KIÊU HÙNG TRỌNG SINH

HONG KONG 1950

KIÊU HÙNG TRỌNG SINH HONGKONG 1950

Tác giả: Nháo Nháo Bất Ái Nháo

Thể loại: Trọng Sinh, Hong Kong, Hắc Bang, Hiện Đại

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

(Siêu phẩm xã hội đen, phản diện, nhiều nữ, nhân vật có não!) Hồng Kông thập niên 1950 vô cùng hỗn loạn, long xà quật khởi, thời thế tạo anh hùng. Xã hội đen khoác áo thám trưởng, cảnh sát bảo kê bang hội, lưu manh ức hiếp dân nghèo, xã hội người ăn thịt người. Tống Thiên Diệu trọng sinh vào gia đình nghèo khó, nợ nần chồng chất. Hắn dựa vào kinh nghiệm xã hội hiện đại từng bước quật khởi trở thành ông trùm của hắc bạch hai đạo. Tất cả hành trình của Tống Thiên Diệu bắt đầu từ kỳ thi ứng tuyển cảnh sát… Mời các bạn thưởng thức tác phẩm cùng mình. PS: truyện đã full, các bạn đừng sợ nhảy hố cùng mình nhé. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện (Dịch) Kiêu Hùng Trọng Sinh Hongkong 1950!

Mục lục

Chương 1. Bị từ chối khi dự tuyển (1)
Chương 2. Bị từ chối khi dự tuyển (2)
Chương 3. Chân dung thật của những người hàng xóm (1)
Chương 4. Chân dung thật của những người hàng xóm (2)
Chương 5. Lục Vũ Trà Lâu (1)
Chương 6. Lục Vũ Trà Lâu (2)
Chương 7. Tìm việc làm (1)
Chương 8. Tìm việc làm (2)
Chương 9. Nhị công tử nhà họ Chử (1)
Chương 10. Nhị công tử nhà họ Chử (2)
Chương 11. Nhị công tử nhà họ Chử (3)
Chương 12. Đa tạ ngài đã cho ta cơ hội (1)
Chương 13. Đa tạ ngài đã cho ta cơ hội (2)
Chương 14. Tâm tư
Chương 15. Truyền kỳ Lệ Trì
Chương 16. Xung đột ở hộp đêm (1)
Chương 17. Xung đột ở hộp đêm (2)
Chương 18. Ta nói xong, ai muốn bước lên?
Chương 19. Cảnh sát là nhóm yếu thế (1)
Chương 20. Cảnh sát là nhóm yếu thế (2)
Chương 21. Lại bị đập một chai bia
Chương 22. Hai Song Hoa Hồng Côn (1)
Chương 23. Hai Song Hoa Hồng Côn (2)
Chương 24. Du Ma Địa cảnh sát bộ
Chương 25. Nhan Hùng
Chương 26. Vượt biển đêm khuya (1)
Chương 27. Vượt biển đêm khuya (2)
Chương 28. Diêu Mộc
Chương 29. Ở lại đây một đêm (1)
Chương 30. Ở lại đây một đêm (2)
Chương 31. Người đến lúc rạng sáng (1)
Chương 32. Người đến lúc rạng sáng (2)
Chương 33. Người đến lúc rạng sáng (3)
Chương 34. Tự mình thu dọn
Chương 35. Không tên

Chương 36. Ta sẽ không hại huynh đâu (1)
Chương 37. Ta sẽ không hại huynh đâu (2)
Chương 38. Nhân tài
Chương 39. Tránh xa một chút (1)
Chương 40. Tránh xa một chút (2)
Chương 41. Thế giới đã thay đổi?
Chương 42. Chờ
Chương 43. Nhan Hùng không hiểu nổi Tống Thiên Diệu (1)
Chương 44. Nhan Hùng không hiểu nổi Tống Thiên Diệu (2)
Chương 45. Không đáng để ta lừa nữa
Chương 46. Ta nhìn hắn không vừa mắt nên đâm hắn (1)
Chương 47. Ta nhìn hắn không vừa mắt nên đâm hắn (2)
Chương 48. Khiêu khích ta? Ngươi thật có gan
Chương 49. Triệu Mỹ Trân không hề vĩ đại (1)
Chương 50. Triệu Mỹ Trân không hề vĩ đại (2)
Chương 51. Trả tiền!
Chương 52. Kim Nha Lôi - Cực lạc sinh bi
Chương 53. Ta sẽ đến uống rượu mừng (1)
Chương 54. Ta sẽ đến uống rượu mừng (2)
Chương 55. Không thể đánh
Chương 56. Có người đến (1)
Chương 57. Có người đến (2)
Chương 58. Nhà họ Chử
Chương 59. Lời mồi
Chương 60. Tình huống (1)
Chương 61. Tình huống (2)
Chương 62. Tiệc rượu (1)
Chương 63. Tiệc rượu (2)
Chương 64. Tiệc rượu (3)
Chương 65. Tiệc rượu (4)
Chương 66. Thưởng tiền mỗi người một nửa có được không? (1)
Chương 67. Thưởng tiền mỗi người một nửa có được không? (2)
Chương 68. Thưởng tiền mỗi người một nửa có được không? (3)
Chương 69. Bước đầu tiên
Chương 70. Tin (1)
Chương 71. Tin (2)
Chương 72. Nhìn cho rõ (1)

Chương 73. Nhìn cho rõ (2)
Chương 74. Tư tâm (1)
Chương 75. Tư tâm (2)
Chương 76. Tư tâm (3)
Chương 77. Tư tâm (4)
Chương 78. Ta đang chờ ngươi thua
Chương 79. Giải đáp (1)
Chương 80. Giải đáp (2)
Chương 81. Tâm rộng thân béo Chử Hiếu Tín
Chương 82. Lập một công lao, hưởng phú quý cả đời
Chương 83. Buôn lậu toàn Hồng Kông (1)
Chương 84. Buôn lậu toàn Hồng Kông (2)
Chương 85. Buôn lậu toàn Hồng Kông (3)
Chương 86. Có việc cầu ngươi
Chương 87. Không tên
Chương 88. Chử Hiếu Tín không thể nâng đỡ (1)
Chương 89. Chử Hiếu Tín không thể nâng đỡ (2)
Chương 90. Về nhà (1)
Chương 91. Về nhà (2)
Chương 92. Giàu ở núi sâu có họ hàng xa
Chương 93. Tống thư ký, ta sẵn lòng (1)
Chương 94. Tống thư ký, ta sẵn lòng (2)
Chương 95. Ý tưởng về phòng trà danh môn (1)
Chương 96. Ý tưởng về phòng trà danh môn (2)
Chương 97. Phát thiện tâm
Chương 98. Chế độ công vụ
Chương 99. Angie Perlis đăng tràng (1)
Chương 100. Angie Perlis đăng tràng (2)
Chương 101. Angie Perlis đăng tràng (3)
Chương 102. Biết khó mà lui
Chương 103. Phúc tinh (1)
Chương 104. Phúc tinh (2)
Chương 105. Thạch Trí Ích
Chương 106. Thiếu tiền
Chương 107. Thứ lỗi (1)
Chương 108. Thứ lỗi (2)
Chương 109. Thứ lỗi (3)
Chương 110. Đã điều tra rõ (1)
Chương 111. Đã điều tra rõ (2)
Chương 112. Trí tuệ của dân thường

Chương 113. Tên ngốc Trần Thái
Chương 114. Trần Thái người gan dạ (1)
Chương 115. Trần Thái người gan dạ (2)
Chương 116. Vì phụ nữ
Chương 117. Chuyển nhà
Chương 118. Phố Thái Hòa, Vịnh Loan (1)
Chương 119. Phố Thái Hòa, Vịnh Loan (2)
Chương 120. Phố Thái Hòa, Vịnh Loan (3)
Chương 121. Phố Thái Hòa, Vịnh Loan (4)
Chương 122. Giấy vệ sinh dùng hết mới vứt (1)
Chương 123. Giấy vệ sinh dùng hết mới vứt (2)
Chương 124. Gian thần và bài phong (1)
Chương 125. Gian thần và bài phong (2)
Chương 126. Gian thần và bài phong (3)
Chương 127. Gian thần và bài phong (4)
Chương 128. Thời cơ chưa đến, thời gian còn sớm (1)
Chương 129. Thời cơ chưa đến, thời gian còn sớm (2)
Chương 130. Tình kết góa phụ của đàn ông nhà họ Tống (1)
Chương 131. Tình kết góa phụ của đàn ông nhà họ Tống (2)
Chương 132. Không do trời
Chương 133. Ôm chân Phật phút chót (1)
Chương 134. Ôm chân Phật phút chót (2)
Chương 135. Hắn tên là Tống Thiên Diệu (1)
Chương 136. Hắn tên là Tống Thiên Diệu (2)
Chương 137. Chử Hiếu Tín - Song hoa đại Hồng Côn (1)
Chương 138. Chử Hiếu Tín - Song hoa đại Hồng Côn (2)
Chương 139. Không làm Hán gian (1)
Chương 140. Không làm Hán gian (2)
Chương 141. Ba loại tâm tư (1)
Chương 142. Ba loại tâm tư (2)
Chương 143. Hai kẻ tầm thường đi xe điện (1)
Chương 144. Hai kẻ tầm thường đi xe điện (2)
Chương 145. Ngoài cửa Lệ Trì nhớ Thượng Hải (1)
Chương 146. Ngoài cửa Lệ Trì nhớ Thượng Hải (2)
Chương 147. Kích chưởng (1)
Chương 148. Kích chưởng (2)
Chương 149. Tổn thương cả thân lẫn tâm (1)
Chương 150. Tổn thương cả thân lẫn tâm (2)
Chương 151. Nước và nước mắt ở Hồng Kông (1)
Chương 152. Nước và nước mắt ở Hồng Kông (2)

Chương 153. Người giang hồ là quân qua sông (1)
Chương 154. Người giang hồ là quân qua sông (2)
Chương 155. Tam Hổ Nhất Bưu (1)
Chương 156. Tam Hổ Nhất Bưu (2)
Chương 157. Con đường giang hồ là… (1)
Chương 158. Con đường giang hồ là… (2)
Chương 159. Tửu sắc khó cưỡng (1)
Chương 160. Tửu sắc khó cưỡng (2)
Chương 161. Tửu sắc khó cưỡng (3)
Chương 162. Kẹo tháp hoa (1)
Chương 163. Kẹo tháp hoa (2)
Chương 164. Hội Nhạc Thi (1)
Chương 165. Hội Nhạc Thi (2)
Chương 166. Chương Ngọc Lương xuất hiện (1)
Chương 167. Chương Ngọc Lương xuất hiện (2)
Chương 168. Có quan hệ cũ với nhà ta (1)
Chương 169. Có quan hệ cũ với nhà ta (2)
Chương 170. Có tiền và không có tiền (1)
Chương 171. Có tiền và không có tiền (2)
Chương 172. Giấc mơ rất linh nghiệm (1)
Chương 173. Giấc mơ rất linh nghiệm (2)
Chương 174. Tiêu tiền (1)
Chương 175. Tiêu tiền (2)
Chương 176. Lễ Vân Tử có ngon không
Chương 177. Ngươi cẩn thận một chút (1)
Chương 178. Ngươi cẩn thận một chút (2)
Chương 179. Bảy ngày, chẳng lẽ có thể đâm thủng trời sao? (1)
Chương 180. Bảy ngày, chẳng lẽ có thể đâm thủng trời sao? (2)
Chương 181. Chỉ tin người đẹp, khó lòng phụ bạc
Chương 182. Nghĩ không thông (1)
Chương 183. Nghĩ không thông (2)
Chương 184. Con đường là do chính mình đi (1)
Chương 185. Con đường là do chính mình đi (2)
Chương 186. Lấy hòa làm quý (1)
Chương 187. Lấy hòa làm quý (2)
Chương 188. Dưới ánh sáng thánh thiện, chúng sinh bình đẳng
Chương 189. Ai khóc thành tiếng, cho thêm một túi nước tương (1)

Chương 190. Ai khóc thành tiếng, cho thêm một túi nước tương (2)
Chương 191. Không cần cảm ơn (1)
Chương 192. Không cần cảm ơn (2)
Chương 193. Hàm Ngư Xuyên (1)
Chương 194. Hàm Ngư Xuyên (2)
Chương 195. Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà sa (1)
Chương 196. Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà sa (2)
Chương 197. Giết gà dọa khỉ? Giết lừa sau khi xay xong? (1)
Chương 198. Giết gà dọa khỉ? Giết lừa sau khi xay xong? (2)
Chương 199. Giết gà dọa khỉ? Giết lừa sau khi xay xong? (3)
Chương 200. Nước bẩn (1)
Chương 201. Nước bẩn (2)
Chương 202. Sẽ luôn có cơ hội (1)
Chương 203. Sẽ luôn có cơ hội (2)
Chương 204. Một mũi tên trúng bốn đích, rõ ràng là cao thủ (1)
Chương 205. Một mũi tên trúng bốn đích, rõ ràng là cao thủ (2)
Chương 206. Chương Ngọc Lân bình tĩnh trước nguy cơ
Chương 207. Người xưa dần xa, đã đoạn mộc thạch tiền minh (1)
Chương 208. Người xưa dần xa, đã đoạn mộc thạch tiền minh (2)
Chương 209. Sát cơ (1)
Chương 210. Sát cơ (2)
Chương 211. Sát cơ (3)
Chương 212. Ra tay (1)
Chương 213. Ra tay (2)
Chương 214. Đại họa?
Chương 215. Trên đường Thái Hòa (1)
Chương 216. Trên đường Thái Hòa (2)
Chương 217. Rắn địa phương và rồng qua sông (1)
Chương 218. Rắn địa phương và rồng qua sông (2)
Chương 219. Rốt cuộc đã già (1)
Chương 220. Rốt cuộc đã già (2)
Chương 221. Suy nghĩ (1)
Chương 222. Suy nghĩ (2)
Chương 223. Lệnh của Tài Pháp tiên sinh (1)
Chương 224. Lệnh của Tài Pháp tiên sinh (2)

Chương 225. Đánh hổ thân huynh đệ (1)
Chương 226. Đánh hổ thân huynh đệ (2)
Chương 227. Nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết (1)
Chương 228. Nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết (2)
Chương 229. Đỗ Công Quán
Chương 230. Khí thế (1)
Chương 231. Khí thế (2)
Chương 232. Muộn không bằng sớm (1)
Chương 233. Muộn không bằng sớm (2)
Chương 234. Nói một câu cảm ơn (1)
Chương 235. Nói một câu cảm ơn (2)
Chương 236. Đàm đạo đêm khuya (1)
Chương 237. Đàm đạo đêm khuya (2)
Chương 238. Tốt lắm (1)
Chương 239. Tốt lắm (2)
Chương 240. Chương Ngọc Lương thà chết không lùi
Chương 241. Rời đi và trở về (1)
Chương 242. Rời đi và trở về (2)
Chương 243. Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn (1)
Chương 244. Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn (2)
Chương 245. Điên cuồng và phong đạm vân khinh
Chương 246. Chương Ngọc Giai nhìn xuống thiên hạ (1)
Chương 247. Chương Ngọc Giai nhìn xuống thiên hạ (2)
Chương 248. Định sách
Chương 249. Tâm đen tay độc mặt dày, quan sát ngôn từ cử chỉ thấu tâm can (1)
Chương 250. Tâm đen tay độc mặt dày, quan sát ngôn từ cử chỉ thấu tâm can (2)
Chương 251. Tuyệt đối không chia gia sản (1)
Chương 252. Tuyệt đối không chia gia sản (2)
Chương 253. Lịch sử phát triển của 14K (1)
Chương 254. Lịch sử phát triển của 14K (2)
Chương 255. Tìm kiếm Đông Lương Sơn (1)
Chương 256. Tìm kiếm Đông Lương Sơn (2)
Chương 257. Sơ suất?
Chương 258. Lời hứa (1)
Chương 259. Lời hứa (2)
Chương 260. Lời hứa (3)
Chương 261. Ứng rồi (1)
Chương 262. Ứng rồi (2)

Chương 263. Ứng rồi (3)
Chương 264. Sai lầm ngoài ý muốn (1)
Chương 265. Sai lầm ngoài ý muốn (2)
Chương 266. A gia? (1)
Chương 267. A gia? (2)
Chương 268. Già rồi (1)
Chương 269. Già rồi (2)
Chương 270. Già rồi (3)
Chương 271. Phúc Nghĩa Hưng - Bọn chó săn Hán gian (1)
Chương 272. Phúc Nghĩa Hưng - Bọn chó săn Hán gian (2)
Chương 273. Phúc Nghĩa Hưng - Bọn chó săn Hán gian (3)
Chương 274. Khai chiến! (1)
Chương 275. Khai chiến! (2)
Chương 276. Động sau (1)
Chương 277. Động sau (2)
Chương 278. Động sau (3)
Chương 279. Lan hương (1)
Chương 280. Lan hương (2)
Chương 281. Thạch Trí Ích không quan tâm
Chương 282. Sát ý của Chương Ngọc Giai (1)
Chương 283. Sát ý của Chương Ngọc Giai (2)
Chương 284. Đã thành (1)
Chương 285. Đã thành (2)
Chương 286. Đã thành (3)
Chương 287. Đã thành (4)
Chương 288. Xung đột giang hồ (1)
Chương 289. Xung đột giang hồ (2)
Chương 290. Bến tàu (1)
Chương 291. Bến tàu (2)
Chương 292. Hợp tác (1)
Chương 293. Hợp tác (2)
Chương 294. Trong sở cảnh sát (1)
Chương 295. Trong sở cảnh sát (2)
Chương 296. Loạn (1)
Chương 297. Loạn (2)
Chương 298. Dùng tiền của đối thủ để mua mạng đối thủ (1)
Chương 299. Dùng tiền của đối thủ để mua mạng đối thủ (2)
Chương 300. Dùng tiền của đối thủ để mua mạng đối thủ (3)
Chương 301. Màn kết (1)
Chương 302. Màn kết (2)

Chương 303. Thừa nước đục thả câu (1)
Chương 304. Thừa nước đục thả câu (2)
Chương 305. Thừa nước đục thả câu (3)
Chương 306. Chương Ngọc Kỳ xả thân thành Phật? (1)
Chương 307. Chương Ngọc Kỳ xả thân thành Phật? (2)
Chương 308. Bưu? (1)
Chương 309. Bưu? (2)
Chương 310. Màn cuối (1)
Chương 311. Màn cuối (2)
Chương 312. Chiều tà (1)
Chương 313. Chiều tà (2)
Chương 314. Hận (1)
Chương 315. Hận (2)
Chương 316. Hận (3)
Chương 317. Thời cơ (1)
Chương 318. Thời cơ (2)
Chương 319. Ngươi gặp may mắn (1)
Chương 320. Ngươi gặp may mắn (2)
Chương 321. Quyền lực của Thái Bình thân sĩ (1)
Chương 322. Quyền lực của Thái Bình thân sĩ (2)
Chương 323. Anh hùng cứu mỹ nhân (1)
Chương 324. Anh hùng cứu mỹ nhân (2)
Chương 325. Thủ đoạn hèn hạ (1)
Chương 326. Thủ đoạn hèn hạ (2)
Chương 327. Vận khí xui xẻo của Nhan Hùng (1)
Chương 328. Vận khí xui xẻo của Nhan Hùng (2)
Chương 329. Cho ta một cơ hội (1)
Chương 330. Cho ta một cơ hội (2)
Chương 331. Cho ta một cơ hội (3)
Chương 332. Giết đến đỏ mắt (1)
Chương 333. Giết đến đỏ mắt (2)
Chương 334. Đưa dao (1)
Chương 335. Đưa dao (2)
Chương 336. Đưa dao (3)
Chương 337. Hoài bão của Nhan Hùng (1)
Chương 338. Hoài bão của Nhan Hùng (2)
Chương 339. Không còn như xưa (1)
Chương 340. Không còn như xưa (2)
Chương 341. Hiệu thuốc tây Anh Đức (1)
Chương 342. Hiệu thuốc tây Anh Đức (2)

Chương 343. Mạnh Uyển Thanh (1)
Chương 344. Mạnh Uyển Thanh (2)
Chương 345. Mạnh Uyển Thanh (3)
Chương 346. Mạnh Uyển Thanh (4)
Chương 347. Gãy cành hoa
Chương 348. Khởi đầu mới (1)
Chương 349. Khởi đầu mới (2)
Chương 350. Trao đổi hàng hóa trong doanh trại (1)
Chương 351. Trao đổi hàng hóa trong doanh trại (2)
Chương 352. Trao đổi hàng hóa trong doanh trại (3)
Chương 353. Đóng cửa không tiếp (1)
Chương 354. Đóng cửa không tiếp (2)
Chương 355. Đóng cửa không tiếp (3)
Chương 356. Chi bằng quay về (1)
Chương 357. Chi bằng quay về (2)
Chương 358. Chi bằng quay về (3)
Chương 359. Làm ăn (1)
Chương 360. Làm ăn (2)
Chương 361. Ta là một ông chủ? (1)
Chương 362. Ta là một ông chủ? (2)
Chương 363. Trước khi rời cảng (1)
Chương 364. Trước khi rời cảng (2)
Chương 365. Lâm Du Tĩnh
Chương 366. Lâm Du Tĩnh (2)
Chương 367. Đường Bá Kỳ (1)
Chương 368. Đường Bá Kỳ (2)
Chương 369. Ý định cướp đoạt (1)
Chương 370. Ý định cướp đoạt (2)
Chương 371. Tóc giả và mặt nạ (1)
Chương 372. Tóc giả và mặt nạ (2)
Chương 373. Tóc giả và mặt nạ (3)
Chương 374. Máy móc lạc hậu (1)
Chương 375. Máy móc lạc hậu (2)
Chương 376. Chưa biết mới thú vị (1)
Chương 377. Chưa biết mới thú vị (2)
Chương 378. Chưa biết mới thú vị (3)
Chương 379. Bữa tối
Chương 380. Ăn ngỗng quay (1)
Chương 381. Ăn ngỗng quay (2)
Chương 382. Ngươi không dám đánh với ta (1)

Chương 383. Ngươi không dám đánh với ta (2)
Chương 384. Đào hố (1)
Chương 385. Đào hố (2)
Chương 386. Bến tàu (1)
Chương 387. Bến tàu (2)
Chương 388. Bến tàu (3)
Chương 389. Cười làm lành, ra vẻ hung dữ (1)
Chương 390. Cười làm lành, ra vẻ hung dữ (2)
Chương 391. Văn tỷ của Cửu Văn Long (1)
Chương 392. Văn tỷ của Cửu Văn Long (2)
Chương 393. Ngươi có thể đi (1)
Chương 394. Ngươi có thể đi (2)
Chương 395. Ngươi có thể đi (3)
Chương 396. Hàng mới? (1)
Chương 397. Hàng mới? (2)
Chương 398. Thiên Tiên cục (1)
Chương 399. Thiên Tiên cục (2)
Chương 400. Cục (1)
Chương 401. Cục (2)
Chương 402. Cơn giận bất ngờ (1)
Chương 403. Cơn giận bất ngờ (2)
Chương 404. Thân quyến đến thăm (1)
Chương 405. Thân quyến đến thăm (2)
Chương 406. Rời nhà (1)
Chương 407. Rời nhà (2)
Chương 408. Khởi đầu (1)
Chương 409. Khởi đầu (2)
Chương 410. Ra cửa (1)
Chương 411. Ra cửa (2)
Chương 412. Ra cửa (3)
Chương 413. Đến Hồng Kông (1)
Chương 414. Đến Hồng Kông (2)
Chương 415. Liên hôn gia tộc (1)
Chương 416. Liên hôn gia tộc (2)
Chương 417. Chuyện nhỏ thôi (1)
Chương 418. Chuyện nhỏ thôi (2)
Chương 419. Nhân vật lớn trong tương lai (1)
Chương 420. Nhân vật lớn trong tương lai (2)
Chương 421. Thiện cảm (1)
Chương 422. Thiện cảm (2)

Chương 423. Trò chuyện trên bàn rượu (1)
Chương 424. Trò chuyện trên bàn rượu (2)
Chương 425. Đỏ như lửa, đen như đêm (1)
Chương 426. Đỏ như lửa, đen như đêm (2)
Chương 427. Đỏ như lửa, đen như đêm (3)
Chương 428. Mài dao
Chương 429. Nâng ly (1)
Chương 430. Nâng ly (2)
Chương 431. May mắn thay
Chương 432. Người đầu tiên (1)
Chương 433. Người đầu tiên (2)
Chương 434. Người đầu tiên (3)
Chương 435. Không bằng bạn sinh (1)
Chương 436. Không bằng bạn sinh (2)
Chương 437. Bá Minh biến mất (1)
Chương 438. Bá Minh biến mất (2)
Chương 439. Đề bài của Lư Văn Huệ (1)
Chương 440. Đề bài của Lư Văn Huệ (2)
Chương 441. Lòng người (1)
Chương 442. Lòng người (2)
Chương 443. Ta giết (1)
Chương 444. Ta giết (2)
Chương 445. Lòng chôn trung nghĩa, ra tay vô tình (1)
Chương 446. Lòng chôn trung nghĩa, ra tay vô tình (2)
Chương 447. Lòng chôn trung nghĩa, ra tay vô tình (3)
Chương 448. Cuộc gặp gỡ định mệnh (1)
Chương 449. Cuộc gặp gỡ định mệnh (2)
Chương 450. Tiếng súng (1)
Chương 451. Tiếng súng (2)
Chương 452. Tiếng súng (3)
Chương 453. Một công đôi ba việc (1)
Chương 454. Một công đôi ba việc (2)
Chương 455. Lê Hữu Dân (1)
Chương 456. Lê Hữu Dân (2)
Chương 457. Lợi của kẻ ngồi mát ăn bát vàng (1)
Chương 458. Lợi của kẻ ngồi mát ăn bát vàng (2)
Chương 459. Người trần trước đèn bên chén rượu (1)
Chương 460. Người trần trước đèn bên chén rượu (2)
Chương 461. Cao thủ (1)
Chương 462. Cao thủ (2)

Chương 463. Cao thủ (3)
Chương 464. Kẻ chuyên gây rối bẩm sinh (1)
Chương 465. Kẻ chuyên gây rối bẩm sinh (2)
Chương 466. Làm ăn
Chương 467. Giết người kiêm môi giới (1)
Chương 468. Giết người kiêm môi giới (2)
Chương 469. Công việc mới của Sư gia Huy? (1)
Chương 470. Công việc mới của Sư gia Huy? (2)
Chương 471. Sư gia Huy đại phát tài (1)
Chương 472. Sư gia Huy đại phát tài (2)
Chương 473. Chờ gặp lại sao? Ta gặp mẹ ngươi ấy! (1)
Chương 474. Chờ gặp lại sao? Ta gặp mẹ ngươi ấy! (2)
Chương 475. Chờ gặp lại sao? Ta gặp mẹ ngươi ấy! (3)
Chương 476. Chử nhị thiếu đại phát lôi đình (1)
Chương 477. Chử nhị thiếu đại phát lôi đình (2)
Chương 478. Lời mời của Đường Văn Báo
Chương 479. Hận lòng người không như nước, bỗng dưng nổi sóng giữa đất bằng (1)
Chương 480. Hận lòng người không như nước, bỗng dưng nổi sóng giữa đất bằng (2)
Chương 481. Hận lòng người không như nước, bỗng dưng nổi sóng giữa đất bằng (3)
Chương 482. Ngày Trừ tịch, rắn nuốt voi khổng lồ (1)
Chương 483. Ngày Trừ tịch, rắn nuốt voi khổng lồ (2)
Chương 484. Sau khi uống rượu (1)
Chương 485. Sau khi uống rượu (2)
Chương 486. Lấy tài của người, thành nghiệp của mình (1)
Chương 487. Lấy tài của người, thành nghiệp của mình (2)
Chương 488. Vô tâm gieo nhân (1)
Chương 489. Vô tâm gieo nhân (2)
Chương 490. Đối thoại giữa kẻ ngốc và đồ khốn (1)
Chương 491. Đối thoại giữa kẻ ngốc và đồ khốn (2)
Chương 492. Tham tiền, háo sắc, mê rượu… (1)
Chương 493. Tham tiền, háo sắc, mê rượu… (2)
Chương 494. Tiệc trà (1)
Chương 495. Tiệc trà (2)
Chương 496. Tiệc trà (3)
Chương 497. Người Trung Quốc dùng tình cảm (1)
Chương 498. Người Trung Quốc dùng tình cảm (2)
Chương 499. Tóc? (1)

Chương 500. Tóc? (2)
Chương 501. Tóc? (3)
Chương 502. Tống Thiên Diệu hành động theo cảm xúc (1)
Chương 503. Tống Thiên Diệu hành động theo cảm xúc (2)
Chương 504. Tống Thiên Diệu hành động theo cảm xúc (3)
Chương 505. Ra chiêu? (1)
Chương 506. Ra chiêu? (2)
Chương 507. Tin tức (1)
Chương 508. Tin tức (2)
Chương 509. Thả mồi (1)
Chương 510. Thả mồi (2)
Chương 511. Cha con trò chuyện đêm khuya (1)
Chương 512. Cha con trò chuyện đêm khuya (2)
Chương 513. Cha con trò chuyện đêm khuya (3)
Chương 514. Đại Long Phượng (1)
Chương 515. Đại Long Phượng (2)
Chương 516. Tâm tư (1)
Chương 517. Tâm tư (2)
Chương 518. Thành giao (1)
Chương 519. Thành giao (2)
Chương 520. Cảnh sát thủy rất khó chịu (1)
Chương 521. Cảnh sát thủy rất khó chịu (2)
Chương 522. Xin nhớ số ta (1)
Chương 523. Xin nhớ số ta (2)
Chương 524. Xin nhớ số ta (3)
Chương 525. Cẩn thận từng li từng tí (1)
Chương 526. Cẩn thận từng li từng tí (2)
Chương 527. Vô cùng đột ngột (1)
Chương 528. Vô cùng đột ngột (2)
Chương 529. Báo bình an (1)
Chương 530. Báo bình an (2)
Chương 531. Cho hắn cơ hội (1)
Chương 532. Cho hắn cơ hội (2)
Chương 533. Hoàng Lục (1)
Chương 534. Hoàng Lục (2)
Chương 535. Cơ hội của nhà họ Đường (1)
Chương 536. Cơ hội của nhà họ Đường (2)
Chương 537. Hiệp hội
Chương 538. Đường Bá Kỳ chiêu ong dẫn bướm (1)
Chương 539. Đường Bá Kỳ chiêu ong dẫn bướm (2)

Chương 540. Đường Bá Kỳ chiêu ong dẫn bướm (3)
Chương 541. Đối tượng hợp tác tốt nhất (1)
Chương 542. Đối tượng hợp tác tốt nhất (2)
Chương 543. Ra tay (1)
Chương 544. Ra tay (2)
Chương 545. Trong vòng ba chiêu, tận diệt (1)
Chương 546. Trong vòng ba chiêu, tận diệt (2)
Chương 547. Cỏ không mọc nổi, một tay che trời (1)
Chương 548. Cỏ không mọc nổi, một tay che trời (2)
Chương 549. Người phụ nữ si tình rất đáng sợ (1)
Chương 550. Người phụ nữ si tình rất đáng sợ (2)
Chương 551. Nữ hào kiệt Cố Lâm San (1)
Chương 552. Nữ hào kiệt Cố Lâm San (2)
Chương 553. Nữ hào kiệt Cố Lâm San (3)
Chương 554. Nữ hào kiệt Cố Lâm San (4)
Chương 555. Ta có lý do gì mà không vui chứ? (1)
Chương 556. Ta có lý do gì mà không vui chứ? (2)
Chương 557. Mưa bão cuối cùng cũng đến (1)
Chương 558. Mưa bão cuối cùng cũng đến (2)
Chương 559. Mưa bão cuối cùng cũng đến (3)
Chương 560. Người Anh cứu vớt tất cả (1)
Chương 561. Người Anh cứu vớt tất cả (2)
Chương 562. Hy vọng cuối cùng (1)
Chương 563. Hy vọng cuối cùng (2)
Chương 564. Hy vọng cuối cùng (3)
Chương 565. Hợp hành (1)
Chương 566. Hợp hành (2)
Chương 567. Tống tiền (1)
Chương 568. Tống tiền (2)
Chương 569. Sư gia Huy kiếm đô la Mỹ (1)
Chương 570. Sư gia Huy kiếm đô la Mỹ (2)
Chương 571. Nhà mới (1)
Chương 572. Nhà mới (2)
Chương 573. Ta còn có sáu nhà (1)
Chương 574. Ta còn có sáu nhà (2)
Chương 575. Sói và chó sói cấu kết với nhau (1)
Chương 576. Sói và chó sói cấu kết với nhau (2)
Chương 577. Đại ca ta là Thống đốc Hồng Kông (1)
Chương 578. Đại ca ta là Thống đốc Hồng Kông (2)
Chương 579. Bữa tối sáu người (1)

Chương 580. Bữa tối sáu người (2)
Chương 581. Bữa tối sáu người (3)
Chương 582. Bữa tối sáu người (4)
Chương 583. Đại gia khuê tú La Bạt (1)
Chương 584. Đại gia khuê tú La Bạt (2)
Chương 585. Một năm (1)
Chương 586. Một năm (2)
Chương 587. Chiếm đoạt thân thể phụ nữ dễ, cho phụ nữ lời hứa mới khó (1)
Chương 588. Chiếm đoạt thân thể phụ nữ dễ, cho phụ nữ lời hứa mới khó (2)
Chương 589. Chiếm đoạt thân thể phụ nữ dễ, cho phụ nữ lời hứa mới khó (3)
Chương 590. Bợm đấu bợm (1)
Chương 591. Bợm đấu bợm (2)
Chương 592. Chuyện cũ Thượng Hải (1)
Chương 593. Chuyện cũ Thượng Hải (2)
Chương 594. Chuyện cũ Thượng Hải (3)
Chương 595. Chuyện cũ Thượng Hải (3)
Chương 596. Chuyện cũ Thượng Hải (4)
Chương 597. Lư Vinh Phương (1)
Chương 598. Lư Vinh Phương (2)
Chương 599. Trên trời vốn không có trăng chiếu thường xuyên, nhân gian nên có mùa xuân tới (1)
Chương 600. Trên trời vốn không có trăng chiếu thường xuyên, nhân gian nên có mùa xuân tới (2)
Chương 601. Chuyện thú vị về HSBC và Jardine Matheson (1)
Chương 602. Chuyện thú vị về HSBC và Jardine Matheson (2)
Chương 603. Chuyện thú vị về HSBC và Jardine Matheson (3)
Chương 604. Ngày xưa vô tâm gieo nhân, ngày nay bất đắc dĩ gặt quả (1)
Chương 605. Ngày xưa vô tâm gieo nhân, ngày nay bất đắc dĩ gặt quả (2)
Chương 606. Làm đi! (1)
Chương 607. Làm đi! (2)
Chương 608. Thứ tươi ngon hơn cả cá thịt
Chương 609. Công cụ không cần tư tưởng (1)
Chương 610. Công cụ không cần tư tưởng (2)
Chương 611. Gặp mặt (1)
Chương 612. Gặp mặt (2)

Chương 613. Đồ khốn nạn (1)
Chương 614. Đồ khốn nạn (2)
Chương 615. Đồ khốn nạn (3)
Chương 616. Đồ khốn nạn (4)
Chương 617. Đồ khốn nạn (5)
Chương 618. Thủ đoạn của đại phu nhân (1)
Chương 619. Thủ đoạn của đại phu nhân (2)
Chương 620. Một nhát dao (1)
Chương 621. Một nhát dao (2)
Chương 622. Một nhát dao (3)
Chương 623. Đêm nay ta giúp họ thanh toán (1)
Chương 624. Đêm nay ta giúp họ thanh toán (2)
Chương 625. Thay thần tiên trút giận (1)
Chương 626. Thay thần tiên trút giận (2)
Chương 627. Kẻ đặt lợi ích lên trên hết - Thẩm Bật (1)
Chương 628. Kẻ đặt lợi ích lên trên hết - Thẩm Bật (2)
Chương 629. Nhà họ Lâm giải quyết ngân hàng (1)
Chương 630. Nhà họ Lâm giải quyết ngân hàng (2)
Chương 631. Đối đầu trước cửa, phóng hỏa sau nhà (1)
Chương 632. Đối đầu trước cửa, phóng hỏa sau nhà (2)
Chương 633. Một lần cho xong (1)
Chương 634. Một lần cho xong (2)
Chương 635. Ta ủng hộ ngươi
Chương 636. Sự cố bất ngờ (1)
Chương 637. Sự cố bất ngờ (2)
Chương 638. Làm một thanh đao tốt (1)
Chương 639. Làm một thanh đao tốt (2)
Chương 640. Làm một thanh đao tốt (3)
Chương 641. Đây là muốn tạo phản à? (1)
Chương 642. Đây là muốn tạo phản à? (2)
Chương 643. Ta muốn làm việc thiện (1)
Chương 644. Ta muốn làm việc thiện (2)
Chương 645. Từ xưa tình yêu ghét không do người
Chương 646. Từ xưa tình yêu ghét không do người (2)
Chương 647. Khói lửa! (1)
Chương 648. Khói lửa! (2)
Chương 649. Khói lửa! (3)
Chương 650. Tốt! (1)
Chương 651. Tốt! (2)
Chương 652. Không biết (1)

Chương 653. Không biết (2)
Chương 654. Cảm ơn (1)
Chương 655. Cảm ơn (2)
Chương 656. Lo lắng thái quá (1)
Chương 657. Lo lắng thái quá (2)
Chương 658. Sư gia Huy bá đạo (1)
Chương 659. Sư gia Huy bá đạo (2)
Chương 660. Cất giấu chậm sinh trộm cắp, dung mạo đẹp sinh dâm dục (1)
Chương 661. Cất giấu chậm sinh trộm cắp, dung mạo đẹp sinh dâm dục (2)
Chương 662. Đánh nước vây
Chương 663. Nhắc nhở (1)
Chương 664. Nhắc nhở (2)
Chương 665. Đại phu nhân
Chương 666. Truyền kỳ về giáo phụ Malay (1)
Chương 667. Truyền kỳ về giáo phụ Malay (2)
Chương 668. Truyền kỳ về giáo phụ Malay (3)
Chương 669. Truyền kỳ về giáo phụ Malay (4)
Chương 670. Sàn giao dịch
Chương 671. Sàn giao dịch (2)
Chương 672. Hộ viện (1)
Chương 673. Hộ viện (2)
Chương 674. Morse gặp rắc rối rồi (1)
Chương 675. Morse gặp rắc rối rồi (2)
Chương 676. Thủ đoạn của Đường Bá Kỳ (1)
Chương 677. Thủ đoạn của Đường Bá Kỳ (2)
Chương 678. Mưu kế (1)
Chương 679. Mưu kế (2)
Chương 680. Nâng cốc
Chương 681. Việc đến nơi cần phải mạnh dạn (1)
Chương 682. Việc đến nơi cần phải mạnh dạn (2)
Chương 683. Vượt biển đến hẹn (1)
Chương 684. Vượt biển đến hẹn (2)
Chương 685. Mượn dao của ngươi dùng một lát (1)
Chương 686. Mượn dao của ngươi dùng một lát (2)
Chương 687. Một phát súng (1)
Chương 688. Một phát súng (2)
Chương 689. Một nhát dao (1)
Chương 690. Một nhát dao (2)

Chương 691. Làm chó đúng cách như thế nào (1)
Chương 692. Làm chó đúng cách như thế nào (2)
Chương 693. Chậm nữa ta sợ không còn cơ hội (1)
Chương 694. Chậm nữa ta sợ không còn cơ hội (2)
Chương 695. Người trong lòng (1)
Chương 696. Người trong lòng (2)
Chương 697. Ngươi đánh một cái, ta bắn một phát! (1)
Chương 698. Ngươi đánh một cái, ta bắn một phát! (2)
Chương 699. Ngươi đánh một cái, ta bắn một phát! (3)
Chương 700. Tâm tư của Lư Nguyên Xuân
Chương 701. Chiến sự sắp nổ ra (1)
Chương 702. Chiến sự sắp nổ ra (2)
Chương 703. Hai viện binh nước ngoài đến (1)
Chương 704. Hai viện binh nước ngoài đến (2)
Chương 705. John Keswick và Jardine Matheson của hắn (1)
Chương 706. John Keswick và Jardine Matheson của hắn (2)
Chương 707. Không nỡ bỏ con không bắt được sói (1)
Chương 708. Không nỡ bỏ con không bắt được sói (2)
Chương 709. Con gái nuôi (1)
Chương 710. Con gái nuôi (2)
Chương 711. Lừa hết giết sạch (1)
Chương 712. Lừa hết giết sạch (2)
Chương 713. Lừa hết giết sạch (3)
Chương 714. Lừa hết giết sạch (4)
Chương 715. Cám dỗ, tham lam (1)
Chương 716. Cám dỗ, tham lam (2)
Chương 717. Đại diện công đoàn (1)
Chương 718. Đại diện công đoàn (2)
Chương 719. Nhà họ Lâm không thể loạn (1)
Chương 720. Nhà họ Lâm không thể loạn (2)
Chương 721. Đường Bá Kỳ nhặt được mạng sống? (1)
Chương 722. Đường Bá Kỳ nhặt được mạng sống? (2)
Chương 723. Đường Bá Kỳ nhặt được mạng sống? (3)
Chương 724. Phòng nước (1)
Chương 725. Phòng nước (2)
Chương 726. Dưới màn đêm (1)
Chương 727. Dưới màn đêm (2)
Chương 728. Dưới màn đêm (3)
Chương 729. Nghĩa sĩ Hồng Môn (1)
Chương 730. Nghĩa sĩ Hồng Môn (2)

Chương 731. Nghĩa sĩ Hồng Môn (3)
Chương 732. Yêu nước được, chết thì không (1)
Chương 733. Yêu nước được, chết thì không (2)
Chương 734. Bên trái nhào, bên phải giết
Chương 735. Xin lỗi (1)
Chương 736. Xin lỗi (2)
Chương 737. Phải nhanh (1)
Chương 738. Phải nhanh (2)
Chương 739. Chính sách mới
Chương 740. Cuộc gọi (1)
Chương 741. Cuộc gọi (2)
Chương 742. Đã có người nghĩ đến từ trước (1)
Chương 743. Đã có người nghĩ đến từ trước (2)
Chương 744. Rủi ro cao
Chương 745. Thăm dò (1)
Chương 746. Thăm dò (2)
Chương 747. Thăm dò (3)
Chương 748. Nhan Hùng đưa ra phần thưởng (1)
Chương 749. Nhan Hùng đưa ra phần thưởng (2)
Chương 750. Nhan Hùng đưa ra phần thưởng (3)
Chương 751. Đừng lãng phí (1)
Chương 752. Đừng lãng phí (2)
Chương 753. Lão phụ nhân động lòng (1)
Chương 754. Lão phụ nhân động lòng (2)
Chương 755. Chế độ muội tử (1)
Chương 756. Chế độ muội tử (2)
Chương 757. Phát động
Chương 758. Đoán không ra (1)
Chương 759. Đoán không ra (2)
Chương 760. Đoán không ra (3)
Chương 761. Không liên quan tốt xấu, chỉ hỏi nhân quả (1)
Chương 762. Không liên quan tốt xấu, chỉ hỏi nhân quả (2)
Chương 763. Nếu còn có thể cầm dao lên, thì đánh thêm một trận nữa (1)
Chương 764. Nếu còn có thể cầm dao lên, thì đánh thêm một trận nữa (2)
Chương 765. Xem ý trời
Chương 766. Nhà họ Lâm vô nhân tính (1)
Chương 767. Nhà họ Lâm vô nhân tính (2)
Chương 768. Đêm đen sắp đến (1)

Chương 769. Đêm đen sắp đến (2)
Chương 770. Vé đua ngựa trúng giải nhất
Chương 771. Mười hai giờ (1)
Chương 772. Mười hai giờ (2)
Chương 773. Hành lang bệnh viện (1)
Chương 774. Hành lang bệnh viện (2)
Chương 775. Đêm dài
Chương 776. Đợi ta ra ngoài (1)
Chương 777. Đợi ta ra ngoài (2)
Chương 778. Thổi vang hiệu lệnh (1)
Chương 779. Thổi vang hiệu lệnh (2)
Chương 780. Khóa và mồi (1)
Chương 781. Khóa và mồi (2)
Chương 782. Quy tắc và giai cấp
Chương 783. Trịnh Thụy Liên (1)
Chương 784. Trịnh Thụy Liên (2)
Chương 785. Cuộc điện thoại Lâm Hiếu Hòa đã gọi
Chương 786. Thời nhật hạt táng, dư cập nhữ giai vong! (1)
Chương 787. Thời nhật hạt táng, dư cập nhữ giai vong! (2)
Chương 788. Thời nhật hạt táng, dư cập nhữ giai vong! (3)
Chương 789. Sư gia Huy đến vay tiền (1)
Chương 790. Sư gia Huy đến vay tiền (2)
Chương 791. Thành ý (1)
Chương 792. Thành ý (2)
Chương 793. Thành ý (3)
Chương 794. Hai người chỉ có một người được sống (1)
Chương 795. Hai người chỉ có một người được sống (2)
Chương 796. Từ nay về sau, Hồng Kông không còn Lâm gia nữa (1)
Chương 797. Từ nay về sau, Hồng Kông không còn Lâm gia nữa (2)
Chương 798. Từ nay về sau, Hồng Kông không còn Lâm gia nữa (3)
Chương 799. Sức mạnh chưa hiện của nhà họ Lư (1)
Chương 800. Sức mạnh chưa hiện của nhà họ Lư (2)
Chương 801. Đốt lửa (1)
Chương 802. Đốt lửa (2)
Chương 803. Bắt người (1)
Chương 804. Bắt người (2)
Chương 805. Nghĩa khí của Tôn Chí Trung (1)

Chương 806. Nghĩa khí của Tôn Chí Trung (2)
Chương 807. Nghĩa khí của Tôn Chí Trung (3)
Chương 808. Giữ lấy hơi thở này (1)
Chương 809. Giữ lấy hơi thở này (2)
Chương 810. Giữ lấy hơi thở này (3)
Chương 811. Truy cùng diệt tận (1)
Chương 812. Truy cùng diệt tận (2)
Chương 813. Tiếng nói chuyện
Chương 814. Sự thật của người Trung Quốc, không quan trọng đối với người Anh (1)
Chương 815. Sự thật của người Trung Quốc, không quan trọng đối với người Anh (2)
Chương 816. Tình anh em sâu đậm (1)
Chương 817. Tình anh em sâu đậm (2)
Chương 818. Tình anh em sâu đậm (3)
Chương 819. Bình bình đạm đạm, tận diệt sát tuyệt (1)
Chương 820. Bình bình đạm đạm, tận diệt sát tuyệt (2)
Chương 821. Quan trọng nhất là chỉnh tề (1)
Chương 822. Quan trọng nhất là chỉnh tề (2)
Chương 823. Làm người, nói lời phải giữ lời (1)
Chương 824. Làm người, nói lời phải giữ lời (2)
Chương 825. Trần Thái gặp sự cố ngoài ý muốn (1)
Chương 826. Trần Thái gặp sự cố ngoài ý muốn (2)
Chương 827. Là một con dao tốt (1)
Chương 828. Là một con dao tốt (2)
Chương 829. Bộ dạng của Nhật Bản (1)
Chương 830. Bộ dạng của Nhật Bản (2)
Chương 831. Kẻ hèn nhát (1)
Chương 832. Kẻ hèn nhát (2)
Chương 833. Không thể thay đổi chiêu bài vì dân thỉnh mệnh (1)
Chương 834. Không thể thay đổi chiêu bài vì dân thỉnh mệnh (2)
Chương 835. Ta không hận Nhật Bản
Chương 836. Hà gia và Lobo hợp tác nhanh chóng (1)
Chương 837. Hà gia và Lobo hợp tác nhanh chóng (2)
Chương 838. A Dược
Chương 839. Trở về (1)
Chương 840. Trở về (2)
Chương 841. Cước phí vận chuyển tăng vọt

Chương 842. Dặn dò
Chương 843. Trở về Hồng Kông (1)
Chương 844. Trở về Hồng Kông (2)
Chương 845. Thanh niên Cố Thiên Thành (1)
Chương 846. Thanh niên Cố Thiên Thành (2)
Chương 847. Thanh niên Cố Thiên Thành (3)
Chương 848. Những ngày Tống Thiên Diệu không ở Hồng Kông (1)
Chương 849. Những ngày Tống Thiên Diệu không ở Hồng Kông (2)
Chương 850. Những ngày Tống Thiên Diệu không ở Hồng Kông (3)
Chương 851. Những ngày Tống Thiên Diệu không ở Hồng Kông (4)
Chương 852. Một chai nước ngọt (1)
Chương 853. Một chai nước ngọt (2)
Chương 854. Sương mù London
Chương 855. Hugh Beaver
Chương 856. Từ Bình Thịnh (1)
Chương 857. Từ Bình Thịnh (2)
Chương 858. Ta thay ngươi ra mặt
Chương 859. Khang Lợi Tu chửi bậy và phóng khoáng (1)
Chương 860. Khang Lợi Tu chửi bậy và phóng khoáng (2)
Chương 861. Người da vàng ở London
Chương 862. Búa sừng cừu không tệ
Chương 863. Charlie
Chương 864. Hội Dân Vũ (1)
Chương 865. Hội Dân Vũ (2)
Chương 866. Hẹn ai?
Chương 867. Tiền đồ rộng mở (1)
Chương 868. Tiền đồ rộng mở (2)
Chương 869. Chuyện xưa của Vu Thế Đình
Chương 870. Công đạo
Chương 871. Tàu (1)
Chương 872. Tàu (2)
Chương 873. Hội Dân Vũ
Chương 874. Lục hợp đồng xuân (1)
Chương 875. Lục hợp đồng xuân (2)
Chương 876. Sư tử kim quang trêu đùa Như Lai
Chương 877. Biến cố kinh người

Chương 878. Tháp Nhĩ Ba (1)
Chương 879. Tháp Nhĩ Ba (2)
Chương 880. Tiền giả
Chương 881. Không tên (1)
Chương 882. Không tên (2)
Chương 883. Bốn người
Chương 884. Bản giao hưởng bão táp
Chương 885. Báo đua ngựa tiếng Trung và người Thái Lan (1)
Chương 886. Báo đua ngựa tiếng Trung và người Thái Lan (2)
Chương 887. Mất kiểm soát
Chương 888. Đầu dễ cúi, ý khó bình
Chương 889. Đàm Kinh Vĩ kế nhiệm sơn chủ (1)
Chương 890. Đàm Kinh Vĩ kế nhiệm sơn chủ (2)
Chương 891. Trang điểm lộng lẫy
Chương 892. Không cho ta cơ hội (1)
Chương 893. Không cho ta cơ hội (2)
Chương 894. Trúng kế rồi
Chương 895. Có một tên chó săn người Anh quả thật phải dùng (1)
Chương 896. Có một tên chó săn người Anh quả thật phải dùng (2)
Chương 897. Khách đến hai bên (1)
Chương 898. Khách đến hai bên (2)
Chương 899. Trên lầu Vọng Dương chờ Hằng Nga
Chương 900. Bệnh viện Falklands (1)
Chương 901. Bệnh viện Falklands (2)
Chương 902. Đại cao thủ
Chương 903. Lật mặt
Chương 904. Giết ngươi bây giờ có phải là muộn rồi không (1)
Chương 905. Giết ngươi bây giờ có phải là muộn rồi không (2)
Chương 906. Ta muốn sờ ngươi
Chương 907. Ngươi đang làm gì vậy?
Chương 908. Bên ngoài rạp hát Thanh Bình
Chương 909. Người đông thế mạnh (1)
Chương 910. Người đông thế mạnh (2)
Chương 911. Nói hay lắm (1)
Chương 912. Nói hay lắm (2)
Chương 913. Hẹn hai kỵ sĩ vui vẻ một phen (1)
Chương 914. Hẹn hai kỵ sĩ vui vẻ một phen (2)
Chương 915. Natawak và Tống Văn Văn (1)

Chương 916. Natawak và Tống Văn Văn (2)
Chương 917. Địch Tuấn Đạt và Đàm Kinh Vĩ (1)
Chương 918. Địch Tuấn Đạt và Đàm Kinh Vĩ (2)
Chương 919. Địch Tuấn Đạt và Đàm Kinh Vĩ (3)
Chương 920. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (1)
Chương 921. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (2)
Chương 922. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (3)
Chương 923. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (4)
Chương 924. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (5)
Chương 925. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (6)
Chương 926. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (7)
Chương 927. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (8)
Chương 928. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (9)
Chương 929. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (10)
Chương 930. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (11)
Chương 931. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (12)
Chương 932. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (13)
Chương 933. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (14)
Chương 934. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (15)
Chương 935. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (16)
Chương 936. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (17)
Chương 937. Những người trong mưa
Chương 938. Hoặc là tuân thủ quy tắc, hoặc là chết (1)
Chương 939. Hoặc là tuân thủ quy tắc, hoặc là chết (2)
Chương 940. Thanh trừng
Chương 941. Trong đêm, trong mưa (1)
Chương 942. Trong đêm, trong mưa (2)
Chương 943. Lo lắng cho ngươi
Chương 944. Hình phòng
Chương 945. Hắn điên rồi! (1)
Chương 946. Hắn điên rồi! (2)
Chương 947. Hắn điên rồi! (3)
Chương 948. Hắn điên rồi, ta chết rồi (1)
Chương 949. Hắn điên rồi, ta chết rồi (2)
Chương 950. Cả thế giới không tin hắn, ta tin! (1)
Chương 951. Cả thế giới không tin hắn, ta tin! (2)
Chương 952. Hiểu cái mẹ gì (1)
Chương 953. Hiểu cái mẹ gì (2)
Chương 954. Một tay thi thể, một tay tiền, thấy xác trả tiền
Chương 955. Nam và nữ (1)

Chương 956. Nam và nữ (2)
Chương 957. Gọi ta là Sơn ca
Chương 958. Ai lên đây, mượn lửa? (1)
Chương 959. Ai lên đây, mượn lửa? (2)
Chương 960. Hắn sinh ra đã như vậy
Chương 961. Ta đã biết rồi (1)
Chương 962. Ta đã biết rồi (2)
Chương 963. Lấy đồ nghề của ta ra
Chương 964. Bức lên Lương Sơn
Chương 965. Tích lũy sức mạnh (1)
Chương 966. Tích lũy sức mạnh (2)
Chương 967. Tích lũy sức mạnh (3)
Chương 968. Tích lũy sức mạnh (4)
Chương 969. Đánh xong trận này, ta sẽ về quê (1)
Chương 970. Đánh xong trận này, ta sẽ về quê (2)
Chương 971. Từ nay về sau, ngươi không phải huynh đệ của ta (1)
Chương 972. Từ nay về sau, ngươi không phải huynh đệ của ta (2)
Chương 973. Từ nay về sau, ngươi không phải huynh đệ của ta (3)
Chương 974. Lùi bước (1)
Chương 975. Lùi bước (2)
Chương 976. Thế sự như bàn cờ (1)
Chương 977. Thế sự như bàn cờ (2)
Chương 978. Thế sự như bàn cờ (3)
Chương 979. Thế sự như bàn cờ (4)
Chương 980. Đàn bà thật phiền phức (1)
Chương 981. Đàn bà thật phiền phức (2)
Chương 982. Đàn bà thật phiền phức (3)
Chương 983. Đổi nhà (1)
Chương 984. Đổi nhà (2)
Chương 985. Không tên
Chương 986. Ai có thể đe dọa chúng ta?
Chương 987. Một nữ gả ba nhà (1)
Chương 988. Một nữ gả ba nhà (2)
Chương 989. Biết tin
Chương 990. Hứng thú?
Chương 991. Sóng ngầm cuồn cuộn (1)
Chương 992. Sóng ngầm cuồn cuộn (2)

Chương 993. Ngũ hành pha trà
Chương 994. Cẩn thận đừng để lửa bén
Chương 995. Phòng khách 309 (1)
Chương 996. Phòng khách 309 (2)
Chương 997. Bán đứng (1)
Chương 998. Bán đứng (2)
Chương 999. Bán đứng (3)
Chương 1000. Anh hùng bị vây ở Đồng La Loan (1)
Chương 1001. Anh hùng bị vây ở Đồng La Loan (2)
Chương 1002. Mẫn cảm
Chương 1003. Tâm tư của Tống Thiên Diệu (1)
Chương 1004. Tâm tư của Tống Thiên Diệu (2)
Chương 1005. Ai là hoàng tước (1)
Chương 1006. Ai là hoàng tước (2)
Chương 1007. Ai là hoàng tước (3)
Chương 1008. Ai là hoàng tước (4)
Chương 1009. Không tên
Chương 1010. Mưu đồ
Chương 1011. Xiêm Phật Cư (1)
Chương 1012. Xiêm Phật Cư (2)
Chương 1013. Chữ “Quan“ đứng đầu (1)
Chương 1014. Chữ “Quan“ đứng đầu (2)
Chương 1015. Tụ hợp
Chương 1016. Tụ hợp (2)
Chương 1017. Mưu tính lẫn nhau
Chương 1018. Mặt trái
Chương 1019. Mặt trái (2)
Chương 1020. Lời mời (1)
Chương 1021. Lời mời (2)
Chương 1022. Thánh địa của giấc mơ
Chương 1023. Mời trà (1)
Chương 1024. Mời trà (2)
Chương 1025. Ùn ùn kéo tới
Chương 1026. Mưa gió sắp tới (1)
Chương 1027. Mưa gió sắp tới (2)
Chương 1028. Sóng gió nổi lên (1)
Chương 1029. Sóng gió nổi lên (2)
Chương 1030. Sóng gió nổi lên (3)
Chương 1031. Sóng gió nổi lên (4)
Chương 1032. Sóng gió nổi lên (5)

Chương 1033. Sóng gió nổi lên (6)
Chương 1034. Gió ngừng (1)
Chương 1035. Gió ngừng (2)
Chương 1036. Mưa tạnh
Chương 1037. Malaysia, khởi đầu mới
Chương 1038. Ý khó bình

Chương 1. Bị từ chối khi dự tuyển (1)

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc lá Hảo Thái, đứng bên ngoài phòng báo danh của trường Cảnh sát Huỳnh Trúc Khanh. Tuy mới đầu tháng 5, nhưng thời tiết ban ngày đã gần 30 độ. Thêm vào đó, đứng giữa đám đông xếp hàng phỏng vấn càng khiến người ta cảm thấy ngột ngạt bức bối. Chẳng mấy chốc, bộ áo quần Tống Thiên Diệu đang mặc đã ướt đẫm mồ hôi, dính bết vào người.

Lúc này, tuy thân thể Tống Thiên Diệu vừa tròn 18 tuổi, nhưng thực ra trong lòng hắn là một người đàn ông trung niên 35 tuổi. Không hiểu vì sao, Tống Thiên Diệu - ông chủ một công ty thực nghiệp bị xử bắn năm 2015, đã xuyên không đến Hồng Kông năm 1951, nhập vào thân thể một thanh niên cùng tên với mình.

Kiếp trước Tống Thiên Diệu giàu sang phú quý, kiếp này Tống Thiên Diệu lại sinh ra trong một gia đình ở lều tranh, cả nhà bốn người chen chúc trong căn nhà gỗ chưa đầy 20 mét vuông, sống qua ngày. Cha Tống Xuân Lương là thợ đóng giày, mỗi ngày ra đường bày sạp sửa giày kiếm sống. Mẹ Triệu Mỹ Trân làm tạp vụ trong một tiệm trà. Tống Thiên Diệu còn có một em gái 15 tuổi tên Tống Văn Văn, bán điểm tâm trong tiệm trà nữ.

Gia đình Tống Thiên Diệu cũng giống như hơn 40 vạn hộ dân nghèo Hồng Kông, sống ở tầng lớp thấp nhất của thành phố này.

Tuy nhiên gần đây gia đình này đã thấy một tia hy vọng, đó là Tống Thiên Diệu đã đủ 18 tuổi, có thể dự tuyển vào trường Cảnh sát. Sau 5 tháng tốt nghiệp, hắn có thể trở thành một cảnh sát mặc sắc phục.

Năm 1951, một cảnh sát mặc sắc phục mới vào nghề có lương tháng 120 đô la Hồng Kông, cộng với thu nhập xám, mỗi tháng có thể nhận được 300 đô la Hồng Kông. Đối với gia đình nghèo như nhà họ Tống, thu nhập hàng tháng 300 đô la Hồng Kông đã là con số trên trời.

Tống Xuân Lương mỗi ngày sớm đi tối về sửa giày ngoài đường, Triệu Mỹ Trân vất vả rửa bát quét dọn trong tiệm trà, hai người cộng lại thu nhập hàng tháng chưa đến 200 đô la.

Tuy nhiên trường Cảnh sát không phải muốn thi là được. Ngoài sức khỏe tốt, ngũ quan đoan chính, còn phải biết chữ, đọc được báo tiếng Trung, hai điểm này còn có thể bỏ qua. Quan trọng nhất là phải có tiền đưa cho quan chức người Hoa phỏng vấn, đối phương nhận đủ lợi ích, ngươi mới có thể vào được trường Cảnh sát, mặc bộ đồng phục đại diện cho Cảnh sát Hoàng gia Hồng Kông.

Lúc này trong người Tống Thiên Diệu đang giữ số tiền lớn 3000 đô la Hồng Kông mà cha mẹ gom góp được, chờ đợi trong phòng báo danh gọi tên mình.

Thực ra Tống Thiên Diệu không hứng thú gì với việc làm cảnh sát, tuy thời đại này làm cảnh sát tuyệt đối là lựa chọn hàng đầu của con em bình dân Hồng Kông, chỉ có khi thi trượt cảnh sát mới đi tìm con đường khác.

Nhưng Tống Thiên Diệu hiểu rõ, dù lúc này có trở thành Lôi Lạc như trong phim, làm tổng thanh tra người Hoa, tham ô 5 tỷ, đến thập niên 70 khi Ủy ban Độc lập chống tham nhũng thành lập, chẳng phải cũng ngoan ngoãn bỏ trốn sao? Lẽ nào một đấng nam nhi xuyên không một lần, lại đi làm cảnh sát

tham nhũng, cả đời chỉ đáng giá 5 tỷ? Cuối cùng chết già nơi đất khách, không được về quê?

Ngược lại lúc này Hồng Kông sau chiến tranh bách phế đãi hưng, những đại gia tài chính Hồng Kông nổi danh một phương sau này, đều là nhân cơ hội này mà vươn lên, một bước lên mây. Thực sự để Tống Thiên Diệu lựa chọn, hắn thà không thi vào trường Cảnh sát, mà đi vào thương trường bôn ba cầu phú quý.

Nếu lùi lại một bước nữa mà nói, năm 1951, cảnh sát quân phục Hồng Kông hoàn toàn là một nghề nghiệp nguy hiểm cao độ, bởi vì rất nhiều quân nhân Quốc Dân Đảng thất trận đã lưu vong đến Hồng Kông. Trong số những người này, không ít kẻ cất giấu vũ khí, lại lưu lạc đến Hồng Kông không quen biết ai, thân không một xu, nhưng lại có kinh nghiệm chiến đấu, nên không thể không làm vài việc buôn bán không vốn.

Từ năm 49 đến 51, số cảnh sát mặc quân phục bị bắn chết ngay trên đường phố đã vượt quá 10 người, còn bị đánh bị thương và cướp súng công vụ thì có hơn 30 người, khiến cảnh sát tuần tra trên đường phải đi theo nhóm ba người, không dám hành động đơn độc.

Mỗi ngày đều có án giết người, án bắt cóc xảy ra, nhưng vụ án chồng chất càng ngày càng cao, phá án lại xa vời vợi. Cảnh sát không làm việc là một phương diện, mặt khác là do thiếu hụt nhân lực nghiêm trọng, tổng dân số Hồng Kông đã vượt qua mốc một triệu rưỡi người, nhưng toàn bộ nhân viên cảnh sát Hồng Kông cộng lại mới chỉ có hơn 9000 người.

Hơn nữa bây giờ vẫn chưa phải là những năm 60 khi cảnh sát có thể giải quyết tất cả các băng đảng, thống nhất phân chia địa bàn cho chúng. Hiện tại là thời kỳ các băng đảng lộng hành, cướp đoạt các bến tàu để buôn lậu, giết chóc đến nỗi mắt đỏ ngầu, thậm chí còn dám công khai đánh đuổi cảnh sát. Bất

kỳ một băng đảng nào cũng có hàng nghìn người, những băng đảng lớn ở các bến tàu thậm chí còn dễ dàng vượt quá vạn người. Đôi khi cảnh sát phá án còn cần quân đội Anh đóng tại Hồng Kông xuất động hỗ trợ.

- Tống Thiên Diệu!

Trong phòng báo danh, một giọng nói gọi tên Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu vội vàng nhổ đầu thuốc, nhanh chóng bước vào phòng báo danh. Một thanh niên vừa phỏng vấn xong với vẻ mặt vui mừng đi ngang qua hắn, nhìn sắc mặt của anh ta, rõ ràng đã được tuyển vào trường cảnh sát.

- Ngươi là Tống Thiên Diệu?

Một phó thanh tra béo mặc quân phục đen ngồi sau bàn phỏng vấn, bên cạnh là một chiếc quạt cũ kỹ đang quay lạch cạch.

Tống Thiên Diệu làm một động tác đứng nghiêm trước vị thanh tra béo:

- Là ta, trưởng quan.

Vị thanh tra béo không kiên nhẫn ném tờ báo trên bàn về phía Tống Thiên Diệu:

- Nhặt lên, đọc một bài tin trên đó.

Tống Thiên Diệu nhặt tờ "Tinh Đảo Nhật Báo" này lên, đọc một mạch một bài tin trên đó, từ đầu đến cuối, không hề có bất kỳ sự ngập ngừng hay do dự nào.

Chương 2. Bị từ chối khi dự tuyển (2)

Sau khi đọc xong, Tống Thiên Diệu đặt 2000 đô la Hồng Kông từ trong túi lên trên tờ báo, cung kính đặt lại trước mặt vị thanh tra béo. Vốn sắc mặt âm u bất định, lúc này khi nhìn thấy xấp tiền có lẻ có nguyên trên tờ báo, đột nhiên toàn thân vị thanh tra béo thả lỏng xuống, đưa mắt nhìn Tống Thiên Diệu từ trên xuống dưới mười mấy giây, dùng tờ báo hất rơi tiền xuống đất, nghiêm chỉnh nói:

- Hối lộ Cảnh sát Hoàng gia Hồng Kông? Kẻ như ngươi gia nhập cảnh đội chỉ là hại quần chúng, chết tâm đi, ta sẽ ghi chú vào hồ sơ của ngươi, sau này trường huấn luyện cảnh sát tuyển sinh cũng sẽ không tuyển dụng ngươi, ngươi đi đi.

Tống Thiên Diệu có chút không tin đây là lời một cảnh sát Hồng Kông nói ra. Mấy người trước khi ra ngoài đều nói đặt tiền lên tờ báo đưa tới là vạn sự OK, sao đến lượt mình, tên này lại thanh liêm như vậy? Hơn nữa người khác hối lộ 1500 đô la Hồng Kông đã được tuyển dụng, còn mình 2000 đô la Hồng Kông lại bị từ chối?

Nhặt từng tờ tiền rơi vãi dưới đất lên, Tống Thiên Diệu định xoay người đi ra, nhưng nghĩ lại nếu cứ thế về nhà, hắn không nghi ngờ cha mẹ có thể cùng nhau treo cổ trước mặt mình, nên hắn lộ ra một nụ cười:

- Trưởng quan, có phải tại hạ đọc hơi ít không? Tại hạ có thể đọc lại, 3000 chữ được không?

- Đã bảo ngươi đi ra! Nếu ngươi không muốn đi ra, ta sẽ cho người đuổi ngươi ra!

Vị thanh tra béo nghiêm nghị nói.

Tống Thiên Diệu không còn do dự nữa, thu tiền lại xoay người ra khỏi phòng báo danh. Phía sau hắn, vị thanh tra béo tiếp tục gọi:

- Người tiếp theo!

Tống Thiên Diệu bước ra khỏi cổng trường huấn luyện cảnh sát, em họ Triệu Văn Nghiệp đang đợi tin tức của hắn bên ngoài liền nhanh chóng tiến lại gần, mặt mày hớn hở:

- Ca ca! Thế nào rồi? Có phải hôm nay sẽ ở lại trường huấn luyện để bắt đầu tập luyện không? Yên tâm, có ta chăm sóc dượng và dì, nhất định không có vấn đề gì đâu.

Triệu Văn Nghiệp mười bảy tuổi, là con trai của tiểu di của Tống Thiên Diệu, sinh ra với dáng vẻ dễ mến, thân hình cao lớn, hiện đang làm khuân vác ở bến tàu để kiếm tiền, cũng là một trong số ít bạn chơi từ nhỏ đến lớn của Tống Thiên Diệu.

- Đ*t mẹ nó, không biết ta đắc tội gì với quan chức phỏng vấn, tên khốn đó không nhận tiền, lại còn đưa ta vào danh sách đen, về sau không cho ta thi cảnh sát nữa.

Tống Thiên Diệu móc thuốc lá ra châm một điếu, vẫy tay về phía chiếc xe kéo ở đằng xa:

- Chúng ta về nhà trước.

Triệu Văn Nghiệp bị những lời Tống Thiên Diệu nói làm cho kinh ngạc đến nỗi hai mắt muốn lồi ra, làm sao có thể? Ca ca của mình là thanh niên biết chữ nhiều nhất ở khu nhà gỗ Gia Lâm Biên Đạo, từ nhỏ đã học đọc viết với ông nội, ngay cả hiệu thuốc trên phố khi bận rộn cũng mời ca ca giúp chép đơn thuốc, từ đầu năm nay, dượng và dì đã loan tin ca ca sẽ thi

vào trường cảnh sát khắp khu nhà gỗ, mọi người trong khu nhà gỗ đều tin rằng ca ca nhất định sẽ thi đỗ cảnh sát, bây giờ, ca ca lại nói với mình rằng đã bị loại? Hơn nữa còn không được thi lại vĩnh viễn?

- Ca ca, có phải là thiếu tiền không? Ta lập tức đi tìm anh em ở bến tàu để mượn, nếu thực sự không đủ chúng ta còn có thể đi vay nặng lãi…

Khóe miệng Triệu Văn Nghiệp hơi run rẩy, nói câu này thậm chí cả hai tay cũng bắt đầu run lên một cách vô thức.

Hắn quá rõ tầm quan trọng của việc có thêm một người thân là cảnh sát, ở bến tàu Thượng Hoàn hắn đã nói với lão đại của mình về chuyện này, lão đại cũng đã mở lời, chỉ cần Tống Thiên Diệu thi đỗ cảnh sát, dượng sẽ không phải sửa giày mỗi ngày nữa, có thể đến kho hàng bến tàu giúp kiểm hàng, lương tháng 150 đồng, bản thân hắn cũng có thể từ khuân vác tính công theo sản phẩm, trở thành "trù lão" (người phụ trách tính công cho phu khuân vác bằng que gỗ ở bến tàu), mỗi ngày ít nhất cũng có 10 đồng thu nhập, thậm chí dì cũng không cần rửa bát quét dọn nữa, có thể đổi sang công việc nhẹ nhàng hơn và tiền nhiều hơn ở quán trà.

- Không liên quan đến tiền, ta đã nói đến ba nghìn chữ, tên khốn đó vẫn đuổi ta ra ngoài, chắc chắn có lý do khác, sớm muộn gì cũng tra ra được.

Tống Thiên Diệu vừa kẹp điếu thuốc vừa vỗ vai Triệu Văn Nghiệp, nói một cách không hề bận tâm.

Một chiếc xe kéo nhanh chóng dừng lại bên cạnh hai người, Triệu Văn Nghiệp còn muốn khuyên ca ca tiết kiệm tiền, dù sao hai nghìn đồng Hồng Kông cũng là tiền vay, không thi đỗ trường cảnh sát còn phải trả cho hàng xóm họ hàng, ngồi xe kéo từ Nam Khu Hồng Kông đến bến tàu Trung Hoàn, ít nhất cũng phải 7 hào, chi bằng hai người đi bộ, 7 hào

có thể mua hai bát cháo huyết heo lót dạ, còn thừa 1 hào, nhưng nhìn vẻ mặt của Tống Thiên Diệu, Triệu Văn Nghiệp cúi đầu không nói ra miệng.

- Đến bến tàu Trung Hoàn.

Tống Thiên Diệu đợi Triệu Văn Nghiệp cũng ngồi lên rồi mới dặn dò người phu xe.

Hai bánh xe kéo linh hoạt xoay một vòng tại chỗ, nan hoa bánh xe chuyển động phát ra một loạt tiếng kêu nhẹ, chở hai người hướng về phía bến tàu Trung Hoàn.

Bến tàu Trung Hoàn, ở nơi hẹp nhất của Vịnh Victoria, đối diện với Tiêm Sa Chủy, những chiếc phà Thiên Tinh màu xanh trắng qua lại giữa Hồng Kông và Cửu Long, chở đủ loại người qua biển.

Một đoạn đường không đến hai cây số, chỉ cần bảy phút là đến nơi, cứ năm phút một chuyến tàu, phí 1 đồng một người, mưa gió không ngừng.

Ngồi lên phà Thiên Tinh, Tống Thiên Diệu khẽ vỗ vỗ ghế gỗ bóng loáng, nghiêng mặt nhìn Hồng Kông bị bỏ lại phía sau lẩm bẩm:

- Làm cảnh sát? Thu phí bảo kê? Sao bằng được làm ăn buôn bán kiếm tiền nhanh, chỉ riêng việc buôn bán trên thuyền nhỏ Thiên Tinh, mỗi người một đồng, bỏ qua chi phí, một ngày đã kiếm được hơn vạn rồi, một tên cảnh sát phải thu bao lâu mới đủ một vạn tiền đen.

Chương 3. Chân dung thật của những người hàng xóm (1)

Triệu Văn Nghiệp vừa xuống xe ở bến tàu Tiêm Sa Chủy đã đi thẳng đến trạm hàng hóa để làm việc. Vì anh họ không thể thi đỗ cảnh sát, hắn vẫn phải tiếp tục làm khuân vác.

Tống Thiên Diệu đứng bên bờ bến tàu, nhìn em họ của mình đi đến trạm hàng hóa, cởi áo khoác ngoài, để trần thân trên, đi đến trước mặt tên cai thầu cúi đầu cười nịnh, lại móc thuốc ra giúp đối phương châm lửa, sau đó tên cai thầu mới vẫy tay, ra hiệu cho Triệu Văn Nghiệp đi ra sau vác bao tải.

Công việc khuân vác ở bến tàu là lựa chọn đầu tiên của nhiều đứa trẻ nghèo xuất thân từ tầng lớp dưới sau khi không thi đỗ cảnh sát. Mặc dù hiện nay các ngành như đồ chơi, hoa nhựa, may mặc v.v. đều đã xây dựng nhà máy ở Quán Đồng, Bắc Giác và các nơi khác, nhưng không có nhiều người trẻ đi làm ở nhà máy, bởi vì đi làm ở nhà máy, kiếm được là lương tháng, mỗi tháng trả một lần, còn bến tàu là trả theo ngày, lấy tiền nhanh hơn.

Quan trọng nhất là, con cái nhà nghèo nếu không muốn bị bắt nạt, đi làm khuân vác ở bến tàu, dễ dàng tìm được "tự đầu" để gia nhập. Một khi có "tự đầu", mỗi tháng nộp một chút phí hội viên hoặc sẵn sàng ra sức khi "tự đầu" triệu tập người đánh nhau cướp bến tàu, thì khi mình gặp phải bị bắt nạt, người của "tự đầu" cũng có thể chống lưng cho mình.

Tống Thiên Diệu đi dọc theo đường không nhanh không chậm về phía khu nhà gỗ ở đường Gia Lâm Biên. Khi đi qua đường Trung Hiếu, hắn còn dừng lại ăn một phần bánh cuốn ở quán ăn vỉa hè, cứ thế ngồi bên đường, vừa ăn vừa ngắm nhìn những "nương tử" (chỉ những người phụ nữ xinh đẹp) thỉnh thoảng đi qua trên đường, mặc áo dài tơ lụa đi giày cao gót hoặc mặc áo đầm rộng Đường phục để chân trần đi guốc gỗ.

Khi trở về khu nhà gỗ chật chội bẩn thỉu, những người trên đường vốn đang ồn ào huyên náo, khi nhìn thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện trong tầm mắt, đều đồng loạt im lặng, từng đôi mắt đều nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu, nhìn hắn đi về hướng nhà mình.

Đợi Tống Thiên Diệu đi xa, những nam nữ trong khu ổ chuột này mới chỉ trỏ nhau xì xào:

- Thật đáng tiếc quá, đứa trẻ sáng dạ nhất con phố này.

- Đúng vậy, vốn còn định đợi A Diệu thi đỗ cảnh sát để nhờ vả.

- Tên khốn này dù làm cảnh sát cũng không giúp được ngươi đâu, có cha mẹ hắn ở đó, không có tiền mà muốn chiếm tiện nghi? Thôi đi!

…

Tống Thiên Diệu đi qua con hẻm nhỏ, chưa đến trước cửa nhà mình, đã nghe thấy tiếng mẹ mình cãi nhau ầm ĩ với người khác. Hắn nhíu mày, chậm rãi bước đi qua, một đám phụ nữ hàng xóm đang chặn trước cánh cửa gỗ rách nát của nhà mình, còn mẹ già của hắn thì chặn ở cửa, một tay chống nạnh, một tay chỉ trỏ, đang mắng chửi om sòm với mọi người, có vẻ như đang tranh luận với đám đông.

- Chị Trân! Dù sao đi nữa, A Diệu không thi đỗ cảnh sát, tiền nhất định phải trả, ta thật sự cần gấp!

Một phụ nữ trung niên the thé nói với Triệu Mỹ Trân:

- Nợ nần phải trả, đó là lẽ thường tình!

Triệu Mỹ Trân lập tức nâng giọng lên át tiếng của đối phương:

- Linh "hí"! Là con mụ nào hôm qua tự động vào nhà ta, đặt xuống hai trăm đồng, còn nói không cần trả, tất cả đều là tấm lòng của hàng xóm, ôi, tấm lòng của ngươi thật là lâu dài, chưa đầy một ngày một đêm đã muốn đòi lại?

- Chị Trân, Linh "hí" cô ta là tự nguyện, ta thì không phải, là chị mở miệng mượn, ta mới cho chị mượn đấy, bây giờ chồng ta bệnh nặng, đang cần tiền mua thuốc.

Thấy Linh "hí" bị áp đảo, một phụ nữ khác lên tiếng nói với Triệu Mỹ Trân.

- Như tỷ, lúc đầu ta mượn tiền đã nói rõ nửa năm sẽ trả, còn trả thêm ba phân lãi, giờ chị đã vội vàng đến đòi nợ? Ta tặng chị một cuốn lịch để chị xem cho rõ thời gian được chứ? Chồng chị bệnh nặng à? Chồng chị bệnh gì vậy? Bệnh phong à, ta vừa mới thấy hắn ôm ấp tình tứ với gái lầu xanh, chị gửi tiền ở chỗ ta còn an toàn hơn là đưa cho nam nhân của chị để hắn đi trăng hoa đấy!

- Cháu nội ta đang chờ đóng học phí…

Một bà lão chen lên phía trước, nhăn nhó nói với Triệu Mỹ Trân.

Đối với người già, giọng điệu của Triệu Mỹ Trân vẫn không kém phần hung hăng:

- Cháu bà học hai năm rồi, ngay cả tên mình cũng không biết viết, đóng học phí cái gì? Đi mua con dao dưa hấu chém chết thầy giáo đi!

- Vậy ngươi trả tiền lại cho ta, ta đi mua dao dưa hấu!

Bà lão suýt bị lời nói của Triệu Mỹ Trân làm cho ngã nhào, nhưng lập tức phản công, vẫn đòi Triệu Mỹ Trân trả tiền.

Triệu Mỹ Trân làm sao bị dọa bởi những lời như vậy, vỗ ngực nói:

- Ôi, Thành thẩm, bà cũng nói ra được những lời như vậy, được!

Thuận tay lấy một con dao chặt từ sau cửa đập vào tay bà lão:

- Đi đi, đi chém người trước, chém xong rồi hãy đến đòi tiền!

Tống Thiên Diệu đứng gần cửa nhà, lạnh lùng nhìn đám hàng xóm đang ép nợ trước cửa nhà mình. Ba ngàn đô la Hồng Kông trong túi hắn, phần lớn là do nghe tin hắn sắp đi thi cảnh sát, đám hàng xóm ba hoa này chủ động mang đến, từng người một khi đưa tiền đều vỗ ngực nói không cần trả, giờ biết tin hắn trượt, lập tức trở mặt không nhận người.

Thực ra nếu những người này không đến đòi nợ, Tống Thiên Diệu cũng không định quỵt nợ thật, đều là người nghèo khó, dành dụm được chút của cải không dễ dàng, nhưng hành động trở mặt nhanh hơn cả gái điếm cởi quần này khiến hắn rất khó chịu.

- Tiền, ba ngày nữa sẽ trả cho các ngươi, không thiếu một xu, bây giờ, cút hết đi.

Thấy đám mụ già này định chen qua mẹ mình, xông vào nhà, Tống Thiên Diệu nhanh chóng lao tới, giật lấy con dao chặt, chém một nhát vào cửa gỗ, lưỡi dao cắm vào cửa gỗ sâu đến nửa tấc!

Lời nói của Tống Thiên Diệu kết hợp với con dao đóng đinh trên cửa gỗ khiến đám hàng xóm trước mặt chốc lát thất

thần, có kẻ định mở miệng nói gì đó, bị ánh mắt u ám của Tống Thiên Diệu quét qua, lập tức câm họng.

Chương 4. Chân dung thật của những người hàng xóm (2)

- Tiền, ba ngày nữa không cần các vị hàng xóm đến nhà ta đòi nợ, ta sẽ tự mình đến từng nhà trả lại. Nếu còn muốn gây rối ở nhà ta, tuy ta không thi đỗ cảnh sát, nhưng hôm nay ở trường cảnh sát đã quen vài người bạn đã thi đỗ, có muốn nửa năm sau ta dẫn họ đến gây phiền phức cho mọi người không?

Tống Thiên Diệu nói xong câu đó, lấy thuốc lá từ trong túi ra, ngậm một điếu vào miệng rồi châm lửa, vẫy tắt que diêm:

- Hử?

- Có lời này của ngươi ta yên tâm rồi, Diệu tiểu tử, ta thật sự đang cần gấp, chính ngươi nói ba ngày, dì tin tưởng ngươi nhất.

- Trân tẩu, là Diệu tiểu tử nói ba ngày, chúng ta tin Diệu tiểu tử.

Đám hàng xóm lộn xộn nói những lời xã giao, rồi tản đi từng nhóm hai ba người. Đợi những người này đi hết, Triệu Mỹ Trân vịn cửa gỗ thở hắt ra một hơi, nghiêng mặt đánh giá đứa con đang ngậm thuốc của mình, đột nhiên giơ tay đánh bay điếu thuốc khỏi miệng Tống Thiên Diệu, túm lấy cổ áo Tống Thiên Diệu kéo vào nhà, cài then cửa gỗ lại.

- Người ta thi cảnh sát, ngươi cũng thi cảnh sát! Người ta đều thi đỗ được, sao ngươi lại thi trượt?

Đợi cửa gỗ đóng kín, Triệu Mỹ Trân hét vào mặt Tống Thiên Diệu:

- Giờ cả khu nhà gỗ đều đang cười nhạo mẹ ngươi đây! Ngươi thi kiểu gì vậy!

Tống Thiên Diệu chỉnh lại cổ áo:

- Thì thi như vậy đó, giám khảo phỏng vấn nhằm vào ta, ta biết làm sao?

- Thêm tiền chứ! Cần bao nhiêu cho bao nhiêu! Vốn dĩ lão đầu của ngươi hôm nay đã đi ra bến tàu làm việc, kết quả đợi A Nghiệp quay lại bến tàu, lão đầu của ngươi liền bị đuổi về, nói ngươi chưa thi đỗ, nên bây giờ mặt đen như đít nồi bị ta đuổi ra đầu phố tiếp tục bày quầy sửa giày, ta cả ngày đều không đi làm, vốn còn muốn đợi tin tốt của ngươi để khoe khoang với đám bà tám này, biết sớm vậy, ta đã đi tiệm trà rửa chén, còn có thể kiếm được tiền công một ngày.

- Ba ngàn đồng còn chưa đủ, ngươi còn muốn cho bao nhiêu nữa? Chỉ là không thi đỗ cảnh trưởng thôi mà, chẳng lẽ là tận thế sao? Cùng lắm ta đi tìm việc.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống giường của lão đầu mình, hoạt động cổ chân nói.

Triệu Mỹ Trân giơ tay về phía Tống Thiên Diệu:

- Tiền đâu?

- Đưa cho quan chủ khảo rồi.

- Tên quan chủ khảo nào mà đồ khốn vậy? Thu tiền rồi mà vẫn không cho ngươi thi đỗ?

Nghe lời Tống Thiên Diệu nói, Triệu Mỹ Trân suýt nữa thì tức đến ngất đi:

- Ta sao lại sinh ra tên tiểu tử ngốc như ngươi! Hắn không cho ngươi thi đỗ, ngươi chẳng lẽ không biết đòi lại tiền sao? Bây giờ lấy gì trả cho đám hàng xóm ba hoa này?

- Ta đã nói ba ngày sau sẽ trả cho bọn họ, nhất định sẽ trả, không cần mẹ quản.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa lấy thuốc lá trong túi ra, còn muốn châm thêm một điếu nữa.

Triệu Mỹ Trân đi qua giật lấy thuốc lá, tự mình châm một điếu, rồi đem nửa gói Hảo Thái còn lại cho vào túi:

- Đồ khốn, bản thân còn biết mua gói Hảo Thái, lão đầu của ngươi chỉ mua Song Hỉ, còn phải tiết kiệm mà hút. Gói thuốc này ta thu lại, ngày mai đi gặp cậu của ngươi vừa hay tặng cho hắn, xem hắn có thể giúp ta nghĩ cách kiếm ba ngàn đồng không, ngươi thật là đồ ngốc, sớm muộn gì ta cũng bị ngươi và lão đầu của ngươi tức chết.

Tống Thiên Diệu nghe Triệu Mỹ Trân nói muốn đi tìm cậu mượn tiền trả nợ, liền đảo mắt:

- Không cần đâu, đều nói ta tự xử lý mà, ta nói có, nhất định sẽ có.

- Ngươi nói bản thân là Cảnh sát trưởng, ngày mai có phải sẽ nhậm chức không?

Triệu Mỹ Trân ấm ức nói một câu, xoay người bước lên cầu thang gỗ kêu cót két hướng về gác xép:

- Tối nay nấu cháo, giúp ta nhóm lửa, ngày mai ngươi đi bến tàu để A Nghiệp dẫn ngươi đi xin việc, lão đại mà hắn theo rất quan tâm hắn, ngươi lanh lợi một chút, chắc cũng không đến nỗi nào.

Tống Thiên Diệu hoạt động cổ chân, miệng nói:

- Tối nay không ăn ở nhà, ta hẹn bạn, đợi…

Chưa nói xong, cửa gỗ đã bị người gõ vang, Triệu Mỹ Trân đang leo cầu thang nhanh nhẹn nhảy xuống, đứng trước cửa gỗ nhìn qua khe cửa trước, rồi mới tháo then cửa.

Bên ngoài cửa là hàng xóm của nhà Tống Thiên Diệu, gia đình Lý Lão Thực bán đồ nguội và rau muối, Lý Lão Thực và vợ hắn là chị Hồng, thêm cả con gái Tố Trinh.

- Hôm nay không ra phố bán đồ nguội à? Vừa hay, tối nay nói là nấu cháo, xào cá muối, đã qua đây rồi thì cùng ăn luôn, đỡ phải các ngươi còn phải nấu nướng.

Triệu Mỹ Trân dịch người sang một bên, mời ba người vào nhà.

Sở dĩ thân thiết với gia đình Lý Lão Thực như vậy, nguyên nhân chính là con gái của Lý Lão Thực là Tố Trinh và Tống Thiên Diệu thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, năm ngoái còn đính hôn, Lý Tố Trinh coi như là con dâu chưa qua cửa của nhà họ Tống.

Nếu là bình thường, Lý Lão Thực và chị Hồng đã sớm đồng ý, Lý Lão Thực đi cắt ít đồ nguội, chị Hồng và Tố Trinh quen thuộc giúp nấu cơm, sau đó hai nhà người quây quần bên một bàn ăn cơm, đàn ông còn có thể uống vài chén.

Nhưng hôm nay, Lý Lão Thực ấp úng không mở miệng, chị Hồng trên mặt cũng cười gượng gạo, Lý Tố Trinh càng là núp sau lưng mẹ mình cúi đầu không dám nhìn người.

Tống Thiên Diệu đang ngồi trên giường mang giày, khóe miệng nhếch lên, quả nhiên, chưa từng thấy người thân tặng than sưởi giữa tuyết rơi, nhưng chắc chắn không thiếu hàng xóm đá người rơi xuống giếng.

Triệu Mỹ Trân lúc này cũng chú ý đến sự bất thường của nhà này, sắc mặt trầm xuống:

- Sao vậy? Các ngươi cũng định đòi lại ba trăm đồng đưa đến hôm kia à?

- Không phải, không phải, ba trăm đồng đó đã nói là cho A Thiên rồi, sao lại đòi lại được, đều là hàng xóm cả mà.

Hồng thẩm cười nịnh với Triệu Mỹ Trân:

- Hôm nay đến đây, chủ yếu là, A Toàn ở tiệm trái cây định tháng sau cưới Tố Trinh, chúng ta đến thông báo một tiếng, nhớ đến uống chén rượu mừng nhé.

- Ta bà mẹ ngươi…

Triệu Mỹ Trân nghe câu sau của Hồng thẩm nói ra thì tức đến trợn tròn mắt.

Chương 5. Lục Vũ Trà Lâu (1)

- Con gái nhà ngươi là Tố Trinh và Thiên Diệu nhà ta năm ngoái đã đính hôn, ngươi đã nhận một trăm hai mươi đồng tiền đính hôn cộng thêm bốn bộ dương hồng (dương hồng, là quần áo lụa nhà trai tặng nhà gái khi đính hôn), bây giờ ngươi nói muốn hủy hôn!

Triệu Mỹ Trân hít sâu mấy hơi:

- Không nói gì khác, tháng trước, nếu không phải Thiên Diệu xông vào đám cháy cứu Tố Trinh, bây giờ nó đã qua 7 ngày rồi! Hơn nữa còn gả cho ai? A Toàn ở tiệm trái cây? Mẹ ta ơi, A Toàn đã một chân xuống lỗ, ba mươi mấy tuổi rồi, lại còn có vợ, ngươi muốn gả Tố Trinh cho hắn làm vợ bé sao?

Thấy Triệu Mỹ Trân nổi giận, Lý Lão Thực và Tố Trinh đều không lên tiếng, Hồng thẩm cười nịnh nọt nói:

- Chị Trân à, không thể nói như vậy được, năm ngoái là chị nói Diệu tiểu tử nhất định sẽ thi đỗ cảnh sát, ta cũng muốn con gái có một nơi về tốt, nên mới gật đầu đồng ý, nhưng bây giờ cả khu nhà gỗ đều biết, Diệu tiểu tử thi trượt cảnh sát, còn đắc tội với người phỏng vấn, sau này không thể thi nữa, chị cũng là phụ nữ, ta cũng là phụ nữ, đều hiểu lấy được người chồng tốt quan trọng thế nào.

- Diệu tiểu tử sau này chỉ có thể đi làm ở bến tàu hoặc nhà máy, cả đời vất vả, Tố Trinh theo hắn, khó tránh khỏi sẽ khổ sở, ta có ba đứa con trai, chỉ có mỗi Tố Trinh là con gái, quý nhất nó, không muốn nó giống như ta cả đời nghèo khó, A

Toàn đã từng nhắc đến chuyện này, sau khi biết chuyện của Thiên Diệu thì vừa mới nhờ mối lái đến nói, chúng ta cân nhắc một chút rồi đồng ý, làm vợ bé cũng đâu có gì không tốt, ít nhất theo A Toàn, hắn có một tiệm trái cây, có thể đảm bảo Tố Trinh ăn no mặc ấm, không phải chịu đói chịu khổ, huống chi vợ cả của A Toàn lại không có con, đợi Tố Trinh gả qua, sinh một đứa con trai, sau này cả tiệm trái cây đó đều là của con Tố Trinh, tiền đặt cọc và dương hồng, cứ trừ vào ba trăm đồng ta gửi đến hôm kia là được.

- Tố Trinh, cha mẹ ngươi gả ngươi đi làm tiểu thiếp cho người ta, ngươi nghĩ sao? Nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ giúp ngươi ra mặt!

Triệu Mỹ Trân nghe xong lời Hồng thẩm, lười không thèm đếm xỉa đến bà ta nữa, mà hỏi Tố Trinh đang gục đầu vào vai Hồng thẩm.

Lý Tố Trinh mười tám tuổi ngẩng đầu lên, trước tiên nhìn Tống Thiên Diệu đang đi giày trong phòng, phát hiện trên mặt Tống Thiên Diệu dường như không có vẻ gì ngạc nhiên, không biết tại sao, nhìn thấy vẻ điềm tĩnh hiện tại của Tống Thiên Diệu, Lý Tố Trinh lại có chút thất vọng, chẳng lẽ mình không đủ quan trọng trong lòng Tống Thiên Diệu sao? Mình sắp gả cho người khác rồi, hắn lại chẳng có phản ứng gì?

Nàng và Tống Thiên Diệu quen biết từ nhỏ, Tống Thiên Diệu luôn bảo vệ nàng, giúp nàng tránh bị những đứa trẻ khác trong khu nhà gỗ bắt nạt, có đồ ngon, cũng luôn nhớ để dành cho nàng một phần, Lý Tố Trinh thậm chí còn nghĩ, mình cứ sống cả đời với Tống Thiên Diệu như vậy cũng tốt, ít nhất Tống Thiên Diệu là thật lòng thích mình.

Năm ngoái, khi nghe nói Tống Thiên Diệu có thể thi đỗ cảnh sát, Lý Tố Trinh rất vui mừng, nàng đã từng thấy những cô gái đồng trang lứa gả làm tiểu thiếp cho những lão cảnh sát,

từng người một mặc lụa là gấm vóc, đầy người trang sức, mùi nước hoa trên người đứng đầu phố có thể bay đến cuối phố, đi đến đâu cũng có người nịnh bợ, còn mình, thì có thể trở thành vợ của một cảnh sát, đại diện cho cả đời sẽ không còn nghèo khó nữa, sẽ không còn những ngày đói bụng nữa.

Nhưng không ngờ, chiều nay, mọi thứ đã thay đổi. Người làm việc ở bến tàu truyền tin về, Tống Thiên Diệu đã đắc tội với người phỏng vấn, không thi đỗ cảnh sát, và sau này cũng không thể tham gia thi tuyển nữa. Tống Thiên Diệu xuất thân từ khu nhà gỗ, e rằng sau này chỉ có thể làm việc ở bến tàu và nhà máy.

Khuân vác ở bến tàu, nhiều người làm cả đời, nàng lấy một kẻ khuân vác ư? Chỉ cần mối lái và mẹ khuyên nhủ đôi chút, Lý Tố Trinh đã cảm thấy không thể gả bản thân đi như vậy. Nàng thà lấy A Toàn 37 tuổi làm vợ bé, cũng không định lấy một kẻ khuân vác hay công nhân để tiếp tục chịu khổ chịu tội.

- Con nghe theo cha mẹ…

Lý Tố Trinh nói xong, lại cúi đầu xuống.

- Ngươi…

Triệu Mỹ Trân run run khóe miệng, quay đầu hét về phía Tống Thiên Diệu đang đứng dậy chuẩn bị đi ra:

- Này! Vợ chưa cưới của ngươi chuẩn bị lấy người khác làm vợ bé! Ngươi là người chết sao!

Tống Thiên Diệu đi qua, nhận lấy điếu thuốc chưa hút hết từ tay mẹ mình, cười với ba người:

- Mẹ đã nói rồi, chưa qua cửa, chưa qua cửa thì đương nhiên không phải là vợ ta, bớt giận đi nấu cháo đi.

Triệu Mỹ Trân không ngờ con trai mình lại chẳng có chút lửa giận nào, kinh ngạc và tức giận trừng mắt nhìn Tống Thiên

Diệu không nói nên lời.

Tống Thiên Diệu nói với gia đình ba người Lý Tố Trinh trước mặt bằng giọng ôn hòa:

- Lão Thực thúc, Hồng thẩm, yên tâm, rượu mừng của Tố Trinh tháng sau ta nhất định sẽ đến uống, chúc mừng.

Cả nhà Lý Tố Trinh đều bị giọng điệu của Tống Thiên Diệu làm cho sợ hãi, không biết làm sao nhìn chàng trai trẻ quen thuộc từ nhỏ này. Tống Thiên Diệu đưa thuốc về miệng Triệu Mỹ Trân:

- Tối nay không về nhà ăn, hẹn bạn rồi, có thể cũng không về ngủ, đừng đợi ta.

Nói xong, hắn đi qua bên cạnh Lý Tố Trinh, ra khỏi cửa nhà mình.

Triệu Mỹ Trân cho đến khi bóng dáng con trai mình biến mất khỏi tầm mắt, mới hung dữ nói với gia đình Lý Lão Thực:

- Nếu Thiên Diệu xảy ra chuyện gì! Lão nương làm ma cũng không tha cho các ngươi! Đứng trong nhà ta đợi ta bày tiệc tiễn đưa ba người các ngươi à? Nhấc chân lên, ta muốn quét dọn!

Vừa nói, Triệu Mỹ Trân vớ lấy cây chổi quét một hồi trước mặt ba người, cuốn lên một đám bụi bặm, đuổi thẳng gia đình Lý Lão Thực ra ngoài.

Chương 6. Lục Vũ Trà Lâu (2)

Tống Thiên Diệu đã ra khỏi cửa không có gì tức giận về việc Lý Tố Trinh hủy hôn. Kiếp trước khi hơn 30 tuổi, hắn đã thấy nhiều loại phụ nữ theo đuổi quyền quý, thấy gió chiều nào che chiều ấy như vậy, bây giờ thêm một Lý Tố Trinh cũng chẳng có gì lạ.

Huống chi Lý Tố Trinh tuy dung mạo xinh đẹp, nhưng tính cách nhu thuận đó không hợp khẩu vị của Tống Thiên Diệu lúc này. Phụ nữ nhu thuận lại có thể thu hút đàn ông, nhất định phải có vẻ đẹp khiến người ta kinh ngạc, nếu không, sẽ không có sức hấp dẫn hơn những người phụ nữ có khí chất độc đáo của riêng mình.

Lý Tố Trinh tuy có chút nhan sắc, nhưng cũng chỉ ở mức vũ nữ hộp đêm, thậm chí còn chưa đủ để được gọi là đào hoa của một hộp đêm. Vì một người phụ nữ như vậy mà nổi giận đùng đùng, không cần thiết, huống chi, sau này còn nhiều cơ hội.

Ra khỏi Gia Lâm Biên Đạo, Tống Thiên Diệu đi thẳng đến tiệm may Phi Việt ở Thái Tử Tây Đạo, đẩy cửa vào, ông chủ tiệm may lập tức cười đón:

- Tiên sinh, là muốn may âu phục hay trường sam?

- Lão bản, ta muốn hỏi có âu phục nào có thể mặc ngay lên người không, may đo quá chậm.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với ông chủ, lịch sự nói.

Hiện giờ ở Hồng Kông, chưa có cửa hàng quần áo, quần áo mọi người mặc, người nghèo tự mua vải tự may, người giàu thì đến tiệm may nhờ thợ may đo ni đóng giày, người Hoa giàu có cầu kỳ hơn thì sẽ đặc biệt đến Thượng Hải mời thợ may lão luyện về giúp cả nhà may đo quần áo.

- Đương nhiên là có vài bộ, nhưng có người đã trả tiền đặt cọc trước rồi…

Lão bản lên tiếng với giọng khó xử.

Tống Thiên Diệu lấy ra mười đồng đưa cho đối phương:

- Mười đồng này làm phí gấp có đủ không?

- Đủ, đủ rồi! Ta lập tức đi lấy.

Lão bản nhanh chân bước vào phòng trong, xách ra ba bốn bộ tây trang cùng với áo sơ mi và cà vạt phối hợp.

Nhìn vẻ mặt hớn hở của lão bản lúc này, Tống Thiên Diệu biết ngay những bộ tây trang này không phải là hàng đã đặt cọc chờ người đến lấy, mà là những món hàng tồn đã trả tiền đặt cọc nhưng chẳng ai đến lấy, chỉ là Tống Thiên Diệu lười không muốn so đo những chuyện này.

Có hai bộ tây trang quá chật chội bị Tống Thiên Diệu loại bỏ, cuối cùng chọn một bộ tây trang màu xanh đậm, phối với áo sơ mi trắng và một chiếc cà vạt sọc chéo màu xanh sáng, sau cùng còn đi đôi giày da mà lão bản tiệm tây trang đưa cho.

Thấy Tống Thiên Diệu thay bộ trang phục này, lão bản tiệm tây trang không nhịn được nói một câu:

- Tiên sinh, ngài là hoa kinh lý của đại dương hành sao? (ps: dương hành là công ty buôn bán trên biển)

Tống Thiên Diệu khẽ nhếch mép cười, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, bản thân trong gương tuy dung mạo vẫn còn chút non nớt chưa thoát hết, nhưng khi khoác lên mình bộ

tây trang này, càng toát lên vẻ văn nhã và khí phách, trông quả thật giống như những vị kinh lý trẻ tuổi người Trung Quốc bước ra từ các đại dương hành mà lão bản vừa nói.

- Tổng cộng bao nhiêu tiền? À, nếu có ví da thì lấy cho ta một cái.

Tống Thiên Diệu nói với lão bản.

Lão bản lại lấy cho Tống Thiên Diệu một chiếc ví da tinh xảo, rồi mới gõ bàn tính báo giá:

- Tổng cộng hai trăm bốn mươi ba đồng, đa tạ quý khách, tiên sinh.

Tống Thiên Diệu đưa đủ số tiền cho hắn, sau đó lão bản tìm một cái túi đựng quần áo Tống Thiên Diệu vừa thay ra định trả lại, Tống Thiên Diệu mỉm cười:

- Đem tặng cho điểm từ thiện, để lại cho những người không có quần áo mặc.

Hội Cơ Đốc giáo Hồng Kông đã thiết lập rất nhiều điểm từ thiện khắp Hồng Kông, định kỳ sẽ có người đem quần áo không mặc nữa hoặc đồ chơi, công cụ không dùng đến tặng cho nơi đó, giúp đỡ thêm nhiều người nghèo.

- Ngài thật là có tấm lòng thiện, đi thong thả, tiên sinh, sau này có cần gì xin nhất định đến tìm ta.

Lão bản tiệm tây trang tiễn Tống Thiên Diệu ra tận cửa, còn không quên lịch sự nói.

Không mặc cả, tính tình lại tốt, mua lại nhiều, loại khách hàng này là điều mà lão bản tiệm tây trang mong muốn nhất.

Tống Thiên Diệu sau khi thay một bộ hành đầu mới, vội vàng đến Tiêm Sa Chủy đi phà Thiên Tinh về bến tàu Trung Hoàn, rồi từ bến tàu Trung Hoàn đi xe kéo tay đến phòng trà Lục Vũ ở Thượng Hoàn.

Phòng trà Lục Vũ được coi là lão tự hiệu của Hồng Kông, lão bản của phòng trà này vào thập niên 30 từ Thượng Hải đến Hồng Kông mở phòng trà này, vì vậy, phòng trà này vẫn giữ phong cách trang trí cũ kỹ của Thượng Hải Bến Thượng những năm 30, ghế ngồi bằng gỗ tô mộc thượng hạng, bình phong gỗ hồng sắc rộng lớn, trên tường treo những bức họa và cuộn thư pháp đã ngả vàng, những hầu bàn và "đại a tỷ" mặc đường sam kiểu cũ, nhạc sĩ mặc trường sam đang lên dây đàn, những nữ nghệ sĩ Việt kịch trang điểm nhẹ nhàng sẵn sàng lên sân khấu biểu diễn cho khách, khiến những thực khách vừa bước vào trong chốc lát có cảm giác ảo giác như đã xuyên không trở về cái Thượng Hải xa hoa phồn hoa đó.

Tống Thiên Diệu vừa bước vào phòng trà Lục Vũ, đã có một người đàn ông trung niên lanh lợi nhiệt tình đón tiếp:

- Tiên sinh, lần đầu đến đây? Muốn lên lầu vào phòng nhã hay định uống trà nghe hát ở tầng một?

- Đúng là lần đầu đến, ta vừa tới Hồng Kông, từ lâu đã nghe danh phòng trà Lục Vũ, hôm nay đặc biệt đến mở rộng tầm mắt.

Tống Thiên Diệu nói với tên hầu bàn này.

Chương 7. Tìm việc làm (1)

Làm hầu bàn ở phòng trà vào những năm 40-50, không đơn giản như hầu bàn ở phòng trà những năm 90, chỉ cần biết đón khách, bưng đồ ăn rót trà là được, hầu bàn những năm 40-50, tuyệt đối có thể đặt vào thời hiện đại để làm giám đốc một công ty lớn cũng dư sức.

Trước hết phải có con mắt tinh tường, khách hàng đến một lần, ít nhất nửa năm sau vẫn có thể nhớ được diện mạo của họ, đó mới là con mắt mà một bồi bàn của tiệm trà lớn như Lục Vũ trà lâu cần có, cũng là kỹ năng cơ bản nhất.

Thứ hai, bồi bàn của loại tiệm trà này, bất kể nam nữ, đều có mối quan hệ rộng rãi đến mức khiến những quản lý kinh doanh đời sau phải trợn mắt há mồm.

Thứ ba, đầu óc linh hoạt, giỏi giao tiếp, khi xảy ra xích mích trong tiệm trà, không cần chủ quán ra mặt, bồi bàn đã có thể giải quyết tất cả.

Hơn nữa, bồi bàn của loại tiệm trà lớn này không phải dựa vào số lương năm sáu chục đồng mỗi tháng để nuôi gia đình, mỗi tháng, họ ít nhất cũng có thể mang về nhà một trăm năm mươi đồng.

- Lần đầu đến đây, hơn nữa vừa mới tới Hồng Kông? Tiên sinh, quê ở đâu vậy?

Nghe Tống Thiên Diệu nói mình mới đến Hồng Kông, tên bồi bàn này đưa mắt nhìn Tống Thiên Diệu từ trên xuống dưới, lịch sự hỏi.

Tống Thiên Diệu nói:

- Ta là người Triều Phong.

…

- Ta cũng là người Triều Phong, chúng ta là đồng hương, có gì cần giúp đỡ cứ nói, để ta dẫn huynh vào tìm chỗ ngồi trước, uống trà vị gì, ta mời.

Tên bồi bàn này nghe Tống Thiên Diệu nói xong, lập tức chuyển sang tiếng Triều Phong, nhiệt tình nói với Tống Thiên Diệu.

Vừa nói vừa dẫn Tống Thiên Diệu đến một vị trí yên tĩnh, lại giúp Tống Thiên Diệu pha một ấm hồng trà bình thường mang đến, rồi mới ngồi xuống đối diện Tống Thiên Diệu:

- Ta thấy huynh đệ chắc chắn không chỉ đến uống trà, có vấn đề gì cứ nói với ta, ta tên là Ngô Kim Lương, đã làm ở tiệm trà này bảy năm rồi, trước khi quân Nhật đánh tới đã làm bồi bàn ở đây, ta rất quen thuộc với Hồng Kông, chỉ cần huynh mở lời, ta nhất định có thể giúp được huynh.

Đây chính là lý do Tống Thiên Diệu đến Lục Vũ trà lâu, hắn đã sớm nghe người ở khu nhà gỗ nói Lục Vũ trà lâu có một bồi bàn là người Triều Phong, tên là Ngô Kim Lương, là người nghĩa khí, thích giúp đỡ đồng hương giải quyết khó khăn nhất, hơn nữa không nhận lợi lộc trước, nhất định phải làm xong việc một cách ổn thỏa mới chịu nhận lễ tạ, hơn nữa tuyệt đối không nhận quá nhiều.

Nhưng những người ở khu nhà gỗ đó dù có đến tiệm trà tìm Ngô Kim Lương nhờ việc, cũng chỉ là tìm việc làm, tìm chỗ ở hoặc tìm người thân thất lạc, những việc như vậy, sau khi xong việc, tạ lễ nhiều nhất cũng chỉ một hai đồng, có thể cho đến năm đồng tạ lễ, đối với người nghèo mà nói đã là con số rất lớn rồi.

Người thực sự có thể khiến Ngô Kim Lương kiếm được tiền, chính là người như Tống Thiên Diệu lúc này, ít nhất nhìn bề ngoài không phải là người nghèo khổ từ khu nhà gỗ ra hoặc chạy nạn, dáng vẻ văn nhã nhìn là biết đã được giáo dục tốt, trong lòng Ngô Kim Lương, loại người này nhờ mình giúp đỡ làm việc, bất kể thành công hay không, mình cũng sẽ không thiếu một khoản lễ tạ hậu hĩnh.

- Ta cũng nghe danh Lương ca, ở Triều Phong, các đồng hương đều coi huynh như Như Lai Phật vạn năng vậy, rất nhiều đồng hương Triều Phong đến Hồng Kông đều được huynh quan tâm giúp đỡ.

Tống Thiên Diệu nói với Ngô Kim Lương.

Nói xong, vẫy tay gọi cô gái bán thuốc lá đang đi lại giữa các bàn ở tầng một:

- Một hộp Tam Ngũ, đa tạ.

Cô gái bán thuốc lá bưng hộp gỗ đựng thuốc lá đi tới, Tống Thiên Diệu đặt tờ giấy năm đồng vào hộp, tự mình lấy một hộp thuốc lá Tam Ngũ, lại bỏ vào năm hào tiền lẻ, mỉm cười với cô gái bán thuốc lá:

- Đây là tiền boa.

- Cảm ơn lão bản.

Cô gái bán thuốc lá khẽ cúi người hành lễ, ngoan ngoãn cảm ơn rồi đi.

Thuốc lá nhập khẩu Tam Ngũ năm đồng một hộp, tuyệt đối được coi là thuốc lá cao cấp ở Hồng Kông những năm 50, nhiều người một tháng làm việc cật lực cũng không kiếm đủ tiền mua mười gói thuốc lá, ngay cả ở tiệm trà tương đối cao cấp như Lục Vũ trà lâu, đa số khách uống trà cũng chỉ hút Hảo Thái hai đồng rưỡi.

Tống Thiên Diệu mở gói thuốc lá, đưa cho Ngô Kim Lương một điếu, quẹt diêm, châm thuốc cho cả hai, rồi mới lên tiếng nói với Ngô Kim Lương sau khi đã dập tắt que diêm:

- Ta tên Tống Thiên Diệu, mười tám tuổi. Không giấu gì Lương ca, hôm nay ta đến trà lâu quả thật là có việc cần nhờ Lương ca giúp đỡ. Ta biết tiếng Anh, biết toán học, biết làm sổ sách, trước đây từng làm việc nửa năm ở một dương hành tại Ma Cao. Lần này ta muốn tìm việc ở Hồng Kông, không định làm cho người nước ngoài nữa, muốn tìm một thương hội của người Trung Quốc để làm việc.

Ngô Kim Lương kẹp điếu thuốc, gật đầu:

- Không thành vấn đề, một công việc, lúc nào cũng có thể giúp huynh đệ lo xong. Muốn đi làm ở thương hội phải không? Vậy không biết huynh đệ trước đây làm ở dương hành buôn bán gì, dầu hỏa, bông vải, gỗ, thép, v.v… loại nào?

- Loại kiếm được nhiều tiền nhất.

Tống Thiên Diệu hút thuốc, nói với Ngô Kim Lương:

- Ta nghĩ Lương ca hẳn biết ta đang nói về cái gì.

Ngô Kim Lương khẽ gật đầu, ừm một tiếng.

Cái gọi là loại kiếm được nhiều tiền nhất, thực ra chính là làm buôn lậu. Hiện giờ dù là Hồng Kông hay Ma Cao, các thương hội chỉ cần có đường dây đều sẽ làm buôn lậu, bởi vì sau khi chiến tranh Triều Tiên bùng nổ năm 1950, Mỹ và các nước đã lợi dụng Đại hội đồng Liên Hợp Quốc thông qua đạo luật cấm vận đối với Trung Quốc, Triều Tiên vào năm 1951, thực hiện phong tỏa, cấm vận đối với hai nước Trung - Triều.

Càng bị cấm, lợi nhuận buôn lậu càng cao, thuốc men, vật tư y tế, xăng dầu, kim khí, chuối, thép, bông…

Ngoài các thương hội của người Hoa, các dương hành của Mỹ, Anh cũng đều tham gia vào bữa tiệc buôn lậu này. Hơn nữa, chính quyền thuộc địa Hồng Kông đối với quy định - cấm vận- của Liên Hợp Quốc cũng chỉ là bề ngoài tuân thủ, bên trong chống đối, bề ngoài liên tục ban hành pháp lệnh, phối hợp với Liên Hợp Quốc mở rộng phạm vi cấm vận, nhưng một khi áp lực hơi nới lỏng, lập tức âm thầm phê chuẩn cho các thương hội xuất khẩu những mặt hàng cụ thể. Bởi vì Hồng Kông thực hiện cấm vận, thiệt hại lớn nhất là lợi ích kinh tế của Anh, đây cũng là nguyên nhân khiến việc kiểm soát cấm vận ở Hồng Kông lúc chặt lúc lỏng.

Chương 8. Tìm việc làm (2)

Trong bối cảnh lớn như vậy, buôn lậu gần như trở thành một việc làm ăn hợp pháp được chính quyền Anh – Hồng Kông mặc nhiên công nhận.

- Trước đây ta làm việc ở kho hàng bến tàu, phụ trách đối phó với cảnh sát thủy và sở công thương đến kiểm tra. Lần này ta cũng định tìm công việc tương tự.

Vừa nói, Tống Thiên Diệu vừa lấy từ ví tiền ra năm mươi đồng đặt trước mặt Ngô Kim Lương:

- Chút lòng thành cảm tạ Lương ca vất vả, sau khi việc thành còn có báo đáp.

Đối với những tên hầu bàn kiểu như cò mồi này, Tống Thiên Diệu luôn cho rằng không thể keo kiệt quá, cho ít lễ tạ, bọn này sẽ không đủ tâm huyết, lễ tạ càng hậu, chúng mới lấy ra được sự chân thành tương xứng.

Ngô Kim Lương dù đã làm nhiều việc giới thiệu công việc kiểu này, nhưng vẫn không khỏi hít sâu một hơi, năm mươi đồng, lương một tháng trà thất trả hắn mới có sáu mươi đồng, hơn nữa Tống Thiên Diệu còn nói sau khi việc xong sẽ còn có lễ tạ, điều này khiến Ngô Kim Lương lập tức muốn đem ra bản lĩnh của mình, thể hiện cho Tống Thiên Diệu thấy năng lực của bản thân.

- Huynh đệ, ta nhận lễ tạ của huynh, nhưng nói trước, công việc huynh cần, lương tối thiểu hai trăm đồng, rất khó có được. Ta có một mối quan hệ, nhưng phải xem huynh có chịu bỏ tiền ra không. Đổi một ngàn tám trăm đồng Hồng Kông lấy

một chân làm việc lâu dài trong thương hội, huynh có chịu không?

Ngô Kim Lương thu năm mươi đồng Hồng Kông trên bàn, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc, đặt ví tiền lên bàn:

- Trong ví có hai ngàn bảy trăm đồng, Lương ca thấy không đủ, ta sẽ đi ngân hàng rút thêm.

Câu nói của Tống Thiên Diệu khiến Ngô Kim Lương càng thêm coi trọng. Trong ví có 2700 đồng tiền mặt, đây đã là con số trên trời đối với nhiều gia đình, hơn nữa Tống Thiên Diệu còn có thể đi ngân hàng rút thêm tiền. Thái độ thoải mái này khiến Ngô Kim Lương càng có thiện cảm với Tống Thiên Diệu.

Đúng là như vậy, nhờ người giúp đỡ thì phải không ngại chi tiêu. Trước đây những người đồng hương tìm đến hắn xin việc, chỉ đưa một hai đồng tiền cảm ơn, Ngô Kim Lương đều đuổi họ đi làm ở nhà máy cả. Mối quan hệ thực sự đều dành cho những người trẻ như Tống Thiên Diệu, sẵn sàng bỏ tiền ra.

- Đặt trọn tầng cao nhất của Thái Bạch Hải Sản Phường (tên gọi lúc bấy giờ của địa điểm nổi tiếng ngày nay là Trân Bảo Hải Sản Phường), mở một bàn tiệc, mời ba ca kỹ hạng nhất đến hát và rót rượu. Sau đó đến hộp đêm Bắc Giác uống rượu và khiêu vũ. Cả quá trình này sẽ tốn khoảng hơn 800 đồng Hồng Kông. Nếu ngươi gật đầu, ta sẽ đi sắp xếp. Nhị công tử của hội trưởng Triều Phong thương hội là khách quen của ta, nhà hắn có ba thương hội, nếu vị nhị công tử này gật đầu, công việc của ngươi hoàn toàn không thành vấn đề.

Ngô Kim Lương nhìn thẳng vào mắt Tống Thiên Diệu nói.

Hắn đang quan sát, nếu trong mắt Tống Thiên Diệu có chút do dự, hắn sẽ đổi sang giới thiệu một công việc kém hơn một chút.

Nhưng Tống Thiên Diệu không hề do dự, lấy từ ví ra 1000 đồng Hồng Kông đưa cho Ngô Kim Lương:

- Đây là 1000 đồng, phiền Lương ca giúp ta sắp xếp.

- Được.

Ngô Kim Lương nhận lấy 1000 đồng Hồng Kông một cách dứt khoát, quay đầu về phía quầy hô to:

- Phòng riêng cạnh cửa sổ tầng hai, một ấm trà Phổ Nhĩ mười năm, ta mời Tống Thiên Diệu tiên sinh.

Tiếng hô này hắn buộc phải hô, ấm trà này hắn cũng buộc phải mời, nếu không một kẻ hầu bàn như hắn lại làm môi giới trong tiệm trà, sớm đã bị đuổi ra ngoài rồi.

Nhưng mời thì mời, thường ngày Ngô Kim Lương nhiều nhất chỉ hô: "Phòng riêng tầng một, một ấm trà hoa, một giỏ điểm tâm", hoặc thậm chí không có cả điểm tâm, chỉ có một ấm trà hoa, điều đó cho thấy tiền lễ kiếm được không nhiều. Còn lúc này hô "Phòng riêng cạnh cửa sổ tầng hai" đã là phòng riêng tốt nhất của Lục Vũ trà lâu, một ấm trà Phổ Nhĩ mười năm đã có giá 20 đồng, cũng coi là loại trà thượng hạng của tiệm trà.

Tất cả mọi người ở tầng một lập tức nhìn về phía Ngô Kim Lương, chủ yếu là nhìn Tống Thiên Diệu, muốn biết Tống Thiên Diệu là ai mà lại hào phóng đến mức khiến Ngô Kim Lương hô một ấm trà Phổ Nhĩ mười năm.

Tống Thiên Diệu đứng dậy vừa đúng lúc, khẽ chắp tay chào mọi người, rồi đi lên tầng hai. Ngô Kim Lương ở phía sau nói nhỏ:

- Tống huynh đệ, chờ tin tốt của ta.

Nhìn người trẻ tuổi trông như nhân viên cấp cao của công ty nước ngoài từ từ bước lên cầu thang, khách ngồi rải rác ở tầng dưới bàn tán xôn xao, họ đều là khách quen của tiệm trà, biết rõ quy tắc ở đây:

- A Lương hôm nay kiếm được rồi, hắn gần một năm nay chưa từng mời ai uống trà Phổ Nhĩ mười năm, xem ra lần này kiếm không ít.

- Đương nhiên là không ít, nhưng nhìn cách ăn mặc của tiểu tử này, không giống người phải nhờ vả A Lương.

- Đợi A Lương quay lại bảo hắn mời chúng ta mỗi người một giỏ bánh vừng.

Tống Thiên Diệu được một tiểu nhị dẫn vào phòng riêng, trước tiên chuẩn bị hoa quả điểm tâm cho Tống Thiên Diệu, sau đó tiểu nhị mới bắt đầu rửa ấm chén, chuẩn bị pha trà.

Tống Thiên Diệu ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ, phát hiện căn phòng này quả nhiên có cảnh đẹp tuyệt vời, vì đối diện vừa hay là một tiệm trà dành cho nữ giới, từ cửa sổ này nhìn sang, có thể thấy rõ các cô gái bên kia đang uống trà trò chuyện.

- Tiên sinh, có muốn nghe nhạc không?

Một cô bé chừng mười bốn mười lăm tuổi, tóc búi hai bím, ôm đàn tỳ bà đứng ngoài cửa phòng riêng, trước tiên cúi người hành lễ với Tống Thiên Diệu, rồi mới rụt rè lên tiếng.

Tuy giọng nhỏ, nhưng mang theo một vẻ mềm mại quyến rũ tự nhiên.

Nàng nhìn thấy Tống Thiên Diệu bước lên tầng hai, nghĩ đến việc Ngô Kim Lương có thể mời hắn uống trà Phổ Nhĩ mười năm, nên cô gái nhỏ mạnh dạn đi lên lầu, muốn xem có thể kiếm được chút tiền hát không.

Chương 9. Nhị công tử nhà họ Chử (1)

Tống Thiên Diệu vừa cắn một quả táo vừa hỏi:

- Đàn hát một khúc bao nhiêu tiền?

- Khúc ngắn một đồng, khúc dài ba đồng.

- Đàn hát một khúc ngắn cho ta nghe thử.

Tống Thiên Diệu móc ra một đồng đặt lên bàn nói.

Cô gái nhỏ nhanh chóng bước lại, một lần nữa hành lễ, rồi cầm lấy đồng tiền, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ dành riêng cho nghệ nhân ở góc phòng. Nàng không vội bắt đầu, mà đợi tiểu nhị pha trà xong, lui ra đóng cửa từ bên ngoài, lúc này mới dang rộng mười ngón tay, gảy lên đàn tỳ bà.

Theo đó, tiếng đàn tỳ bà vang lên trong căn phòng nhỏ, Tống Thiên Diệu nhắm mắt ngồi trước bàn, tay gõ nhịp theo điệu nhạc.

Đợi phần mở đầu trôi chảy như dòng nước kết thúc, cô gái nhỏ mở miệng cất tiếng, giọng hát du dương uyển chuyển:

- Nhân gian bao nhiêu chuyện khó nói, chỉ giữ một điểm chân tâm, người hát khúc, không hỏi chuyện thật giả, chỉ lấy một đoạn chân tình…

Tống Thiên Diệu đang nhắm mắt bỗng mở bừng mắt ra, nhìn về phía cô ca kỹ nhỏ, khẽ cảm thán:

- Hay, không bàn về giọng hát, chỉ riêng hai câu mở miệng này, đã đáng được thưởng, lời hay.

…

Khúc ngắn chỉ khoảng hơn mười phút, cô ca kỹ nhỏ dừng tay trên đàn tỳ bà, ngưng hát, nhìn về phía vị khách trước mặt. Tống Thiên Diệu nâng chén trà uống một hơi cạn sạch, dường như không để ý đàn đã dừng tiếng.

Cô ca kỹ nhỏ này rất ngoan ngoãn, không lên tiếng hay đứng dậy, làm gián đoạn dòng suy tưởng của Tống Thiên Diệu, mà khẽ khàng gảy đàn tỳ bà, tấu lên một khúc nhạc u nhã thanh tao.

Lại qua năm sáu phút nữa, Tống Thiên Diệu mới thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình, nghiêng mặt cười với cô ca kỹ nhỏ này, lấy từ ví ra năm đồng đặt lên bàn:

- Nhanh mà không loạn, chậm mà không đứt, âm không quá cao, nhịp không quá gấp, điệu nhạc tao nhã đúng mực, đây là thưởng cho ngươi.

Cho đến khi Tống Thiên Diệu mở miệng nói chuyện, cô ca kỹ nhỏ mới đứng dậy, khom người hành lễ cảm tạ Tống Thiên Diệu, nhưng không vội vàng lấy tiền thưởng trên bàn, mà có vẻ ngạc nhiên vì Tống Thiên Diệu, một thanh niên trông như du học sinh, lại hiểu được cách đánh giá khúc nhạc vừa tấu:

- Tiên sinh cũng có nghiên cứu về đàn tỳ bà sao?

- Ngươi vừa tấu dùng kỹ pháp đàn tỳ bà phái Sùng Minh, khi ta ở Thượng Hải từng có một người bạn cũ, cũng tinh thông kỹ thuật luân chỉ tỳ bà Sùng Minh.

Tống Thiên Diệu nói xong với cô ca kỹ nhỏ, nhớ đến bóng dáng một người nào đó, vẫy tay:

- Đa tạ cô nương đã tấu khúc ngắn.

Cô ca kỹ nhỏ lúc này mới bước lại nhận tiền thưởng, một lần nữa cảm tạ rồi lui ra.

Dù trong thoáng chốc, thần sắc Tống Thiên Diệu lộ ra đã thu hút nàng rất muốn ở lại nghe Tống Thiên Diệu kể về chuyện xưa của người bạn cũ kia.

Ngô Kim Lương rời đi suốt hai tiếng đồng hồ, mãi đến gần năm giờ chiều mới trở về với vẻ mặt phấn khởi, đẩy cửa phòng ra, chưa kịp ngồi xuống đã mở miệng nói với Tống Thiên Diệu:

- Huynh đệ, xong rồi, nhị công tử nhà họ Chử đã đồng ý, ta đã sắp xếp xong xuôi, sáu giờ tại Thái Bạch Hải Sản Phường tầng ba, sau mười giờ, đến vũ trường Hộp đêm ở Bắc Giác tiêu khiển, vị trí hàng ghế đầu tiên trước sân khấu, tổng cộng tốn tám trăm bốn mươi sáu đồng, còn lại…

Tống Thiên Diệu đáp lại Ngô Kim Lương bằng một nụ cười:

- Lương ca, tiền ta đưa ra là không bao giờ lấy lại, số còn lại, tất nhiên là lễ tạ ơn của huynh.

Ngô Kim Lương trước đó đã chứng kiến sự hào phóng của Tống Thiên Diệu, lúc này cũng không khách sáo nữa, ngồi xuống đối diện Tống Thiên Diệu, bắt đầu dặn dò về lai lịch của vị nhị công tử nhà họ Chử được mời đến tối nay.

Tại Hồng Kông, các thương hội và tự đầu của các địa phương mọc lên như nấm. Ngoại trừ cư dân bản địa ở Tân Giới, người Hoa ở Hồng Kông lúc này đều chỉ có thể coi là người ngoại lai. Những người từ các vùng ven biển như Triều Phong, Hải Ninh, Thuận Hoa, Lục Triệu đến Hồng Kông sinh sống, tự nhiên phải có sự đùm bọc và đoàn kết lẫn nhau.

Vì vậy, những thương hội địa phương này ở Hồng Kông, về cơ bản tương đương với các tổ chức thương hội như Ôn thương, Chiết thương mà Tống Thiên Diệu tiếp xúc sau này. Các thương nhân đến từ cùng một khu vực tụ tập lại với nhau,

chia sẻ nguồn lực và mối quan hệ, cùng nhau thu được lợi ích tối đa.

Còn xã đoàn, ban đầu là để không bị những người ở vùng khác bắt nạt, những người biết võ công, đủ nghĩa khí đứng ra, tụ tập một nhóm huynh đệ, tạo thành tổ chức đứng ra bảo vệ đồng hương. Chỉ có điều theo thời gian, khi số lượng thành viên xã đoàn ngày càng đông, mục đích ban đầu của việc thành lập xã đoàn cũng thay đổi theo.

Tình hình hiện tại là thương hội nuôi dưỡng xã đoàn, dùng xã đoàn để cung cấp nhân lực và ô dù bảo hộ cho mình, còn xã đoàn thì hộ tống cho thương hội, tiện thể tìm một số công việc ở bến tàu cho các huynh đệ trong xã đoàn, giải quyết vấn đề cơm áo.

Hội trưởng Triều Phong thương hội tên là Chử Diệu Tông, dưới trướng có Lợi Hanh thương hội chủ yếu làm ăn buôn bán lương dầu, được coi là nhân vật nổi bật trong giới thương nhân Triều Phong. Sau chiến tranh, Hồng Kông trăm nghề hưng thịnh, các ngành nghề nổi lên, nên hai năm gần đây Chử Diệu Tông lại mở thêm hai thương hội nhỏ, tham gia vào việc kinh doanh xuất nhập khẩu dược phẩm và dầu hỏa.

Chử Diệu Tông có ba người con trai. Con trai cả Chử Hiếu Trung 29 tuổi, hiện đang giúp Chử Diệu Tông quản lý việc kinh doanh của Lợi Hanh thương hội. Bởi vì Chử Diệu Tông với tư cách là hội trưởng Triều Phong thương hội, phải xử lý mọi việc lớn nhỏ của cả thương hội, nên đã giao cơ nghiệp lương dầu của gia đình cho con trai cả, cũng là để nói với mọi người rằng, người sẽ nắm giữ gia nghiệp nhà họ Chử trong tương lai chính là Chử Hiếu Trung.

Chương 10. Nhị công tử nhà họ Chử (2)

Con trai thứ hai Chử Hiếu Tín, là con của người vợ kế, năm nay 22 tuổi, tính cách hướng ngoại. Khi hắn ra đời, gia cảnh đã giàu có, nên có chút tư thái của công tử nhà giàu, thích hoa lệ, phóng túng không bị ràng buộc, tính tình hào hiệp, thích kết giao bạn bè. Chử Diệu Tông đã giao việc kinh doanh lương dầu - cơ nghiệp gốc của nhà họ Chử cho trưởng tử, còn việc kinh doanh dược phẩm thì giao cho Chử Hiếu Tín. Mặc dù việc kinh doanh dược phẩm không lớn, nhưng mỗi tháng sau khi trừ đi khoản chi tiêu không nhỏ của Chử Hiếu Tín, vẫn còn dư chút ít.

Con trai thứ ba Chử Hiếu Trí, hiện mới 12 tuổi, cùng mẹ với Chử Hiếu Tín, lúc này vẫn đang đi học.

Công việc mà Ngô Kim Lương giới thiệu cho Tống Thiên Diệu chính là làm thư ký cho vị nhị công tử Chử Hiếu Tín này của nhà họ Chử.

- Chử Diệu Tông có ba người con trai, tục ngữ nói, hoàng đế yêu con cả, dân thường thương con út. Bất kể Chử Diệu Tông học theo hoàng đế hay học theo dân thường, đều sẽ không quá coi trọng vị nhị công tử nhà họ Chử này. Vì vậy, mặc dù nói rằng Lợi Khang thương hội đã giao cho Chử Hiếu Tín toàn quyền quản lý, hắn không bao giờ hỏi han, nhưng thực tế, trong Lợi Khang thương hội đã sắp xếp người cậu vợ của Chử Diệu Tông theo dõi ở bến tàu.

- Người cậu vợ này không phải là anh em của người vợ kế, mà là cậu ruột của trưởng tử Chử Hiếu Trung, em trai của

người vợ trước đã qua đời của Chử Diệu Tông. Vị cậu vợ này luôn luôn theo dõi việc kinh doanh của Lợi Khang thương hội, tìm kiếm cơ hội để lấy lại thương hội này cho cháu trai Chử Hiếu Trung của mình.

- Vị nhị công tử nhà họ Chử này từ lâu đã tuyên bố ở các lầu trà rằng muốn tìm một thư ký đầu óc tỉnh táo để giúp quản lý kinh doanh, bảo vệ tài sản nhỏ bé của mình, sẵn sàng trả lương tháng hai trăm đồng cho thư ký. Huynh đệ, nếu đệ thực sự có tài học, đây chính là nơi tốt để thi thố tài năng đấy.

Ngô Kim Lương uống cạn chén trà thơm trong tay, mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu nói.

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu, nở một nụ cười:

- Nghe Kim Lương ca nói xong, ta cảm thấy công việc này dường như được thiết kế riêng cho ta vậy.

Hai người ngồi trong trà lâu uống trà và trò chuyện đến 5 giờ 30 phút, lúc này mới đứng dậy ngồi một chiếc xe kéo, đi về phía Thâm Loan ở Cửu Long Đường Tây. Khi đến Cửu Long Đường Thâm Loan, đèn đã bắt đầu lên, từ xa đã thấy trên mặt biển Thâm Loan có rất nhiều thuyền đậu san sát, lộng lẫy huy hoàng, đèn đuốc sáng trưng, ánh đèn đủ màu phản chiếu trên mặt biển, phong cảnh tuyệt đẹp, thỉnh thoảng có những chiếc thuyền nhỏ di chuyển giữa các thuyền lớn và bến tàu, đưa đón khách lên thuyền.

Đối với loại thuyền ăn này ở Hồng Kông lúc bấy giờ, Tống Thiên Diệu không hề xa lạ, hậu thế đã xem không ít phim Hồng Kông, đều có cảnh quay về thuyền ăn, ví dụ như trong phim "Bá Hào", lần đầu tiên Ngô Tích Hào gặp Phì Biều, Phì Biều đang dẫn tình nhân do Diệp Tử Mị đóng, thuê cả một chiếc thuyền ăn đang ăn tối, bảo thuộc hạ cho Ngô Tích Hào - người đồng hương đến gặp mình vay hai đồng để đi đường.

Nhưng Tống Thiên Diệu kiếp này lại là lần đầu tiên đến nơi như thế này, lúc này đứng trên bến tàu, nhìn những chiếc thuyền ăn đậu trên mặt biển xa xa, lại không biết mình nên gọi đối phương lái thuyền đến đón mình như thế nào.

May mà bên cạnh có Ngô Kim Lương, Tống Thiên Diệu không cần mở miệng, Ngô Kim Lương đứng trên bến tàu chỉ vào một chiếc thuyền nhỏ vừa đưa khách xong:

- Đi Thái Bạch.

Người lái thuyền mặc trang phục ngắn gọn chống sào tre đưa thuyền nhỏ cập bến, lịch sự nói với hai người:

- Mời hai vị lên thuyền.

Đợi Ngô Kim Lương và Tống Thiên Diệu đứng vững trên thuyền, người lái thuyền chống sào, vững vàng chèo về phía thuyền ăn lộng lẫy nhất ở giữa Thâm Loan, nơi có Thái Bạch Hải Sản Phường.

Thấy có thuyền đến, những người phục vụ trên thuyền đã chuẩn bị sẵn ván bắc cầu, nối chắc chắn thuyền nhỏ với thuyền ăn, lại có hai người phục vụ nhanh nhẹn xuống đỡ hai người lên Thái Bạch Hải Sản Phường.

Toàn bộ Thái Bạch Hải Sản Phường chia làm ba tầng trên giữa dưới, hai tầng giữa và dưới lúc này đã có không ít thực khách, đang ngồi bên bàn rượu uống rượu trò chuyện nghe nhạc, hơi ồn ào, tầng trên cùng là tầng thứ ba, đã được Ngô Kim Lương thuê trọn, lúc này Tống Thiên Diệu theo Ngô Kim Lương lên tầng ba, tiếng ồn ào của hai tầng dưới lập tức bị gió biển nhẹ thổi tan, trước mắt chỉ thấy cảnh tượng hùng vĩ như "sao rơi đồng nội rộng, trăng dâng sông lớn trào", Tống Thiên Diệu đứng tựa lan can, miệng nói:

- Phong cảnh đẹp quá.

Lúc này trên toàn bộ tầng ba chỉ đặt một bàn lớn mười hai người ở giữa, ngoài những người phục vụ cúi đầu chờ đợi phục vụ khách hàng xung quanh, không còn ai khác.

Tống Thiên Diệu nghe Ngô Kim Lương nói lúc trò chuyện trong trà lâu, chi phí thuê trọn tầng ba của Thái Bạch Hải Sản Phường là năm trăm đồng, số tiền này đặt vào Hồng Kông những năm 50, tuyệt đối là một khoản tiền lớn, nhưng cảnh tượng lúc này, Tống Thiên Diệu lại thấy số tiền này tiêu rất đáng, chỉ riêng cảnh đẹp khi đứng tựa lan can lúc này, có nhiều hơn nữa cũng không đắt.

Ngắm cảnh đêm trên biển một lúc, chưa đến bảy giờ, lúc này dưới cầu thang đã có người phục vụ lên tiếng nhắc nhở:

- Tầng ba có một vị khách quý!

Chương 11. Nhị công tử nhà họ Chử (3)

Người phục vụ gần cầu thang tầng ba nghe thấy liền nhanh chóng đứng qua, chỉ nghe tiếng bước chân vang lên trên cầu thang, một thanh niên tướng mạo anh tuấn mặc một chiếc áo khoác dài bước lên, thấy Tống Thiên Diệu và Ngô Kim Lương đứng dậy, hắn mỉm cười chào Ngô Kim Lương:

- Lão Ngô!

- Tín thiếu, mời vào mời vào.

Ngô Kim Lương vội vàng bước lại, dẫn Chử Hiếu Tín ngồi vào vị trí chủ tọa, Chử Hiếu Tín vừa cởi áo khoác ném cho người phục vụ đứng sau, vừa đánh giá Tống Thiên Diệu bên cạnh, gạt bỏ những thứ khác không nói, chỉ riêng bộ dạng của Tống Thiên Diệu lúc này, đã khiến hắn rất hài lòng.

- Khai tiệc.

Ngô Kim Lương nói với người phục vụ ở xa:

- Gọi người lên hầu rượu.

Lập tức có một tiểu nhị xuống lầu sắp xếp. Khi Chử Hiếu Tín ngồi xuống, Ngô Kim Lương rót trà cho đối phương rồi mới mở lời giới thiệu Tống Thiên Diệu:

- Tín thiếu, đây là đồng hương Triều Phong của chúng ta, Tống Thiên Diệu, trước đây làm Hoa kinh lý ở đại dương hành tại Ma Cao, gần đây mới đến Hồng Kông. Tại hạ vẫn nhớ Tín thiếu từng nói muốn tìm một thư ký, nên khi A Diệu vừa đến

Hồng Kông, tại hạ lập tức mời ngài ra gặp mặt. Vị này chính là Tín thiếu, chủ nhân thương hội Lợi Khang.

- Tín thiếu, xin chào.

Tống Thiên Diệu lễ phép chào hỏi Chử Hiếu Tín.

Sau khi ngồi xuống, Chử Hiếu Tín mới phát hiện điếu thuốc của mình vẫn còn trong áo khoác. Đang định quay người gọi tiểu nhị lấy ra thì Tống Thiên Diệu bên cạnh đã đưa gói Tam Ngũ qua.

Chử Hiếu Tín mỉm cười gật đầu, lấy một điếu thuốc, nói với Tống Thiên Diệu:

- A Diệu phải không? Năm nay bao nhiêu tuổi?

- Mười tám tuổi.

Tống Thiên Diệu quẹt một que diêm, đưa qua giúp Chử Hiếu Tín châm thuốc.

- Mười tám tuổi? Hoa kinh lý mười tám tuổi?

Chử Hiếu Tín ngẩn người, liếc nhìn Ngô Kim Lương. Hắn vốn tưởng Tống Thiên Diệu ít nhất cũng phải hơn hai mươi tuổi, không ngờ mới mười tám. Dương hành nào lại để một tiểu tử mười tám tuổi làm Hoa kinh lý chứ? Nhưng Ngô Kim Lương không giống kiểu người nói khoác, nên Chử Hiếu Tín hít một hơi thuốc, đưa trả hộp thuốc cho Tống Thiên Diệu rồi tiếp tục hỏi:

- Đã từng đi học?

Tống Thiên Diệu nhận lại hộp thuốc, tự châm một điếu rồi nói:

- Học ba năm ở Văn Trị thư viện Hồng Kông rồi bỏ học, làm Hoa kinh lý nửa năm ở dương hành Maradu tại Ma Cao.

- Thì ra đã học ngoại văn, khó trách mười tám tuổi đã làm được Hoa kinh lý. Năm đó sao không học Hoàng Nhân, nếu học Hoàng Nhân, có lẽ chúng ta còn có thể làm đồng học.

Chử Hiếu Tín gật đầu tỏ vẻ hiểu ra.

Chử Hiếu Tín xuất thân từ Hoàng Nhân thư viện - trường trung học tốt nhất Hồng Kông, nhưng cũng biết về Văn Trị thư viện. Giống như Hoàng Nhân thư viện, Văn Trị thư viện là trường trung học công lập của chính quyền thuộc địa Hồng Kông, dạy bằng tiếng Anh và tiếng Latin. Tuy không nổi tiếng bằng Hoàng Nhân thư viện nhưng cũng là học phủ danh tiếng.

Còn về chức vụ Hoa kinh lý, nói thật, còn không đáng tin bằng xuất thân từ Văn Trị thư viện. Nhiều người Trung Quốc hiện nay thấy nhân viên Trung Quốc bình thường làm việc ở đại dương hành đều quen gọi đối phương là Hoa kinh lý. Lúc này Chử Hiếu Tín cho rằng Tống Thiên Diệu chắc là làm nhân viên bình thường nửa năm ở một dương hành Ma Cao, về Hồng Kông muốn đổi công việc.

- Gia đạo suy sụp, phải bỏ học giữa chừng.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín.

Nói xong câu đó, trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, ba ca kỹ dung mạo xinh đẹp được tiểu nhị dẫn lên.

…

Ban đầu, các hải sản phường trên vịnh sâu Cửu Long Đài thực ra là hoa phường, cuối đời Thanh truyền từ Quảng Châu đến Hồng Kông. Kỹ nữ ở trên hoa phường, chờ đợi khách làng chơi lên thuyền vui chơi. Trên hoa phường không chỉ có sắc, còn có sòng bạc, tửu quán, lầu xanh, ăn uống cờ bạc gắn kết chặt chẽ, là nơi tiêu tiền nổi tiếng nhất Hồng Kông.

Năm 1935, Hồng Kông cấm kỹ viện, hoa phường lần lượt chuyển đổi thành hải sản phường, làm ăn kinh doanh nhà hàng

trên biển. Tuy không thể công khai treo biển hoa phường làm nghề mại dâm nữa, nhưng những hải sản phường này vẫn giữ quy tắc ca kỹ tiếp rượu hát hò.

Ba ca kỹ bước lên lúc này, khí chất hoàn toàn khác nhau, hoặc ánh mắt mị hoặc, hoặc dáng vẻ yêu kiều, hoặc khí chất lạnh lùng quyến rũ, mỗi người đều có nhan sắc tuyệt trần, không phải loại phấn son tầm thường. Tống Thiên Diệu đoán có lẽ là do Ngô Kim Lương đặc biệt sắp xếp.

Chử Hiếu Tín đưa mắt đánh giá ba ca kỹ, còn Tống Thiên Diệu lại đang quan sát Chử Hiếu Tín. Thấy ánh mắt Chử Hiếu Tín dừng lại trên người ca kỹ mặt mày mỹ miều bên trái, hắn liền khéo léo mở lời với Chử Hiếu Tín:

- Tín thiếu, để cô nương bên trái ngồi xuống bóc cua giúp ngươi nhé?

- Được.

Chử Hiếu Tín liếc nhìn Tống Thiên Diệu, gật đầu.

Tống Thiên Diệu không trực tiếp sai bảo ca kỹ, mà nhìn sang Ngô Kim Lương bên cạnh, chỉ một cái hất cằm, Ngô Kim Lương đã hiểu ý, lập tức đứng dậy mời ca kỹ mà Chử Hiếu Tín chọn vào chỗ. Đợi ca kỹ này ngồi xuống, Tống Thiên Diệu nói với Ngô Kim Lương:

- Lương ca, huynh cũng chọn một người rót rượu giúp đi.

Ngô Kim Lương hơi phấn khích xoa xoa hai tay, hắn làm ở Lục Vũ Trà Lâu bao nhiêu năm nay, cũng đến Thái Bạch Hải Sản Phường không ít lần, nhưng những tình huống như thế này, chủ khách hai bên còn để hắn ngồi vào bàn làm bạn thì hiếm có, huống chi còn đặc biệt sắp xếp một ca kỹ hầu hạ mình, chuyện này càng hiếm thấy hơn. Phải biết rằng, ba ca kỹ này lên tầng ba để hát hò và uống rượu cùng, giá cả không hề

rẻ, chỉ riêng việc phục vụ bàn tiệc này, mỗi người đã thu năm mươi đồng, tiền thưởng tính riêng.

- Ta…

Ngô Kim Lương muốn từ chối, nhưng trước mỹ nhân, miệng không thể nói ra lời không cần.

Bên cạnh, Chử Hiếu Tín ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy? Bàn rượu này là do A Diệu ngươi mời sao? Ta còn tưởng là lão Ngô mời ta, hắn đã hứa giúp ta tuyển người, thực thu ba trăm đồng đấy.

- Đương nhiên là ta mời!

Chương 12. Đa tạ ngài đã cho ta cơ hội (1)

Tống Thiên Diệu nói với giọng hơi áy náy:

- Ta đến gặp Lương ca xin một công việc, Lương ca chịu giới thiệu cho ta được biết Tín thiếu, ta mời Tín thiếu và Lương ca một bàn tiệc, thực sự là có phần sơ sài. Nếu là lúc gia đạo chưa suy sụp, ta nhất định sẽ mời hai vị đến Tokyo Nhật Bản trải nghiệm khách sạn tình nhân và phòng tắm đơn.

- Ngươi… thôi.

Bên này Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín nói chuyện, bên kia Ngô Kim Lương đưa tay chỉ vào ca kỹ ở giữa, người có đôi mắt to, dáng vẻ đáng thương.

Ba người bị chọn mất hai, chỉ còn lại người bên phải, một phụ nữ trẻ khí chất hơi lạnh lùng quyến rũ, mặc một chiếc áo dài thêu viền đen màu hồng đậm, chỗ xẻ tà để lộ đôi chân dài trắng muốt thẳng tắp, vừa định bước đến ngồi bên cạnh Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu vẫy tay với nàng:

- Không cần, ngồi vào góc đàn một khúc cho ta nghe.

Không chỉ người phụ nữ trẻ này sững người, ngay cả hai ca kỹ đang ngồi hầu rượu cũng ngạc nhiên nhìn về phía Tống Thiên Diệu, rồi nhìn người phụ nữ trẻ đó với vẻ tiếc nuối. Hầu rượu và đàn hát, đương nhiên hầu rượu dễ kiếm tiền thưởng hơn, còn đàn hát phải ngồi ở góc, tiệc chưa tàn thì đàn chưa dứt, là công việc vất vả nhất, hơn nữa thường khi no say, khách nhậu sẽ quên thưởng tiền cho ca kỹ vất vả nhất ở góc phòng.

Đợi người phụ nữ trẻ này ngồi vào góc chỉnh đàn tỳ bà, Chử Hiếu Tín lại bị chủ đề Tống Thiên Diệu vừa đưa ra thu hút sự chú ý:

- A Diệu đã đến Nhật Bản rồi sao? Khách sạn tình nhân, phòng tắm đơn? Đó là những gì?

Từ khi Ngô Kim Lương giới thiệu vị nhị thiếu gia nhà họ Chử này là người phóng khoáng, thích hoa lệ, phóng đãng bất kham, Tống Thiên Diệu đã suy nghĩ về sở thích của đối phương, thích uống rượu vui chơi, thích đến hộp đêm xem biểu diễn, không ngoài việc xem sắc đẹp, nên Tống Thiên Diệu mới nói ra chuyện khách sạn tình nhân và phòng tắm đơn ở Nhật Bản.

Quả nhiên, Chử Hiếu Tín hứng thú đầy mình nhìn về phía Tống Thiên Diệu, chờ đợi hắn giải thích.

- Khi còn tiền, ta từng đi vài lần, cái gọi là khách sạn tình nhân, đúng như tên gọi, chính là một khách sạn, nhưng trong mỗi phòng của khách sạn đều có một tình nhân mà ngươi chưa từng gặp, phục vụ ngươi thay quần áo, tắm rửa, đi ngủ, cùng ngươi chung chăn gối.

Tống Thiên Diệu từ tốn nói với Chử Hiếu Tín:

- Điều hấp dẫn nhất của tình nhân lữ quán chính là khoảng thời gian ngươi nhận chìa khóa từ tay chủ khách sạn và đi về phía phòng, ngươi không biết tối nay tình nhân trông như thế nào, là yểu điệu thướt tha, hay là ôn hương như ngọc, là uyển chuyển đa tình, hay là đắm đuối si mê, khi ngươi dùng chìa khóa mở cửa trong khoảnh khắc đó, cảm giác này sẽ đạt đến đỉnh điểm.

Không chỉ Chử Hiếu Tín và Ngô Kim Lương lắng nghe chăm chú, mà cả hai ca kỹ đang giúp họ bóc vỏ cua cũng nghe

đến say mê, cho đến khi tiếng tỳ bà vang lên từ góc phòng, Chử Hiếu Tín mới tỉnh ngộ và nói với Tống Thiên Diệu:

- Nghe đến mức ta hận không thể đi Nhật Bản ngay để mở mang tầm mắt, một phòng một tình nhân, oa, chỉ nghĩ thôi đã thấy phê rồi, còn phòng tắm đơn là gì?

- Phòng tắm đơn, tương tự như khách sạn tình nhân, nhà tắm có hơn mười phòng tắm, mỗi phòng tắm đều bố trí một nữ nhân viên mát-xa, trong phòng tắm cần gì để chà người và xoa xà phòng?

Tống Thiên Diệu cười toe toét hỏi.

- Chà người, đương nhiên là khăn tắm chứ?

Chử Hiếu Tín nuốt miếng gạch cua mà ca kỹ bên cạnh đưa đến miệng rồi nói:

- Chẳng lẽ là để nữ nhân viên mát-xa giúp ngươi dùng khăn chà người?

- Điều hấp dẫn chính là ở đây, phòng tắm đơn ở Nhật Bản không cung cấp khăn tắm để xoa xà phòng, nữ nhân viên mát-xa bôi xà phòng lỏng lên cơ thể mình, rồi dùng cơ thể làm khăn tắm để chà cho đàn ông. Tín thiếu, tiếp theo cảm giác mềm mại thơm tho trong lòng, ta không cần nói nhiều nữa chứ? Hử?

Tống Thiên Diệu đưa cho đối phương một cái nhìn ý nhị, cười nói.

Chử Hiếu Tín tưởng tượng cảnh tượng đó trong đầu, hai mắt như muốn tỏa sáng, chỉ thiếu một đôi cánh, nếu không có thể bay thẳng qua biển đến Nhật Bản để mở mang tầm mắt về hai nơi phong nguyệt mà Tống Thiên Diệu nói.

- Khi có thời gian, ngươi và ta cùng đi Nhật Bản, ta nhất định phải đi mở mang tầm mắt, chỉ nghĩ thôi ta đã không chịu

nổi rồi, người Nhật quả nhiên biết cách chơi.

Chử Hiếu Tín thoát ra khỏi mộng tưởng, hào hứng nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nói:

- Hay là đợi ta kiếm được tiền lương rồi, mời Tín thiếu đi Nhật Bản vui vẻ một phen.

Câu nói này kéo Chử Hiếu Tín về thực tại, Tống Thiên Diệu trước mặt đang chờ đợi quyết định của hắn, hắn suy nghĩ một lúc, rồi hỏi Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, không giấu ngươi, ta là người rất sợ phiền phức, nhưng trong thương hội, việc phiền phức lại nhiều vô kể, nên ta muốn tìm một người giúp ta làm những việc này, ngươi nói ngươi trước đây từng làm ở thương hội Macau, vậy hãy nói cho ta biết, thuốc của ta làm sao để kiếm tiền?

Tống Thiên Diệu hít sâu một hơi, màn kịch đã bắt đầu, có thể xoay chuyển được Chử Hiếu Tín hay không phụ thuộc vào những lời nói tiếp theo của hắn:

- Ta nghe Lương ca giới thiệu, thương hội của Tín thiếu làm về tây dược, lấy hàng từ công ty Bayer của Đức và công ty Roche của Mỹ, rồi bán sang các khu vực Á Châu ngoài Hồng Kông, như Thái Lan, Miến Điện, Philippines, Lào, những nơi nghèo khó. Vì sao không thể bán ở Hồng Kông mà nhất định phải ra nước ngoài? Bởi vì luật pháp thuộc địa Hồng Kông quy định, thương hội kinh doanh y dược có thể bán các loại thuốc chưa đăng ký lưu hành tại Hồng Kông và không cần đơn thuốc địa phương, nhưng điều kiện tiên quyết là chỉ được bán ra thị trường ngoài Hồng Kông, tức là nhập khẩu hàng hóa vào Hồng Kông rồi xuất khẩu sang các nước khác.

Chương 13. Đa tạ ngài đã cho ta cơ hội (2)

- Vì vậy những loại thuốc này chỉ có thể bán ra ngoài Hồng Kông, còn ở Hồng Kông muốn mua những loại thuốc này thì chỉ có thể mua tại các hiệu thuốc tây đã đăng ký do Sở Y tế chính quyền thuộc địa Hồng Kông chỉ định.

- Thuốc ở những hiệu thuốc tây này từ đâu mà có? Đương nhiên là từ các công ty bán dược phẩm do chính phủ chỉ định, toàn do bọn quỷ ngoại quốc mở, người Anh tự kiếm tiền của dân Hồng Kông.

- Nếu Tín thiếu muốn phát triển thương hội kiếm tiền, có hai con đường, một nhanh một chậm. Nhanh là buôn lậu, nội địa và Triều Tiên hiện đang thiếu thuốc, chỉ cần giao thuốc đến vùng biển họ chỉ định để nhận hàng, đối phương sẽ trả tiền mặt tại chỗ, giá cao mà không cần khai thuế, một tháng xuất một lần.

- Chậm là bỏ tiền ra mua một hiệu thuốc tây đã đăng ký, rồi lập thêm một bệnh viện, có lẽ phải đầu tư hơn chục vạn, nhưng nếu đầu tư vào đó, không quá hai năm, hiệu thuốc tây của ngươi chắc chắn sẽ là hiệu thuốc tây kiếm được nhiều tiền nhất Hồng Kông, hơn nữa hoàn toàn hợp pháp, không thể tìm ra sơ hở.

Ngô Kim Lương nghe mà mù mịt, ngược lại Chử Hiếu Tín hiểu được đôi chút, chỉ là hắn cũng không tinh thông lắm, cuối cùng do dự một chút rồi nở nụ cười với Tống Thiên Diệu:

- Xem ra A Diệu đã chuẩn bị kỹ càng, ta là người sợ nhất phiền phức, thích nhất kết bạn. Ta kết bạn coi trọng nhất chữ tín, ta tin ngươi, ngươi tin ta. Hôm nay ngươi nói với ta muốn tìm một công việc, ta mời ngươi, lấy ba tháng làm hạn. Ba tháng này, lương tháng hai trăm ba mươi đồng, nếu làm tốt, tháng thứ tư lương sẽ tăng, làm không tốt, chúng ta cũng đừng làm mất hòa khí, ngươi tự rời đi.

- Nếu ta làm không tốt, ba tháng lương cũng không cần lấy phải không? Ta muốn không phải tiền, mà là cơ hội.

Tống Thiên Diệu nâng ly rượu:

- Vì vậy, đa tạ Tín thiếu tối nay cho ta cơ hội, lát nữa ăn xong bữa này, chúng ta đến hộp đêm Bắc Giác Vũ Trì nghe ca uống rượu, ta mời.

…

Bữa tiệc này, ba người ăn uống vui vẻ, Tống Thiên Diệu chọn lọc một số chuyện phong nguyệt thú vị từ kiếp trước ra để trêu đùa, khiến Chử Hiếu Tín nghe say mê. Vị nhị thiếu gia họ Chử này tự nhận đã lăn lộn trong giới phong nguyệt Hồng Kông nhiều năm, nhưng khi nghe Tống Thiên Diệu kể về những chuyện phong nguyệt hắn đã trải qua, lập tức cảm thấy những năm tháng phong lưu của mình giống như một tên nhặt rác bên đường vậy, toàn là những bông hoa tàn lá úa.

Những người phụ nữ Nhật Bản vừa từ chối vừa đón nhận, những cô gái Hàn Quốc dịu dàng ngoan ngoãn, những phụ nữ da đen phóng khoáng nóng bỏng, những cô nàng quỷ muội tóc vàng mắt xanh, dường như không có loại nào mà Tống Thiên Diệu không rõ, trong khi Chử Hiếu Tín thậm chí chưa từng chạm vào bất kỳ loại nào trong số bốn loại phụ nữ này.

Bữa tiệc kéo dài đến hơn 9 giờ tối, Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín:

- Tín thiếu, bây giờ thời gian vừa đẹp, hay là chúng ta đến hộp đêm Bắc Giác Vũ Trì? Ta nghe Lương ca nói, Tín thiếu ưa thích đoàn trưởng Cữu Thiếu Đoàn của một hộp đêm nào đó sao?

- Nghe ngươi kể những câu chuyện đó, giờ ta lại cảm thấy bản thân đoàn trưởng Cữu Thiếu Đoàn không đủ vị, thật là ếch ngồi đáy giếng.

Chử Hiếu Tín nhe răng cười:

- Ngươi mới mười tám tuổi, làm sao có thể quen biết nhiều phụ nữ phong cách khác nhau như vậy được? Đừng nói với ta là ngươi có đủ sức hấp dẫn nhé?

- Tín thiếu có nghe qua một câu không, nam nhân hấp dẫn nữ nhân, không phải ở tướng mạo và tuổi tác, mà là ở số tiền nhiều ít. Trên thế gian này, không có kỹ nữ nào là không mua được bằng tiền, chỉ là vấn đề bỏ ra bao nhiêu thôi.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa nhìn về phía cô ca kỹ đang ngồi bên cạnh Chử Hiếu Tín:

- Cô nương, ta trả năm mươi đồng, nàng qua đêm với ta nhé?

- Tống tiên sinh thật biết đùa.

Ca kỹ ném cho hắn một cái liếc mắt đưa tình, từ chối một cách khéo léo.

Tống Thiên Diệu cười phóng khoáng, nói với Chử Hiếu Tín:

- Ta trả năm mươi đồng, vị cô nương này cho rằng ta đang nói đùa.

Hắn lấy ví tiền từ trong túi ra mở ra, đặt tất cả tiền bên trong lên bàn, rồi lại mở miệng:

- Năm mươi không đủ thì một trăm, một trăm không đủ thì hai trăm, hai trăm không đủ thì bốn trăm, bốn trăm không đủ thì tám trăm.

Thấy Tống Thiên Diệu nói đến tám trăm thì dừng lại, ca kỹ này không kìm được vẻ mặt mừng rỡ:

- Tám trăm không đủ thì sao?

- Tám trăm không đủ, ta sẽ không tăng giá nữa, mang tiền đi hộp đêm đổi người khác tìm vui vẻ!

Tống Thiên Diệu ha hả cười, rút ra một tờ một trăm đồng đưa cho đối phương:

- Đây là tiền thưởng Tín thiếu cho nàng tối nay.

Tuy ca kỹ này biết rõ Tống Thiên Diệu vừa rồi chỉ đùa cợt, nhưng một xấp tiền đặt ngay trên bàn như vậy, trong lòng không khỏi động lòng, cứ tưởng tượng sẽ là thật. Cuối cùng tuy tám trăm đồng tan thành mây khói, nhưng một trăm đồng Hồng Kông thực sự đã đến tay mình, nàng cũng biết cách cư xử, thuận thế chui vào lòng Chử Hiếu Tín, nũng nịu nói:

- Đa tạ Tín thiếu ban thưởng.

- A Diệu ra tay quá hào phóng, như vậy không tốt đâu, cẩn thận bị người nhà mắng cho.

Chử Hiếu Tín thấy Tống Thiên Diệu thưởng cho ca kỹ, cười nói một câu.

Bởi vì bản thân Chử Hiếu Tín cũng tiêu tiền như nước, không ít lần bị lão đầu Chử Diệu Tông của mình dạy dỗ, nên khi thấy Tống Thiên Diệu ra tay hào phóng, lập tức cảm thấy bản thân là người thường xuyên bị mắng mỏ nay đã có đối tượng để khuyên can.

- Tín thiếu trách ta ra tay hào phóng, hiện giờ hắn là lão bản của ta, ta phải nghe lời hắn, cô nương, có thể trả lại tiền

cho ta không?

Tống Thiên Diệu nhìn người phụ nữ trong lòng Chử Hiếu Tín, lộ vẻ khó xử nói.

Ca kỹ gần như nằm hẳn lên người Chử Hiếu Tín làm nũng:

- Tín thiếu, huynh quá đáng rồi, người ta vất vả lắm mới kiếm được chút tiền thưởng, huynh lại trách Tống tiên sinh ra tay hào phóng, giờ người ta muốn đòi lại tiền thưởng.

- Nàng uống rượu với ta, sao có thể để A Diệu trả tiền được, đương nhiên là ta tự lo.

Chử Hiếu Tín lấy ví tiền của mình ra, rút một trăm đồng, thò tay nhét tờ tiền này vào ngực đầy đặn của người phụ nữ.

Chương 14. Tâm tư

Ca kỹ này rất thông minh, biết rằng nhận hai trăm đồng tiền thưởng dễ gặp rắc rối, nên dứt khoát trả lại tờ tiền Tống Thiên Diệu đưa cho nàng.

Tống Thiên Diệu lập tức đưa cho ca kỹ bên cạnh Ngô Kim Lương:

- Tín thiếu tự trả tiền thưởng, hắn là lão bản, giàu có phú quý, vậy ta chỉ có thể giúp Lương ca trả thôi, còn phải cảm ơn Lương ca giới thiệu cho ta quen biết Tín thiếu.

Ngô Kim Lương không từ chối, đùa gì chứ, hắn một tháng cũng chỉ kiếm được hơn một trăm đồng Hồng Kông, bảo hắn tự móc ra một trăm đồng Hồng Kông để thưởng ca kỹ, đó là điều không thể nào làm được. Lúc này Tống Thiên Diệu giúp hắn trả tiền thưởng, hắn liên tục nói mấy tiếng cảm ơn, không hề từ chối.

Ba người đứng dậy, Chử Hiếu Tín và Ngô Kim Lương được các ca kỹ của mình đưa tiễn xuống lầu, còn Tống Thiên Diệu thì đi đến góc phòng, nơi có một mỹ nhân chân dài lạnh lùng quyến rũ đã ngừng đàn. Hắn lấy ra hai trăm đô la Hồng Kông đặt lên chiếc bàn thấp bên cạnh người phụ nữ:

- Đây là chút lòng thành, đa tạ cô nương đã đàn tỳ bà suốt hơn hai giờ đồng hồ.

Người phụ nữ này đã đàn tỳ bà liên tục trong hai tiếng, khi Tống Thiên Diệu đến trả tiền thưởng, hắn phát hiện một trong những móng đàn giả trên tay nàng đã bị nứt.

- Đa tạ lão bản.

Người phụ nữ chỉ nhận một tờ, rồi dùng cả hai tay trả lại tờ còn lại cho Tống Thiên Diệu:

- Không dám nhận nhiều tiền thưởng như vậy, một trăm đô là đủ rồi.

Đây là lần đầu tiên người phụ nữ này mở miệng nói chuyện, trước đó hai tiếng đồng hồ, nàng chỉ đàn tỳ bà mà không hát. Lúc này nghe nàng nói chuyện, giọng trong trẻo tròn vành rõ chữ, không kiêu không nịnh, so với hai ca kỹ làm dáng làm điệu trên bàn rượu, khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

- Lần sau đến uống rượu, coi như tiền thưởng cho lần sau vậy.

Tống Thiên Diệu nói xong rồi xoay người, động tác phóng khoáng khoác chiếc áo vest vắt trên tay vào, bước xuống lầu.

Tác phong này ngược lại khiến người phụ nữ ôm đàn tỳ bà nảy sinh chút hứng thú với Tống Thiên Diệu. Vị khách này trên bàn rượu toàn nói chuyện phong nguyệt tửu sắc, tưởng như là kẻ háo sắc, nhưng vừa rồi ra tay hào phóng, lại chẳng đụng chạm gì đến mình, cũng không hỏi tên họ, đặt tiền xuống rồi xoay người bỏ đi?

Phải chăng là trò dục cầm cố túng trong chốn ăn chơi?

Nhìn Tống Thiên Diệu khuất dạng trên cầu thang, vị mỹ nhân chân dài cầm hai trăm đô la Hồng Kông chìm vào suy tư.

Thực ra Tống Thiên Diệu không phức tạp như nàng nghĩ, kiếp trước tuy không thể nói là vung tiền như rác, nhưng ra tay chưa bao giờ keo kiệt. Trong mắt hắn, một mỹ nhân ngồi ở góc phòng chịu gió, vất vả đàn tỳ bà suốt hai tiếng đồng hồ, đương nhiên phải cho nhiều tiền thưởng hơn, chỉ có vậy thôi. Còn chuyện đối phương nghĩ là dục cầm cố túng, Tống Thiên Diệu không hứng thú, có tâm tư nghĩ cách đùa giỡn với phụ

nữ, chi bằng nghĩ cách kiếm được khoản tiền lớn, dọn nhà ra khỏi khu nhà gỗ.

Tác dụng của tiền thưởng là rất lớn, khi ba người rời thuyền, hai ca kỹ lưu luyến không rời, muốn níu áo ba người không cho đi, miệng nói những lời tình tứ mong ba người thường xuyên đến thăm, nhưng chân lại không bước tới một bước, để mặc ba người lên thuyền nhỏ quay về bến tàu.

- A Diệu vừa mời ta ăn cơm, vậy tiếp theo đến hộp đêm uống rượu, nhất định phải để ta mời mới được.

Chử Hiếu Tín bước lên mặt đất ở bến tàu, nói với Tống Thiên Diệu.

Bên cạnh, Ngô Kim Lương còn định gọi ba chiếc xe kéo, không ngờ một chiếc xe Ford 49 màu đen hai cửa bốn chỗ đã chậm rãi lái đến theo đường.

- Tháng trước ta mới mua, còn thuê một tài xế nữa, tiện hơn xe kéo nhiều.

Nhìn chiếc xe cổ trước mặt, nếu đặt ở đời sau chắc chắn là món đồ sưu tầm cấp độ cổ vật, Tống Thiên Diệu khẽ nhếch mép cười. Chiếc xe này ở Hồng Kông bán hai nghìn bảy trăm đô la Mỹ, tương đương gần mười ba nghìn đô la Hồng Kông. Theo mức lương hiện tại của đa số người, phải không ăn không uống gần mười năm mới đủ tiền mua một chiếc xe như vậy, vậy mà Chử Hiếu Tín lúc này nói mua một chiếc xe hơi, nhẹ nhàng như mua một gói thuốc lá vậy.

Tống Thiên Diệu thích nhìn thấy vị lão bản này tiêu tiền hào phóng, nếu là một ông chủ tiết kiệm, làm sao có thể khiến hắn túng quẫn được? Nhất định phải hào phóng, lại còn thích thể diện, như vậy, hắn mới có lúc thiếu tiền, và khi thiếu tiền mới nghĩ đến chuyện kiếm tiền nhanh.

…

Tống Thiên Diệu hiểu rõ truyền kỳ về hộp đêm Bắc Giác như lòng bàn tay, nhưng vẫn chưa có cơ hội đặt chân đến thánh địa giải trí này của Hồng Kông.

Bắc Giác Vũ Trì hộp đêm, tên gốc là Lệ Trì Hoa Viên hộp đêm, trước năm 49, cùng với "Quảng Châu Tửu Gia" ở Hồng Kông, "Bách Lạc Môn" ở Trung Hoàn được gọi là ba hộp đêm lớn nhất Hồng Kông.

Quảng Châu Tửu Gia, tuy mang tên tửu gia nhưng thực tế lại được kinh doanh như một vũ trường, là hộp đêm đầu tiên theo nghĩa thực sự mở cửa tại Hồng Kông. Năm đó là 1935, Hồng Kông cấm mại dâm, một lượng lớn kỹ nữ được đưa vào hộp đêm, lột xác trở thành vũ nữ. Chính Quảng Châu Tửu Gia đã phát minh ra cụm từ "mua ra phố đồng hồ"|, nghĩa là sau khi ca hát nhảy múa, có thể bỏ tiền đưa vũ nữ ra khỏi hộp đêm.

Có thể nói, từ năm 1935 đến 1945, suốt 10 năm, Quảng Châu Tửu Gia độc bá giới phong nguyệt Hồng Kông, khí thế ngút trời, cho đến năm 1945, Bách Lạc Môn hộp đêm khai trương.

Bách Lạc Môn hộp đêm do một người Anh tên Charlie mở, khác với phong cách trang trí truyền thống cổ điển của Quảng Châu Tửu Gia, Bách Lạc Môn lấy tên từ " Bách Lạc Môn" ở Tân Thượng Hải thời đó, đưa vào phong cách phương Tây hiện đại, từ kiến trúc đến nhân viên đều mang phong cách Anh quốc.

Phong cách này lập tức thu hút tất cả quan chức cao cấp Anh ở Hồng Kông, cũng khiến các thương nhân Anh kinh doanh tại Hồng Kông tìm thấy thánh địa giải trí phù hợp với khẩu vị của họ. Từ thống đốc thuộc địa Hồng Kông đến thương nhân Anh bình thường, chỉ cần là người Anh, họ gần

như sắp xếp tất cả các địa điểm giải trí tiếp đãi tại Bách Lạc Môn.

Chương 15. Truyền kỳ Lệ Trì

Điều này thu hút nhiều đại gia Hoa kiều muốn hối lộ quan chức quỷ lão và đàm phán kinh doanh với thương nhân Anh đến Bách Lạc Môn ủng hộ. Vì vậy, chỉ trong nửa năm, Bách Lạc Môn đã giành lấy danh hiệu đứng đầu giới phong nguyệt từ Quảng Châu Tửu Gia, thay thế vị trí của nó, nhưng việc vui thường không kéo dài.

Năm 1946, nhân vật nổi tiếng Hồng Kông gốc Thượng Hải, đại lão Thanh Bang, được gọi là "Đỗ Nguyệt Sinh Hồng Kông" Lý Tài Pháp, đã mở Lệ Trì Hoa Viên hộp đêm bên bờ vịnh Thất Tỷ Muội ở Bắc Giác. Nếu nói Bách Lạc Môn do người Anh mở chỉ lấy cái tên của Bách Lạc Môn Tân Thượng Hải, thì có thể nói, Lệ Trì Hoa Viên hộp đêm của Lý Tài Pháp đã mang toàn bộ sự xa hoa của Tân Thượng Hải đến Hồng Kông.

Cái tên Lệ Trì Hoa Viên nghe có vẻ không oai phong bằng Bách Lạc Môn, nhưng lại bao gồm hồ bơi, sân golf, hộp đêm, nhà hàng, sòng bài và nhiều cơ sở giải trí khác. Toàn bộ hộp đêm như một khu nghỉ dưỡng xa hoa. Vừa khai trương đã được đăng trên tạp chí Life của Mỹ trong tháng đó, được tạp chí này gọi là cơ sở giải trí lớn nhất Viễn Đông, chủ nhân Lý Tài Pháp cũng được tạp chí gọi là "Hoàng đế hộp đêm Hồng Kông".

Hơn nữa, Lý Tài Pháp còn dựa vào mối quan hệ với Thanh Bang để lên kế hoạch cuộc đình công lớn đầu tiên của vũ nữ trong lịch sử Hồng Kông, đối tượng đình công chính là hộp đêm "Bách Lạc Môn". Tối hôm đó, toàn bộ vũ nữ Hồng Kông đình công, tất cả vũ trường hộp đêm đều đóng cửa, các vũ nữ

liên kết lại, tố cáo hộp đêm Bách Lạc Môn phân bổ thuế khấu trừ lên họ, bóc lột tiền lương của họ.

Hộp đêm Bách Lạc Môn biết rõ đây là kế hoạch của Lý Tài Pháp đứng sau, nhưng không thể làm gì, bởi vì dù là dư luận hay luật lao động đều bất lợi cho hộp đêm Bách Lạc Môn. Hơn nữa, hầu hết các má mì, đại tỷ, quản lý trong hộp đêm đều có tự đầu, và bất kỳ tự đầu nào cũng sẽ nể mặt Lý Tài Pháp "nguyên lão Thanh Bang". Trong cuộc đình công này, ba trong số bốn má mì lớn của Bách Lạc Môn đã chuyển sang Lệ Trì Hoa Viên. Mặc dù cuối cùng hộp đêm Bách Lạc Môn đã nhượng bộ với vũ nữ, tăng lương cho họ và giải quyết vấn đề một cách hòa bình, nhưng điều này đã giúp Lệ Trì Hoa Viên có được tiếng tốt trong giới vũ nữ, bởi vì trước khi lên kế hoạch và phát động đình công, Lệ Trì Hoa Viên đã tăng lương cho vũ nữ hộp đêm, vượt xa mức thu nhập trung bình của vũ nữ toàn Hồng Kông.

Nếu nói trước năm 49, Hồng Kông có ba đại hộp đêm, thì sau năm 49, trong giới phong nguyệt Hồng Kông chỉ còn lại một mình Lệ Trì của Lý Tài Pháp xưng bá. Năm 49, Quốc dân đảng thất bại, Đỗ Nguyệt Sinh đến Hồng Kông, cùng thời kỳ đó còn có vô số phú hào Thượng Hải theo chân ông ta đến Hồng Kông. Có thể nói 80% thương gia, đại phú Thượng Hải đều tụ tập ở Hương Giang. Lý Tài Pháp nắm bắt thời cơ, sắp xếp người thuê tàu đến Thượng Hải, mời về một đám nhân vật nổi tiếng trong ngành dịch vụ Thượng Hải, tất cả đều được trả lương cao để vào làm ở Lệ Trì Hoa Viên, một bước đưa Lệ Trì Hoa Viên trở thành nơi tiêu thụ cao cấp, hoàn toàn bỏ xa hai hộp đêm còn lại.

Ăn uống, Lệ Trì Hoa Viên có đầu bếp danh tiếng được mời từ các tiệm ăn nổi tiếng tại Thượng Hải.

May mặc, Lệ Trì Hoa Viên có thợ may nổi tiếng Thượng Hải, từng may quần áo cho tổng thống Hoa Quốc.

Cắt tóc, Lệ Trì Hoa Viên có thợ cắt tóc từng cạo đầu cho ba vị đại soái ở Thượng Hải.

Những phú hào Thượng Hải này cũng khiến đám thổ dân Hồng Kông cộng thêm bọn quỷ ngoại bang thuộc địa mở mang tầm mắt, biết thế nào là phú quý. Báo chí năm đó từng ghi lại, tháng Đỗ Nguyệt Sinh đến Hồng Kông, hãng xe Ford bán ra 105 chiếc xe trong một tháng, nhiều gấp đôi số lượng bán ra cả năm trước đó.

Khi ô tô đối với người Hồng Kông vẫn còn là đặc quyền của người giàu có, thì hạ nhân nhà phú hào Thượng Hải ra ngoài mua rau cũng có thể để tài xế lái một chiếc Ford 49 đưa đến chợ.

Đáng thương thay, lúc đó nhiều quan chức cao cấp của chính phủ Hồng Kông cũng chỉ có xe Ford 49, nghĩa là họ chẳng khác gì hạ nhân nhà phú hào Thượng Hải.

Mà nơi giải trí tiêu khiển buổi tối của những phú hào Thượng Hải này chính là Lệ Trì Hoa Viên của Lý Tài Pháp. Dựa vào mối quan hệ ở Hồng Kông và thân phận người Thượng Hải của mình, Lý Tài Pháp thuận lợi tứ bề giữa phú hào Thượng Hải và người Hồng Kông, vô cùng đắc ý.

Tuy nhiên, cây có mọc thành rừng, gió cũng thổi bật rễ. Hồng Kông là thuộc địa của người Anh, vậy mà một người Hoa lại được tạp chí Mỹ gọi là Hoàng đế hộp đêm Hồng Kông, một hộp đêm do người Hoa mở lại được gọi là nơi giải trí quy mô lớn nhất Viễn Đông, điều này khiến người Anh hám danh làm sao nuốt trôi được cơn giận này.

Vì vậy, ngay đối diện hộp đêm Lệ Trì Hoa Viên, người Anh Charlie đã mở một hộp đêm Thiên Cung, phong cách kiến trúc

trang trí hoàn toàn bắt chước theo Lệ Trì Hoa Viên, quy mô còn lớn hơn Lệ Trì Hoa Viên, bỏ ra nhiều tiền để lôi kéo vũ nữ, má mì và quản lý của Lệ Trì Hoa Viên. Ngày khai trương tổ chức tiệc từ thiện, mời cục trưởng cục phúc lợi chính quyền thuộc địa Hồng Kông cùng các quan chức chính phủ cao cấp đến tham dự, lập tức thu hút vô số phú hào muốn kết giao với chính quyền thuộc địa Hồng Kông đổ xô vào hộp đêm Thiên Cung. Hộp đêm Thiên Cung đông nghịt khách, Lệ Trì Hoa Viên vắng tanh.

Chương 16. Xung đột ở hộp đêm (1)

Ngay khi mọi người đều cho rằng Lý Tài Pháp không đấu lại được người Anh, vào lúc 9 giờ tối ngày khai trương hộp đêm Thiên Cung, Đỗ Nguyệt Sinh vốn luôn bệnh tật từ khi đến Hồng Kông, đóng cửa không tiếp khách, thậm chí chưa từng đặt chân đến chốn ăn chơi, đã kéo thân thể bệnh hoạn, xuống xe ở cửa Lệ Trì Hoa Viên, đối diện hộp đêm Thiên Cung, từng bước đi vào hộp đêm Lệ Trì Hoa Viên.

Đỗ Nguyệt Sinh Thượng Hải tối nay đã đến Lệ Trì Hoa Viên, tin tức này như gió lan truyền khắp Hồng Kông. Lúc này, những phú hào Thượng Hải đang muốn kết giao với quan chức cao cấp Hồng Kông trong hộp đêm Thiên Cung, không kịp nghĩ đến thất lễ, đứng dậy chạy ngay đến Lệ Trì Hoa Viên.

Cuối cùng, quan chức người Hoa Hồng Kông, thám mục, các nguyên lão Thanh Bang Hồng Kông, đệ tử đồ tôn, tất cả đều tụ tập ở Lệ Trì Hoa Viên. Thậm chí đến cuối cùng, cục trưởng cục phúc lợi cũng không nhịn được mà vào Lệ Trì, gặp mặt Đỗ Nguyệt Sinh một lần.

Đỗ Nguyệt Sinh chỉ ngồi ở Lệ Trì Hoa Viên hai tiếng đồng hồ, chỉ gặp vài người.

Nhưng sau đêm đó, Lệ Trì Hoa Viên trở thành đại bản doanh của các nhân vật tam sơn ngũ nhạc ở Hồng Kông, hưng thịnh lâu dài, trong khi hộp đêm Thiên Cung chưa đầy một năm đã khó lòng duy trì, phải đóng cửa.

Từ đó, trong giới ăn chơi Hồng Kông không ai dám nhảy ra tranh giành với Lý Tài Pháp nữa, Lý Tài Pháp cũng thực sự ngồi vững ngôi vị hoàng đế hộp đêm Hồng Kông.

Còn Chử Hiếu Tín, có thể trong một hộp đêm hỗn tạp như vậy, nơi vàng rơi đầy đất, mà trở thành cậu út đoàn của đoàn trưởng vũ đoàn, cũng là nhân vật lợi hại.

…

Cậu út đoàn hơi giống như những đoàn trưởng tổ chức fan hâm mộ ca sĩ mà Tống Thiên Diệu từng thấy ở kiếp trước, hai chữ cậu út trong tiếng Quảng Đông chỉ em trai của cô dâu, ca nữ trong giới ăn chơi thường là nữ giới trẻ tuổi, những fan hâm mộ theo đuổi ca nữ thường là công tử nhà giàu, nên bị báo chí Hồng Kông gọi đùa là cậu út, tất nhiên, từ này không có ý xúc phạm.

Ngược lại, nếu có thể trở thành thành viên cậu út đoàn của một ca nữ đang nổi tiếng, thì chắc chắn sẽ nhận được ánh mắt ghen tị của đa số người.

Khi Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín, Ngô Kim Lương ba người ngồi xe đến đường Thất Tỷ Muội nơi có Lệ Trì Hoa Viên ở Bắc Giác, đã là 9 giờ 40 phút tối, nhưng cả con đường Thất Tỷ Muội được đèn đường và đèn xe chiếu sáng như ban ngày, các loại xe hơi, xe kéo tay chặn kín đường phố, mặc dù có hơn mười nhân viên phục vụ trẻ tuổi mặc áo gi-lê đeo nơ bước ra điều tiết giao thông, nhưng từ đầu phố đến cửa chính hộp đêm, chiếc xe của Chử Hiếu Tín vẫn mất gần mười phút.

Một nhân viên phục vụ nhanh chóng bước tới, cúi người mở cửa chiếc Ford 49 này, tưởng rằng sẽ thấy nhị thiếu gia nhà họ Chử hàng đêm mưa gió không ngại đến ủng hộ bước xuống xe, kết quả lại là Ngô Kim Lương mặc trường bào bước xuống, Ngô Kim Lương nhanh chóng đi vòng qua bên kia xe

mở cửa, Chử Hiếu Tín mới bước xuống, còn Tống Thiên Diệu thì xuống từ ghế phụ lái.

- Tín thiếu, hoan nghênh quang lâm.

Nhân viên phục vụ cúi người hành lễ lịch sự với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín ngậm một điếu thuốc Tam Ngũ trong miệng, không thèm liếc mắt nhìn nhân viên phục vụ này lấy một cái, hoàn toàn khác với lúc trước khi nói cười vui vẻ với Ngô Kim Lương và Tống Thiên Diệu trên bàn rượu, chỉ từ kẽ răng thốt ra một câu:

- Tối nay mấy giờ Trần Thù Đề lên sân khấu.

- 10 giờ, nhưng Khải thiếu và Vinh thiếu mấy người đã đến sớm, hiện đang ở hậu trường bầu bạn với Trần Thù Đề tiểu thư.

Nhân viên phục vụ do dự một chút, nói với Chử Hiếu Tín.

Gương mặt tuấn tú của Chử Hiếu Tín lập tức trầm xuống:

- Ngươi làm việc kiểu gì vậy, hả? Đồ vô dụng!

Nói xong, bước chân về phía cửa chính hộp đêm.

Tống Thiên Diệu đi cuối cùng, lấy từ ví ra mười đồng ném cho nhân viên phục vụ bị Chử Hiếu Tín dọa đến tái mặt:

- Đây là tiền thưởng của Tín thiếu cho ngươi.

Vừa lúc Chử Hiếu Tín quay đầu muốn gọi Tống Thiên Diệu, thấy Tống Thiên Diệu cho nhân viên phục vụ kia tiền boa, giọng đầy tức giận nói với Tống Thiên Diệu đang bước tới:

- A Diệu cho hắn tiền boa làm gì? Loại người đó ngu đến chết! Giao cho hắn một việc nhỏ cũng không làm được!

- Hắn là nhân viên phục vụ của hộp đêm, chứ đâu phải người hầu nhà Tín thiếu, đương nhiên không thể chỉ nghe lệnh một mình thiếu gia, cần gì phải tức giận vì loại người đó.

Tống Thiên Diệu cười với Chử Hiếu Tín:

- Tín thiếu đến đây là để vui vẻ, không cần vì chuyện nhỏ mà nổi giận.

Chử Hiếu Tín không nói gì nữa, chỉ trừng mắt nhìn nhân viên phục vụ đó một cái, rồi bước vào đại sảnh.

Đại sảnh cửa chính Lệ Trì Hoa Viên, giống như một trung tâm, ở đây, các loại khách đến Lệ Trì Hoa Viên chia đường rẽ lối, ví dụ như Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín ba người đến để ủng hộ vũ nữ ca kỹ, thì phải từ đây đi đến hộp đêm, những khách khác muốn dùng bữa thì đến nhà hàng Trung hoặc Tây, muốn đánh bài thì đến sòng bài.

- Tín thiếu.

Một người đàn ông trung niên mặc lễ phục hộp đêm vừa thấy Chử Hiếu Tín và hai người kia bước vào đại sảnh, lập tức tươi cười chạy lại:

- Tín thiếu quả thật giữ lời, hôm qua nói hôm nay sẽ tiếp tục đến ủng hộ Trần Thù Đề, quả nhiên đã tới, không hổ danh là cậu út đoàn của Trần Thù Đề.

- Đây là một quản lý của hộp đêm, họ Kim, gọi hắn là Đại Đầu A Kim là được, là người mà ông chủ Lệ Trì Lý Tài Pháp đặc biệt trả lương cao mời từ Thượng Hải tới, trước đây ở Tân Thượng Hải, hắn chính là quản lý hộp đêm Bách Lạc Môn ở Thập Lý Dương Trường.

Chương 17. Xung đột ở hộp đêm (2)

Chử Hiếu Tín giới thiệu với Tống Thiên Diệu về người đàn ông trung niên có cái đầu to nổi bật trước mặt.

Quay đầu lại giới thiệu Tống Thiên Diệu với quản lý Kim:

- Đây là Tống Thiên Diệu, thư ký mới ta mời, sau này nếu ta có việc không thể tới kịp, có thể hắn sẽ giúp ta đến tặng quà cho Trần Thù Đề.

- Thư ký của Tín thiếu, oa, chỉ nhìn vẻ ngoài đã thấy cực kỳ sắc sảo, tuổi trẻ tài cao, nhân tài xuất chúng, xin chào xin chào, Tống tiên sinh sau này đến hộp đêm, có việc gì cứ tìm ta A Kim.

Quản lý Kim bắt tay Tống Thiên Diệu, nói một cách thân thiết.

Chử Hiếu Tín không giới thiệu Ngô Kim Lương, quản lý Kim tự nhiên cũng không hỏi thêm, trong mắt hắn, Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu đều ăn mặc phú quý, đây mới là quý khách mà Lệ Trì Hoa Viên cần, còn Ngô Kim Lương mặc trường sam tay có chai, nhìn vẻ mặt rõ ràng là lần đầu vào chốn này, có lẽ là gia nhân của nhà họ Chử.

- Tín thiếu, Tống tiên sinh, mời theo ta.

Quản lý Kim dẫn đường phía trước, đi về phía hộp đêm.

Ba người đi theo quản lý Kim qua một hành lang lộng lẫy, đến được hộp đêm sàn nhảy, có phục vụ giúp đẩy cánh cửa lớn trang trí hoa văn mạ bạc, vừa vào mắt đã thấy ngay phía trước

là một sân khấu xa hoa, dĩ nhiên, hai chữ xa hoa trong mắt Tống Thiên Diệu chẳng đáng nhắc tới, bất quá chỉ là một số đồ trang trí lấp lánh, kết hợp với ánh đèn nhiều màu tạo nên, kiếp trước một quán karaoke cấp huyện bình thường cũng có ánh đèn xa hoa hơn sân khấu này.

Lúc này ở giữa sân khấu, một ca nữ trẻ mặc trang phục dạ hội lộng lẫy đang hát bài hát kinh điển "Hoa hồng hoa hồng anh yêu em" của Diêu Lệ, một trong bảy nữ ca sĩ nổi tiếng Tân Thượng Hải, có các vũ nữ nhảy phụ họa.

Hai bên sân khấu có hai sàn nhảy, lúc này trên hai sàn nhảy có hơn mười người đàn ông đang ôm các vũ nữ của hộp đêm nhảy theo tiếng nhạc.

Đối diện với sân khấu phía trước là khu ghế sofa, phần lớn các ghế đều đã có khách ngồi đầy cùng các vũ nữ tiếp rượu, những người phục vụ mặc áo sơ mi trắng thỉnh thoảng bưng khay đi qua lại giữa các bàn, mang tới đồ uống hoặc trái cây tươi mà khách gọi.

Chử Hiếu Tín không còn vẻ giận dữ như lúc ở cửa chính, nhưng cũng không thấy nụ cười, lúc này vào hộp đêm, nhìn ca nữ trên sân khấu, mở miệng nói với quản lý Kim đang định mời ba người ngồi vào bàn hàng đầu:

- Gửi cho ta mười giỏ hoa hồng lên đó, nói là ta Chử Hiếu Tín tặng cho Cố Mị.

Nụ cười trên mặt quản lý Kim khựng lại một chút, nhưng rồi lập tức gật đầu đáp:

- Được, được, Tín thiếu dặn dò, ta sẽ sắp xếp ngay.

Vừa nói, quản lý Kim vẫy tay gọi một người phục vụ:

- Bây giờ gửi mười giỏ hoa hồng lên đó, Tín thiếu dặn.

- Tín thiếu, hay là ngài ngồi xuống trước? Chỗ ngồi cũ của ngài vẫn luôn để dành cho ngài đấy.

Quản lý Kim nói nhỏ bên cạnh.

- Không cần, ta đứng đây chờ là được.

Chử Hiếu Tín đứng ở vị trí ngoài cùng của đại sảnh gần cửa ra vào, nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Tống Thiên Diệu lặng lẽ quan sát quản lý Kim, phát hiện quản lý Kim cúi đầu, khẽ thở dài, dường như câu nói của Chử Hiếu Tín khiến hắn rất khó xử.

Phục vụ làm việc rất nhanh chóng, nữ ca sĩ trên sân khấu tên là Trần Thù Đề vừa hát xong bài hát, mười phục vụ mỗi người ôm một giỏ hoa hồng cao ngang ngực người lên sân khấu, trước sự chứng kiến của mọi người, họ xếp mười giỏ hoa ngay ngắn ở phía trước sân khấu. Mười giỏ hoa hồng đỏ tươi như mười ngọn lửa, khiến nữ ca sĩ trên sân khấu không biết phải làm sao.

Sau đó Tống Thiên Diệu nhìn thấy, hơn chục ghế sofa gần sân khấu nhất đột nhiên đứng dậy hơn hai mươi công tử nhà giàu trẻ tuổi, ai nấy đều tức giận đầy mặt, trong đó một người còn đứng bật dậy quát tháo thô bạo với những vị khách ngồi ở bàn phía sau:

- Mẹ kiếp! Tên nào to gan vừa trêu chọc A Mị!

…

Gã thanh niên này vừa chửi một câu tục tĩu với những vị khách đang uống rượu phía sau, lập tức như nồi súp sôi sùng sục. Phải biết rằng, những vị khách có thể đến đây uống rượu giải trí đều thuộc đủ mọi thành phần, từ thám mục người Hoa, quan chức người Hoa, thương gia giàu có, lão đại xã hội đen, trong số họ chỉ không có người nghèo.

Vì vậy khi nghe thấy có người chửi tục, lập tức có người muốn đứng dậy chửi lại, nhưng những người định đứng lên vừa nhấc mông khỏi ghế, khi nhìn rõ bộ dạng của gã thanh niên vừa chửi tục kia, lại ngồi xuống, giả vờ như không nghe thấy câu chửi đó. Trong chốc lát, sau khi câu chửi tục được thốt ra, cả hộp đêm lại rơi vào im lặng kỳ quái, ngay cả ban nhạc đệm trên sân khấu cũng ngừng biểu diễn.

- Ta tặng đấy, sao? An thiếu sợ ta cướp mất danh hiệu đoàn trưởng cậu út đoàn của Cố tiểu thư sao?

Chử Hiếu Tín lúc này, nhổ điếu thuốc trong miệng, nói với gã thanh niên vừa chửi tục ngạo mạn kia.

Hơn chục người trông như công tử nhà giàu lập tức ùa tới, gã thanh niên chửi tục vừa được Chử Hiếu Tín gọi là An thiếu cuối cùng tách khỏi đám bạn, bước đến trước mặt Chử Hiếu Tín, sắc mặt dịu đi một chút, giọng điệu cũng không còn ngạo mạn như lúc nãy:

- Ta tưởng ai có thủ bút lớn như vậy, hóa ra là Tín thiếu, sao? Tín thiếu không phải là say rồi chứ, đem mười giỏ hoa hồng định tặng cho Trần Thù Đề tiểu thư lại tặng nhầm cho A Mị.

- Không tặng nhầm đâu, đúng là tặng cho Cố Mị đấy, ta không định tranh Cố tiểu thư với ngươi, chỉ là vừa nghe cô ấy hát hay, nên ủng hộ thôi.

Chử Hiếu Tín khóe miệng hơi nhếch lên, nói với giọng điệu tùy ý.

An thiếu nhìn chằm chằm Chử Hiếu Tín mười mấy giây, đột nhiên nở nụ cười:

- Tín thiếu đã nói vậy, ta đương nhiên tin, vậy xin cảm ơn Tín thiếu đã ủng hộ A Mị, cùng uống một ly đi.

Chương 18. Ta nói xong, ai muốn bước lên?

Chử Hiếu Tín khẽ gật đầu, cùng với Tống Thiên Diệu, Ngô Kim Lương đi theo hơn chục công tử nhà giàu này đến ngồi ở bàn trà hàng đầu. Khi Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu ngồi xuống, An thiếu vẫy tay với một công tử nhà giàu bên cạnh, gã công tử kia lập tức hiểu ý đi đến trước sân khấu, ra hiệu cho Trần Thù Đề tiếp tục biểu diễn.

- Giúp Tín thiếu mở một chai sâm panh Poland, lại mang thêm một tá bia Carlsberg đến đây.

An thiếu nói với Kim kinh lý đang cẩn thận hầu hạ bên cạnh.

Kim kinh lý lập tức tự mình chạy đi lấy rượu, nhân cơ hội thoát thân.

- A Mị còn bài hát cuối cùng này, hát xong phải chuyển sang Vân Hoa hộp đêm, đợi cô ấy hát xong, sẽ đến lượt Trần Thù Đề tiểu thư lên sân khấu hát.

An thiếu ngồi đối diện Chử Hiếu Tín, mở lời nói.

Vì vừa rồi xảy ra chuyện tặng hoa nên mất vài phút, nên Trần Thù Đề trên sân khấu tạm thời hát một bài ngắn "Minh Nguyệt Thiên Lý Ký Tương Tư", trước sau không quá hai phút đã hát xong, không kịp về hậu trường thay đồ, vẫn mặc váy dạ hội bước xuống sân khấu, đến bàn của Chử Hiếu Tín để mời rượu.

Nhìn thấy An thiếu cũng ngồi ở bàn này, Cố Mị hơi thở phào nhẹ nhõm. Hai vị công tử trước mặt đều không phải là

người mà một ca nữ nhỏ bé như nàng có thể trêu chọc. Nàng nâng ly sâm panh vừa được Kim kinh lý mang tới, rót đầy một ly, khom người nói với Chử Hiếu Tín:

- Đa tạ Tín thiếu đã ủng hộ tiểu nữ, một chén rượu mỏng, xin bày tỏ lòng biết ơn trong tâm Trần Thù Đề.

Tống Thiên Diệu ngồi bên cạnh Chử Hiếu Tín, đánh giá vị Cố Mị này. Khoảng hai mươi tuổi, mặc dù trang điểm nhẹ nhàng, mặc váy dạ hội, một bộ dạng ca nữ chuẩn mực, nhưng trong hoàn cảnh này, lại toát ra một khí chất văn tĩnh dịu dàng, trông giống nữ sinh học viện hơn là ca nữ.

Khó trách có thể thu hút sự theo đuổi của đám công tử nhà giàu.

Ngô Kim Lương nói nhỏ với Tống Thiên Diệu, mười giỏ hoa hồng mà Chử Hiếu Tín tùy tiện tặng, mỗi giỏ trị giá một trăm đồng Hồng Kông, mười giỏ là một ngàn đồng Hồng Kông. Theo tỷ lệ chia của hộp đêm và ca nữ, tương đương với việc Chử Hiếu Tín tùy tay thưởng cho Cố Mị bốn trăm đồng.

Tống Thiên Diệu không thay đổi nét mặt, nhưng trong lòng đang tính toán số tiền ít ỏi trong túi mình, e rằng chỉ đủ để làm công tử nhà giàu một đêm mà thôi.

Đúng lúc này, một ca nữ khác bước lên sân khấu. Cùng lúc với ca nữ này xuất hiện, năm sáu công tử nhà giàu mặc trang phục giống An thiếu và Chử Hiếu Tín cũng từ hậu trường bước ra, vừa đi về phía khu vực bàn trà vừa vỗ tay cho ca nữ trên sân khấu.

Ca nữ này vừa đứng vững trên sân khấu, âm nhạc còn chưa vang lên, đã nhìn thấy Chử Hiếu Tín ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Khi nhìn rõ người đang mời rượu bên cạnh hắn lại là Cố Mị, nét mặt nàng lập tức biến đổi, vô thức thốt lên:

- Tín thiếu…

Hai chữ "Tín thiếu" vừa thốt ra, ca nữ tên Trần Thù Đề này đã biết mình nói sai, nhưng đã quá muộn. Đám người vốn đang chờ nàng hát ở khu vực bàn trà lập tức ồ lên.

- Ca nữ này thú vị thật, lên sân khấu không hát, lại gọi tên đàn ông trước…

- Tình lang không ở bên cạnh? Nhớ nhung lắm sao? Xuống đây để ca ca giải khuây cho, bất kể…

Thấy ca nữ mất mặt, một số khách hàng lập tức lớn tiếng chế giễu.

Năm sáu công tử nhà giàu kia thấy Trần Thù Đề mắc lỗi bị người ta cười nhạo, lập tức nổi giận đùng đùng, quay người chửi về phía khu vực bàn trà phía sau. Chỉ tiếc là thân phận của họ có lẽ kém xa An thiếu vừa rồi, những vị khách kia chẳng nể mặt họ chút nào, có vài kẻ ngông cuồng thậm chí còn chửi lại.

Chử Hiếu Tín như một chàng trai đang cãi nhau với bạn gái, quay đầu đi không nhìn Trần Thù Đề đang xấu hổ đến rơi nước mắt trên sân khấu. Còn An thiếu đối diện đã hiểu ra, hóa ra vị Tín thiếu này đang giận dỗi với Trần Thù Đề, lập tức trao đổi ánh mắt với Cố Mị, yên tâm xem kịch.

- Tín thiếu, dù sao ngài hiện giờ vẫn là đoàn trưởng cậu út đoàn của vị tiểu thư trên sân khấu kia. Sự lạnh nhạt vừa rồi đã đủ để dạy cho cô ấy một bài học, kéo dài thêm nữa, dễ khiến người khác cười chê ngài.

Tống Thiên Diệu khẽ lên tiếng bên cạnh Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín mặt lạnh lùng ừm một tiếng, nhưng không mở miệng giải vây cho ca nữ. Tống Thiên Diệu lập tức nghĩ, vị Chử nhị thiếu này e ngại mình lên tiếng trước sẽ mất mặt, nên lại nói tiếp:

- Tín thiếu không cần mở miệng, để ta.

Nói xong, Tống Thiên Diệu đứng dậy, giơ ngón trỏ tay trái chỉ một vòng về phía tất cả khách hàng ở khu vực bàn trà phía sau, tay phải lấy ra ví tiền, rút hết tiền nắm trong tay, mở miệng nói:

- Vừa rồi ai làm mất mặt Trần Thù Đề tiểu thư, đây có hai ngàn đồng Hồng Kông. Chử Hiếu Tín Chử thiếu gia muốn xem thử ai có gan dám làm xấu mặt ca nữ hắn ủng hộ. Người vừa mở miệng hãy đến bàn này, hai ngàn đồng này thưởng cho hắn làm tiền thuốc men. Nếu không có gan thì câm miệng lại! Hai ngàn đồng này sẽ đổi thành giỏ hoa, Tín thiếu sẽ tặng cho Trần Thù Đề tiểu thư trên sân khấu.

Chử Hiếu Tín hai mắt sáng lên, ngay cả An thiếu ngồi đối diện xem kịch cũng lộ vẻ tán thưởng. Người trẻ tuổi mà Chử Hiếu Tín mang đến vừa nói một câu rất hay!

Thứ nhất, Chử Hiếu Tín không cần mở miệng mà đã giúp Trần Thù Đề giải vây. Hai ngàn đồng, hai mươi giỏ hoa, đủ để đè bẹp mười giỏ hoa mà Chử Hiếu Tín vừa tặng cho Trần Thù Đề.

Thứ hai, nhắc đến tên Chử Hiếu Tín "đoàn trưởng cậu út đoàn" đứng sau Trần Thù Đề tiểu thư, mà không cần Chử Hiếu Tín phải đích thân lên tiếng, hạ thấp thân phận.

Thứ ba, lời nói rất khí phách, tiền đưa ra rồi không đòi lại, đúng là tay chơi lão luyện chốn phồn hoa. Chỉ riêng một ngón này, e rằng tối nay tất cả vũ nữ ca kỹ đều muốn biết tên của chàng trai trẻ này.

Ngón tay Tống Thiên Diệu chỉ quanh một vòng:

- Ta nói xong rồi, có ai muốn bước lên không?

Chương 19. Cảnh sát là nhóm yếu thế (1)

Thực ra trong lòng Tống Thiên Diệu, hắn cảm thấy đứng lên nói một tràng như vậy rất ngu ngốc. Nhưng lúc này hắn đang xuyên không vào thân xác một thanh niên 18 tuổi, một chàng trai trẻ tuổi hăng máu đứng ra bênh vực phụ nữ, trong mắt người khác lại không thấy đột ngột, ngược lại, kết hợp với động tác và biểu cảm lúc này của Tống Thiên Diệu, khiến mọi người cảm thấy hắn rất sắc sảo.

Người trẻ tuổi, đặc biệt là những người trẻ trông có vẻ giàu có, nên khí thế ngút trời như vậy.

- Ta không quan tâm cái gì mà cậu út đoàn Chử thiếu gia gì đó. Thật kỳ lạ, vũ nữ trên sân khấu xấu hổ mà còn có tiền để lấy, được thôi, để ta lấy.

Một gã thanh niên mặc áo sơ mi hoa, ngồi ở hàng ghế sau, say khướt đứng dậy, cố ý vén áo sơ mi lên một cách khoa trương, để lộ bao súng ở thắt lưng, cho mọi người biết thân phận của mình là cảnh sát, rồi liếc mắt, chậm rãi bước về phía Tống Thiên Diệu.

Thấy có người nhảy ra, vẻ mặt Tống Thiên Diệu không thay đổi, vẫn mỉm cười nhẹ, thậm chí còn gật đầu với tên cảnh sát mặc thường phục này. Ngược lại, Chử Hiếu Tín quay người lại với vẻ mặt khó coi, nhìn về phía tên cảnh sát đang tiến đến.

Số tiền trong tay Tống Thiên Diệu, lấy đi cũng chẳng liên quan gì đến hắn, mất mặt là Chử Hiếu Tín. Tống Thiên Diệu

có thể giữ bình tĩnh, nhưng Chử Hiếu Tín không thể thực sự ngồi nhìn tên cảnh sát này lấy tiền đi được.

- Đồ chó má! Nhà họ Chử ta nuôi các ngươi là để xem kịch à? Có muốn ngày mai cả nhà chết đói ngoài đường không?

Chử Hiếu Tín liếc nhìn tên cảnh sát say xỉn đó, quay người lại, ngồi trên ghế trà hét lên một câu.

Theo câu nói của Chử Hiếu Tín, mấy bàn trà phía sau đứng dậy bốn người đàn ông trung niên, đều mặc áo ngắn, cổ đeo dây chuyền vàng, ngón cái đeo nhẫn.

Bốn người trung niên đứng dậy này, thân phận đều là đầu lĩnh của hội đen Triều Dũng Nghĩa, trong đó một người tên Trần A Thập còn là tọa quán của Triều Dũng Nghĩa. Hiện tại toàn bộ Triều Dũng Nghĩa có hơn bốn ngàn người, tất cả đều dựa vào công việc của Triều Phong thương hội ở các bến cảng Hồng Kông để kiếm tiền sinh sống. Có thể nói, hơn hai ngàn người của hội Triều Dũng Nghĩa này chính là đám tay chân do Triều Phong thương hội nuôi dưỡng. Nếu không có Triều Phong thương hội đúng hạn trả lương cho họ, những khuân vác ở bến cảng này cũng sẽ chết đói.

Vì vậy Chử Hiếu Tín mới có thể dùng giọng điệu như ra lệnh cho thuộc hạ để mở miệng.

Bốn người này nhìn nhau, cùng bước ra khỏi bàn trà. Hai người trực tiếp túm lấy áo sơ mi của tên cảnh sát, giữ hắn lại. Một người lên tiếng:

- Cảnh quan, đó là công tử của hội trưởng Chử của Triều Phong thương hội. Bây giờ nhận lỗi rồi về chỗ ngồi vẫn còn kịp đấy.

- Trần A Thập của Triều Dũng Nghĩa à?

Tên cảnh sát say khướt ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên đang nói:

- Mẹ kiếp, ngươi uống say rồi sao? Buông ra! Có muốn vào nhà giam ăn cơm nguội vài ngày cho bớt nóng không? Không buông ra thì ta sẽ gọi người đến bến cảng gây rắc rối cho ngươi hàng ngày đấy!

- Cảnh quan…

Trần A Thập cười khổ một tiếng:

- Kẻ say rượu là ngươi, Chử thiếu gia không thể đắc tội được đâu. Những người Triều Phong đến Hồng Kông, có hơn vạn người dựa vào Triều Phong thương hội để kiếm cơm, ngươi…

- Trần A Thập, ta để ngươi đứng ra làm người hòa giải sao? Ném hắn ra ngoài đánh gãy chân hắn!

Chử Hiếu Tín thấy mấy người bang hội Triều Châu lại ngăn cản cảnh sát ở đó khuyên giải, bất mãn thúc giục một câu.

Trần A Thập quay đầu cười với Chử Hiếu Tín:

- Tín thiếu, động đến hoa yêu (ý chỉ cảnh sát) rất phiền phức, truyền đến tai Chử hội trưởng…

- A Diệu, ngươi có dám đi qua đó giúp ta thưởng tên sái lão kia một chai bia không?

Chử Hiếu Tín không còn nhìn Trần A Thập nữa, mà liếc nhìn Tống Thiên Diệu đang đứng bên cạnh, mở miệng nói.

Tống Thiên Diệu cầm lấy một chai bia trên bàn, bước đến trước mặt tên cảnh sát kia, mắt không chớp lấy một cái, tay trái vươn ra kéo vai đối phương, khiến hắn quay mặt về phía mình, tay phải cầm chai bia Carlsberg vung lên, hung hăng đập vào trán đối phương!

Tên cảnh sát kia vốn đang đối mặt với Trần A Thập, bảo đối phương buông mình ra, không ngờ có người kéo vai mình

lại, chưa kịp nhìn rõ đối phương, một chai bia đã đập vào đầu!

Chất lỏng bia hòa lẫn với máu tươi chảy ra từ vết thương trên trán do mảnh thủy tinh vỡ cắt phải cùng chảy xuống, tên sái lão (ps: cách gọi mỉa mai cảnh sát) này cũng cứng rắn, vươn tay định sờ khẩu súng bên hông, miệng hét lớn:

- Khốn kiếp! Dám tấn công cảnh sát? Ta bắn chết ngươi!

- Ngươi tự cầu phúc đi, cảnh quan.

Tống Thiên Diệu ném chai bia chỉ còn lại miệng chai trong tay đi, cười cười với đối phương, xoay người trở lại chỗ ngồi.

Đùa sao, bốn người của bang Triều Châu vây quanh tên cảnh sát này, nếu còn để hắn rút súng ra được thì quả là gặp ma rồi.

Tên cảnh sát này bị bốn người trung niên giữ chặt không thể cử động, trước đó trên bàn trà còn có mấy cảnh sát khác, lúc này thấy đồng đội bị người ta dùng chai bia đập đầu, bốn tên cảnh sát lập tức đều đứng dậy, rút súng đi tới, miệng hét:

- Buông hắn ra! Tất cả giơ tay lên đầu đứng yên cho ta.

Trần A Thập nhìn về phía Chử Hiếu Tín, nhưng phát hiện Chử Hiếu Tín hoàn toàn không để ý đến mình nữa, mà lấy ra một điếu thuốc đưa cho gã thanh niên vừa ra tay kia, Trần A Thập thầm thở dài, xem ra dù mình có làm gì đi nữa, cũng không thể hợp ý Tín thiếu bằng gã thanh niên đó.

- Đi gọi người! Không thể để sái lão làm tổn thương Tín thiếu!

Trần A Thập nói với một huynh đệ bên cạnh.

Chương 20. Cảnh sát là nhóm yếu thế (2)

Người đó lập tức chạy ra ngoài, còn một tên cảnh sát cũng xoay người đuổi theo hướng cửa.

Trần A Thập lấy khẩu súng từ thắt lưng cảnh sát, chĩa vào đầu hắn, nói với ba tên cảnh sát đang giơ súng xông tới:

- Mấy vị cảnh quan, ta là Trần A Thập của Triều Dũng Nghĩa, mong mấy vị nể mặt, chuyện tối nay coi như chưa từng xảy ra.

- Ngươi nói chưa xảy ra là chưa xảy ra? Ta bắt ngươi về đồn cảnh sát rồi từ từ nghe ngươi nói!

Một tên cảnh sát chĩa súng vào Trần A Thập, miệng hét.

Trần A Thập biến sắc, hắn trong giang hồ cũng là nhân vật đại lão đường đường, tuy trước mặt công tử đại lão bản như Chử Hiếu Tín không ngẩng đầu lên được, nhưng đối với mấy tên cảnh sát mặc thường phục nhỏ bé thì thật sự không cần quá khách sáo, thấy đối phương không nể mặt mình, Trần A Thập biến sắc mặt, giọng điệu hung dữ nói:

- Được! Ta xem thử, ngươi làm sao đưa ta vào đồn cảnh sát từ từ nói, khế ca ta ra ngoài lăn lộn bao nhiêu năm nay, chân cảnh sát không biết đánh gãy bao nhiêu cái, cũng không nhiều hơn mấy người các ngươi, có gan thì bắn đi, ngươi bắn bây giờ, người của ta tối nay sẽ đốt cục cảnh sát và cả nhà ngươi!

Tống Thiên Diệu ngồi trên sofa lặng lẽ gật đầu, đây mới đúng là lời nói cứng rắn của một lão đại bang hội. Hồng Kông đầu thập niên 50, cảnh sát có thể bắt nạt nhiều người nghèo,

nhưng duy chỉ không dám đụng đến người giàu và thành viên bang hội. So với người giàu và người trong xã hội đen, cảnh sát tuyệt đối là nhóm yếu thế, bởi vì lúc này buôn lậu đang thịnh hành, các bến cảng đều có thành viên bang hội phân chia địa bàn. Nếu chọc giận những thành viên bang hội sống nhờ bến cảng này, ban đêm lén ném vài quả bom xăng vào đồn cảnh sát, hoặc điều tra địa chỉ nhà cảnh sát rồi đến nhà đe dọa gia đình họ, những chuyện như vậy không biết đã xảy ra bao nhiêu lần. Năm ngoái, báo chí còn đăng tin hai cảnh sát ở bến cảng Trung Hoàn bị hơn chục thành viên băng đảng cầm rìu đuổi chém.

Những người trong xã hội đen này không sợ cảnh sát, cảnh sát bắt người nhiều lắm chỉ bắt được kẻ phạm tội, nhưng họ lại sợ những ông chủ lớn đứng sau chi tiền, bởi vì nếu ông chủ lớn nổi giận, thì cả tự đầu hàng nghìn hàng vạn người sẽ mất cơm ăn.

Đúng lúc hai bên đang giằng co, cửa hộp đêm bị người từ bên ngoài đẩy mạnh mở toang, tên cảnh sát trước đó chạy ra đuổi theo anh em Trần A Thập, toàn thân đẫm máu chạy trốn về đại sảnh, phía sau hắn, hàng chục gã đàn ông cởi trần, tay cầm dao gọt hoa quả hoặc gậy tre, sát khí ngùn ngụt tràn vào đại sảnh!

- Tên sái lão nào không có mắt, dám làm mất mặt Chử thiếu gia!

…

Bên ngoài, người của Triều Dũng Nghĩa xông vào vây quanh mấy tên sái lão, vài tên hung hãn ngạo mạn thậm chí còn bất chấp súng của đối phương, trực tiếp đưa dao bầu đến sát mũi mấy tên sái lão, chỉ thiếu nước giơ dao chém luôn đối phương.

Vài người uống say rượu ở Lệ Trì Hoa Viên cãi nhau đánh nhau vài cái không sao, nhưng hàng chục người xông vào chuẩn bị động thủ, Lệ Trì Hoa Viên đương nhiên không thể để chuyện này xảy ra. Từ khi hàng chục tráng hán của Triều Dũng Nghĩa xông vào, phía sau sân khấu đã xuất hiện hơn chục thanh niên mặc vest đen, đứng trước sân khấu nhìn chằm chằm hai bên. Lúc này, Kim kinh lý vốn tỏ ra nhát gan sợ việc lại một lần nữa xuất hiện, cười hì hì đi đến giữa Trần A Thập và mấy tên cảnh sát:

- Thập ca, mấy vị cảnh quan, chúng ta đều là đàn ông, uống say rượu cãi nhau vài câu không sao, nhưng không cần thiết một bên rút súng, một bên vài chục người cầm dao bầu, chuyện lớn như vậy làm gì? Chi bằng thế này, mỗi bên nhường một bước, nể mặt ta, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra. Nếu mặt mũi của ta không đáng giá, vậy ta sẽ mời Tài Pháp tiên sinh ra đây nói chuyện với mấy vị?

- Mặt mũi của Tài Pháp tiên sinh đương nhiên ta phải nể, được, ta nhường một bước.

Trần A Thập buông tên cảnh sát đang bị khống chế trong lòng ra, đưa khẩu súng trong tay cho Kim kinh lý, lùi lại một bước nói.

Tên cảnh sát say mèm lúc này trên đầu vẫn còn chảy máu, lơ mơ trong miệng vẫn không quên nói lời hung dữ:

- Chơi ta sao? Ta ngày nào cũng quét bến cảng của ngươi, khế gia (ý chỉ cha nuôi) của ta là Trương Vinh Cẩm! Mẹ kiếp ngươi không biết ta sao? Có gan chém chết ta đi!

Sau khi tên cảnh sát bị Tống Thiên Diệu đập một chai rượu thốt ra cái tên Trương Vinh Cẩm, sắc mặt Trần A Thập lập tức trở nên khó coi, Tống Thiên Diệu vẫn luôn lắng tai nghe động tĩnh bên này cũng hơi nhíu mày.

Trương Vinh Cẩm, hiện là Hoa thám trưởng khu Cửu Long của cảnh sát Hồng Kông. Nếu từ miệng tên cảnh sát này thốt ra tên một cảnh trưởng hay thám mục cấp cao, Trần A Thập cũng không đến nỗi sắc mặt khó coi. Hoa thám trưởng, hiện giờ cả Hồng Kông, Hoa thám trưởng chỉ có bốn người, Hoa thám trưởng khu Cửu Long, Hoa thám trưởng khu Tân Giới, Hoa thám trưởng khu Vịnh Hoàn, Hoa thám trưởng khu Cảng Đảo. Trên bốn Hoa thám trưởng này, còn có hai Hoa tổng tham trưởng, cũng chính là Tổng Hoa thám trưởng trong phim.

Chức vụ thám mục trong lực lượng cảnh sát Hồng Kông do người Anh lãnh đạo không phải là chức vụ lớn, nhưng lại "vị thấp quyền nặng" . Mỗi khu vực đều có một thám mục người Hoa có quyền không cần báo cáo cấp trên, có quyền điều động tất cả các thám tử mật trong khu vực. Nói cách khác, một thám mục chỉ cần nói một câu trong địa bàn của mình, tất cả các cảnh sát mật trong khu vực đó phải lập tức thi hành. Ở một mức độ nào đó, quyền kiểm soát của thám mục đối với cảnh sát trong khu vực còn lớn hơn cả Thống đốc Hồng Kông và Cảnh sát trưởng Hồng Kông. Ít nhất Thống đốc hay Cảnh sát trưởng muốn điều động cảnh sát còn phải thông báo qua nhiều cấp, còn thám mục hoàn toàn không cần phiền phức như vậy, chỉ cần một lời là quyết.

Chương 21. Lại bị đập một chai bia

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Trần A Thập biến sắc. Hiện tại cảnh sát Hồng Kông và xã hội đen Hồng Kông đều chia thành hai phe phái, cảnh sát chia thành Ngũ Ấp bang và Triều Châu bang, xã hội đen cũng chia thành Ngũ Ấp bang và Triều Châu bang. Trương Vinh Cẩm, thám mục người Hoa khu Cửu Long này là người Ngũ Ấp, vì vậy các bến tàu trong khu vực hắn quản lý, những việc làm ăn béo bở đều bị Ngũ Ấp thương hội và Ngũ Ấp bang nắm giữ. Vốn dĩ Triều Châu bang đã bị bài xích trên địa bàn của hắn, giờ đây Triều Dũng Nghĩa của mình lại đắc tội với con nuôi của hắn, nếu Trương Vinh Cẩm cho hàng chục hàng trăm thám tử mật ngày ngày tìm mình gây rắc rối thì cả bang hội sẽ không còn cơ hội tìm được việc làm ở bến tàu nữa.

- Chờ chết đi! Cả hai đứa kia nữa! Vừa nãy không phải rất ngông cuồng sao?

Tên cảnh sát đó bưng trán, được đồng bọn dìu đi ra ngoài, miệng vẫn không quên cười nhạo châm chọc.

Chử Hiếu Tín cũng có phần ngỡ ngàng, không ngờ tên cảnh sát say xỉn này lại là con nuôi của Trương Vinh Cẩm, thám mục người Hoa khu Cửu Long. Lần này rắc rối có vẻ hơi lớn, hắn đang nhíu mày không biết phải làm sao, Tống Thiên Diệu bên cạnh ghé sát tai Chử Hiếu Tín nói nhỏ:

- Tín thiếu, nếu để hắn đi như vậy, việc làm ăn của thương hội và nhiều thành viên của bang hội rất dễ bị Trương Vinh Cẩm trừng phạt. Lúc đó ngài cũng sẽ bị động trước mặt Chử

hội trưởng. Không thể để Trương Vinh Cẩm nghĩ rằng Triều Châu bang làm mất mặt hắn, vì Triều Dũng Nghĩa không chịu nổi cơn giận của Trương Vinh Cẩm. Chỉ có thể giữ chuyện này trong phạm vi nhỏ, ví dụ như ngài và tên cảnh sát này tranh giành ca nữ, tình cờ người của Triều Dũng Nghĩa có mặt giúp ngài. Như vậy, hai bên mới có thể ngang sức ngang tài, một bên là công tử của hội trưởng Triều Châu thương hội, một bên là con nuôi của thám mục khu Cửu Long, đánh nhau vì tranh giành ca nữ, mọi chuyện vẫn còn có thể xoay chuyển. Như vậy dù Chử hội trưởng ra mặt cũng dễ xử lý chuyện này.

An thiếu và Trần Thù Đề bên cạnh đều nghe được lời Tống Thiên Diệu nói, An thiếu lúc này càng thêm tò mò, không biết Chử Hiếu Tín quen biết người trẻ tuổi này ở đâu, trước đây chưa từng thấy hắn xuất hiện, sao tối nay lại xuất hiện ở hộp đêm, chỉ nói vài câu mà mỗi câu đều đi thẳng vào trọng tâm.

Tình hình hiện tại, tốt nhất là rắc rối do Chử Hiếu Tín gây ra thì để Chử Hiếu Tín tự giải quyết, không thể liên lụy đến cả bang hội của Triều Dũng Nghĩa. Bởi vì một khi Trương Vinh Cẩm đối phó Triều Dũng Nghĩa, phía Triều Châu bang sẽ tổn thất lớn hơn.

Trương Vinh Cẩm có thể dùng lực lượng cảnh sát và lực lượng của Ngũ Ấp bang để đối phó trực tiếp với Triều Dũng Nghĩa, thậm chí nhân cơ hội này hai bên đánh nhau luôn, nhưng không thể đối phó trực tiếp với Chử Hiếu Tín.

Chỉ cần Chử Hiếu Tín mở miệng nói một câu là vì tranh giành phụ nữ, Triều Dũng Nghĩa chỉ là bảo vệ công tử nhà họ Chử, danh nghĩa này một khi đã định, dù Trương Vinh Cẩm có tức giận đến đâu cũng chỉ có thể ngồi xuống nói chuyện.

- Vậy ý của Thiên Diệu là gì?

Chử Hiếu Tín nghiêng mặt nhìn về phía Tống Thiên Diệu, hỏi nhỏ.

Tống Thiên Diệu đưa mắt nhìn về phía chai bia trên bàn:

- Bây giờ Tín thiếu qua đó, đánh hắn thêm một lần nữa, khẳng định cái cớ hai người xảy ra mâu thuẫn vì phụ nữ. Đánh càng khó coi càng tốt, nếu nói thêm vài câu ngông cuồng thì càng tốt.

Chử Hiếu Tín nghiến răng, chộp lấy chai bia đứng dậy, lao về phía tên con nuôi của Trương Vinh Cẩm đang gần tới cửa chính. Đến trước mặt hắn, không nói hai lời, lại một chai bia nữa đập vào trán đối phương, rồi vung nắm đấm đánh vào mắt mũi hắn.

Tống Thiên Diệu đứng dậy khỏi bàn trà, nói với Trần A Thập vẫn chưa kịp phản ứng:

- Còn đợi gì nữa! Mau bảo vệ Tín thiếu!

Trần A Thập và đám người Triều Dũng Nghĩa lập tức ùa lên, tách Chử Hiếu Tín và mấy tên cảnh sát ra. Lần này, dù Trần A Thập không dám ngạo mạn với mấy tên cảnh sát nữa, nhưng đám người Triều Dũng Nghĩa vẫn ưỡn ngực che chắn trước mặt Chử Hiếu Tín. Nhìn thế trận đó, dù mấy tên cảnh sát có bắn hết đạn trong súng cũng chưa chắc đã chạm được vào Chử Hiếu Tín.

- Con nuôi của Trương Vinh Cẩm mà dám sỉ nhục nữ nhân của ta? Ta sẽ đánh rụng hết răng ngươi! Trương Vinh Cẩm có ở đây ta cũng đánh chết ngươi!

Chử Hiếu Tín ở sau đám đông, gào lên cuồng ngạo.

Tống Thiên Diệu thở phào, chỉ cần Chử Hiếu Tín ra tay, cuộc xung đột này sẽ không thực sự lớn chuyện. Dù vị Chử hội trưởng kia có biết chuyện xảy ra tối nay, có lẽ còn khen ngợi con trai mình biết nắm thời cơ, biết đứng ra gánh vác, không để Triều Dũng Nghĩa phải dọn dẹp hậu quả.

Chương 22. Hai Song Hoa Hồng Côn (1)

Theo chai bia của Chử Hiếu Tín, hai bên lại rơi vào thế giằng co. Rõ ràng chút mặt mũi của Kim kinh lý đã không đủ dùng. Giờ đây hai bên đều đã lật bài ngửa, một bên là công tử của hội trưởng Triều Phong thương hội, một bên là con nuôi của Trương Vinh Cẩm - Cửu Long Hoa thám mục. Hắn chỉ là một kinh lý của Lệ Trì Hoa Viên hộp đêm, chưa đủ tư cách điều đình mâu thuẫn cấp độ này. Kim kinh lý có thể được Lý Tài Pháp từ Tân Thượng Hải mời về Lệ Trì Hoa Viên, chủ yếu là vì có đôi mắt tinh tường quan sát sắc mặt.

Nếu tối nay không có chai bia sau đó của Chử Hiếu Tín đập vào đầu tên cảnh sát kia, Kim kinh lý chắc chắn sẽ tiếp tục đứng ra, không ngoài việc khuyên hai bên rời khỏi hộp đêm, ra ngoài giải quyết. Nhưng bây giờ thì khác, hóa ra tên cảnh sát say xỉn đối diện lại là con nuôi của Trương Vinh Cẩm. Là kinh lý của Lệ Trì Hoa Viên hộp đêm, đương nhiên hắn phải biết giúp ông chủ kết giao quan hệ.

Dù bây giờ hắn cũng có thể bảo hai bên ra ngoài giải quyết, nhưng đã biết tên cảnh sát này có Trương Vinh Cẩm làm hậu thuẫn, cách tốt nhất là lợi dụng chuyện tối nay, giúp ông chủ Lý Tài Pháp kết giao với Trương Vinh Cẩm vừa được thăng chức Cửu Long Hoa thám mục.

Phải biết rằng, Lý Tài Pháp không chỉ là vua hộp đêm Hồng Kông, hắn còn là người đầu tiên ở Hồng Kông biết cách chiết xuất morphine và heroin từ thuốc phiện. Morphine và heroin nội địa xuất hiện trên thị trường Hồng Kông hiện nay,

đều do nhà máy chiết xuất thuốc phiện của Lý Tài Pháp cung cấp.

Mở nhà máy chiết xuất ở khu vực Cửu Long, đương nhiên phải giữ mối quan hệ tốt với cảnh sát. Dù sao đây không phải Tân Thượng Hải, Thanh Bang Hằng xã độc quyền, cả Hồng Kông ngư long hỗn tạp, các bang hội địa phương lên tới hàng chục hàng trăm. Lý Tài Pháp tuy hiện nay uy danh lừng lẫy ở Hồng Kông, dựa vào danh nghĩa đồ tôn của Đỗ Nguyệt Sinh và nguyên lão Thanh Bang, được giới giang hồ Hồng Kông tôn xưng một tiếng Tài Pháp tiên sinh, nhưng nói đến thực lực thật sự, chưa chắc đã đọ được với Triều Châu bang và Ngũ Ấp bang.

Vì vậy Kim kinh lý trước tiên sắp xếp một phục vụ viên đáng tin cậy đi mời Lý Tài Pháp, rồi chính mình như con khỉ đầu to đứng chắn giữa hai bên, chắp tay nói:

- Cảnh quan, Tín thiếu, xin hãy bớt giận. Lý tiên sinh - chủ nhân Lệ Trì sắp tới ngay, dù thế nào cũng xin nể mặt, đừng động thủ nữa.

Tống Thiên Diệu lúc này thừa lúc mọi người không để ý, lén lút chen đến phía sau Chử Hiếu Tín:

- Tín thiếu, e rằng lát nữa cảnh đội sẽ có người xuất hiện, ngươi có quen biết ai làm cảnh sát ở Triều Châu không, tránh cho chúng ta lúc đó bị đưa đến địa bàn của Trương Vinh Cẩm?

- Trong đội thám tử của đồn cảnh sát Du Ma Địa có một thám mục tên là Nhan Hùng, là người Triều Châu của chúng ta, rất trọng nghĩa khí, quan hệ với ta rất tốt.

Chử Hiếu Tín nói với Tống Thiên Diệu.

Nhan Hùng? Một trong Tứ đại thám trưởng sau này? Tống Thiên Diệu nhẩm lại cái tên này trong lòng. Tên đầy đủ của đội thám tử là Đội Hình sự Thám sát Cảnh sát Hồng Kông, nói

một cách thông tục, tất cả cảnh sát mặc thường phục ở Hồng Kông đều có thể tính là thành viên của đội thám sát này.

Năm 1949, chính quyền Anh ở Hồng Kông mới bắt đầu coi trọng bộ phận này do dân số Hồng Kông tăng vọt, phát huy triệt để chính sách dùng người Hoa để quản người Hoa, thiết lập hai vị tổng Hoa thám trưởng để thống lĩnh đội hình sự thám sát này. Có thể nói, nếu muốn leo lên tầng lớp trên của cảnh sát, thì bước đầu tiên của một cảnh sát viên là tìm mọi cách cởi bỏ bộ đồng phục trên người, gia nhập đội thám tử mặc thường phục, trở thành một thám mục.

Tống Thiên Diệu suy nghĩ một lúc, trong tình huống này, vẫn chưa cần Chử Diệu Tông ra mặt động dụng quan hệ của hắn. Phải biết rằng, tuy nói Trương Vinh Cẩm là Hoa thám trưởng khu Cửu Long, thống lĩnh thám mục một khu, nhưng về địa vị xã hội và tài lực, Chử Diệu Tông cao hơn Trương Vinh Cẩm một bậc lớn.

Chử Diệu Tông là hội trưởng thương hội một khu vực, không chỉ có tiền, mà còn phải có đủ uy tín trong tất cả những người Triều Phong làm ăn ở Hồng Kông mới có thể ngồi vào vị trí ngày hôm nay, hơn nữa còn có rất nhiều bang hội người Triều Châu đi theo thương hội để kiếm ăn. Người có thể ngang hàng thực sự với Chử Diệu Tông là cấp hội trưởng thương hội Ngũ Ấp, còn Trương Vinh Cẩm chỉ là một cảnh sát nổi bật trong bang Ngũ Ấp mà thôi, trong khi Chử Diệu Tông đã là người nói một không hai của thương hội Triều Phong.

Nói thẳng ra, Trương Vinh Cẩm chỉ có thể tính là tay đấm vàng của bang Ngũ Ấp, còn Chử Diệu Tông là đại kim chủ kiêm người nói chuyện của bang Triều Châu.

Để Chử Diệu Tông đối thoại với Trương Vinh Cẩm, đó là quá nâng cao Trương Vinh Cẩm rồi, vì vậy phải để phía mình trước tiên xuất hiện một người có địa vị thấp hơn một chút để

đối thoại với Trương Vinh Cẩm. Nếu nói chuyện được, Chử Diệu Tông xem như có một đứa con trai tốt, nếu không nói chuyện được, Chử Diệu Tông cũng có thể trực tiếp đi đối thoại với hội trưởng thương hội Ngũ Ấp.

Nhan Hùng không thể đủ tư cách để đối thoại với Trương Vinh Cẩm, nhưng Nhan Hùng trong đội mặc thường phục hẳn cũng có chỗ dựa, nếu không không thể trở thành thám mục mặc thường phục được. Chỉ xem năng lực của Nhan Hùng thôi, có thể sau này trở thành một trong Tứ đại thám trưởng, đóng vai phản diện chính trong truyện Lôi Lạc, chắc đầu óc không đến nỗi quá ngu.

Chương 23. Hai Song Hoa Hồng Côn (2)

- Ta đi đón Nhan Hùng đến, trước khi ta quay lại, Tín thiếu khách khí với Lý Tài Pháp một chút, nhưng đối với cảnh sát, có thể kiêu ngạo một chút.

Tống Thiên Diệu dặn dò Chử Hiếu Tín một câu.

Chử Hiếu Tín rất hài lòng với Tống Thiên Diệu mới quen tối nay, thư ký mới này của mình, mấy lần mở miệng đều nói ra những lời hợp ý hắn, quan trọng nhất là, biết thư ký nên làm gì, chính là phải giúp ông chủ giải quyết rắc rối.

- Để tài xế đưa ngươi đi.

Chử Hiếu Tín gật đầu, rồi nói với Trần A Thập bên cạnh:

- Phái hai người bảo vệ A Diệu, nếu A Diệu có chuyện gì, ngươi cứ chờ mà chết đói đi.

- A Câu, A Khôn, hai người các ngươi đi cùng vị tiên sinh này một chuyến, bảo vệ hắn cho tốt.

Trần A Thập nói với hai gã to con cơ bắp cuồn cuộn trông như điển hình của đám tay chân bên cạnh.

- Biết rồi, lão đại.

Hai người đi theo Tống Thiên Diệu rút ra khỏi đám đông, đi về phía bên ngoài.

Còn phía cảnh sát, cũng đã có một cảnh sát rút lui, đương nhiên cũng là đi cầu cứu.

Tên cảnh sát đó và Tống Thiên Diệu nhìn nhau, Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu mỉm cười với hắn, ra khỏi hộp đêm, lên xe Ford của Chử Hiếu Tín, nói với tài xế:

- Vất vả cho ngươi rồi, phiền ngươi đi một chuyến đến Du Ma Địa cảnh sát bộ.

- Được, Tống tiên sinh.

Tài xế đã biết Tống Thiên Diệu là thư ký mới được Chử Hiếu Tín thuê, nên không chút do dự nổ máy xe.

Còn hai tên đánh thuê gọi là A Câu và A Khôn, một trái một phải kẹp Tống Thiên Diệu ở giữa ghế sau, mắt cảnh giác nhìn chằm chằm ra ngoài xe.

Tên gọi A Câu, tay đùa nghịch hai con dao nhỏ, lúc này con dao linh hoạt chuyển đổi giữa hai tay, còn tên gọi A Khôn, thì đặt tay trái ở sau lưng, dường như nắm lấy vũ khí nào đó ở thắt lưng.

- Các ngươi ở Triều Dũng Nghĩa là thân phận gì?

Tống Thiên Diệu tò mò hỏi một câu:

- Hồng Côn? Bạch chỉ phiến? Thảo hài?

Tên gọi A Khôn không mở miệng, dường như không muốn nói chuyện với Tống Thiên Diệu, tên gọi A Câu là gã to lớn ngừng động tác con dao trong tay, quay đầu lại cười với Tống Thiên Diệu:

- Lạn Mệnh Câu, Triều Dũng Nghĩa Song Hoa Hồng Côn, hắn là Ngư Lan Khôn, Triều Dũng Nghĩa Song Hoa Hồng Côn.

Tống Thiên Diệu hít sâu một hơi, không còn cảm thấy mùi mồ hôi trên người hai người khó chịu nữa, không ngờ sau khi xuyên việt, lại có cơ hội được hai Song Hoa Hồng Côn hộ tống?

Nhưng mà nói ra, có phải Song Hoa Hồng Côn không đáng giá? Sao tùy tiện ra hai người, đều là Song Hoa Hồng Côn? Tư liệu hiểu biết về sau, dường như danh hiệu Song Hoa Hồng Côn, trăm người mới có một mới đúng chứ?

…

Tống Thiên Diệu biết về tư liệu hội đoàn Hồng Kông, là xem một số sách vở và phim ảnh sau này mà hiểu được, nhưng thực tế, những năm 40-50, các hội đoàn Hồng Kông Song Hoa Hồng Côn xuất hiện như nấm sau mưa, không phải nói Song Hoa Hồng Côn không đáng giá bằng những năm 70-80 sau này, ngược lại, lúc này trong các hội đoàn Hồng Kông, một người được thăng làm Song Hoa Hồng Côn, ắt hẳn có chỗ mạnh mẽ của mình.

Hồng Kông lớn nhỏ, hợp pháp phi pháp cộng lại có hàng chục hàng trăm bến cảng, Song Hoa Hồng Côn chịu trách nhiệm trấn thủ bến cảng của bang hội mình, khi có người của bang hội khác đến gây rắc rối, Song Hoa Hồng Côn có thể đứng ra một mình một ngựa, giải quyết rắc rối cho bang hội, đảm bảo anh em trên bến cảng có cơm ăn, có việc làm, không bị bang hội khác cướp mất công việc.

Hai Song Hoa Hồng Côn đi cùng Tống Thiên Diệu đến Du Ma Địa cảnh sát bộ, Lạn Mệnh Câu, Triều Dũng Nghĩa chịu trách nhiệm che chở bến cảng lớn Trung Hoàn, chính thức bái sư đại sư Côn Lôn quyền Triều Châu Hoàng Vĩnh Hạc học võ công, tay cầm một đôi phủ việt, vừa có thể cận chiến, vừa có thể ném xa gây thương tích, hắn chính là dùng đôi phủ việt này đánh ra một mảnh địa bàn cho Triều Dũng Nghĩa ở bến cảng lớn Trung Hoàn, sau đó được thăng làm Triều Dũng Nghĩa Song Hoa Hồng Côn, trấn thủ bến cảng lớn Trung Hoàn.

Ngư Lan Khôn, xuất thân từ đám Đàn gia tử Cửu Long Tỵ Phong Đường, cái gọi là Đàn gia tử, chính là chỉ ngư dân sống quanh năm trên thuyền, bảy tuổi cha mẹ ra biển đánh cá, gặp phải sóng gió, thuyền lật người chết, Ngư Lan Khôn không nhà để về, ăn cơm trăm nhà lớn lên, vì cha mẹ đều mất, tính cách cực kỳ tự ti, tự ti đến cực điểm chính là hung tợn, khi xảy ra tranh chấp với người khác, thường ra tay tàn nhẫn, đối phương hoặc đứt tay đứt chân, hoặc hôn mê bất tỉnh, sau này gia nhập Triều Dũng Nghĩa ở bến cảng, mỗi khi bang hội xảy ra xung đột với người khác, hắn đều vung một cây đinh ba xông lên đầu tiên, trải qua nhiều năm vẫn không bị thương tật hay tử vong, được Triều Dũng Nghĩa sắp xếp trấn thủ bến cảng Tây Cống.

Hôm nay Trần A Thập dẫn theo ba người của Lệ Trì hộp đêm, thân phận đều là Song Hoa Hồng Côn trấn thủ các bến cảng, bốn người vốn là đến nghe ca uống rượu tiện thể bàn bạc về vấn đề gần đây ở các bến cảng, chỉ là tình cờ gặp nhau, thêm vào đó Chử Hiếu Tín nói muốn Trần A Thập bảo vệ tốt Tống Thiên Diệu, nên Trần A Thập để cầu ổn thỏa, mới sắp xếp hai trong ba Song Hoa Hồng Côn đi theo bảo vệ Tống Thiên Diệu, chứ không phải như Tống Thiên Diệu nghĩ, Song Hoa Hồng Côn không đáng giá.

Khi lái xe đến Cảnh sát Du Ma Địa, đã hơn 10 giờ đêm khuya, Tống Thiên Diệu bước xuống xe, đánh giá tòa nhà 3 tầng nằm ở góc đường Gia Sĩ Cư trong màn đêm. Đồn cảnh sát này là đồn cảnh sát lâu đời nhất ở khu Cửu Long. Lúc này trên đường phố bên ngoài đồn cảnh sát, thỉnh thoảng có những gánh hàng rong bán mì sợi nhỏ đi qua, cũng có những phụ nữ gợi cảm mặc áo dài xẻ cao, có lẽ vén váy lên, liếc mắt đưa tình với khách qua đường, chờ đợi những gã dâm đãng ghé qua mua vui.

Thậm chí cũng có những lão đạo (con nghiện) không chịu nổi cơn nghiện dựa vào bức tường bên cạnh đồn cảnh sát, lấy ra thuốc phiện nuốt trọn để cắt cơn, trong khi cảnh sát mặc quân phục đứng gác bên ngoài đồn như hoàn toàn không nhìn thấy chuyện này, mải mê cười đùa với những cô gái đứng đường.

Chương 24. Du Ma Địa cảnh sát bộ

Tống Thiên Diệu bước về phía cổng đồn cảnh sát, tên cảnh sát mặc quân phục đang trực ngẩng đầu lên đánh giá Tống Thiên Diệu, thấy hắn ăn mặc bảnh bao, giọng điệu không dám quá phách lối, nhưng vẫn với vẻ uể oải đáng ghét nói:

- Có chuyện gì? Có biết đây là đâu không? Cục cảnh sát, ngươi tưởng nhà mình à? Muốn vào là vào?

- Cảnh quan, Nhan Hùng của đội trinh sát, Hùng ca có ở đây không?

Tống Thiên Diệu lấy từ túi áo vest ra một gói thuốc lá Tam Ngũ, đưa cho đối phương một điếu, rồi giúp đối phương châm lửa, mới cười hì hì hỏi.

Tên cảnh sát quay mặt nhìn chiếc xe Ford, rồi lại nhìn hai gã to con rõ ràng là người trong bang hội đang đứng không xa, vẫy tay với Tống Thiên Diệu:

- Tầng hai, phòng thẩm vấn của đội trinh sát, Hùng ca đang sướng trong đó.

- Đa tạ cảnh quan.

Tống Thiên Diệu bước vào trong, Lạn Mệnh Câu tay đùa nghịch hai con dao găm, cứ thế đường hoàng đi theo vào, tên cảnh sát nhíu mày, nói với Lạn Mệnh Câu:

- Ngươi có hiểu quy tắc không? Mang vũ khí vào cục cảnh sát? Muốn ở lâu trong đó à? Cất đi, đồn cảnh sát này có quỷ

lão đấy, để quỷ lão thấy ngươi như thế này, ngay cả tổng Hoa thám trưởng cũng không bảo vệ được ngươi đâu!

Tống Thiên Diệu nghe thấy lời phàn nàn của viên cảnh sát, quay người lại, dừng lại một chút, lấy từ trong áo vest ra 2000 đô la Hồng Kông chưa tiêu, ban đầu định lấy ra 200, nhưng nghĩ đến thân phận Song Hoa Hồng Côn của hai người, liền đếm ra 1000 đô la, đi qua, mỗi người 500, đặt vào tay hai người:

- Hai vị huynh đệ phiền các vị đợi ta ở đây, số tiền này coi như là phí vất vả cho hai vị.

2000 đô la Hồng Kông này, Tống Thiên Diệu vốn định nếu không ai nhận thì đổi thành lẵng hoa thưởng cho Trần Thù Đề, kết quả chưa kịp đổi thành lẵng hoa, hai bên đã xảy ra xung đột, Tống Thiên Diệu cũng thuận tiện bỏ lại vào túi, dù sao hắn nói là giúp Chử Hiếu Tín đổi lẵng hoa, cho dù cuối cùng hộp đêm tra chuyện này, cũng chỉ tính vào hóa đơn của Chử Hiếu Tín, mà một công tử như Chử Hiếu Tín, hiển nhiên sẽ không để ý đến khoản tiêu xài ở chốn ăn chơi này.

- Tiên sinh, điều này có hơi không hợp quy tắc.

Ngư Lan Khôn không lên tiếng, Lạn Mệnh Câu trên mặt treo nụ cười hơi ngượng ngùng nói với Tống Thiên Diệu.

Tuy họ là Song Hoa Hồng Côn, nhưng không có nghĩa Song Hoa Hồng Côn giàu có như xã hội đen đời sau, hiện tại các bang hội vẫn giữ truyền thống nghĩa khí là trên hết, anh em ở bến tàu chật vật kiếm miếng ăn, làm đại ca của họ lại ăn ngon mặc đẹp, loại đại ca này chỉ vài ngày là tất cả thuộc hạ sẽ bỏ đi, chỉ có cùng chung hoạn nạn, gặp chuyện xông pha, ra mặt giúp anh em, mới có người theo, mà những người như vậy, thường không có nhiều tiền.

Không may, Lạn Mệnh Câu và Ngư Lan Khôn trước mặt đều là loại người ngu ngốc coi trọng nghĩa khí, mang danh Song Hoa Hồng Côn, sống chỉ tốt hơn một chút so với những kẻ khuân vác bình thường mà thôi.

500 đô la, theo thân phận của họ, cũng phải kiếm cả tháng mới có thể có được.

- Quy tắc là do người đặt ra, ta vào trước.

Tống Thiên Diệu cười với hai người, quay người vào đồn cảnh sát.

Lạn Mệnh Câu nhìn về phía Ngư Lan Khôn, Ngư Lan Khôn thản nhiên cất tiền vào túi, nói với Lạn Mệnh Câu:

- Hắn muốn cho, ta nhận thôi, nhưng muốn ta cảm ơn hắn ư? Đừng có mơ.

- Ngươi có ngày gặp chuyện, chắc chắn là vì cái tính cách thối tha này.

Lạn Mệnh Câu vỗ vai Ngư Lan Khôn, mỉm cười nói.

Ngư Lan Khôn lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá Hảo Thái, đưa cho Lạn Mệnh Câu một điếu:

- Ta sợ hắn sao? Cũng chỉ là tên tùy tùng của vị Chử thiếu gia kia thôi.

- Người ta làm tùy tùng, có thể khiến Chử thiếu gia điều xe đưa đi, còn ngươi làm Song Hoa Hồng Côn, chẳng phải cả ngày phải dựa vào đôi chân để đi lại sao? Ta lại khá ngưỡng mộ tên A Diệu này, biết điều, thông minh, đôi mắt nhìn trong trẻo hiền hòa, nhưng thực ra, lại không thể nhìn thấu tâm tư hắn đang nghĩ gì, Thập ca trước đây từng nói với ta, người có ánh mắt như vậy, gọi là có thành trì, nào giống như ngươi và ta, ngốc nghếch, trong lòng nghĩ gì, như muốn viết hết lên mặt.

…

Tống Thiên Diệu không biết hai tên đánh thuê bên ngoài đang bàn tán về mình như thế nào, hắn theo chỉ dẫn của cảnh sát trực ban, bước lên cầu thang lên tầng hai của đồn cảnh sát. Tầng hai là văn phòng của các thám mục các đội trinh sát cùng đại sảnh của đội trinh sát. Vừa lên đến tầng hai, nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, tên cảnh sát mặc thường phục đang gục đầu ngủ gật trên bàn trong đại sảnh liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Ngươi tìm ai?

- Nhan Hùng, Hùng ca.

- Hùng ca phải không? Rẽ trái, phòng thẩm vấn, nhớ gõ cửa trước khi vào.

Một tên cảnh sát nói xong, lại tiếp tục gục đầu xuống bàn ngủ gật.

Tống Thiên Diệu nói một tiếng cảm ơn, đi đến trước cửa phòng thẩm vấn cuối cùng, lúc này qua cánh cửa, có thể nghe thấy tiếng đấm đá bên trong, và tiếng ú ớ của người bị bịt miệng.

Tống Thiên Diệu gõ cửa, tiếng động bên trong lập tức im bặt, cửa phòng mở ra, một tên mặc thường phục trẻ tuổi chắn ở cửa, hỏi Tống Thiên Diệu:

- Có chuyện gì?

- Ta tìm Hùng ca, Chử Hiếu Tín Chử thiếu gia bảo ta đến gặp hắn.

Tống Thiên Diệu nói với tên mặc thường phục.

Tên mặc thường phục quay đầu nói vào trong:

- Hùng ca, có một tên nhóc nói Chử Hiếu Tín bảo hắn đến gặp huynh.

- Chử Hiếu Tín? Ai vậy, ở đâu?

Bên trong có một giọng nói lập tức vội vàng cất lên, vừa nói vừa bước nhanh ra cửa, tên mặc thường phục nhường chỗ, một người đàn ông trung niên mặt tròn, thân hình hơi thấp, lúc này mặc một chiếc áo thun sọc trắng, cổ áo mở hai cúc, xuất hiện ở cửa.

Đây là Nhan Hùng sao? Nhìn thấy Nhan Hùng lần đầu tiên, Tống Thiên Diệu nghĩ trong lòng, chẳng lẽ nhận nhầm người trùng tên?

Chương 25. Nhan Hùng

Nhan Hùng trước mắt ít nhất cũng phải ba mươi tư ba mươi lăm tuổi, bây giờ là năm 1951, năm 1951 Nhan Hùng đã ba mươi tư ba mươi lăm tuổi, vẫn chỉ là một thám mục cao hơn trinh sát viên một chút, nhiều lắm cũng chỉ là một trưởng nhóm nhỏ, chức vụ nhỏ như hạt vừng, làm sao có thể mười mấy năm sau lại leo lên vị trí thám mục cấp cao được, phải biết rằng lực lượng cảnh sát Hồng Kông bây giờ đâu có chuyện về hưu đúng hạn, bọn quỷ Tây muốn thu tiền, chức vị không có nhiều như vậy, nên chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ thay đổi những chức vụ béo bở này, thám mục về hưu ở tuổi bốn mươi lăm cũng không hiếm.

- Huynh là Hùng ca?

Tống Thiên Diệu mở miệng hỏi người đàn ông trung niên thấp hơn mình nửa cái đầu trước mặt.

Nhan Hùng gật đầu, lau mồ hôi trên trán:

- Là ta? Tín thiếu có chuyện gì? Thôi, vào trong nói.

Vừa nói, Nhan Hùng dẫn Tống Thiên Diệu vào trong, lúc này ở giữa phòng thẩm vấn có một người bị treo lên xà nhà, toàn thân đã bị đánh đập tả tơi, Tống Thiên Diệu liếc nhìn người bị treo đó một cái, Nhan Hùng lập tức nói:

- A Vĩ, ném tên khốn này xuống, tùy tiện tìm mấy tên huynh đệ lão Phúc nhân đêm tối đưa hắn đi bơi (bơi: chỉ việc bỏ vào bao tải, buộc đá rồi thả xuống đáy biển).

Đợi gã cảnh sát mặc thường phục tên A Vĩ gọi hai đồng bọn vào mang gã bị đánh ra ngoài, chỉ còn lại Nhan Hùng và

Tống Thiên Diệu, Nhan Hùng mới hỏi Tống Thiên Diệu:

- Huynh đệ xưng hô thế nào? Sao lại đến cục cảnh sát muộn thế này? Tín thiếu xảy ra chuyện gì vậy?

- Tại hạ Tống Thiên Diệu, là thư ký giúp Tín thiếu quản lý Lợi Hanh thương hội. Tín thiếu và con nuôi của Trương Vinh Cẩm vì một ca nữ mà xảy ra xung đột ở hộp đêm Lệ Trì Hoa Viên. Hiện giờ e rằng người của Trương Vinh Cẩm đang đến Lệ Trì Hoa Viên bắt Tín thiếu đi. Tại hạ hỏi Tín thiếu có bạn bè nào trong cảnh sát có thể ra mặt điều đình không, Tín thiếu nói tên Hùng ca, nên tại hạ đến đây cầu cứu xem có cách nào không.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa lấy thuốc lá từ túi áo vest, đưa cho Nhan Hùng một điếu.

Nhan Hùng nghe xong câu nói của Tống Thiên Diệu thì sửng sốt, phản ứng đầu tiên là Chử Hiếu Tín xảy ra xung đột với con nuôi của Trương Vinh Cẩm thì tìm mình làm gì? Cha hắn là hội trưởng Triều Phong thương hội, uy vọng rất cao trong giới người Triều Châu, Chử Diệu Tông mở miệng một câu, đừng nói là con nuôi của Trương Vinh Cẩm, ngay cả Trương Vinh Cẩm cũng phải chịu thua.

Nhưng hắn nghĩ rất nhanh, lập tức nhận ra cuộc đối thoại giữa Chử Diệu Tông và Trương Vinh Cẩm không thể xảy ra tối nay, một hội trưởng bang Triều Châu với một Hoa thám mục bang Ngũ Ấp ngồi lại với nhau giải quyết chuyện này, thì coi như người Triều Châu đã mất mặt trước người Ngũ Ấp rồi.

Chử Hiếu Tín muốn mình ra mặt điều đình chuyện này ư? Tim Nhan Hùng đập thình thịch, năm nay hắn đã 33 tuổi, vậy mà vẫn chỉ là một thám mục nhỏ bé, tham vọng thăng tiến của hắn lớn hơn bất cứ ai, nhưng lại chưa có cơ hội thích hợp.

Nhan Hùng gia nhập cảnh sát sau trận bảo vệ Hồng Kông năm 1941, lúc đó cảnh sát vẫn còn do người Nhật nắm quyền. Đến năm 1945, Hồng Kông quang phục, Nhật Bản thất trận rời đi, đáng lẽ những cảnh sát như hắn từng làm việc cho người Nhật phải bị thanh trừng, nhưng may mắn hắn nhanh nhạy, khi biết tin thám mục Diêu Mộc được người Anh trọng dụng trở về Hồng Kông, hắn đem toàn bộ tiền bạc vơ vét được trong thời kỳ Nhật chiếm đóng biếu hết cho Diêu Mộc, bám vào đùi to này, giữ được chức cảnh sát.

Quả nhiên Diêu Mộc nhanh chóng được bổ nhiệm làm Hoa thám mục khu Cửu Long kiêm quản khu Tân Giới, trở thành nhân vật số một trong giới cảnh sát người Hoa lúc bấy giờ.

Diêu Mộc cũng khá quan tâm đến Nhan Hùng, sau khi lên làm Hoa thám mục Cửu Long, đã điều Nhan Hùng - một cảnh sát có lý lịch đen thời Nhật chiếm đóng - vào đội trinh sát, bắt đầu từ chức thám tử mặc thường phục. Năm 49, lại giúp Nhan Hùng thăng chức thám mục.

Nhan Hùng tin chắc chỉ cần bám chặt lấy Diêu Mộc, nhất định sẽ thăng tiến nhanh chóng, nào ngờ số phận trêu ngươi, năm 1949, Diêu Mộc trở thành tổng Hoa thám mục đầu tiên của toàn Hồng Kông, thống lĩnh toàn bộ công tác điều tra hình sự mặc thường phục của Hồng Kông.

Nhan Hùng lấy ra 10 vạn đô Hồng Kông tích góp mấy năm nay, muốn nhờ Diêu Mộc vận động cho một chức cảnh trưởng cao cấp ở cục cảnh sát. Diêu Mộc vốn đã đồng ý, nhưng nhận tiền xong chưa kịp vận động giúp hắn thì đã về hưu sớm vì lý do sức khỏe. Lưu Phúc, nguyên thám mục khu Cửu Long, kế nhiệm chức tổng Hoa thám mục.

Còn chức thám mục khu Cửu Long thì bị Trương Vinh Cẩm nhân cơ hội hối lộ quỷ lão 50 vạn để giành được. 50 vạn do Ngũ Ấp thương hội giúp Trương Vinh Cẩm trả, còn Trương

Vinh Cẩm thì nhân cơ hội mở rộng địa bàn của bang hội Ngũ Ấp trong khu vực mình quản lý.

Khi Nhan Hùng biết tin này, hận không thể phun ra một ngụm máu tươi. Tiền tất nhiên không thể đòi lại từ Diêu Mộc, nếu không Diêu Mộc tuy đã về hưu, không thể giúp mình thăng chức nữa, nhưng muốn ghi hận mình thì quá dễ dàng.

Bất đắc dĩ, Nhan Hùng đành phải tìm một chỗ dựa nhỏ, chính là thám mục đội hình sự điều tra của đồn cảnh sát Du Ma Địa lúc bấy giờ - Lê Hữu Dân. Lê Hữu Dân là thuộc hạ của Lưu Phúc, cũng như Lưu Phúc, đều là người Đông Hoàn.

Người Đông Hoàn tuy không thể so với người Triều Châu và người Ngũ Ấp ở Hồng Kông, nhưng cũng tự thành một hệ thống riêng. Nhan Hùng là người Triều Châu, tất nhiên không thể được Lưu Phúc và Lê Hữu Dân coi trọng.

Vì vậy, sau bao nhiêu năm vẫn chỉ là thám mục. Trong khi Lữ Nhạc, người gia nhập cảnh sát sớm hơn hắn một năm, cũng trải qua thời kỳ Nhật chiếm đóng, cũng có lý lịch đen, nhưng vì luôn bám lấy đùi của người Triều Châu nên yên ổn vô sự.

Hiện giờ đã là thám mục đồn cảnh sát Thâm Thủy Bộ, được cảnh trưởng điều tra hình sự cấp cao đồn cảnh sát Thâm Thủy Bộ Trần Lập chọn làm người kế nhiệm. Chỉ đợi Trần Lập về hưu là sắp xếp cho Lữ Nhạc tiếp quản vị trí cảnh trưởng điều tra hình sự cấp cao, thậm chí Lữ Nhạc còn không cần phải tốn quá nhiều tiền oan uổng.

Bởi vì Trần Lập là người Triều Châu, và Lữ Nhạc đã theo hầu Trần Lập nhiều năm, việc tiếp quản vị trí của hắn trong mắt tất cả người Triều Châu đều là lẽ đương nhiên, tất nhiên sẽ có thương nhân giàu có người Triều Châu giúp chuẩn bị khoản tiền kế nhiệm này.

Chương 26. Vượt biển đêm khuya (1)

Vì vậy, từ năm nay, Nhan Hùng đã thay đổi chiến lược chỉ bám lấy đùi của Lưu Phúc và Lê Hựu Dân, thường xuyên thể hiện thiện chí với các thế lực Triều Châu, thậm chí còn bái nhập môn hạ của Phúc Nghĩa Hưng - một hội đoàn lâu đời của Triều Châu, trở thành Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng.

Thông qua mối quan hệ Hồng Côn trong hội đoàn, hắn lôi kéo giao du với các đại ca hội đoàn Triều Châu khác, hy vọng có thể thông qua những đại ca giang hồ đó mà tiếp cận được những nhân vật thực sự có quyền lực ở Triều Châu, ví dụ như Chử Diệu Tông.

Chỉ cần có tiền, Nhan Hùng có thể trực tiếp mua một chức cảnh trưởng cao cấp trong sở cảnh sát, vấn đề là Nhan Hùng không có tiền. Với thân phận này của hắn, dù hàng ngày tham ô hối lộ nhận tiền đen, một tháng cũng chỉ được hơn nghìn đô la Hồng Kông.

Trừ đi chi tiêu hàng ngày, tích góp lại, một năm cũng chỉ được hơn một vạn đô. Trong khi một chức cảnh trưởng cao cấp trong sở cảnh sát, không có mười mấy hai mươi vạn đô Hồng Kông thì đừng nghĩ tới, mà số tiền mười mấy hai mươi vạn đô đó, chỉ có những đại thương gia mới có thể lấy ra được.

Thông qua Trần A Thập của Triều Dũng Nghĩa, Nhan Hùng đã kết nối được với Chử Hiếu Tín, tuy nhiên cái gọi là quan hệ cũng chỉ là thỉnh thoảng cùng nhau uống rượu tán gẫu nghe nhạc, mối quan hệ vẫn chưa đạt đến mức có thể khiến lão

đầu của Chử Hiếu Tín bỏ ra mười mấy vạn để mua cho Nhan Hùng một chức cảnh trưởng cao cấp trong sở cảnh sát.

Đêm nay, dường như là một cơ hội?

Tim Nhan Hùng đập mạnh hai cái, đầu óc bắt đầu hoạt động với tốc độ cao, hắn đang phân vân không biết đêm nay mình giúp Chử Hiếu Tín một phen này, liệu có đổi lại được sự báo đáp của Chử Diệu Tông hay không.

- Hùng ca, một bên là người Triều Châu, một bên là người Ngũ Ấp, phải làm thế nào, không cần suy nghĩ nhiều nữa đâu. Nếu lần trước là do mình không nắm bắt được cơ hội, thì lần này nếu còn do dự, e rằng mọi người sẽ không còn coi huynh là người nhà nữa. Muốn làm gì cứ nói, xe đang đợi bên ngoài.

Tống Thiên Diệu nhìn sắc mặt Nhan Hùng biến đổi liên tục, không cần biết quá khứ của Nhan Hùng, chỉ cần nhìn hắn lúc này đã hơn ba mươi tuổi mà vẫn chỉ là một thám mục, còn phải cúi đầu khom lưng trước loại công tử phá gia chi tử như Chử Hiếu Tín, là biết hắn chắc chắn đã từng đứng sai đội ngũ, không nhận được sự ủng hộ từ phía Thương hội Triều Châu.

Nhan Hùng nghe Tống Thiên Diệu nói vậy, khuôn mặt tròn trĩnh của hắn giật mạnh hai cái, từ kẽ răng nghiến ra một câu:

- A Diệu phải không? Được, vậy cứ đánh cược thêm một ván nữa, ta không tin Nhan Hùng ta ba mươi ba tuổi, vận số vẫn cứ thấp kém mãi! Ngươi lập tức cùng ta đến khu biệt thự Thái Bình Sơn!

- A Vĩ!

Nhan Hùng vừa cài nút cổ áo vừa gọi ra ngoài.

Tên thám tử gọi là A Vĩ bước vào:

- Hùng ca, có chuyện gì?

Nhan Hùng lấy từ túi ra hơn hai trăm đô, do dự một chút rồi nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, ngươi có tiền mặt không, ba trăm đô là được.

Tống Thiên Diệu lấy ví ra, đếm ba trăm đô đưa cho Nhan Hùng, Nhan Hùng gộp ba trăm đô với hai trăm đô của mình, vỗ vào tay A Vĩ:

- Ngươi bảo A Bang mang năm trăm đô này đến phân khu thủy cảnh Lệ Chi Giác tìm một tên quỷ tây thủy cảnh tên là Phan Anh Sĩ, bảo hắn sắp xếp một chiếc tàu hơi nước thủy cảnh đến bến tàu Trung Hoàn đợi ta, hắn thấy tiền là chạy tàu, nên nhất định phải đưa tiền cho hắn trước.

Đợi A Vĩ cất tiền xong, Nhan Hùng tiếp tục nói:

- Ngươi tự mình đến vũ trường Lệ Trì Hoa Viên, ngươi đã gặp Tín thiếu Chử Hiếu Tín rồi phải không? Ở lại đó, nếu người của Trương Vinh Cẩm muốn đưa Tín thiếu đi, ngươi cứ nói là Nhan Hùng ta muốn Tín thiếu ở lại đợi ta, trừ phi Trương Vinh Cẩm tự mình đến, nếu không dù là một cảnh sát cấp cao đến cũng đừng hòng đưa Tín thiếu đi, có chuyện gì, Nhan Hùng ta một mình gánh hết!

Khi nói những lời này, vẻ mặt của Nhan Hùng có thể được miêu tả là dữ tợn.

- Có cần báo cho Dân ca một…

A Vĩ định nói có nên báo chuyện này cho cấp trên của Nhan Hùng là Lê Hữu Dân không.

Nhan Hùng trợn mắt:

- Không cần! Ta tự gánh!

Sau khi dặn dò xong, Nhan Hùng và Tống Thiên Diệu cùng xuống lầu, không nói nhiều, trực tiếp chen lên xe Ford:

- Bến tàu Tiêm Sa Chủy, ta muốn trong đêm vượt biển đến Thái Bình Sơn.

Lúc này ở Hồng Kông, chưa có đường hầm dưới biển, việc đi lại giữa Cửu Long và cảng đảo đều phải dựa vào tàu thuyền. Giờ đã khuya, phà Thiên Tinh đã tắt máy nghỉ việc, muốn qua biển lúc đêm khuya phải nhờ vào những chiếc thuyền nhỏ của các bang hội ở bến tàu.

Đêm khuya sóng gió lớn, thuyền nhỏ bị sóng gió đánh chìm là chuyện bình thường, Nhan Hùng nói những lời này không chút do dự, khiến Tống Thiên Diệu không khỏi đánh giá hắn cao thêm vài lần. Lúc này, Nhan Hùng đang nghiến răng nghiến lợi với ánh mắt kiên định, rõ ràng xuất sắc hơn nhiều so với tên Nhan Đồng tham lam nhát gan như chuột trong phim.

Xe Ford chạy thẳng đến bến tàu Tôn Sa Chủy, Nhan Hùng xuống xe, cũng chẳng màng đến thân phận cảnh sát của mình, đứng trên cầu tàu, hét thẳng vào những chiếc thuyền nhỏ đang neo đậu tránh gió:

- Ta là Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng, Nhan Hùng! Bái môn đại lão Tuân Nguyên Lôi, biệt danh Kim Nha Lôi, cứu cấp giang hồ, cần một chiếc thuyền qua biển đêm khuya, không biết xưng hô thế nào, sau này nhất định sẽ báo đáp!

Theo tiếng hét, có vài chiếc thuyền cá bên cầu tàu treo đèn dầu lên, trong đó một chiếc thuyền có tiếng vọng ra:

- Ta là Tiền Vinh, Lão Tứ Cửu của Phúc Nghĩa Hưng, có phải Hùng ca không? Đồng môn tương trợ, không cần báo đáp, lên thuyền đi.

Chương 27. Vượt biển đêm khuya (2)

Nhan Hùng nhìn Tống Thiên Diệu và hai tên đánh đấm phía sau:

- Gió to sóng lớn, A Diệu có dám cùng ta đi một chuyến không?

- Ta chỉ muốn giúp lão bản giải quyết khó khăn, chút gió sóng này chưa đáng gì.

Tống Thiên Diệu nói với Nhan Hùng.

Nghe Tống Thiên Diệu đồng ý cùng qua biển, Nhan Hùng cũng không nói nhiều nữa, lấy từ túi ra mười mấy đồng tiền lẻ, đi về phía chiếc thuyền cá đó. Còn Tống Thiên Diệu thì quay đầu nhìn Ngư Lan Khôn:

- Ngư Lan Khôn, Khôn ca phải không? Lát nữa nếu ta không may rơi xuống nước, còn phải phiền ngươi vớt ta lên.

- Ta ở trên thuyền, bảo đảm ngươi không bị Hải Long Vương ăn.

Ngư Lan Khôn lạnh lùng nói với Tống Thiên Diệu.

Để lại xe Ford và tài xế đợi ở bến tàu, bốn người lên chiếc thuyền cá này. Nói là thuyền cá, thực ra chỉ là một chiếc thuyền nhỏ dài năm mét lắp thêm một mái vòm mà thôi.

Ngoài tên Tiền Vinh là thành viên Phúc Nghĩa Hưng, trên thuyền còn có vợ và ba đứa con của hắn, lúc này đang chen chúc trong mái vòm. Nhan Hùng, Tống Thiên Diệu, Lạn Mệnh Câu, Ngư Lan Khôn bốn người cũng không tiện tranh chỗ với

phụ nữ và trẻ con, nên đứng bên ngoài mái vòm, đón gió và sóng nhìn ra mặt biển đen kịt.

- Hùng ca, qua biển đêm khuya định gặp ai?

Tống Thiên Diệu đứng cạnh Nhan Hùng trên thuyền, mở miệng hỏi.

Nhan Hùng hít sâu một hơi không khí tanh nồng, thở mạnh ra nói:

- Gặp Mộc ca, đệ nhất Tổng Hoa thám trưởng của toàn cảng.

Thì ra là đi gặp Diêu Mộc đã về hưu, Tống Thiên Diệu không hiểu rõ về Diêu Mộc, cũng không rõ quan hệ giữa Nhan Hùng và Diêu Mộc, nên chỉ gật đầu nhẹ, không hỏi thêm.

Nhưng Nhan Hùng dường như cảm thấy không nói ra thì không thoải mái, hắn tiếp tục nói:

- Năm đó Mộc ca nhận của ta mười vạn đô, vốn đã hứa sẽ nâng đỡ ta làm cảnh trưởng cấp cao, nhưng chưa kịp giúp ta xong xuôi thì đã mắc bệnh phải về hưu, việc không thành, số tiền đó ta cũng chưa từng nhắc lại, coi như hiếu kính lão nhân gia. Nhưng đêm nay, ta muốn dùng món nợ ân tình mười vạn đô mà Mộc ca còn thiếu ta cho Tín thiếu.

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm một điếu thuốc, ngẩng lên nhả một ngụm khói từ miệng:

- Tuyệt.

…

Diêu Mộc năm nay đã 56 tuổi, tuy mắt không mờ tai không điếc, nhưng thân thể đã qua tuổi đêm đêm ca hát, thêm vào đó làm cảnh sát những năm qua đã để lại nhiều bệnh tật, nên đồng hồ chưa tới 9 giờ, hắn đã chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

Khu biệt thự Thái Bình Sơn nơi hắn ở, trước khi Hồng Kông thất thủ, tuy không có quy định rõ ràng, nhưng vẫn luôn chỉ có người Anh mới đủ tư cách sinh sống. Sau khi Hồng Kông khôi phục, Diêu Mộc đã lập được công lao hiển hách trong lực lượng cảnh sát Hồng Kông, sau khi về hưu, được trưởng ban cảnh sát sắp xếp mua lại căn biệt thự này của cựu Trưởng phòng Điều tra Hình sự kiêm Chủ quản Phòng Chính trị Hồng Kông là Tu Phụ Đốn.

Hắn là viên cảnh quan người Hoa đầu tiên của toàn lực lượng cảnh sát Hồng Kông được ở trong khu biệt thự Thái Bình Sơn.

Đinh đông~ Đinh đông~ Chuông cửa điện lắp ở cổng biệt thự vang lên, Diêu Mộc tuổi đã cao, giấc ngủ rất nông, thêm vào đó làm cảnh sát nhiều năm, tính cảnh giác cao, nên dù cách một sân, chuông vừa reo lên, hắn đã mơ hồ nghe thấy, liền ngồi dậy trên giường.

Bên cạnh, bà vợ miễn cưỡng mở mắt, nhìn về phía Diêu Mộc đang ngồi:

- Có chuyện gì vậy?

- Bà cứ ngủ trước đi, ta đi vệ sinh.

Diêu Mộc vỗ nhẹ vào vợ mình, giúp đối phương đắp chăn lại rồi nói.

Hắn có hai người vợ, những năm trước còn ham mê phụ nữ trẻ, nhưng theo tuổi tác càng lớn, lại càng nhớ đến sự tốt đẹp của người vợ cả, nên hai năm sau khi về hưu này, phần lớn thời gian đều là vợ chồng già sống cùng nhau, người vợ hai dẫn theo con nhỏ ngủ ở phòng ngủ khác.

Diêu Mộc tự mình xuống giường đi dép lê, mặc áo ngủ đứng trước cửa sổ ở tầng hai, hé mở một khe nhỏ rèm cửa, nhìn về phía cổng biệt thự.

Qua hai cột đèn sân vườn đang sáng ở cổng biệt thự, Diêu Mộc nhận ra ngay Nhan Hùng đang đứng bên ngoài cổng lớn.

Đối với Nhan Hùng, hắn đương nhiên có ấn tượng, là người nổi bật, làm việc gọn gàng, quan trọng nhất là, Nhan Hùng khi xưa là cảnh sát thời kỳ Nhật chiếm đóng đầu tiên dựa vào hắn khi hắn trở lại Hồng Kông và quay lại lực lượng cảnh sát.

Sau đó, còn mang đến cho hắn mười vạn đô Hồng Kông, muốn nhờ hắn vận động cho một vị trí cảnh trưởng cấp cao, chỉ là hắn chưa kịp bắt tay vào sắp xếp việc này, năm đó đã suýt phải cắt cụt chân phải, vội vàng về hưu.

Thực ra Diêu Mộc vẫn luôn nhớ mười vạn đô của Nhan Hùng, cũng luôn nhớ những việc Nhan Hùng đã giúp mình khi xưa, đáng tiếc Lưu Phúc không phải do mình đề bạt lên, sau khi mình về hưu, sắp xếp một người từ cảnh phục chuyển sang thường phục, hoặc thăng chức từ tham viên lên thám mục hoàn toàn không vấn đề gì, nhưng nếu đề bạt một thám mục lên cảnh trưởng cấp cao, thì nhất định phải qua một cửa là Tổng Hoa thám trưởng.

Diêu Mộc luôn lo lắng nếu mình mở lời mà Lưu Phúc từ chối, mặt mũi mình sẽ không được đẹp, nên việc này đã bị trì hoãn, tuy nhiên điều khiến hắn an ủi là, Nhan Hùng hai năm nay, mỗi dịp lễ tết đến thăm hỏi hắn, cũng không bao giờ nhắc đến chuyện này, dường như chuyện này chưa từng xảy ra.

Vì vậy, khi nhìn thấy Nhan Hùng tối nay, Diêu Mộc lập tức nghĩ rằng, Nhan Hùng chắc chắn đã gặp phải chuyện thực sự khó xử, xem ra cũng định dùng món nhân tình mười vạn đô đó vào việc này, nếu không thì giữa đêm muốn gọi mở cửa nhà mình, nếu trước đó Nhan Hùng không có món mười vạn đó tặng cho mình, một tên thám mục nhỏ nhoi? Dám đến bấm chuông cửa nhà mình?

Chương 28. Diêu Mộc

Tuy nhiên, nhìn vào mặt mũi đối phương đã biết điều trong hai năm qua, Diêu Mộc quyết định cho Nhan Hùng một cơ hội, nên hắn bước ra khỏi phòng ngủ, chậm rãi đi xuống lầu, mặc bộ đồ ngủ ngồi xuống sofa trong phòng khách, cất giọng không to không nhỏ nói:

- A Phấn, đi mở cửa.

Theo tiếng phân phó của Diêu Mộc, từ căn phòng nhỏ bên cạnh phòng khách lập tức vang lên tiếng sột soạt mặc quần áo, chỉ vài chục giây sau, một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, mặc chiếc áo ngắn kiểu Trung Hoa bằng vải trắng được giặt ủi phẳng phiu, bên dưới là chiếc quần dài bằng vải hương vân đen, chỉ đứng đó đã toát lên vẻ gọn gàng sạch sẽ, lúc này vừa đi vừa vấn mái tóc dài ngang eo thành búi tóc buộc sau đầu, miệng hỏi:

- Lão gia, có chuyện gì vậy?

- Chuông cửa ngoài kia reo, sao không thấy cô ra mở cửa?

Diêu Mộc nói với người nữ hầu nhà mình một cách ôn hòa.

Nữ hầu nhìn ra cửa chính bên ngoài, như tự nói với mình, lại như nói với Diêu Mộc:

- Khuya khoắt thế này mà đến quấy rầy lão gia nhà ta, đáng lẽ nên để bọn họ đứng ngoài kia hứng gió một lúc mới phải.

- Người ta có việc gấp mới đến gõ cửa giữa đêm, đi mở cửa đi, nhiều lắm thì ta đợi bọn họ vào, thay ngươi nói vài câu, dọa họ một chút, ai bảo họ to gan làm A Phấn ngủ không ngon.

Diêu Mộc mặt treo nụ cười nhạt, nói với nữ hầu.

A Phấn gật đầu, buộc tóc gọn gàng không sót sợi nào, lại khoác thêm chiếc áo ngoài, rồi mới ra cửa đi qua tiền viện của biệt thự, bước đến trước cổng lớn, hỏi Nhan Hùng và Tống Thiên Diệu đang đứng ngoài cổng sắt:

- Nửa đêm nửa hôm, tìm ai?

- Phấn tỷ, là ta đây, Nhan Hùng ở đồn cảnh sát Du Ma Địa đây, năm nào cũng đến chúc Tết, chị quên ta rồi sao?

Nhan Hùng cười nịnh nọt nói với nữ hầu này.

Nữ hầu liếc hắn:

- Cảnh sát Hồng Kông nhiều như vậy, làm sao ta nhớ hết được, nửa đêm chạy đến quấy rầy giấc ngủ của lão gia nhà ta, nếu không phải lão gia bảo ta ra mở cửa, ta đã định để các người đứng đây hứng gió rồi.

Vừa nói, nữ hầu vừa lấy chìa khóa từ bên trong mở ổ khóa cánh cửa nhỏ bên cạnh cổng lớn, ra hiệu cho mấy người vào, rồi tự mình đi trước về phòng khách.

Tống Thiên Diệu nhìn mà ngẩn người, miệng hỏi không chắc chắn:

- Hùng ca, vị tỷ tỷ này là thân phận gì vậy?

- Đây là nữ hầu của Mộc ca, mười ba tuổi khi Mộc ca vừa gia nhập cảnh sát, đã làm người giúp việc trong nhà Mộc ca, chân phải Mộc ca bị bệnh đau đớn khó chịu, ngay cả vợ hắn cũng không được chạm vào, chạm một cái là bị mắng, chỉ có Phấn tỷ này mới được hầu hạ gần gũi, khi xưa Mộc ca thăng chức tổng Hoa thám trưởng, mở cuộc họp cho tất cả các đầu mục cảnh sát toàn Hồng Kông, khi ra khỏi nhà quên uống thuốc, kết quả cuộc họp chưa mở được nửa chừng, Phấn tỷ đã đi vào, đặt thuốc giảm đau trước mặt Mộc ca, Mộc ca ghét nhất là người khác quấy rầy hắn, nhưng trước mặt Phấn tỷ, chỉ lắc đầu cười khổ, ngoan ngoãn uống thuốc, sau lần đó, tất cả

các đầu mục cảnh sát toàn Hồng Kông đều biết, chọc giận Mộc ca không sao, chọc cho Phấn tỷ nổi giận, thì đúng là đại sự.

Nhan Hùng chậm bước, nói nhỏ với Tống Thiên Diệu:

- Nên lát nữa vào trong, ngươi đừng coi Phấn tỷ như những người hầu bình thường ở Thượng Hải, đây mới là nữ hầu chân chính, bây giờ dù có tiền, cũng rất khó mời được nữa rồi.

Nhan Hùng vừa đi vào bên trong, vừa ngoảnh đầu nhìn hai tên Hồng Côn đang định theo vào. Tuy không nói gì, nhưng Tống Thiên Diệu biết đối phương đang nghĩ gì, nên quay người nói với Lạn Mệnh Câu và Ngư Lan Khôn:

- Câu ca, Khôn ca, phiền hai vị đợi ở ngoài.

Dù sao cũng đã nhận hảo ý của Tống Thiên Diệu trước đó, hai người cũng không khăng khăng đòi vào. Họ cũng biết thân phận của Diêu Mộc, bọn họ là người trong bang phái dễ khiến Diêu Mộc phản cảm, nên khi Tống Thiên Diệu vừa lên tiếng, Lạn Mệnh Câu liền nói:

- Chúng ta hút điếu thuốc ở ngoài.

- Vất vả hai vị.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với hai người, rồi đi theo sau Nhan Hùng vào phòng khách nhà Diêu Mộc.

Vừa bước vào phòng khách, Tống Thiên Diệu không khỏi thầm tán thưởng, phú quý quả nhiên không phân biệt triều đại hay địa vực. Không có ti vi, không có máy tính, không có internet, đối với người nghèo có lẽ sẽ buồn tẻ, nhưng đối với người giàu, tuyệt đối sẽ không có cảm giác này.

Toàn bộ đại sảnh được trang trí cổ kính, các loại đồ nội thất làm từ gỗ thượng hạng, đồ sứ quý hiếm, thảm quý trên sàn, lư hương ở góc phòng đang đốt trầm hương, máy hát đĩa, điện

thoại quay tay, radio, bàn mạt chược ở góc phòng khách, e rằng nếu người nghèo bước vào, có thể bị mùi phú quý tỏa ra từ căn phòng khách này làm choáng váng!

Lúc này, trên chiếc ghế sofa da trong phòng khách, một ông lão mặc đồ ngủ, tướng mạo có phần tiều tụy đang nghiêng mặt nhìn về phía Nhan Hùng và Tống Thiên Diệu vừa bước vào.

Chương 29. Ở lại đây một đêm (1)

Tống Thiên Diệu còn chưa kịp phản ứng, Nhan Hùng bên cạnh đã chạy nhỏ đến trước ghế sofa, - bộp- một tiếng đứng nghiêm:

- Trưởng quan! Cảnh viên SPC775 Nhan Hùng, báo cáo với ngài!

Diêu Mộc cười hì hì chưa kịp nói gì, Phấn tỷ bên cạnh đang bưng trà đi tới, nhìn Nhan Hùng không vui nói:

- Ngươi sao lại ngốc nghếch vậy? Nửa đêm hét to ở đây làm gì? Phu nhân và thiếu gia tiểu thư không cần ngủ sao? Thật không nên mở cửa cho ngươi, để ngươi hóng gió cho đầu óc tỉnh táo rồi hãy vào.

Nhan Hùng lập tức đứng ngây ra tại chỗ với vẻ mặt ngượng ngùng, không biết phải làm sao, nhìn về phía Diêu Mộc.

Diêu Mộc trước tiên bỏ mặc Nhan Hùng đứng đó, nói với Phấn tỷ:

- Ở đây không có việc gì của cô nữa, cô về nghỉ ngơi đi, chúng ta nói chuyện sẽ cố gắng nhỏ tiếng.

- Đừng nói quá muộn, bác sĩ nói ngài cần ngủ nhiều, cơ thể mới hồi phục nhanh được. Trà Phổ Nhĩ trên bàn ngài đừng uống, bên cạnh là tách trà pha thêm hoa cúc, mật ong và nhân sâm, khát nước nhớ uống.

Phấn tỷ đặt trà lên bàn trà trước ghế sofa, miệng nói với Diêu Mộc nhưng mắt lại nhìn Nhan Hùng bên cạnh, ý tứ rất rõ

ràng, có việc gì nói nhanh đi, đừng ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của lão gia cô ta.

- Biết rồi.

Cuối cùng Diêu Mộc chỉ nói hai chữ, nói xong hai chữ này, Phấn tỷ liền quay người về phòng của mình, khẽ khàng đóng cửa lại từ bên trong, không lên tiếng nữa.

Còn Nhan Hùng, từ đầu đến cuối vẫn giữ tư thế đứng nghiêm, Diêu Mộc vẫy tay với hắn:

- Thôi được rồi, ta đã về hưu rồi, không cần dùng những động tác và lời nói này để lấy lòng ta nữa, ngồi xuống uống trà đi.

- Hiện giờ ngài vẫn là thanh tra cố vấn của đội Hình sự Trinh sát Hồng Kông, ngay cả Tổng Hoa thám trưởng gặp ngài cũng phải kính chào, ta chỉ là một thám mục, đương nhiên phải đứng nghiêm chào rồi ạ.

Nhan Hùng ngồi xuống một bên ghế sofa, cung kính nói với Diêu Mộc.

Câu này cũng không phải Nhan Hùng nịnh bợ bừa bãi, Diêu Mộc do bệnh nên về hưu sớm, người Anh để tuyên dương công trạng của Diêu Mộc và làm gương cho các cảnh sát người Hoa khác, đã thăng chức hắn lên cấp thanh tra, đồng thời bổ nhiệm hắn làm cố vấn cho Phòng Điều tra Hình sự của cảnh sát Hồng Kông.

Vào thời điểm đó, thanh tra cảnh sát đã tương đương với cấp quản lý trung cấp trong lực lượng cảnh sát Hồng Kông. Đối với người Anh, việc thăng chức Diêu Mộc lên vị trí thanh tra đã là phần thưởng lớn nhất dành cho người Hoa. Trước đó, các vị trí quản lý cấp trung bao gồm cả chức vụ thanh tra đều do người Anh đảm nhiệm.

Lúc này, Lưu Phúc tuy bên ngoài được gọi là Tổng Hoa Thám Trưởng, đứng đầu trong số các cảnh sát người Hoa, nhưng thực tế chỉ mang hàm cảnh trưởng cao cấp, chỉ có thể coi là chức vụ cao nhất trong số nhân viên cảnh sát cấp thấp của Hồng Kông. So với hàm thanh tra của Diêu Mộc, giữa họ còn cách nhau một bậc thanh tra tập sự.

- Người trẻ tuổi đứng bên kia là ai vậy?

Diêu Mộc không để ý đến lời nịnh bợ của Nhan Hùng, nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang đứng bên cạnh sofa và hỏi.

…

- Đây là thư ký của Chử Hiếu Tín thuộc Lợi Hành thương hành, Chử Hiếu Tín là công tử thứ hai của hội trưởng Triều Phong thương hội Chử Diệu Tông.

Nhan Hùng giới thiệu thân phận của Tống Thiên Diệu với Diêu Mộc. Dĩ nhiên, thân phận của Tống Thiên Diệu không quan trọng, điều quan trọng là lúc này Chử Hiếu Tín và Chử Diệu Tông đang đứng sau lưng Tống Thiên Diệu.

Diêu Mộc xoay xoay chuỗi hạt mười tám viên trong tay, gật đầu với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, mời ngồi.

- Đa tạ Mộc ca.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống ở vị trí ngoài cùng của sofa, nhìn về phía Diêu Mộc và Nhan Hùng.

- Có phải Chử Hiếu Tín gây rắc rối, chọc giận người của cảnh sát nên ngươi mới đến gặp ta? Một người hơn ba mươi tuổi mà vẫn còn giao du với loại công tử phong lưu? A Hùng, hai năm nay ngươi thật sự không tiến bộ gì cả. Hắn chọc giận người của Lưu Phúc phải không?

Diêu Mộc xoay chuỗi hạt rất chậm, năm sáu giây mới xoay một hạt, nhưng câu nói này lại không chậm chút nào, đi thẳng vào vấn đề.

Trong mắt Tống Thiên Diệu lộ ra vẻ khâm phục. Khi vừa nhìn thấy Diêu Mộc với vẻ ngoài có phần tiều tụy, hắn tưởng đối phương chỉ là một lão nhân đã suy yếu, chẳng qua vẫn còn học trò bạn cũ trong cảnh sát, vẫn còn đủ mặt mũi trước mặt Lưu Phúc, Trương Vinh Cẩm và cả người nước ngoài mà thôi.

Nhưng câu nói này của Diêu Mộc khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy, quả nhiên người có thể trở thành Tổng Hoa Thám Trưởng đầu tiên kể từ khi Hồng Kông mở cửa đến nay có cái nhìn sắc bén.

Diêu Mộc chỉ hỏi một câu, đó là thân phận của Tống Thiên Diệu.

Sau khi Nhan Hùng trả lời xong, Diêu Mộc lập tức nhận ra Chử Hiếu Tín đã gây rắc rối với cảnh sát và nói ra một cách chắc chắn. Nếu là một người trung niên đang ở đỉnh cao, có phản ứng như vậy cũng không có gì lạ, nhưng trước mặt là một lão nhân tiều tụy, phản ứng này không thể không khiến người ta khâm phục.

- Con nuôi của Cửu Long Hoa Thám Trưởng Trương Vinh Cẩm, vì tranh giành một ca nữ ở Lệ Trì Hoa Viên mà cãi nhau với Nhị công tử của nhà họ Chử.

Nhan Hùng thành thật nói với Diêu Mộc:

- Nhị công tử nhà họ Chử cùng với đám người của Triều Dũng Nghĩa bang hội thuộc Triều Phong thương hội đánh bị thương con nuôi của Trương Vinh Cẩm và một cảnh sát mặc thường phục.

- Con nuôi của Trương Vinh Cẩm?

Diêu Mộc lặp lại cụm từ này, nhìn về phía Nhan Hùng hỏi:

- Là Chử Hiếu Tín tự nói với ngươi? Hay là ngươi tình cờ gặp cơ hội này nên tự mình bám vào?

Nhan Hùng trong lòng nghiến răng, mở miệng nói:

- Mộc ca, là do ta không tiến bộ, muốn tìm một con đường, tự mình thấy thân phận địa vị của Chử Hiếu Tín nên chủ động bám vào.

Chương 30. Ở lại đây một đêm (2)

- Vừa mở miệng ta đã biết ngươi nói dối rồi. Nếu là ngươi chủ động tiếp cận, với tính cách khéo léo của ngươi, sẽ không để sự việc trở nên bị động như vậy. Ngươi nói với ta như thế, không gì khác là muốn ta cảm thấy ngươi muốn thăng tiến nhưng không có cơ hội, trước đây ngươi đã có cơ hội, nhưng vì ta mà bị trì hoãn. Tuy nhiên, nói đi nói lại, vị nhị công tử họ Chử này đầu óc khá tỉnh táo, sau khi chọc giận Trương Vinh Cẩm lại không sợ hãi gọi phụ thân ra, mà liên lạc với ngươi.

- Nước cờ này đi rất hay, chỉ cần Chử Diệu Tông không xuất hiện, dù Trương Vinh Cẩm có mang toàn bộ cảnh sát mặc thường phục ở Cửu Long đến, cũng không dám động đến một sợi lông của vị nhị công tử họ Chử này. Con trai của hội trưởng Triều Phong thương hội, quả nhiên không phải kẻ ngu ngốc.

Diêu Mộc không hề quanh co, trực tiếp vạch trần tâm tư nhỏ nhặt của Nhan Hùng.

Nhan Hùng hơi ngượng ngùng cúi đầu, nhưng lập tức ngẩng lên:

- Mộc ca, hiện giờ tiểu đệ chỉ muốn bắt được mối quan hệ với nhà họ Chử, mong Mộc ca chỉ cho một con đường sáng.

- Đường sáng ư, đơn giản thôi, lát nữa bảo Phấn tỷ dọn dẹp hai phòng khách ra, hai người ở lại đây.

Diêu Mộc lấy một cái tẩu thuốc từ chiếc hộp gỗ hồng dưới bàn trà, từ tốn nhồi thuốc lá vào, miệng nói.

Khi Diêu Mộc nói xong câu này, Tống Thiên Diệu vô thức nắm chặt nắm đấm. Hắn đã làm người hai đời, tưởng rằng mình đã suy nghĩ đủ tỉ mỉ, nhưng cuối cùng vẫn sai một điều, đó là thói quen mang quan điểm về quan chức và cấp trên cấp dưới ở đời sau vào Hong Kong những năm 50. Rõ ràng Diêu Mộc đang muốn phản công Trương Vinh Cẩm, ép Trương Vinh Cẩm phải đưa ra một lựa chọn không có lời giải.

Đôi mắt nhạy bén của Diêu Mộc bắt được động tác nhỏ khi Tống Thiên Diệu nắm chặt nắm đấm. Hắn châm tẩu thuốc hút một hơi, nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký thấy ta vừa nói thế nào?

- Lời Mộc ca vừa nói, không chỉ là con đường sáng cho Hùng ca, mà còn là bắc một cái thang mây cho Hùng ca.

Tống Thiên Diệu hít sâu một hơi, cố ý để lộ vẻ mặt ngưỡng mộ, giọng cảm thán nói.

Diêu Mộc cười ha hả:

- Tiểu tử, có ý tứ đấy.

Bên cạnh, Nhan Hùng vẫn chưa hiểu ra, hắn tuy khéo léo giỏi giao tiếp thật, nhưng đầu óc cuối cùng vẫn không linh hoạt lắm, nếu không cũng không đến nỗi cuối cùng phải ảm đạm đầu quân dưới trướng Lữ Nhạc, một người cùng tốt nghiệp một lớp. Lúc này thấy Diêu Mộc và Tống Thiên Diệu đều có vẻ hiểu rõ, chỉ có mình hoàn toàn không biết ý nghĩa câu nói của Diêu Mộc, cũng không còn để ý đến việc bị Diêu Mộc cười nhạo không tiến bộ, mở miệng hỏi:

- Mộc ca, đệ đầu óc chậm chạp.

- Để Tống thư ký nói cho ngươi nghe đi.

Diêu Mộc đưa tay cầm lấy chén trà sâm, nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng lập tức nhìn về phía Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu do dự một chút, cuối cùng vẫn trực tiếp nói trước mặt Diêu Mộc:

- Mộc ca nói, tối nay chúng ta ở lại đây, người bên ngoài về báo tin, Trương Vinh Cẩm cũng đã biết chuyện huynh giúp Tín thiếu, e rằng bây giờ cũng đã nghĩ đến việc huynh sẽ đến cầu cứu Mộc ca, nên đang chờ điện thoại của Mộc ca.

- Nhưng Mộc ca lại không gọi điện thoại này, chỉ để người bên ngoài về nói cho tất cả mọi người biết, Nhan Hùng giúp Tín thiếu đêm nay ở lại nhà Mộc ca, chỉ có mỗi câu này thôi. Chử hội trưởng có thể giả vờ không biết, Mộc ca có thể giả vờ không biết, còn huynh lại không lộ mặt, vậy Tín thiếu sẽ trở thành một hòn đá nóng trong tay Trương Vinh Cẩm, không dám ăn, cũng không dám vứt, biết bỏng tay nhưng vẫn phải cắn răng chịu đựng.

- Nhưng cuối cùng vẫn phải giải quyết chuyện này mới được, chẳng lẽ Tín thiếu cứ mãi bị Trương Vinh Cẩm nắm trong tay sao?

Nhan Hùng hỏi tiếp.

Tống Thiên Diệu liếc nhìn Diêu Mộc đang uống trà, tiếp tục nói:

- Nếu ta là Trương Vinh Cẩm, gặp tình huống này, chắc chắn sẽ đi hỏi hội trưởng Ngũ Ấp thương hội xem nên làm thế nào tiếp theo. Nhưng dù xử lý vụ này ra sao, cho dù Ngũ Ấp thương hội có giúp Trương Vinh Cẩm đứng ra, thì cũng cần Trương Vinh Cẩm mở miệng trước. Hắn sẽ mở miệng với ai trước? Chử hội trưởng? Chử hội trưởng chắc chắn sẽ không gặp hắn. Vậy thì là mở miệng với Mộc ca, vì huynh ở trong nhà Mộc ca mà không lộ diện.

- Nhưng ta nghĩ Mộc ca cũng sẽ không gặp hắn. Hội trưởng Ngũ Ấp thương hội không thể chủ động đi gặp Chử hội trưởng, nhất định phải là Trương Vinh Cẩm tự mình mời người của phe ta ra trước, Ngũ Ấp thương hội mới lộ diện. Vậy thì, trong ba người Chử hội trưởng, Mộc ca và huynh, ai dễ mời nhất?

- Chính là Hùng huynh. Huynh là thám mục sở cảnh sát Du Ma Địa, thuộc hạ của Lê Hữu Dân, nên hắn có thể nhờ Lê Hữu Dân gọi huynh ra. Huynh lúc đó lộ diện và bây giờ đi lộ diện là hai khái niệm khác nhau. Lúc đó, huynh đại diện cho Chử Hiếu Tín, có thể đường đường chính chính nói chuyện với Trương Vinh Cẩm. Nếu nói chuyện tốt, hội trưởng Triều Phong thương hội Chử Diệu Tông sẽ nhớ ân tình này của huynh. Cơ hội này là do Mộc ca cho huynh, cách cho huynh chính là để huynh ở lại đây một đêm nay.

Chương 31. Người đến lúc rạng sáng (1)

- Tống thư ký làm việc ở nhà họ Chử được bao lâu rồi?

Nghe xong lời Tống Thiên Diệu, Nhan Hùng đã là một mặt khó giấu vẻ mừng rỡ, không kịp nói gì, trong đầu chỉ nghĩ xem sự việc tiếp theo có diễn ra như Tống Thiên Diệu nói không. Nếu đúng như vậy, việc Diêu Mộc để hắn ở lại đây một đêm quả thực là một cơ hội bám vào Chử Diệu Tông.

Trong khi hắn đang biến sắc mặt, Diêu Mộc đặt tách trà xuống, mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu.

Chàng trai trẻ trước mặt, đầu óc phản ứng nhanh nhạy, giọng điệu không kiêu không nịnh, hỉ nộ không lộ ra nét mặt, khiến Diêu Mộc rất có cảm tình.

- Không dám giấu Mộc ca, tối nay ta mới gặp Tín thiếu lần đầu.

Tống Thiên Diệu cười nói với Diêu Mộc.

Diêu Mộc ngẩn người:

- Vị nhị công tử nhà họ Chử gặp mặt lần đầu đã cho ngươi làm thư ký của hắn?

- Là ta muốn tìm việc làm, nên nhờ tên phục vụ Triều Phong ở lầu trà Lục Vũ giới thiệu công việc. Tên phục vụ đó đã giới thiệu ta quen biết Tín thiếu.

Tống Thiên Diệu nói với Diêu Mộc:

- Từ 7 giờ tối đến giờ 11 giờ 30 phút đêm, ta và Tín thiếu mới quen biết được 4 tiếng rưỡi.

- Tên phục vụ lầu trà Lục Vũ giới thiệu cho ngươi mối quan hệ này, chắc phải tốn không ít tiền. Ta nghe nói những người Triều Châu đến Hồng Kông, nhờ phục vụ các lầu trà giúp giới thiệu việc làm, nhiều người chỉ được sắp xếp đi làm công nhân hoặc phu khuân vác ở bến tàu, vì tiền thù lao quá ít.

Diêu Mộc rất hứng thú hỏi Tống Thiên Diệu vài câu.

Còn bên kia Nhan Hùng đã tỉnh lại từ niềm vui sướng điên cuồng, liên tục nhìn về phía Tống Thiên Diệu. Hai tên Song Hoa Hồng Côn bên ngoài là đi theo Tống Thiên Diệu đến, giờ cần bọn chúng quay về báo tin, đương nhiên phải do Tống Thiên Diệu đứng ra mới được.

- Ta ra ngoài sắp xếp cho người bên ngoài quay về báo tin.

Tống Thiên Diệu không đợi Nhan Hùng mở miệng, đứng dậy nói với Diêu Mộc và Nhan Hùng.

Bước ra khỏi phòng khách, Tống Thiên Diệu vừa ra đến bên ngoài, Lạn Mệnh Câu và Ngư Lan Khôn đang dựa vào cửa lớn nhắm mắt nghỉ ngơi lập tức đứng thẳng người dậy. Tống Thiên Diệu bước đến bên cạnh hai người, mở miệng nói:

- Phiền hai vị tự mình quay về, truyền lời cho Tín thiếu, bảo Triều Dũng Nghĩa giải tán đi, đừng gây sự nữa. Nếu Trương Vinh Cẩm muốn đưa Tín thiếu đi thì tùy hắn, bảo Tín thiếu yên tâm, Trương Vinh Cẩm sẽ không động đến một sợi lông của hắn. Chỉ cần nói với bất kỳ cảnh sát nào có mặt rằng Nhan Hùng tối nay ở nhà Diêu Mộc.

- Lạn Mệnh Câu nói chuyện giỏi hơn ta, để hắn về truyền lời. Đại ca bảo chúng ta bảo vệ ngươi, ta ở lại canh đêm.

Ngư Lan Khôn lên tiếng nói.

Tống Thiên Diệu trầm ngâm một lúc rồi nói với Ngư Lan Khôn:

- Khôn ca, bên trong không còn phòng khách nào, huynh ở lại thì…

- Đã nói là canh gác bên ngoài, đây là nhà của tổng thám mục, sẽ không có ai gây sự bên trong, ta canh gác bên ngoài.

Ngư Lan Khôn lạnh lùng nói.

Tống Thiên Diệu cũng lười quan tâm đến gã thô lỗ không chút tình thú này, Lạn Mệnh Câu trông dễ chịu hơn hắn nhiều, nên Tống Thiên Diệu mỉm cười với Lạn Mệnh Câu:

- Vậy phiền Câu ca.

- Không phiền, vậy ta về Lệ Trì Hoa Viên trước.

Lạn Mệnh Câu nói xong liền quay người đi, lúc này đã không còn xe kéo, hắn phải dùng hai chân chạy đến bến tàu Trung Hoàn qua biển, rồi đón chiếc Ford đang đậu ở bến tàu Tiêm Sa Chủy để trở về Lệ Trì Hoa Viên ở phía bắc Cửu Long.

Khi trở lại phòng khách, Phấn tỷ đã giúp tìm ra hai bộ chăn đệm mới, dẫn hai người đến phòng khách của biệt thự. Cho đến khi nằm trên giường trong phòng khách, Tống Thiên Diệu mới nhớ ra khi ra khỏi nhà, dường như mình đã nói với mẹ là không về nhà ăn cơm tối, nhưng không nói là không về nhà ngủ. Đáng tiếc cả khu nhà gỗ đều không có điện thoại, nếu không còn có thể dùng điện thoại nhà Diêu Mộc gọi về thông báo một tiếng.

Nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra tối nay, Tống Thiên Diệu lại nhìn về chiếc ví tiền đã được đặt xuống trên tủ đầu giường, mỉm cười. Đã chi ra nhiều tiền như vậy, nếu là người khác, có lẽ sẽ đau lòng, nhưng Tống Thiên Diệu lại hoàn toàn ngược lại, tiền đã chi ra mới gọi là tiền mặt, còn tiền để trong tay không lưu thông, gọi là giấy lộn.

Ba ngàn đô, đối với người nghèo ở khu nhà gỗ mà nói, là một con số trên trời, là số tiền tích góp vất vả trong vài năm, nhưng Tống Thiên Diệu có nắm chắc, ba ngày sau, sẽ mang về số tiền nhiều hơn ba ngàn đô.

Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, giường ngủ trong phòng khách nhà Diêu Mộc rất thoải mái, khiến Tống Thiên Diệu sau khi trọng sinh vẫn luôn ngủ trên giường gỗ cứng ở gác xép nhà mình lần đầu tiên cảm thấy mình ngủ một giấc ngon, không phải lo lắng có chuột hay gián hoạt động bên cạnh.

Chưa đợi trời sáng hẳn, hắn đã bị người ta đánh thức, mở mắt ra, liền thấy Nhan Hùng trừng mắt nhìn mình bằng đôi mắt đỏ ngầu.

- Hùng ca, sớm vậy? Huynh vào phòng người khác mà không gõ cửa à? Muốn dọa ma à?

- Ta cả đêm không ngủ, đúng như ngươi nói, có người đến tìm ta, ngươi vén rèm cửa sổ ra xem bên ngoài đi.

Nhan Hùng không để ý đến lời trêu chọc mang theo chút oán giận của Tống Thiên Diệu, trực tiếp nói.

Tống Thiên Diệu lật người xuống giường, đi đến trước cửa sổ phòng ngủ, hé mở một khe nhỏ, quả nhiên, lúc này đối diện cổng chính của biệt thự, có hai thanh niên mặc thường phục đang ngồi xổm trên đất ôm vai, miệng ngậm thuốc lá, thỉnh thoảng gật gù.

Chương 32. Người đến lúc rạng sáng (2)

Tạo thành sự tương phản mạnh mẽ với Ngư Lan Khôn đang dựa vào tường, đôi mắt tinh anh.

Nhan Hùng cũng đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, miệng nói:

- Đó là người của Lê Hữu Dân, đến đây từ bốn giờ sáng, đợi đến giờ. Tối qua mười hai giờ, Trương Vinh Cẩm gọi điện đến nhà Mộc ca, Mộc ca bảo Phấn tỷ nghe điện, nói lão gia và khách đã ngủ rồi, có chuyện gì sáng mai nói tiếp. Bây giờ trời sắp sáng rồi, Tiểu Diệu, ngươi thấy chúng ta nên ra gặp bọn họ lúc nào?

Sau khi trải qua chuyện Diêu Mộc và Tống Thiên Diệu đánh đố nhau tối qua, bất tri bất giác, Nhan Hùng đã quen hỏi ý kiến Tống Thiên Diệu về toàn bộ sự việc.

- Không vội, đợi Mộc ca thức dậy, ít nhất phải ăn sáng cùng Mộc ca, cảm ơn Mộc ca về sự tiếp đãi tối qua rồi mới rời đi. Đã Trương Vinh Cẩm tối qua ngồi không yên gọi điện đến, thì chúng ta càng không nên nóng vội, phải bình tĩnh.

- Hùng ca, nếu huynh được sự ủng hộ của Chử hội trưởng, một thám mục người Hoa như Trương Vinh Cẩm cũng chẳng có gì đáng để huynh e ngại, nhưng mà chỉ là vấn đề số tiền nhiều hay ít mà thôi.

- Năm mươi vạn có thể mua được chức thám mục người Hoa, thì sáu mươi vạn cũng có thể để huynh lên ngồi vị trí đó. Quan trọng nhất là huynh không thể để Chử hội trưởng cảm

thấy mất mặt người Triều Châu dù chỉ một chút. Chúng ta, người Triều Châu tính khí cổ quái, dù bản thân là quả trứng dễ vỡ, vì thể diện cũng có can đảm đi đụng đá.

- Trương Vinh Cẩm để Lê Hữu Dân sắp xếp người đến gặp huynh, tức là Chử hội trưởng đã biết chuyện tối qua, cũng vì Mộc ca ra mặt nên giao việc này cho huynh xử lý. Hiện giờ huynh đại diện cho thể diện của người Triều Châu.

Tống Thiên Diệu từ tốn nói xong, hạ rèm cửa sổ đi đến tủ đầu giường, lấy thuốc lá châm một điếu.

Sự việc đã đến mức này, Nhan Hùng tuy dùng mười vạn đô la Hồng Kông đổi lấy cơ hội này, nhưng Tống Thiên Diệu cũng hiểu rõ, e rằng tên mình cũng đã truyền đến tai Chử Diệu Tông.

Chử Hiếu Tín là người như thế nào, Chử Diệu Tông hiểu rõ nhất. Từng nước cờ tối qua, hắn hẳn rất rõ không phải do con trai mình đi, còn ai đi thì đã không cần nói cũng biết.

Nếu làm đến mức này mà bản thân vẫn không thể thực sự có được công việc này, Tống Thiên Diệu cảm thấy chi bằng đổi ông chủ khác làm việc. Diêu Mộc - người sau khi về hưu mở tiệm đồng hồ kiêm buôn bán vàng là lựa chọn không tồi, dù sao vị cựu tổng thám mục người Hoa này cũng rất hứng thú với mình.

Ăn sáng xong tại biệt thự của Diêu Mộc, lại một lần nữa cảm ơn Diêu Mộc, Tống Thiên Diệu mới cùng Nhan Hùng hai người cùng bước ra ngoài.

Đợi Phấn tỷ mở cửa biệt thự, hai thanh niên mặc thường phục đứng canh bên ngoài lập tức đứng dậy đi về phía Nhan Hùng, miệng gọi:

- Hùng ca, Dân ca tối qua đã bảo huynh đến gặp hắn, nói nếu huynh không ra, thì để chúng đệ canh ở đây, hai huynh đệ

chúng ta hứng gió lạnh cả đêm.

Đúng lúc này, tài xế nhà Diêu Mộc lái xe từ ga-ra ra, dừng trước cổng biệt thự lịch sự nói với Nhan Hùng và Tống Thiên Diệu:

- Hùng ca, Tống thư ký, lão gia bảo ta đưa hai vị ra bến tàu.

- Vất vả hai vị huynh đệ, đợi ta hoàn thành lời dặn của Mộc ca, lập tức sẽ đi gặp Dân ca.

Nhan Hùng lạnh nhạt nói với hai người mặc thường phục, nói xong liền lên thẳng xe.

Cảnh sát cũng phải phân biệt, hai người mặc thường phục trước mặt là tâm phúc của Lê Hữu Dân. Nếu không có cuộc gặp gỡ tối qua, Nhan Hùng - kẻ ngoại tỉnh Triều Châu dựa vào Lê Hữu Dân, e rằng gặp hai người này sớm đã cười toe toét đưa thuốc lá, rồi vội vàng đi theo đối phương gặp cấp trên Lê Hữu Dân.

Nhưng bây giờ, hắn là người Triều Châu, Lê Hữu Dân là người Đông Hoàn, muốn được người Triều Châu coi trọng trở lại, không thể nghĩ - thuận lợi tứ bề- nữa.

Tống Thiên Diệu gọi Ngư Lan Khôn đứng cả đêm bên ngoài vẫn tinh thần phấn chấn cùng lên xe. Đợi ba người ngồi xong, xe khởi động, ổn định lái ra khỏi khu biệt thự.

Hai gã thường phục dù như thế nào cũng không có gan đi chặn xe của Diêu Mộc, cho nên ở bên ngoài đối với bóng lưng chiếc xe gọi vài tiếng, sau khi không nhận được hồi đáp, uất ức ném điếu thuốc trong tay xuống đất mắng:

- Đồ khốn! Đợi qua lần này, để Dân ca đưa ngươi đến phòng tạp dịch làm việc!

Xe chạy đến bến tàu Trung Hoàn, lúc này trên bến tàu đã sớm nhộn nhịp, vô số hán tử cường tráng trần trùng trục đang

xếp hàng bốc dỡ hàng hóa trên bến tàu. Nhan Hùng và Ngư Lan Khôn sau khi xuống xe, đối với cảnh tượng những hán tử cường tráng làm việc trên bến tàu không để ý, nhưng Tống Thiên Diệu lại tò mò nhìn những khuân vác có vẻ mặt hung hãn nhưng lại ngăn nắp có trật tự kia.

Ở bến tàu, không có tự đầu không có đại lão, là không thể tìm được việc làm. Hiện tại trước mặt Tống Thiên Diệu, hàng trăm hàng ngàn khuân vác này, toàn bộ đều là thành phần chủ yếu của các bang phái xã hội đen, đời sau có thể không thấy được cảnh tượng thành viên xã hội đen làm khuân vác.

Ngư Lan Khôn và Nhan Hùng vừa lộ mặt trên bến tàu, lập tức có người đến hỏi thăm, hơn nữa rõ ràng Ngư Lan Khôn ở bến tàu có độ nổi tiếng cao hơn Nhan Hùng rất nhiều. Ngư Lan Khôn là Song Hoa Hồng Côn của Triều Dũng Nghĩa, hơn nữa còn là đại lão trấn thủ bến tàu buôn lậu có chất béo lớn nhất của Triều Dũng Nghĩa, đại lão bến tàu Tây Cống.

Trong mắt người giang hồ ở các bến tàu Hồng Kông, có lẽ còn oai phong hơn cả tổng Hoa thám mục. Còn Nhan Hùng tuy cũng treo danh hiệu tứ nhị lục Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng, nhưng không tham gia nhiều vào sự vụ bang hội, chỉ có một số tiểu đầu mục của Phúc Nghĩa Hưng ở bến tàu từng gặp hắn.

- Hùng ca, Tống thư ký, A Khôn.

Chương 33. Người đến lúc rạng sáng (3)

Lạn Mệnh Câu vẫn là bộ dạng tối qua, trên mặt treo nụ cười nhảy xuống từ một thùng hàng trên bến tàu, từ xa chào hỏi:

- Thập ca bảo ta đặc biệt ra sớm giám công, chủ yếu là để đợi Hùng ca và Tống thư ký.

Vừa nói vừa nhanh chóng bước đến trước mặt ba người, Nhan Hùng ừm một tiếng không đồng ý không phản đối, Ngư Lan Khôn cười cười với đối phương, Tống Thiên Diệu thì mỉm cười nói với Lạn Mệnh Câu:

- Tối qua vất vả Câu ca, Câu ca phụ trách huynh đệ của Triều Dũng Nghĩa ở bến tàu này?

- Chỉ là dẫn dắt một số huynh đệ đồng môn kiếm cơm thôi. A Nghĩa, ngươi mau đến phòng sổ sách của Lợi Hanh thương hội ở bến tàu thông báo cho Thập ca, Hùng ca, Tống thư ký đã trở lại.

Lạn Mệnh Câu nói một câu với một tiểu đệ bên cạnh, tên tiểu đệ đó lập tức chạy nhanh đi gửi tin.

Lạn Mệnh Câu đi cùng Nhan Hùng và Tống Thiên Diệu chậm rãi đi ra ngoài bến tàu. Đúng lúc này, một giọng nói đầy kinh ngạc vang lên từ một chiếc tàu hàng không xa:

- Diệu ca?

Tống Thiên Diệu quay mặt lại, phát hiện biểu đệ Triệu Văn Nghiệp của mình đang cùng với những khuân vác khác, trần

trùng trục đứng trên tàu hàng bốc dỡ hàng hóa. Lúc này nhìn thấy mình đi qua đây, không chắc chắn gọi một tiếng.

- A Nghiệp? Lại đây.

Tống Thiên Diệu lúc này mới nhớ ra, biểu đệ từ nhỏ chơi đùa cùng mình này, đang làm khuân vác ở bến tàu Trung Hoàn theo một đại lão nào đó, liền vẫy tay ra hiệu cho đối phương nhảy lên bờ.

Triệu Văn Nghiệp trước tiên chào hỏi với những đồng bạn khác trên tàu, rồi mới nhanh nhẹn nhảy lên bờ. Lúc này nhìn thấy Tống Thiên Diệu mặc vest chỉnh tề, cũng nhìn rõ bên cạnh Tống Thiên Diệu còn có ba người bạn đồng hành cùng đi tới, Triệu Văn Nghiệp nhất thời không biết nên mở miệng nói gì.

Triệu Văn Nghiệp đều biết rõ ba người đang đứng cùng Tống Thiên Diệu. Đó là Lạn Mệnh Câu - Song Hoa Hồng Côn của Triều Dũng Nghĩa, Ngư Lan Khôn - Song Hoa Hồng Côn của Triều Dũng Nghĩa, và Sái Lão Hùng - Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng. Đặc biệt là Lạn Mệnh Câu, hắn chính là đại ca của Triệu Văn Nghiệp. Nói cách khác, đại ca mà Triệu Văn Nghiệp đang theo hiện giờ chỉ là một tiểu đệ của Lạn Mệnh Câu mà thôi.

- Vừa hay gặp ngươi, tốt quá. Hôm nay sau khi ngươi tan ca, nhớ đến nhà ta, mẹ ta bảo nấu canh cho ngươi đấy.

Tống Thiên Diệu lấy từ túi áo vest ra một chiếc khăn tay đưa cho Triệu Văn Nghiệp:

- Lau mồ hôi đi.

- Ồ.

Triệu Văn Nghiệp nhận lấy khăn tay, lau qua loa mồ hôi trên mặt. Hắn rất muốn hỏi tại sao hôm qua biểu ca của mình còn bị trường cảnh sát từ chối, vậy mà hôm nay lại xuất hiện ở

bến tàu với bộ dạng như một quản lý công ty ngoại thương, lại còn dẫn theo ba vị đại ca cấp Hồng Côn, nhưng lại không biết nên hỏi thế nào.

Cuối cùng, vẫn là Tống Thiên Diệu lấy từ túi ra một gói thuốc lá Tam Ngũ còn hơn nửa, đập vào tay Triệu Văn Nghiệp:

- Đi làm việc đi, đừng để anh em bất mãn rồi gây phiền phức cho ngươi. Tối đến nhà ta uống canh rồi nói chuyện.

- Ồ.

Triệu Văn Nghiệp lên bờ chỉ nói với Tống Thiên Diệu hai tiếng - ồ- , rồi lại trèo lên tàu hàng làm việc.

Đợi Triệu Văn Nghiệp quay lại tàu, bốn người tiếp tục đi ra ngoài bến tàu, Lạn Mệnh Câu mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, quen biết tiểu tử vừa rồi à?

- Là em họ cùng lớn lên với ta, nghe nói gần đây đang làm việc cho đại ca ở bến tàu.

Tống Thiên Diệu nói với Lạn Mệnh Câu.

Lạn Mệnh Câu gượng cười đáp lại, trong lòng hơi chùng xuống. Chiếc tàu hàng đó thuộc về một thương hội dưới quyền Triều Phong thương hội, việc bốc dỡ hàng hóa vốn do Triều Dũng Nghĩa phụ trách. Em họ của Tống Thiên Diệu làm việc trên con tàu này, chứng tỏ hắn là huynh đệ của Triều Dũng Nghĩa. Chỉ có điều Triều Dũng Nghĩa có hàng ngàn huynh đệ ở bến tàu, Lạn Mệnh Câu nhất thời không có ấn tượng gì về Triệu Văn Nghiệp.

Tống Thiên Diệu là thư ký của nhị thiếu gia Chử Hiếu Tín nhà họ Chử, vậy mà em họ lại làm khuân vác ở bến tàu, lại còn là khuân vác cho Triều Dũng Nghĩa?

Lạn Mệnh Câu cảm thấy việc cấp bách nhất bây giờ không phải là dẫn Nhan Hùng và Tống Thiên Diệu đi gặp đại ca Trần A Thập của mình, mà là nên tìm cách đuổi hai người đi, rồi lập tức quay lại, trước tiên phải đổi em họ của Tống Thiên Diệu sang một vị trí thoải mái hơn. Nếu không, nếu tên đó nói với Tống Thiên Diệu một câu rằng mình làm việc vất vả cả ngày, đại ca lại thu nhiều tiền, thì sẽ rất phiền phức.

…

Lê Hữu Dân nghiến răng ken két đi tới đi lui trong văn phòng của mình, đầu mẩu thuốc lá vứt đầy đất.

Từ rạng sáng hôm qua, hắn đã bị một cuộc điện thoại của Trương Vinh Cẩm đánh thức, mở đầu là một câu bảo hắn lôi Nhan Hùng ra.

Lê Hữu Dân vội vã từ nhà mình đến đồn cảnh sát Du Ma Địa, hỏi nhiều thuộc hạ nhưng đều không biết tung tích của Nhan Hùng, cũng không biết tại sao Trương Vinh Cẩm nổi giận.

Cuối cùng, Lê Hữu Dân phải tự mình gọi cho một tâm phúc có quan hệ tốt với Trương Vinh Cẩm mới biết được nhị công tử Chử Diệu Tông của Triều Châu thương hội đã đánh bị thương con nuôi của Trương Vinh Cẩm tại hộp đêm Lệ Trì, còn thám mục Nhan Hùng dưới quyền mình lại dám đối cứng với Trương Vinh Cẩm, khiến Trương Vinh Cẩm bị đặt trên lửa nóng.

Sau khi hiểu rõ sự tình, nếu lúc này Nhan Hùng đứng trước mặt Lê Hữu Dân, Lê Hữu Dân có ý định rút súng bắn chết Nhan Hùng ngay lập tức.

Đ* mẹ mày Nhan Hùng! Đầu óc có vấn đề mà dám đắc tội Trương Vinh Cẩm?

Đối với Nhan Hùng, Lê Hữu Dân tự nhận là đã đối xử không tệ, một người Triều Châu không được các thương gia Triều Châu coi trọng, đã đến nương tựa mình - một người Đông Hoàn. Lê Hữu Dân đã giao cho Nhan Hùng phụ trách một phần tư các tửu quán và sòng bạc ở khu vực Du Ma Địa béo bở này.

Chương 34. Tự mình thu dọn

Tuy rằng những khu vực còn béo bở hơn như buôn bán thuốc phiện và sòng bạc lớn đều nằm trong tay người khác, nhưng đối với một kẻ ngoại bang đến nương tựa, Lê Hữu Dân cảm thấy mình đã coi trọng Nhan Hùng lắm rồi. Vậy mà giờ đây Nhan Hùng lại dám không thông báo một tiếng mà tự tiện đắc tội với Trương Vinh Cẩm?

Trong đội cảnh sát, mọi người đều coi trọng việc nể mặt nhau. Đừng nói Trương Vinh Cẩm hiện giờ là cấp trên trực tiếp của Lê Hữu Dân, ngay cả đại ca thực sự của Lê Hữu Dân, hiện là tổng Hoa thám mục Lưu Phúc, e rằng nếu có bố trí hành động gì ở khu Cửu Long, cũng sẽ báo trước cho Trương Vinh Cẩm một tiếng.

Nhan Hùng rốt cuộc đã lớn mật đến mức nào? Tưởng rằng dựa vào Diêu Mộc đã về hưu là có thể dám đắc tội với Trương Vinh Cẩm, tiện thể còn hại luôn cả mình?

Trong ấn tượng của Lê Hữu Dân, Nhan Hùng luôn là một thuộc hạ hòa nhã, chưa từng có lúc nào không hiểu chuyện như vậy.

Đồ khốn này! Đợi hắn về đồn! Trực tiếp đuổi hắn đi làm tạp dịch!

Lê Hữu Dân đang tức giận trong phòng làm việc của mình, nhưng từ đêm qua đợi đến sáng, hai thuộc hạ được phái đi tìm Nhan Hùng vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Nhìn đồng hồ treo tường trong phòng, đã 8 giờ sáng, Lê Hữu Dân nghĩ bụng không biết có phải Trương Vinh Cẩm đã âm thầm sắp xếp người xử lý Nhan Hùng rồi không. Phải biết rằng, đứng sau

Trương Vinh Cẩm là Ngũ Ấp thương hội, nuôi không ít bang hội, âm thầm tìm người xử lý một thám mục còn dễ hơn nữa.

Nghĩ đến đây, Lê Hữu Dân càng cảm thấy suy đoán của mình rất có lý. Một tên thám mục Triều Châu nhỏ bé dám chọc giận Hoa thám trưởng khu Cửu Long, rất có thể Trương Vinh Cẩm đã nổi lòng sát ý. Nếu thật sự như vậy, dưới tay mình sẽ trống ra một vị trí thám mục, vị trí này nên giao cho thuộc hạ nào của mình đây?

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Lê Hữu Dân đứng thẳng người nói một tiếng vào đi, hai thuộc hạ được phái đi tìm Nhan Hùng ủ rũ bước vào.

Lê Hữu Dân mở miệng hỏi:

- Nhan Hùng đâu?

- Dân ca, đêm qua Nhan Hùng ở nhà Diêu Mộc, sáng sớm nay đã ngồi xe của Diêu Mộc đi bến tàu Trung Hoàn. Khi chúng ta đuổi theo, Trần A Thập đã dẫn hơn chục tay chân của Triều Dũng Nghĩa đón họ đến Lợi Hanh thương hội rồi.

Một tên mặc thường phục cay đắng nói:

- Nhan Hùng còn bảo, đợi hắn làm xong việc Diêu Mộc giao phó sẽ quay lại gặp ngài.

- Đ*t mẹ mày Nhan Hùng!

Lê Hữu Dân ném mạnh điếu thuốc đang kẹp trên tay xuống đất, tàn lửa và tro bay tung tóe:

- Nghe lời Diêu Mộc? Được! Ta sẽ cho ngươi cởi bỏ bộ da này để chuyên tâm hầu hạ Diêu Mộc!

…

Khi Lê Hữu Dân đang nổi trận lôi đình, Tống Thiên Diệu và Nhan Hùng lúc này đang ở trong phòng kế toán của Lợi

Hanh thương hội tại bến tàu Trung Hoàn. Đương nhiên không phải Chử Diệu Tông tiếp hai nhân vật nhỏ bé này, mà là quản gia già của nhà họ Chử - Ân thúc, ngồi ở vị trí chính trong phòng kế toán. Năm mươi hai tuổi, mặc áo dài bằng lụa, vẻ mặt hòa nhã tiếp đãi Tống Thiên Diệu và Nhan Hùng uống trà.

Tuy chỉ là quản gia của nhà họ Chử, nhưng nhìn dáng vẻ khúm núm của Nhan Hùng bên cạnh, Tống Thiên Diệu nghĩ nếu mình không có mặt ở đây, gã này có khi còn quỳ xuống nhận Ân thúc làm cha nuôi.

Quả thật Tống Thiên Diệu đã đoán đúng suy nghĩ của Nhan Hùng. Nhan Hùng thực sự cho rằng nếu không có Tống Thiên Diệu ở đây, chỉ còn lại Ân thúc và hắn, hắn thật sự đã chuẩn bị quỳ xuống nhận một người cha nuôi. Như vậy sau này Ân thúc chỉ cần nói một câu trước mặt Chử Diệu Tông rằng có một người Triều Châu tên Nhan Hùng, nghĩa khí, sẵn sàng giúp đỡ đồng hương Triều Châu, đáng tiếc đã hơn ba mươi tuổi mà vẫn chỉ là một thám mục.

Không chừng Chử Diệu Tông chẳng chớp mắt đã ném cho Nhan Hùng mười mấy hai mươi vạn, để hắn thăng lên một hai cấp.

Hắn vốn không đủ tư cách bái Chử Diệu Tông làm cha nuôi, nhưng làm con nuôi của quản gia nhà họ Chử thì vẫn được.

- Hùng ca đã vất vả vì chuyện của Tín thiếu gia, lão gia đã dặn, nhất định phải để ta sau đó cảm ơn Hùng ca…

Ân thúc bưng tách trà ngồi vào chỗ, cười híp mắt nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng vội vàng đặt tách trà xuống đứng dậy, nghiêm mặt nói với Ân thúc:

- Ân thúc, Tín thiếu coi trọng tại hạ, nhiều lần nâng đỡ tại hạ, nếu ngài còn nói chữ cảm ơn, thì thật sự là đánh vào mặt tại hạ. Trước mặt ngài, tại hạ đâu dám để ngài gọi là Hùng ca, gọi tại hạ là A Hùng là được rồi. Tại hạ dù không phải là cảnh sát, nhưng cũng là người Triều Châu, Tín thiếu gặp chuyện, tại hạ là người Triều Châu đứng ra là việc nghĩa không thể chối từ.

- Hùng ca…

Ân thúc uống một ngụm trà gật đầu, định nói tiếp, Nhan Hùng lập tức ngắt lời sửa lại cho Ân thúc:

- Ân thúc, nếu ngài còn gọi tại hạ là Hùng ca, tại hạ sẽ quay đầu đi ngay.

- Được, vậy gọi ngươi là A Hùng. A Hùng, Tín thiếu hiện đang ở đồn cảnh sát Cửu Long, sáng nay ta đã sắp xếp người nhà đến thăm, tuy Tín thiếu được nghỉ ngơi trong phòng làm việc của cảnh trưởng, cũng không bị ức hiếp, nhưng không thể cứ bị giam ở đó mãi được, không biết A Hùng ngươi tiếp theo định làm thế nào?

Ân thúc nhìn Nhan Hùng, từ tốn hỏi.

Nhan Hùng lập tức sững người, hắn sáng sớm ngoan ngoãn đến bến tàu Trung Hoàn của Lợi Hanh thương hội, là muốn nghe xem Chử Diệu Tông có ý kiến gì về chuyện này, tiếp theo định làm thế nào. Chỉ cần Chử Diệu Tông ra lệnh, dù khó đến mấy, Nhan Hùng cũng nhất định nghĩ cách làm được, dù thật sự phải xé rách mặt với Trương Vinh Cẩm cũng không sao.

Nhưng bây giờ, Ân thúc lại hỏi hắn tiếp theo nên làm thế nào với chuyện này, nghĩ một chút, Nhan Hùng lập tức nói:

- Ân thúc dặn thế nào, A Hùng sẽ làm thế ấy, nhất định sẽ hoàn thành ổn thỏa mệnh lệnh của ngài.

Ân thúc cười lên:

- A Hùng, khó là ở chỗ, lão gia không có chỉ thị gì về chuyện này, tối qua nghe xong sự việc, lão gia uống một tách trà rồi đi ngủ, trước khi ngủ chỉ nói một câu, để Tín thiếu gia tự mình thu dọn hậu quả.

- Để Chử Hiếu Tín tự mình thu dọn hậu quả?

Nhan Hùng suy nghĩ một chút về câu nói này, Chử Hiếu Tín hiện giờ đã bị giam giữ trên địa bàn của Trương Vinh Cẩm, tuy không bị đánh đập nhưng đã bị hạn chế tự do, làm sao hắn xử lý được hậu quả.

Tống Thiên Diệu vẫn im lặng nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy từ chỗ ngồi bên cạnh, mỉm cười nói với Ân thúc:

- Đã rõ, Ân thúc, Tín thiếu đã nói với tại hạ ý định của hắn tối qua rồi.

Chương 35. Không tên

Ân thúc nhìn về phía Tống Thiên Diệu, thân phận của Tống Thiên Diệu, lão đã biết từ tối qua, là thư ký mà Chử Hiếu Tín mời về cho Lợi Khang thương hội để tránh rắc rối. Lúc này thấy Tống Thiên Diệu lên tiếng, Ân thúc gật đầu:

- A Diệu phải không, Tín thiếu gia định xử lý chuyện này thế nào, có thể nói cho ta một tiếng không, ta cũng tiện về báo lại cho lão gia.

- Hai gã thiếu niên tranh gái ghen tuông, Tín thiếu lấy ra hai ngàn đồng, con nuôi của Trương Vinh Cẩm cũng vì hai ngàn đồng mà đứng ra. Vậy thì bắt đầu từ hai ngàn đô Hồng Kông và nữ nhân, cũng kết thúc bằng hai ngàn đô Hồng Kông và nữ nhân.

Tống Thiên Diệu nói với Ân thúc:

- Chuyện này, Tín thiếu nói giao cho Hùng ca giúp hắn xử lý bên ngoài là được.

Bên cạnh, Nhan Hùng trợn mắt nhìn xuống đất, hai ngàn đô Hồng Kông? Để đuổi Trương Vinh Cẩm?

Hơn nữa câu sau nói Tín thiếu giao cho mình xử lý, chắc chắn là Tống Thiên Diệu nói dối, nếu Chử Hiếu Tín thật sự nói vậy, tối qua hắn đã phải nói cho mình biết rồi.

- Ồ? Thì ra Tín thiếu gia đã có dặn dò từ trước, vậy ta yên tâm rồi. Lão gia sáng sớm đã bảo nhà bếp nấu canh bổ dưỡng để Tín thiếu gia tối về nhà uống, vậy phiền A Hùng ngươi nhắn lại với Tín thiếu gia, lão gia bảo tối nay không được đi uống rượu bên ngoài nữa, 7 giờ đúng phải về nhà uống canh.

Ân thúc liếc nhìn Nhan Hùng hai lần, rồi nghiêng đầu nhìn Tống Thiên Diệu:

- Vậy ta không giữ A Hùng ngươi uống trà nữa, đợi ngươi làm xong chuyện này, ta thay mặt lão gia đặt một bàn ở Quảng Châu tửu gia, để tỏ lòng cảm tạ nhé?

- Không dám, không dám, Ân thúc ngài bận trước đi, ta và A Diệu đi gặp Tín thiếu gia trước.

Nhan Hùng thấy Ân thúc có ý tiễn khách, vội vàng đứng dậy cáo từ Ân thúc, rồi lại nhìn về phía Tống Thiên Diệu, lo lắng Tống Thiên Diệu lúc này sẽ không đi ra ngoài cùng mình nữa.

May mà Tống Thiên Diệu không bỏ rơi hắn, chào tạm biệt Ân thúc xong, cùng Nhan Hùng đi ra ngoài. Vừa ra khỏi phòng sổ sách, Nhan Hùng liền nắm lấy cổ tay Tống Thiên Diệu:

- Hai ngàn đồng? A Diệu, ngươi nói ta biết làm sao dùng hai ngàn đồng để dọn dẹp hậu quả! Tín thiếu đánh là con nuôi của Trương Vinh Cẩm, không phải tiếp viên hộp đêm!

- Chứ sao, ngươi tưởng Chử hội trưởng sẽ bảo Ân thúc nói với ngươi, cho ngươi ba năm vạn đô Hồng Kông, để ngươi mang chiêu bài của hắn đi giải quyết chuyện này một cách huy hoàng à?

Tống Thiên Diệu từ từ gỡ tay Nhan Hùng ra, cười nói:

- Nếu thật sự như vậy, tại sao phải để ngươi ra mặt? Bất kỳ người nào của nhà họ Chử, cầm đủ tiền đều có thể làm tốt chuyện này, tại sao lại là ngươi?

Nhan Hùng dùng sức gãi đầu mình, nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, Chử hội trưởng có nói là bảo ta dùng hai ngàn đồng để kết thúc đâu, là ngươi mở miệng trước, rất có thể ngươi đã chặn đứng những lời Ân thúc định nói sau đó.

- Nhìn bộ dạng ngươi, rõ ràng là tự lừa dối mình, ngươi tin Chử hội trưởng sẽ đưa cho ngươi tám mười vạn không? Đừng mơ nữa.

Tống Thiên Diệu nói với Nhan Hùng:

- Ngươi giải quyết chuyện này, Chử hội trưởng có thể nhớ tên ngươi, sau này ngươi thăng chức cần tiền lót tay cho bọn quỷ Tây, có lẽ sẽ có cơ hội hắn giúp ngươi trả, nhưng nếu lần này hắn đưa tiền ra hoặc nói không cần ngươi giải quyết chuyện này, đó mới là bất hạnh của ngươi, điều đó có nghĩa Chử hội trưởng hoàn toàn không định để ý đến ngươi, không coi ngươi là người nhà Triều Châu, chính là lần này không cho ngươi gì cả, không cho ngươi tiền, không cho ngươi chiêu bài, nhưng lại cho ngươi một cơ hội, ngươi làm tốt chuyện này, tức là ngươi là người nhà Triều Châu, hiểu chưa?

- Người làm ăn có phải đều phức tạp như vậy không?

Nhan Hùng nghe lời Tống Thiên Diệu, miệng không nhịn được than thở:

- Ta là người giang hồ, đâu biết nghĩ nhiều như vậy, đương nhiên là người có tiền bảo ta làm sao thì ta làm vậy, đau đầu quá, này, A Diệu, đầu óc ngươi tỉnh táo, nhìn mọi chuyện rõ ràng, giúp một tay đi?

- Nói miệng thôi, ngay cả một điếu thuốc cũng không cho ta, còn muốn ta giúp sao?

Tống Thiên Diệu cười nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng lấy thuốc lá của mình đưa cho Tống Thiên Diệu, lại hiếm khi giúp Tống Thiên Diệu châm lửa:

- Ngươi giúp ta lần này, sau này ta mời ngươi thuốc lá cả đời cũng được.

- Đơn giản thôi, Trương Vinh Cẩm muốn giữ thể diện. Hiện tại tình hình vẫn chỉ là chuyện tranh giành phụ nữ nhỏ nhặt, nhưng lại liên quan đến thể diện của Trương Vinh Cẩm. Chử hội trưởng không định xuất hiện, Diêu Mộc cũng không muốn lộ diện, vậy còn ai có thể đứng ra để Trương Vinh Cẩm cảm thấy mình có mặt mũi?

Tống Thiên Diệu hít một hơi thuốc, nhìn về phía những người khuân vác đang làm việc trên bến tàu và hỏi.

- Lưu Phúc…

Nhan Hùng buột miệng nói.

Tống Thiên Diệu nhìn Nhan Hùng, chớp mắt:

- Hùng ca, huynh có thể ngồi vào vị trí thám mục như hôm nay đã là không dễ dàng rồi. Nếu ta là cấp trên của huynh, ta còn không cho huynh làm thám mục nữa là. Lưu Phúc là cấp trên trực tiếp của Trương Vinh Cẩm, nếu là huynh, vốn dĩ đang điều giải mâu thuẫn, rồi cấp trên lại xuất hiện trước mặt, huynh có cảm thấy họ đang lạm quyền không? Mời Lưu Phúc ra mặt chỉ khiến sự việc càng thêm rắc rối. Hơn nữa với thân phận của huynh, làm sao có thể mời được Lưu Phúc chứ?

- Này! Đừng có nói úp mở nữa, huynh cũng nghe rồi đấy, Ân thúc nói Chử hội trưởng muốn tin tức trước 7 giờ tối nay, bây giờ đã 8 giờ sáng rồi, chỉ còn chưa đầy 12 tiếng nữa thôi.

Nhan Hùng không để ý đến lời trêu chọc của Tống Thiên Diệu, sốt ruột thúc giục.

- Dĩ nhiên là Lý Tựu Thắng rồi.

Chương 36. Ta sẽ không hại huynh đâu (1)

Tống Thiên Diệu nói với Nhan Hùng:

- Trương Vinh Cẩm phụ trách khu Cửu Long, Lý Tựu Thắng phụ trách khu Cảng Đảo, hai người ngang hàng nhau. Huynh đương nhiên phải tìm một vị Hoa thám trưởng có thể đối thoại ngang hàng với hắn. Hơn nữa, tuy Lý Tựu Thắng không phải người Triều Châu, nhưng vợ hắn là người Triều Châu, cũng coi như người nhà Triều Châu, ra mặt là chuyện bình thường nhất.

- A Diệu, ta không ngờ đệ không ở trong cảnh sát mà lại hiểu rõ nội bộ cảnh sát đến thế?

Nhan Hùng nghe xong bừng tỉnh, ngạc nhiên hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhếch mép:

- Ta suýt nữa đã mặc quân phục làm cảnh sát, lúc đó đương nhiên phải chuẩn bị kỹ càng, tìm hiểu rõ các đại ca cảnh sát ở từng khu vực, để tiện cho mình sau khi tốt nghiệp được phân công đến khu vực nào.

- Lý Tựu Thắng, bình thường không có giao tình gì. Lý Tựu Thắng dựa vào bọn quỷ tây, là lão làng, còn lão làng hơn cả Diêu Mộc, nhiều nhất một năm nữa là về hưu. Tuy nhiên người này không có năng lực lớn, chỉ là nghe lời bọn quỷ tây nhất thôi.

- Lý Tựu Thắng muốn kiếm một khoản trước khi về hưu, nhận tiền làm việc, như kiểu trò chuyện uống trà với Trương

Vinh Cẩm mà có tiền bỏ túi, hắn chắc sẽ rất thích.

- Được! Vậy tin tưởng đệ, ta đi vay nặng lãi!

Nhan Hùng quyết định, nói.

Tống Thiên Diệu nhíu mày:

- Vay nặng lãi? Hùng ca không có tiền tiết kiệm sao?

- Vài ngàn đồng thì có, nhưng vài ngàn đồng mà huynh định mời một vị Hoa thám trưởng Cảng Đảo ra mặt sao?

- Huynh đúng là liêm khiết, Bao Thanh Thiên thời nay.

Tống Thiên Diệu đảo mắt:

- Ta nhớ huynh nói mình là Hồng Côn Phúc Nghĩa Hưng, có thật không?

- Ta đã bái môn Kim Nha Lôi là tọa quán Phúc Nghĩa Hưng, đã bái Quan Nhị Ca, được truyền Hồng Anh sau lưng, chính hiệu Hồng Côn Phúc Nghĩa Hưng.

Nhan Hùng nghe Tống Thiên Diệu nghi ngờ thân phận giang hồ của mình, nói với Tống Thiên Diệu.

- Vậy huynh đi vay nặng lãi làm gì, sao không đi gặp tọa quán Phúc Nghĩa Hưng, vay tiền của bang hội không ổn thỏa hơn vay nặng lãi sao?

…

- Tuy ta đã bái Kim Nha Lôi tọa quán lão Phúc làm đại ca, nhưng ta chưa từng giúp lão Phúc việc gì, nhiều lắm là khi anh em lão Phúc phạm tội bị bắt, cần giúp tìm người đứng ra nhận tội thay thì ta giúp nói một câu mà thôi.

Nhan Hùng có vẻ khó xử nhìn Tống Thiên Diệu nói.

Hắn quả thực chính là Hồng Côn của bang hội Phúc Nghĩa Hưng, huynh đệ đồng môn gọi hắn là Sái Lão Hùng, nhưng

hắn không có nhiều quan hệ với đa số người trong Phúc Nghĩa Hưng, kể cả đại ca của mình.

Ban đầu chỉ muốn có một danh phận trong giang hồ, để dễ dàng kết giao với các thế lực bên phía Triều Châu, nên mới gia nhập Phúc Nghĩa Hưng. Với đại ca Kim Nha Lôi của hắn, cũng chỉ gặp mặt mỗi dịp lễ tết mà thôi.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc, chỉ về phía đám khuân vác ở xa:

- Phúc Nghĩa Hưng làm ăn những gì?

- Đương nhiên là làm đủ thứ, cờ bạc, mại dâm, ma túy, nhiều nhất là bạch phiến.

Nhan Hùng nhìn theo hướng Tống Thiên Diệu chỉ, miệng nói.

Tống Thiên Diệu chỉ vào đám khuân vác đang đổ mồ hôi:

- Làm ăn bạch phiến chắc chắn không thiếu tiền, thiếu địa bàn, ngươi cứ nói thẳng với đại ca Kim Nha Lôi của ngươi, nếu lần này ngươi có thể giúp Chử hội trưởng giải quyết rắc rối, sau một thời gian chắc sẽ được thăng lên cảnh trưởng cấp cao, tuy không thể làm đến vị trí Hoa thám mục, nhưng quản lý một đồn cảnh sát thì không thành vấn đề, đồn cảnh sát Du Ma Địa, đồn cảnh sát Thâm Thủy Bộ, đồn cảnh sát Đại Áo, đồn cảnh sát Loan Tễ… nhiều đồn cảnh sát như vậy, đều là địa bàn cả. Nếu ngươi làm cảnh trưởng, ai được lợi nhiều nhất, xã hội đen mà, bạch phiến lập tức sẽ mở khắp địa bàn của ngươi ngay.

- Bây giờ bỏ ra ba bốn vạn, chuyện nhỏ thôi, đại ca của ngươi có thể ngồi vào vị trí tọa quán, chắc chắn sẽ không keo kiệt, huống chi, ngươi kết nối được với Chử hội trưởng, Phúc Nghĩa Hưng cũng có thể chia một mảnh địa bàn ở bến tàu, thu nạp thêm khuân vác vào bang hội, lợi ích nhiều vô kể.

- Vạn nhất đại ca của ta không chịu thì sao?

Nhan Hùng vẫn còn do dự, bởi vì tình cảm giữa hắn và đại ca của mình xa không bằng với Diêu Mộc, chỉ là mang danh nghĩa Phúc Nghĩa Hưng đi lại bên ngoài mà thôi.

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc, nói với Nhan Hùng:

- Vạn nhất không chịu, đợi hắn không chịu rồi ngươi đi vay nặng lãi cũng chưa muộn, không nói chuyện với ngươi nữa, ngươi đi lấy tiền mời Lý Tựu Thắng, ta đi gặp Tín thiếu ở cục cảnh sát Cửu Long.

Nói xong, liền bước đi chuẩn bị rời đi, Nhan Hùng một tay kéo Tống Thiên Diệu lại:

- Này, ngươi còn chưa nói, chuyện hôm nay như thế nào, để Lý Tựu Thắng trực tiếp đến cục cảnh sát Cửu Long?

Tống Thiên Diệu nói với hắn:

- Chuyện này không cần ta nói quá rõ chứ, Hùng ca, tìm một nhà hàng tốt nhất bày mấy chục bàn, mời tất cả người của Triều Dũng Nghĩa và Trương Vinh Cẩm đến dự, để Lý Tựu Thắng đứng ra làm người hòa giải, để Tín thiếu xin lỗi con nuôi của Trương Vinh Cẩm, bồi thường hai ngàn đồng.

- Tính cách của Tín thiếu, ngươi hẳn rất rõ, hắn sẽ chịu xin lỗi người khác sao?

- Sẽ chứ, ta sẽ đi bảo hắn nói, nhưng chỉ có hắn xin lỗi và hai ngàn đồng thì không đủ để dập tắt cơn giận của Trương Vinh Cẩm, hắn nhất định phải trút giận ra ngoài, ai sẽ thay Tín thiếu gánh cơn thịnh nộ của Trương Vinh Cẩm?

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm vào Nhan Hùng, quan sát biểu cảm trên mặt hắn.

Nhan Hùng dùng ngón tay chỉ vào mặt mình:

- Không phải là ta chứ?

Tống Thiên Diệu gật đầu, giọng điệu khẳng định nói:

- Chính là ngươi, ngươi đã đắc tội Lê Hữu Dân, lại chọc giận Trương Vinh Cẩm, dù hôm nay không trực tiếp mở miệng, sau này cũng đừng mong sống yên ổn dưới trướng Lê Hữu Dân, chi bằng hôm nay trong bữa tiệc, ngươi đứng ra xin lỗi Trương Vinh Cẩm, nói rằng ngươi có mắt không thấy Thái Sơn, tự nguyện chuyển đi mặc quân phục canh hồ nước, nhường vị trí thám mục cho con nuôi của Trương Vinh Cẩm. Trương Vinh Cẩm trút giận lên ngươi là thích hợp nhất, tuy hắn không động được đến Tín thiếu, nhưng có thể động đến bạn bè của Tín thiếu, và dùng vị trí của ngươi để bồi thường cho con nuôi của hắn, cũng coi như lấy lại thể diện. Kết quả cuối cùng là, nhà họ Chử không bị ảnh hưởng, Trương Vinh Cẩm lấy lại được mặt mũi, ngươi đi canh hồ nước, chờ Chử hội trưởng lên tiếng, bỏ tiền giúp ngươi mở ra một con đường khác.

Chương 37. Ta sẽ không hại huynh đâu (2)

Nhan Hùng đầu óc - ong- một tiếng, cảm thấy trước mắt tối sầm lại, hắn trừng mắt nhìn Tống Thiên Diệu:

- Ngươi có phải từ tối qua đã nghĩ ra cuối cùng dùng ta để chịu cơn thịnh nộ của Trương Vinh Cẩm!

Hắn có thể vì Chử Hiếu Tín mà đắc tội Trương Vinh Cẩm, đắc tội Ngũ Ấp bang, thậm chí đắc tội cả cấp trên của mình, cũng đã nghĩ tới sau ngày hôm nay, cuộc sống của mình trong đội cảnh sát sẽ không được thoải mái cho lắm, nhưng vạn vạn lần không ngờ, Tống Thiên Diệu lại muốn để mình mất luôn cả chức vị thám mục, phải mặc lại đồng phục đi canh hồ nước!

Nói thì nhẹ nhàng, nhưng thực sự phải đi canh hồ nước, thì coi như không còn bất kỳ khoản thu nhập xám nào nữa, một tháng chỉ có 120 đồng lương, hơn nữa ở vùng quê hẻo lánh, giao thông bất tiện, những mối quan hệ mà mình đang duy trì, sau khi chuyển đến hồ nước, rất có thể sẽ đứt đoạn phần lớn! Dù sao nếu đến vùng núi non xa xôi ấy, muốn mỗi ngày quay lại Du Ma Địa - nơi anh hùng tụ hội và nhiều mối lợi này, đã không còn thực tế nữa.

- Đúng vậy.

Tống Thiên Diệu không hề che giấu, thẳng thắn thừa nhận:

- Chuyện tối qua, nhất định phải có người đứng ra cho Trương Vinh Cẩm một lời giải thích, thân phận của Hùng ca là thích hợp nhất, từ tối qua khi ta hỏi Tín thiếu về bạn bè của

hắn trong đội cảnh sát, ngay khi hắn nhắc đến tên ngươi, ta đã nghĩ như vậy rồi.

- Đồ khốn! Hãm hại ta? Nếu ta đến vùng quê! Chử Diệu Tông quên ơn ta thì sao!

Nhan Hùng vung tay túm lấy cổ áo của Tống Thiên Diệu! Đôi mắt rõ ràng có xu hướng đỏ lên, không phải sắp khóc, mà là đã nổi giận, chuẩn bị phát điên!

Tống Thiên Diệu không hề tỏ ra sợ hãi, nhìn thẳng vào Nhan Hùng:

- Hùng ca, sự việc đã đến bước này rồi, ngươi còn lựa chọn nào khác sao? Nói lui một bước, Chử Diệu Tông quên ơn ngươi, Chử Hiếu Tín cũng sẽ không quên, ngươi đến vùng quê vài tháng, giúp ngươi mua lại chức thám mục, bất quá chỉ vài vạn đồng thôi, đối với Chử Hiếu Tín mà nói, đó chỉ là tiền tiêu vặt một hai tháng, đưa ngươi từ vùng quê chuyển đến một đồn cảnh sát khác tiếp tục làm thám mục, rất dễ dàng, ngươi chỉ có vài tháng thời gian tu thân dưỡng tính mà thôi, nhưng nếu bây giờ ngươi không làm như vậy, ân tình của Diêu Mộc đã trả cho ngươi rồi, Ân thúc cũng sẽ nói với Chử Diệu Tông, chuyện này do ngươi giải quyết, lúc này ngươi rút lui, e rằng kết cục còn tệ hơn cả chết, hãy suy nghĩ kỹ đi, ta đi trước.

Nhan Hùng đứng ngây người tại chỗ, mặc cho Tống Thiên Diệu gạt tay hắn ra khỏi cổ áo, đợi khi Tống Thiên Diệu đã đi được năm sáu bước, Nhan Hùng mới yếu ớt quay đầu gọi với theo lưng Tống Thiên Diệu:

- Có thể chọn ở lại đồn cảnh sát Du Ma Địa được không, dù là phòng tạp dịch cũng được!

- Ngươi bây giờ ngã càng nặng, tương lai nhà họ Chử nhớ đến ngươi, sẽ nâng ngươi lên càng cao, theo ta biết, Lý Tựu Thắng còn hơn một năm nữa là về hưu, hắn về hưu, tự nhiên

sẽ có một cảnh trưởng cấp cao thay vị trí của hắn, chỗ trống cảnh trưởng cấp cao đó, nếu hôm nay ngươi nhân cơ hội này xây dựng mối quan hệ tốt với Lý Tựu Thắng, để hắn thấy rõ mối quan hệ của ngươi với nhà họ Chử, hơn một năm sau, chưa chắc ngươi không thể leo lên vị trí cảnh trưởng cấp cao.

Tống Thiên Diệu dừng bước quay người, cười nói với Nhan Hùng:

- Chúc ngươi may mắn, Hùng ca, ta sẽ không hãm hại ngươi đâu.

Nói xong, Tống Thiên Diệu cười ha hả quay người, phóng khoáng bước đi dọc theo bến cảng.

…

Nhan Hùng đứng yên tại chỗ, nhìn bóng lưng Tống Thiên Diệu, mấy lần muốn xông lên đánh Tống Thiên Diệu vài đấm thật mạnh.

Nếu đến lúc này, hắn vẫn chưa nhìn ra tâm tư của Tống Thiên Diệu, chi bằng móc luôn đôi mắt này của mình ra!

Không sai, hắn thay Chử Hiếu Tín gánh chịu cơn thịnh nộ của Trương Vinh Cẩm, nhà họ Chử chắc chắn sẽ ghi nhớ ân tình này, nhưng còn Tống Thiên Diệu thì sao?

Sau khi bản thân bị Trương Vinh Cẩm đày đi canh giữ ao hồ ở vùng quê, Tống Thiên Diệu mới là kẻ được lợi nhiều nhất! Không cần phải chịu khổ như mình, cũng chẳng cần bỏ ra công sức gì, đã trở thành tâm phúc của Chử Hiếu Tín! Chử Diệu Tông hẳn phải biết con trai mình là Chử Hiếu Tín không đủ tâm tư tinh tế để làm được tất cả những điều này!

Chỉ trong một đêm, e rằng Tống Thiên Diệu đã có thể trở thành nhân tài được Chử Diệu Tông công nhận!

Đây thật sự là một ván cờ mà một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi có thể bày ra sao? Thật đáng thương cho bản thân, đến cuối cùng mới bị Tống Thiên Diệu lật tẩy, mới biết mình đã từng bước đi theo kế hoạch của hắn, đến mức không còn đường lui, mà lại còn cam tâm tình nguyện! Điều đáng sợ hơn là, đến giờ, dù muốn rút lui cũng không thể nào!

Chử Hiếu Tín rốt cuộc đã tìm đâu ra một tên thư ký không những ăn thịt người không nhả xương, mà còn cười toe toét khi ăn thịt người như vậy!

Đặt tay lên khẩu súng bên hông, Nhan Hùng thậm chí không còn can đảm rút ra để dọa Tống Thiên Diệu, việc mình phải đi canh giữ ao hồ đã là định mệnh, dù hôm nay mình không bày tỏ thái độ, Lê Hữu Dân cũng sẽ không tha cho mình, chỉ có thể chờ nhà họ Chử nhớ đến mình, dùng tiền điều mình về, nếu hôm nay thật sự xé rách mặt với Tống Thiên Diệu, e rằng với tâm tư và thủ đoạn của Tống Thiên Diệu, cả đời này mình cũng đừng mong được điều về khu vực thành phố nữa.

Chương 38. Nhân tài

Từng việc, từng chuyện, từ tối qua đến lúc đứng trên bến tàu này, Nhan Hùng càng nghĩ càng thấy lạnh sống lưng, không hiểu sao mình lại bị một gã thanh niên như vậy xoay như chong chóng, trước tiên dùng chuyện thiếu gia gặp nạn để khơi gợi lòng tham của mình, cuối cùng, còn phải dùng lòng tham của mình để ép mình đi nước cờ cuối cùng này.

Đặc biệt là câu nói cuối cùng của Tống Thiên Diệu vừa rồi, ta sẽ không hại ngươi đâu.

Thật vậy, nếu Tống Thiên Diệu không nói ra, đợi đến khi mình sắp xếp xong xuôi rồi mới đẩy mình ra, lúc đó bản thân mình, e rằng sớm đã không chịu nổi đả kích mà tự sát bằng súng rồi.

- Nhân tài…

Nhan Hùng cắn mạnh môi, nghiến răng thốt ra ba chữ này, không dừng lại nữa, vội vàng đi đến tổng đường Phúc Nghĩa Hưng, đã là định số rồi, sống chết cũng phải đi theo nước cờ mà Tống Thiên Diệu đã bày ra, không đi là chết, đi, vẫn còn hy vọng.

…

- Lão gia, ta đã về.

Ân thúc đứng bên ngoài thư phòng biệt thự nhà họ Chử, cẩn thận nói với Chử Diệu Tông đang luyện thư pháp bên trong.

Ông ta nắm bắt thời cơ mở lời rất tốt, đúng lúc Chử Diệu Tông vừa viết xong một câu thơ và ngừng bút trong chốc lát

mới lên tiếng.

Chử Diệu Tông đứng thẳng người trước án thư, nhưng không buông bút lông trong tay, ngắm nghía những dòng chữ thảo mình vừa viết, miệng nói:

- Vào uống tách trà đi, Ân thúc.

Ân thúc nhẹ nhàng bước vào thư phòng, đứng nghiêm chỉnh cách Chử Diệu Tông hai bước về phía sau bên phải:

- Lão gia, ta đã gặp Tống Thiên Diệu và Nhan Hùng rồi.

Chử Diệu Tông vừa nói vừa cúi người tiếp tục viết trên án thư, miệng hỏi:

- Vậy theo ngươi thấy, kế hoạch đêm qua là do Tống Thiên Diệu nghĩ ra, hay là do Nhan Hùng nghĩ ra?

- Lão gia, e rằng kế hoạch đêm qua là do vị Tống thư ký mà thiếu gia mời về bày ra, ta thấy Nhan Hùng không giống người đầu óc quá sáng suốt, tuy tâm tư nóng vội, muốn dựa dẫm, nhưng chỉ là kẻ ứng phó, ngược lại những lời Tống Thiên Diệu nói khiến ta khá nghi hoặc.

Ân thúc đứng phía sau, nhẹ giọng nói.

- Ồ?

Chử Diệu Tông nghe xong lời Ân thúc liền xoay người lại, như thể có chút hứng thú hỏi.

Có thể khiến một người tinh tường như quản gia thốt lên hai chữ - nghi hoặc- quả thật không đơn giản. Tuy Ân thúc đối ngoại xưng là quản gia của nhà họ Chử, nhưng vị trí hiện tại của nhà họ Chử trong cộng đồng người Triều Châu ở Hồng Kông có được một phần nhờ công của Ân thúc.

Ông đã cùng Chử Diệu Tông vượt qua bao gian khó, từng liều mình đối mặt với cướp biển để vận chuyển hàng hóa, quản

lý sổ sách, tất cả đều do chính tay lão quản gia này đảm nhận. Nói ông là tâm phúc thực sự của Chử Diệu Tông cũng không quá.

Ân thúc lặp lại lời Tống Thiên Diệu nói với Chử Diệu Tông:

- Hắn nói sự việc bắt đầu từ hai ngàn đô la Hồng Kông và một người phụ nữ, vậy cũng sẽ kết thúc bằng hai ngàn đô la Hồng Kông và một người phụ nữ. Chuyện này, Nhan Hùng có thể giải quyết. Lão gia, lão nghĩ mãi vẫn không hiểu Nhan Hùng làm sao có thể dùng hai ngàn đô la Hồng Kông để xoa dịu cơn giận của Trương Vinh Cẩm.

Chử Diệu Tông đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc, rồi mỉm cười:

- Lời Tống Thiên Diệu nói đã rất rõ ràng, chỉ là trước mặt Nhan Hùng, hắn không tiện nói thẳng ra việc chuẩn bị lấy Nhan Hùng làm vật tế thần, để Trương Vinh Cẩm trút giận mà thôi.

- Hắn nói hai ngàn đô la Hồng Kông, hai ngàn đô la chỉ là tiền thuốc men, e rằng đặt tiệc, mời người trung gian, ít nhất cũng phải hai ba vạn đô la, số tiền này chắc chắn do Nhan Hùng bỏ ra. Cuối cùng còn phải để Nhan Hùng nhường vị trí của mình cho con nuôi của Trương Vinh Cẩm, đây mới là bồi thường thực sự.

- Nói đi nói lại, chính là từ tối qua, tên thư ký của A Tín đã lên kế hoạch tìm một con dê tế thần thích hợp cho A Tín, chính là Nhan Hùng, tên thám mục người Triều Châu không được như ý này, tưởng đây là cơ hội để kết giao với nhà họ Chử, không màng tất cả mà lao vào, bị Tống Thiên Diệu dẫn dắt từng bước, e rằng đến giờ vẫn chưa biết mình đã trở thành vật tế thần.

- Vật tế thần? Nhan Hùng chịu sao?

Ân thúc ngước mắt nhìn Chử Diệu Tông:

- Hắn dù sao hiện giờ cũng là thám mục, lại còn ở sở cảnh sát Du Ma Địa đầy béo bở.

Chử Diệu Tông cười nhẹ nhàng với quản gia của mình:

- Đến nước này, hắn không chịu thì còn làm được gì? Ngốc nghếch tiết lộ mối quan hệ với Diêu Mộc, đắc tội Lê Hữu Dân, cứng đầu với Trương Vinh Cẩm, nếu không đi theo nước cờ hiện tại, sống không qua ngày mai, nếu đi theo nước cờ của Tống Thiên Diệu, nhà họ Chử vẫn phải ghi nhận ân tình của hắn. Dù sao A Tín cũng làm mất mặt Trương Vinh Cẩm, Nhan Hùng dùng tiền đồ của mình để gánh vác cho A Tín lần này, không cho hắn chút lợi lộc, sau này người ta sẽ nói nhà họ Chử chúng ta không biết điều.

- A Tín vận khí không tệ, thật sự tìm được nhân tài, ván cờ này đi rất đẹp, từ đầu đến cuối, không cần người nhà họ Chử ra mặt, cũng không cần bỏ tiền, vậy mà hắn chỉ dùng miệng lưỡi câu được một Nhan Hùng ra, vừa bồi tiền vừa mất chức, nói không chừng sau này còn phải cảm ơn hắn nữa, thú vị thật.

- Vậy lão gia, tối nay có nên gặp hắn không, đã là nhân tài, thu về bên mình còn hơn để ở Lợi Khang…

Ân thúc quan sát sắc mặt Chử Diệu Tông, cẩn thận mở lời.

Chử Diệu Tông khoát tay:

- Không cần, ta không thể cướp vận khí của A Tín. Tuy A Tín không ra gì, nhưng có một Tống Thiên Diệu như vậy giúp hắn thu dọn hậu quả, cũng đỡ cho ta nhiều phiền phức. Cứ để mặc họ xoay xở ở Lợi Khang thương hội, tên nhóc đó chắc giờ đang chờ ta gặp hắn đấy. Tối nay để hắn ở lại, cùng ăn cơm với A Tín, nhà họ Chử không sợ người khác họ có tham vọng, chỉ sợ dưới tay không có loại người này.

- Vâng, lão gia.

Ân thúc theo cử chỉ của Chử Diệu Tông, lặng lẽ lui ra khỏi thư phòng.

Chử Diệu Tông đứng trước án thư, cầm bút hoàn thành bức chữ, rõ ràng là một bài từ theo điệu Sinh Tra Tử:

- Tam xích long tuyền kiếm, hạp nội vô nhân kiến, nhất trương lạc nhạn cung, bách chỉ kim hoa tiễn, vị quốc kiệt trung trinh, khổ xứ tằng chinh chiến, tiên vọng lập công huân, hậu kiến quân vương diện.

- Tiên vọng lập công huân, hậu kiến quân vương diện, Tống Thiên Diệu, chưa gặp mặt đã giúp nhà họ Chử lập được một công, nhân tài…

Chử Diệu Tông nhìn bức thảo thư mình vừa viết xuống, lẩm bẩm.

Chương 39. Tránh xa một chút (1)

Tống Thiên Diệu theo sau Ngư Lan Khôn, qua biển thuê hai chiếc xe kéo, vội vã đến đồn cảnh sát Cửu Long Thành.

Khác với các đồn cảnh sát bên đảo Hồng Kông đều có số hiệu chính thức, ví dụ như đồn cảnh sát số một, đồn cảnh sát số hai cho đến đồn cảnh sát số chín, tuy hiện nay đã bỏ số và đổi thành tên XX cảnh sát, nhưng con số đã ăn sâu vào đầu người Hồng Kông, chẳng hạn nói đến đồn cảnh sát Cát Phú Sơn, người dân lớn tuổi có thể hoàn toàn không hiểu, nhưng nếu bạn nói với họ đồn cảnh sát số sáu, họ sẽ lập tức chỉ cho bạn vị trí ở đâu.

Ngược lại, các đồn cảnh sát ở khu vực Cửu Long như bị phân biệt đối xử vậy, không có số hiệu, và cũng không hoành tráng như những đồn cảnh sát trên đảo Hồng Kông, ngay cả đồn cảnh sát Du Ma Địa béo bở nhất cũng chỉ bằng một nửa diện tích của những đồn cảnh sát trên đảo Hồng Kông.

Khi Lưu Phúc làm chưởng binh lục người Hoa khu Cửu Long, ông ta luôn làm việc tại đồn cảnh sát Du Ma Địa. Sau khi Trương Vinh Cẩm kế nhiệm, hắn không giống Lưu Phúc, không lấy đồn cảnh sát Du Ma Địa làm nơi làm việc của mình, mà chuyển đến đồn cảnh sát Cửu Long Thành, đối ngoại nói là đồn cảnh sát Cửu Long Thành thiếu lực lượng, hắn đích thân trấn giữ, nhưng thực tế nguyên nhân thật sự là, Trương Vinh Cẩm đã dùng 500.000 đô la Hồng Kông mua cứng chức vụ chưởng binh lục người Hoa khu Cửu Long từ tay bọn quỷ Tây.

Vốn dĩ Lưu Phúc đã sắp xếp người kế nhiệm, bị hắn chặn ngang giữa đường, cảnh trưởng đồn cảnh sát Du Ma Địa Lê Dân Hựu sớm đã nhận được chỉ thị của Lưu Phúc, chỉ cần Trương Vinh Cẩm dám đến địa bàn đồn cảnh sát Du Ma Địa, sẽ chuẩn bị gây rắc rối và dư luận, để Lưu Phúc có cơ hội xử lý Trương Vinh Cẩm.

Vì vậy Trương Vinh Cẩm cũng biết điều, không đi chọc giận Lưu Phúc, chủ động trấn giữ đồn cảnh sát Cửu Long Thành, và khu vực béo bở đồn cảnh sát Du Ma Địa này cũng tạm thời giao cho thuộc hạ của Lưu Phúc là Lê Dân Hựu quản lý, chưa vội sắp xếp người của mình vào.

So với đồn cảnh sát Du Ma Địa - một đồn cảnh sát béo bở lâu đời, đồn cảnh sát Cửu Long Thành tuy không bằng, nhưng hai năm gần đây cũng đã vượt qua các nơi khác trong khu vực Cửu Long như đồn cảnh sát Thâm Thủy Bộ, đồn cảnh sát Lệ Chi Giác, đã được coi là nơi béo bở.

Hai năm gần đây, dân số Cửu Long Thành Trại tăng vọt gấp nhiều lần, thêm vào đó Cửu Long Thành Trại trở thành khu vực không ai quản, chỉ qua một đêm, những cửa hàng bạch phiến, sòng bạc, tiệm thuốc phiện, quán rượu, lầu xanh, quán thịt chó, phòng khám Đông y (chú thích: chính quyền thuộc địa Hồng Kông cấm giết mổ thịt chó, và không công nhận giấy phép hành nghề Đông y) đều mọc lên.

Tuy quy mô của các cửa hàng bạch phiến, sòng bạc không lớn bằng những nơi ở Du Ma Địa, nhưng thắng ở chỗ số lượng nhiều, nên Trương Vinh Cẩm và thuộc hạ thân tín ở đồn cảnh sát Cửu Long Thành cũng kiếm được không ít tiền, thêm vào đó hội Ngũ Ấp dưới sự che chở của hắn, đã nắm giữ 60% nguồn cung cấp ma túy ở khu vực Cửu Long Thành, và vẫn đang không ngừng mở rộng thế lực, khiến Ngũ Ấp thương hội

đứng sau ủng hộ tiền bạc cho hắn rất hài lòng, nghe nói hội trưởng Ngũ Ấp thương hội Tiết Văn Bá đã nói riêng.

Nếu Trương Vinh Cẩm có thể tiếp tục mở rộng không gian hoạt động của người Ngũ Ấp ở Hồng Kông, hai năm nữa thương hội có thể xem xét bỏ tiền ra, sớm đưa hắn lên vị trí tổng chưởng binh lục người Hoa.

Khi Tống Thiên Diệu đến đồn cảnh sát Cửu Long Thành, mới hơn 9 giờ, hắn dùng tiền lẻ mua một hộp Tam Ngũ từ tay cô gái bán diêm trên đường, lại đưa cho viên cảnh sát mặc quân phục đang gác cổng một điếu, giúp đối phương châm lửa, Tống Thiên Diệu lịch sự hỏi:

- A Sir, tại hạ là bằng hữu của Chử thiếu gia Chử Hiếu Tín, có thể giúp tại hạ vào thăm hắn được chăng, cho hắn hút điếu thuốc cũng tốt.

- Vinh ca đang nổi trận lôi đình, ta không giúp được ngươi đâu.

Cảnh sát mặc quân phục phun ra hai luồng khói từ lỗ mũi, nói thẳng với Tống Thiên Diệu:

- Người ta bắt về đây từ tối qua, đến giờ nhà họ Chử vẫn chưa thấy ai đến, nếu không phải lão đầu của vị Chử thiếu gia này là hội trưởng Triều Phong thương hội, sớm đã bị Vinh ca ném xuống biển bơi rồi.

- A Sir là người nơi nào vậy?

Tống Thiên Diệu cũng không vội, đứng ngoài cửa lớn cục cảnh sát hỏi viên cảnh sát trẻ mặc quân phục với giọng nhẹ nhàng.

Loại cảnh sát mặc quân phục này vừa nhìn đã biết là mới tốt nghiệp chưa lâu, chưa tìm được đường để nương tựa, nên mới thảm hại phải canh cửa cục cảnh sát.

Viên cảnh sát trẻ mặc quân phục nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta là người Triều Hán, ta cũng biết Chử thiếu gia là người Triều Châu, không phải ta không muốn giúp, nhưng vai ta hẹp, gánh không nổi. Căn phòng Chử thiếu gia đang ở có hai cảnh sát mặc thường phục canh giữ, đi vệ sinh, ăn uống đều không thành vấn đề, chỉ là đừng nghĩ đến chuyện bước ra khỏi cục cảnh sát một bước.

- Ta không gặp hắn, nhìn mặt đồng hương, giúp ta truyền lời được chăng?

Tống Thiên Diệu lấy ra chiếc ví tiền đã xẹp lép, bên trong còn vài trăm đô la Hồng Kông, hắn lấy ra một tờ một trăm đô và hai tờ năm mươi đô Hồng Kông cùng với hộp thuốc lá vừa mở ra lúc nãy, nhét vào túi áo đồng phục của cảnh sát, cười nói:

- Đơn giản thôi, ngươi vào trong nói là người nhà họ Chử sợ Tín thiếu không có thuốc lá hút, nên nhờ ngươi đưa vào một gói thuốc, ngươi giữ lại một trăm đô, hai người mặc thường phục canh giữ hắn, mỗi người năm mươi đô, chỉ có một câu, nói với Tín thiếu, chuyện bên ngoài, thư ký của hắn đã giải quyết xong, bữa rượu hòa giải trưa nay, hắn phải móc hai ngàn đô ra trên bàn rượu, kính Trương Vinh Cẩm một chén, vạn sự sẽ OK, chuyện còn lại, Nhan Hùng sẽ xử lý, nếu sau bữa rượu hòa giải Tín thiếu có gì phân phó, thư ký của hắn sẽ ở Lục Vũ trà lâu uống trà.

Chương 40. Tránh xa một chút (2)

Một trăm đô Hồng Kông khiến viên cảnh sát trẻ vừa tốt nghiệp từ trường cảnh sát Hoàng Trúc Khanh được vài tháng rất phấn khích, tuy cục cảnh sát Cửu Long Thành có nhiều tiền bẩn, nhưng đều là của những cảnh sát mặc thường phục, những cảnh sát mặc thường phục đó đều là người của Ngũ Ấp bang của Trương Vinh Cẩm, bản thân là người Triều Hán, lại là lính mới, trừ khi may mắn gặp lúc thiếu người được đi tuần tra mới kiếm được vài đồng, còn lại đều phải dựa vào lương tháng để nuôi gia đình.

Đắn đo hồi lâu, cũng không thể cưỡng lại sự cám dỗ của tiền bạc, viên cảnh sát trẻ mặc quân phục nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta sẽ thử xem.

Nói xong liền chạy vào cục cảnh sát, mười mấy phút sau, mới đi ra với vẻ mặt vui mừng, nói với Tống Thiên Diệu:

- Lời đã nói với Tín thiếu, Tín thiếu nói hắn đã biết rồi.

- Vất vả cho ngươi, huynh đệ, hôm khác mời ngươi uống trà.

Tống Thiên Diệu nói lời cảm ơn với cảnh sát xong, xoay người bỏ đi, Ngư Lan Khôn đứng bên cạnh im lặng với vẻ mặt lạnh lùng, đợi Tống Thiên Diệu bước đi rồi mới đi theo sau.

Bữa trưa hôm nay tại Quảng Châu tửu gia sẽ có cảnh tượng lớn, hai vị Hoa thám trưởng, các đại ca đứng đầu bang hội của Ngũ Ấp bang và Triều Châu bang, nhưng đều không liên quan

gì đến Tống Thiên Diệu, hắn sẽ không ngốc nghếch chạy đến đó để gây chú ý, vạn nhất xuất hiện ở Quảng Châu tửu gia, con nuôi của Trương Vinh Cẩm nhớ ra tối qua chính mình đã đập hắn một chai bia, khó tránh khỏi sinh chuyện.

Vì vậy vẫn nên tránh xa một chút, đến lầu trà uống trà chờ tin tức là tốt nhất.

Đến Lục Vũ trà lâu, Ngô Kim Lương vừa thấy Tống Thiên Diệu, lập tức đón lên, chuyện xảy ra tối qua suýt nữa đã dọa ướt quần hắn, Tống Thiên Diệu vừa rời đi, hắn lập tức mượn cớ đi tiểu để lặng lẽ chuồn mất, lúc này thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện ở đây với tứ chi đầy đủ, vô cùng kinh ngạc, đập con nuôi của Hoa thám trưởng khu Cửu Long Trương Vinh Cẩm một chai bia, vậy mà vẫn có thể bình an vô sự?

- Lương ca, vị trí cũ hôm qua trên lầu hai, lại giúp ta pha một bình Phổ Nhĩ mười năm mang lên.

Tống Thiên Diệu cười vỗ vai Ngô Kim Lương nói.

Nói xong, Tống Thiên Diệu theo cầu thang gỗ đi lên lầu hai, thấy cô bé tóc hai chùm hôm qua hát cho mình vẫn ôm đàn tỳ bà ngồi trơ trọi, dường như không có khách, hắn khẽ gõ gõ lan can cầu thang, đợi cô bé ngẩng đầu lên, Tống Thiên Diệu mỉm cười với nàng:

- Vị trí cũ, lên đây hát đi.

…

Triệu Văn Nghiệp cảm thấy từ sáng sớm hôm nay tại bến tàu, biểu ca Tống Thiên Diệu đưa cho mình gói thuốc lá đó, dường như cả thế giới đã có chút khác biệt.

Hắn vốn trở lại tàu bốc hàng, kết quả chưa kịp bốc được mấy bao gạo Thái Lan, lão đại Tra ca của mình đã vội vã chạy tới, gọi hắn lên bờ.

- A Nghiệp, hôm nay sao không thấy dượng ngươi đến bến tàu làm việc? Có phải tuổi cao sức yếu không? Thật là, nói với ta một tiếng chứ, đây là tiền công hôm qua của ông ấy, lúc về quên lấy, hôm nay ngươi giúp ta đưa cho ông ấy, tiện thể thông báo cho ông ấy, để ông ấy từ từ dưỡng sức, nghỉ ngơi thời gian này, tiền công vẫn sẽ tính cho ông ấy một phần, nếu nghỉ ngơi tốt rồi thì đến làm việc đúng giờ, Ông Bá tuổi cao, giúp anh em phát thẻ thường hay tính sai, nên ta chuẩn bị để dượng ngươi giúp phát thẻ cho anh em.

Tra ca hai mươi bốn tuổi kéo Triệu Văn Nghiệp đến một góc yên tĩnh, lấy từ trong túi ra một đống tiền giấy lẻ nhét vào tay Triệu Văn Nghiệp, giọng điệu chân thành nói.

Triệu Văn Nghiệp nhìn đống tiền lẻ trong tay mình đủ cả trăm mấy chục đồng, rất muốn hỏi một câu, hôm qua rõ ràng là đại ca ngươi vì biểu ca bị trường cảnh sát từ chối, nên đuổi dượng từ bến tàu về nhà, sao hôm nay lại biến thành dượng thân thể không khỏe, ở nhà nghỉ ngơi, mà khi nghỉ ngơi còn có thể lĩnh tiền công?

Cả bến tàu này, đừng nói là khuân vác, ngay cả Tra ca loại đầu lĩnh Triều Dũng Nghĩa như ngươi, nếu một ngày không làm việc, cũng một ngày không lĩnh được lương, hắn làm đầu lĩnh, điều duy nhất có thể làm là sắp xếp một số việc nhẹ nhàng, rồi nhờ người phát thẻ giúp tính thêm vài thẻ cho mình mà thôi.

Hơn nữa nghe lời Tra ca, dượng mình quay lại bến tàu làm việc, trực tiếp đi làm người phát thẻ?

- Tra ca, ta…

Triệu Văn Nghiệp bị sự thiện ý đột ngột bày tỏ của lão đại mình làm cho không biết nói gì cho phải.

Tra ca nhìn trái nhìn phải không có người khác ở gần, hạ thấp giọng nói:

- A Nghiệp, từ khi ngươi theo ta, ta đối với ngươi thế nào?

- Đại ca đối với ta rất quan tâm, không có gì để nói.

Triệu Văn Nghiệp thành thật nói, vị đại ca này của mình đã tính là quan tâm đến mình, biết mẹ già của hắn chỉ có một mình hắn là con trai, thỉnh thoảng khi gặp lúc phát thẻ, đều sẽ bảo người phát thẻ quan tâm đến Triệu Văn Nghiệp, giúp Triệu Văn Nghiệp tính thêm vài thẻ.

Tra ca thở dài:

- Hôm qua ngươi không phải nói, vị biểu ca A Diệu của ngươi bị trường cảnh sát từ chối thi sao, hôm nay lại là lão đại của ta, Câu ca chuyên môn đợi hắn ở bến tàu, tọa quán Thập ca đón hắn vào phòng sổ sách của Lợi Hanh thương hội gặp quản gia Ân thúc nhà họ Chử, Câu ca đã hỏi ta rốt cuộc là chuyện gì, em họ ruột của Tống thư ký theo hắn, hắn cũng không có ấn tượng gì, ta thấy sắc mặt lão đại không được tốt lắm, lát nữa nếu hắn gọi ngươi hỏi chuyện, xem như ta đối với ngươi không tệ, đừng nói ra chuyện hôm qua, nếu lão đại biết hôm qua ta đuổi lão đầu của Tống thư ký khỏi bến tàu, không chừng có thể dùng hai con dao thiến ta.

- Tống thư ký? Ngươi nói là Diệu ca?

Triệu Văn Nghiệp lặp lại cách gọi này:

- Diệu ca khi nào làm thư ký? Ta cũng không biết.

- Huynh đệ, hiện giờ bất luận ngươi có biết hay không, chuyện hôm qua nhất định phải giúp ta che giấu, nhiều lắm thì lần sau bang hội phân chức, ta sẽ đề nghị với lão đại, thăng ngươi làm Hồng Côn.

Tra ca sầu não nói.

Triệu Văn Nghiệp nắm chặt tiền trong tay, nói với Tra ca:

- Lão đại yên tâm, ta nhất định không nói bậy đâu, Diệu ca bảo ta tối nay đến nhà hắn ăn cơm, ta sẽ giúp huynh nói rõ mọi chuyện.

- Có câu này của ngươi ta yên tâm rồi.

Chương 41. Thế giới đã thay đổi?

Tra ca thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nghĩ may mà bình thường đối xử tốt với Triệu Văn Nghiệp, nếu làm khó hắn thì không chừng hôm nay là ngày mình gặp báo ứng, ai mà ngờ được, thanh niên nhà gỗ hôm qua còn bị từ chối thi, hôm nay đã trở thành thư ký của Lợi Khang thương hội nhà họ Chử.

Triệu Văn Nghiệp cất tiền rồi quay lại thuyền hàng, quả nhiên chưa đầy nửa tiếng đã thấy Lạn Mệnh Câu đi tới, mặc áo lụa, cổ đeo sợi dây chuyền vàng phòng thân, ngón cái đeo nhẫn ngọc bích.

Những năm gần đây, các lão đại giang hồ thịnh hành đeo dây chuyền vàng và nhẫn, dù có tiền hay không, thậm chí phải vay mượn cũng đeo một sợi dây to bằng ngón tay út vào cổ, sợi dây này không phải để khoe khoang, mà là để phòng thân, phòng khi vạn nhất, ví dụ như bang hội có chuyện, cần phải tạm thời bỏ trốn, không kịp gom tiền, thì sợi dây này có thể đem cầm cố hoặc đổi thành tiền mặt cứu cấp.

- A Nghiệp, lại đây nói chuyện.

Lạn Mệnh Câu đứng bên bờ, cười híp mắt gọi Triệu Văn Nghiệp đang vác bao gạo trên thuyền hàng.

- Câu ca.

Triệu Văn Nghiệp vội vàng nhảy lên bờ, cung kính đứng trước mặt Lạn Mệnh Câu.

Tuy Tra ca đã nói anh họ mình là thư ký của Lợi Khang thương hội nhà họ Chử, nhưng chuyện này hắn chưa nghe

Tống Thiên Diệu tự miệng nói ra nên không dám hoàn toàn tin tưởng, hôm qua hắn đã tưởng anh họ sẽ thi đỗ vào trường cảnh sát nên đã tiết lộ tin tức trước, kết quả cuối cùng khiến anh họ và dì dượng trở thành trò cười của khu nhà gỗ, nên bây giờ đã khôn ra, giữ bình tĩnh coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lạn Mệnh Câu móc từ trong túi ra một điếu thuốc Hảo Thái ném cho Triệu Văn Nghiệp, vẫy tay ra hiệu cho những khuân vác tò mò nhìn qua tránh xa một chút, rồi mới nói với Triệu Văn Nghiệp:

- Ngươi vào Triều Dũng Nghĩa bao lâu rồi?

Triệu Văn Nghiệp cầm điếu thuốc trong tay không đốt, nói với Lạn Mệnh Câu:

- Câu ca, bảy tháng rồi.

- Nghe A Tra nói, nhà ngươi chỉ có một nam đinh, cuộc sống có khó khăn gì nhớ nói với bang hội, đã vào tự đầu, mọi người đều là huynh đệ của ngươi, phụ mẫu của ngươi cũng là phụ mẫu của ta, lời thề này không phải nói chơi đâu.

Lạn Mệnh Câu nhìn Triệu Văn Nghiệp trước mặt, cố gắng hạ giọng xuống, nhưng hắn là người thô lỗ, dù cố gắng kìm nén tâm tư, vẫn khiến người ta cảm thấy lời nói toát ra một sự nóng lòng.

- Câu ca, Tra ca và các huynh đệ đều rất quan tâm đến ta, ta luôn ghi nhớ trong lòng.

- Ta đã hỏi A Tra, A Tra nói ngươi rất trọng nghĩa khí, mỗi lần tranh địa bàn ở bến tàu đều xông lên đầu tiên, bang hội rất công bằng, chịu ra sức thì có công lao, từ mai bắt đầu, ngươi dẫn sáu huynh đệ đi theo tàu dầu của Lợi Hanh thương hội vòng quanh cảng.

Lạn Mệnh Câu nói xong câu này, cúi đầu rút từ hộp thuốc ra một điếu ngậm vào miệng, rồi mới ngẩng đầu nhìn Triệu

Văn Nghiệp.

Triệu Văn Nghiệp đầu óc ù đi một tiếng. Thương nhân thích nhất là buôn lậu, bởi vì lợi nhuận buôn lậu cao, nhưng đối với những người giang hồ trong các hội này, khổ nhất chính là đi theo tàu buôn lậu. Vùng biển Hồng Kông không an toàn, hiện nay tuy hải quân Anh đã tuyên bố không còn dấu vết của hải tặc, nhưng trên tuyến đường Hồng Kông và Ma Cao, vẫn có vài nhóm được gọi là Đại Thiên Nhị, do tàn quân Quốc Dân Đảng tạo thành những tên cướp biển hung hãn.

Khác với xã hội đen, những tên Đại Thiên Nhị này không giảng đạo nghĩa, không giảng quy củ, dù là tàu của hội trưởng Triều Châu thương hội nhà họ Chử, gặp phải bọn chúng cũng cướp không tha. Nếu dám phản kháng, lập tức sẽ tắm máu tàu hàng, không để sót một mạng.

Vì vậy trong xã hội đen, đi theo tàu buôn lậu là công việc nguy hiểm nhất.

Còn vị trí ổn thỏa an toàn nhất và có tiền nhất, chính là đi theo tàu hàng của thương hội vòng quanh cảng. Cái gọi là vòng quanh cảng, chính là tàu hàng chở những hàng hóa đã kiểm đếm xong, đi giao hàng khắp Hồng Kông, ví dụ như từ bến tàu Trung Hoàn chở đến bến tàu Thâm Thủy Bộ ở Cửu Long một nghìn bao gạo hoặc năm trăm thùng lương thực dầu mỡ v.v…

Loại công việc này không có rủi ro, bởi vì hoàn toàn không phải ra biển, chỉ là bốc dỡ hàng hóa giữa các bến cảng ở Hồng Kông, nhiều lắm là phòng ngừa các bang hội khác gây rắc rối mà thôi, hơn nữa tiền bạc dồi dào, đi theo tàu hàng theo quy tắc một phần nghìn, nghĩa là thương hội bốc dỡ một nghìn bao gạo, trong đó có một bao thuộc về người giang hồ đi theo tàu.

Một ngày nếu chăm chỉ một chút, ba bốn nghìn bao gạo hoặc lương thực dầu mỡ là không thành vấn đề, dù cho anh em

đi theo tàu tính cả Triệu Văn Nghiệp tổng cộng bảy người chia nhau số gạo lương thực này, cũng nhiều hơn việc đơn thuần làm khuân vác ở bến tàu, hơn nữa Lạn Mệnh Câu đã để hắn dẫn đầu, tự nhiên là hắn được nhiều nhất.

Loại công việc này, ngay cả lão đại Tra ca của mình cũng không giành được, tất cả đều là những hảo hán đã từng liều mạng đổ máu cho Triều Dũng Nghĩa mới được tọa quán Thập ca mở miệng sắp xếp, dù sao những tàu hàng vòng quanh cảng này cũng có số lượng cố định, Triều Dũng Nghĩa phụ trách cũng chỉ có hơn mười chiếc tàu vòng quanh cảng mà thôi.

Thế giới này chẳng lẽ thật sự đã thay đổi? Ngay cả kẻ khuân vác nghèo khổ như mình cũng có ngày xoay người?

Chương 42. Chờ

Triệu Văn Nghiệp móc ra que diêm, run rẩy tay giúp Lạn Mệnh Câu châm thuốc, hơi thở của mình dường như cũng trở nên nặng nề theo khoảnh khắc que diêm bùng cháy, không biết nên nói gì cho phải.

- Ngươi là em họ của Tống thư ký, lại là huynh đệ trong bang hội, gia đình khó khăn lại lập công cho bang hội, dẫn một chiếc tàu vòng quanh cảng là đúng rồi. Nghe nói tối nay ngươi phải đến nhà Tống thư ký ăn cơm, vốn không muốn quấy rầy ngươi, nhưng hôm nay ngươi cũng coi như là tăng lương, ta chúc mừng giúp ngươi, sau khi ngươi ăn xong bữa tối, không bằng đến Thái Bạch Hải Sản Phường uống rượu, nếu Tống thư ký có thời gian, thì hẹn hắn cùng đi.

Lạn Mệnh Câu lặp lại một lượt những lời mà Trần A Thập đã dặn dò mình, nói với Triệu Văn Nghiệp.

Để hắn, một Song Hoa Hồng Côn, chủ động nói những lời này với Triệu Văn Nghiệp, hắn mới không nói ra miệng được, những lời này đều là do tọa quán Trần A Thập dặn dò hắn.

Triệu Văn Nghiệp ngẩn người một chút, mình tương đương với đồ tôn của Lạn Mệnh Câu, đâu có quy củ để đỉnh gia mời đồ tôn, nên định mở miệng từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Lạn Mệnh Câu, lại nghĩ đến câu nói cuối cùng của hắn, cộng thêm cơn gió biển lạnh lẽo thổi qua, đầu óc Triệu Văn Nghiệp như được khai thông.

Nếu không có chuyện Diệu ca biến thành Tống thư ký, e rằng Lạn Mệnh Câu sẽ chẳng nhớ đến mình, càng không muốn

đề bạt mình đi theo tàu, nói đi nói lại, rõ ràng là muốn mình tối nay hẹn biểu ca ra ngoài uống rượu.

- Ta nhất định sẽ nói với Diệu ca chuyện này.

Triệu Văn Nghiệp nói với Lạn Mệnh Câu.

Lạn Mệnh Câu vỗ vỗ vai hắn:

- Ngươi dụng tâm làm việc, rất nhanh sẽ có thể thăng tiến.

Gặp xong Triệu Văn Nghiệp, Lạn Mệnh Câu đi đến một sòng bạc ở bến tàu do bang hội của hắn mở. Đi qua đám đông ồn ào đang đặt cược ở phòng ngoài, vào đến phòng trong, Lạn Mệnh Câu thấy lão đại Trần A Thập đang kiểm đếm tiền cược. Hắn kẹp điếu thuốc ngồi xuống một chỗ, nói với Trần A Thập đang cúi đầu đếm tiền:

- Thập ca, đệ đã truyền lời của huynh cho tên nhóc đó rồi. Có cần phải khoa trương như vậy không? A Báo thời gian trước giúp bang hội cướp địa bàn ở bến tàu Đại Áo, bị đâm bốn dao, theo quy củ thì hắn cũng phải dẫn đầu đi theo tàu chứ. Dù hắn là em họ của Tống thư ký, cũng không cần trực tiếp như vậy đúng không? Vạn nhất anh em bên dưới có bất mãn…

Trần A Thập không đáp lại ngay, mà đếm xong xấp tiền trong tay, dùng dây thun buộc lại rồi ném cho Lạn Mệnh Câu.

- Đó là hai ngàn đồng. Ngươi không phải nói Tống Thiên Diệu tối qua cho ngươi và A Khôn mỗi người năm trăm đồng sao? Đây là để trả lại cho hắn. Nếu tên A Nghiệp đó không mời được Tống Thiên Diệu, ngươi vừa hay lấy cớ trả tiền mà đến cửa.

Lạn Mệnh Câu dùng tay vuốt xấp tiền:

- Oa, chỉ sau một đêm lãi suất đã tăng gấp đôi? Cho vay nặng lãi cũng không có cách tính như vậy. Đại ca, đệ đã nghe

người ta nói, tên Tống Thiên Diệu đó tối qua mới bắt đầu theo Chử Hiếu Tín, có thể ở bên cạnh hắn lâu dài hay không còn chưa biết. Huynh vừa gửi tiền vừa giúp em họ và lão đầu hắn sắp xếp công việc, gấp gáp quá rồi. Vạn nhất vài ngày nữa tên đó bị Chử Hiếu Tín đuổi đi…

- Đuổi đi thì càng dễ làm. Hắn lấy bao nhiêu, ta đều để các ngươi trực tiếp đến tận cửa đòi lại, còn thu thêm lãi. Khó nhất là Chử Hiếu Tín không đuổi hắn đi. Tối qua ngươi cũng thấy, Tín thiếu trách mấy người chúng ta đứng ra quá chậm. Bây giờ ngươi biết có bao nhiêu đầu lĩnh Triều Châu muốn nịnh bợ nhà họ Chử mà không có cơ hội. Chăm sóc tốt vị Tống thư ký này, để hắn giúp nói vài lời tốt đẹp.

- Nếu không Tín thiếu mở miệng dừng công việc ở mấy bến tàu của Triều Dũng Nghĩa, anh em trong bang hội chúng ta đi ăn gió tây bắc sao? Tra xem tối qua vị Tống thư ký này ở Thái Bạch Hải Sản Phường gọi rượu thế nào, tối nay cứ theo đúng thực đơn tối qua mà gọi một bàn y hệt. Tìm ra mấy cô gái hầu hắn tối qua, mua cả buổi tối.

Trần A Thập nói với Lạn Mệnh Câu:

- Ngươi tưởng bang hội chỉ như ngươi nghĩ, đánh đánh giết giết cướp cướp bến tàu là xong chuyện? Đắc tội với mấy người có tiền này, có đánh giỏi đến mấy cũng phải chờ chết đói.

- Biết rồi, Thập ca.

Lạn Mệnh Câu thấy Trần A Thập nói nghiêm túc, nhảy xuống khỏi bàn đứng nghiêm chỉnh, nói với Trần A Thập:

- Đệ nhất định sẽ cố gắng làm tốt việc này.

…

Vẫn là phòng riêng bên cửa sổ hôm qua, vẫn là tiểu nhị giúp pha trà hôm qua, cũng vẫn là cô gái nhỏ đánh đàn tỳ bà

hôm qua. Tống Thiên Diệu ngồi trên ghế nhìn tiểu nhị pha trà, cô gái nhỏ thì yên lặng ngồi ở góc phòng, mắt nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

Đợi tiểu nhị pha xong trà lui ra khỏi phòng, cô gái nhỏ mới dựng cây đàn tỳ bà lên, mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu, giọng vẫn mềm mại uyển chuyển như hôm qua:

- Tiên sinh, hôm nay ngài muốn nghe khúc dài hay bài ngắn?

- Một ngày nàng phải nộp cho sư phụ ít nhất bao nhiêu tiền mới có cơm ăn?

Tống Thiên Diệu không trả lời câu hỏi của cô gái, mà quay mặt nhìn đối phương, cười hỏi.

Hôm qua khi trò chuyện với Ngô Kim Lương, hắn đã biết, những ca kỹ nhỏ tuổi trong các quán trà như thế này, phần lớn là trẻ mồ côi bị các lão sư đàn hoặc lão ca kỹ mua về, từ nhỏ nuôi bên cạnh làm đồ đệ truyền nghề.

Đến khi họ đủ mười tuổi thì đưa đến các quán trà để rèn luyện nhân tình thế thái, đến mười lăm mười sáu tuổi, sẽ được đưa đến các hải sản phường để hầu rượu hầu khách, thậm chí có thể bị bán ra ngoài.

- Ba đồng.

Cô gái nhỏ không biết tại sao Tống Thiên Diệu lại hỏi mình mỗi ngày phải nộp cho sư phụ bao nhiêu tiền, nhưng vẫn thành thật trả lời.

Ba đồng là ba đô la Hồng Kông, giá của một khúc dài, đáng tiếc khách đến trà lâu phần lớn đều cùng bạn bè đến uống trà trò chuyện, thỉnh thoảng nghe một khúc ngắn còn được, một khúc dài có khúc mục khác nhau, thời gian từ một đến hai giờ không đều, không có khách nào có thể kiên nhẫn ngồi trong trà lâu nghe lâu như vậy, huống hồ, muốn nghe thì không

bằng trực tiếp đến hí viện ca kịch nghe, hai đồng tiền là có thể ngồi cả buổi sáng.

Cho nên tiểu ca lệnh này phần nhiều dựa vào hát khúc ngắn để kiếm tiền, vận khí tốt, một ngày có thể kiếm được bốn năm đồng, vận khí không tốt, một đồng cũng không kiếm được cũng là chuyện thường.

- Không cần hát nữa, đàn một khúc thanh lãnh tĩnh tâm đi, đàn mệt thì nghỉ, muốn uống trà thì tự mình lấy.

Tống Thiên Diệu dựa vào ghế nhắm mắt, nhẹ nhàng nói.

Tiểu nữ hài lặng lẽ nhìn Tống Thiên Diệu, đợi Tống Thiên Diệu ba hơi thở dài sau, mới dùng ngón tay đeo nghĩa giáp nhẹ nhàng gảy dây đàn, tiếng tỳ bà liền vang lên trong phòng yên tĩnh.

Có lẽ bị câu hỏi của Tống Thiên Diệu làm cho tiểu nữ hài nhớ lại thân thế của mình, nàng ở góc phòng nhắm mắt tập trung đàn lên một khúc kinh điển danh khúc luân chỉ tỳ bà phái Sùng Minh, - Hán Cung Thu Nguyệt- .

Trong phòng, một nam một nữ, nam nhân nhắm mắt giả ngủ, thiếu nữ cúi đầu diễn tấu, không nghe tiếng người, chỉ có tiếng tỳ bà thanh lãnh bi sầu vang vọng không dứt trong phòng.

Chính trong khúc cổ du dương này, Tống Thiên Diệu dựa ngồi trên ghế gỗ hồng mộc, chìm vào giấc ngủ, không biết qua bao lâu, tiếng Ngô Kim Lương vang lên bên ngoài, sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, Tống Thiên Diệu mở mắt nhìn, Chử Hiếu Tín mặt đầy đắc ý bước vào, phía sau là Nhan Hùng mặt đầy uất ức khó giấu và tên thủ hạ của Nhan Hùng đêm qua là A Vĩ, Tống Thiên Diệu đưa mắt nhìn xuống thắt lưng hai người, khẩu súng đại diện cho thân phận cảnh sát mặc thường phục đã không còn.

Chương 43. Nhan Hùng không hiểu nổi Tống Thiên Diệu (1)

Cho đến khi Chử Hiếu Tín ngồi xuống vị trí đối diện mình, Tống Thiên Diệu mới để ý bên ngoài đã là buổi chiều, và bản thân cũng vì ngủ trên ghế quá lâu mà toàn thân đau nhức.

Thấy nữ hài dừng đàn tỳ bà đúng lúc, Tống Thiên Diệu trước tiên lấy từ ví mười đồng tiền đưa cho nữ hài rồi bảo đi, sau đó mới rót cho Chử Hiếu Tín một ly trà đã nguội lạnh từ lâu, xoa xoa mắt hỏi Chử Hiếu Tín:

- Tín thiếu, thế nào?

Chử Hiếu Tín nói với Tống Thiên Diệu:

- Theo như ngươi nói, hai ngàn đồng tiền thuốc men, lại kính Trương Vinh Cẩm một ly rượu, nói với hắn vì hiểu lầm, nếu biết tên đó là nghĩa tử của hắn, ta nhất định sẽ không động thủ, khi ngươi bảo người mang lời đến cho ta, ta còn không tin hai ngàn đồng có thể giải quyết được Trương Vinh Cẩm, không ngờ là thật, lão đầu của ta có lẽ cũng không biết chuyện này, chỉ là đáng tiếc cho A Hùng, tên này đêm qua vì chuyện của ta mà chạy đôn chạy đáo, không báo với thượng cấp của hắn, đêm qua lại để thủ hạ của hắn giúp ta chọi cứng với Trương Vinh Cẩm ở hộp đêm Lệ Trì, nên trong bữa tiệc trưa nay chủ động đề xuất, để tỏ ý xin lỗi, nguyện mặc lại quân phục, Trương Vinh Cẩm không dám nổi giận với ta, nên đã trực tiếp đuổi A Hùng và tên huynh đệ gọi là A Vĩ này đi Sa Đầu Giác canh hồ nước.

Khó trách sắc mặt Nhan Hùng khó coi như vậy, Sa Đầu Giác, đi canh hồ nước ở đó, nếu không có nhân mạch và quan hệ, đơn thuần dựa vào thâm niên, thâm niên đến lúc về hưu cũng không thể rời khỏi, nơi đó đã là nơi khổ nhất của cảnh đội Hồng Kông, đi đến đó, hoặc là học sinh tốt nghiệp trường cảnh sát thành tích tệ nhất, đắc tội với giáo quan, hoặc là trong công việc đắc tội nặng với thượng cấp, lại không thể lột bỏ cảnh phục của đối phương, nên mới đuổi đi Sa Đầu Giác canh hồ nước.

Nhan Hùng chính là trường hợp thứ hai. Dù Diêu Mộc đã về hưu nhưng vẫn còn mặt mũi, hơn nữa Nhan Hùng đã chủ động đề nghị nhường vị trí thám mục để mặc quân phục, Trương Vinh Cẩm cũng không nỡ làm quá đáng, đuổi Nhan Hùng khỏi cảnh sát, dù sao vị trí thám mục của Nhan Hùng cũng đủ để bồi thường cho con nuôi của mình.

- A Hùng, ta không nhìn nhầm bạn bè, ngươi đúng là trọng nghĩa. Lần này nếu không có ngươi, ta e rằng sẽ bị lão đầu mắng cho te tua. Tối nay ta mời ngươi và huynh đệ A Vĩ cùng đến Thái Bạch Hải Sản Phường ăn cơm. Về việc canh hồ, khi có cơ hội ta sẽ giới thiệu cho ngươi quen biết vài vị thúc bá có quan hệ với Lưu Phúc, tìm cách điều ngươi trở lại.

Chử Hiếu Tín quay sang nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng cảm thấy miệng đắng ngắt. Lời nói của Chử Hiếu Tín thật vô tình, mình đã dùng tiền đồ để giúp hắn gánh chuyện này, vậy mà chỉ đổi lấy bốn chữ "khi có cơ hội". Nhưng hắn cũng biết, những công tử nhà giàu sinh ra đã ngậm thìa vàng như Chử Hiếu Tín không thể tưởng tượng được sự khác biệt giữa mặc quân phục và làm trinh sát, giữa Sa Đầu Giác và Du Ma Địa. Chuyện này cũng không thể nói thẳng với Chử Hiếu Tín được, Nhan Hùng chỉ có thể cười phóng khoáng:

- Tín thiếu, ta cũng là người Triều Châu, có lời này của ngươi, dù có chuyện tương tự, ta vẫn sẽ làm như vậy.

Nhưng trong lòng lại nói, còn có lần sau sao? Mình mặc quân phục ở Sa Đầu Giác xa xôi, ai còn nể mặt mình nữa, e rằng ngay cả mấy thuộc hạ trước đây của mình, gặp mình cũng sẽ ngạo mạn.

- Tín thiếu, Chử hội trưởng sáng nay nhờ Ân thúc nhắn lời, tối nay 7 giờ, ngươi về nhà ăn cơm.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín:

- Việc mời Hùng ca và A Vĩ phải hủy rồi.

- Lão đầu ta đã biết chuyện tối qua rồi sao?

Chử Hiếu Tín nghe lời Tống Thiên Diệu, phản ứng đầu tiên là cha mình Chử Diệu Tông đã biết chuyện tối qua mình đắc tội Trương Vinh Cẩm.

Tống Thiên Diệu cười với Chử Hiếu Tín, mắt không chớp giúp Trần A Thập lại thêm một lần gây ác cảm trong lòng Chử Hiếu Tín:

- Đương nhiên là biết rồi, Triều Dũng Nghĩa tọa quán Thập ca sáng nay vừa gặp Ân thúc, chuyện lớn như vậy, làm sao có thể không báo cho Chử hội trưởng một tiếng.

- Trần A Thập đồ khốn! Ta bảo hắn làm việc thì lèm bèm, nhưng nịnh bợ lão đầu ta thì chưa bao giờ chậm trễ! Sớm muộn gì cũng thu thập hắn!

Nghe nói chính Trần A Thập đã báo cho cha mình, Chử Hiếu Tín nghiến răng nói.

Bên cạnh, Nhan Hùng lúc này nhìn về phía Tống Thiên Diệu, có chút không tin câu nói vừa rồi là do Tống Thiên Diệu nói ra. Tống Thiên Diệu hãm hại mình, còn có thể nói là vì Chử Hiếu Tín, nhưng bây giờ câu nói đắc tội Trần A Thập này

nếu truyền ra ngoài, ngoài việc khiến Trần A Thập bất mãn với Tống Thiên Diệu, hoàn toàn không có lợi gì.

Tống Thiên Diệu không sợ Trần A Thập, một lão đại giang hồ này nổi giận sao? Hay là nói, Tống Thiên Diệu không sợ một ngày nào đó hắn thất thế, bị Trần A Thập tìm cơ hội trả thù? Lúc này hắn đã ngồi vững vị trí thư ký của Chử Hiếu Tín, theo lý thuyết nên giữ mối quan hệ tốt với những người giang hồ phục vụ nhà họ Chử như Trần A Thập, như vậy, ở bến tàu hắn có thể nói chuyện, vị trí thư ký của Lợi Hanh thương hội cũng vững chắc, thuận lợi tứ bề mở rộng mối quan hệ của mình.

- Tín thiếu tối nay không có thời gian, không bằng để ta thay mặt Tín thiếu, mời Hùng ca và A Vĩ đến Thái Bạch Phường để bày tỏ lòng cảm ơn. Hơn nữa Hùng ca là người của Phúc Nghĩa Hưng, lần này Hùng ca giúp Tín thiếu một việc lớn như vậy, có phải nên mời cả tọa quán đại ca của Phúc Nghĩa Hưng cùng đến không?

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Hiếu Tín, như thể nói một cách tùy ý.

Chương 44. Nhan Hùng không hiểu nổi Tống Thiên Diệu (2)

Chử Hiếu Tín không nghĩ nhiều như vậy, hắn rất rõ thân phận Hồng Côn trong Phúc Nghĩa Hưng của Nhan Hùng. Hắn không hiểu rõ về các hội đoàn giang hồ, lúc này Tống Thiên Diệu nói ra, hắn cũng chỉ gật đầu:

- A Diệu nghĩ chu đáo, không sai, quả thật phải mời lão đại của A Hùng, nếu không A Hùng hiện giờ mặc lại quân phục. Ta sợ khó tránh khỏi có kẻ coi thường người khác, ngươi giúp ta nói với lão đại của A Hùng, đừng thấy A Hùng tạm thời mặc quân phục, nếu có kẻ gây rắc rối hoặc làm mất mặt hắn, ta nhất định sẽ giúp đỡ.

- Tín thiếu, có thể ứng trước ít tiền lương không? Một đêm hôm qua, ba bốn ngàn trong ví tiền đã gần hết rồi.

Tống Thiên Diệu cầm ví tiền xẹp lép của mình lắc lắc trước mặt Chử Hiếu Tín, cười khổ nói:

- Cũng không thể chỉ dựa vào mấy trăm đồng còn lại trong ví để chống đỡ giúp Hùng ca chứ? Nếu ngươi không cho mượn, ta sẽ tự về nhà lấy, nói với mẹ ta rằng lão bản mới keo kiệt bủn xỉn.

- Tối qua ta nói ngươi tiêu tiền như nước ở Thái Bạch Hải Sản Phường, không nói sai ngươi chứ, còn hào phóng hơn cả ta, vừa gặp người là cho tiền boa, giờ mới biết khó khăn khi không có tiền hả?

Chử Hiếu Tín bị giọng điệu của Tống Thiên Diệu chọc cười, lấy ra ví tiền của mình, ví của hắn dày tương tự ví của Tống Thiên Diệu, chỉ có điều bên trong toàn là tờ một ngàn và năm trăm đô Hồng Kông, còn ví của Tống Thiên Diệu lúc này mệnh giá lớn nhất cũng chỉ là tờ một trăm.

Hắn tiện tay lấy ra ba ngàn đô Hồng Kông đưa cho Tống Thiên Diệu:

- Thay ta tiếp đãi A Hùng cho tốt, hôm nay hắn giúp ta, ta không thể để hắn mặc lại quân phục khi tâm trạng không vui, lại còn mất mặt.

- Ta bảo đảm lão đại của hắn sẽ cung phụng hắn như Bồ Tát vậy.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín bằng giọng khẳng định.

Chử Hiếu Tín dặn dò xong Tống Thiên Diệu, lại nhìn về phía Nhan Hùng:

- A Hùng, A Diệu là thư ký của ta, ta cho hắn tiền không tính là làm mất mặt hắn, ngươi là bạn ta, nếu ta đưa tiền cho ngươi, ngược lại cảm thấy coi thường ngươi, A Diệu làm việc rất có chừng mực, hắn sẽ thỏa thuận với lão đại của ngươi.

- Tín thiếu quả thật quá khách sáo.

Nhan Hùng nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín đêm qua ở đồn cảnh sát một đêm, ngủ không ngon, hơn nữa nghĩ tối nay có thể phải đối mặt với sự tra hỏi của lão cha, nên uống vài ngụm trà rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi, dặn dò Tống Thiên Diệu ngày mai đến Lợi Khang thương hội khai trương xong, liền xuống lầu ngồi xe chuẩn bị đi ngủ bù, Tống Thiên Diệu và Nhan Hùng tiễn Chử Hiếu Tín ra khỏi Lục Vũ trà lâu, lại quay về phòng riêng, bầu không khí trở nên

quái dị, Tống Thiên Diệu nói với Nhan Hùng đang sa sầm mặt xuống bằng giọng bình tĩnh:

- Hùng ca, tối nay hẹn lão đại của huynh cùng ra ngoài uống rượu, có lợi cho huynh, cũng coi như là một chút lãi trả trước cho huynh lần này thay Tín thiếu đứng ra.

…

Sắc mặt Nhan Hùng âm tình bất định, không lên tiếng.

Tống Thiên Diệu tự mình châm một điếu thuốc, ngồi trên ghế nhìn qua cửa sổ về phía nữ tử quán trà đối diện, giọng điệu nhạt nhẽo nói:

- Là thật đấy, ta lừa huynh làm gì, Trần A Thập làm Tín thiếu không vui, những việc làm ăn khác của Triều Phong thương hội không đến lượt Tín thiếu làm chủ, nhưng Lợi Khang thương hội do Tín thiếu tự mình quản lý, có thể không cần người của Triều Dũng Nghĩa khai trương, Phúc Nghĩa Hưng vẫn luôn mở sòng bạc, sòng bạch phiến ở những nơi như Du Ma Địa, Quả Lan, Thạch Giáp Vĩ, nhưng nghe nói dường như không có địa bàn gì ở bến tàu, huynh nói xem ta có tính là cho huynh lợi lộc không, ta còn phải nói trực tiếp với vị lão đại kia của huynh rằng, Hùng ca vì Tín thiếu mà gánh chuyện này một lần, nên Tín thiếu mở miệng vài tháng sau sẽ điều huynh về làm cảnh trưởng ở đồn cảnh sát Du Ma Địa, huynh tự nói hắn không tin, ta đại diện Tín thiếu nói với hắn, dường như độ tin cậy cao hơn một chút.

- Ta chính là tin lời ngươi đêm qua, chỉ trong một đêm từ thám mục Du Ma Địa cảnh sát đã biến thành quân trang ở hồ nước Sa Đầu Giác.

Nhan Hùng nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu nói:

- Ta còn lý do gì để tin ngươi nữa chứ, nếu ngươi không phải là người của Tín thiếu, ta đã sớm cho người của xã hội

đen đem ngươi ném xuống biển rồi.

- Hùng ca đã khôn ra rồi, có thất bại mới rút kinh nghiệm được, huynh có thể trực tiếp bày tỏ sự bất mãn với ta, chứng tỏ huynh thông minh hơn việc tính toán sau lưng ta. Huynh hỏi ta tại sao lại tin ta, nói thật, lời thật có thể hơi tổn thương.

Tống Thiên Diệu nói đến đây, quay lại nhìn Nhan Hùng:

- Đó chính là vì hiện tại Hùng ca không còn gì đáng để ta lừa gạt nữa.

Nhan Hùng lập tức nghẹn lời.

Đúng vậy, bây giờ hắn đã phải mặc lại quân trang canh giữ hồ nước, thân phận này giống như một cục bùn trên đường, người đi đường còn không kịp tránh, làm sao còn nghĩ đến việc giẫm đạp hay lừa gạt hắn? Trước đây hắn còn có thân phận thám mục Du Ma Địa cảnh sát, đáng để Tống Thiên Diệu tính toán, dùng vị trí thám mục đó để xoa dịu cơn giận của Trương Vinh Cẩm, nhưng bây giờ, hắn đã không còn gì cả, trừ phi là kẻ ngốc, mới từ khu trung tâm vượt núi băng rừng chạy đến Sa Đầu Giác để tìm xui xẻo cho mình.

- Ngươi thật sự muốn cho đại ca của ta lợi ích, để lão Phúc sau này phụ trách việc làm ăn của Lợi Hanh thương hội ở bến tàu?

Nhan Hùng im lặng một lúc, cuối cùng không nhịn được, vẫn mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu.

Hắn đã mất đi địa vị, nhưng không có nghĩa là hắn mất đi tham vọng, có lẽ tạm thời hắn chỉ là một cục bùn trong cảnh sát, nhưng trong xã hội đen, hắn cũng muốn dùng chuyện hôm nay để có được đủ lợi ích.

Chương 45. Không đáng để ta lừa nữa

Phúc Nghĩa Hưng là một trong những tổ chức băng đảng lâu đời nhất ở khu vực Hồng Kông, lịch sử băng đảng thậm chí có thể truy nguyên đến thời Đạo Quang nhà Thanh.

Chữ "Phúc" ban đầu đại diện cho Phúc Kiến, chữ Phúc này được ban xuống từ Vạn Bảo Sơn tổng hội Phúc Kiến của Hồng Môn phản Thanh phục Minh, đại diện cho Phúc Nghĩa Hưng là huyết mạch chính thống Hồng Môn Phúc Kiến. Ban đầu thành viên băng đảng Phúc Nghĩa Hưng chủ yếu là những tiểu thương và thương nhân lưu động từ vùng Phúc Kiến, giúp Hồng Môn bí mật gây quỹ.

Sau đó Phúc Nghĩa Hưng và Vạn Bảo Sơn nội loạn, đúng lúc Hồng Kông khai cảng, nên Phúc Nghĩa Hưng bị Hồng Môn đưa đến Hồng Kông, coi như là chi nhánh của Hồng Môn tại Hồng Kông.

Nhưng lúc đó Hồng Kông đã có các phe phái Hồng Môn khác chiếm cứ, Phúc Nghĩa Hưng đến Hồng Kông liền giương cao ngọn cờ chính thống Hồng Môn để mở đường, tự nhiên khiến những băng đảng Hồng Môn kia không hài lòng, nên hai bên luôn có tranh chấp.

Trải qua nhiều năm như vậy, Phúc Nghĩa Hưng hiện tại đã thay đổi từ tình trạng ban đầu toàn là người Phúc Kiến, thành hiện nay phần lớn thành viên băng đảng đều là người Triều Châu, không có nhiều khác biệt so với những băng đảng chữ Triều như Triều Dũng Nghĩa.

Nhưng chỉ vì treo một chữ Phúc, tạm thời vẫn chưa thể được các thế lực thương hội Triều Châu tin tưởng, nên tình hình có phần khó xử.

Giống như Triều Dũng Nghĩa, Triều Dũng Thắng, Triều Hồng Nghĩa và các xã hội đen chữ Triều khác, phần lớn thành viên băng đảng đều là người Triều Châu đến Hồng Kông, một phần nhỏ cũng là người Khách Gia cùng nguồn gốc với người Triều Châu.

Những đầu này được thành lập dưới danh nghĩa các tổ chức dân gian như Hội Tinh Vũ XX, Hội Đồng Hương XX, vừa thành lập không cần phải đi cầu xin khắp nơi, lập tức có thương hội Triều Châu sắp xếp người đến đây tuyển dụng.

Họ chỉ cần nghe theo chỉ thị của thương hội, nếu có thương hội ngoại tỉnh đến bến tàu cướp việc làm ăn, cướp vị trí neo đậu, chỉ cần dẫn người đến chém giết là được, không cần lo lắng sẽ bị đói vì thất nghiệp.

Mà Phúc Nghĩa Hưng gần đây chỉ có thể đi đường tắt, bởi vì không có đại kim chủ làm chỗ dựa, chỉ có thể kiếm lời từ những con đường không chính thống, mở rộng sự nghiệp đến Du Ma Địa, Thạch Giáp Vĩ, Gia Lâm Biên Đạo, Cửu Long Thành Trại và những khu vực nhà gỗ, khu ổ chuột, các khu dân cư đông đúc, làm sòng bạc, sòng xổ số, sòng bạch phiến, tiệm thuốc phiện nhỏ….

Ví dụ như khu nhà gỗ mà Tống Thiên Diệu đang ở chính là địa bàn của Phúc Nghĩa Hưng. Mặc dù Phúc Nghĩa Hưng cũng có danh tiếng không nhỏ trong giang hồ, nhưng nếu nói về thực lực, e rằng một tiểu tự đầu của Triều Châu bang cũng dám đối đầu với Phúc Nghĩa Hưng.

Không gì khác, chỉ vì kim chủ đằng sau có tiền có thế có quan hệ, còn Phúc Nghĩa Hưng dù người hung dữ, giỏi đánh đấm đến đâu, nếu kim chủ đối phương tung tiền ra, có thể

khiến cảnh sát Hồng Kông luân phiên càn quét những sòng bạc của Phúc Nghĩa Hưng suốt hai mươi bốn giờ một ngày.

Nếu Tống Thiên Diệu thực sự chịu tìm cho Phúc Nghĩa Hưng một chỗ đứng chân trên bến tàu, Nhan Hùng có thể tưởng tượng được vị lão đại của mình sẽ phấn khích đến mức nào.

Kim Nha Lôi đảm nhiệm chức tọa quán của Phúc Nghĩa Hưng những năm qua, bang hội không thiếu tiền, thứ thực sự thiếu là người, chỗ dựa và thế lực thượng tầng. Nếu thương hội của nhị công tử hội trưởng Triều Phong thương hội cho phép Phúc Nghĩa Hưng vào bến tàu, ý nghĩa đại diện của nó sẽ không chỉ dừng lại ở bề nổi nông cạn như vậy.

Nhan Hùng không tin Tống Thiên Diệu lại tốt bụng đến thế, hắn đã từng trải qua thủ đoạn đào hố chôn người của gã thanh niên này, chắc chắn là trước tiên khiến người ta cảm thấy sắp được một bước lên trời, thẳng tiến mây xanh, nhưng đến cuối cùng, lại chỉ để lại cho người ta một thân bầm dập, chật vật.

Nhưng lần này dù có hố cũng không hố được hắn nữa, còn việc Tống Thiên Diệu có hố Kim Nha Lôi - vị lão đại trên danh nghĩa kia hay không, Nhan Hùng không quan tâm. Hắn chỉ mượn tấm bảng hiệu giang hồ của Phúc Nghĩa Hưng mà thôi, chứ không phải thực sự định bám trụ cả đời trong xã hội đen.

- Sáng nay ta đã mượn bốn vạn đô Hồng Kông từ bang hội, có thể để lão đại của ta xóa sổ một lần không?

Nhan Hùng thẳng thắn nói với Tống Thiên Diệu, hiện giờ hắn phải mặc quân phục đi Sa Đầu Giác, không có cách nào kiếm tiền, không muốn còn phải gánh khoản nợ lớn này với bang hội.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Không thành vấn đề.

- Bảy giờ tối, ta sẽ gọi lão đại của ta cùng đến Thái Bạch Hải Sản Phường.

Nhan Hùng đã nhận được câu trả lời của Tống Thiên Diệu, không nấn ná thêm nữa, đứng dậy dẫn theo tên thủ hạ A Vĩ bị liên lụy bởi mình đi ra ngoài.

Tống Thiên Diệu nhìn ba tờ ngàn đô mỏng manh trên bàn, khóe môi hơi nhếch lên, nếu mình vất vả cả đêm cuối cùng chỉ đổi lấy chừng này tiền? Thì cũng quá không xứng với tâm sức mình đã bỏ ra.

Tối nay lại phải đến Thái Bạch Hải Sản Phường, e rằng lại không thể về nhà ngủ, hơn nữa đêm qua cũng không về nhà, cha mẹ chắc sẽ lo lắng cho mình ít nhiều, thêm nữa sáng nay đã chào hỏi Triệu Văn Nghiệp ở bến tàu, Triệu Văn Nghiệp sau khi xuống tàu tan việc cũng sẽ đến nhà mình báo cáo.

Tống Thiên Diệu nghĩ đến đây, cảm thấy mình cần phải tranh thủ khoảng thời gian rảnh rỗi này về nhà một chuyến, ít nhất là đưa ba ngàn đô Hồng Kông cho mẹ mình trước, để bà không phải lo lắng về khoản nợ.

Sau khi nhờ Ngô Kim Lương tiếp tục đặt một bàn tiệc ở tầng ba của Thái Bạch Hải Sản Phường, Tống Thiên Diệu bước ra khỏi Lục Vũ Trà Lâu, thấy Ngư Lan Khôn vẫn đứng canh ngoài cửa trà lâu, Tống Thiên Diệu thở dài, vị Song Hoa Hồng Côn này tuy sắc mặt có hơi khó coi, nhưng vẫn còn trung thành, đáng tiếc, đối tượng trung thành không phải hắn Tống Thiên Diệu.

- Khôn ca, mọi việc đã giải quyết xong, huynh về nghỉ ngơi đi, vất vả cho huynh rồi.

Tống Thiên Diệu vẫy tay với Ngư Lan Khôn, rồi ngồi lên một chiếc xe kéo:

- Đến khu nhà gỗ Gia Lâm Biên Đạo.

Chương 46. Ta nhìn hắn không vừa mắt nên đâm hắn (1)

Khi Tống Thiên Diệu từ Lục Vũ Trà Lâu vội vã trở về khu nhà gỗ ở Gia Lâm Biên Đạo, hàng xóm thấy hắn bước xuống xe kéo còn ngạc nhiên hơn cả khi nghe tin hắn bị trường cảnh sát từ chối hôm qua.

Hôm qua Tống Thiên Diệu bị trường cảnh sát từ chối, những người cho nhà họ Tống vay tiền kéo đến đòi nợ, ngay cả nhà hàng xóm Lý Lão Thực ba người cũng đến từ hôn, thật còn hay hơn cả tiểu thuyết.

Vậy mà hôm nay Tống Thiên Diệu trở về, trên mặt không thấy vẻ lo lắng hay hoảng hốt, sắc mặt bình thản, quan trọng nhất là, bộ trang phục tây hắn đang mặc trên người lúc này, e rằng giá không rẻ.

- A Diệu, về rồi à?

Một thanh niên dựa vào quan hệ bình thường với Tống Thiên Diệu, cởi trần từ bên cạnh đi tới, tò mò tiến gần Tống Thiên Diệu, đưa mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới:

- Bộ quần áo này đáng giá không ít tiền nhỉ?

- Bảo mẹ ngươi lát nữa đến nhà ta lấy tiền.

Tống Thiên Diệu lười để ý đến lời dò hỏi của gã đàn ông này, trực tiếp mở miệng khiến đối phương nghẹn họng tại chỗ, rồi lướt qua bên cạnh hắn.

Đi qua mấy con hẻm thấp, chưa kịp đến cửa nhà, Tống Thiên Diệu lại nghe thấy giọng quen thuộc của mẹ mình vang lên giống như hôm qua, nhưng hôm nay nghe có vẻ thiếu tự tin?

Tống Thiên Diệu chậm rãi bước tới, thấy trước cửa nhà mình đang đứng hai gã đàn ông cởi trần xăm hoa, lúc này đang hung hăng đe dọa Triệu Mỹ Trân, còn lão đầu Tống Xuân Lương thân hình thấp bé đen gầy của mình thì đang ôm chặt em gái Tống Văn Văn, trốn sau lưng Triệu Mỹ Trân bên trong cửa, Triệu Mỹ Trân đứng ở cửa, hai tay chống chặt khung cửa, đối chọi với hai gã đàn ông, chỉ là lời nói hoàn toàn không có vẻ hung hăng như hôm qua khi đấu khẩu với hàng xóm, ngược lại còn mang vài phần lấy lòng và hoảng sợ, còn những người hàng xóm khác đều trốn trong nhà mình, thò đầu ra từ khe cửa hoặc thò đầu ra từ cửa sổ gác xép tầng hai, xem náo nhiệt nhà mình.

- Hoa ca, nhà ta có nợ tiền hàng xóm, nhưng đâu có nợ tiền của tiền của ngươi!

Triệu Mỹ Trân hai tay nắm chặt khung cửa, mặc cho hai gã đàn ông xô đẩy, cũng không chịu lùi một bước.

Gã đàn ông đứng đầu tên là Hoa ca không kiên nhẫn nói:

- Ít nói nhảm, Lạn Đổ Trung hôm nay thua ba trăm đồng ở sòng bạc của ta, vợ hắn đưa tờ giấy nợ này cho ta để trừ một phần nợ, trên đó viết ngươi nợ hắn hai trăm đồng, còn có dấu tay của ngươi, sao, định quỵt nợ à! Ta nhìn mặt mũi hàng xóm, mới tính con gái ngươi giá cao hai trăm đồng, chỉ cần đưa con gái ngươi đến Cửu Long Thành Trại, món nợ này coi như ngươi đã trả xong! Ngươi thức thời thì mau tránh ra, để chúng ta dẫn con gái ngươi đi, mọi người vẫn còn tình nghĩa hàng xóm, nếu không, ngươi cũng biết đấy, ta là Phúc Nghĩa Hưng…

Chưa kịp nói hết, Tống Thiên Diệu đã đi tới, từ thớt thái thịt nguội trước cửa nhà hàng xóm Lý Lão Thực, cầm lấy con dao thái thịt bò cán gỗ đầy dầu mỡ và mùi thơm thịt, đi từ phía sau Hoa ca, một tay ôm lấy cổ Hoa ca, tay kia đã nhanh chóng đâm con dao thái thịt bò vào lồng ngực đối phương!

Sau khi đâm vào, Tống Thiên Diệu lập tức rút dao buông tay, vết thương của Hoa ca lập tức phun máu! Bị Tống Thiên Diệu một dao đâm ngực đầy máu.

Nhưng chưa kịp quay người nhìn rõ mình bị ai đâm, Tống Thiên Diệu lại từ phía sau đâm thẳng con dao thái thịt bò vào thắt lưng hắn! Lưỡi dao sắc bén phát ra tiếng - phụp- vào thịt khiến người ta rùng mình, lần này, Tống Thiên Diệu không rút dao ra, để cán dao vẫn còn treo trên lưng đối phương, cả người mềm nhũn ngã xuống, co giật từng cơn trên mặt đất.

Cho đến khi Hoa ca ngã xuống đất, tên tiểu đệ kia mới phản ứng lại! Hắn rút con dao dưa hấu sau lưng ra, do dự muốn chém về phía Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu ánh mắt sắc bén nhìn hắn:

- Có phải cũng muốn nằm ở đây không?

Tên tiểu đệ kia bị khí thế sát phạt toát ra từ Tống Thiên Diệu dọa cho giật mình, cuối cùng không dám xông lên, liếc nhìn Hoa ca đang nằm dưới đất rồi quay người chạy ra ngoài:

- Đồ khốn này, đợi đấy! Ta đi gọi người!

Tống Thiên Diệu hoàn toàn không để ý đến hắn, sau khi dọa cho hắn chạy mất, liền quay người đi đến trước thớt nhà Lý Lão Thực, cầm lấy miếng khăn bên cạnh thớt, cẩn thận lau sạch dầu mỡ dính trên tay vì cầm dao, đồng thời chậm rãi nói với cánh cửa đóng chặt của nhà Lý Lão Thực:

- Có người bị chém, vị hàng xóm nào đi gọi cảnh sát đi? Lão Thực thúc, ông có muốn đi gọi cảnh sát không, ta dùng

dao của ông giết người đấy, ông nên nhanh chóng gọi cảnh sát đến nói rõ, nếu không bị coi là đồng phạm của ta thì khổ.

- Bịch!

một tiếng vang lên, Tống Thiên Diệu nhìn lại, thì ra là mẹ Triệu Mỹ Trân của hắn bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngã ngồi xuống đất.

Lý Lão Thực đang trốn sau cửa nghe thấy lời Tống Thiên Diệu nói, không kịp đáp lại lời đe dọa của hắn, run rẩy mở cửa chạy về phía đường Gia Lâm bên ngoài khu nhà gỗ, ông ta không thể trở thành đồng phạm của Tống Thiên Diệu được, bọn cảnh sát này chẳng bao giờ cần bằng chứng cả!

Nhìn Lý Lão Thực chạy xa, Tống Thiên Diệu nói với phụ thân và muội muội đang sợ hãi đến ngây người của mình:

- Này, đỡ mẹ vào phòng đi, đóng cửa lại, đợi ta bảo mở cửa mới được mở.

Tống Xuân Lương đã bị cảnh tượng đẫm máu dọa cho mất hết ý thức, vô thức làm theo lời Tống Thiên Diệu, cùng Tống Văn Văn nửa kéo nửa lôi Triệu Mỹ Trân đang ngồi dưới đất mắt nhìn trừng trừng vào trong, rồi đóng chặt cửa lớn lại.

Chương 47. Ta nhìn hắn không vừa mắt nên đâm hắn (2)

Bên kia Lý Lão Thực hành động rất nhanh, chưa đầy năm phút sau, phía sau ông ta đã có hai cảnh sát tuần tra mặc quân phục chạy theo. Hai cảnh sát thở hổn hển chạy đến, liếc nhìn Hoa ca đang rên rỉ dưới đất, mắng Lý Lão Thực:

- Đồ khốn này! Chạy gấp thế làm gì! Còn chưa chết mà! Đợi hắn chết rồi chúng ta mới chạy đến không phải tốt hơn sao! Đồ chó, ngươi chịu trách nhiệm bồi thường tổn thất cho chúng ta hả?

Lý Lão Thực chỉ vào Tống Thiên Diệu, không để ý đến lời phàn nàn của hai cảnh sát:

- Cảnh quan, là hắn, là hắn đột nhiên lấy con dao thái thịt bò của ta đâm người! Thật sự không liên quan gì đến ta!

Tống Thiên Diệu lấy từ túi áo vest ra một bao thuốc lá Tam Ngũ, phát cho mỗi cảnh sát một điếu, rồi giúp họ quẹt diêm châm lửa, sau đó nhét luôn bao thuốc vào túi áo đồng phục của cảnh sát vừa nói chuyện, lúc này mới chỉ vào Hoa ca nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ thôi, cảnh quan, Hồng Kông ngày nào chẳng có vài trăm ngàn người bị thương, ta bất cẩn quá, không biết chút lòng thành này có đủ để hai vị cảnh quan giúp tìm một người đứng ra nhận tội không?

Vừa nói, Tống Thiên Diệu đã lấy ví ra, rút hai tờ trăm đô, nhét vào túi mỗi người một tờ.

Hai cảnh sát đánh giá bộ dạng của Tống Thiên Diệu, cũng không dám ngạo mạn, mà mở miệng hỏi:

- Ngươi là người nào?

- Thư ký của nhị công tử nhà họ Chử thuộc Triều Phong thương hội, tại hạ Tống Thiên Diệu, nghe giọng, hai vị cũng là người Triều Châu?

- Ta là người Phổ Ninh, hắn là người Triều Dương, đã là Tống thư ký của nhà Chử, lại là đồng hương, chuyện gì vậy, sao lại khiến Tống thư ký phải tự tay ra tay? Tùy tiện tìm vài khuân vác đồng hương ở bến tàu, nửa đêm đưa hắn về tây thiên không phải tốt hơn sao?

Nghe Tống Thiên Diệu nói rõ thân phận, chút ngạo mạn trên mặt hai cảnh sát lập tức biến mất.

Đùa gì chứ, người Triều Châu sống ở Hồng Kông, có ai không biết tiếng tăm của nhà họ Chử, hơn nữa chuyện nhị công tử nhà họ Chử đêm qua ngạo mạn đánh con nuôi của thám mục Trương Vinh Cẩm, hôm nay đã truyền khắp trong đội cảnh sát rồi. Thư ký của nhị công tử nhà họ Chử, đó chính là người thân tín của nhà họ Chử, cũng không phải loại tiểu quân trang như mình có thể gây sự được.

- Tên khốn này, ta thấy hắn không vừa mắt, bộ dạng đáng đánh, nên nhất thời ngứa tay không nhịn được, chỉ là cầm dao đâm hắn hai nhát tùy ý thôi, hắn đã thế này rồi sao?

Tống Thiên Diệu tự mình châm thuốc, nhìn Hoa ca nằm trong vũng máu không xa, giọng điệu nhẹ nhàng nói.

Hồng Kông những năm 50, cho dù giết người bị kết án tử hình thì cũng chỉ có người nghèo mới chết, huống chi mình không giết người, chỉ là làm tàn phế đối phương, khiến hắn cả đời đi đường phải vịn tường, đi tiểu cũng phải thấy máu mà thôi.

- Vậy đơn giản thôi, cứ coi như chưa xảy ra, tính là hắn tự ngã, vừa hay cắm vào dao, nhiều lắm thì bắt chủ nhân con dao này đến đồn cảnh sát để thế mạng, còn có thể giúp Tống thư ký tiết kiệm được một khoản tiền.

Tên cảnh sát vừa nói vừa đi qua dùng chân đá đá đầu Hoa ca, nhổ một bãi nước bọt xuống mặt đất bên cạnh đối phương rồi quát:

- Này, mẹ kiếp nhà ngươi chưa chết à? Trông còn khỏe hơn ta nữa, chỉ là chảy một chút máu thôi mà, cũng chẳng cần băng bó, tự đứng dậy cút đi? Còn nằm trên mặt đất giả chết, coi chừng bị đưa đến Cửu Long Thành Trại làm lẩu thịt chó đấy!

…

Lúc này, dọc theo con đường chật hẹp, từ phía bên kia chạy đến một nhóm hán tử vung vẩy đủ loại vũ khí trong tay, miệng hô to:

- Đồ khốn! Dám động vào người của lão Phúc? Hôm nay thu xác ngươi!

Phản ứng đầu tiên của hai tên cảnh sát là nắm lấy bao súng bên hông, hai người đứng sát vai nhau, căng thẳng nhìn nhóm hán tử hơn hai mươi người đang tiến đến gần.

- Hạ vũ khí xuống! Muốn tấn công cảnh sát sao!

Một người phụ nữ mặc chiếc áo sườn xám ngắn nền trắng hoa xanh cũng đi theo đám đông, lúc này chạy đến trước cửa nhà Tống Thiên Diệu, từ trong đám đông bước ra, không quan tâm đến vết máu, hai chân dài quỳ thẳng xuống đất, vươn tay ôm lấy Hoa ca đang rên rỉ dưới đất:

- Hoa ca! Hoa ca! Huynh thế nào rồi? Mau giúp đưa huynh ấy đến y quán!

Lập tức có hai người bước ra khiêng Hoa ca đã bất tỉnh nhân sự, nhanh chóng chạy ra ngoài, còn những hán tử khác thì ùa lên, tuy không động thủ nhưng vây chặt hai tên cảnh sát và Tống Thiên Diệu, từng người một vẻ mặt dữ tợn, tay cầm dao bầu, lưỡi dao lấp lánh.

- Bình tĩnh nào! Tội danh tấn công cảnh sát rất nặng đấy!

Một tên cảnh sát xoay vòng tại chỗ, hét lớn với đám hán tử vây quanh, có lẽ vì quá căng thẳng nên giọng nói cũng có phần run rẩy.

Bên ngoài đám đông, lúc này người phụ nữ kia đứng dậy kêu to:

- Thế nào! Chém chết hai tên sái lão này, nhiều lắm thì đứng ra hai huynh đệ gánh tội! Ta nhất định sẽ chăm sóc tốt vợ con già trẻ của bọn họ! Ngươi bắn đi! Chém chết ba tên bọn chúng cho ta! Huynh đệ nào sẵn sàng thay tội, ta thay Hoa ca trả mỗi người năm ngàn đồng!

Nghe thấy con số năm ngàn đồng, mắt những hán tử này đều sáng lên, đã có người chuẩn bị liều mạng lao về phía ba người, tên cảnh sát kia phản ứng đủ nhanh, thấy thân phận cảnh sát của mình không dọa được đám giang hồ này, liền bắn một phát súng chỉ thiên, tiếng súng này tạm thời làm dịu đám đông đang kích động, tên cảnh sát này dùng nòng súng chĩa vào đám giang hồ hung hãn trước mặt, miệng hét lớn bằng giọng hơi the thé vì quá căng thẳng:

- Các ngươi có biết vị Tống thư ký này là ai không! Là thư ký của Chử hội trưởng Triều Phong thương hội! Động đến hắn chính là chọc giận Triều Châu bang! Chỉ trong chớp mắt sẽ khiến cả nhà các ngươi xuống biển bơi!

Chương 48. Khiêu khích ta? Ngươi thật có gan

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc trên đầu ngón tay, nhìn về phía đám người Phúc Nghĩa Hưng vừa bị một phát súng trấn áp:

- Bảo Kim Nha Lôi và Sái Lão Hùng gặp ta, nếu không, ta sẽ coi như Phúc Nghĩa Hưng tuyên chiến với Triều Châu bang, mọi người cùng đánh một trận?

- Đồ khốn kiếp! Thư ký nhà họ Chử sao lại ở khu nhà gỗ này! Ngươi dọa ma à!

Người phụ nữ kia chen vào đám đông, chỉ vào Tống Thiên Diệu mắng chói tai:

- Đừng tưởng không biết lai lịch của ngươi, hôm qua ngươi còn là kẻ vô dụng trượt trường cảnh sát, hôm nay đã giả mạo thư ký nhà họ Chử?

Tống Thiên Diệu nhìn người phụ nữ này, khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, dung mạo xinh đẹp, mặc một chiếc áo sườn xám trắng ngắn, lộ ra đôi chân trắng muốt dài cũng có chút quyến rũ, lúc này trong ánh mắt có vẻ hung dữ, Tống Thiên Diệu cười nhạt:

- Là vợ của Hoa ca phải không? Mở một sòng bạc đã tưởng có thể vô pháp vô thiên? Ta khuyên ngươi vẫn nên tìm người đi gặp Kim Nha Lôi hoặc Sái Lão Hùng, rồi hãy nói những lời này với ta.

Đúng lúc này, bên ngoài đám đông vang lên tiếng của Triệu Văn Nghiệp:

- Là anh họ ta? Có ai động đến anh họ ta?

Nghe thấy giọng nói này, Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn lại, thấy Triệu Văn Nghiệp đứng không xa, bên cạnh là Lạn Mệnh Câu. Lạn Mệnh Câu theo ánh mắt của Triệu Văn Nghiệp nhìn thấy Tống Thiên Diệu đang bị vây trong đám đông, liền vứt bỏ ngỗng quay và hoa quả vừa mua trong tay, rút ra hai con dao ngắn từ thắt lưng, nét cười trên mặt biến mất, không nói không rằng, lập tức lao vào đám đông, vung dao lên, chỉ trong nháy mắt, ba thành viên của Phúc Nghĩa Hưng đã bị đâm vào ngực, cổ tay, lưng liên tiếp.

Chỉ trong chớp mắt, Lạn Mệnh Câu đã chém ra một con đường từ ngoài đám đông, đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu. Lúc này, phần lớn thành viên Phúc Nghĩa Hưng vẫn chưa kịp phản ứng, đến khi Lạn Mệnh Câu đứng yên, những người bị thương mới bắt đầu ngã xuống kêu thảm thiết, máu tươi phun ra.

Võ công của Song Hoa Hồng Côn quả nhiên danh bất hư truyền!

- Tống thư ký, có người gây sự à?

Lạn Mệnh Câu đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu, mắt quét qua đám đông xung quanh vài lần:

- Ta tưởng là ai, hóa ra toàn là đồ vô dụng của lão Phúc.

Miệng nói, hắn nhấc chân trái lên, lấy con dao ngắn trong tay chùi vết máu trên đế giày sáng bóng, đứng thản nhiên nói với hơn hai mươi người trước mặt:

- Ta là Lạn Mệnh Câu của Triều Dũng Nghĩa, các ngươi những kẻ vô dụng này có phải không muốn giữ tay chân để ăn cơm nữa không? Dám động đến Tống thư ký? Đến đây!

Những thành viên Phúc Nghĩa Hưng này có lẽ không nhận ra Tống Thiên Diệu đã đổi thân phận chỉ sau một đêm, nhưng

Song Hoa Hồng Côn Lạn Mệnh Câu của Triều Dũng Nghĩa ở bến tàu Trung Hoàn, hầu hết những người có mặt đều biết.

Tống Thiên Diệu thở phào nhẹ nhõm, thực ra vừa rồi hắn có chút lo lắng người phụ nữ kia vì chồng bị đâm nửa chết nửa sống mà phát điên, không màng tất cả để hơn hai mươi người vây lại chém chết mình. Dù hai cảnh sát có súng trong tay, ở khoảng cách gần như vậy, có thể bắn chết được mấy người?

Nhưng lúc này Lạn Mệnh Câu xuất hiện, tình thế tự nhiên lại khác, bây giờ bên mình là một Song Hoa Hồng Côn cộng với hai cảnh sát hai khẩu súng. Tống Thiên Diệu lập tức nói với hai cảnh sát mặc quân phục:

- Cảnh quan, bây giờ chúng ta có phải đang uống trà chiều ở quán trà không?

Biệt danh Lạn Mệnh Câu không chỉ được biết đến trong giới giang hồ, mà ngay cả trong lực lượng cảnh sát cũng có tai nghe. Thậm chí còn có cả những cảnh sát mặc sắc phục bái dưới trướng những tay đại ca Song Hoa Hồng Côn này.

Ngay cả Nhan Hùng là một thám mục còn phải bái đại ca, huống chi là cảnh sát mặc sắc phục. Ban đầu hai viên cảnh sát còn có chút nghi ngờ về thân phận của Tống Thiên Diệu, nhưng khi nghe Lạn Mệnh Câu gọi một tiếng "Tống thư ký", mọi nghi ngờ trong lòng họ đều tan biến. Cả hai đồng thanh gật đầu theo lời Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký nói đúng, chúng ta đang uống trà trong quán, chẳng thấy gì xảy ra ở đây cả.

Tống Thiên Diệu vỗ vai Lạn Mệnh Câu:

- Câu ca, nghe thấy lời các vị cảnh quan nói chưa? Chúng ta đang uống trà, chuyện ở đây, chẳng thấy quỷ gì cả.

- Rõ.

Lạn Mệnh Câu hít nhẹ một hơi, đối mặt với hơn hai mươi người vây quanh, hai tay cầm hai con dao ngắn, một tay cầm thuận một tay cầm ngược, hai dao chéo nhau trong tích tắc, ánh sáng lạnh lóe lên, đôi tay của tên đứng gần nhất phía trước mặt hắn đã bị chém đứt! Bàn tay đứt lìa vẫn còn nắm chặt con dao bầu rơi xuống đất! Máu tươi như suối phun ra từ vết cắt đen đỏ!

Lạn Mệnh Câu ra tay đắc thủ không ngừng, mỗi nhát dao vung ra, ắt có một người bị thương. Những tên Phúc Nghĩa Hưng vung vẩy vũ khí, so với Lạn Mệnh Câu linh hoạt xoay chuyển trong đám đông, trông như bị chậm lại vậy. Trước khi dao chém trúng, Lạn Mệnh Câu đã tránh được, rồi quay tay chém đứt cổ tay đối phương!

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc, nhắm mắt lại. Dù tâm hắn cứng rắn như sắt, nhưng vẫn không quen với cảnh tượng đẫm máu như vậy, cũng chẳng có tâm trạng thưởng thức võ công liều mạng của một tay Song Hoa Hồng Côn chân chính những năm 50 ở Hồng Kông.

Chỉ trong chớp mắt, hơn chục tên Phúc Nghĩa Hưng đã nằm la liệt dưới đất, người thì ngực có vết chém to tướng, kẻ thì đứt tay đứt chân. Máu tươi chảy ra từ hơn chục người gần như tụ thành một cái hồ nhỏ, dần dần vây quanh, cuối cùng nhốt Tống Thiên Diệu và hai viên cảnh sát trên mảnh đất trống còn sót lại giữa vũng máu.

Bốn năm tên Phúc Nghĩa Hưng may mắn không bị chém trúng, thấy tình hình không ổn đã sớm rút lui khỏi vòng chiến, bảo vệ người phụ nữ kia đứng ở xa. Lạn Mệnh Câu cũng không đuổi theo, chỉ đứng giữa đám người nằm ngổn ngang dưới đất, nhìn về phía Tống Thiên Diệu. Nếu Tống Thiên Diệu ra lệnh cho hắn chém luôn cả người phụ nữ đó, hắn sẽ lập tức ra tay.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía người phụ nữ và mấy tên Phúc Nghĩa Hưng đã tái mét mặt, nhổ điếu thuốc trong miệng xuống vũng máu, dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa đôi môi hơi khô, giọng điệu âm trầm nói:

- Ta đã bảo, kêu Kim Nha Lôi và Sái Lão Hùng đến đây gặp ta, bây giờ tin chưa? Còn nữa, vừa rồi ngươi nói gì? Khiêu khích ta? Được thôi, đưa Hoa ca về nhà, rồi ngươi rửa ráy sạch sẽ, thay bộ quần áo này, chờ tối nay ta đến nhà tìm ngươi. Ta sẽ để ngươi từ từ khiêu khích trước mặt hắn, được không? Nếu ngươi muốn chạy, ta không phải người giang hồ, không cần tuân thủ quy tắc giang hồ, cùng lắm cho cả nhà ngươi đi bơi miễn phí. Khiêu khích ta? Ngươi thật có gan.

Chương 49. Triệu Mỹ Trân không hề vĩ đại (1)

Nói xong câu đó, Tống Thiên Diệu không để Lạn Mệnh Câu ra tay nữa, mà vẫy tay đuổi người phụ nữ kia và mấy tên Phúc Nghĩa Hưng như đuổi ruồi:

- Cút ra xa, chờ tọa quán Phúc Nghĩa Hưng Kim Nha Lôi tìm các ngươi ra từ từ nói chuyện.

Không phải hắn không hiểu đạo lý chặt cỏ phải nhổ tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, làm việc phải làm tới nơi tới chốn. Mà là phải để lại cho Kim Nha Lôi và Nhan Hùng cơ hội cứu vãn thể diện. Nếu mình chém hết đám người này, Kim Nha Lôi còn lấy gì làm bậc thang để gặp mình.

Người phụ nữ vẫn đứng ngây ra tại chỗ, tiếng gọi - Tống thư ký- của Lạn Mệnh Câu khiến nàng như bị sét đánh. Hai tên cảnh sát mặc quân phục gọi Tống Thiên Diệu là Tống thư ký, nàng có thể không tin, thậm chí dù tin cũng có thể giả vờ không tin, để người của mình xông lên chém ngã Tống Thiên Diệu báo thù cho trượng phu.

Nhưng khi Lạn Mệnh Câu vừa mở miệng, những thủ hạ bên cạnh nàng lập tức mất hết can đảm ra tay. Những người giang hồ này có thể không tin lời cảnh sát, nhưng chắc chắn sẽ tin Lạn Mệnh Câu - một Song Hoa Hồng Côn. Bởi vì thân phận của Lạn Mệnh Câu không cần phải hư trương thanh thế để dọa người, chỉ cần danh tiếng của hắn cũng đủ để trấn áp tất cả mọi người có mặt.

Huống chi, Lạn Mệnh Câu đã chém ngã hơn nửa số thủ hạ của nàng. Những kẻ có thể đọ sức với Lạn Mệnh Câu là những hảo hán cũng mang danh hiệu Song Hoa Hồng Côn, xưng bá xưng vương ở Cửu Long Thành Trại của Phúc Nghĩa Hưng, chứ không phải là một tên tiểu tốt như Hoa ca và bản thân nàng - một nữ lưu thậm chí chưa từng có chức vị, chỉ là một lão tứ cửu.

Quan trọng nhất là, nàng vừa mới hô to muốn chém chết thư ký nhà họ Chử, và thốt ra những lời tục tĩu xúc phạm mẹ đối phương. Nhà họ Chử có thể không để tâm, nhưng Tống Thiên Diệu trước mặt đã nói rất rõ, hắn sẽ không động đến nàng, nhưng hắn có thể ép tọa quán Kim Nha Lôi của Phúc Nghĩa Hưng xử lý nàng.

Tống Thiên Diệu không thèm để ý đến người phụ nữ kia nữa, lại lấy ra hai trăm đồng chia cho hai tên cảnh sát đang hoảng sợ, rồi đuổi họ đi. Khi rời đi, hai tên mặc quân phục vẫn không ngừng cảm tạ Tống Thiên Diệu, tỏ vẻ vô cùng cảm kích.

Với địa vị hiện tại của Tống Thiên Diệu, nếu sau này hắn chỉ cần hé miệng nhắc đến tên họ với nhà họ Chử, việc hai người này chuyển từ cảnh sát mặc quân phục sang mặc thường phục chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Vì vậy khi rời đi, hai người không quên cam đoan với Tống Thiên Diệu rằng, chuyện xảy ra hôm nay, trước đó Hoa ca tự ngã vào dao, còn việc tại sao chỉ ngã một cái mà lại có hai vết dao thì hoàn toàn không cần quan tâm.

Còn về việc sau đó Lạn Mệnh Câu chém người, bọn họ cũng giống như Tống Thiên Diệu, đều không nhìn thấy gì cả, thời gian đó đang ở tiệm trà uống trà cùng Tống thư ký. Dù sao Phúc Nghĩa Hưng chắc cũng sẽ không báo cảnh sát, những bang hội giang hồ thời đại này vẫn giữ truyền thống tốt đẹp là

dù có mâu thuẫn lớn đến đâu cũng tuyệt đối không kinh động cảnh sát.

Còn cảnh sát Hồng Kông cũng vui vẻ với chuyện dân không tố cáo quan không xét xử, thấy cũng làm như không thấy.

Tống Thiên Diệu định gọi Triệu Văn Nghiệp cùng về nhà, nhưng quay đầu lại không thấy em họ đâu, Lạn Mệnh Câu đi đến chỗ Triệu Văn Nghiệp đứng lúc trước, nhặt lên ngỗng quay và hoa quả mà hắn vứt ở đó:

- A Nghiệp chắc là đi gọi huynh đệ trong bang hội rồi.

- Vất vả cho Câu ca, không ngờ Câu ca lại xuất hiện.

Tống Thiên Diệu nhạt nhẽo nói với Lạn Mệnh Câu một câu, rồi quay người đi gõ cửa nhà mình.

Gõ liên tục mấy cái, muội muội Tống Văn Văn mới cẩn thận hé cửa ra một khe nhỏ, thấy rõ là ca ca mình mới mở toang cửa. Khi nhìn thấy một mảng máu me và người bị thương ngoài cửa, nàng sợ hãi lùi lại hai bước.

Tống Thiên Diệu bóp bóp gò má còn hơi phúng phính của nàng, nở một nụ cười:

- Sợ thì đừng nhìn, lên lầu hai trốn đi, khỏi bị mùi tanh tưởi xộc vào mũi.

Nói xong với Tống Văn Văn, Tống Thiên Diệu còn quay người như ra lệnh cho hạ nhân, nói với Lạn Mệnh Câu:

- Câu ca, lát nữa khi người của Triều Dũng Nghĩa đến, bảo họ giúp dọn dẹp một chút, máu tươi rất dễ thu hút ruồi nhặng.

Lạn Mệnh Câu sững người, phản ứng của Tống Thiên Diệu rất lạnh nhạt. Chẳng lẽ mình cứu hắn một lần, dù không đối xử với mình bằng cả tấm lòng biết ơn, ít nhất cũng phải có chút khách sáo bề ngoài chứ. Mời mình vào nhà uống chén nước

ngồi một lát cũng đâu có quá đáng, vậy mà nghe giọng điệu của Tống Thiên Diệu, rõ ràng là bảo hắn ở ngoài, không có ý định cho hắn vào nhà.

Hôm qua Tống Thiên Diệu còn có thể trò chuyện thân mật với mình và Ngư Lan Khôn, thậm chí còn hào phóng thưởng công mỗi người năm trăm đồng, sao hôm nay lại có vẻ như không vui với mình vậy?

Lạn Mệnh Câu có đầu óc nhanh nhạy hơn Ngư Lan Khôn một chút, lập tức nhớ lại cảnh tượng Chử Hiếu Tín mắng Trần A Thập và bọn hắn tối qua. Chẳng lẽ vị Chử thiếu gia đó đã giải quyết xong chuyện của Trương Vinh Cẩm, chuẩn bị xử lý Triều Dũng Nghĩa rồi sao, nên vị Tống thư ký này mới không muốn tỏ ra thân thiết với mình nữa?

Tống Văn Văn hơi ngẩn người nhìn chằm chằm vào người anh trai này của mình. Nàng là em gái ruột của Tống Thiên Diệu, hai anh em cùng lớn lên, bình thường thân thiết không thể thân thiết hơn.

Chỉ một câu nói của Tống Thiên Diệu đã khiến nàng cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt của đối phương. Trước đây anh trai mình vốn nghĩa hiệp, tính cách phóng khoáng hào sảng, dễ gần. Nhưng vừa rồi khi hắn nhìn vị Câu ca đó, ánh mắt rất sắc bén, lời nói nghe cũng nhạt nhẽo, không giống một thanh niên mười tám tuổi.

Chương 50. Triệu Mỹ Trân không hề vĩ đại (2)

Giọng điệu đó giống những người giàu có mà nàng gặp ở quán trà hơn, giọng điệu bình thản, nhưng chỉ một câu nói tùy ý cũng có thể khiến người ta từ trong lòng dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Để mặc Lạn Mệnh Câu đứng ngẩn người ở cửa, Tống Thiên Diệu ôm vai em gái, đẩy nàng vào phòng. Trong phòng, lão đầu đang giúp mẹ vỗ lưng thông khí. Triệu Mỹ Trân mắt nhắm mắt mở, thở dài hổn hển, yếu ớt lẩm bẩm:

- Lần này thì xong rồi, A Diệu đâm người giữa phố, dù cảnh sát không truy cứu, Hoa ca cũng không tha cho nó đâu… Sao A Diệu của ta lại khổ thế này, không làm được cảnh sát, giờ lại chọc giận mấy cái bang hội đó…

Tống Thiên Diệu kéo một cái ghế què đặt bên giường, dùng tay vẫy vẫy trước mặt lão mẫu:

- Này, lão mẫu, con vẫn còn đây, bọn sái lão đã đi rồi, mấy người Phúc Nghĩa Hưng bên ngoài cũng đã được giải quyết xong, lúc đi bọn sái lão còn nói, là Hoa ca tự mình không cẩn thận ngã xuống đất, đúng lúc bị dao của Lý Lão Thực đâm trúng, không liên quan gì đến con.

- Hả?

Triệu Mỹ Trân vốn đang nhắm mắt mở mắt, đột nhiên trợn tròn mắt, ánh mắt lóe lên thần thái, nhìn đứa con trai mặc vest chỉnh tề sạch sẽ trước mặt:

- Con nói gì?

- Bọn sái lão nhận bốn trăm đồng, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, người của Hoa ca cũng bị đại ca của A Nghiệp chém bị thương, từ đầu đến cuối, không liên quan gì đến con.

Tống Thiên Diệu lặp lại một lần nữa với lão mẫu.

Hắn có ấn tượng không mấy tốt đẹp về em gái và phụ thân mình. Em gái Tống Văn Văn là con gái út, bình thường được cha mẹ và hắn cưng chiều nhiều hơn, tuy xuất thân từ khu nhà gỗ nhưng tính cách có phần kiêu kỳ, không đáng yêu. Còn phụ thân hắn, là một người thật thà, làm người bản phận nhưng nhu nhược, tâm lý tiểu thị dân điển hình, thấy lợi thì muốn chen vào, gặp rắc rối thì sợ hãi, chẳng có chút đảm đang của đàn ông.

Chỉ có vị lão mẫu mạnh mẽ này mới là trụ cột thực sự của gia đình trước đây. Những năm qua bà đông chống tây đỡ, lo liệu để gia đình này không đổ, còn cố gắng nuôi lớn hai đứa con. Tuy mang tính thị tục và sự xảo quyệt của người nghèo, nhưng bản tính không xấu, ở khu nhà gỗ cũng được coi là người nhiệt tình, thường giúp đỡ hàng xóm.

Nếu không, ba ngàn đồng để Tống Thiên Diệu thi vào trường cảnh sát cũng không thể được bà gom góp nhanh như vậy. Đây là một người phụ nữ không bị nghèo khó và gian nan đè bẹp, không đáng được ca ngợi, cũng không thể nói là vĩ đại, nhưng ít nhất cũng đáng để Tống Thiên Diệu, đứa con trai này tôn trọng và giữ lòng hiếu thảo đối với bà.

…

- Thật sao?

Triệu Mỹ Trân không chắc chắn hỏi lại một lần nữa.

Tống Thiên Diệu cúi đầu nhìn xuống cơ thể mình, cười cười:

- Nếu là giả, giờ này con chẳng phải đã bị người của Hoa ca chém chết rồi sao?

Vừa nói, Tống Thiên Diệu lấy ví tiền ra mở, rút từ bên trong ba ngàn đô la Hồng Kông tiền mặt, vẫy vẫy trước mắt mẹ mình:

- Ba ngàn đô, không thiếu một xu, không cần lo lắng nữa, con trai của mẹ đã nói hôm qua là có thể lấy được tiền thì chắc chắn sẽ lấy được.

- Không phải là ngươi tự vẽ đấy chứ, lừa mẹ ngươi chưa từng thấy tờ một ngàn đô Hồng Kông trông như thế nào?

Triệu Mỹ Trân nhìn thấy tiền mặt, tinh thần lại hồi phục thêm vài phần, hung hăng vung tay một cái, hất Tống Xuân Lương đang giúp bà xoa lưng sang một bên, tự mình chộp lấy ba ngàn đô trong tay Tống Thiên Diệu, lật đi lật lại xem xét rồi nói.

Người ở khu nhà gỗ, năm trăm đô Hồng Kông còn ít người thấy, huống chi là một ngàn đô, tiền tiết kiệm trong nhà những người nghèo ở khu nhà gỗ đều là từng đồng lẻ tích góp, hơn nữa cũng không biết phải gửi tiền vào ngân hàng hoặc đổi thành tiền mặt ở ngân hàng, chưa từng thấy tờ một ngàn đô Hồng Kông là chuyện bình thường.

- Lấy ở đâu ra vậy?

Triệu Mỹ Trân nắm chặt tiền trong lòng bàn tay, nhìn về phía con trai mình hỏi:

- Ngươi đêm qua không về nhà, hôm nay lại đổi quần áo mới? Không phải là đi cướp với người ta đấy chứ?

- Không phải, cướp bóc là chuyện không có tiền đồ, con trai của mẹ không thèm làm đâu, con bây giờ làm thư ký, lương tháng hai trăm ba mươi đô, số tiền này là tạm ứng lương trước.

Tống Thiên Diệu hoàn toàn không tỏ ra mất kiên nhẫn, kể lại cho mẹ mình nghe chuyện hắn trở thành thư ký của Chử Hiếu Tín như thế nào, kể cả vấn đề ba ngàn đô ban đầu, cũng nói ra một cách thành thật.

- Ngươi nói là, ngươi cầm ba ngàn đô vay được, chỉ một đêm đã tiêu sạch?

Tống Xuân Lương nghe Tống Thiên Diệu nói hắn cầm tiền đến Lục Vũ Trà Lâu, nhờ Ngô Kim Lương giúp lấy tiền tiếp đãi Chử Hiếu Tín, đến Thái Bạch Hải Sản Phường mời khách, đến Lệ Trì Hoa Viên uống rượu, mi mắt cũng giật giật.

Lục Vũ Trà Lâu, Thái Bạch Hải Sản Phường, Lệ Trì Hoa Viên, những nơi này đều là từ ngữ thường được nhắc đến trong miệng mọi người, nhưng đối với người ở khu nhà gỗ mà nói, họ không có can đảm bước chân đến những nơi đó dù chỉ một bước, thậm chí đi ngang qua cũng không dám nhìn lâu, sợ rằng đối phương sẽ thu tiền.

- Im miệng! Mau đi nấu cơm! Lão nương đói bụng rồi!

Triệu Mỹ Trân lúc này đã hoàn toàn hồi phục, tinh thần sung mãn ngồi thẳng người trên giường, bực bội trừng mắt nhìn Tống Xuân Lương nói:

- Lão nương vừa mới đứng ngoài cửa đấu với Hắc Tâm Hoa, ngươi cũng không biết giúp ta đẩy một cái? Đi nấu cơm đi! Tiêu thì cứ tiêu! Ba ngàn đô đổi lấy một vị trí thư ký nhà họ Chử, đáng giá!

Tống Xuân Lương ngoan ngoãn xuống đất, chạy đi vo gạo chuẩn bị nấu cháo, tuy nhiên vừa vo gạo vừa dỏng tai lên nghe cuộc đối thoại giữa Tống Thiên Diệu và Triệu Mỹ Trân.

Triệu Mỹ Trân nhìn Tống Thiên Diệu với ánh mắt sáng rực nói:

- Rồi ngươi mời Chử thiếu gia ăn cơm, hắn liền mời ngươi làm thư ký? Thư ký nhà họ Chử, tiêu hết ba ngàn đô cũng không sao! Còn oai phong hơn cả làm cảnh sát!

- Ca, ca chưa từng đi học, nhiều lắm chỉ là hồi nhỏ học viết chữ với ông nội, làm sao làm thư ký cho người ta được?

Tống Văn Văn vẫn luôn đứng bên cạnh, lúc này nghe thấy anh trai mình lại trở thành thư ký của công tử hội trưởng Triều Phong thương hội, không nhịn được chen vào hỏi một câu.

Chương 51. Trả tiền!

Nàng từng thấy những thư ký của người giàu có ở quán trà, tất cả đều là những thanh niên xuất thân từ các học viện danh tiếng, mặc vest bảnh bao, đeo kính gọng vàng, mở miệng là có thể nói tiếng Anh thành thạo, đi đường thì như muốn ngẩng cằm lên trời, anh trai của nàng, một thanh niên khu nhà gỗ như vậy, lại cũng trở thành người như thế sao?

- Cút lên gác xép đi! Anh trai ngươi là người biết chữ nhiều nhất cả khu nhà gỗ, sao lại không đủ tư cách làm thư ký! Miệng quạ đen!

Nghe thấy con gái nghi ngờ, Tống Thiên Diệu vẫn chưa có phản ứng gì, Triệu Mỹ Trân đã trợn mắt, quát một câu với Tống Văn Văn.

Quát xong Tống Văn Văn lên gác xép, Triệu Mỹ Trân xuống giường, lục tung hòm xiểng tìm ra một bộ áo bông dày chỉ mặc vào dịp Tết, cũng chẳng quan tâm trời nóng nực, trực tiếp khoác ra ngoài áo may ô, nắm 3000 đồng định đi ra ngoài.

Tống Thiên Diệu nhìn lão mẫu không hiểu hỏi:

- Ơ, lão mẫu, người làm gì vậy?

- Trả tiền!

Triệu Mỹ Trân nói đầy khí thế:

- Mấy tên vương bát đản này! Hôm qua từng đứa xếp hàng đá đít kẻ sa cơ, hôm nay lão nương sẽ từng nhà đến đạp lại! Đám đàn ông của mấy con mụ đó đều làm việc ở bến tàu, phần lớn đều giúp thương hội Triều Phong bốc dỡ hàng hóa, ta phải cho chúng biết, A Diệu nhà ta bây giờ là thư ký của nhị công

tử hội trưởng thương hội Triều Phong! Còn dám đá đít kẻ sa cơ, sau này đói cũng đói chết chúng!

Tống Thiên Diệu cúi đầu không nói gì, hắn cảm thấy biểu hiện như vậy của lão mẫu rất mất mặt, muốn mở miệng ngăn cản, nhưng nghĩ lại, lão mẫu của mình chỉ là phụ nữ nghèo xuất thân từ khu nhà gỗ, không có kiến thức gì, nếu không để bà khoe khoang, nói không chừng bà còn tưởng mình lừa bà, thôi, cứ để mặc bà đi, dù sao cũng chỉ là khu nhà gỗ mà thôi.

Khi Triệu Mỹ Trân bước ra khỏi cửa nhà, bên ngoài hai ba chục gã trai lực lưỡng tay cầm đòn gánh đang dưới sự dẫn đầu của Triệu Văn Nghiệp, dọn dẹp vết máu bên ngoài, người bị thương đã được khiêng đi từ lâu, lúc này đang dùng thùng gỗ tạt nước rửa sạch vết máu tươi trên đường đá.

- Dì Trân.

Triệu Văn Nghiệp vừa tạt xong một thùng nước ngẩng đầu lên, đã thấy Triệu Mỹ Trân bước ra khỏi nhà, vội vàng chào hỏi.

Nhìn thấy Triệu Văn Nghiệp, vẻ mặt vừa rồi còn hơi hoảng hốt của Triệu Mỹ Trân đã dịu xuống, bà biết Triệu Văn Nghiệp là người làm việc ở bến tàu, vậy những người này chắc là anh em của Triệu Văn Nghiệp, hít hít mũi, nhìn hai ba chục hán tử này, Triệu Mỹ Trân nói với Triệu Văn Nghiệp đang đi tới:

- A Nghiệp, những người này đều là anh em bến tàu của ngươi phải không?

- Vâng, dì Trân.

Triệu Văn Nghiệp nói.

Rồi dưới ánh mắt ngạc nhiên của Triệu Văn Nghiệp, bà dì Triệu Mỹ Trân nổi tiếng keo kiệt này ưỡn thẳng lưng, hiếm khi rộng rãi nói với đám khuân vác đang giúp dọn dẹp trước mặt:

- Vất vả mọi người rồi, lát nữa mọi người ở lại cùng ăn cơm tối!

Những khuân vác này đều đã biết thân phận của Tống Thiên Diệu, vừa rồi cũng nghe Triệu Văn Nghiệp gọi đối phương là dì Trân, lập tức nghĩ ra đây là mẹ của Tống Thiên Diệu, nghe bà mở miệng mời ăn cơm tối, ầm ĩ hoan hô, không một ai từ chối, trong mắt họ, chi phí mời bọn họ ăn cơm, đối với thân phận như Tống Thiên Diệu mà nói, đúng là chín trâu mất một sợi lông, đối phương cho mặt mũi, mình không thể từ chối.

- Đ.m… mấy người này không biết khách sáo là gì sao?

Triệu Mỹ Trân nghe thấy mấy gã hán tử trước mặt này đều không biết cái gọi là khách sáo, hít một hơi lạnh rủa thầm, nhưng bà lập tức hạ giọng nói với Triệu Văn Nghiệp:

- Ngươi vào ngay, bảo dượng ngươi lấy hết gạo trong nhà ra nấu cơm, còn nữa, trong nhà còn lại mấy chục đồng, bảo A Diệu đi mua ít thịt, không thể để A Diệu mất mặt.

Dặn dò xong Triệu Văn Nghiệp, Triệu Mỹ Trân sờ sờ 3000 đô Hồng Kông trong túi lúc này, ngẩng cao đầu bước vào nhà Lý Lão Thực bên cạnh.

Không cần vợ chồng Lý Lão Thực mời, Triệu Mỹ Trân tự mình thuộc đường thuộc lối xông thẳng vào phòng đối phương, ngồi lên ván giường, "bộp" một cái vỗ 1000 đồng lên giường, nói với vợ chồng Lý Lão Thực và Hồng tẩu đang hoảng hốt trước mặt:

- Ta đến trả tiền! Nợ nhà các ngươi 300 đồng phải không? Đây là 1000 đồng! Trả lại tiền thừa!

…

Nhan Hùng mua một ít đồ bổ như nhân sâm, bào ngư, hải mã, rồi lại đến Quảng Sinh Hành giúp hai bà vợ của Kim Nha

Lôi chọn vài chai nước hoa và mấy tấm lụa.

Hiện nay, phụ nữ Hồng Kông đều quen xức nước hoa của Quảng Sinh Hành lên người. Không chỉ có mùi thơm lâu, che được mùi mồ hôi mà còn đuổi được muỗi, ngược lại còn được ưa chuộng hơn cả nước hoa ngoại nhập.

Chỗ ở của Kim Nha Lôi là một tòa nhà kiểu Đường ở Kinh Sĩ Bá. Là tọa quán của hội Phúc Nghĩa Hưng, Kim Nha Lôi không giống như những tên thoại sự của các bang hội khác, thói quen hàng ngày đến đường khẩu kiểm tra sổ sách hoặc tính toán hôm nay cả bang hội kiếm được bao nhiêu tiền.

Nếu bang hội không có việc gì, hắn thích ở nhà đánh mạt chược, đẩy cửu, khi xưa hắn đến Hồng Kông, bắt đầu cuộc đời giang hồ từ chân phụ tá sòng bạc, giờ đã mấy chục năm trôi qua, cơn nghiện cờ bạc tuy không lớn như trước, nhưng một ngày không đụng đến mạt chược hay cửu, vẫn cảm thấy ngứa ngáy tay chân.

Khi Nhan Hùng đến cửa, Kim Nha Lôi đang cùng đại phu nhân, tiểu phu nhân và nữ hầu trong nhà đánh mạt chược, nhắc đến chuyện trưa nay Nhan Hùng mời hắn và các lão đại giang hồ khác cùng đến mặt tiền tại Quảng Châu tửu gia, nói đến việc Nhan Hùng từ thám mục biến thành quân trang, hơn nữa còn đi canh hồ chứa nước Sa Đầu Giác, đại phu nhân của Kim Nha Lôi là chị Thu ngậm điếu thuốc lá Thọ Bách Niên dành cho nữ, tiện tay đánh ra một quân hai vạn nói:

- Ối~ Vậy mà ngươi còn lấy bốn vạn từ bang hội đưa cho hắn? Hắn đã thành quân trang ở Sa Đầu Giác, e rằng cả đời cũng không trả nổi bốn vạn này!

Chương 52. Kim Nha Lôi - Cực lạc sinh bi

Tiểu phu nhân của Kim Nha Lôi tên là Tuyết Ni, vốn là vũ nữ, sau lấy Kim Nha Lôi làm thiếp, lúc này liếc mắt đưa tình nhìn Kim Nha Lôi, nũng nịu nói:

- Tỷ tỷ còn nói vậy, lão gia ta há lại không nhìn thấu chuyện này, đã chịu cho hắn mượn, tự nhiên là có tính toán của lão gia.

Chị Thu ngước mắt nhìn Tuyết Ni, hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Kim Nha Lôi cũng lười để ý đến mũi tên ngầm của hai bà vợ, vuốt ve quân mạt chược nói:

- Tuy lần này sái lão Hùng quả thật có phần thảm hại, nhưng rõ ràng đã bán một ân tình lớn cho nhà họ Chử, nhà họ Chử là loại người nào, đối với chuyện này sẽ không keo kiệt đâu, nói không chừng một năm nửa năm nữa, sái lão Hùng sẽ trở thành cảnh trưởng của Du Ma Địa.

Đang nói đến đây, tiểu đệ bên ngoài đi vào nói với Kim Nha Lôi:

- Đại ca, sái lão Hùng mang đồ đến thăm ngài.

- Ồ, để hắn vào đi, hắn sắp đi Sa Đầu Giác, trước khi đi phải gặp mặt một lần.

Kim Nha Lôi tùy ý đẩy quân mạt chược trong tay, nói với tên tiểu đệ thân cận này.

Rồi lại bảo nữ hầu đi pha trà, Nhan Hùng tự mình xách những đồ bổ như nhân sâm, bào ngư, hải mã, phía sau A Vĩ cầm lụa, cầm phấn son và mỹ phẩm, hai người bước vào, Nhan Hùng vừa thấy Kim Nha Lôi liền nở nụ cười rạng rỡ:

- Đại ca! Ngày mai ta phải đi Sa Đầu Giác, sau này núi cao sông dài, không còn thuận tiện gặp ngài như bây giờ, nên trước khi đi mua ít đồ, cũng cảm ơn đại ca lần này đã ủng hộ ta, vừa cho tiền vừa giúp ta đến tửu gia chống đỡ.

Kim Nha Lôi ngồi yên trên ghế không nhúc nhích, hai bà vợ thì đánh giá món quà trong tay Nhan Hùng và A Vĩ, khi thấy rõ là yến, bào ngư, vi cá, hải mã, những thứ bổ dưỡng quý giá, còn có lụa là, phấn son, đều hài lòng gật đầu, chị Thu không đợi Kim Nha Lôi mở miệng, đã cười nói với Nhan Hùng:

- A Hùng, ngươi có tâm lắm. Nghe nói ngươi sắp đi Sa Đầu Giác, chắc hẳn có nhiều việc phải xử lý, vậy mà vẫn nhớ đến đại ca của ngươi. Đại ca ngươi quả không nhìn lầm người. A Như, đừng để A Hùng đứng ôm quà nặng như vậy, ngươi mau giúp hắn nhận lấy. Mời A Hùng và huynh đệ của hắn ngồi xuống uống trà, rồi đi rửa ít trái cây ra đây. Thật chẳng có chút tinh ý nào cả.

Nữ hầu tự nhiên bước tới, đón lấy quà từ tay Nhan Hùng. Nhan Hùng cười với tẩu tẩu:

- Tẩu tẩu chu đáo nhất, quan tâm đến huynh đệ. A Vĩ, đi giúp một tay.

- Trưa mới gặp mặt, nếu ngươi bận rộn, không đến thăm ta, ta cũng không trách ngươi đâu. Ngồi xuống uống trà đi.

Kim Nha Lôi đợi hai lão bà của mình lui xuống chia quà, nữ tỳ và A Vĩ cũng đã vào bếp rửa trái cây, mới kẹp điếu thuốc nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng ngồi xuống bên phải Kim Nha Lôi:

- Đại ca, nhờ bang hội giúp ta bốn vạn đồng, ta mới mời được Lý Tựu Thắng. Tối nay ta đặt một bàn ở Thái Bạch Hải Sản Phường, mời đại ca dùng bữa, tiện thể giới thiệu cho đại ca một người.

Mắt Kim Nha Lôi lập tức sáng lên:

- Người nhà họ Chử?

- Là thư ký của nhị công tử nhà họ Chử.

Nhan Hùng hạ thấp giọng nói:

- Ta nói với Tống thư ký rằng, Nhan Hùng ta hôm nay có thể gánh vác chuyện này, phần lớn là nhờ đại ca Kim Nha Lôi của ta chống lưng, bỏ ra bốn vạn đồng để lo lót cho Lý Tựu Thắng. Lần này tuy ta bị điều đi Sa Đầu Giác canh hồ chứa nước, nhưng đại ca và bang hội vẫn còn ở Du Ma Địa và khu vực Cửu Long Thành này, không biết có thể nhờ Chử thiếu gia nể mặt cho không, để lão Phúc kiếm được một chỗ đứng chân ở bến tàu. Vị Tống thư ký đó đã nhìn mặt ta mà đồng ý rồi.

Kim Nha Lôi vỗ mạnh vào vai Nhan Hùng, xúc động nói:

- Tốt! A Hùng! Ta quả thật không nhìn lầm ngươi! Ngươi đúng là luôn nghĩ cho bang hội! Có được một mảnh đất ở bến tàu, lại kết nối được với thuyền của Triều Phong thương hội…

Kim Nha Lôi càng nói càng kích động, người đã bốn năm mươi tuổi vậy mà không kìm được đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng khách.

Hắn là người Triều Châu, nhưng lại gia nhập Phúc Nghĩa Hưng. Những năm qua tuy đã ngồi lên vị trí lão đại một phương trong giang hồ, nhưng chỉ là bề ngoài hào nhoáng.

Những bang hội chữ Triều kia, nếu có kẻ giết người giữa phố, nhiều lắm bốn năm vạn đồng là có thể tìm được kẻ thế

mạng lên giá treo cổ. Còn thủ hạ của mình nếu giết người, muốn tìm kẻ thế mạng thì phải trả đúng giá niêm yết hai mươi vạn đồng Hồng Kông mới có thể lấy lý thay đào.

Tại sao vậy? Chỉ vì trong đội cảnh sát không có quan hệ. Những sai lão cảnh sát đó đều có các đầu chữ riêng, các thương hội riêng đứng sau hậu thuẫn. Ngoài thế lực đứng sau mình ra, những người khác đều không nể mặt, dù mình có đưa tiền hối lộ cho sai lão, bọn chúng cũng chỉ nhận tiền mà không làm việc, thậm chí có những sai lão, ngay cả tiền cũng không nhận.

Nguyên nhân chính là vì những thế lực đứng sau các sai lão Triều Châu này không coi mình và Phúc Nghĩa Hưng là bang hội Triều Châu, dù cho hiện tại 80% thành viên của Phúc Nghĩa Hưng đều là người Triều Châu.

Đây cũng là lý do tại sao khi Nhan Hùng đến bái hắn làm đại ca, hắn trực tiếp cho Nhan Hùng một vị trí Hồng Côn. Không phải Hồng Côn không đáng giá, mà là Phúc Nghĩa Hưng quá cần những thế lực bên ngoài này ủng hộ.

Và bây giờ, Nhan Hùng nói với hắn rằng, Triều Phong thương hội nể mặt hắn đã ra mặt cho Chử Hiếu Tín, chuẩn bị ban cho Phúc Nghĩa Hưng một cơ hội đặt chân lên bến tàu?

Bến tàu, nơi phong vân, nơi béo bở, nơi anh hùng tụ hội. Không phải cứ cầm dao dẫn vài trăm người đến bến tàu chém giết là có thể chiếm được một mảnh đất. Thế lực ở bến tàu chằng chịt, phía sau đều có các thương hội lớn chống lưng.

Chương 53. Ta sẽ đến uống rượu mừng (1)

Ví dụ đơn giản, nếu Phúc Nghĩa Hưng và Triều Dũng Nghĩa tranh giành bến tàu, một ngày hai bên thương vong cả trăm người, ngày hôm sau, người của Triều Dũng Nghĩa đứng ra tiếp tục đánh chỉ có nhiều hơn chứ không ít đi, dù ngày đầu có bị Phúc Nghĩa Hưng đánh bại cũng vẫn khí thế ngút trời, bởi vì có Triều Phong thương hội chống lưng.

Một thành viên Triều Dũng Nghĩa chết, phí an táng bao nhiêu, phí thuốc men bao nhiêu, phí thương tích dao chém bao nhiêu, người của Triều Phong thương hội đã chuẩn bị sẵn sàng. Còn bên mình thì sao? Chỉ có thể dựa vào số vốn tích lũy bao năm của Phúc Nghĩa Hưng mà chống đỡ. Một bang hội so tài lực với một thương hội hay sao?

Đối phương một ngày chết một nghìn người, Triều Phong thương hội có thể không chớp mắt móc tiền ra bồi thường cho gia quyến người chết, còn bên mình một ngày chết năm trăm người, đã đủ để Kim Nha Lôi tự nhảy xuống biển tự vẫn.

Cho nên muốn vào bến tàu, nhất định phải có thương hội mở lời mới được. Bây giờ, cơ hội này cuối cùng đã đến, Kim Nha Lôi chỉ cảm thấy trời không phụ lòng người, để hắn nhặt được một tên sái lão Triều Châu như Nhan Hùng đặt dưới trướng mình.

- Tốt, tốt, ta sẽ sắp xếp ngay, không thể để Tống thư ký mời. A Nhạc, đi đặt cả tòa nhà Thái Bạch Hải Sản Phường, tối nay tất cả chi phí tính vào đầu ta.

Kim Nha Lôi đứng giữa phòng khách, liếc nhìn Nhan Hùng, ra lệnh cho tiểu đệ thân cận của mình ở cửa.

Đúng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng hô:

- Lão đại, vợ chồng Hắc Tâm Hoa mở sòng bạc ở Gia Lâm Biên Đạo, nghe nói đắc tội với một Tống thư ký của Triều Phong thương hội, bị Lạn Mệnh Câu của Triều Dũng Nghĩa đi gặp Tống thư ký tình cờ chém gục hơn mười huynh đệ, bây giờ vợ Hắc Tâm Hoa đang ở ngoài muốn gặp ngài!

…

Hôm nay, tất cả mọi chuyện xảy ra bên ngoài, Lý Lão Thực đều nhìn thấy rõ ràng, từ việc Hắc Tâm Hoa đến nhà đòi nợ gia đình Triệu Mỹ Trân, cho đến việc Tống Thiên Diệu dùng dao thịt bò của mình đâm đối phương, thậm chí ngay trước mặt hai cảnh sát, Lạn Mệnh Câu song đao chém gục hơn mười thành viên Phúc Nghĩa Hưng.

Quan trọng nhất là, nghe thấy cả cảnh sát lẫn Lạn Mệnh Câu đều gọi Tống Thiên Diệu là Tống thư ký, hơn nữa là thư ký của nhà họ Chử thuộc Triều Phong thương hội. Chỉ trong một đêm ngắn ngủi không gặp, gã hàng xóm nghèo hèn hôm qua đã lột xác thành rồng.

Ngoài việc hồn vía lên mây, miệng Lý Lão Thực còn đắng ngắt, không nên nghe lời xúi giục của vợ mình, hôm qua vội vàng đến cửa đòi hủy hôn. Nếu hôm qua không có câu nói đó, con gái mình đã là phu nhân thư ký, vợ chồng mình đã là nhạc phụ nhạc mẫu của thư ký nhà họ Chử…

Nhưng bây giờ, cùng với tờ ngàn đô Hồng Kông Triệu Mỹ Trân vỗ trước mặt, tất cả đã tan thành mây khói.

Lý Lão Thực không tin Triệu Mỹ Trân có thể lấy ra được một ngàn đô Hồng Kông, nói cách khác, bây giờ nhà họ Tống lấy ra được một tờ trăm đô nguyên vẹn cũng không thể, vậy

thì tờ một ngàn đô này hiển nhiên là do Tống Thiên Diệu đưa cho Triệu Mỹ Trân.

- Dì Trân…

Lý Lão Thực ngây người nhìn tờ ngàn đô không biết nói gì, ngược lại bên cạnh vợ hắn là A Hồng sau khi qua cơn bối rối ban đầu, nặn ra một nụ cười gượng gạo mở miệng:

- Dì Trân, A Diệu…

- Hừ! Im miệng! Lão nương không muốn nói thêm lời nào với hai đứa bạc bẽo các ngươi nữa! Dù không phải thông gia, cũng là hàng xóm láng giềng, nghĩ đến tình cảm bình thường ta rảnh rỗi giúp các ngươi rửa đồ ăn mặn, các ngươi cũng nên ra giúp ta chặn cửa chứ, nhưng các ngươi thì sao? Trơ mắt nhìn Hắc Tâm Hoa bắt Văn Văn nhà ta! Trả tiền đây! Từ nay về sau không qua lại nữa!

Triệu Mỹ Trân tức giận gào lên với hai người.

Lý Lão Thực bị Triệu Mỹ Trân quát cho cúi gằm mặt xuống, còn vợ hắn lại cười tươi hơn. Làm hàng xóm bao nhiêu năm nay, bà ta đã quá rõ tính cách của Triệu Mỹ Trân, nếu nàng quát tháo om sòm với ngươi thì cơn giận đó chỉ là tạm thời, dỗ dành nàng nguôi giận, đợi nàng hết tức thì mọi chuyện sẽ lại như thường.

Điều đáng sợ nhất là Triệu Mỹ Trân không nổi giận, chỉ lạnh lùng ném tiền rồi bỏ đi, như vậy mới là không còn cơ hội qua lại nữa.

Vì thế A Hồng bước tới, bất chấp ánh mắt ghét bỏ của Triệu Mỹ Trân, nhẹ nhàng vỗ về lưng đối phương:

- Chị Trân, bớt giận đi, em vừa ở trong phòng dọn dẹp, không biết chuyện bên ngoài, chồng em chị cũng biết đấy, là đồ vô dụng, nếu em ở ngoài, chắc chắn sẽ đứng ra giúp chị

chặn cửa mà. Còn nữa, tối qua Tố Trinh khóc thầm suốt đêm…

- Mẹ, tối nay con không về nhà ăn cơm đâu, vừa rồi con nghe A Nghiệp nói, mẹ để mấy huynh đệ của hắn ngoài cửa ở lại ăn cơm tối nay à?

Giọng nói của Tống Thiên Diệu cùng người cùng vào từ bên ngoài, sắc mặt vẫn ôn hòa như thường ngày, cũng không thấy chút giận dữ nào, như thể người vừa ra tay đâm người không phải là hắn vậy.

Nhìn thấy Lý Lão Thực và dì Hồng, Tống Thiên Diệu còn cười chào hỏi:

- Chú Lão Thực, dì Hồng, con đến gặp mẹ con nói vài câu.

- Các người cứ nói chuyện, các người cứ nói chuyện, A Diệu, ngồi xuống, ta đi pha trà cho cháu.

Lý Lão Thực phản ứng chậm chạp, nhưng dì Hồng lại rất nhanh nhẹn, đứng dậy kéo một cái ghế đến bên cạnh Tống Thiên Diệu, rồi vội vàng đi đun nước.

- Không cần phiền phức đâu, dì Hồng, con đi ngay đây.

Tống Thiên Diệu cười với dì Hồng, rồi tiếp tục nói với Triệu Mỹ Trân:

- Tiền thì đợi ăn xong bữa tối, chờ mấy huynh đệ của A Nghiệp ăn xong, mẹ đến trả tiền, chứ khu nhà gỗ rất lộn xộn, mẹ tự cầm nhiều tiền như vậy, cẩn thận bị bọn nghiện cướp mất.

- Tối qua đã không về nhà, tối nay lại không ăn cơm ở nhà?

Triệu Mỹ Trân đứng dậy, có vẻ lo lắng hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cười với Triệu Mỹ Trân:

- Con đi tiễn một người bạn thám mục cảnh sát, hôm nay huynh ấy thuyên chuyển công tác, mời huynh ấy ăn cơm tiễn biệt.

Chương 54. Ta sẽ đến uống rượu mừng (2)

Rồi lấy hết tiền lẻ trong ví ra, cộng lại còn hơn một trăm đồng, đưa cho Triệu Mỹ Trân:

- Số tiền này đừng tiếc, mua ít thịt rau, mẹ không phải giữ thể diện cho con đâu, họ là huynh đệ trong bang hội của A Nghiệp, mẹ giúp hắn thôi. Vậy nhé, con đi đây, còn nữa, thời gian này nếu con không về nhà ăn cơm và ngủ, mẹ đừng lo cho con, cũng đừng để cửa chờ con, con có chỗ ngủ. Vài ngày nữa, con sẽ thuê cho mẹ một căn nhà kiểu Tây gần miếu Thiên Hậu ở Vịnh Đồng La, khi rảnh thì dọn dẹp phòng ốc, mẹ sẽ sớm được chuyển đi khỏi đây, không phải lo lắng mỗi đêm sẽ xảy ra hỏa hoạn nữa.

Nói xong, Tống Thiên Diệu liền đi ra ngoài, đi được vài bước, hắn quay đầu cười với Lý Lão Thực và dì Hồng:

- Chuyện hôn sự của Tố Trinh nhớ thông báo cho con nhé, rượu mừng con nhất định sẽ đến uống.

Khi Tống Thiên Diệu đi ra khỏi cửa nhà Lý Lão Thực, dì Hồng hai chân mềm nhũn, ngã phịch xuống chiếc ghế vừa kéo cho Tống Thiên Diệu.

Tên A Diệu này dường như không còn hiền lành như trước nữa, vừa rồi chỉ một câu đã chặn đứng tất cả những toan tính nhỏ nhặt của bà ta.

Bà ta liếc nhìn Triệu Mỹ Trân, thấy sắc mặt Triệu Mỹ Trân cũng lại trầm xuống vì câu nói cuối cùng của con trai.

…

Tống Thiên Diệu ra khỏi cửa, nói với Triệu Văn Nghiệp đang cùng lão đầu phát thuốc lá cho đám huynh đệ trong bang hội:

- A Nghiệp, đi với ta đến Thái Bạch Hải Sản Phường, tối nay ta hẹn Sái Lão Hùng và Kim Nha Lôi, tọa quán của Phúc Nghĩa Hưng ăn cơm.

- Ồ, Diệu ca, vậy tiểu đệ ra ngoài gọi hai chiếc xe kéo.

Triệu Văn Nghiệp đưa cả gói thuốc lá cho một huynh đệ, quay người nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Lạn Mệnh Câu:

- Câu ca, tối nay không bằng cùng đi uống rượu ở Thái Bạch Hải Sản Phường, hôm nay đa tạ huynh có mặt tại đây.

- Gọi ba chiếc xe kéo.

Nói xong, cũng không đợi Lạn Mệnh Câu bày tỏ thái độ, liền trực tiếp nói với Triệu Văn Nghiệp.

Triệu Văn Nghiệp dạ một tiếng, chạy ra ngoài khu nhà gỗ. Tống Thiên Diệu cúi đầu lấy thuốc lá ra châm một điếu, nhìn về phía Lạn Mệnh Câu đã bị hắn làm cho mơ hồ, cười nói:

- Câu ca có phải cảm thấy hôm nay ta có chút kỳ lạ không?

- Tống thư ký… tiểu đệ là kẻ thô lỗ, ngài…

Lạn Mệnh Câu có thể một mình chém ngã hơn chục hai chục người, nhưng về việc suy đoán tâm lý người khác, hắn không giỏi, lúc này có chút ngượng ngùng cười nói với Tống Thiên Diệu.

- Nếu không có huynh xuất hiện cứu ta lần này, ta sẽ không nói. Huynh có thể sắp xếp người liên lạc với Trần A Thập ngay bây giờ, Tín thiếu rất không hài lòng với hắn tối qua. Những thương hội khác và các việc làm ăn khác của nhà họ

Chử, Tín thiếu không thể làm chủ, nhưng việc làm ăn ở bến tàu của Lợi Khang thương hội của hắn, sau này chuẩn bị chiếu cố Phúc Nghĩa Hưng.

Tống Thiên Diệu nhả một hơi khói thuốc, nói với Lạn Mệnh Câu:

- Tín thiếu đúng là một nhị thiếu gia không được coi trọng, nhưng dù không được coi trọng, cũng là người nhà họ Chử. Trần A Thập, đã tính toán sai rồi.

- Đa tạ, đa tạ Tống thư ký!

Một câu nói của Tống Thiên Diệu khiến Lạn Mệnh Câu toát mồ hôi lạnh sau lưng. Việc làm ăn của Lợi Khang thương hội là chuyện nhỏ, nhưng việc đột nhiên xuất hiện một mảnh đất của Phúc Nghĩa Hưng ở vị trí trung tâm địa bàn của mình mới là chuyện lớn. Công việc ở bến tàu của nhà họ Chử vốn do Triều Dũng Nghĩa phụ trách, bây giờ lại thêm một Phúc Nghĩa Hưng, bên ngoài sẽ nhìn nhận Triều Dũng Nghĩa của họ như thế nào?

- Đi thôi, theo ta đi ăn cơm, nhưng ta đoán lão đại của huynh tối nay chắc không có khẩu vị gì đâu.

Tống Thiên Diệu thấy ba chiếc xe kéo từ xa chạy lại, vỗ vai Lạn Mệnh Câu nói.

…

Kim Nha Lôi trợn tròn mắt nhìn Lâu Phượng Vân đang quỳ trước mặt mình, gần như muốn phun ra lửa.

Vốn đang ngồi bên cạnh hắn, Nhan Hùng lúc này cũng đã đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, trên trán và thái dương đã có thể thấy từng giọt mồ hôi rịn ra.

- Lão đại, nhà họ Tống nợ sòng bạc hai trăm đồng, chồng ta theo quy định đến đòi nợ…

Vợ của Hắc Tâm Hoa là Lâu Phượng Vân nói ra tất cả những gì mình biết, không hề giấu giếm, cũng không dám thêm mắm thêm muối. Lúc này không phải là thời điểm tốt để rửa sạch trách nhiệm của vợ chồng mình, quan trọng nhất là để lão đại hiểu rõ mọi chuyện đã xảy ra, để đối phương có thể nghĩ ra cách đối phó tốt hơn.

Nếu không có chuyện Nhan Hùng nói với Kim Nha Lôi hôm nay về việc nhà họ Chử chuẩn bị mở miệng cho Phúc Nghĩa Hưng vào bến tàu, Kim Nha Lôi biết Hắc Tâm Hoa vô ý đe dọa thư ký nhà họ Chử, chắc chắn sẽ đứng ra nói giúp Hắc Tâm Hoa một câu, không biết thì không có tội.

Cùng lắm theo quy định bồi thường tiền, bày tiệc rượu xin lỗi.

Dù sao Phúc Nghĩa Hưng xin lỗi nhận sai trước mặt nhà họ Chử, mọi người đều cho rằng đó là chuyện đương nhiên, không tính là mất mặt. Chỉ cần thái độ của mình hạ thấp xuống, nhà họ Chử nhất định sẽ độ lượng, không truy cứu.

Nhưng tình hình hiện tại là, Hồng Côn Sái Lão Hùng của Phúc Nghĩa Hưng dùng tiền đồ của mình để giúp nhị thiếu gia nhà họ Chử gánh vác lần này, mới đổi lấy chút thiện chí của nhà họ Chử, để Tống thư ký Thiên Diệu bày tiệc tại Thái Bạch Hải Sản Phường tối nay tiễn Nhan Hùng, tiện thể hẹn gặp mình.

Đúng lúc này, Hắc Tâm Hoa là cỏ rác trong bang hội của mình lại đắc tội với Tống Thiên Diệu, hơn nữa không chỉ là đe dọa, suýt chút nữa đã bắt em gái ruột của Tống Thiên Diệu đem bán ở Cửu Long Thành Trại?

Kim Nha Lôi chỉ cảm thấy mảnh đất bến tàu của Phúc Nghĩa Hưng mà hắn chưa từng thấy đã bay mất, hắn nhíu mày trợn mắt, chỉ cảm thấy một luồng lửa giận dâng lên đỉnh đầu, tay nắm chặt một chiếc chén trà sứ xanh đột nhiên giơ lên định

nổi giận ném xuống, bỗng nhiên, cả người lại đứng yên tại chỗ, giơ chiếc chén trà nhìn về phía Lâu Phượng Vân đang quỳ dưới đất:

- Ngươi vừa nói, khi Lạn Mệnh Câu chém người, ngươi có mặt?

- Vâng, tiểu nữ có mặt, mấy huynh đệ che chở cho tiểu nữ lùi lại, mới không bị thương.

Lâu Phượng Vân không dám nhìn bất kỳ ai trong phòng lúc này, cúi đầu thấp, chỉ lộ ra một đoạn cổ trắng ngần từ cổ áo sườn xám thò ra.

Chương 55. Không thể đánh

Đôi chân dài lộ ra từ khe hở của chiếc áo sườn xám, một đoạn cổ trắng nõn cong mềm, một mảnh ngực ẩn hiện sau cổ áo giọt nước của chiếc áo sườn xám, nếu là ngày thường, có lẽ Kim Nha Lôi, Nhan Hùng còn muốn nhìn thêm vài lần nhan sắc của nữ nhân, nhưng hôm nay, đều không còn tâm trạng.

Kim Nha Lôi thở hắt ra một hơi, không còn để ý đến Lâu Phượng Vân đang quỳ dưới đất, gọi với tâm phúc thân cận của mình là A Lạc:

- A Lạc! Mau giúp ta gọi vài chiếc xe kéo tới đây, đưa hai vị phu nhân lên xe, mang theo vài món quà quý giá, thôi, không cần quà nữa, trực tiếp bảo phu nhân chuẩn bị bốn thỏi vàng, nhét người đàn bà này lên một chiếc xe, cùng ta đến nhà Tống thư ký ở Gia Lâm Biên Đạo! Nhanh lên! Trễ nữa cơm sẽ cháy mất!

A Lạc đẩy cửa chạy ra ngoài, Kim Nha Lôi đứng trước mặt Lâu Phượng Vân, cố gắng hít thở sâu vài cái, để giọng nói càng nhẹ nhàng càng tốt:

- Đây là nhà ta, ta nói vài lời thật không phải của lão đại cho ngươi nghe, có thể bảo vệ được chồng của ngươi, bảo vệ được bản thân ngươi hay không, phải xem vận khí của hai vợ chồng ngươi đêm nay, chịu chút khổ đừng trách ta, nếu cuối cùng hai ngươi không chống đỡ nổi, ta đảm bảo gia đình ngươi bình an, không phải bang hội không chống đỡ cho ngươi, mà là hai vợ chồng ngươi gây ra đại họa, Phúc Nghĩa Hưng thực sự không chống đỡ nổi! Diêm Vương dễ đối phó, tiểu quỷ khó

lường, kẻ ngươi đắc tội bây giờ, chính là một tiểu quỷ khó lường của nhà họ Chử.

Lâu Phượng Vân ngẩng đầu định nhìn về phía Kim Nha Lôi, bên cạnh Nhan Hùng đã không nhịn được, một cước hung hăng đá vào cằm người đàn bà, trực tiếp đá cho Lâu Phượng Vân ngã ngửa ra sau, lộn nhào! Môi còn bị Nhan Hùng đá nứt! Máu tươi chảy dọc theo khóe miệng!

- Đồ khốn! Ta đ-t cả tổ tông mười tám đời nhà ngươi!

Nhan Hùng chỉ vào Lâu Phượng Vân, sắc mặt từ trắng bệch ban đầu đã chuyển sang xanh xám, giọng nói đầy sát khí không hề kiềm chế:

- Ngươi còn muốn sống qua đêm nay sao? Ta cảnh cáo ngươi, nếu tiền đồ của ta bị hủy hoại trong tay vợ chồng cờ bạc bẩn thỉu các ngươi! Ta thà chịu ba đao sáu lỗ theo bang quy trước tượng Ngũ Tổ, bị Ngũ Lôi Tru Diệt! Đêm nay cũng đưa cả nhà ngươi về tây thiên!

Nhan Hùng từ khi biết tin này, đã muốn tìm một miếu Thiên Hậu quỳ xuống đất hỏi Thiên Hậu nương nương, không biết năm nay mình có phải đốt ít mấy nén nhang trước miếu Thiên Hậu không, nếu không sao vận khí lại xui xẻo đến thế!

Mất vị trí thám mục chưa đủ, giờ Phúc Nghĩa Hưng lại có người đắc tội với Tống Thiên Diệu? Suýt nữa đem em gái ruột của Tống Thiên Diệu bán đi Cửu Long Thành Trại? Vậy chút giao tình giữa mình với Tống Thiên Diệu chẳng phải đều vô dụng? Chỉ cần dựa vào cái đầu óc của Tống Thiên Diệu có thể vừa cười nói vừa lột da róc xương mình, mình còn phải giúp hắn đếm tiền? Muốn để Chử Hiếu Tín có ấn tượng xấu về mình chẳng phải dễ hơn ăn cơm sao?

Không có sự giúp đỡ của Chử Hiếu Tín… Nhan Hùng đã không dám nghĩ tiếp, Sa Đầu Giác, nơi đóng quân thảm hại

nhất của cảnh sát toàn Hồng Kông, chịu đựng cả đời?

Càng nghĩ càng tức giận, Nhan Hùng còn muốn tiếp tục đuổi theo đá Lâu Phượng Vân đang ngồi bệt dưới đất che cằm, hoàn toàn không có phong độ thương hương tiếc ngọc của đàn ông, nhưng bị Kim Nha Lôi kéo lại áo.

Nhan Hùng nhìn về phía Kim Nha Lôi, lúc này trong mắt hắn đã hiện lên tia máu. Bình thường hắn vốn chẳng nể mặt lão đại này là mấy, chỉ là các bên đều có nhu cầu riêng mà thôi. Lúc này thấy Kim Nha Lôi ngăn cản mình, Nhan Hùng trợn mắt nói:

- Sao thế? Lão đại, ngươi muốn bảo vệ nàng sao? Ta là Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng, dạy dỗ một kẻ tứ cửu trong bang không tuân thủ quy tắc thì có gì không được chứ?

- Không được đánh!

Kim Nha Lôi là người đã trải qua con đường từ tứ cửu "Hồng Côn" đến "Song Hoa Hồng Côn" rồi đến "tọa quán", tuy tuổi không còn trẻ nhưng công phu trên tay vẫn còn. Lúc này hắn nắm lấy cổ tay Nhan Hùng, hơi dùng lực khiến nửa người Nhan Hùng tê dại:

- Không phải ta muốn bảo vệ nàng, người đàn bà này là bậc thang mà Tống Thiên Diệu để lại cho chúng ta. Nếu hắn muốn ra tay, nữ nhân này đã không xuất hiện ở đây, mà sớm đã nằm dưới dao của Lạn Mệnh Câu rồi.

Nói xong, hắn buông tay Nhan Hùng ra. Nhan Hùng xoa xoa xương vai, căm hận nhìn chằm chằm vào Lâu Phượng Vân, nhưng đại não đã bắt đầu vận chuyển nhanh chóng.

Kim Nha Lôi nói không sai, Tống Thiên Diệu hoàn toàn có thể giết chết nữ nhân này tại chỗ, khiến cả chữ đầu Phúc Nghĩa Hưng, thậm chí cả Kim Nha Lôi và bản thân hắn đều bất ngờ và khó xử, nhưng tại sao Tống Thiên Diệu lại không làm vậy?

Tên khốn này lúc ở tửu lâu còn có thể không chớp mắt hãm hại Trần A Thập của Triều Dũng Nghĩa, với thái độ làm việc quyết tuyệt, sao lại nhanh chóng hiểu được đạo lý làm người nên để lại một đường lui, sau này còn gặp lại nhau?

Hay là Tống Thiên Diệu đã nghĩ ra mục tiêu mới để hãm hại?

Nghĩ đến đây, Nhan Hùng liếc nhìn Kim Nha Lôi vẫn đang mặt lạnh tanh.

Không thể hãm hại mình được, bản thân mình đã là một đống phân chó, ai cũng tránh không kịp, sẽ không đạp lên mình nữa. Vậy thì mục tiêu rất rõ ràng, hẳn là vị lão đại của mình đây, tọa quán Phúc Nghĩa Hưng Kim Nha Lôi.

Nghĩ lại trải nghiệm đau thương của mình, Nhan Hùng càng thêm khẳng định Tống Thiên Diệu có ý nghĩ này. Tống Thiên Diệu để lại đường lui này không phải không muốn làm tuyệt, mà là dụ dỗ vị lão đại của mình nghĩ rằng sự việc vẫn còn cơ hội cứu vãn, chủ động tiến lên thể hiện thiện chí.

Nhan Hùng rất quen thuộc với chiêu này, đêm qua Tống Thiên Diệu cũng ném ra một mồi câu, dụ dỗ mình cứ tiến lên phía trước, đến cuối cùng khi nằm trên thớt mới biết kẻ chết là mình.

Chỉ là không biết, vị lão đại của mình đây, lúc này đang gấp gáp muốn bù đắp, sẽ rơi vào kết cục gì.

Nhưng Nhan Hùng đã không định nhắc nhở lão đại của mình nữa, quyết định chỉ cần sự việc còn có chuyển cơ, được Tống Thiên Diệu khẳng định sẽ lập tức rời khỏi Du Ma Địa, đến Sa Đầu Giác nhậm chức. Thời gian này trước hết cứ tránh đối phương càng xa càng tốt, ba mươi mấy năm kinh nghiệm của mình, trước mặt đối phương, xem ra chỉ như là một trò cười.

- Lão đại, xe đến rồi!

Bên ngoài, A Lạc gọi.

Chương 56. Có người đến (1)

Trần A Thập của Triều Dũng Nghĩa tự cho rằng mọi việc từ tối qua đến hôm nay đều đã xử lý ổn thỏa, để Lạn Mệnh Câu dẫn Triệu Văn Nghiệp đến Thái Bạch Hải Sản Phường mời Tống Thiên Diệu uống rượu, lại tặng thêm hai ngàn đồng, nhờ đối phương nói vài câu tốt đẹp trước mặt Chử Hiếu Tín. Dù sao cũng đều là làm việc cho nhà họ Chử, chút mặt mũi này, Tống Thiên Diệu hẳn sẽ không từ chối.

Thực ra Trần A Thập cũng biết mình đêm qua làm không đúng, mãi đến khi Chử Hiếu Tín hô lên, mình mới dẫn người đứng dậy ngăn cản mấy tên cảnh sát kia.

Đáng tiếc không còn cách nào khác, gia chủ hiện tại của nhà họ Chử là Chử Diệu Tông, gia chủ tương lai là Chử Hiếu Trung, vị Chử nhị công tử Chử Hiếu Tín này hiện giờ còn oai phong lẫm liệt, không biết khi nào Chử Diệu Tông nhắm mắt, sẽ bị người anh cùng cha khác mẹ Chử Hiếu Trung chơi chết.

Huống chi Chử Hiếu Trung đã gặp ta nhiều lần, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, đệ đệ của ta ở bên ngoài gây chuyện, người của Triều Dũng Nghĩa thấy được, có thể tránh thì tránh, có thể không lên tiếng thì không lên tiếng, mặc cho Chử Hiếu Tín làm to chuyện, gây họa, để trước mặt Chử Diệu Tông càng thêm thể hiện hắn Chử Hiếu Tín là kẻ bất tài vô dụng, không có tài cán gì.

Lợi ích cũng hiển nhiên, hiện giờ Triều Dũng Nghĩa không chỉ có thương thuyền của nhà họ Chử, ngày mà hắn đồng ý, Chử Hiếu Trung đã giới thiệu công việc bến tàu của ba thương hội khác cho Triều Dũng Nghĩa.

Vì vậy, Trần A Thập dù biết rõ Chử Hiếu Tín không hài lòng với mình, cũng không để tâm lắm, cho dù Chử Hiếu Tín có bực tức với mình đến đâu, bất quá cũng chỉ là châm chọc vài câu trước mặt mà thôi, nhà họ Chử vẫn chưa đến lượt hắn làm chủ.

Một công tử phong lưu, để Lạn Mệnh Câu đi lo lót cho thư ký của hắn, để thư ký giúp dỗ dành một chút, tiêu tan cơn giận, tự nhiên cũng chẳng sao cả.

Cảm thấy mình nghĩ không có sơ hở, Trần A Thập dẫn theo mấy tiểu đệ đến Cửu Long Thành Trại ăn lẩu thịt chó bồi bổ một chút, chuẩn bị tối nay bù đắp cho tiểu thiếp đêm qua không thể hầu hạ mình.

Nhưng thịt chó mới giết tươi vừa cắt xong đặt vào nồi lẩu bưng lên, chưa kịp đợi nước lẩu thực sự sôi, một tâm phúc tiểu đệ của Lạn Mệnh Câu đã đầu đầy mồ hôi chạy dọc theo đường thành trại đến, bất chấp tất cả chen qua trước bàn của những thực khách khác đang ăn lẩu thịt chó, khiến nhiều thực khách chửi thề hỏi thăm mẹ hắn, Trần A Thập nhíu mày, không hài lòng nhìn tên tiểu đệ này:

- Ngươi làm việc kiểu gì vậy? Cả ngày lóng ngóng? Trời sập rồi sao?

Tên tiểu đệ này không để ý đến sự không hài lòng của Trần A Thập đối với mình, trực tiếp cúi người ghé vào tai Trần A Thập nói:

- Lão đại, Câu ca bảo ta chạy đến truyền lời, Tín thiếu chuẩn bị giao công việc ở bến tàu của Lợi Khang thương hội cho Phúc Nghĩa Hưng quản lý, tối nay đã để Tống thư ký ở Thái Bạch Hải Sản Phường tiếp đãi lão đại Kim Nha Lôi và Hồng Côn Sái Lão Hùng của Phúc Nghĩa Hưng, may mà Câu ca có mặt, quan trọng nhất là, Câu ca đã cứu Tống thư ký.

- Khốn nạn!

Trần A Thập kích động đến nỗi một tay lật đổ mặt bàn! Một nồi lẩu thịt chó nóng hổi đổ lên ngực và cánh tay của một tiểu đệ đối diện hắn, tên tiểu đệ đó bị bỏng kêu thét lên một tiếng, ngực và cánh tay lập tức nổi lên một mảng đỏ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Việc này khiến thực khách ở các bàn khác đều nhìn về phía này, Trần A Thập đứng dậy đi ra ngoài, chủ quán lẩu thịt chó tiến đến gần không dám nhắc đến hai chữ thanh toán, chỉ cố ý nói to Thập ca đi chậm, Trần A Thập lấy từ trong túi ra năm mươi đồng ném xuống trước mặt đối phương, cũng không đợi đối phương thối tiền, liền nhanh chóng dẫn người ra khỏi Cửu Long Thành Trại.

Hết cảnh ồn ào náo nhiệt, Trần A Thập bình tĩnh lại một chút, trước tiên dặn dò để người đưa tên tiểu đệ bị bỏng đi y quán bôi dầu đỏ, rồi nói với mấy tâm phúc khác:

- Các ngươi hai người về sòng bạc, lấy ba ngàn đồng tiền mặt ra, rồi trực tiếp đến Thái Bạch Hải Sản Phường, ta dẫn tiểu đệ của A Câu bây giờ đi ngay đến Thái Bạch Hải Sản Phường, dù thế nào, lần này A Câu may mắn cứu được Tống thư ký, lão Phúc muốn đạp vào địa bàn của Triều Dũng Nghĩa? Khốn nạn, thật xui xẻo, lại muốn động đến người nhà của Tống thư ký, tối nay, thành bại của lão Phúc vào bến tàu đều ở trên người Tống thư ký, thái độ của hắn quyết định tất cả, dù phải bỏ ra cả núi bạc, cũng phải mua chuộc hắn nói vài câu xấu về Phúc Nghĩa Hưng trước mặt Tín thiếu!

…

Lạn Mệnh Câu, Triệu Văn Nghiệp hai người đi cùng Tống Thiên Diệu đến Thái Bạch Hải Sản Phường, lúc này đã lục tục có thực khách lên thuyền chuẩn bị dùng bữa, Tống Thiên Diệu nói với Lạn Mệnh Câu:

- Chưa đến sáu giờ, sớm vậy đã có người đến ăn cơm sao?

Lạn Mệnh Câu lấy từ trong túi ra hai ngàn đồng mà trước đó Trần A Thập đã giao cho hắn để chuyển cho Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, đây là hai ngàn đồng, tối qua ngài hào phóng cho ta và huynh đệ A Khôn mượn tiền, hôm nay kiếm được tiền trả lại cho ngài.

- Ồ, lãi suất cho vay cao vậy sao? Tối qua là các ngươi đưa ta qua biển, gió to sóng lớn, ta đã nói đó là tiền vất vả rồi, không cần trả lại đâu. Cứ lấy số tiền này bao trọn cả chiếc hải sản thuyền đi, coi như ta mời mọi người ăn cơm.

Tống Thiên Diệu sờ sờ xấp hai mươi tờ một trăm đô Hồng Kông trong tay, ném trả lại cho Lạn Mệnh Câu nói.

Lạn Mệnh Câu lập tức nghẹn lời, một chiếc hải sản thuyền to như vậy, hai ngàn đồng mà muốn bao trọn? Chỉ riêng tầng ba thôi, bao trọn đã mất năm trăm đồng rồi, tầng một, tầng hai có nhiều bàn như vậy, chắc chắn sẽ đắt hơn tầng ba, hơn nữa còn phải tính thêm tiền rượu, tiền tiếp rượu nữa…

Chương 57. Có người đến (2)

Nhưng Tống Thiên Diệu đã bảo mình làm việc này, Lạn Mệnh Câu cũng không dám từ chối, sau khi đưa Tống Thiên Diệu lên tầng ba, hắn vội vàng xuống lầu, tìm gặp quản lý hải sản thuyền, đập xấp hai ngàn đồng vào tay đối phương:

- Ngươi là quản lý phải không? Ta là Lạn Mệnh Câu của Triều Dũng Nghĩa, tối nay Tống thư ký bao trọn cả ba tầng của chiếc thuyền Thái Bạch này.

Chuyện đại nhân vật bao trọn cả thuyền cũng không phải chưa từng xảy ra, nên quản lý cũng không ngạc nhiên, chỉ cúi đầu nhìn xấp tiền trong tay:

- Câu ca, hai ngàn đồng không đủ đâu. Ngươi bao trọn cả thuyền, vậy ba bốn mươi ca nữ trên thuyền sẽ rảnh rỗi, dù chỉ tính mỗi người một đêm tiếp một khách cũng có năm mươi đồng tiền thưởng, tính gộp lại cũng gần hai ngàn đồng rồi. Số tiền chênh lệch quá lớn, ta không dám nhận.

- Ta sẽ không nợ tiền ngươi đâu, ta sẽ cho người mang tiền đến ngay, ngươi nói bao nhiêu ta sẽ trả bấy nhiêu. Bây giờ, phiền ngươi mời những khách đã lên thuyền xuống đi.

Lạn Mệnh Câu cũng có phần ngượng ngùng, hắn là đại ca giang hồ đường đường chính chính, chưa bao giờ chịu trả thiếu tiền để chiếm tiện nghi của người khác, nhưng hôm nay thực sự là mang theo không đủ tiền.

- Câu ca, ta biết lời nói của anh đáng giá ngàn vàng, nhưng ta cũng chỉ là người làm công, quy tắc là quy tắc, vẫn luôn là nhận đủ tiền mới mời khách đi.

Quản lý lau mồ hôi trán, cẩn thận nói với Lạn Mệnh Câu.

Hắn biết những lời này sẽ khiến Lạn Mệnh Câu không vui, nhưng lại không thể không nói. Nói ra thì nhiều nhất chỉ bị đánh một trận, nhưng nếu không nói, vạn nhất thật sự không thu được tiền, ông chủ bắt hắn là quản lý phải bù số tiền đó, cả nhà hắn sẽ phải nhảy xuống biển mất.

Lạn Mệnh Câu cắn răng, giật sợi dây chuyền vàng to bằng ngón út có vân da rắn trên cổ xuống, đặt vào tay quản lý:

- Sợi dây chuyền này mang đến tiệm vàng nấu ra cũng đổi được một hai ngàn đồng, ta gửi ở chỗ ông, ông cất kỹ đi, đây là thể diện của Lạn Mệnh Câu ta! Lát nữa khi tiền được mang đến, ta sẽ lấy lại từ tay ông.

Quản lý liên tục xin lỗi, nhưng vẫn hai tay nhận lấy sợi dây chuyền vàng, lau mồ hôi rồi đi mời những khách lẻ đã lên thuyền xuống.

Lạn Mệnh Câu vừa định bước lên cầu thang trở lại tầng ba, một chiếc thuyền nhỏ đã từ xa bến tàu lắc lư tiến đến, phía trước thuyền đứng một bóng người, hắn nhận ra đó là tài xế chiếc xe Ford của Chử Hiếu Tín.

Lúc này tài xế vẫy tay về phía Lạn Mệnh Câu:

- Này! Tống thư ký có phải đang ở Thái Bạch không? Tín thiếu bảo ta đón hắn đến nhà họ Chử trước, lát nữa sẽ đưa hắn quay lại!

…

Chử Hiếu Tín tỉnh dậy và rời khỏi phòng khách sạn Đỗ Lý Sĩ vào buổi chiều tối, rồi lên xe về nhà.

Nhà họ Chử tọa lạc tại một biệt thự vườn trên đường Khắc Đốn thuộc khu Tây Bán Sơn, Hương Cảng, chiếm diện tích hơn hai vạn bộ vuông, tương đương gần hai nghìn mét vuông.

Trong khi ở những khu vực khác, cả một tòa nhà Đường lâu chỉ đáng giá hơn chục vạn đô la Hồng Kông, thì ở đây một căn biệt thự vườn đã có giá trên một triệu, thậm chí hai triệu đô la.

So với biệt thự vườn của nhà họ Chử, căn biệt thự nhỏ của Diêu Mộc - cựu tổng Hoa tham mục trên Thái Bình Sơn chỉ đáng xem là chuồng bồ câu.

Căn biệt thự vườn này được Chử Diệu Tông mua vào những năm 30, khiến họ Chử trở thành một trong những gia đình Hoa kiều đầu tiên dọn vào khu biệt thự trên đỉnh núi, cũng là thương nhân Triều Châu đầu tiên. Hàng xóm của Chử Diệu Tông là những đại gia thương mại Hoa kiều ở Hương Cảng như Chu Tích Dư - hội trưởng Thương hội Đông Hoàn, Thái Văn Bách - hội trưởng Thương hội Ngũ Ấp.

Đây cũng là lý do tại sao dù là Trương Vinh Cẩm, Lý Tựu Thắng hay thậm chí Diêu Mộc, Lưu Phúc, cho dù có danh tiếng cao đến đâu trong cảnh sát Hương Cảng hay giang hồ, cũng không đủ tư cách để khiến những đại gia này ra mặt.

Những người sống ở đây đại diện cho thương hội của từng khu vực và là bộ mặt của tất cả đồng hương đến Hương Cảng. Trong mắt những đại gia thương mại Hoa kiều thực sự này, một vị trí tổng Hoa tham mục chỉ cần vài chục vạn đô la Hồng Kông là có thể nâng đỡ được, không hơn gì một quân cờ.

Chử Hiếu Tín xuống xe trước biệt thự nhà mình, được hầu nữ phục vụ thay giày trong nhà, rồi mới đi về phía phòng ăn.

Theo truyền thống của nhà họ Chử, trừ khi đã tách ra ở riêng, nếu về nhà ăn cơm thì cả nhà phải ngồi vào bàn ăn cùng nhau.

- Cha.

Khi Chử Hiếu Tín bước vào phòng ăn, Chử Diệu Tông đang mặc bộ đồ Đường trang rộng rãi ngồi trước bàn ăn lớn,

đeo kính đọc báo. Ân thúc đứng ngay ngắn sau lưng Chử Diệu Tông, thấy Chử Hiếu Tín vào liền nở nụ cười.

- Ừm, ngồi xuống đợi ăn cơm, canh sắp xong rồi.

Chử Diệu Tông thậm chí không ngẩng mắt lên, vẫn dán mắt vào tờ báo, nói.

Chử Hiếu Tín ngoan ngoãn đi đến chỗ ngồi của mình, rồi mới gật đầu chào đại ca Chử Hiếu Trung đang ngồi đối diện:

- Đại ca.

Chử Hiếu Trung đẩy cặp kính gọng vàng, mỉm cười với Chử Hiếu Tín:

- Hôm nay A Tín hiếm khi về ăn cơm.

- Ừm…

Chử Hiếu Tín cúi đầu xuống, không đáp lại.

Hắn rất rõ thân phận của mình. Ở bên ngoài, hắn là nhị công tử nhà họ Chử oai phong lẫm liệt, tiêu tiền như nước. Nhưng khi về nhà, hắn chỉ là kẻ bất tài bị cha coi thường, bị huynh trưởng khinh miệt.

Thỉnh thoảng Chử Hiếu Trung dùng lời lẽ châm chọc hắn, hắn cũng không biết phải phản bác thế nào. Bởi vì đại ca này của hắn, đúng như lời đồn bên ngoài, kế thừa được khả năng và tham vọng của cha.

Kể từ khi Chử Hiếu Trung tiếp quản, việc kinh doanh lương dầu của nhà họ Chử ngày càng phát đạt hơn cả thời cha. Hơn nữa, hắn còn tự bỏ vốn thành lập vài công ty mới, đặt chân vào các ngành nghề khác như kho lạnh và đóng tàu, mở mang bờ cõi cho nhà họ Chử.

Chương 58. Nhà họ Chử

Còn Chử Hiếu Tín hắn, ngoài việc giữ một thương hội thuốc men nhỏ để làm heo đất, chẳng làm nên trò trống gì.

- Cha, ta nghe nói ngày kia lão gia Chu Tích Dư sẽ tham dự yến tiệc của Hoa thương hội Cửu Long Hồng Kông .

Chử Hiếu Trung thấy em trai cúi đầu, mỉm cười thoải mái, nói với Chử Diệu Tông đang đọc báo.

Chử Diệu Tông giao tờ báo cho Ân thúc đứng sau lưng, gật đầu:

- Ta biết chuyện này, thư ký trưởng Đàm Bồi Hoán phụ trách liên lạc của Hoa thương hội đã gửi thiệp mời từ tuần trước. Chủ yếu là muốn thảo luận về quy định nhập kho hàng hóa ngoại nhập tại bến tàu mà Công thương thự vừa ban hành gần đây. Chu Tích Dư tham gia loại hội nghị này là bình thường, trong hơn hai mươi công ty của ông ta, gần một nửa làm ăn ở bến tàu.

- Gần đây ta và bằng hữu dự định đầu tư xây dựng bốn kho lạnh ở Cảng Đảo. Chu Tích Vũ thân sĩ hiện nay chiếm 70% thị phần ngành sữa Hồng Kông với công ty sữa của hắn. Trước đây công ty sữa của hắn vẫn tự mua đá và tự bảo quản, ta nghĩ liệu có thể giao sữa của bọn họ cho kho lạnh lưu trữ không? Về mặt hậu cần ta có thể tự giải quyết. Nếu khả thi, ta muốn nhờ cha giúp đỡ, trong yến tiệc ngày kia, chào hỏi với Chu Tích Vũ thân sĩ một tiếng.

Chử Hiếu Trung nhìn thẳng cha, giọng điệu trầm ổn nói ra suy nghĩ của mình.

Chử Diệu Tông suy nghĩ mười mấy giây mới nói:

- Chu Tích Vũ tự mở một xưởng làm đá, thị phần lớn như vậy giao cho ngươi? Không thể nào, nhưng có thể thương lượng việc hắn dùng xưởng đá góp vốn vào công ty kho lạnh của ngươi. Còn tỷ lệ cổ phần, ngươi tự đi đàm phán.

- Cảm ơn cha.

Chử Hiếu Trung thở phào nhẹ nhõm, nói với Chử Diệu Tông.

Chu Tích Vũ mà hai cha ta nhắc đến là hội trưởng Thương hội Đông Hoàn, sở hữu các danh hiệu Thái Bình thân sĩ, chủ tịch Bảo Lương Cục Hồng Kông , ủy viên Hoa Thương Tổng hội Trung Hoa Hồng Kông , hội trưởng Thương hội ngành Bông Gai Hồng Kông và nhiều chức vị, thân phận khác.

Dĩ nhiên, trong mắt người khác, Chu Tích Vũ chói lọi rực rỡ, nhưng Chử Diệu Tông với tư cách hội trưởng Thương hội Triều Phong, những danh hiệu và vinh dự trên người không kém Chu Tích Vũ, Thái Bình thân sĩ, đổng sự Bảo Lương Cục Hồng Kông , ủy viên Hoa Thương Tổng hội Trung Hoa Hồng Kông , hội trưởng Thương hội ngành Lương Dầu Hồng Kông , những danh xưng này không thiếu một cái nào.

Đây cũng là lý do tại sao Chử Hiếu Trung xin cha đứng ra nói chuyện với Chu Tích Vũ. Thân phận công tử Chử gia của hắn trong mắt người khác có lẽ còn có tác dụng, nhưng trước mặt người như Chu Tích Vũ, chỉ là một hậu bối không đáng nhắc tới. Trong yến tiệc khen ngợi vài câu, vỗ vai tán dương một phen, Chu Tích Vũ có lẽ sẽ không tiếc lời, nhưng đàm phán làm ăn? Hắn còn chưa đủ tư cách.

Chử Diệu Tông đặt tờ báo xuống, hỏi vài câu về việc buôn bán lương dầu của Chử Hiếu Trung, rồi chuyển ánh mắt sang Chử Hiếu Tín đang cúi đầu không lên tiếng, mở miệng hỏi:

- A Tín, ta nghe nói, tối qua ngươi gây rắc rối ở Lệ Trì? Đánh vỡ đầu ta nuôi của một hoa tham mục Ngũ Ấp?

- A Tín… không phải đại ca nói ngươi, cha tuổi cao, nhà có nhiều việc, ngươi nên thu tâm lại, giúp đỡ quản lý việc nhà nhiều hơn…

Chử Hiếu Trung có chút ngạc nhiên, có chút bất đắc dĩ tháo kính vàng xuống, xoa xoa mi tâm cười khổ nói với Chử Hiếu Tín:

- Ngươi đánh người trông có vẻ ngông cuồng, mọi người đều không dám chọc ngươi, nhưng người ta sẽ cười Chử gia mà. Đánh ai, ngày mai ta sai người đi giúp ngươi thu xếp cho xong.

- Đại ca, chuyện tối qua ta đã tự giải quyết rồi.

Chử Hiếu Tín ngẩng đầu nói với Chử Hiếu Trung một câu, rồi lập tức cúi đầu xuống.

- Tự giải quyết?

Chử Hiếu Trung sững người, lập tức lại cười:

- Bồi thường bao nhiêu tiền? Ba vạn? Năm vạn? Nhờ những thúc bá thương hội nào giúp điều đình?

- Hai ngàn đồng, không làm phiền bạn bè của cha, là thư ký của ta và một người bạn trong cảnh sát giúp giải quyết.

- Ta nuôi của một tham mục, chỉ cần bồi thường hai ngàn đồng? Còn là người Ngũ Ấp, không phải người Triều Châu?

Chử Hiếu Trung nói với Chử Hiếu Tín:

- A Tín, ngươi có tin là giá này có thể giải quyết được không?

- Đúng mà! Tại sao không tin ta?

Chử Hiếu Tín ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Chử Hiếu Trung:

- Có cần mỗi lần về nhà đều châm chọc ta không?

- Nếu ngươi tự biết tranh khí, sẽ không coi lời người khác là châm chọc.

Chử Hiếu Trung thấy Chử Hiếu Tín bị kích động, khóe miệng khinh thường nhếch lên nói.

- Thư ký của ngươi và một người bạn trong cảnh sát giúp ngươi giải quyết, đúng rồi, Ân thúc, ta dường như có nói, để thư ký của A Tín tối nay đến nhà uống canh.

Chử Diệu Tông nhìn hai đứa con tranh cãi, không hề tức giận, chỉ ngẩng đầu lên nói với Ân thúc đứng phía sau:

- Hắn đâu rồi?

- Lão gia, ta sẽ đi gọi Tống thư ký đến gặp ngài ngay.

Ân thúc nói từ phía sau.

Chử Diệu Tông gật đầu:

- Không cần mồi mà câu được cá, dụ người ta nằm lên thớt một cách đẹp đẽ như vậy, gặp một lần cũng tốt, huống hồ, tối qua hắn cũng coi như có công, chỉ là thủ đoạn hơi bỉ ổi.

…

Tống Thiên Diệu theo tài xế nhà họ Chử đi thuyền nhỏ từ Thái Bạch Hải Sản Phường về bến tàu, rồi ngồi xe Ford đến đường Hatton nơi nhà họ Chử.

Sau khi lên xe, Tống Thiên Diệu không nói gì, trong đầu nghĩ tại sao Chử Diệu Tông lại nhớ mời mình đến ăn tối cùng.

Chức thư ký này của mình, nói ra ngoài thì có thể dọa được những người giang hồ và sái lão, nhưng thực tế Tống Thiên Diệu rất rõ, trong nhà họ Chử, đừng nói là được coi là người

thân tín, e rằng ngay cả tinh anh cũng chưa được tính, bất quá chỉ là một kẻ đi theo kiêm cái bóng của Chử Hiếu Tín mà thôi.

Chử Diệu Tông vì tối qua mình giúp Chử Hiếu Tín thu xếp tình hình? Nên tò mò?

Chương 59. Lời mồi

Tống Thiên Diệu lắc nhẹ đầu, không thể nào, một lão đại thương nhân Hoa kiều, xoay chuyển phong vân ở Hồng Kông hàng chục năm, có loại nhân tài nào chưa từng gặp, chỉ riêng nhà họ Chử hiện tại, e rằng những nhân tài như thư ký, kinh lý cũng không ít.

Hắn tuy hy vọng được gặp Chử Diệu Tông, nhưng khi Chử Diệu Tông thực sự nói muốn mời hắn đến nhà ăn cơm, lại có chút không hiểu ý đồ của đối phương.

Tài xế đưa xe dừng trước biệt thự, Tống Thiên Diệu bước xuống xe, hầu nữ tự chải tóc đuôi sam đứng ở cửa phòng khách đã không cần phải dặn dò, liền mở cửa cho hắn:

- Tống thư ký? Lão gia và các thiếu gia đang ở phòng ăn, xin mời theo ta.

Đi theo sau hầu nữ tự chải này đến cửa phòng ăn, Ân thúc ở bên trong nhìn thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện, mỉm cười gật đầu, nói với Chử Diệu Tông đang dùng thìa nếm canh:

- Lão gia, Tống thư ký của Tín thiếu gia đã đến.

- Mời hắn vào ngồi cùng.

Chử Diệu Tông đặt thìa xuống, dùng khăn ăn lau khóe miệng nói.

Ân thúc đi ra cửa phòng ăn, nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, mời vào.

- Đa tạ Ân thúc.

Tống Thiên Diệu bước vào phòng ăn, lúc này trước bàn ăn hình chữ nhật trong phòng, một lão nhân hơn 50 tuổi ngồi ở vị trí chủ tọa, Chử Hiếu Tín và một người đàn ông trầm ổn đang nhìn về phía hắn ngồi đối diện nhau, ở cuối bàn, ngồi một thiếu niên khoảng 11, 12 tuổi, mặc vest thường phục, có vẻ là con trai út của Chử Diệu Tông, Chử Hiếu Trí.

- Chử hội trưởng, Tín thiếu, buổi tối tốt lành.

Tống Thiên Diệu đứng ở cửa, mỉm cười lịch sự chào hỏi Chử Diệu Tông và Tín thiếu.

Chử Diệu Tông chỉ vào chỗ trống bên phải Chử Hiếu Tín:

- Ngồi đi, Tống thư ký, Ân thúc, bảo người mang thêm một bộ bát đũa.

Tống Thiên Diệu kéo ghế ngồi xuống, thân thể thẳng tắp nhìn về phía Chử Diệu Tông.

- Tống thư ký tuổi rất trẻ, nhìn còn nhỏ hơn A Tín một chút.

Chử Diệu Tông đánh giá tướng mạo và khí độ của Tống Thiên Diệu, khẽ mỉm cười gật đầu:

- Nhân tài xuất chúng.

- Không dám nhận lời khen của Chử hội trưởng, tại hạ là người Triều Phong, Chử hội trưởng có thể gọi thẳng tại hạ là Thiên Diệu tử, hoặc A Diệu, Thiên tử đều được, hai chữ thư ký, người ngoài gọi tại hạ như vậy tại hạ không ngăn được, nhưng Chử hội trưởng gọi tại hạ như vậy, khiến tại hạ không dám nhận.

Tống Thiên Diệu hơi cúi đầu, nói với Chử Diệu Tông bằng giọng khiêm tốn.

Những lời này đáp lại không chê vào đâu được. Nếu không có câu "Ta là người Triều Phong" của Tống Thiên Diệu, mà

trực tiếp để Chử Diệu Tông gọi hắn là A Diệu, sẽ có ý nghĩa nịnh bợ quá mức. Nhưng Tống Thiên Diệu đã nói trước mình là người Triều Phong, rồi mới bảo Chử Diệu Tông gọi hắn là A Diệu, ý vị này đã nhạt đi rất nhiều. Chử Diệu Tông vốn là người Triều Châu, lại là người Triều Châu nổi bật ở Hồng Kông , gọi một hậu bối đồng hương là A Diệu hoàn toàn không có vấn đề gì. Hơn nữa hai câu cuối cùng chỉ rõ Tống Thiên Diệu rất hiểu rõ địa vị của mình trong nhà họ Chử, ở bên ngoài, hắn là thư ký chiêu bài của nhà họ Chử, nhưng trước mặt người nhà họ Chử, vẫn còn xa mới đủ tư cách làm thư ký thân cận như vậy.

- Triều Châu chúng ta xuất nhân tài.

Chử Diệu Tông hơi gật đầu, cũng không quá ngạc nhiên khi Tống Thiên Diệu có thể nói ra những lời này:

- Được, vậy gọi ngươi là A Diệu. Nghe Ân thúc nói, tối qua ngươi giúp A Tín chạy ngược chạy xuôi bên ngoài, giúp hắn xử lý rõ ràng chuyện ở Lệ Trì Hoa Viên, vất vả cho ngươi rồi, nên tối nay mới bảo Ân thúc gọi ngươi đến cùng uống canh.

Có thể chỉ trong một đêm, bán đứng tham mục cảnh sát còn phải giúp đếm tiền giúp hắn, nếu ngay cả vài câu xã giao cũng không nói được, thì mới thực sự khiến Chử Diệu Tông ngạc nhiên.

Hầu nữ nhà họ Chử mang đến cho Tống Thiên Diệu một bộ bát đĩa sứ Ngân Thố Hào Ô, lại múc cho Tống Thiên Diệu một chén canh đặt xuống, rồi mới lui ra. Tống Thiên Diệu trước tiên nói với hầu nữ một tiếng cảm ơn, rồi mới nhìn về phía Chử Diệu Tông:

- Chử hội trưởng, ta là thư ký của Tín thiếu, chạy việc báo tin tức những chuyện này, đều là việc nên làm.

Chử Diệu Tông nghe xong câu trả lời của Tống Thiên Diệu, không nói gì nữa, mà lại cầm thìa lên đưa vào miệng.

Chử Hiếu Trung ngược lại có chút hứng thú với Tống Thiên Diệu, mở miệng hỏi:

- Tống thư ký, không biết ngươi đã từng học ở đâu, trước đây làm việc ở đâu?

- Bỏ học giữa chừng ở Văn Trị thư viện, sau đó làm kinh lý nửa năm ở Maradu dương hành tại Ma Cao.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Trung.

- Maradu dương hành, công ty lớn đấy, nghe nói thu nhập của Maradu dương hành tăng trưởng rất nhanh trong một năm gần đây, giá cổ phiếu kinh người, sao Tống thư ký lại từ chức rời đi vào lúc Maradu dương hành đang làm ăn tốt như vậy?

Chử Hiếu Trung vừa đưa thìa lên miệng vừa cười hỏi Tống Thiên Diệu:

- Không phải bị người ta đuổi ra đấy chứ? Đừng để ý, ta đùa thôi, cao thủ của Văn Trị thư viện, làm sao có thể bị đuổi ra được.

Tống Thiên Diệu vẫn luôn chờ người ta hỏi câu này, thực ra ngay từ lần đầu tiên gặp Chử Hiếu Tín ở Thái Bạch Hải Sản Phường, hắn đã chờ Chử Hiếu Tín hỏi câu này, đáng tiếc Chử Hiếu Tín hoàn toàn không quan tâm. Hắn vừa chờ Chử Diệu Tông hỏi câu này, Chử Diệu Tông cũng không mở miệng. Bây giờ, Chử Hiếu Trung hỏi ra, khiến Tống Thiên Diệu không nhịn được muốn đứng dậy bắt tay đối phương, cảm ơn sự trợ giúp của đối phương.

Câu hỏi này có thể chặn đứng mọi nghi ngờ về thân phận của hắn, bởi vì chuyện hắn sống ở khu nhà gỗ, không thể giấu được những người này. Dù bây giờ không rõ, sau này cũng sẽ biết. Vậy thì, vấn đề đến rồi, làm sao một đứa trẻ nghèo ở khu

nhà gỗ có thể học được Văn Trị thư viện, vào được công ty lớn của Bồ Đào Nha như Maradu?

Chương 60. Tình huống (1)

- Trung thiếu, là ta chủ động từ chức khỏi thương hội Maradu. Người ngoài nhìn thương hội Maradu, bây giờ hoa lệ rực rỡ, giá cổ phiếu cao đến mức đáng sợ, còn có rất nhiều người Ma Cao tìm mọi cách nhờ người mua cổ phiếu của Maradu thương hội trên thị trường chứng khoán Bồ Đào Nha. Nhưng trước đây ta làm kinh lý ở đó, ta cho rằng thương hội Maradu, nhiều nhất một năm nữa, sẽ phá sản. Những cổ đông đã mua cổ phiếu của thương hội Maradu, rất có thể sẽ mất trắng.

Tống Thiên Diệu nhìn thẳng vào mắt Chử Hiếu Trung, giọng điệu chắc chắn nói.

Những lời này khiến Chử Diệu Tông một lần nữa nhìn về phía Tống Thiên Diệu. Thương hội Maradu hiện đang là thương hội Bồ Đào Nha nổi tiếng nhất ở Ma Cao, không chỉ có kinh doanh ở Ma Cao mà còn có nhiều tài sản ở chính quốc Bồ Đào Nha, vậy mà trong miệng Tống Thiên Diệu, lại không thể trụ được quá một năm?

Phản ứng của Chử Hiếu Trung là Tống Thiên Diệu đang nói năng bừa bãi, thân phận Hoa kinh lý của thương hội Maradu này chắc hẳn là giả mạo.

Phản ứng của Chử Diệu Tông là giọng điệu của Tống Thiên Diệu rất chắc chắn, kết hợp với biểu hiện vừa rồi của hắn, đây là một người trẻ tuổi trầm ổn, không nói lời vô căn cứ, có lẽ đã biết được một số nội tình của thương hội Maradu.

…

- Một thương hội buôn bán, sáp nhập vào một công ty vỏ bọc để chuyển thành công ty niêm yết, sau khi niêm yết, tăng trưởng doanh thu chủ yếu dựa vào việc mua lại và sáp nhập, điều này vốn đã không bình thường. Chử hội trưởng cũng xuất thân từ thương hội, ngài hiểu rõ nhất làm thế nào để phát triển thương hội. Cách thức phát triển nhanh chóng của thương hội Maradu là không hề làm qua buôn bán, không ngoài việc chuẩn bị kiếm một khoản tiền lớn trên thị trường chứng khoán. Năm nay, thương hội Maradu trong vòng một năm đã tiến hành hơn hai mươi thương vụ mua lại, chính những thương vụ mua lại này mới đẩy giá cổ phiếu của thương hội Maradu lên cao, và còn tiếp tục tăng, đây chính là vấn đề lớn nhất.

Tống Thiên Diệu không nhìn Chử Hiếu Trung, mà nhìn thẳng vào Chử Diệu Tông nói.

Chử Diệu Tông không lên tiếng, nhưng Chử Hiếu Trung lại bật cười:

- Quá nhiều thương vụ mua lại là dấu hiệu cảnh báo sao? Những cổ đông đó chẳng lẽ không tự mình quan tâm đến dòng tiền, dự phòng và doanh thu của thương hội Maradu trong các báo cáo sao?

- Trung thiếu, ngươi muốn có những báo cáo dòng tiền kinh doanh và doanh thu đẹp đẽ như thế nào, ta đều có thể làm ra cho ngươi. Trước tiên mua lại, sau đó lập tức xóa bỏ phần lớn chi phí, rồi trích lập dự phòng, khi cần thì chuyển những khoản dự phòng này thành doanh thu, cứ thế không ngừng mua lại, tăng con số dự phòng trên báo cáo, rồi khi cần lại chuyển thành lợi nhuận, cứ tiếp tục như vậy, cổ đông nhìn thấy dòng tiền kinh doanh, dự phòng, doanh thu, tất cả đều rất đẹp đẽ, và không thể phát hiện ra bất kỳ vấn đề gì. Không biết ta nói đơn giản như vậy, Trung thiếu có hiểu không.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Trung.

Ban đầu hắn nói với Chử Hiếu Tín rằng mình là Hoa kinh lý của thương hội Maradu, là vì kiếp trước khi học tại trường kinh doanh, giáo sư kinh tế đã dùng thương hội Maradu của Bồ Đào Nha làm ví dụ để giảng về gian lận thương mại của các công ty niêm yết. Vì vậy Tống Thiên Diệu rất quen thuộc với quá trình thăng trầm của thương hội Maradu, thậm chí còn rất rõ về cách thức hợp pháp mà thương hội Maradu đã dùng để kiếm tiền trong bối cảnh luật pháp chưa hoàn thiện lúc bấy giờ.

Hắn quen thuộc là vì hiểu biết từ kiếp sau, nhưng chỉ với vài câu đơn giản vừa rồi, đã đủ khiến đại thương gia Hoa kiều Chử Diệu Tông và con trai Chử Hiếu Trung của năm 1951 phải suy nghĩ hồi lâu. Đây chính là khoảng cách thời đại, thủ đoạn kiếm tiền này, trong thời kỳ luật kinh tế chưa hoàn thiện của những năm 50 là hành vi hợp pháp với thủ đoạn cao siêu, nhưng ở kiếp trước, đã bị định nghĩa là tội phạm thương mại.

Chử Hiếu Trung suy nghĩ một lúc, không chắc chắn nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Đã như vậy thì sổ sách đẹp đẽ, tại sao ngươi lại nói thương hội Maradu sẽ tuyên bố phá sản trong vòng một năm? Hoàn toàn có thể dựa vào những…

- Uống canh đi.

Chử Diệu Tông ngắt lời con trai cả của mình, nói với Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, canh nóng phải uống khi còn nóng.

- Đa tạ Chử hội trưởng.

Tống Thiên Diệu nếm một ngụm canh và nói.

Chử Hiếu Tín gần như rạng rỡ hẳn lên, hắn hoàn toàn không hiểu những lời Tống Thiên Diệu vừa nói, nhưng qua nhiều năm làm cha ta anh em, hắn có thể nhìn ra được biểu

cảm của cha và đại ca mình. Rõ ràng, những lời của thư ký mình không phải nói suông, mà đủ để khiến hai người suy nghĩ sâu xa, điều này càng khiến Chử Hiếu Tín khẳng định Tống Thiên Diệu là nhân tài.

Chử Hiếu Trung nhìn cha mình với vẻ không chắc chắn, muốn nói lại thôi, cuối cùng nâng bát canh lên uống.

Bữa tối diễn ra bình thường, Chử Diệu Tông tiện miệng trò chuyện với Tống Thiên Diệu về vài chuyện thú vị ở quê Triều Châu. Sau khi hầu nữ dâng trà quả lên và uống trà xong, Chử Diệu Tông chuẩn bị rời bàn về thư phòng, Tống Thiên Diệu cũng vội vàng đứng dậy cáo từ.

Khi Tống Thiên Diệu được Ân thúc tiễn ra cửa, Chử Hiếu Tín cũng theo hai người rời khỏi phòng ăn. Khi không còn ai khác, Chử Diệu Tông vừa nói muốn về thư phòng lại ngồi xuống, nâng tách trà lên. Chử Hiếu Trung vẫn đang kìm nén tò mò, mở lời hỏi:

- Cha, vừa rồi…

- Không giữ được bình tĩnh, chỉ vài câu nói đã để người ta nhìn thấu sắc mặt ngươi. Lý do Tống Thiên Diệu vừa rồi nói không rõ ràng là để dụ ngươi hỏi tiếp.

Chử Diệu Tông từ tốn uống một ngụm trà ấm, nói với con trai mình:

- Làm ăn, điều kỵ nhất là để người ta nhìn thấu sắc mặt mình chỉ qua vài câu nói. Ngày thường ngươi vẫn luôn trầm ổn, tối nay thực ra cũng không thể tính là sai, dù sao mồi câu mà Tống Thiên Diệu ném ra, ngay cả ta cũng muốn nghe tiếp. A Trung, ngươi còn phải học nhiều lắm.

…

Chương 61. Tình huống (2)

Khi Tống Thiên Diệu dùng xong bữa tối tại tư dinh họ Chử, được tài xế lái xe đưa đến bến tàu lần nữa, thì tại Thái Bạch Hải Sản Phường lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Tầng ba rộng lớn, qua một bàn tiệc thịnh soạn mà chia thành hai phe rõ ràng. Trần A Thập đến sớm nhất, ngồi ở bên trái bàn ăn, lúc này đang vuốt ve chiếc nhẫn ngọc bích trên ngón cái, sắc mặt âm trầm. Phía sau hắn là năm sáu tên đại ca cấp Hồng Côn của Triều Dũng Thắng, tất cả đều là những kẻ mạnh mẽ trấn giữ địa bàn tại các bến tàu, Lạn Mệnh Câu, Ngư Lan Khôn đều có mặt trong số đó.

Phía sau những người này, trên mặt biển còn có hơn mười chiếc thuyền nhỏ, mỗi chiếc đều có bốn năm gã trai khỏe mạnh đứng, tay cầm móc treo hoặc đòn gánh dùng để bốc dỡ hàng hóa. Những người này đều nhìn chằm chằm vào một tên cầm quạt trắng của Triều Dũng Nghĩa đang đứng ở góc tầng ba của hải sản phường, chỉ chờ một tiếng ra lệnh là sẽ lái thuyền lao thẳng lên.

Đối diện hắn là Kim Nha Lôi, tọa quán của Phúc Nghĩa Hưng, vì trước đó đến nhà Tống Thiên Diệu mà không gặp nên đến muộn một bước, lúc này sắc mặt thất thường. Phía sau là Nhan Hùng cùng những đệ tử cấp Hồng Côn đang mở sòng bạc, tiệm bạch phiến dưới danh nghĩa Phúc Nghĩa Hưng ở Du Ma Địa, Cửu Long Thành Trại và các nơi khác. Tương tự, trên mặt biển phía sau hắn, bốn chiếc thuyền đánh cá đang lắc lư theo sóng biển, lúc này mái che của thuyền đều đã mở ra, có thể nhìn thấy ngay trên bốn chiếc thuyền đứng khoảng ba bốn mươi người, tay đều cầm dao bầu sáng loáng. Tiểu đệ thân cận

của Kim Nha Lôi là A Lạc lúc này đang đứng ở lan can bên phải, chờ đợi đại ca của mình ra lệnh là sẽ gọi anh em trên thuyền đánh cá lên chém người.

Toàn bộ Thái Bạch Hải Sản Phường, dù là tiểu nhị quản lý, hay những ca nữ ngày thường dựa lan can cười duyên bán mình, lúc này đều im thin thít, co rúm trong phòng tiệc tầng một, không dám thở mạnh.

- Kim Nha Lôi, chuyện ở đây tối nay, mọi người đều hiểu rõ, ngươi không phải nghĩ rằng mình còn cơ hội chứ?

Trần A Thập nhìn chằm chằm vào Kim Nha Lôi đối diện, giơ ngón cái lên nói:

- Nếu không phải Tống thư ký tự mình quay về, e rằng em gái hắn đã bị người của Phúc Nghĩa Hưng đưa đến Cửu Long Thành Trại làm gà. Nếu không phải người của ta vừa hay đến kịp, e rằng Tống thư ký đã bị những đệ tử của ngươi chém chết. Ngươi thật oai phong, ta bội phục ngươi.

- A Thập, ta có cơ hội hay không không liên quan đến ngươi. Tối nay ta đến dự tiệc, ngươi lại không mời mà đến. Hơn nữa, nghe nói tối qua Tín thiếu rất không hài lòng với Triều Dũng Nghĩa. Hãy lo cho bản thân ngươi đi, dựa vào nhà họ Chử bỏ tiền ra nuôi cả tự đầu, công tử nhà họ Chử có chuyện lại giả câm giả điếc. Chi bằng đem chuyện tối qua nhờ tiên sinh viết vào bang quy, để những thành viên sau này gia nhập Triều Dũng Nghĩa đều biết rõ Trần A Thập ngươi trung thành tận tụy với lão bản.

Kim Nha Lôi ngồi đối diện, hơi nhướng mắt lên, giọng khinh miệt nói:

- Nhà họ Chử ban cơm ăn, bản thân còn không bưng nổi bát cơm, chết đói cũng chẳng đáng tiếc.

- Kim Nha Lôi! Ngươi dám nhục mạ đại ca ta?

Không đợi Trần A Thập mở miệng, Ngư Lan Khôn bên cạnh hắn dùng tay trái đập mạnh xuống bàn ăn khổng lồ, khiến cả bàn rượu thịt đều nhảy lên, leng keng, trà nước, canh thức ăn chảy đầy bàn, trong khi tay phải hắn sờ ra sau lưng, đã rút ra một chiếc búa sắc bén!

Gã đàn ông cao gầy đứng sau lưng Kim Nha Lôi, ngậm tăm chân đạp lên một chiếc ghế, đột nhiên giơ chân trái đạp mạnh vào bàn ăn. Canh thức ăn trà nước vốn đang chảy về phía Kim Nha Lôi, theo cú đá này lập tức chảy ngược về phía đối diện. Kim Nha Lôi không hề nhúc nhích, hừ một tiếng, chẳng thèm đếm xỉa đến Ngư Lan Khôn. Ngược lại, gã đàn ông kia nhổ tăm trong miệng, lười nhác nói:

- Ngư Lan Khôn phải không? Cẩn thận ta nhét ngươi vào lồng cá, không ai thu thây cho ngươi đâu.

Vừa nói, hắn vén áo lên, lúc này ở hai bên thắt lưng cắm hai chiếc búa:

- Khi ngươi quy tiên, nhớ nói với Diêm Vương, kẻ tiễn ngươi lên đường là Song Hoa Hồng Côn Cao Lão Thành của Phúc Nghĩa Hưng.

Ngay lúc đó, tay chân của Nhan Hùng là A Vĩ nhìn ra mặt biển, nói với Nhan Hùng:

- Hùng ca, Tống Thiên Diệu đến rồi.

Giọng hắn không lớn, chỉ là vừa hay lúc hai bên đang im lặng sau khi thách đấu, tất cả mọi người ở tầng ba của Thái Bạch Hải Sản Phường đều nhìn theo hướng A Vĩ, chỉ thấy từ phía bến tàu có một chiếc thuyền nhỏ đang đến, trên thuyền đứng một thanh niên mặc vest bảnh bao, vừa hay đi qua giữa hai nhóm người đang đối chọi trên biển, thẳng tiến về phía Thái Bạch Hải Sản Phường.

Hai bên vừa mới chuẩn bị động thủ vì không kìm nén được lửa giận, lập tức lại im lặng, lắng nghe tiếng giày da vang lên trên cầu thang, từng bước một, không nhanh không chậm.

Khi Tống Thiên Diệu xuất hiện ở cửa cầu thang, Trần A Thập và Kim Nha Lôi đồng thời đứng dậy, nhưng Tống Thiên Diệu không nhìn bất kỳ ai trong hai người họ, mà nhìn về phía bàn ăn bừa bộn, búng tàn thuốc trên tay, dùng tay phải kẹp điếu thuốc chỉ về phía bàn ăn đó, giọng điệu không thể nghe ra vui giận:

- Tối nay ta mời khách, ai to gan như vậy, dùng nó để quét mặt ta?

Chương 62. Tiệc rượu (1)

- Diệu ca…

Triệu Văn Nghiệp vừa bước ra từ sau lưng Lạn Mệnh Câu nói được hai chữ đã bị Tống Thiên Diệu cắt ngang:

- Câm miệng, ta hỏi ai động vào bàn rượu này.

Sắc mặt Trần A Thập xanh xám, hắn không đoán được ý đồ của Tống Thiên Diệu lúc này, nên mở miệng cũng không phải, không mở miệng cũng không xong.

Còn Kim Nha Lôi đối diện quay đầu nhìn Nhan Hùng, Nhan Hùng hiểu ý nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, ta và đại ca của ta đang đợi ngài, không ngờ Thập ca của Triều Dũng Nghĩa cũng dẫn người đến, mọi người nói chuyện vài câu không hợp ý, rồi một người anh em bên kia suýt lật đổ bàn tiệc.

- Kim Nha Lôi nhục mạ đại ca ta…

Ngư Lan Khôn trợn mắt, tay phải cầm búa, tay trái chỉ vào miệng Nhan Hùng hét lớn, bị Lạn Mệnh Câu từ bên cạnh bịt miệng lại, lắc đầu nhẹ với hắn.

Tống Thiên Diệu xoay người liếc nhìn Ngư Lan Khôn, rồi đi thẳng đến trước mặt Trần A Thập, dùng ngón tay chọc từng cái vào ngực hắn:

- Thập ca, ta có nói tối nay mời ngươi ăn uống linh đình không? Nếu không phải Lạn Mệnh Câu vừa giúp ta một việc chiều nay, ta thậm chí cũng không cho ngươi biết tin. Giờ ngươi dẫn người đến phá hỏng hứng thú của ta? Ngươi có biết ta vừa đi đâu không? Đi gặp Chử hội trưởng, ăn tối cùng cả

nhà Chử hội trưởng đấy. Lúc Tín thiếu tiễn ta ra cửa, miệng còn đang chửi mẹ ngươi. Bữa tiệc tối nay là Tín thiếu bảo ta thay mặt hắn cảm ơn Nhan Hùng và Kim Nha Lôi, ngươi nghĩ mình đã đủ tư cách để lật đổ bàn tiệc của hắn rồi sao? Được thôi, ta không quan tâm, ta sẽ đi thông báo cho Tín thiếu ngay, để hắn tự nói chuyện với ngươi.

Nếu hôm nay ở nơi này, trước mặt Phúc Nghĩa Hưng, có kẻ nào khác dám vừa nói chuyện vừa dùng ngón tay chọc vào ngực mình như vậy, làm mất mặt mình, Trần A Thập đã sớm cho đàn em chặt hắn thành mười mảnh tám mảnh rồi ném xuống biển cho cá mập ăn rồi.

Nhưng lúc này, sau khi Tống Thiên Diệu nói xong những lời đó, hắn không dám động đậy, trán đã rịn ra một lớp mồ hôi lạnh. Làm mất mặt Tống Thiên Diệu và làm mất mặt Chử Hiếu Tín là hai chuyện khác nhau. Nếu bàn tiệc này do Tống Thiên Diệu bày ra thì còn có chỗ xoay xở, nhưng nếu là do Chử Hiếu Tín chỉ thị…

Tống Thiên Diệu nói xong đoạn đó, liền xoay người quan sát xung quanh, rồi đi đến chỗ một tên tiểu nhị đang co ro trong góc:

- Có nhận ra ta không? Tối qua ta đã đến đây.

- Nhận ra, nhận ra…

Tên tiểu nhị ngẩng đầu lên, gượng cười:

- Tối qua ngài đến cùng Tín thiếu gia.

- Giúp ta gọi cô gái đàn hát tối qua đến đây, tiện thể đổi lại một bàn tiệc mới.

Tống Thiên Diệu lấy từ ví ra hai mươi đồng tiền lẻ, gấp lại rồi nhét vào túi tên tiểu nhị đang đứng ngây ra:

- Đi đi, đây là thưởng cho ngươi.

Tên tiểu nhị gần như vừa chạy vừa nhảy xuống cầu thang.

Tống Thiên Diệu nhìn bộ dạng vừa sợ hãi vừa phấn khích của hắn rồi mỉm cười, quay người đi về phía Trần A Thập đang mặt mày khó coi:

- Thập ca, ta với ngươi không thù không oán, ngươi đắc tội cũng không phải với ta - một kẻ tiểu nhân này. Vì Lạn Mệnh Câu dưới trướng ngươi đã giúp ta một lần, nên chuyện bàn tiệc vừa rồi ta coi như chưa từng xảy ra, được chứ? Ngươi không bằng xuống lầu uống tách trà suy nghĩ cho kỹ đi, ta cũng tiện bày lại bàn tiệc mời Nhan Hùng và Kim Nha Lôi.

Nói xong, Tống Thiên Diệu xoay người định đi về phía Kim Nha Lôi, nhưng đi được hai bước lại quay lại, nói với Trần A Thập:

- Ngươi tốt nhất nên sắp xếp cho mấy tiểu đệ trên thuyền bên ngoài về nhà ăn cơm đi, đây là Tín thiếu mời Nhan Hùng ăn cơm, chẳng lẽ ngươi định phá đám bữa tiệc do Tín thiếu sắp đặt sao?

Tống Thiên Diệu đối với Trần A Thập có thể nói là vô cùng ngạo mạn, nhưng trong mắt Trần A Thập đã lộ ra chút vui mừng.

Vẫn còn cơ hội xoay chuyển!

- Chúng ta xuống lầu, A Câu, bảo mấy tiểu đệ ngoài biển quay về bến tàu đi, đừng dọa sợ tiểu đệ của lão Phúc.

Trần A Thập hừ mạnh một tiếng, đi đầu về phía cầu thang.

Đám người phía sau hắn cũng đều chuẩn bị đi xuống theo, Tống Thiên Diệu lên tiếng:

- Câu ca, ngươi ở lại.

Nghe câu này, trên mặt Trần A Thập thậm chí đã lộ ra nếp nhăn cười, Lạn Mệnh Câu dừng bước quay lại vị trí ban đầu,

Triệu Văn Nghiệp cũng dừng bước, nhưng Tống Thiên Diệu lại bực bội khoát tay:

- Cút xuống đi theo lão đầu của ngươi! Ngu ngốc mở miệng bừa bãi!

Đám người của Triều Dũng Nghĩa trong nháy mắt đều đi xuống tầng ba, chỉ còn lại một mình Lạn Mệnh Câu đứng tại chỗ. Tống Thiên Diệu hút hơi cuối cùng của điếu thuốc, rồi dụi tắt đầu thuốc vào gạt tàn trên bàn rượu, tự kéo một cái ghế, ngồi xuống vị trí phía sau bàn ăn, không nói một lời.

Hai bên bàn ăn, Lạn Mệnh Câu và Kim Nha Lôi, Nhan Hùng cô đơn ngồi đó, ngây ngô nhìn gió biển thổi.

Đám tiểu nhị của Thái Bạch Hải Sản Phường nhanh nhẹn dọn dẹp những món ăn đồ uống đã ngổn ngang trên bàn, thay khăn trải bàn mới và trang trí lại. Cô gái chân dài đêm qua đàn tỳ bà ở góc phòng giờ cũng ôm đàn bước lên.

Tối nay cô gái chân dài này đổi sang một bộ áo dài màu hồng đậm, đôi chân dài cũng mang tất thủy tinh, mái tóc xõa tối qua giờ đã búi lên, trên mặt dường như cũng trang điểm nhẹ, so với vẻ lạnh lùng không trang điểm tối qua, tối nay trông có vẻ vui tươi hơn.

Tống Thiên Diệu kéo chiếc ghế bên cạnh, nói với người phụ nữ đang cúi chào trước mặt mình:

- Tối nay ta lại đến ăn cơm, vẫn phải phiền cô nương đàn vài khúc giúp vui.

Người phụ nữ này cũng không nói nhiều, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Tống Thiên Diệu, chỉnh lại dây đàn rồi bắt đầu đàn khúc - Tây Giang Nguyệt.

Chương 63. Tiệc rượu (2)

Từng món ăn đắt tiền lần lượt được bưng lên, hai vò rượu Hồ Phong Song Chưng ngâm ong bắp cày lâu năm cũng được đặt trước mặt Tống Thiên Diệu. Khi tất cả các món đã được bày biện xong, tên tiểu nhị mạnh dạn đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu nói:

- Thưa tiên sinh, các món ăn ngài gọi đã được bày đủ.

Tống Thiên Diệu tự tay mở niêm phong của một vò rượu Hồ Phong, lấy ba chén rượu, rót đầy ba chén rượu đã hơi ngả vàng và sánh đặc. Mùi rượu thơm theo gió biển tỏa khắp tầng ba.

- Rượu Song Chưng năm năm, ngâm ong bắp cày lâu năm, vì ta biết tối nay mời Kim Nha Lôi Lôi ca và Nhan Hùng Hùng ca, đều là người giang hồ, người giang hồ khó tránh khỏi thương tích trên người, nên nên thường uống chút rượu Hồ Phong, rượu Hồ Phong có thể giảm đau giải độc thanh hỏa, có lợi cho vết thương cũ trên người. Ta thay mặt Tín thiếu cảm ơn hai vị đã ra sức hôm nay, hai vị, mời.

Tống Thiên Diệu rót đầy ba chén rượu trước mặt, đặt vò rượu bên cạnh, ra hiệu mời Kim Nha Lôi và Nhan Hùng.

Kim Nha Lôi và Nhan Hùng liếc nhìn nhau, bước lên cầm chén rượu, Kim Nha Lôi định mở miệng nói, nhưng Tống Thiên Diệu đã cầm chén rượu trước mặt mình, uống một hơi cạn sạch.

Rồi giơ chén rượu về phía hai người.

Kim Nha Lôi nuốt lại lời định nói, cùng Nhan Hùng nâng chén uống cạn, đặt chén rượu xuống bàn.

Tống Thiên Diệu cầm vò rượu, lại bắt đầu rót rượu, Kim Nha Lôi nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, chuyện chiều nay…

- Hai vị, mời.

Tống Thiên Diệu như không nghe thấy lời Kim Nha Lôi, rót đầy chén rượu, lại tiếp tục ra hiệu mời, hai người vừa nâng chén lên, Tống Thiên Diệu đã uống cạn chén thứ hai!

Rồi ngẩng đầu lên, nửa cười nửa không nhìn hai người đang đứng cầm chén rượu trước mặt, Nhan Hùng và Kim Nha Lôi nhắm mắt lại, cũng uống cạn chén thứ hai.

Nhưng lần này, cả hai đều không đặt chén rượu xuống bàn nữa, bọn họ không phải kẻ ngốc, thái độ của Tống Thiên Diệu lúc này rõ ràng là đại diện Chử Hiếu Tín mời họ ba chén rượu, uống xong ba chén rượu này, việc Chử Hiếu Tín giao cho Tống Thiên Diệu coi như đã hoàn thành, lúc đó hắn đứng dậy rời đi, bọn họ cũng không thể giữ được hắn lại!

…

- A Lạc!

Kim Nha Lôi không quan tâm Lạn Mệnh Câu đang có mặt, gọi tên tiểu đệ của mình, tên tiểu đệ thân cận A Lạc nhanh chóng đưa một gói vải nhỏ, Kim Nha Lôi đặt gói vải này lên bàn, hai tay mở ra, rồi đẩy đến trước mặt Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, Phúc Nghĩa Hưng chiều nay có nhiều điều đắc tội, những món quà này, không đáng là gì, tạm coi như một chút bồi thường cho lệnh tôn, lệnh đường, lệnh muội sau khi bị hoảng sợ.

Trong bọc vải, rõ ràng là bốn thỏi vàng nặng bốn lượng! Tính theo tiêu chuẩn Hồng Kông mười sáu lượng một cân, bốn thỏi vàng cộng lại đúng một cân.

Một cân vàng này, chỉ cần tìm một ngân hàng hoặc tiệm vàng bán đi, dù tính theo giá thấp nhất của đồ ăn cắp, cũng có thể dễ dàng đổi được hơn vạn đô Hồng Kông.

- Ta đâm Hắc Tâm Hoa, ngươi có trách ta không?

Tống Thiên Diệu không thèm nhìn những thỏi vàng óng ánh trước mặt, mà cười hỏi Kim Nha Lôi.

Kim Nha Lôi nghiến răng, trầm giọng nói:

- Không trách, là hắn sai trước, Phúc Nghĩa Hưng Hồng môn chính thống, trong ba mươi sáu thệ điều thứ ba mươi mốt, không được cậy đông người của Hồng gia mà ỷ thế hiếp người, càng không được hành hung xưng bá, phải an phận thủ thường, nếu vi phạm, chết dưới vạn đao. Phúc Nghĩa Hưng tứ nhị tam thảo hài Hắc Tâm Hoa phạm quy, ta còn phải đa tạ Tống thư ký dạy hắn làm người.

- Ta để Lạn Mệnh Câu chém những tay chân Phúc Nghĩa Hưng mà vợ Hắc Tâm Hoa dẫn đến, ngươi có trách ta không?

Tống Thiên Diệu lắc đầu không đồng ý không phản đối, tiếp tục hỏi.

Kim Nha Lôi gần như nhắm mắt mở miệng:

- Không trách, đệ tử Phúc Nghĩa Hưng Lâu Phượng Vân cùng phạm Hồng môn ba mươi sáu thệ điều thứ ba mươi mốt, không được cậy đông đệ tử Hồng gia mà ỷ thế hiếp người, càng không được hành hung xưng bá, phải an phận thủ thường, nếu vi phạm, chết dưới vạn đao.

Kim Nha Lôi là tọa quán Phúc Nghĩa Hưng, Phúc Nghĩa Hưng tự coi là Hồng môn chính thống, tuy rằng những thệ

điều Hồng môn đó giờ đây phần nhiều chỉ treo trên tường cho người chiêm ngưỡng, rất ít khi còn xử phạt đệ tử theo những quy tắc đó, nhưng Kim Nha Lôi đường đường là tọa quán, đã ghi nhớ những quy tắc này trong lòng từ lâu, lúc này mở miệng, cứng rắn gán cho vợ chồng Hắc Tâm Hoa một tội danh vi phạm quy tắc Hồng môn.

Đây cũng là Kim Nha Lôi bất đắc dĩ phải làm, nếu không tìm một cái mũ đường hoàng để xử lý vợ chồng Hắc Tâm Hoa, tiểu đệ trong bang sẽ trách hắn tự bắt người của mình, phá hoại nghĩa khí, bây giờ đội cái mũ vi phạm quy tắc lên đầu hai người, dù trong lòng có người khác trong bang không hài lòng, ít nhất bề ngoài cũng không có gì để nói.

- Nhưng ta trách đấy.

Tống Thiên Diệu nói với Kim Nha Lôi đang nghiêm trang mặt mày:

- Thực ra nếu chiều nay không xảy ra chuyện này, tối nay ngươi không cần phải đưa ra bốn thỏi vàng này, ta cũng sẽ nói cho ngươi biết, Lợi Hanh thương hội định giao việc làm ăn ở bến tàu cho Phúc Nghĩa Hưng, nhưng vận khí của ngươi không tốt, lát nữa chúng ta uống xong chén rượu thứ ba, mọi người sẽ về nhà, bốn thỏi vàng này, cứ coi là tiền thưởng cho cô nương kia vậy.

- Cạch~- Cây đàn tỳ bà trong tay người phụ nữ chân dài trung niên bỗng phát ra một âm thanh chói tai!

Tống Thiên Diệu quay đầu cười thoải mái với người phụ nữ không còn giữ được vẻ lạnh lùng quyến rũ, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc:

- Đàn sai rồi, cẩn thận bị trừ tiền thưởng đấy.

Hắn bên này đùa cợt với ca kỹ, bên cạnh Kim Nha Lôi tay đã run rẩy không kìm được, bốn thỏi vàng, bốn thỏi vàng đấy,

bị Tống Thiên Diệu mắng chỉ đáng thưởng cho kỹ nữ! Nhưng câu nói của Tống Thiên Diệu thật hay, vốn dĩ tối nay bến tàu sẽ có một mảnh đất của Phúc Nghĩa Hưng, đó là có thể đường đường chính chính đánh cờ hiệu thương hội ở bến tàu, buôn lậu, bán thuốc phiện, chiêu mộ đệ tử, kết giao nhân mạch ngay dưới mũi các bang hội khác! Bây giờ mình lại để nó tan thành mây khói trước mắt sao?

Chương 64. Tiệc rượu (3)

- Tống thư ký, ta… lão Phúc nguyện xuất thêm mười thỏi vàng! Tặng Tống thư ký, để ngài dùng thưởng cho cô nương!

Câu nói này, Kim Nha Lôi gần như cắn nát môi mới nói ra được.

Hắn là tọa quán không sai, hắn là lão đại đứng trên vạn người của Phúc Nghĩa Hưng không sai, nhưng bang hội không phải của một mình hắn, mười bốn thỏi vàng là tất cả những gì hắn có thể đưa ra, nếu nhiều hơn nữa, e rằng sẽ thực sự có người nhảy ra bất mãn với hắn, lúc đó ngay cả vị trí của hắn cũng không ngồi yên được.

Chỉ cần Tống Thiên Diệu có thể đại diện Chử Hiếu Tín đồng ý cho Phúc Nghĩa Hưng vào bến tàu, tiếp quản việc làm ăn của Thương hội Lợi Khang, chiếm một khu vực địa bàn, mười bốn thỏi vàng, bang hội có thể kiếm lại được, nhưng địa bàn là vĩnh viễn, chỉ cần tự đầu của mình không đổ, không cần phải đắc tội với vị nhị thiếu của nhà họ Chử và Tống thư ký này nữa, thì sẽ không bao giờ mất đi.

- Còn Hắc Tâm Hoa bị ta đâm bị thương thì sao? Còn kẻ muốn cướp người phụ nữ của ta thì sao?

Tống Thiên Diệu móc thuốc lá ra châm một điếu, không đáp lời Kim Nha Lôi, mà mở miệng hỏi.

Kim Nha Lôi trong lòng cảm thấy chua xót, sao Tống Thiên Diệu lại không chịu nói chuyện theo những gì mình đã nói ra?

- Dẫn lên đây!

Kim Nha Lôi quay người nói với A Lạc.

A Lạc đứng bên lan can vẫy tay về phía thuyền đánh cá bên dưới, trong bốn chiếc thuyền đánh cá có một chiếc đang ngâm hai sợi dây thừng to trong nước biển, lúc này thấy động tác của A Lạc, lập tức thu hồi dây thừng, hai đầu dây thừng to buộc Hắc Tâm Hoa và Lâu Phượng Vân.

May mà chỉ quấn dây thừng quanh eo họ, không trói chặt tay chân, Lâu Phượng Vân sau khi bị kéo lên thuyền nằm trên boong tàu run rẩy nôn ra mấy ngụm nước biển, bên cạnh Hắc Tâm Hoa thì đã tắt thở từ lâu, hắn vốn đã bị Tống Thiên Diệu đâm trọng thương ở thận và lồng ngực, vừa mới băng bó xong không lâu đã bị ngâm xuống biển, bị nước lạnh kích thích, nước biển và hàn khí cùng nhau xâm nhập vào cơ thể qua vết thương, thân thể vốn đã suy yếu không chịu nổi, chết đuối trong nước biển.

Một người phụ nữ, một cái xác, được người của Phúc Nghĩa Hưng khiêng lên, thi thể của Hắc Tâm Hoa đã hơi cứng đờ, nằm thẳng đơ trên mặt đất, Lâu Phượng Vân cũng đã bị đông cứng đầu óc, co ro cuộn tròn người lại, A Lạc đi tới nói với Kim Nha Lôi:

- Lão đại, Hắc Tâm Hoa không chịu nổi, chết rồi.

- Người chết không liên quan đến Tống thư ký, là hắn sợ chuyện nhảy xuống biển tự tử, người còn sống, giao cho Tống thư ký xử lý.

Kim Nha Lôi nói xong điều kiện mình đưa ra, trên mặt cũng không còn vẻ khó xử như trước, dù sao bất kể Tống Thiên Diệu có đồng ý hay không, mình cũng chỉ có thể đưa ra nhiêu đó.

- Ta không có ý định gây ra án mạng, nhưng đã Lôi ca công bằng vô tư như vậy, chuyện bến tàu, ta quả thật có thể cân

nhắc lại, Câu ca, vất vả ngươi rồi, xuống tầng một giúp gọi A Nghiệp lên đây.

Tống Thiên Diệu nghiêng mặt, cười nói với Lạn Mệnh Câu.

Lạn Mệnh Câu lúc này mới chợt hiểu ra, tại sao Tống Thiên Diệu lại muốn giữ mình ở lại đây, thì ra là đợi mình nhìn rõ giá cả mà Phúc Nghĩa Hưng đưa ra, rồi xuống báo tin cho đại ca Trần A Thập của mình.

Phúc Nghĩa Hưng để vào bến tàu, đã đưa ra mười bốn thỏi vàng, giá của một mạng người.

Nếu Triều Dũng Nghĩa không đưa ra được giá cao hơn thế này, thì cứ chờ việc làm ăn của Thương hội Lợi Khang bị Triều Dũng Nghĩa tiếp quản, địa bàn bến tàu của mình sẽ có thêm một đám người gọi là Phúc Nghĩa Hưng.

Kiểu ngồi mặc cả trắng trợn, xảo quyệt như vậy, Lạn Mệnh Câu lăn lộn giang hồ hơn mười năm, vẫn là lần đầu tiên mở mang tầm mắt, quả nhiên thương nhân còn thủ đoạn tàn nhẫn hơn cả người giang hồ.

Chỉ là khi Lạn Mệnh Câu tự mình đi xuống cầu thang vẫn không nhịn được nghĩ, vị Tống Thiên Diệu Tống thư ký này thật sự không sợ số vàng này đè chết hắn sao? Một thư ký của vị nhị công tử không được trọng dụng nhà họ Chử, lại dám nhận mười bốn thỏi vàng?

…

Đợi Lạn Mệnh Câu đi xuống tầng ba, Tống Thiên Diệu cười với Kim Nha Lôi và Nhan Hùng đang có vẻ mặt ngạc nhiên, chỉ vào hai chỗ trống bên cạnh mình:

- Ngồi xuống từ từ dùng bữa.

Kim Nha Lôi ngồi thẫn thờ trên ghế, nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu. Hắn chưa từng thấy một gã thanh niên nào ngông cuồng đến thế, đường đường chính chính ngồi trên bàn ăn này, đối diện hai bang hội mà tổ chức đấu giá? Mình đã đưa ra mười bốn thỏi vàng, hắn thậm chí còn không cần mình tránh mặt, mở miệng đã bảo Lạn Mệnh Câu xuống báo tin cho Trần A Thập? Coi đây là cuộc đấu giá Hồng Kông của những nhân vật lớn sao?

Tuy nhiên, Tống Thiên Diệu tất nhiên không cần quan tâm đến sắc mặt của Kim Nha Lôi, hắn nói với Nhan Hùng bằng giọng ôn hòa:

- Hùng ca, Tín thiếu nói để ngươi yên tâm ở Sa Đầu Giác, hắn sẽ nhớ đến ngươi. Còn nữa, chính Phúc Nghĩa Hưng đã chọc giận ta Tống Thiên Diệu, không phải Hùng ca. Ân tình của Hùng ca đối với Tín thiếu, chuyện hôm nay, ta sẽ không tính vào Hùng ca đâu, cứ yên tâm.

Nhưng dù lúc này hắn nói với Nhan Hùng như vậy, Nhan Hùng vẫn suy tính kỹ trong lòng, xác định gã thanh niên trước mặt không thể đào hố mình nữa, mới miễn cưỡng cười nói:

- Đa tạ Tín thiếu, chuyện của ta vẫn phải nhờ Tống thư ký nói tốt trước mặt Tín thiếu nhiều hơn.

- Bịch!

Lâu Phượng Vân nằm bẹp dưới đất, ngã sang bên cạnh thi thể của Hắc Tâm Hoa. A Lạc vội vàng bước tới kiểm tra hơi thở, nói với Tống Thiên Diệu, Kim Nha Lôi và Nhan Hùng đang nhìn qua:

- Lão đại, nàng bị lạnh ngất đi, người nóng đến mức có thể đun sôi nước.

Ngâm trong biển lâu như vậy, đột nhiên được vớt lên, thêm vào đó là biết được chồng mình đã chết, cuối cùng lại bị gió

biển thổi, lửa giận bốc lên, Lâu Phượng Vân ngất lịm tại chỗ.

Kim Nha Lôi không lên tiếng, mà nhìn về phía Tống Thiên Diệu. Hắn vừa nói rất rõ ràng, cái chết của Hắc Tâm Hoa không liên quan đến Tống Thiên Diệu, Lâu Phượng Vân còn sống giao cho Tống Thiên Diệu xử lý.

Chương 65. Tiệc rượu (4)

- Ta không vô tình như Lôi ca, ta không nỡ thấy người chết. Phiền Lôi ca cho người đưa nữ nhân này đến y quán. Còn nữa, kéo thi thể của Hắc Tâm Hoa ra ngoài, chi phí tang lễ, ta sẽ trả.

Tống Thiên Diệu nói với Kim Nha Lôi.

A Lạc vẫy tay về phía sau, mấy Hồng Côn khác của Phúc Nghĩa Hưng tiến lên, đỡ một nam một nữ xuống tầng ba, cũng thuận tiện cùng đi xuống, chỉ còn lại gã đàn ông cao gầy tên Cao Lão Thành, đứng sau lưng Kim Nha Lôi với vai rũ xuống.

Kim Nha Lôi nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, trong thời gian tang lễ có nhiều việc vặt, một lúc cũng không biết tốn bao nhiêu tiền. Chi bằng đợi người ta an táng xong, tốn bao nhiêu, ta sẽ tự mình thông báo cho ngươi. Nhưng tấm lòng của ngươi, ta nhất định sẽ chuyển đến gia quyến của Hắc Tâm Hoa trước.

Tống Thiên Diệu vốn cũng không định thật sự phát thiện tâm, chỉ là theo hắn thấy, tội của Hắc Tâm Hoa không đáng chết, mình đã phế hắn rồi, không định truy cứu sâu nữa. Nhưng không ngờ Kim Nha Lôi tàn nhẫn độc ác, lại đông chết Hắc Tâm Hoa, rốt cuộc cũng vì hai nhát dao mình đâm, nếu không có vết thương từ hai nhát dao đó, ngâm trong nước biển sẽ không dễ chết như vậy. Vì thế Tống Thiên Diệu mới lên tiếng, chỉ coi như bỏ chút tiền mua giấy vàng mã, cầu một sự an tâm mà thôi.

Tuy nhiên, đã Kim Nha Lôi tỏ thiện chí với mình, hắn cũng không quan tâm. Chi phí tang lễ một vạn đồng, ước chừng sau

này mình hỏi đến, Kim Nha Lôi cũng chỉ nói tốn năm mươi đồng.

Hắn rất hài lòng với ấn tượng về Kim Nha Lôi tối nay, đây mới đúng là hành động, lời nói của một lão đại bang hội chuẩn bị đầu quân cho nhà họ Chử để kiếm cơm. Biết điều, hiểu nhân tình, đầu óc đủ dùng, quan trọng nhất là dám bỏ vốn, biết rằng một bát cơm nhà họ Chử ban cho bang hội ở bến tàu còn quý hơn mười bốn thỏi vàng hắn đưa ra.

Tống Thiên Diệu trong lòng thực sự không để tâm đến chuyện xảy ra chiều nay, cũng chẳng cần phải suy nghĩ xem Phúc Nghĩa Hưng có cố ý hay không. Chuyện này rất đơn giản, chẳng qua là Hắc Tâm Hoa không biết mình đã trở thành thư ký của nhà họ Chử, vẫn tưởng mình là gã thanh niên khu nhà gỗ trượt tuyển cảnh sát, nên mới ngốc nghếch đâm đầu vào, bị Tống Thiên Diệu vừa hay dùng để giết gà dọa khỉ lập uy mà thôi. Nếu không, biết được sự thật, cho Hắc Tâm Hoa mượn gan của Tống Thiên Diệu, hắn cũng không dám bước chân đến nhà Tống Thiên Diệu.

- Ăn đi, Kim Nha Lôi?

Tống Thiên Diệu nghĩ đến đây, nở nụ cười với Kim Nha Lôi, rồi thúc giục Nhan Hùng:

- Hùng ca, cùng ăn đi, không lẽ mọi người đều không có khẩu vị, lãng phí bàn tiệc này sao? Tiền đã trả rồi, không ăn thì quá phí.

Sau đó hắn nhìn về phía Cao Lão Thành đứng sau Kim Nha Lôi:

- Vị này trông lạ quá, không biết là đại ca nào của lão Phúc, cùng ngồi xuống ăn cơm đi.

- Đây là Cao Lão Thành, Tống thư ký cứ gọi hắn là A Thành là được, hơn hai chục sạp bạch phiến của Phúc Nghĩa

Hưng ở Du Ma Địa đều do hắn quản lý.

Kim Nha Lôi nghe Tống Thiên Diệu hỏi về thân phận của Cao Lão Thành đứng phía sau, liền nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu gật đầu, chỉ vào chỗ trống đối diện:

- Vậy là Thành ca rồi, ngồi xuống, cùng ăn.

Cao Lão Thành bước tới ngồi xuống vị trí đối diện Tống Thiên Diệu, nói với Tống Thiên Diệu một câu đa tạ Tống thư ký, rồi cầm đũa bắt đầu gắp những món ăn đã hơi nguội đưa vào miệng, ăn uống như sói đói, miệng vừa nhai, đũa vẫn tiếp tục nhét thức ăn vào miệng, như thể đã đói lâu chưa được ăn vậy, hơn nữa đôi mắt như sói đói nhìn chằm chằm vào các món ăn trên bàn.

- Ha ha ha~

Tống Thiên Diệu cười với Kim Nha Lôi, nói với Kim Nha Lôi:

- Kim Nha Lôi, Phúc Nghĩa Hưng có nhân tài, ăn cơm!

Nói xong, hắn cầm đũa lên, tự mình gắp một miếng măng tre nhỏ thưởng thức, mắt nhìn Cao Lão Thành đối diện đang ăn như quỷ đói đầu thai, đợi khi nuốt miếng măng trong miệng xuống, hắn nở nụ cười rạng rỡ nói:

- Sau khi Phúc Nghĩa Hưng vào bến tàu, không bằng để Thành ca này quản lý luôn.

Câu nói này khiến Kim Nha Lôi suýt đánh rơi đũa, mắt lóe lên niềm vui sướng không kìm nén được, nhìn về phía Tống Thiên Diệu!

Chuyện Phúc Nghĩa Hưng vào bến tàu? Thành công rồi sao?

…

Dưới lầu tầng một, Lạn Mệnh Câu đi xuống kể lại tất cả mọi chuyện vừa xảy ra ở trên cho Trần A Thập nghe. Nghe Tống Thiên Diệu công khai bảo Lạn Mệnh Câu truyền lời xuống, Phúc Nghĩa Hưng ra giá mười bốn thỏi vàng, Trần A Thập suýt nữa không kiềm chế được cơn giận, định cho người lên chém chết Tống Thiên Diệu ngay tại chỗ!

Hắn Tống Thiên Diệu tưởng mình là gia chủ Chử Diệu Tông sao? Muốn cho tự đầu nào vào bến tàu là được à?

Mặt khác, hắn cũng kinh ngạc trước thủ đoạn của Kim Nha Lôi, mười bốn thỏi vàng, đừng nói Tống Thiên Diệu sẽ động lòng, chất đống lại vàng óng ánh chói mắt, e rằng ngay cả Chử Hiếu Trung cũng không nhịn được mà động lòng.

Triều Dũng Nghĩa và Phúc Nghĩa Hưng là hai bang hội khác nhau, xét về tài lực, Triều Dũng Nghĩa có thể không bằng Phúc Nghĩa Hưng chỉ thuần túy dựa vào việc làm ăn phi pháp, nhưng thắng ở chỗ thu nhập ổn định và có thương hội hậu thuẫn.

Mỗi ngày tại bến tàu đều có việc, chỉ cần một khuân vác muốn gia nhập Triều Dũng Nghĩa, Triều Dũng Nghĩa có thể giúp hắn sắp xếp một công việc. Thủ đoạn lôi kéo người vào hội này là điều mà Phúc Nghĩa Hưng không thể sánh được.

Mỗi ngày đều có khuân vác mới đến bến tàu tìm việc, mỗi ngày cũng đều có khuân vác gia nhập Triều Dũng Nghĩa. Tính theo Triều Dũng Nghĩa có năm nghìn thành viên khuân vác không muốn tham gia tranh đấu, chỉ muốn kiếm miếng cơm manh áo, mỗi thành viên khuân vác đóng hội phí một tháng mười đồng, một tháng thu nhập hội phí đã là năm vạn đồng.

Tất nhiên những khoản hội phí này cũng không thể hoàn toàn rơi vào sổ sách của bang hội, tranh đấu với các bang hội khác gây ra thương vong, phí thuốc men, phí an ủi gia đình,

v.v., bao gồm cả khi thành viên cốt cán trong bang hội gặp khó khăn, những khoản tiền này đều là chi phí cần thiết.

Chương 66. Thưởng tiền mỗi người một nửa có được không? (1)

Thêm vào đó, Trần A Thập đối xử với anh em trong bang hội có thể nói là công bằng, vì vậy, hiện tại tài lực của Triều Dũng Nghĩa, so với Phúc Nghĩa Hưng không tìm được chỗ dựa chỉ có thể làm ăn phi pháp, kém hơn không ít.

Để Trần A Thập đi vay nặng lãi để góp đủ số tiền áp đảo Phúc Nghĩa Hưng ư? Trần A Thập không thể mất mặt như vậy, hắn không phải là loại lão đại phi pháp không có chỗ dựa như Kim Nha Lôi, phía sau hắn có Chử Hiếu Trung đứng đằng sau.

- Chúng ta đi thôi.

Trần A Thập suy nghĩ một lúc, đứng dậy nhìn về phía cầu thang với vẻ mặt u ám, xoay người đi xuống thuyền, miệng nói:

- Cứ để Tống Thiên Diệu hắn thu mười bốn thỏi vàng của lão Phúc đi, đợi qua ngày mai, ta sẽ cho Tống Thiên Diệu hắn trải nghiệm cảm giác bị người ta thả xuống biển làm mồi cho cá!

…

Triệu Văn Nghiệp lờ đờ bước lên tầng ba của Thái Bạch Hải Sản Phường, phát hiện anh họ của mình đang trò chuyện vui vẻ với ba người của Phúc Nghĩa Hưng.

- A Nghiệp, lại đây ngồi.

Tống Thiên Diệu nhìn thấy Triệu Văn Nghiệp bước lên, vỗ vỗ lưng ghế bên cạnh, ra hiệu cho Triệu Văn Nghiệp ngồi xuống.

- Diệu ca, lão đỉnh họ đã đi rồi.

Triệu Văn Nghiệp ngồi xuống, do dự hồi lâu, cuối cùng tình nghĩa bang hội vẫn không thể đọ lại với tình anh em với Tống Thiên Diệu, vẫn không nhịn được nói với Tống Thiên Diệu:

- Lúc đi, lão đại Thập ca nói rằng, sau này sẽ tìm ngươi gây rắc rối.

Thực ra không cần hắn nói, vừa rồi Tống Thiên Diệu, Kim Nha Lôi, Nhan Hùng ba người cũng đã nhìn thấy Trần A Thập ngồi trên thuyền nhỏ dẫn người tức giận rời khỏi Thái Bạch Hải Sản Phường về bến tàu.

- Ta đang chờ hắn tìm ta gây rắc rối đây, nếu không tìm ta gây rắc rối, hôm nay ta ép hắn đi làm gì?

Tống Thiên Diệu cười nói với Triệu Văn Nghiệp.

Tất cả mọi người có mặt đều không hiểu ý của Tống Thiên Diệu, dù là Kim Nha Lôi, Nhan Hùng hay Triệu Văn Nghiệp, lúc này đều nhìn về phía Tống Thiên Diệu, có phải hắn ép Trần A Thập đi không? Rõ ràng là Trần A Thập không đưa ra đủ lợi ích, mới tức giận bỏ đi chứ.

Thấy ba người đều nhìn về phía mình, Tống Thiên Diệu nhìn về phía đối diện vẫn đang ăn uống ngấu nghiến, đã quét sạch ba bốn món ăn trước mặt là Cao Lão Thành, cười nói:

- Vẫn là Thành ca hiểu lòng ta, làm người, quan trọng nhất là lấp đầy cái bụng của mình, nghĩ nhiều vô ích, trước khi bữa tiệc kết thúc, lấp đầy bụng mình mới là quan trọng nhất.

Khi Trần A Thập rời đi, Tống Thiên Diệu cũng đứng dậy tỏ ý tiễn khách, nói với Kim Nha Lôi:

- Lôi ca, mười bốn thỏi vàng, sáng mai, để người đưa đến cửa khách sạn Duris, rồi về đợi tin, ta làm việc thích nhất là giao dịch công bằng, sáng mai ta nhận được vàng của ngươi, trong vòng ba ngày, để người của ngươi vào bến tàu.

- Mười bốn thỏi…

Kim Nha Lôi liếc nhìn bốn thỏi trên bàn, chẳng lẽ bảo hắn trước mặt Tống Thiên Diệu, lấy lại bốn thỏi đó? Nghĩ lại cũng không thể nào, vậy thì cộng lại là mười tám thỏi vàng!

Nhưng khi nghe Tống Thiên Diệu khẳng định, Kim Nha Lôi trong lòng quyết tâm, đành phải về nhà tự mình nấu chảy một số đồ trang sức bằng vàng của vợ, góp đủ số tiền. Miễn là có được địa bàn ở bến tàu, có thể thu phí hội viên từ những kẻ khuân vác, sớm muộn gì cũng kiếm lại được tiền!

- Yên tâm, Tống thư ký, sáng sớm mai ta sẽ cho người mang đủ số vàng đến, đa tạ Tống thư ký đã tiếp đãi tối nay.

Kim Nha Lôi không hề tỏ ra khó xử, thoải mái từ biệt Tống Thiên Diệu, chuẩn bị dẫn Cao Lão Thành và Nhan Hùng rời đi.

Thực ra hắn đã đoán sai ý Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu không có ý định đòi thêm bốn thỏi vàng vào phút chót, nên vừa quay người, Tống Thiên Diệu đã chỉ vào những thỏi vàng trên bàn, gọi với Kim Nha Lôi đang đi về phía cầu thang:

- Lôi ca, quên mất mấy thỏi vàng rồi, ta không tham lam đến thế, ừm… phải rồi, đã nói là lấy nó làm tiền thưởng, nhưng cô nương đàn sai nhịp, phải trừ tiền, để lại một thỏi là được, ba thỏi còn lại Lôi ca cầm đi, chỉ phiền Lôi ca bổ sung thêm một thỏi nữa.

Vừa nói, Tống Thiên Diệu vừa cầm một thỏi vàng từ trên bàn đặt trước mặt người phụ nữ chân dài, rồi ra hiệu cho Kim Nha Lôi lấy ba thỏi vàng còn lại.

Kim Nha Lôi vội vàng nói không sao cả, Tống thư ký cứ lấy hết để thưởng cũng được. Tống Thiên Diệu nhìn Kim Nha Lôi với nụ cười nửa miệng:

- Lôi ca, ngươi nói khách sáo với ta sao? Ta Tống Thiên Diệu muốn kiếm tiền, nếu dựa vào lòng tham thì đã không chỉ bảo ngươi mang mười bốn thỏi vàng đến, dễ dàng bỏ qua chuyện xảy ra chiều nay như vậy, trước khi khách sáo phải động não một chút.

Kim Nha Lôi không hiểu lời Tống Thiên Diệu, chỉ có thể cười gượng bảo Cao Lão Thành đi qua lấy ba thỏi vàng, rồi mới nói với Tống Thiên Diệu:

- Cảm ơn Tống thư ký, ta đi trước.

Đứng tựa lan can đón gió, Tống Thiên Diệu nhìn Kim Nha Lôi gọi thuộc hạ của mình lên thuyền rời đi về phía bến tàu, mới quay người đi đến trước mặt người phụ nữ vẫn đang đàn tỳ bà:

- Đa tạ cô nương đã giúp đàn khúc, giờ chúng ta bàn về tiền thưởng.

Tiếng đàn tỳ bà lập tức ngừng lại, người phụ nữ dùng mười ngón tay giữ dây đàn, nới lỏng dây đàn, rồi tháo bỏ móng giả trên đầu ngón tay, nhẹ nhàng hoạt động cổ tay, đôi mắt đẹp nhìn Tống Thiên Diệu đầy khó hiểu.

Tống Thiên Diệu cầm thỏi vàng lên vẫy vẫy trước mặt người phụ nữ:

- Một thỏi vàng nặng bốn lượng, ta đoán người vừa rồi chắc không dám dùng vàng giả để lừa ta, cô nương, ta không

rõ về giá vàng, một thỏi vàng như thế này, đại khái đáng giá bao nhiêu đô la Hồng Kông?

Người phụ nữ nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu đang mỉm cười, do dự một lúc, cuối cùng nói:

- Tiên sinh, ta không làm việc khác.

Nàng sợ Tống Thiên Diệu đưa thỏi vàng này cho nàng, rồi mua nàng đi ra ngoài mở phòng, nên do dự nói với Tống Thiên Diệu.

Chương 67. Thưởng tiền mỗi người một nửa có được không? (2)

- Không làm việc khác? Vậy ngươi do dự lâu như vậy để làm gì?

Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá đưa cho người phụ nữ một điếu, sau khi người phụ nữ từ chối, Tống Thiên Diệu tự mình châm một điếu, mỉm cười nhìn người phụ nữ, dường như đang chờ câu trả lời của nàng.

Người phụ nữ mím môi, liếc mắt nhìn thỏi vàng trong tay Tống Thiên Diệu, mở miệng nói:

- Ta đang nghĩ, nếu là bốn thỏi vàng, ta sẽ không nhịn được mà đồng ý.

- Ha ha ha, ta thích nhất là người thông minh, ta vừa nói với gã đàn ông thô lỗ vừa rồi, ngươi lại nói câu này với ta, đều là người thông minh cả. Yên tâm, ta sẽ không ép buộc người khác, huống hồ từ tối qua đến giờ, ta vẫn chưa ngủ ngon, một mỹ nữ như nàng nằm bên cạnh ta tối nay, ta sẽ càng không ngủ được, ta thực sự muốn hỏi, thỏi vàng này đáng giá bao nhiêu đô la Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu bị câu nói của người phụ nữ chọc cười, tiếng cười sảng khoái, dường như có niềm vui khó tả, tiếp tục hỏi.

- Đại kim hành vì bị chính quyền Hồng Kông hạn chế, không dám thu mua vàng không rõ nguồn gốc, còn các tiệm

vàng nhỏ và ngân hàng sẽ thu mua đồ ăn trộm rồi tự nấu chảy. Tháng trước ta bán một đôi vòng tay của mình, theo giá lúc đó, một thỏi vàng như thế này nhiều nhất là bốn ngàn đô Hồng Kông.

Nữ nhân chân dài cắn môi, không hiểu vì sao Tống Thiên Diệu không định mua đồng hồ treo tường (mua râm), lại còn trêu đùa mình, nhưng vẫn thành thật nói ra giá mình biết.

Tống Thiên Diệu nhìn thỏi vàng trong tay, mỉm cười ngẩng đầu nói với nữ nhân:

- Bốn ngàn? Thế này, cô nương, ta lấy thỏi vàng này làm tiền thưởng tặng ngươi, ngươi có thể trả lại ta hai ngàn đô Hồng Kông không?

- Hả?

Nữ nhân nhìn chằm chằm Tống Thiên Diệu, không nói nên lời. Nàng ở Thái Bạch Hải Sản Phường tuy không lâu, nhưng cũng gặp không ít khách, đủ loại kỳ quặc. Có người để dẫn nữ nhân ra ngoài, tiện tay thưởng đồ trang sức vàng, nhẫn vàng cũng không hiếm. Khách keo kiệt, thưởng ít ỏi cũng thường gặp. Nhưng cho tiền thưởng rồi còn bắt ca kỹ trả lại tiền thì đây là lần đầu tiên gặp.

- Tiên sinh, ngài cũng có thể chỉ thưởng theo giá nghe hát, vàng quá quý giá, ta không dám nhận.

Nữ nhân nhẹ giọng nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu lấy ví tiền của mình ra lắc lắc, ngay cả một đồng xu cũng không rơi ra, hắn nói với nữ nhân:

- Thấy chưa, ta không có lấy một xu. Trước khi ra cửa, ta đã đưa hết tiền cho mẹ, bữa tiệc tối nay đều do người khác bị ta chọc giận mời, ta phải tốn nhiều nước bọt lắm, cuối cùng chỉ còn lại thỏi vàng này. Ta không cần nó, nên thưởng một nửa một người được không? Ngươi kiếm được một thỏi vàng

làm tiền thưởng, ta giữ lại hai ngàn đô bỏ vào ví, ngươi hẳn thấy được, ta đang cần tiền gấp, không thì tối nay phải ngủ đường đấy.

…

- Thật sự… đưa thỏi vàng này cho ta?

Nữ nhân không chắc chắn hỏi Tống Thiên Diệu.

Tuy bây giờ gọi là Hồng Kông đã hòa bình, nhưng thực tế lúc này bất kể là người Anh ở Hồng Kông hay người Hoa thuộc địa, đều có một nỗi sợ chiến tranh như đám mây đen bao phủ trên đầu, đó là Trung Quốc đại lục đã thành lập nước Cộng hòa, có thể bất cứ lúc nào cũng điều quân giải phóng hùng mạnh đến để thu hồi Hồng Kông - thuộc địa Viễn Đông của Anh bằng vũ lực. Hơn nữa, hiện nay Anh có tham gia vào cuộc chiến tranh Triều Tiên, càng khiến người Hồng Kông thêm phần bất an, lo sợ khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc, đại lục sẽ trả thù việc Anh tham chiến, đặt chiến trường tiếp theo ở Hồng Kông.

Vì vậy, hiện nay ở Hồng Kông, bất kể người nghèo hay giàu, quan chức hay thương nhân, đều đang cố gắng đổi tiền giấy của mình thành vàng. Gần mười năm đen tối dưới sự chiếm đóng của Nhật trước đó đã dạy cho tất cả những người sống ở Hồng Kông một bài học, dù in ra bao nhiêu tiền giấy, dù tích trữ bao nhiêu tiền giấy, cũng không có giá bằng vàng.

Giống như nghe nói giá vàng ở một tiệm vàng nào đó thấp hơn các tiệm khác một chút, thì ngay lập tức trước cửa tiệm đó sẽ xếp hàng dài ba bốn dặm chờ đợi để mua vàng bằng tiền.

Tống Thiên Diệu nói:

- Không phải cho ngươi, mà là chia cho ngươi một nửa. Cô nương, ta không hào phóng như ngươi nói đâu, ngươi trả ta hai ngàn đô Hồng Kông, thỏi vàng này mới là của ngươi.

Một thỏi vàng như thế này, đem đến tiệm vàng nhỏ đổi tiền mặt theo giá đồ ăn trộm, cũng được ba ngàn năm trăm đô Hồng Kông. Nhưng nếu giữ lại để đúc thành đồ trang sức đơn giản, hoặc cất giữ chờ khi các đại kim hành khan hiếm vàng rồi bán ra, năm sáu ngàn đô cũng đổi được. Hơn nữa, từng cảnh tượng vừa rồi, nữ nhân đều nhìn thấy tận mắt. Nàng dùng hàm răng như xâu chuỗi cắn nhẹ môi đỏ:

- Được, ta đi mượn tiền các tỷ muội trước.

Nói xong, nàng ôm đàn tỳ bà đứng dậy, khom người hành lễ với Tống Thiên Diệu, bước chân hơi gấp rút đi về phía cầu thang.

Khi người phụ nữ biến mất trên cầu thang, Tống Thiên Diệu mỉm cười với Triệu Văn Nghiệp:

- Biểu ca của ngươi đủ mất mặt rồi, lại còn tranh tiền thưởng với ca kỹ.

Động tác của người phụ nữ này rất nhanh, chỉ trong vòng năm sáu phút, những ngón tay trắng trẻo thon dài đã cầm một xấp tiền Hồng Kông mệnh giá 50 đô la quay lại, có vẻ như đã mượn từ các ca kỹ khác, bởi vì quy định trên con thuyền này, giá tiền ca kỹ tiếp rượu là 50 đô la.

- Đây là 2000 đô la Hồng Kông, tiên sinh.

Người phụ nữ đưa xấp tiền trong tay cho Tống Thiên Diệu, hắn không đếm mà trực tiếp chia một nửa bỏ vào ví, nửa còn lại chuyển tay đưa cho Triệu Văn Nghiệp, rồi lại đưa thỏi vàng cho người phụ nữ:

- Ta còn phải cảm ơn cô nương.

Cho đến khi thỏi vàng đến tay, người phụ nữ dùng cả hai tay nắm chặt nó, cảm nhận cảm giác lạnh lẽo nặng nề mà vàng mang lại, không dám tin đây là sự thật.

Tối qua đàn nhạc, người đàn ông này tiện tay thưởng cho mình 200 đô la Hồng Kông, tối nay đàn nhạc, trực tiếp thưởng một thỏi vàng.

Có thỏi vàng này, bản thân tối nay không cần phải…

Chương 68. Thưởng tiền mỗi người một nửa có được không? (3)

Ngoài dự đoán của người phụ nữ, sau khi đưa thỏi vàng cho cô ta, Tống Thiên Diệu nhìn cô ta bằng ánh mắt dịu dàng, giọng điệu nhẹ nhàng nói một câu:

- Có thỏi vàng này, cô nương hẳn có thể cởi bỏ bộ trang phục diêm dúa này, rửa sạch lớp phấn son trên mặt, ngủ một giấc ngon lành, nếu vẫn không thể đối phó được kẻ muốn ngủ với ngươi tối nay, ngươi cũng có thể lấy thỏi vàng ra dọa hắn, nói cho hắn biết, có người có thể dùng thỏi vàng che chở ngươi, cũng có thể dùng dao dưa hấu tìm đến hắn, bảo hắn biết điều một chút.

Nói xong, Tống Thiên Diệu gọi một tiếng Triệu Văn Nghiệp, hai người biến mất ở cầu thang tầng ba.

Người phụ nữ không thể giữ được vẻ lạnh lùng quyến rũ trên mặt nữa, kinh ngạc che miệng, quay đầu nhìn về phía Tống Thiên Diệu, nhưng phát hiện gã thanh niên tuấn tú đó đã không quay đầu lại, theo cầu thang đi xuống dưới.

Mãi đến lúc này người phụ nữ mới nhận ra, Tống Thiên Diệu thưởng cho mình nhiều như vậy, hắn thậm chí còn chưa hỏi tên mình.

…

Cho đến khi đi thuyền nhỏ trở lại đất liền, Triệu Văn Nghiệp đi sau lưng Tống Thiên Diệu cầm đúng một nghìn đô

la Hồng Kông mới hỏi:

- Diệu ca, tiền ngươi cho ta…

- Không phải cho ngươi đâu, năm trăm đô la đưa cho mẹ ngươi, thân thể bà không tốt, để bà dùng mua thuốc, năm trăm đô la còn lại ngươi mang đến nhà ta giao cho mẹ ta, ta hiểu rõ bà nhất, con trai làm thư ký nhà họ Chử, bản thân không đi khoe khoang khắp khu ổ chuột thì không phải là bà rồi, số tiền này là để bà tiêu xài trong thời gian tới, tiện thể nói với bà tiết kiệm một chút, gần đây ta không có tiền mang về nhà nữa đâu.

Tống Thiên Diệu vẫy tay gọi xe kéo chuyên đợi khách từ thuyền hoa, hai chiếc xe kéo gần nhất lập tức chuyển động bánh xe, tiếng nan hoa vang lên, chạy lại như gió.

Triệu Văn Nghiệp nhìn Tống Thiên Diệu lên một chiếc xe kéo, miệng hỏi theo:

- Diệu ca, ngươi thiếu tiền sao còn hào phóng thưởng cho người phụ nữ đó một thỏi vàng?

Nếu mang thỏi vàng đó về nhà, chẳng phải sẽ khiến cả nhà dì của hắn vui hơn sao?

- Nữ nhân kia mặc một thân áo hồng đào khó coi, lại trang điểm nhạt, tóc còn cố ý búi lên. Hôm qua ta có trò chuyện với tiểu nhị ở Lục Vũ trà lâu, hắn nói ca kỹ trên Hải Tiên Phường tuy ăn mặc tục tĩu nhưng không thay đổi nhiều, tránh khách quen không thích. Nữ nhân đó tối qua và tối nay trang điểm như hai người khác nhau, không chừng vì thiếu nợ bị ép phải ra đường, nên trang điểm sơ sài như tân nương, đợi Hải Tiên Phường đóng cửa sẽ bị người ta bế lên giường. Nhìn dáng vẻ miễn cưỡng của nàng, tiện tay giúp một chút, huống hồ, thỏi vàng đó tiêu ở chốn ăn chơi cũng chẳng sao, tiêu cho bản thân, vàng không phải để tiêu bừa bãi… Thôi, ngươi tự về nhà đi, ta đi khách sạn ở.

Tống Thiên Diệu còn muốn giải thích với Triệu Văn Nghiệp, nhưng thấy em họ mình không đủ thông minh, thở dài, nói với phu xe kéo:

- Khách sạn Duris.

Tên phu xe kéo lập tức mắt sáng lên, miệng vui vẻ đáp ứng một tiếng, kéo Tống Thiên Diệu chạy dọc đường, người trẻ tuổi đi khách sạn Duris, lúc xuống xe chắc chắn sẽ không trả thiếu tiền, dọc đường nói thêm vài câu nịnh hót, biết đâu còn kiếm thêm được vài đồng tiền thưởng.

Xe kéo chở Tống Thiên Diệu đi xa, Triệu Văn Nghiệp lên một chiếc xe kéo khác, cẩn thận cất tiền sát người:

- Phiền ngươi, khu nhà gỗ Gia Lâm Biên Đạo.

Tên phu xe này thì nhăn mặt đáp lời, kéo Triệu Văn Nghiệp chạy về khu nhà gỗ Gia Lâm Biên Đạo - nơi tập trung người nghèo toàn Hồng Kông . Hắn có suy nghĩ khác với tên phu xe kia, giờ hắn chỉ mong người trẻ tuổi trên xe sau khi được đưa đến nơi đừng bớt xén tiền công của mình.

Khách sạn Duris nằm ở Hoàng Hậu Đại Đạo Đông, Loan Tễ, sát bên bưu điện Loan Tễ, là một khách sạn do người Anh mở, nhân viên phục vụ bên trong đều nói tiếng Anh. Người Hoa không biết tiếng Anh dù vào được khách sạn cũng không hiểu đối phương nói gì, cuối cùng chỉ có thể lủi thủi đi ra. Vì vậy, khách trọ ở đây phần lớn là người Anh và người Hoa xuất thân giàu có được giáo dục tốt. Tiếng Anh của Chử Hiếu Tín tuy lõm bõm nhưng những câu ngắn hàng ngày hoàn toàn không vấn đề, hắn thường xuyên thuê một phòng ở đây, khi đại ca Chử Hiếu Trung về nhà, hắn sẽ đến đây ở, tránh bị đại ca châm chọc khiến bản thân bực mình.

Tiếng Anh của Tống Thiên Diệu cũng khá, tuy kiếp trước tiếp xúc tiếng Anh Mỹ nhưng hầu hết đối thoại không thành

vấn đề, nên đã thuê một phòng ở khách sạn Duris. Trước khi vào phòng hỏi rõ thời gian phục vụ bữa sáng của khách sạn xong, liền tắm rửa, lên giường ngủ.

Khi cả người nằm trên chiếc giường lớn vừa mềm vừa cứng, Tống Thiên Diệu thở phào một tiếng sảng khoái:

- Dù chỉ để sau này không phải ngủ giường gỗ cứng và sàn nhà nữa, ta cũng phải cố gắng kiếm tiền.

…

Ngủ thoải mái đến sáng trong phòng khách sạn Duris, không hề mơ một giấc nào, cho đến khi người phục vụ bên ngoài theo lời dặn tối qua của Tống Thiên Diệu, lịch sự dùng tiếng Anh gõ cửa gọi hắn dậy, Tống Thiên Diệu mới tỉnh giấc, cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, sự mệt mỏi hai ngày qua đã tiêu tan. Quả nhiên, giường phải đủ thoải mái mới có thể ngủ ngon.

Dậy rửa mặt, thay áo sơ mi đã được giặt sấy ủi phẳng phiu do người phục vụ đưa tới, khoác áo vest lên người, Tống Thiên Diệu soi gương một lát rồi mới ra cửa đi về phía nhà hàng của khách sạn.

Trong nhà hàng không thấy bóng dáng Chử Hiếu Tín, nhưng Tống Thiên Diệu không vội, tự gọi một phần bánh mì kẹp và cà phê, ngồi vào chỗ từ từ ăn. Cho đến nửa tiếng sau, Chử Hiếu Tín mới lười nhác ngáp dài đi vào từ ngoài nhà hàng, vừa nhìn đã thấy Tống Thiên Diệu đang ngồi đối diện cửa nhà hàng.

- A Diệu?

Chử Hiếu Tín dụi mắt, sau khi chắc chắn mình không nhìn nhầm liền bước tới, ngồi xuống đối diện Tống Thiên Diệu:

- Đêm qua ngươi cũng ngủ lại đây sao?

- Đêm qua tiếp đãi Hùng ca và Kim Nha Lôi xong, thời gian hơi muộn nên ta ở lại đây.

Tống Thiên Diệu đặt đũa xuống, dùng khăn ăn lau miệng rồi cười nói với Chử Hiếu Tín.

Chương 69. Bước đầu tiên

Chử Hiếu Tín vẫy tay gọi người phục vụ, nói bằng tiếng Anh:

- Một ly cà phê thêm gấp đôi sữa và đường viên, một phần sandwich thịt nguội, một quả trứng ốp la.

- Tín thiếu từ từ dùng bữa, ta ra ngoài lấy ít đồ, lát nữa quay lại sẽ nói chuyện đêm qua với ngươi.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa đứng dậy.

- Để người phục vụ giúp ngươi đi lấy là được mà?

- Không được, không gặp ta thì không lấy được đồ đâu, là đồ tốt đấy.

Tống Thiên Diệu cười bí hiểm với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín khoát tay:

- Đi đi, xem ngươi lấy được cái quỷ gì nào.

Tống Thiên Diệu bước ra khỏi cửa khách sạn Duris, ngay phía đối diện khách sạn, Cao Lão Thành mà hắn đã gặp đêm qua đang ngồi xổm bên đường cùng hai tên tiểu đệ, mắt cảnh giác quan sát xung quanh, miệng ngậm điếu thuốc. Thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện ở cửa khách sạn, Cao Lão Thành búng điếu thuốc đi, một tay sờ vào thắt lưng, một tay cầm gói vải nhỏ, nhanh chóng bước tới:

- Tống thư ký, đồ ngài dặn đã chuẩn bị xong, mời ngài kiểm tra.

Vừa nói, Cao Lão Thành vừa đưa gói vải cho Tống Thiên Diệu, vừa cầm vào tay đã cảm nhận được trọng lượng của gói

đồ, Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Không cần đâu, nếu có vấn đề gì, lão đại của ngươi cũng sẽ tự tìm ngươi thôi.

Sau khi đưa gói đồ cho Tống Thiên Diệu, vẻ cảnh giác và tinh nhanh lúc nãy của Cao Lão Thành lập tức biến mất, như thể trong chớp mắt đã bị rút hết tinh khí thần, cả người lại trở về dáng vẻ lười biếng, nhe răng cười với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, nếu không có việc gì nữa, ta xin phép về gặp lão đại.

- Vất vả cho ngươi.

Tống Thiên Diệu xách gói đồ, quay người trở lại nhà hàng của khách sạn Duris.

Lúc này, bữa sáng của Chử Hiếu Tín vừa mới được người phục vụ bưng lên, hắn đang khuấy ly cà phê nóng hổi, thấy Tống Thiên Diệu quay lại, Chử Hiếu Tín nhìn gói đồ quê mùa trong tay hắn:

- Này, không phải là đặc sản họ hàng quê ngươi gửi tới đấy chứ?

- Tín thiếu nói là đặc sản thì ta cũng không phản đối.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống đối diện Chử Hiếu Tín, đặt gói đồ lên bàn trước mặt, từ từ mở ra, lộ ra mười bốn thỏi vàng xếp ngay ngắn bên trong:

- Đặc sản cá vàng của Phúc Nghĩa Hưng, mỗi thỏi bốn lượng, tổng cộng mười bốn thỏi.

Chử Hiếu Tín lập tức ngừng khuấy cà phê, nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Vàng của Phúc Nghĩa Hưng?

- Đêm qua ta mời Hùng ca và tọa quán Phúc Nghĩa Hưng Kim Nha Lôi đến Thái Bạch Hải Sản Phường, nói rõ là thay mặt Tín thiếu cảm ơn Hùng ca vì đã bôn ba hôm qua, sau đó xảy ra một chuyện, Trần A Thập của Triều Dũng Nghĩa dẫn theo mấy chục người đến Thái Bạch Hải Sản Phường, lật đổ bàn tiệc, canh cá đổ tung tóe khắp bàn.

Tống Thiên Diệu nhìn thẳng vào Chử Hiếu Tín, miệng nói chậm rãi, như thể đang kể một chuyện không liên quan đến mình:

- Nếu không phải ta nêu tên Tín thiếu, nói với Trần A Thập rằng Tín thiếu mời Nhan Hùng và Kim Nha Lôi, ta đoán Trần A Thập đêm qua có lẽ đã chuẩn bị tắm máu Thái Bạch Phường rồi.

- Ngươi nói gì mà khiến Trần A Thập nổi giận đến thế.

Chử Hiếu Tín sững người, hỏi Tống Thiên Diệu:

- Nếu không hắn đâu dám to gan đến mức công khai lật bàn chứ.

- Kỳ lạ là, khi hắn lật bàn, ta vẫn còn trên đường từ phủ Chử đến Thái Bạch Hải Sản Phường. Hắn không nhắm vào ta, cũng không nhắm vào Tín thiếu, mà là nhắm vào Phúc Nghĩa Hưng. Chuyện là thế này, hôm qua sau khi ngươi đi, Hùng ca nhờ ta hỏi giúp Tín thiếu xem có thể nể mặt hắn bị mất chức phải đi canh hồ ở Sa Đầu Giác mà giao việc làm ăn ở bến tàu của Thương hội Lợi Khang cho Phúc Nghĩa Hưng quản lý không. Sau đó không biết tin này bị lộ ra thế nào mà Trần A Thập đến Thái Bạch Hải Sản Phường hỏi tội. Dưới sự khuyên can của ta, hai phe tạm thời tách ra, Trần A Thập dẫn người xuống tầng một, Kim Nha Lôi và Hùng ca ở lại tầng ba.

Tống Thiên Diệu gói lại thỏi vàng, đẩy về phía trước Chử Hiếu Tín nói.

Chử Hiếu Tín bưng cà phê lên miệng, gật gật đầu, ra hiệu cho Tống Thiên Diệu tiếp tục nói, mình đang lắng nghe.

- Sau khi Trần A Thập dẫn người xuống lầu, Kim Nha Lôi của Phúc Nghĩa Hưng lập tức lấy ra bốn thỏi vàng, đưa cho một thư ký của ta, nhờ ta giúp nói tốt trước mặt Tín thiếu. Ta đương nhiên không thể quyết định chuyện này, Kim Nha Lôi cuối cùng trực tiếp đưa ra điều kiện mười lăm thỏi vàng, với vẻ mặt đáng thương, nhờ ta nhất định phải nể mặt Nhan Hùng Hùng ca hôm qua đã giúp đỡ mà mở lời nói giúp. Lúc này, ta nghĩ không thể để tình hình căng thẳng tại chỗ, ta đồng ý thì không hợp quy củ, nhưng không đồng ý thì Hùng ca lại có mặt ở đó, ta không tiện làm tổn thương thể diện của hắn, nên ta đã làm một việc.

Tống Thiên Diệu nói.

- Việc gì?

Chử Hiếu Tín nghe say sưa.

Tống Thiên Diệu do dự một chút:

- Lúc đó ta cân nhắc, việc làm ăn ở bến tàu của nhà họ Chử vốn do Triều Dũng Nghĩa phụ trách, Trần A Thập thập ca có nhiều kinh nghiệm giang hồ, ta để người của hắn xuống báo cho hắn biết chuyện Phúc Nghĩa Hưng Kim Nha Lôi tặng ta mười lăm thỏi vàng, ta hy vọng hắn có thể giúp ta một việc nhỏ, dù chỉ là mở miệng nói một câu, nói Triều Dũng Nghĩa sẵn sàng đưa ra mười sáu thỏi vàng, như vậy đã đủ để ta có cớ thoái thác, hẹn ngày khác bàn tiếp, nhưng không hiểu sao Trần A Thập lại nổi giận tại chỗ, dẫn người bỏ đi, còn dọa sẽ xử lý ta, ta…

- Trần A Thập khốn kiếp, ta ở Lệ Trì Hoa Viên bị mấy tên cảnh sát gây rắc rối, hắn giả mù vờ điếc không chịu ra mặt, Nhan Hùng của Phúc Nghĩa Hưng giúp ta chạy vạy cả đêm,

người ta lão đại lại lấy tiền ra nhờ thương hội của ta quan tâm hắn, Trần A Thập có tư cách gì mà làm xấu mặt khách mời của ta, huống chi khách còn từng giúp ta! Quan trọng nhất là, Phúc Nghĩa Hưng muốn làm việc cho thương hội của ta, biết tặng mười lăm thỏi vàng, còn cái tên Triều Dũng Nghĩa Trần A Thập đó, làm ở thương hội của ta lâu như vậy, ta chưa từng uống một ly rượu nào của hắn!

Chưa đợi Tống Thiên Diệu nói xong, Chử Hiếu Tín đã đập cốc cà phê xuống bàn, cà phê bắn ra từ cốc, làm bẩn khăn trải bàn trắng tinh:

- Những việc khác của nhà họ Chử ta không làm chủ được, nhưng Thương hội Lợi Khang là của ta! A Diệu, ngươi giúp ta thông báo cho A Hùng và Kim Nha Lôi, ngày mai để bọn họ đến bến tàu đợi ta, ta sẽ sắp xếp cho bọn họ bắt đầu làm việc!

Tống Thiên Diệu gật đầu, nước cờ mà mình đã bắt đầu bày từ tối qua ở hải sản phường, bước đầu tiên đã đi ra.

Chương 70. Tin (1)

- Ngươi nghĩ nếu nói những lời này với Chử hội trưởng, hắn có tin không?

Nhìn Chử Hiếu Tín đang tức giận gầm lên, Tống Thiên Diệu cười híp mắt hỏi.

Chử Hiếu Tín trợn mắt, nhìn chằm chằm Tống Thiên Diệu, giọng điệu đã có chút tức giận:

- Giả à? Ngươi sáng sớm chạy đến kể chuyện thần thoại với ta sao?

- Nửa thật nửa giả, thật là Trần A Thập quả thật đã đến Thái Bạch Hải Sản Phường gây sự, giả là hắn không tự nổi giận, mà là bị ta nhận mười lăm thỏi vàng của Phúc Nghĩa Hưng làm tức giận bỏ đi.

Tống Thiên Diệu từ tốn nói, dường như không để ý đến ánh mắt Chử Hiếu Tín nhìn mình.

Chử Hiếu Tín chộp lấy khăn ăn lau vết cà phê vừa bắn lên mu bài:

- Tại sao?

- Ta thấy hắn không vừa mắt, lý do tự nhiên là hắn không nghe lời lão bản của ta. Loại người này ta không thể chờ lão bản tự mình đi mách lẻo với Chử hội trưởng, như vậy sẽ khiến lão bản trông có vẻ hẹp hòi. Kẻ ác tự nhiên để ta đóng thay, còn phải làm cho người khác nhìn thấy lão bản, giơ ngón cái lên khen ngợi, Tín thiếu nghĩa khí, xứng đáng với đồng hương Triều Châu.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín:

- Ngươi thấy thế nào?

Mặc dù Chử Hiếu Tín tốt nghiệp từ trường trung học hàng đầu Hồng Kông là Hoàng Nhân thư viện, nhưng không có nghĩa hắn thực sự là tinh hoa xã hội, chỉ là xuất thân đủ cao mà thôi. Nếu không nhà họ Chử cũng không chỉ giao cho hắn một Thương hội Lợi Khang để quản lý, mà hắn còn quản lý không trôi chảy, phải mời một thư ký giúp hắn chủ sự.

Trong hai ngày, Tống Thiên Diệu đã hiểu rõ vị lão bản này của mình. Tuy lão bản không học vấn, có chút khí chất công tử, nhưng nhân phẩm không tệ, thích nói chuyện về chữ tín, sẵn sàng cho người khác cơ hội. Như đêm đó, hắn có thể tin tưởng Tống Thiên Diệu vừa mới quen, nghe theo lời Tống Thiên Diệu đi đánh ta nuôi của Trương Vinh Cẩm, để Tống Thiên Diệu thay hắn đi gặp Nhan Hùng, chạy đôn chạy đáo bên ngoài. Hắn cũng tin lời Tống Thiên Diệu nói chỉ cần bỏ ra hai ngàn đồng là có thể dàn xếp ổn thỏa với Trương Vinh Cẩm. Nếu là người khác, thực sự động não, liệu có dễ dàng tin như vậy không?

Còn một điểm nữa, là Chử Hiếu Tín sợ phiền phức. Trước đây khi làm việc, để tránh phiền phức, hắn không chịu động não, chỉ làm theo ý nghĩ đầu tiên của mình.

Vì vậy những lời Tống Thiên Diệu vừa nói khiến hắn có chút ngớ người, bởi vì hắn thực sự đã nghĩ đến việc khi có cơ hội thích hợp sẽ mách lẻo với Chử Diệu Tông về Trần A Thập. Bởi vì trong suy nghĩ của hắn, đây là cách đơn giản và trực tiếp nhất, chỉ cần mình nói với cha, phần còn lại tự nhiên là Chử Diệu Tông sẽ gây phiền phức cho Trần A Thập.

Nhưng bây giờ nghe Tống Thiên Diệu nói, dường như không định để mình đi mách lẻo với cha, tránh tỏ ra hẹp hòi.

Một câu nói khác khiến Chử Hiếu Tín nhanh chóng dẹp bỏ chút lửa giận là Tống Thiên Diệu sẵn sàng giúp hắn nghĩ cách,

và sẵn sàng gánh chịu tiếng xấu.

Thư ký trung thành như vậy biết đi đâu mà tìm? Nói cách khác, Chử Hiếu Tín đã hai mươi hai tuổi, ai muốn ở tuổi này mà vẫn như trẻ ta đi mách lẻo với người lớn? Hắn cũng biết nếu mình mách lẻo sẽ rất mất mặt trước cha. Dù sao hắn cũng là nhị công tử đường đường chính chính của nhà họ Chử, vậy mà lại không xử lý nổi một tọa quán của hội Triều Châu bang, phải nhờ đến cha.

Không cần cha mắng, bản thân hắn đã cảm thấy mất mặt rồi. Nhưng không còn cách nào khác, hiện tại người thay cha quản lý công việc của nhà họ Chử là đại ca Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Tín lại không thể thực sự gỡ bỏ tấm biển nhà họ Chử trên đầu Trần A Thập?

- Vậy thì sao?

Chử Hiếu Tín đặt khăn ăn xuống, nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Là để Phúc Nghĩa Hưng đến quản lý công việc bến tàu của Thương hội Lợi Khang?

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Đúng vậy. Hồng Côn Nhan Hùng của Phúc Nghĩa Hưng, vì việc của Tín thiếu mà bôn ba suốt một ngày một đêm, cuối cùng bị điều đi mặc đồng phục. Tín thiếu gia nhìn vào tình nghĩa của Sái lão Hùng, thêm vào đêm đó Trần A Thập không chủ động nhảy ra, nên giao Thương hội Lợi Khang của mình cho Phúc Nghĩa Hưng làm, như vậy có quá đáng không? Có cần phải báo riêng với Chử hội trưởng không?

- Không cần, thương hội là của ta, hai chữ Lợi Khang do cha đặt, nhưng tên người đăng ký ở cục công thương là tên của ta. Việc của nhà họ Chử do cha ta làm chủ, nhưng việc của thương hội nhỏ này do ta tự làm chủ.

Chử Hiếu Tín nói với Tống Thiên Diệu:

- Ngươi nói muốn xử lý Trần A Thập, thì để Phúc Nghĩa Hưng tiếp quản công việc bến tàu của ta?

- Phải.

Tống Thiên Diệu khẳng định nói:

- Tín thiếu, ngươi là người hào sảng, trượng nghĩa khinh tài, ta làm thư ký của ngươi, có vài lời có thể nói thẳng với ngươi. Những kẻ bên ngoài giương cờ làm việc cho Chử gia, có bao nhiêu kẻ thực sự sợ ngươi? Có bao nhiêu kẻ coi sự trượng nghĩa khinh tài của ngươi là ngốc nghếch? Bọn chúng sợ Trung thiếu hơn ngươi, vì sao? Bởi vì Trung thiếu là gia chủ đời tiếp theo của Chử gia, còn ngươi thì không. Nói câu hơi không phải, sau khi Chử hội trưởng trăm tuổi, Tín thiếu tin hay không, lúc đó không cần Trung thiếu mở miệng, đã có kẻ chủ động giúp hắn lấy lại Lợi Khang từ tay ngươi? Ví dụ như bọn Trần A Thập.

Thấy Chử Hiếu Tín không lên tiếng bác bỏ, mà tiếp tục giữ im lặng, Tống Thiên Diệu nhìn thẳng vào mắt Chử Hiếu Tín nói tiếp:

- Đối phó với loại người từ trong tâm đã không hề sợ hãi ngươi, đi mách với Chử hội trưởng chỉ khiến hắn càng thêm càn rỡ, hơn nữa còn tỏ ra Tín thiếu không có uy nghiêm. Chúng ta phải để hắn đi mách, và lần này hắn chắc chắn sẽ mách, nhưng tạm thời hắn chưa dám mách Tín thiếu, mà là mách ta, bởi vì ta đã nhận mười lăm thỏi vàng của Phúc Nghĩa Hưng, bao trọn gói, Trần A Thập có thể nhịn được cơn giận này sao?

Chương 71. Tin (2)

- Nếu hắn mách ngươi, lúc đó phải làm sao?

Chử Hiếu Tín đảo mắt, hỏi Tống Thiên Diệu.

Hắn không trách Tống Thiên Diệu vừa rồi nói những lời hơi âm hiểm, anh em tranh đấu trong đại tộc hào môn, hắn cũng từng thấy không ít. Hắn cũng không tin đại ca Chử Hiếu Trung luôn châm chọc mình, sau khi cha trăm tuổi thực sự có thể đối xử với mình hòa thuận như thế.

Chỉ là hắn không có cách nào, đầu óc không bằng đại ca, tài năng không bằng đại ca, năng lực càng không bằng, không thể giành được sự chú ý của cha trước mặt đại ca. Vì vậy Chử Hiếu Tín mới giả vờ như đà điểu, không đi tranh giành gia sản với đại ca, thậm chí khi đại ca ở nhà, hắn còn không muốn ngủ lại Chử gia, mà chạy đến khách sạn Duris.

- Vậy phải xem ý định của Tín thiếu, là muốn phát triển thương hội này lớn mạnh, hay muốn tiếp tục như hiện tại. Tín thiếu từng nói, làm người quan trọng nhất là chữ tín. Nếu ngươi tin ta, bây giờ hãy cầm mười bốn thỏi vàng trên bàn đi gặp Chử hội trưởng, không cần nói nhiều, chỉ hỏi tiệm vàng nào quen biết với Chử gia, ngươi định bán mười bốn thỏi vàng đổi thành tiền mặt làm vốn, giúp Thương hội Lợi Khang mua thêm một chiếc tàu. Chỉ cần Chử hội trưởng biết mười bốn thỏi vàng trong tay ngươi, Trần A Thập có mách ta nữa, thực chất cũng đã kéo Tín thiếu vào. Lúc đó, chúng ta có thể không cần tự mình ra tay, chỉ cần ngồi đó thưởng thức xem mặt Trần A Thập sưng lên như thế nào.

Tống Thiên Diệu nói xong, dựa người vào lưng ghế, vẻ mặt thư thái nhìn Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín đặt thỏi vàng trước mặt mình, hơi nghi ngờ hỏi:

- Đơn giản vậy sao? Ta mang vàng về nhà cho cha xem một chút? Tên khốn Trần A Thập đó sẽ gặp xui xẻo sao?

- Hắn bị đánh mặt đau đớn bao nhiêu, sẽ gặp xui xẻo lớn bấy nhiêu.

Tống Thiên Diệu tự lấy một điếu thuốc từ hộp thuốc, ngậm vào miệng nói.

Nói xong lại sờ tìm diêm, nhưng phát hiện không có trong túi, có lẽ đã quên trong phòng. Vì vậy hắn quay sang bàn bên cạnh, nơi có một phụ nữ trung niên người Anh da trắng đang ngậm điếu thuốc Thọ Bách Niên dành cho phụ nữ, mở miệng hỏi bằng tiếng Anh:

- Xin lỗi, thưa quý bà, có thể cho mượn diêm được không?

Người phụ nữ đưa diêm cho Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu châm thuốc xong trả lại, lịch sự mỉm cười nói:

- Cảm ơn, chúc quý bà có một ngày tốt lành. Xin nói thêm một câu, chiếc mũ quý bà để bên cạnh thật sự rất đẹp.

Người phụ nữ da trắng hơi cúi người, tỏ ý cảm ơn lời khen của Tống Thiên Diệu.

Khi ngồi xuống trở lại, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Chử Hiếu Tín. Chử Hiếu Tín liếc nhìn người phụ nữ da trắng với ánh mắt kỳ lạ, rồi lại nhìn Tống Thiên Diệu:

- Có phải ngươi cũng dùng cách này để tán tỉnh mấy ta quỷ nữ da trắng không? Tiếng Anh của ngươi vừa rồi nói rất trôi chảy, bọn da trắng này thật là đồ khốn, tiếng Anh của ta kém

hơn nhiều, chỉ có thể nói rất chậm, rồi chưa kịp nói xong, mấy ta quỷ nữ da trắng đã mất kiên nhẫn bỏ đi.

- Tín thiếu, trọng tâm ngươi quan tâm có phải đã có vấn đề không?

Tống Thiên Diệu cười khổ hai tiếng, vị lão bản này của hắn quả thật là tâm rộng thể phì, vừa rồi còn hỏi về chuyện của Trần A Thập, giờ thấy hắn mượn lửa từ phụ nữ da trắng, lập tức nghĩ ngay đến chuyện Tống Thiên Diệu có thể tán được phụ nữ da trắng.

Chử Hiếu Tín động tay gói lại bọc hành lý, vừa xếp vàng vừa hỏi:

- Ta vốn còn định hôm nay dẫn ngươi đến thương hội làm quen một chút, bây giờ xem ra, ủa~ không phải nói mười lăm thỏi sao, sao chỉ có mười bốn thỏi?

- Tối qua không có tiền trả thưởng cho ca nữ, tạm thời đưa ca nữ một thỏi, ngươi có cần không, ta trả lại tiền mặt cho ngươi?

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa móc ví tiền ra, làm bộ đưa cho Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín là công tử nhà giàu thực sự không coi một thỏi vàng là quá quý giá, chỉ là nghe Tống Thiên Diệu lấy thỏi vàng thưởng cho ca nữ, hắn nhíu mày, lấy giọng người từng trải khuyên nhủ Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, làm người làm việc của ngươi hai ngày nay ta đều rất hài lòng, chỉ có một điểm, ngươi ra tay còn hào phóng hơn cả ta? Ta quen ngươi hai đêm, đến giờ đã nói ngươi ba lần, còn nhiều hơn cả lão đầu ta nói ta.

- Nghèo quá lâu rồi, trong túi có tiền đương nhiên muốn để bản thân thoải mái một chút.

Tống Thiên Diệu cố ý cười toe toét nói.

Chử Hiếu Tín gạt tay Tống Thiên Diệu đang đưa ví tiền ra:

- Thôi đi, ta nói với ngươi, đừng nghĩ đến chuyện ứng trước lương cho ngươi nữa, không phải ta keo kiệt, ta giúp ngươi tích góp ít tiền, khỏi phải đưa tiền ra cho ngươi, ngươi lại nháy mắt tiêu sạch, ta tính toán rõ ràng, cứ để ngươi tiêu như vậy, không đầy nửa năm ngươi sẽ ngang hàng với Lý Tài Pháp, hắn là vua hoa tình Hồng Kông, ngươi là thần đồng tiêu tiền ở hoa tình Hồng Kông.

Miệng hắn than phiền, nhưng trên mặt lại không có chút biểu cảm không hài lòng nào, nếu Tống Thiên Diệu thực sự có năng lực, có tài năng mà không có chút khuyết điểm nào, điều đó sẽ khiến hắn vô thức sinh ra cảm giác xa cách, muốn tránh xa người hoàn hảo như vậy một chút, Tống Thiên Diệu bây giờ khiến hắn cảm thấy rất thoải mái, làm việc đắc lực, đầu óc thông minh, mà cũng không phải là không có khuyết điểm, có thể để hắn tìm được một điểm để khuyên nhủ, nhắc nhở, ví dụ như, dặn dò hắn đừng tiêu tiền hoang phí.

- Ta đi gặp cha, ngươi đợi ở đây nhé?

Chử Hiếu Tín gói vàng xong, dùng dao nĩa ăn hết trứng chiên, uống cà phê xuống, lau lau khóe miệng rồi mới hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhún vai:

- Ngươi đã nói không để ta tiêu tiền hoang phí, trong ví ta chỉ còn chưa đến một ngàn đồng, đương nhiên phải tiết kiệm một chút, chi bằng đi nhờ xe của ngươi, ngồi trên xe cùng tài xế đợi ngươi, sau đó đến thương hội gặp gỡ các tiểu nhị.

- Cũng được, chỉ còn chưa đến một ngàn đồng, tốc độ tiêu tiền của ngươi còn nhanh hơn cả tốc độ in tiền, ta thực sự bội phục ngươi.

Chử Hiếu Tín ném gói hành lý cho Tống Thiên Diệu:

- Đi thôi, đi gặp lão đầu của ta.

Chương 72. Nhìn cho rõ (1)

Trần A Thập hôm nay dậy sớm, tiểu lão bà bên cạnh đêm qua trêu chọc Trần A Thập, kết quả bị Trần A Thập đang nóng lòng tức giận tát một cái đến nỗi hoa mắt chóng mặt, bị đánh mà không biết tại sao Trần A Thập lại nổi giận lớn như vậy, tất cả đều là nhờ ơn Tống Thiên Diệu.

Rửa mặt súc miệng cạo râu, rồi thay một bộ trường sam, đảm bảo bộ dạng này của mình có thể che đậy đôi chút vẻ thô kệch của người giang hồ, Trần A Thập bảo tiểu đệ gọi hai chiếc xe kéo, hướng đến công ty thương mại Lợi Hanh ở đường Mỹ Lợi, Trung Hoàn.

Lợi Hanh là công việc kinh doanh lương thực và dầu mỡ mà gia tộc Chử dựa vào để khởi nghiệp. Chử Diệu Tông chính là nhờ vào việc buôn bán lương thực và dầu mỡ mà đưa gia tộc Chử lên vị trí hàng đầu trong giới Hoa kiều ở Hồng Kông. Sau đó, khi danh hiệu trên người ngày càng nhiều, phạm vi kinh doanh ngày càng lớn, nên công ty Lợi Hanh đã được giao cho Chử Hiếu Trung quản lý. Đây cũng là lý do chính khiến Chử Hiếu Trung được coi là người thừa kế đời tiếp theo của gia tộc Chử.

Thương hội ngày nay không còn giống như thời kỳ Hồng Kông mới mở cửa, chỉ cần mình có hàng có tàu, dựng một cái lều ở bến cảng treo biển hiệu thương hội nào đó là có thể buôn bán được. Bây giờ các thương hội của người Hoa đều bắt chước các công ty Anh, đăng ký công ty, chọn địa chỉ công ty, chú trọng hơn đến hình ảnh công ty, không còn xuất hiện cảnh tượng ông chủ và nhân viên chen chúc trong kho hàng, cởi trần cùng nhau bốc dỡ hàng hóa như ngày xưa nữa.

Tuy rằng hiện nay trên bến cảng vẫn có phu khuân vác làm việc, có phòng kế toán của các thương hội, có kho hàng, nhưng ông chủ không cần phải đi đến từng bến cảng để kiểm tra hàng hóa và sổ sách mỗi ngày nữa, những người ở trụ sở công ty cũng không cần phải đến bến cảng để bốc dỡ hàng hóa, vì vậy nhân viên làm việc tại công ty thương mại Lợi Hanh ở đường Mỹ Lợi, Trung Hoàn, đều ăn mặc âu phục, quần áo mũ nón bảnh bao, giày da bóng loáng.

Trần A Thập đã đến bên ngoài tòa nhà của công ty Lợi Hanh từ hơn 7 giờ sáng, dù trong công ty đã có nhân viên bắt đầu quét dọn vệ sinh, hắn cũng không dám bước vào, chỉ ngóng cổ nhìn ra đường phố, chờ đợi Chử Hiếu Trung ngồi xe đến công ty, ánh mắt nóng lòng sốt ruột như một người đàn bà nhớ nhung chồng, đâu còn nửa điểm phong thái của một lão đại giang hồ.

8 giờ 10 phút, một chiếc Rolls-Royce Silver Dawn đúng giờ dừng lại trước cửa tòa nhà, Chử Hiếu Trung trong bộ vest bảnh bao bước xuống xe.

Khác với chiếc Ford 49 rẻ tiền mà Chử Hiếu Tín mua như đồ chơi, chiếc Silver Dawn này là do Chử Hiếu Trung đặt mua từ Anh Quốc. Kể từ khi Hoàng gia Anh đổi xe của mình từ Daimler sang thương hiệu Rolls-Royce, Rolls-Royce lập tức trở thành sự lựa chọn yêu thích của các quan chức cấp cao và thương gia giàu có ở Anh Quốc và các thuộc địa chỉ sau một đêm. Mặc dù bao gồm cả Thống đốc Hồng Kông đều không thể mua được chiếc Rolls-Royce Phantom IV chỉ dành riêng cho Hoàng gia và nguyên thủ quốc gia, nhưng việc mua một chiếc Silver Dawn cùng dòng dõi cao quý với Phantom IV lại hoàn toàn không thành vấn đề.

Các thân sĩ Thái Bình ở Hồng Kông, bây giờ nếu không có một chiếc Rolls-Royce, đều không dám ra ngoài.

Xe của Chử Hiếu Tín là Ford 49, xe của Chử Hiếu Trung là Rolls-Royce Silver Dawn, điều này cũng cho mọi người thấy rõ ràng địa vị của hai anh em này trong gia tộc Chử, xe như con người vậy.

- Trung thiếu.

Trần A Thập không dám vội vàng tiến lại gần, mà đứng từ xa cười gượng gọi to một tiếng.

Chử Hiếu Trung nghiêng đầu nhìn thấy Trần A Thập, nở một nụ cười, dừng bước:

- A Thập, sao sớm thế? Có chuyện gì à?

…

Khi Chử Hiếu Tín trở về nhà họ Chử, Chử Diệu Tông vừa mới được hầu nữ phục vụ lau rửa thân thể xong, thay một bộ đồ Đường trang chuẩn bị uống trà. Mỗi ngày Chử Diệu Tông đều dậy đúng 7 giờ sáng, sau đó trong vườn hoa bất kể mưa gió, chậm rãi luyện một bộ quyền pháp Khách Gia, một bộ quyền pháp luyện xong, bộ đồ luyện công trên người ắt hẳn đã thấm đẫm mồ hôi.

Tất nhiên, Chử Diệu Tông không phải là cao thủ võ thuật, hắn cũng chỉ biết mỗi bộ quyền pháp này, chuyên dùng để rèn luyện sức khỏe mà thôi.

- Cha.

Chử Hiếu Tín tay ôm cái gói vải hoa hoàn toàn không hợp với bộ tây phục này đi vào phòng khách, chào hỏi Chử Diệu Tông đang ngồi trên ghế sofa uống trà sâm và xem qua một số tài liệu và báo chí.

Chử Diệu Tông nghiêng mặt nhìn Chử Hiếu Tín ngồi xuống ghế sofa phía dưới, có chút ngạc nhiên. Con trai thứ hai của mình, bình thường không có việc gì sẽ không chủ động

ngồi gần mình như vậy, trốn còn không kịp, chỉ sợ mình sẽ quở trách hắn, hôm nay sao lại khác thường vậy? Lại còn sáng sớm đã từ bên ngoài trở về?

Chử Hiếu Tín đặt gói đồ lên bàn trà mở ra, lộ ra mười bốn thỏi vàng bên trong:

- Cha, trong số các thúc bá quen biết của người ở thương hội, có ai mở tiệm vàng không, ta định bán một ít vàng.

- Vàng từ đâu ra vậy.

Chử Diệu Tông liếc nhìn cái gói nhỏ đó rồi hỏi.

- Một tọa quán của bang hội tặng cho ta, ta định để bang hội của hắn giúp Thương hội Lợi Khang của ta quản lý công việc ở bến tàu.

Chử Hiếu Tín quy củ nói với Chử Diệu Tông:

- Sau khi bán số vàng này, ta định mua thêm một chiếc tàu cho thương hội.

Nếu con trai mình nói muốn mua thêm một chiếc xe để đi lại, hoặc nâng đỡ một ca nữ nổi tiếng, Chử Diệu Tông đều tin, chỉ có điều Chử Hiếu Tín hiện giờ nói, muốn giúp Thương hội Lợi Khang mua thêm một chiếc tàu, khiến Chử Diệu Tông không tin đó là lời hắn nên nói ra, dù là chính miệng hắn nói với mình, Chử Diệu Tông vẫn không tin.

- Tống thư ký của ngươi dạy ngươi nói vậy?

Chử Diệu Tông dùng nắp chén trà khuấy khuấy lát sâm trong nước trà, uống một ngụm, hỏi Chử Hiếu Tín không mấy để tâm.

Chương 73. Nhìn cho rõ (2)

Chử Hiếu Tín cũng tự biết mình, không khăng khăng nói đó là ý tưởng của mình, có lẽ biết dù mình có cố chấp đến mấy, cha cũng sẽ không tin, nên thẳng thắn thừa nhận:

- Gần đây có nhiều công ty Anh của bọn quỷ tây đang làm buôn lậu, chính quyền Hồng Kông lại nới lỏng lực lượng đánh úp buôn lậu không ít, nên A Diệu khuyên ta mua thêm một chiếc tàu, làm chút làm ăn thuốc men với Ma Cao hoặc Thâm Quyến.

- Trước đây chưa từng thấy ngươi quan tâm đến việc làm ăn của thương hội như vậy, chỉ một chút vàng này, cần gì phải nhờ các thúc bá ở thương hội đặc biệt giúp đỡ? Không cần đâu, hiếm khi ngươi quan tâm đến việc làm ăn của thương hội, Ân thúc.

Chử Diệu Tông liếc nhìn mười bốn thỏi vàng đó, gọi một tiếng với Ân thúc đang đứng chắp tay trong phòng khách:

- Theo giá vàng trên báo hôm nay, thu lấy mấy thỏi vàng của A Tín, rồi đưa tiền mặt cho hắn.

- Vâng, lão gia.

Ân thúc đi tới từ phía sau, mỉm cười với Chử Hiếu Tín, cầm lấy thỏi vàng xem xét chất lượng, rồi đặt xuống quay người ra khỏi phòng khách, không lâu sau, Ân thúc lấy ra vài xấp tiền mệnh giá một nghìn đặt trước mặt Chử Hiếu Tín:

- Tín thiếu gia, đây là bảy vạn tám nghìn đồng.

Chử Hiếu Tín ừ một tiếng, cũng không đếm lại số tiền, để mặc Ân thúc thu lấy vàng cùng gói đồ, Chử Diệu Tông lật báo

tiếp tục hỏi:

- Còn chuyện gì nữa không?

- A Diệu nói với ta, để Thương hội Lợi Khang làm ăn lớn có hai cách, một nhanh, một chậm, hỏi ta chọn cách nào.

- Nhanh là buôn lậu, chậm là để ngươi đăng ký hoặc mua lại một tiệm thuốc tây?

Chử Diệu Tông mắt không rời khỏi tờ báo, dường như sớm đã biết hai phương pháp nhanh chậm là gì.

Chử Hiếu Tín gật đầu:

- Ta định chọn nhanh, kiếm chút tiền trước, rồi sau đó làm theo cách chậm như hắn nói.

Chử Diệu Tông đưa mắt nhìn chằm chằm vào một mẩu tin tức nào đó trên báo, miệng hơi mang giọng dặn dò:

- Tên thư ký này của ngươi đầu óc rất sắc sảo, A Tín, ngươi có thể không biết, hiện giờ hắn thực sự đang mưu tính gì cho ngươi, nếu không phải vì nghĩ đến việc sẽ làm tổn thương lòng ngươi, tối qua khi uống canh, ta đã định điều hắn đến bên cạnh ta làm việc, loại người này, để ở bên ngoài, có rất nhiều yếu tố không chắc chắn, dùng tốt, sẽ là thiên lý mã của ngươi, dùng không tốt, sẽ là Ngụy Diên phản bội sau lưng.

- Cha, hắn chỉ là một thư ký thôi, không cần phải nói quá lên như vậy, ta có thể sa thải hắn bất cứ lúc nào.

Chử Hiếu Tín nghe lời cha nói, thản nhiên đáp:

- Tiểu Diệu quả thật thông minh lanh lợi, nhưng không đến mức như người nghĩ đâu.

- Rất nhanh thôi ta sẽ…

Chử Diệu Tông chưa nói hết câu, bên ngoài chiếc Rolls-Royce của con trai cả đã lái về, đỗ trước cửa biệt thự. Không

chỉ Chử Hiếu Trung bước xuống xe, Trần A Thập của Triều Dũng Nghĩa cũng theo sau.

- Không cần đợi lâu, ngay bây giờ đây.

Nhìn qua cửa kính sáng bóng, thấy vẻ mặt hớn hở của con trai cả và sự phấn khích khó giấu của Trần A Thập, Chử Diệu Tông khẽ thở dài nói.

Thấy đại ca xuất hiện, Chử Hiếu Tín đứng dậy cầm tiền định rời đi, không ngờ Chử Hiếu Trung vừa vào cửa thấy Chử Hiếu Tín muốn đi liền chặn trước mặt:

- A Tín cũng ở đây à? Vừa hay không cần gọi người đi tìm ngươi về nữa, cùng ngồi xuống đi, ta có vài chuyện muốn nói với cha và ngươi.

Vừa nói, hắn đưa mắt nhìn mấy xấp tiền trên tay Chử Hiếu Tín, ánh mắt khinh thường:

- Thương hội lại chu chuyển không kịp, nên về nhà lấy tiền à?

- Rốt cuộc có chuyện gì? Ta đang chờ đi đây.

Chử Hiếu Tín quay lại ngồi xuống sofa, lên tiếng hỏi.

Chử Hiếu Trung ngồi xuống cạnh cha, nói với Chử Diệu Tông:

- Cha, vừa nãy ta đến công ty, thấy A Thập đang đợi gặp ta, nói với ta vài chuyện về thư ký của A Tín, ta thấy vị Tống thư ký này động cơ không mấy trong sạch, mượn danh nghĩa nhà họ Chử chúng ta để ra ngoài giả mạo quyền thế, ta để A Thập nói với người nhé?

Chử Diệu Tông không lên tiếng, gấp báo và tài liệu lại, nhấc tách trà sâm lên uống một ngụm, nhìn Chử Hiếu Trung với vẻ hơi thất vọng.

Lúc này Chử Hiếu Trung vừa quay mặt nhìn Chử Hiếu Tín, không để ý thấy sắc mặt của cha:

- A Tín, nửa năm gần đây, ngươi đã lấy từ nhà ít nhất hơn chục vạn nói là để chu chuyển vốn cho thương hội, nếu việc làm ăn của Lợi Hanh thương hội thật sự không khá, chi bằng để ta sắp xếp những quản lý khác trong nhà tiếp quản, ngươi nghỉ ngơi một thời gian đi.

- Có phải mỗi lần ta về nhà lấy ít tiền, ngươi đều phải lên giọng chủ nợ vậy không? Ta không phải người nhà họ Chử sao?

Chử Hiếu Tín thấy Trần A Thập và Chử Hiếu Trung cùng xuất hiện, đã đoán ra lời Tống Thiên Diệu nói.

Không cần hắn mách lẻo với cha, Trần A Thập sẽ chủ động mách lẻo.

Giờ xem ra, đại ca của mình chính là đứng ra bênh vực cho Trần A Thập.

- Ngươi lấy ít tiền tiêu xài không sao, nhưng đừng lấy danh nghĩa thương hội.

Chử Hiếu Trung vẫn nói với giọng châm chọc.

- Được, nói A Diệu có vấn đề phải không? Nói ra đi, ta nghe thử xem thư ký của ta, rốt cuộc đã làm chuyện giả mạo quyền thế gì.

Chử Hiếu Tín ném tiền lại lên bàn, khoanh tay dựa vào sofa nói.

- Lát nữa ta phải đi gặp mấy thương nhân Nhật Bản gốc Hoa ở thương hội.

Chử Diệu Tông đặt tách trà xuống, lắc đầu, dường như muốn ngăn Chử Hiếu Trung nói tiếp.

Chử Hiếu Trung lập tức tiếp lời:

- Cha, nhanh thôi, chủ yếu là A Thập bị chuyện này làm cho rất tức giận, người cũng biết những năm qua, hội của A Thập đã chịu nhiều khổ cực vì nhà họ Chử và thương hội, bị một thư ký làm cho cả đêm không ngủ được, sáng sớm đã đi đợi ta, dù sao cũng nên cho hắn cơ hội nói ra.

Chử Diệu Tông lúc này mới ngẩng đầu nhìn Trần A Thập đang không dám thở mạnh, rồi lại nhìn Chử Hiếu Trung, cuối cùng gật đầu, ý vị thâm trầm nói một câu:

- Được, cứ để cho các ngươi thấy rõ Tống Thiên Diệu là người như thế nào.

Chương 74. Tư tâm (1)

- Ta vừa mới vào thì phát hiện Tống Thiên Diệu đang ở trên xe của A Tín, chi bằng gọi hắn vào đây, để hắn nghe cho rõ, tâm phục khẩu phục.

Chử Hiếu Trung dường như không định buông tha cho Tống Thiên Diệu, nói với cha mình.

Chử Diệu Tông bị câu nói của Chử Hiếu Trung làm cho bật cười, chỉ có điều Chử Hiếu Trung không rõ vì sao cha mình lại cười.

- Ân thúc, ra ngoài gọi Tống Thiên Diệu vào đây, để hắn cùng vào nghe.

Chử Diệu Tông phân phó Ân thúc.

Không lâu sau, Tống Thiên Diệu đi theo Ân thúc bước vào, thấy Trần A Thập có mặt, Tống Thiên Diệu lộ vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, ngồi xuống bên phải Chử Hiếu Tín, hai tay đặt lên đầu gối.

Thấy động tác biểu hiện sự căng thẳng của Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Trung trong lòng càng thêm đắc ý, nói với Trần A Thập - kẻ ngay cả tư cách ngồi trong nhà họ Chử cũng không có:

- A Thập, nói ra những gì ngươi biết.

Trần A Thập hít sâu một hơi, đem tất cả những chuyện xảy ra tối qua ở Thái Bạch Hải Sản Phường nói ra hết, thậm chí cả việc người của hắn ra tay phá hỏng bàn tiệc kia cũng không giấu giếm, chỉ có điều chuyện này trong miệng Trần A Thập là sau khi biết được Tống Thiên Diệu âm thầm liên lạc với Phúc

Nghĩa Hưng, chuẩn bị để Phúc Nghĩa Hưng đặt chân vào địa bàn Triều Dũng Nghĩa, bản thân hắn nhất thời không kìm nén được cơn giận mới ra tay.

- Lão gia, ta Trần A Thập từ 27 tuổi đã đi theo họ Chử kiếm cơm, cùng thuyền của họ Chử vượt biển qua Việt Nam, Miến Điện, Thái Lan, trải qua sóng to gió lớn cũng đã nhiều năm, trung thành tuyệt đối với họ Chử, giờ đây một tên thư ký của Tín thiếu, chỉ vì ta không tặng hắn 14 thỏi vàng, liền định giao công việc làm ăn của Thương hội Lợi Khang cho người ngoài, hơn nữa tối qua ở Thái Bạch Hải Sản Phường, vị Tống thư ký này thậm chí còn như đang mở phiên đấu giá vậy, chẳng hề che giấu, một bộ dạng ngạo mạn giá cao được hàng, lão gia, toàn bộ sự việc là như vậy.

Trần A Thập nói xong quá trình sự việc, liền cúi đầu không nói gì nữa, chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn Tống Thiên Diệu, trong lòng thề độc, chỉ cần hôm nay Tống Thiên Diệu mất chén cơm thư ký nhà họ Chử, không cần đợi đến khi trời tối, ra khỏi cánh cửa này, Trần A Thập sẽ cho Tống Thiên Diệu xuống biển bơi.

Chử Diệu Tông gật đầu không đồng ý cũng không phản đối:

- 14 thỏi vàng, thủ đoạn rất lớn, họ Chử làm ăn bao nhiêu năm nay, e rằng ngay cả Ân thúc cũng không dám to gan như vậy, âm thầm nhận 14 thỏi vàng, A Tín, thư ký của ngươi làm ra chuyện này, ngươi có biết không?

- Ta đương nhiên biết.

Chử Hiếu Tín nhìn Trần A Thập, miệng cười nhạo nói:

- Trần A Thập, ngươi hẳn phải biết, tối qua A Diệu là thay ta ra mặt tiếp đãi Nhan Hùng và Kim Nha Lôi, người của ta làm chuyện gì ta lại không biết?

Sắc mặt Trần A Thập lập tức biến đổi, nhưng Chử Hiếu Trung lại không thấy hoảng loạn, từ khi hắn thấy Tống Thiên Diệu ở trên xe của Chử Hiếu Tín, hắn đã đoán được Tống Thiên Diệu có thể sẽ có biện pháp bù đắp, ví dụ như giao vàng cho Chử Hiếu Tín, để Chử Hiếu Tín đứng ra gánh cơn thịnh nộ của cha, đây cũng là cảnh tượng Chử Hiếu Trung muốn thấy, nên lúc này khóe miệng hắn nhếch lên, nói với Chử Hiếu Tín:

- A Tín, ngươi hẳn phải biết, những công việc của họ Chử ở bến tàu vốn do người của A Thập phụ trách, thư ký của ngươi thay ngươi nhận 14 thỏi vàng, tự ý quyết định giao công việc của Thương hội Lợi Khang cho đối phương phụ trách, chuyện này ngươi thật sự biết rõ? Nếu ngươi biết rõ, vậy trong lòng ngươi, A Thập người đã vì họ Chử chạy ngược chạy xuôi ở bến tàu nhiều năm nay, đều không đáng giá bằng 14 thỏi vàng sao?

Chử Hiếu Trung nói những lời này vô cùng độc địa, hắn biết cha mình là người trọng tình cũ. Giờ đây hắn lợi dụng điểm này của cha để ép Chử Hiếu Tín phải lựa chọn. Hoặc là không biết gì, do Tống Thiên Diệu tự ý làm chủ, như vậy cơn thịnh nộ của cha sẽ chỉ trút lên một mình Tống Thiên Diệu. Hoặc là Chử Hiếu Tín biết chuyện, vậy thì trong lòng cha, con thứ Chử Hiếu Tín chẳng có chút viễn kiến nào, bị vàng làm cho hoa mắt, coi trọng vàng hơn cả Trần A Thập đã vất vả nhiều năm vì gia đình mình, cơn thịnh nộ của cha sẽ không chỉ đổ lên Tống Thiên Diệu mà còn cuốn cả Chử Hiếu Tín vào.

Lúc này, Chử Diệu Tông, Chử Hiếu Trung, Trần A Thập, thậm chí cả Tống Thiên Diệu và Ân thúc đứng phía sau Chử Diệu Tông, đều nhìn về phía Chử Hiếu Tín. Chử Hiếu Tín chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có ngày trở thành tâm điểm trong nhà.

Ban đầu, hắn có chút căng thẳng. Hắn quả thật không thông minh bằng phụ ngươi, nhưng không phải kẻ ngu ngốc. Hắn hiểu ý tứ trong lời nói của Chử Hiếu Trung. Ánh mắt cha nhìn hắn không có gợn sóng, ánh mắt đại ca nhìn hắn mang theo vẻ khinh thường, Trần A Thập thì có vẻ đắc ý, Ân thúc chỉ tò mò…

Khi hắn nhìn về phía Tống Thiên Diệu, ánh mắt Tống Thiên Diệu nhìn hắn giống hệt như sáng nay ở nhà hàng khách sạn Duris, như thể đang nói với hắn:

- Tín thiếu, ngươi có tin ta không? Chúng ta chỉ cần ngồi yên, xem mặt Trần A Thập tự sưng lên.

- Chuyện tối qua, ta biết.

Chử Hiếu Tín hít sâu một hơi, nhìn về phía cha và Chử Hiếu Trung.

Trong mắt cha dường như có thêm chút ngưỡng mộ? Chử Hiếu Tín trong khoảnh khắc thốt ra lời, dường như cảm thấy trong mắt cha có thoáng qua vẻ an ủi.

Chử Hiếu Trung không tự mở miệng, mà liếc nhìn Trần A Thập. Trần A Thập quỳ xuống trước ghế sofa, một lão đại giang hồ hơn bốn mươi tuổi, hai chân quỳ xuống đất, thẳng người nói với Chử Diệu Tông:

- Lão gia, chuyện này xin lão gia làm chủ.

Còn Chử Hiếu Trung thì lên tiếng:

- Cha, ta thấy việc này của A Tín không ổn, A Thập vì nhà họ Chử…

- Trần A Thập, ngươi đang đe dọa lão đầu tử sao?

Chương 75. Tư tâm (2)

Chử Hiếu Tín cảm thấy Tống Thiên Diệu lén kéo nhẹ vạt áo mình, lập tức hiểu ý ngắt lời Chử Hiếu Trung, trừng mắt nhìn Trần A Thập nói một câu nửa âm nửa dương.

Chử Hiếu Trung sững người, lại mở miệng, giọng cao hơn lúc nãy vài phần:

- A Tín! Ngươi nhận mười bốn thỏi vàng rồi muốn giao việc làm ăn của Thương hội Lợi Khang cho một bang hội khác, có phải tương lai có kẻ đem nhiều vàng hơn hiếu kính ngươi, ngươi sẽ chuẩn bị giao toàn bộ việc làm ăn của nhà họ Chử cho bọn chúng!

- Ta chưa từng nghĩ vậy, nhưng đại ca, Trần A Thập đã nói xong, có phải cũng nên để A Diệu nói vài câu, dù sao cũng không thể không cho hắn cơ hội mở miệng, hai bên đều nói xong, cha cũng dễ ra mặt làm chủ.

Chử Hiếu Tín mạnh dạn cãi lại đại ca mình một câu.

Chử Hiếu Trung nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang tỏ ra e dè:

- Được! Cứ để hắn nói! Tống Thiên Diệu, ngươi nói đi!

Tống Thiên Diệu ngay lúc này, toàn bộ vẻ căng thẳng và e dè cố ý biểu lộ ra trong chốc lát biến mất, không để ý đến câu nói của Chử Hiếu Trung, mà nhìn về phía Chử Diệu Tông:

- Xin Chử hội trưởng cho ta một cơ hội mở miệng giải thích.

Điều này khiến sắc mặt Chử Hiếu Trung hơi khó coi, bởi vì rõ ràng Tống Thiên Diệu cố ý mở miệng như vậy, nhắc nhở

hắn rằng trong phòng khách này, người thực sự có thể làm chủ vẫn chưa lên tiếng.

Chử Diệu Tông gật đầu, mắt nhìn chồng báo và tài liệu trên bàn trà:

- Hồng tỷ, pha trà cho hai vị thiếu gia và A Diệu, A Diệu, ngươi nói đi.

Tống Thiên Diệu thầm thở dài trong lòng, Chử Diệu Tông có được địa vị và sự giàu có như ngày hôm nay không phải là hư danh. Câu nói này rõ ràng cho thấy hắn đã biết mình thắng cuộc nên mới nói như vậy. Mặc dù Tống Thiên Diệu đã nghĩ rằng sau khi Chử Diệu Tông nhìn thấy mười bốn thỏi vàng, hắn sẽ đoán được mục đích của mình, nhưng khi Chử Diệu Tông thực sự thể hiện ra, Tống Thiên Diệu vẫn không khỏi kinh ngạc trước tâm tư và tầm nhìn của đối phương.

Hầu nữ tự chải đầu đã ngoài tứ tuần nhanh nhẹn bưng ba tách trà sâm đi tới, lần lượt đặt trước mặt ba người. Dù là Chử Hiếu Trung hay Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu đều lịch sự nói với người hầu nữ:

- Cảm ơn Hồng tỷ.

Đợi hầu nữ rời đi, Tống Thiên Diệu liếc nhìn Trần A Thập vẫn đang quỳ dưới đất, rồi nhìn về phía Chử Diệu Tông, miệng nói:

- Chử hội trưởng, đúng là tối qua tại Thái Bạch Hải Sản Phường ta có nói với Thập ca về việc thu mười bốn thỏi vàng của Phúc Nghĩa Hưng, nhưng trong lòng Thập ca hẳn phải rõ, ta không phải vì vàng, mà là để trả ơn Phúc Nghĩa Hưng đối với Tín thiếu. Nếu ngươi nói một câu, Triều Dũng Nghĩa sẵn sàng đưa mười lăm thỏi vàng, ngươi nói ta đứng về phía Triều Dũng Nghĩa hay đứng về phía Phúc Nghĩa Hưng? Em họ của ta dựa vào Triều Dũng Nghĩa để làm ăn, Câu ca của Triều

Dũng Nghĩa lại từng giúp đỡ ta, Phúc Nghĩa Hưng đối xử với ta thế nào, những điều này trong lòng ngươi đều rõ cả, sao lại vì một phút nóng giận rời khỏi hải sản phường mà làm chuyện tuyệt tình như vậy? Ngươi không thể giúp ta một lần sao? Chỉ cần ngươi mở miệng, ta thật sự sẽ nhận mười lăm thỏi vàng của ngươi?

Những lời này Tống Thiên Diệu nói không rõ ràng, Chử Diệu Tông khép hờ đôi mắt, dưới mí mắt khẽ ngưng lại.

Bên cạnh, Chử Hiếu Trung đã lên tiếng, hắn vừa bị lời nói của Tống Thiên Diệu chọc tức, trong lòng đã nổi lửa giận:

- A Thập có muốn giúp ngươi hay không là chuyện khác, nhưng ngươi lại thật sự nhận mười bốn thỏi vàng của một bang hội khác, hơn nữa ta vừa nghe từ miệng A Thập, ngươi xuất thân từ khu nhà gỗ, đừng nói đến trường Văn Trị, e rằng ngay cả tư thục cũng chưa từng học qua phải không? Một tên hậu sinh từ khu nhà gỗ như ngươi, mượn danh nghĩa nhà họ Chử để ra ngoài giả mạo quyền uy, thấy tiền động lòng, lừa gạt A Tín giao công việc bến tàu của thương hội Lợi Hanh cho xã hội đen khác, chẳng lẽ không có tư tâm? Cho dù ngươi giao mười bốn thỏi vàng cho A Tín, ai biết được ngươi có nhận thêm bao nhiêu lợi ích riêng không!

Câu nói này khiến ngay cả Chử Hiếu Tín cũng động lòng, đúng vậy, Tống Thiên Diệu có thể giao cho mình mười bốn thỏi vàng, nhưng cũng có thể âm thầm nhận thêm nhiều lợi ích khác.

- Ta có tư tâm? Ta có tư tâm hay không, Trần A Thập hẳn phải rõ nhất, Trung thiếu, hắn chưa nói với ngươi sao?

Tống Thiên Diệu đứng bật dậy, tay chỉ về phía Trần A Thập đang quỳ dưới đất, giọng như sắt thép:

- Trần A Thập có nói với Trung thiếu ngươi chưa, tại sao ta phải nói Câu ca của Triều Dũng Nghĩa đã giúp ta? Bởi vì nếu không phải Lạn Mệnh Câu của Triều Dũng Nghĩa đến kịp thời! Người của Phúc Nghĩa Hưng suýt nữa đã bắt em gái ruột của ta đem đến Cửu Long Thành Trại bán làm kỹ nữ! Nếu ta thật sự có tư tâm! Việc đầu tiên chính là nhờ Tín thiếu giúp ta trả thù, chém chết tất cả bọn người Phúc Nghĩa Hưng!

Một tràng lời nói khiến tất cả mọi người trong phòng khách, ngoại trừ Trần A Thập, đều biến sắc! Kể cả Chử Hiếu Tín, bởi vì Chử Hiếu Tín chưa từng nghe Tống Thiên Diệu kể về chuyện em gái mình suýt bị Phúc Nghĩa Hưng bắt cóc.

Chử Diệu Tông lập tức nhìn về phía Chử Hiếu Tín, nắm bắt biểu cảm của con trai thứ hai, rõ ràng con trai thứ hai cũng như mình, hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Lúc này Tống Thiên Diệu, giọng điệu bình tĩnh nhưng ai cũng có thể nghe ra sự tức giận đang kìm nén, mắt nhìn chằm chằm vào Chử Hiếu Trung:

- Trung thiếu, bây giờ ngươi có thể tưởng tượng được, tối qua khi ta nhận mười bốn thỏi vàng đó, ngồi hòa giải với tọa quán Phúc Nghĩa Hưng, ta đang có tâm trạng quỷ gì không?

Phòng khách im lặng như tờ, sau khoảng mười mấy giây lặng ngắt, Chử Hiếu Tín mới đứng dậy với vẻ thất thần, nắm lấy vai Tống Thiên Diệu, xoay người hắn đối diện với mình:

- Thật sự xảy ra chuyện như vậy sao? Vì sao không nói với ta? Ngươi sợ ta không ra mặt cho ngươi chắc?

Lúc này, ánh mắt Chử Hiếu Tín nghiêm túc, giọng nói cũng mang theo sự không hài lòng thực sự với Tống Thiên Diệu.

Chương 76. Tư tâm (3)

Tống Thiên Diệu dùng tay vuốt mái tóc của mình, nói với Chử Hiếu Tín:

- Tín thiếu, ngài ngồi xuống đi, hôm nay Chử hội trưởng và Trung thiếu đã hỏi, ta sẽ nói hết tất cả.

Chử Hiếu Tín từ từ ngồi xuống, mắt vẫn không rời khỏi Tống Thiên Diệu. Hắn đối với những người xung quanh, bất kể là bạn bè hay nhân viên, chưa bao giờ che giấu suy nghĩ trong lòng. Hắn đã đặt trọn niềm tin vào Tống Thiên Diệu, nhưng lúc này lại đột nhiên biết được, vị thư ký này suýt nữa xảy ra chuyện lớn ở nhà, mà không hề nói với mình dù chỉ một câu, khiến hắn rất khó chịu. Hắn cho rằng Tống Thiên Diệu không coi mình là người đáng tin cậy.

- Tín thiếu, ngài còn nợ Nhan Hùng một ân tình trước đó, chuyện nhà ta xảy ra sau. Không giấu Tín thiếu, sau khi chuyện nhà ta xảy ra, Nhan Hùng suýt nữa thì sợ đến ngất đi, nếu không phải Kim Nha Lôi ngăn cản, hắn đã chuẩn bị đánh chết tất cả thành viên Phúc Nghĩa Hưng đã đến nhà ta gây sự. Kim Nha Lôi dẫn theo đại tiểu lão bà đến nhà ta xin lỗi cha mẹ ta, biết ta đã đến hải sản phường, liền mang vàng đến gặp ta, nhưng lúc đó, ta vừa hay đến đây cùng ăn tối với Chử hội trưởng và hai vị công tử. Nói ta trong lòng không có lửa giận là giả, nhưng ta biết, Tín thiếu cần Phúc Nghĩa Hưng - một bang hội không có chỗ dựa, cũng biết Kim Nha Lôi không biết nên vô tội, chỉ là nhịn một hơi mà thôi, huống chi đối phương đã cho đủ mặt mũi, thái độ đã hạ thấp đủ rồi, nên ta sẵn lòng hòa giải với Kim Nha Lôi.

Tống Thiên Diệu hít sâu hai lần, dường như đã bình tĩnh lại cơn giận trong lòng, chậm rãi nói.

Chử Hiếu Tín nghe xong lời Tống Thiên Diệu, lập tức muốn nói tiếp, nhưng bị Tống Thiên Diệu lúc này xoay người nhìn hắn, quay lưng về phía những người khác, lắc đầu rất nhẹ.

- Không được, ta phải nói cho rõ, A Diệu, Nhan Hùng giúp ta, ta sẽ nhớ trả ơn hắn, nhưng người của Phúc Nghĩa Hưng động đến người của ta, nếu ta không giúp ngươi lấy lại mặt mũi, làm sao còn xứng đáng để ngươi gọi ta một tiếng Tín thiếu, uổng công ngươi lại nhận mười bốn thỏi vàng cho ta?

Chử Hiếu Tín không im lặng theo cử chỉ của Tống Thiên Diệu, mà kiên quyết nói ra với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu trong lòng hơi cảm động, vị lão bản này của mình tuy đầu óc không thể nói là sáng suốt, nhưng làm người làm bạn, thật sự có thể nói là không có khuyết điểm lớn, ngốc đến mức đáng yêu.

- Ngươi nói nhiều như vậy, ta cảm thấy ngươi giống như là vì số vàng mà Triều Dũng Nghĩa đưa ra, mới hòa giải với Phúc Nghĩa Hưng, có phải là hy vọng sau này nhận được nhiều lợi ích hơn không?

Bên cạnh, Chử Hiếu Trung nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu, lạnh lùng mở miệng.

- Ta quả thật có một số suy nghĩ về việc hòa giải với Phúc Nghĩa Hưng. Trung thiếu muốn nghe, ta sẽ nói cho ngươi nghe. Mười bốn thỏi vàng, ta đã giao đủ cho Tín thiếu. Tín thiếu dự định dùng số vàng này để đổi thành tiền mặt, đặt một con tàu mới ở xưởng đóng tàu cho thương hội, chuyên dùng để chạy tuyến buôn bán với Thâm Quyến.

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Hiếu Trung nói:

- Ta nghe Tín thiếu nói, công việc ở bến tàu của Thương hội Lợi Khang hiện giờ đều do Triều Dũng Nghĩa quản lý, không ngoài việc chuyển thuốc men từ kho hàng lên tàu gửi ra nước ngoài, hoặc nhận thuốc men từ tàu biển nước ngoài nhập kho. Một năm gần đây, Đại lục và Triều Tiên bị Liên Hợp Quốc cấm vận, thuốc men, thép, cao su, máy móc đều bị liệt vào danh sách hàng cấm, giá cả tăng lên rất nhiều. Hàng trăm bến tàu lớn nhỏ có thể neo đậu tàu hàng ở Hồng Kông, hàng trăm thương hội, tất cả đều làm buôn lậu.

- Ta hỏi Tín thiếu, vì sao Thương hội Lợi Khang không làm buôn lậu, một tàu thuốc men gửi đến Ma Cao, lãi thuần có thể kiếm được một vạn một ngàn đồng, gửi thẳng đến Thâm Quyến, có thể kiếm được một vạn sáu ngàn đồng. Tính theo một tháng gửi mười lần, mỗi lần một tàu, Lợi Khang có thể thu lợi thuần mười sáu vạn đô la Hồng Kông, một năm có thể thu về một trăm sáu mươi vạn đô la Hồng Kông.

- Tại sao các thương hội khác, thậm chí cả việc buôn bán lương thực dầu mỡ, sắt thép, cao su của nhà họ Chử đều đang làm, mà Thương hội Lợi Khang lại không làm? Tín thiếu nói với ta, Trần A Thập bảo hắn, Triều Dũng Nghĩa vì bận rộn quản lý công việc của các thương hội khác nhà họ Chử, tạm thời không rút được nhân lực để giúp Lợi Khang ra biển buôn lậu.

Thực ra, khi Tống Thiên Diệu chuyển đề tài sang buôn lậu, sắc mặt Chử Hiếu Trung đã tái mét. Nếu hắn còn không hiểu ý của Tống Thiên Diệu, thì quả là phụ công cha hắn bồi dưỡng bao nhiêu năm nay!

Tống Thiên Diệu quả thật không có tư tâm, mà là quyết tâm ủng hộ em trai Chử Hiếu Tín, làm lớn mạnh Thương hội Lợi Khang!

Thương hội Lợi Khang trước đây vì sự chỉ đạo của Chử Hiếu Trung, thêm vào đó cậu của hắn đang làm việc trong Thương hội Lợi Khang, giúp hắn mua chuộc lòng người của các nhân viên khác trong Thương hội Lợi Khang, nên có thể nói Thương hội Lợi Khang hiện giờ đang bị Chử Hiếu Trung âm thầm khống chế thực sự.

Chử Hiếu Tín nhiều lắm chỉ hỏi qua loa về thu nhập hàng tháng của thương hội, lĩnh một số tiền tiêu vặt từ thương hội, hoàn toàn không quan tâm đến công việc kinh doanh của Thương hội Lợi Khang. Thủ đoạn của Chử Hiếu Trung chính là không để Thương hội Lợi Khang làm buôn lậu để nhanh chóng tích lũy một số tiền lớn, đồng thời để cậu mình mỗi ngày cố tình tìm Chử Hiếu Tín ký các loại sổ sách báo cáo, khiến hắn bực bội, sinh lòng chán ghét đối với công việc kinh doanh của thương hội.

Cuối cùng đến cuối năm, tìm một cơ hội như Chử Hiếu Tín lại gây rắc rối, báo cáo thu nhập một năm của Thương hội Lợi Khang cho cha, khi đó cha nổi giận có thể sẽ hoàn toàn lấy Thương hội Lợi Khang ra khỏi tay Chử Hiếu Tín, coi Chử Hiếu Tín như một kẻ vô dụng thực sự mà nuôi dưỡng. Khi Thương hội Lợi Khang thực sự về tay mình, lập tức sắp xếp cho Trần A Thập làm buôn lậu, kiếm lợi nhuận khổng lồ, tạo nên sự tương phản rõ rệt với thời kỳ Chử Hiếu Tín nắm quyền Lợi Khang.

Chương 77. Tư tâm (4)

Đây chính là tâm tư của Chử Hiếu Trung, cơ nghiệp nhà họ Chử, tất cả đều là của mình, đợi khi cha trăm tuổi, Chử Hiếu Tín cùng cha khác mẹ có thể dễ dàng bị đuổi đi.

- Vì vậy ta nghĩ, đã Triều Dũng Nghĩa không sắp xếp được nhân lực giúp Lợi Khang làm buôn lậu, thì không cần phiền Trần A Thập nữa. Nhan Hùng của Phúc Nghĩa Hưng vừa mới giúp Tín thiếu một lần, chi bằng để người của Phúc Nghĩa Hưng giúp Tín thiếu quản lý việc buôn lậu ở bến tàu của Lợi Khang, cũng coi như trả ơn Nhan Hùng, đồng thời thương hội của Tín thiếu cũng có thể nhanh chóng có lợi, đây chính là tư tâm của ta.

Tống Thiên Diệu lúc này nhìn về phía Trần A Thập đang quỳ dưới đất, trán rịn mồ hôi:

- Thập ca, ngươi tự mình nói trước mặt mọi người đi, lúc trước Tín thiếu có hỏi ngươi Lợi Khang muốn làm buôn lậu hay không? Và ngươi có nói Triều Dũng Nghĩa thiếu người không?

Chử Hiếu Tín đã nghe đến ngây người, Tống Thiên Diệu thật sự đã dụng tâm cho Lợi Hanh thương hội của mình, đặc biệt là khi nghe đến con số một trăm sáu mươi vạn đô Hồng Kông một năm, Chử Hiếu Tín cảm thấy hiện tại trong Lợi Hanh thương hội ai ai cũng có tư tâm, chỉ có Tống Thiên Diệu là không, bởi vì những nhân viên khác chưa từng nói với hắn rằng buôn lậu thuốc có thể lợi nhuận khủng khiếp đến vậy! Nếu mỗi tháng mình có thu nhập cố định hơn chục vạn, còn

cần phải nhìn sắc mặt của Chử Hiếu Trung nữa sao? Còn phải động một tí là bị cha quở trách sao?

Hơn nữa, khi xưa Tống Thiên Diệu trên bàn rượu hỏi thăm xem Lợi Hanh có làm buôn lậu không, mình thuận miệng nói Triều Dũng Nghĩa tạm thời không đủ người, câu nói đùa khi say rượu đó, không ngờ cũng được Tống Thiên Diệu nhớ rõ mồn một?

- Khi xưa Tín thiếu hỏi, quả thật là không đủ người, nhưng bây giờ…

Trần A Thập run giọng muốn mở miệng biện bạch.

Tống Thiên Diệu khi Trần A Thập mở miệng nói, lén dùng giày da chạm nhẹ vào giày của Chử Hiếu Tín, dùng giọng chỉ có hai người kề cận mới nghe được mà nói:

- Lệ Trì.

Chử Hiếu Tín chộp lấy chén trà ném về phía trước mặt Trần A Thập, chén trà sứ xanh vỡ tan tành trước đầu gối Trần A Thập, có mảnh vỡ còn bắn thẳng lên người hắn:

- Tối hôm kia ngươi ở Lệ Trì cũng không đủ người phải không? Nên mới trơ mắt nhìn ta suýt bị cảnh sát bắn chết mà không chuẩn bị đứng dậy! Ngươi muốn giải thích không đủ người, được! Vậy ngươi hãy giải thích trước mặt cha ta, tại sao đêm hôm trước ngươi thấy ta bị Trương Vinh Cẩm gây sự, lại không đứng ra!

Còn Tống Thiên Diệu giọng điệu nhàn nhạt nhìn về phía Trần A Thập, miệng nói với giọng thả lỏng:

- Tín thiếu hỏi ngươi, có phải tối hôm trước ở Lệ Trì, Thập ca ngươi thật sự không đủ người? Hay là ngươi có tư tâm khác, hử?

…

- A Thập, ngươi không đủ người, việc kinh doanh bến tàu của Lợi Hanh thương hội của A Tín, sau này cứ để A Tín tự chuẩn bị người đi.

Trong phòng khách, sau khi Tống Thiên Diệu hỏi câu này, dù là Chử Hiếu Trung hay Trần A Thập, đều không dám mở miệng, câu hỏi của Tống Thiên Diệu cực kỳ độc địa, bề ngoài là hỏi Trần A Thập, nhưng thực chất là hỏi Chử Hiếu Trung.

Chử Diệu Tông từ khi đảm nhiệm hội trưởng Thương hội Triều Phong, phải đặt tâm tư vào việc kinh doanh góp vốn của cả Thương hội Triều Phong, số tiền đó không nhỏ, hơn nữa các thành viên thương hội đều dòm ngó khoản tiền đó, không thể để Chử Diệu Tông sơ suất, dù sao hắn là hội trưởng, nếu khoản tiền hội phí các thương hội nộp khi gia nhập này đầu tư có vấn đề, thì danh vọng và địa vị của hắn, lập tức cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Vì vậy việc kinh doanh của nhà họ Chử, vẫn luôn do Chử Hiếu Trung quản lý, bao gồm cả quản lý kinh doanh bến tàu, câu hỏi trắc nghiệm của Tống Thiên Diệu hỏi Trần A Thập là thật sự không đủ người, hay là có tư tâm khác, Trần A Thập và Chử Hiếu Trung dù chọn đáp án nào, Tống Thiên Diệu đều còn để lại đòn tấn công tiếp theo.

Trần A Thập là không dám chọn, Chử Hiếu Trung là không thể chọn, nên tình hình trở nên bế tắc, cuối cùng là Chử Diệu Tông chậm rãi mở miệng giúp Trần A Thập đưa ra lựa chọn.

Đương nhiên, hắn giúp Trần A Thập chọn, tự nhiên Trần A Thập phải trả giá, đó chính là mất đi địa bàn của Triều Dũng Nghĩa, mất đi sự kiểm soát của Chử Hiếu Trung đối với việc kinh doanh bến tàu của Lợi Hanh thương hội, nhưng có một điểm, đó là giữ được thể diện cho Chử Hiếu Trung.

Sự việc dừng lại ở đây, chỉ là vấn đề của Trần A Thập, chỉ là hắn làm việc không đắc lực mà thôi.

Sắc mặt Chử Hiếu Trung có chút thảm đạm, giữa hai mắt đã không còn thần thái, câu nói nhẹ nhàng của cha còn khiến hắn hoang mang trong lòng hơn cả sự ăn ý giữa Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín vừa rồi.

Tự mình đã xem thường Tống Thiên Diệu, mười bốn thỏi vàng, ban đầu tưởng rằng hắn mượn danh nghĩa nhà họ Chử để đút túi, bắt đầu từ lúc đó, đi sai một bước sai cả đường, ai ngờ được, hắn vốn chẳng hề động tâm đến chuyện vàng bạc, mà là trực tiếp từ tay mình đào đi Thương hội Lợi Khang thật sự cho Chử Hiếu Tín, không còn người của Triều Dũng Nghĩa quản lý, lại có thêm một thư ký như Tống Thiên Diệu, cậu của mình…

Chử Hiếu Trung cảm thấy hiện giờ mình chỉ có thể làm được là điều cậu mình về từ Thương hội Lợi Khang, tránh bị Tống Thiên Diệu tính toán như hôm nay tính toán Trần A Thập.

- Cha, không có gì đâu ạ, ta muốn đưa A Diệu đi xem xưởng đóng tàu, đặt một chiếc tàu chở hàng.

Chử Hiếu Tín lúc này thấy vẻ mặt thất thần của đại ca Chử Hiếu Trung, hận không thể cười lớn vài tiếng, nhưng vì cha có mặt, cuối cùng chỉ đứng dậy nói với vẻ mặt sảng khoái.

Chử Diệu Tông gật đầu, mắt nhìn về phía Tống Thiên Diệu, giọng điệu bình tĩnh nói:

- Ừm, đi đi, chiều nay ta sẽ gặp Đổng thúc thúc, nếu ta đến xưởng đóng tàu của hắn, ta sẽ nhớ nhắc một tiếng giúp ngươi.

- Đa tạ cha.

Chử Hiếu Tín ôm mấy xấp tiền trên bàn, Tống Thiên Diệu lễ phép cúi người chào tạm biệt Chử Diệu Tông và Chử Hiếu Trung, hai người mới bước ra khỏi phòng khách lên xe Ford 49, lái ra khỏi đại trạch họ Chử.

Chương 78. Ta đang chờ ngươi thua

Đợi Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu rời đi, Chử Diệu Tông khẽ mỉm cười với đại nhi tử đang đầy vẻ thất bại bên cạnh mình, rồi nhìn Trần A Thập đang như muốn sụp xuống đất, vẫy tay ra hiệu cho y đứng dậy:

- A Thập à, chuyện này ngươi không làm sai, xuống đi, sau này làm việc cẩn thận hơn, bên phía A Tín, sau này ít động tâm tư hơn.

- Đa tạ lão gia, đa tạ lão gia.

Trần A Thập đang tuyệt vọng chờ đợi Chử Diệu Tông nổi trận lôi đình, nào ngờ Chử Diệu Tông lại ôn hòa tha thứ cho mình? Y không dám đứng thẳng dậy ngay, mà trước tiên nhìn về phía Chử Diệu Tông, đợi khi chắc chắn Chử Diệu Tông không có dấu hiệu nổi giận, chỉ vẫy tay ra hiệu cho mình rời đi, lúc này mới vội vàng bò dậy từ mặt đất, hành lễ với Chử Diệu Tông và Chử Hiếu Trung, rồi đi ra ngoài, Ân thúc cũng di chuyển, nhân lúc tiễn Trần A Thập ra cửa, rời khỏi phòng khách.

Bước ra khỏi phòng khách, bị gió thổi, người hơi lạnh, Trần A Thập mới phát hiện lưng mình đã hoàn toàn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

- Cha… Tống Thiên Diệu xuất thân từ khu ổ chuột, không thể nào là hoa kinh lý của Maradu thương hành, chắc chắn là kẻ lừa đảo giang hồ…

Chử Hiếu Trung đợi trong phòng khách chỉ còn lại hai cha ta, trong lòng càng thêm lo lắng, nhất thời suy nghĩ rối bời, không biết nên nói gì, chỉ có thể lấy chuyện Tống Thiên Diệu xuất thân từ khu ổ chuột ra làm đề tài che đậy.

Chử Diệu Tông hiếm khi thể hiện sự từ ái của mình, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào lưng Chử Hiếu Trung:

- Bình tĩnh lại, lúc này mà vẫn không cẩn trọng lời nói, trước mặt người ngoài, chỉ khiến người ta cảm thấy ngươi đã rối loạn tâm trí, trên thương trường thường nói thừa nước đục thả câu, tình trạng của ngươi hiện giờ, nếu ví như bệnh tình, đã là bệnh đến mức không thể cứu chữa, nhắc nhở tất cả những kẻ muốn ra tay với ngươi, bây giờ là thời cơ tốt nhất.

Chử Hiếu Trung có chút không chắc chắn quay mặt lại, nhìn bàn tay đang vỗ về mình của cha, rồi nhìn sắc mặt cha, phát hiện trên mặt đối phương không thấy dấu hiệu tức giận, cũng không có vẻ sắp nổi trận lôi đình, ngược lại giống như đang an ủi mình.

- Cha…

Chử Hiếu Trung từ nhỏ đã thường thấy cha trước mặt người khác không để lộ cảm xúc, nhất thời không phân biệt được Chử Diệu Tông là thật sự đang an ủi mình, hay chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão.

- Sao vậy? Sợ ta trách ngươi áp bức A Tín?

Chử Diệu Tông nhìn thẳng vào mắt con trai mình với ánh mắt ôn hòa, miệng hỏi:

- Sợ ta trách ngươi cản trở đường làm ăn của A Tín?

- Cha…

Chử Hiếu Trung lần thứ ba thốt lên từ - cha- , nhưng lại không biết nên nói gì sau đó.

Chử Diệu Tông rút tay về, cầm tách trà đã nguội lạnh uống một ngụm:

- Ta không trách ngươi đâu. Nhà họ Chử đúng như ngươi nghĩ, nuôi được kẻ vô dụng, nhưng tuyệt đối không để hắn ra ngoài, mang danh nhà họ Chử làm những chuyện xấu hổ không thể lên mặt bàn. Nếu A Tín không thể xoay sở nổi với kẻ chỉ có chút tiểu xảo như cậu của ngươi và một Thương hội Lợi Khang, lại không nhìn thấu tâm tư của ngươi, thêm nữa nếu hắn cứ gây họa bên ngoài, ta thực sự đã chuẩn bị sang năm sẽ gửi hắn ra nước ngoài du học, mua cho hắn một căn nhà ở nước ngoài, tự sinh tự diệt.

- Vì vậy, ngươi không cần lo ta sẽ trách ngươi tính toán với A Tín, nếu muốn trách ngươi, cũng không đợi đến hôm nay. Ngươi mồ côi mẹ từ nhỏ, ta thường xuyên đi làm ăn bên ngoài, ít có thời gian dạy dỗ ngươi, ngươi có thể từng bước đi đến ngày hôm nay, ta đã rất mãn nguyện rồi. Có tham vọng không có gì là không tốt, nếu ngươi thực sự huynh đệ hòa thuận với A Tín, hắn gây chuyện bên ngoài mà ngươi chỉ biết giúp đỡ và nhẫn nhịn, như vậy ta mới nổi giận, lòng dạ mềm yếu thì không thể làm gia chủ được.

- Những năm qua, điều duy nhất ta không hài lòng chính là ngươi quá thuận lợi. Những việc làm ăn ngươi mở rộng bên ngoài hiện nay đều là những ngành nghề mới nổi, dù thỉnh thoảng có vài đối thủ đáng gờm cũng không bằng danh tiếng và tài lực của nhà họ Chử, nên đối với ngươi, chưa đánh đã thua ba phần.

- Nổi danh từ nhỏ, xuất thân giàu có, làm ăn lại thuận buồm xuôi gió, nếu đổi lại là nhà khác, con trai chưa đến ba mươi tuổi đã có địa vị như ngày nay, nói không chừng đã sớm nghĩ đến việc giao hết sản nghiệp cho ngươi, nhưng ta sẽ không làm vậy. Ta đang chờ ngươi thất bại vài lần, thua vài lần. Trước ba

mươi tuổi, nếu không ngã đau vài lần để rèn giũa tâm tính, sau ba mươi tuổi tính cách tự đại đã định hình, chỉ cần một lần thất bại thảm hại cũng đủ khiến ngươi ngã gục, khó lòng gượng dậy. Hôm nay Tống Thiên Diệu và A Tín khiến ngươi mất mặt, ta còn vui hơn cả việc thấy ngươi dẫm họ xuống đất. Bài học này, ngươi chỉ mất đi một Thương hội Lợi Khang, nhưng có thể học được nhiều điều mà trước đây ngươi đã bỏ qua, rất đáng giá.

- Thừa lúc tâm trạng ta đang tốt, hãy nói ra những điều ngươi chưa hiểu.

Chử Hiếu Trung toát mồ hôi lạnh, mái tóc được chải chuốt bằng sáp vuốt tóc giờ đây đã bị mồ hôi làm ướt đẫm, có phần xộc xệch. Lúc này hắn mới nhớ lại câu nói của cha trước khi sự việc này bắt đầu: Được, cứ để cho bọn ngươi thấy rõ Tống Thiên Diệu là người như thế nào.

Hắn cố gắng hít thở sâu vài lần mới ổn định giọng nói:

- Cha… người đã sớm biết chuyện xảy ra hôm nay rồi sao?

…

- Ta cũng chỉ vừa hiểu rõ toàn bộ sự việc khi A Tín mang mười bốn thỏi vàng về nhà.

Chử Diệu Tông mỉm cười:

- Thực ra, Tống Thiên Diệu hoàn toàn có thể giấu ta chuyện mười bốn thỏi vàng này, nhưng hắn lại không làm vậy, mà để A Tín nói cho ta biết trước khi ngươi và Trần A Thập đến. Ngươi nghĩ hắn làm vậy là vì cái gì?

Chương 79. Giải đáp (1)

Chử Hiếu Trung cố gắng bình tĩnh lại, nhưng làm sao có thể làm được trong chốc lát, dù bề ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng trong đầu vẫn rối bời, không thể nắm bắt được suy nghĩ của cha mình.

- Tống Thiên Diệu để cho A Tín mang vàng đến nhà cho ta xem, chính là để ta mở miệng giữ thể diện cho ngươi vào phút cuối. Thực ra toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối đều rất đơn giản, chỉ là kế "Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương" trong 36 kế mà thôi. Hắn cố tình dụ ngươi và Trần A Thập tấn công hắn vì đã nhận lợi ích từ Phúc Nghĩa Hưng. Đến khi các ngươi nghĩ rằng hắn không thể lật ngược tình thế, hắn đột ngột tung ra chuyện gia đình hắn xảy ra xung đột với Phúc Nghĩa Hưng, em gái suýt bị bán đến Cửu Long Thành Trại, khiến ngươi bất ngờ mà mất bình tĩnh. Lúc này lợi dụng tâm trạng ngươi đã rối loạn, hắn thừa cơ nói ra chuyện muốn lấy lại việc kinh doanh bến tàu của Thương hội Lợi Khang cho A Tín, giao cho Phúc Nghĩa Hưng làm buôn lậu.

Chử Diệu Tông hơi dựa lưng vào ghế sofa, nói với giọng điệu từ tốn.

Chử Hiếu Trung lấy từ trong túi ra điếu thuốc Tam Ngũ, không để ý đến sự hiện diện của cha, đánh diêm châm thuốc, hút liên tục mấy hơi rồi mới chậm rãi nói:

- Nếu hắn ngay từ đầu đã bày tỏ giúp A Tín… chuyện gia đình hắn thực ra chỉ là tiếng sấm dọa người…

Hắn như tự nói với chính mình, hai câu đứt quãng không mạch lạc, rồi đôi mắt bỗng sáng lên, nhìn về phía cha, lấy tay

lau mồ hôi nhớp nháp trên trán, như đã hồi phục đôi chút từ thất bại vừa rồi, giọng đầy cảm thán:

- Tuyệt! Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương. Cha, ta vẫn thường nghe người ta nói về 36 kế, nhưng chưa từng thấy ai sử dụng, quả là một nước cờ sắc bén.

- Chỉ là thuật nói chuyện thôi, nhưng với tuổi của Tống Thiên Diệu, quả thật có thể gọi là sắc bén. Lão đầu ta khi ba mươi tuổi cũng vậy, không thể chơi được thủ thuật nói chuyện sắc bén như thế.

Chử Diệu Tông cầm lấy hộp thuốc con trai để trên bàn trà, cũng lấy ra một điếu. Chử Hiếu Trung định giúp cha châm thuốc, Chử Diệu Tông khoát tay, tự mình cầm diêm quẹt, hút một hơi rồi nhăn mặt:

- Thuốc lá trắng của quỷ tây, chỉ có một chữ là cay, sao bằng được vị đậm đà của thuốc nướng từ xưởng thuốc Nam Dương, không phải cứ bán đắt là tốt.

- Dù hắn đầu óc sáng suốt, nhưng hắn xuất thân từ khu nhà gỗ, chẳng qua là kẻ lừa đảo giang hồ…

Chử Hiếu Trung lần thứ hai nhắc đến xuất thân của Tống Thiên Diệu, không còn kích động và bối rối như lần đầu, giống như đang thảo luận với cha hơn.

Chử Diệu Tông nhắm mắt lại, phun ra hai luồng khói từ mũi:

- Còn nhớ tối qua hắn đến nhà ăn cơm, ném ra mồi câu, ta định hỏi ngay tại chỗ, ta đã ngăn ngươi lại, bảo ngươi bình tĩnh. Mồi câu đó không chỉ để câu ta mà còn để khơi gợi sự tò mò của ngươi. Tối qua ta gọi cho Phùng Vệ Chi, người có quan hệ với Maradu thương hội ở Ma Cao để tìm hiểu thông tin về Maradu thương hội, rồi Phùng thúc bá của ngươi đã cho

quản gia mang mấy tài liệu và báo chí đến, chính là mấy thứ trên bàn trà đây.

- Trong tài liệu là bảng báo cáo tài chính công khai cho cổ đông của Maradu thương hội, dự trữ, dòng tiền hoạt động kinh doanh, lợi nhuận đều cao đến mức đáng sợ. Trên báo là về mấy vụ thâu tóm gần đây của Maradu thương hội. Chúng ta đều là người làm ăn, sau khi Tống Thiên Diệu gợi ý một chút hướng đi, rồi xem những tài liệu và báo chí này, không khó để nhận ra Maradu thương hội có nhân tài thực sự, thật sự là kiếm tiền hợp pháp, lợi dụng việc không ngừng thâu tóm để phóng đại dòng tiền hoạt động kinh doanh, rồi chuyển dòng tiền hoạt động kinh doanh thành hoạt động đầu tư. Những nhân vật lớn của Maradu thương hội có lẽ đã sớm để gia đình kiếm bộn tiền trên thị trường chứng khoán, hơn nữa có thể rất thong dong chuyển tài sản, cuối cùng quang minh chính đại tuyên bố Maradu thương hội phá sản.

Chử Diệu Tông chỉ tay vào những tài liệu và báo chí trên bàn trà:

- Vì vậy Tống Thiên Diệu mới khẳng định rằng, Maradu thương hội nhiều nhất một năm nữa sẽ phá sản.

- Có thể nói chính xác thủ đoạn lừa tiền của thương hội Maradu, ngươi nghĩ một kẻ lừa đảo giang hồ xuất thân từ khu nhà gỗ có thể làm được sao?

Chử Diệu Tông khẽ búng tay đang kẹp điếu thuốc, làm rơi tro thuốc màu xám trắng:

- Nói xa hơn, nếu hắn thực sự xuất thân từ khu nhà gỗ, đối với A Tín bây giờ, có gì khác biệt không? Ngươi đã lôi kéo toàn bộ nhân viên Thương hội Lợi Khang về phe ngươi, hiện tại A Tín chỉ còn một mình Tống Thiên Diệu có thể tin tưởng, cho dù hắn thực sự là kẻ lừa đảo giang hồ, ngươi nói với A Tín, hắn sẽ tin sao? Điều ta ngưỡng mộ nhất ở Tống Thiên

Diệu không phải việc hôm nay hắn giúp A Tín áp chế ngươi, mà là tối qua hắn đã ném ra mồi câu đó, sau đó khơi gợi sự tò mò của ta, khiến ta chủ động tìm hiểu những tình huống đó, từ đó phát hiện ra năng lực của hắn. Vì vậy sáng nay, ta đã nói với A Tín rằng ta cũng có ý định điều Tống Thiên Diệu về bên cạnh mình, có một thư ký như vậy, dù A Tín làm ông chủ cả ngày đi vui chơi ở kỹ viện, Thương hội Lợi Khang cũng sẽ không có vấn đề gì.

Chử Hiếu Trung im lặng hồi lâu, hắn biết việc khiến cha mình thốt ra hai chữ ngưỡng mộ khó đến mức nào. Tuy nhiên, đã biết Tống Thiên Diệu lợi hại như vậy, Chử Hiếu Trung lập tức nghĩ đến một vấn đề khác:

- Cha, nếu Tống Thiên Diệu thực sự có năng lực, có tham vọng, loại người này sẽ không mãi sống nhờ vào người khác, nói không chừng sẽ lợi dụng việc A Tín tin tưởng hắn để lừa sạch tiền của A Tín.

Chương 80. Giải đáp (2)

Chử Diệu Tông cười ha hả, nhìn Chử Hiếu Trung nói:

- Ngươi cho rằng một kẻ khác họ cuối cùng sẽ lừa A Tín sao? Người thông minh sẽ không làm như vậy đâu. Hai chữ Chử gia đại diện cho bao nhiêu tài nguyên và nhân mạch, dù A Tín không tranh giành, nhưng chỉ cần giới thiệu vài vị thúc bá cho hắn, kết hợp với đầu óc của chính hắn, đó đã là một đường ra rồi. Với người như A Tín, Tống Thiên Diệu không xây dựng mối quan hệ tốt để mượn nhân mạch của A Tín kiếm tiền, lại đi lừa tiền của hắn sao? Nếu thực sự như vậy, Tống Thiên Diệu cũng không thể thi triển thủ đoạn như hôm nay, và ngươi cũng sẽ không phải mất mặt như vậy.

- Hơn nữa, hắn lừa A Tín tức là đắc tội với Chử gia, lão tử ta chỉ cần nói một tiếng với mấy thương hội khác, hắn sẽ phải nhảy xuống biển mà chết. Nếu là ngươi, ngươi có ngu như vậy không? Đừng xem hắn như một tên nhóc từ khu nhà gỗ chỉ biết nhìn lợi ích trước mắt, nếu không ngươi sẽ còn thua nữa đấy. Tống Thiên Diệu đối phó với người khác sẽ dùng âm mưu độc ác, nhưng đối với bản thân, hắn chỉ dùng dương mưu quang minh chính đại. Nếu ta đoán không sai, Thương hội Lợi Khang của A Tín chỉ có thể phát triển lớn mạnh hơn, cho dù cuối cùng Tống Thiên Diệu có rời khỏi Chử gia, cũng sẽ không cắt đứt tình nghĩa chủ tớ với A Tín.

Chử Hiếu Trung gật đầu:

- Ta sẽ trong thời gian này điều cậu từ Thương hội Lợi Khang về Lợi Hanh.

Chử Diệu Tông đứng dậy gọi Hồng tỷ giúp chuẩn bị thay giày, vừa đi về phía phòng mũ giày vừa nói:

- Bảo cậu ngươi ngoan ngoãn nghe lời rời đi, đừng tức giận mà đấu đá với A Tín và Tống Thiên Diệu, nếu không Tống Thiên Diệu rất có thể sẽ lại âm thầm đào một cái hố, có lẽ sẽ chờ A Tín mua tàu, cậu ngươi chắc chắn sẽ bị đẩy đi theo tàu hàng ra biển. Với đầu óc như cậu ngươi, ngay cả ngươi còn không bằng, làm sao đấu lại được với Tống Thiên Diệu.

…

Cho đến khi chiếc Ford 49 lái ra khỏi biệt thự Chử gia, Chử Hiếu Tín ném tùy ý xấp tiền bên cạnh mình, định lấy thuốc lá, Tống Thiên Diệu bên cạnh đã nhanh tay lấy ra hộp thuốc của mình, rút ra một điếu đưa cho Chử Hiếu Tín. Chử Hiếu Tín nhìn chằm chằm Tống Thiên Diệu, từ từ nhận lấy điếu thuốc đặt lên môi, Tống Thiên Diệu lấy ra que diêm, hai tay vững vàng quẹt lửa, giúp đối phương châm thuốc, rồi mới tự mình châm một điếu đặt lên môi.

Chử Hiếu Tín ngậm điếu thuốc, nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu, cuối cùng mới lên tiếng:

- Câu cuối cùng của lão đầu ta vừa rồi, có phải là thiên vị đại ca ta, vì muốn giữ thể diện cho hắn mà nói vậy không?

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Đúng vậy.

Tuy nhiên trong lòng đã hoàn toàn câm nín trước khả năng phản ứng của Chử Hiếu Tín, thấy xe sắp chạy đến Trung Hoàn, vị lão bản này của mình mới phản ứng được ý nghĩa thực sự trong câu nói cuối cùng của Chử Diệu Tông về việc để Triều Dũng Nghĩa nhường lại địa bàn bến tàu của Thương hội Lợi Khang?

- Vậy nếu không mang vàng về nhà…

Chử Hiếu Tín đột nhiên nghĩ đến một khả năng, kích động nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Ta không nên nghe lời ngươi, vội vàng mang vàng về, như vậy ta…

Tống Thiên Diệu thở dài, mở miệng dập tắt tia hy vọng nhỏ nhoi trong lòng Chử Hiếu Tín:

- Tín thiếu, nếu ngươi không mang vàng về nhắc nhở Chử hội trưởng, hôm nay tuy rằng Trung thiếu và Trần A Thập sẽ rất chật vật, nhưng cũng không đến nỗi gân cốt đứt lìa, thậm chí không rụng một sợi lông, nhưng kẻ có kết cục thảm nhất, chỉ có thể là ta và ngươi, kết cục thảm nhất của ta có lẽ là vừa ra khỏi cửa đã bị người ta trùm bao tải ném xuống biển, còn ngươi có lẽ sẽ bị Chử hội trưởng thu hồi Thương hội Lợi Khang, nuôi như một kẻ nhàn rỗi trong nhà họ Chử, hoặc là, đi du học nước ngoài.

- Không thể nào chứ?

Chử Hiếu Tín nhíu mày:

- Từ đầu đến cuối ngươi đã giải thích rõ ràng cho lão đầu ta, Trần A Thập rõ ràng dựa vào đại ca ta, ta là một lão bản thương hội, để bọn chúng làm cho đến mức không rõ cả lợi nhuận buôn lậu…

Vừa mới giao đấu một hồi với những nhân vật đầu óc nhanh nhạy như Chử Diệu Tông, Chử Hiếu Trung, lúc này so sánh với Chử Hiếu Tín, khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy nếu không có mình, Chử Hiếu Tín không bằng thật sự đi du học nước ngoài, như vậy đối với hắn còn tự do hơn, bản thân là lão bản thương hội, không rõ lợi nhuận của thương hội, lại đổ trách nhiệm này lên đầu Trần A Thập.

Chuyện này dù chỉ cần tán gẫu vài câu trên bàn rượu với công tử ca của các thương hội khác cũng có thể nắm được đại

khái, Chử Hiếu Tín lại chưa từng nghe qua, có thể thấy vị nhị thiếu gia nhà họ Chử này rốt cuộc vô dụng đến mức nào.

- Chuyện này đã qua rồi, Tín thiếu không cần nghĩ nhiều nữa.

Tống Thiên Diệu thở hắt ra một hơi, nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín gật đầu đồng ý:

- Thôi vậy, càng nghĩ càng phiền, nhưng được thấy tên khốn Trần A Thập quỳ xuống đất sợ đến mức muốn tè ra quần, đại ca ta mặt mày tái mét, cũng không tính là không có thu hoạch, cả người đều thấy sảng khoái, ngươi không biết đâu, đại ca ta bình thường gặp ta là châm chọc mỉa mai, đáng giận nhất là ta ngay cả cơ hội mở miệng phản bác cũng không có, suýt nữa bị tức chết.

Đối với Chử Hiếu Tín mà nói, thu hoạch lớn nhất hôm nay chính là thấy đại ca hắn Chử Hiếu Trung và Trần A Thập mất mặt, còn việc có giao hay không giao việc làm ăn ở bến tàu của Thương hội Lợi Khang cho Phúc Nghĩa Hưng, dường như không ảnh hưởng gì đến hắn.

- Vậy lát nữa chúng ta thật sự đi xưởng đóng tàu hay đi thương hội?

Chử Hiếu Tín tâm trạng rất tốt, mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu.

Chương 81. Tâm rộng thân béo Chử Hiếu Tín

Tống Thiên Diệu lúc này nhìn qua cửa sổ xe thấy mấy hầu nữ ba bốn mươi tuổi tụ tập lại với nhau, vẻ mặt buồn bã đi dọc theo đường phố, trong đó dường như có Phấn tỷ nhà Diêu Mộc, từng người mắt đỏ hoe, Tống Thiên Diệu rất tò mò những bà vú cao cấp này còn có chuyện gì đáng buồn, chuyện thảm khốc bán con bán cháu của nhà nghèo, đối với họ chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ có thể giải quyết bằng một câu nói của chủ nhân.

Nghe Chử Hiếu Tín hỏi, Tống Thiên Diệu thu hồi tầm nhìn nói:

- Chử hội trưởng đã mở miệng nói muốn giúp ngươi nói một tiếng với các thúc bá Triều Châu mở xưởng đóng tàu, vẫn nên đợi hắn nói xong rồi mới đến xưởng đóng tàu, còn về thương hội, chiều đi cũng không muộn, để lại chút thời gian cho cậu của Trung thiếu tiêu hóa những chuyện xảy ra hôm nay.

- Ngươi thật sự chỉ mới mười tám tuổi thôi sao, A Diệu? Nếu không phải ngươi tiêu tiền như nước, ta còn tưởng đang ngồi trước mặt ta là đại ca ta, một kẻ ba mươi mấy tuổi, chuyện gì cũng nghĩ thấu đáo như vậy?

Chử Hiếu Tín đắc ý vỗ vai Tống Thiên Diệu nói.

- Làm thư ký cho lão bản, đương nhiên phải tinh tường một chút. Nếu ta cứ để ngươi giúp ta xử lý hậu quả, chuyện nhỏ nhặt gì cũng phải làm phiền ngươi… ừm… nói đến chuyện

nhỏ, sau này ta có thể sẽ thật sự làm phiền ngươi đấy, Tín thiếu.

Tống Thiên Diệu nói với giọng nhẹ nhàng, nhưng nói được nửa chừng thì sắc mặt bỗng trở nên nghiêm túc.

- Chuyện nhỏ gì vậy?

Chử Hiếu Tín tò mò hỏi.

Vị thư ký này của mình ngay cả đại ca mình cũng có thể áp đảo, vậy mà còn có chuyện phải làm phiền mình sao?

- Ứng trước tiền lương. Nếu tối nay ta ra ngoài uống rượu với người khác, khi tiền trong ví cạn sạch, không chừng ta sẽ bảo tiểu nhị tửu lâu chạy đến khách sạn Duris nhờ ngươi thanh toán, chuyện này có tính là làm phiền ngươi không?

Tống Thiên Diệu nghiêm túc nhìn Chử Hiếu Tín nói.

Chử Hiếu Tín cười sảng khoái, chỉ vào Tống Thiên Diệu nói:

- Đừng nghĩ ta sẽ ứng trước tiền lương cho ngươi nữa. Ngươi đấy, dù ta cho ngươi một núi vàng, ngày hôm sau ngươi cũng có thể hai tay trắng đứng trước mặt ta tiếp tục giả vờ đáng thương.

- Ngươi chắc chứ?

Tống Thiên Diệu mỉm cười nhìn Chử Hiếu Tín:

- Không chịu ứng trước tiền lương phải không?

- Đừng nghĩ đến chuyện đó.

Chử Hiếu Tín miệng nói vậy, nhưng tay đã sờ vào ví tiền.

Tống Thiên Diệu nói một cách khoa trương:

- Được, ngươi ép ta đấy.

Hắn quay đầu nói với tài xế ngồi phía trước:

- Phúc ca, phiền dừng xe, lão bản quá keo kiệt, ta không làm thư ký cho hắn nữa, chuẩn bị đi hộp đêm làm vũ nam.

Nói xong, hắn và Chử Hiếu Tín cùng cười lớn. Chử Hiếu Tín dùng tay siết chặt cổ Tống Thiên Diệu tỏ vẻ thân mật:

- Được! Ngươi nói đấy, làm vũ nam phải không? Chỉ cần ngươi chịu làm, ta sẽ đến ủng hộ mỗi đêm, để ngươi trở thành vũ nam số một Hồng Kông .

Tài xế chuyên lái xe cho Chử Hiếu Tín là Trần Hưng Phúc nhìn Tống Thiên Diệu ở ghế sau vài cái với ánh mắt ngưỡng mộ, cười cười không đáp lại. Biểu hiện của Tống thư ký những ngày qua, hắn đều thấy rõ, không phục cũng không được.

Không biết hắn có phải là người có thể nhìn thấu lòng người không, Tín thiếu sợ nhất là phiền phức, thích gần gũi với người hợp tính, hắn đều hiểu rõ. Làm việc thì làm cho Tín thiếu hoàn toàn không phải động não, nịnh bợ thì càng không để lại dấu vết, thậm chí không tính là nịnh bợ, chỉ nói vài câu đùa cũng có thể khiến Tín thiếu cười vang.

Bây giờ Chử Hiếu Tín có thể tùy tay lấy tiền trong ví đưa cho Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu nhận lấy mà hoàn toàn không có vẻ cảm kích, thậm chí cả câu - đa tạ lão bản- cũng không nói, trong khi bản thân mình là tài xế thân tín muốn mở miệng xin ứng trước tiền lương, run rẩy sợ hãi, lo sợ khi mở miệng Tín thiếu đang trong tâm trạng xấu sẽ sa thải ngay tại chỗ.

Người với người, thật sự khiến người ta tức chết mà.

- Không cần đến xưởng tàu, cũng không đến thương hội, sáng nay chúng ta đi làm gì?

Chử Hiếu Tín nhìn số tiền hơn bảy vạn bên cạnh:

- Hay là lấy hai vạn ra tổ chức tạm thời một buổi liên hoan fan hâm mộ, rồi hẹn hai nữ minh tinh điện ảnh ra ăn trưa thế nào?

…

Bảo Chử Hiếu Tín đi kiếm tiền, hắn không có thiên phú đó, nhưng nói đến việc làm sao tiêu tiền nhanh nhất, hắn có thể nghĩ ra đủ loại cách giải trí để tiêu hết hơn bảy vạn trước bữa trưa.

Cậu út đoàn, hội người hâm mộ kiểu tổ chức tôn sùng ngôi sao này, ở đời sau có lẽ chỉ là tổ chức fan đơn thuần giao lưu giữa ca sĩ và diễn viên, nhưng ở Hồng Kông những năm 50, tất cả đều chỉ là phương tiện giải trí của công tử nhà giàu mà thôi. Bỏ tiền ra tổ chức một buổi liên hoan hội người hâm mộ, không phải thực sự thích một ngôi sao điện ảnh nào đó, mà là đi một vòng trước cửa rạp chiếu phim, xem poster phim dán ở đó, nữ minh tinh nào hợp ý thì đơn giản thôi, lập tức thuê cả rạp hát, rồi sắp xếp người đi thông báo cho công ty điện ảnh, nói thích phim của ai đó, hy vọng có thể tổ chức một buổi liên hoan hội người hâm mộ tại rạp hát đã thuê, để minh tinh ra gặp mặt những người hâm mộ ủng hộ và yêu thích cô ấy.

Kết quả cuối cùng là, người hâm mộ thực sự có thể xem miễn phí một bộ phim, hoặc may mắn được nhìn thấy ngôi sao từ khoảng cách gần đã là không tệ, còn công tử nhà giàu và nữ minh tinh đi ăn trưa cùng nhau, tuy nói ngày đó liền "đảo long đảo phượng" thì hơi cường điệu, nhưng nếu công tử nhà giàu diện mạo không tệ, ăn nói lại giỏi, ra tay hào phóng, gia thế hiển hách, nữ minh tinh lại tham lam hư vinh một chút, sau ba năm buổi liên hoan thì đi khách sạn cũng không có gì lạ.

- Có muốn gặp Kim Nha Lôi tọa quán của Phúc Nghĩa Hưng không, việc làm ăn ở bến tàu cần đổi người, ngươi là

ông chủ, dù sao cũng phải cho hắn cơ hội nịnh bợ ngươi một chút.

Tống Thiên Diệu đương nhiên không thể gật đầu, để mặc Chử Hiếu Tín thực sự đi khắp nơi vung tiền đóng vai công tử hào phóng.

Chương 82. Lập một công lao, hưởng phú quý cả đời

Nghe Tống Thiên Diệu nhắc đến Kim Nha Lôi, Chử Hiếu Tín lập tức phản ứng:

- Phải gặp hắn mới được, đồ khốn! Suýt nữa bán em gái ngươi đi Cửu Long Thành! Này, hay là đổi sang một tự đầu khác làm việc đi, ngươi không cần vì chuyện thương hội mà ủy khuất bản thân, Hồng Kông có nhiều tự đầu như vậy, đổi sang một cái khác cũng chẳng sao đâu.

- Hiện tại trong toàn Hồng Kông, bang hội có thế lực lớn nhưng lại không có chỗ dựa, chỉ có mỗi Phúc Nghĩa Hưng này thôi. So với những hội đoàn quen làm việc ở bến tàu như Triều Dũng Nghĩa, bọn họ sẽ tâm huyết hơn, hơn nữa gan cũng to hơn, để giữ được miếng cơm này, trong vòng ba năm năm chắc chắn sẽ liều mạng, cho dù tàu của Lợi Khang gặp phải đám Đại Thiên Nhị kia, nói không chừng cũng sẽ cắn răng liều mạng với đối phương, đây mới là lý do ta chọn Phúc Nghĩa Hưng. Những hội đoàn tự đầu Triều được nuôi dưỡng dưới tay những đại thương gia Triều Châu bao nhiêu năm nay, lòng trung thành đủ, nhưng e rằng cái gan dạ liều mạng xông pha đó đã không còn như xưa.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín.

Những tự đầu như Triều Dũng Nghĩa, từ ngày thành lập đã tương đương với tay chân kiêm khuân vác ở bến tàu cho các đại thương gia Triều Châu, trải qua bao nhiêu năm như vậy, độ trung thành không thành vấn đề, như Trần A Thập cho đến các lão đại tự đầu Triều Châu khác, quả thực năm xưa đã dùng

mạng để đổi lấy sự tin tưởng của những đại thương gia Triều Châu này.

Những năm 20, 30, vùng biển Hồng Kông vẫn còn cướp biển xuất hiện, tàu hàng chất đầy ra khơi, gặp phải cướp biển cướp bóc là chuyện bình thường không thể bình thường hơn. Lúc đó đừng nói là tàu hàng của thương gia, ngay cả tàu của Dân Quốc và tàu thương mại, tàu khách lớn của Nhật Bản, cướp biển cũng cướp không sót, còn hung hãn hơn cả cái gọi là "Đại Thiên Nhị" do tàn quân Quốc Dân Đảng tổ chức hiện nay nhiều.

Đám hội đoàn tự đầu Triều Châu này hiện nay có thể được các thương gia Triều Châu tin tưởng dựa vào, chính là vì năm xưa Thương hội Triều Phong vận chuyển một lô bạc trắng từ Thiều Quan đến Hồng Kông năm 1928, lô bạc trắng này là toàn bộ gia sản gom góp của rất nhiều thương nhân bản địa Triều Hán chuẩn bị bán đi để cả nhà di cư đến Hồng Kông, nếu nói lô bạc trắng này bị cướp, những thương nhân đó ngoài việc cả nhà nhảy xuống biển tự vẫn, không còn con đường thứ hai để lựa chọn.

Lúc đó các thương gia Triều Châu ở Hồng Kông để đảm bảo tài sản của những đồng hương này có thể an toàn đến Hồng Kông, đã chọn tử sĩ từ các hội đoàn tự đầu Triều Châu lúc bấy giờ, dùng máu tươi và sinh mạng, giúp con tàu chở đầy bạc trắng này mở ra một con đường.

Lúc bấy giờ, tên cướp biển nổi tiếng nhất trên vùng biển Hồng Kông là nữ tặc hoàng hậu Trương Nguyệt Ảnh, chồng nàng là tên cướp biển nổi tiếng Trương Lục Thuận ở vịnh Đại Bàng Hồng Kông. Sau khi Trương Lục Thuận bị thủy sư Dân Quốc bắt giữ, hắn bị áp giải đến Quảng Châu và bị xử tử bằng hình phạt lăng trì trước sự chứng kiến của dân chúng Quảng Châu, kêu gào thảm thiết suốt ba ngày mới tắt thở.

Sau khi chồng chết, Trương Nguyệt Ảnh kế thừa lá cờ hải tặc của chồng, tiếp tục cướp bóc, bắt cóc, giết người, hãm hiếp, không việc ác nào không làm. Trong vòng mười năm, từ một nhóm cướp biển tầm thường, nàng đã trở thành một tên cướp lớn ở Nam Quốc, khiến người ta kinh hãi khi nhắc đến, được gọi là nữ tặc hoàng hậu. Tướng lĩnh thủy sư Trương Quốc Phú, người đã bắt được chồng nàng năm xưa, bị nàng mổ bụng, ngâm trong nước biển ba ngày mới chết, vợ hắn bị thuộc hạ của nàng cưỡng hiếp nhiều ngày, cuối cùng bị bán vào lầu xanh ở Ma Cao không lâu sau đó bị hành hạ đến chết.

Hơn nữa, góa phụ này tính tình độc ác, hành sự thận trọng, lập kế chu đáo, chỉ cần gặp chút kháng cự là giết sạch cả tàu, không để lại một ai sống sót. Nàng giỏi nhất là việc nội ứng ngoại hợp. Lúc đó, con tàu chở bạc của thương nhân Triều Châu ngoài bạc còn có rất nhiều khách Triều Châu đến Hồng Kông, Trương Nguyệt Ảnh và sáu bảy tên thuộc hạ trà trộn vào khoang khách giả làm người Triều Châu cùng đi Hồng Kông.

Khi con tàu chở bạc của thương nhân Triều Châu sắp vào vịnh Đại Bàng, Trương Nguyệt Ảnh cầm hai khẩu súng phát động trước, sáu bảy chiếc tàu cướp biển nhanh chóng bao vây con tàu chở bạc. Nhưng lần này, nàng đã tính sai. Lúc này trên tàu có gần trăm hành khách, trong đó hơn năm mươi người là tử sĩ do thương hội Triều Phong chọn để phòng ngừa cướp biển tấn công tàu. Trong số hơn năm mươi người đã chuẩn bị sẵn này có Trần A Thập và bốn người anh ruột của hắn. Lúc đó, khi ra khơi từ Thiều Khẩu không được phép mang vũ khí riêng, hơn năm mươi tử sĩ này đều là những thanh niên đã luyện quyền tập võ, tay không chống đạn. Bốn người anh của Trần A Thập chết ba người, tàn phế một người, hơn năm mươi tử sĩ chết tại chỗ hơn ba mươi người, chưa đầy hai mươi người còn lại đã cố gắng xông lên bắt giữ Trương Nguyệt Ảnh và sáu

tên thuộc hạ của nàng trước khi những tên cướp biển khác lên tàu.

Trần A Thập và vài thanh niên Triều Châu còn sống sót treo Trương Nguyệt Ảnh và tình nhân của nàng lên mũi tàu, lột sạch quần áo, tay cầm dao thịt bò đứng bên cạnh hai người, ra hiệu cho bọn cướp biển không được đến gần. Lúc đó Trương Nguyệt Ảnh bị treo trên mũi tàu vẫn lớn tiếng thúc giục bọn cướp biển lên tàu, Trần A Thập liền một dao thiến luôn tình nhân của nàng, rồi kề dao vào hạ bộ của Trương Nguyệt Ảnh, nói rằng nếu nàng dám nói thêm một câu nữa, sẽ dùng dao hầu hạ nàng.

Trần A Thập ra lệnh cho tàu chạy, con tàu chở bạc nhân lúc bọn cướp biển đang hoảng sợ, lập tức chạy vào vịnh Đại Bàng. Trước khi cập bến, Trần A Thập quyết tâm chặt đầu Trương Nguyệt Ảnh và sáu tên thuộc hạ để trừ hậu họa, ném xác họ xuống biển cùng với hơn ba mươi thi thể thanh niên Triều Châu. Con tàu chở vô số bạc trắng cập bến Hồng Kông.

Hơn mười thanh niên Triều Châu sống sót, về sau đều trở thành những nhân vật lớn trong các bang hội Triều Châu. Sau khi thương nhân Triều Châu phát đạt ở Hồng Kông, việc kinh doanh bến tàu của các thương hội tự nhiên đều giao cho bang hội của những người này quản lý. Đó cũng là lý do tại sao những tự đầu Triều Châu này tuy không còn tham vọng nhưng vẫn được thương hội Triều Phong coi trọng.

Lúc đó, những người như Trần A Thập có lẽ chỉ nghĩ rằng nếu may mắn không chết, thì đó là lập một công lao, hưởng phú quý cả đời.

Bây giờ Phúc Nghĩa Hưng cũng đang nghĩ giống hệt như Trần A Thập và những người khác năm đó.

Thế giới này, tuy đã qua hai mươi năm, nhưng con đường dành cho những người giang hồ này vẫn chỉ có một: lấy mạng

đổi phú quý.

Chương 83. Buôn lậu toàn Hồng Kông (1)

- Buôn lậu hàng cấm có phải là chất đầy một con tàu những hàng hóa bị cấm bán cho Đại lục và Triều Tiên, rồi chở thẳng đến Thâm Quyến hoặc Ma Cao không?

Chử Hiếu Tín nghĩ đến lời Tống Thiên Diệu mô tả, mỗi tháng chỉ riêng buôn lậu hàng cấm đã có thể kiếm được hơn mười vạn, hiếm khi mở miệng hỏi về vấn đề buôn lậu.

Tống Thiên Diệu lắc đầu:

- Đương nhiên không đơn giản như vậy, tuy thuốc men không bị đánh thuế, nhưng trong thời gian hàng hóa ở kho bãi trong cảng, luôn nằm dưới sự giám sát của công thương thự. Muốn buôn lậu kiếm tiền, trước hết phải lo lót cho người của công thương thự, hơn nữa một chiếc thuyền đơn độc ra khơi rõ ràng là mục tiêu cho bọn đại thiên nhị, nên đương nhiên không thể tự mình chất đầy hàng rồi ra biển, tốt nhất là đưa thuyền vào trực thuộc một công ty vận tải nào đó, như vậy mỗi chuyến ít thì ba năm chiếc, nhiều thì tám chín chiếc, cùng nhau vượt biển giao hàng.

Hiện nay ở Hồng Kông có rất nhiều người làm buôn lậu hàng cấm, không gì khác, lợi nhuận đủ cao, một trăm vạn đô la Hồng Kông hàng hóa, vận chuyển đến đại lục, tùy theo loại hàng khác nhau, ít nhất cũng có thể kiếm được hai mươi vạn đô la Hồng Kông, nếu là xăng dầu, cao su, tây dược, lợi nhuận sẽ còn cao hơn.

Mà hiện nay buôn lậu ở Hồng Kông cũng chia làm hai loại, một loại là tự mình tổ chức đội tàu, như Lôi Anh Đông - người Hoa đứng đầu Hồng Kông sau này, hiện đang làm ăn hàng cấm, chỉ cần phía Ma Cao hoặc Thâm Quyến đưa ra danh sách hàng hóa cần thiết, những việc còn lại hắn sẽ lo liệu toàn bộ, bất kể là tìm nguồn hàng hay tổ chức đội tàu, nhất định chu đáo, hơn nữa chất lượng thượng hạng, so với nhiều thương nhân Hoa kiều Hồng Kông dùng hàng kém thay hàng tốt để phát tài trên nỗi khó khăn của đất nước, càng được phía Ma Cao và Thâm Quyến tin tưởng, lúc này đã được phía đại lục coi là thương nhân yêu nước.

Tuy nhiên Tống Thiên Diệu không xem trọng cách làm này, không phải hắn không có gan dạ và khí phách như Lôi Anh Đông, mà là hắn không thể đợi lâu như Lôi Anh Đông, Lôi Anh Đông vì việc giúp vận chuyển hàng cấm trong chiến tranh Triều Tiên, từ những năm 60 đã bị chính quyền Hồng Kông và tập đoàn tài chính Anh đàn áp suốt hai mươi năm, mãi đến giữa những năm 80, hiệp ước Trung-Anh được ký kết, quyết định Hồng Kông sẽ trở về với Trung Quốc vào năm 97, Lôi Anh Đông mới thực sự lật ngược thế cờ, một bước trở thành người Hoa số một Hồng Kông, được thế một thời, quyền lực nghiêng cả Hương Giang.

Phía đại lục để hắn chỉ định ứng cử viên đặc thù, loại vinh quang này, đương nhiên khiến vô số nhân vật cấp giáo phụ người Hoa ở Đông Nam Á ghen tị, nhưng suốt hai mươi năm ẩn nhẫn, những cay đắng trong đó chỉ có bản thân mới biết.

Một loại khác, chính là tìm công ty của người Anh, nhường một phần lợi nhuận buôn lậu, treo biển hiệu công ty Anh để buôn lậu, thuận tiện hơn nhiều, thứ nhất, cảnh sát thủy lộ bản địa sẽ không kiểm tra tàu của công ty Anh, thứ hai, thực sự bị phát hiện buôn lậu hàng cấm, cũng có công ty Anh đứng ra gánh, mà chính quyền Hồng Kông đối với công ty Anh buôn

lậu hàng cấm, xưa nay vẫn nhắm một mắt mở một mắt, khi gió thổi mạnh, sẽ chủ động báo tin trước cho công ty Anh, sẽ không xảy ra cảnh tượng đáng sợ như đội tàu của Lôi Anh Đông bị cảnh sát thủy lộ Hồng Kông và quân đội Anh đóng tại Hồng Kông dùng súng máy truy đuổi.

Hai cách buôn lậu này, mỗi cách đều có rất nhiều người, các thương gia lớn có khi là vài nhà liên kết lại góp thành một đội tàu vượt ải, cũng có thương hội trung tiểu chỉ có một hai chiếc tàu, để tránh phiền phức, nhường một số lợi nhuận để treo dưới danh nghĩa công ty Anh.

Tống Thiên Diệu chuẩn bị chọn cách thứ hai, hiện giờ hắn cần kiếm tiền an toàn, cũng không định bây giờ đã xông vào phía Ma Cao và Thâm Quyến để lấy lòng, quan trọng nhất là, hiện giờ hắn không thể hại Chử Hiếu Tín và bản thân, bởi vì dùng cách của Lôi Anh Đông, không cần đợi chính quyền Hồng Kông ra mặt, ước chừng lão đầu của Chử Hiếu Tín là Chử Diệu Tông, đã có thể thoải mái thu thập hắn rồi.

Cách lấy lòng Ma Cao và Thâm Quyến có rất nhiều, cách của Lôi Anh Đông rõ ràng là nổi bật nhất, bao quát vạn sự tự nhiên có thể khiến Ma Cao và Thâm Quyến nhớ tên hắn, thực ra còn có một cách, chính là đảm bảo chất lượng hàng hóa, đừng tăng giá trên trời.

Vì sao trong thời kỳ chiến tranh Triều Tiên, hàng chục thậm chí hàng trăm thương gia Hồng Kông tham gia buôn lậu hàng cấm, nhưng chỉ có Lôi Anh Đông được đại lục nhớ tên, sau này được nâng đỡ lên đài, và cũng chỉ có hắn bị chính quyền Hồng Kông và các tập đoàn tài chính Anh đàn áp? Điểm thứ nhất là nổi bật, điểm thứ hai là, chính quyền Hồng Kông rất muốn thấy Hồng Kông kiếm tiền từ đại lục, nhưng không thực sự muốn thấy Hồng Kông cung cấp hàng cấm cho đại lục.

Vì vậy, khi đó dù là công ty Anh hay đa số thương nhân Hoa kiều, đều lấy hàng kém thay hàng tốt, hét giá trên trời, cả một tàu xăng có thể pha thêm một phần ba nước, thuốc men toàn là thuốc hết hạn hoặc thuốc giả, cao su đều là hàng kém chất lượng, sắt thép toàn là sắt vụn đồng nát.

Chính quyền thuộc địa Hồng Kông rất muốn thấy việc dùng đồ phế thải để lừa tiền đại lục, đối với phía đại lục mà nói, những thương nhân này, tất cả đều đang phát tài trên nỗi khổ của đất nước, sau này không thanh toán họ, đã là nương tay một mặt rồi.

Thực ra những công ty Anh này mới là những kẻ làm ăn buôn lậu hàng cấm vui vẻ nhất, những công ty này đều chỉ tồn tại trên giấy tờ, thường thì người đại diện pháp lý của công ty đều là vợ hoặc người nhà khác của các quan chức cao cấp người Anh ở thuộc địa Hồng Kông, dưới trướng không có bất kỳ tàu thuyền nào có thể vận chuyển hàng hóa, chỉ đơn thuần là cung cấp một danh nghĩa mà thôi, thế nhưng mỗi con tàu lại chiếm 5%-7% lợi nhuận.

- Điểm quan trọng nhất là, thương hội ngoài tiểu nhị và khuân vác, cần có người chủ sự đi theo tàu ra biển vượt ải.

Chương 84. Buôn lậu toàn Hồng Kông (2)

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Chử Hiểu Tín:

- Thương hội Lợi Khang ai là người chủ sự ra biển? Chỉ có mình ta.

Chử Hiếu Tín sững người:

- Có nguy hiểm không? Nếu nguy hiểm thì để người của Phúc Nghĩa Hưng ra biển là được rồi.

- Hồng Kông bao nhiêu thương hội lớn nhỏ như vậy, nhà nào ra biển, ngoài người của tự đầu đi theo tàu, đều phải có người đi chủ sự, giao nhận hàng hóa, kiểm đếm tiền hàng, buôn lậu sẽ không có giao dịch ngân hàng, tất cả đều là tiền mặt, người chủ sự phải xác định số lượng, mang tiền về giúp lão bản, ta không làm, ngươi nghĩ thương hội có ai chịu ra biển không? Nếu yên ổn bình an mà có thể kiếm lợi nhuận trên 20%, thì Hồng Kông đã chạy đi làm buôn lậu hết rồi, phú quý là đánh cược mà có.

Dù là ký gửi công ty Anh hay học theo Lôi Anh Đông tổ chức đội tàu, thực ra sau khi ra khỏi hải phận Hồng Kông, rủi ro là như nhau, đám Đại Thiên Nhị chuyên cướp bóc trên biển này sẽ không quan tâm biểu tượng trên tàu thuộc về công ty Anh hay thương nhân Hoa kiều.

Hơn nữa những Đại Thiên Nhị này sẽ không cướp tàu hàng từ Hồng Kông ra biển giao hàng, mà chuyên mai phục ở vùng biển gần Ma Cao hoặc Thâm Quyến, cướp tàu hàng sau khi giao hàng mang tiền về, chỉ cướp tiền mặt, không cướp hàng

hóa, nếu phản kháng, cả tàu đều bị giết, nếu thuận theo, thì có thể để người trên tàu sống sót.

Vũ khí trang bị của những Đại Thiên Nhị này, cũng chỉ kém hải quân Anh đóng tại Hồng Kông một chút, mấy chiếc tàu chở hàng cải tạo thành tàu tuần tra của cảnh sát thủy Hồng Kông, nếu thực sự gặp phải những Đại Thiên Nhị tàu nhanh pháo mạnh này, chỉ trong chớp mắt đã bị đánh chìm.

Bao gồm Lôi Anh Đông, họ Chử, họ Thái và tất cả các đội tàu tham gia buôn lậu hàng cấm, hầu như đều từng bị Đại Thiên Nhị cướp bóc, tàu hàng mang danh nghĩa công ty Anh cũng bị cướp không ít lần, một thời gian từng làm cho chính quyền Hồng Kông thậm chí chuẩn bị treo thưởng cho những binh lính Quốc Dân Đảng thua trận này.

Và các thương hội trong tình huống này, người chủ sự đi theo tàu ra biển áp tải, đều là người thân tín của lão bản, trong đó đa số đều mang danh hiệu thư ký hoặc quản gia, loại người này, khi gặp Đại Thiên Nhị trên biển, chính là trụ cột tinh thần của tất cả mọi người trên tàu, một lời của hắn quyết định vận mệnh của cả con tàu.

Một chữ "xông", không chỉ nói xông phá lệnh cấm vận, mà còn bao gồm cả xông qua Đại Thiên Nhị.

Để có thể khiến chủ sự tận tâm mang về tiền hàng cho mình, lúc bấy giờ tất cả các thương hội tham gia buôn lậu cấm vận ở Hồng Kông và Ma Cao đều đưa ra một mức giá như vậy, phàm là chủ sự áp tải thuyền ra biển, đều có thể tham gia chia lợi nhuận cuối năm của thương hội.

Chức danh thư ký mà Tống Thiên Diệu đang mang trên mình lúc này, rõ ràng là chưa đủ phân lượng, không cần nói đến so với các thư ký khác của thương hội nhà họ Chử, e rằng trong mắt người nhà họ Chử, ngay cả một kẻ giang hồ như Trần A Thập cũng còn đáng tin cậy hơn hắn, muốn kiếm đủ

tiền, được tin tưởng nhiều hơn, áp tải thuyền ra biển là lựa chọn duy nhất.

Biết bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt xuất thân từ các thư viện danh môn, sau khi làm việc tại thương hội, cũng đều bắt đầu từ việc áp tải thuyền ra biển.

Trịnh Ngọc Đồng với thân phận là lang tế (lang tế tương đương với tế tử, nhập tế) của ông chủ Chu Đại Phúc là Chu Chí Nguyên, gia nhập kim hành Chu Đại Phúc làm phó thủ, ban đầu bị người khác coi thường, khi phong trào đầu cơ vàng ở Hồng Kông lên cao, các kim hành toàn Hồng Kông thiếu hụt vàng, Trịnh Ngọc Đồng một mình đến Ma Cao, thu mua hai ngàn lượng vàng, thuê một chiếc thuyền tốc hành nhỏ, hai người một thuyền lén lút vượt biển liên tục ba tháng, dự trữ nguồn hàng cho Chu Đại Phúc, lúc này mới được nhạc phụ coi trọng, sau đó nắm quyền Chu Đại Phúc, trở thành vua vàng kim cương Hồng Kông.

Hà Hồng Sanh tại thương hội Liên Xương ở Ma Cao đảm nhiệm chức vụ thư ký, ra biển áp tải thuyền cho thương hội Liên Xương cả năm, suýt mất mạng dưới họng súng của Quốc Dân đảng, đổi lấy một trăm vạn chia lợi nhuận cuối năm của thương hội Liên Xương, từ đó khởi nghiệp, thành tựu sự nghiệp của mình.

Thậm chí Lôi Anh Đông xuất thân từ Hoàng Nhân thư viện, lúc này chẳng phải cũng phải mỗi lần đi theo đội thuyền ra biển, chẻ gió chém sóng, dưới sự tấn công kép của Đại Thiên Nhị và hải quân Hồng Kông, vẫn kiên trì tự thân ra biển, tích lũy nhân mạch và tài sản của mình.

Bất kỳ một người đàn ông thành công nào, ngoài đầu óc và năng lực ra, còn phải có một lá gan.

Trời già có thể cho ngươi một cơ hội cược phú quý, nếu vì bản thân không đủ gan dạ mà bỏ lỡ, thì đừng trách vận khí của

mình.

- Ta nghe nói bọn Đại Thiên Nhị trên mặt biển rất hung ác, nếu thuyền hàng bị cướp, không sao cả, đưa tiền cho bọn chúng là được, vận khí của ngươi sẽ không quá tệ đâu, không thể nào lần nào cũng đụng phải bọn chúng được.

Chử Hiếu Tín có chút cảm động nói với Tống Thiên Diệu.

Trong mắt hắn, cho dù Tống Thiên Diệu không chịu ra biển, hắn cũng sẽ không ép buộc đối phương đứng ra, nhưng Tống Thiên Diệu lại chủ động mở miệng, giúp mình giải quyết vấn đề này, đó lại là một cảm giác khác.

- Ra biển còn sớm, thuyền còn chưa chuẩn bị xong, hàng cũng chưa sắp xếp, thậm chí còn chưa rõ phía Ma Cao và Thâm Quyến cần loại tây dược gì, muốn ra biển, ít nhất cũng phải nửa tháng sau.

Tống Thiên Diệu cười cười nói với Chử Hiếu Tín.

Chiếc Ford 49 dừng lại ở Lục Vũ trà lâu, hai người theo lời mời của Ngô Kim Lương lên vị trí cũ, sau khi hai lồng điểm tâm và một ấm trà Phổ Nhĩ được mang lên, Chử Hiếu Tín liền sai Ngô Kim Lương đi gọi tọa quán Phúc Nghĩa Hưng là Kim Nha Lôi đến giúp.

Chương 85. Buôn lậu toàn Hồng Kông (3)

Đợi cửa phòng bao được Ngô Kim Lương đóng lại từ bên ngoài, Chử Hiếu Tín tiện tay cầm lấy một cái bánh bao nhân đậu đỏ hoa hồng cắn một miếng, hỏi Tống Thiên Diệu:

- Ngươi muốn ta giúp ngươi ra oai như thế nào? Đánh hắn một trận thế nào? Giúp ngươi đòi vài ngàn đồng tiền thuốc men cho em gái? Hay là đòi hắn thêm vài thỏi vàng để ngươi đi thưởng cho ca kỹ?

- Mười lăm thỏi vàng, Tín thiếu, nếu ngươi còn đòi nữa, ta đoán Kim Nha Lôi sắp phải cầm cả quần lót, không giống như Trần A Thập loại đại ca xã đoàn có thương hội bảo hộ, Kim Nha Lôi làm bất cứ việc gì cũng cần tiền bạc mở đường, hơn nữa lấy ra quá nhiều tiền, trong bang hội cũng có người không phục, tìm hắn gây rắc rối.

Tống Thiên Diệu rót một tách trà cho Chử Hiếu Tín đưa qua, miệng nói không để ý.

Chử Hiếu Tín nhìn Tống Thiên Diệu, dùng giọng không tin nói:

- Ngươi thật sự không giận sao? Phúc Nghĩa Hưng chẳng phải suýt bắt cóc em gái ngươi sao?

- Giận đã ra rồi, kẻ chọc giận em gái của ta, một kẻ bị Kim Nha Lôi ngâm chết trong nước biển, kẻ khác giờ đã sợ đến phát điên, đám thủ hạ còn lại cũng đều bị Lạn Mệnh Câu chém ngã, huống chi đến giờ Kim Nha Lôi vẫn không biết mười lăm

thỏi vàng ta đã giao cho Tín thiếu ngươi, hắn vẫn tưởng là ta tự nuốt số vàng đó, mới giúp hắn mở miệng cầu tình.

Tống Thiên Diệu lại rót cho mình một chén trà, đặt trước mặt, cố ý nháy mắt với Chử Hiếu Tín nói.

Chử Hiếu Tín do dự một chút không chắc chắn, dường như có chút tỉnh ngộ:

- Chẳng lẽ là?

- Nịnh bợ mà, ngươi tưởng Kim Nha Lôi sẽ tay không đến bái kiến Tín thiếu ngươi sao? Đừng trắng trợn đòi hỏi lợi lộc như vậy, Kim Nha Lôi không phải kẻ ngu, tự nhiên sẽ chuẩn bị một phần cho ngươi, nếu ngươi thấy ta đáng thương, cũng có thể lúc đó tặng lại cho ta.

Tống Thiên Diệu cố ý lộ ra một nụ cười tham lam nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín vẫy tay với Tống Thiên Diệu:

- Đừng nghĩ nữa, ngay cả lợi lộc của ta cũng tính toán, này, nói đi, ca kỹ ngươi thưởng hắn một thỏi vàng rốt cuộc đẹp cỡ nào? Đáng để ngươi ra tay một thỏi vàng?

- Ngươi có hứng thú? Ta giới thiệu cho ngươi nhé? Ngươi đã gặp rồi, chính là người đàn tỳ bà cả đêm ở Thái Bạch Hải Sản Phường lần trước.

Tống Thiên Diệu nâng chén trà uống một ngụm, nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín lập tức nói:

- Chuyện chốn phong nguyệt ta hiểu, quân tử không đoạt sở thích của người khác mà, huống chi ngươi là thư ký của ta, ta làm sao có thể cướp mỹ nữ ngươi để mắt tới, nhưng mơ hồ nhớ tuổi không nhỏ.

- Chín chắn một chút càng hiểu phong tình, nhiều lắm ba năm thỏi vàng là có thể mua nàng ra phố, đâu như Trần Chu Đề, ngươi tốn mấy vạn đồng vẫn chưa thấy dẫn nàng đến khách sạn mở phòng.

Tống Thiên Diệu mỉm cười không đổi đáp trả lời trêu chọc của Chử Hiếu Tín.

- Phụt~

Chử Hiếu Tín phun một ngụm trà ra, may mà hắn phản ứng nhanh, xoay đầu phun xuống đất, không rửa mặt hộ Tống Thiên Diệu bằng nước trà Phổ Nhĩ, không kịp giữ hình tượng văn nhã:

- Một thỏi vàng ngươi vẫn chưa dẫn nàng ra phố? Nàng nạm vàng à?

- Oa~ Đường đường Chử gia thiếu gia, mở miệng thô tục như vậy? May mà ta không nghe thấy.

Tống Thiên Diệu cố ý nói với Chử Hiếu Tín.

Hai người trong phòng riêng tán gẫu một hồi về phụ nữ, không phải Tống Thiên Diệu không lo chính sự, chủ yếu là vị lão bản này của mình không lo chính sự, nói chuyện làm ăn không quá ba câu, nhất định sẽ chủ động chuyển về chốn phong nguyệt.

Hơn một giờ sau, Ngô Kim Lương ở bên ngoài gõ cửa, Tống Thiên Diệu hắng giọng, ra hiệu cho Chử Hiếu Tín đang mặt mày háo hức chờ Tống Thiên Diệu kể chuyện dâm ô thu lại vẻ mặt khinh bạc, Chử Hiếu Tín hít sâu mấy hơi, để sắc mặt trầm xuống, Tống Thiên Diệu mới nói:

- Vào đi.

Cửa phòng mở ra, Ngô Kim Lương tránh sang một bên, Kim Nha Lôi đích thân xách mấy gói quà đi vào, lúc này trên

người vẫn mặc trường sam, trông giống như Trần A Thập không ra làm sao.

- Lương ca, không có việc gì ngươi đi làm việc của ngươi đi.

Tống Thiên Diệu vẫy tay với Ngô Kim Lương, Ngô Kim Lương đóng cửa lại, lui ra ngoài.

Chử Hiếu Tín lúc này ngồi trên ghế ngẩng đầu nhìn Kim Nha Lôi đang mặt mày tươi cười bồi tội nhưng không biết mở miệng thế nào, câu đầu tiên mở miệng là:

- Ngươi là đồ khốn suýt đưa em gái của A Diệu đến Cửu Long Thành Trại phải không?

Kim Nha Lôi ngạc nhiên nhìn về phía Tống Thiên Diệu, trong lòng nói chẳng lẽ vị Tống thư ký này nhận hối lộ mà không chịu làm việc, quá đáng nhất là còn định tiếp tục truy cứu chuyện đó?

- Tín thiếu đùa với ngươi thôi.

Tống Thiên Diệu thấy Kim Nha Lôi mồ hôi sắp rịn ra vì câu nói này, cười cười với hắn.

Chử Hiếu Tín lại đập một cái xuống bàn, tiếp tục nghiêm mặt quát Kim Nha Lôi:

- Ta không nói đùa! Ngươi tưởng ta nợ Nhan Hùng một ân tình, nên có thể công khai động đến người của ta? Có tin ta không cho ngươi làm ăn nữa, để Nhan Hùng canh ao cả đời không?

Tống Thiên Diệu đảo mắt, may mà Nhan Hùng đã đi Sa Đầu Giác, nếu không nghe được câu nói này của lão bản mình, không chừng đã nảy sinh ý định treo cổ rồi.

…

Từ câu nói vừa rồi của Tống Thiên Diệu, Kim Nha Lôi đã nhận ra, vị Tống thư ký này đã giải quyết xong chuyện Phúc Nghĩa Hưng vào bến tàu, hơn nữa không phải hắn làm trò gì trong đó, có lẽ là vị Tín thiếu này biết gia đình thư ký mình bị quấy rối, nên mới lên tiếng mắng mình vài câu.

Hắn lập tức hiểu ý, nặn ra một nụ cười, hạ thấp vị trí của mình xuống, liên tục gật đầu với Chử Hiếu Tín, giọng điệu chân thành nói:

- Tín thiếu nói phải, chuyện này từ đầu đến cuối đều là lỗi của lão Phúc, là lỗi của ta, mong Tín thiếu đại lượng, cho ta một cơ hội xin lỗi Tống thư ký. Hay thế này, phiền Tín thiếu làm trung gian, do ngài làm chủ, ngài mở lời dù bảo ta bán nhà đền bù cho Tống thư ký ngay bây giờ, ta cũng gật đầu đồng ý, tuyệt đối không hai lời.

Chương 86. Có việc cầu ngươi

Nếu tên này giống như Trần A Thập, đối với Chử Hiếu Tín "vị thiếu gia bất tài của nhà họ Chử" chỉ làm bộ cung kính bề ngoài mà thực ra khinh thường, thì Chử Hiếu Tín còn có thể quyết định giao việc làm ăn ở bến tàu cho bang hội khác, nhưng lúc này Kim Nha Lôi gần năm mươi tuổi, lại khom lưng cúi đầu trước mặt mình, đúng là nắm đấm khó đánh vào mặt cười, đối phương có thái độ nằm xuống đất để mình đánh tùy ý, ngược lại khiến Chử Hiếu Tín không tiện nói lời cay độc nữa:

- Thôi, A Diệu đã nói nhiều lời tốt cho ngươi, lại đưa số vàng đó cho ta, Nhan Hùng cũng từng giúp ta, không cần ngươi bán nhà, ngươi bày một bàn tiệc xin lỗi A Diệu là được.

Chử Hiếu Tín tự cho rằng mình nói như vậy là không tệ, bên cạnh Tống Thiên Diệu không nhịn được thầm thở dài, vị lão bản này của mình đầu óc thật khiến người ta cảm động, Kim Nha Lôi nếu bây giờ chưa hiểu, e rằng qua vài ngày cũng sẽ hiểu ra.

Quả nhiên, Kim Nha Lôi nghe lời Chử Hiếu Tín, nhìn về phía Tống Thiên Diệu, vị Tống thư ký này lại không tham lam giữ lại số vàng đó? Mà đưa cho Tín thiếu? Khó trách vị Tín thiếu này cuối cùng chịu mở miệng cho bang hội của mình tiếp quản việc làm ăn ở bến tàu.

Sau màn ra oai ban đầu, Chử Hiếu Tín cũng không làm khó Kim Nha Lôi nữa, hắn đối với những kẻ giang hồ như Kim Nha Lôi giống như đối với tài xế hay người hầu trong nhà vậy,

trong mắt hắn, những người này trình độ văn hóa thấp, chỉ có thể làm những công việc hạ đẳng, dù là đại ca giang hồ cũng chỉ là ăn cơm khuân vác, không đáng để mình quá tốt với họ.

Nên sau vài câu, hắn không còn gì để nói với Kim Nha Lôi, may mà còn có Tống Thiên Diệu ở đó, kể vài câu chuyện cười để tránh không khí lạnh nhạt, nhân cơ hội kể chuyện cười, còn chỉ ra Kim Nha Lôi tự mình xách lớn xách nhỏ mang quà tới, khiến Kim Nha Lôi lập tức đứng dậy đúng lúc, đặt những món quà đó lên bàn.

Những món quà Kim Nha Lôi mang tới lần này, phần lớn đều là yến, bào ngư, vây cá, dương vật hải cẩu, hải mã, rùa biển và các loại đồ khô bổ dưỡng mà Chử Hiếu Tín không thèm để mắt tới, trong mắt người khác những thứ này được coi là quà quý, nhưng đối với ta nhà giàu như Chử Hiếu Tín, sinh ra đã muốn dùng tổ yến súc miệng, bào ngư làm đồ ăn vặt, vây cá làm bún, thì đây là những thứ tầm thường không đáng để lên bàn.

Tuy nhiên may mà Kim Nha Lôi cũng đã tìm hiểu kỹ về sở thích của Chử Hiếu Tín, nên ngoài những món quà mang tới, Kim Nha Lôi còn lấy từ trong ngực ra một chiếc chìa khóa đặt lên bàn trước mặt Chử Hiếu Tín.

- Tặng nhà sao?

Chử Hiếu Tín liếc nhìn chiếc chìa khóa trên bàn, tò mò hỏi Kim Nha Lôi một câu.

Kim Nha Lôi nhe răng cười:

- Tín thiếu nói đùa, ta đâu đủ tư cách tặng bất động sản cho ngài, chỉ là một căn nhà lầu ở Đường Tây thôi. Tuy nhà cửa đơn sơ, nhưng Phúc Nghĩa Hưng và ta đều có một phần thành ý, bên trong có mấy cô gái được chọn từ Cửu Long Thành Dầu

Tiêm Vượng, ai nấy đều biết điều, hiểu cách hầu hạ người khác…

Chưa đợi Kim Nha Lôi nói hết, Chử Hiếu Tín đã ném chìa khóa cho Tống Thiên Diệu, miệng nói với Tống Thiên Diệu:

- Đừng bảo là ta đối xử không tốt với ngươi, chính ngươi một thỏi vàng cũng không mua nổi gái ra phố. Vừa hay, chìa khóa này cho ngươi, ngươi tự đi Đường Tây ngủ với mấy cô gái đó đi, Cửu Long Thành, Cửu Long Thành…

May mà hắn chưa nói hết đã thấy ánh mắt của Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín cuối cùng đã nuốt lại câu cuối cùng "Gái Cửu Long Thành là người mà ta ngủ được sao?"

Nếu không thì mặt mũi của Kim Nha Lôi sẽ không còn giữ lại chút nào, dù có hạ mình xuống thấp đến đâu. Dù sao người ta cũng đã có tâm chọn gái, Chử Hiếu Tín tình lý đều không thể nói ra những lời như vậy.

- Lôi ca, xem ra anh còn phải tốn công suy nghĩ nhiều hơn, Tín thiếu chung tình nhất, anh không biết sao? Hiện giờ cả trái tim hắn đều gửi gắm nơi Trần Chu Đệ ở Lệ Trì Hoa Viên, Trần Chu Đệ rất nổi danh đấy. Nếu Trần Chu Đệ biết ngươi lén lút gửi gái cho Tín thiếu, chẳng phải sợ người ta thì thầm bên gối lật ngược tình thế thu thập ngươi sao? Nhưng ta thì không sao cả, ngươi cứ gửi thêm vài lần nữa, để hắn tiện ném cho ta.

Tống Thiên Diệu mặt mày tươi cười, hai câu đã giúp Chử Hiếu Tín che đậy qua chuyện.

Sau khi biết Chử Hiếu Tín thích vui chơi ở chốn phong nguyệt, Kim Nha Lôi đêm qua đã không ngủ ngon giấc, tự mình chọn lựa sáu cô gái đẹp từ các kỹ viện, lầu xanh của Phúc Nghĩa Hưng, gửi đến căn nhà ở Đường Tây, không ngờ Chử Hiếu Tín lười cả việc đi xem một lần, ném chìa khóa cho Tống Thiên Diệu, nên vừa rồi trong lòng Kim Nha Lôi quả

thật rất không thoải mái. Nhưng mấy câu của Tống Thiên Diệu đã khiến hắn hiểu ra, không phải việc mình gửi gái có vấn đề, mà là gần đây Chử Hiếu Tín đang theo đuổi ca nữ ở Lệ Trì Hoa Viên.

- Tín thiếu chung tình, vậy chìa khóa này coi như ta xin lỗi Tống thư ký cũng được. Tín thiếu có giai nhân mến mộ, Tống thư ký cũng nên có người hầu hạ.

Kim Nha Lôi biết cách làm người, chìa khóa đã gửi ra thì không định lấy lại, Chử Hiếu Tín không nhận, hắn tặng cho Tống Thiên Diệu cũng không sao, chỉ sợ là gửi không ra.

Chử Hiếu Tín bị câu đùa vừa rồi của Tống Thiên Diệu chọc cười, lúc này thuận theo lời Kim Nha Lôi lập tức quay lại trêu chọc Tống Thiên Diệu:

- Đúng, Kim Nha Lôi nói có lý, hắn quả thật nên có đàn bà hầu hạ. Một thỏi vàng cũng không mua nổi gái ra phố, loại người tiêu tiền như nước thế này, nên ăn bữa không mất tiền suốt ngày.

- Này, ta biết lỗi rồi được chưa? Có cần cứ lấy chuyện này ra chọc ta mãi không? Định chọc đến lúc ta sáu mươi tuổi sao?

Chương 87. Không tên

Tống Thiên Diệu nhăn mặt nói với Chử Hiếu Tín:

- Chìa khóa ta cất giữ, đợi khi ngươi chuẩn bị mở phòng với Trần Chu Đệ, ta sẽ dẫn mấy cô nàng đó đến giúp ngươi thêm hứng.

Hắn và Chử Hiếu Tín đùa giỡn qua lại, Kim Nha Lôi chỉ có thể đứng bên cạnh cười gượng. Chử Hiếu Tín ngồi một lúc rồi đứng dậy chuẩn bị đi tắm ở nhà tắm Lệ Trì Hoa Viên. Ban đầu định dẫn Tống Thiên Diệu cùng đi, nhưng Tống Thiên Diệu kín đáo liếc nhìn Kim Nha Lôi, ý bảo còn vài lời muốn nói với đối phương, Chử Hiếu Tín bèn tự mình đi trước đến Lệ Trì Hoa Viên.

Đợi Chử Hiếu Tín rời đi, Kim Nha Lôi mới thở phào nhẹ nhõm, Tống Thiên Diệu cười híp mắt nhìn Kim Nha Lôi:

- Lôi ca, chúc mừng ngươi, việc làm ăn ở bến tàu của Thương hội Lợi Khang đã về tay Phúc Nghĩa Hưng rồi. Nào, uống trà.

- Đa tạ Tống thư ký, đa tạ Tống thư ký, ân tình này, trên dưới lão Phúc chắc chắn sẽ ghi nhớ trong lòng.

Kim Nha Lôi nhìn Tống Thiên Diệu rót cho mình một tách trà, giọng điệu biết ơn nói.

Tống Thiên Diệu đặt ấm trà xuống, mỉm cười nói với Kim Nha Lôi:

- Không cần khách sáo, ta còn có việc nhờ ngươi.

…

- Chuyện gì vậy, Tống thư ký cứ việc sai bảo.

Kim Nha Lôi vỗ ngực nói với Tống Thiên Diệu, trước mặt Chử Hiếu Tín hắn không dám tỏ ra khí thế của một lão đại giang hồ, nhưng đối với Tống Thiên Diệu, hắn có thể thể hiện chút khí phách của người giang hồ.

- Ta chỉ muốn phiền Lôi ca giúp ta dò la chút tin tức, ở trường cảnh sát Hoàng Trúc Khanh có một người phỏng vấn người Hoa, ta không biết đã đắc tội hắn khi nào, nên nhờ ngươi điều tra lai lịch của hắn, không cần ầm ĩ, chỉ cần tìm hiểu kín đáo là được, ta chỉ tò mò thôi.

Tống Thiên Diệu uống cạn chén trà, đặt xuống nói với Kim Nha Lôi.

Chuyện này vẫn luôn đè nặng trong lòng hắn, chỉ là chưa có thời gian xử lý, tuy hắn thực sự không muốn làm cảnh sát, nhưng không có nghĩa là hắn hoàn toàn không quan tâm đến việc có người nhắm vào mình.

Kim Nha Lôi gật đầu, trấn tĩnh hứa với Tống Thiên Diệu:

- Chuyện này giao cho anh em ở Cửu Long Thành Trại là thích hợp nhất, yên tâm, Tống thư ký, ta sẽ từ từ giúp ngài điều tra rõ ràng, không làm kinh động đối phương đâu.

- Nói xong chuyện riêng, lại nói vài câu về bến tàu, ngươi cũng biết hiện nay làm ăn ở bến tàu Hồng Kông như thế nào rồi, một tháng sau, Lợi Khang sẽ sắp xếp tàu ra biển chạy đến Ma Cao hoặc Thâm Quyến, trên biển không yên ổn, nên con tàu này ta cần 15 người, gan dạ, thân thủ tốt, quan trọng nhất là nghe lời, những người này, bị thương, Lợi Khang sẽ trả tiền thuốc men, tàn phế, Lợi Khang sẽ nuôi cả đời, chết, Lợi Khang sẽ trả tiền an táng. Những chuyện khác ta không quan tâm, ngươi thu phí hội viên ở bến tàu, không sao cả, ngươi tự làm vài việc phi pháp ở bến tàu, cũng không sao, thậm chí vì tranh

chỗ đậu tàu mà đánh nhau với các tự đầu khác, Lợi Khang cũng có thể đứng ra chống lưng cho ngươi, nhưng 15 người này, ngươi phải chọn lựa kỹ càng.

Tống Thiên Diệu cầm chén trà sứ xanh dặn dò Kim Nha Lôi vài câu.

Không cần nói quá chi tiết, Kim Nha Lôi đủ thông minh để hiểu rằng những lời này thực chất là dạy hắn cách làm việc.

- Tống thư ký, ta hiểu rồi, yên tâm, ta về sẽ bảo người dưới chọn ra một nhóm anh em có thể đánh đấm và trung thành, không dám nói gì khác, nói về đánh nhau, anh em Phúc Nghĩa Hưng chỉ có thể hung hãn hơn người của Triều Dũng Nghĩa, bọn họ làm việc thỏa đáng, chỉ kiếm tiền thôi, chúng ta làm việc phi pháp, là đánh cược mạng sống.

Kim Nha Lôi ánh mắt lóe lên, khẳng định với Tống Thiên Diệu.

- Vất vả cho Lôi ca rồi, chuyện ở bến tàu, Lôi ca tự nắm chắc mức độ, muốn địa bàn ở bến tàu ngày càng lớn, thì phải để người của các thương hội khác thấy Phúc Nghĩa Hưng làm tốt hơn các tự đầu khác hiện nay trên bến tàu.

Tống Thiên Diệu nói xong liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

- Những thứ này…

Kim Nha Lôi thấy Tống Thiên Diệu đứng dậy rời đi, nhìn về phía những bổ phẩm quý giá trên bàn.

Tống Thiên Diệu cười cười:

- Lôi ca cứ giữ lấy bồi bổ sức khỏe là được rồi, à, còn cả chìa khóa này nữa.

Tống Thiên Diệu cũng đặt chìa khóa lại trên bàn, xoay người rời khỏi phòng.

Mấy ngày tiếp theo, Tống Thiên Diệu chính thức tiếp quản công việc kinh doanh của Thương hội Lợi Khang, Chử Hiếu Trung điều cậu ruột của hắn đến công ty của mình, tám chín nhân viên còn lại trong thương hội cũng sớm biết vị Tống thư ký trước đây chưa từng lộ diện này đã đánh bại cậu ruột của Chử Hiếu Trung là Phát thúc, nên khi Tống Thiên Diệu xuất hiện ở thương hội, từng người một sợ gặp phải cảnh bị sa thải ra cửa, ai nấy đều run rẩy lo sợ.

Tuy nhiên Tống Thiên Diệu không để tâm đến bọn họ, đối với hắn, theo mạnh bỏ yếu là bản tính con người, Chử Hiếu Trung là người thừa kế thế hệ tiếp theo của nhà họ Chử, có cơ hội thể hiện thiện chí với Chử Hiếu Trung, những người này đương nhiên không muốn tiếp tục bám vào Chử Hiếu Tín - cái lò lạnh này nữa, tất cả đều vì kiếm tiền nuôi miệng mà thôi.

Những nhân viên này đoán rằng Tống Thiên Diệu đang ở trong văn phòng của Chử Hiếu Tín để chuẩn bị xử lý bọn họ, nhưng thực tế Tống Thiên Diệu đang xem xét sổ sách của Thương hội Lợi Khang, lập kế hoạch phát triển bước tiếp theo.

Hắn muốn có thành tựu lớn hơn, nhiều tiền hơn, thì trước tiên phải đưa vị lão bản vô dụng này lên vị trí cao, xúi giục đối phương tranh đoạt cơ nghiệp nhà họ Chử với Chử Hiếu Trung là không thể được, Chử Diệu Tông không phải là kẻ lẩm cẩm, vì vậy, chỉ có thể từ Thương hội Lợi Khang độc lập lập nghiệp, mà làm ăn lớn thực ra rất đơn giản, chỉ cần làm tốt hai việc, kiếm tiền và tiêu tiền.

Chỉ tiêu không kiếm, ngồi ăn núi lở, chỉ kiếm không tiêu, khó thành khí hậu.

Việc làm ăn hiện tại của Thương hội Lợi Khang có thể miễn cưỡng kiếm được tiền, thực ra đa phần nhờ hiện nay ở Việt Nam, Miến Điện và các nơi khác vẫn còn một số cuộc chiến cục bộ, nhu cầu về thuốc tây không nhỏ, đợi đến khi tình

hình chiến sự ở những nơi đó kết thúc, nếu nhà họ Chử không bỏ tiền ra để tiếp máu cho Lợi Khang, e rằng Lợi Khang - loại thương hội nhỏ ở Hồng Kông chỉ có thể kinh doanh dược phẩm Đông Nam Á này sẽ là nơi đầu tiên đóng cửa, đặc biệt là Lợi Khang đang làm ăn với những thương hiệu lớn như Roche và Bayer.

Chương 88. Chử Hiếu Tín không thể nâng đỡ (1)

Dược phẩm của những công ty dược phẩm lớn như Roche và Bayer, tất nhiên có thể dựa vào thương hiệu để chiếm lĩnh một phần thị trường, nhưng thị trường là do con người tạo ra, hai công ty này ở bản cảng đều đã có công ty Anh làm đại lý, thậm chí nói không chừng khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc, nếu Đại lục không có ý định thu hồi Hồng Kông bằng vũ lực, Roche và Bayer sẽ chuẩn bị tự mở chi nhánh ở Hồng Kông, đến lúc đó nếu thực sự thành lập chi nhánh, những vai vế nhỏ như Lợi Khang, sẽ là cái đầu tiên bị đá ra ngoài.

- Vị đồng sự nào phụ trách phân tích thị trường, vào đây một chút.

Tống Thiên Diệu kéo cửa văn phòng, mỉm cười hỏi mấy nhân viên thương hội đang im lặng và đều có tâm sự riêng trong đại sảnh bên ngoài.

Tuy hiện giờ Hồng Kông vẫn chưa có khái niệm môi trường làm việc mở này, nhưng các thương hội đều biết cách tiết kiệm chi phí thuê nhà, ví dụ như Thương hội Lợi Khang lúc này thuê bốn văn phòng ở tầng sáu tòa nhà Sứ quán Loan Tễ, thông ba phòng còn lại, chỉ để lại một phòng làm văn phòng của Chử Hiếu Tín, các nhân viên còn lại thì chen chúc trong ba phòng đã thông nhau để làm việc.

Bởi vì Chử Hiếu Tín rất ít khi đến đây, nên trước đây căn phòng độc lập này đều do cậu của Chử Hiếu Trung sử dụng, bây giờ thì đổi thành Tống Thiên Diệu.

Một người đàn ông trung niên hơn ba mươi tuổi đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình, trước tiên nhìn quanh đồng nghiệp một cách mơ hồ, rồi mới gượng cười với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, thị trường do ta phụ trách.

- Phiền ngươi vào đây một chút.

Tống Thiên Diệu nói xong liền quay lại văn phòng.

Người đàn ông trung niên này bước nặng nề vào văn phòng, lúc này Tống Thiên Diệu đã ngồi lại sau bàn làm việc, chỉ vào chiếc ghế sofa:

- Mời ngồi, xưng hô thế nào?

- Tại hạ họ Phòng, Phòng Chi Hoa.

Người đàn ông trung niên ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh với vẻ mặt thất thần, nói với Tống Thiên Diệu bằng gương mặt tái nhợt.

Tống Thiên Diệu rót một cốc nước từ bình nước ấm trên bàn bên cạnh, đứng dậy đưa đến tay đối phương, hỏi với giọng điệu ôn hòa:

- Hoa ca, xin lỗi, ta có vài câu hỏi muốn thỉnh giáo ngươi, ngươi có biết hiện nay ở Hồng Kông có bao nhiêu công ty Anh làm ăn dược phẩm không?

- Hả?

Phòng Chi Hoa ngẩng đầu nhìn Tống Thiên Diệu, hắn tưởng đối phương đến thông báo mình bị sa thải, không ngờ Tống Thiên Diệu lại hỏi mình một câu hỏi.

- Hoa ca có vẻ hơi căng thẳng, ta muốn hỏi, hiện nay ở Hồng Kông có bao nhiêu công ty Anh làm ăn dược phẩm, ngươi có biết không?

…

Phòng Chi Hoa rất muốn cố gắng trả lời câu hỏi này của Tống Thiên Diệu, nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể đưa ra một câu trả lời mơ hồ:

- Tám chín nhà.

- Tám nhà hay chín nhà?

Tống Thiên Diệu nhíu mày, tiếp tục hỏi.

- Tám… chín nhà.

Phòng Chi Hoa nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu miễn cưỡng gật đầu:

- Hoa ca có biết tiếng Anh không?

- Biết vài câu.

- Vậy khi ngươi giao tiếp hoặc trao đổi thư từ với Roche và Bayer thì làm thế nào?

- Lợi Khang có phiên dịch, hơn nữa đại lý của Roche và Bayer ở Hồng Kông đều có Hoa kinh lý, bọn họ đều hiểu tiếng Trung.

- Vậy ngươi có hiểu biết nhiều về những công ty Anh quốc làm đại lý thuốc không? Ví dụ như lão bản đối phương là ai, làm được bao lâu rồi, những chuyện như vậy?

- Không rõ lắm, Lợi Khang chỉ làm với Roche và Bayer, cũng không làm thị trường Hồng Kông , nên cơ bản không có tiếp xúc.

- Ngoài phiên dịch ra, thương hội còn có ai biết tiếng Anh không?

- Không có.

- Trước đây Hoa ca làm ở đâu, làm ở đây được bao lâu rồi?

- Trước đây làm sổ sách ở Lợi Hanh, tính trước tính sau cộng lại gần mười năm.

Sau một hồi đối thoại, Tống Thiên Diệu đã nắm rõ lai lịch của những nhân viên Thương hội Lợi Khang này, tất cả đều là người thân tín của Phát thúc - cậu của Chử Hiếu Trung. Đáng tiếc vị Phát thúc này xem ra năng lực kém xa, chỉ biết thu nạp những người cũ đã từng làm việc ở các thương hội khác của nhà họ Chử, trung thành với Chử Hiếu Trung. Những người này đủ trung thành nhưng thiếu tiến thủ, năng lực đã có phần lạc hậu theo sự thay đổi của thời đại.

Một thương hội làm trong ngành dược, nhân viên lại không rõ Hồng Kông có bao nhiêu đồng nghiệp có bối cảnh Anh quốc.

Với biểu hiện như vậy, dù Tống Thiên Diệu muốn tiếp tục giữ lại bọn họ cũng không mở miệng được, những người này để lại làm gì? Ngoài việc lĩnh một khoản lương hàng tháng, hoàn toàn không thể cung cấp sự giúp đỡ.

Khi các thương hội khác muốn phát triển lớn mạnh đều đã hướng tới cơ cấu công ty, Thương hội Lợi Khang lại vẫn giữ nguyên mô hình hoạt động thương hội cũ, kết cục chỉ có một con đường chết.

Kết thúc một ngày làm việc, Tống Thiên Diệu rời khỏi Lợi Khang, vội vàng đến khách sạn Duris, muốn gặp Chử Hiếu Tín, nói về những vấn đề gặp phải khi làm việc ở thương hội mấy ngày nay, hơn nữa cũng nên lên kế hoạch đi xem tàu hàng ở xưởng đóng tàu.

Tống Thiên Diệu bấm chuông phòng khách sạn mà Chử Hiếu Tín đã thuê, kết quả người đến mở cửa lại là ca nữ Trần Chu Đề của Lệ Trì Hoa Viên, lúc này tóc tai hơi rối, mặt đỏ ửng, còn Chử Hiếu Tín thò đầu ra từ phòng ngủ nhìn ra ngoài

cửa, thấy là Tống Thiên Diệu liền ung dung mặc áo ngủ bước ra:

- A Diệu? Sớm vậy? Vừa hay, để Chu Đề gọi chị em của nàng, cùng đi ăn tối.

Tống Thiên Diệu lịch sự gật đầu cảm ơn vị Trần Chu Đề có vẻ là người lai, rồi mới bước vào phòng khách, Trần Chu Đề thì âu yếm nói với Chử Hiếu Tín một câu đi tắm, rồi bước chân hơi lảo đảo đi vào phòng tắm của phòng ngủ.

Chử Hiếu Tín ngồi xuống sofa, Tống Thiên Diệu ngồi bên cạnh, cầm điếu thuốc trên bàn trà đưa cho Chử Hiếu Tín một điếu, rồi tự mình châm một điếu:

- Tín thiếu, ngươi không phải cả ngày ở trong khách sạn với vị Chu Đề tiểu thư này chứ?

- Đương nhiên là không, ba giờ chiều mới đến, hôm nay Chu Đề hát buổi trưa, mấy tên khốn tranh với ta, cuối cùng chẳng phải vẫn bị ta đắc thủ sao?

Chương 89. Chử Hiếu Tín không thể nâng đỡ (2)

Chử Hiếu Tín đắc ý ngậm điếu thuốc, nói nhỏ với Tống Thiên Diệu:

- Này, nếu ngươi hứng thú, ta giới thiệu bạn của Chu Đề cho ngươi.

- Không cần dụ dỗ ta, hiện giờ ta đau đầu muốn chết, có hai việc cần Tín thiếu quyết định.

Tống Thiên Diệu cười một cái, không đi nói chuyện phụ nữ với Chử Hiếu Tín, mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Chử Hiếu Tín nghiêng người về phía trước, nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Chuyện gì?

- Việc thứ nhất, ta chuẩn bị thanh lý toàn bộ nhân sự trong thương hội, tuyển dụng lại một đợt người mới, nhưng việc thanh lý này ta không thể tự quyết định được, cần ngươi về nhà báo với Chử hội trưởng và Trung thiếu một tiếng, dù sao những người đó cũng đã làm việc cho nhà họ Chử nhiều năm rồi, cần phải có cách an bài.

Tống Thiên Diệu hút một hơi thuốc, ngập ngừng một chút rồi nói với Chử Hiếu Tín.

- Đuổi hết tất cả sao?

Chử Hiếu Tín sửng sốt:

- Không ổn lắm đâu, dù có vài tên khốn trong lòng hướng về đại ca ta, nhưng họ đều là người quen việc trong nhà, chắc

hẳn trung thành hơn người ngoài chứ?

- Làm chuyện phi pháp, ở bến tàu có Phúc Nghĩa Hưng trung thành là đủ rồi, còn lại việc làm ăn chính đáng, không cần trung thành, mà cần có năng lực, hiện giờ cả thương hội không có lấy một người biết tiếng Anh, còn phải trả lương thuê phiên dịch, nói ra chẳng sợ người ta cười à.

Tống Thiên Diệu gảy tàn thuốc nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín không hiểu hỏi một câu:

- Buôn lậu cũng cần biết tiếng Anh sao?

- Lão đại, ngươi không thật sự nghĩ rằng buôn lậu có thể làm cả đời chứ, chiến tranh không thể đánh mãi được, quân Nhật lợi hại như vậy, đánh khắp châu Á, cũng chỉ mất vài năm đã bị đánh bại, buôn lậu chỉ là kiếm tiền nhanh thôi, trong lúc kiếm tiền nhanh, còn phải phát triển thương hội lớn mạnh, nếu không khi chiến tranh kết thúc…

- Không cần nói nữa, ta nghe mấy cái này là đau đầu rồi, tối nay ta về nhà ăn cơm, nói với lão đầu một tiếng, được chưa? Tốt nhất ngươi cùng đi với ta, ngươi nói cho ông ấy nghe thì thích hợp hơn.

Chử Hiếu Tín vuốt tóc, nói với Tống Thiên Diệu:

- Việc thứ hai.

- Có thể chuẩn bị đi xưởng đóng tàu một chuyến, chọn một chiếc tàu nhỏ…

- Này… ta…

Chử Hiếu Tín nghe Tống Thiên Diệu nói đi xưởng đóng tàu, sắc mặt thay đổi:

- Một chiếc tàu bao nhiêu tiền?

- Dùng một chiếc thuyền đánh cá nhỏ cải tạo lại, chỉ vài vạn thôi, còn những chiếc tàu hàng trọng tải lớn hàng trăm hàng nghìn tấn thì từ vài chục vạn đến cả trăm vạn đều có, chúng ta nên kín đáo một chút, cải tạo thuyền đánh cá nhỏ thành tàu hàng là được rồi.

Tống Thiên Diệu quan sát sắc mặt của Chử Hiếu Tín:

- Chẳng lẽ là…

- Để ngươi đoán trúng rồi, chiều nay để tán tỉnh Trần Chu Đề lên giường, ta đã đấu phú với mấy tên khốn đó, tiêu hết một ít, lại còn hứa mua cho Trần Chu Đề một đôi bông tai kim cương, cộng thêm chi tiêu mấy ngày nay, nên bây giờ chỉ còn hơn ba vạn một chút.

Chử Hiếu Tín có vẻ không thoải mái cười cười với Tống Thiên Diệu:

- Hay là tối nay ta về nhà, giải thích với cha, cùng lắm…

Số tiền này là vàng mà Tống Thiên Diệu thu được từ tay Phúc Nghĩa Hưng, đổi thành tiền mặt từ tay cha hắn, vốn đã nói với cha là dùng để giúp Lợi Hanh mua thêm một chiếc tàu, nên cha mới trực tiếp giúp hắn đổi vàng thành đô la Hồng Kông.

- Không cần đâu, Tín thiếu, vì mấy vạn bạc mà bị Chử hội trưởng mắng một trận, không đáng, chuyện nhỏ thôi, để ta lo liệu, làm thư ký chính là để giúp lão bản giải quyết khó khăn mà.

Tống Thiên Diệu bình tĩnh ngẩng đầu nói với Chử Hiếu Tín.

Thái độ hoàn toàn không để tâm đến việc Chử Hiếu Tín tiêu quá nhiều tiền của hắn khiến Chử Hiếu Tín mắt sáng lên:

- Ngươi có cách?

- Có thể đưa số tiền còn lại cho ta không, thời gian này, ngươi cần tiền tiêu vặt thì có thể về nhà xin Chử hội trưởng, chỉ cần số tiền không quá lớn ta nghĩ hắn nhất định sẽ cho ngươi, ta dùng ba vạn này đi thuê một chiếc tàu trước.

- Đúng rồi, thuê tàu không cần đến mấy vạn, tàu nhỏ chỉ cần vài ngàn là có thể thuê một tháng.

Chử Hiếu Tín nghe Tống Thiên Diệu nói đi thuê tàu, lập tức phản ứng lại.

Tống Thiên Diệu cười cười với Chử Hiếu Tín:

- Phải cải tạo chứ lão bản, huống chi thanh lý hết những người trong thương hội, tuyển người mới cũng cần chi phí, ba vạn không nhiều đâu, quan trọng nhất là…

- OK, ta tin ngươi, ngươi cứ làm đi, chỗ cha tối nay ta sẽ giúp ngươi mở lời, nhưng tiền thì thật sự chỉ có thể đưa ngươi ba vạn thôi.

- Ba vạn đủ rồi.

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Hiếu Tín với ánh mắt khẳng định và nói:

- Hai tháng, trong hai tháng, ngươi đừng lấy tiền từ Lợi Khang, cho ta thời gian này để chống đỡ, sau này sẽ không cần phải về nhà xin Chử hội trưởng tiền nữa.

Chử Hiếu Tín đứng dậy lấy ví tiền của mình, đếm ra ba xấp tiền mỏng:

- Ba vạn.

Tống Thiên Diệu nhận lấy, chào tạm biệt Chử Hiếu Tín rồi rời đi. Chử Hiếu Tín gọi với theo:

- Này, thật sự không về nhà ăn cơm tối với ta sao? Có ngươi ở đó, lão đầu ta cũng sẽ ít mắng ta hơn vài câu.

- Lão bản, ta đã một tuần không về nhà, ngươi lo Chử hội trưởng mắng ngươi? Ta lo mẹ già ta đã cầm dao bếp chuẩn bị chém chết ta cái thằng bất hiếu này rồi.

Tống Thiên Diệu bỏ tiền vào túi áo vest, cười với Chử Hiếu Tín:

- Hơn nữa, ngươi chỉ cần nói thật, Chử hội trưởng sẽ không mắng ngươi đâu.

Chương 90. Về nhà (1)

Đổi lại là thư ký khác, nếu đang cần tiền mà đột nhiên biết lão bản mình đã tiêu xài phung phí gần hết số tiền dùng để mua hàng vào việc ăn chơi, có lẽ thư ký đó sẽ tức chết ngay tại chỗ, dù không tức chết thì sắc mặt cũng chẳng được tốt đẹp gì, trong lòng cũng sẽ khinh bỉ.

Nhưng Tống Thiên Diệu đã quá hiểu tính cách của Chử Hiếu Tín, đó chính là một công tử phá của thuần túy, nếu hắn thật sự có thể giữ nguyên số tiền đó không động đến, ngược lại sẽ khiến Tống Thiên Diệu ngạc nhiên. Hiện giờ còn lại ba vạn đưa cho mình, đã khiến Tống Thiên Diệu rất hài lòng rồi. Tại sao không đi cùng Chử Hiếu Tín đến xưởng tàu tiêu hết số tiền đó ngay trong ngày? Chính là vì Tống Thiên Diệu đang đợi Chử Hiếu Tín tiêu hết phần lớn số tiền.

Ra khỏi khách sạn Doris, Tống Thiên Diệu gọi một chiếc xe kéo, ngồi trên xe hướng về khu nhà gỗ ở đường Gia Lâm Biên.

Vẫn xuống xe ở ven đường, dùng tiền lẻ mua nửa con ngỗng quay, tự xách trên tay đi vào trong. Nhưng lần này khác với mấy lần về nhà trước, những hàng xóm bận rộn nhìn Tống Thiên Diệu bằng ánh mắt phức tạp, không ai mở miệng chào hỏi Tống Thiên Diệu nữa, thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện trên đường phố, lập tức quay người về nhà, nếu thật sự không tránh kịp thì cúi đầu đi nhanh qua bên cạnh.

Thái độ của hàng xóm khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy mình như một ta hổ quét sạch đường phố vậy.

Đi đến nhà mình, chưa kịp vào cửa, Tống Thiên Diệu đã thấy cách đó hơn chục mét có bốn năm gã đàn ông mặc áo may ô phanh ngực, lúc này ngậm điếu thuốc trong miệng, e dè nhìn mình. Tống Thiên Diệu vẫy tay gọi bọn họ, mấy gã đàn ông mạnh dạn đi tới, lễ phép chào hỏi Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký.

- Kim Nha Lôi bảo các ngươi đến?

Tống Thiên Diệu nhìn quần áo trên người mấy người, tuy không thể gọi là đắt tiền, nhưng cũng đều là áo may ô lụa, không phải loại quần áo mà người nghèo ở khu nhà gỗ thường mặc, mở miệng hỏi.

- Lôi ca sợ Tống thư ký quá bận rộn, không có thời gian chăm sóc gia đình, nên phái chúng ta đến.

Gã đàn ông đầu trọc đứng đầu nói với Tống thư ký.

Tống thư ký ném gói thuốc lá Tam Ngũ cho đối phương, cười với mấy người:

- Có tâm, vất vả rồi.

Nói xong, liền quay người vào nhà mình.

Đẩy cửa gỗ ra, cảm giác đầu tiên của Tống Thiên Diệu là nhà mình đột nhiên trở nên chật chội hơn trước, bởi vì lúc này trong phòng chất đầy các loại đồ lặt vặt, toàn là tôm cua khô tươi hoặc hoa quả trứng gà các loại. Lúc này cha mẹ mình đang ngồi trên giường, đối diện giường là hai chiếc ghế cũ kỹ đang có một cặp vợ chồng ăn mặc nghèo nàn ngồi căng thẳng.

Nghe tiếng cửa mở, mọi người trong phòng đều quay đầu nhìn ra. Triệu Mỹ Trân thấy con trai mình về, nhanh nhẹn nhảy xuống giường, lê dép đứng ở cửa phòng:

- Ngươi còn biết về à? Cả tuần không thấy mặt, chạy đi đâu ở vậy?

- Ta không phải bảo A Nghiệp mang tiền về mấy ngày trước, nói mấy ngày này không ở nhà sao? Gần đây bận lắm.

Tống Thiên Diệu đi đến trước mặt Triệu Mỹ Trân, đưa ta ngỗng quay cho đối phương, đảo mắt nhìn đống đồ đạc lộn xộn:

- Sao vậy? Nhiều bạn bè muốn đến thăm vậy sao? Lão đầu của ta cũng không đi làm à?

- Đừng nói nhảm, ta giới thiệu bà con với ngươi trước đã.

Triệu Mỹ Trân tay trái xách ta ngỗng quay, tay phải kéo Tống Thiên Diệu vào phòng, nhét con ngỗng vào tay chồng, tiện thể đuổi chồng xuống giường để lấy chỗ, ấn con trai mình ngồi xuống mép giường, chỉ vào đôi vợ chồng trung niên đang ngồi lúng túng đối diện và nói:

- Đây là em trai và em dâu của nhà ông bà Quân di, ngươi gọi tam thúc tam thẩm là được.

Tống Thiên Diệu chẳng biết Quân di là ai, nhưng nhìn thấy đôi vợ chồng mặt mày phong sương vẫn nở nụ cười:

- Tam thúc, tam thẩm.

Hai vợ chồng gò bó đứng dậy, không biết phải đáp lại lời chào của Tống Thiên Diệu thế nào, lo lắng nhìn về phía Triệu Mỹ Trân.

- Đây chính là A Diệu, con ta, A Diệu à, tam thúc tam thẩm của ngươi vừa hay có việc cầu ngươi, họ mới đến Hồng Kông không lâu, con trai A Thái cũng bằng tuổi ngươi, chưa hiểu quy củ ở bến tàu, cứ thế làm việc bừa bãi, kết quả đánh nhau với người ở bến tàu, bị sái lão bắt vào phòng giam, người hắn đánh bị thương là có tự đầu, đại lão của đối phương đòi ba ngàn đồng tiền thuốc men, lại phải bày tiệc rượu tạ lỗi mới chịu bỏ qua, nhà họ thật sự không có tiền, nên mới đến cầu ngươi giúp đỡ.

Triệu Mỹ Trân phất tay với hai người một cách hào phóng, rồi chỉ vào tam thúc tam thẩm đối diện giới thiệu với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhìn bộ dạng của Triệu Mỹ Trân, biết ngay lão mẫu của mình chắc đã vỗ ngực bảo đảm với tam thúc tam thẩm mà mình hoàn toàn không có ấn tượng này rồi.

Triệu Mỹ Trân nói xong, cùng với đôi vợ chồng kia, chăm chú nhìn Tống Thiên Diệu, chờ đợi câu trả lời của hắn. Tống Thiên Diệu sờ lấy gói thuốc lá bên giường mà cha mình chưa kịp thu đi, phát hiện cha mình đã đổi từ loại thuốc rẻ tiền nhất là Tiểu Hỷ sang loại Hảo Thái, châm lửa hút một hơi, giọng Tống Thiên Diệu có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, nói với đôi vợ chồng đáng thương trước mặt:

- Tam thúc tam thẩm, ta ghi nhớ chuyện này, ta cũng sẵn lòng giúp đỡ, nhưng nói trước, sau khi ta giải quyết xong, không cần hai vị trưởng bối cảm ơn, chỉ mong đừng nói ra bên ngoài là ta giúp đỡ, được không?

- Được được, chỉ cần A Thái có thể ra ngoài, chúng ta nhất định sẽ không nói lung tung đâu.

Nghe Tống Thiên Diệu mở miệng đồng ý, hai người mừng rỡ khôn xiết, người phụ nữ vừa nói vừa không kìm được nước mắt chảy ra, thỉnh thoảng lại đưa bàn tay như vỏ cây khô héo lên lau nước mắt.

- Người đánh nhau với hắn là tự đầu nào? A Thái bị giam ở phòng giam của đồn cảnh sát nào?

- Ta nghe người ta nói, những người đó là người của Hòa Nhị Bình, A Thái hiện đang bị giam ở đồn cảnh sát Tây Cống.

Tam thúc nắm chặt hai tay, lo lắng nhìn Tống Thiên Diệu nói.

Chương 91. Về nhà (2)

- Trời không còn sớm, tam thúc tam thẩm không bằng dùng bữa tối xong thì về nghỉ ngơi sớm chờ tin, ta sẽ cố gắng giúp các vị giải quyết nhanh chóng.

Tống Thiên Diệu ghi nhớ cái tên này xong, đứng dậy đi ra cửa, vẫy tay gọi mấy thành viên Phúc Nghĩa Hưng bên ngoài một lần nữa.

Mấy người vừa nhận một hộp thuốc lá của Tống Thiên Diệu lập tức chạy lại, Tống Thiên Diệu hỏi người đứng đầu:

- Hòa Nhị Bình là tự đầu nào?

- Hòa Nhị Bình? Tiểu tự đầu, trước khi Hồng Kông thất thủ thống xưng là Hòa Bình, mở mười sáu đường phố, từ Hòa Nhất Bình mở đến tận Hòa Thập Lục Bình, nhưng sau khi Hồng Kông khôi phục, chỉ còn lại Hòa Nhất Bình và Hòa Nhị Bình hai đường phố, những đường phố khác thất tán, bị hai đường này thôn tính, hiện giờ Hòa Nhất Bình và Hòa Nhị Bình cộng lại không quá hai ngàn người, hơn nữa đã không làm chuyện phi pháp, tuy số người ít nhưng vẫn có địa vị trên giang hồ.

Gã hán tử được Kim Nha Lôi phái đến này đầu óc phản ứng nhanh nhạy, nói năng có đạo có lý, chỉ vài câu đã giới thiệu xong lai lịch và số lượng người của Hòa Nhị Bình.

Tống Thiên Diệu hỏi:

- Vì sao lại thất tán? Không làm chuyện phi pháp mà trên giang hồ vẫn có địa vị?

- Khi xưa người Nhật đánh Hồng Kông Cửu Long, phần lớn đệ tử các đường phố của Hòa Bình tự phát tham gia nghĩa quân Hồng Kông , bảo vệ Hồng Kông và Cửu Long, chiến dịch phòng thủ mới bắt đầu vài ngày, mười sáu đường phố của Hòa Bình đã mất mười, đệ tử cũng thương vong quá nửa, sau khi Hồng Kông thất thủ, người của Hòa Bình càng bị người Nhật bắt từng người một ra làm bia tập bắn, nên cũng chạy mất không ít, đến sau chiến tranh trở về Hồng Kông, kiểm tra danh sách phát hiện chỉ còn lại sáu đường phố, không mấy năm, đánh đánh tan tan, chỉ còn lại Hòa Nhất Bình và Hòa Nhị Bình hai đường phố cho đến nay, giang hồ kính trọng sự tích kháng Nhật năm xưa của Hòa Bình, nên tuy hai tự đầu đều đã không còn thế lực gì, nhưng những tự đầu lão đại từng tham gia chiến dịch phòng thủ Hồng Kông năm đó vẫn được mọi người kính trọng.

Tống Thiên Diệu nghe xong gật gật đầu, từ ví tiền lấy ra một trăm đồng tiền lẻ, đưa cho tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng này:

- Vất vả ngươi, hiện giờ ở đồn cảnh sát Tây Cống có một người tên A Thái bị giam trong phòng tạm giam, là vì động thủ với người của Hòa Nhị Bình, ngươi giúp ta qua đó mua ít thuốc lá rượu thức ăn đút lót một chút cho mấy tên cảnh sát trực ban, bảo họ đừng làm khó hắn.

…

Vừa lúc tam thúc tam thẩm cũng được Triệu Mỹ Trân tiễn ra, thấy hai người ra cửa, Tống Thiên Diệu quay đầu hỏi một câu:

- A Thái họ gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?

- Trần Thái, mười tám tuổi.

Tam thúc vội vàng nói.

Tống Thiên Diệu nói với tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng kia:

- Nhớ kỹ chưa? Trần Thái, mười tám tuổi.

Thực ra, nếu kiếp trước Tống Thiên Diệu tìm hiểu một chút tư liệu về xã hội đen Hồng Kông, sẽ cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, đáng tiếc, Tống Thiên Diệu không quan tâm đến xã hội đen, cũng không để ý, càng không hứng thú tìm hiểu nhóm người này.

Đợi tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng rời đi, tam thúc tam thẩm cũng ngàn ân vạn tạ cáo từ xong, Tống Thiên Diệu về nhà ngồi bên giường, đối với lão mẫu Triệu Mỹ Trân đã đóng cửa vào phòng nhíu mày nói:

- Người đã nhận lời bao nhiêu người, mới nhận đủ lễ vật chất đầy nơi này?

- Đều là chuyện nhỏ mà hàng xóm thân thích cầu xin đến cửa, hiện giờ ta làm thư ký nhà họ Chử, có vài thân thích bạn bè cầu xin đến cửa là chuyện bình thường nhất.

Triệu Mỹ Trân không nghe ra ý tứ trong lời Tống Thiên Diệu, không để ý cầm lấy một quả táo rửa sạch, đặt bên cạnh Tống Thiên Diệu:

- Ăn quả táo đi, tối nay muốn ăn gì? Lão mẫu đi làm cho ngươi.

- Người có thể giúp ít hàng xóm bạn bè hơn được không, khi Văn Văn suýt bị bán đi Thành Trại, cũng không thấy hàng xóm láng giềng ra tay giúp đỡ, lát nữa ta sẽ bảo người mang những thứ này đi trả lại, bảo họ tìm cao nhân khác, ta giúp không được họ đâu.

Tống Thiên Diệu bực bội lật người dựa lên giường, tựa vào chăn gấp gọn gàng nói.

- Ngươi phát đạt liền quay mặt không nhận người, hàng xóm láng giềng, thân thích bằng hữu đều không thể nhờ ngươi kiếm chút lợi lộc? Ta thật không biết sao lại sinh ra loại bạch

nhãn lang như ngươi! Chúng ta là người Triều Châu, dù chỉ còn một miếng bánh, cũng sẵn lòng chia cho thân thích bằng hữu cùng ăn, ngươi bây giờ thật tốt, phú quý rồi không nhận người, ngươi thẳng thắn không nhận lão đầu lão mẫu luôn đi, không sợ những thân thích hàng xóm sau lưng chọc vào xương sống ngươi sao.

Nghe lời Tống Thiên Diệu, Triệu Mỹ Trân lập tức tiến một bước đến trước giường, chỉ vào Tống Thiên Diệu đang tựa trên giường giáo huấn.

- Loại hàng xóm bằng hữu này ngươi giúp không xuể đâu, ta chỉ là một thư ký chạy vặt, không phải Cảnh sát trưởng, ngươi muốn chia bánh cho bọn họ? Vậy khi xưa đứa con của ngươi trượt trường cảnh sát, đám hàng xóm đó còn chưa kịp qua đêm, đã trực tiếp đến cửa đòi nợ, giúp bọn họ? Ta còn không bằng giúp một con chó ngoài đường, ít nhất ta nuôi quen rồi, có người hung dữ với ta nó còn có thể sủa vài tiếng về phía kẻ hung dữ với ta, giúp bọn họ? Bảo bọn họ cút xa một chút đi.

Tống Thiên Diệu nghiêng đầu qua, lười nhìn vẻ mặt đại nghĩa lẫm liệt của Triệu Mỹ Trân.

Khi hai mẹ ta đang bất mãn lẫn nhau, Tống Văn Văn từ bên ngoài trở về, lúc này trên người mặc một chiếc váy liền màu trắng hồng có viền bèo, chân cũng đi một đôi dép mới, Tống Văn Văn vốn dĩ tướng mạo không xấu, lúc này một thân váy áo kiểu Tây, càng thêm xinh xắn đáng yêu, thấy anh trai mình nằm trên giường, Tống Văn Văn đi tới vui vẻ ngồi bên cạnh giường, vỗ một cái lên vai Tống Thiên Diệu:

- Ca ca.

Tống Thiên Diệu quay đầu lại nhìn Tống Văn Văn một cái:

- Oa, đẹp thế này? Lão mẫu không thể có con mắt tốt như vậy, giúp muội đặt may váy chứ? Mặc bộ dạng này đi làm ở tiệm trà, muội không sợ bà chủ nhìn muội không vừa mắt sao?

- Ca ca của muội là thư ký nhà họ Chử, đương nhiên muội không cần phải đi làm nữa, có đẹp không? A Luân đặc biệt giúp muội đặt may đấy.

Tống Văn Văn đứng dậy xoay một vòng, nói với Tống Thiên Diệu như khoe báu vật vậy.

Chương 92. Giàu ở núi sâu có họ hàng xa

Tống Thiên Diệu không hiểu nhìn Tống Văn Văn, lại nhìn Triệu Mỹ Trân bên cạnh với vẻ mặt đau khổ oán hận:

- A Luân? A Luân nào?

- Con trai độc nhất của chủ tiệm Bảo Nhân Đường trên phố, mười tám tuổi, hai ngày trước Tề thúc đến cửa, nói muốn giúp con trai hắn là A Luân cầu thân, nhưng ta vẫn chưa đồng ý, đợi ý kiến của ngươi, dù sao bây giờ ngươi là đại thư ký mà, chỉ là mấy ngày gần đây A Luân luôn hẹn Văn Văn ra ngoài dạo phố.

Triệu Mỹ Trân trợn mắt nhìn Tống Thiên Diệu, nhưng vẫn bực bội giải thích một chút.

Tống Thiên Diệu ngồi dậy trên giường, đầy đầu hắc tuyến nhìn Triệu Mỹ Trân:

- Lão mẫu, ta mới không về ở nhà một tuần, người đã sắp xếp xong chuyện hôn sự của Văn Văn rồi? Có phải bước tiếp theo là chuẩn bị giải quyết luôn chuyện hôn sự của ta không? Ta thậm chí không cần gặp mặt lão bà? Về nhà trực tiếp vào động phòng?

- Hồng thẩm bên cạnh nói Tố Trinh vẫn còn thích ngươi, còn nói gần đây đang cùng tiệm trái cây…

Tống Văn Văn đứng bên cạnh nghe lời ca ca, mở miệng nói, không ngờ Tống Thiên Diệu nhìn về phía nàng, vẻ mặt không kiên nhẫn:

- Văn Văn, muội bán điểm tâm ở tiệm trà nữ tử lâu như vậy, đầu óc không cần suy nghĩ sao? Tên quỷ A Luân đó trước khi ca ca muội làm thư ký, vì sao không đến hẹn muội dạo phố ăn cơm, lão đầu mở tiệm thuốc bắc của hắn vì sao không đến cửa cầu thân? Tố Trinh bên cạnh thích ta? Khi ta trượt trường cảnh sát sao không thấy nàng thích? Bây giờ? Để nàng từ từ thích đi.

- Còn nữa, Văn Văn mới mười lăm tuổi, người đã vội vã gả nàng đi?

Tống Thiên Diệu nói xong với Tống Văn Văn, lại nói với Triệu Mỹ Trân.

Triệu Mỹ Trân chống nạnh:

- Lão nương mười lăm tuổi đã cùng lão đầu ngươi sinh ra ngươi rồi! Huống chi là con trai độc nhất nhà Tề thúc, sau này tiệm thuốc bắc Bảo Nhân Đường chắc chắn là A Luân kế thừa, Văn Văn gả qua làm bà chủ có gì không tốt?

- Tên A Luân đó có động tay động chân với muội không?

Tống Thiên Diệu lại quay mặt nhìn về phía Tống Văn Văn hỏi.

Tống Văn Văn bị ánh mắt và giọng nói của anh trai dọa sợ, lập tức lắc đầu:

- Không có.

- Tên khốn đó có nhờ muội nói gì với ta không? Hy vọng ta giúp hắn làm chuyện gì không?

Tống Thiên Diệu tiếp tục hỏi:

- Nghĩ cho kỹ.

- Không có.

- Không có là tốt nhất, sau này không được qua lại với tên khốn đó nữa. Lát nữa trả lại bộ váy này cho hắn, trả đúng giá gốc, nói với hắn rằng Tề thúc mở tiệm thuốc nhỏ cần tiết kiệm, Văn Văn còn nhỏ, tạm thời chưa muốn kết hôn.

Tống Thiên Diệu càng nghĩ càng bực bội, lật người xuống giường, ném điếu thuốc hút dở xuống đất dập tắt, bước ra ngoài. Trước khi ra cửa, hắn chỉ vào đống quà chất đầy nhà:

- Tối nay không ăn cơm ở nhà. Còn nữa, ta sẽ chuyển nhà sớm thôi. Hàng xóm phải không? Họ hàng phải không? Các ngươi muốn qua lại ta không quan tâm, nhưng đừng nghĩ đến chuyện ta giúp họ giải quyết khó khăn nữa. Ta tuy tâm từ mặt thiện, nhưng không phải Như Lai Phật, không thể giúp được nhiều người như vậy. Không lượng sức mình làm người tốt, chỉ hại chết ta mà thôi.

Nghèo ở chốn phồn hoa không ai hỏi thăm, giàu nơi sơn cước có người thân phương xa. Khi hắn trượt trường cảnh sát, khi Tống Văn Văn suýt bị Hắc Tâm Hoa bắt cóc, những tên khốn hàng xóm họ hàng đó chẳng thấy đâu, rúc trong nhà giả vờ làm rùa rút đầu, giờ lại biết thò đầu rùa ra muốn chiếm tiện nghi.

Nghèo không đáng xấu hổ, nhưng loại người rõ ràng chỉ muốn chiếm tiện nghi mà không muốn bỏ công sức, vài câu nịnh hót đã muốn ngươi giúp chúng khiêng cả quả núi vàng, không đáng để qua lại, càng không đáng để Tống Thiên Diệu dùng chút quan hệ của mình duy trì với bọn họ.

Bước ra khỏi nhà, đóng cửa lại từ bên ngoài, Tống Thiên Diệu thở dài một hơi, đang định rời khỏi khu nhà gỗ, về khách sạn Duris thuê phòng ăn cơm ngủ nghỉ, thì thấy mấy tên đàn em Phúc Nghĩa Hưng giúp trông nhà mình đang vây quanh một người đàn ông trung niên mặc trường sam chạy tới, người

đàn ông trung niên đó vừa thấy Tống Thiên Diệu liền giơ tay vẫy gọi từ xa:

- Tống thư ký, Tống thư ký, xin dừng bước, tại hạ là chưởng quỹ sòng mạt chược Hoa Vân.

…

Tống Thiên Diệu tò mò nhìn người đàn ông trung niên tự xưng là chưởng quỹ sòng mạt chược chạy đến trước mặt mình.

Sòng mạt chược Hoa Vân chính là sòng bạc Hắc Tâm Hoa mở ở khu nhà gỗ. Tống Thiên Diệu đợi người đàn ông mặc trường sam đeo kính gọng đen tròn này đứng vững mới lên tiếng hỏi:

- Tiên sinh tìm ta có việc gì?

- Tống thư ký, tại hạ không dám nhận tiếng gọi tiên sinh, mọi người đều gọi tại hạ là sư gia Huy, ngài cứ gọi tại hạ là A Huy. Là thế này, mấy ngày trước sòng bạc vô ý đắc tội với ngài, Hoa ca nhảy xuống biển tự vẫn, hiện giờ sòng bạc do Vân tỷ làm chủ, nàng vẫn nhờ mấy đệ tử Lôi ca phái đến trông chừng nhà ngài, nói rằng nếu ngài về nhà, nhất định mời ngài ghé qua sòng bạc.

Người đàn ông trung niên tên là sư gia Huy này lịch sự nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhíu mày:

- Vợ của Hắc Tâm Hoa? Nàng ta không thể tự mình đến gặp ta sao? Thật là phách lối, bảo ta đến sòng bạc gặp nàng ta? Hơn nữa sòng bạc này Kim Nha Lôi lại cho nàng ta làm chủ? Xem ra đối xử với nàng ta không tệ nhỉ.

- Tống thư ký, không phải Vân tỷ không muốn đến, chị ấy phạm vào ba mươi sáu lời thề của Hồng Môn, bị tự đầu sắp xếp người đánh vây côn, đánh đủ ba mươi sáu gậy, gãy một

cái chân, xương sườn cũng gãy mấy cái, bây giờ thực sự không thể ra khỏi cửa được.

Sư gia Huy nhìn Tống Thiên Diệu, giọng có chút chua xót nói:

- Ngài qua đó gặp chị ấy một chút sẽ rõ.

Sắc mặt Tống Thiên Diệu không đổi, nhưng trong lòng hơi hít một hơi lạnh, làm xã hội đen có gì hay, kết cục cũng thảm quá, đắc tội với người có tiền có thế, xã hội đen căn bản không bảo vệ được mình, Hắc Tâm Hoa bị ngâm trong nước biển chết đuối, Tống Thiên Diệu tưởng chỉ thế thôi, không ngờ Phúc Nghĩa Hưng ngay cả phụ nữ cũng không tha.

Chương 93. Tống thư ký, ta sẵn lòng (1)

Tuy nhiên, ánh mắt độc ác của người đàn bà khi dẫn người truy sát mình lúc trước, Tống Thiên Diệu vẫn còn nhớ như in. Vạn nhất ả ta muốn giúp chồng báo thù, đổ cái chết của Hắc Tâm Hoa lên đầu mình, bây giờ mình tới sòng bạc, bị nàng tìm người vây chết dễ dàng bên trong, e rằng cái chết của mình còn oan uổng hơn cả Hắc Tâm Hoa.

- Người ta còn chẳng bò dậy nổi, thì đừng có mà…

Tống Thiên Diệu chưa nói hết câu, đã thấy trên con đường mà Sư gia Huy vừa đi tới, lúc này có hai gã đàn ông khiêng một cái cáng chạy vội vã tới. Trên cáng, vợ của Hắc Tâm Hoa là Lâu Phượng Vân quấn một tấm chăn trên người, nửa thân trên tựa vào một cái gối cao, cố gắng ngẩng đầu lên, đang nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Tống thư ký… Đây… Vân tỷ…

Sắc mặt Sư gia Huy tỏ ra vô cùng kinh ngạc khi thấy Lâu Phượng Vân xuất hiện. Lâu Phượng Vân với khuôn mặt tái nhợt, vẻ ngoài tiều tụy. Tống Thiên Diệu nhìn quanh thấy không có hàng xóm nào đứng ra xem náo nhiệt, bèn nói không khách sáo với Lâu Phượng Vân trên cáng:

- Sao thế? Kế khổ nhục à? Định bán thảm cho ta đấy hả?

- Tống thư ký… Ta nghe lão đỉnh kể lại sau đó, là ngươi đã tha cho ta một mạng, ta…

Lâu Phượng Vân gắng gượng ngồi dậy một chút trên cáng, nói với Tống Thiên Diệu bằng giọng yếu ớt.

Tống Thiên Diệu dứt khoát làm một cử chỉ ngăn lại, nhìn thẳng vào mắt Lâu Phượng Vân nói:

- Không cần cảm tạ ta, lời khách sáo ta nghe nhiều quá rồi. Ngươi tốt nhất nên hiểu rõ một chuyện, cái chết của chồng ngươi không liên quan gì đến ta là được, không cần phải đa tạ. Ta cũng chẳng hứng thú gì với sòng bạc. Đã quá muộn rồi, ta còn chưa ăn cơm, không quấy rầy ngươi dẫn người ra ngoài tản bộ nữa, ta đi trước.

Nói xong, Tống Thiên Diệu liền dứt khoát xoay người bước đi.

- Ta cầu xin Tống thư ký tha cho ta và cả nhà Hoa ca một con đường sống…

Lúc này Lâu Phượng Vân đâu còn chút oai phong ngạo mạn nào như trước kia, gần như là mang theo giọng khóc mà gọi với theo Tống Thiên Diệu đang xoay người bước đi.

Tống Thiên Diệu đi dọc theo con đường được năm sáu bước, dừng chân lại, rồi lại quay trở lại, đứng trước cái cáng, nhìn chằm chằm vào mắt Lâu Phượng Vân:

- Ta dường như đã hiểu ra một chuyện. Đêm nay ngươi không phải cầu xin ta tha cho ngươi. Ngươi không phải kẻ ngu, ta hỏi ngươi một câu, nếu để ngươi quay lại ngày ta đâm bị thương Hắc Tâm Hoa, sau khi biết thân phận của ta, ngươi sẽ làm thế nào? Chỉ được trả lời một lần.

Lâu Phượng Vân cúi đầu xuống, những người khác của Phúc Nghĩa Hưng đều nhìn Tống Thiên Diệu không hiểu, không biết ý nghĩa câu hỏi của hắn là gì. Tống Thiên Diệu thì như đang hứng thú tột độ nhìn người phụ nữ trước mặt, chờ đợi câu trả lời của nàng ta.

Lâu Phượng Vân cúi đầu xuống suốt mấy chục giây, mới ngẩng mặt lên lần nữa, giọng điệu yếu ớt, nhưng ánh mắt lại

kiên định:

- Không do dự, trước khi Lạn Mệnh Câu tới hiện trường, sai thủ hạ xông lên chém chết Tống thư ký ngươi tại chỗ.

Tống Thiên Diệu mặt mang nụ cười nhạt không thể đoán được hỉ nộ, gật gật đầu, nhìn sang Sư gia Huy bên cạnh vốn đã rõ ràng bị câu nói của Lâu Phượng Vân dọa cho giật mình:

- Ta đói bụng, gần đây có chỗ nào ăn cơm được không?

- Ra phố ngoài kia, có một Phúc Tinh tửu lâu.

Sư gia Huy theo bản năng đáp lời.

Tống Thiên Diệu thấy Sư gia Huy vẫn đứng ngây ra tại chỗ, vỗ vỗ vai đối phương:

- Đi gọi người giúp ta đến tửu lâu làm vài món, chờ lấp đầy bụng đi. Làm sư gia với làm thư ký có chênh lệch lớn đến thế sao?

- Ta đi ngay đây…

Sư gia Huy định xoay người bước đi, nhưng lập tức lại quay lại:

- Mang đến đây hay chờ lát nữa Tống thư ký đến tửu lâu?

Tống Thiên Diệu chỉ chỉ vào Lâu Phượng Vân trên cáng, nói với Lâu Phượng Vân:

- Có phải chỉ cần đeo một cặp kính là có thể làm sư gia không? Đi thôi? Xem như ngươi trả lời đúng câu hỏi, vậy đến sòng bạc của ngươi tìm một căn phòng yên tĩnh, ta ăn bữa tối, tiện thể nghe ngươi kể chuyện.

- A Huy, đến tửu lâu đặt một bàn tiệc rượu thượng đẳng rồi bảo họ gửi đến sòng bạc, A Tài, chạy về trước bảo đệ tử dọn dẹp căn phòng Chiêu Tài Tiến Bảo ở tầng ba gần cửa sổ.

Lâu Phượng Vân nghe lời Tống Thiên Diệu, kích động đến nỗi cơ thể hơi nhúc nhích, khiến xương sườn gãy của nàng đau nhói, không nhịn được rên lên một tiếng, nhưng nàng lập tức cố gắng chịu đau, hơi ngẩng người lên tiếp tục nói:

- Giúp Tống thư ký gọi một chiếc xe kéo.

- Không cần xe kéo đâu, ta đâu phải bệnh nhân, cứ coi như đi dạo vậy.

Tống Thiên Diệu nói với hai tiểu đệ đang khiêng Lâu Phượng Vân:

- Khiêng lão bản nương của các ngươi đi trước dẫn đường.

Sòng bạc của Hắc Tâm Hoa mở ở con đường bên ngoài khu nhà gỗ Gia Lâm, là một tòa lầu bốn tầng được cải tạo, tầng một được đập thông bày hơn mười bàn mạt chược, chủ yếu làm ăn với hàng xóm, thu hút người. Tầng hai là sòng xí ngầu đổ lớn nhỏ, loại này chuyên để giết bọn con bạc, là nơi tiêu tiền. Tầng ba là những phòng riêng được cải tạo, chuyên dùng để đánh bài cửu, những người chơi bài cửu đều là những người có chút tiền rảnh rỗi, cuộc sống tương đối sung túc. Bốn căn phòng ở tầng bốn thì để cho nhân viên sòng bạc và gia đình họ ở.

Tống Thiên Diệu vào sòng bạc liền phát hiện một vấn đề thú vị, những tiểu đệ ở tầng một đang bận rộn giúp dọn bàn hoặc đi tuần tra các bàn mạt chược để ngăn chặn gian lận, hoàn toàn không để ý đến Lâu Phượng Vân - lão bản của sòng bạc này, thậm chí không có ai đến chào hỏi.

Ngược lại, khi thấy Tống Thiên Diệu ăn mặc bảnh bao đi vào sau lưng Lâu Phượng Vân, có một tiểu nhị vội vàng chạy lại:

- Tiên sinh, muốn chơi vài ván không? Thiết bảo hay bài cửu?

- Đi dạo một chút thôi, có cần gì ta sẽ gọi ngươi.

Chương 94. Tống thư ký, ta sẵn lòng (2)

Tống Thiên Diệu ném cho tiểu nhị mười đồng:

- Phiền ngươi giúp ta mua gói thuốc lá Tam Ngũ.

Tiểu nhị thấy Tống Thiên Diệu ra tay hào phóng, ngược lại không dám tiếp tục thúc giục nhiệt tình nữa, xoay người chạy đến quầy lấy một gói thuốc lá cho Tống Thiên Diệu, đưa tiền thừa và thuốc lá cho hắn, Tống Thiên Diệu nhận lấy thuốc lá:

- Số tiền còn lại thưởng cho ngươi.

Thấy Lâu Phượng Vân đã bị nhiều con bạc chỉ trỏ xì xào khiêng lên lầu, Tống Thiên Diệu châm thuốc rồi cũng bước lên cầu thang.

…

Tiểu đệ chạy về trước đã dọn dẹp căn phòng Chiêu Tài Tiến Bảo một chút, cái gọi là dọn dẹp cũng chỉ là quét dọn đầu mẩu thuốc lá trên sàn, mở cửa sổ thông gió, Lâu Phượng Vân cùng với cáng được đặt lên chiếc giường tạm bợ ghép từ ba chiếc ghế, Tống Thiên Diệu thì ngồi vào vị trí chủ tọa của bàn bài cửu rộng lớn, quẹt diêm châm một điếu thuốc, ánh mắt thú vị nhìn Lâu Phượng Vân.

Những tiểu đệ của Lâu Phượng Vân lặng lẽ lui ra ngoài, đóng cửa lại, Tống Thiên Diệu nói với Lâu Phượng Vân:

- Là thật sự ngồi không dậy nổi, hay nàng cảm thấy nằm trên cáng như vậy thoải mái hơn một chút?

Lâu Phượng Vân đưa tay vén tấm chăn đang đắp trên người, lúc này nàng đang mặc một bộ đồ ngủ kiểu Trung Quốc màu trắng đơn giản, nàng đón ánh mắt của Tống Thiên Diệu, hai tay từng nút một cởi khuy áo, từ từ cởi bỏ cả bộ đồ ngủ, trên người chỉ còn lại một chiếc yếm đỏ thêu ngũ độc với dây xích vàng mảnh, lúc này ở hai bên sườn ngoài tầm che chắn của chiếc yếm, có thể thấy rõ vết thương bầm tím vẫn chưa tan hết, và miếng đệm dùng để nắn xương.

- Có cần một lời không hợp là cởi áo không?

- Vết thương trên chân, Tống thư ký có muốn xem không?

Lâu Phượng Vân mím môi trước lời trêu chọc của Tống Thiên Diệu, hỏi.

Tống Thiên Diệu bước lại, giúp Lâu Phượng Vân đắp lại tấm chăn, che kín thân trên của đối phương, rồi đi đến bên cửa sổ đóng cửa lại, lúc này mới ngồi về vị trí cũ:

- Nói đi.

- Sòng bạc này là do Hoa ca tự tay gây dựng từ con số không, ban đầu hắn chỉ là một kẻ nhỏ bé kiếm tiền bằng cách đánh bạc xúc xắc cá tôm cua trên đường phố, sau đó dần dần có được sòng bạc này, từ đầu đến cuối, sòng bạc này không liên quan gì đến tự đầu, đều do Hoa ca tự kiếm được.

Lâu Phượng Vân khẽ siết chặt tấm chăn lông trên người, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cười nhạt:

- Ngươi không bằng tự mình nói lại câu này với Kim Nha Lôi, ta đoán hắn có thể sẽ nhanh chóng sắp xếp người đánh ngươi ba mươi sáu côn lần thứ hai.

- Đắc tội với Tống thư ký, là chúng ta không biết điều, Hoa ca chết ta chịu, ta bị đánh cũng chịu, nhưng các thúc bá khác

trong xã đoàn, có cần phải nhân cơ hội này cướp luôn cả sòng bạc không?

Lâu Phượng Vân cắn chặt môi đỏ của mình, mãi lâu sau mới nói ra câu này:

- Có cần phải không chờ được đến lễ thất tuần của Hoa ca, mà ngay lập tức sắp xếp người khác đến tiếp quản sòng bạc không? Hiện tại những người lo liệu công việc bên ngoài kia, toàn bộ đều không phải người của ta và Hoa ca, ta không dám không đồng ý, cũng không dám đồng ý, ba vị lão đại, ta đồng ý với ai, hai người còn lại cũng sẽ không tha cho ta, nếu ta giao sòng bạc cho lão đại, thì cả ba vị lão đại sẽ không hài lòng với ta, Tống thư ký, ta cầu ngươi cho ta một con đường sống.

- Điều này nói cho chúng ta biết, chỉ có kẻ ngu ngốc mới đi theo tự đầu.

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc, nói với Lâu Phượng Vân:

- Thực ra nói đi nói lại, không phải bọn họ ép ngươi, mà là chính ngươi không nỡ bỏ cơ nghiệp nhỏ này mà nam nhân của ngươi đã gây dựng, mới kéo dài đến tình cảnh hiện tại.

Lâu Phượng Vân im lặng, ban đầu chỉ là có người thèm muốn sòng bạc này, nhưng sau đó do mình đắc tội với Tống Thiên Diệu, mà Tống Thiên Diệu lại công khai nhận lợi ích từ Kim Nha Lôi, nên những lão đại kia lập tức bắt đầu tăng giá, nói xã đoàn đã tốn mười lăm thỏi vàng cho chuyện này, yêu cầu nàng giao hết số tiền kiếm được từ sòng bạc trong những năm qua để bù đắp.

Kẻ độc ác hơn thậm chí đã nói ra những lời như muốn bán nàng đến Cửu Long Thành Trại để trừ nợ cho xã đoàn.

- Để lại một phần năm số tiền, phần còn lại giao cho Phúc Nghĩa Hưng, còn sòng bạc thì giao hết cho Phúc Nghĩa Hưng,

ta cho ngươi một cơ hội rút lui an toàn khỏi Phúc Nghĩa Hưng, ngươi có muốn không? Những lời khác, nói thêm cũng vô ích.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc, nói với Lâu Phượng Vân.

Ánh mắt của Lâu Phượng Vân tối sầm lại theo lời nói của Tống Thiên Diệu, đây thực sự là một thanh niên mới mười tám tuổi sao? Mình chưa hứa hẹn bất cứ lợi ích gì, thậm chí chưa mở miệng nói đến chuyện chính, hắn đã chặn đứng lời nói của mình, chỉ đưa ra một con đường gọi là lối thoát.

Nàng đã nghĩ rất kỹ, nghĩ rằng Tống Thiên Diệu xuất thân từ khu nhà gỗ, nếu mình giao năm thành sòng bạc cho hắn, lại ủy mị nằm dưới thân đối phương cầu xin bảo toàn, thanh niên tuổi trẻ khí thịnh này có lẽ sẽ thương hại mình, chỉ cần Tống Thiên Diệu mở miệng, những lão đại của Phúc Nghĩa Hưng kia bao gồm cả tọa quán Kim Nha Lôi có lẽ đều sẽ không còn ý định chiếm đoạt sòng bạc này nữa.

- Lão đại nói ngươi nhận mười lăm thỏi vàng, lại dùng cả một thỏi vàng để thưởng cho ca kỹ…

Lâu Phượng Vân ngẩn người một lúc, mới lại mở miệng.

Tống Thiên Diệu gật đầu, khẳng định nói:

- Vì vậy, ta không nói thẳng ngươi ngu ngốc, đổi lại là ai biết những chuyện đó của ta, cũng không lấy làm lạ khi nghĩ ta tham tiền háo sắc.

- Một phần năm số tiền, không còn Hoa ca, không còn tự đầu, ta một người đàn bà, không thể nuôi nổi cả một gia đình.

Lâu Phượng Vân nói, khóe mắt đã đỏ hoe.

- Trước đây sòng bạc là nam nhân của ngươi quản lý, hay là ngươi quản lý?

Tống Thiên Diệu không để ý đến việc Lâu Phượng Vân đau lòng rơi lệ, hỏi bằng giọng điệu bình thường.

Chương 95. Ý tưởng về phòng trà danh môn (1)

Lâu Phượng Vân thở dài trong lòng, Tống Thiên Diệu đối diện thật sự là một kẻ lòng dạ sắt đá:

- Là ta, Hoa ca biết lắc chén và đổ xúc xắc, nên hắn phụ trách giết khách.

- Nếu ngươi chỉ có nhan sắc, ta sẽ không mở miệng, nhưng đầu óc ngươi không ngu. Hôm nay ta ra cửa nói với mẹ hay quên của ta rằng, thiện tâm không phải tùy tiện phát ra, không lượng sức mình mà giúp người, cuối cùng chỉ hại chết bản thân. Hãy suy nghĩ kỹ câu hỏi ta vừa hỏi ngươi, ta cho ngươi một cơ hội rút lui bình an khỏi Phúc Nghĩa Hưng, ngươi có muốn không? Ta chỉ ăn một bát cơm, ăn xong sẽ đi, trước khi ta đi hãy nói cho ta biết.

Tống Thiên Diệu hút hai hơi cuối cùng của điếu thuốc, dụi tắt điếu thuốc, rồi hét ra ngoài:

- Nhanh lên, ở ngoài nghe lén à? Tưởng ta đang tán tỉnh với lão bản nương của ngươi à? Không thể thấy người? Nhanh mang rượu thức ăn vào đây!

Sư gia Huy ở bên ngoài bị câu nói của Tống Thiên Diệu làm giật mình, đẩy cửa dẫn theo mấy tên tiểu nhị mang đồ ăn đã đóng gói vào. Tống Thiên Diệu đợi bọn họ bày biện xong, tự mình bưng bát cơm lên, bắt đầu ăn tối.

Sư gia Huy và những người khác không dám ở lại đây, bày biện xong đồ ăn liền vội vàng lui ra.

Tống Thiên Diệu xuống đũa như gió, quả thực là bụng có hơi đói, chớp mắt một cái, bát cơm trắng đã hết quá nửa. Lâu Phượng Vân trên cáng nhìn dáng vẻ ăn ngon lành của Tống Thiên Diệu, đột nhiên trong lòng động lòng, cắn răng nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, ta đồng ý.

Nói xong sáu chữ này, nàng cuối cùng không thể kìm nén được nước mắt nữa, cả người bất lực ngã xuống cáng, cắn ngón tay vào môi khóc không thành tiếng.

Tâm huyết hơn mười năm của Hắc Tâm Hoa, chỉ sáu chữ của mình, sẽ phải giao nộp tất cả, chỉ để đổi lấy một con đường sống cho mình và người nhà của Hắc Tâm Hoa.

- Hoa ca, đừng trách ta.

Lâu Phượng Vân buông ngón tay bị cắn ra vết máu, kêu lên một tiếng.

Tống Thiên Diệu nuốt cơm trong miệng xuống, nói với sư gia Huy đang nghe ngóng bên ngoài:

- Không cần vào, trực tiếp đi gặp Cao lão đại ở Du Ma Địa, bảo hắn đến đây gặp ta, ta có chuyện muốn nói với hắn.

…

Nghe tiếng bước chân bên ngoài xa dần, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Lâu Phượng Vân đang đau lòng muốn chết:

- Không ngờ tình cảm của ngươi và Hắc Tâm Hoa sâu đậm như vậy? Nghe biệt hiệu của hắn là biết tên khốn đó không phải hạng tốt lành gì, Hắc Tâm Hoa, Hắc Tâm Hoa, suốt ngày gian lận lấy tiền của hàng xóm, e rằng ngươi cũng chẳng khá hơn là bao. Nói thật, lúc đầu ta có hơi bất ngờ khi Kim Nha Lôi lại giết chết Hắc Tâm Hoa giúp ta hả giận, nếu không ta đã quyết định nói với Kim Nha Lôi, lấy mắt đền mắt lấy răng đền

răng, các ngươi muốn bắt cóc em gái của ta, vậy thì tìm cơ hội bán hai vợ chồng ngươi đến kỹ viện ở Ma Cao và mỏ ở Đại Mã, để các ngươi trải nghiệm cảm giác bị người ta bắt cóc bán đi, coi như trừ hại cho dân.

Nghe lời Tống Thiên Diệu nói, tay Lâu Phượng Vân nắm chăn hơi run rẩy, những lời mà gã thanh niên có vẻ mặt bình thản lúc này nói ra khiến Lâu Phượng Vân, một người đã lăn lộn trong sòng bạc giang hồ nhiều năm, tự nhận đã gặp đủ loại người, không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Kỹ viện Ma Cao, không phải Cửu Long Thành Trại, Cửu Long Thành Trại ở Hồng Kông , nếu nàng và Hắc Tâm Hoa bị bán đến Cửu Long Thành Trại, ít nhiều vẫn có hy vọng dựa vào tiền bạc hoặc quan hệ để thoát ra, nhưng những người phụ nữ trong kỹ viện Ma Cao chỉ có một cách duy nhất để ra khỏi đó, đó là bị hành hạ đến chết, được người của kỹ viện khiêng ra ngoài.

Nếu thật sự bị bán đến kỹ viện Ma Cao, đừng nói là nàng, một lão tứ cửu của Phúc Nghĩa Hưng, ngày xưa có một tiểu thiếp của một tự đầu đại lão ở Hồng Kông , bị bọn cô nhi bại tử lừa đến Ma Cao rồi bán cho kỹ viện, vị đại lão đó đe dọa uy hiếp, dùng tiền chạy chọt, nghĩ đủ mọi cách để cứu người ra, nhưng kết cục cuối cùng lại là vị tiểu thiếp đó mất tích ở kỹ viện Ma Cao, tung tích không rõ, nghe nói là kỹ viện để tránh phiền phức, đã bán lại lần hai đưa người đến Đông Nam Á.

Còn về mỏ ở Đại Mã phía sau, càng là địa ngục trần gian, ngay cả chết cũng không thể ra khỏi mỏ, chết vì kiệt sức rồi, chôn luôn tại chỗ.

- Hoa ca đối xử với ta rất tốt. Năm xưa ta mới 17 tuổi, theo gia đình chạy loạn đến Hồng Kông, thân không một xu dính túi. Cha là một giáo viên tiểu học, đến Hồng Kông không tìm được việc làm, chỉ có thể đi làm ở bến tàu. Lúc đó cả nhà ta

đều không hiểu những mánh khóe ở bến tàu, cha bị lừa ký một bản hợp đồng 3 năm, đi Indonesia làm công nhân Hoa kiều, nhiều năm không có tin tức.

- Sau này ta theo Hoa ca mới biết, ngày thứ ba lên tàu, cha đã không thích ứng được với khí hậu, nôn mửa tiêu chảy, bị tên đầu rắn trên tàu ném thẳng xuống biển. Mẹ và ta ban đầu sống trong khu nhà gỗ ở Đại Khám thôn, dựa vào việc giặt giũ quần áo thuê để sống qua ngày. Sau đó mẹ bị bệnh, không có tiền chữa trị, ta định đi làm vũ nữ, nhưng đến hộp đêm mới biết, những cô gái như ta không biết nhảy múa chỉ biết tiếp rượu, làm vũ nữ cũng không đủ tiêu chuẩn.

- Lúc đó Hoa ca đã mở một sòng bạc nhỏ ở Đại Khám thôn, tuy không lớn như bây giờ nhưng cũng đã thu nhập cả trăm đồng một ngày. Con đường cùng, chạy đến sòng bạc của hắn định đánh bạc một lần. Ta nhớ rất rõ, lúc đó làm ăn tốt, hắn bận không xuể, nên không cho ta lên bàn đánh bạc, mà lấy ra 20 đồng, tiện tay nhét vào ngực ta rồi bóp một cái, nói với ta vừa rồi hắn chiếm tiện nghi của ta, 20 đồng coi như tiền thưởng.

Chương 96. Ý tưởng về phòng trà danh môn (2)

Lâu Phượng Vân cúi đầu nhẹ nhàng kể lại chuyện xưa giữa mình và Hắc Tâm Hoa.

- Hai mươi đồng, ta mua thuốc chữa khỏi bệnh cho mẹ, cũng quyết tâm bán mình cho hắn. Ta học được chữ từ cha, hiểu sổ sách, còn vợ của hắn mấy năm trước khó sinh mà chết, một xác hai mạng, nên cái sòng bạc đó dần dần được chúng ta làm thành cơ ngơi vợ chồng. Hai năm trước mẹ ta qua đời, hắn bận rộn trước sau, mặc tang phục, giúp ta lo hậu sự cho mẹ. Hắn không đi gái, không đến tửu lầu, tất cả tiền kiếm được đều giao hết cho ta. Bây giờ hắn đã chết, ta muốn giúp hắn chăm sóc tốt cho cha mẹ và người thân của hắn. Vì vậy, Tống thư ký, thật sự chỉ có thể mang đi một phần năm, có thể nhiều hơn một chút không?

Tống Thiên Diệu như thể hoàn toàn không nghe thấy lời Lâu Phượng Vân nói, mà tăng tốc độ ăn hết bát cơm trắng kia, rồi mới vỗ nhẹ bụng, nói với Lâu Phượng Vân:

- Ngươi hy vọng có thể mang đi bao nhiêu?

Lâu Phượng Vân như thể đã tính toán sẵn trong lòng, nghe Tống Thiên Diệu mở miệng, lập tức nói:

- Một nửa, có thể lấy được một nửa, ta sẽ tặng cho Tống thư ký hai thành của một nửa đó.

- Ngươi tự nói đấy, ta không ép ngươi.

Tống Thiên Diệu nhìn Lâu Phượng Vân, trong ánh mắt dường như luôn mang theo sự trêu chọc:

- Hai vợ chồng các ngươi kính trọng lẫn nhau cũng tốt, thanh mai trúc mã cũng được, không liên quan đến ta. Ta giúp ngươi cũng không phải vì thấy ngươi hiếu thuận. Sau khi xong chuyện này, ngươi muốn chăm sóc cha mẹ Hắc Tâm Hoa thì tìm một nơi ở yên ổn. Ta nhiều nhất hai năm nữa, có thể sẽ mở một nơi giống như phòng trà danh môn, đến lúc đó…

Lâu Phượng Vân mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn Tống Thiên Diệu đầy nhiệt thành.

Nhưng Tống Thiên Diệu nhận ra ánh mắt của nàng, lập tức tạt một gáo nước lạnh lên đầu nàng:

- Đừng nhìn ta như vậy, ngươi nghĩ làm bà chủ sòng bạc mấy năm là có thể đến phòng trà làm chủ quản sao? Bây giờ những chủ quản phòng trà danh môn có ba điểm bán hàng, ngươi chiếm được mấy điểm?

Cái gọi là phòng trà danh môn, là một nhánh cải tiến từ phòng trà nữ tử. Phòng trà danh môn không phải nói khách đến đó chỉ có thể là phụ nữ, mà là toàn bộ phòng trà từ chủ quản đến nhân viên phục vụ, đều là phụ nữ.

Phòng trà danh môn và lâu trà nữ tử khác nhau ở chỗ, lâu trà thường mở ở Thượng Hoàn, Tây Hoàn những khu thương mại sầm uất, còn phòng trà danh môn chỉ mở ở Thái Bình Sơn, Bão Mã Địa những khu dân cư cao cấp này, hơn nữa bài trí cũng có phong cách cao hơn, đặc điểm lớn nhất chính là, nhấn mạnh thân phận cao quý của chủ lý, ba điểm bán hàng lần lượt là quả phụ danh môn, quý phụ ngoại quốc, xuất thân từ thư viện Anh văn.

Một người phụ nữ, có một trong ba điểm bán hàng này, mới đủ tư cách đến phòng trà danh môn làm một chủ lý.

Theo thân phận tiểu quả phụ hiện tại của Lâu Phượng Vân, có lẽ chỉ đủ hai chữ quả phụ trong danh môn quả phụ đầu tiên.

- Tống thư ký là muốn để ta đi làm trà hoa?

Lâu Phượng Vân dùng răng nhẹ nhàng cắn môi dưới, hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu lắc đầu:

- Không hạ thấp ngươi như vậy, đến lúc đó nếu ngươi có hứng thú, tự nhiên sẽ biết.

Ngồi trong sòng bạc gần một giờ đồng hồ, bên ngoài hành lang mới vang lên tiếng bước chân, tuy tiếng bước chân gấp gáp, nhưng đến trước cửa, lại dừng lại lịch sự gõ cửa, giọng nói của Cao Lão Thành vang lên bên ngoài:

- Tống thư ký, ta là Cao Lão Thành.

- Vào đi.

Tống Thiên Diệu lên tiếng nói.

Cao Lão Thành giống như lần gặp mặt trước, mặc một chiếc áo lót, từ bên ngoài đi vào, không thèm nhìn Lâu Phượng Vân đang tựa vào cáng bên cạnh, quay mặt về phía Tống Thiên Diệu lộ ra nụ cười:

- Tống thư ký, ngài tìm ta?

- Ngồi.

Tống Thiên Diệu chỉ vào chỗ trống bên cạnh, Cao Lão Thành dạ một tiếng, không từ chối, trực tiếp ngồi xuống, mắt nhìn Tống Thiên Diệu, chờ hắn lên tiếng.

Ánh mắt Tống Thiên Diệu đảo qua đảo lại vài lần trên mặt Cao Lão Thành và Lâu Phượng Vân, rồi mới dừng lại trên người Cao Lão Thành:

- Chuyện của nữ nhân này ngươi có biết không?

- Biết.

Cao Lão Thành nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu châm một điếu thuốc, nghiêng mặt hỏi Cao Lão Thành:

- Vậy ngươi mãi mới đến, chắc cũng đã đi gặp Kim Nha Lôi rồi?

…

- Phải, vừa rồi trước khi đến đã gặp lão đại.

Cao Lão Thành không hề do dự, lập tức lên tiếng nói.

Nếp nhăn trên mặt Tống Thiên Diệu nhiều hơn, dùng ngón tay chỉ chỉ Lâu Phượng Vân, từng chữ từng chữ nói với Cao Lão Thành:

- Chồng của nàng ta chết vì ta, nữ nhân này ta lại để mắt tới, ta định tìm một nơi nuôi cô ta, lúc rảnh rỗi đi chơi đùa một chút, giải nhiệt, có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần của bản thân, ngươi một Song Hoa Hồng Côn, có đủ tư cách đuổi nàng ta ra khỏi Phúc Nghĩa Hưng không? Sòng bạc nàng ta sẽ giao ra, những năm nay Hắc Tâm Hoa kiếm được tiền cũng chỉ để lại một phần năm để sống qua ngày, năm phần tư đó, ba phần cho ba lão đại gây rắc rối cho nàng ta, nói Tống Thiên Diệu ta hỏi thăm bọn họ, một phần để lại cho ngươi, coi như lễ tạ ơn, đủ không?

- Lão đại nói với ta, Tống thư ký chỉ cần mở miệng, sòng bạc có thể không giao, tiền một xu cũng không lấy, ta lập tức có thể đại diện lão đại mở miệng, đuổi Lâu Phượng Vân ra khỏi Phúc Nghĩa Hưng, từ nay về sau nàng ta không còn liên quan gì đến Phúc Nghĩa Hưng nữa, ba vị muốn nhúng tay vào sòng bạc của đệ tử bang hội đó, ta sẽ đứng ra giải quyết, hy vọng Tống thư ký đừng để tâm đến ba người bọn họ.

Cao Lão Thành cười cười nói với Tống Thiên Diệu.

Từ khi Sư Gia Huy chạy đến gặp hắn, truyền lời nói Tống Thiên Diệu đang đợi gặp hắn ở sòng mạt chược Hoa Vân, hắn lập tức đã đi gặp Kim Nha Lôi trước, Kim Nha Lôi tuy không biết thái độ hiện tại của Tống Thiên Diệu, nhưng có thể khẳng định một chuyện, đó là Tống Thiên Diệu không biết vì mục đích gì, nhưng muốn bảo vệ Lâu Phượng Vân.

Chương 97. Phát thiện tâm

Hiện tại chính là thời điểm then chốt để Phúc Nghĩa Hưng tiến vào bến cảng, không đáng để vì chuyện nhỏ mà chọc giận Tống Thiên Diệu, huống hồ chỉ là một sòng bạc nhỏ trong khu nhà gỗ, một góa phụ, Kim Nha Lôi vẫn có thể bỏ qua, nên lập tức quyết định nói với Cao Lão Thành, chỉ cần Tống Thiên Diệu hỏi đến việc an bài cho Lâu Phượng Vân, thì có thể trả sòng bạc lại cho Lâu Phượng Vân, nếu Lâu Phượng Vân muốn rời khỏi Phúc Nghĩa Hưng cũng không thành vấn đề, số tiền tích góp mà Hắc Tâm Hoa và nàng kiếm được từ sòng bạc những năm qua, cũng có thể mang đi.

- Ta biết Kim Nha Lôi hiểu cách làm người hơn Trần A Thập.

Tống Thiên Diệu nói với Cao Lão Thành:

- Cũng được, tiền cứ để cho vị quả phụ của Hắc Tâm Hoa mang đi hết, sòng bạc để lại cho Phúc Nghĩa Hưng, coi như nàng ta làm việc còn để lại một đường, sau này cũng dễ gặp mặt.

- Ta sẽ nhớ nói lại với lão đại.

Cao Lão Thành nói xong với Tống Thiên Diệu liền đứng dậy, nhìn về phía Lâu Phượng Vân lúc này đang bị choáng ngợp bởi niềm vui sướng từ những lời vừa rồi của Tống Thiên Diệu, giọng nghiêm khắc nói:

- Tứ cửu Lâu Phượng Vân của Phúc Nghĩa Hưng, ngươi đã phạm điều thứ 32 trong 36 lời thề của Hồng môn, không được cậy thế bắt nạt người, theo quy củ Hồng môn lẽ ra phải lăng trì ngươi, chết dưới vạn đao, để giữ nghiêm kỷ cương, nhưng

nghĩ ngươi là nữ nhi, làm ác không nhiều, kẻ cầm đầu Hắc Tâm Hoa lại đã nhảy biển tự vẫn, nên đường chủ Tuân Nguyên Lôi truyền lệnh, tứ cửu Lâu Phượng Vân dưới trướng chịu 36 gậy vây đánh, rửa sạch Hồng Anh sau lưng, trục xuất khỏi Phúc Nghĩa Hưng, từ nay Phúc Nghĩa Hưng với ngươi không còn quan hệ, ngươi không được nhân danh Phúc Nghĩa Hưng hành tẩu bên ngoài nữa. Truyền lệnh đường chủ Kim Nha Lôi, lĩnh lệnh hương chủ Cao Lão Thành.

Hắn đứng trước mặt Lâu Phượng Vân, chỉ vài câu ngắn gọn đã cắt đứt hoàn toàn quan hệ giữa Lâu Phượng Vân và Phúc Nghĩa Hưng, kiểu trục xuất khỏi tự đầu này khác với việc rửa tay chậu vàng thường thấy trên giang hồ, rửa tay chậu vàng chỉ là không can dự vào chuyện giang hồ nữa, nhưng người vẫn là người của tự đầu, sau này thực sự có rắc rối, tự đầu vẫn có thể ra mặt giúp, nhưng trục xuất khỏi tự đầu thì như chặt đứt làm đôi, từ nay Lâu Phượng Vân không được nhắc đến ba chữ Phúc Nghĩa Hưng, tên nàng cũng sẽ bị Phúc Nghĩa Hưng xóa khỏi hải để (danh sách thành viên), từ nay cầu về cầu, đường về đường, nàng không còn dính dáng gì đến bang hội nữa.

Nghe qua thì dường như không ảnh hưởng gì đến Lâu Phượng Vân, nhưng thực tế nếu không có Tống Thiên Diệu che chở, một khi bị trục xuất khỏi bang hội, những kẻ từng bị nàng bắt nạt trước đây hoặc những kẻ thù cũ, sẽ lập tức xông lên đưa nàng vào chỗ chết.

- Tống thư ký, ta làm xong rồi.

Cao Lão Thành nói xong những lời này với Lâu Phượng Vân, liền quay người nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Nếu Tống thư ký kiên quyết để lại sòng bạc cho Phúc Nghĩa Hưng, ta sẽ xin lão đại, xin hắn đặc biệt để ra nửa tháng

thời gian cho Lâu Phượng Vân thu dọn chuyển đi, đợi sau nửa tháng, mới chính thức sắp xếp người tiếp quản sòng bạc.

- Vất vả cho thành ca, cải nhật mời ngươi uống trà.

Tống Thiên Diệu ngồi trên ghế không nhúc nhích, mỉm cười nói với Cao Lão Thành.

Cao Lão Thành cười:

- Lão đại của ta nói lần này để ta phụ trách việc làm ăn ở bến cảng, đợi ta kiếm được tiền ở bến cảng, do ta làm chủ mời Tống thư ký uống trà mới đúng, Tống thư ký không có việc gì, ta về gặp lão đại đây.

- Ừm, đa tạ.

Tống Thiên Diệu gật đầu.

Cao Lão Thành dứt khoát quay người ra cửa, trong phòng lại chỉ còn lại Lâu Phượng Vân và Tống Thiên Diệu, đây là một nhân vật hiếm có thực sự thông minh trong giới giang hồ, biết mình nên làm gì, nên nói gì, làm xong nói xong liền lập tức rời đi, tuyệt không cố ý kéo dài dây dưa.

Lúc này Lâu Phượng Vân không giấu nổi vẻ vui mừng trên mặt, đôi mắt đẹp tràn đầy biết ơn:

- Đa tạ Tống thư ký, ta…

- Ngươi muốn một nửa, ta đã giúp ngươi làm được, nửa còn lại tính cho rõ, đó là của ta, à phải rồi, còn có hai thành ngươi hứa với ta nữa.

Tống Thiên Diệu không đợi Lâu Phượng Vân nói hết, ngắt lời nàng, tự mình lên tiếng nói.

Lời nói của Tống Thiên Diệu khiến Lâu Phượng Vân lảo đảo suýt ngã khỏi cáng, nàng nhìn Tống Thiên Diệu với vẻ mặt thất thần, nhất thời không biết nói gì:

- Tống thư ký, ta… ngươi…

- Ngươi tự nói có thể giữ lại một nửa là được, không phải ta ép ngươi. Ta đã nói với ngươi rồi, ta giúp ngươi không phải vì ngươi hiếu thuận. Có phải đến cuối cùng ngươi mới hiểu được ý nghĩa câu nói đó không?

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc, nói với Lâu Phượng Vân:

- Hối hận rồi à? Trước đây một phần năm số tiền ngươi còn cắn răng đồng ý, sau đó ta giúp ngươi giữ lại một nửa, kết quả bây giờ thấy ta chỉ động động miệng đã lấy đi nửa còn lại của ngươi, tiếc lắm phải không? Ta trả lại tất cả cho ngươi, ngươi có muốn không?

Lâu Phượng Vân cảm thấy miệng mình đắng ngắt, mấy ngày nay nàng nghe người ta nói tự đầu Hồng Côn Sái lão Hùng mất chức tham mục cảnh sát là vì vị Tống thư ký này, Sái lão Hùng còn trút giận lên người nàng, bây giờ nghĩ lại, không trách Nhan Hùng ngu ngốc, mà là gã đàn ông luôn mỉm cười này quá đáng sợ.

Hắn luôn cười với ngươi, cứ cười mãi, nhưng thực tế trong tay đã âm thầm giơ dao lên, đợi khi ngươi không đề phòng, một nhát cắt xuống thịt ngươi.

- Vậy trước đây khi ta nói chia cho ngươi năm thành sòng bạc, ngươi lại từ chối?

Lâu Phượng Vân một tay ôm lấy sườn đau nhói, nhíu mày hỏi Tống Thiên Diệu.

- Ta tham tiền hơn ngươi tưởng, nhưng tham tiền có nhiều cách, bây giờ tốt biết mấy, ngươi đã rút khỏi Phúc Nghĩa Hưng, chủ động chia cho ta một nửa cộng thêm hai thành, chẳng gặp rắc rối gì cả, ban đầu tối nay ta còn định đi vay tiền sếp để đổi nhà cho gia đình, giờ thì tốt rồi, ngươi tự mang tiền đến tận nơi, sạch sẽ gọn gàng, ta không có lý do gì để không

nhận, nhưng nếu ngươi không muốn, cũng có thể không đưa cho ta, không sao cả.

Chương 98. Chế độ công vụ

Tống Thiên Diệu dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn:

- Ở Hồng Kông , làm việc thiện với điều kiện là bản thân phải có đủ lợi ích, những người thân quen hàng xóm đó, tặng vài quả trứng trái cây, rồi muốn ta giúp họ kiếm một công việc tốt, đó là không thể. Nhưng ngươi đưa lợi ích đủ lớn, đủ để ta làm một việc thiện, nếu không ngươi thật sự nghĩ mình xinh đẹp, mặc cái yếm quyến rũ là đáng để ta tối nay chạy đến sòng bạc này ăn tối tiện thể nghe ngươi than thở sao?

Lâu Phượng Vân gần như cắn môi đến chảy máu, lúc này nàng cảm thấy những lời Tống Thiên Diệu nói trước đó chỉ là đang trêu đùa nàng, khiến nàng từ thất vọng vì mất một phần năm, đến hài lòng với một nửa, rồi đến phấn khích vì được toàn bộ, cuối cùng lại rơi xuống trong chớp mắt.

Nhưng nửa đó nàng dám không đưa sao? Nếu không đưa cho Tống Thiên Diệu, e rằng Tống Thiên Diệu chỉ cần nói một tiếng với Phúc Nghĩa Hưng, không có tự đầu che chở, cả nhà nàng sẽ bị người ta thừa đêm ném xuống biển trong nháy mắt, toàn bộ tài sản sẽ rơi vào tay người khác.

- Ngươi không ngu, chỉ là hơi tham thôi. Mấy ngày tới giúp ta thuê hai căn nhà ở Vịnh Đồng La cho gia đình ta và ngươi, rồi dọn đến đó ở, tiền của ta cứ để ngươi giữ, khi nào cần dùng ta sẽ đến tìm ngươi.

Tống Thiên Diệu nói xong, dụi tắt điếu thuốc rồi đứng dậy, bước ra khỏi phòng:

- Lần sau nhớ kỹ, làm việc thiện cũng phải có cái giá, Hắc Tâm Hoa năm xưa là vì ngươi xinh đẹp, còn ta bây giờ là vì

ngươi đưa nhiều tiền.

…

- Cha, A Diệu đề nghị ta sa thải toàn bộ nhân viên hiện tại của Lợi Khang, ta muốn hỏi ý kiến cha.

Tại bàn ăn trong trang viên họ Chử, Chử Hiếu Tín cúi đầu nói một câu, không dám nhìn vào mắt cha mình.

Cha mình là người coi trọng tình nghĩa đồng hương và tình chủ khách nhất, những nhân viên đó đều là đồng hương Triều Châu trung thành làm việc cho nhà họ Chử nhiều năm, vừa mở miệng nói câu này, chắc sẽ phải đón nhận một trận quát mắng dữ dội từ cha mất.

Chử Hiếu Tín ngẩng đầu nhìn cha, phát hiện Chử Diệu Tông đang tản mạn, dường như không nghe thấy Chử Hiếu Tín nói chuyện, Chử Hiếu Tín nhìn sang đại ca Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Trung lúc này nói:

- Tống thư ký nói đúng, Lợi Hanh muốn làm lớn, đúng là cần thay người.

Đây là đại ca trước đây động một tí là châm chọc mình sao? Chử Hiếu Tín không hiểu nhìn chằm chằm Chử Hiếu Trung, nghi ngờ ý đồ hiện tại của hắn khi giúp Tống Thiên Diệu nói chuyện.

- Không cần nhìn ta như vậy, A Tín, trước đây vì ngươi không tranh giành, nên ta quả thật có chút không vừa mắt với ngươi, nhưng hiện tại ngươi đã có Tống thư ký giúp đỡ, làm đúng chỗ, ta nhất định đồng ý, người của Lợi Khang quả thật nên thanh tẩy, nhưng ý kiến của ta là, làm ăn hàng cấm, có cần phải ra tay lớn như vậy không, thay đổi từ từ sẽ tốt hơn một chút, dù sao những người đó cũng đều là người làm lâu năm cho gia đình chúng ta, cũng phải tìm cho bọn họ một nơi an trí

mới được, không thể để mọi người nói nhà họ Chử chúng ta quá khắc nghiệt.

Chử Hiếu Trung nói xong, liền tiếp tục dùng bữa một cách văn nhã.

Chử Hiếu Tín suy nghĩ mãi trong đầu, đều không tìm ra vấn đề trong lời nói của đại ca mình, quả thực nói rất có lý, hơn nữa trong lòng Chử Hiếu Tín thực ra cũng thiên về việc không nên đuổi tất cả mọi người một lúc.

Nhưng mà, đại ca của mình thật sự đã đổi ý? Hiểu được huynh đệ hòa thuận?

- Số tiền đổi từ những thỏi vàng của Tống Thiên Diệu, ngươi tiêu hết chỉ còn lại không nhiều phải không?

Chử Diệu Tông không đưa ra câu trả lời mà Chử Hiếu Tín muốn, mà là từ từ uống hết canh xong, ngẩng đầu nhìn Chử Hiếu Tín mỉm cười hỏi một câu.

Chử Hiếu Tín theo bản năng muốn nói dối, nhưng nhớ lại lời Tống Thiên Diệu nói với hắn, Chử Diệu Tông hỏi thì cứ nói thật, hắn sẽ không giận, hơi do dự một chút, gật gật đầu:

- Mấy ngày nay quả thật chi tiêu lớn một chút, cha, ta sai rồi.

- Có tiến bộ, lại biết nói mình sai, xem ra thư ký của ngươi dạy ngươi nhiều thứ, nhân viên của Lợi Khang đều là người cũ, cùng nhà họ Chử trải qua bao sóng gió nhiều năm như vậy, vậy thì sắp xếp một nửa đến nhà máy dệt ở Bắc Giác, một nửa đến nhà máy lọc dầu ở Quán Đồng, A Trung, việc này ngươi tự mình đi sắp xếp, mỗi người giúp ta cho thêm một phong bao đỏ hai trăm đồng.

Chử Diệu Tông trước tiên cười tủm tỉm nhìn Chử Hiếu Tín cúi đầu nhận lỗi, rồi nói với con trai cả Chử Hiếu Trung.

Chử Hiếu Trung dùng khăn ăn lau lau khóe miệng:

- Vâng, cha, ngày mai ta sẽ đi sắp xếp, chỉ là, thật sự cần thay đổi tất cả mọi người ở Lợi Khang một lúc sao? Từ từ làm có phải tốt hơn không? Tuy Tống thư ký có năng lực, nhưng nếu làm như vậy, chẳng phải tương đương với việc nói với những người già rằng, một Tống thư ký mới gia nhập được coi trọng hơn tất cả bọn họ? Có thể sẽ khiến mọi người trong lòng không thoải mái, dù sao đi làm ở nhà máy cũng vất vả hơn ở thương hội như hiện tại.

Nhà họ Chử đối xử với người làm công nhân trong nhà, từ trước đến nay đều ưu đãi, vì là đồng hương, Chử Diệu Tông lại tương đương với lãnh tụ trong người Triều Châu ở Hồng Kông, nên nhà họ Chử kiếm tiền, không bao giờ dựa vào việc bóc lột ép giá tiền công của công nhân dưới tay.

- Những người đó ở lại Lợi Khang, e dè sợ sệt chỉ sợ càng không thoải mái.

Chử Diệu Tông mở miệng nói:

- Suốt ngày lo lắng bị Tống Thiên Diệu tính toán, chi bằng đi nhà máy an tâm hơn, điều chuyển từng người một, ngược lại càng khiến họ căng thẳng.

- Vâng.

Chử Hiếu Trung nghe xong lời giải thích của cha, không nói thêm gì nữa.

Chử Diệu Tông cười tủm tỉm nhìn Chử Hiếu Tín:

- Ngoài việc thay đổi những người ở Lợi Khang ra, còn có việc gì khác muốn nói với ta không?

- Không có.

Chử Hiếu Tín trả lời Chử Diệu Tông.

Chương 99. Angie Perlis đăng tràng (1)

Nhìn vào ngày tháng trên thông báo tuyển dụng, hai ngày hôm nay và ngày mai chỉ là sàng lọc sơ bộ, kiểm tra xem ứng viên có đáp ứng các điều kiện cơ bản hay không, ba ngày sau mới tiến hành thi viết, sau đó là phỏng vấn sơ bộ, phỏng vấn cuối cùng, kiểm tra sức khỏe và thẩm tra an ninh.

Ghi nhớ ngày thi viết trong lòng, Tống Thiên Diệu ăn xong bữa sáng, lấy ra hai vạn đô la Hồng Kông trong ví, nhờ khách sạn đổi thành mệnh giá 500 và 1000 đô la, trông có vẻ dày hơn nhiều, hắn cũng không đến Thương hội Lợi Khang ngồi, mà ra khỏi khách sạn bắt một chiếc xe kéo:

- Trung Hoàn phố Pedder, tòa nhà Gloucester.

Tòa nhà Gloucester là một tòa nhà thương mại, tiền thân là Khách sạn Hồng Kông từng là công trình biểu tượng cao nhất Hồng Kông, hiện nay là nơi đặt trụ sở chi nhánh Hồng Kông của nhiều công ty quốc tế, tất nhiên, ngoài các công ty ngoại quốc ra, tòa nhà này cũng còn có rất nhiều văn phòng luật sư, Tống Thiên Diệu đến đây chính là để gặp luật sư, hơn nữa là luật sư người nước ngoài.

Ở Hồng Kông, bất cứ việc gì trong giới kinh doanh đều không thể tách rời khỏi luật sư, tuy nhiên Lợi Khang không có văn phòng luật sư liên lạc riêng, mà cùng chia sẻ một văn phòng luật sư người Triều Châu với công ty Lợi Hanh của Chử Hiếu Trung, do văn phòng luật sư đó cung cấp dịch vụ chuyên môn về mặt pháp lý.

Tống Thiên Diệu không có ý kiến gì về việc sử dụng luật sư đồng hương Triều Châu, nhưng rõ ràng, bây giờ Lợi Khang chưa phải lúc cần tìm luật sư đáng tin cậy và trung thành để giúp theo dõi các hợp đồng thương mại của công ty, lúc này, Lợi Khang cần mối quan hệ của luật sư quỷ lão, dù luật sư đó không nhớ nổi một điều luật Hồng Kông nào cũng không sao, miễn là hắn có mối quan hệ là được, hoặc thậm chí lùi một bước nữa, chỉ cần hắn là người da trắng Anh quốc, thì không có vấn đề gì.

Đứng ở sảnh tòa nhà kiểm tra sơ qua bản đồ phân bố các công ty và văn phòng, Tống Thiên Diệu bắt đầu tìm kiếm mục tiêu, không cần phải vào từng văn phòng luật sư để trao đổi, chỉ cần đứng ngoài cửa văn phòng luật sư quét mắt nhìn biển hiệu là được, những văn phòng treo biển tên tiếng Trung như Văn phòng luật sư Đỗ XX, Văn phòng luật sư Chu XX hoặc những cái tên rất Trung Quốc như Đan Tâm, Triều Thịnh, Hoàn Phong, Tống Thiên Diệu thậm chí không dừng bước chân, bởi vì từ tên đã cho thấy luật sư là người Trung Quốc.

Những gì có thể khiến hắn dừng bước, cũng không phải là những văn phòng luật sư ngoại quốc lớn đông đúc, tự mình vào đó muốn nhờ những luật sư bận rộn này giúp đỡ kết nối, có lẽ phải đợi đến năm sau, hơn nữa nói không chừng luật sư quỷ lão còn coi thường Lợi Khang, trực tiếp từ chối lạnh lùng hoặc mở miệng đòi hỏi quá đáng để dọa lui mình.

Đã xem qua hơn 40 trong số hơn 60 văn phòng luật sư, cuối cùng, một biển hiệu khắc chữ Lawyer bằng tiếng Anh, nhưng lại khắc chữ “Luật sư Angie • Perlis” bằng tiếng Trung, một văn phòng luật sư chỉ có một phòng làm việc khiến Tống Thiên Diệu hứng thú dừng bước.

Nhìn thấy trên cửa dán một tờ thông báo đòi tiền thuê bằng tiếng Anh của công ty bất động sản Anh quốc Hồng Kông,

Tống Thiên Diệu càng hài lòng gật đầu, giơ tay gõ cửa.

- Mời vào.

Bên trong một giọng nữ đáp lại bằng tiếng Anh.

Tống Thiên Diệu vốn đang hài lòng lập tức nhíu mày, Angie • Perlis một cái tên nam tính như vậy, lại là một phụ nữ?

Tuy nhiên, đã có tiếng đáp lại từ bên trong nên Tống Thiên Diệu cũng không tiện quay người bỏ đi ngay. Hắn đẩy cửa bước vào, sau bàn làm việc, một nữ nhân da trắng không quá 25 tuổi, đeo kính gọng đen, mặc bộ váy đồng phục màu đen, lúc này đang ngẩng đầu lên từ sau bàn, mỉm cười với Tống Thiên Diệu vừa bước vào.

Đối với nhiều người bình thường, căn phòng làm việc này có lẽ còn được coi là sang trọng, nhưng trong mắt Tống Thiên Diệu, nó đơn giản đến mức không thể tin nổi, hoàn toàn không giống nơi làm việc của một luật sư hành nghề tại Hồng Kông. Một kệ sách rõ ràng chỉ để trang trí, bên trong xếp ngay ngắn các loại sách tiếng Anh, nhưng trên kệ có một lớp bụi mỏng, hiển nhiên đã lâu không được động đến. Quan trọng nhất là, mặc dù sách trên đó bằng tiếng Anh, nhưng nhiều cuốn không liên quan gì đến luật, ngược lại có một cuốn "Người tình của phu nhân Chatterley" khiến Tống Thiên Diệu hơi ngạc nhiên, không ngờ vị Angie luật sư này lại có hứng thú như vậy.

Một cái bàn làm việc, trên đó tài liệu chất đống, trông có vẻ như công việc bề bộn, nhưng Tống Thiên Diệu đã thấy nhiều trò ngụy trang kiểu này, chồng báo tiếng Anh với tài liệu lên nhau để tăng độ dày, hoặc là đối phương rảnh rỗi không có việc gì làm, hoặc chỉ là chất đống lên để người ta cảm thấy cô ta hiện giờ rất bận, chẳng hạn như lúc này, vị nữ luật sư này vừa viết vẽ gì đó trên sổ tay, vừa mỉm cười đánh giá hắn.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống ghế đối diện bàn làm việc, nữ luật sư này vừa khéo dừng bút, ngẩng đầu lên dùng tiếng Quảng Đông hơi cứng nhắc mở miệng:

- Tiên sinh, ta có gì có thể giúp ngài không?

- Ta hiểu tiếng Anh, chúng ta dùng tiếng Anh giao tiếp cũng không vấn đề gì.

Tống Thiên Diệu mỉm cười, nói với vị nữ luật sư này:

- Ta muốn hỏi, quý luật sư còn có luật sư nam người Anh nào khác không?

- Tôi cho rằng việc cung cấp tư vấn pháp lý không liên quan đến giới tính của luật sư, ngài thấy sao? Thưa tiên sinh? Tôi là Angie Perlis, luật sư hành nghề của văn phòng này.

Nữ luật sư nghe giọng điệu của Tống Thiên Diệu dường như có sự phân biệt đối với phụ nữ, hơi ngả người ra sau, nhìn chằm chằm vào mắt Tống Thiên Diệu nói.

- Angie Perlis, Angie Perlis.

Tống Thiên Diệu đọc thầm cách phát âm tiếng Anh của cái tên này hai lần trong lòng, mới hiểu ra nữ nhân này thực ra nên gọi là Angie Perlis, Hồng Kông dùng âm Quảng Đông phiên âm mới ra cái tên An Tổ Bùi Thụy Tư, giống như kiếp trước Michael Jordan bị Hồng Kông dịch thành Mễ Cao Tá Đốn vậy.

Chương 100. Angie Perlis đăng tràng (2)

- Perlis nữ sĩ, nói thế này đi, ta không nghĩ phụ nữ có thể giúp ta giải quyết rắc rối nhỏ hiện tại, ta không phân biệt đối xử với phụ nữ, chỉ là tính chất công việc hơi đặc biệt, thực ra tất cả mọi thứ của ngươi đều phù hợp với điều kiện trong lòng ta, ví dụ như thân phận Lawyer của ngươi, và việc ngươi hiện giờ cần tiền để trả tiền thuê nhà, còn có hoàn cảnh dùng bánh mì kẹp làm ba bữa, rất phù hợp với điều kiện, khuyết điểm duy nhất chính là, ngươi là một phụ nữ, ta đoán ngươi cũng không có trợ lý nam giới gì đó, vì vậy, tạm biệt, chúc ngươi có một ngày vui vẻ.

Tống Thiên Diệu mỉm cười từ biệt vị nữ luật sư giả mạo này, đứng dậy có chút thất vọng chuẩn bị rời đi.

- Ngươi biết ý nghĩa của Lawyer sao?

Nữ luật sư hơi ngượng ngùng hỏi một câu phía sau.

- Ít nhất ta biết đó không phải là ý nghĩa của luật sư sự vụ, từ này được dùng để gọi chung những người làm việc trong lĩnh vực pháp luật, ta đoán chắc là ngươi không có giấy phép bản địa của Anh quốc, cũng không có được cơ hội thực tập tại các văn phòng luật sư lớn, nên mới chạy đến Hồng Kông, lợi dụng kẽ hở pháp luật để kéo dài tư cách luật sư thực tập của ngươi.

Tống Thiên Diệu nói với cô ta.

Đời trước, khi hắn và đối tác làm ăn quốc tế, đã từng bị lừa vì không hiểu rõ những danh xưng chuyên môn của luật sư

Anh quốc, như đại luật sư, luật sư cao cấp, luật sư thâm niên, luật sư sự vụ, trợ lý luật sư, thực tập sinh luật sư, nhân viên pháp lý.

Nói cho cùng, người phụ nữ trước mặt này nhiều lắm cũng chỉ là nhân viên pháp lý, hoặc thực tập sinh luật sư chưa có giấy phép hành nghề. Ngay từ khi nhìn thấy tấm biển bên ngoài, Tống Thiên Diệu đã biết luật sư Angie Perlis bên trong chỉ là kẻ lừa đảo từ Anh quốc sang Hồng Kông để lừa tiền người Trung Quốc.

- Ngươi biết trình độ của ta, nhưng vẫn gõ cửa.

Người phụ nữ đứng dậy sau bàn làm việc, nhìn bóng lưng Tống Thiên Diệu nói:

- Ngươi không cần luật sư, ngươi cần một…

Từ cuối cùng, người phụ nữ do dự vài giây mới nói ra:

- Môi giới lợi ích, ta có thể làm được.

Tống Thiên Diệu nghe đến từ cuối cùng, quay người nhìn người phụ nữ, ánh mắt sắc bén:

- Nếu ngươi có thể khiến ta trong hai ngày ăn tối cùng quan chức Anh của Sở Công thương, một vạn đô này là của ngươi. Ngươi biết tòa Gloucester này đáng giá bao nhiêu không? Chưa đến 3 triệu đô Hồng Kông. Ngươi giúp ta giới thiệu người Anh 300 lần, tính mỗi lần ta trả ngươi một vạn, số tiền kiếm được đủ để ngươi mua tòa nhà này! Không còn phải lo bị thu tiền thuê, mà ngươi có thể tùy ý tăng tiền thuê của người khác, muốn tăng bao nhiêu cũng được!

Nói xong, Tống Thiên Diệu lấy từ túi ra một xấp tiền Hồng Kông dày cộp, vỗ nhẹ trong tay:

- Ta có rất nhiều tiền, nhưng cơ hội chỉ cho ngươi một lần, phải biết quý trọng cơ hội, kẻ nghèo người Anh.

Giọng điệu Tống Thiên Diệu đầy ngạo mạn, nhưng trong lòng không khỏi thán phục, từ lời nói của mình mà ngay lập tức đoán ra mình cần một người như thế nào, đầu óc phản ứng của ả quỷ ngoại quốc này quả thật đủ nhanh!

- Ngươi đang sỉ nhục ta.

Người phụ nữ nhíu mày, cố gắng dời ánh mắt khỏi xấp tiền trong tay Tống Thiên Diệu, bất mãn nhìn vẻ mặt hắn nói.

Tống Thiên Diệu cười ha hả:

- Ta không sỉ nhục nước Anh, cũng không sỉ nhục người nghèo, nhưng đây là Hồng Kông, người Anh có nhiều, nhưng người Anh nghèo lại rất hiếm.

Angie Perlis mấp máy môi, nhưng không phát ra tiếng, mười mấy giây sau mới lặp lại câu nói trước đó:

- Ta có thể làm được.

Nàng đến Hồng Kông từ Luân Đôn ba tháng trước. Ban đầu sau khi tốt nghiệp Học viện Luật Luân Đôn, ngươi đã gia nhập văn phòng luật sư của giáo sư hướng dẫn để bắt đầu thực tập theo quy củ. Chỉ cần kết thúc nửa năm thực tập, nàng có thể nhận được giấy phép hành nghề luật sư thực sự, trở thành một luật sư sự vụ.

Nhưng do một lúc sơ suất, khi giáo sư giao cho nàng xử lý một hợp đồng thương mại, vì vừa cãi nhau chia tay với bạn trai nên không phát hiện ra lỗ hổng trong hợp đồng, dẫn đến hợp đồng này gây thiệt hại 70.000 bảng Anh cho khách hàng, khiến văn phòng luật của giáo sư mất đi khách hàng lớn này.

Giáo sư đuổi ngươi ra khỏi văn phòng luật, chấm dứt sự nghiệp luật sư của ngươi. Nhưng nếu không thể nhận được báo cáo thực tập đó, không thể được một luật sư cao cấp ký xác nhận, sẽ không thể nhận được giấy phép hành nghề luật sư.

Thấy thời hạn thực tập trong nước sắp kết thúc, mà các văn phòng luật khác đều từ chối tiếp nhận mình, Angie Perlis đành lợi dụng kẽ hở pháp luật trong nước chạy đến Hồng Kông. Ban đầu tưởng người Hồng Kông ngốc tiền nhiều, có thể lừa tiền người Trung Quốc, nhưng không ngờ ở Hồng Kông luật sư đã khắp nơi, thương nhân Trung Quốc tin tưởng luật sư Trung Quốc hơn, các công ty Anh càng không thèm để ý đến một luật sư không có giấy phép như ngươi.

Thậm chí những văn phòng luật Anh cũng không tuyển dụng một tân binh chưa kết thúc thực tập như ngươi. Dù chỉ muốn đi thực tập tại một văn phòng luật sư cao cấp, do luật sư cao cấp không phải là giáo sư hướng dẫn của mình, đều yêu cầu ngươi phải trả 5000 bảng Anh mới chịu sắp xếp cho ngươi thực tập, và sẽ không trả tiền hoa hồng trong thời gian thực tập.

Đoạn trải nghiệm đau thương ở Hồng Kông này khiến Angie Perlis thậm chí đã quyết định, sau khi hết hạn thuê nhà tháng này, nàng sẽ dùng chút tiền tiết kiệm ít ỏi của mình mua một vé tàu, đến các thuộc địa khác của Anh để thử vận may tìm kiếm cơ hội. Nào ngờ ba ngày trước khi hết hạn thuê nhà, ngươi gặp được Tống Thiên Diệu, hay nói đúng hơn là ngươi gặp được xấp tiền lớn kia, khiến cuộc sống ở Hồng Kông của mình lại xuất hiện hy vọng.

- Ngươi phải thuyết phục được ta, ta mới chịu móc tiền ra.

Chương 101. Angie Perlis đăng tràng (3)

Thấy Angie Perlis đứng dậy, Tống Thiên Diệu hơi hài lòng gật đầu, một thân váy đồng phục, một cặp kính gọng đen, nữ nhân này có ngoại hình không tệ, có lẽ không phải người Saxon thuần chủng, ít nhiều pha trộn huyết thống Celtic hoặc Tây Ban Nha, khuôn mặt ngươi không giống như những phụ nữ Anh khác có vài nốt tàn nhang, cũng không có vẻ mặt dịu dàng như phụ nữ Anh, ngược lại sâu sắc và lập thể hơn một chút, hơn nữa còn có một mái tóc dài màu đen hơi đỏ sẫm.

- Ta biết rất nhiều phu nhân của các quan chức đều thành lập công ty trên giấy tờ, cũng biết họ để những luật sư nào giúp họ quản lý công việc, có vài nam luật sư của các văn phòng luật luôn muốn mời ta ăn cơm, ta có thể lấy được thông tin của phu nhân các quan chức Sở Công Thương, sau đó đến tận nhà thăm viếng, phụ nữ thăm viếng phụ nữ thích hợp hơn nam giới thăm viếng phụ nữ. Nếu ngươi muốn tặng một số quà để thể hiện thiện chí, tặng cho phu nhân của quan chức cũng khiến hắn cảm thấy an tâm hơn là tặng cho bản thân hắn.

Angie Perlis cố gắng điều chỉnh một chút suy nghĩ trong đầu, nói với Tống Thiên Diệu những ý tưởng mình có thể nghĩ ra nhanh nhất.

Thậm chí bao gồm cả chuyện một số nam luật sư đã có gia đình từ các văn phòng khác trong tòa nhà này luôn muốn hẹn ngươi cũng nói thẳng ra không giấu giếm.

Tuy nhiên Tống Thiên Diệu dường như không chú tâm nghe kế hoạch của ngươi, mà di chuyển tầm mắt quan sát căn

phòng làm việc này, đặt ánh nhìn vào một chiếc hộp giày ở góc tường bên cạnh cây xanh:

- Ban đêm ngươi ở đâu?

- Nhà thờ Cứu Thế Giám Methodist Hồng Kông, ta nói mình là tín đồ dự bị Giám Lý, nên nhà thờ cho phép ta ở đó.

Khi Angie Perlis nói câu này, dường như còn ngượng ngùng hơn cả lúc trước bị Tống Thiên Diệu phát hiện ngươi không có bằng luật sư, hơi xấu hổ cúi đầu xuống.

Nhà thờ Cứu Thế Giám Methodist ở ngay Trung Hoàn, rất gần tòa nhà Gloucester, là một nhà thờ Anh, khó trách nữ nhân này để một đôi giày trong văn phòng, chắc là giày đế bằng, chuyên dùng để đi bộ sáng tối, đến văn phòng rồi mới đổi thành giày cao gót hiện tại.

- Ta dẫn ngươi đi ăn trưa, sau đó đến khách sạn Doris thuê một phòng ở dài hạn, ngươi thấy thế nào? Nếu ngươi gặp những phu nhân quan chức đó, cũng không thể nói mình ở trong ký túc xá nhà thờ đơn sơ được.

Tống Thiên Diệu thu hồi ánh mắt, nói với người phụ nữ lúc này dường như vô cùng tự trách vì xúc phạm đức tin:

- Không cần tự trách, ngươi cứ xem nó như là sự giúp đỡ của Chúa đối với ngươi khi ngươi sa cơ là được, nếu ngươi thực sự khó xử, ta có thể lấy tên ngươi quyên góp số tiền này cho nhà thờ Cứu Thế Minh Ái.

- Không, vẫn là để ta tự làm thì tốt hơn.

Angie Perlis nghe câu cuối cùng của Tống Thiên Diệu, lập tức ngẩng đầu lên dứt khoát từ chối đề nghị của đối phương:

- Ta sẽ để lại quần áo cũ cho những người cần giúp đỡ, nhưng tiền vẫn là ta tự phân phối thì tốt hơn.

Thấy nữ nhân không chút do dự bước ra từ sau bàn làm việc, xách lấy túi xách và mũ chống nắng của mình, chuẩn bị đi ra ngoài với mình, khóe miệng Tống Thiên Diệu hơi nhếch lên:

- Ngươi dường như chưa hỏi tên ta, cũng chưa hỏi ta làm ăn gì, luật sư Perlis.

Sau khi đội mũ chống nắng lên đầu, Angie Perlis đáp lại Tống Thiên Diệu bằng một nụ cười:

- Điều đó quan trọng sao, thưa ngài?

Tống Thiên Diệu và người phụ nữ cùng bước ra khỏi cửa văn phòng, đi thang máy xuống tầng trệt rồi ra khỏi tòa nhà. Khi thấy Tống Thiên Diệu tiện tay vẫy hai chiếc xe kéo, Angie Perlis cũng khẽ nhếch mép cười:

- Có vẻ như có ngươi cũng giống như ta, chỉ là làm bộ làm tịch thôi. Khác biệt là ta dùng văn phòng, còn có người dùng tiền trong túi.

- Sai rồi, nếu ta muốn làm bộ, ta sẽ thật sự lái một chiếc ô tô ra đây. Ngược lại, không cần phải tốn kém cho ngươi đâu, ngươi không cần suy diễn. Tuy nhiên cô nói đúng một điều, ta và cô thực ra giống nhau, đều chỉ muốn kiếm được nhiều tiền hơn. Xa phu, phiền ngươi chở đến khách sạn Doris.

Tống Thiên Diệu thoải mái tựa lưng vào xe, lấy ra một điếu thuốc châm lửa, cười nhìn sang Angie Perlis trên chiếc xe bên cạnh nói.

…

Tống Thiên Diệu đưa Angie Perlis này trở về khách sạn Doris, giúp nàng đặt một phòng khách sang trọng, rồi lại cùng nàng đến nhà hàng của khách sạn ăn một bữa tối phương Tây thịnh soạn. Đợi người phụ nữ ăn được một lúc, chắc chắn dạ

dày của nàng đã không còn ham muốn với món ngon như lúc mới bắt đầu ăn, Tống Thiên Diệu mới lên tiếng:

- Thương hội Lợi Khang, Chử Hiếu Tín, kinh doanh dược phẩm.

Angie Perlis nuốt miếng thịt gà tây trong súp hạt dẻ xuống, nhẹ nhàng lau miệng, rồi mới ngừng ăn:

- Đây là bữa ăn ngon nhất kể từ khi ta đến Hồng Kông, cảm ơn ngươi đã chiêu đãi, Chử tiên sinh.

- Sai rồi, ta không phải Chử tiên sinh, tại hạ Tống Thiên Diệu, một thư ký, Chử tiên sinh là lão bản của ta.

Tống Thiên Diệu nói với Angie Perlis:

- Cô có biết tại sao ta lại cố ý đưa cô về đây đặt phòng và mời cô ăn một bữa tối phương Tây thịnh soạn không?

- Ta đoán ngươi còn chuẩn bị cho ta một ít tiền, đảm bảo tối nay ta đi ăn tối với nam luật sư sẽ không quá khó xử.

Angie Perlis nói xong, đôi mắt xanh thẳm nhìn về phía Tống Thiên Diệu, khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành nụ cười quyến rũ.

Trong mắt Tống Thiên Diệu rõ ràng có chút thất vọng vì bị đánh bại, hắn ném hộp thuốc lá lên bàn, lấy từ túi áo vest ra ba ngàn đô la Hồng Kông đặt lên mặt bàn, rồi đẩy về phía người phụ nữ:

- Đầu óc ngươi phản ứng nhanh như vậy mà vẫn có thể sống thê thảm tại Hồng Kông như thế này, không dễ dàng.

- Dù có năng lực đến đâu, cũng cần có cơ hội thích hợp mới được, ví dụ như bây giờ, ta còn phải cảm ơn cơ hội ngươi cho.

Angie Perlis cầm ba ngàn đô la Hồng Kông lên, cất vào túi xách của mình.

Tống Thiên Diệu châm một điếu thuốc lắc đầu:

- Ta không đồng ý với câu nói đó, ta cho rằng đó là do năng lực của ngươi chưa đủ, nếu ngươi thực sự có đủ năng lực và trí tuệ, ngươi có thể tự mình tạo ra cơ hội.

- Ví dụ như thế nào?

Chương 102. Biết khó mà lui

Angie Perlis hỏi xong Tống Thiên Diệu, vẫy tay gọi người phục vụ ở xa:

- Phiền ngươi lấy cho ta một hộp thuốc lá nữ Thọ Bách Niên, vị bạc hà.

- Giống như bây giờ, ta chuẩn bị dùng ngươi để tạo ra cơ hội với quan chức Công Thương Thự.

Tống Thiên Diệu đưa hộp diêm bên cạnh cho người phụ nữ nói.

Angie Perlis lắc đầu:

- Vậy ngươi nên cảm ơn vị Chử tiên sinh đó, đã cho ngươi đủ tiền để tiêu xài cho việc này.

- Có cơ hội ta sẽ giới thiệu hắn cho ngươi biết, chờ gặp hắn, ta nghĩ ngươi có thể nhanh chóng kiếm được nhiều tiền hơn, chỉ có điều có thể khác với cách kiếm tiền mà ngươi nghĩ.

Tống Thiên Diệu nói xong nháy mắt với Angie Perlis.

Angie Perlis nhận hộp thuốc lá từ tay người phục vụ, mở bao bì châm một điếu, phụ nữ Anh phần lớn đều hút loại thuốc lá nữ vị bạc hà này, dùng để làm sạch hơi thở sau bữa ăn.

- Háo sắc? Ồ, ta ghét cay ghét đắng loại đàn ông nhìn phụ nữ với ánh mắt dâm dục.

Angie Perlis hút một hơi thuốc lá bạc hà, lắc đầu nói:

- Nếu ta muốn kiếm tiền kiểu đó, đã chẳng phải ăn bánh mì kẹp thịt lâu như vậy, ngay cả một bát súp ngô cũng không có.

- Nhưng dường như ngươi không hề bài xích việc quyến rũ những gã luật sư nam.

Tống Thiên Diệu tò mò nhìn Angie Perlis nói.

Angie Perlis lại lắc đầu nhẹ:

- Tống tiên sinh, từ ‘quyến rũ’ không chính xác, ta chỉ đang thay mặt chủ nhân của mình thu thập một số thông tin thông qua giao tiếp bình thường giữa người với người, ta không bán bất cứ thứ gì của bản thân.

- Vì sức khỏe của Nữ hoàng.

Tống Thiên Diệu nâng ly rượu vang đỏ, không nói gì thêm.

Trong mắt Angie Perlis lóe lên sự tò mò đối với Tống Thiên Diệu, cô cùng nâng ly với hắn:

- Vì sức khỏe của Nữ hoàng, cảm ơn ngài đã chiêu đãi.

Nếu không phải Tống Thiên Diệu có mái tóc đen và làn da vàng, cùng với giọng tiếng Anh nghe giống như mang âm điệu Mỹ, Angie Perlis sẽ nghĩ vị Tống tiên sinh này đúng là một quý ông Anh điển hình, thông minh, lịch thiệp, trầm ổn, quan trọng nhất là trên người hắn toát ra sự tự tin mạnh mẽ.

Một kẻ sống trong vùng đất thuộc địa bị người Anh kiểm soát, ngay cả những luật sư Hoa kiều thuộc tầng lớp tinh hoa, cô cũng chưa từng thấy ai có sự tự tin như vậy đối với người Anh, dù bản thân chỉ là một người Anh nghèo.

Hắn dường như hoàn toàn không lo lắng ta sẽ cầm số tiền này bỏ trốn, hoặc nói hắn cũng chẳng lo lắng, ta sẽ dùng số tiền này liên kết với luật sư hoặc quan chức, để lừa lấy nhiều tiền hơn từ tay hắn.

Điều này không bình thường, Angie Perlis vừa nhìn Tống Thiên Diệu vừa phán đoán trong lòng, cô là một sinh viên xuất sắc tốt nghiệp từ trường luật, một nhân tài đáng lẽ phải trở

thành luật sư, nàng giỏi phát hiện ra các sơ hở của người khác từ giấy tờ hoặc cuộc đối thoại.

Nhưng bây giờ cô cảm thấy trong những lời nói của Tống Thiên Diệu khi trò chuyện với nàng, hoàn toàn không lo lắng hoặc thậm chí có thể nói trong lời nói có chút ám chỉ nhẹ rằng nàng có thể đi lừa lấy tài sản…

Tên khốn này hoặc là một kẻ lừa đảo thực sự, chuẩn bị lừa ta, hoặc là đã nghĩ ra cách ứng phó tự tin nếu ta làm điều gì có hại cho lợi ích của hắn, và thuận nước đẩy thuyền.

- Ngươi vừa đang khiêu khích ta.

Angie Perlis nhìn thẳng vào mắt Tống Thiên Diệu, đột nhiên lên tiếng.

Tống Thiên Diệu suýt phun rượu vang chưa nuốt xuống vào mặt đối phương, hắn nuốt xuống rồi ho khan hai tiếng, dùng khăn ăn lau chút rượu trên môi:

- Ta không cảm thấy mình hiện giờ có tâm trạng đi khiêu khích phụ nữ.

- Những lời ngươi vừa nói, không phải khiêu khích phụ nữ, mà là cố tình khiêu khích người đang cần tiền trước mặt ngươi, bất kể nam hay nữ, ngươi cố ý nói với ta, chỉ cần có đủ trí tuệ và năng lực, có thể tạo ra cơ hội, ta đã động lòng, ta biết ngươi cố ý nói vậy, ngươi chắc chắn đã dùng cách này hại nhiều kẻ tham lam. Ta sẽ không mắc bẫy của ngươi.

Angie Perlis cuối cùng thậm chí thở phào nhẹ nhõm, thoát khỏi những cám dỗ mà nàng tự phóng đại từ Tống Thiên Diệu:

- Ta rất vui vì mình là một luật sư lý trí hơn cảm tính.

- Không đến mức như ngươi nói đâu.

Tống Thiên Diệu lần thứ hai cảm thấy thất bại trong bữa trưa này, cười cười:

- Ta không khiêu khích ngươi, chỉ nói thật lòng, chẳng lẽ ngươi không đồng ý rằng, trí tuệ và năng lực có thể tạo ra cơ hội?

- Những kẻ đồng tình với ngươi, có lẽ giờ đây đang hối hận không kịp vì bị ngươi lừa gạt. Ngươi cố tình chỉ nói câu này, nhưng lại không đề cập đến một tiền đề quan trọng, đó là thời gian, dưới tiền đề thời gian chính xác.

Angie Perlis nghiêm túc nói với Tống Thiên Diệu:

- Ngươi không nói ra tiền đề này, chính là đang khiêu khích những kẻ tham lam, mở rộng dục vọng của bọn họ, khiến họ chủ động tưởng tượng rằng hiện tại là thời gian tốt nhất, là cơ hội tốt nhất.

Nghĩ đến Nhan Hùng và Trần A Thập trước đây, Tống Thiên Diệu thầm thở dài trong lòng, nếu hai tên đó có được một nửa trí tuệ của ả người Anh này, cũng không đến nỗi một kẻ đi canh hồ nước, một kẻ mất đi công việc bến tàu của Lợi Khang.

- Ngươi không phủ nhận.

Thấy Tống Thiên Diệu không lập tức mở miệng giải thích, Angie Perlis lập tức nói tiếp.

- Ta cũng không thừa nhận, ta chỉ thích cho người khác một chút khích lệ mà thôi.

Tống Thiên Diệu nhe răng cười với Angie Perlis, lộ ra hàm răng trắng bóng và nụ cười rạng rỡ:

- Ngươi có thể đặt cuộc hẹn với luật sư nam ở đây vào buổi tối, ta sẽ ngồi uống cà phê ở quán cà phê chờ ngươi và tiện thể thanh toán giúp ngươi, ta còn có việc khác, đi trước đây.

- Để ta đoán trúng suy nghĩ của ngươi, nên ngươi không định tốn công suy nghĩ về ta nữa.

Angie Perlis bỗng nhiên cảm thấy phấn khích vì đã đánh bại gã đàn ông đối diện, nói với Tống Thiên Diệu đang kéo ghế đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tống Thiên Diệu dừng lại một chút, nhìn lại Angie Perlis, từ từ giơ ngón cái lên nói:

- Tiếng Trung có một từ, gọi là tri nan nhi thoái, ngươi rất lợi hại, thưa nữ sĩ.

Angie Perlis mỉm cười vui vẻ trên khuôn mặt, dường như lúc này câu nói và ngón cái giơ lên của Tống Thiên Diệu là lời khen ngợi tốt nhất dành cho nàng.

Chương 103. Phúc tinh (1)

Ngủ một giấc trưa trong phòng khách của mình, chiều thức dậy đến quán cà phê của khách sạn gọi một ly cà phê, sau đó Tống Thiên Diệu mở sổ tay ra, cầm bút lên, vẽ nguệch ngoạc trên đó, nhìn dáng vẻ chăm chú của hắn, khiến mấy người Anh tò mò đi qua đứng bên cạnh quan sát, họ tưởng Tống Thiên Diệu là một người yêu thích phác họa, nhưng khi nhìn thấy trên đó chỉ có từ tiếng Anh và chữ Hán, họ tự cười nhạo rồi bỏ đi.

Thực ra Tống Thiên Diệu đang thiết kế danh thiếp, ở Hồng Kông những năm 50, danh thiếp không phải là thứ mới mẻ gì, nhưng người sử dụng cũng không nhiều, chỉ có những nhân vật nổi tiếng trong xã hội, quan chức chính phủ cao cấp, đại gia giàu có mới đặt làm danh thiếp riêng cho mình, ngay cả lão bản Chử Hiếu Tín của Tống Thiên Diệu cũng chưa từng nghĩ đến việc thiết kế danh thiếp cho mình, bởi vì hắn không có nhiều cuộc giao tiếp trong giới kinh doanh, những người hắn quen biết trong giới ăn chơi, đưa danh thiếp cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng Tống Thiên Diệu đã muốn hẹn gặp quan chức Anh của Công Thương Thự để ăn cơm, tất nhiên phải chuẩn bị một số danh thiếp, đối với những kẻ giang hồ thô lỗ như Kim Nha Lôi, Trần A Thập thì không cần dùng đến, nhưng đối với người Anh coi trọng các quy tắc chi tiết, thì nhất định phải làm đủ trò.

Hồng Kông vẫn chưa có công ty thiết kế thực sự, các ấn phẩm in ấn thông thường đều do xưởng in giúp thiết kế và sắp xếp đơn giản, vì vậy lúc này biển hiệu tiếng Trung và thậm chí

cả danh thiếp của các cửa hàng ở Hồng Kông phần lớn đều có phong cách gần giống nhau, chỉ khác nhau ở kiểu dáng ngang dọc, font chữ là khải thư hay hành thư.

Đó là vì những cửa hàng này thường tìm đến xưởng in có công nhân đồng hương để làm biển hiệu danh thiếp, có thể tiết kiệm được một chút chi phí nhờ tình đồng hương. Nhưng Tống Thiên Diệu thì chuẩn bị đến đơn vị in ấn chính thức của chính quyền thuộc địa Hồng Kông, Cục In ấn Khoa Hành chính Bố Chính Ty để nhờ làm danh thiếp.

Chính quyền thuộc địa không có nhiều văn bản cần in ấn trong một năm, nhưng cũng không thể để thiết bị in rảnh rỗi, nên họ cũng nhận in ấn từ bên ngoài. Tuy nhiên, thông thường chỉ có những công ty Anh hoặc công ty nước ngoài mới nhờ Cục In ấn giúp đỡ, còn người Trung Quốc ư? Lúc đó đa số người Trung Quốc có suy nghĩ rất đơn giản, thà để đồng hương kiếm tiền của mình còn hơn để quỷ tây kiếm.

Vì vậy, dịch vụ in ấn bên ngoài của Cục In ấn luôn rất vắng vẻ. Nhưng thẳng thắn mà nói, những người làm chế bản trong Cục In ấn giỏi hơn rất nhiều so với phần lớn các xưởng in của người Hoa. Không có gì khác, nhân viên Cục In ấn là công chức chính quyền thuộc địa Hồng Kông, muốn vào đó tìm việc, ít nhất cũng phải thực sự hiểu về in ấn, hiểu về thiết kế mới được. Quan trọng nhất là, những người đó thường xuyên thiết kế danh thiếp cho bọn quỷ tây Anh, biết khẩu vị của chúng, sẽ không xảy ra chuyện cười "vỏ hộp diêm".

Cái gọi là chuyện cười "vỏ hộp diêm", là khi một viên chức chính quyền Hồng Kông Anh nhận được danh thiếp của một thương nhân Hoa, đã hỏi một cách khó hiểu:

- Anh đưa tôi một vỏ hộp diêm để làm gì?

Bởi vì đa số danh thiếp của thương nhân Hoa chỉ là nền trắng chữ đen, đơn giản liệt kê tên thương hiệu của mình, thêm

họ tên, số điện thoại và địa chỉ là được. Thứ nhất trên đó không có tiếng Anh, thứ hai, cách sắp xếp họ tên, thương hiệu, địa chỉ v.v. rất giống với chữ trên vỏ hộp diêm bán trên đường phố Hồng Kông lúc bấy giờ.

Sau khi soạn xong bản nháp, hắn đứng dậy ra ngoài bắt xe đến Cục In ấn. Sau khi đưa cho nhân viên trực ban 20 đồng tiền boa, đơn hàng của Tống Thiên Diệu được sắp xếp cho công nhân bắt tay vào việc ngay lập tức.

Tống Thiên Diệu chán nản mua vài cuốn sách ở hiệu sách bên cạnh Cục In ấn để giết thời gian.

Một tiếng rưỡi sau, Tống Thiên Diệu mới cầm ba hộp danh thiếp đã được thiết kế và in xong trở về khách sạn Doris.

Khi về vừa hay gặp Chử Hiếu Tín đang chuẩn bị về phòng thay quần áo rồi đi chiều chuộng ca nữ. Chử Hiếu Tín hiếm khi tò mò kéo Tống Thiên Diệu về phòng mình, đặc biệt hỏi hắn về vấn đề Chử Hiếu Trung đột nhiên thay đổi thái độ với mình.

- Nếu đại ca của ta không phải đang chuẩn bị hãm hại ta, thì chắc là bị quỷ nhập.

Chử Hiếu Tín vừa thắt cà vạt trước gương vừa nói với Tống Thiên Diệu:

- Ngày thường nói một câu có thể khiến ta khó chịu cả người, bây giờ lại ôn hòa vui vẻ với ta, oa, ngươi chưa tận mắt thấy, nếu không chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

- Không cần lo lắng cho Trung thiếu, hắn tạm thời sẽ không sinh lòng nghi kỵ với ngươi đâu.

Tống Thiên Diệu dựa vào bức tường bên cạnh, ngậm điếu thuốc nhìn Chử Hiếu Tín trong gương nói.

Chử Hiếu Tín nhìn Tống Thiên Diệu qua gương:

- Tại sao? Chỉ vì hắn đồng ý cho ngươi thanh trừ những người của Lợi Khang sao?

- Đương nhiên không phải, Trung thiếu là người thông minh, nếu là trước đây, có lẽ hắn vẫn sẽ nói như vậy, nhưng sau này thì không, bởi vì ngươi đã khác với trước đây rồi.

Tống Thiên Diệu hút một hơi thuốc, cười cười nói với Chử Hiếu Tín:

- Bây giờ ngươi có một thư ký đầu óc đầy mưu mô quỷ kế giúp ngươi đề phòng hắn.

- Có ai lại tự nói mình đầu óc đầy mưu mô quỷ kế chứ. Này, tối nay đến Lệ Trì Hoa Viên không?

Chử Hiếu Tín nghe giọng điệu tự đại của Tống Thiên Diệu, nhếch môi cười cười, mặc áo vest vào rồi nói với Tống Thiên Diệu:

- Nghe nói có mấy ca kỹ mới đến.

- Không đi, tối nay phải đợi tin tức từ phía Công thương thự ở quán cà phê.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc nói với Chử Hiếu Tín:

- Ta tìm được một nữ luật sư quỷ muội.

- Thật hay giả vậy? Không phải đã tiêu hết 3 vạn mới câu được chứ? Có đủ xinh đẹp không?

Chử Hiếu Tín vừa nghe bốn chữ nữ luật sư quỷ muội, lập tức hứng thú.

Chương 104. Phúc tinh (2)

Tống Thiên Diệu nhìn vẻ mặt hứng thú của Chử Hiếu Tín, cười nói:

- Xinh thì khá xinh, chỉ là đầu óc quá thông minh, giao tiếp rất phiền phức, ngươi có muốn thử không?

- Không có thời gian, ta sợ nhất là phiền phức. Nếu muốn xem quỷ muội, chi bằng đi xem mấy con quỷ muội nhảy múa ở Lệ Trì Hoa Viên là xong. Dùng tiền giải quyết là nhẹ nhàng nhất. Ngay cả ngươi cũng thấy phiền phức, muốn đẩy cho ta? Ta mới không mắc lừa.

Chử Hiếu Tín do dự một chút, cuối cùng vẫn không gật đầu.

Tống Thiên Diệu hiểu ý gật gật đầu:

- Vậy qua vài ngày hẹn quan viên công thương thự ăn cơm, đến ngoài cửa lớn khoa hành chính bố chính ty thự tuyển người, Tín thiếu có muốn đi không?

- Có nhất định phải ta đi mới được không? Nếu ngươi có thể tự mình giải quyết, cứ tự quyết định. Nếu thực sự cần kéo lá cờ của ta, ta sẽ ra mặt.

Chử Hiếu Tín vỗ vỗ vai Tống Thiên Diệu:

- Lão đầu và đại ca ta đều nói ngươi là phúc tinh của ta, bảo ta đối xử tốt với ngươi một chút.

- Ta đâu phải đàn bà, cần gì phải nói mùi mẫn thế? Tiền tiêu vặt có đủ không?

Tống Thiên Diệu làm bộ rùng mình, gạt tay Chử Hiếu Tín ra.

Nhưng trong lòng lại hơi cảm động, vị lão bản này có thể nói ra hắn là lá cờ, lại để Tống Thiên Diệu tự quyết định, e rằng sự tin tưởng giữa chủ và tớ này đã đủ tuyệt đối rồi. Chử Hiếu Tín biết năng lực của mình không đủ, thứ có giá trị nhất chính là lá cờ thiếu gia nhà họ Chử, có thể thẳng thắn nói ra với Tống Thiên Diệu, là đã nhận thức rõ về bản thân, cũng nhận thức rõ về Tống Thiên Diệu.

- Oa, một đêm không gặp, ngươi đã thành đại phú ông, lại đủ tư cách hỏi ta có đủ tiền tiêu vặt không?

Chử Hiếu Tín tò mò nhìn Tống Thiên Diệu hỏi một câu.

Tống Thiên Diệu nháy mắt với hắn:

- Tối qua vô tình lại có người tặng một khoản tiền, có thể không nhiều, nhưng năm sáu vạn ta nghĩ chắc là có, nếu ngươi thiếu tiền, ta cho ngươi mượn nhé?

- Cần gì phải khoa trương thế, ta vừa khen ngươi là phúc tinh, ngươi đã nói ngươi hiện có tiền vào tài khoản. Nhưng ta là lão bản của ngươi, ta mượn tiền thư ký của mình, truyền ra ngoài ta còn dám gặp người nữa không? Để dành tán tỉnh vị luật sư quỷ muội kia đi.

Chử Hiếu Tín ha hả cười:

- Lão đầu ta tối qua cho năm ngàn đồng, uống rượu nghe nhạc là đủ rồi.

…

Sau khi Chử Hiếu Tín rời đi, Tống Thiên Diệu đến quán cà phê gọi một phần điểm tâm kiểu Tây làm bữa tối, vừa uống cà phê vừa bắt đầu lật xem cuốn sách mua từ cục in ấn chiều nay. Lúc này trong tay hắn là một cuốn sách nguyên bản tiếng Anh

“Hoa Cúc và Thanh Kiếm”, cuốn sách này ban đầu là một báo cáo điều tra phân tích do nhà nhân chủng học Mỹ Ruth Benedict thực hiện theo lệnh của chính phủ Mỹ, nhằm phân tích, nghiên cứu xã hội Nhật Bản và tính cách dân tộc Nhật Bản, mục đích là hướng dẫn Mỹ cách quản chế Nhật Bản sau khi thua trận. Sau khi xuất bản năm 46, nó đã gây ra một cơn sốt lớn, nhiều quốc gia đã từng thông qua cuốn sách này để hiểu về tính cách xã hội dị hình mâu thuẫn của Nhật Bản.

Kiếp trước Tống Thiên Diệu đã từng đọc một phần bản tiếng Trung lúc rảnh rỗi, kiếp này vừa hay dùng bản tiếng Anh để giết thời gian.

Đang lúc Tống Thiên Diệu cảm thấy bất an vì câu nói hùng hồn của những kẻ theo chủ nghĩa quân phiệt Nhật Bản trong sách:

“Lấy huấn luyện của chúng ta đối kháng với ưu thế về số lượng của quân địch, lấy máu thịt của chúng ta đối kháng với thép của quân địch.”

Angie Perlis đã ngồi xuống ghế đối diện hắn.

Tống Thiên Diệu úp sách lại đặt trên bàn, nhìn về phía Angie Perlis. Đôi khi người thông minh thực sự không cần người khác nhắc nhở quá nhiều, ví dụ như lúc này Angie Perlis đã thay một chiếc váy liền thân thắng eo thấp bằng lụa trắng viền hồng, chân mang tất thủy tinh, chân đi một đôi giày sandal cổ điển gót thấp. Có lẽ vì đã uống rượu trong bữa tối, lúc này cổ trắng ngần của Angie Perlis ẩn hiện một màu đào hồng.

Toàn thân ngồi đối diện, văn nhã, nghệ sĩ, hơi quyến rũ nhưng lại giữ phong cách cổ điển, Tống Thiên Diệu không biết đàn ông Anh có phải đều thích phụ nữ vô tình để lộ ra phong tình như vậy không, nhưng nói thẳng ra, thực ra loại quyến rũ kín đáo muốn che giấu lại càng lộ rõ này, hắn đủ khiến Chử

Hiếu Tín hối hận vì phiền phức mà không đến đây gặp vị nữ luật sư quỷ muội này.

- Cục Quản lý Công thương mới có một phó cục trưởng tên là Patrick Mason, 40 tuổi, tên tiếng Trung là Thạch Trí Ích, trước đây từng giữ chức Cục trưởng Cục Sự vụ Thành phố, cục trưởng Cục Quản lý Công thương cũ đã về Luân Đôn báo cáo công tác tháng trước, nhưng cả Luân Đôn và Phủ Tổng đốc đều chưa bổ nhiệm người mới vào vị trí cục trưởng, nghe nói vị phó cục trưởng Thạch Trí Ích này tháng sau sẽ được thăng lên một cấp - Quan học sinh..

Angie Perlis dùng một tay chống cằm, hơi nghiêng mặt nhìn Tống Thiên Diệu nói.

Đây là tin tức cô ấy nhận được từ miệng một nam luật sư trong bữa tối hôm nay, hay nói cách khác, là tin tức được sàng lọc từ một đống thông tin, cho rằng phù hợp với yêu cầu của Tống Thiên Diệu.

- Phục vụ, làm phiền chuẩn bị giúp vị tiểu thư xinh đẹp này một ly cà phê, không cần cho đường và sữa.

Tống Thiên Diệu không đáp lại lời Angie Perlis, mà trước tiên gọi người phục vụ giúp Angie Perlis gọi một ly cà phê nóng, rồi mới nhìn về phía Angie Perlis nói:

- Tuy uống cà phê sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ, nhưng theo trải nghiệm cá nhân, ta cho rằng cà phê đắng ít nhiều có tác dụng giải rượu.

- Nếu tóc và da của ngươi biến thành giống ta, ta còn tưởng ngươi là người Anh.

Angie Perlis sau khi uống rượu, so với lúc buổi sáng, càng thêm hoạt bát và duyên dáng.

Tống Thiên Diệu cầm sách lên tiếp tục đọc:

- Thực ra ta cũng không ngờ, phụ nữ Anh được báo chí gọi là bảo thủ lại nói chuyện thẳng thắn như vậy, thông thường chẳng phải tán gẫu nửa giờ về thời tiết mới vào chính đề sao?

- Thừa lúc ta còn tỉnh táo, hỏi nhanh đi, Tống, chậm một chút nữa ta sẽ ngủ mất.

Angie Perlis hạ thấp giọng nói với Tống Thiên Diệu.

Chương 105. Thạch Trí Ích

Tống Thiên Diệu đặt sách xuống, nhìn vị nữ luật sư trước mặt:

- Ta vừa nói ngươi nói chuyện thẳng thắn, bây giờ ngươi lại cần ta hỏi? Ngươi chắc chắn không muốn uống ly cà phê rồi nói chuyện?

- Đây chính là sự e thẹn của ta - một phụ nữ Anh, nhất định phải đợi quý ông mở lời hỏi.

Angie Perlis nói.

Tống Thiên Diệu xác định đối phương không phải giả vờ say để trêu chọc mình, nhìn thẳng vào mắt nàng liền nói:

- Được rồi, về tất cả những gì ngươi biết về vị phó cục trưởng Thạch Trí Ích này, nói thêm một câu, tạo hình của ngươi tối nay rất đẹp.

Sau khi người phục vụ mang đến một ly cà phê đắng rồi rời đi, Angie Perlis mới mở miệng nói:

- Hắn và phu nhân đều là hội viên của Hội Hồng Kông, bản thân hắn là hội viên của Câu lạc bộ Du thuyền Hoàng gia Hồng Kông, phu nhân hắn là hội viên của Hiệp hội Làm vườn Hoàng gia Hồng Kông, họ có ba con trai một con gái, tất cả đều sống ở Hồng Kông, ta vừa đủ tư cách vào Tòa nhà Hội sở Hồng Kông, cũng có thể tham gia Hiệp hội Làm vườn, sau đó ngươi hoặc vị Chử tiên sinh kia, có thể gặp vị phó cục trưởng này tại Câu lạc bộ Du thuyền.

- Không có quan chức Anh nào thấp hơn phó cục trưởng sao? Kết giao với một phó cục trưởng, lần đầu gặp mặt không

có mười mấy vạn làm nền, dù là một lời hứa suông cũng không lấy được.

Tống Thiên Diệu xoa xoa mi tâm nói.

Hắn không phải nói Angie Perlis làm không đủ tốt, chỉ là vị phó cục trưởng này có địa vị hơi cao. Tuy Hồng Kông vẫn quen gọi Cục Quản lý Công thương nghiệp là Sở Công thương, nhưng thực tế, Cục Quản lý Công thương nghiệp cao hơn Sở Công thương một cấp.

Sở Công thương mà Tống Thiên Diệu gọi, nói nghiêm túc, chỉ có thể tính là Sở Hải quan trực thuộc Cục Quản lý Công thương nghiệp. Giống như Tống Thiên Diệu thực tế chỉ cần kết giao với một vị khoa trưởng phụ trách hải quan, nhưng hiện giờ Angie Perlis lại giới thiệu cho hắn một vị phó cục trưởng phụ trách hải quan, hơn nữa là phó cục trưởng sắp chính thức, đã được coi là nhân vật sắp bước vào tầng lớp quan chức cấp cao của chính quyền thuộc địa Hồng Kông.

Chỉ nghe những thông tin Angie Perlis nói ra, thành viên Hội Hồng Kông, hội viên Câu lạc bộ Du thuyền Hoàng gia Hồng Kông, hai hiệp hội này không phải muốn gia nhập là được. Hội Hồng Kông, trụ sở ở tòa nhà Hội Hồng Kông bên quảng trường Nữ hoàng ở Trung Hoàn, chỉ cho phép người da trắng Anh quốc vào, ngay cả người da vàng quốc tịch Anh cũng không đủ tư cách.

Hơn nữa người da trắng Anh bình thường dẫn gia đình hoặc bạn bè đến tòa nhà hội sở thưởng thức món ngon thì không sao, nhưng những hoạt động giao tiếp hay giải trí riêng tư hơn chỉ mở cho hội viên. Muốn trở thành hội viên Hội Hồng Kông, người xin gia nhập phải có hội viên làm người giới thiệu, sau đó người xin gia nhập cần đóng phí gia nhập khoảng 100.000 đô la Hồng Kông, phí hàng năm lên đến 10.000 đô la Hồng Kông, và mua trái phiếu do hội sở phát

hành với một số tiền nhất định, thường là vài chục vạn đô la Hồng Kông.

Người da trắng Anh quốc đáp ứng những điều kiện này mới có thể trở thấy thành viên Hội Hồng Kông, về cơ bản đó là nơi người Anh giàu có và quan chức cấp cao cấu kết hợp pháp, và vĩnh viễn không mở cửa cho người Trung Quốc.

Câu lạc bộ Du thuyền Hoàng gia Hồng Kông thì cho phép người Trung Quốc gia nhập, nhưng điều kiện tiên quyết là người gia nhập, dù là người Anh hay người Trung Quốc, phải có một chiếc du thuyền có thể thường xuyên tham gia các cuộc đua hoặc hoạt động hàng hải do hội du thuyền tổ chức.

Hai hiệp hội này đều không phải những quan chức cấp trung của chính quyền thuộc địa Hồng Kông có thể chơi nổi, đồng thời, có thể gia nhập hai hiệp hội này, những quan chức cấp trung đó tự nhiên sẽ không được đối phương để mắt tới.

- Vị phó cục trưởng này vừa mới nhậm chức, cũng vừa mới gia nhập Hội Hồng Kông, sau khi đóng phí hội viên và mua trái phiếu, đã không còn tích lũy gì, ta nghĩ hắn hẳn muốn bù đắp tổn thất của mình, bây giờ đầu tư càng nhiều, sau này thu về càng lớn.

Angie Perlis nhẹ nhàng khuấy cà phê, mở miệng nói.

- May là tối qua ta vừa có một khoản tiền nhàn rỗi, không thì tiền gặp mặt lần đầu cũng không lấy ra nổi.

Tống Thiên Diệu hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên sắc bén:

- Chính là hắn, đừng nói ta khiêu khích ngươi, cơ hội phải tự mình tạo ra, không có thời gian thích hợp, thì dùng đủ tiền để biến thành thời gian thích hợp.

…

- Cần ta làm gì?

Angie Perlis cảm thấy sự thay đổi trong ánh mắt của người đàn ông Trung Quốc trẻ tuổi này trong chớp mắt vừa rồi rất quyến rũ:

- Ngươi không sợ ta lừa tiền của ngươi sao?

- Loại phó cục trưởng háu ăn này, ngươi lừa không nổi đâu.

Tống Thiên Diệu lấy ra một hộp danh thiếp từ cặp tài liệu của mình đẩy về phía Angie Perlis:

- Chiều nay ta chuẩn bị giúp ngươi, ngày mai đi gặp những phu nhân phó cục trưởng đó, có lẽ sẽ dùng được.

Angie Perlis nhẹ nhàng đẩy mở nắp hộp danh thiếp bằng gỗ, theo nắp được đẩy ra, một tấm danh thiếp bị lấy ra.

- Hương bạc hà.

Angie Perlis khẽ hít một mùi hương bạc hà khi mở hộp đựng danh thiếp. Nàng nhẹ nhàng cầm lấy tấm danh thiếp dọc, mặt trước chỉ có hai chữ cái AP màu tím đậm, phía dưới là tên đầy đủ bằng tiếng Anh màu đen. Đặc biệt, nền của tấm danh thiếp không phải màu trắng hay đen thông thường, cũng không in huy hiệu hay hoa văn rườm rà kiểu Anh, mà là màu da cừu cũ kỹ, với một vài đường hoa văn Romanesque được in bằng màu tối gần với màu nền - kiểu hoa văn được giới thượng lưu Anh thời Phục Hưng ưa chuộng.

Lật mặt sau danh thiếp, phía dưới có ba đường màu xanh đỏ trắng giống màu cờ Anh chạy ngang qua. Phía trên các đường màu, lớn nhất vẫn là tên của cô, bên trên tên là ba dòng chữ xếp ngang, cỡ chữ giảm dần, lần lượt là tên công ty, địa chỉ công ty và số điện thoại công ty. Còn chức danh Trưởng phòng Pháp chế thì được xếp dọc ở cuối ba dòng chữ trên.

Chương 106. Thiếu tiền

Không câu nệ sự đối xứng của danh thiếp kiểu cũ, nhưng cách sắp xếp khiến người ta nhìn rất thoải mái. Thiết kế tinh tế nhất là mặt trước danh thiếp chỉ có tên, không in bất kỳ thông tin nào khác, khi đưa danh thiếp cho người khác sẽ không lộ ra chút khoe khoang nào, mà cần người nhận tự lật mặt sau mới thấy được các thông tin khác.

- Tôi đã nhờ khách sạn chuẩn bị một ít tinh dầu bạc hà dùng để ướp hương quần áo, rồi niêm phong những tấm danh thiếp này cùng tinh dầu bạc hà suốt một buổi chiều, mới khó khăn lắm mới xông ra được chút hương thơm.

Tống Thiên Diệu nói:

- Chức danh Trưởng phòng Pháp chế công ty Lợi Khang Thương Mại này, ta đoán sẽ hữu dụng hơn cái danh xưng Lawyer của ngươi, ít nhất là trong thái độ của những người Anh đối với cô.

- Có ai từng nói với ngươi rằng ngươi thực ra nên học thiết kế kiến trúc hoặc thiết kế thời trang không? Rất tinh tế.

Angie Perlis vừa nghịch tấm danh thiếp trong tay vừa nói:

- Ngươi đã từng lớn lên ở Anh?

- Nếu ta là ngươi, ta sẽ không hỏi tiếp nữa, mà sẽ về phòng, khóa cửa lại, ngủ một giấc thật ngon, rồi sáng mai thức dậy nghĩ xem nên gặp phu nhân phó cục trưởng kia như thế nào.

Tống Thiên Diệu đứng dậy khỏi ghế, cất túi xách và sách của mình, đưa tay ra với Angie Perlis:

- Ta có thể đưa ngươi đến tận cửa phòng.

- Cảm ơn.

Angie Perlis trong bữa tối hôm nay để lấy thêm thông tin đã uống khá nhiều rượu vang, không từ chối bàn tay Tống Thiên Diệu đưa ra, tự nhiên nắm lấy, hai người cùng bước ra khỏi quán cà phê, đi về phía khu phòng khách.

Đưa Angie Perlis đến tận cửa phòng một cách lịch thiệp, Tống Thiên Diệu chúc nữ luật sư đang rất chăm chỉ thu thập thông tin này ngủ ngon rồi quay người rời đi.

Dù nữ luật sư hôm nay ăn mặc gợi cảm kín đáo, nhưng Tống Thiên Diệu hoàn toàn không có tâm trạng tán tỉnh, hiện giờ hắn cần tiền, tuy rằng chỗ Lâu Phượng Vân có tiền của hắn, nhưng chuyện này, cho dù hắn muốn lấy tiền ra trước tiên cũng phải cho Chử Hiếu Tín biết mới được. Ra khỏi khách sạn ngồi lên xe kéo, Tống Thiên Diệu vội vã đến Lệ Trì Hoa Viên ở Bắc Giác.

Ở đại sảnh vẫn là vị Kim quản lý đầu to đang tiếp đón khách, thấy Tống Thiên Diệu bước vào, Kim quản lý cười hì hì đi tới:

- Tống thư ký buổi tối tốt lành, là tự đến giải trí hay là gặp Tín thiếu?

- Lão bản đang giải trí ở đây, ta - một thư ký muốn vui vẻ cũng không đến đây, phiền Kim quản lý dẫn ta đi gặp Tín thiếu.

Tống Thiên Diệu lịch sự mỉm cười đáp lại vị Kim quản lý này một câu.

Theo sau Kim kinh lý, Tống Thiên Diệu bước vào vũ trường. Lúc này, trên sân khấu chính giữa vẫn còn ca nữ và vũ nữ đang biểu diễn. Thỉnh thoảng có công tử nhà giàu lớn tiếng gọi người hầu mang hoa lên. Kim kinh lý dẫn Tống Thiên Diệu đến vị trí hàng đầu. Chử Hiếu Tín ngồi ở chính giữa bàn

trà, lúc này xung quanh hắn có vài người trẻ tuổi đang ngồi vây quanh. Cô gái tên Trần Chu Đề mà Tống Thiên Diệu đã gặp trước đó giờ đang ngồi e ấp bên cạnh Chử Hiếu Tín, thỉnh thoảng giúp mọi người mời rượu.

- A Diệu? Sao giờ này mới đến đây? Chẳng lẽ là khoe khoang ngươi đã giải quyết xong luật sư quỷ muội kia? Không giống lắm nhỉ?

Chử Hiếu Tín vốn đang trò chuyện với đồng bọn bên cạnh, thấy Tống Thiên Diệu đi dọc theo lối đi, liền hào hứng vẫy tay với hắn:

- Lại đây ngồi.

Nói xong còn cố ý vẫy tay với Trần Chu Đề bên cạnh:

- Chu Đề à, ngươi ra hậu trường giúp A Diệu giới thiệu một tỷ muội đi, nhìn bộ dạng thần thanh khí sảng của hắn, biết ngay là chưa được gì, dù là uống rượu hay ra ngoài chơi, đều tính cho ta.

- Có vài chuyện muốn nói chuyện với Tín thiếu một chút.

Tống Thiên Diệu đi tới, trước tiên nói lời cảm ơn với Trần Chu Đề đã đứng dậy nhường chỗ, rồi mới ngồi xuống bên cạnh Chử Hiếu Tín mở lời nói.

Chử Hiếu Tín không vội hỏi, mà ôm vai Tống Thiên Diệu một cái để thể hiện sự thân mật, tay kia nâng ly rượu nói với những người bạn khác:

- A Diệu, Tống Thiên Diệu, thư ký của ta, khi không tìm được ta thì đến thương hội tìm hắn là được, chỉ cần không phải lên giường với phụ nữ, bất cứ chuyện gì nói với hắn cũng như nói với ta vậy.

Đợi Tống Thiên Diệu uống một vòng bia với mấy công tử nhà giàu đang ồn ào chào hỏi mình, Chử Hiếu Tín mới hỏi

hắn:

- Nếu ngươi đến đây, sao không nói trước với ta một tiếng ở khách sạn, ta sẽ bảo tài xế đưa ta xong rồi đi đón ngươi, tìm ta có chuyện gì?

- Thiếu tiền.

Tống Thiên Diệu giơ tay với Chử Hiếu Tín:

- Thiếu rất nhiều tiền.

Gương mặt hơi say của Chử Hiếu Tín khựng lại:

- Không thể nào chứ? Cô luật sư quỷ muội kia tốn kém đến thế sao? Chiều tối còn hào hứng nói muốn cho ta vay tiền, giờ lại thành kẻ cùng đường? A Diệu, tán gái đâu phải như vậy, ngoài tiền, ngươi không thể dùng chút tâm sao?

- Phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp, ta muốn để Lợi Khang kết nối với hắn, nhưng phó cục trưởng không phải là cục trưởng Cục Hải quan hay nhân viên, không phải loại có thể dùng vài vạn đô là đuổi đi được, lần đầu gặp mặt ước chừng phải mất mấy chục vạn, có cách nào không? Nếu không thì ta tự đi giải quyết, nhưng nếu ta lấy tiền ra, sau này Chử hội trưởng biết được, có thể sẽ nổi giận, vậy có tính là ta mượn ngươi không?

- Ta chọn, vài vạn đô đủ để ta qua hai tháng nữa mua Nhan Hùng từ Sa Đầu Giác về, trong miệng ngươi, lại chỉ đủ để gặp một lần?

Chử Hiếu Tín sững người, mang theo men say nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu hỏi.

Tống Thiên Diệu cầm điếu thuốc trên bàn châm lửa:

- Lão đại, đó là phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp, hơn nữa sắp lên cục trưởng, ngang hàng với cục trưởng Cục Cảnh vụ, cảnh sát trưởng đấy, muốn nịnh bợ loại

người đó thì ít nhất cũng phải là cấp tổng Hoa thám của cảnh sát mới đủ tư cách, gặp một lần vài vạn đô ta còn thấy chưa chắc đã đủ.

Chương 107. Thứ lỗi (1)

Chử Hiếu Tín cũng lấy một điếu thuốc ngậm trên môi, đợi Tống Thiên Diệu giúp hắn châm lửa mới nói:

- Chỉ là buôn lậu hàng cấm thôi mà, cần phải vung tay quá trán như vậy không, chi bằng để lão đầu ta ra mặt giải quyết, vừa không tốn tiền, lão đầu của ta vốn cũng tò mò vì sao Lợi Khang lại không nhờ hắn ra mặt nói chuyện với Công thương cục.

- Sau khi quen biết phó cục trưởng rồi, còn cần lo lắng về buôn lậu nữa không? Dĩ nhiên là cứ buôn lậu một thời gian, tích góp đủ vốn liếng rồi nhân cơ hội lấy giấy phép của hắn để làm ăn các nguyên liệu thô khan hiếm ở Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc nói với Chử Hiếu Tín:

- Con cá to như vậy mà chỉ làm buôn lậu thì quả thật là lãng phí nhân tài. Chuyện này, Tín thiếu có thể viết giấy mượn tiền với gia đình, có thể viết giấy mượn tiền với bất kỳ ai, chỉ đừng để Chử hội trưởng và Trung thiếu dính vào.

- Tín thiếu, ta dẫn tỷ muội đến đây.

Trần Chu Đề nắm tay một cô gái đi tới, mắt mang ý cười nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, xem tỷ muội của ta thế nào?

…

Ăn mặc gợi cảm kín đáo, lại say sưa ngà ngà, Tống Thiên Diệu còn chẳng có tâm trí đi tán tỉnh luật sư Anh quốc, lúc này Tống Thiên Diệu càng không hứng thú với cô gái lầu xanh do

Trần Chu Đề dẫn tới, chỉ gật đầu qua loa rồi để mặc cô ta đứng một bên.

Hắn đến gặp Chử Hiếu Tín, không phải để tán gái, mà là muốn nói rõ chuyện của Thạch Trí Ích - phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp với Chử Hiếu Tín. Tuy Chử Hiếu Tín tin tưởng hắn, nhưng vấn đề liên quan đến chuyện này không phải chỉ dựa vào sự tin tưởng của Chử Hiếu Tín là có thể giải quyết được.

Chử Diệu Tông là nhân vật số một trong giới thương nhân Triều Châu, Thái Bình thân sĩ, với thân phận đó chỉ cần đi dạo trước cửa Bố chính ty hay Thị chính sảnh thôi cũng đủ khiến cục trưởng, sảnh trưởng phải đích thân tiếp đón, ngày lễ tết đến, nói không chừng Cảnh sát trưởng còn sắp xếp người mang thiệp mời Chử Diệu Tông tham dự một số bữa tiệc tối.

Đối với chuyện ai làm phó cục trưởng công thương nghiệp, Chử Diệu Tông hoàn toàn không cần phải nóng lòng như Tống Thiên Diệu lúc này, đúng là địa vị quyết định thái độ, khi đã ở địa vị như Chử Diệu Tông, nói không chừng phó cục trưởng còn phải chủ động nịnh bợ Chử Diệu Tông, dù sao Chử Diệu Tông một khi không vui lật mặt, có thể khiến ít nhất một phần ba cửa hàng của người Hoa ở Hồng Kông đóng cửa, phu khuân vác bến tàu đình công, tàu hàng neo đậu không nhúc nhích, nói như vậy không hề khoa trương, Chử Diệu Tông với tư cách là đầu lĩnh đồng hương Triều Châu hoàn toàn có thể làm được, chỉ vì là thương nhân nên sẽ không làm vậy mà thôi.

Cũng chính vì thế, số tiền này, Chử Hiếu Tín có thể viết giấy mượn Chử Diệu Tông, có thể viết giấy mượn các thúc bá khác, duy chỉ không thể trực tiếp về nhà lấy tiền ra.

Hoàn cảnh nhà họ Chử, Tống Thiên Diệu rất rõ, Chử Hiếu Trung chắc chắn là người kế nghiệp, lão bản Chử Hiếu Tín của

mình không có chút hy vọng nào, nếu đổi lại mình ở vị trí của Chử Diệu Tông, cũng không thể giao sản nghiệp cho một tên bại gia chỉ biết tiêu xài ở chốn ăn chơi, hơn nữa bên cạnh tên bại gia này còn có một kẻ khác họ có thể khiến hắn nghe lời răm rắp.

Vì vậy không ngại bây giờ thể hiện thái độ với Chử Diệu Tông trước, tiền tính là mượn, nhưng sau này Lợi Khang có nhiều lợi ích đến đâu, cũng không liên quan nhiều đến nhà họ Chử, chỉ là của riêng Chử Hiếu Tín, cứ để việc làm ăn dần dần lớn mạnh, rồi dứt khoát khiến Chử Hiếu Trung hết cơ hội can thiệp.

- Còn phải nói chuyện mượn tiền với lão đầu của ta sao? Không cần khách sáo như vậy chứ?

Chử Hiếu Tín ôm Trần Chu Đề ngồi trên đùi mình, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc gật đầu với Chử Hiếu Tín:

- Không chỉ phải mượn, quan trọng nhất là phải có giấy mượn nợ, thậm chí có thể tính lãi, ngươi nói với Chử hội trưởng, hắn tự nhiên sẽ hiểu, hơn nữa hắn chắc chắn sẽ lấy tiền ra.

- Vạn nhất lão đầu không chịu cho mượn thì sao? Ngươi cũng biết đấy, lão đầu của ta vốn không ưa ta, không lấy tiền ra cũng bình thường thôi.

Chử Hiếu Tín nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu đưa một ngụm bia vào miệng cười nói:

- Không có vạn nhất, ngươi chỉ cần nói, nếu Chử hội trưởng không định cho mượn tiền, Tống Thiên Diệu sẽ chuẩn bị cho ngươi mượn tiền, hắn nhất định sẽ cho mượn.

- Tin ngươi, vậy lát nữa ta uống xong rượu sẽ về nhà, giờ này lão đầu chắc đã ngủ rồi, sáng mai thức dậy ta sẽ nói với hắn, mượn bao nhiêu?

Chử Hiếu Tín thấy Tống Thiên Diệu có vẻ mặt khẳng định, lại nghĩ từ khi quen biết hắn, dường như chưa có chuyện gì hắn nói không trúng, nên cũng không đoán nữa, mở miệng đồng ý.

Tống Thiên Diệu lại dặn dò thêm một lần trọng điểm:

- Không nhiều, mười vạn, nhất định phải có giấy nợ, lãi suất cũng có thể có, nếu Trung thiếu nói không cần giấy nợ, thì ngươi cứ nói với hắn, không có giấy nợ ngươi thà không mượn.

- Biết rồi, biết rồi, nếu ta cả ngày như ngươi vậy, e rằng bản thân cũng không sống quá ba mươi tuổi, sớm muộn gì cũng đau đầu mà chết, cô nương bên cạnh ngươi đều muốn ngủ gật rồi, dùng tâm mà ve vãn nữ nhân đi?

Chử Hiếu Tín vẫy tay không kiên nhẫn, rồi chỉ vào ca nữ ngồi bên cạnh Tống Thiên Diệu, nháy mắt với Tống Thiên Diệu nói.

Tống Thiên Diệu nghiêng mặt nhìn ca nữ đó, quả nhiên sắc mặt có vẻ buồn bực, hiển nhiên là vì bị Tống Thiên Diệu lạnh nhạt, dù sao nàng cũng không phải vũ nữ chuyên tiếp khách uống rượu nhảy múa, dù không thể so với loại ca nữ nổi tiếng như Trần Chu Đề được Chử Hiếu Tín bỏ tiền nâng đỡ, nhưng có thể trú diễn ở Lệ Trì Hoa Viên, cũng là ca nữ có chút danh tiếng nhỏ.

Chương 108. Thứ lỗi (2)

Tống Thiên Diệu nói xong chuyện chính, cũng không ngại trêu chọc ca nữ một chút, nói với Chử Hiếu Tín:

- Biến một trò ảo thuật cho ngươi xem, lập tức khiến vị tiểu thư này mặt mày hớn hở.

Vừa nói vừa lấy ví tiền ra rút năm trăm đồng tiện tay vỗ lên chân đang mang tất lụa của ca nữ, đứng dậy nói với Chử Hiếu Tín:

- Quá muộn rồi, về nhà ngủ thôi, sáng mai khách sạn Doris chờ ngươi cùng ăn sáng.

- Này! Ngươi ngay cả ngực còn không sờ một cái! Chỉ tiện tay ném năm trăm đồng?

Chử Hiếu Tín nhìn Tống Thiên Diệu đứng dậy đi ra ngoài, lại nhìn ca nữ quả nhiên lộ vẻ mặt vui mừng bất ngờ, gọi với theo Tống Thiên Diệu:

- Đồ phá của! Sớm biết ngươi vung tiền như vậy, chi bằng ta cười với ngươi, ngươi tiết kiệm tiền cho ta còn hơn!

Tống Thiên Diệu làm bộ dừng bước, nghiêm túc lấy ví tiền ra:

- Được thôi, năm trăm đồng mua ngươi cười một lần, bây giờ bắt đầu cười đi, ta sẵn sàng trả tiền.

- Cút! Cút đi ngủ đi! Coi lão bản ngươi là kẻ bán tiếng cười à! Ngày mai cùng ăn sáng… Này, còn nữa, bảo A Phúc lái xe đưa ngươi về, đợi hắn quay lại ta vừa hay uống xong rượu ngồi xe về nhà.

Chử Hiếu Tín cầm hộp thuốc lá trên bàn tiện tay ném về phía Tống Thiên Diệu, thấy Tống Thiên Diệu bắt được rồi, cười mắng vài câu, nhìn Tống Thiên Diệu rời đi.

- Vị thư ký này của ngươi thật thú vị.

Sau khi Tống Thiên Diệu rời đi, Trần Chu Đề từ trên người Chử Hiếu Tín ngồi trở lại bên cạnh hắn, rót cho Chử Hiếu Tín một ly rượu nói.

Chử Hiếu Tín gật đầu, ngậm điếu thuốc nói:

- Thấy chưa, A Diệu cái gì cũng tốt, chỉ có một điều, tiêu tiền cho nữ nhân nhanh hơn cả máy in tiền, có một câu quên dặn dò hắn, chớ vung tiền ra hết, có lẽ trước đây hắn thiếu tiền quá lâu, nên bây giờ có phần hoang phí.

- Thấy ngươi đối xử với thư ký tốt như vậy, thực ra, ta có một đệ đệ hiện giờ vẫn chưa có việc làm, Tín thiếu, ngươi có thể cho hắn một chân trong thương hội của ngươi không?

Trần Chu Đề nhận thấy những khách hàng khác ủng hộ mình đã đi gần hết, cũng không còn e dè nữa, nửa thân dựa vào Chử Hiếu Tín hỏi.

Chử Hiếu Tín nhếch môi:

- Oa, đệ đệ của ngươi? Khi nào lòi ra một đệ đệ vậy? Ngươi kiếm của ta nhiều tiền như vậy còn chưa đủ, lại muốn để đệ đệ ngươi cũng đến kiếm nữa sao?

Trần Chu Đề quả thật đã động lòng khi nhìn thấy cuộc đối thoại giữa Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu. Mười vạn đô la Hồng Kông, một thư ký lại xúi giục Chử Hiếu Tín về nhà xin mười vạn đô la Hồng Kông, hơn nữa vừa rồi Tống Thiên Diệu - một thư ký tiện tay thưởng cho ca nữ năm trăm đô, còn hào phóng hơn cả công tử nhà giàu. Những công tử nhà giàu khi thưởng tiền còn phải sờ tay, ôm eo, chiếm chút tiện nghi,

nhưng Tống Thiên Diệu lại ném ra năm trăm đô như đuổi ăn mày vậy, thậm chí còn lười nhìn ca nữ một cái.

Một thư ký sao lại có nhiều tiền như vậy? Chắc chắn là thấy Chử Hiếu Tín bất tài vô dụng, nên mượn lòng tin của hắn để biển thủ tiền của thương hội.

Tống Thiên Diệu có thể biển thủ tiền của Chử Hiếu Tín, Trần Chu Đề cảm thấy nàng cũng có thể, dù sao với thân phận ca kỹ như nàng cũng không hy vọng có thể gả cho Chử Hiếu Tín, kiếm được nhiều tiền mới là mục đích.

- Vậy ngươi rốt cuộc có giúp hay không? Không giúp thì thôi, để đệ đệ của ta tiếp tục đi bán hoa quả vậy.

Trần Chu Đề nũng nịu nói một câu, xoay người làm bộ như bị tức giận:

- Đối với bằng hữu đối với thuộc hạ đều tốt không thể tả, đến lượt ta thì chỉ biết lắc đầu.

- Chuyện nhỏ thôi, không cần cố ý làm mặt giận với ta, ta đâu có nói không giúp ngươi, qua vài ngày nữa A Diệu phụ trách tuyển người, ta bảo hắn sắp xếp là được.

Chử Hiếu Tín ôm vai người đẹp, tiện miệng đáp ứng:

- Nào, lại cùng ta uống vài chén, tối nay không thể ngủ cùng ngươi, A Diệu bảo ta về nhà lấy tiền, làm chính sự quan trọng hơn.

Chương 72: Sáng dậy bổ sung hàu sống

Ngày hôm sau, Chử Hiếu Tín quả nhiên mang theo mười vạn đô khi cùng Tống Thiên Diệu ăn sáng tại khách sạn Doris, hơn nữa không phải hắn tự mình đến, mà là quản gia của nhà họ Chử - Ân thúc đích thân cùng Chử Hiếu Tín đến, trước mặt Chử Hiếu Tín giao mười vạn đô và tờ giấy nợ thuộc về Chử Hiếu Tín cho Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu thầm nghĩ nếu lúc này đổi Chử Hiếu Tín thành Chử Hiếu Trung, e rằng Chử Hiếu Trung đã cảm thấy mặt mình bị lão đầu đánh sưng lên, đau rát, nhưng nhìn thái độ hoàn toàn không để tâm của Chử Hiếu Tín, liền biết lão bản của mình có lẽ còn chưa nghĩ đến ý nghĩa sâu xa của việc Ân thúc cùng hắn đến giao tiền.

Rõ ràng là Chử Diệu Tông không hài lòng vì Chử Hiếu Tín ngay cả chuyện Lợi Khang đút lót quan chức Công Thương Thự cũng phải đợi đến lúc Tống Thiên Diệu bỏ tiền ra mới biết, nên mới để Ân thúc mang tiền đến cho Tống Thiên Diệu, khích một chút lòng tự trọng của Chử Hiếu Tín, để hắn có thể dụng tâm hơn một chút với Thương hội Lợi Khang.

Chỉ tiếc là một phen khổ tâm của Chử Diệu Tông, vị nhị công tử này lúc này đợi Ân thúc đặt tiền và giấy nợ xuống, cáo từ hai người, vẫn cười hì hì nói tạm biệt với Ân thúc, hoàn toàn không cảm thấy khó xử chút nào.

Chử Hiếu Tín gọi người phục vụ giúp hắn chiên hai con hàu sống, Tống Thiên Diệu lấy ra cái cặp da đã chuẩn bị sẵn để đựng tiền và giấy nợ, ngạc nhiên hỏi:

- Tối qua ngươi không phải về nhà ngủ sao? Không chạm vào vị Chu Đề tiểu thư kia mà cũng phải bổ sung hàu sao?

- Trẻ con, đừng quản chuyện người lớn, nghe nhiều dễ chảy máu mũi.

Chử Hiếu Tín cười ha hả với Tống Thiên Diệu, trêu chọc một câu.

Nhìn nụ cười sảng khoái của Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu thực ra trong lòng có vài phần ngưỡng mộ vị lão bản này, đối với vị lão bản này mà nói, trên đời chỉ có hai thời khắc khiến hắn không tự tại, thứ nhất, lúc trong ví không có tiền về

nhà lấy tiền bị cha và đại ca khuyên bảo, thứ hai, bất kể là ai, khi nghiêm túc bàn chuyện làm ăn với hắn.

Chương 109. Thứ lỗi (3)

Còn lại bất cứ lúc nào, vị Chử nhị công tử này đều là nhân vật tiêu sái chân chính, hơn nữa Chử Hiếu Tín cũng không phải thực sự không có chút học vấn nào, tuy không có đầu óc kinh doanh, nhưng nói đến Việt kịch, ca khúc, điện ảnh những nghệ thuật có liên quan đến chốn ăn chơi này, bình phẩm tuyệt đối đúng đắn, thêm vào đó là sự phóng khoáng hào sảng của hắn, nếu đặt vào thời Dân Quốc, Tống Thiên Diệu tin rằng Chử Hiếu Tín tuyệt đối là nhân vật phong lưu như Viên Hàn Vân công tử ở Tân Môn.

Nói khó nghe thì gọi là phế vật, nhưng có lẽ đêm khuya người vắng, Chử Hiếu Trung cũng sẽ ghen tị với người đệ đệ phế vật này của mình, sống tự tại như vậy.

Tống Thiên Diệu không để ý lấy thuốc lá đưa cho Chử Hiếu Tín một điếu, miệng nói:

- Ta chảy máu mũi? Lo cho ngươi đi! Sáng sớm đã bổ hàu, coi chừng bị đột quỵ đấy.

- Tạo phản à! Chọc ghẹo lão bản ngươi? Có phải muốn ta ngưng trả lương cho ngươi không?

Chử Hiếu Tín châm thuốc lá trừng mắt nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ cái túi da bên cạnh:

- Ngưng thì ngưng, ta không sao cả, đằng nào cũng mang theo mười vạn đi Nhật Bản tiêu dao một thời gian rồi về xem ngươi, dù sao tên trên giấy nợ là ngươi, chứ đâu phải ta, đến lúc đó Chử hội trưởng đòi nợ cũng chỉ đòi ngươi thôi.

Hai người vừa đợi bữa sáng vừa trò chuyện, Angie Perlis từ cửa nhà hàng đi vào, vẫn là bộ dạng tối qua, Tống Thiên Diệu nháy mắt với Chử Hiếu Tín:

- Này, lão bản, ngồi qua bên cạnh ta đi.

Chử Hiếu Tín ngồi quay lưng về phía cửa nhà hàng nên chưa nhìn thấy Angie Perlis, thấy biểu cảm của Tống Thiên Diệu hắn nhíu mày:

- Ngồi đối diện nói chuyện không tiện hơn sao, ngươi đâu phải nữ nhân, ta ngồi gần ngươi làm gì?

- Quỷ muội luật sư, ngươi có muốn nhìn rõ hơn không.

Tống Thiên Diệu ra hiệu về phía cửa nhà hàng, Chử Hiếu Tín quay đầu nhìn lướt qua, lập tức dứt khoát đứng dậy ngồi sang bên cạnh Tống Thiên Diệu, nhường chỗ đối diện.

Tống Thiên Diệu liền giơ tay gọi Angie Perlis:

- Ở đây.

Angie Perlis uyển chuyển bước tới, nhìn Tống Thiên Diệu, rồi lại nhìn Chử Hiếu Tín bên cạnh hắn, nở nụ cười nói với Tống Thiên Diệu:

- Chào buổi sáng, ngài Tống.

- Vị này chính là lão bản của Lợi Khang, ngài Chử Hiếu Tín.

Tống Thiên Diệu trước tiên giới thiệu Chử Hiếu Tín bên cạnh với Angie Perlis, sau đó lại nói với Chử Hiếu Tín:

- Vị này chính là luật sư Angie Perlis mà ta đã nói với ngươi.

Chử Hiếu Tín đứng dậy, vẻ khinh bạc khi nói chuyện phiếm với Tống Thiên Diệu lúc trước đã ném lên tận chín tầng

mây, lúc này đạo mạo nghiêm trang đưa tay ra với luật sư Anh quốc:

- Tại hạ Chử Hiếu Tín, xin chào luật sư Perlis.

Angie Perlis bắt tay Chử Hiếu Tín, rồi ngồi xuống đối diện hai người, vừa lúc bồi bàn bưng hai con hàu rán tới, Angie Perlis hơi ngạc nhiên nhìn hàu, dường như tò mò ai lại có bao tử tốt đến vậy, sáng sớm đã ăn thứ này.

Chử Hiếu Tín mắt không chớp để bồi bàn bưng hàu đặt trước mặt Tống Thiên Diệu, rồi còn làm bộ như lão cán bộ ân cần dặn dò Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, thứ này phải ăn ít thôi, ăn nhiều coi chừng chảy máu mũi đấy.

Tống Thiên Diệu gật đầu, ừm một tiếng, cầm đũa gắp một miếng hàu đưa vào miệng vừa nói:

- Quỷ muội không hiểu nhiều tiếng Quảng, không biết chảy máu mũi là gì đâu, muốn tán tỉnh thì cố gắng nói tiếng Anh đi đại ca.

Chử Hiếu Tín nghe xong câu này liền mất hứng, trình độ tiếng Anh của hắn, nói chậm lại thì miễn cưỡng có thể để bồi bàn khách sạn Dorchester hiểu hắn đang nói gì, bắt hắn dùng tiếng Anh tán tỉnh một quỷ muội, độ khó quá cao.

Thêm nữa, thấy tên Tống Thiên Diệu chết tiệt này lại thật sự ăn hết hai con hàu mình gọi, Chử Hiếu Tín bực bội uống một ly cà phê, ăn một miếng bánh kiểu Pháp rồi đứng dậy rời đi, nói lời tạm biệt với Angie Perlis xong, còn không quên nói với Tống Thiên Diệu:

- Trình độ cao, ta không làm được không sao, ngươi biết cố gắng là được rồi, ta đi chọn hoa hậu ở rạp hát vậy, đồ chết tiệt, ngươi không biết nói mình không ăn hết hai con, chia cho ta một con à.

Đến khi Chử Hiếu Tín rời đi, Angie Perlis mới nói với Tống Thiên Diệu:

- Thực ra, ta có thể hiểu được những từ như chảy máu mũi và quỷ muội.

Tống Thiên Diệu lau môi, vỗ nhẹ vào chiếc túi da bên cạnh, tính cả 30.000 đô mà Chử Hiếu Tín vừa đưa cho hắn, hiện giờ trong tay hắn có 126.000 đô Hồng Kông. Vào thời đại này, đã có thể coi là một khoản tiền lớn, 120.000 đô ít nhất có thể mua được hai tòa nhà Đường lâu, chỉ cần cho thuê, thu tiền thuê cũng đủ ăn no mặc ấm. Trước đây đều là Chử Hiếu Tín chi tiền, bây giờ, đến lượt Tống Thiên Diệu chuẩn bị tiêu tiền.

- Buổi sáng ngươi đi dạo phố ở chợ hoa Vượng Giác, mua vài chậu hoa cỏ mà ngươi thích và trông có vẻ được chăm sóc kỹ lưỡng. Mua chậu cây tạm thời, rất khó mua được thứ vừa đáng giá vừa vừa ý ngay lập tức, chỉ có thể chọn theo ý thích của ngươi. Dù sao ngươi cũng phải đến Hiệp hội Làm vườn để làm quen với phu nhân phó cục trưởng kia, cũng phải có vài chậu hoa cỏ để ra mắt.

Tống Thiên Diệu không để ý đến việc đối phương hiểu được lời trêu chọc bằng tiếng Trung, mà lấy ra 5.000 đô từ ví tiền và nói với Angie Perlis:

- Số tiền này đủ cho cô đi chợ hoa vào buổi sáng, chiều đến Hiệp hội Làm vườn tìm hiểu rõ vị phó cục trưởng kia hiện giờ muốn gì, tối nói cho ta biết, ta sẽ sắp xếp. Chậm nhất là tối mai, ta sẽ để Chử tiên sinh và Thạch Trí Ích ngồi cùng một bàn ăn.

Chương 110. Đã điều tra rõ (1)

Các quan chức cao cấp hoặc phu nhân của họ ở thuộc địa Anh thích làm vườn, dường như đã trở thành một chuyện rất phổ biến. Người Hoa bình thường ở Hồng Kông không hứng thú tìm hiểu tại sao những quan chức này lại thích nghịch ngợm với hoa cỏ, nhưng một số người có tâm, như Tống Thiên Diệu chẳng hạn, lại hiểu rõ nguyên nhân.

Bỏ qua sự hứng thú của người Anh đối với làm vườn, còn có một điểm quan trọng hơn là làm vườn có thể giúp họ gần gũi hơn với giới quý tộc hoặc hoàng gia. Dù sao thì triển lãm hoa Chelsea ở Anh quốc mỗi năm một lần cũng có sự tham gia của các thành viên hoàng gia. Các quan chức hoặc phu nhân ở thuộc địa có thể đường hoàng trở về Anh quốc, mang theo những loài hoa cỏ kỳ lạ mà họ thu thập được từ thuộc địa để tham gia triển lãm Chelsea, và việc tặng những bông hoa gây chú ý của mình cho hoàng gia sau triển lãm là một cách kết giao thanh nhã mà không xu nịnh.

Hiệp hội Làm vườn Hoàng gia Hồng Kông chính là nơi một nhóm người Anh sống ở Hồng Kông nghịch ngợm với hoa cỏ và trao đổi cho triển lãm Chelsea hàng năm.

Nếu có đủ thời gian, Tống Thiên Diệu cũng không ngại bỏ chút công sức giúp phu nhân phó cục trưởng tìm vài loài hoa cỏ hiếm, nhưng cả thời gian lẫn tiền bạc, lúc này đều không phải thời điểm tốt nhất, chỉ có thể nói sau.

Angie Perlis ăn xong bữa sáng của mình, nâng tách cà phê uống một ngụm, nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống tiên sinh, có phải khi vị Chử tiên sinh vừa rồi và phó cục trưởng ngồi cùng bàn ăn, công việc này của ta sẽ kết thúc không?

- Ngươi cảm thấy cuộc sống hiện tại so với việc ngồi trong văn phòng ở tòa nhà Gloucester gặm bánh sandwich lạnh lẽo thì thế nào?

Tống Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn người phụ nữ, mỉm cười hỏi cô.

Angie Perlis gật đầu:

- Rất tốt, nhưng ta cảm thấy sau khi các ngươi quen biết vị phó cục trưởng đó, một người như ta không có giấy phép hành nghề luật sư cũng sẽ không còn giá trị đối với các ngươi nữa, đúng không?

- Sao ngươi lại có suy nghĩ như vậy? Tất nhiên là không, chức trưởng phòng pháp chế trên danh thiếp không phải là đùa đâu.

Tống Thiên Diệu nhìn Angie Perlis với ánh mắt chân thành và trả lời.

Angie Perlis nhìn vào mắt Tống Thiên Diệu và mỉm cười duyên dáng:

- Nếu là vị Chử tiên sinh kia, có lẽ ta đã thực sự tin rồi.

- Nếu ngươi thích cách làm việc hiện tại, có thể tự mình soạn một bản hợp đồng khi rảnh rỗi, đảm bảo ngươi luôn có được chất lượng cuộc sống như bây giờ, điều này có thể coi là thành ý của ta không.

Tống Thiên Diệu trầm ngâm một lúc, nói với Angie Perlis:

- Ta cũng rất thích phong cách làm việc hiện tại của ngươi, hy vọng chúng ta có thể hợp tác lâu dài.

- Ta hợp tác với ngươi, hay ta hợp tác với Lợi Khang?

Angie Perlis hơi ngẩng cằm lên một chút về phía Tống Thiên Diệu, như thể có chút kiêu ngạo.

- Ta.

Tống Thiên Diệu nhìn động tác của Angie Perlis, vô thức đưa tay trái ra, nhẹ nhàng nắm lấy cằm đối phương:

- Bộ não của ngươi hiện tại là thứ duy nhất ta không muốn giao cho lão bản của ta.

Khi tay Tống Thiên Diệu chạm vào làn da mịn màng của Angie Perlis, hắn mới nhận ra sự thất lễ của mình, đối phương đâu phải là những vũ nữ ở chốn ăn chơi:

- Thật xin lỗi, vừa rồi ta có chút thất lễ, xin hãy tin rằng ta không cố ý.

Tuy nhiên, khi hắn rút tay về, đột nhiên như sực tỉnh, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Angie Perlis:

- Ngươi đang khiêu khích ta?

- Ngươi thật sự chỉ mới mười tám tuổi sao? Trời ơi, ánh mắt của ngươi khi vừa đưa tay chạm vào ta giống như những người đàn ông trung niên trên ba mươi tuổi, chỉ có họ khi gặp người hoặc vật mình quan tâm mới có ánh mắt kiềm chế nhưng lại vô thức bộc lộ khao khát chiếm hữu như vậy. Ta không hề khiêu khích ngươi đâu, chỉ là thử xem những lời ngươi nói vừa rồi là thật hay giả thôi, sự thật chứng minh, là thật. Ta đi chợ hoa đây, nhớ trả tiền boa cho phục vụ nhé, cà phê rất ngon, tối gặp lại ở nhà hàng.

Angie Perlis mỉm cười rạng rỡ, làm một động tác chiến thắng với Tống Thiên Diệu, rồi xách túi xách lên đứng dậy, xoay người rời khỏi nhà hàng.

Tống Thiên Diệu cúi đầu nhìn chằm chằm vào bàn tay trái vừa nắm lấy cằm Angie Perlis, đột nhiên cười tự chế giễu một cái.

…

Trước tiên trở về phòng khách sạn của mình, để cặp da vào tủ đầu giường, Tống Thiên Diệu mới ra ngoài đón xe kéo về nhà.

Khách sạn Doris rất an toàn, ít nhất Tống Thiên Diệu cảm thấy an toàn hơn ngân hàng, nếu mình xách cặp đi gửi tiền ở ngân hàng, có khi vừa bước vào cửa ngân hàng đã có kẻ từ bên cạnh xông ra bắn vỡ sọ mình, rồi cướp mất cặp da, nhưng ở khách sạn Doris sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Những tàn quân Quốc Dân Đảng chạy trốn đến Hồng Kông ra tay còn trực tiếp hơn cả Kim Nha Lôi, Trần A Thập và những kẻ giang hồ khác, chúng giết người không bao giờ do dự.

Tống Thiên Diệu chưa kịp vào khu nhà gỗ đã thấy ở góc phố trước quầy sửa giày của lão đầu mình đã xếp thành một hàng dài, mỗi người đều xách một đôi giày đợi xếp hàng để lão đầu sửa chữa.

- Từ khi nào sửa giày lại kiếm được nhiều tiền thế?

Tống Thiên Diệu bước xuống xe kéo, ngậm điếu thuốc nhìn cảnh tượng ba bốn chục nam nữ xếp hàng chờ sửa giày một cách khó hiểu, miệng nói một câu.

Tống Xuân Lương tay chân nhanh nhẹn giúp người ta vá một chiếc giày cũ, thậm chí không kịp lau mồ hôi đang rịn ra trên mặt, Tống Thiên Diệu đi tới ngồi xổm trước mặt lão đầu thật thà này của mình, móc ra một điếu thuốc Đăng Hỷ Lộ mà Chử Hiếu Tín ném cho hắn tối qua đưa cho Tống Xuân Lương.

Tống Xuân Lương đang cúi đầu vá giày, đột nhiên cảm thấy những người xung quanh im lặng trong chốc lát, định ngẩng đầu lên nhìn, kết quả thấy con trai mình đang ngồi xổm trước mặt, đưa cho mình một điếu thuốc.

Chương 111. Đã điều tra rõ (2)

- Sao lại chăm chỉ thế? Lão đầu, không phải nói để người và lão mẫu dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị chuyển nhà sao? Không cần vất vả ra ngoài làm việc nữa?

Tống Thiên Diệu quẹt diêm, đợi Tống Xuân Lương cầm lấy, giúp hắn châm thuốc rồi nhíu mày hỏi một câu.

Tống Xuân Lương bị khói thuốc Anh làm ho hai tiếng, nhân cơ hội đưa tay lau mồ hôi trên mặt, rồi lại cúi đầu làm việc tiếp, miệng nói:

- Ở nhà không có việc gì làm, nghĩ đến chuyện sắp chuyển đi, trước khi đi để hàng xóm mang giày ra, ta giúp họ vá lại một chút, dù sao cũng làm hàng xóm bao nhiêu năm nay, lão đầu ta lại không có tay nghề gì khác, giúp mọi người vá giày, để lại chút kỷ niệm.

Hóa ra là miễn phí, khó trách xếp hàng dài như rồng thế này.

- Hàng xóm có gì tốt đâu, con trai ngươi trượt trường cảnh sát, bọn này thừa nước đục thả câu, Văn Văn suýt xảy ra chuyện, cũng chẳng thấy bọn họ giúp đỡ, về nhà nghỉ ngơi đi.

Tống Thiên Diệu lười nhìn đám hàng xóm xếp hàng kia, lũ khốn này, lão đầu mình sửa giày miễn phí, vậy mà ai nấy đều có mặt mũi chạy ra xếp hàng.

- Không thể nói vậy được, hàng xóm khác gặp chuyện, lão đầu ta cũng không có gan đứng ra giúp đỡ, mọi người đều như nhau cả thôi, ngươi cứ về nhà trước đi, ta về nhà mẹ ngươi

cũng chỉ mắng ta, ở đây nghe hàng xóm nói chuyện, tâm trạng còn đỡ hơn chút.

Lê Xuân Lương ngậm điếu thuốc ngẩng đầu lên, nở nụ cười với đứa con trai đang ngồi xổm trước mặt, khuôn mặt phong sương dãi dầu, đầy vẻ tang thương.

Thấy hai tên đàn em Phúc Nghĩa Hưng ngồi xổm ở bên kia đường vẻ mặt muốn chạy qua nhưng lại rụt rè, Tống Thiên Diệu thở dài:

- Ngươi thích thì tốt rồi, sớm thu dọn về nhà ăn cơm trưa, ta uống với ngươi vài ly, chiều chúng ta chuyển nhà.

Nói xong hắn đứng dậy, bước ra vài bước, vẫy tay với hai người của Phúc Nghĩa Hưng ở đằng xa:

- Chuyện gì?

- Tống thư ký, lão đại nói gặp ngài thì đến báo tin cho hắn, hắn sẽ lập tức cho người đến, nói là chuyện ngài bảo hắn điều tra đã tra rõ rồi.

Một thành viên Phúc Nghĩa Hưng nói với Tống Thiên Diệu:

- Còn nữa, chuyện lần trước ngài bảo Sơn ca đến đồn cảnh sát Tây Cống, lão đại cũng đã ra mặt thương lượng xong.

…

- Biết rồi, trưa nay ta ăn cơm ở nhà, hắn đến thì bảo hắn đến nhà gặp ta là được.

Tống Thiên Diệu lấy từ ví ra một trăm đồng lẻ, đưa cho tên đàn em này, chỉ vào quầy sửa giày của cha mình:

- Gần trưa rồi, nếu còn nhiều người như vậy, đuổi họ đi, giúp ta dọn quầy cho lão đầu, bảo hắn về nhà ăn cơm.

- Đa tạ Tống thư ký, yên tâm, nhất định sẽ làm chu đáo.

Tên đàn em Phúc Nghĩa Hưng cười lễ phép với Tống Thiên Diệu, rồi quay đầu chạy về phía bên kia đường.

Tống Thiên Diệu quay người đi dọc theo con phố về nhà mình, lần này về nhà đã tốt hơn nhiều, nhưng so với cảm giác chật chội lần trước về nhà đã tốt hơn rất nhiều, Triệu Mỹ Trân đang lôi chăn màn dưới đáy tủ ra sắp xếp, thấy Tống Thiên Diệu về, mặt lộ vẻ mừng rỡ, nhưng có lẽ lại nhớ đến lần trước Tống Thiên Diệu giận dữ bỏ đi, nên lại lập tức đổi sắc mặt, hừ một tiếng:

- Biết đường về nhà à? Ta còn tưởng ngươi vứt bỏ lão đầu lão mẫu, tự mình chuẩn bị đi lạy tiền làm cha nuôi.

- Đối với con trai ruột của mình cần gì phải oán giận lớn như vậy?

Tống Thiên Diệu cười đi đến chỗ Triệu Mỹ Trân, đỡ lấy chăn màn trong tay bà đặt lên giường.

Triệu Mỹ Trân cầm một cây chổi lông gà đã hơi rụng lông, nhẹ nhàng phủi bụi trên chăn màn, miệng nói:

- Ta đâu dám, ngươi sắp ác hơn cả Thống đốc Hồng Kông rồi.

Tuy lời nói nghe có vẻ oán giận, nhưng thấy con trai mình đứng trước mặt, Triệu Mỹ Trân vẫn nói thêm một câu:

- Trưa nay có ăn cơm ở nhà không, nếu ăn ở nhà ta sẽ đi mua ít tim lợn và gan lợn, hầm canh vẫn kịp, ngươi làm thư ký ở nhà người ta, lao tâm lao lực, bồi bổ tim gan một chút.

- Được thôi.

Tống Thiên Diệu đợi Triệu Mỹ Trân phủi bụi xong, ôm chăn màn giúp bà cất vào tủ:

- Ăn xong cơm trưa chiều ta sẽ bảo người tìm một chiếc xe tải, chuyển đi khỏi đây.

- Thật sự chuyển đi sao? Ngươi làm thư ký cho người ta? Làm sao có tiền nhanh như vậy để thuê nhà ở Loan Giáp, thuê một tầng nhà lầu, tiền thuê tuy chỉ có hai trăm đồng một tháng, nhưng tiền đặt cọc cao đến chết người.

Triệu Mỹ Trân nhìn Tống Thiên Diệu nói:

- Ngươi đi làm thư ký, bề ngoài thì hào nhoáng thôi, đừng có lén lút giấu tiền của chủ nhà.

- Ngươi còn mặt mũi nào mà dặn dò ta? Lần trước ta về nhà, chẳng phải ngươi đã nhận hoa quả trứng gà chất đầy cả nhà sao? Suýt nữa còn gả luôn Văn Văn đi.

Tống Thiên Diệu nghe mẹ mình lại dặn dò mình, buồn cười hỏi cô.

Triệu Mỹ Trân nhướn mày, trong chớp mắt lộ ra thần sắc giống hệt với con trai mình ở một số thời điểm:

- Ngươi hiểu cái gì chứ! Trong bụng ngươi có mấy giọt mực, lão nương ngươi không rõ sao? Ta sợ ngươi ngồi không vững vị trí thư ký, nên trước hết nhận chút hảo ý của hàng xóm, an bài cho Văn Văn một vị trí tốt, ngươi trung học còn chưa học qua, làm thư ký được bao lâu, đương nhiên là ta phải thừa dịp ngươi hào nhoáng mà kiếm chút lợi lộc. Nhưng mà, ta có thể tham lam hảo ý của hàng xóm, ngươi thì không thể, lão nương ngươi mặt dày, không sao cả, nhưng ngươi làm người không thể như vậy, ta sợ ngươi ở bên ngoài bị tiền làm hoa mắt.

- Oa, không ngờ ngươi lại xảo quyệt như vậy, nhưng mà lão mẫu ngươi không lo lắng ta thật sự không được làm thư ký nữa, đến lúc đó hàng xóm và nhà chồng của Văn Văn tìm phiền phức sao? Đáng thương nhất là Văn Văn, vạn nhất gả qua đó mà ta không được làm thư ký nữa, nhà chồng trút giận lên con bé thì sao?

Chương 112. Trí tuệ của dân thường

Tống Thiên Diệu cảm thấy lão mẫu của mình những năm nay ở khu nhà gỗ không phải sống uổng, sự thông minh xảo trá của dân thường đều thể hiện trong những lời này.

Nàng biết con trai mình xuất thân không tốt, chưa từng đi học đàng hoàng, nên cho rằng làm thư ký không lâu được, tự nhiên là thừa dịp con trai hiện giờ là thư ký, trước hết nhận hảo ý của hàng xóm, hơn nữa nàng nhận toàn là những thứ không đáng giá như hoa quả trứng gà, đắt nhất có lẽ cũng chỉ là vải vóc gạo mì, cho dù có người tìm đến cửa, sự việc cũng không thể to chuyện được.

Triệu Mỹ Trân liếc mắt nhìn con trai:

- Ngươi cho ta là ngu sao? Đương nhiên là thừa dịp ngươi đang hào nhoáng, ta để tiểu di ngươi mượn hàng xóm hai ngàn đồng, đưa A Nghiệp đi học trường cảnh sát, sau sáu tháng, hắn sẽ có thân phận cảnh sát, đến lúc đó cho dù ngươi không còn tác dụng, vẫn còn có A Nghiệp chống đỡ, nếu có ai tìm phiền phức, ta sẽ để A Nghiệp đứng trước cửa, xem ai dám đến cửa nữa, dám chọc Văn Văn, sẽ để A Nghiệp dẫn cảnh sát đến nhà hắn làm khách mỗi ngày.

Tống Thiên Diệu nghe những lời này mà sửng sốt, Triệu Văn Nghiệp được gửi đi học trường cảnh sát làm học viên cảnh sát? Khó trách mấy ngày nay đều không thấy em họ thật thà hiếu thuận của mình.

Thủ đoạn nhỏ của lão mẫu mình không thua kém gì mình, mình vừa làm thư ký, nàng đã biết thừa cơ sắp xếp cho em họ mình đi học trường cảnh sát, như vậy cho dù mình thật sự không ngồi vững vị trí thư ký, đợi Triệu Văn Nghiệp tốt nghiệp trường cảnh sát, cũng đã là thân phận cảnh sát, dù chỉ là một quân phục bình thường, cũng có thể tính là nhân vật số một khu nhà gỗ, ít nhất bọn côn đồ nhỏ hoặc hàng xóm không dám tìm phiền phức cho nhà mình như trước nữa.

- Vậy lần trước ta về nhà, ngươi lại không nói cho ta biết A Nghiệp đi thi trường cảnh sát? Vô duyên vô cớ làm gì cảnh sát chứ, ta còn muốn để hắn giúp ta sau này.

Tống Thiên Diệu ôm vai lão mẫu mình cười cười:

- Quả nhiên là nữ trung Gia Cát, đường lui đều đã trải sẵn.

Triệu Mỹ Trân cầm cây chổi lông gà đánh rơi tay Tống Thiên Diệu:

- Đều nói ngươi ngu rồi! Những thứ đó đều bị mấy tên môn thần Phúc Nghĩa Hưng trả lại nguyên vẹn! Đều nói ngươi là bạch nhãn lang, mình phú quý rồi không lo cho cha mẹ! Lúc đó còn chưa làm xong, sợ việc ngươi bị từ chối thi liên lụy đến A Nghiệp, ngoài ta và tiểu di ngươi ra, không ai biết cả.

Tống Thiên Diệu xoa xoa ngón tay bị đánh, lặng lẽ đảo mắt.

Từ góc độ của mẹ mình mà nói, nàng không làm sai, nàng đang suy xét dựa trên hiểu biết của mình về Tống Thiên Diệu, luôn nghĩ rằng Tống Thiên Diệu vì không có học vấn nên sẽ sớm bị sa thải, vì vậy nhân cơ hội tìm đường lui, tiện thể kiếm chút lợi lộc.

- Ta thực sự có tiền, cũng không phải tiền của nhà họ Chử, không cần mẹ lo lắng, tiền chuyển nhượng cũng trả được, huống hồ, ta là thư ký bề ngoài phong quang này, tuy túi

không nhiều tiền nhưng danh tiếng vang dội, nói không chừng còn tiết kiệm được tiền chuyển nhượng.

Tống Thiên Diệu cười hì hì nói với Triệu Mỹ Trân.

Triệu Mỹ Trân cắm cây phất trần vào bình mai sứt miệng:

- Suốt ngày giọng điệu lớn lối như thống đốc Hồng Kông vậy, y hệt tính cách chết tiệt của cha ngươi hồi trẻ, thật không biết người nhà họ Tống các ngươi học nói khoác từ ai. Ngươi ngủ một lát ở nhà đi, ta đi mua ít tim heo và gan heo về hầm canh.

- Tiện thể mua ít đồ nhắm cha thích, ta uống vài ly với cha.

Tống Thiên Diệu ngồi lên giường, tựa lưng vào chồng chăn gối đã xếp gọn nói:

- Văn Văn đâu?

- Bị ngươi dọa chạy về tiệm trà nữ tiếp tục làm việc rồi.

Triệu Mỹ Trân ném lại một câu, cầm lấy cái ví tiền may vá bằng vải vụn đi ra ngoài cửa.

Vừa hay đụng mặt một thanh niên cao lớn ăn mặc có phần rách rưới từ bên ngoài đi vào, suýt nữa làm Triệu Mỹ Trân giật mình loạng choạng.

- Ngươi là ai! Hấp tấp vội vàng như mất hồn vậy, chạy đến báo tang à!

Triệu Mỹ Trân vỗ vỗ ngực, gọi với người thanh niên nhiều lắm cũng chỉ bằng tuổi Tống Thiên Diệu trước mặt.

Tống Thiên Diệu cũng ngồi thẳng người trên giường nhìn ra, chàng thanh niên kia "bịch" một cái quỳ xuống đất:

- Dì Trân! Ta là A Thái gây rắc rối mấy ngày trước! Cha mẹ ta nói, may mắn nhờ dì nhờ Diệu ca ra mặt cứu ta, ta mới có thể ra khỏi đồn cảnh sát! Ta đến dập đầu cảm ơn dì ạ!

Nói một câu không đầu không đuôi, chàng thanh niên này liền dập đầu xuống đất mấy cái thật mạnh.

…

- A Thái?

Triệu Mỹ Trân kéo chàng thanh niên cao lớn này dậy, đánh giá một lượt rồi nói:

- Đúng là nó thật, sinh ra giống hệt cha ngươi.

Tống Thiên Diệu phía sau thở dài, hắn rất tò mò về con mắt tinh tường của mẹ mình, lần trước cái ông tam thúc đến cầu xin mình giúp đỡ, đen đen gầy gò, còn A Thái trước mặt này, cao lớn vạm vỡ, hoàn toàn không thấy có chút giống nhau nào, vậy mà Triệu Mỹ Trân lại nói hai cha con giống hệt nhau, thật không biết nhìn ra từ đâu.

- A Diệu, mau tiếp đãi em họ ngươi vào ngồi, ta đi mua đồ ăn tiện thể mua ít hoa quả.

Triệu Mỹ Trân quay đầu lại thúc giục Tống Thiên Diệu một câu.

Nói xong còn vỗ vỗ vai Trần Thái:

- A Thái, đó là anh họ ngươi A Diệu đấy, vào ngồi đi, trưa ở lại ăn cơm.

- Diệu ca, đa tạ ngươi tìm người bảo lãnh ta ra.

Trần Thái đứng dậy, thuận theo lời Triệu Mỹ Trân đi về phía Tống Thiên Diệu, đến trước mặt Tống Thiên Diệu lại định quỳ xuống dập đầu mấy cái.

Tống Thiên Diệu nắm lấy hai tay hắn:

- Không cần đâu, đứng nói chuyện là được rồi.

Trần Thái quỳ xuống rất thành tâm, Tống Thiên Diệu phải dùng hết sức mới giữ được động tác quỳ xuống của hắn, Trần

Thái bị Tống Thiên Diệu giữ lại, cũng chỉ cười ngờ nghệch không còn khăng khăng nữa, thuận thế duỗi thẳng đầu gối đứng trước mặt Tống Thiên Diệu.

Chương 113. Tên ngốc Trần Thái

Tống Thiên Diệu hơi ngẩng mặt đánh giá Trần Thái, Trần Thái còn cao hơn Tống Thiên Diệu nửa cái đầu, dưới chiếc áo ba lỗ rách nát là cơ bắp rắn chắc, trên áo còn loáng thoáng vết máu màu nâu đen.

- Đều là người thân, không cần phải dập đầu, ngồi xuống nói chuyện đi.

Tống Thiên Diệu kéo ghế cho Trần Thái ngồi xuống, rồi nhìn cơ bắp rắn chắc của đối phương mà quần áo cũng không giấu nổi với vẻ ngưỡng mộ, hoàn toàn không thể so sánh với mấy múi bụng đáng thương mà Tống Thiên Diệu đã tập luyện bằng bột protein ở phòng tập thể hình kiếp trước.

- Ta vừa mới ra khỏi đồn cảnh sát, không có tiền mua lễ vật, chỉ có thể dập đầu với dì Trân và Diệu ca vài cái, sau này kiếm được tiền sẽ báo đáp ngươi và dì Trân.

Trần Thái vừa xoa đầu vừa ngồi xuống ghế nhìn Tống Thiên Diệu cười ha hả nói.

Tống Thiên Diệu cảm thấy biểu hiện của Trần Thái lúc này có vẻ hơi thiếu lanh lợi, mỉm cười nói:

- Mấy ngày ở cục cảnh sát có bị đánh không?

- Có, lúc mới vào có hai tên cảnh sát treo ta lên đánh luân phiên, nhưng sau đó thì không ai đánh nữa, cũng không phải ăn đồ ăn của lợn, mỗi bữa đều có một cái đùi gà, mẹ ta nói là Diệu ca bảo người đến cục cảnh sát sắp xếp đặc biệt.

Trần Thái nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta ăn đùi gà mấy ngày, đến mức không muốn ra ngoài nữa, là bọn cảnh sát nói có người bảo lãnh ta, không cho ta ở lại nữa, ta mới ra.

- Tại sao lại đánh nhau với mấy tên giang hồ ở bến tàu?

Tống Thiên Diệu thực ra hoàn toàn không quen biết Trần Thái, nên không có chủ đề gì để nói chuyện, hơn nữa Tống Thiên Diệu cũng không muốn biết nguyên nhân sâu xa việc Trần Thái đánh nhau, chỉ là vì đối phương đặc biệt chạy đến dập đầu cảm ơn, mẹ già lại đi mua rau, bản thân không thể tránh né, nên chỉ có thể hỏi qua loa.

- Ta đến bến tàu tìm việc làm, có một tên hỏi ta có muốn làm không, ta đương nhiên nói muốn, sau đó hắn dẫn ta đi dỡ hàng lấy phiếu, ta kiếm được hơn bốn mươi phiếu, làm nhiều nhất, kết quả tên phát phiếu chỉ chịu trả cho ta sáu thành tiền, ta hỏi hắn tại sao, tên phát phiếu chỉ vào người giới thiệu ta làm việc nói, người đó muốn lấy bốn thành.

Trần Thái nhắc đến chuyện mình động thủ với người khác, vẫn còn bất bình, lúc này nhíu mày nói với Tống Thiên Diệu với vẻ căm hận khó nguôi:

- Thực ra nếu không có chuyện này, ta còn định lấy tiền mời tên đó đi uống rượu, cảm ơn hắn giới thiệu việc làm cho ta, nhưng một phát lấy mất bốn thành tiền của ta? Ta liền nói với tên phát phiếu không được, bảo hắn đưa hết tiền cho ta, tên đó liền nói ta không hiểu quy tắc bến tàu, có phải muốn gây sự không? Rồi lập tức có hơn mười người vây lại dọa ta, ta là người lớn lên bằng sợ hãi sao? Liền đánh với bọn chúng? Bọn chúng cầm dao, ta liền cướp một cây đòn gánh, đánh ngã bốn tên, những người khác không ai dám tiến lên nữa, sau đó có ba tên cảnh sát đến bắt ta đi.

Tống Thiên Diệu nghe xong lời Trần Thái cảm thấy hơi buồn cười, nói cho cùng, thực ra là Trần Thái phá vỡ quy tắc bến tàu, ở bến tàu làm việc, nếu có tự đầu, sẽ không thiếu việc làm, những khuân vác không có tự đầu nào gia nhập, mới có những người trung gian của các tự đầu đến hỏi có muốn làm việc không, chủ yếu là vì thương gia thúc giục gấp, vội vàng giao hàng, nên tạm thời tìm mấy tên khuân vác không có tự đầu để tiết kiệm thời gian, theo quy tắc bến tàu, loại khuân vác không có tự đầu này kiếm được tiền, phải nộp một nửa cho tự đầu cho phép hắn làm việc.

Tên trung gian của Nhị Bình kia, chắc chắn là nhìn trúng thân hình cơ bắp của Trần Thái, lại thấy hắn không có tự đầu, nên mới mở miệng giới thiệu hắn đi làm việc, hơn nữa nói không chừng còn ôm ý định thu nạp hắn vào tự đầu, nên mới rộng lượng chỉ giữ lại bốn thành tiền công, nếu không thường lệ là giữ đủ năm thành.

Nghe nói Nhị Bình bị đánh ngã bốn người, không ai dám tiến lên nữa, Tống Thiên Diệu không khỏi cảm thán, quả nhiên là tiểu xã đoàn như lời tên tiểu đệ của Phúc Nghĩa Hưng nói, nếu không đổi thành Triều Dũng Nghĩa hoặc Phúc Nghĩa Hưng những xã đoàn này, đánh ngã bốn người? Phía sau bốn mươi người đã mài dao sẵn chờ ngươi, cho dù tiểu đệ không xử lý được, cũng còn có Song Hoa Hồng Côn trấn thủ bến tàu ra mặt.

- Sau này còn đi làm ở bến tàu nữa không?

Tống Thiên Diệu cười hỏi Trần Thái.

Trần Thái lắc đầu nói:

- Đương nhiên là không đi nữa, ta chuẩn bị đến Bắc Giác tìm một nhà máy để làm việc.

Thời gian trò chuyện không lâu, Triệu Mỹ Trân đã xách đồ ăn mua về, nói với Tống Thiên Diệu và Trần Thái:

- Ngoài đường rất náo nhiệt, hai nhóm người đứng ngoài cãi nhau, nhưng lại không động thủ, có một người trông rất quen, đã đến nhà mình, lúc ngươi không có nhà, có một người tên gì… tên gì Lôi đến, mang theo bốn thỏi vàng và một đống đồ bổ.

Kim Nha Lôi dẫn người đến khu nhà gỗ cãi nhau trên đường? Không thể nào, Tống Thiên Diệu có chút nghi hoặc, Kim Nha Lôi dù sao cũng là một đại ca giang hồ, đứng trên đường cãi nhau như mấy mụ đàn bà chanh chua, truyền ra ngoài chẳng sợ người ta cười sao?

Nhưng mẹ của mình chắc cũng không nhận nhầm người, có thể nói ra chuyện muốn tặng mình vàng, ngoài Kim Nha Lôi ra cũng chẳng còn ai khác.

Tuy nhiên dù Kim Nha Lôi có cãi nhau với ai, cũng không cần đến mình giúp đỡ, hơn nữa mình cũng không định giúp.

Hắn đứng dậy đón lấy đồ ăn trong tay Triệu Mỹ Trân, tiện thể để Triệu Mỹ Trân ngồi xuống trò chuyện với Trần Thái, còn mình tìm tạp dề của mẹ mặc vào, rồi ra sân hẹp chuẩn bị rửa đồ ăn nấu cơm.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, tay nghề nấu ăn của Tống Thiên Diệu đều khá tốt, chủ yếu là kiếp này, vì cha mẹ đều không có thời gian, một người sửa giày một người đi làm ở quán trà, nên từ khi bảy tám tuổi, Tống Thiên Diệu đã phải chăm sóc em gái Tống Văn Văn, đồng thời giúp nấu cơm cho cả nhà.

Vừa bóc hành tỏi, vừa nghe Triệu Mỹ Trân ngồi trong phòng trò chuyện với Trần Thái về những chuyện vặt vãnh trong gia đình, khiến Tống Thiên Diệu vốn đã sống bên ngoài

một thời gian dài hiếm khi có cảm giác thư thái như vậy, khi ở khách sạn, cơ thể tuy được thả lỏng, nhưng đầu óc vẫn luôn căng thẳng, lúc này ở nhà, tuy hai tay bận rộn chuẩn bị nấu ăn, nhưng trong lòng lại cảm thấy thoải mái.

Vừa mới ngâm gan heo vào nước chuẩn bị rửa sạch, cửa ngoài bị đẩy ra, Kim Nha Lôi dẫn theo Cao Lão Thành từ bên ngoài bước vào, chạm mặt Tống Thiên Diệu đang mặc tạp dề rửa gan heo trong sân.

Chương 114. Trần Thái người gan dạ (1)

Nhìn thấy Tống Thiên Diệu mặc tạp dề, tay cầm gan heo chuẩn bị nấu ăn, khiến Kim Nha Lôi có chút thất thần, hắn đã gặp Tống Thiên Diệu vài lần, vị thư ký trẻ tuổi này luôn mặc vest chỉnh tề, nói cười tự nhiên.

Đặc biệt là những thủ đoạn mượn sức đánh sức, không tốn một xu mà vẫn lấy được lợi ích, hắn sử dụng như trò đùa, chơi còn xuất sắc hơn cả những lão giang hồ như mình không biết bao nhiêu lần, hiếm khi thấy Tống Thiên Diệu có bộ dáng đàn ông nội trợ chuẩn bị nấu cơm như vậy, hơn nữa nụ cười trên mặt hoàn toàn khác với những nụ cười mà hắn từng thấy trước đây, lúc này nụ cười hiền lành vô hại, còn khi ở quán trà hay ở Thái Bạch Hải Sản Phường, nụ cười của Tống Thiên Diệu tuy cũng không có sát khí, nhưng kết hợp với lời nói của hắn, luôn khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

- Lôi ca còn phải tự mình đến một chuyến? Phái người dưới đến nói một tiếng với ta là được rồi.

Tống Thiên Diệu tiện tay đặt gan heo trở lại, lau lau hai tay, cởi tạp dề ném sang một bên bếp lò, mỉm cười hỏi Kim Nha Lôi một câu.

Khi tạp dề trên người Tống Thiên Diệu biến mất, chỉ còn lại chiếc áo sơ mi trắng xắn tay áo, Kim Nha Lôi mới cảm thấy Tống Thiên Diệu với nụ cười trên mặt có thể nuốt chửng người ta không nhả xương đã quay trở lại, hắn liếc nhìn Triệu Mỹ Trân và Trần Thái trong phòng, cười nói với Tống Thiên Diệu:

- Nghe đám tiểu đệ về báo nói hôm nay Tống thư ký trưa rảnh rỗi, nên ta nghĩ mình cũng không có việc gì, chi bằng đến uống vài chén với Tống thư ký, lầu hai của Phúc Tinh tửu lâu đã được bao trọn, rượu thịt đã đặt sẵn, Tống thư ký qua đó là có thể khai tiệc.

- Hôm nay ta chuẩn bị chuyển nhà, nên muốn về nhà uống vài chén rượu với lão đầu. Chi bằng Lôi ca ở lại cùng uống, để các huynh đệ khác đến tửu lâu.

Tống Thiên Diệu cười nói với Kim Nha Lôi:

- Không phải ta không nể mặt Lôi ca, chỉ là người Triều Châu chuyển nhà có tục lệ làm một bữa cơm ở nhà cũ, chia ra một phần mang đến nhà mới, ngụ ý ăn mặc không lo, tài lộc dồi dào, nên bữa cơm này dù thế nào cũng phải ăn ở nhà.

Kim Nha Lôi cũng là người Triều Châu, tất nhiên cũng hiểu phong tục cũ của người Triều Châu, nghe Tống Thiên Diệu chuẩn bị chuyển đi, gật đầu tỏ ý hiểu:

- Phải thế, phải thế, A Lạc, bảo các huynh đệ bên ngoài đến tửu lâu ăn cơm, ăn xong trưa rồi bảo họ đến giúp Tống thư ký chuyển nhà.

Tâm phúc A Lạc của Kim Nha Lôi ở cửa dạ một tiếng, xoay người đi ra.

Kim Nha Lôi đến thăm, Tống Thiên Diệu không tiện tiếp tục đóng vai đầu bếp nấu ăn nữa, với Trần Thái còn có thể giải thích bằng quan hệ họ hàng, nhưng Kim Nha Lôi là khách, khách đến mà mình không tiếp thì mất mặt đối phương, nên Tống Thiên Diệu dẫn Kim Nha Lôi và Cao Lão Thành hai người vào căn phòng vốn không lớn, Triệu Mỹ Trân thì đứng dậy đi ra tiếp tục chuẩn bị món ăn.

Kim Nha Lôi thấy Trần Thái ngồi yên ổn trên một cái ghế, cười với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, vị em họ này của ngươi thật là lợi hại, vừa nãy ta ở ngoài đường, người của Nhị Bình còn chặn ta lại, bảo ta phải cho họ một lời giải thích.

- Nhắc đến chuyện này, còn phải đa tạ ngươi, phí bảo lãnh bao nhiêu, để ta trả, chuyện này không nên để ngươi bỏ tiền.

Tống Thiên Diệu nghe đến đây, cầm lấy ví tiền bên giường hỏi.

Kim Nha Lôi khoát tay:

- Chuyện nhỏ, phí bảo lãnh chỉ có một hai trăm đồng thôi, thực ra tôi muốn hỏi Tống thư ký, vị em họ này của ngươi có hứng thú ra ngoài làm việc không?

Tống Thiên Diệu dừng động tác, nhìn Kim Nha Lôi, rồi lại nhìn Trần Thái hoàn toàn không hiểu câu nói của Kim Nha Lôi:

- Sao vậy? Lôi ca ưng ý em họ của ta?

- Tài năng giang hồ như em họ của ngươi, ta đương nhiên ưng ý, nhưng dù ta có gần nước được trăng trước, cũng phải hỏi ý Tống thư ký trước, ngươi đồng ý thì ta sẽ sắp xếp người khai hương đường, đảm bảo ba năm sẽ thăng chức Hồng Côn.

Tống Thiên Diệu đánh giá Trần Thái, hoàn toàn không thấy vị em họ ngốc nghếch này có khí thế tài năng giang hồ ở điểm nào, chẳng phải chỉ là vung đòn gánh đánh ngã bốn tên côn đồ bến tàu của Nhị Bình sao?

- Sức mạnh thô bạo, đánh ngã vài người, cũng gọi là tài năng?

Tống Thiên Diệu đưa cho Kim Nha Lôi một điếu thuốc, lại đưa cho Cao Lão Thành một điếu, rồi mới tự mình châm lửa hỏi Kim Nha Lôi.

Kim Nha Lôi cười ngồi xuống ghế nói:

- Nhị Bình mở miệng đòi ba ngàn đồng tiền thuốc men, Tống thư ký, nếu chỉ là đánh nhau thôi, sao lại nhiều tiền thuốc men như vậy? Em họ ngươi chưa nói với ngươi sao?

- Có nói, bảo hắn đánh ngã bốn người, những người khác không dám tiến lên nữa, cuối cùng là sái lão bắt hắn, ba ngàn đồng? Em họ ta không hiểu quy củ giang hồ, nhưng ta hiểu, Nhị Bình báo cảnh sát gây hoàng khí, có phải là không muốn làm ăn ở bến tàu nữa không?

Tống Thiên Diệu nhướn mày nhẹ, nói với giọng thờ ơ.

Kim Nha Lôi lắc đầu:

- Gây hoàng khí tất nhiên là đại kỵ trong giang hồ, nhưng Nhị Bình cũng chưa phạm quy củ, ba tên cảnh sát đến đều có thân phận giang hồ, không tính là quan chức thật sự, chủ yếu là em họ ngươi quá hung dữ, có biết vì sao những người khác không dám tiến lên nữa không? Bởi vì trong bốn người nằm dưới đất, có hai người là Hồng Côn phụ trách vây sự của Nhị Bình ở bến tàu, Biển Đản Uy và Ngưu Thỉ Căn, hai tên đó đã được coi là những kẻ đánh giỏi nhất, ác nhất của Nhị Bình ở bến tàu, ngay cả bọn chúng cũng bị em họ của ngươi dùng đòn gánh đánh đến mức bò dậy không nổi, những người khác làm sao dám tiến lên? Người phụ trách bến tàu đều bị đánh ngã, không đi tìm cảnh sát thì còn làm được gì?

Chương 115. Trần Thái người gan dạ (2)

Tống Thiên Diệu lúc này nhìn lại Trần Thái, đột nhiên cảm thấy vị biểu đệ xa ngốc nghếch lúc này toát ra một khí chất vương bá vô hình, nếu đặt vào những bộ phim mà Tống Thiên Diệu xem ở kiếp sau, ít nhất cũng là một giang hồ thần tượng như Trần Hạo Nam.

Tên ngốc này lại một mình hạ gục hai tên Hồng Côn của Nhị Bình? Dù Nhị Bình có không đáng giá đến đâu, thì cũng là một hội đoàn chữ Hòa chính thống được truyền thừa từ Hồng Môn, dù sao thì Hồng Côn cũng không thể rẻ mạt được.

Thực ra nếu Tống Thiên Diệu ở kiếp trước có hứng thú tìm hiểu một chút về lịch sử phát triển của xã hội đen Hồng Kông, sẽ phát hiện ra vị Trần Thái trông ngốc nghếch này, vào cuối thập niên 50, suốt thập niên 60 thậm chí đến giữa thập niên 70, danh tiếng vang dội giang hồ, được người giang hồ gọi là Thái Ngốc, một thanh đao Nhật từ bến tàu chém đến Loan Giác Đạo, một thời Loan Giác Đạo ở thập niên 60 được gọi là đường Trần Thái, còn bản thân hắn cũng lên vị trí long đầu của Hòa Hợp Đồ - hội đoàn chính thống chữ Hòa vào thập niên 60, theo quy củ của Hòa Hợp Đồ, long đầu được gọi là Lão Oai Hoàng Đế, sau khi Trần Thái trở thành long đầu đại ca của Hòa Hợp Đồ, được giang hồ gọi là Thái Hoàng, Hoàng Đế Loan Giác.

Điều duy nhất liên quan giữa Trần Thái và Trần Hạo Nam trong tưởng tượng của Tống Thiên Diệu, chính là vị diễn viên

đóng vai đại ca Trần Hạo Nam trong phim - Ngô Chí Hùng, vào cuối thập niên 70, đã bái nhập môn hạ của Trần Thái.

Thập niên 60, Trần Thái và Hòa Hợp Đồ dưới sự lãnh đạo của hắn chính là một con chó săn trung thành và hung dữ của Ngũ Ức Thám Trưởng Lữ Nhạc trên giang hồ, hội đoàn nào không tuân theo quy củ của Lữ Nhạc, kết cục chính là tên Thái Ngốc này cầm đao Nhật dẫn đàn em đi khai chiến, đánh cho đến khi đối phương cầu xin Lữ Nhạc tha thứ mới thôi, lý do Lữ Nhạc có thể thiết lập trật tự giang hồ, một tay che trời vào thập niên 60, chính là vì dưới trướng có hai nhân tài giang hồ, văn có Trư Du Tiểu, võ có Thái Ngốc.

Nhưng lúc này, Trần Thái vẫn chưa thể hiện chút khí chất của một giang hồ cường nhân thập niên 60-70, chỉ đang cười ngốc nghếch nhìn Tống Thiên Diệu và Kim Nha Lôi trò chuyện.

- Ta không định cho hắn nhập hội đoàn đâu, vài ngày nữa, để hắn đến Lợi Khang giúp việc khuân vác, có thời gian thì bảo người dạy hắn lái xe, sau này làm tài xế cũng tốt.

Tống Thiên Diệu nghe xong Kim Nha Lôi kể Trần Thái hạ gục hai tên Hồng Côn, lập tức dứt khoát từ chối đề nghị của Kim Nha Lôi, theo Kim Nha Lôi, người ngốc nghếch như Trần Thái, không biết khi nào sẽ nằm chết giữa đường.

…

Tống Thiên Diệu không biết sự hung hãn của Trần Thái ở kiếp trước, hắn chỉ đơn thuần cho rằng lúc này, dù Trần Thái có đánh giỏi đến đâu, với cái đầu như vậy cũng không thích hợp để đi giang hồ, đặc biệt là hội đoàn như Phúc Nghĩa Hưng chuyên làm những việc phi pháp như cờ bạc, ma túy.

Tống Thiên Diệu nói để Trần Thái đi học lái xe, Kim Nha Lôi cũng không nhắc lại chuyện để Trần Thái gia nhập hội

đoàn nữa, thấy Kim Nha Lôi cứ liếc mắt nhìn Trần Thái, nhưng vẫn chưa đổi chủ đề, Tống Thiên Diệu hiểu ý lấy ra 50 đồng nói với Trần Thái:

- A Thái, ra ngoài mua giúp ta vài gói thuốc lá Tam Ngũ.

- Ồ!

Trần Thái nhận tiền cười một tiếng, quay người đi ra ngoài, đợi trong phòng chỉ còn lại Tống Thiên Diệu, Kim Nha Lôi, Cao Lão Thành ba người, Kim Nha Lôi mới nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, tên giám khảo người Hoa ở trường cảnh sát mà ngươi nhắc lần trước, ta đã điều tra rõ rồi, tên giám khảo đó tên là Nhậm Xuân Sinh, người Thuận Đức, 37 tuổi.

Thì ra ngày đó sau khi Tống Thiên Diệu nhờ Kim Nha Lôi giúp điều tra chuyện này, Kim Nha Lôi đã truyền cho đám đàn em sống ở Cửu Long Thành Trại, kể lại mô tả của Tống Thiên Diệu về tên giám khảo người Hoa đen, lùn, béo phì đó, bảo những người anh em này đi dò la tên tuổi của đối phương trước.

Sở dĩ chọn tiểu đệ của Phúc Nghĩa Hưng ở Cửu Long Thành Trại, là vì nơi này có đủ loại người từ tam giáo cửu lưu lui tới, đồng thời quan hệ nhân mạch cũng là khu vực phức tạp nhất. Những kẻ tự đầu sống ở khu vực này thường có mối quan hệ rộng rãi nhất, bao trùm nhiều địa phương.

Chỉ sau hai ngày, đã có tiểu đệ nói tra ra đối phương tên là Nhiệm Xuân Sinh, địa chỉ, tuổi tác, người nhà, quan hệ nhân mạch thậm chí thời gian sinh hoạt đi lại của tên quan chức phỏng vấn này đều được tra rõ. Sau khi tra rõ quan hệ, lại có người đi tra bạn bè xung quanh hắn, dần dần lần theo manh mối, cuối cùng một bạch chỉ phiến của Phúc Nghĩa Hưng phản ứng nhanh nhạy, có con mắt tinh tường đứng ra, giả vờ có việc

cần nhờ vả, thông qua những mối quan hệ giang hồ đã tra được, hẹn vị Nhiệm Xuân Sinh này cùng ngồi vào bàn rượu.

Trước tiên là bày tỏ có hai cháu trai đủ mười tám tuổi, chuẩn bị đi thi vào trường cảnh sát, hy vọng vị quan chức phỏng vấn Nhiệm Xuân Sinh này quan tâm giúp đỡ, rồi dò hỏi cần bao nhiêu tiền để lo lót. Theo chủ đề này vừa uống rượu vừa trò chuyện, cuối cùng bạch chỉ phiến thấy thời cơ đã chín muồi, cho tiểu đệ bên ngoài vào truyền một tin tức đã lỗi thời, nói một tên Tống Thiên Diệu ở khu nhà gỗ đã đâm bị thương Thảo Hài Hắc Tâm Hoa của Phúc Nghĩa Hưng.

Dùng cái tên Tống Thiên Diệu để thăm dò trước, phát hiện Nhiệm Xuân Sinh có chút phản ứng với cái tên này, bạch chỉ phiến đã nắm chắc trong lòng.

Sau đó tiếp tục uống rượu, tuyệt đối không nhắc đến chuyện vừa xảy ra, đợi đến màn kịch thứ hai, chính là tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng đi gây rắc rối cho Tống Thiên Diệu, bị Tống Thiên Diệu tiết lộ tin hắn là học viên trường cảnh sát dọa cho chạy về.

Lại thăm dò ý Nhiệm Xuân Sinh.

Sau vài lần như vậy, không cần bạch chỉ phiến mở miệng hỏi, Nhiệm Xuân Sinh đã chủ động lên tiếng, nói Tống Thiên Diệu không phải học viên trường cảnh sát, sau này cũng không thể được tuyển vào nữa. Dưới sự tò mò hỏi han của bạch chỉ phiến, mượn hơi men nói toạc ra nguyên nhân.

Chương 116. Vì phụ nữ

Lưu A Toàn mở tiệm bán trái cây ở khu nhà gỗ Gia Lâm Biên Đạo là em họ xa của tiểu thiếp Nhiệm Xuân Sinh, đã sớm để mắt đến Lý Tố Trinh đã đính hôn với Tống Thiên Diệu, một lòng muốn cưới về làm tiểu lão bà. Thấy cha mẹ Tống Thiên Diệu vay tiền ở khu nhà gỗ để Tống Thiên Diệu đi thi vào trường cảnh sát, hắn đưa ra năm trăm đồng lót tay cho Nhiệm Xuân Sinh, cắt đứt hy vọng bước chân vào ngành cảnh sát của Tống Thiên Diệu. Đợi Tống Thiên Diệu vừa bị từ chối, Lưu A Toàn lập tức sắp xếp mối lái đến nhà Lý Tố Trinh nói mối cầu hôn.

Kim Nha Lôi kể toàn bộ sự việc rất chi tiết, thấy trên mặt Tống Thiên Diệu không có chút dấu hiệu tức giận nào, Kim Nha Lôi nhíu mày, chẳng lẽ vị Tống thư ký này tức đến nỗi không biết biến sắc mặt? Điều khiến đàn ông mất mặt nhất không gì bằng phụ nữ bị người đàn ông khác cướp mất, trong tình huống này, dù Tống Thiên Diệu là người trẻ tuổi có đầu óc tỉnh táo sáng suốt đến đâu, ít nhất cũng phải có chút lửa giận chứ.

Thực ra Tống Thiên Diệu thật sự không tức giận, hắn tò mò hơn về thủ đoạn của Kim Nha Lôi khi sắp xếp vị bạch chỉ phiến kia dò la tin tức, từng bước từng bước, khéo léo vô cùng, không cần tự mình mở miệng hỏi, đã có thể dẫn dụ đối phương tự mình khai ra hết thảy tin tức. Sau này muốn tìm vị bạch chỉ phiến đó gây rắc rối, cũng không tìm được cơ hội mở miệng, đây mới là năng lực của bạch chỉ phiến giang hồ.

Thủ đoạn giang hồ hạ lưu này, cũng chỉ có kiếp này mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy, Tống Thiên Diệu cảm thấy nếu để

những bạch chỉ phiến này có cơ hội đọc sách, có lẽ đều là nhân tài như luật sư hoặc chuyên gia tư vấn.

- Tống thư ký?

Kim Nha Lôi thấy Tống Thiên Diệu vẫn luôn mỉm cười im lặng, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi:

- Không sao chứ? Ta đã tra rõ cả lai lịch của tên Lưu A Toàn đó, chỉ cần một lời của ngươi, tối nay ta sẽ sắp xếp huynh đệ đưa cả nhà hắn đi bơi, tuyệt đối không có sơ suất.

- Không cần đâu, ta đâu phải là người giang hồ như Lôi ca, đánh đấm giết chóc không hợp với ta. Chỉ cần trừng phạt hắn một chút là được rồi. Là biểu đệ xa của tiểu thiếp phải không? Qua một thời gian nữa, tên Lưu A Toàn kia sẽ tổ chức hôn lễ, vậy phiền Lôi ca vào ngày thứ hai của đám cưới tìm vài gương mặt lạ, bắt cóc tiểu thiếp của tên quan chức phỏng vấn đó đến khách sạn, rồi bắt cả Lưu A Toàn đến đó luôn. Cho hai người uống nhiều xuân dược, sau đó đợi khi thuốc phát tác thì đi thông báo cho tên quan chức phỏng vấn kia bắt gian. Tốt nhất là để đồng nghiệp cảnh sát của hắn nhận được báo án cũng đến hiện trường, giúp tên quan chức phỏng vấn này một tay.

Tống Thiên Diệu cười híp mắt nói:

- Còn về việc ai sống ai chết, đó là chuyện của bọn họ, để họ tự giải thích. Cả hai đều nói mình bị bắt cóc đến khách sạn và bị ép uống xuân dược mới ngủ với nhau, ngươi nói xem tên quan chức phỏng vấn kia có tin không?

Kim Nha Lôi hít một hơi lạnh, vô thức nói một câu:

- Quyến rũ nhị tẩu là đại kỵ trong giang hồ.

- Lại không phải ngươi và ta quyến rũ, liên quan gì đến chúng ta chứ?

Tống Thiên Diệu châm một điếu thuốc, thản nhiên nói với Kim Nha Lôi:

- Tiểu thiếp của hắn thông gian với ngươi?

Kim Nha Lôi lắc đầu, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Cao Lão Thành:

- Thông gian với ngươi?

Cao Lão Thành cũng ngậm tăm xỉa răng lắc đầu.

- Vậy thì đúng rồi, chúng ta chỉ là tác thành chuyện tốt cho biểu tỷ biểu muội thôi, liên quan gì đến việc quyến rũ nhị tẩu? Nguyệt lão cũng sẽ khen ngươi giúp lão buộc dây tơ hồng đấy.

Tống Thiên Diệu thả một vòng khói, thong dong nói.

Vừa lúc Triệu Mỹ Trân bưng một đĩa trái cây đã rửa sạch đi vào phòng, nghe thấy câu cuối cùng của Tống Thiên Diệu, tiện miệng hỏi một câu:

- Nguyệt lão buộc dây tơ hồng cho ai vậy?

- Không phải của ta, không cần lo lắng.

Tống Thiên Diệu nói với mẹ mình:

- Thầy bói nói ta 26 tuổi mới có duyên phận, mẹ đừng lo, đừng suốt ngày nghĩ đến chuyện giúp ta cưới vợ.

- 26 tuổi? Mẹ ngươi sinh ngươi khi mới hơn chục tuổi? Cha ngươi cưới ta còn chưa đủ 17 tuổi, bây giờ ngươi nói phải 26 tuổi mới có vợ? Lời thầy bói mà tin được mới là lạ, có thầy bói nói tương lai con trai ta còn oai phong hơn cả Thống đốc Hồng Kông, ngươi xem ngươi có giống tên quỷ da trắng không?

Triệu Mỹ Trân liếc Tống Thiên Diệu nói.

Tống Thiên Diệu cười toe toét:

- Đâu nhất định phải là người da trắng mới oai phong hơn Thống đốc, hơn nữa, mẹ làm sao biết sau này ta không thể oai phong hơn Thống đốc chứ?

….

Chưa đến trưa, hai tiểu đệ của Phúc Nghĩa Hưng đã giúp lão cha Tống Thiên Diệu thu dọn quầy sửa giày về. Nhìn vẻ mặt dám giận không dám nói của lão cha, Tống Thiên Diệu đoán rằng hai tên tiểu đệ này có lẽ đã dùng một số thủ đoạn đe dọa để đuổi hàng xóm láng giềng đi.

Kim Nha Lôi hôm nay quả thật là vì nghe tiểu đệ nói Tống Thiên Diệu về nhà, trưa không có việc gì, nên mới ghé qua định mời hắn đi uống rượu. Nhưng lúc này thấy Tống Thiên Diệu chiều thực sự chuẩn bị chuyển nhà, hắn cũng không mở miệng mời Tống Thiên Diệu đến tửu lầu nữa, mà bảo Cao Lão Thành ra phố mua hai vò rượu Triều Châu song chưng thượng hạng và một ít đồ nguội về.

Tống Thiên Diệu, Tống Xuân Lương, Kim Nha Lôi, Cao Lão Thành, Trần Thái năm người, trong nhà tất nhiên là không đủ chỗ, nên Trần Thái giúp đem bàn ăn ra bên ngoài. Ở khu nhà gỗ, nếu có khách đến ăn cơm mà không đủ chỗ ngồi, việc dựng bàn ăn ra ngoài đường là chuyện bình thường. Còn về phần Triệu Mỹ Trân, tuy tính tình không tốt, nhưng khi có khách đến, bà ta không bao giờ ngồi vào bàn ăn cơm.

Năm người ngồi quanh bàn ăn, Tống Xuân Lương là chủ nhà, lại là lão cha của Tống Thiên Diệu, đáng lẽ phải do hắn nói vài câu xã giao, nhưng Tống Thiên Diệu tự biết mình, vị lão cha này uống rượu được, ăn cơm được, chỉ có xã giao là không được.

Chương 117. Chuyển nhà

Vì vậy, hắn tự tay mở niêm phong, rót rượu cho mọi người trên bàn. Kim Nha Lôi lễ phép chạm cốc với Tống Xuân Lương, thực hiện lễ nghi của hậu bối, cảm ơn Tống Xuân Lương đã chiêu đãi.

Thực ra, Kim Nha Lôi có thể còn lớn tuổi hơn Tống Xuân Lương vài tuổi, nhưng trong giang hồ coi trọng quy củ. Tống Thiên Diệu gọi hắn một tiếng Lôi ca chứ không phải Lôi thúc hay Lôi bá, nên hắn chỉ có thể xưng huynh đệ với Tống Thiên Diệu.

Ngược lại, Tống Xuân Lương có vẻ hơi căng thẳng khi chạm cốc với Kim Nha Lôi, làm đổ vài giọt rượu.

- Tống thư ký, không biết định chuyển đến nơi nào?

Kim Nha Lôi sau khi chạm cốc với Tống Xuân Lương xong, hỏi Tống Thiên Diệu một câu.

Tống Thiên Diệu nói:

- Ta định thuê một tầng nhà ở Vịnh Đồng La cho gia đình ở, nhưng chưa nghĩ kỹ thuê ở đâu, đợi xe tải chở đồ đến đó rồi tìm người môi giới liên hệ là được.

Kim Nha Lôi thấy lời Tống Thiên Diệu nói rất bình thường, nhưng Tống Xuân Lương bên cạnh suýt ho sặc cả rượu vừa uống, con trai mình thậm chí còn chưa tìm được nhà mà đã định chuyển đi chiều nay? Nếu thật sự thuê xe tải chở đồ đạc đến Vịnh Đồng La mà không tìm được chỗ ở phù hợp, tối nay chẳng phải sẽ ngủ ngoài đường sao?

- Nhà cửa và phí chuyển nhượng đều chưa thỏa thuận xong sao?

Vị gia chủ họ Tống, thợ sửa giày Tống Xuân Lương lão đại nhân lấy hết can đảm hỏi Tống Thiên Diệu trên bàn rượu.

Tống Thiên Diệu gật đầu đương nhiên:

- Đến đó rồi chọn là được, dù sao nhà cũng nhiều, thích ở tầng nào thì ở tầng đó.

Tống Xuân Lương nhìn Kim Nha Lôi, rồi lại nhìn Cao Lão Thành, phát hiện không ai cảm thấy chuyện này kỳ lạ như mình, nhưng hắn lại không hiểu tại sao chuyển nhà thuê nhà mà không tìm nhà trước, giờ thuê một căn nhà, phí chuyển nhượng đã mất vài ngàn đồng.

Hồng Kông hiện giờ không thiếu nhà ở, lý do chính khiến một phần ba dân cư phải sống khổ sở trong khu nhà gỗ dễ cháy là vì tiền thuê nhà quá đắt. Chính quyền thuộc địa Hồng Kông tuy đã hạn chế mức trần tiền thuê nhà để cải thiện môi trường sống cho người dân, yêu cầu tiền thuê nhà mỗi tháng không được vượt quá 400 đồng Hồng Kông, nghĩa là dù là biệt thự trên Thái Bình Sơn, tiền thuê một tháng cũng chỉ được thu 400 đồng Hồng Kông là cao nhất, nếu nhiều hơn sẽ bị cơ quan chính phủ gọi chủ nhà đến nói chuyện.

Nhưng nghĩ rằng như vậy là người nghèo có chỗ ở? Đương nhiên là không thể, tuy tiền thuê chỉ được 400 đồng, nhưng chủ nhà sẽ thu thêm một khoản phí chuyển nhượng khi người thuê vào ở, khoản phí này không tính là tiền thuê nên không vi phạm luật Hồng Kông. Phí chuyển nhượng tùy theo giá nhà khác nhau, tính theo giá nhà ở Vịnh Đồng La, phí chuyển nhượng thường từ 4000 đến 7000 đồng, nghĩa là phải trả 7000 đồng phí chuyển nhượng, chủ nhà mới ký hợp đồng thuê một năm, cho người thuê ở một năm, tiền thuê mỗi tháng 200 đồng vẫn phải trả tiếp.

Vì vậy, nhà cho thuê 200 đồng một tháng, thực tế muốn thuê một năm, phải bỏ ra khoảng 6000 đến 8000 đồng Hồng Kông cho chủ nhà.

Nhưng trong mắt Kim Nha Lôi, cách thuê nhà của Tống Thiên Diệu mới là tiện lợi nhất, chất đồ đạc ở đây lên xe tải, chở thẳng đến Vịnh Đồng La, tìm một bồi bàn ở quán trà ở Vịnh Đồng La, tiện tay cho vài chục đồng tiền boa, là có thể nhờ bồi bàn giúp chạy việc chu đáo, dẫn đi xem từng tầng, cuối cùng thích tầng nào thì trả tiền ký hợp đồng ngay tại chỗ.

Thậm chí Kim Nha Lôi còn nghĩ, có thể Tống Thiên Diệu không định mang theo đồ đạc ở đây, hoàn toàn có thể tìm một căn nhà đầy đủ nội thất, dọn vào ở luôn.

Thấy vẻ lo lắng của lão đầu mình, Tống Thiên Diệu nói:

- Không cần lo lắng, trước khi mặt trời lặn là có thể dọn vào Vịnh Đồng La rồi.

Sau khi ăn xong tiệc rượu, đám tiểu đệ của Phúc Nghĩa Hưng đã giúp thuê một chiếc xe tải cũ dùng để giao hàng cho thương hội. Tuy nhiên, do đường hẻm trong khu nhà gỗ quá hẹp, xe tải chỉ có thể đậu xa xa ngoài đường.

Vì vậy, việc chuyển nhà hoàn toàn dựa vào đám tiểu đệ của Phúc Nghĩa Hưng cùng với Trần Thái. Tống Thiên Diệu làm dáng xách nửa bao gạo, bị Trần Thái giành lấy vác lên vai, rồi đứng cùng Kim Nha Lôi bên cạnh nhìn mọi người bận rộn.

Nhà ở khu nhà gỗ không có nhiều đồ đạc giá trị, chỉ có hai tủ đứng đựng quần áo và một số vật dụng như chậu rửa mặt, bình hoa cũ… Chỉ hơn nửa tiếng đồng hồ đã dọn sạch.

Sau khi giúp chất hết đồ đạc lên xe, Kim Nha Lôi cũng từ biệt Tống Thiên Diệu. Từ đầu đến cuối, vị lão đại Phúc Nghĩa Hưng này không hề nói một câu về việc giúp Tống Thiên Diệu tìm chỗ ở phù hợp.

Nếu nông cạn, có lẽ sẽ nghĩ Kim Nha Lôi keo kiệt hoặc lười nói những lời xã giao, nhưng Tống Thiên Diệu biết vị tọa quán Phúc Nghĩa Hưng này là người thông minh, biết làm thế nào để không bị người khác ghét.

Chuyện nhà cửa không phải chỉ có tiền thuê rẻ là làm người ta hài lòng, nhất định phải để Tống Thiên Diệu tự chọn mới được. Vì vậy Kim Nha Lôi mới không vội vàng mở miệng hứa hẹn, mà chỉ giúp Tống Thiên Diệu chất đồ đạc lên xe rồi lập tức cáo từ.

Tống Thiên Diệu đợi mẹ thu dọn xong mới bảo bà đến quán trà nữ đón Tống Văn Văn về. Trong lúc đợi Tống Văn Văn, Tống Thiên Diệu hỏi Trần Thái đang đổ mồ hôi nhễ nhại:

- A Thái, ngươi có học võ công phải không?

- Đúng vậy, khi còn ở quê ta có võ đài, từ nhỏ ta đã theo sư phụ lên võ đài học quyền. Trong hơn trăm người học quyền, sư phụ nói ta chăm chỉ nhất.

Trần Thái lau những dòng mồ hôi chảy thành rãnh trên mặt và trả lời.

Tống Thiên Diệu vỗ vai hắn:

- Tối về nhà nói với cha mẹ, bảo ngươi không cần đi làm ở nhà máy nữa, ta giúp ngươi tìm một công việc, bao ăn ở và chỗ ngủ.

- Diệu ca, ngươi bảo lãnh ta ra, ta còn chưa kịp cảm ơn, lại còn giới thiệu việc làm cho ta. Ta miệng vụng, không biết nói, nhưng nhất định sẽ làm hết sức, ta rất khỏe đó.

Trần Thái không biết làm sao để bày tỏ lòng biết ơn với Tống Thiên Diệu, chỉ có thể khoe cơ bắp với Tống Thiên Diệu, khiến Tống Thiên Diệu không nhịn được phải đảo mắt, một gã đàn ông to xác, khoe cơ bắp trước mặt mình? Coi mình là gay à?

- Tống thư ký! Tống thư ký! Xin dừng bước! Ta là… Sư Gia Huy!

Chương 118. Phố Thái Hòa, Vịnh Loan (1)

Tên thủ hạ của Lâu Phượng Vân tên Sư Gia Huy lại một lần nữa gọi Tống Thiên Diệu từ xa, rồi chạy nhỏ đến trước mặt Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu rất tò mò tại sao một gã nóng nảy như vậy lại có biệt hiệu là Sư Gia Huy, chẳng lẽ chỉ vì đeo một cặp kính?

- Tống thư ký, Tống thư ký… không phải đã nói để Vân tỷ giúp thuê hai tầng nhà ở Vịnh Loan sao? Sao lại vội vã dọn đi nhanh vậy?

Sư Gia Huy đứng trước mặt Tống Thiên Diệu, mồ hôi nhễ nhại, giọng nói có vẻ lo lắng.

Thực ra hắn đã đến gần đây từ sớm, chỉ là vì tọa quán Phúc Nghĩa Hưng Kim Nha Lôi luôn ở cùng Tống Thiên Diệu trò chuyện, nên không dám lại gần. Đợi mãi đến khi Kim Nha Lôi rời đi mới vội vàng chạy lại hỏi.

Mặc dù Cao Lão Thành chỉ đuổi Lâu Phượng Vân ra khỏi bang hội, Sư Gia Huy vẫn là thành viên của Phúc Nghĩa Hưng, nhưng hắn là tiểu đệ bên cạnh Hắc Tâm Hoa và Lâu Phượng Vân, ban đầu bái đại ca chính là Hắc Tâm Hoa. Hơn nữa theo Hắc Tâm Hoa nhiều năm như vậy, tình cảm với bang hội xa không bằng thân thiết với vợ chồng Hắc Tâm Hoa và Lâu Phượng Vân. Huống hồ sau khi Phúc Nghĩa Hưng tiếp quản sòng bạc, cũng không sắp xếp vị trí cho hắn, nên thời gian gần

đây Sư Gia Huy luôn bận rộn bên cạnh Lâu Phượng Vân, chẳng khác nào bị đuổi khỏi tự đầu.

Hơn nữa, tuy hắn không phải thực sự là sư gia, nhưng bản thân cũng có chút nhãn lực. Rõ ràng Lâu Phượng Vân hiện giờ đang được vị Tống thư ký này che chở, chỉ cần Tống thư ký còn đó, Phúc Nghĩa Hưng không dám gây sự nữa. Bản thân hắn là loại tiểu lâu la, giờ dù có chuyển sang dưới trướng người khác của Phúc Nghĩa Hưng, e rằng cũng chẳng được trọng dụng. Chi bằng chết lòng sống dạ đi theo bên cạnh Lâu Phượng Vân. Hiện tại bên cạnh Lâu Phượng Vân không có người để dùng, thêm vào đó bản thân hành động bất tiện, đang cần người giúp đỡ chạy vặt, mà hắn vừa hay có thể nhân cơ hội lộ mặt vài lần trước vị Tống thư ký này.

Đối với Lâu Phượng Vân, Tống Thiên Diệu thực sự chẳng để tâm, chỉ nhớ một việc, đó là hiện giờ trong tay Lâu Phượng Vân có một nửa số tiền là của mình. Lúc này nghe Sư Gia Huy nhắc nhở, Tống Thiên Diệu mới nhớ ra dường như mình đã từng nói một câu, nếu Lâu Phượng Vân dọn đi thì nhớ giúp cho gia đình mình thuê một tầng Đường lâu.

- Thương tích của cô ta chưa lành? Cứ để cô ta dưỡng thương đi, khó được có tâm, đợi thương tích của cô ta lành rồi bảo cô ta đến gặp ta là được.

Tống Thiên Diệu nói với Sư Gia Huy bằng giọng nhạt nhẽo, hắn không quan tâm Lâu Phượng Vân có giúp mình trả tiền thuê nhà hay không, ý của câu nói đó thực ra là bảo Lâu Phượng Vân tránh xa Cửu Long, nơi giang hồ phong vân không còn phù hợp với nàng nữa, đến Loan Tẽ là một lựa chọn không tồi.

- Không phải, không phải, Tống thư ký, nhà cửa đã được an bài xong, ngày hôm sau ngài nói xong, Vân tỷ đã phái tôi đến Thái Hòa Nhai ở Loan Tẽ mua một tòa Đường lâu.

Sư Gia Huy vội vàng lên tiếng giải thích:

- Có thể dọn vào bất cứ lúc nào.

Mua một tòa Đường lâu và thuê một tầng Đường lâu là hai khái niệm khác nhau. Cái gọi là Đường lâu, là nhà dân thường thấy ở Hồng Kông, cao nhất không quá năm tầng, mỗi tầng chỉ có một đơn vị khoảng một nghìn feet Anh, nên thuê một tầng Đường lâu nghe có vẻ khoa trương, thực tế cũng chỉ là thuê một căn hộ khoảng một trăm mét vuông.

Nhưng mua một tòa Đường lâu, thực tế là mua toàn bộ tòa nhà kể cả cửa hàng tầng trệt. Theo giá nhà hiện tại, dù là Đường lâu cũ kỹ đã lâu năm, giá một tòa cũng phải khoảng sáu vạn đô la Hồng Kông, hơn nữa còn phải trả thêm từ sáu nghìn đến một vạn đồng phí chuyển nhượng.

Tống Thiên Diệu thực sự không ngờ Lâu Phượng Vân, một người phụ nữ, lại bị trục xuất khỏi Phúc Nghĩa Hưng, tương lai chưa rõ ràng, vậy mà lại có gan mua cả một tòa Đường lâu. Nhưng cũng không có gì lạ, bởi vì hiện nay ở Hồng Kông muốn mua nhà, không thể mua từng tầng, mà phải mua cả tòa. Vì chính phủ xem xét đến việc thu thuế thuận tiện, một tòa nhà chỉ cần một chủ sở hữu, nhưng nhược điểm là đa số người Hồng Kông không có tiền để mua cả tòa Đường lâu, phần lớn đều là người giàu mua vài tòa Đường lâu rồi cho thuê, gia đình khá giả hơn sẽ đi thuê cả tầng Đường lâu để ở, những gia đình có thu nhập kém hơn thì đi thuê những căn hộ được chia thành các phòng nhỏ gọi là "đầu đuôi phòng", còn những người kiếm tiền ít ỏi chỉ đủ sống qua ngày thì chỉ có thể tự dựng lều ở những khu đất trống, hình thành nên khu nhà gỗ. Vì vậy mới dẫn đến tình trạng hiện nay ở Hồng Kông tuy có không ít Đường lâu, nhưng vẫn có rất nhiều người nghèo chỉ có thể chen chúc trong khu nhà gỗ.

- Vậy sao cô ta không dọn vào ở trước?

Tống Thiên Diệu mỉm cười, hỏi Sư Gia Huy.

Sư Gia Huy lau mồ hôi trên mặt:

- Vân tỷ nói muốn để Tống thư ký chọn trước, sau khi Tống thư ký chọn xong và an bài gia đình xong, Vân tỷ mới vào ở.

- Vậy lát nữa ngươi đi theo xe tải dẫn đường.

Tống Thiên Diệu không hỏi thêm nữa, vỗ vai Sư Gia Huy:

- Đi xem thử tòa Đường lâu cô ta mua như thế nào.

Tống Thiên Diệu nói xong, Sư Gia Huy dạ một tiếng, chạy đến xe tải nói rõ địa điểm với tài xế.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc lá trầm ngâm một lúc, có lẽ Lâu Phượng Vân sau khi bị hành vi của hắn làm cho hoảng sợ đêm đó, đã suy nghĩ sâu xa hơn về mọi chuyện. Tuy những suy nghĩ nhỏ nhặt đó không thể giấu được Tống Thiên Diệu, và việc nàng cố gắng suy nghĩ giống như hắn chỉ khiến bản thân mệt mỏi, nhưng đây không phải là chuyện Tống Thiên Diệu có thể khuyên nhủ một câu là nàng sẽ thôi. Có lẽ phải đợi đến khi nàng tự đâm đầu vào tường đến đầu rơi máu chảy mới chịu dừng lại.

Chương 119. Phố Thái Hòa, Vịnh Loan (2)

Đến đường Thái Hòa ở Loan Tễ, dưới sự dẫn đường của Sư Gia Huy, họ đã đến tòa nhà Đường lâu mà Lâu Phượng Vân đã mua. Quả thật là một tòa nhà cũ kỹ nhiều năm, chỉ cao 4 tầng, bố cục nhỏ hơn so với những tòa Đường lâu mới xây sau chiến tranh. Tầng một là cửa hàng, đi lên từ cầu thang bên cạnh, bố cục các tầng đều giống nhau, không phân biệt lớn nhỏ. Vì vậy Tống Thiên Diệu đã quyết định chọn vị trí tầng hai. Tuy tầng hai gần đường phố, hơi ồn ào, nhưng không phải leo cầu thang vất vả mỗi lần lên xuống.

Triệu Mỹ Trân, Tống Văn Văn và Tống Xuân Lương lúc này vẫn còn hơi ngây ngô. Tòa Đường lâu có vẻ cũ kỹ trong mắt Tống Thiên Diệu, nhưng đối với họ - những người quen sống trong nhà gỗ, đây đã là biệt thự rồi. Thấy Tống Thiên Diệu nói với Sư Gia Huy là muốn lấy tầng hai, Triệu Mỹ Trân kéo kéo vạt áo Tống Thiên Diệu, thì thầm hỏi:

- Tiền thuê một tháng bao nhiêu? Phí chuyển nhượng bao nhiêu?

- Tiền thuê 500, phí chuyển nhượng 10.000 đồng.

Tống Thiên Diệu đùa một câu.

Con số này quá phóng đại, Triệu Mỹ Trân dù chưa từng ở nhưng cũng biết con trai mình nói dối. Thấy Sư Gia Huy đã gọi tài xế xe tải mở cửa xe chuẩn bị chuyển nhà, bà vội vàng dẫn Tống Xuân Lương và Tống Văn Văn đi giúp đỡ. Tống Thiên Diệu thì đi đến một quán trà nhỏ bên cạnh, lấy ra 10

đồng đưa cho người phục vụ đang tò mò quan sát gia đình mới chuyển đến đường Thái Hòa:

- Làm phiền, có thể giúp ta mời vài người hàng xóm đến giúp không? Cha mẹ ta tuổi cao rồi, số tiền này coi như phí vất vả.

Những người phục vụ quán trà này đều làm công việc trung gian như Ngô Kim Lương của Lục Vũ trà lâu. Thấy Tống Thiên Diệu chủ động đưa tiền, họ vui vẻ nhận lời, quay người đi ra đầu phố. Chỉ sau 2-3 phút, đã dẫn về 5-6 người đàn ông, già có trẻ có, tụ tập trước xe tải nhiệt tình chào hỏi vợ chồng Triệu Mỹ Trân Tống Xuân Lương, giúp đỡ chuyển đồ đạc lên lầu.

Chương 80: Tống Thành Khê

Thấy có người đến giúp, Triệu Mỹ Trân vừa chuyển đồ đạc vừa làm quen với những người già trẻ này. Còn Tống Xuân Lương, sau khi thấy vợ mình ôm bình mai lên lầu, cứ ba bước ngoái đầu nhìn lại một lần, rón rén đến bên cạnh Tống Thiên Diệu. Đợi Tống Thiên Diệu sai Trần Thái đi xa, hắn ấp úng nói với con trai:

- Ở đây không cần ngươi giúp đâu, ngươi đi Cửu Long Thành một chuyến, báo cho ông nội biết chuyện chúng ta chuyển nhà đến đường Thái Hòa ở Loan Tễ, còn có cái này nữa.

Nói xong, Tống Xuân Lương nhanh chóng vén vạt áo lót lên, móc từ thắt lưng ra một gói vải vụn nhét vào túi áo vest của Tống Thiên Diệu. Sau khi chắc chắn Triệu Mỹ Trân không phát hiện ra hành động của mình, hắn thúc giục Tống Thiên Diệu:

- Ở đây không cần ngươi giúp đâu, nếu mẹ ngươi hỏi, ta sẽ nói ngươi đi công ty làm việc, tối về nhà ăn cơm.

Thấy cha mình hành động như kẻ trộm, Tống Thiên Diệu muốn cười. Hắn cũng không lật xem trong gói vải vụn kia là bao nhiêu tiền riêng mà cha đã dành dụm bao lâu, chỉ cười gật đầu với cha, rồi gọi với Sư Gia Huy ở xa nhờ hắn thay mình trông coi ở đây. Sau đó hắn nhờ người phục vụ quán trà gọi một chiếc xe kéo đưa mình ra bến tàu qua Cửu Long.

Cha của Tống Xuân Lương, chính là tổ phụ của bản thân, Tống Thiên Diệu ngồi trên xe kéo, dùng ngón tay gõ nhẹ lên thành xe, chìm vào suy tư. Tống Thiên Diệu trước khi xuyên việt, thuở nhỏ vốn theo tổ phụ Tống Thành Khê lớn lên, đọc sách viết chữ đều do vị tổ phụ này truyền dạy. Nhưng từ khi Hồng Kông thất thủ, Tống Thiên Diệu không còn cơ hội gặp lại vị tổ phụ này nữa. Không phải hắn không muốn gặp, mà là Triệu Mỹ Trân đã trở mặt với vị tổ phụ này. Ba người còn lại trong nhà, ai đề xuất muốn đi gặp Tống Thành Khê, nàng liền nổi giận đùng đùng. Ngay cả dịp lễ tết, cũng chỉ phái Tống Xuân Lương tự mình đi thăm một lần. Tống Thiên Diệu và muội muội Tống Văn Văn, đừng hòng nghĩ đến chuyện đi bái niên cho a gia của mình. Những năm qua, Tống Thiên Diệu đều lén lút giấu mẹ, lén lút đi gặp vị tổ phụ của mình.

Còn Tống Thiên Diệu sau khi xuyên việt, vẫn luôn bận rộn cải thiện môi trường sống, không sắp xếp được thời gian đi gặp lão nhân này. Nói ra, hắn đối với kinh lịch truyền kỳ của vị tổ phụ này, thực ra rất cảm thấy hứng thú.

Ngồi thuyền nhỏ qua biển đến bến tàu Cửu Long, lần này không ngồi xe kéo, mà vừa lúc gặp một chiếc taxi đến bến tàu đưa người. Tống Thiên Diệu xưa nay không bao giờ để bản thân chịu thiệt, tuy rằng taxi tính tiền theo công tơ mét đắt hơn xe kéo gấp mấy lần, nhưng Tống Thiên Diệu vẫn sẵn lòng hưởng thụ sự thoải mái và cảm giác ưu việt mà khoa học kỹ thuật hiện đại mang lại.

Kéo cửa xe taxi ngồi lên ghế sau, nói một tiếng đi Cửu Long Thành Trại, vị tài xế taxi mặc đồng phục kia cung kính mỉm cười với Tống Thiên Diệu, rồi khởi động xe hơi.

Toàn bộ Hồng Kông hiện giờ loại taxi sơn màu đỏ này cũng chỉ có hai trăm chiếc, không phải là số lượng taxi ít, chủ yếu là muốn làm tài xế taxi, còn khó hơn thi làm cảnh sát rất nhiều. Thi cảnh sát dù không biết chữ, chỉ cần dùng tiền lo lót tốt cho giám khảo, cuối cùng cũng có thể trà trộn mặc được bộ da hổ. Nhưng thi tài xế taxi, trước tiên phải học tiếng Anh, nếu không quỷ lão đi taxi, không hiểu tiếng Anh làm sao biết đối phương muốn đi đâu? Còn phải thi tiếng Trung, ít nhất phải hiểu được các ký hiệu chữ viết trên bản đồ. Cuối cùng còn phải thi kỹ năng lái xe, bất kỳ một môn nào không đạt, đều đừng nghĩ đến việc có thể làm công việc này.

Nhưng nếu con cái nhà mình hiểu tiếng Anh, lại hiểu tiếng Trung, chi bằng đến thương hội tìm một công việc tử tế. Vì vậy người hành nghề taxi ở Hồng Kông luôn không nhiều lắm, kẻ ngu không thi đỗ, người thông minh lại không chịu làm. Kết quả là muốn đi taxi, trừ phi đặt trước, nếu không muốn đứng trên đường phố vẫy tay gọi xe, e rằng một hai giờ đồng hồ cũng chưa chắc gọi được.

Chương 120. Phố Thái Hòa, Vịnh Loan (3)

Tốc độ của taxi tất nhiên nhanh hơn xe kéo rất nhiều, thêm vào đó buổi chiều trên đường phố không nhiều người đi bộ, chưa đầy hai mươi phút, chiếc taxi này đã dừng lại ổn định trên đại lộ Long Tân bên ngoài Cửu Long Thành.

Tống Thiên Diệu trả tiền xe, lại thêm một đồng tiền boa cho tài xế, lúc này mới nhìn về phía quần thể kiến trúc trong tương lai được gọi là khu ổ chuột nổi tiếng nhất châu Á này.

Lúc này Cửu Long Thành Trại, còn xa mới có được cảnh tượng cao ốc san sát, huy hoàng rực rỡ như những năm bảy tám mươi, chỉ là một số nhà gỗ nhà đá cao ba năm tầng lộn xộn bao quanh vài tòa kiến trúc cốt lõi không ngừng mở rộng chồng chất, bên ngoài xa hơn là nhà gỗ và nhà tôn. Tường thành của Cửu Long Thành Trại, sớm đã bị quân Nhật phá hủy sạch sẽ trong thời kỳ Hồng Kông thất thủ. Những kiến trúc này không còn tường thành che chắn, giống như cỏ dại tùy ý mọc hoang không kiêng dè. Còn về những kiến trúc cổ xưa, trong cuộc cưỡng chế phá dỡ vũ trang của chính quyền thuộc địa Hồng Kông năm 1940 cũng đa phần bị san bằng, chỉ còn lại một tòa Long Tân Nghĩa Học xây dựng năm 1847, một viện dưỡng lão, những kiến trúc còn lại đều là do bách tính vô gia cư sau chiến tranh dựng lại.

Ngay mặt tiền đường phố là vài quán thuốc phiện treo tẩu làm biển hiệu, còn có một số nhà chứa nửa kín nửa hở treo áo lót đỏ ở cửa sổ tầng hai, bên trong vọng ra tiếng nam nữ tình tứ. Sát bên cạnh quán thuốc phiện là tiếng lắc xúc xắc hòa lẫn

với tiếng đặt cược của các con bạc, rõ ràng những người bên trong đang say sưa cờ bạc.

Tuy phần lớn người sống ở đây đều nghèo, nhưng không thiếu mảnh đất màu mỡ cho cờ bạc và ma túy phát triển.

Thấy Tống Thiên Diệu, một thanh niên mặc vest xuất hiện trong Cửu Long Thành Trại, một số người đang chuẩn bị chào mời khách bên ngoài đều có chút ngỡ ngàng, hiển nhiên rất hiếm khi thấy người ăn mặc chỉnh tề như hắn xuất hiện ở nơi nghèo khó này, nhất thời đều quên mất việc tiến lên chào hỏi hắn.

Tống Thiên Diệu đi dọc theo con đường chính còn sót lại của Cửu Long Thành Trại là đại lộ Long Tân đến vị trí trung tâm thành trại, một cổng đá mang đầy dấu ấn lịch sử hiện ra trước mặt hắn. Chính giữa cổng đá có lịch sử hơn trăm năm này khắc bốn chữ lớn mạnh mẽ có lực, dù trải qua một thế kỷ mưa gió vẫn không thay đổi vẻ cứng cáp nguyên bản: Long Tân Nghĩa Học.

Hai bên là một cặp câu đối:

- Kỳ do long hồ? Bốc tha niên lý hóa giao đằng, tận tẩy man yên điến vũ; Thị tri tân dã! Nguyện tòng thử nguyên tầm lưu tố, bình phân Tô Hải Hàn Triều.

Bên cạnh cổng đá này còn có một tấm bia đá đã vỡ mất gần nửa, mơ hồ có thể thấy trên đó là một bài văn bia "Cửu Long Ti tân kiến Long Tân Nghĩa Học tự", cuối văn đề Đạo Quang nhị thập tam niên, Tân An huyện tri huyện Hoàng Minh Đỉnh.

Phía sau cổng đá chính là công trình có lịch sử lâu đời nhất của Cửu Long Thành Trại hiện nay, cũng là thư viện chữ Hán đầu tiên ở khu vực Hồng Kông - Long Tân Nghĩa Học.

Tống Thiên Diệu không nhịn được đưa tay ra khẽ chạm vào nét chữ hành thảo đã loang lổ trên đá: tận tẩy man yên

điến vũ, bình phân Tô Hải Hàn Triều.

Kiếp trước, Tống Thiên Diệu đã từng đến Hồng Kông du lịch, cũng đã đến khu vực Cửu Long Thành Trại đã được cải tạo thành công viên để tham quan, nhưng không có cơ hội thấy cổng đá này đã bị người Anh phá hủy cùng với thành trại. Lúc này nhìn thấy bài văn bia gửi gắm nhiều kỳ vọng này, và cặp câu đối khí thế phi phàm này, hắn có chút tâm trạng hoài cổ Xích Bích.

Bước vào Long Tân Nghĩa Học, bên trong phòng học và phòng thi từ lâu đã bị quân Anh phá hủy sạch sẽ, chỉ còn lại hai công trình, một là tòa lầu đá hai tầng Khôi Tinh Các, một là phòng hội nghị. Khôi Tinh Các hiện nay là nơi ông nội Tống Thiên Diệu là Tống Thành Khê dạy học và sinh sống, còn phòng hội nghị là nơi cư dân Cửu Long Thành Trại thảo luận và bàn bạc về các vấn đề của thành trại, bởi vì từ khi hương công sở của Cửu Long Thành Trại bị phá hủy, Long Tân Nghĩa Học vẫn luôn đảm nhận vai trò của hương công sở Cửu Long Thành Trại.

Đến gần tòa lầu đá hai tầng đã thấy góc mái tàn tạ này, không cần bước vào, bên trong đã vọng ra tiếng đọc sách của mấy đứa trẻ:

- Thủ thiện phụ nhân, giai tư bằng hữu; Vãng lai giao tế, điệt vi chủ tân. Nhĩ ngã đồng tâm, viết kim lan; Bằng hữu tương tư, viết lệ trạch. Đông gia viết đông chủ, sư phụ viết tây tân. Phụ sở giao du, tôn vi phụ chấp; Kỷ sở cộng sự, vị chi đồng bào.

Tống Thiên Diệu hơi thò đầu nhìn vào từ cửa Khôi Tinh Các, vị ông nội của mình lúc này đang mặc một chiếc áo dài vải tre đã giặt đến có chút sờn, cằm để râu văn sĩ hoa râm, ngồi nghiêm chỉnh trên bục giảng trước bức họa Khổng Thánh Nhân, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm xuống hơn chục đứa

trẻ bẩn thỉu bên dưới. Tống Thiên Diệu vừa thò đầu vào, Tống Thành Khê đang ngồi nghiêm chỉnh liền nhặt một viên sỏi nhỏ từ dưới đất lên, thuận tay bắn ra, "bộp" một tiếng trúng ngay đầu Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu sợ hãi vội vàng rút đầu về.

Đợi bọn trẻ bên dưới đọc xong một đoạn "Ấu Học Quỳnh Lâm", Tống Thành Khê lại giảng thêm hơn mười phút về toán học, mặt trời đã xế tây, bên trong Khôi Tinh Các đã tối dần, lúc này mới lên tiếng cho đám trẻ bên dưới đã ngồi không yên từ lâu chờ tan học.

Sau khi đám trẻ con như bầy khỉ ùa ra ngoài, Tống Thành Khê mới đứng dậy, chậm rãi bước ra, nói với Tống Thiên Diệu đang đứng bên ngoài:

- Sao vậy? Cha mẹ ngươi nỡ để ngươi đến gặp lão già này sao? Không sợ ta hại chết con trai họ à?

Lúc này Tống Thành Khê đã 62 tuổi, đứng trước mặt Tống Thiên Diệu trông như một lão học cứu văn nhã. Hắn đưa mắt nhìn bộ tây phục của Tống Thiên Diệu từ trên xuống dưới:

- Định cưới vợ sao? Nên mới ăn mặc bảnh bao thế này đến mời ta đi uống rượu mừng của ngươi?

Chương 121. Phố Thái Hòa, Vịnh Loan (4)

Tống Thiên Diệu lấy ra gói vải vụn mà cha mình nhét cho, đưa cho Tống Thành Khê:

- Lão đầu không biết đã giấu mẹ tích góp bao lâu, bảo ta đặc biệt mang đến cho người. Còn nữa, chúng ta đã chuyển nhà, từ khu nhà gỗ Gia Lâm Biên Đạo ở Cửu Long đến phố Thái Hòa, Loan Tẩu, đảo Hồng Kông, lão đầu bảo ta đến nói một tiếng với người.

- Càng xa ta càng tốt.

Tống Thành Khê nhận lấy gói vải vụn, cân nhắc trong tay rồi gọi với theo một đứa trẻ đi chậm hơn ở đằng xa:

- Tông Nghĩa, mang cái này sang viện dưỡng lão bên cạnh cho lão Hồng, nói với hắn, tối nay ta mời mấy lão già ở viện dưỡng lão uống rượu.

- Quần áo của người đã sờn đến lộ mông rồi mà còn có tâm trạng làm người hào phóng, lấy tiền ra mời mấy lão già uống rượu?

Tống Thiên Diệu miệng than phiền, nhưng không ngăn cản, để mặc Tống Thành Khê đưa số tiền riêng của lão đầu cho đứa trẻ. Hắn lấy thuốc lá từ túi áo vest ra, đưa cho Tống Thành Khê một điếu, rồi quẹt diêm, giúp lão nhân châm thuốc.

- Ta coi như chưa từng có đứa con đó, sao phải tiêu tiền của hắn?

Tống Thành Khê hút một hơi thuốc, quay người đi vào Khôi Tinh Các:

- Vào đi.

Tống Thiên Diệu đi theo sau ông nội vào Khôi Tinh Các, theo cầu thang gỗ lên tầng hai. Tầng một của Khôi Tinh Các này là trường học nơi Tống Thành Khê dạy học, tầng hai là phòng ở và phòng chứa sách của hắn. Vừa lên đến tầng hai, mùi giấy mốc khiến Tống Thiên Diệu không nhịn được phải nhăn mũi.

Hai dãy kệ sách gỗ chất đầy sách vở, một bàn viết gỗ táo kiểu cũ, hai ghế mây, một giường gỗ, cùng với hai chậu lan, đó là toàn bộ đồ đạc của tầng hai rộng lớn.

Đối với nơi ở của ông nội, Tống Thiên Diệu không hề xa lạ, hắn đã lớn lên ở đây từ nhỏ, từng sống ở tầng hai này vài năm.

Thấy trên bàn viết trải giấy bản, Tống Thiên Diệu bước tới cầm bút lông nhúng mực, tiện tay viết vài nét lên giấy. Tống Thành Khê lấy hai chén trà đang định rót nước, thấy Tống Thiên Diệu cầm bút liền dừng động tác lại.

Tống Thiên Diệu tiện tay viết lên giấy mấy câu từ của Lưu Khắc Trang đời Tống: Thúc cẩn tiêu hành thập lý cường, Thiêu đắc thi nang, Phao liễu y nang. Thiên hàn lộ hoạt mã đề cương, Nguyên thị Vương lang, Lai tống Lưu lang. Tửu hàm nhĩ nhiệt thuyết văn chương. Kinh đảo lân tường, Thôi đảo hồ sàng. Bàng quan phách thủ tiếu sơ cuồng. Sơ hựu hà phương, Cuồng hựu hà phương?

Tống Thành Khê đứng bên cạnh đợi Tống Thiên Diệu viết xong đặt bút xuống mới tiếp tục rót nước từ bình giữ nhiệt vào hai chén, mở miệng nói:

- Nửa năm không gặp, chữ viết có tiến bộ đôi chút, chỉ là nét bút sắc mà lệch, xem chữ như xem người, hiện giờ ngươi ăn mặc như rể đông sàng vậy, chắc hẳn là đã có chút thành tựu nhỏ nhờ đầu cơ trục lợi. Ta đoán cha mẹ ngươi có thể chuyển nhà hẳn là do ngươi làm, dựa vào cặp vợ chồng đó mà muốn chuyển ra khỏi khu nhà gỗ ư? Khó lắm. Nói đi, ta dường như chưa từng dạy ngươi đọc Tống từ, Toàn Đường thi ngươi cũng chỉ học được một nửa thì đã bị mẹ ngươi đưa đi, bài từ của Lưu Khắc Trang này rất là cuồng dã, đọc lên sảng khoái, viết ra thấm đẫm, nếu bài thơ này là tâm cảnh hiện tại của ngươi, thì không phù hợp với hiện trạng đầu cơ trục lợi của ngươi, đây là gì? Rõ ràng trong lòng có mưu đồ không nhỏ, lại không chịu thẳng thắn trực tiếp, ngược lại học những thủ đoạn thâm hiểm, giả dối.

Tống Thiên Diệu thở ra một hơi, trình độ thư pháp của hắn không thể nói là quá xuất sắc, chỉ là kiếp trước sau khi có tiền liền phụ họa phong nhã, giả vờ học theo vài đại gia thư pháp nào đó. Nhưng mấy câu "xem chữ như xem người" mà Tống Thành Khê nói sau đó, khiến hắn không nhịn được thầm nhủ sắc bén, mấy câu này gần như chẳng khác gì lột trần ra chỉ thẳng vào nội tâm của hắn. Xem ra sau này hắn phải chú ý, không cần thiết thì đừng khoe khoang thư pháp trước mặt những lão nhân lớn tuổi này.

Nếu Tống Thiên Diệu không quen biết vị tổ phụ này của mình, chỉ đi ngoài đường, chắc chắn sẽ coi lão đầu mặc trường sam vải thô này là một lão cổ hủ phong kiến sa sút, nhưng thực tế, nửa đời người của vị tổ phụ này, tuy không thể nói là tung hoành loạn thế, nhưng cũng tuyệt đối có thể coi là sóng gió hùng tráng.

Tống Thành Khê, sinh năm 1889 công lịch, tức năm Quang Tự thứ 15, tại huyện Trừng Hải, phủ Triều Châu, Quảng Đông, từ nhỏ đã học văn luyện võ, gia đình vốn là đại hộ dệt may,

khá giàu có, sau bị đồng nghiệp cấu kết với quan phủ hãm hại, cha bị giam cầm, gia đạo sa sút, Tống Thành Khê 17 tuổi nổi giận giết chết kẻ thù rồi bỏ trốn, lưu lạc giang hồ.

Năm Quang Tự thứ 34, Tống Thành Khê 19 tuổi, lưu lạc đến Giang Tô, được Lý Cận Châu, sơn chủ tổ chức Hồng Môn "Đông Lương Sơn" tỉnh Giang Tô mời làm chức Hương trưởng (quân sư) Bát đường nội của "Đông Lương Sơn". Lúc đó "Đông Lương Sơn" có hơn 400 giáo chúng, phần lớn làm nghề ca kỹ hoặc chế tác châu ngọc kim ngân. Năm 1909, Hồng Môn "Đông Lương Sơn" kết giao với Trần Kỳ Mỹ thuộc Thanh bang, năm 1911 "Đông Lương Sơn" tham gia khởi nghĩa Thượng Hải, tự xưng là đội cảm tử ca kỹ cùng Trần Kỳ Mỹ tấn công xưởng chế tạo Thượng Hải, phó sơn chủ, hộ ấn, hộ kiếm và các cốt cán của Đông Lương Sơn đều hy sinh, sơn chủ Lý Cận Châu bị trọng thương ở phổi, Tống Thành Khê cứu được Lý Cận Châu, Lý Cận Châu trước khi chết truyền lại sơn đầu quyết, vị trí sơn chủ "Đông Lương Sơn" được truyền cho Tống Thành Khê.

Khi quân Hỗ tiến đánh Yên Đài về phía bắc, đám người "Đông Lương Sơn" dưới sự lãnh đạo của Tống Thành Khê gia nhập đội tiên phong bắc phạt của quân Hỗ, sau đó vì tư lệnh Lưu Cơ Viêm đầu quân cho Viên Thế Khải, Tống Thành Khê ám sát Lưu Cơ Viêm không thành, dẫn theo vài chục cốt cán lén trốn về Thượng Hải. Năm 1913, Tống Giáo Nhân bị ám sát, quân cách mạng nội bộ chia rẽ, Tống Thành Khê bỏ đi xa về Quảng Đông, trở lại quê cũ Triều Châu. Từ năm 1917 bắt đầu, theo tổng tham mưu trưởng quân Việt Đặng Khiêm làm thành viên đội súng ngắn, năm 1922 Đặng Khiêm bị ám sát chết, sư đoàn 1 quân Việt chia rẽ, Tống Thành Khê chán nản với cách mạng, cả nhà chuyển đến Hồng Kông, lấy việc làm tiên sinh dạy học tại Long Tân Nghĩa Học ở Cửu Long Thành Trại để sinh sống, cho đến bây giờ.

Vì vậy lúc này Tống Thiên Diệu dù đối diện trực tiếp với vị tổ phụ này của mình, vẫn có một cảm giác hư ảo khó tả, lão đầu ăn mặc giản dị, cười nói tự nhiên trước mặt này không chỉ là một tiên sinh dạy học cổ hủ nghèo túng, mà còn từng là vệ sĩ đội súng ngắn của tổng tham mưu trưởng quân Việt, và cũng là đương nhiệm, có lẽ cũng là sơn chủ cuối cùng của tổ chức Hồng Môn Đông Lương Sơn.

Chương 122. Giấy vệ sinh dùng hết mới vứt (1)

Tống Thiên Diệu kéo một chiếc ghế mây ngồi xuống uống ngụm nước, nói với Tống Thành Khê vẫn đang ngắm nghía bức chữ của mình:

- A gia, bây giờ Hồng Kông đâu đâu cũng có hội đoàn tự xưng là Hồng Môn chính tông, những lão già trong các hội đoàn đó ai nấy đều vàng đeo bạc đội, tiểu thiếp lấy tám chín người, con cháu hiếu thuận đông đúc, người cũng là Hồng Môn chính thống, nhưng lại sa sút đến mức chỉ có thể ở trong Khôi Tinh Các của nghĩa học này, trời mưa còn phải lo mái nhà sẽ sập xuống.

Tống Thành Khê dùng tay vẽ vài nét ảo trên bài từ trên giấy, khẳng định nói:

- Ngươi lại học được vài nét thư pháp từ ai vậy? Cách hạ bút nhấc bút trên tờ giấy này, hoàn toàn không phải ta dạy ngươi.

- Đây là tự ta sáng tạo ra, được không?

Tống Thiên Diệu lấy ví tiền của mình ra, đếm ba trăm đồng tiền lẻ, dùng chặn giấy đè lên bàn viết:

- Ngươi không chịu dùng tiền của lão đầu lão mẫu của ta, nhưng lại cảm thấy việc tiêu tiền của ta là lẽ đương nhiên.

- Ta dạy ngươi sáu bảy năm, học phí và lễ vật đều chưa từng nhận, bây giờ tiêu tiền của ngươi, coi như ngươi bù đắp học phí và lễ vật còn thiếu trước đây vậy.

Tống Thành Khê quay đầu lại, ngồi xuống một chiếc ghế mây khác:

- Ngươi vừa nói gì?

Tống Thiên Diệu chớp chớp mắt, nói với Tống Thành Khê:

- Ta nói, những kẻ làm ăn lớn bên ngoài kia cũng tự xưng là Hồng Môn chính tông, ngươi cũng là Hồng Môn chính tông, sao lại chênh lệch lớn như vậy?

- Mẹ kiếp, bọn chúng tính là cái thá gì mà Hồng Môn chính tông, khi Hắc Cốt Nhân Hồng Kỳ Ngũ Ca của Bích Huyết Đường trên Thiên Bảo Sơn chết, ta còn đến trước linh đường mắng hắn, nếu không phải vì xem hắn là đồng môn huynh đệ thật sự, lại có tình nghĩa mấy chục năm, ta đã sớm đưa hắn xuống tạ tội với Ngũ Tổ từ hai mươi năm trước rồi.

- Giờ đây những tên lưu manh ở Hồng Kông này tự xưng là Hồng Môn, tất cả đều là do tên khốn đó gây ra, hắn chết xuống dưới, Hồng Môn Ngũ Tổ cũng phải tam đao lục động đuổi hắn ra khỏi sơn môn. Hỏi xem những tên chó má tự xưng Hồng Môn chính tông bên ngoài kia, hỏi xem chúng có biết mình xuất thân từ sơn đường nào của Hồng Môn không, có biết mình nên uống nước gì, đốt hương gì không? Đã từng thấy qua sơn môn đồ chưa? Biết vài câu hắc thoại giang hồ và khẩu quyết Hồng Môn rồi, liền giương cao ngọn cờ Hồng Môn làm càn, ức hiếp nam nữ.

- Tử đệ Hồng Môn, là được người ta gọi là nghĩa sĩ! Không phải bị người ta mắng là lưu manh bại hoại, hơn nữa còn có rất nhiều kẻ đầu hàng Nhật Bản làm Hán gian chó săn trong thời chiến.

Tống Thành Khê kẹp điếu thuốc, hơi nhíu mày với Tống Thiên Diệu:

- Thế nào? Vô duyên vô cớ nhắc đến chuyện này, ngươi không phải đã làm chuyện phi pháp chứ? Nếu đúng vậy, tốt nhất là bây giờ cút ra ngoài ngay, sau này đừng đến nữa, ta coi như không có đứa cháu này.

- Ngươi đã từng thấy kẻ làm chuyện phi pháp nào mặc âu phục như ta chưa?

Tống Thiên Diệu cười nói:

- Đương nhiên là không phải, chỉ là nghĩ đến tương lai có thể sẽ lừa gạt những băng đảng tự xưng là Hồng Môn một chút, ta sợ ngươi nhớ đến tình nghĩa Hồng Môn mà thôi, dù sao tất cả thành viên của các băng đảng tự xưng là Hồng Môn ở Hồng Kông đều có thể coi là đồ đệ tôn tử của ngươi.

- Ta không có nhiều đồ đệ bất hiếu như vậy. Mặc âu phục thì không thể làm chuyện phi pháp sao? Ở Thượng Hải có rất nhiều tên Thái Bạch Đảng mặc âu phục thắt cà vạt, năm đó ta ở Thượng Hải đã từng thấy rất nhiều.

Tống Thành Khê bưng chén trà uống một ngụm nước nói:

- Có chuyện gì thì nói, không có chuyện gì thì đi đi, ngươi không phải vẫn ghét nhất ta giáo huấn ngươi sao?

- Bây giờ lớn rồi hiểu chuyện nên tự nhiên không ghét ngươi giáo huấn nữa.

Tống Thiên Diệu vừa đưa mắt nhìn những cuốn sách của lão gia tử trên kệ sách vừa nói:

- Hỏi một câu.

- Nói đi.

Tống Thành Khê có lẽ bị thuốc lá ngoại quốc sặc, ho khan hai tiếng.

- A gia, tên của ngươi lấy từ câu ‘Đào lý bất ngôn hạ tự thành khê’, ngươi lại là thầy giáo, tại sao lão đầu của ta cộng thêm đại bá tam thúc, tên đều là Xuân Trung, Xuân Lương, Xuân Nhân loại tên phổ biến khắp nơi vậy? Ta thì càng khó nghe hơn là Thiên Diệu? Ngược lại tên của Duẫn Chi tạm coi là không tầm thường?

Tống Thiên Diệu hỏi Tống Thành Khê.

Tống Thành Khê nói:

- Tên của lão đầu ngươi và ba anh em họ là do bà nội ngươi đặt, lúc đó bọn họ ra đời, ta đều không ở bên cạnh bà nội ngươi, tên của ngươi là do mẹ ngươi đặt, không liên quan đến ta, chỉ có Duẫn Chi là ta tiện miệng đặt, sao lại đột nhiên hỏi về tên?

- Tò mò vì sao a gia có thể giúp hơn chục đứa trẻ ở Cửu Long Thành Trại lấy tên từ Thi Kinh, mà con cháu lại có những cái tên như vậy.

Tống Thiên Diệu gãi đầu nói.

- Ngươi rốt cuộc có chuyện gì muốn nói với ta không? Muốn nói thì nhanh lên, lát nữa ta còn phải xuống nhóm lửa nấu cơm.

Tống Thành Khê nhìn về phía đứa cháu của mình, mở miệng hỏi.

Tống Thiên Diệu im lặng một lúc, rồi mới lên tiếng nói:

- Hiện giờ ta đang xưng huynh gọi đệ với tọa quán của Phúc Nghĩa Hưng, tên đó mấy ngày trước còn tặng ta hơn chục thỏi vàng…

Lời của Tống Thiên Diệu chưa nói hết, đôi lông mày của Tống Thành Khê đối diện đã dựng đứng lên.

- Đừng vội mắng ta, giấy vệ sinh dùng hết mới vứt đi, đúng không? Ta nói trước một tiếng, chính là sợ ngươi đột nhiên biết được sẽ tức chết, yên tâm, thù của tam thúc ta nhớ rõ, báo thù có nhiều cách, ngươi có tin ta không?

Tống Thiên Diệu nói nhanh hơn, một hơi nói hết những lời phía sau.

Hắn sợ nói chậm hơn, chén trà của Tống Thành Khê đã ném vào mặt mình, Tống Thành Khê từng là vệ sĩ đội súng ngắn của Đặng Khánh, tay nghề chuẩn xác không phải nói đùa.

Chương 123. Giấy vệ sinh dùng hết mới vứt (2)

- Ngươi không phải làm công việc chính đáng sao?

Tống Thành Khê sắc mặt không thay đổi, giọng nghiêm khắc hỏi.

Tống Thiên Diệu thở dài, dang hai tay về phía ông nội mình:

- Thư ký thương hội, công việc chính đáng không thể hơn, nhưng môi trường hiện tại, không kết giao với mấy tên khốn đó, làm ăn cũng không xong, ngươi đã nói ta giả dối, ta đương nhiên phải giả vờ xu nịnh, miệng lưỡi bất nhất với bọn khốn đó rồi?

- Tin ngươi, tam thúc ngươi lúc đó cưng chiều ngươi nhất, ngươi sẽ không quên.

Tống Thành Khê nhìn chằm chằm Tống Thiên Diệu vài giây rồi chậm rãi nói.

Sau khi nhận được hai chữ của Tống Thành Khê, Tống Thiên Diệu cũng đổi luôn đề tài:

- Chuyện dọn đến ở cùng với lão đầu lão mẫu của ta, kiểu hai bên đều không vừa lòng đó, ta không nói ra miệng được, nhưng ta tìm một khu phố có môi trường tốt giúp ngươi thuê riêng một căn nhà lầu ở, ngươi thấy thế nào?

Chưa đợi Tống Thiên Diệu nói xong, Tống Thành Khê đã khoát tay:

- Chết ở đây cũng không tệ, ở mấy chục năm rồi, đổi chỗ ban đêm sẽ ngủ không ngon, huống chi ta còn phải quét dọn phòng nghị sự, hơn chục đứa trẻ còn đợi ta dạy chữ, hơn nữa mấy lão già chờ chết ở viện dưỡng lão cũng đợi ta chăm sóc, càng không muốn để cha mẹ ngươi nói, dựa vào con trai họ để dưỡng lão.

- Ta là cháu nội của ngươi, không phải kẻ thù, cũng không phải lão đầu lão mẫu của ta, có cần phải đối mặt với ta cũng bộ dạng này không? Lúc ta còn nhỏ giúp ngươi bắt rắn về nấu canh rắn nhắm rượu, còn chưa thấy ngươi lộ ra bộ dạng này với ta?

Tống Thiên Diệu tự mình lấy thuốc lá châm một điếu, nói với Tống Thành Khê:

- Lão đầu của ta nhát gan, ngươi cũng biết mà, chẳng lẽ người nhà họ Tống đều phải giống như ngài và tam thúc đã mất, chỉ có thể làm anh hùng hảo hán, không thể làm thường dân? Con trai làm kẻ hèn nhát, ngươi liền không nhận con trai của mình nữa? Ngươi lại không phải không rõ, đại bá, lão đầu của ta dù có đi thuyền cùng tam thúc của ta, cũng chỉ là ba anh em cùng chết mà thôi.

- Đi thôi, trời sắp tối rồi, ta đưa ngươi ra khỏi thành, ban đêm ở đây long xà hỗn tạp, rất hỗn loạn.

Tống Thành Khê không muốn tiếp tục nói về vấn đề này với Tống Thiên Diệu nữa, búng tàn thuốc, đứng dậy khỏi ghế mây nói.

Tống Thiên Diệu tối nay quả thật đã hẹn gặp Angie Perlis ở khách sạn Gloucester, cũng không ngồi lâu nữa, đi theo sau ông nội đứng dậy, hai người đi xuống lầu, Tống Thành Khê đưa Tống Thiên Diệu ra khỏi Cửu Long Thành Trại, những kẻ bên đường bất kể là nghiện thuốc, cờ bạc hay gái điếm, thấy Tống Thành Khê đi trước Tống Thiên Diệu, đều mở miệng gọi

một tiếng Tống bá hoặc Tống thúc, những người già tóc bạc trong thành trại thì gọi Tống Thành Khê một tiếng Tống sơn chủ hoặc Tống sư gia.

Đến lúc đến nơi đã gần hoàng hôn, viết chữ ở Khôi Tinh Các, trò chuyện một lát, rồi bước ra ngoài thì trời đã dần tối, Tống Thành Khê quay đầu lại nói với Tống Thiên Diệu đang đi theo sau lưng mình:

- Nếu ngươi thật sự làm ăn chân chính, còn muốn làm gì đó để hiếu kính với ông nội ngươi, thì hãy nhớ câu đối trên cổng đá của Long Tân Nghĩa Học. Ngoài ra, người duy nhất mà tam thúc ngươi có lỗi chính là tam thẩm và con gái, những năm qua ta cũng luôn bị nàng nhắc nhở, lúc đầu tam thẩm cũng yêu thương ngươi hơn cả Duẫn Chi, nếu ngươi thật sự có ngày phát đạt, hãy đưa hai mẹ con họ trở về, dù sao cũng là người nhà họ Tống, đừng để họ phải chịu ánh mắt khinh thường của nhà họ Lâm nữa.

- Trong vòng nửa năm, ta sẽ đưa tam thẩm và Duẫn Chi về gặp ông.

Tống Thiên Diệu búng đầu thuốc lá trong tay bay đi, nói với giọng chắc chắn với Tống Thành Khê:

- Thực ra bây giờ ta đã có hơn mười vạn, nhưng thời cơ chưa đến, ta muốn để tam thẩm và Duẫn Chi đường hoàng bước ra khỏi cửa lớn nhà họ Lâm.

Tống Thành Khê thở dài:

- Không trách tam thúc tam thẩm ngươi lúc đầu cưng chiều ngươi như vậy. Vốn dĩ là ta có lỗi với tam thẩm và Duẫn Chi, nhưng ta già rồi, muốn đến nhà họ Lâm đánh mất thể diện cũng không ai chịu nhận.

- Ông nội, khuôn mặt của ngươi rất đáng giá, chỉ là ngươi không muốn dùng thôi. Ta có thể hỏi một câu về sơn đầu quyết

ngữ của ngươi không? Ta nghĩ sau này khi giao tiếp với những người giang hồ sẽ dùng đến, yên tâm, ta sẽ không làm chuyện phi pháp đâu, nhiều lắm là khi làm ăn thì dọa dọa những kẻ gây rắc rối, tiện thể đòi lại chút lãi cho mối thù của tam thúc.

Tống Thiên Diệu đứng dưới ánh hoàng hôn, nhìn thẳng vào Tống Thành Khê hỏi với ánh mắt thẳng thắn.

Tống Thành Khê dừng lại hai giây, rồi mở miệng nói:

- Hồng Môn đã lỗi thời rồi, lẽ nào bây giờ vẫn còn người phản Thanh phục Minh? Nói cho ngươi biết cũng vô ích, sơn đầu quyết ngữ là Đông Lương Sơn, Định Nghĩa Đường, Cửu Long Thủy, Kim Bảo Hương. Câu chứng nhận sơn môn là mộc hỏa thổ thủy kim, hổ xà tước quy long, Đông Lương định nghĩa, cùng đồng hòa hợp, Cửu Long kim bảo, kết vạn vi ký.

- Nhưng bộ sơn đầu quyết ngữ và chứng nhận này ở Hồng Kông không dọa được ai, chỉ có sơn chủ 14K thuộc Đại Hồng Sơn của Hồng Môn, và sơn chủ Hòa Dũng Nghĩa thuộc Thiên Bảo Sơn của Hồng Môn có thể còn biết rõ, những cái gọi là hội Hồng Môn Hồng Kông còn lại, chẳng qua chỉ là một lũ lưu manh địa phương tụ tập gây rối.

- Đại Hồng Sơn của Hồng Môn bắt nguồn từ Nam Ninh, Quảng Tây vào năm Gia Khánh thứ hai, năm 1949, sơn đầu Đại Hồng Sơn chuyển đến Quảng Châu, đổi tên thành Hồng Phát Sơn, sơn đầu quyết ngữ là Hồng Phát Sơn, Trung Nghĩa Đường, Châu Giang Thủy, Bạch Vân Hương. Thiên Bảo Sơn của Hồng Môn bắt nguồn từ Phật Sơn, Quảng Đông vào năm Ung Chính thứ chín, sơn đầu quyết ngữ là Thiên Bảo Sơn, Bích Huyết Đường, Diệt Thanh Thủy, Phục Minh Hương.

- Nếu ngươi nói ra sơn đầu quyết ngữ, đối phương cũng đáp lại sơn đầu quyết ngữ của mình, thì có thể dùng chứng nhận sơn môn sau đó để hỏi thân phận, mấy câu ta truyền cho ngươi là câu chứng nhận của ta, nếu đối phương cũng là người

Hồng Môn, khi ngươi nói ra bốn câu chứng nhận đó, hắn sẽ biết, thân phận của ngươi là sơn chủ đương nhiệm của Đông Lương Sơn thuộc Tam Hợp Hội Hồng Môn.

- Oa, bối phận cao như vậy sao? Nếu đối phương không tin, không dọa được hắn thì làm sao?

Tống Thiên Diệu lẩm nhẩm mấy câu Tống Thành Khê vừa nói vài lần, rồi ngạc nhiên hỏi.

Chương 124. Gian thần và bài phong (1)

Tống Thành Khê quay người lại, quay lưng về phía tia nắng hoàng hôn cuối cùng, bước về phía Cửu Long Thành Trại, giọng nhẹ nhàng nói một câu:

- Không dọa được? Vậy thì để hắn đến gặp ta, ông nội ngươi sẽ giúp ngươi dọa hắn.

…

Khi trở lại nhà hàng của khách sạn Doris, Angie Perlis đang ưu nhã ngồi trò chuyện với Chử Hiếu Tín tại bàn ăn, thấy Chử Hiếu Tín đã phải lấy khăn tay lau trán, Tống Thiên Diệu đoán rằng vị lão bản này của mình đối phó với nữ luật sư quỷ muội không được thoải mái lắm.

Quả nhiên, vừa xuất hiện trong nhà hàng, đôi mắt đang nhìn quanh quất của Chử Hiếu Tín đã phát hiện ra hắn, vẫy tay:

- A Diệu, đây này.

Trên bàn ăn ngoài hai ly cà phê ra thì chẳng gọi thêm gì, Tống Thiên Diệu ngồi xuống bên cạnh Chử Hiếu Tín, khẽ gật đầu với Angie Perlis ngồi đối diện, đầu hơi nghiêng về phía Chử Hiếu Tín, Chử Hiếu Tín đã mở miệng nói với Tống Thiên Diệu bằng tiếng Quảng Đông:

- Ngươi đúng là phúc tinh, ta đang nghĩ sao ngươi vẫn chưa đến cứu giá thì ngươi đột nhiên xuất hiện. Này, con quỷ nữ này chẳng có hứng thú gì cả, nói chuyện toàn là chuyện làm

ăn, may mà ngươi đến đủ nhanh, không thì ta sắp ngồi không yên, chuẩn bị dùng kế tiểu binh.

- Cần gì phải đãi ngộ cao như vậy, trưởng phòng pháp vụ của công ty và lão bản cùng chờ ta - một tiểu thư ký này để ăn cơm?

Tống Thiên Diệu nghe xong lời Chử Hiếu Tín, mắt nhìn về phía Angie Perlis đối diện, khóe miệng hơi nhếch lên, nghiêng đầu hạ thấp giọng nói với Chử Hiếu Tín:

- Vậy ngươi đổi chủ đề đi, nói về phim ảnh và âm nhạc, những thứ này chẳng phải ngươi rất giỏi sao?

- Ta giỏi, nhưng con quỷ nữ không giỏi, ta đổi mấy lần, đều bị cô ta lái về chuyện làm ăn.

Chử Hiếu Tín nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu mở miệng nói với Angie Perlis bằng tiếng Anh:

- Này, sau này đừng hỏi lão bản của ta nhiều về chuyện làm ăn nữa, hắn trả hoa hồng đúng hạn cho ngươi là được rồi?

Angie Perlis mỉm cười, không dùng tiếng Anh để đối đáp với Tống Thiên Diệu, mà dùng tiếng Quảng Đông với giọng điệu hơi kỳ lạ nói:

- Ta cần phải hiểu một chút về tình hình công ty chứ.

Sau khi Tống Thiên Diệu ngồi xuống, Chử Hiếu Tín mới gọi phục vụ đến gọi món, Tống Thiên Diệu tò mò nhìn vị lão bản của mình:

- Tín thiếu, ngươi có phải có chuyện muốn nói với ta không? Nếu không sao lại khoa trương như vậy, con quỷ nữ nói chuyện làm ăn mà cũng không làm ngươi phiền lòng bỏ đi, để ngươi ở lại đợi ta xuất hiện? Ta nói trước, nếu muốn lấy tiền từ tay ta, miễn bàn.

- Đương nhiên không phải.

Chử Hiếu Tín xoa xoa tay:

- Yên tâm, tuyệt đối không phải lấy tiền từ tay ngươi, là Chu Đề có một đệ đệ, vẫn luôn bán hoa quả trên đường phố, cuộc sống rất khó khăn, nên muốn vào Lợi Khang làm việc, ta nghĩ dù sao ngươi cũng đang chuẩn bị tuyển người, không bằng…

- Có phải ngươi đáp ứng rồi, tối nay tiểu thư Chu Đề sẽ dùng một số tư thế đặc biệt để cảm ơn ngươi không?

Tống Thiên Diệu liếc mắt nhìn Chử Hiếu Tín hỏi.

Chử Hiếu Tín liền đưa cho Tống Thiên Diệu ánh mắt "chúng ta đều là đàn ông, ngươi hiểu mà".

Đối diện, Angie Perlis đóng vai quý cô Anh quốc rất tốt, với vẻ mặt như không hiểu các ngươi đang nói gì, cầm ly cà phê chờ đợi bữa tối của mình.

- Ngươi muốn ta làm gian thần hay trung thần?

Tống Thiên Diệu móc từ trong túi ra điếu thuốc Dunhill mà Chử Hiếu Tín ném cho mình tối qua, đưa cho Chử Hiếu Tín một điếu, tự mình châm một điếu, cười hì hì hỏi Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín châm thuốc, cũng cười lên, hỏi:

- Gian thần làm sao? Trung thần làm sao?

- Gian thần à, như trong tuồng hát, nịnh bợ xu nịnh, gièm pha nịnh nọt, tự nhiên là nịnh bợ ngươi, nói rằng sắp xếp người vào không sao cả, chỉ thêm một người thôi, hơn nữa bản thân còn có thể quan tâm hắn nhiều hơn, làm tốt mối quan hệ với tiểu thư Trần Chu Đề là "bạn gái của ngươi", hai bên hợp tác chia chác tài sản của ngươi, Tín thiếu.

Tống Thiên Diệu đợi phục vụ mang cà phê của mình lên rồi mới khuấy hai cái nói.

Chử Hiếu Tín hiếm khi suy nghĩ hai giây:

- Trung thần làm sao?

- Trung thần tự nhiên là mở miệng từ chối, công ty đâu thiếu nhân công, cần gì một tên bán hoa quả vô dụng vào làm gì, bảo hắn cút xa ra.

Chử Hiếu Tín nghe giọng điệu trêu chọc trong câu nói của Tống Thiên Diệu, liền biết tên này đã có quyết định, nên chủ động mở miệng hỏi:

- Vậy ngươi muốn làm trung thần hay gian thần?

- Ta? Ta đương nhiên là đồng ý cho hắn vào, hơn nữa ta còn cho rằng công ty thiếu nhân lực nghiêm trọng, chi bằng để Tín thiếu ngươi hỏi tiểu thư Trần Chu Đề xem, nhà có tam thân lục cố nào khác muốn đến Lợi Khang làm việc không, toàn bộ sẽ được trả lương cao, ngươi đoán tiểu thư Trần Chu Đề có vui không? Sau đó đương nhiên là sắp xếp những người đó ra biển, ôi, không cẩn thận, gặp phải hải tặc, toàn bộ bị ném xuống cho cá mập ăn. Cả nhà chết hết, sau này ngươi không cần phải cầu xin ai nữa? Ngoan ngoãn làm kim ti điểu của lão bản ta, vừa có tiền lấy, lại không phải lo lắng về kế sinh nhai của gia đình, thật hoàn mỹ, đúng không?

Tống Thiên Diệu quay mặt lại, ánh mắt vô tội nhìn Chử Hiếu Tín, từ từ nói.

Chử Hiếu Tín bị những lời này của Tống Thiên Diệu dọa cho giật mình, nhìn Tống Thiên Diệu một lúc mà không nói nên lời.

Tống Thiên Diệu cười nhạt:

- Ngươi nói ta làm vậy, là trung thần hay gian thần? Ta đùa thôi, đừng nhìn ta như vậy? Ta là một thư ký, chứ không phải kẻ sát nhân hàng loạt, ngươi đã đồng ý với tiểu thư Chu Đề rồi, vậy ta sẽ sắp xếp một công việc nhẹ nhàng cho hắn làm, ví dụ như lái xe, công ty sau này cũng cần dùng xe, để đệ đệ của nàng đi thi bằng lái xe.

- Đồ khốn, suýt bị giọng điệu vừa rồi của ngươi dọa cho một trận.

Chương 125. Gian thần và bài phong (2)

Chử Hiếu Tín vỗ vai Tống Thiên Diệu:

- Vậy ngươi nhớ giúp đệ đệ của Chu Đề giữ một vị trí trong công ty, ta tưởng ngươi đã làm xong chuyện tuyển người, sợ ngươi khó xử nên đặc biệt chạy đến nhà hàng đợi ngươi, biết ngươi gật đầu nhanh như vậy, sáng nay ta nên hỏi một câu, ngươi cứ từ từ ăn với nữ quỷ tây này đi, ta đi Lệ Trì gặp Chu Đề.

Được Tống Thiên Diệu đồng ý, Chử Hiếu Tín không định ở lại dùng bữa tối cùng hai người nữa, dứt khoát ra ngoài bắt xe đến hộp đêm Lệ Trì.

Sau khi Chử Hiếu Tín rời đi, Angie Perlis nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang cúi đầu cho đường vào cà phê:

- Giọng điệu của những lời ngươi vừa nói không giống như đang đùa.

Tống Thiên Diệu nâng tách cà phê lên uống một ngụm, khóe miệng hơi nhếch lên:

- Để lão bản ta coi như chuyện cười nói với tiểu thư Trần Chu Đề kia, sẽ không khiến ta và người phụ nữ không biết trời cao đất dày đó quá khó xử trên bề mặt, cũng để cô ta nhận rõ thân phận kim ti điểu của mình, đừng nảy sinh quá nhiều tâm tư, nếu không một ngày nào đó lão bản ta thích mới chán cũ, cô ta tham gia quá nhiều vào chuyện làm ăn nhưng lại không có năng lực và không có chỗ dựa, thì không chỉ là khó xử nữa đâu.

- Ngươi chưa từng nghĩ đến việc giữ mối quan hệ tốt với người phụ nữ đó sao? Khi nói chuyện với vị Chử tiên sinh này vừa rồi, ta phát hiện, đối với chuyện làm ăn hắn…

Angie Perlis nói được một nửa thì dừng lại.

Rõ ràng là trong cuộc trò chuyện với Chử Hiếu Tín vừa rồi, nàng phát hiện vị lão bản thực sự của Lợi Khang này, thiếu hứng thú với kinh doanh, hoặc nói về chuyện làm ăn thậm chí còn chẳng biết chút gì. Theo biểu hiện của Tống Thiên Diệu trong hai ngày quen biết, nếu sau này Tống Thiên Diệu muốn lén lút lấy đi phần lớn lợi ích từ công ty Lợi Khang, hoàn toàn không phải chuyện khó, thậm chí giữ mối quan hệ tốt với Trần Chu Đề kia, còn có thể che mắt Chử Hiếu Tín hoàn toàn.

- Ta chưa từng nghĩ đàn ông nên dựa vào phụ nữ để… Không, ta cảm thấy tiểu thư Angie Perlis trước mặt là một ngoại lệ, nếu ngươi đồng ý, ta muốn mời ngươi một ly rượu vang đỏ, sau đó chúng ta từ từ nói về chuyện ngươi gặp phu nhân Phó Cục trưởng Thạch hôm nay. Còn nữa, xem như vì ly rượu vang, sau này đừng chơi trò chơi ngôn từ này với ta nữa, ngươi dường như có hứng thú đặc biệt khi thấy ta xấu hổ trước mặt ngươi.

Tống Thiên Diệu vốn định nói thẳng ra, hắn không nghĩ đàn ông nên dựa vào phụ nữ để làm những chuyện mờ ám, nhưng vừa thấy nữ luật sư trước mặt đã trợn tròn mắt, cơ thể cũng hơi thẳng lên, lập tức nhận ra lỗi lầm của mình, chuyển hướng câu chuyện một cách đột ngột, rồi bất lực giơ tay với Angie Perlis.

Nàng không phải chưa từng gặp đàn ông phản ứng nhanh nhạy, nhưng ít nhất phải ở đỉnh cao sự nghiệp của họ, biểu hiện này mới rõ ràng, ví như những nam học trưởng tốt nghiệp trường luật cùng nàng, sau ba mươi tuổi, bắt đầu bộc lộ năng lực công việc và phản ứng nhanh nhạy khiến phụ nữ rung

động, kết hợp với kinh nghiệm tích lũy, khó có nữ nhân nào cưỡng lại được ma lực nam tính đó.

Phản ứng này xuất hiện trên một thanh niên mười tám tuổi? Hơn nữa là một thanh niên Trung Quốc lớn lên ở thuộc địa Anh? Quá bất thường.

- Nếu vị Thạch phó cục trưởng này không phải làm đấu giá, thì ta chỉ nghĩ đến một khả năng, chẳng trách ngươi gọi rượu vang đắt tiền như vậy, là cảm thấy ta có thể tiết kiệm được khoản đầu tư cho hắn? Trung Quốc có câu tục ngữ, có thể miêu tả chính xác suy nghĩ của đôi vợ chồng kia lúc này, vừa muốn làm kỹ nữ vừa muốn lập đền thờ.

Tống Thiên Diệu nâng ly rượu vang nhấp một ngụm:

- Điều này khiến ta đau lòng hơn cả việc trực tiếp đưa tiền mặt cho hắn.

…

Angie Perlis nhíu đôi mày đẹp, nói với Tống Thiên Diệu:

- Câu cuối cùng của ngươi thật là… thô tục, đó là phó cục trưởng Công Thương và phu nhân của hắn.

- Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, ta đoán sai rồi sao?

Tống Thiên Diệu hỏi lại Angie Perlis.

Một phu nhân phó cục trưởng, không hề che giấu và cũng không từ chối bất kỳ kẻ môi giới nào có ý đồ khác thông qua mình để truyền đạt một số tin tức, việc này tự nó đã rất bất thường, mặc dù vị phó cục trưởng này có thể tạm thời có nhu cầu về tiền bạc do tham gia mua trái phiếu nội bộ của Hội Hồng Kông, nhưng theo phong cách hành xử của người Anh, đặc biệt là tín đồ Anh giáo, không thể nào tỏ ra vô tư lự và có thái độ đón nhận tất cả như vậy.

Chỉ có thể nói vị phó cục trưởng này đang dùng phương pháp ai muốn thì lên để tìm kiếm đối tác hợp tác thực sự mà hắn cần, và yêu cầu rất cao, một quan chức thiếu tiền, đã có địa vị ở thuộc địa, vậy thì chỉ cần tiền bạc, nhiều người xếp hàng đưa tiền mà vẫn không lấp đầy được bụng hắn? Đương nhiên không phải, chỉ có một lời giải thích, đó là tên này vừa muốn tiền, vừa muốn có tiếng tốt, hắn thường xuyên tiếp xúc với những kẻ khác nhau tìm đến, chẳng qua chỉ là đang sàng lọc người làm hắn hài lòng.

- Đúng như ngươi nghĩ.

Angie Perlis đặt ly rượu vang xuống:

- Tối mai, Thạch Trí Ích phó cục trưởng và phu nhân sẽ dùng bữa tại nhà hàng trên đỉnh núi, ngoài chúng ta ra, họ còn mời ít nhất bốn thương nhân Hoa khác, chia đều thời gian chờ đợi trước bữa ăn, mỗi người nhiều nhất chỉ có năm đến bảy phút, không thể đánh động được hắn, chúng ta chỉ có thể lui về phương án thứ hai, đi mời các quan chức cấp trung của hải quan nói chuyện, ta nghĩ chúng ta có thể chuyển hướng, mua chuộc một quan chức cấp trung hải quan để hắn chiếu cố một chút, không cần đầu tư quá nhiều tiền, cũng không chỉ được năm phút trao đổi. Theo tình hình hiện tại của công ty Lợi Khang, ngươi không thể cho vị phó cục trưởng đó lợi ích và danh tiếng mà hắn muốn, ta có thể lợi dụng thời gian ban ngày ngày mai để điều tra thông tin về các quan chức cấp trung khác của hải quan.

Chương 126. Gian thần và bài phong (3)

Nàng tưởng Tống Thiên Diệu nghe xong lời mình sẽ quả quyết cân nhắc ý kiến của mình, đi kết giao với một số quan chức cấp trung người Anh của hải quan, nhưng Tống Thiên Diệu lại hoàn toàn không phản ứng, chỉ chăm chú nhìn ly rượu vang trước mặt thất thần.

- Lúc này suy nghĩ của ngươi giống như đang do dự, ngươi không thể vì đối phương có chức vụ phó cục trưởng mà cứ khăng khăng muốn…

Angie Perlis cảm thấy cần phải dùng lý trí của một luật sư để nhắc nhở vị chủ nhân trẻ tuổi trước mặt, quyết đoán từ bỏ và chuyển hướng cũng là một chiến lược thương trường, xét cho cùng tình hình hiện tại của công ty Lợi Khang không thể đáp ứng bất kỳ nhu cầu nào trong hai yêu cầu về tiền bạc và danh vọng của Thạch Trí Ích.

Trừ phi trắng trợn bàn về việc công ty Lợi Khang chuẩn bị làm ăn buôn lậu hàng cấm trước mặt Thạch Trí Ích, điều này chắc chắn có thể thỏa mãn nhu cầu về tiền bạc của hắn, chỉ là một khi bắt đầu làm ăn buôn lậu, danh tiếng tốt đẹp mà hắn muốn giữ gìn cũng sẽ không còn tồn tại, đánh giá sẽ trở nên giống như đa số quan chức thuộc địa khác, tham lam vô độ, rõ ràng đây không phải là điều Thạch Trí Ích mong muốn.

Hơn nữa nếu Thạch Trí Ích muốn dính líu đến việc buôn lậu hàng cấm, căn bản không cần phải gặp nhiều người như vậy, chỉ cần gặp mặt vài thương nhân Anh là có thể giải quyết hoàn toàn, sau đó chỉ cần chờ thu lợi nhuận từ buôn lậu.

- Ta không biết ngày mai mình có thể làm hài lòng vị Thạch phó cục trưởng kia hay không, nhưng ta có thể đảm bảo, nếu ta không làm được, những thương nhân khác ở Hồng Kông cũng khó có thể làm được, điều này liên quan đến vấn đề tầm nhìn, nhưng nếu vận hành tốt, hắn hẳn có thể đạt được thứ mà hắn muốn, cùng với số tiền khổng lồ mà nó mang lại.

Tống Thiên Diệu nhìn Angie Perlis bằng ánh mắt sắc bén.

Angie Perlis nhìn ly rượu vang trước mặt, rồi lại nhìn vị chủ nhân dường như đầy tự tin này:

- Có tự tin đương nhiên là chuyện tốt, nhưng vấn đề là tự tin đó đến từ đâu.

- Tự tin đương nhiên là đến từ việc làm ăn hợp pháp của công ty Lợi Khang, lợi nhuận khổng lồ và danh tiếng tốt đẹp, hắn muốn cả hai, vậy thì phải cho ta một chút thời gian, đúng không? Ta sẽ vẽ ra một bức tranh đẹp đẽ cho hắn trước, để hắn vì bức tranh đó mà giúp chúng ta làm một vài việc, đây mới là thái độ mà một đối tác nên có.

Tống Thiên Diệu nâng ly rượu lên, từ từ uống một ngụm, nhấm nháp kỹ trong miệng rồi mới nuốt xuống và lên tiếng:

- Rượu ngon.

Có lẽ bị thu hút bởi sự tự tin trong lời nói của Tống Thiên Diệu, Angie Perlis không nhận ra rằng khi Tống Thiên Diệu nâng ly rượu vang lên, tay hắn hơi run lên một chút, chỉ một chút xíu, rồi lại trở nên vững vàng như sắt thép.

…

Hôm nay Chử Diệu Tông hiếm khi không đi dạo trong vườn sau bữa tối, mà ngồi trong thư phòng nghe đài phát thanh "Lệ Đích Hô Thanh" đang phát sóng chương trình tiếng Quảng Đông từ Quảng Châu do người dẫn chương trình Lý Ngã kể câu chuyện dài về ân oán gia tộc "Tiêu Nguyệt Bạch".

Chử Diệu Tông là một trong số ít người Hoa ở Hồng Kông lắp đặt radio tại nhà sớm nhất, khi đó còn là năm 1929, đài phát thanh chỉ có một kênh tiếng Anh, mỗi tuần phát sóng hai lần vào thứ Hai và thứ Sáu, mỗi lần ba tiếng đồng hồ, và lúc đó mỗi chiếc radio khi lắp đặt cần phải xin giấy phép nghe, phải nộp phí lắp đặt 25 đồng Hồng Kông, mỗi tháng 10 đồng Hồng Kông phí nghe, chỉ riêng khoản phí nghe 10 đồng mỗi tháng đã khiến tất cả người Hoa phải bóp chặt túi tiền, lúc đó một người đứng đầu công nhân trong một thương hội lớn, làm việc cật lực cả tháng cũng chỉ được không quá một trăm đồng Hồng Kông, bỏ ra một phần mười tiền lương để nghe bọn quỷ Anh kêu la trong radio? Vẫn là mua gạo mua mì ăn vào bụng an tâm hơn.

Thực ra Chử Diệu Tông không hiểu tiếng Anh, nhưng lúc đó lão đã cân nhắc một vấn đề, radio đã phát sóng cho bọn quỷ nước ngoài nghe, có lẽ trong đó sẽ phát những chuyện làm ăn của bọn quỷ nước ngoài, vì vậy những năm đó, Chử Diệu Tông đặc biệt thuê một phiên dịch viên, công việc chỉ là canh chừng bên radio vào thứ Hai và thứ Sáu hàng tuần, dịch tất cả những gì được phát sóng thành chữ Hán cho hắn xem, sau đó phát triển thành mua tất cả các báo tiếng Anh ở Hồng Kông lúc bấy giờ và dịch sang chữ Hán để hắn đọc.

Chính vì vậy, Chử Diệu Tông đã nhanh hơn các thương nhân Hoa kiều khác một bước trong việc hiểu người Anh cần gì, hắn nên kinh doanh gì để thu lợi nhuận. Khi chính phủ Anh hoặc chính quyền thuộc địa Hồng Kông có nhu cầu về lương thực, hắn đã làm kinh doanh lương thực dầu mỡ. Khi nhu cầu về vải vóc tăng cao, hắn chuyển sang ngành dệt may. Khi người Anh nói rằng ngành công nghiệp dược phẩm ở các nước phương Tây bị tổn thất nặng nề trong thời kỳ chiến tranh, phục hồi chậm chạp, thuốc Tây thiếu trầm trọng ở khu vực Đông Nam Á, hắn lập tức mở công ty Lợi Khang, giành được quyền

đại diện cho hai công ty dược phẩm của Mỹ và Đức để bán thuốc cho Đông Nam Á.

Hiện nay, không cần phiên dịch viên dịch các chương trình phát thanh tiếng Anh trên radio cho hắn mỗi ngày nữa, đài phát thanh đã có kênh tiếng Trung và bắt đầu phát sóng cả ngày. Vì vậy, Chử Diệu Tông cũng không còn hứng thú với radio như trước nữa. Đối với hắn, radio đã từ công cụ thu thập thông tin trở thành một thú tiêu khiển có thể có hoặc không.

- Lão gia, Đỗ tiên sinh Đỗ Triệu Kiên đã đến.

Lão quản gia Ân thúc xuất hiện ở cửa thư phòng, nhắc nhở bằng giọng vừa phải.

Chử Diệu Tông đứng dậy khỏi ghế:

- Ta ra tiền viện đón hắn.

Chương 127. Gian thần và bài phong (4)

Khi đến tiền viện nhà mình, một lão nhân tinh thần minh mẫn vừa bước xuống từ ghế sau của một chiếc xe Rolls-Royce. Chử Diệu Tông bước ra ngoài cửa vài bước để đón, hiếm khi thay đổi vẻ mặt như giếng cổ thường ngày, trên mặt treo nụ cười, miệng nói đùa:

- Nhất định phải đến muộn như vậy sao? Ngươi chê món ăn nhà ta quá dở, hay là chê đầu bếp nhà ta quá xấu? Hay là không muốn đến thăm ta, chỉ cần phái một người làm dưới quyền ngươi đến giao là được?

Người đến là cổ đông ngân hàng Hằng Sinh, ông chủ công ty tàu nhỏ Du Ma Địa và công ty xe buýt Cửu Long, chủ tịch đầu tiên kiêm cố vấn vĩnh viễn của Đông Hoa Tam Viện, tổng lý kiêm chủ tịch Bảo Lương Cục Hồng Kông Đỗ Triệu Kiên. Đỗ Triệu Kiên năm nay 50 tuổi, mặc một chiếc trường sam truyền thống, sau khi xuống xe bước nhanh hai bước, đứng song song với Chử Diệu Tông, hai người vỗ vai nhau.

- Ngươi cũng biết thói quen của ta mà, ngay cả tiệc từ thiện, ta cũng hiếm khi mở miệng ăn, sợ làm người ta hoảng sợ.

Đỗ Triệu Kiên vừa đi vào cửa với Chử Diệu Tông vừa giải thích.

Phía sau hai người, Ân thúc phụ trách tiếp đãi tài xế và những người đi cùng Đỗ Triệu Kiên vào phòng khách nhỏ nghỉ ngơi.

Hầu nữ Hồng tỷ trong nhà Chử Diệu Tông đã chuẩn bị sẵn trà nước và hoa quả trong thư phòng khi Chử Diệu Tông ra cửa đón Đỗ Triệu Kiên. Khi Chử Diệu Tông và Đỗ Triệu Kiên vào, nàng lặng lẽ lui ra, giúp hai người đóng cửa thư phòng từ bên ngoài.

Đỗ Triệu Kiên ngồi xuống thấy bên cạnh bộ trà còn đặt nhãn trà Thúy Hưng Thôn, nói với Chử Diệu Tông đang pha trà cho hai người:

- Hiếm khi hơn một năm không đến nhà của ngươi làm khách, Hồng tỷ vẫn nhớ ta thích trà Thúy Hưng Thôn, còn đặc biệt để nhãn trà ra cho ta thấy.

- Nàng sợ ngươi.

Chử Diệu Tông ngẩng đầu nhìn Đỗ Triệu Kiên, chậm rãi nói bốn chữ.

Đỗ Triệu Kiên được bạn già trong vòng tròn của họ gọi là Tam Đa Thân Sĩ, ý chỉ Đỗ Triệu Kiên nhiều lòng thiện, nhiều tiền tài, nhiều tật xấu.

Hai cái đa đầu tiên rất dễ hiểu. Mặc dù những người giàu có ở Hồng Kông đều coi việc đội lên đầu mình chiếc mũ nhà từ thiện là tiêu chuẩn, không muốn bị người ta chê cười là kẻ giàu có keo kiệt, nhưng dù là cuộc vận động quyên góp từ thiện hàng năm của Quỹ Công Ích, hay là cuộc bầu cử tổng lý Đông Hoa Tam Viện hai năm một lần, hai sự kiện lớn này là nơi các đại gia Hồng Kông đọ sức về từ thiện, Đỗ Triệu Kiên vẫn luôn là nhà cái vững vàng.

Kể từ khi Đỗ Triệu Kiên 27 tuổi liên kết các thương nhân Hoa kiều ở Hồng Kông thành lập Đông Hoa Tam Viện tham gia từ thiện đến nay, hắn đã quyên góp tổng cộng khoảng 545 vạn đô la Hồng Kông, chắc chắn là nhà từ thiện số một Hồng Kông.

Về tiền bạc, công ty Cửu Long Bách Sĩ, ngân hàng Hằng Sinh, công ty tàu nhỏ Du Ma Địa và một số bệnh viện mỗi năm mang lại cho Đỗ Triệu Kiên tài phú, so với việc buôn bán lương dầu và dệt may của Chử Diệu Tông, e rằng còn nhiều hơn vài phần.

Về thói quen kỳ quặc, Đỗ Triệu Kiên có rất nhiều thói quen kỳ quặc, ví dụ như không bao giờ mặc trang phục phương Tây, chỉ mặc trang phục truyền thống Trung Quốc, dù là nhận huân chương hay dự tiệc tối của Thống đốc Hồng Kông, cũng luôn chỉ mặc đường sam hoặc trường bào. Hơn nữa không bao giờ đeo đồng hồ, kể cả đồng hồ quả quýt cũng không đeo, Chử Diệu Tông cũng vậy, các nhân vật lớn trong giới thương nhân Hoa kiều khác cũng vậy, đều từng có trải nghiệm bị Đỗ Triệu Kiên hỏi giờ ở nơi công cộng. Không bao giờ mang ví tiền, dùng phong bì giấy đựng tiền lẻ bỏ vào túi áo dài. Khi tự mình mua rau củ thực phẩm, nhất định phải tính tiền sao cho thành con số may mắn mới được, ví dụ như 18 đồng, 28 đồng, 188 đồng v.v.

Khi ăn cơm, bên cạnh nhất định phải có hai cốc nước trắng, một cốc dùng để súc miệng, Đỗ Triệu Kiên một bữa ăn phải súc miệng ba đến năm lần, cốc còn lại dùng để rửa thức ăn nhiều dầu mỡ, ví dụ như ăn thịt xá xíu, phải ngâm thịt vào cốc nước rửa một lượt, loại bỏ lớp dầu mỡ bên ngoài mới ăn, ra ngoài gặp người Anh uống cà phê có quán cà phê chỉ định, ăn món Tây có nhà hàng Tây chỉ định, uống trà với người khác thì nhất định phải đến trà lâu Thúy Hành Thôn, mời người khác ăn tiệc Trung Hoa thì nhất định phải đặt ở Châu Thành tửu lâu.

Cho nên bây giờ hắn thỉnh thoảng ra ngoài đến nhà bạn bè làm khách, đối phương đều sẽ chuẩn bị trước một phần hồng trà ở trà lâu Thúy Hành Thôn.

Đỗ Triệu Kiên lấy ra từ trong túi một phong bì giấy, chậm rãi đặt lên bàn trà ở giữa hai người:

- Bảy triệu đô la Hồng Kông tiền gốc của ngân hàng Hằng Sinh, tiền lãi sáu năm ngày mai ta sẽ bảo người mang đến.

- Thôi, tiền lãi giúp ta quyên góp cho Bảo Lương cục của ngươi đi, nếu ngươi muốn trả lãi thì đã trả từ lâu rồi.

Chử Diệu Tông chia ra một chén trà cho Đỗ Triệu Kiên, mở miệng nói.

Đỗ Triệu Kiên giọng điệu có vẻ chậm rãi nói:

- Nếu không có khoản tiền ngươi cho ta mượn sau chiến tranh, ta cũng không thể hồi phục nhanh như vậy.

- Những lời cảm kích đó khi năm xưa ngươi mang theo bảy chiếc xe hơi phế liệu người Nhật để lại cho ngươi, đã nói rất nhiều lần rồi, tuy ngươi suốt ngày mặc trường sam, nhưng ngươi là người học Tây học, đều không hiểu kỹ xảo thái cực đẩy tay của thương nhân Trung Quốc, chi bằng nói thẳng vào vấn đề, dù sao hôm nay ngươi có chửi bới thậm tệ, ta cũng không trở mặt.

Chử Diệu Tông nâng chén trà nói với Đỗ Triệu Kiên:

- Nào, uống trà.

- Những lão hữu bản địa này đẩy ta ra mặt, dò la ý tứ của ba vị các ngươi, mọi người đều cảm thấy, không thể để những thương nhân từ Thượng Hải đến gây sự nữa.

Đỗ Triệu Kiên bị Chử Diệu Tông nói trúng tâm tư, cũng không còn che giấu nữa, động tác dứt khoát nâng chén trà, uống một hơi cạn sạch:

- Trà ngon.

Chương 128. Thời cơ chưa đến, thời gian còn sớm (1)

Những thương nhân từ Thượng Hải đến mà Đỗ Triệu Kiên nói trong miệng, là những thương nhân di cư đến Hồng Kông với số lượng lớn sau khi Quốc dân đảng thất bại năm 1949, từ "thương nhân" này thực ra dùng chưa đủ chính xác, đúng là trong đó có rất nhiều phú thương Thượng Hải, nhà công nghiệp, nhưng cũng có không ít cựu quan chức cao cấp Quốc dân đảng tham ô số tiền khổng lồ chạy đến Hồng Kông ẩn náu, thậm chí còn có một số đại ca giang hồ như Đỗ Nguyệt Sinh.

Những vị khách từ Thượng Hải này ai nấy đều có gia sản không nhỏ, hơn nữa đều là những nhân vật hàng đầu từng lăn lộn nhiều năm ở Thập Lý Dương Trường của Thượng Hải - thành phố không ngủ Viễn Đông, đến một nơi nhỏ bé như Hồng Kông, tự nhiên như hổ vào đồng bằng, mãnh long vượt sông. Ngành ngân hàng, kim hoàn, nhà máy, hậu cần, vận tải đường biển, chỉ cần nhắm trúng một ngành nào đó kiếm được tiền, sẽ có bốn năm thương nhân từ Thượng Hải đến hợp tác đầu tư đổ tiền vào, nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường vốn thuộc về những thương nhân Hoa kiều bản địa này.

Thẳng thắn mà nói, dù Chử Diệu Tông là người Triều Châu, hay Chu Tích Dự người Ngũ Ấp, thậm chí là Thái Văn Bách người Đông Hoàn, những đại lão đứng đầu kim tự tháp thương nhân Hoa kiều bản địa này, làm ăn ở Hồng Kông ít cũng hai ba mươi năm, nhiều thì cả hai đời cha con kinh doanh tại đây, đã trải qua không ít sóng to gió lớn, tầm nhìn, kinh nghiệm và thủ đoạn có thể trở thành đứng đầu ba hiệp hội

thương nhân Quảng Đông lớn, làm sao có thể kém cỏi được? Nhưng đây là lần đầu tiên họ chứng kiến nhiều thương nhân giàu có, đại gia cùng xuất hiện ở thành phố nhỏ Hồng Kông như vậy.

Quan trọng nhất là, đây cũng là lần đầu tiên họ thấy những người ngoại lai không tuân thủ quy tắc đến thế.

Hồng Kông tuy nhỏ, nhưng không hề bài xích bất kỳ người ngoại lai nào đến đây kiếm tiền lập nghiệp. Những thương nhân Thượng Hải này có vốn lớn, thích làm ăn lớn, dù các thương nhân Quảng Đông bản địa có than phiền đối phương cướp mất thị phần kinh doanh của mình, nhưng cũng không hạ độc thủ hay làm những việc cạnh tranh ác ý bẩn thỉu.

Chử Diệu Tông và những thương nhân Trung Quốc truyền thống này không nói được những từ chuyên môn về kinh tế học phương Tây như thị trường tài chính, vận hành vốn, nhưng với nhiều năm kinh nghiệm đấu đá thương trường cũng biết rằng, càng nhiều tiền các thương nhân Thượng Hải mang đến Hồng Kông, thì việc làm ăn ở Hồng Kông càng có thể phát triển lớn mạnh.

Vì vậy từ năm 1949 khi thương nhân Thượng Hải vào Hồng Kông, các thương nhân Quảng Đông bản địa đều nhất trí cho rằng dù sao cũng đều là người Trung Quốc, hơn nữa đều làm ăn dưới sự cai trị thuộc địa của người Anh, những người Thượng Hải này rời bỏ quê hương đến Hồng Kông, là địa đầu xà, các thương nhân bản địa không thể gây khó dễ quá đáng cho những người đồng tộc từ nơi khác đến, vì vậy không hề cố ý liên thủ nhắm vào những thương nhân Thượng Hải thế lực mạnh mẽ tài phú hùng hậu này, luôn giữ tâm thế cạnh tranh lành mạnh giữa thương nhân Quảng Đông và Thượng Hải, mọi người dựa vào năng lực kiếm tiền, hòa khí sinh tài.

Nhưng những vị khách từ Thượng Hải này lại không có ý định hòa khí sinh tài. Dù Thượng Hải là đô thị lớn Viễn Đông, có nhiều khu tô giới, nhưng trước đây vẫn có chính phủ Quốc dân giám sát vận hành, còn Hồng Kông là thuộc địa Viễn Đông của Anh, sức mạnh giám sát và các chính sách quy định còn lâu mới nghiêm ngặt như ở Thượng Hải trước đây, điều này khiến các thương nhân Thượng Hải phát hiện ra nhiều kẽ hở trong kinh doanh lập tức không kìm nén được, từ cuối năm 49 đến nay năm 51, chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi, đã ép các thương nhân Quảng Đông bản địa phải liên tục rút lui.

Ngành ngân hàng, vận tải vốn là thiên hạ của thương nhân Quảng Đông, giờ đã bị thương nhân Thượng Hải cắt xén chiếm đoạt gần một nửa, sàn giao dịch vàng bạc mà đa số thương nhân Quảng Đông đứng chân, hiện nay càng là thương nhân Quảng Đông và Thượng Hải chia đôi thiên hạ, một nửa trong sàn, một nửa ngoài sàn.

- Mọi người đều là người Trung Quốc, không ai nói không cho phép họ đến Hồng Kông làm ăn, nhưng làm ăn phải tuân thủ quy tắc làm ăn, những thương nhân Thượng Hải này, toàn là đầu cơ, không giống như chúng ta, tính từ sau Tết năm nay, ngân hàng đóng cửa có bốn nhà, ngân hiệu có năm nhà, tiền trang có ba nhà, cộng lại đủ mười hai nhà, toàn bộ đều là việc làm ăn của người Quảng Đông chúng ta, hơn nữa cũng toàn là những thương nhân Thượng Hải đó bày mưu ra tay, cố tình gây áp lực, nếu không phải ngân hàng Hằng Sinh ra tay cứu vớt mấy nhà, thì số lượng đóng cửa còn nhiều hơn nữa.

Đỗ Chiêu Kiện uống xong trà, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Chử Diệu Tông nói:

- Ngay cả hai ngành kinh doanh xe buýt và phà nhỏ, đã không chỉ có một hai thương nhân Thượng Hải muốn chen chân vào, may mà ta miễn cưỡng còn có chút danh tiếng trong

mắt người Anh, lại từng được tặng huân chương, còn có thể nói chuyện được với người Anh, nếu không e rằng việc làm ăn của ta cũng đã bị người Thượng Hải cướp mất một nửa rồi.

Chử Diệu Tông từ tốn rót đầy trà vào chén của hai người:

- Đại lục giải phóng chưa đầy hai năm, ở Hồng Kông đã có ít nhất ba mươi ngân hàng lớn nhỏ, tiền trang do người Trung Quốc mở phải đóng cửa. Nếu ngân hàng của người Quảng Đông đấu với ngân hàng của người Thượng Hải, thủ đoạn không ngoài việc tăng lãi suất tiền gửi rồi ép nhau, cuối cùng kẻ được lợi là người Anh, đẩy những người muốn gửi tiền đến ngân hàng của người Anh. Thời gian này, bọn quỷ Anh để mặc ngành ngân hàng hỗn loạn, chưa chắc không phải muốn xem chúng người Trung Quốc nội chiến. Mỗi khi đóng cửa một ngân hàng của người Quảng Đông hay người Thượng Hải, những người dân bình thường đều sẽ thất vọng với ngân hàng của người Trung Quốc, cuối cùng đem tiền mồ hôi nước mắt gửi vào ngân hàng của bọn quỷ ngoại quốc.

Chương 129. Thời cơ chưa đến, thời gian còn sớm (2)

- Không đấu thì làm sao? Lẽ nào để mặc bọn Thượng Hải này không tuân thủ quy tắc ra chiêu, chúng ta lại không thể đáp trả? Không nói ngân hàng, nói đến Kim Ngân trường (chỉ Hồng Kông Kim Ngân Nghiệp Mậu Dịch Trường), quy tắc của Kim Ngân trường là nếu không phải hành viên của Kim Ngân trường, muốn tham gia mua bán ở Kim Ngân trường phải ủy thác cho thành viên Kim Ngân trường tiến hành, nhưng bọn Thượng Hải này lại cố tình làm trái, đem lợi nhuận vốn thuộc về mậu dịch nuốt hết ở bên ngoài. Quy tắc của Kim Ngân trường không phải do người Anh đặt ra, mà do người Trung Quốc chúng ta đặt ra, tất cả thành viên đều là người Quảng Đông chúng ta, bọn Thượng Hải làm vậy chính là trắng trợn cướp tiền từ tay người Quảng Đông, nếu người Quảng Đông chúng ta không đoàn kết, sớm muộn sẽ bị bọn Thượng Hải này đẩy xuống biển.

Giọng điệu của Đỗ Triệu Kiên đã có phần gay gắt.

Chử Diệu Tông nhìn về phía Đặng Triệu Kiên:

- Ý của ngươi thế nào?

- Ta đứng ra, lấy danh nghĩa dạ tiệc quyên góp từ thiện của Hoa thương tổng hội, mời các ông chủ của các thương hội lớn nhỏ Triều Châu, Ngũ Ấp, Đông Hoàn và các nơi khác ở Quảng Châu đến cùng bàn bạc chuyện này, nhưng nếu không có ba vị hội trưởng các người mở lời ban ân, chỉ dựa vào mặt mũi của ta thì không làm được. Nếu không đoàn kết, sẽ gặp đại họa.

Đỗ Triệu Kiên hít sâu một hơi, dùng tay xoa xoa đầu trọc của mình để bình tĩnh lại.

Chử Diệu Tông dựa lưng vào ghế, từ từ nhắm mắt lại:

- Người Thượng Hải từ khi bắt đầu đầu cơ vàng đến nay, gây sóng gió trong ngành ngân hàng, quả thật khí thế đáng sợ. Tuy nhiên đa số những người làm ăn có chút cơ nghiệp không bị người Thượng Hải làm cho thương gân động cốt, những kẻ bị làm cho phải đóng cửa, bất quá chỉ là những kẻ tầm nhìn kém, tham lam, quy mô nhỏ nhưng lại muốn nuốt voi.

- Trước đây ba đại thương hội cạnh tranh với nhau, người Anh lôi kéo một thương hội cô lập, đàn áp hai thương hội liên thủ, bề ngoài ba đại thương hội chúng ta ra chiêu liên tục, nhưng thực tế đều hiểu rõ, những bất hòa bề ngoài đó đều có lợi cho tất cả, có thể phát triển ổn định. Nhưng nếu chúng ta ba hợp một, đấu với người Thượng Hải, ngược lại sẽ cho người Thượng Hải cơ hội. Hãy nghĩ xem, nếu bọn người Anh nâng đỡ người Thượng Hải - những con rồng vượt sông này, đè nén chúng ta người Quảng Đông - những con rắn địa phương liên thủ này thì sẽ thế nào?

- Ngươi phải biết, những người Thượng Hải đó không thiếu tiền bạc, thiếu chính là cơ hội được người Anh nâng đỡ này. Nếu thật sự để họ nắm được cơ hội này, đó mới là tình cảnh họ thực sự lộ nanh vuốt, động một tí là cắn người. Đây cũng là lý do chúng ta ba người vẫn chưa lên tiếng, cơ hội này không thể cho người Thượng Hải, không cho họ, họ chỉ có thể tiếp tục nhảy nhót với số tiền trong tay, khó thành khí hậu.

- Không đoàn kết lại để đấu với người Thượng Hải, làm ăn không yên ổn, đấu lại sợ người Anh cho người Thượng Hải cơ hội, lẽ nào cứ ngồi chờ chết?

Chử Diệu Tông mở mắt ra, nghiêng mặt nhìn về phía Đỗ Triệu Kiên, người có công phu dưỡng khí kém xa mình, mỉm

cười nhẹ:

- Nhịn, người Anh cũng rất bất mãn với những người Thượng Hải không làm theo quy tắc của họ, nhưng người Anh đều nhịn được, chúng ta đều là người Trung Quốc, có gì mà không thể nhịn? Từ khi thương nhân Thượng Hải vào Hồng Kông đến nay, ta đã nhẫn hai năm rồi, nhịn thêm hai năm nữa chờ cơ hội, có gì khó đâu? Triệu Kiên, năm xưa người Nhật cướp công ty xe buýt của ngươi, ngươi chẳng phải cũng đã nhịn gần bốn năm rồi sao? Bốn năm sau người Nhật ra sao, ngươi lại ra sao? Bây giờ mới chỉ hai năm thôi, thời cơ chưa đến, còn sớm lắm.

…

Sau khi nếm thử rượu vang đỏ do Angie Perlis gọi, đưa đối phương về phòng nghỉ ngơi đã hơn 8 giờ tối, Tống Thiên Diệu tối nay không ở lại khách sạn Gloucester, mà trở về ngôi nhà mới vừa dọn xong ở phố Thái Hòa, Vịnh Đồng La. Quê hương có quy tắc bất thành văn, đêm đầu tiên sau khi chuyển nhà nhất định phải ngủ ở nhà mới, nếu không cả đời sẽ không có gốc rễ, lưu lạc khắp nơi, có nhà mà khó về.

Tống Thiên Diệu đương nhiên không tin vào phong tục này, nhưng cũng không muốn làm cha mẹ buồn lòng, hơn nữa tối nay về nhà không cần phải tìm cách đi thuyền đánh cá vượt biển từ Hồng Kông đến Cửu Long nữa, ra cửa bắt một chiếc xe kéo về muộn, năm hào là đủ để đối phương vui vẻ đưa mình đến dưới lầu phố Thái Hòa.

Xuống xe kéo, bước lên cầu thang hơi chật hẹp lên tầng hai, chưa kịp gõ cửa, Tống Thiên Diệu đã nghe thấy tiếng trò chuyện từ trong phòng vọng ra.

Gõ hai cái lên cánh cửa, cửa nhanh chóng được mở từ bên trong, người mở cửa không phải mẹ mình, cũng không phải

em gái mình, mà là gã gọi là Sư Gia Huy đã giúp dọn nhà và dẫn đường chiều nay.

- Tống thư ký?

Sư Gia Huy lùi lại một bước nhường chỗ cho Tống Thiên Diệu vào.

Sau khi vào phòng, Tống Thiên Diệu nhìn vào phòng khách, trong phòng khách đã bật đèn lúc này đặt một bàn tròn chưa tan tiệc, cha mình, mẹ mình, em gái mình, Trần Thái đều ngồi quanh bàn tròn, Lâu Phượng Vân hai ngày trước còn xõa tóc nằm trên cáng bán thảm cho mình, lúc này đã buộc gọn mái tóc dài bằng một cây trâm thủy tinh, thân trên mặc một chiếc áo ngắn tay hẹp eo nền xanh hoa nhỏ, chân mặc quần đùi rộng như váy, chân trần không đi tất, đi đôi guốc gỗ cao gót mạ vàng, đang ngồi sát bên em gái Tống Văn Văn của mình, bên cạnh chỗ ngồi của cô ta còn dựng chéo hai cây nạng gỗ.

Thấy Tống Thiên Diệu bước vào, mọi người bên bàn đều quay đầu nhìn về phía hắn.

- Cha ngươi nói thương hội đột nhiên có việc gọi ngươi đi, ai ngờ đi mãi đến giờ này mới về, nhà họ Chử cũng là người Triều Châu đến, lẽ ra phải biết quy tắc chuyển nhà của người Triều Châu sao, đến tận bây giờ mới chịu thả ngươi về, ta sợ nhất là ngươi không về nhà ngủ đêm nay. Mau ngồi xuống, cơm canh để dành cho ngươi đã hâm nóng bốn lần rồi, để ta bưng ra cho ngươi.

Triệu Mỹ Trân vừa than phiền con trai vừa đứng dậy khỏi bàn, đi về phía nhà bếp.

Chương 130. Tình kết góa phụ của đàn ông nhà họ Tống (1)

Tống Thiên Diệu nhìn bên cạnh cha mình và Trần Thái, có vẻ là chỗ ngồi của Sư Gia Huy, trên bàn chỉ còn một chỗ trống giữa Sư Gia Huy và Lâu Phượng Vân, Tống Thiên Diệu cũng không do dự, cởi áo vest khoác lên lưng ghế, ngồi xuống luôn, vừa xắn tay áo sơ mi vừa quay mặt nhìn Lâu Phượng Vân dường như không biết chào hỏi mình thế nào, mỉm cười:

- Ta đã thấy nhiều người ăn tiệc mừng nhà mới của bạn bè, nhưng bị thương nặng mà vẫn cố chống nạng đến ăn tiệc thì ta chỉ thấy mỗi Vân tỷ thôi, ăn nhiều vào, ngươi chống nạng đến đây chắc rất mệt, nhớ cố gắng ăn bù lại nhé.

Lâu Phượng Vân vốn còn hơi ngượng ngùng, nghe xong lời trêu chọc của Tống Thiên Diệu, tuy gương mặt xinh đẹp hơi ửng đỏ, nhưng lại cảm thấy bớt đi chút xa lạ với Tống Thiên Diệu, đặc biệt là gã thanh niên trước đây còn chẳng thèm liếc mắt nhìn mình này, lại hiếm hoi gọi mình một tiếng "Vân tỷ":

- Rượu của Tống thư ký…

- Ở nhà ta làm khách không cần gọi Tống thư ký, gọi A Diệu là được.

Tống Thiên Diệu đưa tay vào túi lấy thuốc lá định châm, bị Tống Văn Văn ngồi bên cạnh Lâu Phượng Vân thò tay giật lấy hộp thuốc:

- Không được hút thuốc.

Lúc này Triệu Mỹ Trân bưng hai đĩa thức ăn xếp chồng lên nhau đi tới đặt trước mặt Tống Thiên Diệu:

- Đợi ngươi rất lâu ngươi chưa về, đặc biệt để dành cho ngươi đấy.

- Đa tạ lão mẫu.

Tống Thiên Diệu cầm đũa vừa gắp thức ăn, vừa lén nháy mắt với lão đầu đang ngồi đối diện mình, ra hiệu rằng việc mình đi đưa tiền riêng cho tổ phụ Tống Thành Khê đã xong xuôi.

Khi Triệu Mỹ Trân quay đầu về chỗ ngồi, chỉ thấy chồng cúi đầu nhấp một ngụm rượu gạo trong bát.

Ăn vài miếng, uống một ly rượu gạo, coi như đã qua bữa ăn đầu tiên sau khi chuyển nhà, Tống Thiên Diệu mới đưa mắt quan sát phòng khách. Tuy tòa nhà này là kiểu nhà cũ trước chiến tranh, nhưng chủ nhà trước rõ ràng đã dọn dẹp khá sạch sẽ, trong không khí cũng không có mùi ẩm mốc, chỉ là đồ đạc nhà mình mang đến quá đơn sơ, chỉ có chiếc radio mới tinh ở góc tủ là nổi bật hơn cả, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là món quà mừng nhà mới của Lâu Phượng Vân.

Chỗ ở mới này so với môi trường trước đây ở khu nhà gỗ Gia Lâm Biên Đạo đã là một trời một vực, không nói đến việc trong nhà đã có đèn điện, ngay cả đầu đường cuối phố Thái Hòa cũng đều có bốn ngọn đèn ga để chiếu sáng ban đêm, so với khu vực Cửu Long vừa tối đã tối om, chỉ dựa vào nến đèn dầu trong nhà để chiếu sáng, động một cái là xảy ra hỏa hoạn thiêu rụi cả một dãy nhà gỗ, đã tốt hơn quá nhiều.

- A Thái, ta vốn định giúp ngươi sắp xếp đi thi bằng lái xe, rồi làm tài xế ở Lợi Khang, nhưng không may, lão bản ta đã sắp xếp người khác, nên thời gian này ngươi vất vả một chút,

ta bảo người của Phúc Nghĩa Hưng ở bến tàu giúp ngươi tìm một công việc trước, đợi người kia không làm tài xế nữa, sẽ sắp xếp cho ngươi đi.

Tống Thiên Diệu nói với Trần Thái đang cười ngờ nghệch.

Trần Thái nhe răng cười, vẻ mặt càng thêm ngốc nghếch:

- Diệu ca nói tốt là tốt, ta nhất định cố gắng làm.

Bên cạnh, Sư Gia Huy đã đặt một chai rượu gạo và một chai bia bên cạnh Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, ngài uống rượu gì?

- Bia.

Tống Thiên Diệu nói.

Triệu Mỹ Trân thấy con trai mình về, mắt liên tục đảo qua đảo lại giữa Lâu Phượng Vân và Sư Gia Huy. Bà tự nhiên biết người phụ nữ trước mặt là vợ của Hắc Tâm Hoa, kết cục của Hắc Tâm Hoa Triệu Mỹ Trân đã nghe nói, và việc đại lão tọa quán Phúc Nghĩa Hưng xưng huynh gọi đệ với con trai mình bà cũng tận mắt chứng kiến, nên Triệu Mỹ Trân không sợ người phụ nữ trước mặt đến gây rắc rối. Bà tin chắc Lâu Phượng Vân chống nạng đến tặng radio làm quà mừng nhà mới, chắc chắn là muốn con trai Tống Thiên Diệu giúp cầu xin Kim Nha Lôi tha thứ cho mình.

Nhưng Tống Thiên Diệu đã ngồi xuống lâu như vậy, hai người này lại không mở miệng, hoàn toàn không có thái độ cầu người giúp đỡ, điều này khiến Triệu Mỹ Trân có chút nghi ngờ không biết mình đoán có đúng không, nên đành mở miệng hỏi:

- A Vân à, muộn thế này rồi, chân ngươi lại bị thương, qua biển về Cửu Long có phải không tiện lắm không?

Lâu Phượng Vân nghe vậy sững người, rồi mỉm cười, đưa tay sờ cây nạng bên cạnh:

- Trân tẩu không nhắc tôi cũng quên mất thời gian, không làm phiền Trân tẩu nghỉ ngơi nữa, A Huy, đỡ tôi lên lầu về nghỉ.

- Ta ôm ngươi lên lầu, Sư Gia Huy, giúp ta xách vài chai bia lên sân thượng, ta đi hóng gió, uống xong rồi mới về ngủ.

Tống Thiên Diệu đứng dậy khỏi bàn, mặc áo khoác vào, rồi vẫy tay với muội muội Tống Văn Văn, lấy lại điếu thuốc.

Triệu Mỹ Trân lúc này vẫn chưa phản ứng kịp:

- Lên lầu?

- Vân tỷ không nói với ngươi, cả tòa nhà đều do tỷ ấy mua sao? Ngươi ở trên lầu ba?

Tống Thiên Diệu cúi người từ phía sau, một tay ôm lấy eo Lâu Phượng Vân, tay kia đỡ lấy khoeo chân cô, từ từ bế Lâu Phượng Vân lên ngực rồi đi ra cửa, đến cửa mới nhớ ra giải thích với mẹ một câu.

Lâu Phượng Vân không ngờ Tống Thiên Diệu lại bế ngang hông mình trước mặt mọi người, muốn vùng vẫy nhưng một là sợ chọc giận Tống Thiên Diệu, hai là hai chân bị thương không dùng được sức, kinh ngạc xấu hổ cũng không dám nhìn những người khác trong phòng, chỉ có thể hơi xoay đầu về phía ngực Tống Thiên Diệu, che giấu vẻ mặt bối rối, để mặc đối phương bế mình ra khỏi phòng.

Sư Gia Huy, tay chân đắc lực của Lâu Phượng Vân, thấy Tống Thiên Diệu bế Lâu Phượng Vân lên, gương mặt gần như tỏa sáng, tay trái xách ba chai bia, tay phải xách đôi guốc gỗ của Lâu Phượng Vân để lại dưới bàn ăn, nách kẹp thêm hai cây nạng của lão bản nương, cúi người xin lỗi Triệu Mỹ Trân, Tống Xuân Lương, Tống Văn Văn và những người khác trong

phòng đang rõ ràng đã ngây người, với bộ dạng trung bộc đuổi theo Tống Thiên Diệu đi lên lầu.

Chương 131. Tình kết góa phụ của đàn ông nhà họ Tống (2)

Cho đến khi tiếng bước chân của ba người đã vang lên trên lầu, Triệu Mỹ Trân mới nhớ ra nhíu mày:

- Đồ khốn! A Diệu từ khi nào câu kết với góa phụ què chân của Hắc Tâm Hoa? Còn nữa, cả tòa nhà đều là của cô ta!?

- Không phải chứ, Vân tỷ đó chân tay bất tiện, A Diệu chỉ là hảo tâm đưa cô ta lên lầu thôi, A Diệu sẽ không để ý đến cái… góa phụ này đâu…

Có lẽ vì tình nghĩa con trai chiều nay thay mình chạy việc, Tống Xuân Lương vốn luôn ấp úng trước mặt vợ lại ngẩng đầu lên muốn biện hộ vài câu cho con trai.

Chỉ là chưa đợi hắn nói xong một đoạn, Triệu Mỹ Trân đã trợn mắt nhìn hắn:

- Nói bậy! Ngươi tưởng ta không biết cái tâm tư đó của đám đàn ông nhà họ Tống các ngươi sao? Thấy góa phụ là lưng cũng thẳng không nổi! Ngươi khi xưa ở khu nhà gỗ cũng thèm nhỏ dãi với góa phụ họ Trịnh, giúp người ta sửa gót giày không công cũng hơn chục lần chưa nói, còn giúp nhà người ta gánh nước, góa phụ đó gọi ngươi một tiếng Lương ca, mặt ngươi suýt nữa thì tỏa sáng! Cái tên quỷ huynh đệ đã chết của ngươi, còn trực tiếp cưới một góa phụ khắc phu về nhà! Có mấy người như các ngươi, ngươi bảo ta tin A Diệu sẽ phát thiện tâm bế một góa phụ lên lầu? Nhìn ánh mắt của Vân tỷ kia đi, giống hệt góa phụ họ Trịnh quyến rũ ngươi năm đó!

Bị Triệu Mỹ Trân mắng một trận, Tống Xuân Lương lập tức cúi đầu không dám lên tiếng nữa, hắn mở miệng biện hộ một câu cho con trai trước mặt vợ, đã là phải cố gắng hết sức cộng thêm rượu vừa uống vào bụng tăng thêm can đảm, coi như đã đền đáp tình nghĩa con trai chiều nay lén lút giúp gửi tiền riêng, vợ muốn mắng con trai thì cứ mắng đi, không cần để vợ mắng luôn cả mình, huống chi con trai bây giờ là thư ký của đại thương hội, e rằng vợ mình cũng không dám mắng dữ như vậy trước mặt hắn.

Tống Thiên Diệu đương nhiên không nghe thấy mẹ mình ở dưới lầu càu nhàu về sự hứng thú đặc biệt của đàn ông nhà họ Tống đối với góa phụ, đợi Sư Gia Huy lúng túng mở khóa bật đèn, chiếu sáng phòng khách, liền bế ngang bước về phía phòng ngủ, căn phòng này của Lâu Phượng Vân còn đơn sơ hơn so với nhà mình, có lẽ là không chuẩn bị dọn vào sớm như vậy, phòng khách chỉ có một ghế gỗ ba chỗ ngồi kiểu cũ, hai chiếc ghế mây rồi không còn gì khác, trong phòng ngủ thậm chí chỉ có một chiếc giường đơn xếp chăn màn.

Tại cửa phòng ngủ, Tống Thiên Diệu cẩn thận xoay người, tránh để Lâu Phượng Vân chạm vào khung cửa. Sau khi vào phòng, hắn từ từ đặt Lâu Phượng Vân xuống giường, rồi mới thẳng lưng thở hắt ra, móc thuốc lá ra châm lửa. Nhìn Lâu Phượng Vân nằm trên giường, gương mặt xinh đẹp hơi ửng đỏ, đôi mắt e dè nhìn mình, hắn nhíu mày:

- Ngượng sao? Mấy ngày trước ta đã nhìn thấy hết rồi, giúp bế ngươi lên lầu thì không cần làm vẻ mặt này chứ. Ta đâu phải loại háo sắc vô nghĩa như trên báo viết, không hứng thú ức hiếp một quả phụ bị thương ở chân.

- Vết thương trên chân ta đã khá hơn nhiều rồi.

Lâu Phượng Vân nhìn Tống Thiên Diệu, không biết sao lại thốt ra một câu.

Khi cô nói, Tống Thiên Diệu đã xoay người kẹp điếu thuốc đi về phía phòng khách. Nghe thấy lời này, hắn dừng lại một bước trong cửa phòng ngủ, quay người nhìn Lâu Phượng Vân:

- Thương có lành hay không thì liên quan gì đến ta? Tống Thiên Diệu dù vô tình vô nghĩa, không phải quân tử, nhưng cũng không phải kẻ thấy đàn bà là phát tình. Thấy ngươi vất vả đến chúc mừng nhà ta chuyển đến, bế ngươi lên lầu để ngươi khỏi phải tự đi lên, thân thể mệt mỏi, lòng đau khổ. Giờ ít nhất nằm trên giường còn có thể nghĩ lung tung về những lời này của ta, so với dưới lầu đoàn viên, trên lầu một mình ủ rũ, cô đơn nằm trên giường tưởng nhớ tên chồng chết bất lương Hắc Tâm Hoa của ngươi thì tốt hơn nhiều. Sư Gia Huy, ngươi đứng ở cửa phòng ngủ chờ xem kịch sao? Thấy bà chủ của ngươi thu ngươi làm tiểu đệ là biết con mắt của nữ nhân này có vấn đề rồi, ngốc nghếch mà cũng học người ta đeo kính làm sư gia? Giúp ta mang rượu lên sân thượng.

…

Tống Thiên Diệu bám vào thang leo lên sân thượng tầng bốn, vượt qua tường chắn trên mái nhà, đi thẳng đến ban công nhỏ gần mép, đón gió đêm thở ra một hơi nặng nề.

Những người trong nhà, cha mẹ, em gái của hắn, thậm chí cả Lâu Phượng Vân, Sư Gia Huy, đều chỉ thấy hắn một đêm đã vượt lên như cá hóa rồng, trở thành thư ký mặc vest bên cạnh nhị công tử nhà họ Chử, nhưng không biết trong thời gian ngắn ngủi này, mỗi bước đi, mỗi câu nói của hắn, tưởng chừng dễ dàng, thực ra đầy nguy hiểm.

Mà Tống Thiên Diệu hắn không gốc không rễ, chỉ có thể dựa vào chút kinh nghiệm và mưu trí tích lũy từ kiếp sống trước.

Tối nay tại khách sạn Gloucester, khi Angie Perlis khuyên hắn từ bỏ thuyết phục Thạch Trí Ích mà nghĩ cách kết giao với

các quan chức hải quan khác, Tống Thiên Diệu quả thật đã có một thoáng muốn lùi bước, chẳng qua là biết khó mà lui, đổi một tên quỷ Anh khác đưa hối lộ, để khi chuyển vận hàng cấm ở bến tàu thì đối phương nhắm một mắt mở một mắt, chỉ cần tìm được một chiếc tàu cho Lợi Khang ra khơi mà thôi.

Nhưng thái độ vừa muốn làm kỹ nữ vừa muốn lập đền thờ của Thạch Trí Ích, cùng với chức vụ phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương của hắn, lại chạm đúng chỗ ngứa của Tống Thiên Diệu. Thạch Trí Ích muốn danh lợi song thu, không muốn giống như các quan chức khác bước vào tầng lớp cao cấp của chính quyền thuộc địa Hồng Kông, hoặc là được tiếng thơm, hoặc là vơ vét một khoản ở Hồng Kông, mang về quê hưởng tuổi già. Thỏa mãn hai điểm này rất khó, nhưng hối lộ quan chức cũng giống như chơi cổ phiếu hay hợp đồng tương lai, độ khó cao, rủi ro cao, đồng nghĩa với lợi nhuận cao.

Theo thái độ mà Thạch Trí Ích thể hiện hiện tại, lúc này không đi lôi kéo quan hệ khi trong túi đối phương chưa có tiền, đợi đến khi đối phương ngồi vững ghế quan to, túi tiền đầy ắp rồi mới muốn chen vào, chỉ sẽ khó hơn cơ hội hôm nay.

Tống Thiên Diệu không lo lắng mình không thể thuyết phục được Thạch Trí Ích trong vòng 5 phút, điều hắn lo lắng là những hành động tiếp theo sau khi thuyết phục được Thạch Trí Ích, đó chính là giành miếng thịt từ bát của người khác, tất nhiên sẽ đắc tội với những thương nhân cùng ngành nghề, lúc đó nếu tình hình khó xử.

Chương 132. Không do trời

Chử Diệu Tông mở miệng bảo vệ Chử Hiếu Tín bỏ xe giữ tướng, từ bỏ bản thân mình, còn Thạch Trí Ích lại đứng ngoài quan sát thưởng thức, kết cục sẽ là người cười kẻ khóc, người cười tất nhiên là Thạch Trí Ích và Chử Hiếu Tín, người khóc chỉ có thể là cha mẹ thân nhân ở tầng dưới, còn bản thân mình? Cơ hội khóc cũng không có, chỉ có thể chết thảm thôi. Tuy khả năng này không cao, trong mười phần chỉ có một hai phần xác suất mà thôi, nhưng dù chỉ có 1% xác suất trúng thưởng, kết cục lại là 100% xương cốt không còn.

Đó chính là lý do hắn hơi lắc lư khi nâng ly rượu đỏ lên, hắn đã do dự, nhưng dòng máu thích đi đường mòn bên vách núi đã thấm sâu vào tận xương tủy đang thiêu đốt hắn, khiến hắn biết rõ lần này không giống như những chuyện nhỏ nhặt trước đây lừa Nhan Hùng hay Trần A Thập, vẫn muốn thử một lần.

Đường là do mình đi, phú quý là do mình tranh đoạt, ngay cả dũng khí để tranh đoạt một lần cũng không có, thì cũng uổng công đến thời đại sóng gió này một chuyến.

- Tống thư ký, bia đây.

Phía sau truyền đến giọng nói của Sư Gia Huy, Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn lại, Sư Gia Huy đang cẩn thận xách ba chai bia và một tấm chăn dày gấp gọn bước qua tường thấp, đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu, nhìn về phía mép sân thượng cách đó chưa đầy nửa mét rồi lại lùi lại nửa bước:

- Vân tỷ nói trên sân thượng gió lạnh, dặn ta mang một tấm chăn lên cho Tống thư ký.

Tống Thiên Diệu nhận lấy tấm chăn, giơ lên đón gió, trải ra trên sân thượng rồi ngồi xuống, cầm một chai bia tu một ngụm, nói với Sư Gia Huy đang đứng:

- Ngồi xuống, nói chuyện hai câu.

- Vâng, Tống thư ký.

Sư Gia Huy sững người một chút, rồi cẩn thận ngồi xếp bằng ở góc tấm chăn, hơn nửa mông vẫn còn trên mặt đất lạnh lẽo, gương mặt tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đối phương, không nhịn được cười lên, cầm chai bia còn lại đưa cho Sư Gia Huy:

- Ngươi làm sư gia tùy tùng cho người ta, ta làm thư ký tùy tùng cho người ta, chúng ta cũng na ná nhau, có lẽ vì là đồng nghiệp nên ta nhìn ngươi không vừa mắt. Này, làm sư gia ở sòng bạc có vất vả không?

- Đa tạ Tống thư ký.

Sư Gia Huy cẩn thận dùng hai tay nhận lấy chai bia, không vội uống ngay, mà cầm chai bia chờ Tống Thiên Diệu nói xong, gượng cười:

- Không vất vả, tôi vốn ngốc mà, Vân tỷ thông minh như vậy, đâu cần đến sư gia, chỉ cần một kẻ nghe lời chạy vặt thôi.

- Trước khi làm sư gia làm gì? Uống rượu nói chuyện mà, ta đâu phải người trả lương cho ngươi, không cần căng thẳng như vậy?

Tống Thiên Diệu đưa chai bia trong tay ra, khẽ chạm vào chai bia của đối phương, rồi tu một ngụm cười nói.

Sư Gia Huy cũng vội vàng uống một ngụm nhỏ:

- Trước đây ta làm tuần thành mã, bắt đầu làm từ 17 tuổi, làm được 5 năm, sau đó Hoa ca và Vân tỷ thấy ta thật thà, nên dẫn đến bên cạnh giúp họ chạy vặt làm việc.

Tuần thành mã là cách gọi của người dân Hồng Kông đối với những người qua lại giữa nội địa và Hồng Kông, chuyên giúp người khác chuyển thư từ gia đình, gửi tiền bạc hoặc mua sắm những vật dụng nhỏ, giống như những nhân viên giao hàng của các công ty chuyển phát nhanh ở kiếp trước của Tống Thiên Diệu, điểm khác biệt là tuần thành mã không có công ty, từ nhận hàng, vận chuyển đến giao hàng, đều do một mình họ hoàn thành.

Vào thời kỳ đầu Anh chiếm đóng Hồng Kông, nghề tuần thành mã một thời thịnh hành, sau đó dần suy thoái khi bưu điện Hồng Kông được thành lập. Tuy nhiên, cho đến nay vẫn còn nhiều người già ở Hồng Kông không tin tưởng vào vận chuyển bưu điện, họ sẽ bằng mọi cách tìm một tuần thành mã để ủy thác đưa thư từ hoặc tiền bạc của mình về quê.

Người làm tuần thành mã được năm năm ắt phải thật thà đáng tin. Những kẻ có ý đồ xấu thường thấy người ta ủy thác vật quý giá liền lén bỏ túi riêng, không làm được bao lâu đã mất hết danh tiếng, không còn nhận được ủy thác nữa.

Có lẽ tối nay Tống Thiên Diệu trông không còn vẻ ỷ thế hiếp người như ngày thường, Sư Gia Huy ngồi bên cạnh, hơi thả lỏng một chút. Thấy Tống Thiên Diệu rất tò mò về chuyện tuần thành mã, liền kể ra vài chuyện thú vị gặp phải năm xưa làm đề tài trò chuyện.

Còn Tống Thiên Diệu thì từ từ uống rượu, lặng lẽ lắng nghe bên cạnh. Đến khi Sư Gia Huy kể xong một chuyện thú vị, Tống Thiên Diệu đột nhiên lên tiếng hỏi hắn một câu:

- Ngươi có từng ăn loại thuốc trị giun ngọt ngọt không?

Sư Gia Huy đang còn chưa định thần lại bị câu hỏi của Tống Thiên Diệu làm cho sững sờ một lúc, mấy giây sau mới phản ứng lại:

- Thuốc trị giun? Giun gì, hiểu rồi, thuốc tẩy giun chứ gì, ngọt ư? Thêm đường vào cũng đắng ngắt, tôi đau bụng tiệm thuốc có kê đơn, uống liền ba ngày, cuối cùng thải ra một con giun chết, nhưng giun thải ra rồi bụng vẫn đau, không có tác dụng, sao thế? Tống thư ký đau bụng à?

Tống Thiên Diệu lắc đầu, uống cạn chút rượu còn lại trong chai bia cuối cùng, đứng dậy trên ban công duỗi người, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao phía trên:

- Ngươi nói, làm ra loại thuốc trị giun cho mọi người dùng, có tính là làm việc thiện không? Lại có thể kiếm được tiền không?

- Ta cũng không biết Tống thư ký đang nói gì nữa?

Sư Gia Huy đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu cũng đứng dậy, gãi đầu, ngượng ngùng nói.

Tống Thiên Diệu thu hồi ánh mắt, vỗ vai đối phương, cười thoải mái, xách chai rượu không đi về phía cầu thang, miệng hào sảng ngâm bằng tiếng Quảng Đông:

- Cuộn sách lên thuyền câu, thân khoác áo tơi nón lá cầm cần câu. Chèo về chốn sóng xanh sâu thẳm, mấy lớp ghềnh. Chẳng phải người câu cá ngày xưa, chỉ vì thời thế che lấp hiền tài. Nên thân này do ta, chẳng do trời.

Chương 133. Ôm chân Phật phút chót (1)

Đêm đầu tiên ở nơi ở mới, Tống Thiên Diệu ngủ rất không thoải mái. Tuy phòng rộng hơn nhiều nhưng chiếc giường hắn nằm vẫn là chiếc giường cũ ở gác xép khu nhà gỗ, khiến cơ thể hắn vừa mới quen với giường êm ái rộng rãi trong phòng khách sạn Doris hai đêm trước rất không quen. Vì vậy trời vừa hửng sáng, hắn đã mở mắt ngồi dậy.

Xuống giường đẩy cửa sổ phòng ngủ ra hóng gió, trên bệ cửa sổ còn đặt một bát trà nguội, là Triệu Mỹ Trân đặc biệt nấu để nguội ở đây tối qua, phòng khi Tống Thiên Diệu khát nước ban đêm. Tống Thiên Diệu bưng trà nguội uống một ngụm, thò đầu nhìn ra đường phố bên ngoài.

Tuy trời chưa sáng hẳn, nhưng các cửa hàng tầng một dưới mái hiên trên phố đều đã mở cửa, chờ đón khách vào. Quán trà, quán nước mía, cửa hàng hàng ngoại, cũng có những tiểu thương đẩy xe nhỏ cải tiến bán đồ ăn dọc đường.

Buổi sáng đậm chất sinh hoạt này khiến Tống Thiên Diệu vừa thức dậy cảm thấy thế giới sống động hơn nhiều.

Uống hết trà nguội, mặc quần áo xong đi ra phòng khách, Trần Thái đang giúp lão đầu Tống Xuân Lương sắp xếp hòm gỗ sửa giày. Nhìn dáng vẻ Tống Xuân Lương, rõ ràng là chuẩn bị xuống lầu bắt đầu công việc, tiếp tục ra đường sửa giày cho người ta.

Còn Triệu Mỹ Trân thì dẫn Tống Văn Văn cũng đã rửa mặt thay đồ xong, chuẩn bị lát nữa cùng Tống Xuân Lương xuống

lầu đi dạo phố, làm quen với môi trường sống mới.

Nhưng khi Tống Thiên Diệu đẩy cửa phòng ngủ bước ra, mọi người đều dừng động tác nhìn về phía hắn.

- Làm gì vậy?

Tống Thiên Diệu ngạc nhiên nhìn cha mẹ mình:

- Không nhận ra ta sao?

- Văn Văn, giúp cha ngươi mang đồ xuống lầu, A Thái à, ngươi cũng đi giúp chú ngươi đi.

Triệu Mỹ Trân phản ứng nhanh nhất, nói với những người khác trong phòng.

Tống Xuân Lương và Trần Thái nhanh chóng vác hòm đồ nghề sửa giày ra ngoài cửa, Tống Văn Văn còn muốn làm nũng ở lại phòng thêm chút nữa, bị Triệu Mỹ Trân quay đầu lại trừng mắt, cúi đầu miễn cưỡng đi theo sau hai người.

- Ngươi với người đàn bà góa ở lầu trên… nói cho ngươi biết, mẹ ngươi ghét nhất là đàn bà góa, nếu ngươi muốn cưới một người đàn bà góa về nhà, đừng có mơ, dù cả tòa nhà này là của cô ta, ta cũng không đồng ý đâu.

Đợi trong nhà không còn ai khác, Triệu Mỹ Trân mới nghiêm mặt nói với Tống Thiên Diệu:

- Nếu ngươi thật sự gấp muốn cưới vợ, thì cứ lấy Tố Trinh đi, hai vợ chồng Lý Lão Thực chắc chắn sẽ không phản đối, nói không chừng còn vì chuyện hủy hôn trước đây mà bồi thêm chút của hồi môn, cũng không dám đòi sính lễ.

Tống Thiên Diệu ngáp một cái, đưa tay móc thuốc lá ra châm, bị Triệu Mỹ Trân mặt đen xì tát một cái làm rơi điếu thuốc:

- Đồ hư hong! Mẹ ngươi nói chuyện với ngươi, ngươi có nghe không vậy? Đừng tưởng ngươi làm thư ký cho người ta rồi mẹ ngươi không mắng ngươi nữa!

- Ta còn chẳng biết mẹ đang nói gì, người phụ nữ đó què cả hai chân, ta phát tâm thiện ôm người ta lên lầu thôi.

Tống Thiên Diệu cúi đầu nhặt điếu thuốc bị mẹ đánh rơi ngậm vào miệng, đi về phía cửa:

- Đói bụng, ta đi ăn sáng ở quán trà, mẹ có muốn đi không, ta mời.

- Được! Cứ cho là ngươi phát tâm thiện mới ôm người ta lên lầu! Nhưng có cần phải ôm lên một tiếng đồng hồ mới xuống không, nhà người ta ở đỉnh Thái Bình Sơn à? Phải leo núi sao? Hay là ngươi lên lầu rồi lại thấy góa phụ đó một mình quá cô đơn, nên ngươi lại giả làm Quan Âm Bồ Tát ban con cho họ?

Triệu Mỹ Trân bước theo sát Tống Thiên Diệu, hỏi gấp:

- Ngươi tìm vợ, ta không phản đối, nhưng góa phụ thì không được!

- Ta không phải đã nói với mẹ tối qua khi xuống lầu rồi sao, ta lên sân thượng uống rượu với Sư Gia Huy mà? Không có chuyện bẩn thỉu như mẹ nghĩ đâu.

Tống Thiên Diệu dừng lại trong cửa, giải thích có phần bất lực với Triệu Mỹ Trân đang theo sau.

Triệu Mỹ Trân nhìn con trai mình đầy vẻ nghi ngờ:

- Thật sự không làm gì à? Mà là ở cùng với Sư Gia Huy đó?

- Thật mà, ta khi nào lừa mẹ chứ.

Tống Thiên Diệu nói với Triệu Mỹ Trân bằng giọng khẳng định.

Triệu Mỹ Trân thoạt đầu thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lười biếng qua loa của con trai mình, lại không nhịn được cố ý trợn mắt:

- Vậy càng tệ hơn! Góa phụ xinh đẹp như thế quyến rũ ngươi mà ngươi không động vào, nửa đêm chạy đi uống rượu với một người đàn ông? Ngươi có vấn đề về thân thể sao?

- Nhờ mẹ dạy dỗ tốt, không gần gũi nữ sắc.

Tống Thiên Diệu nghe lời mẹ mình, cười ha hả, đưa tay đẩy cửa phòng.

Bên ngoài cửa, Tống Xuân Lương, Tống Văn Văn, Trần Thái ba người đang đứng ngoài cửa, Trần Thái còn nghiêng đầu, giữ nguyên tư thế áp tai vào cửa nghe lén.

- Ta bảo ngươi đừng dan díu lung tung, chứ có bảo ngươi thích đàn ông đâu! Đồ hư hỏng!

Triệu Mỹ Trân vừa đi từ sau lưng Tống Thiên Diệu ra phía trước, vừa nói.

Khi nhìn thấy ba người trước mặt, Triệu Mỹ Trân nhíu mày, Tống Xuân Lương cười hì hì ngượng ngùng nói với bà:

- Ta đã bảo A Diệu không bắt nạt góa phụ mà, ngươi lại không tin.

- Bây giờ ta tin ngươi rồi, tin ngươi thì càng tệ hơn, con trai ngươi bây giờ thích đàn ông đấy! Cười, cười cái gì mà cười, ra ngoài đường sửa giày đi! Nghe thấy hai chữ góa phụ là mắt sáng lên, còn nhiều lời nữa thì lão nương biến ngươi thành góa phụ luôn!

…

Suốt cả buổi sáng, Tống Thiên Diệu tự thuê một chiếc xe kéo đi khắp các hiệu thuốc Đông y và Tây y lớn. Vừa bước vào cửa, câu đầu tiên hắn nói là thường uống nước lã bị đau bụng. Sau khi đi hết các hiệu thuốc nổi tiếng ở bốn khu vực lớn của Hồng Kông, hắn đi phà nhỏ sang khu Cửu Long, ghé qua các hiệu thuốc ở Cửu Long Thành, Du Ma Địa, Vượng Giác. Cuối cùng quay lại Hồng Kông, hắn vào một hiệu sách tiếng Anh chọn hai cuốn sách. Mãi đến khi mặt trời đã lên cao quá nửa bầu trời, hắn mới cắn vội cái bánh trứng gà mua ở quầy ven đường rồi trở về khách sạn Doris.

Chương 134. Ôm chân Phật phút chót (2)

Nếu không phải Tống Thiên Diệu thường ra vào khách sạn thời gian gần đây, người bảo vệ Ấn Độ ở cửa đã quen mặt hắn, chỉ nhìn dáng vẻ Tống Thiên Diệu ôm bánh trứng gà vừa đi vừa nuốt ừng ực trên đường phố, dù có mặc vest bảnh bao cũng không cho vào đâu.

- Một ly cà phê, thêm đường.

Tống Thiên Diệu vào quán cà phê của khách sạn, nói với người phục vụ một câu rồi mới ngẩng mắt nhìn quanh quán.

Angie Perlis đang ngồi ở một bàn gần cửa sổ, trước mặt còn mở một cuốn sách, nhìn Tống Thiên Diệu mỉm cười, rõ ràng đã thấy hết dáng vẻ Tống Thiên Diệu vừa xuống xe vừa cắn bánh trứng gà bên ngoài khách sạn.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống đối diện Angie Perlis, liếc nhìn cuốn sách trên bàn của Angie Perlis:

- Ngươi nói sớm thì ta đã không phải mua thêm một cuốn nữa.

Vừa nói, hắn đặt hai cuốn sách trong tay lên bàn, một trong số đó rõ ràng giống hệt cuốn sách đang mở của Angie Perlis, là cuốn "Chu trình thủy văn và lưu vực xói mòn" của nhà khoa học thủy văn R.E. Horton biên soạn.

Angie Perlis nhìn cuốn sách còn lại của Tống Thiên Diệu, là một cuốn "Giáo lý Anh quốc giáo".

- Ta tưởng ngươi sẽ đọc tạm vài cuốn sách về du thuyền hoặc hàng hải vì ông Thạch.

Angie Perlis nói.

Tống Thiên Diệu giơ tay:

- Ta chỉ là một thư ký nhỏ, nếu nói thao thao bất tuyệt về kỹ thuật du thuyền hay hàng hải trước một vị phó cục trưởng thì sẽ không thể hiện được sở thích cao quý của hắn. Một thư ký người Hoa nhỏ bé như ta mà cũng biết chơi du thuyền, quá giả tạo. Chi bằng lật vài trang giáo lý Anh quốc giáo, tạm thời giả vờ là người theo đạo hướng về Chúa, rồi lộ ra vài lỗi sai, cho hắn cơ hội chỉ bảo hoặc vạch trần, thỏa mãn lòng kiêu ngạo của giới thượng lưu Anh quốc.

Sau cuộc đối thoại này, hai người không nói chuyện nữa, cúi đầu đọc sách của mình. Đối phó với người Anh không giống như uống rượu uống trà với người giang hồ hay thương nhân Trung Quốc, gọi nhau là huynh đệ rồi bàn chuyện làm ăn.

Người Anh không thích nói chuyện thân mật khi mới gặp, nhưng nếu nói về chủ đề họ không quan tâm, họ cũng sẽ không mở miệng. Vì vậy phải chuẩn bị trước dựa trên sở thích của cặp vợ chồng người Anh này, không cần đọc hết những cuốn sách này, chỉ cần lướt qua một số vấn đề thú vị và ghi nhớ, để khi gặp mặt trò chuyện không đến nỗi chỉ biết nói về công việc.

Tốc độ đọc của hai người đều không chậm, sau ba ly cà phê, họ đã đọc xong những cuốn sách này. Angie Perlis gấp cuốn sách trong tay lại, nói với Tống Thiên Diệu đang cầm ly cà phê:

- Có phải nên đi mua quà gặp mặt ở công ty bách hóa Tiên Thí không? Muộn quá, cửa hàng bách hóa sẽ đóng cửa.

- Ngay cả người Anh mua sắm cũng đến Tiên Thí sao? Xem ra chiến lược kinh doanh của ông chủ Tiên Thí thật sắc bén, không trách sau chiến tranh chỉ vài năm đã lại nổi tiếng. Nhưng chúng ta không đến Tiên Thí, chúng ta đến phố Lascar Row, để ngươi, một quỷ muội người Anh, mở rộng tầm mắt.

Tống Thiên Diệu uống hết cà phê, nói với Angie Perlis.

…

Nằm ở phía tây Trung Hoàn, phố Lascar Row vốn là một con đường, nhưng bị đường Lạc Cổ chia cắt ở giữa, tách thành hai con phố, trở thành phố Lascar Row Thượng và phố Lascar Row Hạ. Mặc dù trên bản đồ hoặc bản quy hoạch đô thị của chính phủ đánh dấu đây là hai con đường riêng biệt, nhưng nếu đi bộ trên hai con phố này, người ta sẽ hoàn toàn không cảm thấy bất kỳ sự khác biệt nào.

Tên gốc của con phố này đã không còn ai nhớ nữa, Lascar Row là tên gọi quen thuộc mà mọi người đồng thuận. Lascar Row là tên gọi thông tục của người địa phương dành cho những người Ấn Độ hoặc Palestine theo đạo Sikh, quấn khăn dày trên đầu. Trước khi Ấn Độ độc lập, nhiều người Ấn đến Hồng Kông mưu sinh.

Ngoài một số ít thương nhân Ấn Độ bán gia vị Nam Á hoặc cà phê, phần lớn người Ấn ở Hồng Kông làm lính, cảnh sát, bảo vệ, thủy thủ và mở các quán ăn Ấn Độ nhỏ để kiếm sống, chỉ có thể xếp vào tầng lớp trung lưu và hạ lưu ở Hồng Kông.

Những người Ấn Độ thuộc tầng lớp trung lưu và hạ lưu này từng tập trung sinh sống ở phố Lascar Row. Nếu người Hồng Kông đi qua con phố này vào buổi sáng, họ sẽ thấy cả con phố toàn là tín đồ Sikh mặc áo trắng quấn khăn trên đầu, vì vậy nó được gọi là phố Lascar Row.

Sau khi Ấn Độ chia tách và độc lập thành hai quốc gia Ấn Độ và Pakistan vào năm 1947, nhiều người Ấn ở Hồng Kông hoặc trở về quê hương Ấn Độ, hoặc kết hôn với phụ nữ địa phương và sinh con, rồi chuyển ra khỏi phố Lascar Row. Hiện nay trên phố Lascar Row chỉ còn hơn 30 hộ người Ấn Độ thực sự, những cửa hàng và nhà cửa còn lại đều được những thương nhân nhỏ từ đại lục chạy trốn nội chiến mua lại.

Ban đầu là vài cửa hàng kinh doanh giấy bút mực và tranh cũ, sau đó có thêm các cửa hàng bút lông, đồng hồ, đồ cổ, đồ nội thất, đồ cũ chuyển đến. Đến nay, nó đã trở thành một khu chợ đồ cổ ở Hồng Kông. Ngay cả những cửa hàng ăn uống Ấn Độ ban đầu, khi thấy người Trung Quốc bán đồ cổ và đồ cũ, cũng đã nhanh chóng chuyển đổi thành cửa hàng đồ cũ, nhờ người thân ở Ấn Độ thu gom một số đồ cổ và đồ lặt vặt có vẻ hiếm lạ, rồi bày bán.

- Thế nào? Cảm thấy không tệ chứ?

Sau khi dạo qua một cửa hàng ven đường rồi đi ra, Tống Thiên Diệu hỏi Angie Perlis, người đang cẩn thận ôm một chiếc bình mực bạc phong cách Rococo được xác định là từ thời vua George của Anh.

Angie Perlis cẩn thận đặt chiếc bình mực vào túi xách của mình:

- Nơi đây quả thực là một kho báu khổng lồ. Loại bình mực bạc này vào thời đó chỉ có quý tộc mới sở hữu, nhưng ông chủ người Ấn của cửa hàng này chỉ lấy của tôi 400 đô la Hồng Kông. Mặc dù nó quả thật có một chút hư hỏng, nhưng hoàn toàn không vấn đề gì để sưu tầm.

- Bốn trăm đô la Hồng Kông có thể đổi được rất nhiều bạc rồi, thưa quý cô. Các quan chức cấp cao Anh không hứng thú đến chợ đồ cũ do người Ấn và người Trung Quốc mở, họ thích

đến Sincere mà ngươi nói hơn. Nhưng nhìn biểu cảm của cô ngươi này, ta nghĩ họ cũng sẽ thích những món quà ở đây.

Tống Thiên Diệu lên tiếng nói.

Chương 135. Hắn tên là Tống Thiên Diệu (1)

Sau khi đến phố Lascar Row, hắn và Angie Perlis hoàn toàn không quan tâm đến những cửa hàng do người Trung Quốc mở, mà đi thẳng vào những cửa hàng đồ cũ do người Ấn Độ mở. Tính từ khi Công ty Đông Ấn của Anh vào Ấn Độ, người Anh đã cai trị thuộc địa Ấn Độ hơn 200 năm. Hơn 200 năm cai trị thuộc địa của người Anh có thể cho phép những người Ấn Độ này thu thập được rất nhiều đồ bạc hoặc đồ cổ khác từ thời Nữ hoàng Anne, vua George và Victoria ở quê hương của họ.

Vừa bước vào cửa hàng đầu tiên, Angie Perlis đã chọn ngay một hộp trà bá tước Dunning còn nguyên niêm phong từ London. Đã lâu rồi nàng không được ngửi mùi hương trà London chính hiệu. Tuy hiện nay ăn ở đều tại khách sạn kiểu Anh, không thiếu trà chiều kiểu Anh, nhưng loại trà bá tước Dunning này ở London chỉ có một cửa hàng duy nhất, phần lớn sản phẩm còn phải cung cấp cho hoàng gia và quý tộc, không phải dễ dàng mua được ở một thành phố Viễn Đông như Hồng Kông.

Đến cửa hàng thứ ba, nàng lại mua được cái bình mực bạc nguyên chất được cho là từ thời vua George đang nằm trong túi xách của cô.

Nhìn dáng vẻ của Angie Perlis, dường như nếu không tiêu hết số tiền Tống Thiên Diệu đưa cho, nàng không thể rời khỏi con phố này. Quả nhiên, dù là một quý cô đoan trang đến đâu, trước bản năng mua sắm cũng đều trở nên cuồng nhiệt.

Tại một cửa hàng đồ cũ Ấn Độ nọ, Tống Thiên Diệu chọn được một hộp giữ ẩm xì gà bằng gỗ đào khảm bạc với hoa văn La Mã, dưới đế còn khắc chìm logo Fox Lewis. Lau sạch lớp bụi phủ bên ngoài, mở nắp hộp ra, ngoài thân hộp gỗ nặng tinh xảo, bên trong còn có một ẩm kế chuyên dùng để đo độ ẩm trong hộp.

Hắn không biết hộp giữ ẩm xì gà này sẽ bán được bao nhiêu tiền ở London năm 1951, nhưng ở kiếp trước khi đi mua sắm ở London, tại cửa hàng xì gà Fox Lewis có lịch sử 200 năm, hắn đã từng thấy một hộp giữ ẩm xì gà tương tự, giá 2000 bảng Anh.

Trong trường hợp không biết khẩu vị của đối phương, tặng xì gà cho một người đàn ông Anh trong lần gặp đầu tiên là một việc hơi bất lịch sự, nhưng tặng một hộp giữ ẩm xì gà của thương hiệu xì gà cổ trong lần gặp đầu tiên, tạm coi là không tồi, lại còn thực dụng.

Hơn nữa, ông chủ người Ấn Độ đối diện đang giơ mười ngón tay về phía hắn, lặp đi lặp lại bằng tiếng Quảng Đông vụng về:

- Một trăm, một trăm đô Hồng Kông, những hoa văn đó làm bằng bạc.

Điều này khiến Tống Thiên Diệu có ấn tượng rất tốt về ông chủ A Tam này, vốn định mua xong là đi, giờ vì việc bán hàng rẻ của ông chủ mà dừng lại, tiếp tục đi sâu vào cửa hàng nồng nặc mùi cà ri để ngắm nghía những đồ cũ, lại chọn được một bộ dụng cụ cắm hoa kiểu Anh cổ, coi như quà gặp mặt cho phu nhân họ Thạch kia.

Cuối cùng, trong nụ cười của ông chủ A Tam, Tống Thiên Diệu khó khăn lôi Angie Perlis không muốn rời đi ra khỏi phố Lascar Row:

- Quỷ muội, ngươi là một nữ luật sư đoan trang, không phải một con rồng cái nhìn thấy của báu là muốn cướp về tay.

…

Chử Hiếu Trung và thư ký bước ra khỏi cửa lớn của công ty bách hóa Tiên Thí, người tài xế đã chờ sẵn ở bãi đỗ xe, vội vàng xuống xe chạy đến đón lấy món quà đã được gói kỹ trong tay Chử Hiếu Trung, rồi nhanh chóng quay lại mở cửa sau cho Chử Hiếu Trung.

Sau khi Chử Hiếu Trung và vị nữ thư ký lanh lợi kia ngồi yên trên ghế sau của chiếc Rolls-Royce, tài xế nhìn qua gương chiếu hậu hỏi:

- Chử tiên sinh, đi đâu ạ?

- Đến nhà hàng Sơn Đỉnh, đưa ta và tiểu thư Vịnh Ân đến Hoàng Hậu Đại Lộ, ngươi đợi trên xe.

Chử Hiếu Trung dặn dò tài xế một câu.

Đợi xe từ từ chuyển bánh, vị nữ thư ký được Chử Hiếu Trung gọi là tiểu thư Vịnh Ân mới lên tiếng:

- Tối nay tại nhà hàng Sơn Đỉnh, phó cục trưởng Thạch Trí Ích hẹn gặp năm người, ngoài Chử tiên sinh, còn có ngũ công tử Lưu Phúc Triệu của Lưu Quán Xuân, nửa năm trước hắn vừa lấy được bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh từ Trường Kinh doanh Wharton thuộc Đại học Pennsylvania ở Mỹ, sau khi về Hồng Kông lại không tham gia vào sản nghiệp gia tộc để tranh giành vị trí với bốn người anh, trước đó đã gặp phó cục trưởng Thạch Trí Ích một lần tại câu lạc bộ du thuyền. Ngoài hắn ra, còn có tam công tử Cát Duyệt Dương của Cát Đông Phổ tiên sinh, tứ công tử Cổ Đức Tường của vua taxi Cổ Trung, cuối cùng là, em trai của ngài, Chử Hiếu Tín, Tín thiếu.

- A Tín?

Chử Hiếu Trung sửng sốt.

Trong khoảng thời gian này, Thạch Trí Ích đã gặp không ít thương nhân trong thời gian chờ bữa tối mỗi ngày. Mấy tối trước gặp toàn những người đã có tuổi, đang ở độ tuổi ba bốn mươi sung sức.

Hai ngày gần đây lại là thế hệ kế tiếp của các đại gia tộc Hoa thương. Vốn dĩ nếu Chử Hiếu Trung chỉ giữ gìn, kế thừa sự nghiệp của cha, hoàn toàn không cần phải đến gặp vị phó cục trưởng mới nhậm chức này. Nhưng rõ ràng hắn không muốn chỉ dựa vào bóng mát của cha ông để sống qua ngày.

Kho hàng và những công việc mới nổi như thổi nhựa mà hắn hợp tác với bạn bè đang ở thời điểm cần phải giao thiệp với cục quản lý công thương nghiệp, vì vậy Chử Hiếu Trung mới muốn làm quen trước với vị phó cục trưởng này. Dù không cần để lại ấn tượng sâu sắc, nhưng cũng thuận tiện cho việc giao tiếp sau này.

Những người tối nay, bất kể là ngũ công tử Lưu Phúc Triệu của gia tộc họ Lưu - một trong bốn đại gia tộc Hồng Kông trong mắt người Anh, hay tam thiếu Cát Duyệt Dương của ngân hàng Đông Á họ Cát, thậm chí là con thứ Cổ Đức Tường của nhà vua taxi Cổ Trung, Chử Hiếu Trung đều không lấy làm lạ.

Ba người này, ít nhiều đều có địa vị không ổn định trong gia tộc, nói thẳng ra là người thừa kế tương lai của gia tộc sẽ không phải mấy vị này. Nhưng mấy vị này lại có chút năng lực, nên gia tộc có thể cung cấp một số tiền bạc hỗ trợ, để họ tự mình đi ra ngoài mở mang bờ cõi.

Chương 136. Hắn tên là Tống Thiên Diệu (2)

Những người như vậy mới là người có tâm tư nóng lòng nhất khi gặp Thạch Trí Ích, họ muốn nhanh chóng tích lũy tài sản, để cha mẹ thấy được năng lực và nỗ lực của mình, hy vọng giành lại chút chủ động trong cuộc tranh giành người thừa kế gia tộc trong tương lai.

Kỳ lạ nhất, chính là vị em trai cùng cha khác mẹ của mình, Chử Hiếu Tín.

- Gần đây hắn không phải đang chuẩn bị làm ăn hàng cấm với Lợi Khang sao, loại làm ăn đó cũng đem ra nói với vị phó cục trưởng này ư? Thật là hồ đồ!

Chử Hiếu Trung suy nghĩ miên man, mồ hôi lạnh gần như nhỏ giọt từ trán.

Làm ăn hàng cấm, tìm vài viên chức cấp trung người Anh ở hải quan, thông đồng các khâu, là có thể đưa tàu ra khỏi vùng biển Hồng Kông an toàn.

Chuyện này dù là thống đốc hay lính thủy Anh bình thường, mọi người đều ngầm hiểu với nhau, nhưng tuyệt đối không thể xuất hiện chuyện một kẻ buôn lậu đường hoàng chạy đến thảo luận với một tên quỷ Anh vừa bước chân vào hàng ngũ cao cấp của chính quyền thuộc địa Hồng Kông những lời kiểu như "Ta chuẩn bị buôn lậu, ngươi chỉ cần nhắm một mắt mở một mắt, ta sẽ chia cho ngươi bốn phần lợi nhuận từ buôn lậu".

Chuyện này không phải là Chử Hiếu Tín ở bên ngoài vì phụ nữ mà tranh phong đấu khẩu với mấy công tử ca không ra gì khác, Chử Hiếu Trung hắn đứng bên cạnh châm chọc vài câu, kết quả cuối cùng bất quá là tốn vài đồng để giải quyết, Chử Hiếu Tín chỉ mang tiếng là kẻ bất tài mà thôi.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, dù không ảnh hưởng quá lớn đến các công việc khác của nhà họ Chử, nhưng e rằng cũng sẽ trở thành trò cười một thời, bản thân và cha ra ngoài gặp khách dù không bị cười thẳng vào mặt, nhưng ánh mắt kỳ lạ, lén lút chế giễu sau lưng chắc chắn là không thể tránh khỏi.

- Mau giúp ta…

Phản ứng đầu tiên của Chử Hiếu Trung là không thể để Chử Hiếu Tín làm bậy, định mở miệng bảo tài xế chạy nhanh đến trạm cáp treo Thái Bình Sơn, cố gắng chặn Chử Hiếu Tín lại ở đó. Nhưng nói được một nửa, Chử Hiếu Trung lại dừng lại, trong đầu chợt lóe lên hình ảnh gã thanh niên đứng sau lưng Chử Hiếu Tín, trên mặt treo nụ cười.

Chử Hiếu Tín không thể tự mình nghĩ ra việc đi gặp Thạch Trí Ích, một công tử ca bất tài ngay cả sổ sách thương hội cũng không hiểu nổi, làm sao có hứng thú giao lưu với một người Anh cổ hủ chứ?

Nếu là do gã Tống Thiên Diệu kia sắp xếp, hắn hẳn phải biết chỉ cần vị lão bản của mình mở miệng trước mặt Thạch Trí Ích, tất cả mọi chuyện sẽ bị bại lộ. Vậy hắn hẳn phải có sự chuẩn bị, vừa mới ngồi vào vị trí thư ký của Chử Hiếu Tín, không thể nào đẩy lão bản xuống vực sâu được, trừ phi bản thân hắn cũng chuẩn bị tan xương nát thịt.

Chử Hiếu Trung từ từ thở ra một hơi, dựa người lại vào ghế, nói với tên tài xế đang dỏng tai chờ lệnh:

- Không có gì, cứ lái bình thường đến Hoàng Hậu Đại Đạo là được.

Bên cạnh, thư ký Doanh Ân tiểu thư có chút tò mò về hành động vừa rồi của Chử Hiếu Trung, mở miệng hỏi:

- Chử tiên sinh lo lắng cho Tín thiếu sao?

- Muốn lo lắng, nhưng lại nhận ra không cần thiết. Ngươi có biết vì sao ta không tùy tiện thuê một thư ký, mà lại bỏ ra mức lương cao để mời cô Giang Doanh Ân, một thư ký chuyên nghiệp từ Hội Thư ký Đặc biệt Hồng Kông về không?

Chử Hiếu Trung nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, nghiêng mặt nhìn về phía nữ thư ký lanh lợi bên cạnh:

- Chính là vì tên em trai kia của ta vận khí tốt đến mức chỉ tốn hơn 200 đồng tiền lương mỗi tháng, đã thuê được một tên thư ký khiến ta nhớ lại chuyện cũ mà gáy lạnh toát. Ta đã ra tay với hắn và A Tín, nhưng suýt nữa tự làm mình ngã ngựa, còn hắn, vẫn chưa phản công.

- Vị thư ký của Tín thiếu đó tên là gì?

Giang Doanh Ân hỏi với giọng điệu bình tĩnh.

Chử Hiếu Trung bỏ tay khỏi mi tâm, nhìn ra ngoài cửa sổ xe:

- Hắn tên là Tống Thiên Diệu.

…

Chử Hiếu Tín vừa đứng trước gương chỉnh lại cổ áo sơ mi, vừa hỏi Tống Thiên Diệu đang đứng bên cạnh giúp mình cầm áo vest:

- Khi đến nhà hàng trên đỉnh núi, ta nói gì với tên quỷ nước ngoài đó?

- Không cần nói gì cả, ngươi chỉ cần để lại cho cặp vợ chồng quỷ nước ngoài đó một bóng lưng oai vệ là được rồi. Hai tên quỷ này rất nhàm chán, là tín đồ Giáo hội Công giáo cứng nhắc, vô vị, đàn ông chỉ thích lái du thuyền ra biển dạo chơi, đàn bà thì nghịch ngợm với hoa cỏ.

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc nói bên cạnh:

- Chuyện còn lại cứ giao cho ta.

- Này, có phải hơi bất lịch sự không? Tuy ngươi là thư ký của ta, nhưng dù sao ta mới là ông chủ, đối phương đường đường là ông trùm Sở công thương, chỉ để ngươi mở miệng, vạn nhất tên quỷ không nể mặt thì sao?

Chử Hiếu Tín chỉnh trang xong trước gương, quay người nhận lấy áo vest từ tay Tống Thiên Diệu nói.

Tống Thiên Diệu lùi lại một bước, nhìn đối phương mặc áo vest xong, cười nói:

- Lão đầu của ngươi chính là hội trưởng Hội thương nhân Triều Châu, là đại ca, là đầu sỏ người Hoa chính hiệu, ngay cả tiệc tối của Thống đốc Hồng Kông cũng phải gửi thiệp mời, huống chi chúng ta là đến tặng quà cho hắn, hơn nữa lúc đó sẽ có lý do chính đáng, sẽ không thấy ngươi bất lịch sự đâu.

- Ngươi không bằng quan tâm đến chuyện làm ăn của công ty đi, này, đại ca, lần trước ta kiểm tra sổ sách trong thương hội, phát hiện Lợi Khang có một lô thuốc trị giá 30 vạn đô Hồng Kông đang lưu kho ở bến tàu, không phải thuốc của Roche Mỹ cũng không phải của Bayer Đức, sau khi dỡ hàng thì cứ nằm ì trong kho, toàn bộ là thuốc tẩy giun Santonin do công ty dược phẩm Glaxo Anh quốc sản xuất, mỗi viên nặng 0,5g, đóng gói 1kg/gói, giá nhập mỗi kg là 1200 đô Hồng Kông, hơn nữa không phải nhập trực tiếp từ công ty dược phẩm Glaxo ở hạt Kent của Anh, mà là mua từ một công ty ở

Hồng Kông tên là Bờ biển Châu Âu, lô thuốc này là ngươi mua à?

Chương 137. Chử Hiếu Tín - Song hoa đại Hồng Côn (1)

- Công ty Bờ biển Châu Âu?

Chử Hiếu Tín nhíu mày, hồi tưởng một lúc:

- Có vẻ hơi quen tai.

- Vậy cái tên công ty thương mại Phúc Trung, có phải cũng hơi quen tai không?

Tống Thiên Diệu lại mở miệng nhắc nhở đối phương một câu.

Chử Hiếu Tín vỗ mạnh hai tay:

- Nhớ ra rồi! Công ty Bờ Biển Châu Âu mở ở số 21 đường Chiêu Long, do nhà Chương Ngọc Lương mở, Chương Ngọc Lương hơn ta hai tuổi, nhà hắn cũng làm ăn thuốc men, này, tên đó rất giỏi uống rượu, ít ai có thể thắng được hắn khi thi uống, ta rất thân với hắn.

- Công ty Phúc Trung là do cậu của đại ca ta giới thiệu, Chương Ngọc Lương bán thuốc giá rẻ cho Lợi Khang, công ty Phúc Trung đều mua lại với giá cao hơn, cũng coi như đã cứu ta vài lần nguy cấp, khỏi phải về nhà xin lão đầu lấy tiền. Chẳng phải gặp quỷ sao? Vô cớ nhắc đến hai công ty này làm gì?

- Loại thuốc đó là Chương Ngọc Lương nói với ta, trong tay hắn có một lô thuốc giá rẻ, bán lại cho ta với giá hời, đem bán sang Đông Nam Á chắc chắn sẽ lãi, hơn nữa còn tiết kiệm được chi phí nhập khẩu từ nước ngoài của ta, cậu của đại ca ta

lại nói công ty thương mại Phúc Trung đang thu mua loại thuốc này, vậy thì mua thôi? Có vấn đề gì?

- Không sao, chỉ là lão bản trước đây đã bị người ta hãm hại, công ty Phúc Trung, ta thậm chí không cần điều tra, cũng có thể đoán ra, chữ Trung là chữ Trung trong Chử Hiếu Trung Trung thiếu, chữ Phúc chính là chữ Phúc trong Phúc bá cậu của hắn, Chương Ngọc Lương và Trung thiếu hợp tác, làm sụp đổ thương hội Lợi Khang.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín:

- Tuy nhiên, lão bản may mắn, lô thuốc này vừa hay dùng để đàm phán hợp tác với quỷ tây.

Chử Hiếu Tín lắc đầu không tin:

- Chương Ngọc Lương? Không thể nào? Cấu kết với đại ca ta? Đại ca ta lại không giống ta thích ra ngoài uống rượu vào ban đêm, bọn họ chưa từng gặp mặt, Chương Ngọc Lương có tính cách rất giống ta, chắc chắn không hợp được với người như đại ca ta.

- Chưa đầy hai năm, ngươi đã ký mua mười một lô thuốc trừ giun Santonin, mỗi lần đều là hàng trị giá ba mươi vạn, nếu ta đoán không lầm, trong mười một lô thuốc này chỉ có một lô, chính là lô đang lưu kho ở bến tàu, chẳng qua chỉ là đảo qua đảo lại trên sổ sách, chuyển tay mười một lần mà thôi.

- Sáng nay ta đi khắp các hiệu thuốc ở Hồng Kông Cửu Long, viên thuốc trừ giun Santonin 0,5g vì không có doanh số nên đã ngừng sản xuất từ lâu, trong kho hàng của công ty Glaxo ở Anh quốc, loại thuốc này đã chất đống như núi, bởi vì loại thuốc viên 0,5g này độc tính thấp, tác dụng phụ quá lớn, dù là người trưởng thành khỏe mạnh uống một viên cũng sẽ cảm thấy chóng mặt, buồn ngủ liên tục mấy ngày, trẻ em uống vào còn bị nôn mửa, đau bụng, chóng mặt thậm chí nổi mề

đay, hơn nữa giá thuốc quá cao, người bình thường không mua nổi, vì vậy toàn bộ hiệu thuốc ở Hồng Kông đều không thấy loại thuốc trừ giun này, thà bán thuốc tán giun có hiệu quả kém hơn.

Tống Thiên Diệu đợi Chử Hiếu Tín kiểm tra xong dung mạo, rồi tự mình bước đến trước gương, chỉnh lại cổ áo nói.

Chử Hiếu Tín nhìn Tống Thiên Diệu trong gương:

- Nhưng Lợi Khang bán thuốc cho công ty Phúc Trung theo giá 1300 đô la Hồng Kông một ký, mỗi ký còn lãi thêm 100 đô la Hồng Kông.

- Nhưng nếu công ty Phúc Trung và công ty Bờ Biển Châu Âu đằng sau còn có giao dịch nữa thì sao? Tín thiếu, những chuyện này không cần ngươi phải nghĩ đến, đương nhiên là để thư ký như ta điều tra cho rõ, tóm lại, nếu điều tra ra tên Chương Ngọc Lương kia lúc đầu thật sự đã cắt thịt của Lợi Khang, chúng ta sẽ cắt lại hắn như vậy, hắn cắt thịt đùi của Lợi Khang khiến Lợi Khang sống dở chết dở, chúng ta sẽ cắt cổ họng hắn, khiến bọn chúng đóng cửa tiệm.

Tống Thiên Diệu quay người nói với Chử Hiếu Tín:

- Yên tâm, ta phải cho lão bản của ta biết, chi hai trăm đồng mỗi tháng để thuê ta, là đáng đồng tiền bát gạo, những chuyện phiền lòng này cứ giao cho ta, thư ký chính là để làm những việc này mà, còn Tín thiếu chỉ cần đóng vai Thái Bình thân sĩ, dù sao khí chất công tử phá của của ngươi rất hợp với danh hiệu Thái Bình thân sĩ này, đi thôi, trên đỉnh núi còn có người đang đợi ngươi.

- Oa, ngươi lại còn có mặt mũi nói ta là tán tài đồng tử? Ta là tán tài đồng tử thì ngươi là cái gì? Thiêu tài đồng tử à? Ta đốt tiền giấy còn chẳng bằng ngươi đốt vàng thật nhanh.

Chử Hiếu Tín cũng lười không thèm nghĩ xem công ty Phúc Trung và công ty Bờ Biển Châu Âu của Chương Ngọc Lương có giao dịch ngầm hay không, nếu Tống Thiên Diệu nói ba mươi vạn đô Hồng Kông thuốc diệt trùng này vừa đủ để đàm phán hợp tác với quỷ lão, sẽ không lỗ, thì cũng chẳng sao cả, giờ Chử Hiếu Tín đã tưởng tượng ra vài tháng sau, Tống Thiên Diệu giúp hắn quản lý Thương hội Lợi Khang buôn lậu kiếm được đống tiền để hắn vung tay phóng khoáng:

- Ta còn có thể dùng tiền rải lên giường để Chu Đề nằm lên, ngươi một thỏi vàng cũng không thể khiến phụ nữ cùng ngươi chung chăn gối.

Từ phòng khách sạn Doris của Chử Hiếu Tín đi ra, tại quán cà phê gặp Angie Perlis, ba người cùng lên xe Ford của Chử Hiếu Tín đến bến xe cáp treo Thái Bình Sơn trên Hoàng Hậu đại đạo.

Angie Perlis rõ ràng cũng đã trang điểm lại, bộ trang phục cổ điển trước đó đã được thay bằng một chiếc váy bút chì đơn giản màu tím ngọc lan hở vai cổ thấp, (Chú thích: Trong những năm 50, váy bút chì được người Anh gọi là váy một bước, rất được ưa chuộng trong giới phụ nữ làm việc, có thể khiến họ vừa là phụ nữ chuyên nghiệp, vừa giữ được sự duyên dáng và quyến rũ của phụ nữ.) trước ngực đeo một chuỗi vòng cổ ngọc trai bạc cổ điển, mái tóc xoăn sóng dài ngang vai, váy bó sát quá gối hoàn hảo khoe ra đường cong chân trắng nõn không mang tất của cô, kết hợp với đôi giày da cao gót màu đen, lúc này đứng trước mặt Tống Thiên Diệu, khiến Tống Thiên Diệu có cảm giác như mình đã quay trở lại thời điểm trước khi xuyên không.

Chương 138. Chử Hiếu Tín - Song hoa đại Hồng Côn (2)

Trang phục đơn giản phong cách Anh quốc thịnh hành trong giới nam nữ thời thượng ở kiếp trước, lúc này nhìn không khác nhiều so với trang phục của người phụ nữ Anh trước mặt.

Xe cáp treo Thái Bình Sơn có lẽ là phương tiện giao thông công cộng sớm nhất của Hồng Kông, mặc dù trong tài liệu lịch sử của chính quyền thuộc địa Hồng Kông, xe điện có đường ray và xe cáp treo Thái Bình Sơn đều được ghi là chuẩn bị vào năm 1882, nhưng năm năm sau, xe điện có đường ray Hồng Kông vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, ngược lại xe cáp treo lên núi Thái Bình đã hoạt động được hai năm.

Nguyên nhân tất nhiên là từ đỉnh núi Thái Bình đến nửa núi, toàn bộ đều là khu vườn biệt thự của các quan chức và thương gia giàu có người Anh, trước khi có xe cáp treo, người Anh trong chính quyền thuộc địa vẫn bắt chước các quan chức chính phủ Mãn Thanh, dựa vào việc ngồi kiệu bốn người hoặc tám người khiêng để lên núi đã mấy chục năm, sớm đã chịu đủ nỗi khổ chậm chạp và xóc nảy của kiệu trên đường núi, nên khi bắt đầu chuẩn bị phương tiện giao thông công cộng, từ Hồng Kông đốc trở xuống đến thư ký, đều quyết định phải làm xe cáp treo Thái Bình Sơn trước, còn xe điện có đường ray, muộn vài năm cũng không sao, dù sao những quan chức Anh này cũng không đi.

Hiện nay, xe cáp treo đã chuyển từ động cơ đốt than hơi nước sang động cơ điện, cũng không còn như ban đầu chỉ cho

phép người Anh mới được đi xe cáp lên núi, bây giờ người Trung Quốc chỉ cần trả một đồng tiền xe cáp, ngoại trừ ghế dành riêng cho Hồng Kông đốc và phu nhân không được ngồi, toa hạng nhất của xe cáp đã không còn hạn chế.

Tống Thiên Diệu vừa vào toa xe cáp ngồi xuống, đã nghe thấy Chử Hiếu Tín bên cạnh lẩm bẩm một câu, nhìn theo hướng của đối phương, Chử Hiếu Trung bước chân trầm ổn, ăn mặc bảnh bao, đang cùng một phụ nữ năng động để tóc ngắn ngang tai, mặc một bộ tây phục nữ đi về phía toa xe cáp này.

- Chúng ta đợi chuyến sau? Quỷ mới biết đại ca ta sao lại cũng lên núi.

Chử Hiếu Tín nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhìn bóng dáng Chử Hiếu Trung và người đi cùng đang tiến lại gần, mở miệng nói:

- Chúng ta có thể hẹn gặp vị Thạch Trí Ích phó cục trưởng kia, Trung thiếu cũng có thể hẹn gặp vậy, không muốn nói nhiều thì chỉ cần chào hỏi qua loa, nếu Trung thiếu nói gì khó nghe, ngươi có thể hỏi hắn về chuyện công ty thương mại Phúc Trung, ta đoán sau khi ngươi nói ra câu đó, Trung thiếu sẽ không còn muốn trò chuyện với ngươi nữa, tám phút đường đi, rất nhanh thôi.

Vừa nói chuyện, Chử Hiếu Trung và người phụ nữ kia đã trả tiền vé cáp treo và bước vào khoang xe, vừa bước vào trong xe cáp treo, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu, Angie Perlis ba người ngồi ở hàng ghế đầu tiên sau ghế chuyên dụng của thống đốc Hồng Kông.

- Đại ca, lên đỉnh núi ăn tối sao?

Chử Hiếu Tín đứng dậy mở miệng nói với Chử Hiếu Trung.

Bất kể trong lòng Chử Hiếu Trung có cảm nhận thế nào, ít nhất Chử Hiếu Tín từ nhỏ đã được giáo dục nghiêm khắc, rất lễ phép với cha và anh, thông thường, chỉ cần Chử Hiếu Trung không chủ động dùng lời lẽ châm chọc hắn, hầu hết thời gian hắn đều lịch sự chào hỏi rồi lặng lẽ rời đi, lúc này Chử Hiếu Tín cũng vậy, đứng dậy chào hỏi đại ca của mình.

Tống Thiên Diệu cũng đứng dậy nhường chỗ ngồi của mình và lịch sự nói vài câu:

- Trung thiếu, không bằng ngồi vào vị trí của tôi cùng Tín thiếu, vị trí bên cửa sổ có phong cảnh đẹp hơn.

Chử Hiếu Trung đương nhiên không muốn ngồi cùng Chử Hiếu Tín, bởi vì hai anh em họ không có đủ đề tài để trò chuyện trong tám phút đi xe, hắn muốn ngồi sang bên kia, nhưng khi nhìn thấy Giang Vịnh Ân bên cạnh, lại đổi ý, mỉm cười gật đầu với Tống Thiên Diệu:

- Được, cảm ơn Tống thư ký.

- Gọi tôi là A Diệu là được rồi, Trung thiếu.

Tống Thiên Diệu không do dự, nhường chỗ ngồi của mình, từ hàng ghế đầu tiên đi đến hàng ghế thứ hai, vừa hay ngồi phía sau Chử Hiếu Tín, còn Giang Vịnh Ân cũng ngồi vào vị trí phía sau Chử Hiếu Trung, vừa hay ngồi cạnh Tống Thiên Diệu.

Chử Hiếu Tín dù thế nào cũng không ngờ đại ca của mình lại thật sự coi lời khách sáo của Tống Thiên Diệu là thật, ngồi xuống bên cạnh mình, điều này khiến hắn như ngồi trên đống lửa, mãi đến khi thấy Tống Thiên Diệu ngồi xuống phía sau lưng hắn, cảm giác này mới dịu đi đôi chút.

- A Tín, gần đây đệ không phải đang bận rộn sắp xếp vận chuyển một số thuốc đến Macau sao? Sao ta nghe nói tối nay đệ cũng xuất hiện trong danh sách khách mời của Thạch Trí

Ích phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp mới nhậm chức?

Chử Hiếu Trung thản nhiên hỏi người em cùng cha khác mẹ này.

Chử Hiếu Tín có lẽ vẫn nhớ câu dặn dò của Tống Thiên Diệu vừa rồi, hoàn toàn không nghe rõ câu hỏi của Chử Hiếu Trung, trực tiếp buột miệng nói:

- Đại ca, ngươi và cậu có quan hệ gì với công ty thương mại Phúc Trung vậy?

Tống Thiên Diệu ngồi ở ghế sau hận không thể đập đầu vào tấm lưng ghế gỗ để ngất đi!

Hắn đúng là đã dặn dò Chử Hiếu Tín, nếu Chử Hiếu Trung quá hung hăng, thì hãy dùng chủ đề này để chọc đối phương một chút, nhưng không cần thiết khi Chử Hiếu Trung vừa mới ôn hòa mở miệng hòa giải không khí, vị lão bản của hắn, đường đường là đại thiếu gia bao nuôi Chu Đề lại trực tiếp xông lên, tát một cái thật mạnh vào mặt đối phương như vậy?

Hơn nữa, Tống Thiên Diệu thấy sắc mặt Chử Hiếu Trung lúc này rõ ràng đã tối sầm lại một tầng, còn liếc nhìn hắn một cái, không cần nghi ngờ, một trăm phần trăm là đã xác định rằng Tống Thiên Diệu hắn xúi giục, và ghi sổ nợ lên đầu hắn.

Ngay cả Angie Perlis ngồi chéo phía trước Tống Thiên Diệu cũng hơi trợn tròn mắt, liếc nhìn về phía Tống Thiên Diệu, ánh mắt đầy vẻ dò hỏi.

Tống Thiên Diệu mím môi, vị lão bản này của hắn, nếu đi giang hồ, phong cách này chắc chắn là một mãnh tướng trung thành tuyệt đối, xông pha tiên phong khi hai bên khai chiến, một song hoa thập tự đại Hồng Côn.

Chương 139. Không làm Hán gian (1)

Chử Hiếu Tín vừa hỏi xong câu đó, Chử Hiếu Trung liền lấp liếm vài câu với vẻ mặt khó coi rồi im lặng. Bầu không khí giữa hai anh em chìm trong sự im lặng nặng nề. May thay, Angie Perlis đã kịp thời hỏi Chử Hiếu Tín về bộ phim "Đêm khuya người chưa yên" mới chiếu ở Tòa thị chính Hồng Kông, tạm thời che đậy cuộc đối thoại trước đó một cách gượng gạo.

Còn Giang Vịnh Ân, nữ thư ký ngồi cạnh Tống Thiên Diệu, đã nhìn thấy cuộc đối thoại ngắn ngủi giữa hai anh em nhà họ Chử. Nàng quay sang nói với Tống Thiên Diệu:

- Chắc hẳn đây là Tống thư ký, ta đã nghe Chử tiên sinh nhắc đến ngươi nhiều lần. Xin chào, ta là Giang Vịnh Ân thuộc Hội Thư ký Đặc quyền Hồng Kông, hiện đang làm thư ký công ty cho Chử Hiếu Trung. Trước đây Tống tiên sinh làm việc ở đâu?

- Nếu cô Giang đã nghe Trung thiếu nhắc đến ta, hẳn ngươi biết trước đây ta chỉ là một gã nghèo ở khu nhà gỗ chẳng có chỗ nào để thăng tiến. Còn về Hội Thư ký Đặc quyền Hồng Kông, ta mới nghe lần đầu, có phải giống như Công đoàn Công nhân Dệt may hay Công đoàn Công nhân Xưởng tàu không?

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Giang Vịnh Ân. Ấn tượng đầu tiên của hắn về người phụ nữ này không tốt lắm. Giang Vịnh Ân trông khoảng 25, 26 tuổi, đường nét gương mặt hơi cứng, thiếu đi vẻ mềm mại nữ tính. Tuy nhìn có vẻ thông minh, năng động chẳng kém đàn ông, nhưng khi mở miệng nói

chuyện, dù có mỉm cười, kết hợp với khuôn mặt đó, vẫn toát lên vẻ mạnh mẽ.

Thực ra Tống Thiên Diệu biết Hội Thư ký Đặc quyền Hồng Kông, đại khái là tổ chức tiền thân của Hội Quản lý Chuyên nghiệp Hồng Kông. Lúc này vẫn chưa có nghề quản lý chuyên nghiệp, các gia tộc thương nhân Hoa kiều ở Hồng Kông vẫn giữ quy tắc truyền thống kinh doanh theo gia đình, không thuê người ngoài điều hành đại cục kinh doanh của gia tộc.

Vì vậy, khi tuyển dụng, họ thường chỉ thuê một thư ký chuyên nghiệp theo tháng để giúp xử lý công việc, và Hội Thư ký Đặc quyền Hồng Kông cũng ra đời từ đó.

Không phải như Tống Thiên Diệu, một người bình thường mang danh thư ký trong thương hội là có thể gia nhập Hội Thư ký Đặc quyền Hồng Kông. Mặc dù hiện nay Hội Thư ký Đặc quyền Hồng Kông không có nhiều liên hệ với Hội Thư ký và Nhân viên Hành chính Đặc quyền Anh quốc, nhưng về tiêu chuẩn tuyển chọn thành viên, họ vẫn giữ mức độ nhất quán cao với Hội Thư ký Đặc quyền Anh quốc.

Bất kể nam hay nữ, đều phải là sinh viên tốt nghiệp đại học, đã qua đào tạo hệ thống về quản lý công ty, hành chính công ty, nghiệp vụ thư ký, luật công ty Anh và Hồng Kông, thuế và các chuyên môn khác.

Tuy nhiên, hiện tại tình hình của những thư ký chuyên nghiệp này vẫn còn khá khó xử. Thường khi vào làm thư ký cho ông chủ tại một công ty lớn, họ không nhận được sự tin tưởng thực sự. Những gia đình kinh doanh đó tin tưởng hơn vào những người đã theo mình nhiều năm, trung thành tuyệt đối cùng đánh thiên hạ. Dù những người kỳ cựu này có năng lực không đủ, nhưng trong mắt ông chủ, lòng trung thành vẫn hơn tất cả, kể cả năng lực.

Vì vậy, những thư ký chuyên nghiệp này bên cạnh các ông chủ thương nhân Hoa kiều phần lớn chỉ đóng vai trò phiên dịch, sắp xếp tài liệu và theo hầu. Những vấn đề liên quan đến cốt lõi kinh doanh như sổ sách, tài chính, quan hệ làm ăn, rất ít khi họ được tham gia.

Điều này cũng buộc những nhân tài thực sự trong tương lai của giới kinh doanh không được coi trọng này, vào những năm 50, 60, lần lượt gia nhập các công ty Anh ở Hồng Kông để phục vụ người Anh.

Lý do Tống Thiên Diệu hiểu rõ về hội này là vì kiếp trước khi đọc tiểu sử một số nhân vật, hắn đã từng thấy Đặng Liên Như - người được nhiều người Hồng Kông gọi là "Đệ nhất nữ nhân Hoa kiều Hồng Kông", "Bà Thatcher của Hồng Kông", giám đốc Tập đoàn Thái Cổ, giám đốc kiêm phó chủ tịch Ngân hàng HSBC - sau khi tốt nghiệp đại học ở Mỹ trở về Hồng Kông, cũng đã từng gia nhập hội này trong thời gian ngắn.

Tống Thiên Diệu chỉ là nửa đường xuất gia dành được chiêu bài thư ký, so với loại thư ký chuyên nghiệp này, chính là sự khác biệt giữa giang hồ thảo mãng và nhân vật ngọc đường. Tuy nhiên may mắn thay, trong những năm 50 ở Hồng Kông, bất luận là kiêu ngạo thảo mãng, hay phong lưu ngọc đường, chỉ cần không cúi đầu nhận mệnh, đều có khả năng bay thẳng lên trời xanh.

Thấy Chử Hiếu Trung đến gặp Thạch Trí Ích, đều mang theo thư ký Giang Vịnh Ân này, lại nghe đối phương tự báo thân phận, Tống Thiên Diệu đoán được có lẽ Chử Hiếu Trung bị kích thích bởi bộ đôi mình và Chử Hiếu Tín, nên đã bỏ ra giá cao thuê Giang Vịnh Ân từ Hội Thư ký Đặc biệt Hồng Kông để giúp xử lý công việc của công ty.

Giang Vịnh Ân dường như có chút không hiểu ý, đã nghe Tống Thiên Diệu đem Hội Thư ký đặt cùng với Công đoàn

Thủy thủ và Công đoàn Dệt may để đùa cợt, vậy mà vẫn định mở miệng:

- Tống tiên sinh trông có vẻ rất trẻ, Hội Thư ký Đặc biệt…

- Nếu ta trông cùng tuổi với ngươi, mà vẫn chỉ là một thư ký chạy đôn chạy đáo khắp nơi chẳng thành công việc gì, thì thật là tệ rồi. Giang tiểu thư, ngươi không thấy giữa ông chủ của ngươi và ông chủ của ta có chút lạnh nhạt sao, chúng ta giữ thái độ giống như họ là được, không nên quá thân thiết. Nếu riêng tư ngươi hẹn ta đi ăn xem phim, có lẽ ta sẽ có thời gian, nhưng bây giờ thật sự không phải là thời điểm tốt để ngươi tán tỉnh một chàng đẹp trai như ta đâu.

Tống Thiên Diệu quay đầu về phía Giang Vịnh Ân, nụ cười trước đó đã biến mất hoàn toàn, mắt nhìn thẳng vào Giang Vịnh Ân nói.

…

Chương 140. Không làm Hán gian (2)

Tám phút đi cáp treo kết thúc trong lúc Angie Perlis vắt óc trò chuyện với Chử Hiếu Tín về phim ảnh và ca khúc, còn ba người kia im lặng lắng nghe với sắc mặt khác nhau.

Khi cáp treo đến ga đỉnh núi, cửa khoang mở ra, Chử Hiếu Trung liền mặt đen đứng dậy bước nhanh ra ngoài. Giang Vịnh Ân bị Tống Thiên Diệu mặt lạnh tanh trêu chọc một câu "câu trai đẹp" thì trước khi xuống xe lại ngoái đầu nhìn lại đối phương, dường như có chút nghi hoặc làm sao một cặp ông chủ và thư ký có trí thông minh đáng lo ngại, lời nói mạo muội như vậy, lại có thể khiến Chử Hiếu Trung cảm thấy bị đe dọa đến địa vị của mình trong gia tộc?

Đỉnh Thái Bình Sơn ngoài nhà hàng, quán rượu kiểu Anh, quảng trường ngắm cảnh ra, trước khi Hồng Kông thất thủ, còn có hơn 80 biệt thự độc lập phân bố trong đó, nổi bật nhất tự nhiên là biệt thự đỉnh núi của Thống đốc Hồng Kông.

Tuy nhiên sau khi quân Nhật chiếm đóng Hồng Kông, nơi đây bị chiến hỏa tàn phá nhiều, biệt thự Thống đốc có phong cảnh đẹp nhất cũng chỉ còn lại vài chỗ tường đổ nát rải rác, Tân Thống đốc vẫn chưa sắp xếp người tiến hành tu sửa.

Từ khi cáp treo thông hành đến Thái Bình Sơn, các quan chức Anh đều quen chuyển nơi ở của mình đến Thái Bình Sơn, vì vậy mặc dù sau chiến tranh biệt thự đỉnh núi của Thống đốc chưa được tu sửa và đang bỏ hoang, nhưng các biệt thự Anh khác từ đỉnh núi đến khu bán sơn đã lên tới hơn 90 căn, vượt quá số lượng biệt thự trước chiến tranh.

Nguyên nhân không gì khác là phong cảnh Thái Bình Sơn nổi bật, đứng trên đài ngắm cảnh có thể nhìn xuống toàn cảnh Đảo Hồng Kông và Vịnh Victoria, cảm nhận được cảm giác thành phố nằm dưới chân mình. Một nguyên nhân khác là chính quyền thuộc địa Hồng Kông ban hành quy định vào năm 1902, rõ ràng cấm người Hoa cư trú ở đỉnh Thái Bình Sơn và khu bán sơn, đỉnh Thái Bình Sơn và khu bán sơn là nơi định cư của người Anh đóng quân tại Hồng Kông. Loại quy định phân biệt chủng tộc thuộc địa rõ ràng này khiến Thái Bình Sơn có phong cảnh tuyệt đẹp cơ bản trở thành khu vườn bí mật của người Anh ở Hồng Kông.

Sau chiến tranh năm 1947, mặc dù nhiều thuộc địa của Anh ở châu Á đã giành được độc lập thoát khỏi sự cai trị của thực dân, để xoa dịu tâm lý chống đối chế độ thuộc địa của người Hồng Kông, chính quyền đã bãi bỏ điều luật cấm người Hoa định cư trên đỉnh Thái Bình Sơn. Tuy nhiên, lúc này trên Thái Bình Sơn đã không còn khu đất phù hợp để xây dựng biệt thự mới, tất cả đều đã bị người Anh chiếm hết. Những người Anh này cũng không bán biệt thự của mình cho người Trung Quốc, ngay cả khi họ về London cũng chỉ bán lại cho người Anh kế nhiệm chức vụ của mình. Vì vậy cho đến nay, Thái Bình Sơn vẫn không có mấy người Hoa lui tới.

Điều duy nhất tốt đẹp là hiện nay người Hoa có thể đi cáp treo lên đỉnh núi ngắm cảnh, thưởng thức món ăn phương Tây tại nhà hàng trên đỉnh. Trước chiến tranh, ngoại trừ công nhân cáp treo dưới sự dẫn dắt của kỹ sư Anh được phép xuất hiện trên đỉnh núi, những người Hoa khác nếu xuất hiện ở đó sẽ bị cảnh sát Ấn Độ kết tội là kẻ trộm.

Angie Perlis và phu nhân Thạch Trí Ích đã hẹn gặp từ trước, nên Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu cũng không vội vào nhà hàng trên đỉnh núi, mà đi đến đài quan sát phong cảnh ở xa, ngắm nhìn đảo Hồng Kông và vịnh Victoria được nhuộm

một lớp vàng óng bởi ánh hoàng hôn. Vài công nhân Trung Quốc đang trèo thang kiểm tra cột đèn khí đốt bên ngoài nhà hàng trên đỉnh núi ở xa.

- A Diệu, không phải ngươi nói ngươi đã có kế hoạch rồi sao? Lát nữa ta phải làm gì?

Chử Hiếu Tín nhìn phong cảnh xa xa hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho đối phương một điếu, rồi che tay đốt diêm, hai người cùng nhau châm thuốc:

- Lát nữa ngươi chuẩn bị cứu người là được, dẫn người ngươi cứu đi cáp treo xuống núi, sau đó tối nay gặp nhau ở Lệ Trì.

- Ngươi rốt cuộc đang giở trò gì vậy? Cứu người? Còn nữa, ngươi đột nhiên nhắc đến 30 vạn viên thuốc đó, lại nói muốn dùng số thuốc này để đàm phán hợp tác với Thạch Trí Ích, có phải định buôn bán số thuốc có độc này vào nội địa không?

- Này, chúng ta đều là người Trung Quốc, nội địa lại đang đánh trận ở Triều Tiên, không nên làm chuyện tổn thiên hại lý như vậy, cẩn thận bị mắng là Hán gian. Những thuốc đó có độc thì đừng hại người Trung Quốc mình, bán sang Thái Lan, Miến Điện, Mã Lai, Philippines thì không sao, tốt nhất là bán sang Nhật Bản, nếu thấy bọn Nhật đó ói mửa tiêu chảy thì càng tốt, kiếm ít tiền ta cũng vui.

Chử Hiếu Tín nhả một hơi khói, nhìn làn khói bị gió chiều cuốn đi, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Hiếu Tín, đột nhiên cảm thấy vị lão bản này thật sự không phải người bình thường. Tuy không quan tâm đến chuyện làm ăn, mê mẩn tửu sắc, trong mắt cha anh là kẻ bất tài vô dụng, nhưng trước những chuyện đại sự, lại có khí phách của bậc nam nhi:

- Tín thiếu, nếu ta là phụ nữ, bây giờ chắc chắn sẽ động lòng sẵn sàng nhào vào lòng ngươi. Thật có sức hấp dẫn, mấy câu nói này không chê vào đâu được, nói không chừng chính ta cũng muốn trả tiền phòng và đi mở phòng với ngươi.

- Cô gái quỷ bên cạnh ngươi, ta cũng không thấy nhào vào lòng ta? Nịnh hót cũng không biết nịnh, ta cũng không biết tại sao lại chọn một tên không biết nịnh bợ lại tiêu xài hoang phí như ngươi làm thư ký.

Chử Hiếu Tín bị lời nói của Tống Thiên Diệu chọc cười.

- Cô gái quỷ người Anh đến đây, đương nhiên không hiểu được tình cảm gia quốc của đấng nam nhi Trung Hoa rồi. Lần sau ngươi muốn tán gái, thì dẫn mỹ nữ lên đỉnh núi, ta sẽ phối hợp với ngươi, nói lại những lời vừa rồi một lần nữa, bảo đảm tối đó ôm về giường lớn trong khách sạn.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc, nhìn xuống đảo Hồng Kông phía dưới nói.

Lúc này hắn bắt đầu hiểu tại sao người Anh, quan chức Hồng Kông, thương nhân, sau khi phát đạt đều thích mua biệt thự trên đỉnh núi để ở. Đứng nơi này đón gió nhìn xuống, chuyện trò vui vẻ, người đàn ông nào mà không nảy sinh tham vọng muốn nắm trong tay cảng tự do đèn hoa rực rỡ, say sưa trong men rượu và tiền bạc này?

- Ta nói nghiêm túc đấy, không được bán những thuốc đó vào nội địa để hại người Trung Quốc.

Chử Hiếu Tín lại dặn dò thêm một câu.

Tống Thiên Diệu gật đầu, thu lại nụ cười trên mặt, cùng Chử Hiếu Tín nhìn về phía xa xăm, từ từ nói:

- Yên tâm, Tín thiếu, ta cũng là người Trung Quốc, Tống Thiên Diệu cái gì cũng làm được, chỉ có làm Hán gian là không.

Chương 141. Ba loại tâm tư (1)

Đứng trên đài ngắm cảnh hóng gió trò chuyện gần nửa tiếng đồng hồ, đợi đến khi thấy Chử Hiếu Trung dẫn Giang Vịnh Ân bước ra khỏi nhà hàng trên đỉnh núi, nhanh chóng đi về phía trạm cáp treo để chuẩn bị xuống núi, còn ở cửa nhà hàng, một phụ nữ trung niên người da trắng dường như đang dặn dò điều gì đó với một thanh niên da trắng mặc đồng phục nhà hàng kiểu Anh, Angie Perlis tay xách món quà đã chuẩn bị sẵn lên tiếng:

- Đến lượt chúng ta đến nhà hàng thưởng thức bữa tối rồi.

- Lát nữa đi lên cứu người, sau đó chuẩn bị xuống núi, Lệ Trì gặp mặt.

Tống Thiên Diệu dặn dò Chử Hiếu Tín một câu.

Chử Hiếu Tín đảo mắt nhìn quanh:

- Có người muốn nhảy vách đá sao? Phong bình lãng tĩnh ta cứu ai đây.

Vừa nói ba người đã đi về phía nhà hàng, khi ba người càng lúc càng đến gần cửa chính nhà hàng, Angie Perlis và người phụ nữ trung niên da trắng hơi đẫy đà kia cuối cùng cũng ngạc nhiên phát hiện ra nhau, đây chính là vấn đề của người Anh, rõ ràng cả hai đều biết là hẹn gặp ở đây, vậy mà vẫn phải làm ra vẻ "thật trùng hợp, ngươi cũng đến đây ăn tối sao".

- Xin chào, phu nhân Bess, bà cũng đến đây dùng bữa sao?

Angie Perlis vui mừng chào hỏi vị phu nhân người Úc của Thạch Trí Ích.

Vị phu nhân họ Thạch nhìn qua Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín đang đi cùng Angie Perlis, mỉm cười đáp lại:

- Chào buổi tối, Perlis, ngươi cũng đến đây dùng bữa cùng bạn bè sao?

- Vâng, để ta giới thiệu, đây là thành viên kỳ cựu của Hiệp hội Làm vườn Hoàng gia Hồng Kông, phu nhân Bess, còn hai vị này là ông chủ của tôi, chủ công ty thương mại Lợi Khang, ngài Chử Hiếu Tín, và đây là ngài Tống Thiên Diệu.

Angie Perlis giới thiệu danh tính cho cả hai bên.

Đây cũng là thói quen của người Anh, nếu không có Angie Perlis ở giữa giới thiệu danh tính trong tình huống này, thì vị phu nhân Bess này tuyệt đối sẽ không chủ động mở lời trò chuyện với hai người.

- Chào buổi tối, phu nhân, rất vui được gặp bà.

Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu lịch sự hơi cúi người chào phu nhân Bess.

- Thân ái, nhà hàng nói bò nướng Angus của chúng ta phải đợi thêm một lát nữa, ồ, ngươi gặp bạn sao?

Một người đàn ông trung niên người Anh bước ra từ nhà hàng, đánh giá ba người trước mặt, miệng hỏi vợ mình bằng giọng London nặng.

Tống Thiên Diệu khi người đàn ông xuất hiện, đã bắt đầu đánh giá vị phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương tham lam hơn những người Anh khác này, hình ảnh điển hình của người Anh, bộ vest màu xám cứng nhắc với giày da đen, vầng trán rộng và đường chân tóc kéo dài về phía sau, chiếc mũi

diều hâu hơi đỏ, dưới cặp lông mày rậm, là hốc mắt lõm sâu, bên trong ẩn chứa đôi mắt màu xám xanh sáng quắc.

Phu nhân Bess quay đầu lại, đáp lời chồng:

- Đây là bạn ta quen ở Hiệp hội Làm vườn, đây là Angie Perlis, hai vị kia là bạn Trung Quốc của cô ta, ông chủ của một công ty, ngài Chử và ngài Tống.

Sau đó lại giới thiệu với ba người Tống Thiên Diệu:

- Đây là chồng tôi Patrick, tên tiếng Trung là Thạch Trí Ích.

- Rất vui được gặp các vị…

- Bùm~

Cột đèn khí đốt đang được công nhân kiểm tra sửa chữa không xa bên ngoài nhà hàng, không biết tại sao đột nhiên phát ra tiếng nổ, bắn ra một luồng lửa, khiến một công nhân sửa chữa đang đứng trên thang cao hai mét hoảng sợ mất thăng bằng, ngã ngửa về phía sau, thân thể nặng nề đập xuống bãi cỏ!

- Trời ơi…

Tất cả mọi người xung quanh đều bị cảnh tượng này dọa sợ, trong khi Tống Thiên Diệu vẫn đang chăm chú nhìn vào vợ chồng Thạch Trí Ích trước mặt, chờ đợi khoảnh khắc ánh mắt đối phương bị cột đèn thu hút, nhanh chóng dùng giày da chạm nhẹ vào gót giày của Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín khi những người khác còn chưa kịp phản ứng, đã nhanh chóng chạy đến hiện trường tai nạn, vượt qua hai công nhân khác để đỡ lấy người công nhân bị ngã:

- Bị thương chỗ nào?

- Lưng tôi, lưng tôi! Đau quá!

Người công nhân bị thương kêu đau lớn tiếng trong vòng tay Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín ôm lấy vai đối phương, từ từ nâng phần thân trên của người đó lên một chút:

- Ta đưa ngươi đến bệnh viện, xe của ta đang ở chân núi, này, giúp một tay, cõng người này lên cáp treo xuống núi đưa đi cấp cứu!

- A Diệu, ta lái xe đưa người bị thương đến bệnh viện, ngươi và quỷ… Perlis từ từ xuống núi, tự bắt taxi.

Chử Hiếu Tín giúp đỡ người bị thương lên lưng một công nhân, cẩn thận đỡ phía sau lưng người bị thương, vừa chạy về phía cáp treo vừa hét lên một câu.

Khi tất cả mọi người tại hiện trường hoàn hồn thì Chử Hiếu Tín đã dẫn người bị thương gần như biến mất trên đỉnh núi.

- Chúa phù hộ, hy vọng vết thương của người công nhân đó không quá nghiêm trọng.

Phu nhân Bess đã hoàn hồn sau cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi, trên mặt vẫn còn vệt đỏ do hoảng sợ.

Thạch Trí Ích rõ ràng cũng không rõ chuyện gì vừa xảy ra, hắn nhìn về phía Angie Perlis và Tống Thiên Diệu đối diện, muốn tìm ra manh mối gì đó trên khuôn mặt hai người.

Tuy nhiên, hai người trước mặt hắn, Angie Perlis cũng bị dọa đến mặt đỏ bừng, còn Tống Thiên Diệu thì có vẻ hơi bất an và căng thẳng, bàn tay giấu trong khe quần liên tục nắm chặt.

- Vị Chử tiên sinh này thật là người tốt, thân ái, hắn đã đưa người bị thương đến bệnh viện rồi, chúng ta vẫn nên vào nhà hàng thôi, Chúa sẽ phù hộ cho người bị thương.

Thạch Trí Ích nhẹ nhàng ôm vai vợ nói.

Nói xong, hắn còn nhìn về phía Angie Perlis và Tống Thiên Diệu.

Nếu hai tên này vẫn kiên trì đi theo sau vợ chồng mình vào nhà hàng dùng bữa, thì chính là vụ tai nạn bất ngờ này do bọn họ gây ra, mặc dù hiện tại vẫn chưa biết bọn họ muốn làm gì.

Nếu bọn họ cũng vội vàng rời đi, thì có nghĩa đây thực sự là một tai nạn.

Chương 142. Ba loại tâm tư (2)

Mặc dù công ty thương mại Lợi Khang là sản nghiệp của gia tộc họ Chử - đại thương nhân Triều Châu, nhưng Thạch Trí Ích đã tìm hiểu sơ qua một số thông tin về Lợi Khang, biết thân phận của Chử Hiếu Tín, cũng biết việc làm ăn của Lợi Khang vốn không tốt lắm, dường như không giúp ích gì cho ý định của mình, không thể giao lưu với một ông chủ công ty nhỏ như vậy, một người thừa kế không được trọng dụng trong gia tộc lớn, Thạch Trí Ích hoàn toàn không cảm thấy tiếc nuối.

- Thạch tiên sinh.

Tống Thiên Diệu thấy Thạch Trí Ích xoay người định dẫn phu nhân vào nhà hàng, có phần đường đột mở lời:

- Xin lỗi, chúng tôi không thể ở lại dùng bữa được, nhưng xin cho phép chúng tôi nói chuyện với phu nhân của ngài vài câu được không, thực ra chúng tôi có vài việc muốn gặp phu nhân Bess, mong được sự giúp đỡ của bà ấy.

Những lời này trong mắt người Anh Thạch Trí Ích, có phần đột ngột và bất lịch sự, tuy nhiên nghĩ đến việc đối phương có thể đang hơi căng thẳng vì Chử Hiếu Tín gặp tai nạn, nên Thạch Trí Ích chọn cách tha thứ cho họ, vợ chồng hai người xoay người lại, phu nhân Bess nhìn về phía Tống Thiên Diệu, nói bằng tiếng Anh:

- Tống tiên sinh, ngài có chuyện gì sao?

- Lẽ ra những lời này phải do Chử Hiếu Tín tiên sinh nói với ngươi, nhưng như ngươi thấy đấy, chưa kịp mở miệng, hắn

đã… rời đi để cứu người rồi. Là như vậy, tiểu thư Angie Perlis nói rằng ngươi là sinh viên xuất sắc chuyên ngành khoa học thủy văn của Đại học Melbourne, Úc, là chuyên gia rất am hiểu về khoa học thủy văn và vấn đề nguồn nước.

- Thực ra, công ty Lợi Khang với tư cách là một công ty thương mại dược phẩm, đang dự thảo thành lập một tổ chức dân sự điều tra và giải quyết vấn đề nước uống của người Hồng Kông. Chúng tôi đã tiến hành một số cuộc điều tra không chuyên nghiệp và phát hiện ra rằng phần lớn người dân bình thường ở Hồng Kông đều bị nhiễm bệnh ký sinh trùng do uống nước sống và nguồn nước không sạch.

- Tuy nhiên chúng tôi không chuyên về những vấn đề nguồn nước này, và Đại học Hồng Kông cũng không có chuyên gia về khoa học thủy văn, nên chúng tôi hy vọng ngươi có thể tham gia tổ chức này để giúp đỡ. Nếu nhận được báo cáo chính xác, công ty thương mại Lợi Khang sẵn sàng định kỳ hàng năm nhân danh tổ chức này tặng miễn phí thuốc điều trị bệnh ký sinh trùng, đợt tặng thuốc đầu tiên sẽ có tổng giá trị không dưới 500.000 đô la Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu nói những lời này bằng tiếng Anh rất trôi chảy, rồi lùi lại một bước:

- Ta hy vọng ngươi có thể cân nhắc kỹ việc này, chúng tôi thực sự cần sự giúp đỡ từ kiến thức chuyên môn của ngươi, những người đang bị bệnh ký sinh trùng hành hạ cũng cần sự giúp đỡ của ngươi. Cuối cùng, chúc hai vị dùng bữa vui vẻ, chúng tôi phải xuống núi trước, chúc ngủ ngon.

Nói xong, Tống Thiên Diệu liền cúi người hành lễ, xoay người bước đi. Angie Perlis lén lút đưa món quà gặp mặt đã chuẩn bị cho nhân viên nhà hàng, cũng khẽ gật đầu chào hai người, rồi xoay người đuổi theo bước chân của Tống Thiên Diệu rời đi.

- Chúng ta vào thôi, thân ái.

Thạch Trí Ích nhìn sâu về phía hai người đang đi xa, ôm lấy vợ định xoay người vào nhà hàng.

Lần này, phu nhân Bess không thuận theo, mà khẽ dùng sức đẩy tay Thạch Trí Ích ra khỏi vai:

- Patrick, đây là một cơ hội, cuối cùng cũng có người biết chúng ta gặp nhiều người như vậy để chờ đợi điều gì.

- Ta đã nhớ tên họ rồi, lời nói của chàng trai trẻ này rất hay, không cần phải vội vàng, thân ái, vào thôi, thịt nướng của chúng ta chắc đã sẵn sàng rồi.

Thạch Trí Ích nhìn vào mặt vợ, nhẹ nhàng nói.

- Ta không thể bỏ lỡ cơ hội này, ngươi cũng không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Phu nhân Bess nhìn chồng mình, giọng nói có chút buồn bã:

- Ta không muốn để những người vợ của cấp trên ngươi, thậm chí là những người vợ của cấp dưới ngươi, nhìn ta bằng ánh mắt kỳ lạ và ẩn chứa sự ghét bỏ nữa. Ngươi không phải cũng luôn mong đợi một cơ hội sao? Thân ái, lẽ ra ngươi đã được thăng cấp thành Quan học sinh cấp một sau chiến tranh, lẽ ra ngươi đã trở thành Quan học sinh cấp thủ trưởng sau ba năm, tất cả đều vì thân phận của ta…

- Tin ta đi, giờ cơ hội không phải đã đến rồi sao? Chúng ta sẽ nắm bắt nó, ta đã nói rồi, đừng vội vàng, ít nhất chúng ta đã biết có người đã hiểu rõ chúng ta cần gì, họ là những người thông minh.

Thạch Trí Ích vỗ nhẹ vai vợ, cuối cùng ôm vợ vào nhà hàng.

…

- Ta cứ tưởng dù Thạch tiên sinh không mở lời giữ lại, thì phu nhân Bess cũng chắc chắn sẽ làm vậy.

Angie Perlis nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang im lặng chờ cáp treo bên cạnh, nói với giọng an ủi:

- Đừng thất vọng, ngươi đã có thể để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng cặp vợ chồng đó rồi, trong số người Trung Quốc, không ai nghĩ đến việc bắt đầu từ thân phận của phu nhân Bess cả.

- Không cần an ủi ta, Angie, ta không thất vọng đâu, chỉ là cảm thấy khâm phục định lực và tình chung thủy của vị Thạch phó cục trưởng này thôi. Một quý ông thuần chủng thuộc tầng lớp tinh hoa Anh quốc, khi cưới người vợ Úc của hắn - vốn đến từ vùng đất tù đày trong mắt người Anh, hắn hẳn đã từng nghĩ rất nhiều lần về những lời chế giễu và áp lực sẽ gặp phải sau khi kết hôn, nhưng hắn vẫn kiên trì vì tình yêu, sau khi cưới cũng đã nghĩ đến nhiều cơ hội để thay đổi hiện trạng, vậy mà giờ đây khi một khả năng xuất hiện trước mặt hắn và người vợ hắn yêu sâu đậm, hắn vẫn có thể giữ bình tĩnh, chẳng phải rất đáng khâm phục sao.

Tống Thiên Diệu móc điếu thuốc từ trong túi ra:

- Tuy nhiên, ta cũng rất tiếc là hắn không mở lời giữ chân, ta vì hắn mà đặc biệt đọc sách về giáo lý Thánh Công hội và khoa học thủy văn, nhưng vẫn phải dùng từ khâm phục, một người Anh có thể kiên trì cưới người phụ nữ mình yêu sâu đậm trước vấn đề giai cấp xã hội Anh, và vẫn giữ bình tĩnh trước cơ hội có thể thay đổi hiện trạng, hẳn phải là một quý ông người Anh chân chính.

Chương 143. Hai kẻ tầm thường đi xe điện (1)

Tống Thiên Diệu nói xong những lời này, liền quẹt diêm châm thuốc rồi im lặng, còn Angie Perlis bên cạnh cũng không lên tiếng nữa, ngươi nghĩ đến một khả năng không mấy khả thi, nếu ngươi là một phụ nữ Anh, vào một ngày nào đó trong tương lai, có dù chỉ một chút xíu khả năng, bất chấp sự kỳ thị giai cấp xã hội Anh, nảy sinh tình cảm mập mờ với người đàn ông Trung Quốc xuất sắc bên cạnh này, liệu có ai như Tống Thiên Diệu đêm nay, nói một tiếng khâm phục không.

Gió đêm xào xạc, màn đêm sắp đến. Trên đỉnh núi dưới ánh trăng, hai người tâm tư khác nhau. Một người nghĩ về quyền lực và tiền tài, một người nghĩ về tình cảm nồng đậm.

…

Sau khi ngồi cáp treo xuống núi, Tống Thiên Diệu liền thấy Cao Lão Thành của Phúc Nghĩa Hưng cùng hai tiểu đệ, đang dựa vào đầu xe Ford 49 hút thuốc với một thanh niên mặc áo sơ mi hoa. Nhìn thấy Tống Thiên Diệu và Angie Perlis bước ra từ trạm cáp treo, Cao Lão Thành vứt điếu thuốc trên tay, nhanh chóng tiến lên chào hỏi:

- Tống thư ký.

- Tín thiếu đâu?

Tống Thiên Diệu hỏi Cao Lão Thành trước mặt.

Cao Lão Thành nói:

- Đã để hai huynh đệ đường đầu đưa Tín thiếu đến Lệ Trì bằng xe của Tín thiếu rồi, mấy công nhân giả vờ bị thương cũng không sao, da còn chưa đỏ lên, cũng đã sắp xếp vài huynh đệ đi uống rượu với mấy công nhân đó ở Thạch Đường Chủy.

Cảnh bị thương trên đỉnh núi tất nhiên là do Tống Thiên Diệu sắp xếp người diễn, hắn không thể để Chử Hiếu Tín nói tiếng Anh lúc lúc lại ấp úng thật sự cùng ăn tối với Thạch Trí Ích, dù Thạch Trí Ích biết nói tiếng Quảng, dù chỉ trò chuyện năm phút cũng không được.

Không phải Tống Thiên Diệu muốn ngăn cách nội ngoại để độc quyền, mà thực sự là Chử Hiếu Tín không thể đối thoại với loại người có kinh nghiệm sống phong phú và am hiểu Trung Quốc này.

Còn về sau tối nay, Thạch Trí Ích có lẽ sẽ nghiêm túc điều tra Lợi Khang và Chử Hiếu Tín, cũng như Tống Thiên Diệu - người đã trực tiếp nói ra những lời đó với hắn. Sau khi so sánh một chút, tự nhiên sẽ biết, những lời này không thể do Chử Hiếu Tín nói, mà chỉ là hắn Tống Thiên Diệu mà thôi.

Chỉ là hợp tác, sau khi biết Thạch Trí Ích sẽ biết phải làm thế nào để không khiến đôi bên khó xử.

- Vất vả cho huynh và các huynh đệ giúp diễn, thay ta mời họ uống trà.

Tống Thiên Diệu lấy ví tiền ra, rút một ngàn đô la Hồng Kông đưa cho Cao Lão Thành:

- Ta đi Lệ Trì gặp Tín thiếu, không rảnh đi cảm ơn.

Hắn đang nói chuyện với Cao Lão Thành ở đây, Angie Perlis bên cạnh đã ôm lấy đôi cánh tay bị phơi trong gió đêm. Trước đó ngươi đã nghĩ giống Tống Thiên Diệu, cho rằng Tống Thiên Diệu từ thân phận vợ của Thạch Trí Ích mà bắt

đầu, cơ hội cùng ăn tối với Thạch Trí Ích ít nhất cũng phải có chín phần, nhưng không ngờ Thạch Trí Ích lại giữ được bình tĩnh, để mặc nàng và Tống Thiên Diệu xuống Thái Bình Sơn.

Trong cáp treo còn chưa cảm thấy, lúc này vừa bước ra khỏi trạm cáp treo, gió đêm thổi qua, Angie Perlis chỉ mặc chiếc váy bút chì cổ trễ liền cảm thấy hơi lạnh trên cơ thể.

Tống Thiên Diệu mắt nhìn Cao Lão Thành, nhưng tay thì cởi chiếc áo vest đen của mình xuống, động tác tự nhiên khoác lên vai Angie Perlis, tiếp tục nói với Cao Lão Thành:

- Cũng thay ta nói với Lôi lão đại một tiếng, hai ngày nữa ta mời hắn ăn cơm, có việc để hắn và anh em làm.

Toàn bộ động tác, đều không nhìn Angie Perlis lấy một cái, cũng không hỏi đối phương một câu, giống như đã luyện tập thuần thục rất nhiều lần.

- Tống thư ký có việc sai bảo, để tôi làm là được, ăn cơm thì Lôi ca đi, làm việc để tôi làm, dù sao hai ngày nữa cũng là ta đi làm mà.

Cao Lão Thành không dám nhìn cô gái Anh ăn mặc hở hang bên cạnh Tống Thiên Diệu, hơi nghiêng đầu tránh đi, cười nói.

- Chỉ dựa vào ngươi làm không xong đâu, việc rất nhiều, vậy đi, ta đi trước.

Tống Thiên Diệu nói xong mới nhìn sang Angie Perlis bên cạnh.

Khi hắn khoác áo vest cho nàng, cơ thể cô gái Anh rõ ràng căng lên một chút, rồi lập tức thả lỏng, lúc này sắc mặt đã bình thường trở lại, chiếc váy bút chì màu tím đỏ khoác ngoài áo vest đen, đi đôi giày cao gót đứng trong gió đêm, mái tóc dài bay nhẹ trong gió, có vài phần khí thế của nữ cường nhân, còn

mình chỉ mặc áo sơ mi trắng đứng bên cạnh, trông giống như tài xế hay người hầu vậy.

- Đi thong thả, Tống thư ký.

- Thưa quý cô, đêm đã khuya rất khó bắt được taxi, ta có thể lái xe đưa ngươi về nhà.

Gã thanh niên mặc áo sơ mi hoa dựa vào đầu chiếc xe Ford 49 ở xa, đột nhiên vỗ vỗ đầu xe, mở miệng nói bằng tiếng Anh rất trôi chảy.

Tống Thiên Diệu và Angie Perlis quay người nhìn về phía gã thanh niên, sắc mặt Cao Lão Thành biến đổi hai lần, trước tiếng trừng mắt nhìn gã thanh niên áo sơ mi hoa đó, rồi quay đầu lại có vẻ hơi căng thẳng nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, công nhân trên đỉnh núi là do hắn giới thiệu sắp xếp, hắn là cảnh sát, biệt hiệu gọi là Vô Đầu, làm người vừa không đầu óc vừa không biết nhìn mặt, hắn cũng là người Triều Châu tới, ngài đại nhân đại lượng.

- Vô Đầu, biệt hiệu này không tệ, hắn tên gì?

Tống Thiên Diệu cảm thấy biệt hiệu này hơi quen tai.

Cao Lão Thành do dự một chút, hắn lo lắng Tống Thiên Diệu nhớ tên đối phương, sau này trừng trị đối phương, nhưng lại không thể từ chối, chỉ có thể thở dài nói:

- Hắn tên là Lam Cương.

- Hừ~

Tống Thiên Diệu thở ra một hơi, mình trọng sinh Hồng Kông, trước tiên là gặp Nhan Hùng trong Tứ đại thám tử trưởng, bị mình hại đến mức phải chạy đến Sa Đầu Giác canh hồ nước, bây giờ lại gặp một Lam Cương tán tỉnh cô gái Anh, nhìn qua tướng mạo không tầm thường, nhưng Tống Thiên Diệu hiện tại không hứng thú đi trêu chọc một nhân vật cấp Tứ

đại thám tử trưởng trong tương lai như vậy, chỉ là tò mò tiếng Anh của đối phương rất trôi chảy, không giống như Nhan Hùng và mấy tay chân của hắn mà trước đây mình gặp chỉ biết nói vài câu tiếng Anh ngắn, nhìn sang Angie Perlis bên cạnh cười cười:

- Này, có quý ông muốn đưa ngươi về nhà đấy.

Chương 144. Hai kẻ tầm thường đi xe điện (2)

Không thể để cho ông chủ của mình là Tống Thiên Diệu vào được nhà hàng trên đỉnh núi, Angie Perlis vốn có tính hiếu thắng trong lòng đã không được vui. Bên cạnh nàng đã có Tống Thiên Diệu đứng, hơn nữa hắn còn lịch thiệp cởi áo khoác cho nàng, rõ ràng đã chứng minh nàng không phải là một mình, vậy mà vẫn có kẻ tán tỉnh ngươi một cách thiếu lễ độ. Angie Perlis liếc mắt nhìn bao súng lộ ra dưới vạt áo sơ mi của đối phương, khinh thường nói bằng tiếng Anh:

- Experience more than sufficiently teaches that men govern nothing with more difficulty than their tongues.

Nói xong, Angie Perlis chủ động khoác tay Tống Thiên Diệu, bước về phía trước, để lại Lam Cương dựa vào đầu xe hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tống Thiên Diệu quay đầu lại cười với Lam Cương, người có lẽ sau này sẽ trở thành lão đại trong cảnh sát, nhưng lúc này vẫn chỉ là một cảnh sát mặc thường phục trẻ tuổi, nói:

- Vừa rồi ngươi nói, kinh nghiệm đã cho chúng ta quá nhiều bài học, nói rằng thứ khó kiểm soát nhất của con người, không gì bằng cái lưỡi của mình. Câu này là do nhà triết học Spinoza nói, lần sau tán tỉnh gái Anh nhớ kỹ, bọn họ không thích xe Mỹ rẻ tiền, có lẽ đi bộ sẽ dễ thành công hơn.

Đợi Tống Thiên Diệu và Angie Perlis đi xa, Cao Lão Thành lau mồ hôi lạnh trên trán đi về phía trước mặt Lam Cương. Lam Cương không phải là người của Phúc Nghĩa

Hưng, mà là do hắn Cao Lão Thành quen biết Lam Cương từ trước.

Tống Thiên Diệu tìm người làm việc, Cao Lão Thành nghĩ đến Lam Cương, người muốn lộ mặt trước mặt người nước ngoài, để đối phương sắp xếp công nhân trên đỉnh núi diễn trò lần này. Hắn cũng biết tên bạn cảnh sát này thích tán tỉnh phụ nữ, bất kể là thiếu nữ chưa chồng hay phụ nữ có chồng, có giết lầm chứ không bỏ sót, dựa vào vẻ ngoài anh tuấn và ví tiền đầy ắp, không gì là không thể.

Nhưng không ngờ tên này lại trêu chọc cô gái Tây bên cạnh Tống Thiên Diệu, hơn nữa còn là sau khi Tống Thiên Diệu đã cởi áo khoác choàng lên vai đối phương.

- Vô Đầu, ngươi muốn chết hả? Muốn chết thì tự đi một mình, ta không hứng thú chôn cùng, Sái Lão Hùng hiện đang canh hồ nước ở Sa Đầu Giác, ngươi có hứng thú, ta dẫn ngươi đến đó làm bạn với hắn.

Lam Cương lấy hộp thuốc lá đưa cho Cao Lão Thành, miệng cười nói:

- Ngươi không nói chỉ là một thư ký sao? Này, chỉ là một thư ký ỷ thế hiếp người thôi, cần gì phải căng thẳng như vậy? Huống chi dù lão đầu ta không còn kinh doanh nữa, nhưng cũng coi như làm việc cho người Triều Châu, bên nhà họ Chử cũng có chút mặt mũi, sẽ không có chuyện gì đâu. Cô gái Tây đó là cái quỷ gì chứ?

Cao Lão Thành lấy một điếu thuốc, nhìn chằm chằm vào biểu cảm của Lam Cương:

- Là cái quỷ gì cũng không liên quan đến ngươi, ngươi thích phụ nữ, đến những hội sở tư nhân ở Tây Doanh Bàn mà tìm gái Tây, bao nhiêu tiền cũng không sao, ta giúp ngươi trả, nhưng Tống thư ký và người phụ nữ bên cạnh hắn, ngươi

không được động vào, nếu không thì ngay cả bạn bè cũng không làm được, tọa quán đã dặn dò, việc làm ăn ở bến tàu của Lợi Khang sau này do ta phụ trách, ngươi gây chuyện với Tống thư ký, nếu hắn bảo ta làm việc, rất dễ làm tổn thương tình cảm của ngươi và ta.

- Tán tỉnh một tiếng không đến nỗi phải tử hình chứ? Thôi được, từ từ đã, đợi đến ngày ta được bọn Tây thăng chức làm tổng thanh tra, lúc đó ta sẽ bắt hắn ngoan ngoãn đứng trước mặt ta, nói với ta câu hắn vừa nói đó, nói đủ một vạn lần, ta sẽ trước mặt hắn, tán tỉnh cô gái Tây đó. Ngươi thấy thế nào?

Lam Cương quay người kéo cửa xe Ford 49 của mình, miệng nói.

- Đợi ngươi ngồi được vào vị trí đó rồi hãy mơ như vậy.

Cao Lão Thành đứng tại chỗ nói.

Lam Cương thò đầu ra từ cửa sổ xe:

- Này, lên xe, đi đâu, ta đưa ngươi đi.

- Không cần, chúng ta không cùng đường, bây giờ ta đi theo con thuyền của Lợi Khang.

Cao Lão Thành ngậm điếu thuốc trên tay vào miệng, nói trước mặt Lam Cương.

Lam Cương lắc đầu thở dài rút lui, khởi động xe rời đi.

Đợi cho chiếc xe khuất khỏi tầm mắt, Cao Lão Thành "phụt" một tiếng nhổ điếu thuốc trong miệng, nói với hai tiểu đệ bên cạnh:

- Mấy ngày này thay ta để mắt đến Vô Đầu, hắn háo sắc thành tính, đối với phụ nữ không được thì không bao giờ chịu thôi. Nếu hắn gây chuyện, không cần đợi lời ta, trói hắn lại trước. Tóm lại, không thể đắc tội Tống thư ký làm hỏng việc làm ăn của Lợi Khang.

- Biết rồi, Thành ca.

…

- Từ chối một tên cảnh sát đẹp trai lái xe riêng đến tán tỉnh, rồi đi tàu điện chuyến cuối cùng với một tên thư ký không xe, cảm giác gì vậy?

Tống Thiên Diệu ngồi trên ghế tàu điện, hỏi Angie Perlis đang khoác áo ngoài của mình bên cạnh.

Angie Perlis suy nghĩ một lúc, mỉm cười nói với Tống Thiên Diệu:

- Câu trả lời lý trí là, một cảnh sát người Hoa, tuy lái một chiếc xe Ford, nhưng trong cơ cấu lực lượng cảnh sát Hồng Kông hiện nay, sẽ không có tương lai gì, thậm chí không đáng để ta tiếp xúc. Nhưng người đàn ông đi tàu điện bên cạnh tôi đây, nếu anh ta không làm chuyện gì quá ngu ngốc, chắc chắn sẽ có tiềm năng hơn tên cảnh sát kia. Đó là cảm giác của ta.

- Có câu trả lời nào cảm tính hơn không, ngươi đâu phải là người Anglo-Saxon thuần túy cứng nhắc, trong người còn có dòng máu Celtic cổ xưa phóng khoáng mà.

Tống Thiên Diệu nói.

Angie Perlis chớp mắt hỏi Tống Thiên Diệu:

- Ngươi muốn ta đưa ra câu trả lời cảm tính như thế nào?

- Ta hy vọng ngươi nói với ta rằng, chiếc áo khoác của ta ấm áp đến mức khiến ngươi muốn rơi nước mắt, rồi ngươi cảm thấy ta đáng để gửi gắm cả đời.

Tống Thiên Diệu nhìn lại Angie Perlis, cười nói.

Angie Perlis trước tiên bật cười, nàng nghĩ Tống Thiên Diệu đang nói đùa, nhưng rất nhanh sau đó, nàng ngồi thẳng người lại và chìm vào im lặng. Vài phút sau mới quay mặt

sang nhìn Tống Thiên Diệu bên cạnh, khuôn mặt đã khuất quá nửa trong bóng đèn, giọng mang vẻ tò mò:

- Nếu một ngày nào đó ta thực sự không kìm được mà nghĩ như vậy, ngươi sẽ làm gì?

Chương 145. Ngoài cửa Lệ Trì nhớ Thượng Hải (1)

Tống Thiên Diệu thở dài, rất vô lễ đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của đối phương:

- Đây chính là vấn đề khi người phụ nữ bên cạnh ta quá thông minh mà bản thân ta lại không phải kẻ ngốc, nhưng ta sẽ tìm ra cách giải quyết, hãy tin ta trước khi ngày đó đến.

- Hai kẻ tiểu nhân.

Angie Perlis hơi nghiêng đầu về phía vai Tống Thiên Diệu, đột nhiên tự giễu nói.

- Sai rồi, phải nói là hai kẻ tiểu nhân còn khá thông minh.

Trên chuyến tàu điện cuối cùng chỉ có hai người, khuôn mặt Tống Thiên Diệu bị ánh đèn và bóng đèn chia làm hai nửa, nửa mặt dưới ánh sáng, nửa mặt ẩn trong bóng tối, khẽ lên tiếng, sửa lại câu nói cuối cùng của Angie Perlis.

…

Món thịt bò nướng Angus tối nay không khiến vợ chồng Thạch Trí Ích ngồi đối diện nhau có thể khen ngợi không ngớt như thường lệ. Đầu bếp chính Charlie tự mình mang món ăn ra, cho đến khi giới thiệu xong tất cả các món ăn, vẫn không nhận được lời khen ngợi thân thiện từ vợ chồng Thạch Trí Ích, chỉ có phu nhân Bess miễn cưỡng đáp lại một câu cảm ơn.

Charlie hơi thất vọng đi về phía sau bếp, khi những người khác không chú ý, lẩm bẩm một câu, không ai nghe rõ là gì, chỉ mơ hồ nghe thấy những từ như Úc, St Kilda.

Sau khi dùng bữa tại nhà hàng, vợ chồng trở về biệt thự ở khu vực Bán Sơn, các con đã được người hầu phục vụ tắm rửa và lên giường ngủ. Thạch Trí Ích và Bess cởi áo khoác ngoài, nhẹ nhàng bước vào phòng các con, hôn chúc ngủ ngon rồi lặng lẽ rút lui.

Bess cùng người hầu trong nhà mở những món quà mà năm nhóm người gặp vợ chồng tối nay đã nhờ nhân viên phục vụ nhà hàng trao lại.

Còn Thạch Trí Ích thì đến tủ rượu, chọn một chai rượu vang rót vào ly cao cổ, nhẹ nhàng lắc lư rồi đứng trước cửa sổ kính lớn trong phòng khách, ngắm nhìn cảnh đêm Hồng Kông.

Tính từ khi hắn nhập học Học viện Nữ hoàng thuộc Đại học Cambridge chỉ một năm thì được Bộ Thuộc địa Anh tuyển chọn đặc cách, với tư cách Quan học sinh cấp hai đến Hồng Kông bắt đầu sự nghiệp quan chức thuộc địa đến nay đã 16 năm.

Chàng trai Anh phong độ ngày nào giờ đã trở thành một chuyên gia về Trung Quốc, có thể thành thạo sử dụng tiếng Quảng, tiếng Trùng Khánh, tiếng Thượng Hải để giao tiếp với người Trung Quốc. Từ vị trí khởi đầu là Quan học sinh cấp hai với thân phận Chính vụ quan, trải qua toàn bộ Thế chiến II, sự nghiệp quan trường lần lượt trải qua Hồng Kông, Malaysia, Trùng Khánh, Quảng Đông, London, cuối cùng lại quay về Hồng Kông.

Trong số những Chính vụ quan trẻ tuổi cùng gia nhập Bộ Thuộc địa Anh với tư cách Quan học sinh cấp hai như hắn năm đó, hiện nay nhiều người đã là Quan học sinh cấp một, một số người có thân phận đặc biệt thậm chí đã trở thành Quan học sinh cấp thủ trưởng, hoặc ở Mauritius, hoặc ở Malaysia, thậm chí là quần đảo Falkland trở thành nhân vật quan trọng một phương. Ngay cả những đồng liêu cùng công tác ở Hồng

Kông trước chiến tranh, sau chiến tranh cũng đều tham gia công tác dân chính của chính phủ quân quản Anh tại Hồng Kông, được trao tặng huân chương và thăng chức. Đại Tư Đức, Bạch Gia Thời và Hà Lễ Văn các quan chức dân sự của chính phủ quân quản, trước chiến tranh có chức vụ tương đương với hắn, sau chiến tranh đã trở thành trọng thần bên cạnh Mark Aitchison Young - Thống đốc Hồng Kông.

Đối với những người này, Thạch Trí Ích không nói là ghen tị, bởi vì những đồng sự cũ này khi Hồng Kông thất thủ, hầu như đều bị quân Nhật giam cầm hoặc có kinh nghiệm tham chiến ngay lập tức, còn hắn lại vừa hay được điều đi Malaysia làm Thủ tịch trợ lý Phụ chính ty của chính phủ thuộc địa nửa tháng trước khi Hồng Kông thất thủ, tránh được trận chiến bảo vệ Hồng Kông. Sau khi Malaysia bị quân Nhật kiểm soát, Thạch Trí Ích rút lui thành công, lại chuyển đến Trùng Khánh, Khúc Giang, tiếp tục triển khai công tác ở Trung Quốc với tư cách tham tán Bộ phận cứu tế người tị nạn thuộc Đại sứ quán Anh tại Trung Quốc. Năm 43 trở về London, gặp được vợ mình, một tín đồ Thánh Công hội đến từ Saint Kilda, Úc.

Nếu không có thân phận của vợ, Thạch Trí Ích dù sau chiến tranh luận công hành thưởng không bằng công trạng quân công của những đồng sự tham chiến kia, nhưng về mặt kinh tế và chính vụ ở thuộc địa hải ngoại của Anh cũng không ít công lao, hơn nữa với tư cách là một chuyên gia thực sự về Hồng Kông, sau chiến tranh Bộ Thuộc địa Anh đã từng vào năm 1944 liệt kê hắn là một trong chín thành viên cốt lõi của Nhóm Kế hoạch Hồng Kông, chịu trách nhiệm xây dựng chính sách quản trị của Anh đối với Hồng Kông sau chiến tranh, chuẩn bị sẵn sàng cho việc Nhật Bản một khi bại trận đầu hàng và Hồng Kông trở lại sự quản trị của Anh.

Chính là McDonnell Douglas, cấp trên cũ của hắn trước chiến tranh đích thân đề xuất đưa hắn vào danh sách thành

viên cốt lõi, nhưng cuối cùng vì thân phận thổ dân Úc của vợ, lại bị loại ra tiếp tục ở lại London, không thể cùng những người khác trong nhóm đồng thời trở về Hồng Kông, chia phần công lao và chức vị sau chiến tranh.

Nếu không phải Tổng đốc mới nhậm chức Grantham và cựu Tổng đốc Mark Aitchison Young có quan điểm chính trị trái ngược nhau, Thạch Trí Ích phân tích tỉ mỉ tình hình London và Hồng Kông sau đó, công khai bày tỏ thái độ ủng hộ đối với Grantham khi hắn ta vẫn chưa chính thức nhậm chức, đi nước cờ này trước để lấy lòng Grantham, e rằng hiện nay hắn ngay cả vị trí phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp này cũng không ngồi được, vẫn phải đeo cái danh hiệu Chính vụ quan Quan học sinh cấp hai lẫn lộn trong tầng lớp cấp trung của chính quyền thuộc địa Hồng Kông.

Thậm chí Grantham sau khi nghe nói vợ của hắn là thổ dân từ thuộc địa Úc, cũng có chút tiếc nuối mà tạm gác lại bản báo cáo đề xuất thăng chức Thạch Trí Ích lên Quan học sinh cấp một vào tháng sau.

Quan học sinh cấp hai bốn mươi tuổi, từ khi còn là sinh viên xuất sắc hai mươi bốn tuổi của Đại học Cambridge đến Hồng Kông bắt đầu sự nghiệp chính trị thuộc địa, hắn đã là Quan học sinh cấp hai, giờ đây mười sáu năm trôi qua, vẫn là Quan học sinh cấp hai.

Chương 146. Ngoài cửa Lệ Trì nhớ Thượng Hải (2)

Thạch Trí Ích nhấp một ngụm rượu vang nhỏ vào miệng, hơi chát, trên tấm kính sáng của cửa sổ sát đất, phản chiếu hình dáng của hắn, vẫn là bộ vest chỉnh tề, không một sợi tóc rối, chẳng khác gì so với thời trẻ, chỉ có mái tóc dần hói, nếp nhăn trên mặt, quầng mắt to và chóp mũi đã hơi đỏ, không còn như xưa nữa.

Nhìn bản thân trong cửa sổ, Thạch Trí Ích nhớ lại những năm tháng học trung học tại trường St. Lawrence.

Khi đó hắn là thủ lĩnh học sinh của trường, có thể đại diện cho học sinh trường tự tin mạnh mẽ đối thoại với hiệu trưởng, tranh thủ quyền lợi cho học sinh trong trường.

Hắn nhớ lại khí thế hào hùng khi ra khỏi Đại học Oxford sau khi nhận bằng tốt nghiệp, ba tổ chức chính trị mời hắn gia nhập làm trợ lý thư ký.

Cũng nhớ đến việc vào Đại học Cambridge, Học viện Nữ hoàng để học cao hơn, chỉ một năm đã được quan chức Bộ Thuộc địa cầu hiền như khát, mời hắn đi xa xứ quản lý thuộc địa cho Nữ hoàng.

Nhớ lại khi gặp vợ mình tại Nhà thờ Thánh Công ở London, hẹn hò, cầu hôn vợ trước sự chứng kiến của giáo hữu, khuôn mặt tươi cười đẫm lệ vì quá vui mừng của đối phương.

Nhớ đến việc mình khẳng định với vợ, bất kể chuyện gì xảy ra, mình đều sẽ thay đổi cuộc đời sau này của ngươi.

Nhớ đến sự lúng túng bối rối của mình khi đứa con đầu lòng ra đời, và nỗi lo lắng về tương lai của con…

Cuối cùng, Thạch Trí Ích bỗng phát hiện bản thân trong phản chiếu kính đã rơi nước mắt, không có biểu cảm đau buồn, chỉ là nước mắt cứ chảy dài trên khuôn mặt vô cảm, chảy mãi chảy mãi, cho đến khi làm mờ tầm nhìn của mình.

- Thân ái, ngươi sao vậy?

Phu nhân Bess cầm hộp xì gà do Tống Thiên Diệu đặc biệt chọn, đứng không xa phía sau Thạch Trí Ích, nhìn về phía chồng mình phản chiếu trên cửa kính, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

Thạch Trí Ích lấy khăn tay trong túi áo vest lau mắt, khi quay người lại đã như không có chuyện gì:

- Không sao, có lẽ là có chút cát bay vào mắt, đừng lo lắng, ngươi nghỉ ngơi sớm đi.

…

Trước cửa chính hộp đêm Lệ Trì, vẫn như mọi ngày tắc nghẽn không lọt nước, mấy nhân viên phục vụ mặc áo gi-lê đỏ sơ mi trắng phụ trách đón tiếp khách ở cửa hộp đêm, mồ hôi chảy trên mặt cũng không kịp lau, tay chân luống cuống chỉ dẫn giao thông giữa dòng xe cộ, lại phải cười cười đối phó với vài tiếng chửi bới khi những công tử nhà giàu đến tìm vui xuống xe.

Cuối cùng cũng đợi được những vị đại gia này xuống xe vào hộp đêm, tài xế lái xe đi để trống chỗ trước cửa lớn, các nhân viên phục vụ lại đuổi những chiếc xe kéo đợi khách đi xa hơn một chút, cuối cùng mới có chút thời gian rảnh rỗi, một nhân viên phục vụ lau mồ hôi trên trán, thẳng lưng thở hổn hển, nhỏ giọng chửi bằng tiếng Thượng Hải về mấy công tử nhà giàu đã vào cửa hộp đêm:

- Khốn kiếp! Năm xưa ở Thượng Hải Bến, đừng nói mấy tên công tử phong lưu sáng sủa này, ngay cả đầu lĩnh sở tuần bổ cũng không dám la hét ở trước cửa lớn, phải ngoan ngoãn chào hỏi huynh đệ, còn phải mời điếu thuốc mới được vào, mấy tên công tử Hồng Kông này, tưởng bọn ta là Thanh bang mở trại cháo à? Nếu vẫn ở Thượng Hải Bến, ta đã dẫn các huynh đệ đốt nhà mấy tên công tử mở miệng mắng chửi người này rồi!

Một gã phục vụ khác bên cạnh lấy từ túi mình ra bao thuốc lá rẻ tiền hiệu Song Hỷ, đưa cho đồng bọn vừa than phiền một điếu:

- Cường long không áp địa đầu xà, Đỗ lão bản thân thể không khỏe, nghe nói đã không thể rời giường, mọi người quần long vô thủ, Tài Pháp tiên sinh bề ngoài phong quang, nhưng cũng chỉ duy trì được cục diện, những bang hội Hồng Môn ở địa phương này lại không giống như những Hồng Môn ở nội địa quen thuộc với Thanh bang, mọi người vẫn còn chút tình nghĩa, những bang hội ở đây tay độc tiền đen, tạm nhẫn nhịn thôi, đợi Đỗ tiên sinh hoặc Tài Pháp tiên sinh đứng ra chủ trì đại cục, Thanh bang chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ lật ngược cả Hồng Kông này.

Hắn ngậm điếu thuốc khuyên nhủ đồng bọn, một tên đầu lĩnh phục vụ mặc áo gi-lê đen, cằm để râu ngắn cũng đi tới, hai kẻ đang hút thuốc vội vàng nở nụ cười, tên phục vụ kia còn đưa bao Song Hỷ của mình về phía đối phương:

- Phi ca, hút thuốc.

Tên đầu lĩnh kia xua tay, lấy từ túi mình ra một bao Hảo Thái và bật lửa:

- Sao thế? Hai đứa lén lút nói chuyện gì?

- Phi ca, trước đây ở Tân Thượng Hải dù không phải là lão bản đại gia, cho dù chỉ là người trông cửa đánh giày cho Bách Lạc Môn, cũng chưa từng bị chửi như thế này, mấy tên tiểu khai địa phương, ngươi chậm một bước tiếp đãi hắn, mở miệng đã chửi mẹ ngươi, nếu là trước đây ở Tân Thượng Hải, sớm đã dẫn mấy huynh đệ bắt hắn, tống tiền nhà hắn một khoản rồi dìm xuống sông Hoàng Phố, cắt đứt hương hỏa nhà hắn rồi.

Tên phục vụ ban đầu than phiền rõ ràng rất thân thiết với Phi ca, không hề e ngại giúp đối phương châm thuốc, mở miệng nói.

Phi ca nhả một vòng khói, ngoảnh đầu nhìn cảnh tượng náo nhiệt ở cửa hộp đêm, hừ một tiếng rồi hạ giọng nói:

- Đừng vội, Đỗ tiên sinh thân thể không khỏe, nghe đồn có thể không chống đỡ được bao lâu nữa, Tài Pháp tiên sinh có lời truyền xuống, Đỗ tiên sinh còn sống, hắn không thể phá hỏng bối phận và quy củ của Thanh bang, nếu Đỗ tiên sinh qua đời, hắn sẽ chuẩn bị tổ chức đại lễ khai đàn Thanh bang Hồng Kông, lúc đó, mới là cơ hội để chúng ta bán mạng cho Tài Pháp tiên sinh mà lập công danh.

Nghe được những lời này, tên phục vụ kia kích động bóp chiếc mũ nhỏ trên đầu:

- Sớm đã chán ngấy cuộc sống này rồi! Ngày xưa ở Tân Thượng Hải, dù không được ngủ với kỹ nữ nổi tiếng ở kỹ viện cao cấp, nhưng huynh đệ chúng ta cũng đều là nhân vật hoành hành trong các tửu lâu Trường Tam Yêu Nhị, đánh cờ hiệu Thanh bang, làm phục vụ cũng không ai dám coi thường, từ khi đến Hồng Kông, suốt ngày bị lũ tiểu khai chửi mắng, nếu không phải các sư gia sư phụ bên trên không lên tiếng, lão tử sớm đã một búa chém chết chúng nó rồi! Phi ca, ngươi yên tâm, chỉ cần Tài Pháp tiên sinh lên tiếng, không đầy nửa tháng,

chúng ta các đệ tử Thanh bang sẽ khiến cái Hồng Kông này lật ngược lại!

Chương 147. Kích chưởng (1)

Tên phục vụ kia bình tĩnh hơn hắn, nhưng lúc này cũng có chút kích động, bọn họ những đệ tử tôn tử của Thanh bang này, khi các lão bản lớn bàn bạc việc trọng đại thì không được nghe, chỉ khi trên truyền xuống lời bảo họ làm việc, mới được biết một hai tin tức bí mật, giờ đây Phi ca là tiểu đầu lĩnh này đã nhận được tin tức, xem ra Tài Pháp tiên sinh nhẫn nhịn lâu như vậy, cuối cùng cũng chuẩn bị giương cao lá cờ Thanh bang rồi:

- Lúc đầu Tài Pháp tiên sinh và Đỗ lão bản nên học theo 14K, cũng từ đại lục vào Hồng Kông, hiện giờ ở khu vực Cửu Long, 14K và các bang hội địa phương khác đánh nhau dữ dội mấy trận, chiếm được một phần ba địa bàn, bên Hồng Kông này cũng cài cắm không ít quan hệ thông đồng.

- 14K ban đầu vào Hồng Kông có Quốc dân đảng chống lưng, khi thành lập có vàng thỏi và đồng bạc của Quốc dân đảng hỗ trợ, lúc vượt sông oai phong lẫm liệt hàng ngàn người, bây giờ không phải cũng tự mưu sinh sao? Cát Chiêu Hoàng cuỗm tiền của 14K chạy sang Đài Loan, bỏ lại bang hội cho phó quan ngày trước để họ tự sinh tự diệt? Bọn họ không bằng chúng ta, còn có thể dựa vào việc làm ăn của Tài Pháp tiên sinh mà ăn bữa cơm yên ổn chờ đợi cơ hội, bọn họ không đi cướp địa bàn, sẽ phải chết đói ngoài đường. Vẫn là Tài Pháp tiên sinh có tầm nhìn xa, trước tích lũy tài sản quan sát tình hình, sau khi nắm chắc thời cơ mới ra tay.

Nghe thuộc hạ kia nhắc đến 14K gần đây đã đứng vững chân có tiếng tăm ở Hồng Kông, Phi ca bất mãn nói.

- Hê~ Con bồ Tây này đẹp quá! Đợi đến ngày Thanh bang thống nhất Hồng Kông, sớm muộn gì lão tử cũng bắt cóc ngươi về!

Tên phục vụ bóp chiếc mũ nhỏ của mình, nhìn về phía xa nơi một đôi nam nữ đang đi dọc theo con đường, vừa thèm thuồng vừa độc ác nói:

- Đàn bà Tây quỷ đúng là biết cách ăn mặc, để trần cánh tay bắp chân, ngực còn lộ ra miếng thịt trắng, nhìn thấy là ngứa ngáy trong lòng.

…

- Tống thư ký, oa, vị tiểu thư này…

Đại đầu A Kim của Lệ Trì hộp đêm mặt mang nụ cười, trong đại sảnh trước tiên ra hiệu cho phục vụ đưa một nhóm khách vào phòng trà sòng bạc ở cửa sau, sau đó mặt mày hớn hở tiến lên đón Tống Thiên Diệu và Angie Perlis, miệng còn dùng tiếng Anh chào hỏi Angie Perlis:

- Chào buổi tối, tiểu thư, hoan nghênh quang lâm.

- Không cần khách sáo như vậy, Kim quản lý, Tín thiếu lại đang nâng đỡ Chu Đề tiểu thư sao?

Tống Thiên Diệu hỏi Đại đầu A Kim.

Vốn Đại đầu A Kim định mở miệng nói tự mình dẫn họ đi gặp Chử Hiếu Tín, nhưng hắn mắt quan sát sáu phương tai nghe tám hướng, liếc thấy một chiếc xe hơi dừng lại ở cửa chính hộp đêm, lập tức không động thanh sắc cười ha hả, tiện tay gọi một tên phục vụ:

- Đương nhiên đương nhiên, Tín thiếu chung tình nhất, ta để người dẫn hai vị đi gặp hắn. A Xuân dẫn Tống thư ký và vị

tiểu thư này đến sàn ca vũ gặp Tín thiếu.

- Mời theo tôi, hai vị.

Tên phục vụ dẫn đường phía trước cho Tống Thiên Diệu đi vào trong hộp đêm, Tống Thiên Diệu vừa bước tới vừa ngoảnh đầu nhìn, một lão đầu đang được hai cô gái trẻ dìu xuống xe, Đại đầu A Kim tay kín đáo ra dấu hiệu, vừa nhanh chân đón tiếp vừa cung kính nói:

- Đệ tử Ngộ tự bối Thanh bang Kim Đức Minh hầu hạ sư tổ.

Câu nói này làm Tống Thiên Diệu giật mình, nếu không phải lão đầu tóc bạc phơ không giống Đỗ Nguyệt Sinh lắm, hắn còn tưởng là Đỗ Nguyệt Sinh đến Lệ Trì hộp đêm, nếu không sao có thể khiến một tay lão luyện đón khách tiễn khách của hộp đêm không quản đại đình quảng chúng, công khai ra dấu hiệu Thanh bang miệng xưng sư tổ?

Nhưng đối phương cũng không cho hắn cơ hội quan sát kỹ, lão đầu vào đại sảnh liền được người ta hộ tống đi về phía phòng trà phía sau.

Vào hộp đêm gặp Chử Hiếu Tín, nhị thiếu Chử đang độc chiếm một bàn, trên bàn mở một chai rượu Pháp, tay cầm hoa quả khô nhắm rượu.

Những thành viên thường ngày trong nhóm cậu ấm của hắn và Trần Chu Đề, ngược lại một người cũng không thấy.

- Tín thiếu.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống, chào hỏi Chử Hiếu Tín:

- Hứng thú không cao, lại tự rót tự uống?

- Đương nhiên là không vui rồi. Khi đưa tên ngã xuống núi bằng cáp treo, hắn ngồi cùng xe với đại ca của ta. Hắn còn hỏi câu ta hỏi hắn lúc lên núi có phải ngươi dạy không? Vậy

chẳng phải là thừa nhận sao? Đại ca ta, có công việc kinh doanh của gia tộc vẫn chưa đủ, còn lừa tiền từ Thương hội Lợi Khang của ta, còn lý sự với ta, bảo ta đừng tin tưởng ngươi quá, kẻo sinh ra rắc rối không cần thiết. Ta không tin ngươi thì còn tin được hắn sao? Tin hắn và tên cậu khốn kiếp đó thì có kết cục gì tốt đẹp? Để tiền của Lợi Khang tiếp tục bị hắn rút đi?

Chử Hiếu Tín trợn mắt gầm gừ.

Có lẽ vì quá tức giận, một tràng nói ra lộn xộn, thứ tự đảo lộn.

- Chắc Trung thiếu sẽ không thừa nhận công ty thương mại Phúc Trung có liên quan đến hắn đâu nhỉ?

Tống Thiên Diệu tự cầm một cái ly không, rót rượu đưa cho Angie Perlis bên cạnh, miệng nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín nhai một hạt hạch đào muối kêu răng rắc:

- Hắn nói là do Phúc bá sai, những khoản có vấn đề trong sổ sách trước đây, hắn sẽ bổ sung đầy đủ số tiền, còn nói vài ngày nữa sẽ bảo kế toán chuyển tiền vào tài khoản của Lợi Khang, vậy có tính là thừa nhận không?

Nghe xong câu này, Tống Thiên Diệu đã hiểu phần nào lý do Chử Hiếu Trung thản nhiên thừa nhận. Đã chuẩn bị trả lại những khoản tiền rút từ sổ sách của Lợi Khang trước đây, chứng tỏ ít nhất trên bề mặt Chử Hiếu Trung không định tiếp tục giằng co với đệ đệ của mình nữa.

Tất nhiên, thực ra là không định giằng co với Tống Thiên Diệu nữa. Chử Hiếu Trung cho rằng câu chất vấn đầu tiên của Chử Hiếu Tín trên cáp treo là do mình chỉ bảo, có lẽ nghĩ Tống Thiên Diệu định bắt đầu từ công ty thương mại Phúc Trung để giao đấu với hắn.

Chương 148. Kích chưởng (2)

Chử Hiếu Trung có lẽ cũng tự thấy việc sắp xếp cậu lừa gạt em trai cùng cha là thủ đoạn hèn hạ, nên thẳng thắn thừa nhận trước mặt em trai, như vậy cũng không đến nỗi làm mặt mũi quá khó coi, để người ngoài chê cười.

- Có tiền lấy thì nên vui mới phải, cần gì phải mặt đen như Bao Công vậy? Trung thiếu lương tâm phát hiện…

- Hắn mà có lương tâm phát hiện á? Toàn bộ nhân viên Lợi Khang đều ngả về phía hắn, nếu không phải ngươi lật lại sổ sách cũ tra ra, hắn có chủ động nói với ta không? Những tên khốn đó, lúc ngươi bảo sa thải bọn chúng ta còn không nỡ, giờ nghĩ lại, đúng là nên để những tên khốn đó chết đói!

Chử Hiếu Tín nói giọng hung hăng.

Câu này nói hơi to, khiến những người phục vụ đứng xa xa và khách ngồi ở mấy bàn gần đó đang nghe ca nữ hát trên sân khấu cũng không nhịn được quay đầu nhìn qua.

Tống Thiên Diệu rót thêm rượu vào ly của đối phương, rồi đưa cho Chử Hiếu Tín, vẻ mặt nghiêm túc thu hút sự chú ý của Chử Hiếu Tín, khiến hắn tạm thời dằn cơn giận xuống:

- Lão bản, vài ngày nữa có chuyện nhờ ngươi làm.

- Chuyện gì?

Chử Hiếu Tín hiếm khi dằn được cơn giận, mở miệng hỏi.

Bởi vì từ khi quen biết Tống Thiên Diệu, lúc nào cũng là Tống Thiên Diệu giúp hắn xử lý đủ loại chuyện, Tống Thiên

Diệu ngoài những việc liên quan đến tiền bạc ra, hầu như không mở miệng nhờ hắn làm việc gì khác.

- Tuy tối nay chưa thương lượng xong, nhưng trong vòng hai ngày, chắc sẽ có câu trả lời. Ta muốn ngươi tìm cơ hội, vài ngày nữa truyền một tin từ miệng ngài cho tên Chương Ngọc Lương đó, không phải đã nói rồi sao, hắn cắt thịt Lợi Khang để lấp bụng, chúng ta sẽ cắt cổ hắn để lấy máu. Nhớ diễn cho tốt một chút, đừng như tối nay vậy, kém quá, ôi, uổng công ngươi còn giao lưu sâu sắc với nhiều nữ minh tinh.

Tống Thiên Diệu nâng ly rượu lên cụng với Chử Hiếu Tín và nói.

Bên cạnh, Angie Perlis lặng lẽ lắng nghe Tống Thiên Diệu khuyên nhủ Chử Hiếu Tín. Ngươi rất khâm phục điểm này của Tống Thiên Diệu, bởi vì bản thân nàng không làm được. Đó là vừa truyền đạt công việc chính cho Chử Hiếu Tín, vừa có thể dùng lời nói đùa để làm dịu cơn giận của đối phương. Đây là việc chỉ có thể làm được sau khi đã nắm rõ tâm tư của vị Chử lão bản này, vừa sắp đặt kế hoạch của mình, vừa chiều lòng lão bản.

Quả nhiên, Chử Hiếu Tín có thể không để tâm đến những lời trước đó, nhưng câu cuối cùng đã khiến hắn hứng thú. Hắn chạm ly với Tống Thiên Diệu và nói:

- Ta diễn xuất không tốt sao? Này, ta đã lập tức chạy đến ôm lấy tên công nhân đó mà.

- Chính vì quá nhanh nên mới khiến người ta cảm thấy giả tạo, có thời gian nên đi tìm vài nữ minh tinh học hỏi diễn xuất.

Tống Thiên Diệu nhấp một ngụm rượu, cười nói.

Chử Hiếu Tín bật cười:

- Này, thuê một rạp hát tổ chức buổi gặp gỡ người hâm mộ ít nhất cũng mất vài ngàn, nhiều thì một hai vạn. Ngươi lại nói

hai tháng này không cho ta và Lợi Khang rút tiền, vậy ta làm sao đi giao lưu với những nữ minh tinh đó?

- Ba mươi vạn viên thuốc trừ giun Santonin tặng cho bọn quỷ tây, lần này chắc không dùng lâu đâu. Một tháng sau, ta có thể giúp ngươi long trọng tổ chức một buổi tuyển phi cho Tín thiếu tại Lệ Trì này.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín:

- Trung thiếu dù sao cũng là người một nhà với Tín thiếu ngươi, chuyện trước đây có thể bỏ qua. Đừng nóng giận quá, nhưng lúc đó nhất định phải lấy lại gấp đôi số tiền mà công ty Bờ Biển Âu Châu nợ Lợi Khang. Dùng tiền của Chương Ngọc Lương để giúp ngươi tổ chức buổi tuyển phi, cũng coi như hắn xin lỗi ngươi.

- A Diệu, ta thấy ngươi này, diễn xuất thực sự rất xuất sắc.

Chử Hiếu Tín nhìn Tống Thiên Diệu, đột nhiên thốt ra một câu.

Tống Thiên Diệu hỏi:

- Tại sao?

- Tên này, giọng điệu vừa rồi của ngươi giống hệt mấy tên thầy bói giang hồ tính mệnh cho đám cu li ở bến tàu vậy. Hay là ta giúp ngươi đổi bộ trường sam, cầm cây gậy sáng, đeo thêm cặp kính tròn đen, giả làm ông đồng mù ra bến tàu thử xem?

Chử Hiếu Tín vươn tay đấm nhẹ vào vai Tống Thiên Diệu nói.

- Được, đập tay đánh cược. Nếu một tháng sau ta không làm được, ta sẽ mặc trường sam ra bến tàu giả làm ông đồng mù cho ngươi xem. Còn nếu ta làm được thì sao?

Tống Thiên Diệu nói với giọng nhẹ nhàng.

Chử Hiếu Tín hứng thú với việc đánh cược, ngồi thẳng người nhìn Tống Thiên Diệu:

- Ngươi làm được, muốn cái gì cứ nói.

- Vay tiền, một tháng sau ta sẽ vay tiền từ Lợi Khang.

- Lại vay tiền? Đồ khốn, ngươi hiện giờ đã có mười vạn ta lấy từ Ân thúc… Được rồi được rồi, cho ngươi vay. Nếu ngươi kiếm đủ nhiều, chiếc Ford bên ngoài kia ta cũng tặng ngươi, ta sẽ đổi xe mới.

Chử Hiếu Tín vươn tay ra đập tay với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu sau khi đập tay xong, rút tay về nói với Chử Hiếu Tín:

- Nhớ giúp ta bảo dưỡng chiếc xe của ta cho tốt, một tháng sau ta sẽ lái nó.

- Giọng điệu lớn như Thống đốc Hồng Kông vậy, ra bến tàu giả làm thầy bói lừa cu li cũng chẳng kiếm được đồng nào đâu.

Chử Hiếu Tín tựa người vào ghế sofa, cơn giận trước đó đã tan đi phần lớn, lười biếng vẫy tay về phía người phục vụ ở xa:

- Này, Chu Đề còn phải đợi bao lâu nữa mới lên sân khấu, gửi giúp ta mười giỏ hoa lên đó, thúc giục cô ta đi. Không lẽ ta không gửi hoa thì coi như ta không tồn tại hay sao?

- Ngươi đặt cược quá sớm rồi, tình hình vẫn chưa đủ rõ ràng. Ta cũng chưa thu thập được thông tin về công ty Bờ Biển Âu Châu đó, cách thành lập hiệp hội cũng tạm thời chưa có phương án. Nhiều thứ chỉ là suy nghĩ trong đầu ngươi mà thôi, khi thực hiện có thể sẽ có nhiều biến số.

Angie Perlis đợi Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín nói chuyện xong mới khẽ nói với Tống Thiên Diệu bên cạnh.

Tống Thiên Diệu uống cạn chỗ rượu còn lại trong ly:

- Chính vì con đường phía trước chưa biết, đánh cược mới có ý nghĩa. Nếu trước khi đánh cược đã chắc chắn mình sẽ thắng, thì còn gì thú vị nữa.

Chương 149. Tổn thương cả thân lẫn tâm (1)

Chử Hiếu Tín bảo tài xế của mình là Trần Hưng Phúc tự đi xe kéo, để Tống Thiên Diệu chở Chử Hiếu Tín, Angie Perlis, Trần Chu Đệ ba người lái xe về khách sạn Doris. Xuống xe ở cửa khách sạn, giao chìa khóa cho nhân viên phục vụ, bảo hắn đợi ở ngoài để đón Trần Hưng Phúc đi xe kéo tới. Bốn người đi vào trong khách sạn, Chử Hiếu Tín và Trần Chu Đệ đôi nam nữ này tất nhiên là đi chung vui một đêm xuân, còn Tống Thiên Diệu khi đưa Angie Perlis về phòng thì nói:

- Mấy ngày nay ngươi đi tới Hiệp hội Làm vườn nhiều hơn, nếu còn thời gian…

- Nếu còn thời gian thì đi xem xem làm thế nào để đăng ký thành lập tổ chức xã hội phi lợi nhuận? Sau đó để vị trí một trong ba người sáng lập tổ chức và chủ tịch đầu tiên cho bà Bess đó?

Angie Perlis cởi áo khoác đưa cho Tống Thiên Diệu, đứng ngoài cửa phòng mình nói.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Công ty còn thiếu vài người, mấy ngày nay ta sẽ tranh thủ đến Khoa Hành chính Bố chính ty chọn vài sinh viên giỏi bị loại trong phỏng vấn về, còn phải đi điều tra công ty Bờ Biển Châu Âu kia nữa, mọi người cứ theo quy tắc cũ, tối nào cũng gặp nhau ở nhà hàng khách sạn.

Angie Perlis đối diện rất lanh lợi, nên Tống Thiên Diệu cũng không cần dặn dò chi tiết nữa, xoay người đi dọc hành

lang về phòng mình. Vừa bước được hai bước, liền hắt hơi một cái rất mạnh.

Trên đường về khách sạn khi lái xe, trong xe không có điều hòa, Tống Thiên Diệu lại uống chút rượu, thêm vào đó là hơi thở của bốn người trong xe, để tránh kính bị mờ, chỉ có thể mở cửa sổ xe, còn trong khách sạn lại quá ấm áp, dưới sự kích thích nóng lạnh thay đổi này, khiến mũi Tống Thiên Diệu không chịu nổi, dù đã dùng khăn tay che miệng mũi, tiếng động vẫn không nhỏ, khiến nhân viên phục vụ ở cuối hành lang cũng phải nhìn qua với vẻ quan tâm.

Từ lúc thức dậy vào buổi sáng đã đi khắp các hiệu thuốc trong thành phố, chiều lại vội vàng xem qua vài cuốn sách rồi chạy đi mua quà gặp mặt, khi màn đêm buông xuống thì đi Thái Bình Sơn gặp vợ chồng Thạch Trí Ích, cuối cùng đến Lệ Trì báo cáo tình hình gặp mặt với Chử Hiếu Tín, trong đầu suy nghĩ với tốc độ cao về công việc cần làm trong hai ngày tới, miệng vẫn phải nói cười vui vẻ với vị lão bản này, tránh không khí trở nên lạnh nhạt.

Một ngày của Tống Thiên Diệu thực ra không hề nhẹ nhàng, thậm chí có thể dùng từ mệt mỏi để miêu tả, hơn nữa ngoại trừ buổi sáng ở quán trà mời cả nhà mình ăn vài lồng bánh bao xá xíu được coi là bữa ăn chính ra, cả ngày hầu như không ăn gì, trưa chỉ ăn qua loa vài cái trứng gà non ở quầy bên đường, chiều uống một bụng cà phê, tối cũng không được vào nhà hàng trên đỉnh núi thưởng thức món Tây, đến hộp đêm uống vài ly rượu ăn một ít hạt khô là tất cả những gì có trong bụng.

Lúc này công việc một ngày đã xong, xoay người muốn về phòng nghỉ ngơi, cảm giác mệt mỏi mới ùa đến như thủy triều, sau khi hắt hơi, Tống Thiên Diệu cảm thấy mũi mình có vẻ hơi khó chịu, có thể là dấu hiệu sắp bị cảm.

- Có lẽ ngươi có thể vào phòng ta uống một tách trà trước khi đi ngủ, có thể sẽ có tác dụng chữa trị cho cơn hắt hơi vừa rồi của ngươi.

Angie Perlis mở cửa phòng mình, nghiêng người nhường chỗ cửa ra vào, nói với Tống Thiên Diệu đang quay lưng đi dọc hành lang.

Tống Thiên Diệu không quay đầu lại, chỉ vẫy vẫy tay, Angie Perlis khoanh tay trước ngực nói:

- Là ngươi cảm thấy nếu có mối quan hệ quá thân mật với ta thì ngược lại sẽ xa cách đối phương, hay là ngươi thực ra là một kẻ nhát gan tự ti hoặc là người đồng tính? Chỉ là uống một tách trà trước khi ngủ có thể giảm bớt triệu chứng cảm lạnh của ngươi thôi mà.

Tống Thiên Diệu đứng yên tại chỗ vài giây, rồi quay người bước đến trước cửa phòng của Angie Perlis, nhìn thẳng vào mặt ngươi nói một cách nghiêm túc:

- Chỉ uống một tách trà thôi.

Nói xong liền bước vào phòng.

- Giọng điệu đó khiến ta thực sự muốn tung vài cú đấm vào mặt ngươi.

Angie Perlis theo sau Tống Thiên Diệu đóng cửa phòng lại, tự mình dùng bộ ấm chén trà kiểu Anh do khách sạn cung cấp để pha trà uống trước khi ngủ. Tống Thiên Diệu ngồi trên sofa trong phòng khách nhắm mắt dưỡng thần, thậm chí không có ý định quan sát xung quanh phòng.

Bởi vì căn phòng này hoàn toàn không khác gì phòng mà Tống Thiên Diệu đặt ở khách sạn Gloucester, không thấy bất kỳ đồ trang trí mang màu sắc hay đặc trưng nữ tính nào, ngoại trừ một số sách vở Angie Perlis mang từ văn phòng của mình đến, hầu như không có dấu hiệu cá nhân nào.

Không lâu sau, Angie Perlis bưng đến một tách trà đỏ thơm nồng mùi sữa và một đĩa nhỏ bánh quy. Hơn nữa, tách trà người Anh dùng có dung tích lớn hơn nhiều so với chén trà kung fu của Trung Quốc, lại còn có hoa văn phức tạp. Tống Thiên Diệu mở mắt hỏi:

- Chẳng phải nói người Anh thường pha trà một cách tỉ mỉ và thanh lịch trước mặt khách sao?

Angie Perlis đưa tách trà trong tay về phía Tống Thiên Diệu:

- Không để ngươi xem ta hoàn thành nghệ thuật pha trà một cách thanh lịch quý phái không đáng tiếc nuối, uống hết tách trà đỏ đã thêm sữa và nước chanh đặc biệt pha cho ngươi mới là trọng điểm.

- Nhìn thấy vật dụng ở Trung Quốc gọi là chén trà này, ta đã mất hứng thú với việc thưởng thức nghệ thuật trà Anh rồi.

Tống Thiên Diệu nhận lấy tách trà nóng hổi, nhíu mày, uống từng ngụm nhỏ như uống thuốc Đông y vậy, rồi lập tức cầm lấy bánh quy đưa vào miệng vài cái.

Trước đây hắn không hiểu rõ lắm tại sao người Anh thích ăn điểm tâm nhỏ khi uống trà, giờ uống xong tách trà trước khi ngủ do một người Anh chính hiệu chuẩn bị cho mình, hắn đã hiểu phần nào, uống xong tách trà này mà không ăn gì thì hoàn toàn không thể an ủi cái lưỡi và dạ dày bị hành hạ tàn nhẫn của mình.

Vị của sữa, nước chanh và lá trà trộn lẫn vào nhau, không phải ai cũng thích.

Chương 150. Tổn thương cả thân lẫn tâm (2)

Đợi Tống Thiên Diệu uống xong, Angie Perlis mới bưng phần trà trước khi ngủ của mình ra, ngồi xuống sofa đối diện hỏi Tống Thiên Diệu:

- Bây giờ cảm thấy khá hơn chưa?

Tuy tách trà này có hương vị khiến Tống Thiên Diệu không quen, nhưng khi chất lỏng nóng hổi vào đến dạ dày, lại khiến hắn cảm thấy ấm áp hơn không ít:

- Khá hơn nhiều rồi.

Angie Perlis ngồi trên sofa đối diện Tống Thiên Diệu, tay hơi kéo cao váy lên, rồi khép chân lại một cách thanh lịch, chân phải gác lên chân trái, nâng tách trà trước khi ngủ của mình lên mỉm cười nói với Tống Thiên Diệu:

- Vậy, nói đi, tại sao không muốn vào phòng ta? Ngươi là kẻ nhát gan hay là người đồng tính?

- Cứ tiếp tục khiêu khích ta như vậy đi, Angie, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ phải trả giá cho việc này, bây giờ ngươi chỉ đang cố tình trêu chọc ta vì biết ta sẽ không làm gì quá đáng, tùy ngươi nghĩ thế nào, chúc ngủ ngon.

Tống Thiên Diệu liếc qua đôi chân quyến rũ của Angie Perlis, đứng dậy bước ra ngoài.

Đợi Tống Thiên Diệu rời khỏi phòng mình, Angie Perlis lập tức thu lại tư thế thiếu trang nhã vừa rồi, nói với tách trà Tống Thiên Diệu để lại:

- Thực ra ngươi chỉ là kẻ nhát gan chỉ dám thể hiện chút mập mờ trong công việc mà thôi.

Tống Thiên Diệu không nghi ngờ gì là một người đàn ông hoàn toàn bình thường, hắn có khả năng tự chủ tương xứng với tuổi tâm lý của mình, nhưng vẫn thiếu sức đề kháng đủ mạnh trước những người phụ nữ thông minh, nhan sắc tinh tế và có cá tính độc lập như Angie Perlis.

Chỉ là hiện tại chưa phải lúc để tán tỉnh cô luật sư quỷ muội này vào đêm khuya và phô trương những thủ đoạn quyến rũ phụ nữ lên giường của mình. Nếu thực sự không kìm nén được, thì sau này có hơn một nửa khả năng cô quỷ muội này sẽ chia tay với hắn, ngày càng xa cách.

Angie Perlis là một phụ nữ thông minh lý trí, nhưng khi liên quan đến phương pháp và tầm nhìn để duy trì mối quan hệ ổn định giữa nam và nữ, phụ nữ chưa bao giờ giống đàn ông, những gì họ nghĩ và nhìn thấy luôn xa hơn.

Tống Thiên Diệu ra khỏi phòng Angie Perlis, nhưng trước mắt hắn dường như vẫn đang mơ hồ tái hiện cảnh Angie Perlis vừa rồi tự nhiên kéo cao váy, gác chân trước mặt mình. Điều này khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy như có một ngọn lửa đang thiêu đốt bụng dưới, trùng sinh đã lâu mà hắn vẫn chưa giải tỏa, lại bị người phụ nữ mà trong thâm tâm hắn muốn chiếm hữu trêu chọc như vậy, rất dễ tổn hại cơ thể.

Khi dục vọng nổi lên, Tống Thiên Diệu cũng không còn đắn đo nữa, không quay về phòng khách sạn của mình mà trực tiếp ra khỏi khách sạn, trả tiền boa để khách sạn Gloucester sắp xếp một chiếc xe chuyên đưa đón khách qua lại sân bay đưa hắn về chỗ ở tại phố Thái Hòa.

Khi bước ra khỏi phòng Angie Perlis, Tống Thiên Diệu đã cân nhắc, rõ ràng Lâu Phượng Vân ở tầng trên nhà mình ở phố Thái Hòa là đối tượng thích hợp nhất để thân thể này từ biệt

thân phận trai tân đêm nay, sẽ không gặp phải những rắc rối không cần thiết như khi đến những chốn phong nguyệt, hơn nữa đối phương cũng không phải thiếu nữ chưa chồng, không cần phải dùng lời đường mật dỗ dành, và trước đây cô quả phụ nhỏ này còn từng quyến rũ hắn.

Khi đến dưới nhà mình, mấy nhà trên lầu đều đã tắt đèn, Tống Thiên Diệu chậm bước đi qua tầng hai nơi nhà mình ở, lên tầng ba, nhẹ nhàng gõ cửa vài cái, gần như sau vài chục giây, Sư Gia Huy mới bật đèn phòng khách, khoác áo may ô vừa ngáp vừa đeo kính lên mặt, mở cửa xuất hiện trước mặt Tống Thiên Diệu.

- Tống… Tống thư ký?

Nhìn thấy Tống Thiên Diệu đứng ở cửa, chút buồn ngủ trước đó của Sư Gia Huy lập tức tan biến.

Tống Thiên Diệu bước vào phòng:

- Lão bản nương của ngươi đâu?

- Lão bản nương chiều nay bảo ta đưa tỷ ấy qua biển về Cửu Long, việc sắp xếp cho người nhà của Hoa ca vẫn còn chờ tỷ ấy quyết định, nên tối nay tỷ ấy ở luôn bên khu nhà gỗ, không về đây.

Sư Gia Huy vừa nhanh nhẹn cài nút áo may ô vừa nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu trong lòng chửi thầm một câu tục tĩu, đi đến trước chiếc giường Lâu Phượng Vân ngủ đêm qua, quả nhiên chăn màn được xếp gọn gàng, không thấy bóng dáng mỹ nhân đêm qua.

- Hay là tôi đi tìm cách mua vài chai bia, Tống thư ký muốn giống như tối qua, tiếp tục lên sân thượng hóng gió không?

Sư Gia Huy đứng phía sau lên tiếng hỏi.

Tống Thiên Diệu quay người lại với vẻ mặt âm trầm, đôi mắt gần như phun ra lửa:

- Ngươi rốt cuộc học làm sư gia kiểu gì vậy? Ta đã sổ mũi nặng thành ra cái quỷ gì rồi mà còn đi lên sân thượng hóng gió nửa đêm? Ngươi tự đi lên sân thượng hóng gió tỉnh táo đầu óc đi! Ta vào phòng ngủ đây! Đồ ngốc…

Nói xong Tống Thiên Diệu cởi áo vest, đóng cửa phòng ngủ lại, nằm xuống chiếc giường Lâu Phượng Vân đã ngủ. Trên giường vẫn còn vương lại mùi thuốc bắc nhàn nhạt và mùi nước hoa nhài phụ nữ dùng, không ngừng chui vào mũi Tống Thiên Diệu, khiến tâm trạng hắn càng thêm bực bội, lật người đè gối lên đầu, nhắm mắt lại miệng lẩm bẩm đầy căm hận:

- Đêm qua lúc ta không muốn thì cố ý nói cho ta biết, vết thương trên chân đã khỏi được một nửa, bộ dạng như đang chờ ta hái quả. Đến lúc ta muốn thì lại không thấy người đâu, không biết quả phụ này có phải đang cấu kết với nữ luật sư quỷ nước ngoài để chơi ta không? Sao lại trùng hợp đến vậy? Ngày mai khi ta rảnh gặp được ngươi, ngươi chết chắc rồi.

Lúc này, Sư Gia Huy đứng ngoài cửa phòng ngủ dường như đã hiểu rõ lý do Tống Thiên Diệu vội vã đến đây giữa đêm, nên lại không biết điều mà hỏi vọng qua cửa:

- Tống thư ký, có cần tôi qua biển đón Vân tỷ không…

- Nửa đêm nửa hôm ta qua biển đón mẹ ngươi à… Ngươi không sợ thuyền nhỏ bị sóng đánh chìm làm chết đuối bà chủ què chân của ngươi sao? Không biết nói chuyện thì câm miệng giả câm đi! Nhắc đến phụ nữ nữa ta cho ngươi xuống biển rửa não!

Tống Thiên Diệu chộp lấy hộp thuốc lá bên giường ném về phía cánh cửa phòng ngủ, miệng chửi:

- Sớm muộn gì cũng khiến ngươi và bà chủ khốn kiếp của ngươi tức đến thành đồng tính! Ta đã không được giải tỏa rất hại sức khỏe, nghe xong lời ngươi nói giờ vừa hại sức khỏe vừa tổn thương tâm hồn! Đồ khốn! Bà chủ của ngươi đến giờ vẫn chưa bị ngươi chọc tức chết, thật là vận khí nghịch thiên.

Chương 151. Nước và nước mắt ở Hồng Kông (1)

Có lẽ là do không quen ngủ giường mới, cũng có thể là do nguyên nhân sức khỏe khác, tóm lại, Tống Thiên Diệu tỉnh dậy khi trời vừa mờ sáng. Mặc áo khoác vào, hắn khẽ mở cửa phòng ngủ nhìn ra ngoài, Sư Gia Huy đang ngủ say trên ghế gỗ trong phòng khách, quấn chăn kín mít. Không đánh thức đối phương, Tống Thiên Diệu lặng lẽ mở cửa, định xuống lầu đi xe kéo về khách sạn ngủ tiếp.

Đang rón rén đi qua tầng hai nơi nhà mình ở, cửa nhà từ bên trong bị đẩy ra, Tống Xuân Lương hai tay xách hai thùng nước bước ra, phía sau còn có Triệu Mỹ Trân bưng một cái nồi hấp cỡ lớn.

Tống Thiên Diệu thở dài cúi đầu ủ rũ dưới ánh mắt trợn tròn của bố mẹ, gần đây mọi việc của hắn không suôn sẻ, nên hỏi thăm xem miếu nào linh thiêng để đi cúng bái đổi vận.

- Bây giờ ngươi thậm chí không về nhà, trực tiếp ngủ lên tầng ba luôn à?

Triệu Mỹ Trân bưng cái nồi sắt to chen qua Tống Xuân Lương, tiến đến trước mặt Tống Thiên Diệu nói:

- Có phải định không gặp bố mẹ, lén lút xuống lầu chuồn đi không? Quả phụ đó có gì tốt chứ? Khiến ngươi… Không đúng à? Quả phụ Vân rõ ràng chiều qua đã về Cửu Long, bữa tối chỉ có mình Sư Gia Huy về mà? Ngươi ngủ với đàn ông cả đêm à?

- Ta uống rượu trên sân thượng đến sáng, mẹ tin không?

Tống Thiên Diệu mệt mỏi cúi đầu nói với Triệu Mỹ Trân.

- Không tin, sao giọng con nặng mũi vậy? Tên khốn này, lại đi hóng gió phải không? Có phải bị cảm không? Về nhà đi, lát nữa ta nấu cho ngươi ít nước gừng đường.

Tống Thiên Diệu ngáp một cái nói:

- Mũi không sao đâu, cha mẹ sáng sớm định đi làm gì vậy?

- Đi mua nước.

Triệu Mỹ Trân trả lời qua loa, tiếp tục truy hỏi tại sao con trai mình nửa đêm chạy lên lầu ngủ mà không về nhà.

Tống Thiên Diệu không để ý đến sự tò mò của mẹ:

- Nhà mình không phải đã lắp ống nước cung cấp 9 tiếng mỗi ngày rồi sao? Đây đâu phải Cửu Long, không cần phải ra ngoài mua nước nữa.

- Ống nước nhà mình lắp đồng hồ, mở ra là phải trả tiền. Sáng nào trên phố này cũng có xe nước của quỷ đốt đèn đi qua, 5 xu là được đầy một thùng nước, hôm nay mẹ sẽ đi mua thùng gỗ cỡ lớn để trữ nước. Đi thôi đi thôi, đi muộn là không đến lượt chúng ta đâu.

Vốn định tiếp tục truy hỏi Tống Thiên Diệu, nhưng khi hắn nhắc đến chuyện lấy nước, Triệu Mỹ Trân lập tức nhận ra chuyện bát quái có thể hỏi sau, còn cơ hội chiếm lợi thì phải nắm bắt ngay, bèn thúc giục chồng mình mau xuống lầu lấy nước.

- Phải chăng khi sống ở Cửu Long, các ngươi vẫn chưa uống đủ nước bẩn của xe cứu hỏa? Nước đó không sạch, là nước xe cứu hỏa dùng để chữa cháy, lấy trực tiếp từ ao hồ. Hiện giờ nước máy trong nhà tuy không bằng nước suối của bọn quỷ Anh uống, nhưng cũng đã qua lọc sơ bộ mới cung cấp, sạch hơn nhiều so với nước hồ chứa. Đun sôi lên uống không vấn đề gì, ngay cả uống sống thì ruột cũng ít sán hơn người uống nước xe cứu hỏa.

Tống Thiên Diệu đứng chặn ở cửa cầu thang, mở miệng khuyên can cha mẹ.

Khi sống ở khu nhà gỗ nghèo Cửu Long, việc dùng nước hàng ngày của gia đình Tống Thiên Diệu là vấn đề lớn. Hồng Kông là thành phố thiếu tài nguyên nước, tuy ẩm ướt nhiều mưa nhưng dưới lòng đất chủ yếu là tầng đá granit, không thể cung cấp nước ngầm ổn định dồi dào, hơn nữa địa hình nhỏ hẹp, không thể tích trữ lượng lớn nước mưa. Mười lăm hồ chứa nước toàn Hồng Kông chủ yếu dựa vào tích trữ nước mưa, trước số liệu dân số tăng vọt sau chiến tranh, lượng cung cấp nước đã xa không đáp ứng được nhu cầu sử dụng nước của người Hồng Kông. Chỉ cần năm đó mưa hơi thiếu một chút, lập tức hồ cạn thấy đáy, buộc chính quyền thuộc địa Hồng Kông bất đắc dĩ phải hạn chế cung cấp nước.

Vì vậy năm ngoái, tức là năm 1950, Sở Thủy vụ chính quyền thuộc địa Hồng Kông bất đắc dĩ phải lắp đặt một đường ống nước biển (nước mặn) độc lập, để đáp ứng nhu cầu xả bồn cầu của cư dân khu dân cư Hồng Kông, tránh lãng phí tài nguyên nước ngọt, đồng thời thu phí nước mặn để bù đắp chi phí nước ngọt. Thêm vào đó, năm nay mưa rất ít, lượng nước dự trữ trong hồ chứa không đủ, nên thời gian hạn chế cung cấp nước ngọt hàng ngày đã giảm từ mười hai giờ năm ngoái xuống còn chín giờ.

Không phải nói cung cấp nước mười hai giờ mỗi ngày là mọi người có thể thoải mái vặn vòi nước nhà mình, sử dụng nước máy phun ra ào ạt. Áp lực nước máy ở Hồng Kông năm 1950 rất thấp, theo như tòa nhà kiểu Quảng bốn tầng mà gia đình Tống Thiên Diệu đang ở, tầng một lưu lượng nước lớn nhất, nếu cư dân toàn Hồng Kông cùng lúc vặn vòi nước nhà mình, chỉ mất khoảng mười mấy phút là có thể đổ đầy một thùng.

Còn tầng hai, trong cùng tình trạng, có lẽ phải mất nửa tiếng thậm chí hơn một tiếng mới có thể hứng đầy một thùng nước. Tầng ba phải mất bốn năm tiếng thậm chí nhiều hơn mới hứng đầy một thùng. Còn tầng bốn, giống như nước mưa nhỏ giọt từ mái hiên, miễn cưỡng có thể chảy ra nước đã là may mắn. Nếu có ai xui xẻo thuê nhà ở tầng năm sáu của nhà Đường lâu, thì chỉ có thể ngày ngày xách thùng xuống tầng một xin mượn ít nước uống, vòi nước nhà mình tuyệt đối khô đến mức có thể bốc khói.

Vì vậy, gần như mỗi ngày bắt đầu cung cấp nước vào buổi sáng, các khu dân cư Hồng Kông đều có thể nghe thấy cư dân tầng cao hét lớn với cư dân tầng một hai:

- Tầng dưới khóa vòi nước!

Thậm chí để tích trữ nước, khách thuê tầng bốn năm đánh nhau đổ máu với cư dân tầng một hai rồi lên báo, một năm cũng xảy ra hơn chục vụ.

Bởi vì tầng một hai không khóa vòi nước, cư dân tầng bốn năm dù vặn vòi nước to nhất, chín tiếng cũng khó có thể hứng đầy nửa thùng nước.

Vì vậy, ngay cả cư dân sống trong nhà Đường lâu ở Hồng Kông mỗi ngày cũng đã hạn chế lượng nước, thì có thể tưởng tượng được các khu nghèo ở Cửu Long.

Chương 152. Nước và nước mắt ở Hồng Kông (2)

Chính quyền thuộc địa Hồng Kông càng không có thời gian để quan tâm đến những người dân tầng đáy này, cư dân khu nhà gỗ chỉ có thể tự nghĩ cách góp tiền ủy thác người có khả năng chọn địa điểm đào giếng nước ngọt miễn cưỡng có thể ra nước, hoặc tụ tập vài chục người chạy đến hồ chứa nước Cửu Long có cảnh sát vũ trang và quân Anh canh gác, liều mạng lén lút vận chuyển nước.

Còn quỷ đốt đèn, thực tế là cách gọi lính cứu hỏa. Từ khi khu vực Cửu Long xảy ra nhiều vụ hỏa hoạn lớn nhỏ ở các khu nhà gỗ nghèo, chính quyền thuộc địa Hồng Kông đã mua nhiều xe chữa cháy chuyên dụng để cứu hỏa. Điều này tạo cơ hội kiếm tiền cho những quỷ đốt đèn này, hàng ngày họ chở nước từ hồ chứa đến gần khu nhà gỗ để bán.

Ở khu vực Cửu Long, một thùng nước từ hồ chứa chưa qua lọc và lắng được quỷ đốt đèn bán với giá từ một hào đến hai hào, khi hạn chế cung cấp nước nghiêm trọng, thậm chí còn lên đến năm hào một thùng.

Ở khu nhà gỗ Cửu Long, một thùng nước sau khi trừ đi phần dùng để nấu ăn và uống, phần còn lại phải đáp ứng nhu cầu rửa mặt, giặt quần áo, lau chùi đồ đạc và cuối cùng là rửa sạch thùng cho cả gia đình, bất kể gia đình có bao nhiêu người, đó là chuyện thường ngày.

Từ những năm 20 cho đến nay đã là năm 1951 ở Hồng Kông, hầu như tất cả người Trung Quốc bình thường đều phải bận rộn vất vả vì một thùng nước còn lâu mới được gọi là

sạch, chỉ có những người Anh và các đại gia Hoa thương giàu có mới là ngoại lệ, bởi vì hai ba nơi có suối nước ngọt hiếm hoi ở Hồng Kông đã bị họ độc chiếm.

Đây cũng là lý do tại sao Tống Thiên Diệu muốn bắt đầu từ phương diện thuốc diệt trùng. Trong toàn bộ Hồng Kông, có đến 95% hoặc thậm chí nhiều hơn số người uống nước mưa chỉ được lọc đơn giản bằng phèn và hóa chất.

Khu vực Hồng Kông có ba trạm lọc, nhưng chỉ có một trạm có khả năng lọc sâu, tuy nhiên nó chỉ cung cấp nước suối đã qua lọc cho những người Anh và người giàu, hoàn toàn tách biệt với hệ thống cung cấp nước công cộng. Hai trạm lọc còn lại không thể hoàn thành nhiệm vụ lọc lượng nước cung cấp hàng ngày cho cư dân Hồng Kông.

Khi cung cấp nước khẩn cấp, thường là chưa kết thúc quá trình lọc đã vội vã rắc một ít phèn, rồi ngay lập tức đưa vào đường ống nước máy chảy vào hàng ngàn hộ gia đình, có thể tưởng tượng mức độ lọc của loại nước này.

Còn về khu vực Cửu Long, chỉ có một trạm lọc cung cấp lọc và lắng cho hồ chứa nước Cửu Long, nhưng hồ chứa nước Cửu Long là hồ chứa dự phòng, không phải hồ cung cấp nước hàng ngày, trạm lọc trong thời gian không khẩn cấp luôn trong tình trạng ngừng hoạt động, vì vậy chất lượng nước mà phần lớn người dân khu vực Cửu Long uống tương đương với việc nước mưa bẩn đến đâu, họ uống nước bẩn đến đó.

Trong môi trường như vậy, việc Tống Thiên Diệu nói với phu nhân Bess rằng 80% người Hồng Kông mắc bệnh ký sinh trùng do uống nước sống hoặc nước không sạch là hoàn toàn không phải nói quá.

Trẻ con chơi mệt ngoài đường, về nhà sẽ uống trực tiếp nước sống, những khuân vác ở bến tàu khi thở dốc cũng rót một hơi nước sống vào miệng, ngay cả công nhân trong nhà

máy, chủ nhà máy cũng không thể chuẩn bị nước nóng đã đun sôi để họ uống từ từ, có thể cung cấp đủ nước sống cho họ uống đã được coi là có lương tâm.

- Có gì khác đâu, để một lúc rồi rắc ít phèn vào không phải cũng như nhau sao? Ngươi từ nhỏ đến lớn uống loại nước này lớn lên cũng đâu thấy ngươi bị bệnh? Dù có giun trong bụng sớm muộn cũng đi ngoài ra được, không sao đâu.

Triệu Mỹ Trân đặt cái nồi hấp cỡ lớn trong tay xuống, nói với Tống Thiên Diệu một cách không hài lòng:

- Ngươi lo cho bản thân mình đi, đừng làm thư ký vài ngày đã quên gốc, ăn cơm ngon vài ngày đã quên những năm khổ cực trước đây.

- Ngươi bài xuất một con, trùng trong bụng sẽ có nhiều hơn, không tin sao?

Tống Thiên Diệu lấy ra ví tiền đếm ra tám chín mươi đồng tiền lẻ, trầm mặt đưa cho Triệu Mỹ Trân, từng chữ từng chữ nói:

- Lát nữa đi đến hiệu thuốc tây gần nhất, nói ngươi muốn mua thuốc tẩy giun Santonin sản xuất ở Mỹ, một chai năm mươi bảy đồng Hồng Kông, cũng là loại rẻ nhất, mua về rồi ngươi và lão đầu, thêm cả Văn Văn, mỗi người ăn một viên, đợi lúc đi vệ sinh thì sẽ biết, trong bụng có bao nhiêu con giun, nếu ta nói sai, sau này ta mỗi sáng sớm giúp ngươi đi mua nước của quỷ hỏa chúc, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, được không? Nhớ kỹ, mỗi người một viên, ăn quá nhiều có hại cho cơ thể.

Khi con trai mình trầm mặt xuống, Triệu Mỹ Trân thực sự không dám cậy vào thân phận lão mẫu của mình để cãi lý, lẩm bẩm vài câu làm thư ký rồi dám cãi lại cha mẹ, lại nhìn nhìn số tiền lẻ trong tay, cuối cùng nói:

- Tin ngươi một lần, lát nữa để lão đầu ngươi đi mua, năm mươi bảy đồng một chai!? Đủ để đi hiệu thuốc mua hơn chục thang thuốc bắc! Chi bằng ăn Can Tích Tán tẩy giun còn tiết kiệm hơn, một thang chỉ chưa đến một đồng… Thôi được, nghe theo ngươi, nếu không hiệu quả, ta xem lúc đó ngươi nói thế nào.

- Tiện thể nhớ giúp ta mua ít thuốc tây trị phong hàn cảm mạo.

Tống Thiên Diệu hít hít mũi có chút khó chịu, xoay người đi xuống lầu.

Triệu Mỹ Trân ở phía sau gọi:

- Sáng sớm ngươi đi đâu vậy? Ta giúp ngươi nấu nước gừng, về đi.

- Tối nay ta sẽ về nhà uống thuốc, buổi sáng phải đi gặp một người, nhớ mua thuốc tẩy giun, dám không mua sau này ta sẽ không đưa tiền gia dụng, thêm nữa cả đêm sẽ đi ở cùng với Sư Gia Huy ở tầng ba.

Tống Thiên Diệu nói xong, đã đi ra khỏi hành lang.

Chỉ để lại tiếng chửi mắng của Triệu Mỹ Trân vang vọng trong hành lang.

Hắn quả thật phải đi gặp một người, chính là vị lão bản của Lợi Hanh thương hội đã thẳng thắn thừa nhận tất cả với lão bản của mình, đại công tử nhà họ Chử - Chử Hiếu Trung.

Chương 153. Người giang hồ là quân qua sông (1)

Cao Lão Thành nhổ phụt cây tăm đang ngậm trong miệng, dùng lưỡi liếm liếm môi, chỉ vào một chiếc xe tải Studebaker US6 kiểu cũ đã được cải tạo thùng xe ở đằng xa, nói với Trần Thái đứng phía sau:

- Thấy chiếc xe đó không? Dầu trên xe đáng lẽ là của chúng ta, nhưng bây giờ bọn chúng không chào hỏi chúng ta, cũng không đưa tiền ra, đã chở đi dầu thuộc về chúng ta, phải làm sao? Đương nhiên là cướp lại.

Trần Thái là người Tống Thiên Diệu giao cho Cao Lão Thành, ban đầu Tống Thiên Diệu muốn để Trần Thái đến Lợi Hanh giúp lái xe làm tài xế, nhưng Chử Hiếu Tín muốn sắp xếp em trai của Trần Chu Đề vào Lợi Hanh, Trần Thái lại không làm được công việc quá cần động não, nên ý nghĩ của Tống Thiên Diệu là tạm giao Trần Thái cho Cao Lão Thành, để hắn chăm sóc Trần Thái, giúp Trần Thái tìm việc làm ở bến tàu, đợi vài ngày nữa hắn bận xong công việc trước mắt sẽ giúp Trần Thái ổn định.

Nhưng rõ ràng Cao Lão Thành đã hiểu sai ý của Tống Thiên Diệu, tưởng rằng Tống Thiên Diệu để Trần Thái tìm việc làm ở bến tàu là muốn Trần Thái đánh ra danh tiếng ở bến tàu, dù sao Trần Thái lúc trước cũng là một hảo hán một mình đánh ngã hai tên Hồng Côn của Nhị Bình ở bến tàu, võ công tốt như vậy mà không ra giang hồ đánh đấm thật sự đáng tiếc, nên hôm nay Cao Lão Thành dẫn theo Trần Thái cộng thêm hơn hai mươi tay chân của Phúc Nghĩa Hưng, đặc biệt vượt

núi băng sông đến bến tàu Thượng Thủy ở Tân Giới, chuẩn bị chỉ điểm Trần Thái một chút, làm thế nào để "làm việc" ở bến tàu.

Thượng Thủy ở Tân Giới gần như giống với Sa Đầu Giác mà Nhan Hùng đang trấn giữ lúc này, thuộc vùng núi non hẻo lánh của Hồng Kông, đổi lại là trước chiến tranh, hoặc vài năm đầu sau chiến tranh, đừng nói là Cao Lão Thành loại người giang hồ này, ngay cả dân thường cũng lười vượt núi băng sông chạy đến nông thôn, thà ở khu nhà gỗ trong thành phố chịu khổ cực, cũng không đến vùng quê toàn cỏ dại mọc um tùm khắp nơi đầy mộ hoang như Tân Giới này.

Nhưng từ khi chiến tranh Triều Tiên bắt đầu, Tân Giới đã trở nên khác biệt. Các nước phương Tây như Hoa Kỳ áp đặt lệnh cấm vận đối với Trung Quốc, các sản phẩm dầu mỏ đứng đầu danh sách hàng hóa bị cấm vận. Mặc dù lúc bấy giờ, lượng tiêu thụ dầu mỏ của Hồng Kông không lớn, nhưng đối với châu Á, đặc biệt là Đông Nam Á, nơi đây là một trạm trung chuyển quan trọng cho các sản phẩm dầu mỏ. Trước đó, Trung Quốc luôn là quốc gia tiêu thụ sản phẩm dầu mỏ chủ yếu, và các chuyên gia phương Tây nhiều lần khẳng định rằng Trung Quốc là một quốc gia nghèo dầu, cần phải nhập khẩu từ bên ngoài dù chỉ một giọt dầu.

Vì vậy, lúc bấy giờ hầu như các công ty dầu mỏ lớn đều có mặt tại Hồng Kông, và xây dựng các kho dầu ở khắp nơi trên đảo. Khi chiến tranh Triều Tiên bắt đầu và lệnh cấm vận được thực thi, những kho dầu này trở thành hũ vàng trong mắt các thương nhân muốn làm giàu bằng cách buôn lậu hàng cấm. Họ lấy danh nghĩa các công ty để mua dầu thành phẩm từ các công ty dầu mỏ, sau đó tự vận chuyển đến đại lục với giá gấp đôi để buôn lậu.

Kho dầu tất nhiên không thể xây dựng ở khu vực đông đúc, hầu hết đều được xây dựng ở vùng nông thôn Tân Giới. Và những bến tàu nhỏ ở vùng nông thôn Tân Giới này cũng hình thành nên sự phồn thịnh quái dị một cách khoa trương do buôn lậu các sản phẩm dầu mỏ, hầu như tất cả đều do việc tranh giành vận chuyển các sản phẩm dầu mỏ mà tạo nên.

Cao Lão Thành và những người giang hồ này tất nhiên không dám đi cướp các kho dầu của công ty dầu mỏ do quân đội Anh và cảnh sát vũ trang canh gác, nhưng trên đoạn đường mua dầu thành phẩm từ công ty dầu mỏ, rồi dùng xe vận chuyển đến bến tàu để chất lên tàu, nếu không có thực lực đủ mạnh, kết cục không ngoài việc phải nộp phí bảo kê cao, hoặc tất cả dầu thành phẩm bị cướp mất.

Điều này cũng dẫn đến việc những thương nhân có thể mua sản phẩm dầu mỏ để buôn lậu đều kết hợp lợi ích với một số đại lão giang hồ, để đối phương đảm bảo an toàn cho hàng hóa của mình, còn thương nhân thì chia lợi nhuận theo tỷ lệ cho đối phương. Những đại lão đó vì lợi nhuận cao, tất nhiên sẽ sắp xếp những tay giang hồ đủ mạnh dưới quyền mình để đảm bảo an toàn cho những sản phẩm dầu này.

Cao Lão Thành cho rằng nếu Trần Thái muốn nổi danh trên giang hồ, thì nên đến thử ở những bến tàu nhỏ ở Tân Giới này. Những bến tàu ở đây không giống như những bến tàu lớn ở Trung Hoàn, Tiêm Sa Chủy, nơi những khuân vác tụ tập đánh nhau để tranh giành cơ hội làm việc hoặc địa bàn. Nơi đây xa khu vực thành phố, ngay cả sái lão cũng không thấy một tên, hơn nữa lợi nhuận lại cao, dù có chết vài người, cũng chỉ cần tìm một khu rừng nào đó đào hố chôn, trông chờ sái lão phá án ư? Nếu sái lão không đến một lúc hơn chục người thì ba năm tên sái lão tự bản thân cũng không dám đến nơi này.

Nếu Trần Thái có thể cướp được một xe chở dầu từ tay một tay giang hồ mạnh của một tự đầu nào đó ở đây, thì sau này quay về khu vực thành phố, khó tránh khỏi việc có đại lão ngưỡng mộ, hoặc có tiểu tự đầu chiêu mộ, mở miệng dùng quy tắc bình địa nhất thanh lôi, trực tiếp thăng chức Trần Thái lên vị trí Hồng Côn thậm chí cao hơn, một đêm nổi danh trên giang hồ.

- Cướp chiếc xe đó? Cướp làm sao? Ta không biết lái xe.

Trần Thái vẫn mặc một chiếc áo ba lỗ trắng bẩn thỉu, phía dưới là một chiếc quần ống bó, hắn vốn tưởng là sẽ đi làm khuân vác ở bến tàu, không ngờ Cao Lão Thành vừa mở miệng đã bảo hắn đi cướp chiếc xe đó.

- Không cần ngươi lái, ngươi có thấy hơn hai chục người trước sau xe không? Lát nữa ngươi dẫn mấy huynh đệ của ta ra chặn đường, nói cho bọn họ nghe, hoặc là nộp một vạn đồng tiền bảo kê, hoặc là để lại xe, người cuốn xéo về, nếu không sẽ đánh cho tất cả bọn chúng nằm bẹp dưới đất.

Chương 154. Người giang hồ là quân qua sông (2)

Cao Lão Thành vỗ vỗ vai Trần Thái:

- Ngày trước, ngươi đánh người của Nhị Bình ở bến tàu khi họ giữ tiền công của ngươi như thế nào, hôm nay hãy nhớ đánh dữ dội hơn ngày đó, đánh cho tất cả bọn chúng không đứng dậy nổi là được. Tống thư ký dặn ta giúp ngươi tìm việc làm, ta tất nhiên sẽ chăm sóc ngươi tốt, làm việc ở bến tàu không cần động não, chỉ cần ngươi có nắm đấm đủ cứng, tất cả mọi người sẽ sợ ngươi.

Nói xong, Cao Lão Thành rút từ sau lưng ra một cây búa lưỡi sáng loáng nhét vào tay Trần Thái:

- Đi đi.

- Diệu ca bảo ta làm, ta sẽ làm thôi.

Trần Thái nhìn cây búa trong tay, nhét nó vào thắt lưng quần, hai tay không đi ra không chào hỏi đám đệ đệ của Cao Lão Thành phía sau, tự mình đứng dậy từ bên đường đi ra, với vẻ mặt hơi ngốc nghếch đứng giữa đường, nhìn về phía chiếc xe chở dầu và hơn hai mươi người trước sau xe đang cách đó vài chục mét.

- Đi theo, nếu đối phương cùng lên, các ngươi ra tay, nếu đối phương có người đơn đả độc đấu với A Thái, các ngươi đứng yên xem kịch.

Cao Lão Thành vẫy tay ra hiệu cho đám đệ đệ phía sau đứng sau lưng Trần Thái, mở miệng nói.

Chiếc xe chở dầu đó là xe tải Mỹ được cải tạo, tải trọng ba tấn, nhưng lúc này đã được cải tạo thêm thùng sau, nhìn thể tích thùng xe, nếu chở đầy dầu thành phẩm, ít nhất phải tám chín tấn, nên tốc độ trên đường có lẽ chỉ nhanh hơn xe đạp một chút.

Khi Trần Thái và Cao Lão Thành vừa xuất hiện trên đường, tốc độ chiếc xe lập tức chậm lại, còn hơn hai mươi người trước sau xe đã vén vạt áo, rút ra dao dưa hấu, giũa tam giác, búa và các loại vũ khí khác nhau, dưới sự dẫn đầu của một hán tử hơn hai mươi tuổi, nhanh chóng tiến về phía Trần Thái, miệng hô:

- Huynh đệ! Ta là Triệt Ngưu Bình Hồng Côn của Thủy Phòng, ngươi là ai? Lô hàng này là của Đình gia Thủy Phòng, nếu ngươi gặp khó khăn, nói một tiếng, giang hồ cứu cấp cho ngươi vài trăm đồng cũng chẳng là gì, đừng làm tổn hại tình đồng môn.

Trần Thái gãi đầu, hắn không phải người giang hồ, không hiểu quy tắc tự báo danh môn phái của đối phương, quay mặt nhìn sang Cao Lão Thành đang ngồi trên tảng đá bên cạnh, thấy Cao Lão Thành không lên tiếng, chỉ có thể tự mình học theo lời dặn dò vừa rồi của Cao Lão Thành nói với Triệt Ngưu Bình:

- Dầu trên xe là của bọn ta, hoặc là nộp một vạn đồng phí bảo kê, hoặc là để lại cả xe lẫn hàng, các ngươi quay đầu đi người, nếu không sẽ để các ngươi quỳ hết.

Lúc này áo ba lỗ trên người hắn căng phồng, cơ bắp đen bóng toàn thân trông rất uy phong, dù lúc này mở miệng nói năng chất phác cũng bị đám người đối diện coi là giả ngốc trêu chọc.

Sắc mặt Triệt Ngưu Bình lập tức trầm xuống, đối phương giả ngốc không chịu báo tự đầu, lại mở miệng bắt phe mình nộp một vạn đồng phí bảo kê, rõ ràng là không có ý muốn hòa

hoãn, hắn quay người đi đến đầu xe tải, rút ra từ bên ngoài lưới chắn đầu xe một thanh đao Nhật cán dài, chỉ về phía Trần Thái và đồng bọn:

- Không thương lượng? Vậy đánh xong rồi thương lượng! Ta đ-t mẹ mày! Chém chết những tên dám coi ta là con cừu non mà đến cướp bóc này!

Triệt Ngưu Bình hai tay nắm chặt đao Nhật, miệng hô hung dữ, nhưng bước chân xông về phía Trần Thái lại không gấp gáp hung hăng như tiếng hô, hai chân bước đi không nhanh không chậm, thậm chí khi đám thủ hạ Thủy Phòng phía sau đã vượt qua hắn tiến về phía Trần Thái, hắn mới chỉ bước được vài mét với bước chân chậm rãi.

Trần Thái hai chân không động đậy, thân trên nghiêng bên trái tránh qua cây búa của một đối thủ chém tới, đợi khi lưỡi búa sượt qua xương mặt trong tích tắc, đột nhiên thò tay trái ra, động tác cực nhanh túm lấy cổ tay đối phương đang cầm búa:

- Là các ngươi ra tay đánh ta trước, sư phụ từng nói, người không phạm ta, ta không phạm người, các ngươi ra tay trước, vậy không tính là ta không nghe lời sư phụ!

Cùng lúc nói, tay phải đã luồn qua dưới cánh tay đối phương, trực tiếp nắm lấy nách, đột ngột dùng sức nhấc bổng cả người đối phương lên! Một cú quật qua đầu đẹp mắt! Ném đối phương xuống đất mạnh như ném bao gạo ở bến tàu!

- Uỳnh!

Một tiếng trầm đục, kẻ bị quật ngã sau khi lưng chạm đất, lập tức há miệng, phun ra một ngụm máu tươi!

Sau khi quật đối phương qua đầu, Trần Thái đã buông tay mặc kệ đối phương tự sinh tự diệt, đã vung nắm đấm đánh về phía người thứ hai. Người thứ hai đấm thẳng vào ngực Trần

Thái, cả người gần như bị đánh đến mức hai chân vừa chạm đất đã ngã ngửa ra sau! Bay thẳng ra bốn năm mét mới ngã lăn lộn đến trước mặt Tể Ngưu Bình, ôm ngực mấy lần muốn gắng gượng đứng dậy đều không làm được!

Vốn đang án binh bất động từ từ áp sát, Tể Ngưu Bình thấy Trần Thái chớp mắt đã hạ gục hai người anh em của mình, không kịp giả vờ trầm tĩnh nữa, lúc này cần phải đánh ra khí thế mới được, nên hai chân nhanh chóng đan xen bước vạn tự, lao nhanh đến trước mặt Trần Thái, miệng hò hét không ngừng, thanh đao Nhật chém chéo xuống nửa thân trên của Trần Thái đang nghiêng người né tránh một con dao dưa hấu! Bất kể là thời cơ hay ra đòn, đều vừa độc vừa gấp.

Có thể thay người áp tải những dầu thành phẩm dùng để buôn lậu này ở bến tàu Thượng Thủy, Tể Ngưu Bình tất nhiên không phải là tép riu tầm thường, biệt hiệu của hắn có được từ việc mổ trâu, rất thích đánh nhau hung hãn, ban đầu ở Tân Giới cướp dầu lậu của người khác, sau được đại lão Đình gia của Thủy Phòng chọn nuôi dưới tay, coi như là một trong những kẻ hung ác nhất trong đám giang hồ áp tải buôn lậu ở Tân Giới này.

Hắn vừa ra đao, khí thế cao thủ chỉ dùng song quyền đối phó mấy tên thủ hạ của Trần Thái lúc trước không thể giữ được nữa, thân thể ngả ra sau làm một cú cầu cứng đờ, tay trái và hai chân chống đất, tay phải đã rút từ sau lưng ra cây búa Cao Lão Thành đưa cho hắn, trong khoảnh khắc thanh đao Nhật của Tể Ngưu Bình chém chéo xuống không trúng, Trần Thái đã đập búa vào thân đao một cái, thuận thế lộn một vòng đứng dậy từ bên cạnh một cách chật vật, hơi hoảng hốt nhìn về phía Tể Ngưu Bình.

Chương 155. Tam Hổ Nhất Bưu (1)

Trần Thái tuy biết quyền cước, nhưng chưa từng rơi vào tình thế sinh tử với người khác, ngay cả lúc trước đánh nhau với người của Hòa Nhị Bình ở bến tàu, đối phương cũng không lên đến mức vung dao vào cổ hay ngực mình ngay, nhưng vừa rồi nếu không phải mình tránh gấp, lúc này đầu, cổ và hơn nửa ngực có lẽ đã bị chém đứt rồi! Đối phương muốn lấy mạng mình, Trần Thái chưa từng trải qua cảnh sinh tử chiến như vậy, dù võ công đủ mạnh, nhưng trong lòng đã có chút nhút nhát trước.

Những thủ hạ của Cao Lão Thành phía sau hắn đã đón đánh những anh em khác của Tể Ngưu Bình, vừa hay để lại một mình Tể Ngưu Bình đối mặt với Trần Thái. Tể Ngưu Bình đã là lão giang hồ, chỉ nhìn ánh mắt hơi ngẩn người lộ vẻ sợ hãi của Trần Thái, đã biết đối phương có chút khiếp đảm, vung lưỡi đao, từ dưới lên trên, ngược tay dùng lưỡi đao quét vào bụng dưới Trần Thái!

Trần Thái dùng búa đỡ nhát đao này, hai chân lùi lại hai bước, còn Tể Ngưu Bình thì khí thế tăng vọt, đao đao chém vào chỗ yếu hại của Trần Thái, còn Trần Thái thì luống cuống tay chân dùng búa đỡ đòn, liên tục lùi lại.

Cao Lão Thành đứng dậy từ tảng đá bên đường, hoạt động tay chân một chút, gọi với con đường đang không ngừng ác chiến:

- Muốn kiếm tiền đưa cha mẹ vào nhà lầu Hồng Kông như Tống thư ký, lại không có đầu óc như Tống thư ký, chỉ trông

cậy vào nắm đấm của ngươi đánh chết hắn, đánh không chết, cả đời ngươi chỉ là tên khuân vác không tiền đồ, người giang hồ là quân qua sông, không có đường lui. Ngươi lùi thêm hai bước nữa, ta sẽ đưa ngươi về gặp Tống thư ký, nói ngươi là đồ vô dụng, ngay cả việc ở bến tàu cũng làm không xong.

…

Sau khi ăn sáng ở quán trà tầng dưới, Tống Thiên Diệu ngồi xe kéo đến công ty thương mại Lợi Hanh ở đường Mỹ Lợi, Trung Hoàn.

Chử Hiếu Trung đã bày tỏ thái độ, chủ động mở miệng muốn trả lại số tiền mà công ty thương mại Phúc Trung trước đây đã rút khỏi Lợi Khang. Lão bản của hắn là Chử nhị thiếu không hiểu được cách thể hiện thiện chí này của đối phương, nhưng bản thân hắn phải đáp lại. Lợi Khang hiện giờ đã tách khỏi chuỗi sản nghiệp của gia tộc họ Chử, chỉ được coi là việc kinh doanh riêng của Chử Hiếu Tín. Nếu bản thân hắn cũng giống như Chử Hiếu Tín không biết đáp lại, khiến Chử Hiếu Trung ra tay dựa vào nguồn lực to lớn của gia tộc để xử lý Lợi Khang, thì sẽ được không bù mất.

Từ tháp đồng hồ ở Trung Hoàn nhìn thấy kim chỉ tám giờ, Tống Thiên Diệu mới bước vào tòa nhà Cẩm Hưng, nơi đặt trụ sở công ty thương mại Lợi Hanh.

Theo chỉ dẫn lên tầng ba, công ty thương mại Lợi Hanh có quy mô lớn hơn nhiều so với công ty thương mại Lợi Khang của Chử Hiếu Tín. Chử Hiếu Trung đã thuê cả tầng ba của tòa nhà, ở lối vào tầng còn thiết kế quầy lễ tân theo kiểu công ty Anh quốc. Một cô gái trẻ có khuôn mặt xinh đẹp đang tươi cười, lịch sự chào hỏi Tống Thiên Diệu xuất hiện trước mặt mình.

So với nơi này, công ty thương mại Lợi Khang mà hắn làm việc đúng là một công ty bình phong, khác biệt như kỹ nữ hộp

đêm với gà ba vị ven đường.

- Ta muốn gặp Trung thiếu!

Tống Thiên Diệu đứng ở quầy lễ tân nói với nhân viên này.

Cô gái cúi đầu lật xem cuốn sổ đăng ký bên cạnh mình, miệng hỏi:

- Xin hỏi tên của ngài? Ngài đã hẹn trước với Chử tiên sinh chưa…

- Tống thư ký?

Chưa đợi cô gái này nói xong, một giọng nói đã vang lên từ một cánh cửa phòng không xa.

Giang Vịnh Ân đi đôi giày cao gót, tay cầm một tập tài liệu, vừa bước ra từ một căn phòng, nhìn thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện ở quầy lễ tân, mở miệng nói một câu.

- Giang tiểu thư!

Tống Thiên Diệu quay người, mỉm cười nhìn về phía Giang Vịnh Ân đang đi tới, dường như hoàn toàn không phải là người đã lạnh lùng đáp trả đối phương tối qua.

Còn Giang Vịnh Ân dường như cũng quên mất những gì Tống Thiên Diệu đã nói tối qua, đi tới trước tiên nói với cô gái ở quầy lễ tân:

- Đây là Tống thư ký của công ty thương mại Lợi Khang, hãy dời lịch trình của Chử tiên sinh từ bây giờ đến 9 giờ lùi lại một tiếng, ta sẽ ký xác nhận ở trên.

Sau khi dặn dò xong cô gái ở quầy lễ tân và ký tên mình lên trên, Giang Vịnh Ân mới ngẩng đầu nhìn Tống Thiên Diệu:

- Đến gặp Chử tiên sinh?

- Còn phải phiền Giang tiểu thư dẫn ta đi gặp Trung thiếu!

Tống Thiên Diệu lịch sự gật đầu nói với Giang Vịnh Ân.

Giang Vịnh Ân nhanh nhẹn xoay người, dẫn Tống Thiên Diệu đi về phía văn phòng của Chử Hiếu Trung:

- Mời theo ta.

Ở bên ngoài một cánh cửa văn phòng, Giang Vịnh Ân nhẹ nhàng gõ hai cái lên cửa:

- Chử tiên sinh? Tống Thiên Diệu thư ký của Lợi Khang đến gặp ngài.

- Vào đi!

Giọng Chử Hiếu Trung vang lên từ bên trong.

Giang Vịnh Ân đẩy cửa, dẫn Tống Thiên Diệu đi vào. Chử Hiếu Trung vừa đúng lúc ngẩng đầu lên khỏi tờ báo trước bàn làm việc nhìn về phía Tống Thiên Diệu vừa bước vào cửa, trên mặt mang nụ cười:

- Tống thư ký, mời ngồi. Giang tiểu thư, phiền ngươi giúp ta chuẩn bị hai tách cà phê cho ta và Tống thư ký.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh, cười với Chử Hiếu Trung:

- Trung thiếu khách sáo quá. Tối qua ta nghe Tín thiếu nói, có lẽ Trung thiếu đã nghe nói gần đây Lợi Khang hơi thiếu tiền mặt, nên phát hiện ra công ty thương mại Phúc Trung bên cạnh vẫn còn một khoản tiền chưa thanh toán cho Lợi Khang, định trong hai ngày này chuyển tiền vào tài khoản của Lợi Khang để giúp Lợi Khang vượt qua khó khăn tạm thời. Chuyện này khiến Tín thiếu cảm thấy hơi ngại, cho rằng giữa hai anh em như vậy lại quá xa cách, nhưng hắn lại không tiện nói, nên hôm nay đặc biệt bảo ta đến nói một tiếng với Trung thiếu, để ta thay mặt cảm ơn Trung thiếu.

Khi nói những lời này, Tống Thiên Diệu mỉm cười ôn hòa trên gương mặt, còn Chử Hiếu Trung nghe xong thì càng thêm thản nhiên, nhưng cả hai đều hiểu rõ, những lời Tống Thiên Diệu vừa nói chẳng qua chỉ là cái cớ tùy tiện khi đến thăm mà thôi.

Chương 156. Tam Hổ Nhất Bưu (2)

Tuy nhiên, Chử Hiếu Trung lại không thể không thừa nhận, em trai của mình thật sự đã tìm được một thuộc hạ đắc lực. Đêm qua còn có thể xúi giục em trai trực tiếp giáng cho hắn một đòn bất ngờ, hôm nay đã có thể không chớp mắt nói với hắn rằng, khoản tiền của Phúc Trung là do Chử Hiếu Trung thấy Lợi Hanh thiếu tiền mặt nên hảo ý hỗ trợ.

- Không cần đâu, chuyện nhỏ như vậy mà để Tống thư ký phải…

Chử Hiếu Trung thu dọn tờ báo tiếng Anh trên bàn, hai tay đặt lên mặt bàn mở lời.

Chưa đợi đối phương nói hết, Tống Thiên Diệu đã đứng dậy:

- Gọi tôi là A Diệu là được rồi, chức thư ký của ta so với vị Giang tiểu thư kia của ngài chẳng qua chỉ là trò cười, Trung thiếu.

- Được, vậy gọi A Diệu, thân thiết hơn, chúng ta đều là người Triều Châu mà.

Chử Hiếu Trung rất hài lòng với thái độ của Tống Thiên Diệu, luôn treo nụ cười trên môi:

- A Diệu, chuyện nhỏ như vậy không cần ngươi phải đặc biệt chạy đến một chuyến chứ, cũng chỉ là số tiền nhỏ hai mươi ba vạn, có khi tiền tiêu vặt một tháng của A Tín còn nhiều hơn thế.

Hai mươi ba vạn đô la Hồng Kông, Tống Thiên Diệu nhanh chóng tính toán con số này trong đầu, lập tức mở miệng:

- Thực ra còn có vài chuyện nhỏ muốn tìm hiểu từ Trung thiếu, có một công ty tên là Bờ Biển Châu Âu không biết Trung thiếu có nghe nói qua không?

Lúc này, Giang Vịnh Ân vừa khéo bưng hai tách cà phê bước vào.

Nụ cười trên mặt Tống Thiên Diệu khi Giang Vịnh Ân đẩy cửa bước vào, bỗng nhiên rạng rỡ hơn trong thoáng chốc, còn Chử Hiếu Trung khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ này của Tống Thiên Diệu, trong khoảnh khắc đó sắc mặt có chút không vui, nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất.

- Tống thư ký, mời uống cà phê.

Giang Vịnh Ân đặt một tách cà phê lên bàn bên cạnh ghế sofa của Tống Thiên Diệu.

- Đa tạ Giang tiểu thư.

Tống Thiên Diệu hơi cúi đầu cảm ơn đối phương, rồi tiếp tục nhìn về phía Chử Hiếu Trung:

- Trung thiếu, Lợi Hanh trước đây đã từng giao dịch vài lần với công ty Bờ Biển Châu Âu này, nhưng ngươi cũng biết đấy, những nhân viên cũ của công ty đều đã được sắp xếp sang các sản nghiệp khác của nhà họ Chử, Tín thiếu là ông chủ, đối với những việc cụ thể cũng không nhớ rõ lắm, nên ta đến đây, muốn nhân tiện tìm hiểu từ Trung thiếu về tin tức của công ty này. Trung thiếu đã chìm nổi trong thương hải nhiều năm, chắc hẳn đều có hiểu biết về các công ty lớn nhỏ ở Hồng Kông.

- Hừm~

Chử Hiếu Trung liếc nhìn Giang Vịnh Ân đang đứng một bên sau khi pha xong cà phê, rồi mới nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta biết ngươi muốn hỏi gì, tin tức về công ty Bờ Biển Châu Âu sao? Ta quả thật biết một chút. Công ty này là của nhà họ Chương, trước đây người nhà họ Chương mở tiệm tạp hóa Chương Ký ở Quảng Châu, gia chủ là Chương Chúc Thiện, dưới gối có bốn người con trai, gia cảnh khá giả.

- Nhưng gia chủ họ Chương là Chương Chúc Thiện quá mức lao lực, năm năm mươi tư tuổi đã qua đời sớm. Sau đó quân Nhật xâm chiếm Hoa Nam, Quảng Châu thất thủ, con trai thứ hai Chương Ngọc Kỳ lúc đó đang học đại học ở Trùng Khánh, phu nhân của Chương Chúc Thiện dẫn ba người con trai còn lại chạy đến Hồng Kông, dựa vào số tiền tích góp mở một cửa hiệu tạp hóa phương tây Chương Cẩm Ký ở Trung Hoàn.

- Sau đó, theo sự lên nắm quyền điều hành việc kinh doanh của gia tộc của trưởng tử Chương Ngọc Giai, dần dần phát triển lớn mạnh, liên tiếp mở các thương hội Chúc Hưng, Thái Hòa. Công ty Bờ Biển Châu Âu này là công ty chuyên dùng để kinh doanh buôn bán dược phẩm của nhà họ Chương. Ngươi muốn nhắm vào nhà họ Chương…

Nói đến đây, Chử Hiếu Trung đột nhiên cười khổ:

- Chi bằng ngươi trực tiếp nhắm vào ta còn nhẹ nhàng hơn. Khi các hội trưởng của ba đại thương hội Quảng thương nhàn đàm về thế hệ cháu chắt nổi bật trong thương trường, họ đồng thanh khen một câu: ‘Nhà họ Chương một cửa bốn con, ba hổ một bưu, đều có cốt cách gia chủ, khí tượng đại hành’. Thẳng thắn mà nói, chuyện giao dịch ba bên giữa Phúc Trung, Lợi Khang và công ty Bờ Biển Châu Âu, ta đều chỉ rõ sau khi em ta gia nhập Lợi Khang và cậu của ta rút lui.

- Cậu già nua của ta bị tứ công tử Chương Ngọc Lương mới 25 tuổi của nhà họ Chương lừa như một kẻ ngốc. Một lô thuốc trị giá 300.000 đô la Hồng Kông, qua tay 11 lần trên sổ sách, công ty Phúc Trung chỉ nhận được 230.000, số còn lại gần 400.000 đều vào túi Chương Ngọc Lương. Còn ta, người đứng sau công ty Phúc Trung, lại phải gánh cái nồi đen này. Bởi vì dù kiếm được nhiều hay ít, người ngoài cũng chỉ chỉ trích Chử Hiếu Trung ta áp bức em trai cùng cha, anh em bất hòa. Nghe lời khuyên của ta, hãy quay lại Lợi Khang làm buôn lậu, nhân dịp chiến tranh Triều Tiên này giúp A Tín kiếm thêm ít tiền, đừng có ý định lấy lại khoản tiền từ công ty Bờ Biển Châu Âu nữa.

…

Khi bước ra khỏi tòa nhà Cẩm Hưng, Tống Thiên Diệu lấy điếu thuốc từ trong túi ngậm vào miệng và châm lửa, rồi mân mê hộp diêm tinh xảo do khách sạn Doris cung cấp.

Mặc dù vẻ mặt không vui không buồn, nhưng trong lòng cũng có chút bất an, dường như giống như điều Angie Perlis đã nói đêm đó, khi mình đánh cược với Chử Hiếu Tín, sự tự tin có hơi quá mức? Không ngờ đằng sau công ty Bờ Biển Châu Âu, đột nhiên xuất hiện bốn nhân vật lợi hại?

Kiếp trước khi rảnh rỗi, Tống Thiên Diệu cũng đã đọc qua một số sách về lịch sử phát tích của các đại tộc quyền quý hoặc thương gia danh tiếng ở Hồng Kông, nhưng dường như chưa từng đọc qua câu chuyện về Chương Chúc Thiện, Chương Ngọc Lương hay cái gọi là "nhà họ Chương một cửa ba hổ một bưu".

Hơn nữa, Tống Thiên Diệu cũng tuyệt đối không tin rằng lời khen của lão hồ ly Chử Diệu Tông dành cho mấy đứa con nhà họ Chương là thật lòng, giống như việc bản thân hắn bề ngoài khen Chử Hiếu Tín ra tay hào sảng, làm người đại khí,

nhưng Chử Hiếu Tín là loại người gì, hắn Tống Thiên Diệu chẳng phải rõ như lòng bàn tay sao?

Chương 157. Con đường giang hồ là… (1)

Thật sự tưởng rằng câu "sinh con nên như Tôn Trọng Mưu" của Tào Tháo năm xưa ở Xích Bích là lời khen đối phương sao, không chừng Tào Tháo có thể đang chửi thề một cách văn nhã.

Hắn chậm rãi đi dọc theo đường Mỹ Lợi ở Trung Hoàn một lúc, tại một ngõ hẻm không xa, có một quầy hàng bán nước mía. Ngồi xuống ghế thấp gọi bà già bán hàng một bát nước mía, Tống Thiên Diệu vừa ngắm nhìn phụ nữ qua lại trên đường, vừa suy nghĩ về những chi tiết xảy ra khi hắn gặp Chử Hiếu Trung hôm nay.

Khi hắn hỏi về tin tức của công ty Bờ Biển Châu Âu, nữ thư ký Giang Vịnh Ân của Chử Hiếu Trung xuất hiện đúng lúc với ly cà phê trên tay, còn Chử Hiếu Trung lộ vẻ khó chịu thoáng qua trên mặt. Điều này khiến Tống Thiên Diệu tin rằng Giang Vịnh Ân thực sự chỉ pha cà phê xong rồi vào, nhưng tin điều đó chẳng khác nào tin rằng Hồng Kông dưới sự cai trị của người Anh là dân chủ.

Nhưng theo lý mà nói, Chử Hiếu Trung không nên để hắn nhìn thấy chút khó chịu đó. Việc không để lộ cảm xúc trên mặt, hầu hết người trưởng thành sau 20 tuổi đều có thể làm được, huống chi là Chử Hiếu Trung - người đã tiếp quản việc kinh doanh của nhà họ Chử.

Chỉ có hai khả năng: một là hai người này đang diễn kịch trước mặt hắn, hai là cặp đôi nam nữ này có bất đồng về thái độ đối với hắn.

Với tính cách của Tống Thiên Diệu, hắn suy đoán và phân tích đối phương theo hướng xấu nhất, nên kết luận rút ra là cặp nam nữ này đều chẳng phải hạng tốt lành gì. Giang Vịnh Ân tuy bề ngoài trông rất anh khí, nhưng rốt cuộc vẫn là đàn bà, thủ đoạn và cục diện không lớn, bất quá chỉ hy vọng Chử Hiếu Trung che giấu phần nào về phía nhà họ Chương, để Tống Thiên Diệu và Lợi Khang va chạm một phen với công ty Bờ Biển Châu Âu.

Còn Chử Hiếu Trung rõ ràng có thủ đoạn cao hơn Giang Vịnh Ân - cô thư ký này không chỉ một bậc, thẳng thắn nói với mình về tình hình nhà họ Chương, thậm chí còn dùng giọng điệu ngưỡng mộ để miêu tả đối phương. Nếu mình là một thanh niên tuổi trẻ khí thịnh lại được lão bản tin tưởng, biết rõ nhà họ Chương lợi hại, e rằng cũng sẽ không nhịn được mà nảy sinh ý định giao đấu với đối phương, giúp Chử Hiếu Tín ra oai một phen.

Nếu Chử Hiếu Trung không có câu nói sau đó, Tống Thiên Diệu thực sự đã bị những lời nhảm nhí như "tam hổ nhất bưu", "khí tượng gia chủ? từ miệng gã này dọa cho một phen. Dù sao trong những năm 40-50, các đại tiểu gia tộc thương nhân Hoa kiều ở Hồng Kông cũng có đến hàng chục hàng trăm, thêm vào đó là một đám phú thương cự giả từ Thượng Hải đến, trong đó thực sự có thể có những nhân vật mà ở kiếp trước của Tống Thiên Diệu đã thất bại không ai biết đến, nhưng lúc này vẫn đang như mặt trời giữa trưa.

Nhưng câu nói bổ sung sau đó của Chử Hiếu Trung, rằng cậu của hắn ở cái tuổi này lại bị tứ thiếu gia nhà họ Chương - Chương Ngọc Lương lừa như một kẻ ngốc, điều này khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy Chử Hiếu Trung có dấu hiệu vẽ rắn thêm chân. Đã có cục diện gia chủ, đại hiệu có khí tượng, trong nhà đã mở được mấy công ty, làm ăn chắc chắn ổn định

với những việc kinh doanh chính đáng đã kiếm được đầy túi, còn cần dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy sao?

Hắn Tống Thiên Diệu không nói đến việc có sản nghiệp như nhà họ Chương, dù chỉ có một công ty nhỏ thuộc về mình, cũng sẽ không đi làm những việc không thể lên mặt bàn để hủy hoại danh tiếng của mình trong giới thương nhân.

Ngay cả đạo lý này cũng không hiểu mà còn được người ta gọi là "tam hổ nhất bưu?? Hơn nữa, căn cứ vào lời Chử Hiếu Tín nói Chương Ngọc Lương thường xuyên cùng hắn ra vào chốn ăn chơi, nói chuyện rất hợp, điều này cho thấy Chử Hiếu Trung khen ngợi đối phương đã có phần quá đáng.

- Nhưng Chử Hiếu Trung lại tính toán đúng về ta, là hổ hay mèo, quả thật phải thả mồi thử xem mới biết được. Muốn ta mặc trường sam giả làm thầy bói mù, cũng phải để lão hổ móc mắt ta mua một bài học trước đã.

Tống Thiên Diệu uống cạn bát nước mía thanh hỏa nhuận họng trong bát, dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn gỗ, lẩm bẩm nói.

…

Trên đường núi Thượng Thủy ở Tân Giới.

Trần Thái bị Tể Ngưu Bình ép phải lùi không ngừng, Cao Lão Thành đứng dậy hoạt động tay chân, dường như chuẩn bị tự mình xuống trận, miệng vẫn nói những lời châm chọc lạnh lùng với Trần Thái.

Mà Trần Thái vốn phản ứng đầu óc chậm chạp, dỏng tai nghe lời Cao Lão Thành nói, động tác trên người liền chậm đi một chút, một động tác trượt sang bên cạnh chậm một tích tắc, bị thanh đao võ sĩ Nhật Bản của Tể Ngưu Bình rạch một đường ở sườn trái. May mà công phu nền tảng của hắn đủ sâu,

chỉ chậm một chút, da thịt bị cắt một vết thương dài hai tấc, tuy máu tươi chảy ra nhưng vào thịt không sâu.

Cao Lão Thành cũng giật mình, sau khi Trần Thái bị thương, mồ hôi lạnh trên trán hắn cũng toát ra, cũng biết Trần Thái vừa rồi vì phân tâm nghe mình nói chuyện nên tránh chậm đi một chút, cắn môi vén vạt áo sơ mi lên, rút thanh rìu cán ngắn còn lại ở thắt lưng ra định xuống trận.

Không ngờ Trần Thái bị thương lùi lại hai bước, nắm rìu chuyển sang tay trái, tay phải của mình lau một cái chỗ vết thương đẫm máu, đưa lên trước mắt nhìn một cái, đột nhiên ném thanh rìu ở tay trái về phía mặt Tể Ngưu Bình đối diện!

Khoảng cách giữa hai người chỉ hai ba bước, thanh rìu chớp mắt đã đến trước mặt Tể Ngưu Bình, Tể Ngưu Bình hai tay nắm đao, dựng thân đao trước người, dùng thân đao để gạt bay thanh rìu này, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc Trần Thái xoay người bỏ chạy, gã bên cạnh kia sẽ đến giao đấu với mình.

Ngay cả Cao Lão Thành cũng cảm thấy Trần Thái ném rìu về phía đối phương là chuẩn bị rút lui bỏ chạy, bản thân hắn đã chuẩn bị bước chân đi ngăn cản Tể Ngưu Bình.

Chương 158. Con đường giang hồ là… (2)

Nhưng Trần Thái lại vượt ngoài dự đoán của hai người, rìu vừa ra tay, Trần Thái liền một bước nhảy vọt thẳng đến trước mặt Tể Ngưu Bình! Sau khi Tể Ngưu Bình dùng thân đao gạt cây rìu đó, chưa kịp đưa đao về vị trí cũ, Trần Thái đã đến trước mặt hắn, tay trái thò ra nắm lấy phần dưới cùng của chuôi đao võ sĩ, tay phải nắm chặt đấm thẳng vào bụng dưới đối phương!

Phản ứng của Tể Ngưu Bình cũng cực kỳ nhanh, hai tay nắm chặt chuôi đao không để Trần Thái đoạt đao, thân thể lại xoay sang một bên, tránh cú đấm này của Trần Thái, đồng thời một chân đầu gối húc thẳng vào háng Trần Thái!

Trần Thái hai chân hơi cong, lúc này chân phải đưa ra đón đỡ, dùng đùi mình chặn cú húc đầu gối này, đồng thời nắm đấm phải đã lại giơ lên, tư thế như muốn tiếp tục đánh về phía Tể Ngưu Bình, lúc này Tể Ngưu Bình vì hai người đã đứng sát nhau, chỉ có thể từ hai tay cầm đao chuyển thành một tay cầm đao, dùng tay trái để đỡ nắm đấm phải của Trần Thái.

Bốp!

Một tiếng giòn tan, nắm đấm phải của Trần Thái đập vào lòng bàn tay Tể Ngưu Bình! Tể Ngưu Bình còn chưa kịp phản ứng vì sao cú đấm này lực đạo quá yếu thì cái đầu của Trần Thái đã húc về phía sống mũi hắn!

Tể Ngưu Bình vội vàng lùi lại né tránh, nhưng phát hiện thanh đao võ sĩ trong tay phải đã bị Trần Thái dùng sức đoạt

lấy trong khoảnh khắc mình rút lui, hơn nữa Trần Thái vừa được đao trong tay liền xoay cổ tay một cái! Thân đao vẽ nên nửa đóa hoa đao lấp lánh! Trên người Tể Ngưu Bình đang lùi lại từ bụng dưới bên phải đến vai trái - xoẹt- một tiếng mở ra một vết thương to lớn!

Khiến Cao Lão Thành đứng bên cạnh nhìn đến ngây người, đây còn là Trần Thái vừa rồi bị Tể Ngưu Bình ép phải liên tục lùi lại, thậm chí đầu óc không thể phân tâm sao? Nắm đấm phải, cú húc đầu đều là hư chiêu, ép đối phương lùi lại đoạt đao mới là sát chiêu, có thể trong lúc giao thủ liên tiếp dùng hai hư chiêu lừa Tể Ngưu Bình mắc kế, Cao Lão Thành thậm chí bây giờ đã nghi ngờ nhát đao Trần Thái trúng phải có phải cũng là giả vờ hay không.

Thanh đao võ sĩ chuôi dài này, người thường có lẽ phải dùng hai tay nắm trước ngực, nhưng trong tay Trần Thái thân hình cao lớn lại giống như ngắn đi một đoạn, một tay nắm chặt chuôi đao võ sĩ, chỉ lưỡi đao sắc bén về phía Tể Ngưu Bình đối diện đang đẫm máu từ ngực đến bụng, trên mặt là vẻ tức giận và hung ác chỉ có sau khi thoát chết:

- Ta bảo ngươi quỳ xuống! Quỳ xuống!

- Khốn nạn, may mắn đâm trúng đại ca ngươi một đao đã giả vờ ác? Hừ! Đao Nhật Bản cũng không biết cầm, còn học ta dùng đao?

Tể Ngưu Bình rút ra một con dao ngắn từ sau lưng, khinh miệt mắng Trần Thái.

Nhát đao hắn trúng phải trông có vẻ đáng sợ, thực ra vết thương rất nông, chỉ là miệng vết thương quá dài, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ áo trước ngực trông có vẻ thương thế nghiêm trọng, thực tế không khác biệt quá lớn so với vết đao trên người Trần Thái.

- Ta không biết cầm đao? Ta năm tuổi đã cùng…

Trần Thái đầu óc quá đơn giản, Tể Ngưu Bình chế nhạo hắn, hắn lại coi là thật, còn định mở miệng trả lời đối phương, lúc này một tên thủ hạ của Tể Ngưu Bình giải quyết xong đối thủ, vòng ra sau lưng Trần Thái, cầm cái dũa tam giác đâm về phía lưng dưới Trần Thái!

Trần Thái nghe thấy tiếng bước chân phía sau, hai chân không động đậy, thân trên xoay nửa vòng, một tay nắm chặt đao võ sĩ Nhật Bản một động tác vung ngược lên! Lưỡi đao sáng loáng chém đứt cổ tay tên thủ hạ đang cầm cái dũa tam giác!

- Ah!

Đối phương còn chưa kịp kêu thảm, Trần Thái đã bị bàn tay đứt lìa và máu tươi phun ra làm hoảng sợ! Kêu lên trước.

Sau đó liền "ọe? một tiếng, thân trên cúi xuống, đối diện tên thủ hạ của Thủy Phòng đang ôm cổ tay đứt lìa vật vã kêu thảm trên mặt đất, nôn hết bữa sáng ra!

Tể Ngưu Bình khi Trần Thái xoay người chém đứt tay thủ hạ mình, lại dứt khoát xoay người chạy về phía sau! Tiếng kêu hoảng sợ của Trần Thái cũng không thể khiến hắn liều mạng xông lên thêm lần nữa.

- Chém người vài lần là quen thôi.

Cao Lão Thành bước tới vỗ vai Trần Thái:

- Ta giúp ngươi đưa tên đó lên đường.

Cao Lão Thành tay cầm một cây búa nhanh chóng đuổi theo Tạng Ngưu Bình. Chỉ cách vài chục mét, hắn đã đuổi kịp phía sau Tạng Ngưu Bình. Tạng Ngưu Bình bất đắc dĩ quay người, cầm dao ngắn đỡ cây búa của Cao Lão Thành, một lòng muốn tìm cơ hội trốn trước.

Động tác của Cao Lão Thành nhanh nhẹn hơn Trần Thái nhiều. Cây búa chém ngang về phía cổ Tạng Ngưu Bình, thu hút sự chú ý của hắn, chân trái đã đá cực nhanh vào háng đối phương. Tạng Ngưu Bình biết đối phương ra chân, nhưng vì tốc độ quá nhanh nên không tránh kịp, trơ mắt nhìn chân đối phương đá vào háng mình!

Bị đá trúng háng, Tạng Ngưu Bình kêu thảm một tiếng, cơ thể theo bản năng cong về phía trước! Cổ tay Cao Lão Thành cầm búa lật một cái, cú chém ngang giả biến thành chém dọc, lưỡi búa mang theo tiếng gió chém chắc chắn vào gáy đối phương đã lộ ra!

Chỉ giao đấu ba năm chiêu, Tạng Ngưu Bình vừa mới ép Trần Thái chật vật, đã bị Cao Lão Thành dễ dàng chém vỡ sọ bằng cây búa. Hai chân mềm nhũn, quỳ trước mặt Cao Lão Thành, năm giác quan từ từ rỉ máu tươi ra ngoài, thi thể lắc lư vài cái, cuối cùng ngã sấp xuống đất.

Rút búa ra khỏi gáy đối phương, lau sạch vết máu trên quần áo Tạng Ngưu Bình rồi cất vào thắt lưng, Cao Lão Thành đi về phía xe chở dầu, chỉ dùng quyền cước đánh ngã mấy tên thành viên Thủy Phòng còn đang ngoan cố chống cự, để thủ hạ của mình từ từ xử lý. Hắn đi đến trước mặt Trần Thái đang nôn mửa tối tăm mặt mũi:

- Về ta sẽ nói với mọi người, tên này do ngươi giải quyết. Nhặt dao lên, tiễn mấy tên kia lên đường luôn, rồi ném vào rừng cây bên cạnh. Hôm nay ta chỉ dẫn đường cho ngươi thôi, sau này con đường giang hồ là lên mây xanh hay không về được, phải dựa vào chính ngươi mà đi.

Chương 159. Tửu sắc khó cưỡng (1)

- A Diệu… Tống thư ký, hôm nay rảnh rỗi đến uống trà?

Ngô Kim Lương, người quản lý của Lục Vũ trà lâu thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện ở cửa trà lâu, mặt mày hớn hở đón tiếp:

- Nửa tháng không gặp, Tống thư ký xuân phong đắc ý, hôm nay uống trà gì? Chỗ cũ?

- Cứ chỗ cũ đi, một ấm Phổ Nhĩ, ta vẫn có việc nhờ Lương ca giúp đỡ.

Tống Thiên Diệu cười nói với Ngô Kim Lương.

Dẫn Tống Thiên Diệu lên phòng riêng tầng hai, gọi tiểu nhị trà lâu mang lên Phổ Nhĩ mười năm và vài món điểm tâm, Ngô Kim Lương tự tay bày biện bộ trà cụ trước mặt Tống Thiên Diệu, miệng hỏi:

- Chỉ cần ngươi nói một tiếng, cần gì khách sáo, có việc gì cần ta làm?

- Lương ca có biết, trong người Triều Châu có ai mở tiệm kẹo tự làm tự bán không?

Tống Thiên Diệu nhìn Ngô Kim Lương bày biện trà cụ trước mặt mình, mở miệng hỏi.

Ngô Kim Lương không cần suy nghĩ, lập tức nói:

- Đương nhiên biết, Quảng Đông sản xuất đường, làm ăn bán kẹo tự nhiên nhiều, ta biết có hơn mười tiệm kẹo kiểu trước tiệm sau nhà như Tống thư ký nói.

Nói xong, đẩy chén trà về phía Tống Thiên Diệu:

- Mời uống trà.

- Ta muốn ủy thác làm một lô kẹo thuốc, nên đến hỏi Lương ca, có tiệm nào Lương ca biết, do người Triều Châu chúng ta tự mở, đáng tin cậy hơn một chút không.

Tống Thiên Diệu nâng chén trà uống một hơi cạn, cười nói với Ngô Kim Lương.

Ngô Kim Lương mặt mày hớn hở:

- Vậy đa tạ Tống thư ký quan tâm, ngươi cứ từ từ uống trà, ta giúp ngươi đi chạy chân một chút. Hỏi thêm một câu, lô kẹo này số lượng bao nhiêu?

Tống Thiên Diệu đặt chén trà xuống, tính toán lô thuốc trừ giun sơn đậu trị giá 300.000 đô la Hồng Kông trong kho của Lợi Khang. Với giá mua vào 1.200 đô la Hồng Kông một kg, tương đương 250 kg. Tên Chương Ngọc Lương này chơi thật sự rất cao, rõ ràng dùng con số 250 để chế giễu một cách kín đáo ông chủ Chử Hiếu Tín:

- Tạm thời ta chưa biết cần làm bao nhiêu viên kẹo, nhưng tôi biết ít nhất cần dùng 2.500 kg đường để làm.

- Đa tạ Tống thư ký, đa tạ! Hôm nay chi phí của Tống thư ký tại Lục Vũ Trà Lâu, toàn bộ tính vào ta. Ta lập tức đi chạy việc giúp ngài.

Ngô Kim Lương nhận được con số này, gần như nhảy bổ khỏi chỗ ngồi, xoay người chạy ra ngoài phòng.

Có được con số này, Ngô Kim Lương có thể thuận lợi tứ bề giữa hơn chục cửa hàng kẹo do người Triều Châu mở. Ai cho hắn nhiều lợi ích hơn, tự nhiên hắn sẽ đưa người đó đến gặp Tống Thiên Diệu, đây là Tống Thiên Diệu chủ động giúp hắn mang cơ hội kinh doanh đến tận cửa.

Tống Thiên Diệu đang tính kế biến lô thuốc trừ giun Santonin trong kho hàng Lợi Khang thành thuốc tẩy giun ngọt. Thuốc trừ giun Santonin tuy độc tính thấp, nhưng lại là loại thuốc trừ giun hiệu quả nhất thế giới vào những năm 50. Thuốc trừ giun trên kệ các hiệu thuốc tây ở Hồng Kông cơ bản đều lấy Santonin tố chiết xuất từ Santonin làm chủ yếu, phần lớn là liều đơn 0,2g, một số ít là liều đơn 0,5g, và giá cả rất đắt đỏ. Loại thuốc trừ giun Santonin 0,2g sản xuất tại Mỹ mà Tống Thiên Diệu bảo mẹ già đi mua, một lọ 50 viên, giá bán 57 đô la Hồng Kông, đã là thuốc trừ giun Santonin rẻ nhất toàn Hồng Kông. Ngoài người nước ngoài ở Hồng Kông coi loại thuốc trừ giun này là thuốc thường dùng trong nhà, cơ bản không có người Trung Quốc nào mua, không phải không muốn mua, mà là mua không nổi.

Còn về thuốc tẩy giun ngọt, hiện nay một số nước phát triển phương Tây thậm chí vài hiệu thuốc tây ở Hồng Kông đã có loại sản phẩm nửa kẹo nửa thuốc này, nhóm đối tượng chính là trẻ em, nhưng giá bán đắt gấp gần hai lần so với thuốc trừ giun Santonin thông thường. Bởi vì hiện tại chỉ có một công ty là Công ty Charles Pfizer của Mỹ sản xuất loại thuốc tẩy giun ngọt này, đúng vậy, chính là công ty dược phẩm sản xuất thuốc nam dược Viagra mà Tống Thiên Diệu biết ở kiếp trước.

Santonin tuy công hiệu mạnh mẽ, nhưng vị đắng không kém hoàng liên, trẻ em phương Tây rất ít người sẵn lòng uống loại thuốc trừ giun cực đắng này. Vì vậy công ty Pfizer trộn Santonin với kẹo, giảm thành phần Santonin, thêm đường trái cây tăng độ ngọt, hoàn toàn thay đổi vị đắng khó nuốt của thuốc trừ giun Santonin, ăn vào ngọt ngào như kẹo. Đồng thời làm thành hình tháp hoa, thay đổi hình dáng cứng nhắc của thuốc, trông đáng yêu hơn. Vừa ra mắt, lập tức được hoan

nghênh, trẻ em vì muốn ăn loại kẹo này mà nhớ uống thuốc định kỳ còn rõ hơn cả bố mẹ.

Còn lý do giá cao gấp đôi, là vì công ty Pfizer hợp tác với một nhà sản xuất kẹo bơ cứng Canada, sử dụng kẹo bơ cứng hạnh nhân có chi phí cao, phù hợp với khẩu vị trẻ em phương Tây hơn nhưng phụ liệu giá đắt đỏ.

Thuốc tẩy giun ngọt trừ giun do công ty Pfizer sản xuất đặt trên kệ hàng của vài hiệu thuốc tây ở Hồng Kông, giá bán một lọ là 125 đô la Hồng Kông, chứa 12 viên kẹo hình tháp hoa, vừa đủ đáp ứng nhu cầu thuốc trừ giun một năm cho một đứa trẻ. 125 đô la Hồng Kông, còn cao hơn cả tiền lương một tháng mà đa số người nghèo Hồng Kông kiếm được.

Nói thẳng ra, loại kẹo tháp hoa này thực tế không có gì là kỹ thuật cao. Nghiền nát toàn bộ thuốc trừ giun trong kho thành bột, tìm một xưởng chế biến kẹo quy mô nhỏ, thiết kế hình dáng trên bảng đường lạnh, chỉ cần đủ nhiều đường cát hoặc đường trái cây làm phụ liệu, đủ thiết bị và nhân công, một ngày có thể sản xuất được vài chục đến hàng trăm kg.

Lấy ra một nửa số thuốc để làm từ thiện, quyên tặng đi, giúp ông chủ của mình kiếm chút danh tiếng là người tốt, tiện thể quảng bá hiệu quả của loại kẹo tháp này. Nửa còn lại định giá và đóng gói sao cho người nghèo cũng có thể chấp nhận được để bán. Thuốc tẩy giun ba trăm nghìn cuối cùng có lẽ vẫn kiếm được vài chục nghìn.

Chương 160. Tửu sắc khó cưỡng (2)

Tống Thiên Diệu nhẹ nhàng xoay xoay chén trà trong tay, thực ra tất cả những gì hắn đang làm bây giờ, dù là Thạch Trí Ích hay kẹo tháp, đều là để giúp Chử Hiếu Tín đứng vững chân ở Hồng Kông này. Tuy lúc này Chử Hiếu Tín có lá cờ lớn của nhà họ Chử che chở, nhưng rốt cuộc chữ Chử đó vẫn không phải là Chử Hiếu Tín. Một khi Chử Diệu Tông ngã xuống, Chử Hiếu Tín lúc đó sẽ lộ nguyên hình. Muốn mượn thế, bản thân Tống Thiên Diệu chỉ có thể đưa Chử Hiếu Tín lên một vị trí đủ cao trước, sau đó mới có đủ tư cách để mượn thế.

- Cộc cộc.

Cửa phòng bị gõ nhẹ từ bên ngoài, Tống Thiên Diệu khóe miệng nhếch lên, hắn tưởng vẫn là cô gái đến đánh đàn tỳ bà cho hắn lúc trước:

- Vào đi.

Cửa phòng mở ra, một người phụ nữ trẻ mặc áo hoa nhỏ, chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, ôm cây đàn tỳ bà đứng ở cửa, lịch sự hỏi:

- Thưa tiên sinh, ngài có muốn nghe nhạc không?

- Trước đây có một cô bé khoảng mười lăm mười sáu tuổi, sao hôm nay không thấy?

Tống Thiên Diệu thấy người ở cửa không phải cô gái đã liên tục hai lần đàn hát cho mình trước đây, liền hỏi một câu.

- Thưa tiên sinh, ta mới đến Lục Vũ trà lâu bán hát hôm qua, chuyện trước đây không rõ lắm.

Người phụ nữ không nhận được phản hồi của Tống Thiên Diệu, không dám bước vào phòng, chỉ có thể đứng ngoài cửa phòng trả lời.

Tống Thiên Diệu lấy ra năm đồng đặt lên bàn, lắc đầu:

- Không cần đâu, số tiền này coi như tôi đã nghe ngươi đàn một khúc. Khi ngươi xuống lầu nếu thấy một cô gái khoảng mười lăm mười sáu tuổi, bảo cô ta lên lầu đàn nhé.

Người phụ nữ đứng ở cửa ngẩn người vài giây, cô ta ôm chặt cây đàn tỳ bà trước ngực, rụt rè bước đến lấy tiền, rồi nhanh chóng lùi về cửa. Từ đầu đến cuối, đôi mắt cảnh giác nhìn Tống Thiên Diệu, sau khi xác định Tống Thiên Diệu không có ác ý, mới cúi người hành lễ với Tống Thiên Diệu ở cửa:

- Đa tạ tiên sinh.

Nói xong, nàng định đóng cửa quay đi, nhưng lại do dự một chút, nói với Tống Thiên Diệu:

- Thưa tiên sinh, cô gái ngài nói đã được sư phụ dẫn đi, sau này sẽ không quay lại nữa.

- Là đến một lầu trà khác biểu diễn sao?

Tống Thiên Diệu hỏi qua loa.

- Tôi cũng không biết.

Người phụ nữ thấy trên mặt Tống Thiên Diệu dường như không có vẻ thất vọng và khao khát mà nàng ta muốn thấy, hơi thất vọng nói xong bốn chữ, rồi giúp Tống Thiên Diệu đóng cửa phòng từ bên ngoài, nhanh chóng rời đi.

Tống Thiên Diệu thậm chí còn không nhìn đối phương một cái, càng không phân tích bốn chữ kia của nàng ta là thật hay giả. Nhắm mắt lại, khẽ ngâm nga hai câu lời hát của cô gái đánh đàn tỳ bà:

- Người hát khúc, không hỏi sự thật giả, chỉ lấy một đoạn chân tình… Hư đạo nhân sinh quy khứ hảo, thùy tri một sự nan song đắc, kế tòng kim, giai hội kỷ hà thì, trường tương ức.

Không biết đã qua bao lâu, giọng của Ngô Kim Lương từ cầu thang đã vọng lên:

- Tống thư ký, người tôi đã giúp ngài tìm được rồi!

…

Đã qua trưa, hội quán Mai Khanh ở Tây Doanh Bàn, Hồng Kông, Trần Thái ngồi lúng túng ở vị trí chủ tọa của một bàn tiệc trong phòng riêng, hai bên trái phải mỗi bên có một cô gái tiếp rượu nhiều nhất là mười bảy mười tám tuổi ngồi cạnh. Hai cô gái tiếp rượu ôm lấy hai cánh tay của Trần Thái, cười duyên. Cô bên trái giúp Trần Thái cầm ly rượu mớm rượu, cô bên phải thì giúp Trần Thái gắp thức ăn, còn thành thạo hơn cả Trần Thái tự dùng hai tay ăn uống.

- Hôm nay Thái ca chia đều tất cả lợi lộc cho huynh đệ, thật là hào sảng! Các huynh đệ, chúng ta cùng kính Thái ca một chén như thế nào?

Một gã đàn ông ngồi đối diện Trần Thái, lúc này tay áo sơ mi xắn cao, để lộ hình xăm trên cánh tay và ngực, hưng phấn giơ ly nói.

Trên bàn tiệc lớn này, ngoài Trần Thái và hai người phụ nữ ra, còn có hơn hai mươi người của Phúc Nghĩa Hưng, tất cả đều là thuộc hạ hôm nay cùng Cao Lão Thành và Trần Thái đi Tân Giới làm chuyện giết người cướp của, trừ Cao Lão Thành

đi xử lý xe dầu lậu không có mặt, những người khác dù bị thương cũng đều băng bó vết thương đến dự.

Trần Thái cứng nhắc nâng ly rượu do người phụ nữ bên cạnh đưa tới, không biết nói gì với những người trước mặt, chỉ có thể nhe răng cười, uống cạn ly rượu trắng.

Những người khác hò reo tán thưởng, cũng cùng Trần Thái uống cạn ly rượu.

Trần Thái uống một ly rượu trắng vào bụng, mặt đã hơi đỏ lên.

- Thái ca, võ công của ngươi thật là lợi hại! Tuổi lại còn trẻ! Ta thấy hơn hai mươi tuổi, ngươi nhất định sẽ đánh ra danh tiếng Hồng Côn! Nhưng Thái ca có thể đánh, uống rượu thì kém hơn, chi bằng uống từ từ, đừng để bị sặc.

Một tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng nói sau khi Trần Thái ngồi xuống.

Một thành viên khác lên tiếng:

- Ta thấy Thái ca tương lai nhất định là Song Hoa Hồng Côn, giống như Thành ca vậy! Tên khốn này dám thách Thái ca uống rượu? Thái ca, chi bằng đấu với hắn ba chén, ta nhất định ủng hộ ngươi, ngươi uống không nổi ta sẽ uống thay!

Một đám người nhiệt tình mời rượu, Trần Thái lại không biết từ chối, bữa tiệc chưa qua nửa, bốn vò rượu hai cân đã bị uống sạch, mặt Trần Thái đỏ bừng vì rượu, trợn mắt nhìn những người trên bàn lúc này đã say khướt nhưng vẫn không ngừng tỏ thiện ý với mình, tay trái đặt lên vai cô nương, tay phải lắc lư nâng ly rượu, đã không còn vẻ lúng túng như trước, khuôn mặt chất phác lúc này có vài phần hung hãn, lời nói đã có phần không rõ, vẫn hô:

- Đến đây, ai bảo ta kém rượu! Đấu thêm vài chén nữa!

Một đám người trên bàn rượu đều liên tục nhận thua, Trần Thái nhe răng cười lớn, phóng túng ngông cuồng.

Lúc này Cao Lão Thành đi vào từ bên ngoài phòng, tay cầm một xấp phong bì, đẩy cô nương bên trái Trần Thái ra, tự mình kéo một cái ghế ngồi bên cạnh Trần Thái, đưa phong bì trên cùng cho Trần Thái:

- Hàng đã được chất lên tàu ra biển, đây là phần của ngươi, A Thái.

Chương 161. Tửu sắc khó cưỡng (3)

Trần Thái trợn mắt mở phong bì ra, bên trong là một xấp mỏng tiền giấy một trăm đô la Hồng Kông, cộng lại khoảng hơn một ngàn đồng, khiến cơn say của Trần Thái cũng tỉnh đi vài phần, hắn nắm xấp tiền có chút ngẩn ngơ, vài giây sau mới nhìn về phía Cao Lão Thành đang gắp thức ăn:

- Không phải… không phải nói, chia đều cho những huynh đệ này, sao ta lại có nhiều như vậy?

- Đây chính là số tiền sau khi chia đều, cả xe lẫn hàng lên tàu, tổng cộng ba mươi mốt ngàn đồng, hơn hai mươi huynh đệ cùng với ngươi và ta, mỗi người chia đều một ngàn ba trăm đồng.

Cao Lão Thành cho một miếng bánh cuốn trăm hoa vào miệng nói.

- Một ngàn ba trăm đồng? Nhiều vậy sao?

Tay Trần Thái cầm tiền có chút run rẩy, từ nhỏ đến lớn, dù là ở nông thôn đại lục, hay sau khi đến Cửu Long, hắn chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy.

Cao Lão Thành một tay kẹp điếu thuốc, một tay cầm đũa, nói với giọng thờ ơ:

- Tiền kiếm được bằng mạng sống đương nhiên nhiều, nhưng chuyện hôm nay không phải thường xuyên làm đâu. Ra giang hồ cuối cùng vẫn phải lấy hòa làm quý, chỉ là cho ngươi biết, ra giang hồ không chỉ có bắt nạt khuân vác ở bến tàu kiếm chút tiền lẻ, trên giang hồ còn nhiều cách kiếm tiền lớn

lắm, giống như hôm nay ăn cướp của cướp, cũng không phải muốn ăn là ăn đâu. Chúng ta ăn hàng của chữ Hòa, nhưng không đụng đến hàng của Triều bang, bởi vì Phúc Nghĩa Hưng chúng ta cũng là một phần của Triều bang. Chiều nay đến bến tàu Trung Hoàn, ta sẽ dạy ngươi ngoài ăn cướp của cướp, làm thế nào để làm ăn chính đáng ở bến tàu, để công nhân bắt đầu làm việc.

- Bữa cơm hôm nay để tôi mời.

Trần Thái đã không còn nghe thấy Cao Lão Thành nói gì nữa, tay nắm chặt xấp tiền bỗng nhiên xúc động nói một câu.

Những huynh đệ khác trên bàn đã bắt đầu cúi đầu đếm phần tiền của mình, không còn tâm trí nịnh bợ Trần Thái, chỉ có Cao Lão Thành vỗ vai Trần Thái:

- Bữa cơm này tính của ta, hội quán là do huynh đệ hoàng chỉ của ta mở, ta ăn ở đây không cần trả tiền, ngươi giữ số tiền này bên mình đi, huống hồ số tiền này còn chưa đủ trả cho bữa cơm này, hai cô gái xinh đẹp bên cạnh ngươi lát nữa sẽ đi cùng ngươi, nếu ngươi thích thì tùy ý thưởng cho họ hai trăm đồng là được.

Trần Thái nhìn hai cô gái có khuôn mặt ngọt ngào, không chắc chắn chỉ vào mũi mình:

- Tôi? Dẫn họ đi? Đi là sao? Hai trăm đồng?

- Thôi, lát nữa ngươi cứ đi với hai cô gái này là được, sau này tự nhiên sẽ hiểu, ngươi không thích thưởng cho họ cũng không sao, cầm tiền về nhà cho cha mẹ.

Cao Lão Thành bị dáng vẻ say sưa của Trần Thái chọc cười, mở miệng nói.

Trần Thái gật đầu mạnh:

- Mẹ ta chắc chắn sẽ vui khi tôi kiếm được nhiều tiền như vậy.

- A Thái, hôm nay ta dạy ngươi ra tay là dưới danh nghĩa Phúc Nghĩa Hưng, từ ngày mai trở đi, sẽ là chuyện của ngươi, trước đây Tống thư ký không muốn ngươi gia nhập Phúc Nghĩa Hưng, nên ta cũng không mở miệng nói thu nhận ngươi, nhưng ra giang hồ, cuối cùng cũng phải có tự đầu làm chiêu bài, ngươi muốn tìm một tự đầu lớn, hay gia nhập một tự đầu nhỏ?

Cao Lão Thành xoay đũa linh hoạt, hỏi Trần Thái.

Trần Thái lắc đầu không hiểu:

- Ta không hiểu Thành ca đang nói gì? Cái quỷ gì là tự đầu lớn tự đầu nhỏ?

- Tự đầu lớn, giống như Phúc Nghĩa Hưng vậy, đông người thế lớn, nhưng rất khó nổi bật, ta mười lăm tuổi gia nhập Phúc Nghĩa Hưng, bây giờ hai mươi bảy tuổi mới đánh đến vị trí hôm nay. Tự đầu nhỏ, đương nhiên là thế lực rất yếu, miễn cưỡng kiếm đủ cơm ăn, nhưng nếu ngươi đủ lợi hại, ở tự đầu nhỏ dễ nổi danh hơn. Hôm nay ta dẫn ngươi đến hội quán Mai Khanh ăn cơm, cũng muốn giới thiệu ngươi với huynh đệ hoàng chỉ này của ta, hắn là bạch chỉ phiến của tự đầu nhỏ Hòa Quần Anh, đầu óc tỉnh táo, biết làm vài việc làm ăn, nhưng thế lực tự đầu quá yếu, cả tự đầu cộng lại không đến năm trăm người, nếu không phải có danh tiếng của ta đặt ở đây, e rằng ngày nào cũng có các bang hội khác đến thu bảo kê.

Cao Lão Thành nói:

- Nếu ngươi có hứng thú gia nhập tự đầu, huynh đệ hoàng chỉ này của ta không thiếu tiền, dưới tay chỉ thiếu những huynh đệ biết đánh đủ ác, ta đã kể lại chuyện hôm nay cho hắn

nghe, hắn nói với ta, chỉ cần ngươi không chê danh tiếng Hòa Quần Anh quá nhỏ, sẵn lòng bái dưới trướng hắn, hắn sẵn lòng lấy một đường dây vận chuyển hàng làm lễ vật bái sư cho ngươi làm đệ đệ, mỗi tháng thu nhập trừ đi chi phí cho đàn em và hàng hóa, ít nhất cũng kiếm được con số này.

Cao Lão Thành nói đến cuối cùng, giơ hai ngón tay với Trần Thái.

- Hai ngàn đồng?

Trần Thái mở miệng hỏi.

Cao Lão Thành lắc lắc hai ngón tay đang dựng lên:

- A Thái, ngươi cũng quá coi thường bản thân mình, và coi thường ta rồi. Cao Lão Thành ta dù sao cũng có chút danh tiếng, hai ngàn đồng không đáng để ta mở miệng, phải là hai vạn đồng. Nhưng không vội, ngươi nên bàn bạc với Tống thư ký trước, có lẽ Tống thư ký có sắp xếp khác cho ngươi.

Trần Thái hai tay nắm chặt, các khớp xương kêu lên răng rắc:

- Không cần bàn với Diệu ca, ta sẵn lòng bái!

- Vẫn nên bàn bạc một chút thì tốt hơn.

Cao Lão Thành thản nhiên nói:

- Có lẽ Tống thư ký có thể sắp xếp cho ngươi làm những việc kiếm được nhiều tiền hơn.

Thấy Cao Lão Thành kiên quyết, Trần Thái trước tiên nhìn hai cô gái xinh đẹp bên cạnh, rồi cúi đầu thở dài một hơi, như tự nói với mình:

- Diệu ca bảo ta đi học lái xe, lái xe quỷ gì mà một tháng kiếm đủ hai vạn…

Chương 162. Kẹo tháp hoa (1)

- Vị này là ông chủ tiệm kẹo Trần Ký, Trần Khánh Văn, còn vị này là Tống thư ký của Lợi Khang, Tống Thiên Diệu. Mọi người đều là người Triều Châu cả.

Ngô Kim Lương dẫn một người đàn ông trung niên ăn mặc giản dị sạch sẽ vào phòng riêng, giới thiệu cho hai bên xong thì rút lui.

Trần Khánh Văn trông khoảng hơn 40 tuổi, tuy vẻ mặt có phần già dặn, ăn mặc giản dị, nhưng không giống kiểu người tinh ranh luồn cúi vì làm ăn, mà giống một chưởng quầy cửa hàng cũ theo lối cũ, an phận thủ thường. Chưa mở miệng đã cười, cũng không đợi Tống Thiên Diệu hỏi, tự mình chủ động nói:

- Tống thư ký, nghe Lương ca nói ngài muốn làm một mẻ kẹo? Ta là người Triều Châu, từ 15 tuổi đã bắt đầu làm học đồ ở một tiệm kẹo ở Quảng Châu, năm 32 đến Hồng Kông mở một cửa hàng bán kẹo ở Tây Hoàn, trừ khi quân Nhật xâm lược, ta đóng cửa tiệm chạy về nội địa trốn mấy năm, đến nay đã làm kẹo ở Tây Hoàn đúng 15 năm rồi. Dù là kẹo nước trái cây, kẹo sữa, kẹo ho, hay kẹo ngậm kiểu Tây mà người nước ngoài thích, ta đều biết làm. Đến vội vàng nên đây là vài loại kẹo tự làm trong tiệm của ta, mời Tống thư ký nếm thử.

Nói xong, Trần Khánh Văn mở gói giấy đỏ bên cạnh ra, bên trong là một gói nhỏ kẹo tròn đủ màu sắc, không có bao bì, chỉ gói trực tiếp trong giấy.

- Trần lão bản ngay cả kẹo Tây cũng biết làm, sao đến giờ vẫn chỉ có một cửa hàng, kẹo Tây rất lãi, các công tử tiểu thư nhà giàu hẳn đều rất thích ăn chứ.

Tống Thiên Diệu đưa tay nhặt một viên kẹo sữa màu trắng sữa bỏ vào miệng nếm thử, viên kẹo này khi cầm trên tay cảm giác như kẹo cứng, nhưng khi vào miệng lại mềm ra, mềm mịn thơm ngọt, độ ngọt không quá cao, mang hương vị sữa:

- Ta muốn làm một mẻ kẹo sữa, kẹo sữa là làm từ sữa bò, hay là sữa dê?

Trần Khánh Văn xoa tay cười cười, chỉ vào một viên kẹo hơi vàng nhạt:

- Viên ngài vừa nếm là loại kẹo sữa đắt nhất bán trong tiệm, được làm từ sữa bò tươi cùng với đường cát trắng hảo hạng vận chuyển từ đảo Java, nấu ở nhiệt độ cao. Kẹo sữa rẻ tiền đều dùng bột sữa do công ty sữa địa phương sản xuất kết hợp với đường thô Thái Lan, thêm nước nấu rồi làm lạnh đông cứng thành hình, chính là loại kẹo sữa màu vàng nhạt này, giá chỉ bằng một nửa.

Nhổ viên kẹo sữa trong miệng ra, súc miệng bằng trà, Tống Thiên Diệu lại bỏ viên kẹo sữa rẻ tiền này vào miệng, vừa vào miệng đã cảm thấy ngọt ngấy, hơn nữa không có cảm giác mềm mịn như lúc trước, cứng cứng đè lên lưỡi, khẽ cắn một cái bằng răng, đã vỡ ra thành vài mảnh nhỏ.

- Loại kẹo sữa rẻ tiền này bán trong tiệm bao nhiêu tiền?

Tống Thiên Diệu nhổ kẹo ra rồi hỏi Trần Khánh Văn.

- Bốn đồng một cân, đủ số đủ cân.

Trần Khánh Văn nói.

- Một ngày bán mười cân, một năm trôi qua, Trần lão bản cũng kiếm được nhiều đấy chứ.

Tống Thiên Diệu nhìn Trần Khánh Văn cười nói.

Trần Khánh Văn tự giễu cười:

- Tống thư ký, ngoài dịp Tết có thể bán được nhiều hơn, bình thường vận khí tốt, mỗi tháng kiếm được ba năm trăm đồng, đã là tạ ơn trời phật rồi.

- Nếu ta muốn làm 2500 kg loại kẹo sữa rẻ tiền này, thấp nhất bao nhiêu tiền?

- 18.000 đồng.

Trần Khánh Văn lập tức buột miệng đưa ra một con số:

- Đã là giá thấp nhất rồi, Lương ca đã đi hơn chục cửa hàng, hắn biết ta báo giá chắc chắn là thấp nhất, nếu Tống thư ký không tin, ngài có thể tự đi một vòng Hồng Kông, tuyệt đối không ai có giá thấp hơn ta đâu.

- Tôi có 250 kg thuốc viên, cần ngươi nghiền thành bột, trộn vào 2500 kg đường, giống như ngươi cho nước trái cây hoặc phẩm màu vào kẹo vậy, phân phối theo tỷ lệ 1:10, làm kẹo sữa thành hình chóp nhọn hoặc tháp hoa.

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm Trần Khánh Văn:

- Lát nữa ngươi đi với ta đến kho hàng, mang 1 kg thuốc viên về tiệm của ngươi, ngày mai ngươi làm thử 10 kg trước, làm được không?

- Được, được.

Trần Khánh Văn liên tục gật đầu:

- Không cần đến ngày mai đâu, nhà ta một ngày có thể làm được 80 kg, 10 kg chiều nay đã có thể làm xong dễ dàng, đẩy vào tủ lạnh đông một giờ, trước tối là có thể giao cho Tống thư ký rồi.

- Làm tốt lắm, số kẹo sữa còn lại đều để ngươi làm, làm không tốt, Trần lão bản cứ tiếp tục kiếm ba năm trăm đồng mỗi tháng của ngươi đi.

Tống Thiên Diệu hơi ngạc nhiên về Trần Khánh Văn, không ngờ ông chủ tiệm kẹo này lại có cả tủ lạnh, hiện giờ tủ lạnh vẫn chưa phổ biến lắm, chỉ có nhà máy mới mua thiết bị tốn điện như tủ lạnh này.

…

Tống Thiên Diệu và Trần Khánh Văn cùng ăn trưa ở quán trà, sau khi ăn xong liền dẫn Trần Khánh Văn đến kho hàng của Lợi Khang thương hội ở bến tàu Trung Hoàn, lấy ra một túi thuốc tẩy giun Santonin 1 kg do công ty Wheelock nước Anh sản xuất đưa cho Trần Khánh Văn, rồi đi theo Trần Khánh Văn đến tiệm kẹo của hắn ở Tây Doanh Bàn, tận mắt chứng kiến đối phương nghiền những viên thuốc cỡ lớn này thành bột trong phòng chế biến phía sau cửa hàng, lại cẩn thận cân lại trọng lượng bột thuốc này.

Sau đó chỉ thị vợ hắn bắt đầu nấu đường thô theo tỷ lệ bột, đồng thời cho thêm thuốc tẩy giun Santonin và bột sữa này vào, lại bảo con trai đánh khuôn hình tháp hoa trên bảng đường lạnh theo lời dặn của Tống Thiên Diệu, rồi con dâu lần lượt đổ mẻ kẹo sữa đã trộn đều này lên bảng đường lạnh, cuối cùng Trần Khánh Văn tự tay đẩy cả tấm bảng đường lạnh vào tủ lạnh to bằng tủ quần áo đang kêu vo vo, toàn bộ quy trình sản xuất được chia thành nhiều đợt, bốn người nhà họ Trần ai lo việc nấy, động tác nhanh nhẹn, trông quả thật là một tiệm kẹo lâu đời.

Khi mặt trời xế bóng, Trần Khánh Văn và con trai hắn hợp sức bê một hộp kẹo cỡ lớn, bên trong chứa đầy kẹo hình tháp hoa chất thành đống nhỏ, có đến hai ba nghìn viên, hai người

đặt hộp kẹo này lên bàn trước mặt Tống Thiên Diệu, lau mồ hôi trên mặt hỏi Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, đây là làm theo yêu cầu của ngươi đấy.

Chương 163. Kẹo tháp hoa (2)

Tống Thiên Diệu cầm một viên lên quan sát, kiểu dáng quả thật giống với kẹo tháp hoa mà hắn từng ăn hồi nhỏ ở kiếp trước, to bằng móng tay cái, màu vàng nhạt, đưa lên mũi ngửi, không có mùi gì cả, nhưng bây giờ hắn có chút thắc mắc, hai ba nghìn viên kẹo tháp trước mặt này, nhìn số lượng đã không chỉ 10 kg rồi chứ?

Nhưng hắn lập tức phản ứng lại, Trần Khánh Văn pha theo tỷ lệ 1 kg bột thuốc với 10 kg đường thô Thái Lan, nhưng trong mẻ kẹo tháp hoa này, ngoài đường thô còn có cả bột sữa với tỷ lệ tương đương.

- Mỗi người ba viên, nếm thử xem?

Tống Thiên Diệu nói với Trần Khánh Văn và con trai hắn.

Vừa nói, hắn tự cho một viên vào miệng cắn nát, hoàn toàn không cảm nhận được vị đắng của thuốc tẩy giun Santonin, chỉ có vị ngọt mà thôi.

Trần Khánh Văn cầm ba viên cho vào miệng nhai nát nuốt xuống, sau đó chép miệng cảm nhận vị kẹo do mình làm ra, dường như cũng không cảm thấy có mùi vị bất thường nào.

- Hãy giúp ta đóng gói tất cả những thứ này, rồi đi tìm một chiếc xe kéo.

Tống Thiên Diệu lấy từ ví ra ba trăm đồng Hồng Kông đưa cho Trần Khánh Văn:

- Đa tạ Trần lão bản đã giúp đỡ, bận rộn cả buổi chiều, nếu loại kẹo này làm tốt, ta sẽ đến tìm ngươi.

Con trai của Trần Khánh Văn lập tức đi ra ngoài giúp gọi xe, vợ và con dâu của Trần Khánh Văn thì tìm một cái túi ni lông dùng để đựng bột kem, cho những viên kẹo tháp vào trong túi.

Đóng gói xong túi kẹo tháp mới ra lò này, Tống Thiên Diệu trực tiếp quay về phố Thái Hòa, xách túi ni lông nặng đến năm mươi cân này vất vả leo lên tầng hai, đợi em gái Tống Văn Văn giúp mở cửa, Tống Thiên Diệu vào phòng mới phát hiện cha mẹ già của mình đều đang ngồi trên ghế ở phòng khách với vẻ mặt khó coi.

- Hai người họ làm sao vậy?

Tống Thiên Diệu thở hổn hển, hỏi cô em gái Tống Văn Văn bên cạnh.

Tống Văn Văn co người lại, ghé sát tai Tống Thiên Diệu nói nhỏ:

- Ca bảo mẹ đi mua thuốc tây, rồi bảo họ mỗi người ăn một viên, kết quả vừa rồi hai người đã thải ra hơn chục con giun, có mấy con còn động đậy.

Lúc này lão đầu Tống Xuân Lương như pho tượng đất ngồi im lặng, hoàn toàn không có phản ứng gì với việc Tống Thiên Diệu trở về, hai tay lo lắng sờ bụng mình, Triệu Mỹ Trân thì khá hơn Tống Xuân Lương một chút, nhưng cũng mặt mày tái nhợt, mắt nhìn Tống Thiên Diệu, tay lại học theo Tống Xuân Lương đặt ở vùng bụng dưới.

- Lần sau nhớ đừng uống nước lã nữa, cũng đừng ra ngoài đường mua nước rẻ tiền của bọn lừa đảo.

Tống Thiên Diệu đi đến trước mặt Triệu Mỹ Trân vẫn còn hơi tái nhợt, ngồi xuống, đưa tay vẫy vẫy trước mắt bà:

- Thải ra rồi tức là trong bụng không còn nữa? Ngày mai ăn thêm một viên nữa, bảo đảm sẽ không còn đáng sợ như vậy nữa.

Triệu Mỹ Trân giọng yếu ớt nói với Tống Thiên Diệu:

- Còn cần ngươi nói? Sau này ta mỗi ngày đều ăn một viên, mẹ kiếp, bây giờ nghĩ đến những con giun đó, lỗ chân lông sau lưng vẫn còn dựng đứng lên rùng mình!

- Vậy thì không cần đâu, ngày mai ăn thêm một viên nữa, sau đó cứ ba tháng hoặc nửa năm ăn một lần là được, loại thuốc này ăn nhiều không tốt cho cơ thể.

Tống Thiên Diệu chỉ chỉ vào túi kẹo tháp bên trong cửa:

- Những viên kẹo thuốc này cũng là để tẩy giun, mẹ đợi lát nữa đem đi cho mấy người hàng xóm ở các tầng khác ăn, mỗi người chỉ được cho ba viên, không được cho nhiều, tốt nhất là nhìn tận mắt họ ăn xuống.

- Ngươi phát tài à? Mời hàng xóm ăn kẹo?

Triệu Mỹ Trân xoa bụng đứng dậy, đi đến trước túi kẹo tháp nhìn nhìn:

- Hình dáng trông lạ lạ, giống như kẹo sữa, để lại nhà mình ăn dịp lễ tết không tốt sao?

- Là kẹo thuốc dùng để tẩy giun, không phải kẹo sữa thông thường, ta cũng không biết hiệu quả thuốc thế nào, nhờ hàng xóm giúp thử một chút.

Tống Thiên Diệu nói.

- Kẹo thuốc không phải kẹo? Ta giúp ngươi thử cũng được, nhiều kẹo như vậy cho không hàng xóm uổng quá?

Triệu Mỹ Trân bốc ra mấy viên, chia cho con gái hai viên, còn mình thì nhét một viên vào miệng.

Tống Thiên Diệu bất đắc dĩ mở cửa phòng, gọi lên tầng trên một tiếng:

- Sư gia Huy, mau xuống đây!

Chỉ trong chốc lát, sư gia Huy đã chạy xuống từ tầng ba:

- Tống thư ký, ngài tìm tôi? Vân tỷ ta đã đón về rồi, ngươi lên gặp tỷ ấy…

- Ta gặp mẹ ngươi, đầu óc ngươi sao lúc nào cũng chậm hơn người khác vài bước, thấy túi kẹo này chưa, tự lấy ba viên ăn đi.

Tống Thiên Diệu chỉ chỉ vào túi kẹo tháp nói với sư gia Huy.

Sư gia Huy đi qua cầm ba viên ném vào miệng nhai lớn, sau khi nuốt xuống bụng mới nói:

- Ngon, ngọt.

- Không được ăn nữa, chỉ được ăn ba viên thôi, ăn nhiều sẽ bị ngộ độc đau bụng. Hãy chia túi kẹo thuốc này cho hàng xóm trên con phố này, mỗi người ba viên, không được cho nhiều hơn, cũng phải dặn họ không được cho trẻ con ăn nhiều, đây là thuốc tẩy giun. Đi đi, nhớ để lại ba viên cho bà chủ của ngươi.

Sư gia Huy vác túi ni lông lên, trước tiên hướng lên tầng ba hét một câu không đầu không đuôi:

- Vân tỷ, Tống thư ký bảo ta đi phát kẹo giúp!

Rồi mới lộp cộp bước xuống cầu thang.

Nhìn gã này lăng xăng biến mất trong hành lang, Tống Thiên Diệu không nhịn được muốn lên tầng ba hỏi Lâu Phượng Vân, biệt danh Sư gia của tên này rốt cuộc từ đâu mà

ra, phải ngu đến mức nào mới khen gã này đủ tư cách làm sư gia chứ?

…

Tống Thiên Diệu không ở nhà đợi Sư gia Huy phát xong kẹo về, mà nghỉ ngơi một lát rồi lại vội vã quay lại nhà hàng khách sạn Doris gặp Angie Perlis, vừa ăn tối vừa nghe Angie Perlis kể về công việc hôm nay của cô ta.

Buổi sáng Angie Perlis trước tiên đến Phòng Xử lý Quy định Chính phủ của Cục Hành chính để tìm hiểu yêu cầu và quy trình đăng ký thành lập hiệp hội tổ chức phi lợi nhuận, sau đó chiều lại đến Hiệp hội Làm vườn đi một vòng, nhưng không gặp được phu nhân của Thạch Trí Ích.

Chương 164. Hội Nhạc Thi (1)

Về việc vợ Thạch Trí Ích không xuất hiện, Tống Thiên Diệu không cảm thấy quá ngạc nhiên, Thạch Trí Ích đã có thể giữ bình tĩnh ngay từ lần gặp đầu tiên, tất nhiên sẽ bắt tay điều tra tình hình của công ty thương mại Lợi Khang trước, đợi khi đã hiểu rõ Lợi Khang muốn đạt được gì, vị phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương này cần phải trả giá gì, rồi mới quyết định.

- Hiệp hội Y tế Hồng Kông, Hiệp hội Tài nguyên nước Hồng Kông, Sức khỏe Nhân dân Hồng Kông…

Angie Perlis nói với Tống Thiên Diệu về một số cái tên tổ chức mà cô đã cân nhắc, chưa kịp nói hết, Tống Thiên Diệu đã lên tiếng:

- Quá chính thức, nghe có vẻ quá mang tính quan phương lại không hay, chi bằng gọi là Hội Nhạc Thi, lấy ý nghĩa vui vẻ làm từ thiện, giống như Bảo Lương Cục, nghe tên là biết ngay là bảo vệ trẻ em và người lương thiện vậy.

- Nhưng chúng ta chỉ quyên góp một phần thuốc tẩy giun thôi mà.

Angie Perlis nhíu mày với Tống Thiên Diệu, nghiêm túc nói:

- Cách diễn đạt chính xác hơn không phải sẽ thể hiện trực quan hơn trước mặt những người đang chờ đợi được quyên góp sao?

Những cái tên này ngươi cho rằng rất tốt, đặc biệt là kiểu Hiệp hội Y tế, nếu vận hành tốt, có thể liên kết với nhiều ngành nghề, như thuốc men, y tế, thực phẩm, nguồn nước v.v.

- Bảo Lương Cục bây giờ cũng đâu còn bảo vệ biên cương an dân, bắt cóc trừ trộm nữa, lại xây nghĩa trang, lại xây trường học, quỹ từ thiện, chẳng phải vẫn gọi là Bảo Lương Cục sao? Ai bảo ngươi rằng chúng ta cứ ngốc nghếch đi quyên góp thuốc men mãi? Vui vẻ làm từ thiện, tất nhiên là người dân Hồng Kông cần gì, chúng ta quyên góp cái đó, không tự đặt ra rào cản cho mình. Hơn nữa làm từ thiện cũng không thể chỉ là quyên góp, đương nhiên còn phải có những suy nghĩ khác.

Tống Thiên Diệu cười nói với Angie Perlis:

- Nếu nhà từ thiện thật sự chỉ một lòng làm từ thiện, hơn một triệu người nghèo ở Hồng Kông đã sớm ăn sạch gia sản của họ rồi!

- Ta không tin là không có nhà từ thiện thực sự.

Angie Perlis nhìn Tống Thiên Diệu đầy thách thức.

Câu nói này rất khó trả lời, nếu Tống Thiên Diệu phủ nhận, thì có nghĩa là nói những nhà từ thiện người Hoa ở Hồng Kông đều là giả tạo, nếu thừa nhận, lại phải lật đổ những lời hắn vừa nói.

- Có, ở Hồng Kông đương nhiên có rất nhiều nhà từ thiện chân chính, nhưng một số tổ chức từ thiện khi mới thành lập, người đứng ra đầu tiên phần lớn giống như ta hiện giờ muốn thành lập Hội Nhạc Thi vậy, mục đích không đơn thuần chỉ là làm từ thiện. Những tôn chỉ, sứ mệnh, quy định của Hội Nhạc Thi, ngươi tự mình soạn thảo đi, không biết thì đi tìm vài bản quy chế và chế độ của Bảo Lương cục, Đông Hoa Tam viện sửa lại tên để dùng, sáng mai dù không đưa ra được điều lệ, ít

nhất trong đầu ngươi cũng phải có cấu trúc cơ bản, ta đoán dù lá gan của Thạch Trí Ích có bằng kim cương, chiều mai cũng phải để vợ hắn ra gặp người rồi.

Tống Thiên Diệu nói:

- Để trống vị trí chủ tịch hội đồng quản trị Hội Nhạc Thi và chủ tịch ủy ban kiểm toán tài chính kiêm thủ quỹ, để vợ Thạch Trí Ích tự chọn, chúng ta làm ăn cũng không thể quá lỗ vốn, để bà ta tự quyết định là muốn lấy danh nhiều hơn, hay là lấy tiền nhiều hơn, nhưng ta đoán bà ta đa phần sẽ chọn vị trí chủ tịch hội đồng quản trị, phó chủ tịch do lão bản của ta làm, thủ quỹ đương nhiên là do ta làm.

- Lại để trống vài vị trí trong hội đồng quản trị, lôi kéo những người thực sự làm từ thiện tham gia, chuyện này Tín thiếu rất giỏi, kéo mấy công tử nhà giàu trong nhóm của hắn vào cho đủ số, mỗi người quyên góp một hai vạn để góp vui, lại kết hợp với thuốc men trị giá năm mươi vạn của thương mại Lợi Khang, chắc là đủ để chống đỡ bề ngoài trong giai đoạn đầu, chỉ cần thấy chúng ta được lợi, sau này Hội Nhạc Thi sẽ không thiếu người giàu muốn chen vào, giống như Bảo Lương cục vậy.

Angie Perlis ngây người nhìn Tống Thiên Diệu ngồi trước mặt mình thao thao bất tuyệt, nếu nói trước đây Tống Thiên Diệu chỉ là một thanh niên thông minh và có con mắt kinh doanh độc đáo, thì bây giờ đã là một con cáo có cái nhìn sắc bén và bước đi tính toán, không biết từ khi hắn mở miệng muốn kết giao với Thạch Trí Ích đã tính toán bao nhiêu bước tiếp theo, ngay cả cấu trúc của một tổ chức từ thiện phi lợi nhuận, hắn cũng có thể thốt ra trước mặt mình, bản thân Angie Perlis còn chưa nghĩ đến cấu trúc và hoạt động của Hội Nhạc Thi, nhưng gã này đã gần như nói ra những bước tiếp theo về

cách hắn và Lợi Khang tìm kiếm lợi ích tối đa từ tổ chức từ thiện Hội Nhạc Thi này trước mặt cô.

- Ngươi thực sự chỉ mới mười tám tuổi sao? Dù ngươi hai mươi tám tuổi năm nay, cũng không thể nhanh chóng hình thành những điều này trong đầu được, chẳng lẽ từ ngày gặp ta, quyết định kết giao với Thạch Trí Ích, ngươi đã bắt đầu suy nghĩ về tất cả những điều sau đó?

Angie Perlis cảm thấy mình không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

Tống Thiên Diệu ngừng lại, nhếch mép nhìn Angie Perlis, rồi đưa mắt nhìn sang bên cạnh vài giây, mới quay lại nhìn Angie Perlis:

- Trong lịch sử Trung Quốc có rất nhiều thần đồng xuất sắc, Hạng Thác bảy tuổi làm thầy Khổng Tử, Đông Phương Sóc hai tuổi đọc thuộc ‘Ngụy sử’, Cam La mười hai tuổi được phong làm tể tướng, ta đã trưởng thành mới nghĩ đến việc thành lập Hội Nhạc Thi, không có gì đáng ngạc nhiên đâu nhỉ? Nếu ngươi có thời gian đọc nhiều lịch sử Trung Quốc hơn, sẽ không phát ra cảm thán như vậy đâu.

Chương 165. Hội Nhạc Thi (2)

Angie Perlis dường như không hài lòng với câu trả lời lảng tránh của Tống Thiên Diệu, hiếm khi lộ ra vẻ đáng yêu, nhăn mũi, nói với Tống Thiên Diệu:

- Ngươi đang đánh tráo câu hỏi, thực ra chưa trả lời câu hỏi của ta.

- Câu hỏi này quan trọng sao, tiểu thư Angie? Vẫn chỉ là một ý tưởng thôi, suýt quên, sáng mai mười giờ, ta đến đón ngươi, đến Bố Chính Ty thử vận may, xem có thể nhặt được vài người tài năng phỏng vấn thất bại ném vào Lợi Khang không, hình ảnh của ngươi có hiệu quả hơn lời thuyết phục khô khan của ta.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa đứng dậy:

- Tối nay ta phải về nhà ngủ, muốn thấy hiệu quả của những viên kẹo thuốc đó khi thức dậy vào sáng mai.

- Không muốn uống thêm tách trà nào nữa sao?

Angie Perlis mỉm cười hỏi Tống Thiên Diệu đang vội vàng đứng dậy:

- Giọng ngươi nghe vẫn còn hơi nặng mũi đấy.

Tống Thiên Diệu gật đầu, vừa đi ra ngoài nhà hàng vừa đáp gọn lỏn:

- Không nghĩ nữa, ít nhất là trong thời gian tới không muốn nghĩ.

…

Trở về nhà ở phố Thái Hòa, nhờ mẹ ruột Triệu Mỹ Trân nấu cho bát nước gừng, uống xong Tống Thiên Diệu liền về phòng ngủ lên giường nằm.

Sáng hôm sau trời vừa mờ sáng, Tống Thiên Diệu đã bị tiếng ồn ào ngoài phố đánh thức, bò dậy khỏi giường kéo rèm cửa nhìn ra, hàng xóm đang đứng bên cạnh thùng phân của nhà mình chờ đợi những người phụ nữ đến đổ phân, thỉnh thoảng có người mở nắp gỗ thùng phân nhà người khác nhìn vào bên trong, rồi la hét om sòm.

Nhà Đường lâu ở phố Thái Hòa được xây dựng vào những năm 30 trước chiến tranh, khác với nhà Đường lâu kiểu mới xây sau chiến tranh, không có bồn cầu nước mặn tiện lợi để sử dụng. Ban ngày hàng xóm muốn đi vệ sinh có thể đến nhà vệ sinh công cộng nam nữ ở cuối phố, ban đêm chỉ có thể dùng bô gỗ trong nhà để giải quyết, nên mỗi sáng sớm, đều có những người phụ nữ chuyên thu gom phân đẩy xe gỗ đến phố đổ phân, mang những phân này đi bón ruộng ở vùng nông thôn Tân Giới. Ngày thường đổ phân, hàng xóm không cần chờ dưới lầu, chỉ cần để thùng phân dưới lầu là được, nhưng hôm nay, các bà nội trợ hàng xóm lại đều đứng dưới lầu nhà mình bàn tán xôn xao.

- Thằng nhỏ nhà tôi tối qua ăn ba viên kẹo thuốc mà Trân tỷ nhờ A Huy phát, ban đêm đi ra hơn chục con giun!

- Lão già nhà tôi cũng đi ra hơn chục con giun! Kẹo thuốc này hiệu quả hơn thuốc tẩy giun, trước đó đau bụng, hiệu thuốc kê ba ngày thuốc tẩy giun, một con giun cũng không đi ra!

- Lão Vương nhà bên cạnh đi ra sáu bảy con, dọa chết người, có một con còn động đậy!

- Hả? Lão Vương nhà bên cạnh đi nặng mà ngươi cũng biết?

Người phụ nữ đổ phân đang bận rộn đổ phân lên xe cũng la hét om sòm:

- Ta đổ phân hơn chục năm, lần đầu tiên thấy nhiều giun như vậy, nhà nào cũng có ít nhất hơn chục con trong bô, dọa chết người! Da đầu tôi tê hết rồi! Ăn linh đan diệu dược của hiệu thuốc nào vậy, thuốc tẩy giun hay là rau trĩ?

Tống Thiên Diệu trước đó còn có chút lo lắng về kẹo hoa tháp, nhưng những tiếng động dưới lầu này lập tức xua tan hết, điều này chứng tỏ kẹo hoa tháp có pha thuốc tẩy giun từ Santonin có hiệu quả, hơn nữa nhìn các bà nội trợ hàng xóm dưới lầu tuy sắc mặt không được tốt lắm, nhưng không có biểu hiện tinh thần uể oải, đau bụng khó chịu như bị ngộ độc.

Lúc này Triệu Mỹ Trân cũng xách thùng phân xuống lầu, vừa lộ mặt, đám phụ nữ bà tám dưới phố liền vây quanh bà, líu lo hỏi:

- Trân tỷ, tối qua A Huy nói là kẹo thuốc nhà tỷ phát phải không? Hiệu quả lắm, giun đều ra hết rồi!

- Đúng vậy, thuốc còn dư không, Trân tỷ, lão già nhà tôi tối qua làm việc ở bến tàu, chưa về ngủ, nếu còn dư cho thêm vài viên cũng tốt.

- Trân tỷ cũng quá hào phóng rồi, gần như nhà nào trong cả con phố cũng được phát kẹo thuốc, kẹo thuốc tẩy giun này thật sự lợi hại, hiệu quả hơn thuốc tẩy giun khó uống, thằng nhỏ nhà ta ăn như ăn kẹo vậy, ăn xong còn cứ đòi hoài, ta hỏi một câu, không biết kẹo này là Trân tỷ tự làm hay là mua? Mua ở đâu vậy?

Triệu Mỹ Trân trước kia ở khu nhà gỗ vốn là người thích nổi tiếng nhất, lúc này bị hàng xóm vây quanh, thân hình hơi thấp cố gắng đứng thẳng tắp, mặt muốn tỏ ra trầm tĩnh, đáng tiếc thâm niên không đủ, tuy muốn cố kìm nén niềm vui sướng

trên mặt khi được người ta tung hô, nhưng miệng đã không tự chủ cười toe toét:

- Đây là con trai Thiên Diệu nhà ta đặc biệt tìm về để giúp đỡ hàng xóm đó! Nhà ta chuyển đến phố Thái Hòa, đương nhiên phải chào hỏi giao lưu với các vị hàng xóm, kẹo thuốc này chính là món quà nhỏ lần đầu gặp mặt.

Thực ra nàng cũng không biết Tống Thiên Diệu kiếm đâu ra những viên thuốc kẹo này, nên chuyển chủ đề, nhắc lại chuyện Tống Thiên Diệu là thư ký của nhị công tử nhà họ Chử, khiến những hàng xóm xung quanh liên tục tỏ vẻ ngưỡng mộ, cho rằng những viên thuốc này chắc là do thương hội nhà họ Chử bán ra, đều khen ngợi gia đình Tống Thiên Diệu hào phóng quan tâm đến hàng xóm.

Lúc này Tống Thiên Diệu đã mặc quần áo xong, nhanh chóng xuống lầu, đi ra phía đường phố. Triệu Mỹ Trân dù ở giữa đám đông ồn ào cũng vẫn quan sát tỉ mỉ, thấy con trai xuống lầu chuẩn bị rời đi, liền lên tiếng gọi Tống Thiên Diệu:

- Sáng sớm vừa mới dậy đã chạy đi đâu vậy?

- Đi làm việc.

Tống Thiên Diệu đáp mà không quay đầu lại.

Bất kể vợ chồng Thạch Trí Ích cân nhắc thế nào, thuốc tẩy giun từ Santonin trong kho vẫn phải lấy ra làm thành kẹo tháp, nếu không liều lượng thuốc nguyên bản quá lớn, tác dụng phụ độc hại nghiêm trọng, không bán được, để trong kho cũng chỉ có thể chờ mốc.

Lô thuốc này chính là viên đá lót chân giúp lão bản Chử Hiếu Tín đứng vững ở Hồng Kông, cũng là cơ hội để hắn Tống Thiên Diệu mượn sức sau này, hơn nữa còn là lưỡi dao sắc bén để mở ra cục diện cho việc buôn lậu hàng cấm của Lợi Hanh lúc này.

Chương 166. Chương Ngọc Lương xuất hiện (1)

Câu lạc bộ tư nhân Xuân Hòa ở Thạch Đường Chử là câu lạc bộ tư nhân cao cấp duy nhất được xây dựng ở khu vực Thạch Đường Chử sau chiến tranh.

Trước khi Hồng Kông thất thủ, khu vực Thủy Khanh Khẩu, Thạch Đường Chử từng là khu vực kỹ viện nổi tiếng nhất ở Hồng Kông, là nơi tiêu tiền. Biết bao lầu xanh gác tía mang tên văn nhã do các văn nhân danh sĩ đề tặng, bao nhiêu câu lạc bộ tư nhân do các nhà thiết kế nước ngoài thiết kế xây dựng, từng thu hút các thương gia giàu có, công tử quý tộc của Hồng Kông đến đây tìm kiếm ca kỹ, vui chơi hưởng lạc.

Sau khi quân Nhật chiếm đóng Hồng Kông, Thạch Đường Chử với ánh đèn rực rỡ, rượu nồng say đắm cũng bị thiêu rụi trong chiến hỏa. Sau khi giải phóng, nơi đây không còn phong lưu như xưa, tuy cũng có một số câu lạc bộ tư nhân, nhà hàng quán rượu mở cửa lại ở đây, nhưng về quy mô và khí thế đều kém xa những câu lạc bộ nổi tiếng trước chiến tranh, dường như khiến khách tìm vui không còn tâm trạng tiêu ngàn vàng cho một nụ cười nữa. Thạch Đường Chử không bao giờ có thể khôi phục lại cảnh tượng phú quý với câu lạc bộ san sát, thương gia tụ tập như trước chiến tranh.

Nơi vui chơi duy nhất được xây dựng sau chiến tranh ở đây có thể sánh ngang với những câu lạc bộ tư nhân trước chiến tranh chính là câu lạc bộ tư nhân Xuân Hòa.

Tòa nhà 5 tầng này do kiến trúc sư Anh thiết kế, sử dụng kết cấu khung thép không gỉ kiểu Anh, tiêu chuẩn tham khảo

từ phủ thống đốc Hồng Kông và những biệt thự độc lập của các quan chức cấp cao Anh. Kết cấu tổng thể của câu lạc bộ sử dụng thép từ Canada vận chuyển đến, bậc thang đá cẩm thạch ở cửa chính là loại hàng tự nhiên cao cấp đặt mua từ Ý. Do nằm ở vị trí cao nhìn ra biển, ngay cả kính của câu lạc bộ này cũng là kính dày nhập khẩu, kết hợp với khung cửa sổ bằng đồng, có thể chống chọi với khí hậu khắc nghiệt của những cơn bão thường xuyên xảy ra ở Hồng Kông.

Lúc này trong quán cà phê ở tầng hai của câu lạc bộ, vài cặp nam nữ trẻ tuổi đang ngồi rải rác ở các vị trí trong quán, trò chuyện nhỏ nhẹ dưới tiếng nhạc jazz du dương của kèn trumpet và saxophone soprano từ một ban nhạc nhỏ ở góc phòng.

Chương Ngọc Lương chỉnh lại cà vạt của mình, bước vào quán cà phê. Khi hắn xuất hiện, những nam nữ trước đó đều nhìn về phía hắn, lên tiếng chào hỏi.

- A Lương, hôm nay rảnh rỗi đến đây uống trà à?

Chương Ngọc Lương mỉm cười, đi qua từng bàn, trò chuyện vài chục giây ở mỗi bàn:

- Hưng ca, hẹn người ta ở tầng ba bàn chuyện làm ăn, lát nữa qua chào hỏi.

- Yến Âm tỷ, mấy ngày không gặp, lại càng xinh đẹp hơn rồi, nếu ta là anh rể, nên giữ ngươi thật chặt, tốt nhất là dùng dây thừng buộc hai người lại với nhau, tránh bị người khác cướp mất.

- A Dương, tối nay chúng ta cùng uống vài ly, anh trai ta nhờ người vận chuyển một ít rượu vang từ Úc về Hồng Kông, ngươi là chuyên gia trong lĩnh vực này, vừa hay giúp ta thưởng thức xem sao.

Ngay cả bản nhạc "Stardust" do ban nhạc nhỏ biểu diễn ở góc phòng, Chương Ngọc Lương cũng dừng lại lắng nghe một phút, rồi lấy từ ví ra hai trăm lẻ năm đô la Hồng Kông, quay người đưa hai tay cho người phục vụ quán cà phê, ôn hòa nói với người phục vụ:

- Năm đô là tiền boa cho ngươi.

- Đa tạ Chương tiên sinh.

Người phục vụ vui mừng khôn xiết nhận tiền, cúi người cảm tạ Chương Ngọc Lương đang quay người lên lầu.

Khi hắn mới đến làm việc ở hội quán này, hắn vẫn gọi vị khách quen này là Lương thiếu, nhưng không biết có phải do làm việc lâu, nhãn lực cũng tăng lên, hắn chưa từng thấy vị Chương tiên sinh này tỏ ra bất mãn, nhưng lại có thể mơ hồ cảm nhận được vị khách này không thích bị gọi là Lương thiếu, mà thích được gọi là Chương tiên sinh hơn.

Tầng ba của hội quán là phong cách phòng trà Anh quốc tiêu chuẩn, ở cửa ra vào treo tấm biển nhỏ của phòng trà Hắc Điểu Brighton, bên trong không còn là người phục vụ Hoa kiều bình thường, mà toàn bộ là phụ nữ Nga trắng tóc vàng mắt xanh mặc trang phục kiểu Anh, một nữ tiếp viên đứng ở cửa phòng trà thấy là Chương Ngọc Lương, mỉm cười giúp hắn đẩy cửa gỗ phòng trà.

- Cảm ơn ngươi, Gina.

Chương Ngọc Lương cố ý dùng tiếng Nga với giọng điệu hơi kỳ lạ để trêu chọc nữ tiếp viên này một chút.

- Rất xin lỗi, Kim tiên sinh, ta đến hơi muộn, đại ca và nhị ca ta gần đây bay đến Úc, tam ca có chút việc vặt cần xử lý ở Ngũ Ấp thương hội, nên ta thay họ tham dự cuộc họp thường kỳ hàng tháng của ủy ban chấp hành Đông Hoa Tam Viện hôm nay.

Chương Ngọc Lương vừa tự nhiên cởi áo vest ngoài trên người giao cho nữ tiếp viên đi theo sau lưng mình, vừa thành thạo dùng tiếng Anh giải thích với hai người da trắng Anh quốc đang ngồi trước mặt.

Hai người Anh này một nam một nữ, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đã hơi hói tên là Albert Fink, bắt chước những người Anh khác ở Hồng Kông, lấy cho mình một cái tên Trung Quốc là Kim Vi Khang, là người phụ trách văn phòng Hồng Kông của công ty dược phẩm Anh quốc Shirley Hui - nhà cung cấp cho công ty Bờ Biển Châu Âu, người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, thân hình hơi đầy đặn, ăn mặc bảo thủ là chuyên viên tài chính của văn phòng Hồng Kông công ty dược phẩm Shirley Hui, Beryl Maine.

- Không sao đâu, Chương tiên sinh, chúng ta đã là bạn cũ rồi, nhưng chúng tôi đã gọi trước trà Earl Grey, hy vọng hợp khẩu vị của ngươi.

Kim Vi Khang nói với Chương Ngọc Lương sau khi hắn ngồi xuống.

Còn Beryl Maine bên cạnh thì lạnh nhạt liếc nhìn Chương Ngọc Lương một cái, rồi quay đầu đi.

- Hương vị và loại trà rất quan trọng, nhưng đối với chúng ta, ngồi ở đây còn có chuyện đáng quan tâm hơn việc uống trà, phải không, Kim tiên sinh? Hai triệu đô la Hồng Kông tiền hàng đã vào tài khoản của công ty dược phẩm Shirley Hui tại ngân hàng HSBC, nhưng lô penicillin mà công ty Bờ Biển Châu Âu đặt mua vẫn chưa vào kho hàng của nhà họ Chương.

Chương 167. Chương Ngọc Lương xuất hiện (2)

Chương Ngọc Lương lịch sự cầm một miếng bánh trà cho vào miệng nếm thử, mỉm cười ôn hòa nói với Kim Vi Khang.

Lần này, Kim Vi Khang không mở miệng, Beryl Maine bên cạnh nhìn thẳng vào Chương Ngọc Lương đối diện, giọng điệu không thiện cảm nói:

- Chúng ta đã điều tra hướng đi của các loại thuốc mà công ty Bờ Biển Châu Âu mua trước đây, Chương tiên sinh, quý công ty chuyển bán những loại thuốc này cho Chúc Hưng thương hội, rồi Chúc Hưng thương hội tăng giá 10% bán cho các công ty dược phẩm hoặc thương hội khác một phần ba, phần còn lại hai phần ba thì Chúc Hưng thương hội bán giá cao cho Trung Quốc đại lục.

- Maine tiểu thư, thuốc men cũng là hàng hóa, điều chúng ta nên quan tâm là, ta đã trả tiền, nhưng chưa nhận được hàng hóa của các ngươi, chứ không phải quan tâm ta mua hàng hóa để làm gì, đúng không? Ta đại diện cho công ty Bờ Biển Châu Âu, không phải Chúc Hưng thương hội.

Chương Ngọc Lương dùng khăn tay lau miệng, mỉm cười đáp lại Beryl Maine.

Beilier Mein lại không cho hắn sắc mặt tốt, nói thẳng vào vấn đề:

- Nhưng Chúc Hưng thương hội cũng do nhà họ Chương mở, các người nắm hết lợi nhuận bán buôn cấp hai trong tay mình, với tư cách là một công ty dược phẩm, Shirley Hui sẽ

xem xét lại vấn đề đại lý ở Hồng Kông, chúng tôi cần đối tác hợp tác mở rộng thị trường, chứ không phải thương nhân bất hợp pháp kiếm lời từ chiến tranh, giá penicillin ở Hồng Kông đã cao đến mức đáng sợ, người dân bình thường hoàn toàn không có khả năng mua loại kháng sinh hiệu quả này.

- Có lẽ phu nhân Mein có chút hiểu lầm về tôi, Kim tiên sinh, đây cũng là thái độ của ngài sao?

Chương Ngọc Lương nhìn về phía Kim Vi Khang đang cầm tách trà uống bên cạnh và hỏi.

Kim Vi Khang kịp thời đặt tách trà xuống:

- Không không không, tôi nghĩ, chúng ta nên giải quyết vấn đề này, nếu công ty Bờ Biển Châu Âu sẵn sàng chấp nhận báo giá mới cho penicillin, có lẽ ta có thể khuyên phu nhân Mein, với tư cách là chuyên viên tài chính được công ty cử đến Hồng Kông, cô ta rất hiểu rõ tình hình bán thuốc ở Hồng Kông.

- Có vẻ như nếu ta không chấp nhận, quyền đại lý sẽ phải tạm biệt công ty Bờ Biển Châu Âu rồi.

Chương Ngọc Lương nhìn về phía Kim Vi Khang với sắc mặt không đổi:

- Lúc đầu đã ký hợp đồng, nếu một trong hai bên chấm dứt hợp đồng đại lý trước thời hạn, phải trả một khoản tiền phạt vi phạm rất lớn.

- Trong hợp đồng cũng nói, nếu đại lý tham gia giao dịch bất hợp pháp, chúng tôi có quyền chấm dứt hợp đồng.

Beilier Mein nói với Chương Ngọc Lương:

- Tích trữ penicillin với giá cao, sau đó vi phạm lệnh cấm vận bán với giá cao sang Trung Quốc đại lục, rõ ràng là hành vi giao dịch bất hợp pháp.

- Xét đến việc công ty Bờ Biển Châu Âu vẫn luôn uy tín trong hai năm qua, mười phần trăm, tăng giá mười phần trăm trên cơ sở ban đầu, tôi có thể giải thích với tổng công ty, và cũng có thể khiến phu nhân Mein bên cạnh bỏ qua vấn đề vừa rồi, ngài biết đấy, phu nhân Beilier Mein là một chuyên gia về Hồng Kông, cô ta ở Hồng Kông sáu tháng mỗi năm, lý do duy nhất để khiến cô ta im lặng là công ty và cô ấy nhận được lợi ích xứng đáng, sau khi khoản lợi nhuận mười phần trăm được chuyển vào tài khoản ngân hàng của văn phòng, lô thuốc đó sẽ xuất hiện trong kho hàng của công ty Bờ Biển Châu Âu.

- Không vấn đề gì, mười phần trăm, chuyển vào tài khoản ngân hàng của văn phòng, vậy bây giờ chúng ta có thể thư giãn một chút rồi chứ, à phải rồi, tôi đã chuẩn bị món quà nhỏ cho hai vị.

Chương Ngọc Lương thậm chí không do dự một chút, mở miệng đồng ý ngay lập tức, sau đó lấy ra hai phong bì nhỏ xinh từ túi áo vest treo trên giá áo bên cạnh, lần lượt trao cho Kim Vi Khang và Beilier Mein.

- Đó là chìa khóa tủ đồ của câu lạc bộ, bên trong có quà cho hai vị, khi rời đi nhớ nhờ nhân viên phục vụ giúp hai vị lấy.

Chương Ngọc Lương nói với hai người:

- Đó là một loại nước hoa đang thịnh hành ở Mỹ, nghe nói Marilyn Monroe, người đang gây sốt ở London, cũng dùng loại nước hoa này.

- Ta không muốn nghe tiếp nữa, cho dù ngài Chương tăng giá mười phần trăm, tôi cũng sẽ đề nghị công ty cân nhắc kỹ về hợp tác sau này.

Beilier Mein đứng dậy, trước tiên nói lời xin lỗi với Kim Vi Khang, sau đó vội vàng rời khỏi phòng trà, tất nhiên, mang

theo cả phong bì đó.

- Dù tức giận đến mấy cũng không cưỡng lại được sự cám dỗ của nước hoa.

Sau khi người phụ nữ rời đi, Kim Vi Khang mở phong bì của mình, bên trong là một chiếc chìa khóa, hắn cầm chìa khóa trong tay và hỏi:

- Bên trong này không phải thật sự là một chai nước hoa chứ?

- Tổng công ty tăng giá 25%, Kim tiên sinh giúp tôi ép giá xuống còn 10%, trong đó có 5% là lễ tạ.

Chương Ngọc Lương cười nói:

- Làm cho vị Mein tiểu thư này thất vọng rồi, ta còn có hẹn, Kim tiên sinh, ba người anh của ta rất bận, ta phải thay họ quản lý công việc, ngài cứ từ từ uống trà, vài ngày nữa ta sẽ mời ngài đi câu cá trên biển.

- Được thôi, ngươi là đối tác tốt nhất, các anh của ngươi không quyết đoán như ngươi đâu, chuyện tăng giá này kéo dài nửa tháng rồi, cuối cùng vẫn phải để ngươi quyết định.

Kim Vi Khang bắt tay Chương Ngọc Lương nói.

Chương Ngọc Lương mỉm cười nói:

- Ta rất tôn trọng các anh của mình, họ cân nhắc nhiều hơn, không giống ta, chỉ có thể nghĩ đến việc kiếm thêm tiền trước.

Ra khỏi phòng trà, Chương Ngọc Lương không xuống lầu, mà đi lên tầng 5 chỉ dành cho hội viên cốt lõi của câu lạc bộ, ở đây có một phòng riêng của hắn. Lấy chìa khóa từ trong bộ vest ra, mở cửa phòng, bước vào phòng khách được xây dựng gần như hoàn toàn bằng đá cẩm thạch Bạch Tiên Nữ, cởi áo vest treo lên mắc áo, nới lỏng cà vạt ở cổ, trước tiên nhìn giờ trên đồng hồ đeo tay, sau đó lấy một chai bia từ tủ lạnh ra uống

một ngụm, rồi mới từ từ mở cửa phòng ngủ, trên một giá treo đặc biệt sau cửa, hắn lấy xuống một cây roi da.

Chương 168. Có quan hệ cũ với nhà ta (1)

Beilier Mein đáng lẽ phải tức giận rời khỏi câu lạc bộ, giờ đang quỳ trên sàn phòng ngủ lạnh lẽo, không mảnh vải che thân. Trên trần nhà phía trên là một bức bích họa nổi tiếng phương Tây được mô phỏng một phần "Sự đau khổ của Titan thế hệ thứ hai?.

- Bốp!

Cây roi da trong tay Chương Ngọc Lương quất mạnh lên thân hình trắng nõn mềm mại, khiến người phụ nữ không nhịn được kêu lên đau đớn! Chương Ngọc Lương vung roi không ngừng, nhưng không nhìn đối phương lấy một cái, mà ngẩng đầu nhìn lên bức bích họa độc đáo trên trần phòng ngủ, nụ cười và vẻ ôn hòa lịch thiệp trước đó đã biến mất, chỉ còn lại ánh mắt lạnh lùng và tham vọng.

Còn Prometheus và hai người anh em của hắn, Astra, Epimetheus trong khi chịu đựng các cực hình, cũng đang nhìn người đàn ông đang đứng giữa phòng ngủ quất roi vào người phụ nữ bằng ánh mắt đau buồn tuyệt vọng.

…

Người phụ nữ đã đạt được khoái cảm từ sự sỉ nhục và đòn roi, lúc này đang ôm gối trên giường, hồi tưởng lại cảm giác khoái lạc vừa truyền đến từ cơ thể.

Còn Chương Ngọc Lương thì cởi trần, đứng trước cửa sổ sát đất của phòng ngủ, kéo tấm rèm dày, đứng im lặng đối diện với sóng dữ biển khơi xa xa, thân hình cường tráng nhìn từ

phía sau, như một bức tượng kết hợp hoàn hảo giữa sức mạnh và vẻ đẹp.

SM là một lối sống mà Chương Ngọc Lương học được khi du học tại Đại học Indiana ở Bloomington, Mỹ. Thực ra hắn không hứng thú gì với việc nhìn phụ nữ bò lê dưới chân mình, kêu gào thảm thiết, mà trong một khóa học tự chọn, hắn đã từng nghe giáo sư tình dục học Alfred Kinsey của Đại học Indiana phân tích cơ bản về SM - tình dục bạo dâm phổ biến ở phương Tây, đặc biệt là ở Anh và Mỹ.

So với những sinh viên nghe xong bài giảng của giáo sư rồi mù quáng thử tiếp xúc với người khác giới, Chương Ngọc Lương chọn cách phân tích kỹ lưỡng, tại sao lại tồn tại SM, tại sao có rất nhiều phụ nữ Anh bị đánh đập thậm chí sỉ nhục nhưng vẫn đắm chìm trong đó, từ đó bắt đầu nghiên cứu nhân tâm.

Lúc này Beilier Mein đã được thỏa mãn tột độ, vợ người Anh của Kim Vi Khang, cùng với vợ con của mấy đại diện công ty dược phẩm phương Tây tại Hồng Kông, đều là những nô lệ nữ quỳ gối trước mặt hắn.

Đối với những người phụ nữ này, có lẽ Chương Ngọc Lương là người bạn khác giới giúp họ buông bỏ lòng tự trọng, thoát khỏi sự gò bó. Nhưng đối với Chương Ngọc Lương, mối quan hệ chủ tớ biến thái khác với những cuộc tình vụng trộm thông thường này cho phép hắn lợi dụng.

Bởi vì khi mối quan hệ này kéo dài, tâm lý của người phụ nữ sẽ thay đổi, thậm chí khi gặp hắn trong cuộc sống bình thường, họ cũng sẽ vô thức nảy sinh sự phụ thuộc giữa chủ và tớ, sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho hắn, chỉ để đổi lấy sự sỉ nhục nhiều hơn hoặc phần thưởng đáng thương từ hắn.

Những người phụ nữ này càng giao tiếp lâu, càng thừa nhận trong lòng sự nhỏ bé của mình trước mặt hắn. Ngay cả

khi không có sự điều khiển, không có tình dục, không có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào, được nằm bên cạnh hắn cũng là một sự hưởng thụ.

Đó chính là lý do hắn học SM, hắn không theo đuổi ham muốn về mặt này, hắn chỉ dựa vào phương thức này để mưu cầu những gì hắn thực sự cần, ví dụ như hiện tại hắn cần Kim Vị Khang bị Shirley Hui sa thải và cuốn gói về London, việc này, Beilier · Mein có thể dễ dàng làm được.

- Lại đây, phu nhân Mein.

Nghĩ đến đây, Chương Ngọc Lương lên tiếng nói.

Beilier · Mein trên giường như nghe thấy tiếng súng hiệu, lăn từ trên giường xuống, bò bằng tứ chi, đến bên chân Chương Ngọc Lương, âu yếm dùng đầu mình cọ vào bắp chân Chương Ngọc Lương.

- Good Dog.

Chương Ngọc Lương dùng tay vuốt ve mái tóc đối phương vài cái như đang âu yếm mèo chó:

- Hãy để công ty Shirley Hui đổi một người phụ trách văn phòng mới sang đây, tự ý tăng giá 10%, rồi thu thêm 5% lợi ích của ta, phải để Kim Vị Khang biết rằng, hắn tham lam nuốt trọn 15% lợi nhuận, sẽ làm bụng mình nổ tung.

- Vâng, chủ nhân, vì ngài, ta sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Người phụ nữ bị Chương Ngọc Lương xoa đầu qua loa đã không kìm được kích động run rẩy toàn thân, vội vàng ngẩng đầu lên đáp ứng.

Chương Ngọc Lương rút tay khỏi đầu đối phương:

- Good Dog, phu nhân Mein, hãy đi cắn xé Kim Vị Khang cho ta.

Sau khi Chương Ngọc Lương nói xong, hắn quay đầu nhìn lên phía trên, nhìn bức tranh thần thoại Hy Lạp do chính hắn vẽ trên trần nhà, ánh mắt khao khát, dường như ba vị thần cổ đại đang chịu đựng đau khổ kia có thể kích thích ham muốn của hắn hơn cả người phụ nữ đang quỳ mọp dưới chân.

Trên con phố dài bên ngoài câu lạc bộ tư nhân Xuân Hòa, những người đi đường gần như gục ngã dưới gánh nặng cuộc sống, vẻ mặt vội vã, không ai có thể thực sự ưỡn thẳng lưng, ngẩng đầu lên nhìn lên những tòa nhà cao tầng, tất nhiên cũng không thể thấy được, trong một cửa sổ kính nào đó ở tầng 5 của tòa nhà câu lạc bộ này, có một người đàn ông trẻ tuổi, và một con chó được hắn gọi là phu nhân Mein.

……

Buổi sáng, Tống Thiên Diệu bảo Trần Khánh Văn lấy hết thuốc tẩy giun Santonin còn lại từ kho hàng ra bắt đầu chế biến, và đặc biệt bảo Cao Lão Thành sắp xếp vài thành viên của Phúc Nghĩa Hưng giám sát tại cửa hàng của Trần Khánh Văn, bảo họ giúp mình trông chừng những loại thuốc này, bất kể một ngày có thể sản xuất được bao nhiêu kg, tất cả đều phải vận chuyển về kho hàng trước khi trời tối.

Sau khi dặn dò xong Trần Khánh Văn và vài thành viên Phúc Nghĩa Hưng, Tống Thiên Diệu vốn định đến khách sạn Doris đón Angie • Perlis đi tuyển chọn một số sinh viên ưu tú bị loại, nhưng khi đã ngồi lên xe kéo, tiện miệng hỏi Cao Lão Thành một câu Trần Thái đang làm gì ở bến tàu, Cao Lão Thành nói với Tống Thiên Diệu:

- Thu số.

Điều này khiến Tống Thiên Diệu sửng sốt, từ "thu số" nghĩa là đòi nợ, Trần Thái phụ trách đòi nợ sao?

- Hắn đòi nợ giúp ai?

- Đều là những tiểu thương Triều Châu vừa mới đến Hồng Kông, chưa có tự đầu, bị mấy tên có tự đầu lừa lấy hàng hóa hoặc tiền bạc.

Cao Lão Thành nói với Tống Thiên Diệu bằng giọng điệu tự nhiên.

Chương 169. Có quan hệ cũ với nhà ta (2)

Tống Thiên Diệu bước xuống từ xe kéo, đứng trước mặt Cao Lão Thành:

- Ta bảo ngươi giúp hắn tìm việc làm, ngươi lại để hắn làm chuyện phi pháp?

- Ta…

Cao Lão Thành lúc này mới cảm thấy giọng điệu của Tống Thiên Diệu không đúng:

- A Thái đủ mạnh, ta tưởng Tống thư ký muốn để hắn làm nên danh tiếng ở bến tàu.

- Ta khi nào bảo để hắn đi làm nên danh tiếng ở bến tàu? Đưa Trần Thái đến tiệm kẹo này, mấy ngày tới cứ để hắn ngoan ngoãn giúp gia đình lão Trần làm kẹo thuốc, không được để hắn đi bến tàu gây chuyện.

Tống Thiên Diệu nói với Cao Lão Thành:

- Ngươi đầu óc không ngu, nhưng suy nghĩ quá nhiều, lần sau nhớ hỏi cho rõ ràng, tránh tự làm quá, hắn vẫn chưa nhập tự đầu chứ.

- Ngài không mở miệng, ta làm sao dám làm vậy, yên tâm, Tống thư ký, A Thái chưa nhập tự đầu.

Cao Lão Thành thở phào nhẹ nhõm:

- Ta sẽ đưa hắn đến tiệm ngay.

- Cha mẹ hắn chỉ có một đứa con trai duy nhất, giang hồ không phải cứ đủ mạnh là có thể nổi danh.

Tống Thiên Diệu nhíu mày, đánh giá Cao Lão Thành nói:

- Ngươi cũng vậy, Song Hoa Hồng Côn rất oai hả? Danh tiếng trên giang hồ có tác dụng gì lớn? Lão đại của ngươi Kim Nha Lôi đường đường là tọa quán, lấy ra vài lạng vàng cũng phải cắn răng, đối với mấy lão bá phụ Phúc Nghĩa Hưng, cái rắm cũng không dám thả một cái, mấy lão bá phụ Phúc Nghĩa Hưng đó tài sản hàng chục triệu, Lâm Mãn, Đàm Trường Sơn, Bạch Xuân Đình, nói về đánh nhau, ba người cộng lại cũng không đánh lại Kim Nha Lôi, càng không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi thấy bọn họ dựa vào đánh nhau mà có được tài sản đó sao? Là dựa vào ăn não.

Nghe Tống Thiên Diệu nhắc đến ba cái tên Lâm Mãn, Đàm Trường Sơn, Bạch Xuân Đình, Cao Lão Thành có chút ngơ ngác:

- Tống thư ký hiểu rõ về mấy vị lão bá đại ca thế hệ trước của Phúc Nghĩa Hưng vậy sao?

Ba người này, đều là lão bá đại ca thế hệ trước của Kim Nha Lôi tọa quán Phúc Nghĩa Hưng, cũng đều là những đại lão nổi tiếng trên giang hồ Hồng Kông, có thể nói phần lớn tiểu đệ trong hội Phúc Nghĩa Hưng đều đang giúp việc cho ba người, ngay cả tọa quán Kim Nha Lôi, gặp ba vị lão bá này, cũng phải ngoan ngoãn hành lễ hậu bối.

Bề ngoài, tọa quán Phúc Nghĩa Hưng oai phong lẫm liệt, nhưng đến vị trí tâm phúc của Kim Nha Lôi như Cao Lão Thành, đã biết, lão đại Kim Nha Lôi của mình không phong quang như bên ngoài, nhiều việc thân bất do kỷ, ba vị lão bá này dù không can thiệp vào sự vụ của hội, nhưng ảnh hưởng đối với Phúc Nghĩa Hưng cũng vượt xa Kim Nha Lôi là tọa quán này quá nhiều.

- Đương nhiên quen biết, quen lắm, có quan hệ cũ với nhà ta, có cơ hội ta còn muốn đích thân đi bái kiến ba vị đại ca này.

Tống Thiên Diệu nói xong với Cao Lão Thành, quay người lên xe kéo, dùng ngón tay khẽ chỉ vào trán mình:

- Cái mạng này ném vào giang hồ, đáng tiếc quá.

…

Có lẽ là vì mất quá nhiều thời gian ở tiệm của Trần Khánh Văn, khi Tống Thiên Diệu dẫn Angie Perlis đến Bố Chính Ty Sở hành chính, định dùng nữ luật sư quỷ mị này để quyến rũ mấy sinh viên xuất sắc bị loại, mới phát hiện cuộc phỏng vấn đã kết thúc từ sớm, những người phỏng vấn đều đã rời đi gần hết, chỉ còn lại hai ba kẻ xui xẻo đang buồn bã và không ai để ý, mặc vest đứng ủ rũ bên đường.

Mấy người này là những người bị loại trong cuộc phỏng vấn và cũng không được các thương hội khác nhặt về, ngay cả những thương hội cố ý đứng chờ bên ngoài để nhặt người bị loại cũng không thèm nhìn, có thể thấy chất lượng của hai ba gã này thực sự quá kém.

- Chúng ta đi thôi.

Angie Perlis nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta còn có việc phải làm.

- Đến một lần, không thể về tay không được.

Tống Thiên Diệu lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, đi về phía một người đàn ông mặc vest đang ngồi xổm bên đường hút thuốc lá. So với những ứng viên khác bị loại và không có thương hội phỏng vấn, hình ảnh của người đàn ông này còn tệ hơn.

Trước hết, tuổi đã ít nhất là ba mươi, và không giống như những ứng viên chải chuốt tóc bằng keo giữ kiểu, hắn chỉ để

tóc ngắn, khuôn mặt gầy dài như dao, trên má còn để một chòm râu quai nón cứng và dày như kim thép. Đôi mắt vẫn không ngừng đảo quanh khi hút thuốc, tuy có vẻ thất vọng nhưng tuyệt đối không thể nói là chán nản.

- Công ty thương mại Lợi Khang, Tống Thiên Diệu, xin hỏi tiên sinh tên gì?

Tống Thiên Diệu đưa tấm danh thiếp có mùi hương qua, miệng hỏi.

Người đàn ông tiện tay vứt điếu thuốc đang hút, trước tiên đứng dậy, rồi mới hai tay nhận lấy danh thiếp của Tống Thiên Diệu:

- Không dám, ta họ Lạc, Lạc Chuyển Khôn.

- Tuổi tác của Lạc tiên sinh, cùng bộ vest trên người, không giống như đến phỏng vấn lắm. Nếu nhuộm tóc và râu, trông lại giống những tên quỷ Tây phỏng vấn kia.

Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá từ túi mình, chia cho đối phương một điếu:

- Không biết Lạc tiên sinh là người nơi nào, trước đây làm việc ở đâu?

Từ khi nhìn thấy người đàn ông tên Lạc Chuyển Khôn này ngồi xổm bên đường hút thuốc, Tống Thiên Diệu đã chú ý đến sự khác biệt của hắn so với mấy gã xui xẻo kia. Thứ nhất, hình ảnh cá nhân, tuổi lớn mà lại không chải chuốt. Thứ hai, chính là bộ vest trên người hắn, chất liệu cao cấp hơn nhiều so với bộ Tống Thiên Diệu đang mặc, không có năm sáu trăm đô la Hồng Kông e rằng không làm được.

- Người Thượng Hải, trước đây làm ghi chép viên tại Thượng Hải Kim Hiệu ở Trung Hoàn.

Lạc Chuyển Khôn nhận lấy điếu thuốc của Tống Thiên Diệu, nói lời cảm ơn rồi đáp.

Tống Thiên Diệu sững người một chút, người Thượng Hải, Thượng Hải Kim Hiệu ở Trung Hoàn? Hắn dừng lại hai ba giây, mở miệng hỏi:

- George Hardoon, Từ Kế Trang, Trịnh Trọng Thần, Vương Nguyên Hi? Lạc tiên sinh làm việc dưới tay vị nào?

Chương 170. Có tiền và không có tiền (1)

Lạc Chuyển Khôn cũng sững người, không ngờ chàng trai trẻ trước mặt chỉ từ một câu nói của mình đã đoán ra lai lịch, hắn gật đầu:

- Trước đây làm việc dưới trướng Vương lão bản Vương Nguyên Hi, Tống tiên sinh nghe nói về Vương lão bản và mấy người kia?

- Mấy người này năm xưa cũng là những nhân vật hào khách từ Thượng Hải đến Hồng Kông có thể đếm trên đầu ngón tay, giờ đây ngay cả nhân tài như Lạc tiên sinh cũng không giữ được sao?

Tống Thiên Diệu thở hắt ra một hơi rồi hỏi.

Đại phú hào người Do Thái George Hardoon, Tổng cục trưởng Tổng cục Bưu điện kiêm Tổng cục Bưu phiếu Quốc dân đảng Từ Kế Trang, đại đầu cơ Thượng Hải Trịnh Trọng Thần, Kim hoàng tử Vương Nguyên Hi, những người này khi đến Hồng Kông vào năm 48, 49, có thể nói là những đại phú ông có dòng tiền mặt dồi dào nhất. So với những khách Thượng Hải này, các đại tộc thương hội bản địa chỉ là những kẻ nghèo rớt mồng tơi không đáng một xu.

George Hardoon, tuyệt đối là nhân vật nổi tiếng một thời ở Thượng Hải, cha nuôi của hắn là Silas Hardoon, khi còn sống từng được gọi là người Do Thái giàu có nhất vùng Viễn Đông, sở hữu cả con đường Nam Kinh và nửa khu Tĩnh An. Vườn

hoa tư nhân lớn nhất Thượng Hải năm đó, Ái Lệ Viên, chính là do Silas Hardoon xây dựng.

Bình Hồ Thu Nguyệt ở Tây Hồ Hàng Châu, năm đó cũng được Silas Hardoon mua làm hậu hoa viên cho vợ là Liza Gordon, cho nên đặt tên là Liza.

Năm 1931, Silas Hardoon qua đời tại Thượng Hải, để lại tài sản được ước tính trị giá 660 triệu đô la Mỹ.

Năm 1949, con nuôi George Hardoon biến tất cả tài sản được chia sau 16 năm tranh chấp di sản thành tiền mặt, được hơn 70 triệu đô la Mỹ, tương đương khoảng 230 triệu đô la Hồng Kông, rồi đến Hồng Kông.

Còn Từ Kế Trang, lấy một ví dụ đơn giản, để tránh bị chính quyền Hồng Kông trục xuất về nội địa để chịu sự xét xử của Quốc dân đảng, năm 1948, trong thời gian Từ Kế Trang bị chính quyền thuộc địa Hồng Kông giam giữ, tiểu thiếp Vương Bạch Mai của Từ Kế Trang đã thuê hơn mười văn phòng luật sư ở Hồng Kông.

Những văn phòng luật sư này giúp thuê bốn đại luật sư hoàng gia và bảy đại luật sư khác đang ở Hồng Kông lúc bấy giờ, tạo thành một đoàn luật sư để biện hộ cho Từ Kế Trang tại tòa.

Cuối cùng, sau bốn ngày tranh luận gay gắt tại tòa, họ đã buộc chính quyền thuộc địa Hồng Kông phải nhượng bộ, không còn đề cập đến việc trả Từ Kế Trang về nội địa nữa. Tòa án Hồng Kông đã đưa ra một khoản tiền bảo lãnh chưa từng có trong lịch sử là 5 triệu đô la Hồng Kông, chỉ sau khi nộp tiền bảo lãnh mới cho phép Từ Kế Trang được tại ngoại chờ xét xử.

Mọi người đều nghĩ rằng tiểu thiếp của Từ Kế Trang có thể phải bán bớt tài sản để lấy tiền mặt hoặc đi vay mượn vài ngày

mới có thể nộp đủ, nhưng không ngờ vừa tuyên án xong, chưa kịp để thẩm phán xét xử vụ án chính rời khỏi phòng xử án, 5 triệu đô la Hồng Kông tiền mặt đã được gửi đến, Từ Kế Trang được thả ngay tại tòa.

Còn số tiền mà Quốc dân đảng khởi tố Từ Kế Trang về tội tham ô và gian lận là 50.000 đô la Mỹ, 260.000 đô la Mỹ công trái, 2,8 tỷ pháp tệ, cộng lại quy đổi thành đô la Hồng Kông cũng khoảng 150 triệu.

George Hardoon với tài sản 230 triệu, tham ô 150 triệu đô la Hồng Kông, Từ Kế Trang trả 5 triệu tiền bảo lãnh mà không chớp mắt, vào thời đó đã khiến phần lớn thương nhân bản địa Hồng Kông phải kinh ngạc trước thủ đoạn của các quan chức và đại gia nội địa. So với những con rồng từ nội địa này, bản thân họ thực sự không xứng với danh hiệu địa đầu xà, nhiều lắm cũng chỉ là giun đất mà thôi.

Bởi vì những thương nhân Thượng Hải như George Hardoon và Từ Kế Trang với tài sản hàng trăm triệu này, ít nhất cũng có hơn chục người, Vinh Hồng Nguyên, Biên Nhuận Khanh, Trịnh Trọng Thần, Vương Nguyên Hi, v.v… dù không nổi tiếng bằng George Hardoon và Từ Kế Trang, nhưng xét về tài sản cũng không kém là bao.

Sau khi được bảo lãnh, Từ Kế Trang cùng với George Hardoon, Trịnh Trọng Thần, Vương Nguyên Hi và những người khác vốn đã quen làm ăn đầu cơ ở Thượng Hải, khi đến Hồng Kông lại phát hiện ra rằng chính quyền thuộc địa Hồng Kông quản lý rất lỏng lẻo đối với giao dịch vàng, tự nhiên bốn người họ lập thành một nhóm Thượng Hải bắt đầu nhắm vào việc kinh doanh vàng ở Hồng Kông.

Có thể nói, cơn sốt đầu cơ vàng bắt đầu từ năm 1949 ở Hồng Kông hoàn toàn do nhóm Thượng Hải này gây ra. Họ phán đoán rằng sau khi Quảng Châu ở nội địa được giải

phóng, chính quyền thuộc địa Hồng Kông sẽ phải đối mặt với cuộc khủng hoảng lạm phát. Một khi lạm phát xảy ra, giá vàng chắc chắn sẽ tăng, và dựa trên biểu hiện trước đó của chính quyền thuộc địa Hồng Kông gần như không can thiệp vào giao dịch vàng, Từ Kế Trang và George Hardoon quyết định lần này sẽ thay chính quyền thuộc địa Hồng Kông làm chủ, thao túng giá vàng, kiếm một mẻ lớn ở Hồng Kông.

Từ 270 đô la một lượng đến 330 đô la một lượng trong giai đoạn này, nhóm đầu cơ Thượng Hải bắt đầu mua vào với số lượng lớn, tổng lượng vàng nắm giữ đã gần 800.000 lượng, trị giá hơn 260 triệu đô la Hồng Kông. Nếu sau khi Quảng Châu được giải phóng, giá vàng tăng lên, lượng vàng trị giá 260 triệu đô la Hồng Kông này không chỉ là khái niệm tăng gấp đôi, mà còn có thể trực tiếp giúp nhóm này ngồi vững vị trí chủ sở hữu trong giao dịch vàng Hồng Kông.

Kết quả là ngày đầu tiên Quảng Châu được giải phóng, giá mở cửa tại Sàn Giao dịch Vàng Bạc Hồng Kông đã tăng vọt lên 470 đô la một lượng theo dự đoán của Từ Kế Trang và những người khác. Tuy nhiên, vào chiều cùng ngày, Sàn Giao dịch Vàng Bạc đột nhiên tung ra một lượng lớn vàng hiện vật, không giới hạn giao dịch. Đến khi đóng cửa vào buổi chiều, giá vàng đã bị đẩy xuống còn hơn 430 đô la. Bất kể Từ Kế Trang và những người khác mua vào bao nhiêu, vẫn có nguồn cung vàng hiện vật liên tục chờ đợi họ tiếp tục bỏ tiền ra mua.

Chương 171. Có tiền và không có tiền (2)

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, giá vàng Hồng Kông đã giảm xuống còn 360 đồng. Tính cả tiền lãi, Từ Kế Trang và những người khác đã lỗ gần 90 đồng tiền Hồng Kông trên mỗi lượng vàng. Có người ở sàn giao dịch vàng bạc đã tính toán rằng, hành vi đầu cơ thất bại này khiến mỗi đại gia Thượng Hải này thua lỗ ít nhất 40-50 triệu đồng tiền Hồng Kông, chưa kể đến những nhà đầu cơ nhỏ ở Thượng Hải muốn ăn theo sau lưng các đại gia.

Số vàng đột ngột xuất hiện để hạ gục tứ đại gia Thượng Hải này là do chính quyền thuộc địa Hồng Kông bí mật vận chuyển từ Nam Mỹ, tổng số lượng và thời gian không rõ ràng. Tuy nhiên, mọi người đều nói rằng, do George Harton và Từ Kế Trang cùng những người khác quá kiêu ngạo ở Hồng Kông, ngay cả thống đốc cũng không thể chịu đựng được, nên đã ra tay chém họ một nhát.

Cũng có người Thượng Hải đồn đại rằng, đó là do một số đại gia thương nhân người Quảng ở địa phương dựa vào mối quan hệ với người Anh, cố tình bày mưu cắt thịt người Thượng Hải.

Tống Thiên Diệu không chắc chắn về tính xác thực của những lời đồn đại, nhưng việc tứ đại gia Thượng Hải ồn ào từ đó không còn tin tức và sự chú ý nữa là sự thật. Tống Thiên Diệu cũng nghe nói rằng sau khi thất bại trong việc đầu cơ vàng, kết cục của một số nhà đầu cơ lớn Thượng Hải không tốt lắm, tuy nhiên hắn chưa từng tận mắt chứng kiến. Lúc này gặp

Lạc Chuyển Khôn, hắn mới có chút ngạc nhiên, những đại phú thương Thượng Hải này thậm chí không giữ được cả nhân tài dưới tay sao?

- Hai bà vợ lẽ của lão bản Vương Nguyên Hi đều đã bị người ta kéo đi để trừ nợ, những người như ta, muốn được người ta mua đi cũng không ai nhận, chỉ có thể tự tìm đường sống.

Lạc Chuyển Khôn dùng diêm châm thuốc lá, nói với chút cảm khái.

Vương Nguyên Hi? Khi mới đến Hồng Kông cũng là đại gia có tài sản hàng trăm triệu? Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, ngay cả vợ lẽ cũng bị người ta kéo đi trừ nợ?

- Hôm nay ta có việc, tối mai ta mời Lạc tiên sinh ăn tối tại nhà hàng khách sạn Gloucester. Nếu không chê công ty thương mại Lợi Khang này nông cạn, ta muốn mời Lạc tiên sinh đến Lợi Khang làm việc.

Tống Thiên Diệu nói với Lạc Chuyển Khôn.

Nói xong, Tống Thiên Diệu dẫn Angie Perlis rời đi. Angie Perlis còn nhiều thủ tục đăng ký liên quan đến Oxfam cần xử lý, dù Tống Thiên Diệu có thích nghe người khác kể chuyện đến đâu cũng không thể trì hoãn công việc chính.

- Người này cho ta cảm giác rất không tốt.

Angie Perlis nói với Tống Thiên Diệu.

- Nhân viên của mấy tiệm vàng Thượng Hải ở Trung Hoàn thuộc tập đoàn Từ Kế Niên, những người này giỏi nhất là đầu cơ trục lợi, ấn tượng không tốt cũng bình thường. Nhưng hiện giờ ta và ngươi chẳng phải cũng đang dựa vào đầu cơ để làm việc sao? Sao không thấy ngươi nói với ta, cảm giác rất không tốt.

Tống Thiên Diệu và Angie Perlis ngồi ở ghế sau của một chiếc taxi, đáp lại.

Angie Perlis nói với giọng nhạt nhẽo:

- Đương nhiên là khác, chính ngươi đầu cơ, không phải ta. Phương pháp đầu cơ của ngươi là quyền thế đi trước, tiền bạc đi sau, còn những kẻ đầu cơ kiểu này ngoài tiền bạc ra, trong mắt họ không còn thấy bất cứ thứ gì khác. Nếu một người có địa vị, thì dù họ có sở hữu nhiều tiền đến đâu, người ta cũng không cảm thấy đột ngột. Vì vậy nói nghiêm túc, ngươi không tính là một nhà đầu cơ đủ tiêu chuẩn, hơn nữa hiện giờ ngươi còn thiếu một điều kiện quan trọng, ngươi không có tiền.

Khi Angie Perlis nói Tống Thiên Diệu không có tiền, Tống Thiên Diệu lại đang nghĩ về những lời Lạc Chuyển Khôn nói. Nếu mấy vị đại gia này không nghĩ đến việc giết chết canh bạc của thống đốc Hồng Kông, giành lấy vị thế trên thị trường vàng của thương nhân người Quảng bản địa, chỉ với dòng vốn tiền mặt khổng lồ đó, dù đời sau không thể nói là lưu danh thiên cổ, thì ít nhất cũng để lại tiếng xấu muôn đời, tuyệt đối không thể chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã rơi vào kết cục gia đình tan nát, không ai biết đến.

- Không có tiền không đáng sợ, có một chút tiền mà đã tưởng mình là thiên hạ đệ nhất mới là đáng sợ nhất.

…

Angie Perlis bận rộn với những việc quan trọng hơn nhiều so với việc Tống Thiên Diệu đến phòng hành chính nhặt những sinh viên xuất sắc bị loại. Nàng phải chuẩn bị các loại tài liệu cần thiết để đăng ký chính thức cho Hội Nhạc Thi, thông tin người khởi xướng, cũng như hẹn gặp phu nhân Bess, làm sao để vợ chồng Thạch Trí Ích có thể nhìn thấy rõ ràng hơn lợi ích sau này, bao gồm cả việc đến bệnh viện công và trường đại học Hồng Kông để làm một bản báo cáo chất lượng

nước Hồng Kông có thể lừa được người khác, v.v. Tất cả những điều này đều đang chờ Angie Perlis đi lo liệu.

Đây chính là lợi thế của việc có một luật sư Anh. Nếu là người Trung Quốc đi chạy thủ tục hoặc tài liệu ở các bộ phận của chính quyền thuộc địa, nếu không có quan hệ, sẽ phải chịu sự bóc lột từng tầng một, đối phó với những tên tiểu quỷ khó chịu. Ngay cả khi có quan hệ, cũng phải biếu xén ít nhiều, dù chỉ là một hộp thuốc lá cũng phải bỏ tiền ra mua. Nhưng với thân phận luật sư Anh của Angie Perlis, trong những lúc như thế này cơ bản là không gì cản nổi, ra vào các bộ phận hoàn toàn không có kẻ nào dám nhắm mắt làm ngơ nhảy ra làm thần giữ cửa, đủ gan giúp quỷ muội làm một bữa cơm đóng cửa.

Tuy bề ngoài trông có vẻ Tống Thiên Diệu rảnh rỗi hơn nhiều so với nữ luật sư quỷ muội, nhưng Angie Perlis đã không còn đùa cợt Tống Thiên Diệu nữa, hoặc cố ý dùng một số phong tình nữ nhi để trêu chọc đối phương. Hiện giờ nàng có thể cảm nhận được tâm tư của Tống Thiên Diệu đã dùng đủ sâu, đầu óc ước chừng đã chuẩn bị mệt mỏi đến mức đình công.

Bản thân nàng vẫn chưa gặp phu nhân Bess, Tống Thiên Diệu đã bảo nàng chuẩn bị một bản báo cáo chất lượng nước Hồng Kông dự định ký tên do phu nhân Bess đứng đầu, vào ngày Hội Nhạc Thi thành lập, khi phu nhân Bess nhậm chức chủ tịch, dùng để công bố dự án cứu trợ đầu tiên của Hội Nhạc Thi.

Mặc dù Angie Perlis tạm thời không nhìn rõ nước cờ của Tống Thiên Diệu sau khi Hội Nhạc Thi thành lập, nhưng nàng có thể đoán được vị chủ nhân trẻ tuổi của mình không chỉ muốn dùng từ thiện để kết nối quan hệ với Thạch Trí Ích, rồi đi buôn lậu thuốc.

Chương 172. Giấc mơ rất linh nghiệm (1)

Nàng đi chuẩn bị công việc cho Hội Nhạc Thi, còn Tống Thiên Diệu thì trước tiên đến phòng khách sạn của mình ở khách sạn Doris lấy ra năm vạn đô la Hồng Kông, sau đó đến nhà họ Chử gặp Chử Hiếu Tín. Tối qua Chử Hiếu Tín hiếm khi không ở khách sạn Doris, mà về nhà ở đường Hatton trên đảo Hồng Kông. Theo sự phỏng đoán của Tống Thiên Diệu về tính cách của ông chủ mình, ngoài việc về nhà tìm cách xin ít tiền tiêu vặt, tuyệt đối không có khả năng thứ hai. Hiện giờ đã gần trưa, Chử Hiếu Tín vẫn chưa quay lại khách sạn Doris, có thể thấy việc về nhà xin tiền tiêu vặt không được suôn sẻ lắm.

Đối với Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu không có cảm giác ác cảm hay khinh miệt nào. So với một số công tử nhà giàu hành sự không mục đích, Chử Hiếu Tín chỉ là không có ý định kinh doanh, nhân phẩm đã được coi là thượng đẳng.

Hơn nữa, chữ "Tín" trong tên, hắn làm rất tốt. Hắn đã hứa với Tống Thiên Diệu ba tháng không đòi tiền từ Lợi Khang, tin tưởng Tống Thiên Diệu sau ba tháng sẽ mang lại lợi nhuận cho hắn, thì thực sự không lấy nữa, thà về nhà xin Chử Diệu Tông.

Chữ "Tín" trên người Chử Hiếu Tín khiến Tống Thiên Diệu ngưỡng mộ hơn cả chữ "Tiền" đằng sau Chử Hiếu Tín.

Xuống xe taxi từ chân núi, Tống Thiên Diệu đi theo con đường đá bằng phẳng rộng rãi vào biệt thự nhà họ Chử. Ở bãi đỗ xe ngoài cổng chính của biệt thự, Trần Hưng Phúc đang lau đèn xe Ford 49 cho Chử Hiếu Tín. Nghe thấy tiếng bước chân,

hắn quay đầu nhìn lại, thấy là Tống Thiên Diệu, liền đặt khăn trong tay xuống:

- Tống thư ký?

- Phúc ca, Tín thiếu cùng Chử hội trưởng đang ở nhà tăng cường tình cảm cha con sao?

Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá ra đưa cho Trần Hưng Phúc một điếu:

- Đừng lau nữa! Lão bản đều không ở trước mắt, lát nữa hắn ra ngoài lại vừa hay gió nổi lên, thổi toàn là bụi bặm, ngươi chỉ phí công vô ích thôi, hút điếu thuốc đi.

- Tín thiếu làm gì có chuyện tăng cường tình cảm cha con với Chử hội trưởng, trốn Chử hội trưởng còn không kịp. Hôm nay Chử hội trưởng đã ra ngoài từ sáng sớm, Tín thiếu đang ở trong kia bồi Chử phu nhân.

Trần Hưng Phúc nhận điếu thuốc từ Tống Thiên Diệu, cười cười nói.

Không trách được nhị thiếu gia nhà họ Chử lại có thể nhẫn nại ở nhà đến tận trưa, thì ra là Chử Diệu Tông và Chử Hiếu Trung đều không có nhà, lần này Chử Hiếu Tín muốn xin tiền tiêu vặt từ mẹ của hắn, phu nhân kế thất của Chử Diệu Tông.

Sau khi hút một điếu thuốc với Trần Hưng Phúc, Tống Thiên Diệu mới bước vào cổng lớn nhà họ Chử. Người hầu nhà họ Chử đều có mắt tinh và lễ nghi đầy đủ, Tống Thiên Diệu tính cả lần này mới đến nhà họ Chử có ba lần, nhưng những người làm vườn, người hầu đang bận rộn trong sân đều có thể mỉm cười gọi một tiếng Tống thư ký khi Tống Thiên Diệu đi qua.

Ngay cả Hồng tỷ, người hầu gái sống trong nhà đang đứng ở cửa chính phòng khách trông coi người hầu trong nhà làm

việc, khi thấy Tống Thiên Diệu cũng lịch sự gọi một tiếng Tống thư ký.

Thực ra nếu so sánh địa vị hiện tại trong nhà họ Chử, Tống Thiên Diệu không chỉ không bằng Hồng tỷ này hay lão quản gia Ân thúc, e rằng ngay cả một người hầu già đã làm việc ở nhà họ Chử hơn mười năm cũng không bằng.

- Hồng tỷ, ta đến đưa tiền cho Tín thiếu gia.

Tống Thiên Diệu không dám thiếu lễ nghi với người hầu gái sống trong nhà trước mặt, người tết một bím tóc dài đen bóng, mặc áo ngắn màu xanh lục, quần dài đen, giày vải đế mềm, nay đã hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn còn vẻ đẹp mặn mà.

- Tín thiếu gia đang ở bên trong nói chuyện với phu nhân tại hậu sảnh, ta sẽ giúp ngươi mời hắn ra phòng khách. A Hương, pha trà cho Tống thư ký.

Hồng tỷ dẫn Tống Thiên Diệu vào phòng khách, gọi một người hầu giúp pha trà cho Tống Thiên Diệu, còn mình thì chuẩn bị đi qua phòng khách ở phía lầu sau.

- Hồng tỷ, phiền tỷ mang số tiền này vào trong, nói là lợi nhuận Lợi Khang kiếm được trong tuần này, có lẽ Tín thiếu gia muốn cho phu nhân xem.

Tống Thiên Diệu gọi Hồng tỷ đang định rời đi lại, đưa phong bì đang cầm trên tay cho đối phương.

Hồng tỷ liếc nhìn phong bì đó nhưng không nhận lấy:

- Ta sẽ dẫn ngươi vào gặp Tín thiếu gia, tiền thì vẫn là ngươi tự tay đưa cho hắn thì tốt hơn.

…

Khi Hồng tỷ dẫn Tống Thiên Diệu vào hậu sảnh để đưa tiền cho Chử Hiếu Tín, nhị thiếu gia họ Chử đang tận tình nịnh

bợ mẹ của mình. Từ sáng sớm khi lão cha Chử Diệu Tông ra khỏi nhà đến giờ sắp ăn trưa, hắn đã nói hết tất cả những lời khen ngợi mà hắn có thể nghĩ ra trong bụng cho mẹ, nhưng tiếc thay mẹ hắn, phu nhân họ Chử, lòng như sắt đá, không hề lay động:

- Mẹ à, trong một tuần gần đây, việc kinh doanh của Lợi Khang có chút khó khăn, mẹ cũng biết đấy, gần đây Lợi Khang đã sa thải hết những người cũ, đang gấp rút tuyển người, tuyển người thì cần phải trả lương, tên thư ký của con lại tiêu xài hoang phí, nuôi một đám người tốn rất nhiều tiền. Tối qua con nằm mơ thấy Lợi Khang sẽ kiếm được tiền trong mấy ngày tới, giấc mơ là điềm lành, nên nhiều nhất là một tuần, con sẽ trả lại tiền cho mẹ.

Phu nhân họ Chử tên thật là Bành Tú Liên, năm nay mới bốn mươi ba tuổi, bà là thê thiếp kế tiếp của Chử Diệu Tông. Khi Chử Diệu Tông cưới bà, hắn đã bắt đầu nổi danh trong giới thương mại, nên bà không thể nói là đã cùng Chử Diệu Tông chịu khổ, vào cửa đã là cuộc sống của phu nhân nhà giàu, chưa từng chịu khổ cực, nhưng cũng không có khí chất của người vợ cả được mọi người kính nể, có thể khiến cả người lớn lẫn công nhân trong nhà họ Chử im lặng khi mở miệng như người vợ đầu đã cùng Chử Diệu Tông gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Lúc này dù ăn mặc sang trọng, nhưng vẫn thiếu đi sự đại khí, mà có nhiều hơn vẻ dịu dàng của người phụ nữ được nuôi dưỡng trong khuê phòng.

Chương 173. Giấc mơ rất linh nghiệm (2)

- Tuy ta ít khi ra ngoài, nhưng những việc ngươi làm cũng nghe qua, mấy ngày trước còn mượn của cha ngươi mười vạn đồng, còn đặc biệt viết giấy nợ. Cha ngươi từng khen tên Tống thư ký bên cạnh con có năng lực và đắc lực, sao hôm nay trong miệng ngươi, lại giống như ngược lại vậy.

Phu nhân họ Chử dùng ngón tay nhẹ nhàng xoay nút của chiếc radio cổ trên bàn để tìm tín hiệu đài phát thanh, miệng hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ.

Chử Hiếu Tín quay lưng về phía cửa phòng, đối diện với mẹ, như muốn khóc lóc thảm thiết, mở miệng nói:

- Biết mặt không biết lòng mà mẹ, tên thư ký đó để con mượn tiền xong rồi lật mặt không nhận người, không cho con động vào số tiền đó, lại bắt con tự nghĩ cách giải quyết tiền lương cho những công nhân đó, con thực sự…

Tống Thiên Diệu vừa đi tới cửa hậu sảnh thì nghe thấy bên trong Chử Hiếu Tín vì xin tiền tiêu vặt mà không biết xấu hổ bán cả bản thân, rất muốn cầm tiền quay đầu bỏ đi luôn.

Chử phu nhân đã nhìn thấy Hồng tỷ và Tống Thiên Diệu ở ngoài cửa sảnh, ánh mắt Hồng tỷ đảo qua Tống Thiên Diệu bên cạnh và Chử Hiếu Tín trong sảnh, Chử phu nhân liền biết người đến là người của Chử Hiếu Tín, bà đã gặp tài xế bên cạnh Chử Hiếu Tín, Lợi Khang lại không còn công nhân nào khác, người duy nhất chưa gặp, chỉ có vị Tống thư ký bên

cạnh con trai thứ hai của mình, người đã cười nói giữa chốn phồn hoa mà đoạt được Lợi Khang từ tay Chử Hiếu Trung.

Lúc này con trai bà đang đối diện với bà, nói xấu Tống thư ký:

- Tên đó ra ngoài hoa thuyền uống rượu tìm gái, tiền thưởng toàn dùng thỏi vàng, đến Lệ Trì nghe ca, đối phương cho hắn sờ chân một cái, là tiện tay ném ra năm trăm đô thưởng, cứ thế này thì dù con có cả núi vàng cũng sớm muộn bị hắn ăn sạch, chi bằng mẹ cứu nguy cho ta vài vạn, ta sa thải hắn rồi đi tìm thư ký khác…

- Phu nhân, Tín thiếu, Tống thư ký nói có một khoản tiền mang đến, nên ta dẫn hắn ấy đến gặp Tín thiếu.

Hồng tỷ đẩy cửa sảnh vào đúng lúc.

Chử Hiếu Tín đang liên tục đổ tội cho Tống Thiên Diệu nghe vậy liền quay đầu lại, thấy Hồng tỷ từ ngoài sảnh đi vào, phía sau còn có thư ký Tống Thiên Diệu của mình.

- Ơ…

Chử Hiếu Tín như con gà bị nắm cổ, quay đầu nhìn mẹ mình, rồi dụi mắt nhìn lại hai người vừa vào, có chút ngượng ngùng xoa xoa mặt, mở miệng nói:

- Mẹ, hôm nay trưa muốn ăn gì? Ta lâu rồi không ăn cơm ở nhà, hôm nay rảnh rỗi, ta vào bếp làm vài món cho mẹ, để A Diệu phụ giúp, hắn cũng biết nấu ăn.

Nói xong đứng dậy khỏi ghế định kéo Tống Thiên Diệu ra ngoài, Tống Thiên Diệu trước tiên hơi cúi người với Chử phu nhân:

- Chử phu nhân, ta là thư ký Tống Thiên Diệu của Tín thiếu.

Rồi nhẹ nhàng gạt tay Chử Hiếu Tín đang định kéo mình ra ngoài, cố ý vẫy vẫy phong bì trong tay trước mặt mẹ hắn và Hồng tỷ:

- Năm vạn đô Hồng Kông, tuần này vừa kiếm được chưa kịp ấm tay, ta đã vội mang đến, vừa rồi ngươi nói cái quỷ gì vậy? Ta biết người biết mặt không biết lòng phải không? Núi vàng cũng bị ta ăn sạch phải không? Được, không làm phiền ngươi và phu nhân làm mẹ hiền con thảo ăn cơm trưa, ta tự đi hoa thuyền tìm gái vung vàng, tạm biệt, Tín thiếu.

Nói xong Tống Thiên Diệu xoay người định đi ra ngoài, Chử Hiếu Tín vội vàng kéo Tống Thiên Diệu lại, trên mặt treo nụ cười, tay kia chộp lấy phong bì trong tay Tống Thiên Diệu:

- Đừng đi tìm gái mà? Bây giờ tai ngươi có vấn đề! Ta vừa hay lấy tiền đưa ngươi đi khám bác sĩ, không tin ngươi hỏi mẹ ta hoặc Hồng tỷ, ta chưa bao giờ nói những lời đó, thề với trời, nếu ta nói những lời đó, thì chiều nay tôi sẽ tiêu hết năm vạn đô!

- Oa, lời thề của cậu thật là…

Tống Thiên Diệu để mặc Chử Hiếu Tín giật lấy phong bì, miệng nói:

- Thật là, bội phục.

Chử phu nhân mỉm cười nhìn con trai mình đối thoại với Tống Thiên Diệu này, tuy chỉ là lần đầu gặp mặt, nhưng vừa rồi những lời Tống Thiên Diệu nói khiến người ta rất thoải mái, nghe thấy con trai mình nói xấu sau lưng, liền thẳng thắn nói ra để trêu chọc lại Chử Hiếu Tín, chứ không phải giả vờ như hoàn toàn không nghe thấy hoặc e dè không lên tiếng không phản bác, cách này có thể giúp Chử Hiếu Tín giảm bớt sự ngượng ngùng và khó xử trong lòng.

- Chử phu nhân, xin lỗi đã làm phiền bà, ta mang tiền đến cho Tín thiếu.

Đợi Chử Hiếu Tín cầm được phong bì lẻn sang một bên quay lưng lại lén đếm tiền, Tống Thiên Diệu nói với Chử phu nhân.

Chử phu nhân trước mặt là một phụ nữ dịu dàng, khí chất tao nhã, giọng điệu dịu dàng, loại phụ nữ này chính là mỹ nhân được cất giấu trong nhà vàng, không tranh đua với đời, khó trách sinh ra Chử nhị thiếu cũng là tính cách không có chí lớn, chỉ biết đuổi theo hoan lạc.

- Tống thư ký…

Chử phu nhân vừa mở miệng định nói.

Tống Thiên Diệu thu hồi ánh mắt, hơi cúi đầu vội vàng nói:

- Ta cũng là người Triều Châu, phu nhân cứ gọi ta là A Diệu là được, ta chỉ giúp Tín thiếu chạy vặt thôi, không đáng gọi là thư ký.

- A Diệu tuổi còn trẻ lắm, khó trách lão gia khen ngươi hậu sinh khả úy, A Tín cũng nói Lợi Khang đa tạ ngươi giúp hắn quản lý.

Chử phu nhân nói với Tống Thiên Diệu bằng giọng ôn hòa.

- Cũng là nhờ Chử hội trưởng và Tín thiếu tin tưởng, cho ta cơ hội.

Bên kia Chử Hiếu Tín đã nhanh nhẹn đếm tiền một lượt, quả nhiên là 5 vạn đồng tiền lớn. Hắn tuy không để tâm đến chuyện làm ăn, nhưng cũng biết Lợi Khang hiện giờ còn chưa bắt đầu buôn lậu, còn việc kinh doanh thuốc men, Lợi Khang hiện tại ngay cả nhân viên cũng chưa có, hoàn toàn không thể triển khai công việc, càng không thể kiếm được 5 vạn đồng lợi nhuận.

- Số tiền này dùng để làm gì vậy? Có phải để ta đứng ra giúp ngươi thuê một chiếc thuyền không?

Chử Hiếu Tín vừa nhét tiền vào túi mình, vừa đi tới vỗ vai Tống Thiên Diệu.

Thế nào gọi là thư ký đạt tiêu chuẩn, trong mắt hắn, Tống Thiên Diệu chính là như vậy. Khi trong túi mình chỉ còn vài trăm đồng, hắn có thể đột nhiên xuất hiện, mang đến 5 vạn đồng cho mình. Bất kể cần mình làm gì, ít nhất tiền đang ở trong tay mình, hơn nữa tiêu mất một hai ngàn, Tống Thiên Diệu cũng sẽ không để ý.

- Vừa rồi ngươi thề thốt thế nào? Chính là để ngươi hôm nay tiêu hết 5 vạn đồng này, nên ta mới nói. Lời thề của ngươi thật đáng nể.

Tống Thiên Diệu nghiêm túc nói với Chử Hiếu Tín đang nhét tiền vào túi:

- Ta không nói đùa đâu, là thật đấy, hôm nay phải tiêu hết nó.

- Giấc mơ đêm qua của ta thật linh nghiệm.

Chử Hiếu Tín ngây người nhìn Tống Thiên Diệu, vài giây sau mới thở dài nói:

- Biết thế ngủ thêm một lúc nữa, đừng dậy sớm quá.

Chương 174. Tiêu tiền (1)

Chử Hiếu Tín trong túi có tiền, tự nhiên cũng không còn cầu xin trước mặt Chử phu nhân nữa. Hơn nữa Tống Thiên Diệu mở miệng bảo hắn tiêu hết số tiền này, chắc chắn có lý do, nên hắn định dẫn Tống Thiên Diệu đi ra ngoài. Tống Thiên Diệu nói lời tạm biệt với Chử phu nhân và Hồng tỷ, đi theo sau Chử Hiếu Tín ra ngoài. Chử phu nhân dường như muốn gọi Tống Thiên Diệu lại khi hắn rời đi, nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Đợi con trai mình dẫn Tống Thiên Diệu đi rồi, Chử phu nhân mới nói với Hồng tỷ:

- Bộ vest của Tống thư ký đã cũ, bảo Trịnh sư phụ ở Phi Hồng Thượng Hải Dương phục mấy ngày nữa đến may vài bộ quần áo cho ba huynh đệ A Trung, A Tín, A Trí, tiện thể may cho Tống thư ký hai bộ, tính vào tài khoản của ta.

- Dạ, phu nhân.

Hồng tỷ vội vàng đáp ứng.

Đợi Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín đến tiền viện của nhà họ Chử, Chử Hiếu Tín mới quay đầu nhìn Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu giơ tay ra:

- Không nhận ra ta à?

- Này, ngươi làm trò gì vậy? Vô duyên vô cớ đưa 5 vạn đồng qua đây? Tiêu hết? Có phải định thuê thuyền không?

Chử Hiếu Tín đưa tay khoác cổ Tống Thiên Diệu, kéo đầu đối phương áp vào vai mình:

- Ta với mẹ ta mẹ hiền con thảo, ngươi đi hoa thuyền uống rượu gạ gẫm gái? Đồ khốn! Chơi xỏ ông chủ ngươi à?

Tống Thiên Diệu bị Chử Hiếu Tín khoác cổ vẫn cứng miệng:

- Ngươi đã nói trước mà! Ta biết người biết mặt không biết lòng, ngươi nổi tiếng là đồng tử tiêu tiền! Ngay cả chuyện ta gạ gẫm gái tặng thỏi vàng ngươi cũng đem kể với Chử phu nhân, ta đành phối hợp với ngươi, thật sự đi uống rượu gạ gẫm gái luôn vậy?

- Cứng miệng phải không? Chọc ta còn không nhận lỗi, ngươi tin không ta cầm 5 vạn đồng đi đài phát thanh mua quảng cáo, đem mấy chuyện gạ gẫm gái của ngươi phát cho cả Hồng Kông nhà nhà đều biết?

Ra khỏi cổng lớn nhà họ Chử, Chử Hiếu Tín buông cổ Tống Thiên Diệu ra cười nói.

Tống Thiên Diệu chỉnh lại cà vạt, nhìn về phía ông chủ của mình:

- Ôi, vừa có tiền đã lật mặt vô tình, đổ hết tội lỗi lên đầu ta, ngươi còn chẳng thèm chớp mắt, rõ ràng là làm việc cho loại ông chủ như ngươi chỉ có kiếm tiền cho ngươi tiêu, còn ta thì gánh hết tội, chết thảm nhất. Sau này những chuyện tiêu tiền thế này ta sẽ không gọi ngươi nữa, lần sau ta tự đi.

- Thật sự chỉ là tiêu tiền thôi sao? Năm vạn đồng? Không phải đi thuê thuyền buôn lậu chứ?

Chử Hiếu Tín vẫn nghi ngờ hỏi Tống Thiên Diệu.

- Thật sự là tiêu tiền, hẹn hơn chục thành viên trong nhóm cậu ấm của ngươi, thêm cả Chương Ngọc Lương nữa.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín nhíu mày:

- Ngươi rốt cuộc đang làm trò quỷ gì vậy? Ta mời bọn họ uống rượu cần đến năm vạn đồng sao? Nếu không thưởng cho ca nữ, vài ngàn đồng đã là rất hậu hĩnh rồi? Hai vạn đồng là có thể uy chấn cả sảnh.

- Lệ Trì bao trọn nhà hàng Thượng Hải, tiện thể mua toàn bộ thời gian của bảy tám ca nữ đang nổi tiếng nhất của Lệ Trì, ta tính toán rồi, có thể phải bốn vạn tám ngàn mấy đồng, còn có thể giúp ngươi tiết kiệm hơn một ngàn đồng tiền lẻ.

Tống Thiên Diệu tự lấy ra một điếu thuốc châm lửa, nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín nghe mà há hốc mồm, hồi lâu mới hoàn hồn mắng Tống Thiên Diệu:

- Đồ khốn! Ta nói ngươi là đồng tử tiêu tán tài sản ngươi lại không tin! Ta bốn ngàn đồng đã đủ bao trọn cả Thái Bạch Hải Sản Phường cùng tất cả mỹ nữ ở đó, bao trọn nhà hàng Thượng Hải của Lệ Trì? Lại còn mua toàn bộ thời gian của những ca nữ nổi tiếng đó? Ngươi tưởng mình nhận Tài Thần làm cha nuôi à? Cho dù Tài Thần là cha nuôi của ngươi, cũng không chịu nổi khí thế muốn phá sạch gia sản của ngươi đâu!

- Vậy ngươi có tiêu không? Nếu ngươi tiếc, trả lại tiền cho ta, ta tự đi tiêu.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín:

- Diễn trò thì phải diễn cho trọn vẹn, tối nay ngươi là ông chủ kiếm được bảy mươi vạn đô Hồng Kông, theo phong cách của Tín thiếu ngươi, đương nhiên phải ăn mừng linh đình.

- Đương nhiên là tiêu, tiền ta tự mượn, muốn tiêu cũng là ta tự tiêu.

Chử Hiếu Tín trợn mắt nhìn Tống Thiên Diệu:

- Lợi Khang của ta mở bấy lâu nay, chưa từng có tháng nào kiếm được hơn mười vạn đồng, ngươi nói với ta, bây giờ ta kiếm được bao nhiêu? Bảy mươi vạn? Ta tự mình còn không tin.

- Lên xe, ta sẽ từ từ nói với ngươi, làm diễn viên cũng phải dùng tâm một chút, lão đại.

Tống Thiên Diệu đi đến cửa xe Ford 49, mở cửa cho Chử Hiếu Tín và làm một cử chỉ mời, nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín ôm chặt năm vạn đồng ở ngực, hít sâu một hơi:

- Trước đây ta luôn nghĩ mình là kẻ phá gia chi tử, nhưng A Diệu à, sau khi quen biết ngươi, ta thấy bản thân mình thật sự rất tiết kiệm, đồ khốn! Ta lần đầu tiên cảm thấy tiêu tiền mà đau lòng! Năm vạn đồng, đủ để ta dụ rất nhiều ca nữ lên giường đấy!

Chử Hiếu Tín lại nói tiêu tiền đau lòng? Tống Thiên Diệu hơi mở to mắt, nghĩ rằng không biết ông chủ của mình có phải đột nhiên lương tâm phát hiện, nhìn lại quá khứ đáng hổ thẹn và chuẩn bị rửa tay gác kiếm, hối cải tu thân?

Giây tiếp theo, Chử Hiếu Tín bước vào xe:

- Dù đau lòng, cũng phải tiêu đã rồi tính, những tên khốn vô nghĩa này, thời gian gần đây ta hơi kém cỏi một chút, ai cũng tưởng ta sa cơ, muốn nhảy ra tranh đoạt Chu Đề! Tưởng ta làm đoàn trưởng cậu út đoàn là giả sao? Năm vạn đồng, dọa chết lũ khốn này, đi! Đi tiêu tiền!

Lái xe về khách sạn Doris, đợi vào phòng khách rồi, Tống Thiên Diệu mới bắt đầu dặn dò Chử Hiếu Tín những điều cần chú ý vào buổi tối, những biểu hiện khác không sao, nhưng có những lời có thể nói, có những lời không thể nói, có những lời

bắt buộc phải nói, có những lời phải nói sau khi uống rượu, khi nói thì phải có biểu cảm gì v.v…

Chương 175. Tiêu tiền (2)

Đợi đến khi chắc chắn Chử Hiếu Tín đã nhớ kỹ hết, mới để hắn ra ngoài đến Lệ Trì chuẩn bị vung tiền.

Chử nhị thiếu ngoài chuyện phong hoa tuyết nguyệt, ẩm tửu tầm hoan ra thì không giỏi gì khác, đúng là nhân vật hạng nhất trong lĩnh vực này. Vừa đến Lệ Trì, chưa đợi Kim kinh lý mở miệng chào hỏi hỏi Chử Hiếu Tín sao lại đến sớm thế, mới hơn 1 giờ chiều đã đến tiêu khiển, một xấp 50.000 đồng đã được ném vào tay đối phương:

- A Kim! Tối nay ta bao trọn nhà hàng Thượng Hải, mở một bàn lớn 26 người ở đại sảnh nhà hàng, nếu chỉ có yến, bào ngư, vi cá, sâm những thứ người nghèo ăn thôi, đừng trách ta lật bàn đấy. Lại còn bao trọn Chu Đề và mấy chị em của cô ta cả đêm, đến nhà hàng cùng ta ăn mừng. À phải rồi, phái người của ngươi đi mời giúp ta những huynh đệ kia, ừm đúng rồi, tên Chương Ngọc Lương gần đây không thấy đâu, bảo người đến nhà họ Chương một chuyến, cũng mời hắn đến, ta có chuyện muốn nói với hắn.

Kim kinh lý cười toe toét, vừa nịnh nọt mở miệng, vừa dùng tay đếm nhanh xấp tiền đó:

- Tín thiếu ra tay hào phóng, nhất định tài nguyên rộng mở, khai môn kiến hỉ. Không thành vấn đề, ta sẽ lập tức sắp xếp giúp ngài, tối nay nhất định sẽ làm ngài hài lòng. Không phải ta khoác lác, nếu nhà hàng Thượng Hải của Lệ Trì mà cũng không làm Tín thiếu hài lòng, thì ở Hồng Kông sẽ không còn nơi thứ hai nào có thể làm Tín thiếu hài lòng đâu.

Chử Hiếu Tín nói xong, liền ngẩng đầu đi thẳng vào hậu đài vũ trường, đến gặp Trần Chu Đề đang trang điểm và tập múa ở hậu đài. Tống Thiên Diệu lấy từ trong túi ra một xấp bao lì xì nhỏ xinh đưa cho Kim Đức Minh:

- Đây là lì xì Tín thiếu bảo ta phát cho Kim kinh lý và thuộc hạ của ngài. Hôm nay Tín thiếu vui vẻ, vậy phiền Kim kinh lý giúp đỡ nhiều hơn, làm cho hoành tráng lên. Những người cần mời, cũng phiền Kim kinh lý sắp xếp người đi mời sớm một chút.

- Yên tâm, yên tâm, đa tạ Tống thư ký, tôi nhất định sẽ làm chu đáo.

Kim Đức Minh nhận lấy bao lì xì, liền bắt đầu sắp xếp cho những phục vụ viên dưới quyền làm việc.

Đợi Tống Thiên Diệu cũng đi vào trong không thấy người, tên đầu mục phục vụ viên gọi là Phi ca ghé sát vào bên cạnh Kim Đức Minh, tặc lưỡi nói:

- Bao trọn cả nhà hàng cộng thêm mấy ca nữ này, ít nhất cũng phải 40.000 đồng. Trước đây nhiều lắm cũng chỉ vài nghìn một vạn một đêm, tối nay đột nhiên lại ném ra 40.000 đồng? Tên họ Chử này không lẽ đã tìm được kho báu mà Trương Bảo Tử cất giấu?

Kim Đức Minh ném cho đối phương một bao lì xì, cái đầu to hài hước lúc này lại nghiêm mặt lại, có vẻ uy nghiêm khác thường:

- Im miệng! Tìm mấy tên đệ biết ăn nói khéo léo, phái đi giúp vị Chử nhị thiếu này mời bạn bè hắn! Cất cái khí chất lưu manh của ngươi đi! Nếu Tài Pháp tiên sinh chưa truyền lệnh xuống, thì dù là mẹ già chết đi cũng phải cười với khách! Cút xuống làm việc đi!

…

Chính giữa đại sảnh nhà hàng Thượng Hải Lệ Trì, dưới chiếc đèn chùm pha lê lớn nhập khẩu từ Ý, bày một chiếc bàn tròn xoay hai tầng bằng kính khổng lồ 26 chỗ ngồi. Một đám công tử ăn chơi vẫn thường xưng huynh gọi đệ với Chử Hiếu Tín, đều ngồi vây quanh bàn tròn, hoặc ôm bạn gái, hoặc ôm ca kỹ, mỗi người đều đã uống vài chén rượu, lúc này mặt mày đỏ bừng hứng rượu đang nồng, đang trò chuyện với Chử Hiếu Tín ngồi ở vị trí chủ tọa. Ngược lại, những ca nữ kỹ nữ của Lệ Trì này, tất cả đều trố mắt nhìn những món ăn được bày lên bàn tròn.

Ngày thường, những bữa tiệc yến, bào ngư, vi cá, sâm trong mắt họ đã là yến tiệc của nhà giàu có, nhưng lúc này trên bàn, bào ngư hải sâm chỉ được làm thành vài món nguội điểm xuyết, còn món nóng thì là tê tê, rắn vòng vàng, cầy vòi hương bảy khoang, gà ô Thủy Lữ, đông trùng hạ thảo, bong bóng cá, sò điệp khô, môi cá, những nguyên liệu thượng hạng này khiến mấy ca nữ nổi tiếng vốn cũng coi như từng trải cũng phải tấm tắc, lấy lại tinh thần chờ xem món chính cuối cùng.

Tống Thiên Diệu, Cao Lão Thành, Trần Hưng Phúc, cùng với các tài xế và tùy tùng do những công tử nhà giàu khác mang theo, được sắp xếp ở hai góc trái phải của đại sảnh, bày biện hai bàn tiệc rượu. Món ăn tất nhiên không thể so với sự phong phú của bàn chính giữa, nhưng gà vịt cá thịt chất đầy bàn, trước mặt mỗi người đều có một bát vi cá.

Tống Thiên Diệu tay cầm chén trà, mắt vô tình có ý nhìn về phía Chương Ngọc Lương đang ngồi bên phải Chử Hiếu Tín. Từ lúc vào phòng ăn đến khi nhập tiệc uống rượu, biểu hiện của Chương Ngọc Lương không thể chê vào đâu được. Đối với mỗi thành viên của thiếu gia ăn chơi có mặt, Chương Ngọc Lương đều có thể gọi tên một cách thân thuộc, trò chuyện vài câu là có thể cùng đối phương bật cười đồng cảm. Lúc này, hắn càng trở thành nhân vật trung tâm của bàn tiệc,

ngay cả Chử Hiếu Tín cũng đang nâng ly rượu nhìn Chương Ngọc Lương, lắng nghe hắn kể về những chuyện phong lưu thú vị khi đi du học ở Mỹ.

Khéo léo, tinh ranh, thích nổi bật, đó là trạng thái mà Tống Thiên Diệu nhìn thấy ở Chương Ngọc Lương lúc này. Nếu tên này thật sự có tính cách như vậy, thì việc liên thủ với Phúc Trung thương mại để lừa Lợi Khang một vố, rồi lại giở trò chiếm phần lớn lợi ích, cũng phù hợp với phong cách của hắn.

- Tín thiếu, các vị đại thiếu, không biết bữa tiệc tối nay có làm các vị hài lòng không? Tôi đã đặc biệt gọi vị đầu bếp phụ trách chế biến bữa tiệc này ra chào hỏi các vị.

Kim kinh lý cười hì hì từ ngoài phòng ăn bước vào, nhiệt tình nói với mọi người trên bàn tiệc.

Phía sau hắn là một người đàn ông trung niên mặc áo ngắn vải gai màu trắng, sau nữa là ba người trẻ tuổi mặc đồng phục đầu bếp trắng tinh, tay bưng khay bạc có nắp đậy.

Mọi người trên bàn tiệc đều dừng ly ngừng đũa, biết rằng đây là món cuối cùng của nhà hàng để kết thúc bữa tiệc. Chử Hiếu Tín ngồi ở vị trí chủ tọa nói với Kim Đức Minh:

- A Kim, những món trước đó, các bạn của ta đều thấy không tệ, có thể ăn được, chỉ còn chờ món cuối cùng này thôi. Làm tốt thì có thưởng, làm không tốt, bọn họ sẽ lật bàn đấy.

Chương 176. Lễ Vân Tử có ngon không

Kim Đức Minh cười ha hả tiến đến bên cạnh Chử Hiếu Tín:

- Tín thiếu, những món như óc khỉ, chân gấu, nhà hàng cũng có đầu bếp làm được, nhưng vị Bắc hơi đậm, sợ không hợp khẩu vị của các vị, nên tối nay đặc biệt mời Lý sư phụ, đầu bếp trưởng của Thái Sử Đệ ở Quảng Châu đến làm bữa tiệc này, tôi cũng chưa từng thấy, nên đặc biệt đến mở mang tầm mắt.

Vị Lý sư phụ đó chắp tay chào mọi người trên bàn, chỉ đạo ba đầu bếp phía sau đặt khay lên chính giữa bàn tiệc, rồi tự tay mở nắp bạc, để lộ món cuối cùng này.

- Làm trò gì vậy?

Những người khác trên bàn không tiện lên tiếng, Chử Hiếu Tín lại là người đầu tiên sa sầm mặt:

- Trứng cá? Gạch cua?

Lúc này trên bàn có ba đĩa bạc, bên trái là một chồng bánh mỏng vân mây nhỏ xinh, chính giữa là một phần nhỏ tròn đỏ tươi, bốc hơi nghi ngút trông giống như trứng cá gạch cua, còn bên phải thì đựng các nguyên liệu phụ như sợi gà, sợi thịt, sợi nấm đông cô, sợi măng, tôm tươi xay nhuyễn, thịt cua, sợi trứng v.v.

- Tín thiếu, mặc dù đây là trứng cua, nhưng không gọi là gạch cua, mà gọi là Lễ Vân Tử.

Lý sư phụ sau khi mở nắp đĩa xong mới lên tiếng giới thiệu.

Một thành viên trong cậu út đoàn của Chử Hiếu Tín lúc này bĩu môi:

- Chẳng phải vẫn là gạch cua trong bụng cua sao?

- Phần Lễ Vân Tử trên bàn của Tín thiếu này, đủ cho các vị ăn cua ba bữa một ngày trong một tuần tại nhà hàng ở Thượng Hải.

Lý sư phụ nhìn về phía vị thành viên đoàn cậu cháu vừa lên tiếng, nói một câu không cứng không mềm.

- Loại cua này gọi là Chuyên Kỳ, cũng được các lão thực khách ở Quảng Châu gọi là Lễ Vân, con to bằng quân cờ, con nhỏ bằng đầu ngón tay, thường sống ở ruộng nước, tháng năm tháng sáu, lúc này, trong cơ thể Chuyên Kỳ có trứng cua, vị ngon nhất, lấy một đĩa Lễ Vân tử này, ít nhất phải dùng ba bốn nghìn con cua cái Chuyên Kỳ, dù vậy, đĩa Lễ Vân tử này cũng chỉ đủ lượng cho các vị khách ăn hai chiếc bánh vân ty. Ngoài ra, trứng cua không thể để lâu, sau khi lấy ra để tránh mất vị tươi ngon, chỉ có thể đặt trong đồ bạc, bên ngoài dùng nước sôi chần chín. Hiện nay các tửu lâu sử dụng trứng cá, trứng cá hồi to mà tanh hôi, cho dù là trứng cá phương Tây và trứng cá cơm Nhật Bản quý giá, sau khi chế biến, cũng có vị mặn, tanh, ngọt nhẹ, đều không bằng được vị tươi của Lễ Vân tử tháng năm tháng sáu, qua hai tháng này, Lễ Vân tử cũng không đáng nhắc đến nữa. Mời Tín thiếu nếm thử trước.

Một tràng lời của Lý sư phụ khiến mọi người trên bàn bao gồm cả Chử Hiếu Tín đều nghe đến ngẩn người, một đĩa gạch cua này, ba bốn nghìn con cua cái? Hơn nữa còn cung cấp có hạn, chỉ đủ cho một người cuốn nhiều nhất hai chiếc bánh vân ty?

Lý sư phụ đích thân giúp Chử Hiếu Tín lấy một miếng bánh mỏng, cũng không chọn lấy nguyên liệu phụ, chỉ dùng thìa múc một ít Lễ Vân tử cuốn vào trong bánh, đặt vào bát đũa trước mặt Chử Hiếu Tín, Trần Chu Đề giúp Chử Hiếu Tín đưa vào miệng, Chử Hiếu Tín há miệng cắn một miếng, nếm thử nuốt xuống rồi lập tức kêu lên một tiếng tốt:

- Lễ Vân tử tươi ngon quá! Đáng thưởng!

Hắn vừa mở miệng, thêm vào đó là nghe lời Lý sư phụ vừa nãy, mọi người cũng đều lần lượt nếm thử, vào miệng quả nhiên tươi ngon vô cùng, lập tức tiếng tán thưởng lại nổi lên.

Bên kia Lý sư phụ giới thiệu xong món đại tiệc này, chắp tay cúi chào rồi cùng Kim Đức Minh lui ra, bên này mọi người nếm qua Lễ Vân tử, lại đều nâng ly hướng về phía Chử Hiếu Tín, cảm ơn sự tiếp đãi nồng hậu của Chử Hiếu Tín, mấy ca kỹ nhìn Trần Chu Đề đang làm dáng trong lòng Chử Hiếu Tín, đôi mắt đều hận không thể bốc lửa, dung mạo tài nghệ của mình đều không thua kém Trần Chu Đề, sao lại không lọt vào mắt xanh của Chử nhị thiếu, ngược lại là con đĩ thõa ham hư vinh này được Chử nhị thiếu phong lưu như đồng tử tiêu tiền này đặc biệt yêu thích.

Rượu tàn chén cạn, Chử Hiếu Tín vẫy tay với các thành viên khác của cậu út đoàn, chỉ gọi lại Chương Ngọc Lương:

- Đều đi phòng khiêu vũ uống tiếp! A Lương ở lại một lát, ta có lời muốn nói với ngươi.

Các thành viên khác của cậu út đoàn đều ôm bạn gái đứng dậy đi ra ngoài phòng ăn, những tùy tùng ở góc phòng hai bàn này cũng đều đứng dậy đi ra ngoài, chỉ còn lại Tống Thiên Diệu, Cao Lão Thành, còn có một bàn khác một người trẻ tuổi mặc vest, trông giống như tài xế của Chương Ngọc Lương.

- A Tín, có gì dặn dò? Bí mật thế này?

Chương Ngọc Lương đứng dậy, nghiêng mặt cười hỏi Chử Hiếu Tín.

Lúc này những thành viên đoàn cậu thiếu kia vẫn chưa đi ra khỏi phòng ăn, bên này Chử Hiếu Tín đã chộp lấy tách trà bên cạnh mình, hất nửa tách trà còn lại vào mặt Chương Ngọc Lương:

- Đồ khốn nạn! Thông đồng với Phúc Trung thương hội liên thủ lừa tiền của ta? Không ngờ Chử Hiếu Tín ta lần này dựa vào mấy thứ thuốc tẩy giun chó má của ngươi có thể lật thân, một tuần kiếm đủ bảy mươi vạn hả? Lễ Vân tử ăn ngon không? Con chó này! Đúng là đồ khốn! Ta coi ngươi như huynh đệ, ngươi coi ta là thằng ngu?

Chử Hiếu Tín miệng đầy mùi rượu chửi rủa, còn loạng choạng giơ chân định đá Chương Ngọc Lương, tên tài xế của Chương Ngọc Lương nhanh nhẹn chạy ra từ góc phòng, một động tác đẹp mắt chống tay lên bàn, thân hình lơ lửng lộn qua trên mặt bàn tròn hai mươi sáu người ở giữa phòng ăn, chắn giữa Chử Hiếu Tín và Chương Ngọc Lương, giơ tay định đỡ chân Chử Hiếu Tín, Cao Lão Thành ở góc phòng đã rút chiếc rìu cán ngắn sau lưng ra, lưỡi rìu lóe sáng lạnh lẽo, ném thẳng về phía đầu đối phương!

Chương 177. Ngươi cẩn thận một chút (1)

Rìu rời tay, Cao Lão Thành liền thực hiện một cú lao người về phía trước, trong nháy mắt nhảy lên mặt bàn tròn, với một động tác như đại bàng vỗ cánh, nhào xuống trước mặt Chử Hiếu Tín! Khi hắn chạm đất, một chiếc rìu cán ngắn khác đã được rút ra từ thắt lưng và nắm chặt trong tay, bảo vệ trước mặt Chử Hiếu Tín.

Lúc này, gã thanh niên mặc vest chỉ khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, vừa mới dùng tay không đón lấy cán rìu ngắn Cao Lão Thành ném tới, thân hình bất động, mặc cho Chử Hiếu Tín đá một cước vào đùi mình.

- A Tín, rốt cuộc ngươi đang nói cái quỷ gì vậy? Uống say phát điên à!

Chương Ngọc Lương dường như vẫn chưa hoàn hồn, dùng tay lau nước trà trên mặt, có chút tức giận hổ thẹn mà kêu lên.

Vừa nói vừa làm bộ muốn gạt gã thanh niên đang chắn trước mặt mình để lên lý luận với Chử Hiếu Tín, nhưng gã thanh niên kia không nhường bước.

Đám người vốn đã sắp đi đến cửa nhà hàng, nghe thấy tiếng động liền đồng loạt quay đầu lại, phát hiện Chử Hiếu Tín và Chương Ngọc Lương đã căng thẳng như cung tên sẵn sàng bắn, hai tên tùy tùng mỗi người cầm một chiếc rìu cán ngắn sáng loáng, có vẻ như chỉ cần nói không hợp là sẽ đánh nhau. Mấy thành viên cậu út đoàn quen thân với hai người lập tức

xông lên trước, trước tiên kéo hai người ra xa nhau, tránh thật sự động thủ.

Chử Hiếu Tín vẫn chỉ vào Chương Ngọc Lương mà mắng:

- Đồ khốn! Nếu không phải ta làm ra được kẹo thuốc, Lợi Khang của ta đã bị ngươi và Phúc Trung hại thảm! Thật tưởng ta đang ăn mừng sao! Hôm nay ta chỉ muốn té nước vào mặt ngươi, tiện thể nói cho mọi người biết, ta Chử Hiếu Tín không quen biết tên đồ khốn hại cả bạn bè huynh đệ như ngươi! Từ nay không qua lại nữa! Ta người Triều Châu này quả nhiên không thể kết bạn với kẻ lòng dạ xấu xa người Ngũ Ấp như ngươi!

- Ta cũng không biết ngươi đang nói cái quỷ gì! Lô thuốc đó rất đắt hàng! Bây giờ đã hết hàng rồi! Lại không phải ta ép ngươi, là Lợi Khang chủ động bỏ tiền ra mua hàng của ta! Ngươi nói đó! Từ nay không qua lại nữa!

Chương Ngọc Lương lấy khăn tay từ trong ngực ra lau vết nước trên mặt, trừng mắt nhìn Chử Hiếu Tín:

- Được! Ngươi là Triều Châu, ta là Ngũ Ấp! Sớm muộn gì cũng sẽ đáp lễ ngươi một chén!

Bị người khác kéo lại, Chương Ngọc Lương tức giận đùng đùng đi ra ngoài nhà hàng, tên tùy tùng mặc vest bảnh bao nhưng tướng mạo tầm thường của hắn, xoay ngược cán rìu trong tay, đưa cho Cao Lão Thành đối diện, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

- Song Hoa Hồng Côn Cao Lão Thành của Phúc Nghĩa Hưng? Ngưỡng mộ đã lâu.

- Ngươi là ai?

Cao Lão Thành chậm rãi nhận lấy cán rìu, mở miệng hỏi.

Gã thanh niên khinh miệt nhếch mép:

- Ta? Chỉ là tiểu nhân vật thôi, nhưng để thu thập mấy tên vô lại như các ngươi ở Hồng Kông này, dư sức, lần sau, ngươi cẩn thận một chút.

Nói xong, gã thanh niên xoay người đuổi theo bước chân của Chương Ngọc Lương mà đi.

Còn Chử Hiếu Tín cũng được Trần Chu Đề và mấy thành viên Cữu Thiếu đoàn an ủi, ra khỏi nhà hàng đi về hướng vũ trường, Cao Lão Thành nhìn về phía Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu nghiêng đầu, Cao Lão Thành cất rìu đi, đi theo sau Chử Hiếu Tín cũng đến vũ trường.

Khi Kim kinh lý nhận được tin tức dẫn theo một đám phục vụ hối hả chạy đến nhà hàng, chỉ còn lại Tống Thiên Diệu ngồi ngẩn người trước bàn tiệc tan tác ở góc phòng.

Kim kinh lý thấy nhà hàng không có vấn đề gì, đuổi hết đám phục vụ phía sau ra ngoài, tự mình kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Tống Thiên Diệu, lấy từ trong túi ra một hộp Đại Trọng Cửu cực kỳ hiếm thấy ở Hồng Kông, đưa cho Tống Thiên Diệu một điếu:

- Tống thư ký, thử một điếu, từ Đại Lục đến, rất khó kiếm.

Tống Thiên Diệu nhận lấy, tự mình quẹt diêm châm thuốc, Kim Đức Minh bên cạnh cũng tự châm một điếu, nhìn bàn chính có phần lộn xộn:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Nếu Tín thiếu không vừa ý rượu thịt thì nói với tôi, động một tí là rút rìu ra dọa người, rất dễ làm khách sợ chạy mất.

- Không có chuyện gì, sự việc xảy ra đột ngột, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đến khi hoàn hồn lại thì trong nhà hàng chỉ còn lại mình ta.

Tống Thiên Diệu hỏi Kim Đức Minh:

- Kim quản lý biết được bao nhiêu về vị tứ thiếu gia họ Chương kia? Có vẻ như lão bản của ta có ân oán gì với hắn?

Kim Đức Minh nhả một vòng khói, chậm rãi nói:

- Chương tứ thiếu? Không nhiều không nhiều, thỉnh thoảng đến Lệ Trì cũng đều cùng với Tín thiếu, bản thân hắn hầu như chưa từng đến Lệ Trì, nhưng mỗi lần đến đều rất lịch sự, đối với những người đánh giày giúp hắn đều nói năng nhỏ nhẹ, không khinh thường người khác, ra tay cũng không tính là keo kiệt, thích kể những câu chuyện phương Tây để nổi bật, những người làm việc ở Lệ Trì đều có ấn tượng không tồi về vị Chương tứ thiếu này, tiếng tăm gần như đã sánh ngang với Tín thiếu.

- Ta thấy có lẽ Tín thiếu nổi giận chính là vì hắn đã cướp mất sự chú ý trên bàn rượu, trước đó trên bàn rượu, vị Chương tứ thiếu đó luôn cướp lời.

Tống Thiên Diệu kết luận về chuyện này.

Kim Đức Minh gật đầu, thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy thì tốt, chỉ là xích mích nhỏ, bộ xương già của ta chịu không nổi sợ hãi.

Rời khỏi nhà hàng, đi cùng Chử Hiếu Tín ở phòng khiêu vũ thêm ba tiếng nữa, khi rời khỏi Lệ Trì đã là hơn 11 giờ đêm, Chử Hiếu Tín trước tiên đưa Trần Trúc Đề về phòng khách sạn của mình ở khách sạn Doris, sau đó mới đến phòng của Tống Thiên Diệu, mặc dù trên mặt vẫn còn ửng đỏ sau khi uống rượu, nhưng không kìm nén được sự phấn khích:

- Thế nào? Ta đóng kịch không tồi chứ? Những gì ngươi nói ta đều làm theo rồi?

- Diễn xuất của ngươi càng ngày càng tốt, ta thấy sau này có thể đi đóng phim, chín phần, chuyện này chắc đã thành công được chín phần.

Chương 178. Ngươi cẩn thận một chút (2)

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín:

- Phần còn lại là việc của kẻ tùy tùng như ta đi làm. Tín thiếu, ngươi về phòng đi cùng vị Chu Đề tiểu thư kia đi, ta đợi nữ luật sư quỷ muội trở về nói chuyện vài câu, cô ta vẫn chưa trở lại, ta đoán là cá đã cắn câu.

- Này, năm vạn đồng đến giờ, trong túi ta chỉ còn hơn bảy trăm đồng, ta vừa mới nhớ ra, ngày mai ta không có tiền thì làm sao?

Chử Hiếu Tín ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Tống Thiên Diệu, tự rót cho mình một ly trà lạnh và hỏi:

- Những chuyện này ta rất thạo, dù ngày mai ngày kia có thêm vài lần nữa cũng không sao.

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Hiếu Tín với vẻ vô tội:

- Lão đại, ngày mai ngươi không có tiền thì đương nhiên là về nhà xin phu nhân, liên quan gì đến ta? Đi đi đi, về bồi mỹ nữ đi, không thì ngày mai ngươi đi gặp phu nhân tiếp tục đổ tội lên đầu ta, ta không tính toán nữa?

- Đồ khốn! Ngươi còn tuyệt tình hơn cả vũ nữ! Dùng xong là vứt bỏ? Năm vạn đồng chỉ phong lưu được một đêm, ngày mai ta lại tiếp tục đóng vai nghèo khổ? Người ngoài sẽ cười chết mất.

Chử Hiếu Tín suýt bị sặc trà lạnh trong miệng:

- Không được, nghĩ cách đi, hôm nay mẹ già ta đã thấy ta có năm vạn đồng, ngày mai đương nhiên không thể cho ta tiền được!

- Đã nói không liên quan đến ta, ngươi là lão bản, ta còn trông chờ ngươi trả lương cho ta, nhưng xem như ngươi là người nghĩa khí, dù có trễ hai tháng ta cũng không tính toán.

Tống Thiên Diệu cười hì hì nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín nằm lì trên ghế sofa không đứng dậy, hạ giọng:

- A Diệu, nếu ngày mai ta đóng vai nghèo khổ, rất mất mặt, sáu bảy trăm đồng ngươi để ta ngày mai làm sao đến Lệ Trì gặp người? Ít nhất phải năm ngàn đồng mới đủ để giữ được phong độ hào phóng sau khi phát tài.

- Vậy ngươi giúp ta diễn thêm một lần nữa, ta sẽ cho ngươi mượn năm ngàn đồng.

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Hiếu Tín nói.

Chử Hiếu Tín cầm tách trà trong tay không nhịn được chửi thề:

- Ta không nên té trà vào Chương Ngọc Lương, ta nên té vào ngươi, đồ khốn! Ngươi là thư ký hay đạo diễn vậy? Ta là lão bản của ngươi, lấy năm ngàn đồng mà ngươi dám đặt điều kiện với ta?

- Diễn hay không diễn? Không diễn ta đi trước, ngươi tự dùng số tiền còn lại đi làm buôn lậu đi, ta đi hoa thuyền tìm gái.

Tống Thiên Diệu với vẻ mặt không quan tâm nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín vừa đưa chén trà lên miệng vừa nói:

- Được, diễn, nói đi, mẹ kiếp, ta đâu phải mời một thư ký giúp Lợi Khang làm việc, rõ ràng là ta tự mời một mụ đàn bà lắm mồm lại tham lam tới để tự chuốc lấy phiền phức, ngươi cẩn thận đấy, nếu kiếm không ra tiền, ta sẽ coi ngươi như đàn bà mà ngủ với ngươi, để bản thân cảm thấy bớt thiệt thòi một chút.

- Có suy nghĩ như vậy thì ngươi thảm rồi, không tin cứ đi hỏi mẹ ta, hai ngày trước ta vừa mới ngủ cả đêm với một gã đàn ông trên lầu nhà mình, tên đó tỉnh dậy mông vẫn đau, ngươi cẩn thận đấy.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín nghe xong phụt một cái, phun hết trà nguội vừa uống vào miệng ra ngoài.

…

- Chử Hiếu Tín thực sự không thích hợp làm thương nhân, đừng nói có ba phần công phu của phụ thân hắn Chử Diệu Tông, ngay cả hai thành của huynh trưởng cùng cha Chử Hiếu Trung cũng không có, ít nhất Chử Hiếu Trung mở miệng nói chuyện còn biết động não, trên bàn rượu tuyệt đối không bàn chuyện làm ăn, tránh lỡ lời khi say, càng không tạt ta một chén trà.

Chương Ngọc Lương thay một bộ thường phục, từ phòng ngủ của mình bước ra, trên mặt cũng không thấy chút tức giận nào, đi đến chỗ ghế mây ngồi xuống, nói với tam ca Chương Ngọc Lân đang ngồi uống trà trong phòng khách tầng hai:

- Nhưng hôm nay tiệc rượu Chử Hiếu Tín mời thật là không tồi, ta vốn không biết thịt rừng và gạch cua lại ngon như vậy.

Gia tộc họ Chương hiện nay cũng coi như có danh tiếng khá lớn trong giới thương hải Hồng Kông đầy rẫy phú hào,

nhưng cả nhà hơn hai mươi người đến nay vẫn tụ cư trong một tòa nhà hai tầng bảy phòng trên đường MacDonnell, so với dân nghèo thuê ở trong nhà lầu gỗ hầu như không có khác biệt gì lớn.

Thực ra, gia tộc họ Chương sở hữu nửa con phố bất động sản ở khu vực Vịnh Đồng La Hồng Kông, đừng nói cả nhà ở một tòa nhà, cho dù mỗi người ở một tòa cũng không thành vấn đề, nhưng lão thái thái họ Chương, lão mẫu Quách Cống của Chương Ngọc Lương có câu: Tự dùng không bằng cho thuê, trong nhà tiết kiệm được một đồng, bên ngoài có thể lăn ra mười đồng.

Vì vậy những người họ Chương chen chúc trong căn phòng nhỏ, đem những bất động sản khác cho thuê hết, quá đáng nhất là, gia tộc họ Chương ăn cơm tập thể, lão thái thái có quy định, ngoại trừ tiếp đãi công việc, tuyệt đối không được ra ngoài ăn, gia tộc họ Chương bốn phòng, bất kể con trai con dâu, hay cháu trai cháu gái, không được tự ý ra ngoài ăn uống, đương nhiên, cho dù muốn đi, trong túi những người này cũng không có tiền.

Bởi vì quy củ của gia tộc họ Chương là cùng sở hữu chung tài sản, ngoại trừ trưởng tử Chương Ngọc Giai phụ trách gia đình, và lão mẫu Quách Cống, những người khác trong gia tộc họ Chương căn bản không được tiếp xúc với tiền, từ mua sắm của công ty đến khăn mặt bàn chải đánh răng dùng trong nhà, đều phải được Quách Cống gật đầu sau đó mới lấy tiền ra mua sắm thống nhất, không thiên vị.

Vì vậy lúc này Chương Ngọc Lương cố ý chép miệng ngồi đối diện tam ca Chương Ngọc Lân trêu chọc đối phương không được ăn món ngon, Chương Ngọc Lân lớn hơn Chương Ngọc Lương ba tuổi, năm nay hai mươi tám tuổi, không may mắn như tứ đệ Chương Ngọc Lương, hắn chỉ học qua tư thục

Hán văn, không có cơ hội như Chương Ngọc Lương đi học trường Hoàng Nhân hàng đầu Hồng Kông, rồi ra nước ngoài du học.

Chương 179. Bảy ngày, chẳng lẽ có thể đâm thủng trời sao? (1)

Chương Ngọc Lân tính tình hòa nhã tản mạn, anh cả trong nhà Chương Ngọc Giai chủ trì công việc gia tộc phụ trách động não, hắn thì phụ trách chạy vặt cho Chương Ngọc Giai, thường là Chương Ngọc Giai giao việc cho hắn làm, hắn mới đi làm, phần lớn thời gian hắn phụ trách duy trì quan hệ tốt với các công ty hoặc gia tộc có làm ăn với gia tộc họ Chương, mỗi ngày hẹn khách hàng uống trà, đánh mạt chược, tiếp đãi nhiều, những thứ ăn ở bên ngoài tự nhiên cũng nhiều, nên nghe Chương Ngọc Lương cố ý trêu mình, Chương Ngọc Lân cười cười:

- Hôm nay, ngày mai, ngày kia liên tục đến thứ sáu tuần sau, ta đã hẹn cơm trưa, trà chiều, cơm tối ra ngoài hết rồi, đã đặt chỗ ở mấy nhà hàng lớn, không thể ở nhà ăn cơm với mẹ, nên vất vả ngươi chăm sóc mẹ cho tốt.

- Đừng nói nữa, nói nữa ta sắp chảy nước miếng rồi, trong cả nhà chỉ có ta là được hưởng phúc nhất.

Chương Ngọc Lương cầm ấm trà rót đầy chén trà cho Chương Ngọc Lân:

- Tam ca, ngươi còn nhớ lô thuốc tẩy giun Santonin mà gia đình ta từng bán cho công ty Wheelock không?

- Độc tính thấp, phản ứng thuốc mạnh, ngay cả bọn quỷ Tây phương khỏe mạnh uống vào cũng choáng váng, huống

chi là người Á Đông, nên căn bản không có thị trường, nghe nói bị ép trong kho của công ty Wheelock ở Anh chờ mốc.

Chương Ngọc Lân suy nghĩ một lúc rồi nói với Chương Ngọc Lương:

- Sao vậy? Ngươi có ý tưởng gì à?

Chương Ngọc Lương đứng dậy, lịch sự đưa điếu thuốc cho tam ca của mình, rồi giúp đối phương châm lửa, sau đó mới tự mình châm thuốc, lắc tắt que diêm rồi ngồi xuống:

- Chử Hiếu Tín của Lợi Khang kiếm được bảy mươi vạn trong một tháng, ngươi có tin không?

- Lừa ma sao? Hắn mà kiếm được bảy mươi vạn, ta thà tin trên trời sẽ có vàng rơi xuống.

Chương Ngọc Lân cười cười, tuy vẻ mặt ôn hòa, nhưng khóe miệng khẽ giật một cái, vẫn thể hiện sự khinh thường của hắn đối với Chử Hiếu Tín.

Danh tiếng của nhị thiếu gia nhà họ Chử, ngoại trừ chốn phong lưu, ở những nơi khác, ba chữ Chử Hiếu Tín cơ bản đồng nghĩa với phế vật.

- Nhưng tối nay, hắn lấy ra bốn năm vạn đô Hồng Kông để ăn mừng ở Lệ Trì hộp đêm ở Bắc Giác, nếu chưa kiếm được tiền, Chử Diệu Tông có cho đứa con trai thứ hai này vài vạn để ăn chơi không? Một đĩa cua gạch đã tốn ba bốn ngàn con cua cái rồi? Hơn nữa tối nay hắn hất một ly trà vào ta, nói công ty Bờ Biển Châu Âu và công ty thương mại Phúc Trung cấu kết lừa tiền của Lợi Khang, tại sao trước đây không nói với ta? Ta nghĩ chính là sau khi hắn kiếm được tiền, muốn ra vẻ ta đây trước mặt ta, nên mới cố nhịn đến hôm nay.

Chương Ngọc Lương nói với Chương Ngọc Lân:

- Nhưng hắn lại lỡ lời sau khi uống rượu, nói lô thuốc tẩy giun Santonin độc tính thấp đó, đã được làm thành cái gì mà kẹo thuốc, loại thuốc tẩy giun Santonin liều cao này, ở Hồng Kông chỉ có gia đình chúng ta từng tích trữ hai lô hàng trước đây, khi phản ứng độc tính thấp xuất hiện, ta đã xử lý nó đi, trong đó một lô đã được chuyển cho Lợi Khang với sự hợp tác của cậu Chử Hiếu Trung. Tên đần độn Chử Hiếu Tín này không xứng kiếm được tiền, đã như vậy thì những viên thuốc kẹo đó kiếm tiền, nguyên liệu lại là những loại thuốc tẩy giun này, đơn giản thôi, nắm cổ hắn, chuyển mười vạn đô Hồng Kông vào tài khoản của công ty Wheelock làm tiền đặt cọc, nói với họ, trong kho còn bao nhiêu thuốc tẩy giun, công ty Bờ Biển Châu Âu sẽ lấy hết.

Chương Ngọc Lân uống một ngụm trà, nói không hứng thú:

- Gần đây penicillin và viên phối PAS có lợi nhuận cao nhất, cung không đủ cầu, tại sao lại phải tốn ít nhất vài trăm vạn đô Hồng Kông để giúp công ty Wheelock thanh lý những kho hàng độc tính thấp đó?

- Ta nghĩ, Chử Hiếu Tín kiếm được tiền chắc chắn là thật, nếu tên đó còn muốn dùng cái gì mà kẹo thuốc để kiếm tiền, sẽ cần nguyên liệu, nhưng lô hàng này của công ty Wheelock đã bán cho ta, hắn chỉ có thể cầu xin ta, bọn quỷ Anh làm ăn rất coi trọng uy tín, nhận tiền đặt cọc rồi sẽ không tìm người mua thứ hai đâu.

Chương Ngọc Lương cười gảy tàn thuốc:

- Dù sao cũng phải để ta tính sổ cho xong chén trà thừa đó mới được.

- Nếu Chử Hiếu Tín không cầu xin ngươi thì sao? Ngươi mua kho hàng thuốc tẩy giun trị giá vài trăm vạn đô Hồng Kông?

Chương Ngọc Lân nhíu mày:

- Dùng vài trăm vạn đô Hồng Kông để đấu khí?

- Ta chưa bao giờ đấu khí cả, hắn không cầu xin ta, nhiều lắm ta vi phạm hợp đồng, nói là đột nhiên thiếu hụt vốn luân chuyển, mười vạn đồng tiền đặt cọc ta cho không công ty Wheelock, hoặc lúc đó, ta đã sớm tìm hiểu rõ nguồn tiền của Chử Hiếu Tín là gì, trực tiếp ra tay chặn đứng cái mà hắn tự cho là thiên bài.

Chương Ngọc Lương nói xong liền nhìn về phía Chương Ngọc Lân.

Chương Ngọc Lân im lặng không nói gì, Chương Ngọc Lương cũng không vội, cười hì hì ngậm điếu thuốc đứng bên cạnh chờ đợi.

Vài chục giây sau, Chương Ngọc Lân mới nói:

- Nếu đại ca ở đây, nhất định sẽ không đồng ý làm như vậy. Đại ca làm việc luôn lấy hòa làm quý. Chử Hiếu Tín làm thuốc tẩy giun, nói không chừng đại ca còn…

- Đại ca và nhị ca đã đi Úc, trước khi đi dặn dò việc làm ăn trong nhà do ngươi quyết định. Bây giờ ta bị người ta té nước trà, lại có thể tiện thể kiếm một khoản, ngươi có gật đầu không? Hay là ta không phải là em trai của ngươi? Nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ đi cầu xin mẹ.

Chương Ngọc Lương gãi gãi sau đầu, cố ý nói với giọng điệu nhẹ nhàng.

Chương Ngọc Lân nhìn về phía em trai mình:

- Nếu đến lúc đó theo như ngươi thiết kế, Chử Hiếu Tín cúi đầu cầu xin ngươi, ngươi đừng làm quá khó coi, để hắn xin lỗi, bày vài bàn tiệc là được rồi, đừng ép người ta quá đáng. Nếu Chử Hiếu Tín không chịu cúi đầu cầu xin, mà lại không tìm

được đường tài lộ, mười vạn khấu trừ vào sổ sách cuối năm của ngươi.

Chương 180. Bảy ngày, chẳng lẽ có thể đâm thủng trời sao? (2)

- Không thành vấn đề. À, còn một chuyện nữa, tên quỷ Tây Kim Vi Khang của văn phòng Hồng Kông công ty Shirley Hui trước đây hẹn ta uống trà, mục đích là muốn lén lút tăng giá penicillin lên 10% mà không cho tổng công ty biết.

Chương Ngọc Lương được Chương Ngọc Lân gật đầu, trên mặt lộ vẻ đắc ý, lại mở miệng nói thêm một chuyện.

Chương Ngọc Lân nhíu mày:

- Chuyện lớn như vậy mà ngươi để đến cuối cùng mới nói với ta? Tên này đã hẹn đại ca mấy lần, đại ca đều chưa đồng ý, ngươi làm sao biết? Ai cho phép ngươi tự ý đi gặp hắn?

- Ta đã giải quyết xong rồi, mua chuộc chuyên viên tài chính bên cạnh hắn, vạch trần hắn với tổng công ty Shirley Hui. Ta thấy không quá mười ngày, Kim Vi Khang sẽ ngoan ngoãn trở về Luân Đôn, đổi một tên quỷ Tây mới sang, như vậy chẳng phải thiên hạ thái bình sao?

Chương Ngọc Lương nói:

- Cách làm của đại ca vừa không muốn đắc tội người ta vừa không đủ quyết tâm là không thông. Đối với bọn quỷ Tây, phải dứt khoát.

Chương Ngọc Lân không nghe những lời sau đó, mà nhìn về phía Chương Ngọc Lương:

- Mua chuộc? Ngươi lấy đâu ra tiền?

- Mua chuộc phụ nữ, đôi khi cũng không cần quá nhiều tiền, huống hồ em trai của ngươi sinh ra đã đẹp trai thế này.

Chương Ngọc Lương vừa cười vừa nói với Chương Ngọc Lân, đồng thời đứng dậy:

- Vậy ta đi gọi điện cho công ty Wheelock nhé? Sáng mai sẽ chuyển mười vạn vào tài khoản của họ làm tiền đặt cọc?

Nhìn thấy nụ cười tự tin của em trai mình, Chương Ngọc Lân cũng không muốn làm Chương Ngọc Lương thất vọng. Dù sao người trẻ tuổi bị người ta làm mất mặt trước đám đông, tất nhiên muốn lấy lại thể diện, nên cũng gật đầu.

Đại ca và nhị ca của mình còn một tuần nữa sẽ trở về Hồng Kông. Tứ đệ vô cớ bị người ta té nước trà, lại là ở nơi như Lệ Trì, hành sự có chút nóng nảy cũng là điều có thể hiểu được. Hơn nữa, dựa vào kinh nghiệm của Chương Ngọc Lương khi 15 tuổi, ban ngày chuyên tâm học hành, ban đêm giúp gia tộc tính toán sổ sách, so với một Chử Hiếu Tín vô dụng thì mạnh hơn quá nhiều. Chỉ có bảy ngày thôi, cho dù để hắn đi trút giận, thì sao chứ? Tứ đệ chỉ cần động não một chút là có thể chơi chết Chử Hiếu Tín. Nhiều lắm là một tuần sau, đại ca nhị ca cùng với Chử Hiếu Trung của nhà họ Chử đứng ra thu xếp.

Bảy ngày, chẳng lẽ có thể làm trời long đất lở sao?

…

Đêm khuya, Tống Thiên Diệu đang cùng Chử Hiếu Tín tán gẫu về tiền tiêu vặt ngày mai của Chử Hiếu Tín tại khách sạn Doris. Hai anh em Chương Ngọc Lương và Chương Ngọc Lân đang tán gẫu về việc trả đũa Lợi Khang của Chử Hiếu Tín tại tòa nhà cũ trên đường Mạc Đương Nỗ.

Cũng trong đêm khuya này, gần như đã sang sáng, Angie Perlis và phu nhân Bess vẫn đang trò chuyện tại bàn trong phòng sách của biệt thự độc lập của Thạch Trí Ích ở khu vực

nửa sườn núi Thái Bình Sơn. Ngoài ánh đèn đang sáng trong phòng sách tầng một lúc này, nhìn từ bên ngoài biệt thự, ánh đèn trong phòng ngủ chính của vợ chồng Thạch Trí Ích ở tầng hai vẫn còn sáng. Thạch Trí Ích đang cầm ly rượu đứng bên cửa sổ phòng ngủ, dường như đang kiên nhẫn chờ đợi vợ mình trở về phòng cùng mình đi ngủ.

- Bản báo cáo chất lượng nước này vẫn còn một số vấn đề, chúng ta cần sửa ngay bây giờ. Tin ta đi, tấm bằng khoa học thủy văn ta lấy được ở Học viện Môi trường Đại học Melbourne không phải nói chơi đâu. Trong bản báo cáo này có vài chỗ diễn đạt có thể chính xác hơn, và một số dữ liệu còn sai sót.

Phu nhân Bess lấy lại bản báo cáo chất lượng nước Hồng Kông mà Angie Perlis mang đến từ đống tài liệu bừa bộn trên bàn làm việc, nói với Angie Perlis.

Trên mặt Angie Perlis không hề có vẻ mệt mỏi, mà còn mỉm cười nhấc tách cà phê đã nguội ngắt lên, uống một ngụm đầy vẻ thanh lịch:

- Phu nhân, tất nhiên ta tin rằng người là chuyên gia duy nhất ở Hồng Kông có hiểu biết sâu sắc về thủy văn, nhưng bản báo cáo chất lượng nước này không quan trọng đâu. Đa số người Hồng Kông sẽ không hiểu những thuật ngữ như nước ngầm, địa tầng và thủy vực, họ cũng chẳng quan tâm đến những thứ đó. Điều họ quan tâm là hiện giờ trong bụng họ có bao nhiêu con giun, và liệu thuốc mà Hội Nhạc Thi và người phát có thể tống chúng ra ngoài được không.

- Có lẽ Hồng Kông thì không, nhưng London thì có đấy, Angie thân mến. Ta không thể để một bản báo cáo đầy lỗi xuất hiện trước mặt những giáo sư thực thụ ở London được, nó sẽ trở thành trò cười đáng xấu hổ hơn. Khoan đã, ta nhớ trên kệ sách trong thư phòng có một cuốn sách tham khảo về lĩnh vực

này, cảm ơn người giúp việc của chúng ta đã đóng gói và vận chuyển toàn bộ sách vở của chúng ta ở London sang Hồng Kông.

Phu nhân Bess đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi về phía kệ sách.

Chẳng mấy chốc, bà tìm thấy cuốn sách tham khảo về chất lượng nước mà mình cần, miệng lẩm bẩm:

- Tầng đá granit, môi trường đá granit, hẹp dài… Tìm thấy rồi.

Bà ôm cuốn sách nhanh chóng quay lại bàn làm việc, dùng bút máy gạch bỏ một chỗ sai trong bản báo cáo, nghiêm túc sửa lại phía dưới.

Angie Perlis im lặng chờ đợi cho đến khi bà sửa xong tất cả những chỗ mà bà cho là có thể sai, rồi đưa cho đối phương một tài liệu khác:

- Đây là thư mời và kế hoạch sơ bộ của Hội Nhạc Thi Hồng Kông mời phu nhân làm chủ tịch với tư cách là nhà thủy văn học. Phu nhân có thể xem trước xem có từ ngữ nào sai sót không. Bên dưới là danh sách một số tờ báo sẽ được sắp xếp xuất hiện, nếu có tên báo nào mà phu nhân không muốn thấy, cứ việc gạch bỏ. Ngoài ra, chúng ta dự định thuê bốn nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, dùng máy ảnh cầm tay độ nét cao để ghi lại toàn bộ quá trình lễ thành lập Hội Nhạc Thi, cũng như những bức ảnh phu nhân đến Cửu Long và khu vực khác của Hồng Kông để tặng thuốc cho người nghèo. Tất nhiên những bức ảnh đó chỉ xuất hiện trên các tờ báo lớn ở Hồng Kông sau khi đã được phu nhân chọn lọc.

Chương 181. Chỉ tin người đẹp, khó lòng phụ bạc

Phu nhân Bess vừa mới sửa xong bản báo cáo, thở phào một hơi, lập tức cảm thấy nhịp tim của mình có dấu hiệu tăng nhanh trở lại:

- Truyền thông? Và ảnh? Ta còn chưa nghĩ đến điểm này.

- Nếu ta nói chúng ta còn chuẩn bị bỏ tiền mua thời gian quảng cáo trên đài phát thanh, dùng một tuần để tuyên truyền về việc thiện của phu nhân và Hội Nhạc Thi, phu nhân có ngạc nhiên hơn không? Chúng ta đã nghĩ đến tất cả các bước cần làm sau đó rồi.

Angie Perlis mỉm cười nói với phu nhân Bess.

- Các người bỏ ra nhiều như vậy, muốn được gấp đôi, nhưng… vì Patrick, ta không có lựa chọn, ta phải thay đổi thân phận của mình, ta không phải là một phụ nữ quê mùa từ Saint Kilda, vùng đất tội phạm của Úc, cũng không phải là một nhân viên bản địa cấp thấp của công ty hóa chất Úc, ta là tín đồ của Giáo hội Anh ở London, là nhà từ thiện, nữ nhà từ thiện người Anh, và nữ chuyên gia thủy văn học.

Phu nhân Bess lấy một hộp thuốc lá nữ Thọ Bách Niên từ trên bàn, quẹt diêm, ngậm điếu thuốc lá nữ mảnh dài vào miệng, giọng nói có vẻ yếu ớt:

- Vì ngươi cũng là phụ nữ Anh, Angie, hãy nói cho ta biết, ta không phải đang ký hợp đồng với ác quỷ. Patrick nói với ta, bảo ta yên tâm, các ngươi sẽ không hành xử như những con cá sấu tham lam không bao giờ no, ít nhất là trong giai đoạn đầu

hợp tác. Hắn đã cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới đồng ý cho ta gặp cô.

- Không phức tạp như phu nhân tưởng đâu, phu nhân, ban đầu chúng tôi chỉ muốn tìm một viên chức hải quan cấp trung để làm ăn thuốc men, nhưng khi chúng ta biết được phu nhân và chồng nhậm chức, chúng ta nhận ra rằng suy nghĩ trước đó của mình quá nông cạn. Ông chủ của Lợi Khang, Chử tiên sinh, là một thứ tử trong một gia tộc lớn, hắn đang ở thế bất lợi rất nguy hiểm trong vấn đề thừa kế tài sản khổng lồ của gia tộc.

- Vậy, phu nhân có nghĩ rằng, nếu vị Chử tiên sinh 26 tuổi này nhận được danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ do Thống đốc Hồng Kông trao tặng, cha hắn sẽ nhìn nhận hắn như thế nào không? Đó sẽ là một cuộc sống hoàn toàn khác biệt đối với hắn. Vì vậy, điều phu nhân cần là danh tiếng để thay đổi ấn tượng của mọi người về mình, ông chủ của chúng tôi cũng vậy. Việc thiện của phu nhân có thể sẽ được Nữ hoàng trao tặng huân chương, Chử tiên sinh không cần vinh dự lớn như vậy, danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ của khu vực Hồng Kông là đủ rồi, và theo bước chân của phu nhân, đạt được yêu cầu này không phải là điều gì khó khăn.

Angie Perlis nhìn phu nhân Bess đang có vẻ phân vân và nói.

Khi nói ra những lời này, Angie Perlis trong lòng vẫn đang khâm phục Tống Thiên Diệu, những lời này là do hắn dặn dò mình, nếu phu nhân Bess hỏi về nhu cầu của họ, hãy nói với bà ta rằng mục đích Lợi Khang làm vậy không phải để trục lợi, mà chỉ là Chử Hiếu Tín cần danh tiếng giống như bà ta, điều này sẽ khiến bà ta dù không thừa nhận trên mặt, nhưng trong lòng cũng sẽ thả lỏng cảnh giác, nảy sinh cảm giác thân thiện vô thức, có chút tin tưởng, và chỉ cần Hội Từ Thiện nổi tiếng,

phối hợp tuyên truyền đúng cách, tên của phu nhân Bess truyền đến London rất dễ dàng, kết hợp với mối quan hệ gần 20 năm trong giới chính trị của chồng bà ta là Thạch Trí Ích, việc lấy được một huân chương cấp thấp của Nữ hoàng đã đủ để thay đổi địa vị của phu nhân Bess dễ như trở bàn tay, vậy thì ông chủ Lợi Khang là Chử nhị thiếu đã bỏ tiền bỏ công, nhận được danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ cũng dễ dàng như vậy.

Đây chính là viễn cảnh mà Tống Thiên Diệu với tư cách là thư ký của Chử Hiếu Tín, đã hoạch định cho Chử Hiếu Tín, muốn Chử Hiếu Tín đứng vững trong thương trường Hồng Kông, trước tiên phải đẩy hắn lên một vị trí đủ cao, kéo giãn khoảng cách với những người đồng trang lứa có năng lực xuất chúng khác, khi những người đồng trang lứa khác vẫn đang mò mẫm trong biển thương mại, Chử nhị thiếu đã có thể đội danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ tiếp tục đi làm ăn, tiện thể ghi thêm chức danh JP sau tên mình trên danh thiếp, đường hoàng tham dự các bữa tiệc chính thức do chính quyền Hồng Kông tổ chức.

- Các thủ tục đăng ký của Hội Từ Thiện đã được chuẩn bị hoàn chỉnh, thuốc men dùng để quyên góp cũng đang được sản xuất, hai ngày nữa sẽ có thể công khai tuyên bố thành lập, ba người sáng lập cần thiết cho việc đăng ký lần lượt là bà, Chử tiên sinh…

Angie Perlis nói đến đây thì dừng lại.

Phu nhân Bess tò mò hỏi:

- Người thứ ba là vị Tống tiên sinh đó sao?

- Không, là ta.

Nét mặt Angie Perlis hiện lên vài phần xúc động, nhưng giọng điệu lại nhạt nhẽo, như đang nói về một người xa lạ:

- Ta cũng từng nghĩ là hắn, nhưng hắn kiên quyết nhường vị trí này cho ta. Hắn nói, như vậy có thể tuyên bố với bên ngoài rằng ta đến Hồng Kông làm từ thiện nên trì hoãn việc học ở London. Khi dự án của Hội Từ Thiện hoàn thành, có lẽ các chuyên gia luật ở London sẽ xếp hàng mời ta - một nữ thực tập sinh luật sư thiện lành và nhiệt tình với từ thiện - đến thực tập tại văn phòng của họ, trao cho ta giấy chứng nhận thực tập có chữ ký của họ. Bộ não của hắn luôn có thể nghĩ đến mọi việc, ngay cả khi ta quên mất thân phận của mình, hắn vẫn nhớ giúp ta.

- Patrick nói, vị Chử tiên sinh kia không thể lập ra kế hoạch như vậy, chỉ có ngươi và vị Tống tiên sinh đó, hắn rất thông minh.

Phu nhân Bess đặt điếu thuốc xuống, nhẹ nhàng vỗ vào mu bài tay Angie Perlis như một bậc trưởng bối:

- Nhưng ngươi phải cân nhắc kỹ, nếu thích một người da vàng, người thân ở London của ngươi chưa chắc đã chúc phúc cho ngươi. Tối nay ngươi ở lại phòng khách được không? Chúng ta còn có thể trò chuyện thêm, ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một bộ nệm mới và chăn lông vịt.

Chương 182. Nghĩ không thông (1)

- Ta biết, vì vậy hãy để những vấn đề khó khăn đó cho người đàn ông kia đau đầu, còn ta chỉ cần nhẹ nhàng làm theo lời dặn của hắn là được.

Angie Perlis thu lại tâm trạng vừa vô tình bộc lộ, cười nói với phu nhân Bess.

Phu nhân Bess cũng bật cười:

- Nói đúng lắm, những vấn đề khó khăn nên giao cho đàn ông, ta chỉ muốn làm chủ tịch đầu tiên của Hội Nhạc Thi, những vấn đề còn lại, để Patrick đau đầu vậy. Cảm ơn Chúa đã cho ta gặp được hắn, một quý ông Anh đáng tin cậy, chưa bao giờ làm ta thất vọng, luôn bình tĩnh và vững vàng, khiến người ta an tâm.

- Người ta gặp, cho đến nay cũng chưa từng làm ta thất vọng.

Angie Perlis cũng lên tiếng, chỉ là trong nụ cười có vài phần không chắc chắn về tương lai.

Lúc này, Thạch Trí Ích đứng bên cửa sổ phòng ngủ tầng hai biệt thự, và Tống Thiên Diệu đang ngồi một mình trên ghế sofa trong phòng khách sạn Gloucester, lật xem cuốn "Hoa Cúc và Thanh Kiếm", tuy màu da khác nhau, diện mạo khác nhau, nhưng biểu cảm đều giống như hai người phụ nữ đã nói, bình tĩnh và vững vàng, khiến phụ nữ an tâm.

Bên ngoài cửa sổ, đêm đã khuya, chỉ có người đẹp tin tưởng, khó lòng phụ bạc.

…

Angie Perlis ăn sáng một cách quý phái tại biệt thự của vợ chồng Thạch Trí Ích, sau bữa ăn còn ngắm nhìn kỹ thuật cắm hoa của phu nhân Bess một lúc, rồi mới lịch sự cáo từ ra về.

Khi rời khỏi Thái Bình Sơn, vẻ ưu nhã trầm tĩnh trước đó của Angie Perlis biến mất, nàng vẫy tay gọi một chiếc taxi đang đợi khách gần trạm cáp treo dưới chân Thái Bình Sơn, thúc giục tài xế tăng tốc, hướng về khách sạn Gloucester.

Trong bữa sáng, phu nhân Bess đã gật đầu đồng ý tham gia thành lập Hội Nhạc Thi, và sẽ đứng ra xử lý các vấn đề tiếp theo như tặng thuốc cho người nghèo ở khu nhà gỗ. Mặc dù Angie Perlis không trực tiếp trao đổi với Thạch Trí Ích, chỉ giao tiếp với phu nhân Bess, nhưng nếu không có sự đồng ý của Thạch Trí Ích, phu nhân Bess tuyệt đối sẽ không nhận lời.

Bây giờ cần phải nhanh chóng chốt lại toàn bộ sự việc, tránh kéo dài thời gian, sinh ra những biến số không lường trước được.

Xuống xe taxi, ném cho tài xế một tờ 10 đô la thậm chí không đợi đối phương trả tiền thừa, Angie Perlis nhanh chóng bước về phía cửa chính khách sạn. Vừa bước được ba bốn bước, nàng đã đứng lại tại chỗ, bởi vì Tống Thiên Diệu đang đứng bên ngoài cửa chính khách sạn Gloucester, ăn mặc chỉnh tề đang kẹp điếu thuốc nhìn về phía mình. Nhìn vẻ mặt không vui của người bảo vệ Ấn Độ bên cạnh, có thể biết Tống Thiên Diệu đã đứng ở cửa quấy rầy người Ấn Độ này một thời gian không ngắn.

- Đi ngủ một giấc và nằm mơ đẹp đi, sau khi tỉnh dậy thì đến Tiên Thi bách hóa mua nước hoa quần áo, chờ đến ngày mai, chậm nhất là ngày kia, ngươi sẽ xuất hiện xinh đẹp duyên dáng với tư cách là một trong ba người sáng lập Hội Nhạc Thi tại buổi tiệc thành lập, phần còn lại cứ giao cho ta lo liệu.

Tống Thiên Diệu bước đến bên cạnh Angie Perlis, nghiêng mặt nói với Angie Perlis, đã loáng thoáng có quầng thâm dưới mắt.

Vừa nói, hắn vừa nhận lấy những tài liệu đã được phu nhân Bess xem qua và chỉnh sửa tối hôm qua từ tay đối phương.

- Tất nhiên ta phải đi ngủ rồi, đèn ngủ trong phòng khách nhà phu nhân Bess hơi chói, khiến ta ngủ không thoải mái chút nào.

Angie Perlis nói.

Tống Thiên Diệu nói xong liền tiếp tục bước về phía trước, lên chiếc xe taxi vẫn chưa kịp chạy đi:

- Đưa ta đến Tây Hoàn, mười đồng đó đã bao gồm cả tiền xe của ta rồi.

Tên tài xế đang thầm mừng trong lòng nghe vậy liền quay đầu nhìn Tống Thiên Diệu vừa lên xe, rồi lại nhìn ra ngoài về phía Angie Perlis, Angie Perlis nháy mắt tinh nghịch với Tống Thiên Diệu, chu môi một cái, rồi bước đi về phía khách sạn trên đôi giày cao gót.

Tài xế khởi động xe quay đầu chạy về hướng Tây Hoàn, hắn không dám tùy tiện trò chuyện khi chở khách nước ngoài, nhưng với người Trung Quốc như Tống Thiên Diệu thì không có áp lực lớn như vậy, trên mặt nở nụ cười:

- Tiên sinh, ngài thật là lợi hại, ta lái xe bao lâu nay, chưa từng thấy qua chàng trai Trung Quốc đẹp trai nào có bạn gái nước ngoài như ngài.

- Thực ra cô quỷ muội đó là người Trung Quốc lai, từ nhỏ đã sinh ra trong một gia đình danh giá Trung Quốc, tam tòng tứ đức hiền thục dịu dàng, vì dung mạo đặc biệt nên thu hút sự chú ý, nên luôn khuyên ta tìm một người phụ nữ Trung Quốc

đoan trang đàng hoàng làm đại phòng, còn nàng cam tâm làm tiểu lão bà.

Tống Thiên Diệu mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, miệng nói đùa không đâu vào đâu.

Thái độ nói bừa của Tống Thiên Diệu khiến tài xế cảm thấy gã này không muốn trò chuyện, nên cũng đành ngậm miệng, trước khi im lặng còn lẩm bẩm một câu:

- Coi ta là đồ ngốc à? Phụ nữ nhà giàu Trung Quốc mà có thể mặc đồ hở ngực hở chân ra ngoài, giữa phố xá chu môi nháy mắt với đàn ông? Quỷ muội mà có thể để đàn ông đi tìm tiểu lão bà? Cẩn thận nửa đêm thức dậy một dao cắt mất cái của quý của ngươi…

Khi đến tiệm kẹo của Trần Khánh Văn ở Tây Hoàn, phần lớn cửa tiệm vẫn còn đóng kín, chỉ để lại một khoảng trống ở cửa ra vào cần phải cúi người mới có thể đi vào, bên ngoài cửa tiệm, một tiểu đệ của Phúc Nghĩa Hưng ngậm điếu thuốc dựa vào tấm cửa đang hổn hển lật một cuốn "Xuân cung họa tập".

Thấy một chiếc xe taxi dừng lại không xa, tên thành viên Phúc Nghĩa Hưng đó chưa kịp nhìn rõ người xuống xe đã mở miệng nói:

- Mấy ngày qua đông chủ có hỷ sự, mua kẹo thì đợi vài ngày nữa hãy đến.

Tống Thiên Diệu vừa xuống xe, tên tiểu đệ đó lập tức nhét cuốn "Xuân cung họa tập" vào thắt lưng quần, nhanh chóng bước lên đón:

- Tống thư ký? Sao lại đến sớm vậy?

- Bên trong đã bắt đầu làm việc chưa? Ngươi ở ngoài này làm gì vậy? Bên trong làm kẹo thuốc, chứ có phải luyện thuốc phiện đâu, không cần ngươi canh gác.

Tống Thiên Diệu vừa lấy tiền lẻ ra trả thêm tiền xe, vừa hỏi tên tiểu đệ này.

Chương 183. Nghĩ không thông (2)

Tên tiểu đệ vội vàng nói:

- Đương nhiên là đang làm việc rồi, tối qua còn chưa dừng, hai vợ chồng lão Trần bận rộn đêm trước, con trai con dâu của hắn tiếp tục làm đêm sau, cả đêm, chúng ta mấy người cũng chưa chợp mắt, luôn theo dõi bọn họ.

Tống Thiên Diệu lấy ra một trăm đồng Hồng Kông đưa cho tên tiểu đệ này:

- Theo dõi bọn họ làm gì? Để các ngươi ở lại là để giúp đỡ, chứ không phải thật sự làm giám công đâu, đi mua vài bao thuốc lá về chia cho mọi người, số tiền còn lại trưa nay dùng để mua ít thịt cúng ngũ tạng, không cần quá vất vả.

Nói xong, hắn cúi người chui qua khe hở chỉ bằng một nửa cửa chính của cửa hàng. Lúc này, Trần Khánh Văn và vợ hắn đang bưng ra thuốc diệt giun từ quả sơn đồ liên đã được nghiền thành bột. Trong phòng chế đường, Trần Thái đang giúp khuấy nồi đường thô Thái Lan đang được nấu. Mấy thành viên khác của Phúc Nghĩa Hưng thì đang giúp đẩy những viên kẹo hình tháp đã thành hình vào tủ lạnh.

Thấy Tống Thiên Diệu vào, Trần Khánh Văn trước tiên đặt thuốc bột xuống, rồi bảo vợ mình đi pha tỷ lệ bột kem sữa, sau đó mới đón tiếp:

- Tống thư ký, đang làm đây, tối qua cũng không ngừng làm.

- Từ sáng hôm qua đến giờ, một ngày một đêm, làm được bao nhiêu?

Tống Thiên Diệu hỏi Trần Khánh Văn.

Trần Khánh Văn dẫn Tống Thiên Diệu thẳng vào hậu viện, chất đầy sáu bảy thùng đường cỡ lớn, xếp ở đó, toàn bộ đều là kẹo hình tháp đã làm xong.

Trần Khánh Văn chỉ vào đống kẹo hình tháp này nói:

- Một ngày một đêm, làm được đúng hai trăm cân kẹo thuốc, những cái làm ban ngày hôm qua đã gửi đến kho, đây là số làm ra tối qua.

Sáu bảy thùng lớn đầy ắp này trông có vẻ kẹo hình tháp không ít, nhưng mang đến hiện trường quyên góp của hội Nhạc Thi e rằng sẽ khiến người ta cười vì quá ít ỏi, chưa đi hết nửa khu nhà gỗ có lẽ đã phát hết sạch.

- Quá ít, ta sẽ sắp xếp người giúp ngươi, ngươi đi liên hệ với mấy tiệm kẹo có quan hệ tốt với ngươi, bảo họ giúp các ngươi gia công một phần, chậm nhất là sáng ngày kia, ta muốn thấy lô thuốc diệt giun đó chỉ còn lại một trăm hai mươi cân.

- Vậy tức là phải làm gấp thêm hơn một ngàn cân kẹo thuốc trong hai ngày nữa?

Trần Khánh Văn nghe vậy liền gãi đầu, từ từ nói:

- Không phải là ta keo kiệt, không muốn chia việc làm không xuể cho người khác, nhưng mấy tiệm kẹo thông thường cũng chỉ to bằng tiệm ta thôi, theo lệnh của Tống thư ký, làm ra ngần ấy trong hai ngày, thì ít nhất cũng phải liên hệ ba tiệm, nếu để người ta làm không công, đường thô, bột kem sữa này ta tự cung cấp, đối phương có thể sẽ chê không kiếm được lợi nhuận mà không đồng ý, nhưng nếu ta để họ lo luôn đường thô và bột kem sữa, thì bản thân tôi lại không kiếm được tiền…

Khóe miệng Tống Thiên Diệu nhếch lên, lặng lẽ nghe mà không đáp lại, Trần Khánh Văn rốt cuộc không phải là một thương nhân đủ tư cách, những lời này hắn nói ra thực ra không ngoài việc hy vọng Tống Thiên Diệu nếu muốn tìm thêm mấy tiệm cùng làm, tốt nhất là trả thêm một ít tiền, nếu không hắn sẽ kiếm được ít hơn nhiều.

Xem ra, Trần Khánh Văn là một thương nhân thật thà, bởi vì nếu là một thương nhân tinh ranh, sẽ không nói thẳng những lời này trước mặt Tống Thiên Diệu.

- Thôi vậy, mong Tống thư ký và Lợi Khang sau này có thể chiếu cố thêm cho ta, ta sẽ bảo vợ ta đi gặp mấy ông chủ tiệm kẹo.

Trần Khánh Văn cắn môi, hạ quyết tâm.

Nói xong liền đi thì thầm vài câu với vợ, vợ hắn trước tiên nhìn về phía Tống Thiên Diệu, lắc đầu không muốn đi, bị Trần Khánh Văn liên tục trợn mắt thúc giục, mới miễn cưỡng ra cửa.

- Trần lão bản, Lợi Khang hôm qua đã đăng ký một nhà máy dược, tuy chỉ là trên giấy tờ, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ đi vào hoạt động, kẹo thuốc ngươi làm tốt như vậy, có hứng thú làm người phụ trách nhà máy dược không, chắc sẽ kiếm được nhiều hơn so với việc giữ cái tiệm này làm kẹo mỗi tháng?

Tống Thiên Diệu nhìn vẻ mặt luyến tiếc lại bất đắc dĩ của Trần Khánh Văn sau khi tiễn vợ đi, cuối cùng cũng nói một câu.

Nhưng chưa kịp để Trần Khánh Văn nói gì, Trần Thái đang khuấy đường thô lúc này đã vứt dụng cụ trong tay, từ phòng gia công đi về phía Tống Thiên Diệu:

- Diệu ca, Thành ca nói là ngươi không muốn để ta làm việc ở bến tàu, ta nghĩ không ra.

- Nghĩ không ra thì đừng nghĩ, khỏi phải vừa nghĩ không ra vừa làm đau đầu mình.

Thấy Trần Thái đi tới, Tống Thiên Diệu thu lại nụ cười trên mặt dành cho Trần Khánh Văn, lạnh nhạt nói.

…

Sau khi nói xong câu đó, Tống Thiên Diệu thậm chí không thèm để ý đến Trần Thái nữa, để mặc hắn đứng ngây người tại chỗ, còn Tống Thiên Diệu tiếp tục nói với Trần Khánh Văn:

- Những viên kẹo được sản xuất trong tiệm của ngươi đều là đóng gói rời phải không?

Trần Khánh Văn vẫn chưa hoàn hồn sau câu nói trước đó của Tống Thiên Diệu, lúc này lại bị Tống Thiên Diệu hỏi thêm một câu, ánh mắt mơ hồ ậm ừ một tiếng.

Tống Thiên Diệu chỉ vào những viên kẹo hoa tháp đã được sản xuất:

- Có xưởng nào sản xuất túi tiện lợi cỡ nhỏ không? Ta muốn đặt một lô túi tiện lợi cỡ nhỏ có thể đóng kín để đựng những viên thuốc kẹo này, mỗi túi nhỏ đựng ba viên, có thể đặt trước một trăm cân túi tiện lợi.

- Xưởng túi tiện lợi, gần Bắc Giác có vài xưởng do người Thượng Hải mở, nhưng không cần đến một trăm cân đâu, một trăm cân túi tiện lợi nhỏ, chẳng phải là có đến hơn chục vạn cái sao?

Trần Khánh Văn tỉnh táo lại, nhìn những viên kẹo hoa tháp nói:

- Chi bằng dùng giấy bóng cắt nhỏ, mỗi ba viên gói thành một gói nhỏ, giống như tiệm thuốc gói thuốc bắc vậy, giấy

bóng rất rẻ.

- Túi tiện lợi có thể để xưởng in dấu bằng mực, giấy bóng có được không?

Tống Thiên Diệu nói với Trần Khánh Văn:

- Ta cũng vừa mới nghĩ đến vấn đề này.

Chương 184. Con đường là do chính mình đi (1)

Vừa nói, hắn quay đầu vẫy tay gọi một tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng vừa đẩy khay kẹo lạnh vào tủ lạnh:

- Này! Gọi ngươi đó, lại đây một chút.

Tên tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng đó gầy gò đen đúa, tóc cạo trọc lóc, lúc này do đổ mồ hôi nên trở nên bóng loáng, quần áo trên người rộng thùng thình, đứng bên cạnh tủ lạnh trông giống như con khỉ xiếc rụng hết lông mặc quần áo, nhưng đôi mắt còn khá tinh anh, tai thính, nghe thấy tiếng gọi của Tống Thiên Diệu, vội vàng chạy nhanh lại:

- Tống thư ký, ngài tìm ta?

- Ngươi tên gì?

Tống Thiên Diệu hỏi đối phương.

Tên này lại biết cúi đầu chỉnh lại quần áo bẩn thỉu của mình, đứng thẳng người quy củ trả lời Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, ta là tứ cửu của Phúc Nghĩa Hưng, ta tên là Hàm Ngư Thuyên.

- Ngươi đi gặp Cao lão đại, nói là Tín thiếu bảo, trước hết để hắn sắp xếp thêm một số người đến giúp Trần lão bản làm kẹo thuốc, sau đó bảo hắn đến Bắc Giác tìm một xưởng túi tiện lợi, ta không quan tâm hắn dùng thủ đoạn gì, tóm lại là để xưởng từ hôm nay đến sáng ngày kia, chỉ được tăng ca tăng giờ sản xuất túi tiện lợi mà Lợi Khang cần, tiền ta sẽ đến trả vào ngày mai.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho tên gọi là Hàm Ngư Thuyên này:

- Túi tiện lợi chỉ cần kích thước bằng hộp thuốc này, còn nữa, trên túi, bảo xưởng dùng mực in năm chữ, Tín Phái Hoa Tháp Đường, dưới năm chữ đó tùy ý đặt một hình ảnh phụ nữ quỷ lão làm nhãn hiệu. Nhớ kỹ chưa?

Hàm Ngư Thuyên lẩm bẩm vài câu, gật đầu với Tống Thiên Diệu:

- Nhớ rồi.

- Nói lại một lần.

Tống Thiên Diệu nói.

Hàm Ngư Thuyên như đang đọc thuộc bài, hai tay đặt sau lưng, từ từ nhắc lại những gì Tống Thiên Diệu vừa nói:

- Đi gặp Thành ca, trước tiên bảo Thành ca tìm một số huynh đệ giúp Trần lão bản làm việc, sau đó bảo Thành ca đi tìm một xưởng túi tiện lợi, bảo xưởng từ hôm nay đến sáng ngày kia, chỉ được sản xuất túi tiện lợi mà thương hội Lợi Hanh cần, kích thước bằng hộp thuốc, trên túi tiện lợi phải in năm chữ Tín Phái Hoa Tháp Đường, còn phải thêm một hình ảnh phụ nữ quỷ lão, Tống thư ký sẽ đến thanh toán.

- Đi đi, nhanh lên.

Tống Thiên Diệu lấy năm mươi đồng từ trong ví đưa cho Hàm Ngư Thuyên:

- Cầm đi xe.

- Đa tạ Tống thư ký, Tống thư ký, thuốc lá.

Hàm Ngư Thuyên vừa nhận tiền vừa định trả lại hộp thuốc lá Tam Ngũ cho Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu đã quay người đi về phía những viên kẹo hoa tháp:

- Tặng cho ngươi, để ngươi khỏi quên kích thước túi tiện lợi.

- Đa tạ Tống thư ký.

Hàm Ngư Thuyên nắm lấy hộp thuốc lá và tiền mặt, quay người chạy nhanh ra khỏi cửa hàng.

Đợi đến khi Hàm Ngư Thuyên chạy khuất, Tống Thiên Diệu cầm vài viên kẹo hoa tháp nói với Trần Khánh Văn:

- Đợi người của Cao Lão Thành sắp xếp đến, bảo họ đến các cửa hàng khác giúp sản xuất, tỷ lệ nhất định phải chuẩn xác, nếu làm sai sẽ bị trúng độc đó.

- Yên tâm, yên tâm Tống thư ký, ta nhất định sẽ tự mình dặn dò những ông chủ đó, bảo họ pha chế thuốc bột, nếu có vấn đề gì, độc cũng sẽ giết chết ta trước.

Trần Khánh Văn vỗ ngực cam đoan với Tống Thiên Diệu.

Lúc này, Tống Thiên Diệu mới quay sang nhìn Trần Thái vẫn đang đứng nguyên tại chỗ nhìn mình, trên mặt Trần Thái vẫn là vẻ chất phác, nhưng trong ánh mắt đã có sự ấm ức và bất bình.

- Không hiểu sao?

Tống Thiên Diệu bước đến trước mặt Trần Thái, ngẩng mặt nhìn người em họ xa lắc xa lơ này hỏi.

Vừa nói, hắn vô thức đưa tay vào túi lấy thuốc lá, đến khi đưa tay vào mới nhớ ra, thuốc lá của mình đã đưa cho tên chạy việc Hàm Ngư Thuyên vừa rồi.

Lúc này Trần Thái lại lấy từ trong túi quần ra một hộp thuốc lá ba năm loại ngắn cứng, đưa cho Tống Thiên Diệu:

- Diệu ca.

Tống Thiên Diệu nhìn hộp thuốc lá, đưa tay nhận lấy tự mình châm lửa, nhưng không trả lại hộp thuốc cho Trần Thái, mà cầm trong tay ngắm nghía nói:

- Hai ngày gần đây ngươi hẳn là ăn ngon, uống tốt, chơi vui, hơn nữa đi đến đâu ở bến tàu cũng có người nịnh bợ, cảm ơn. Đúng không?

- Những người bán hàng rong đồng hương đó, sẽ gặp mấy tên khốn ra ngoài cưỡng ép vay tiền hoặc hàng của họ, vay xong lại không chịu trả, mọi người đều làm ăn nhỏ, lại là đồng hương, đương nhiên ta phải đứng ra giúp họ đòi lại những khoản nợ đó, vài cú đấm, những tên khốn đó liền van xin ngoan ngoãn trả tiền, Diệu ca, ta không làm chuyện xấu.

Trần Thái cúi đầu, giống như một đứa trẻ muốn nhận lỗi nhưng lại không biết mình sai ở đâu.

Từ khi nhận một ngàn ba trăm đô la Hồng Kông mà Cao Lão Thành phân cho hắn ở hội quán Mai Dận, đến khi Tống Thiên Diệu bảo Cao Lão Thành gọi hắn từ bến tàu đến làm việc ở cửa hàng kẹo này, Trần Thái cảm thấy đây là khoảng thời gian phong quang nhất, vui vẻ nhất từ khi hắn sinh ra đến nay.

Đã nếm qua một bàn rượu ngon thức ăn ngon trị giá hơn một ngàn đô la Hồng Kông ở hội quán Mai Dận, đã thử mùi vị nam nữ, còn là hai cô nàng tiếp rượu cùng chiều chuộng hắn - một tên con trai còn trinh suốt cả đêm, ra mặt giúp những đồng hương đòi nợ, lại khiến những đồng hương đó coi trọng mình hơn, bất kể lớn tuổi hay nhỏ tuổi hơn mình, đều mở miệng gọi mình là Thái ca, gặp mình là mời rượu mời trà, rõ ràng là trụ cột tinh thần của đồng hương, kiếm được hơn một ngàn đô la gửi về cho bố mẹ, bố mẹ cũng vui mừng khôn xiết, nếu ra giang hồ là như vậy, Trần Thái thấy chẳng có gì không tốt, đánh là đánh những tên khốn không giữ quy tắc, giúp là

giúp đồng hương của mình, lại còn kiếm được tiền về nhà cho bố mẹ.

Chương 185. Con đường là do chính mình đi (2)

- Không phải vấn đề làm chuyện xấu hay không, A Thái, ngươi rất giỏi đánh nhau, tọa quán Kim Nha Lôi của Phúc Nghĩa Hưng đã nói với ta, hắn khuyên ta, để ngươi đến bến tàu xông xáo một phen, rất nhanh sẽ nổi danh. Lúc đó ta không đồng ý. Bởi vì chỉ dựa vào một đôi nắm đấm, là không thể đánh lui tất cả mọi người trên giang hồ được, ngươi bây giờ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, dựa vào nắm đấm có thể bảo vệ được bao nhiêu người, mười mấy người thậm chí nhiều hơn nữa, vài chục đồng hương cũng được, huynh đệ cũng được, khiến họ không bị bắt nạt.

- Những đồng hương huynh đệ đó đều nâng ngươi lên cao, cảm ơn ngươi, bởi vì ngươi lợi hại, có thể che chở cho mọi người, nhưng ngươi có nghĩ đến, đôi tay ngươi có thể đánh ngã bao nhiêu người? Nếu có một ngày, đối diện với ngươi là một kẻ đánh giỏi hơn, ác hơn ngươi, ngươi đánh thua, kết cục sẽ ra sao?

Tống Thiên Diệu thở ra một vòng khói, có chút thở dài nói.

Trần Thái không cần suy nghĩ, trực tiếp mở miệng nói:

- Nhận thua thôi, đại khái là xin lỗi.

- Nhận thua? Ngươi muốn nhận thua rút lui, đối phương cũng không tha cho ngươi đâu, ngươi càng có thể đánh, đánh ngã đối thủ càng nhiều, danh tiếng trên giang hồ càng lớn, người bội phục ngươi và đi theo ngươi cũng càng nhiều, người sợ ngươi kinh ngươi cũng càng nhiều, những kẻ bị ngươi đánh

bại muốn ngươi chết cũng càng nhiều, lúc đó chính là tám chữ, người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Lui cũng không có đường lui. Mỹ tửu giai hào, tiền tài nữ nhân, không cần đi hỗn giang hồ cũng có thể đạt được, Lợi Khang không lâu sau sẽ mở một nhà máy dược, nhìn mặt mũi lão mẫu của ta, ta sẽ bảo người ta trả ngươi gấp đôi lương, an ổn kiếm tiền, đợi có công việc phù hợp với ngươi hơn, ta sẽ giúp ngươi sắp xếp.

Tống Thiên Diệu lấy điếu thuốc trong miệng ra, cắm vào miệng Trần Thái, rồi vỗ hộp thuốc vào tay Trần Thái, sau đó dùng ngón tay gõ nhẹ vào trán mình:

- Ra ngoài hành sự phải dựa vào đầu óc, không phải dựa vào nắm đấm, ngươi cho dù mạng lớn, lại có đầu óc như Cao Lão Thành, hỗn đến vị trí Song Hoa Hồng Côn đại tự đầu, thì sao? Chử Hiếu Tín phân phó một câu, hắn phải ngoan ngoãn chạy đứt chân bên ngoài, lại không dám oán trách.

Nói xong, để lại Trần Thái đứng ngây ra đó, Tống Thiên Diệu xoay người đi về phía cửa.

Ngay khi Tống Thiên Diệu cúi người chuẩn bị chui ra từ dưới tấm cửa, Trần Thái ở phía sau mở miệng:

- Diệu ca.

Tống Thiên Diệu xoay người nhìn về phía Trần Thái, Trần Thái phù một tiếng, nhổ điếu thuốc Tống Thiên Diệu đã châm trong miệng ra, ánh mắt bất phục nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Diệu ca, ngươi cứu ta ra khỏi sai quán, ta rất cảm kích ngươi, muốn giúp ta tìm một công việc, ta cũng đa tạ hảo ý của ngươi, nhưng đôi nắm đấm này của ta là để ra bến tàu đánh người, hay là giúp ngươi ở đây khuấy đường thô, là do ta tự quyết định, nợ ngươi, ta nhất định sẽ trả, nhưng con đường,

phải dựa vào chính ta mà đi! Cho dù là lúc đường cùng, ta cũng sẽ dựa vào đôi nắm đấm để đánh ra một con đường!

Nói xong những lời này, Trần Thái thở hổn hển chạy vụt qua bên cạnh Tống Thiên Diệu, cúi người chui ra khỏi cửa hàng, biến mất khỏi tầm mắt Tống Thiên Diệu.

Dường như chỉ một đoạn ngắn ngủi đó, đã tiêu hao hết tất cả can đảm của hắn, không dám ở lại đối diện với Tống Thiên Diệu nữa.

Trên mặt Tống Thiên Diệu không có chút gợn sóng nào, hắn đối với người em họ xa này không có chút tình cảm nào, sống chết đi ở đều không liên quan đến hắn, nếu là em họ Triệu Văn Nghiệp từ nhỏ đã quen biết, cùng nhau lớn lên nói xong đoạn này, Tống Thiên Diệu nói không chừng sẽ tát cho vài cái tát để đánh thức Triệu Văn Nghiệp, nhưng Trần Thái vẫn chưa đáng để hắn Tống Thiên Diệu lãng phí sức lực. Hắn chỉ là không ngờ Trần Thái mới hưởng hai ngày cái gọi là phú quý, đã lấy hết can đảm để nói không với mình.

Đứng tại chỗ hơn mười giây sau, Tống Thiên Diệu tự chế giễu cười:

- Người ngu thật sự là không có thuốc chữa, sớm biết thì vui vẻ khuyến khích hắn đi ra ngoài hành sự, còn tiết kiệm được bao nhiêu nước bọt vừa rồi, thật là lãng phí.

Nói xong, cũng cúi người ra khỏi cửa hàng, hắn còn rất nhiều việc phải làm, không có thời gian lãng phí vào một tên ngốc chỉ biết quyền cước, trong những lời Trần Thái nói, chỉ có một câu Tống Thiên Diệu công nhận, đó là, đường là phải tự mình đi.

Trần Thái lúc này có đường phải đi, hắn Tống Thiên Diệu cũng có đường đang chờ dưới chân mình.

…

Chử Hiếu Tín trong túi giắt năm ngàn đô la Hồng Kông tiền tiêu vặt lĩnh từ tay Tống Thiên Diệu, ngồi trên ghế sau chiếc Ford 49 của mình chửi bới gần như không ngớt, chỉ là những lời chửi bới khiến Trần Hưng Phúc đang lái xe rất khó phán đoán lão bản của mình rốt cuộc là thực sự đang nổi giận hay chỉ là đang phát cáu.

- Đồ khốn! Ông chủ trả tiền cho công ty là lẽ đương nhiên, tên Diệu khốn kiếp đó lại dám đặt điều kiện, bộ dạng không sợ chết! Còn ranh ma hơn cả cáo, tính toán rằng ta không mượn được tiền từ mẹ, liền nhân cơ hội mở miệng đòi hỏi, Chử Hiếu Tín ta đường đường là ông chủ Lợi Khang, lại bị một tên thư ký chỉ tay năm ngón, thể diện để đâu? Bảo ta đến Lệ Trì thì ta phải đi sao? Khốn nạn!

Chử Hiếu Tín ngậm điếu thuốc, tay lại sờ vào túi kiểm tra năm ngàn đồng, xác nhận tiền vẫn còn yên vị bên trong, chưa biến mất.

- Tín thiếu, vậy rốt cuộc có đi Lệ Trì không?

Trần Hưng Phúc nghe giọng điệu Chử Hiếu Tín dường như không muốn đến Lệ Trì, nên nhìn ông chủ qua gương chiếu hậu, hỏi một câu.

Chử Hiếu Tín trừng mắt nhìn hắn không vui:

- Đương nhiên phải đi! Không đi thì ngươi có tiền cho ta mượn không? Hay là ngươi định bán thân cứu chủ? Đồ ngốc! Nếu ngươi có chút tiến bộ, ta cũng đâu phải ngày ngày bị tên Diệu khốn kiếp đó tính toán! Một chút nhãn lực cũng không có.

Trần Hưng Phúc thầm chửi mình nhiều chuyện, trên mặt cười gượng, lái xe hướng về phía Lệ Trì.

Chương 186. Lấy hòa làm quý (1)

Ngồi ở ghế sau, Chử Hiếu Tín vẻ mặt hung ác, ánh mắt dữ tợn, nghĩ đến vở kịch mà Tống Thiên Diệu bắt mình diễn hôm nay, nghiến răng căm hận:

- Hôm qua các ngươi những tên khốn này ăn đại tiệc của ta vui vẻ như vậy, lần này để cho các ngươi mỗi đứa đều phải đổ máu!

…

Khi Tống Thiên Diệu rời Tây Hoàn đã là 10 giờ, trước tiên đến công ty thương mại Lợi Khang, dùng điện thoại cố định của công ty bấm một dãy số, nói chuyện với đầu dây bên kia vài phút rồi cúp máy, sau đó ra ngoài trực tiếp đến số 21 đường Chiêu Long, Trung Hoàn, cũng chính là công ty Bờ Biển Châu Âu của nhà họ Chương.

Quy mô của công ty Bờ Biển Châu Âu này trông có vẻ tương đương với công ty thương mại Lợi Khang, mặt tiền không lớn, thậm chí có thể nói là sơ sài, chỉ có quy mô ba bốn phòng làm việc, Tống Thiên Diệu chỉnh trang lại cổ tay áo và cà vạt, bước vào.

Công ty này không giống như Lợi Hanh thương hội của Chử Hiếu Trung, không có quầy lễ tân phục vụ, thậm chí bên trong cũng không thấy một biểu tượng công ty nào, vào cửa chính là khu văn phòng, hai người đàn ông đang ngồi yên lặng uống trà trong khu văn phòng, một trong số đó chính là chàng trai trẻ ra tay nhanh như chớp, bảo vệ Chương Ngọc Lương

đêm qua, lúc này đang ngồi đối diện cửa chính công ty, trên một chiếc ghế văn phòng, hai chân gác lên mép bàn, tay trái cầm một tách trà, tay phải cầm một tờ báo tiếng Trung chuyên đăng tin tức bí mật thú vị về các ngôi sao điện ảnh và ca sĩ nổi tiếng "Linh Tinh Nhật Báo".

Người còn lại thì quay lưng về phía cửa chính công ty, tay ôm cốc nước, cúi đầu từ từ nhấp ngụm trà nóng trong cốc, chỉ thấy bóng lưng, không nhìn thấy diện mạo.

- Xin lỗi, tôi muốn tìm ông chủ Chương của công ty Bờ Biển Châu Âu.

Tống Thiên Diệu sau khi vào cửa mới gõ gõ cửa kính, lên tiếng nói.

Chàng trai trẻ đêm qua đã dùng một tay đỡ được rìu cán ngắn của Cao Lão Thành ngẩng mắt lên khỏi tờ báo, liếc nhìn Tống Thiên Diệu, khóe miệng cười khinh miệt:

- Công ty này có bốn vị ông chủ họ Chương, ngươi muốn gặp vị nào?

- Vị nào hiện giờ có thể quyết định, ta sẽ gặp vị đó.

Tống Thiên Diệu mặt mang nụ cười, dường như không nhìn thấy sự khinh miệt rõ ràng của đối phương, lịch sự văn nhã.

Chàng trai trẻ đó hoạt động cổ một chút:

- Căn phòng thứ hai bên trái, Chương tam thiếu ra ngoài gặp bạn, Chương tứ thiếu ở bên trong.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Tống Thiên Diệu cười với chàng trai trẻ, theo chỉ dẫn của đối phương, đi về phía căn phòng làm việc thứ hai, vừa đi vừa khen ngợi:

- Này, võ công của ngươi đêm qua đẹp quá, không thua kém gì Thành ca bên cạnh Tín thiếu, ngươi là vị nào vậy?

Thanh niên lúc này đã tiếp tục xem tờ báo trong tay, nghe Tống Thiên Diệu khen ngợi mình, không ngẩng đầu lên nói một câu:

- Ta? Ta tên Đại Phong, chỉ là tiểu lâu la chạy vặt bên cạnh Chương tứ thiếu, không thể so với những Song Hoa Hồng Côn hù dọa người của các tự đầu Hồng Kông, cũng chẳng thèm so với bọn họ.

Tống Thiên Diệu không hỏi thêm nữa, đi đến trước cửa văn phòng gõ cửa:

- Chương lão bản, tại hạ là thư ký của công ty thương mại Lợi Khang, Tống Thiên Diệu.

- Mời vào.

Giọng của Chương Ngọc Lương vang lên trong văn phòng.

Tống Thiên Diệu đẩy cửa bước vào, Chương Ngọc Lương ngồi sau bàn làm việc hơi bừa bộn, đang thong thả dùng một mảnh giấy xé ra trêu đùa hai con mèo hoa đang nằm phục trước mặt mình, thấy Tống Thiên Diệu vào cũng không dừng động tác, tiếp tục trêu mèo, miệng nói:

- Xin lỗi, không phải ta không muốn đứng dậy chào đón ngươi, mà vừa mới làm quen với hai con mèo này, sợ đứng dậy chúng sẽ sợ chạy mất, hàng xóm bên cạnh đi ăn tiệc, nhờ ta trông giúp, Tống thư ký của Lợi Khang phải không? Mời ngồi.

- Chương tiên sinh, lần này ta đến là thay Tín thiếu xin lỗi ngài, Tín thiếu tối qua uống nhiều rượu, say rồi nói năng lung tung, mong Chương tiên sinh đại lượng, đừng chấp nhặt, dù sao ngài và hắn cũng là bạn tốt, đừng vì chuyện nhỏ này mà

làm tổn thương tình cảm nhiều năm và không khí hòa thuận ngày trước.

Tống Thiên Diệu cẩn thận ngồi xuống ghế sofa tiếp khách đối diện Chương Ngọc Lương, hơi căng thẳng nhìn Chương Ngọc Lương nói.

Chương Ngọc Lương tay trêu đùa mèo, mắt lại ôn hòa đánh giá Tống Thiên Diệu:

- Chử Hiếu Tín say rượu không chịu nổi lửa giận, hắt ta một chén trà thừa, ta không ngạc nhiên, điều ta ngạc nhiên là, Chử Hiếu Tín vốn không biết làm ăn, Lợi Khang gần đây dường như lại sa thải công nhân, vậy hắn làm sao tra được sổ sách ban đầu, lại làm sao kiếm được tiền? Ta đoán chắc là do tay Tống thư ký ngươi.

- Ta là thư ký của Lợi Khang, sổ sách tự nhiên hiểu biết đôi chút, đúng là ta đã đề nghị Tín thiếu xử lý đợt thuốc tẩy giun Santonin có phản ứng độc tính thấp đó, kiếm chút ít.

Nghe lời Chương Ngọc Lương, Tống Thiên Diệu cúi đầu xuống dường như hơi ngượng ngùng, lại giống như có chút tự đắc của người trẻ tuổi.

Chương Ngọc Lương buông mảnh giấy trong tay ra, rồi từ từ nhẹ nhàng đặt hai con mèo xuống đất, để chúng đi vờn mảnh giấy, lúc này mới tiếp tục cười nói với Tống Thiên Diệu:

- Kiếm chút ít? Bảy mươi vạn cũng tính là kiếm chút ít sao? Tống thư ký ngươi quá khiêm tốn rồi, ta thấy, hôm nay ngươi đến gặp ta, không chỉ đơn giản là thay Chử Hiếu Tín xin lỗi ta phải không?

- Giấu không qua Chương tiên sinh, đợt thuốc tẩy giun đó đã thoát tay, Lợi Khang muốn làm tiếp vụ thứ hai, theo số điện thoại trên bao bì gọi đến công ty Wheelock ở Anh, bên kia điện thoại lại nói, toàn bộ kho hàng thuốc tẩy giun Santonin

của công ty Wheelock, đều đã bị công ty Bờ Biển Châu Âu ở Hồng Kông đặt hết, ta nghĩ chắc chắn là Chương tiên sinh có oán khí về chuyện tối qua, đùa giỡn với Tín thiếu.

Tống Thiên Diệu cố gắng hạ thấp tư thế của mình, cười nịnh nọt nói.

Chương 187. Lấy hòa làm quý (2)

Chương Ngọc Lương thu hồi ánh mắt từ người Tống Thiên Diệu, cầm lấy một tập tài liệu bên cạnh bàn lật xem, miệng nói không để ý:

- Đã biết là ta làm, vậy ngươi cho rằng, ngươi đến thay Chử Hiếu Tín xin lỗi, ta sẽ nuốt trôi cơn giận tối qua sao?

- Vì vậy lần này ta đến chủ yếu là muốn nghe điều kiện của Chương tiên sinh ngài, chỉ cần có thể để công ty Wheelock tiếp tục cung cấp hàng cho Lợi Khang, Chương tiên sinh ngài là muốn Tín thiếu bày tiệc xin lỗi ở Lệ Trì, hay là muốn Lợi Khang bồi thường tổn thất tiền bạc cho ngài, đều có thể nói với ta, ta sẽ đi nói lại với Tín thiếu.

Tống Thiên Diệu mi mắt cụp xuống, không nhìn Chương Ngọc Lương đối diện, vẫn ôn tồn nói.

Chương Ngọc Lương hừ một tiếng cười nhẹ, ôm một con mèo và vuốt ve bộ lông nói:

- Tống thư ký, có thể bán được thuốc tẩy giun Santonin giá 30 vạn với giá 70 vạn, ngươi cũng coi như là nhân tài trẻ tuổi sắc sảo, Chử Hiếu Tín thật là vận khí tốt, nhặt được viên ngọc quý như ngươi. Đối với người thông minh như ngươi, ta sẽ không úp mở, chi bằng nói thẳng, bảo Chử Hiếu Tín quỳ gối trước mặt ta, trước mặt đám người ở Lệ Trì tối qua, cầu xin ta hắt lại chén trà vào mặt hắn, có lẽ ta sẽ cân nhắc, để công ty Bờ Biển Châu Âu bán cho Lợi Khang một ít thuốc tẩy giun.

- Chương tiên sinh, điều này… hơi khó xử, Tín thiếu sẽ không đồng ý đâu.

Tống Thiên Diệu lúc này mới lo lắng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Chương Ngọc Lương nói.

Trên gương mặt anh tuấn của Chương Ngọc Lương dần dần hiện lên nụ cười ôn hòa:

- Hoặc là, vụ làm ăn lời lãi ít ỏi này của Lợi Khang, đừng độc chiếm, ngươi nói cho ta biết làm sao bán được thuốc tẩy giun với lợi nhuận cao như vậy, công ty Bờ Biển Châu Âu sẽ cung cấp hàng cho Lợi Khang, mọi người cùng phát tài, lấy hòa làm quý.

…

- Thủ đoạn không đáng một đồng, kẹo thuốc chỉ là bình phong, mục đích chỉ là muốn kiếm nhanh một khoản, rồi quay lại con đường chính đạo.

Tống Thiên Diệu mím môi, nhìn về phía Chương Ngọc Lương, hít thở hai lần để giọng nói của mình bình tĩnh lại:

- Lợi Khang chuẩn bị một lô bao bì, đem những viên thuốc tẩy giun đó mạo danh thuốc PAS phối bán sang Thái Lan, rồi dùng số tiền kiếm được đó, mua toàn bộ thuốc tẩy giun để đóng gói lần hai, mạo danh penicillin, bán sang đại lục. Công ty Bờ Biển Châu Âu hiện giờ đã làm lớn việc buôn bán thuốc tây, không đáng để dùng phương pháp thiển cận này tự hủy danh tiếng, nhưng Lợi Khang thì khác, Lợi Khang tích lũy được số vốn này rồi, có thể chuyển sang làm ăn khác. Chương tiên sinh, bây giờ ngài còn muốn cùng Lợi Khang tự hủy chiêu bài trong ngành để kiếm khoản tiền này không?

Nụ cười trên mặt Chương Ngọc Lương dần dần mở rộng:

- Không tồi, không tồi, nếu sau này không định làm ngành này nữa, quả thật có thể dùng thủ đoạn hèn hạ này kiếm một

khoản tiền lớn, hiếm có Tống thư ký nghĩ ra được, lại có thể biến lô thuốc trong kho Lợi Khang thành 70 vạn đô la Hồng Kông, nếu 70 vạn đô la Hồng Kông thuốc tẩy giun bán sang đại lục như penicillin khan hiếm, Lợi Khang trong tay ít nhất cũng kiếm được vài trăm vạn, đốt thuyền phá nồi trận cuối cùng?

- Vậy không biết Chương tiên sinh, lô thuốc tẩy giun Santonin của công ty con Wheelock Anh Quốc…

Tống Thiên Diệu tha thiết nhìn về phía Chương Ngọc Lương.

Chương Ngọc Lương châm một điếu thuốc lá Hảo Thái:

- Đương nhiên, Tống thư ký nói chuyện thẳng thắn, đem đường làm ăn của Lợi Khang nói hết cho ta biết, ta đương nhiên cũng phải giữ lời, công ty Bờ Biển Châu Âu có thể bán cho công ty thương mại Lợi Khang 70 vạn đô la Hồng Kông thuốc tẩy giun Santonin.

- Đa tạ Chương tiên sinh, đa tạ.

Tống Thiên Diệu nghe vậy mừng rỡ đứng dậy khỏi ghế sofa, nói với Chương Ngọc Lương.

Chương Ngọc Lương vẫy vẫy tay đang kẹp điếu thuốc, nhìn Tống Thiên Diệu mỉm cười rạng rỡ nói:

- Tống thư ký dù sao cũng là người trẻ tuổi, không cần gấp, ta còn chưa nói xong, lần này giá thuốc tẩy giun Santonin khác với lần trước bán cho Lợi Khang, có chút thay đổi, lần này, thuốc tẩy giun Santonin mỗi kg một ngàn sáu trăm đô la Hồng Kông, dù sao, các ngươi kiếm được chút ít, ta cũng phải kiếm được chút ít chứ?

Như bị một cú đấm mạnh vào đầu, khiến Tống Thiên Diệu thân hình hơi lảo đảo, hắn bối rối nhìn về phía Chương Ngọc Lương:

- Chương tiên sinh, tôi đã gọi điện sang Anh hỏi công ty con Wheelock, giá xuất xưởng thuốc tẩy giun Santonin chỉ có 800 đồng Hồng Kông một kg. Hiện nay loại thuốc tẩy giun này do độc tính thấp nên ế ẩm, để xử lý nhanh lô thuốc này, tránh bị lỗ khi tiêu hủy, giá đã giảm xuống chỉ còn chưa đầy 700 đồng Hồng Kông một kg. Trước đây ngài đã cùng công ty Phúc Trung Thương Mại bán lại với giá 1200 đồng Hồng Kông mỗi kg, kiếm lời của Lợi Khang vài chục vạn…

- Lần trước Chử Hiếu Tín chưa hắt chén trà vào mặt ta, nên chỉ kiếm lời Lợi Khang vài chục vạn. Nhưng bây giờ chén trà đó khiến ta mất mặt, cái mặt của ta Chương Ngọc Lương dù không đáng giá bao nhiêu, cũng phải hơn vài chục vạn. Ngươi về từ từ suy nghĩ đi, ta không vội, công ty Bờ Biển Châu Âu không làm kiểu làm ăn như Lợi Khang để làm chiêu bài, nhưng những công ty nhỏ khác thì khó nói, Lợi Khang làm được, bọn họ cũng làm được.

Chương Ngọc Lương ngậm điếu thuốc đứng dậy khỏi bàn làm việc, bế con mèo trong lòng lên, xoay người đến cửa sổ ngắm cảnh:

- Tống thư ký, ta thấy ngươi đầu óc sáng suốt, nên mới giúp ngươi dạy trước một bài học. Lần này không để ngươi ngã đến mức không đứng dậy nổi, mà là để ngươi nhớ kỹ, sau này đừng học theo lão bản của ngươi, trước lợi ích vội vàng thổ lộ những bí mật trong lòng. Giống như ngươi cho rằng công ty Bờ Biển Châu Âu không làm ra được thủ đoạn dùng thuốc độc tính thấp giả mạo thuốc giá cao, nên cảm thấy nói ra với ta cũng không có gì đe dọa. Nhưng miếng mỡ lớn như vậy, ta không làm, cũng không thể để Chử Hiếu Tín hưởng lợi, để cho thân thích bạn bè của ta không phải tốt hơn sao? Lần sau học khôn ra một chút.

Tống Thiên Diệu đứng phía sau hắn giậm mạnh chân, xoay người bước ra cửa. Khi sắp ra khỏi cửa, vẫn không cam lòng nhìn về phía Chương Ngọc Lương đang quay lưng lại:

- Chương tiên sinh, 1200 đồng Hồng Kông mỗi kg…

Chương Ngọc Lương cúi đầu đùa nghịch với con mèo trong lòng, nắm lấy một chân trước của mèo lắc nhẹ, như đang nói chuyện với mèo:

- Khi có người dọa ngươi, đừng vội vàng cào rách tay hắn, mà nên đột ngột cào rách cổ họng hắn, khiến hắn bóp cổ muốn kêu cũng không phát ra tiếng được.

Chương 188. Dưới ánh sáng thánh thiện, chúng sinh bình đẳng

Nghe thấy những lời này, Tống Thiên Diệu thở dài, thất vọng đẩy cửa bước ra.

Sau khi Tống Thiên Diệu rời đi, Chương Ngọc Lương nhẹ nhàng đặt mèo xuống, quay lại bàn làm việc, chống cằm tự nói:

- Vị Tống Thiên Diệu này không hiểu kinh doanh, chỉ có chút mưu mẹo hạ đẳng, có lẽ trong vài năm có thể xoay xở để kéo dài mạng sống của Lợi Khang, nhưng vài năm sau e rằng sẽ đi vào ngõ cụt. Chiêu lấy hàng kém chất lượng thay thế hàng tốt để kiếm tiền nhanh chóng chuyển hướng kinh doanh quả thật không tồi, đáng tiếc, rốt cuộc vẫn còn quá trẻ. Chử Hiếu Tín cũng là đồ ngốc, nhặt được cục phân tưởng là bảo bối.

Hắn cầm điện thoại cố định trên bàn lên, bấm một số:

- Luật sư Phan, giúp tôi lấy tên em vợ ta là Khoáng Tuấn Lang đăng ký một công ty thương mại, rồi liên hệ một xưởng gia công chai thuốc liều nhỏ và xưởng bột, đặt một lô chai thuốc có nhãn hiệu penicillin. Số lượng cụ thể? 400 thùng penicillin sản xuất tại Anh, bảo họ sản xuất bao bì theo liều lượng của 400 thùng trước. Tôi sẽ bảo A Lang đến gặp ngươi, để hắn giúp ngươi.

Nói xong, hắn đặt điện thoại xuống, gọi ra ngoài cửa:

- Đại Phong.

Gã thanh niên tên Đại Phong như thể vẫn luôn đứng ngoài cửa chờ đợi, đẩy cửa từ bên ngoài, nhìn về phía Chương Ngọc Lương:

- Lão bản.

- Ngươi bảo người đến Tân Hội Tửu Lâu ở Thạch Đường Chủy đặt một phòng riêng, nhớ chiều tối nhắc ta đến Tân Hội Tửu Lâu hẹn gặp thiếu đông gia của Tế Nguyên Hoành Tây Dược Hành, ta có chuyện làm ăn muốn bàn với hắn.

Chương Ngọc Lương đang tính toán gì đó trên một tờ giấy, không ngẩng đầu lên, miệng nói:

- Lát nữa đặt xong phòng, lại giúp ta tra xem Vị Lâm nhà đại ca ở đâu, rồi lái xe đưa ta đi gặp hắn, đi đi.

- Biết rồi, ông chủ.

Đại Phong nghe xong lời dặn dò của Chương Ngọc Lương liền đóng cửa cẩn thận rồi đi ra ngoài.

Lúc này, Chương Ngọc Lương cũng dừng bút, trên tờ giấy sau một dãy công thức tính toán, là lợi nhuận có thể thu được khi làm giả 1 kg thuốc tẩy giun Santonin thành bột khô penicillin, không tính chi phí.

…

Tống Thiên Diệu rời khỏi công ty Bờ Biển Châu Âu gần trưa, không đi tìm nhà hàng hay tửu lâu để ăn trưa, mà đáp xe kéo nhanh chóng đến Thánh Công Hội Thánh St.Johan cũng nằm ở Trung Hoàn, trên đường Hoa Viên. Đây là nhà thờ đức mẹ và tòa giám mục của Giáo khu Hồng Kông - Ma Cao thuộc Thánh Công Hội, nói thẳng ra thì giống như tổng đường khẩu do lão đại trong xã hội Hồng Kông trấn giữ vậy.

Ban đầu Tống Thiên Diệu đã nghĩ đến việc tổ chức lễ thành lập Hội Nhạc Thi tại Hồng Kông Đại Hội Đường, Đông Hoa Y Viện, thậm chí là giảng đường Đại học Hồng Kông, nhưng Angie Perlis đã đề xuất tổ chức tại Thánh St.Johan. Lý do là đa số người Anh ở Hồng Kông theo đạo Cơ Đốc Thánh Công Hội, đặc biệt là phu nhân Bess - người khởi xướng chính của Hội Nhạc Thi. Nếu bỏ qua nhà thờ của tôn giáo mình tin theo mà chọn nơi khác sẽ khiến người ta thấy kỳ lạ. Chọn nơi này, với năng lực của vợ chồng Thạch Trí Ích, có thể mời được Giám mục người Anh R.O. Hall phụ trách Giáo khu Hồng Kông của Thánh Công Hội tham dự lễ thành lập. Ảnh hưởng của Hall đối với người Anh ở Hồng Kông, thậm chí trong lòng nhiều người Trung Quốc, còn lớn hơn cả Thống đốc Grantham. Sự hiện diện của hắn ta sẽ vô hình trung tăng thêm ảnh hưởng cho Hội Nhạc Thi.

Hơn nữa, miễn là hoạt động từ thiện, Thánh St.Johan sẽ không thu tiền thuê địa điểm, còn có thể cung cấp nhiều giáo dân giúp duy trì trật tự hội trường.

Tống Thiên Diệu càng cảm thấy nữ luật sư quỷ ngoại và mình phối hợp ăn ý, những vấn đề tín ngưỡng mà bản thân không chú ý đến, và tín ngưỡng tôn giáo có thể mượn sức, Angie Perlis đều nghĩ đến, hắn tự nhiên gật đầu đồng ý.

Tối qua Angie Perlis cũng đã nói với phu nhân Bess, phu nhân Bess rất hài lòng với việc tổ chức lễ thành lập tại Thánh St.Johan, và đêm qua còn cố ý nói với Angie Perlis rằng trưa nay bà và chồng Thạch Trí Ích sẽ đến Thánh St.Johan quyên góp một số thực phẩm cho những người khuyết tật được nhà thờ thu nhận và cung cấp cơ hội thực tập việc làm, đồng thời sẽ ở lại Thánh St.Johan cùng ăn trưa với các giáo dân của nhà thờ.

Việc cố ý nói với Angie Perlis không ngoài ý nghĩa đây là cơ hội duy nhất Tống Thiên Diệu có thể trao đổi thoải mái với Thạch Trí Ích mà không phải lo lắng về địa vị xã hội gây ra sự nghi kỵ trước khi Hội Nhạc Thi thành lập.

Dù sao, dưới ánh sáng thánh thiện, mọi người đều bình đẳng.

…

Tống Thiên Diệu mua một cuốn Kinh Thánh tại hiệu sách bên cạnh Thánh St.Johan. Trong hiệu sách bán các loại sách giáo lý Cơ Đốc giáo này, những người quét dọn vệ sinh, lau chùi kệ sách, sắp xếp sách vở thậm chí phụ trách thu tiền, đều là những người khuyết tật vô gia cư. Thánh St.Johan đã mở ra hiệu sách này và nơi quyên góp không xa đó, cung cấp cơ hội ăn ở và làm việc cho những người này.

Cầm cuốn Kinh Thánh trong tay đi vào từ cổng chính của nhà thờ, bước vào tòa nhà chính, dưới chân là sàn gạch mosaic sạch sẽ, trên đầu là trần vòm cong, hai bên lối đi có kính màu mô tả sự tích thánh nhân và phép lạ, mái vòm chính giữa nhà thờ treo một cây thánh giá khổng lồ và cổ kính, khiến Tống Thiên Diệu cảm giác như trong chớp mắt đã xuyên không về Châu Âu thế kỷ 16.

Phía sau thánh giá là điện hậu của nhà thờ, vị trí chính giữa điện hậu là bàn thờ, bên cạnh là bục giảng để truyền bá giáo lý, trên bức tường mặt trước của điện hậu là một cây đàn ống khổng lồ.

Trước bàn thờ và bục giảng, trên những hàng ghế gỗ bóng loáng nhưng đã cũ kỹ, Thạch Trí Ích cùng phu nhân Bess và các con ngồi ở hàng ghế đầu tiên, chăm chú cầu nguyện hướng về phía bàn thờ.

So với việc Tống Thiên Diệu bước vào nhà thờ mà không có nhân viên nào để ý đến, lúc này một vị mục sư đang đứng trên bục giảng nhìn xuống gia đình Thạch Trí Ích và phu nhân Bess đang nhắm mắt cầu nguyện với ánh mắt từ ái.

Chương 189. Ai khóc thành tiếng, cho thêm một túi nước tương (1)

Tống Thiên Diệu ngồi xuống hàng ghế cuối cùng, lặng lẽ chờ đợi. Cuối cùng, buổi cầu nguyện kết thúc, phu nhân Bess dẫn các con đứng dậy, theo sự hướng dẫn của vị mục sư đi về phía nhà nguyện bên cạnh, có vẻ như họ chuẩn bị đi phát thức ăn cho những người nghèo và vô gia cư đang chờ đợi bên ngoài nhà ăn của nhà thờ, còn Thạch Trí Ích thì ở lại chỗ ngồi chờ đợi.

- Thạch tiên sinh.

Tống Thiên Diệu chậm rãi bước tới, ngồi xuống bên cạnh Thạch Trí Ích, ngắm nhìn bàn thờ không xa phía trước và cất tiếng nói:

- Chào buổi trưa.

Thạch Trí Ích thở dài, giọng điệu như có chút cười cay đắng lại như có chút bất đắc dĩ:

- Thực ra, Tống tiên sinh, ở Anh quốc, nếu không có người khác giới thiệu cho chúng ta, việc bắt đầu trò chuyện trực tiếp như vậy là rất thiếu phong độ quý ông.

- Ta vừa đọc cuốn Kinh Thánh này, phát hiện trên đó có một câu nói, tâm hồn ta buồn rầu, muốn thốt ra lời nói, lòng ta đau khổ, muốn bày tỏ nỗi buồn. Không sợ hãi, không tránh né, có thể thấy vương miện.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía bàn thờ lộng lẫy phía trước:

- Thượng Đế còn nói, hãy bênh vực người nghèo khó và trẻ mồ côi, hãy thực thi công lý cho người khốn khổ và thiếu thốn. Vì vậy, ta và Thạch tiên sinh dưới sự chứng giám của Thượng Đế, bàn luận về việc thành lập hội từ thiện, cũng như giúp đỡ hàng ngàn hàng vạn người đang phải chịu đựng đau khổ vì bệnh tật, sẽ không làm tổn hại đến phong độ quý ông của ngài.

- Mục đích của ngươi khi mua cuốn Kinh Thánh này là gì?

Thạch Trí Ích quay mặt nhìn Tống Thiên Diệu một cái rồi thu hồi ánh mắt, chàng thanh niên này trẻ đến mức khó tin, chỉ một câu nói đã chạm đến điểm yếu trong lòng mình, hơn nữa còn ném ra một cái hội từ thiện khiến mình và vợ như con cá không nhịn được mà cắn câu.

Tống Thiên Diệu thành thật nói:

- Giá bán năm đồng Hồng Kông, năm đồng Hồng Kông có lẽ có thể cho những người khuyết tật mỗi người thêm một cái bánh bao để ăn, cũng có thể khiến ta bây giờ ngồi cùng ngài ở trước mặt Thượng Đế, không đến nỗi hoàn toàn không có chủ đề để nói.

- Ta muốn biết sau khi vợ ta từ chức chủ tịch đầu tiên của hội từ thiện, ngươi còn có đề xuất gì cho ta không, ta không muốn thấy sự sắp xếp đầu voi đuôi chuột?

Thạch Trí Ích nói với Tống Thiên Diệu:

- Tổ chức từ thiện bầu cử một năm một lần, ngươi không thể để vợ ta ngồi mãi ở vị trí chủ tịch hội từ thiện được.

- Nhưng chỉ cần Hội Nhạc Thi còn tồn tại, dự án quyên góp từ thiện về vấn đề chất lượng nước và ký sinh trùng ở Hồng Kông do phu nhân Bess đề xuất sẽ không dừng lại, trừ khi tất cả mọi người ở Hồng Kông, khu vực Cửu Long đều có thể uống nước sạch như trên đỉnh Thái Bình Sơn. Tuy nhiên, điều

đó có lẽ phải mất vài chục năm mới thực hiện được, khi đó có lẽ Hồng Kông đã không còn là thuộc địa của Anh nữa.

- Trong thời gian vẫn còn là thuộc địa Anh, phu nhân Bess có thể lấy danh nghĩa của mình thành lập một cơ quan điều tra nguồn nước, hoặc hiệp hội tài nguyên nước, phòng nghiên cứu khoa học thủy văn, v.v., chịu trách nhiệm cung cấp báo cáo điều tra chất lượng nước mới hàng năm cho Hội Nhạc Thi hoặc các tổ chức từ thiện khác.

- Báo cáo này càng kéo dài qua nhiều năm, phu nhân Bess sẽ càng trở nên quan trọng hơn, bởi vì những người đến sau muốn tìm hiểu về tài liệu nguồn nước trước đây của Hồng Kông, chỉ có thể tra cứu báo cáo điều tra hàng năm của phu nhân Bess. Bà ấy sẽ trở thành một chuyên gia tuyệt đối về nghiên cứu và điều tra tài nguyên nước ở Hồng Kông.

- Thạch tiên sinh nghĩ sao? Một người muốn có địa vị, ngoài việc thiết kế, thực sự cũng cần phải bỏ ra công sức. Phu nhân Bess có bằng cử nhân khoa học thủy văn, tại sao chúng ta không thể để bà ấy trở thành một nhà khoa học thủy văn thực sự ở thành phố Hồng Kông này? Ngươi phải biết rằng, ở Anh hiện nay, danh hiệu nhà khoa học thực sự có thể giành được sự tôn trọng của giới thượng lưu Anh hơn cả danh hiệu phu nhân Hồng Kông tổng đốc.

- Dù là giả vờ hay thật lòng, những người thượng lưu Anh đó đều phải công nhận sự xuất sắc của các nhà khoa học và sức mạnh họ mang lại, có thể thay đổi chiến tranh thậm chí cả thế giới. Dù phu nhân Bess là nhà khoa học đến từ St Kilda, Úc, nhưng lúc đó, ai còn quan tâm đến những điều đó?

- Người ta sẽ gọi bà ấy là nhà khoa học nữ người Anh, chuyên gia về vấn đề tài nguyên nước Hồng Kông. Kế hoạch của ta là, nửa năm sau Hội Nhạc Thi sẽ quyên góp thuốc men lần thứ hai, lúc đó thương hội Lợi Khang sẽ bỏ tiền ra, để Đại

học Hồng Kông mời phu nhân Bess làm giáo sư thỉnh giảng hoặc giáo sư danh dự. Ta, Tống Thiên Diệu, làm việc không bao giờ nửa vời.

Đoạn văn dài này, Tống Thiên Diệu nói với tốc độ rất chậm, và mặc dù hai người đàn ông ngồi cạnh nhau, nhưng từ đầu đến cuối không hề có bất kỳ sự giao nhau nào về ánh mắt, tất cả đều nhìn thẳng về phía trước một cách bình thản, giống như hai người đến nhà thờ làm lễ, tình cờ ngồi cạnh nhau, cảm nhận ân điển của Chúa.

- Ở Luân Đôn, người ta thường nói, cái gì đến sẽ đến, đó là lời than phiền của họ về thời tiết mưa nhiều ở Luân Đôn. Giờ đây có lẽ ta cũng nên nói một câu, cái gì đến sẽ đến. Ngươi đã thiết kế nhiều như vậy, ngoài danh hiệu nhà từ thiện và Thái Bình thân sĩ của Chử tiên sinh mà vợ ta tin tưởng sâu sắc ra, ngươi còn muốn đạt được gì nữa?

- Không cần gì cả, ta chỉ cần ngươi làm tốt công việc của mình. Ngươi có biết Hồng Kông có bao nhiêu công ty kinh doanh dược phẩm không? Trong số đó có bao nhiêu công ty đang làm ăn những mặt hàng cấm không thể thấy ánh sáng? Một lọ bột penicillin khô, muốn mua được ở hiệu thuốc tây do người Trung Quốc mở tại Hồng Kông, cần phải trả gấp đôi giá mới có thể mua được, ít nhất là vậy.

Chương 190. Ai khóc thành tiếng, cho thêm một túi nước tương (2)

- Nếu có người đang cấp bách cần penicillin để cứu mạng, dù giá gấp ba gấp năm họ cũng phải ngoan ngoãn trả tiền. Và quá đáng nhất là, Lợi Khang chuẩn bị quyên tặng cho Hội Nhạc Thi một lô thuốc diệt ký sinh trùng trong cơ thể, nhưng có một công ty biết được tin này, đã nhanh chân độc quyền lô nguyên liệu giá rẻ từ công ty Wheelock của Anh quốc.

- Ngươi có biết họ tăng giá bao nhiêu để bán cho Lợi Khang không? Gấp đôi, nguyên liệu 800 đô la Hồng Kông một kg, họ báo giá 1600 đô la Hồng Kông, và họ đã trả trước tiền đặt cọc, bây giờ công ty Wheelock của Anh quốc sẽ không vi phạm hợp đồng để bán hàng cho Lợi Khang. Chúng ta đang đối mặt với tình cảnh không thể cung cấp đúng hạn lô thuốc quyên tặng thứ hai. Đây chính là lúc cần ngươi xử lý vụ việc này một cách công bằng, công chính và công khai.

Tống Thiên Diệu nhìn cây đàn phong cầm khổng lồ trên tường, nói:

- Ta không muốn được gì từ vụ Hội Nhạc Thi này, ta chỉ yêu cầu ngài, với tư cách là phó cục trưởng tạm quyền cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp, hãy làm những việc ngài nên làm.

- Chỉ có vậy thôi sao?

Thạch Trí Ích không tin lắm rằng gã thanh niên này sau khi sắp xếp mọi thứ cho vợ mình, chỉ muốn được đáp trả có chút ít

như vậy.

- Nếu hải quan tịch thu được nhiều dược phẩm từ kho của các công ty dược phẩm vi phạm lệnh cấm vận khác, Lợi Khang đương nhiên hy vọng có thể nhờ kinh nghiệm tham gia quyên tặng thuốc cho Hội Nhạc Thi, được ưu tiên mua những loại thuốc bị tịch thu đó từ hải quan. Trước mặt Chúa, nói thật, nếu hải quan và Cục Quản lý Công thương nghiệp có thể bán thuốc thật cho Lợi Khang như thuốc giả hoặc thuốc hết hạn, ta đương nhiên vô cùng cảm kích. Ta có thể cung cấp bao bì thuốc có dấu hiệu hết hạn, và có thể trích 50% số tiền tiết kiệm được, gửi vào tài khoản ngân hàng ngài cung cấp, Chúa làm chứng.

Tống Thiên Diệu cuối cùng cũng quay mặt, nhìn người Anh bình thản bên cạnh:

- Người tốt bụng chiếm chút ít lợi, vẫn tốt hơn để những kẻ vô lương cướp đoạt lợi nhuận khổng lồ, Chúa sẽ vui lòng hơn, ngài nghĩ sao?

- Không, chỉ có thể bán cho các ngươi theo đúng loại thuốc gốc, số tiền từ lô thuốc bị tịch thu đó sẽ được nộp lên, do Thống đốc Hồng Kông quyết định.

Thạch Trí Ích cũng quay mặt, nhìn Tống Thiên Diệu, từ từ nói.

Tống Thiên Diệu cười lên:

- Đúng vậy, số tiền đó nên do Thống đốc Hồng Kông quyết định, là ta sơ suất. Ta xin chúc mừng trước ngài trong tương lai không xa sẽ được thăng chức cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp và Quan học sinh cấp một.

- Công ty đang cố phá hoại việc thiện của Lợi Khang và Hội Nhạc Thi, cố tình tích trữ thuốc để thu lợi nhuận khổng lồ đó tên là gì?

Thấy vợ con mình xuất hiện ở cửa nhà thờ, dường như chuẩn bị đến phòng ăn dùng bữa trưa, Thạch Trí Ích cài nút áo vest đứng dậy, mở miệng hỏi.

Tống Thiên Diệu cúi đầu mở Kinh Thánh ra, như thể là một giáo hữu hoàn toàn xa lạ với đối phương, tự đọc kinh văn trên sách:

- Công ty Bờ Biển Châu Âu. Nếu có thể đồng thời tuyên bố quyên tặng thuốc và hải quan niêm phong kho hàng mở cuộc điều tra vào buổi lễ ngày mai, có lẽ phu nhân của ngài sẽ nhận được nhiều hoa do người Trung Quốc tự phát tặng.

Thạch Trí Ích như không nghe thấy, bước về phía vợ con mình. Tống Thiên Diệu ngồi phía sau chậm rãi bổ sung một câu bằng tiếng Trung:

- Mọi thứ đã sắp xếp xong, sau khi tặng thuốc, những người sẵn sàng đi bộ đến biệt thự của ngài để tặng hoa cảm ơn, mỗi người 10 đồng tiền đi đường, ai khóc được thì thêm một túi xì dầu.

Sau đó, Tống Thiên Diệu thấy Thạch Trí Ích như bị vấp phải thứ gì đó dưới chân, thân hình hơi loạng choạng một chút.

Xem ra, bọn quỷ tây cũng không phải lúc nào cũng giữ được phong độ quý ông.

…

Chương Vị Lâm là trưởng tử của Chương Ngọc Giai, năm nay 18 tuổi. Ngoại trừ tiểu học học ở trường tiểu học Thanh Niên Hội Hồng Kông, chương trình trung học cơ bản là mỗi ngày đến nhà gia sư riêng để hoàn thành.

Trong nhà họ Chương, lão phu nhân Quách Cống chủ trì việc nhà. Trưởng tử Chương Ngọc Giai tuy văn hóa không cao nhưng là kỳ tài kinh doanh, mười mấy năm đấu đá thương trường, đã đánh dựng nên cơ nghiệp cho nhà họ Chương ở

Hồng Kông. Dù lúc này Quách Cống đối xử công bằng với bốn người con trai, nhưng trong lòng vẫn thiên vị về phía trưởng tử đã gánh vác gia nghiệp. Chương Vị Lâm là trưởng tôn trưởng tử, khi sinh ra gia đình còn chưa giàu có, cha mẹ đều bận rộn mưu sinh, hắn đã ở bên cạnh Quách Cống chịu khổ vài năm. So với các cháu khác khi sinh ra gia đình đã giàu có, ăn mặc không lo, Quách Cống luôn cảm thấy Chương Vị Lâm so với các cháu khác, ít nhiều chịu thiệt thòi hơn.

Nếu không, cũng không đến nỗi Chương Vị Lâm không muốn đi học ở Hoàng Nhân Thư Viện, Quách Cống đích thân mở miệng lấy tiền riêng của mình ra, nhờ người giúp Chương Vị Lâm mời một gia sư riêng, mỗi ngày để Chương Vị Lâm đến nhà gia sư học riêng. Vợ và thiếp của Chương Ngọc Giai đều là phụ nữ quê mùa không có học vấn, ở nhà làm những công việc tính toán hay phân loại trong thương hội, lơ là việc dạy dỗ con cái, những chuyện này đương nhiên do bà quyết định.

Điều này cũng dẫn đến việc Chương Vị Lâm so với các cháu khác trong nhà họ Chương tự do hơn, không phải mỗi ngày đúng giờ đến trường học. Mấy năm trôi qua đến nay, đã phát triển thành mỗi ngày đến chỗ gia sư điểm danh rồi quay đầu đi chơi bời với bạn bè xấu.

Tuy không bằng Chử nhị thiếu gia loại bại gia tử hạng nhất túi tiền đầy ắp, nhưng mỗi ngày Quách Cống cho ba bốn chục đồng Hồng Kông vẫn luôn có. Không thể đến những nơi tiêu tiền như Lệ Trì, Thái Bạch Hải Sản Phường để tiêu khiển, nhưng ở những nơi như Cửu Long Thành, Du Ma Địa, vài chục đồng đã có thể ăn chơi cả ngày.

Khi Chương Ngọc Lương gặp cháu trai của mình, là ở một sòng bạc ở Du Ma Địa. Chương Vị Lâm đang xắn tay áo cao, miệng ngậm điếu thuốc, thái độ ngạo mạn, một chân đạp lên

ghế, đập mạnh quân bài cửu cốt trong tay xuống mặt bàn, tay kia còn ôm một người phụ nữ ngực đầy đặn, sờ nắn trên bộ ngực lộ ra một mảng da trắng của đối phương.

Chương 191. Không cần cảm ơn (1)

- Vị Lâm.

Chương Ngọc Lương dùng tay quạt nhẹ hai cái trước mũi, muốn xua tan mùi khói thuốc và mùi mồ hôi khó chịu trong sòng bạc này, đi đến bên cạnh Chương Vị Lâm, nhẹ nhàng mở miệng nói một câu.

Chương Vị Lâm đang định mở miệng hô một tiếng thông sát! Nghe thấy có người gọi tên mình, nghiêng mặt nhìn lại, liền thấy tứ thúc hơn mình bảy tuổi đang sắc mặt âm trầm nhìn về phía mình, phía sau còn đứng một thanh niên mặc vest bảnh bao.

- Tứ… tứ thúc.

Chương Vị Lâm vội vàng nhổ điếu thuốc trong miệng, đẩy người phụ nữ bên cạnh ra, chỉnh đốn lại quần áo, cung kính đứng thẳng người.

- Ra ngoài tìm một quán trà yên tĩnh nói chuyện vài câu, ngươi bây giờ… thật sự càng ngày càng không ra thể thống gì, cứ thế này thì làm sao kế thừa được cơ nghiệp cha ngươi đã gây dựng.

Chương Ngọc Lương đưa tay kéo tay trái của Chương Vị Lâm, đi ra khỏi sòng bạc.

Đối diện bàn bạc, một gã đàn ông cũng vừa lúc lật ra quân bài của mình, hưng phấn vỗ một cái vào đùi:

- Thua cả nửa ngày, cuối cùng cũng đổi vận! Song thiên chí tôn! Thông sát!

Sau khi lật bài, hắn ngẩng đầu lên thúc giục mọi người trên bàn trả tiền, nhưng thấy Chương Vị Lâm đã xoay người định đi, lập tức đứng thẳng người gầm lên:

- Đồ khốn! Từ đâu ra mà muốn dẫn người đi! Thắng thì muốn đi, thua không nhận à? Đứng lại!

Chương Ngọc Lương bước chân không ngừng, vẫn kéo Chương Vị Lâm đi về phía cổng lớn, chỉ là miệng nói với Đại Phong đang đi theo sau hai người:

- Đại Phong, Vị Lâm thua bao nhiêu, bồi thường cho hắn, bồi thường xong, giúp ta đánh gãy hết răng của tên nói chuyện thô tục này.

Đại Phong quay người trở lại bàn cược, lấy từ trong túi mình ra hai trăm đồng Hồng Kông ném lên bàn cược, nhìn về phía gã đàn ông đối diện vẫn chưa nhận ra nguy hiểm, hỏi nhạt nhẽo:

- Đủ không?

Loại sòng bạc này vốn tiền cược không lớn, hai trăm đồng đã đủ để bù đắp cho ván thua vừa rồi của Chương Vị Lâm, gã đàn ông trợn mắt nhặt hai trăm đồng lên, nói với Đại Phong không kiên nhẫn:

- Cút đi!

Đại Phong cất ví tiền vào túi, hai tay vỗ mạnh mặt bàn cược, cả người trực tiếp nhảy lên bàn cược, lao về phía đối phương!

Chưa đợi gã đàn ông kia hoàn hồn, Đại Phong đã rơi xuống đất đứng bên cạnh hắn, tay trái ôm lấy gáy gã đàn ông đập mạnh xuống bàn cược, tay phải đã chộp lấy cái chén xúc xắc

bằng sắt trên bàn cược đã bị lắc lư, mài bóng loáng qua nhiều năm! Đập mạnh xuống miệng đối phương!

Chỉ một cái! Mấy cái răng cửa của gã đàn ông đó đã bị đập gãy ngay lập tức!

Mấy người bạn hoặc thuộc hạ đứng sau gã đàn ông định xông lên cứu đồng bọn, chân trái Đại Phong nhanh chóng giơ lên đá ra! Quất mạnh vào mặt kẻ xông lên nhanh nhất! Người đó bị một cú đá quất gần như rời khỏi mặt đất! Thân hình lảo đảo ngã sang một bên! Hành động hung hãn này khiến mấy tên khác định xông lên lập tức dừng bước, không dám tiến lên mạo hiểm nữa.

Một cú đá trúng đích, Đại Phong tiếp tục giơ chén xúc xắc lên, liên tiếp mấy cái đập vào xương hàm dưới của gã đàn ông lúc này đang phun máu ra ngoài khoang miệng! Đánh gãy cả răng hàm của đối phương!

- Lần sau mở miệng đòi tiền, nhớ đừng nói tục.

Đại Phong ném cái chén xúc xắc dính đầy máu tươi, vỗ vỗ gã đàn ông đã ngất xỉu sau mấy cú đánh nặng, mở miệng nói.

Nói xong, hắn đứng thẳng người, giơ hai tay lên, chỉ một động tác giơ tay này đã khiến mấy con bạc cách đó vài bước vội vàng lùi lại, sợ mình xui xẻo bị đánh ngã, Đại Phong chỉ giơ tay chỉnh lại áo khoác của mình, đảo mắt nhìn quanh sòng bạc, cười khinh bỉ, xoay người ra khỏi cửa lớn sòng bạc.

Đợi hắn biến mất ngoài cửa, một đám người mới vây quanh bàn cược, đỡ gã đàn ông kia dậy, một đồng bọn của gã đàn ông vừa dùng khăn bông bịt miệng đồng bọn lại để cầm máu, vừa hét với đám con bạc trong sòng bạc:

- Có ai biết tên khốn vừa rồi không? Dám đến gây sự ở địa bàn của Hòa Thắng Nghĩa!

Mọi người im lặng như ve sầu, chỉ có một cậu bé đánh giày co ro ở góc phòng, giọng yếu ớt vang lên:

- Tôi hình như… hình như đã thấy hắn ở những con phố người Thượng Hải sống ở Tiêm Sa Chủy.

…

Chương Vị Lâm ra cửa không thấy chuyện gì xảy ra trong sòng bạc, bị tứ thúc Chương Ngọc Lương của hắn đưa lên ghế sau chiếc taxi vẫn đang đợi Chương Ngọc Lương bên ngoài sòng bạc, ngồi trên ghế sau, Chương Ngọc Lương cũng không vội mở miệng, mà hai phút sau, Đại Phong từ trong sòng bạc đi ra, lên ghế phụ của taxi, lúc này mới mở miệng nói:

- Trung Hòa Trà Lâu ở Tiêm Sa Chủy.

Tài xế lái xe đưa ba người Chương Ngọc Lương đến trước cửa Trung Hòa Trà Lâu ở Tiêm Sa Chủy, Chương Ngọc Lương dẫn Chương Vị Lâm đang cúi đầu không dám mở miệng bước thẳng lên phòng riêng tầng hai, Đại Phong sau khi trả tiền xe, không đi theo vào, mà tự gọi một ấm long tỉnh pha bằng ấm tử sa Nghi Hưng ở chỗ ngồi rải rác tầng hai, canh gác bên ngoài.

Chương Ngọc Lương ngồi trong phòng riêng phong cách Thượng Hải cũ, nhìn Chương Vị Lâm im lặng không nói, Chương Vị Lâm thì xoa xoa tay, thỉnh thoảng ngẩng mắt liếc nhìn tứ thúc mặt lạnh như nước, rồi vội vàng cúi đầu xuống, phòng riêng rơi vào im lặng.

Ngay khi Chương Vị Lâm cảm thấy như sắp nổ tung vì sự im lặng đè nén này, Chương Ngọc Lương từ từ mở miệng, như đang hồi tưởng lại chuyện xưa:

- Cha ngươi ghét cay ghét đắng việc người nhà đánh bạc. Ta nhớ khi ta 15 tuổi, trên đường đi học về bị một người bạn thân kéo ra xem người lớn chơi cá tôm cua bên đường. Ta không có tiền, chỉ có người bạn trong túi có 5 hào, hào phóng

nói tính ta một phần, rồi đặt 5 hào vào. Ta nhớ rất rõ, 5 hào đó đặt vào hồ lô. Ôi, vận khí thật tốt, ván đó có lẽ chủ sòng muốn giết con bạc, tiện cho bọn ta, cả ba đều là hồ lô, một ăn năm, 5 hào thắng được 2 đồng 5 hào. Hai đứa bọn ta vui mừng khôn xiết, ôm nhau nhảy cẫng lên. Bạn ta chia cho ta 1 đồng, hai đứa đứng trước quầy nước ngọt, uống liền 7 chai để ăn mừng. Sau đó ta lại mua 6 chai nước ngọt đeo trong cặp mang về nhà, định mời mẹ ta, ba anh trai của ta, mẹ ruột và mẹ kế của ngươi cùng uống.

Chương 192. Không cần cảm ơn (2)

Chương Vị Lâm nghe những lời không có chút giận dữ hay nóng nảy xen lẫn trong đó, ngẩng đầu nhìn về phía Chương Ngọc Lương.

Chương Ngọc Lương đột nhiên cười một tiếng:

- Về đến nhà, mọi người đều hỏi ta, nước ngọt ở đâu ra vậy? Ta nói thắng được, lại lấy ra số tiền còn lại sau khi mua nước ngọt, kể lại toàn bộ sự việc, chờ mọi người khen ta vận khí tốt. Nhưng bà nội ngươi và cha ngươi đều sa sầm mặt xuống. Ta nhớ sắc mặt bà nội ngươi rất khó coi, còn cha ngươi thì lấy ra cây gậy đặt dưới gia quy của bà nội ngươi, không nói hai lời, vụt thẳng xuống, đánh đến nỗi ta kêu khóc thảm thiết, liên tục khóc lóc giải thích rằng ta không đánh bạc, chỉ là bạn ta đi đánh bạc, ta chỉ đi xem thôi.

- Nhưng vô dụng, đánh đến nỗi lưng, mông, chân, vai ta toàn là vết bầm tím, nằm bẹp dưới đất không còn sức để bò lên hay khóc nữa, cha ngươi mới dừng tay, nói với ta, nếu còn dám đụng vào cờ bạc, sẽ dùng cây gia pháp này đánh chết ta, ném ra khỏi nhà họ Chương. May mắn có mẹ ruột và mẹ kế của ngươi, liên tục giúp ta bôi thuốc trong 5 ngày, ta mới dần hồi phục. Tính xem, ngươi đã đánh bạc bao nhiêu lần, ta có thể tìm thấy ngươi ngay lập tức, cũng biết ngươi đã đi bao nhiêu lần rồi. Ngươi định học tứ thúc ngươi, bị cha ngươi đánh chết tươi hả?

Nhìn thấy tứ thúc Chương Ngọc Lương trước mặt ban đầu vẻ mặt bình tĩnh, nhưng khi nhắc đến việc bị cha đánh đòn dạy

dỗ vẫn lộ vẻ sợ hãi, Chương Vị Lâm toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, hắn biết gia quy nhà mình nghiêm khắc đến mức nào.

Dù bà nội Quách Cảnh có chiều chuộng đi nữa, nhưng đối với thói xấu này, tuyệt đối không tha thứ, huống chi cha hắn đang làm chủ, làm gương cho các anh em khác, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn. Đánh chết tươi có lẽ là nói quá, nhưng đánh đến nỗi không thể ngồi dậy khỏi giường hoặc đánh gãy cả hai chân, đợi khi vết thương lành rồi ném đi làm công ở một cửa hàng nhỏ nào đó của gia đình, tuyệt đối có khả năng.

Hắn run rẩy môi van xin Chương Ngọc Lương:

- Tứ thúc… tứ thúc, đừng, đừng nói cho người nhà biết, con sau này không dám nữa.

- Trước khi đi tìm ngươi, ta đã đến thăm thầy giáo riêng của ngươi là Lữ tiên sinh. Hắn nói thành tích của ngươi rất kém, gần như không có hy vọng thi đỗ vào Đại học Hồng Kông. Ta nghĩ chi bằng buổi sáng ngươi đi học xong, buổi chiều đến công ty trong nhà học cách làm ăn, sau này kế thừa cơ nghiệp của cha ngươi cũng nhẹ nhàng hơn.

- À phải rồi, em trai của tứ thẩm ngươi, người mà ngươi gọi là Tuấn Lang cữu cữu ấy, gần đây vừa mở một công ty mới, cũng làm ăn về dược phẩm. Ta sẽ sắp xếp cho ngươi đến đó làm việc, học hỏi cách kinh doanh. Như vậy buổi sáng ngươi đi học, buổi chiều đi làm, cũng không có cơ hội đánh bạc nữa. Nhưng nhất định phải nhớ sửa đổi thói quen xấu này, nếu không để ta biết còn có lần sau, ta nhất định sẽ nói với cha ngươi.

Chương Ngọc Lương nhìn về phía Chương Vị Lâm, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu đối phương đầy yêu thương, dịu dàng nói:

- Cố gắng lên một chút, ngươi là trưởng tôn của nhà họ Chương, phải làm gương cho các em trai em gái. Nhà họ Chương sau này còn phải trông cậy vào ngươi chống đỡ, biết không?

- Đa tạ tứ thúc.

Chương Vị Lâm cảm kích lau đi đôi mắt hơi ướt, thành khẩn nói.

Chương Ngọc Lương lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Không cần cảm ơn.

…

Tống Thiên Diệu gọi một phần cơm đĩa ở một quán ăn vỉa hè ở Loan Tễ, cũng chẳng quan tâm bộ tây phục trên người mình trông không giống người ăn loại cơm của phu khuân vác này, ngồi xuống chỗ và ăn ngấu nghiến. Ăn xong bữa này hắn còn có việc phải làm, trong đầu suy nghĩ nhiều nhất tốn vài ly cà phê, nhưng thực sự làm thì phải chạy đứt cả chân.

Đang ăn ngon lành một phần cơm thịt kho thì một giọng nói bên cạnh không chắc chắn lắm vang lên:

- Tống thư ký?

Tống Thiên Diệu vừa ngẩng đầu vừa cố nuốt đồ ăn trong miệng, bên cạnh không xa là người đáng lẽ phải đi chạy việc giúp mình, hình như gọi là Hàm Ngư Xuyên, cái đầu trọc lóc đầy mồ hôi, áo may ô trên người cũng đã ướt đẫm, tay dắt một bé gái khoảng năm sáu tuổi, trông bộ dạng cũng là đến ăn cơm.

- Ta không phải bảo ngươi đi gặp Cao lão Thành sao?

Tống Thiên Diệu vươn cổ, đợi thức ăn xuống hết bụng mới hỏi Hàm Ngư Xuyên:

- Đã gặp chưa?

Hàm Ngư Xuyên dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt:

- Gặp từ lâu rồi, đã nói hết lời của Tống thư ký với Thành ca, người mà Thành ca sắp xếp đã đến tiệm kẹo Trần ký, ta mới rảnh chạy về nhà xem con gái, tiền xe Tống thư ký cho ta không dùng, tiết kiệm lại mua quần áo cho vợ con, dẫn con gái xuống ăn chút đồ ngon.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía cô bé gái Hàm Ngư Xuyên đang dắt tay, năm sáu tuổi, quần áo trên người có rất nhiều miếng vá nhưng được giặt sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ hồng hào, tóc được buộc thành hai bím đáng yêu, lúc này đôi mắt đang liên tục đảo giữa những món ăn thơm phức ở quán và cha mình, cổ họng cũng không ngừng nuốt nước bọt.

- Ông chủ, một phần đậu hũ thịt ba chỉ, một phần cầu hoàng mạch năm vị, một phần da heo rau câu, cơm chiên đáy, nhiều dầu một chút!

Hàm Ngư Xuyên phát hiện biểu cảm của con gái, vội vàng gọi với ông chủ quán đang bận rộn đến mức mồ hôi nhễ nhại.

- Ngồi bàn này, cùng ăn.

Tống Thiên Diệu đợi Hàm Ngư Xuyên gọi xong mới chỉ vào bàn mình:

- Con gái ngươi?

- Phải, năm nay đã sáu tuổi rồi, Tú Nhi, gọi… gọi…

Hàm Ngư Xuyên muốn con gái chào hỏi Tống Thiên Diệu, nhưng lại không biết nên bảo con gọi đối phương là gì, ấp úng ở đó gãi đầu nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cười cười:

- Gọi thúc thúc là được.

- Tú Nhi, chào thúc thúc đi.

Chương 193. Hàm Ngư Xuyên (1)

Hàm Ngư Xuyên dắt con gái đến trước bàn Tống Thiên Diệu, khẽ lắc lắc tay áo con gái, cô bé ngẩng mặt lên, ngoan ngoãn nói với Tống Thiên Diệu:

- Thúc thúc tốt.

- Lão bản, cho bàn này một chai nước ngọt, hai chai bia, tính vào tiền của ta.

Tống Thiên Diệu trước tiên nói với ông chủ một câu, rồi mới nhìn về phía cô bé tên Tú Nhi:

- Ngoan, thúc thúc mời cháu uống nước ngọt.

- Cảm ơn thúc thúc.

Sau khi bà chủ quán mang một chai nước ngọt và hai chai bia đến, lần này không cần Hàm Ngư Thốn nhắc nhở, cô bé đã chủ động nói với Tống Thiên Diệu một tiếng cảm ơn:

- Mẹ cháu nói, trẻ con không được uống nước ngọt, trong bụng sẽ sinh ra sâu tham ăn, đợi lớn lên rồi mới uống thì sẽ không sinh ra sâu tham ăn, để cha uống.

Hàm Ngư Thốn ở bên cạnh cười gượng, có chút ngượng ngùng nói với Tống Thiên Diệu:

- Vợ ta rất ít khi cho con gái uống nước ngọt.

- Thỉnh thoảng uống một lần, sẽ không sinh ra sâu tham ăn đâu, cháu có thể để cha cháu uống một ngụm trước, hắn uống xong cháu uống tiếp, thì sẽ không sinh ra sâu nữa nhé?

Tống Thiên Diệu đẩy chai nước ngọt đến trước mặt cô bé, cười nói.

- Cha uống đi.

Con gái Hàm Ngư Thốn dùng hai tay nâng chai nước ngọt lên, đưa cho Hàm Ngư Thốn.

Hàm Ngư Thốn nhận lấy, chỉ chạm môi một chút rồi trả lại cho con gái:

- Cha uống rồi, con có thể uống được rồi.

Đứa trẻ nhấp từng ngụm nhỏ nước ngọt không nói gì nữa, Hàm Ngư Thốn thì lấy từ trong túi ra một hộp thuốc lá bằng gỗ, từ bên trong lấy ra một điếu thuốc Tam Ngũ đưa cho Tống Thiên Diệu:

- Hộp thuốc để lại cho Thành ca, thuốc lá không nỡ, cất lại từ từ hút.

Tống Thiên Diệu nhận lấy cười cười:

- Có vợ có con, sao còn phải đi theo bang hội, Hàm Ngư Thốn, cái tên này ai đặt cho ngươi vậy?

- Trước đây ta bày quầy bán cá mặn ở Cửu Long, mọi người gọi ta là Hàm Ngư Thốn, ở nơi như vậy nếu không tìm một tự đầu gắn trên đầu, ngày nào cũng có người gây rắc rối, ta muốn sống yên ổn, nên đã gia nhập Phúc Nghĩa Hưng, mỗi tháng đóng phí đúng hạn. Ta biết vài chữ, bán cá mặn bán nhiều, cũng tính được sổ sách, năm ngoái tự đầu mở một tiệm thuốc phiện ở Loan Giới.

- Người phụ trách thu tiền chết đi, thấy ta biết tính toán, lại vào tự đầu nhiều năm giữ quy củ, nên kéo ta từ Cửu Long đến Cảng Đảo, phụ trách thu tiền tính toán ở tiệm thuốc phiện, cả ngày cả đêm ở trong tiệm thuốc phiện vất vả là vất vả một chút, nhưng so với bán cá mặn ở Cửu Long cũng kiếm được

nhiều hơn một chút, vốn tưởng là công việc lâu dài, nên đã đưa vợ con đến Cảng Đảo thuê một căn gác xép ở, nhưng tốt đẹp chẳng được bao lâu, năm nay cổ đông tiệm thuốc phiện sắp xếp người của mình, đưa người thân của mình vào, ta thì không có việc làm, cá mặn cũng không có để bán, đánh nhau thì không biết đánh, nên ở bến tàu làm phu khuân vác, vừa hay hôm kia Thành ca nói cần người giúp đi làm đường, ta liền bị đưa đến đó.

Hàm Ngư Thốn giúp Tống Thiên Diệu quẹt diêm châm thuốc, còn mình thì không nỡ hút một điếu Tam Ngũ, mà chọn loại thuốc lá rẻ nhất là Tiểu Hỉ ngậm trên miệng châm lửa hút một hơi, rồi mới nói với Tống Thiên Diệu.

Lúc này, ông chủ đã bưng phần cơm đĩa ba phần mà Hàm Ngư Thốn gọi lên, Tống Thiên Diệu tự rót cho mình một ly bia, ra hiệu cho hai cha con Hàm Ngư Thốn ăn trước, Hàm Ngư Thốn dùng bát múc cho con gái hơn nửa bát cơm đã xào qua dầu, sau đó gắp hết thịt ba chỉ trong món đậu phụ thịt ba chỉ và da heo trong món rau biển xào da heo cho vào bát con gái, còn mình thì ăn ngấu nghiến rau biển và đậu phụ, còn phần lươn viên ở giữa thì không đụng đến một chút nào.

Thấy hai cha con ăn ngon lành, Tống Thiên Diệu đứng dậy trả tiền ăn của mình cùng với phần của Hàm Ngư Thốn, lại bảo ông chủ làm riêng một phần lươn viên ngũ vị và một phần cơm đóng gói, xách về bàn:

- Vợ ngươi thích ăn lươn?

Hàm Ngư Thốn đang cúi đầu xúc cơm vào miệng, thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một túi nhựa đựng cơm và thức ăn, há hốc miệng nhìn Tống Thiên Diệu không hiểu.

Tống Thiên Diệu cũng vừa lúc hỏi câu đó.

Hàm Ngư Xuyên nuốt thức ăn trong miệng xuống, dùng mu bàn tay lau miệng, cười có vẻ hơi ngượng ngùng:

- Vợ ta là người nông thôn đại lục, sống nhờ nước nên từ nhỏ đã thích ăn lươn. Sau khi đến Hồng Kông theo ta, cuộc sống khó khăn nên ít khi được ăn nữa. Trước đây khi ta bán cá mặn ở Cửu Long, lúc rảnh rỗi thường đi bắt lươn ở ao hồ vùng Tân Giới cho cô ấy. Từ khi đến Cảng Đảo, không thấy một con sông nào, mua ngoài thì lại đắt quá, vợ ta cũng không nỡ, đã hơn một năm chưa được ăn. Hôm nay Tống thư ký thưởng năm mươi đồng đi xe, ta định dẫn con gái ra ăn cơm đĩa, rồi mang phần lươn đó về cho vợ.

- Mang phần này về cho cô ấy ăn đi.

Tống Thiên Diệu ngồi lại vị trí của mình, hoạt động cổ một chút.

Hàm Ngư Xuyên há miệng định từ chối, nhưng lại sợ Tống Thiên Diệu cho rằng mình không biết điều, cũng không biết nói lời cảm ơn thế nào nữa, gãi đầu rồi ăn hết cơm trong bát, sau đó mới uống một ngụm lớn bia, thở ra một hơi, tò mò hỏi Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, sao ngài cũng đến ăn cơm đĩa vậy?

- Bụng đói, chờ món ăn ở nhà hàng lại lâu, chi bằng ăn no bụng ở ven đường trước.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc, cùng Hàm Ngư Xuyên nhìn cô bé Tú Nhi vẫn đang ăn cơm trong bát và nói:

- Ban đầu ta định về phố Thái Hòa gọi người đến giúp ta chạy việc, gặp ngươi cũng coi như có duyên, chiều nay ngươi không có việc gì làm chứ?

- Không có việc gì, vốn định về cửa hàng của Trần lão bản giúp đỡ, nhưng nếu Tống thư ký có sai bảo gì cứ nói, ta không

như Thành ca biết đánh và có uy, nhưng chạy việc làm việc vặt thì có thể.

Nghe Tống Thiên Diệu có việc định nhờ mình làm, Hàm Ngư Xuyên lập tức vỗ ngực cam đoan.

Chương 194. Hàm Ngư Xuyên (2)

Thực ra Tống Thiên Diệu định về phố Thái Hòa gọi sư gia Huy ra giúp mình chạy việc, bây giờ thấy Hàm Ngư Xuyên, cảm thấy nhờ Hàm Ngư Xuyên giúp mình rõ ràng đáng tin cậy hơn. Tên sư gia Huy đó tuy đeo kính giả làm sư gia, nhưng ngoài việc nghe lời thật thà ra, tạm thời chưa phát hiện ra điểm nào đáng khen ngợi khác, đặc biệt là cái tính không biết nhìn mặt mũi rất đáng ghét.

Còn Hàm Ngư Xuyên trước mặt, tuy đầu trọc trông không được đẹp mắt, nhưng nói chuyện lưu loát, rất có logic, mặc dù đã vào tự đầu nhưng vẫn nhận rõ thân phận của mình, không dính líu vào những cuộc tranh đấu giang hồ, chỉ làm những công việc vô hại, cố gắng kiếm tiền nuôi vợ con.

Đối với những người thông minh thực sự biết mình nên làm gì, sống yên ổn vững vàng như vậy, chỉ cần không phải là kẻ ngốc như Trần Thái, có thể sống yên phận nhưng lại cố tình lao đầu vào giang hồ dựa vào hai nắm đấm để đánh thiên hạ, Tống Thiên Diệu không bao giờ tiếc cho họ cơ hội cải thiện môi trường gia đình.

Bởi vì mặc dù hắn Tống Thiên Diệu không ra giang hồ kiếm ăn, nhưng con đường gọi là thư ký này còn nguy hiểm hơn con đường giang hồ của Trần Thái không biết bao nhiêu lần. Bản thân hắn dựa vào chút kinh nghiệm và đầu óc của hai kiếp làm người vẫn như đi trên băng mỏng, đi một bước tính một bước, chỉ sợ sơ sẩy một chút là tan xương nát thịt.

- Vài ngày nữa ta sẽ nói với Cao lão Thành để ngươi không phải đi làm ở bến tàu nữa, Lợi Khang có thể sẽ mở một nhà máy dược phẩm, ngươi đến nhà máy dược phẩm giúp Trần lão bản, nếu có người già giúp trông con gái, vợ ngươi cũng có thể đến nhà máy làm việc, hai người cố gắng làm, còn có thể kiếm thêm tiền.

Tống Thiên Diệu nhìn cô con gái ngoan ngoãn của Hàm Ngư Xuyên bên cạnh, nói với Hàm Ngư Xuyên.

Cô bé rất hiểu chuyện, Hàm Ngư Xuyên gắp hết thịt vào bát của cô bé, nhưng thấy cơm đã ăn gần hết mà những miếng thịt đó hầu như chưa được động đến mấy miếng, đã sắp rơi xuống đáy bát.

- Cảm ơn Tống thư ký, cảm ơn Tống thư ký.

Hàm Ngư Xuyên xúc động đến nỗi tàn thuốc từ điếu thuốc ngậm trong miệng rơi xuống, rơi trên quần, luống cuống đứng dậy phủi tàn thuốc, miệng vẫn không quên cảm ơn Tống Thiên Diệu.

- Không cần cảm ơn, lát nữa khi ngươi đưa con gái về nhà, giúp ta điều tra một chút tin tức, gần đây ở Bắc Giác có nhà máy bao bì nào đang làm bao bì cho penicillin hoặc PAS phổi phiến không, đừng trực tiếp đến hỏi, phải hỏi từ miệng những công nhân, cứ nói ngươi có một người bạn họ Tống, bị lao phổi, đang cần penicillin và PAS phổi phiến để cứu mạng, nhưng hiện tại các hiệu thuốc ở Hồng Kông đều hết hàng hai loại thuốc này, hoặc giá quá cao, ngươi đi hỏi thăm xem thương hội hoặc nhà máy nào gần đây đang làm bao bì loại này, xem có thể mua được thuốc rẻ không.

Tống Thiên Diệu nhìn Hàm Ngư Xuyên nói:

- Lần này không phải truyền lời, mà là đi điều tra tin tức, nghe hiểu không?

Hàm Ngư Xuyên nhìn lại Tống Thiên Diệu, miệng lẩm bẩm vài câu, rồi mới lên tiếng nói:

- Hiểu, Tống thư ký muốn ta điều tra gần đây quanh Bắc Giác có nhà máy nào đang làm hộp bao bì cho penicillin và phối phiến, không thể trực tiếp điều tra, phải tìm cớ làm quen với công nhân, xem có thể điều tra ra không.

- Ngươi đáng tin cậy hơn tên khốn Sư Gia Huy nhiều.

Nghe Hàm Ngư Xuyên có thể nói rõ mục đích của mình, Tống Thiên Diệu không nhịn được mở miệng cảm thán một câu:

- Sau khi điều tra rõ, bất kể muộn thế nào, đến khách sạn Doris ở Trung Hoàn, nói tiếng Quảng Đông với tên bảo vệ đêm người Ấn Độ trước cửa, tên khốn đó có thể nghe hiểu, ta sẽ để lại chút tiền boa cho hắn để ý ngươi, cứ nói ngươi muốn gặp Tống Thiên Diệu, hắn sẽ giúp ngươi liên lạc với ta.

- Khách sạn Doris, người Ấn Độ, nhớ rồi.

Hàm Ngư Xuyên gật đầu mạnh mẽ, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu đứng dậy từ bên bàn, chuẩn bị rời đi, ngay lúc này.

- Tống thư ký, ngài cũng ở đây sao?

Một giọng nói ngớ ngẩn vang lên.

Sư Gia Huy đeo cặp kính gọng tròn viền đen, tay xách một số đồ dùng hàng ngày, mặt mày tươi cười đi tới:

- Tống thư ký, Vân tỷ hôm nay đang ở trên lầu đấy! Ngài có định đi gặp tỷ ấy không…

Tống Thiên Diệu cúi đầu xuống, dùng giọng cực nhỏ chửi:

- Ta gặp mẹ ngươi! Tên khốn này sinh ra đã là mệnh cách không mở mắt, dùng hắn lúc nào cũng như bà chủ của hắn vậy, không thấy người, đợi ta đã sắp xếp xong xuôi, giống như đã thông đồng với người ta vậy, vù một cái từ bên cạnh chui ra.

…

Chử Hiếu Tín ôm Trần Chu Đề, ngồi chễm chệ trong tiệm trà Nhật Thăng bên trong Lệ Trì, xung quanh tụ tập hơn mười công tử con nhà giàu thường ngày cũng lêu lổng ở Lệ Trì giống như Chử nhị thiếu, phần lớn là thành viên của nhóm cậu út đoàn của ca sĩ nào đó, vài ca nữ đang nổi tiếng của vũ trường Lệ Trì còn ngồi bên cạnh trưởng nhóm cậu út đoàn của mình, lấy Chử Hiếu Tín và vài trưởng nhóm cậu út đoàn của ca sĩ khác làm trung tâm, ngồi vây quanh hai bên, mắt đều nhìn về phía Chử nhị thiếu với vẻ mặt kiêu ngạo:

- Sáng ngày kia, nhà thờ Thánh John ở Trung Hoàn, ta đứng đầu tổ chức một buổi lễ thành lập và quyên góp cho hội từ thiện, lúc đó còn có người Anh tham gia, các tòa soạn báo Trung Anh từ các nơi cũng đều đã đánh tiếng, tất cả đều sẽ cử phóng viên đến đưa tin, lại mời bốn thợ chụp ảnh từ các tiệm ảnh đến chuyên phụ trách chụp ảnh, đừng nói ta Chử Hiếu Tín kiếm được tiền không quan tâm bạn bè.

- Chu Đề là người mà ta nâng đỡ, ta kiếm được tiền, đương nhiên phải giúp nàng nổi tiếng, mục đích thành lập hội từ thiện này cũng là để nâng đỡ Chu Đề, lúc đó đăng báo, đăng ảnh của Chu Đề, chắc chắn sẽ nổi tiếng hơn Châu Tuyền, ta mời các ngươi đến, cũng là cho những ca nữ các ngươi nâng đỡ cơ hội xuất hiện trên báo, một là Chử Hiếu Tín ta có phúc cùng hưởng, hai là cũng hy vọng bạn bè tham gia, có thể giúp ta làm cho khí thế náo nhiệt. Tránh bị người Anh cười Chử Hiếu Tín ta không có bạn bè đủ tư cách tham gia loại nghi lễ này, thế nào? Có hứng thú không.

Chương 195. Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà sa (1)

Những công tử này vẫn chưa có phản ứng gì, nhưng mấy ca kỹ đang nổi tiếng kia đã bắt đầu hào hứng. Dù có hát nổi tiếng đến đâu ở Lệ Trì, có được người ta vung tiền bao nhiêu đi nữa, bình thường cũng không có cơ hội lên báo, huống chi là tham dự những sự kiện trọng đại. Làm sao so được với Châu Tuyền, mỗi lần đến Hồng Kông là cả thành phố đều xôn xao, tất cả các ca nữ ở hộp đêm đều phải học hát vài bài của Châu Tuyền, các công ty điện ảnh cầm tiền đến tận cửa mời Châu Tuyền quay phim, chỗ ở tạm thời của Châu Tuyền cũng phải là phòng khách lớn ở khách sạn cao cấp, đĩa hát thu âm dễ dàng bán chạy nhất ở Hồng Kông.

Ngoài việc bản thân Châu Tuyền đủ nổi tiếng ra, một lý do quan trọng nữa là trước khi Châu Tuyền đến Hồng Kông, các tờ báo tiếng Trung lớn ở Hồng Kông, thậm chí cả một số tờ báo tiếng Anh, đều đăng tin Châu Tuyền sẽ đến Hồng Kông, lại còn đăng ảnh của Châu Tuyền trên báo, tạo ra sự mong đợi trong dân chúng.

Bây giờ có cơ hội này, dù không thể trở thành Châu Tuyền, nhưng một khi ảnh được đăng trên báo, vạn nhất lọt vào mắt xanh của những nhà viết lời, nhạc sĩ nổi tiếng kia, giúp sáng tác vài bài hát, biết đâu sau này không cần phải hát ở vũ trường nữa, mà còn có thể thu đĩa, đóng phim, trở thành ngôi sao nổi tiếng khắp nơi.

Lúc này, Trần Chu Đề hận không thể ngay lập tức ngả vào lòng Chử Hiếu Tín trước mặt mọi người, đôi mắt long lanh như muốn nhỏ nước. Vị đoàn trưởng cậu út đoàn này của mình thật sự không tiếc sức lực để nâng đỡ mình, nếu một ngày mình nổi tiếng, trở thành ngôi sao Hồng Kông, biết đâu có cơ hội lấy được Chử Hiếu Tín. Trần Chu Đề vừa nũng nịu bên người Chử Hiếu Tín, vừa nhìn về phía mấy chị em khác, trong mắt ngoài niềm vui còn có sự khoe khoang không giấu nổi.

Mấy ca nữ khác, có thể trở thành ca kỹ nổi tiếng ở Lệ Trì, há lại là nhân vật đơn giản, nghe xong lời Chử Hiếu Tín lúc này đều nhìn chằm chằm về phía những công tử vẫn thường ngày tranh nhau tiêu tiền cho mình, ánh mắt đầy tình ý, muốn nói lại thôi.

Mấy vị đoàn trưởng cậu út đoàn của các ca kỹ khác, lúc này nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng đều không nhịn được mà chửi thầm Chử Hiếu Tín, kiếm được mấy đồng đã quên mất mình là ai! Vì nâng đỡ một ca kỹ mà lại muốn làm gì đó từ thiện quyên góp? Còn mời cả phóng viên của tòa báo lớn và thợ chụp ảnh của tiệm ảnh đến giúp chụp ảnh?

Bản thân mình cũng là đường đường là đoàn trưởng cậu út đoàn, nếu ca kỹ mình nâng đỡ sau này cũng muốn học theo Trần Chu Đề, mình phải làm sao? Chẳng lẽ cũng phải lấy tiền ra đốt? Có ai nâng đỡ ca kỹ đến mức này không? Thật sự nâng đỡ ca kỹ đến nổi tiếng, e rằng đến lúc đó đối phương vỗ cánh bay đi mất. Cũng chỉ có tên Chử Hiếu Tín khốn kiếp ngốc nghếch này mới làm chuyện lớn như vậy.

- Tín thiếu mở lời nhờ ta giúp đỡ, ta đương nhiên phải đi, sáng ngày kia, ta sẽ dẫn Cố Mị và anh em trong cậu út đoàn chắc chắn sẽ đến.

Đoàn trưởng cậu út đoàn của Cố Mị là Phương Nhuận An lên tiếng đồng ý trước tiên.

Có người đầu tiên lên tiếng, những người khác cũng không tiện thua kém, dù sao cũng không cần phải bỏ ra nhiều tiền, chẳng qua chỉ là đến góp mặt thôi, vì vậy cũng lần lượt gật đầu đồng ý.

Chử Hiếu Tín hài lòng nhìn quanh một vòng, khá có phong thái của một đại ca giang hồ:

- Hội đoàn ta thành lập là hội đoàn từ thiện, ngày thành lập cần phải quyên góp, sau ngày đó ta đương nhiên sẽ quyên góp vài chục vạn để ủng hộ Trâu Dật, nếu các ngươi đi thì không thể đi tay không, mỗi người đều phải quyên tiền để thể hiện thái độ, đừng để bọn quỷ tây cười Chử Hiếu Tín ta kết bạn toàn là một lũ keo kiệt, nếu trong túi không có tiền thì bây giờ nói với ta một tiếng, ta sẽ giúp ngươi, nếu bây giờ không lên tiếng, sau ngày đó đồng ý đi ủng hộ mà lại không chịu quyên tiền, đừng trách Chử Hiếu Tín ta đối xử với Chương Ngọc Lương như vậy, thưởng hắn một chén trà.

- Nói trước, nhiều không hạn chế, ít nhất mỗi người quyên hai ngàn đô Hồng Kông, nếu ngay cả hai ngàn đô Hồng Kông cũng không lấy ra được, thì thà giả bệnh không đến còn hơn, tránh bị người Anh cười chê. Có ai gần đây trong túi không có tiền không? Bây giờ chúng ta đều là người một nhà, nói ra cũng không xấu hổ, ta sẽ giúp ngươi, có không?

Những công tử nhà giàu có mặt đều là những nhân vật quen thuộc với chốn ăn chơi, dù không có hào quang bẩm sinh của kẻ bại gia như Chử Hiếu Tín, nhưng một đêm tiêu năm vạn đô Hồng Kông để khoe khoang cũng là chuyện bình thường, hơn nữa mỗi đêm tiêu ba bốn ngàn mua hoa tặng ca nữ cũng là chuyện thường tình, và vì ủng hộ ca nữ của mình mà đã tranh đua lâu ngày, những lời của Chử Hiếu Tín nghe

vào tai họ, giống như là Lợi Khang kiếm được bảy mươi vạn đô Hồng Kông, hắn Chử Hiếu Tín dường như địa vị cao hơn bọn họ một chút? Lúc này đã cảm thấy mình có thể đứng trên cao nhìn xuống mọi người với khí thế của một lão đại?

Con trai thứ hai của phó hội trưởng Thương hội Đông Hoàn Phương Thư Tuyền, đoàn trưởng cậu út đoàn của Cố Mị là Phương Nhuận An nhíu mày:

- Tín thiếu, hai ngàn đô, chỉ là hai mươi giỏ hoa thôi, một đêm ta thưởng cho Cố Mị cả trăm giỏ hoa rồi, chút tiền này cũng cần ngươi mở miệng cho ta mượn sao? Kiếm được bảy mươi vạn mà giọng điệu lớn lên nhiều nhỉ, quyên góp cho hội đoàn từ thiện, thấy nhiều rồi, ta nói để đó, sau ngày đó Cố Mị quyên một vạn, ta tính riêng.

- An thiếu hào sảng, ta đương nhiên biết, không phải ta kiếm được nhiều nên giọng điệu lớn, mà là ta lo bị bọn quỷ tây coi thường, chúng ta đều là người Trung Quốc, tự mình đùa giỡn với nhau không sao, nhưng trước mặt người Anh, không thể mất mặt.

Chử Hiếu Tín cười toe toét với Phương Nhuận An.

Chương 196. Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà sa (2)

Những lời trước đó đều là do Tống Thiên Diệu dạy hắn từng câu một, bảo hắn đến Lệ Trì gặp những ca nữ và công tử này nói, đêm qua năm vạn đô ra tay lớn để trấn áp những người này, thừa thế nóng mà đánh, hôm nay hắn mở miệng mời, chủ yếu là các báo lớn và thợ chụp ảnh tham dự, ôm ấp tâm tư ủng hộ Trần Trâu Dật, ít nhiều sẽ câu được vài tên ngốc tranh gió ăn dấm đến nhà thờ Thánh John ủng hộ quyên tiền.

Bây giờ nhìn thấy từng người đang sẵn sàng móc tiền ra để ủng hộ ca nữ mình yêu thích trong buổi lễ thành lập Hội Nhạc Thi, Chử Hiếu Tín thầm thở dài, lại để tên khốn A Diệu đoán trúng!

…

Tại nhà hàng Tân Hội ở Thạch Đường Chử, thiếu gia của Tế Nguyên Hoằng Tây Dược Hành Nhiếp Vĩ Thắng vừa bước lên cầu thang tầng hai, đã thấy Chương Ngọc Lương mặt mày hớn hở đón ra, tự mình đưa mình vào phòng riêng.

- A Lương, vô cớ mời ta ăn cơm? Có việc gì cứ bảo người gửi tin cho ta là được rồi, sao lại khách sáo thế này, ta còn phải cảm ơn ngươi, lần trước để Chúc Hưng thương hội giúp mở thêm mười hộp penicillin cho tiệm thuốc của ta, nếu mời khách thì phải là ta mời ngươi chứ.

Nhiếp Vĩ Thắng vào phòng ngồi xuống, hỏi Chương Ngọc Lương.

Căn phòng rộng lớn, chỉ có hai người hắn và Chương Ngọc Lương.

Chương Ngọc Lương xoa xoa tay, cười xin lỗi với Nhiếp Vĩ Thắng:

- Thắng ca, trong thế hệ trẻ Ngũ Ấp, ta thích nói chuyện với Thắng ca nhất, Thắng ca tuổi lớn hơn ta, lại sớm bắt đầu quản lý việc kinh doanh của gia tộc, kinh nghiệm và từng trải đều mạnh hơn ta nhiều, ta có việc cần người giúp đỡ, người đầu tiên ta nghĩ đến chính là Thắng ca.

Gia đình Niếp Vĩ Thắng ban đầu làm nghề chế biến vừng, sở hữu một nhà máy chế biến vừng. Tuy không thể nói là giàu có, nhưng cả nhà cũng không lo cơm áo. Khi chiến tranh Triều Tiên bùng nổ, lợi nhuận khổng lồ từ việc buôn lậu hàng cấm khiến nhiều thương nhân đỏ mắt, lũ lượt chuyển sang làm ăn phi pháp, nhà họ Niếp cũng là một trong số đó. Họ mở một hiệu thuốc tây tên Tế Nguyên Hoành, nhập sỉ thuốc tây từ Chúc Hưng thương hội của nhà họ Chương, rồi bán lại cho đại lục.

Tổ tiên nhà họ Niếp vốn làm nghề ép dầu vừng. Niếp Vĩ Thắng không đi học, từ hơn mười tuổi đã phụ giúp cha trong xưởng ép dầu. Sau khi mở hiệu thuốc tây, tuy là thiếu đông gia nhưng mọi việc buôn lậu thuốc men đều do hắn tự quản lý, còn cha hắn vẫn tiếp tục làm ăn trong ngành chế biến vừng. Niếp Vĩ Thắng đầu óc bình thường, không có tầm nhìn xa, cũng chẳng có kế hoạch gì cho việc làm ăn.

May mắn là buôn lậu cũng không cần đầu óc cao siêu, chỉ cần có thuốc khan hiếm trong tay, thậm chí không cần tự vận chuyển, đã có các thương hội khác và những kẻ chuyên buôn lậu đến hiệu thuốc của nhà họ Niếp nhận hàng. Làm ăn bấy lâu, tuy không phải là tiền vào như nước, chỉ kiếm lời chênh lệch, nhưng mỗi năm vẫn dễ dàng bỏ túi hai ba mươi vạn đô

Hồng Kông. Niếp Vĩ Thắng giống như ngồi ở nhà trong hiệu thuốc tây chờ tiền rơi từ trên trời xuống, hắn chỉ cần đếm tiền, đơn giản vậy thôi.

- Có chuyện gì cứ nói thẳng đi?

Niếp Vĩ Thắng nghe lời Chương Ngọc Lương, cười ha hả nói.

Chương Ngọc Lương cầm ấm trà, rót trà vào chén trước mặt Niếp Vĩ Thắng, miệng nói:

- Là thế này Thắng ca, em rể của ta là Tuấn Lang và con trai cả nhà anh cả ta là Vị Lâm, hai người hợp tác mở một công ty dược phẩm. Ngươi cũng biết đấy, bây giờ muốn công ty dược phẩm nổi tiếng, nhất định phải có đủ thuốc hot trong kho. Ôi, hai tên này thật có đầu óc, nghĩ đủ cách từ Nhật Bản lấy được một lô penicillin sản xuất ở Anh với giá rẻ.

- Chuyện tốt như vậy, Chúc Hưng thương hội nhà họ Chương chúng tôi đương nhiên muốn ăn hết, nhưng ngươi cũng biết đấy, đại ca nhị ca của ta đã đi Úc, đầu tư bất động sản ở đó, mang đi phần lớn tiền mặt, công ty Bờ Biển Châu Âu lại đang nhập hàng, tiền mặt không đủ để chu chuyển. Vì vậy muốn nhờ anh mua lô penicillin này, chậm nhất một tháng sau, khi tiền của công ty Bờ Biển Châu Âu về tài khoản, ta sẽ mua lại từ hiệu thuốc tây của anh với giá cộng thêm một trăm đô Hong Kong mỗi hộp.

- Chuyện này, tìm người khác không quen lắm, hai đứa nó lại không yên tâm, bảo ta giúp tìm người đáng tin cậy, ta liền nghĩ ngay đến Thắng ca. Thắng ca vốn là người nhiệt tình vì công việc, trọng nghĩa khí nhất mà.

Penicillin bây giờ hot cỡ nào, những người làm dược phẩm ở Hong Kong đều biết rõ. Niếp Vĩ Thắng nghe Chương Ngọc

Lương nói vậy, tim đập bắt đầu nhanh hơn, nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình thản hỏi:

- Chuyện này ngươi tin tưởng ta, ta không từ chối. Ta hợp tác với Chúc Hưng thương hội đã lâu, đương nhiên không thành vấn đề. Không biết có bao nhiêu penicillin?

Chương Ngọc Lương nhìn chằm chằm vào Niếp Vĩ Thắng, từ từ giơ bốn ngón tay trái lên.

- Mới có bốn mươi hộp thôi sao?

Niếp Vĩ Thắng nói với vẻ hơi thất vọng.

- Thắng ca, nếu chỉ có bốn mươi hộp, dù nhà họ Chương chúng tôi có khó khăn đến mấy cũng lấy ra được chút tiền đó. Là bốn trăm hộp.

Chương Ngọc Lương rót thêm trà cho mình, mở miệng nói.

Sắc mặt Niếp Vĩ Thắng lập tức thay đổi. Bốn trăm hộp penicillin, mỗi hộp một trăm lọ, mỗi lọ mười ống, vậy là bốn mươi vạn ống penicillin. Ngay cả Chúc Hưng thương hội trước đây cung cấp hàng cho các hiệu thuốc tây toàn Hồng Kông, mỗi lần cũng chỉ cung cấp ba trăm hộp, ba trăm hộp còn lại do Chúc Hưng thương hội tự làm buôn lậu. Bây giờ người nhà họ Chương lại đăng ký một công ty, kiếm được penicillin khan hiếm, mà mở miệng đã là con số kinh người bốn trăm hộp:

- Bốn trăm hộp?

- Ngươi cứ lấy theo giá trước đây của Chúc Hưng thương hội, một thùng 8.500 đô la Hồng Kông, tổng cộng 3.400.000 đô la Hồng Kông. Sau một tháng, ta sẽ mua lại mỗi thùng thêm 100 đô la Hồng Kông, thành 3.440.000 đô la Hồng Kông. 40.000 đô la Hồng Kông chênh lệch coi như tiền thuê kho của Thắng ca, thế nào?

Chương 197. Giết gà dọa khỉ? Giết lừa sau khi xay xong? (1)

Niếp Vĩ Thắng đang dùng bộ não không mấy thông minh của hắn để tính toán. Hiện tại do chiến tranh Triều Tiên, đại lục đang thiếu hụt nghiêm trọng kháng sinh penicillin cứu mạng này. Đã có đội tàu buôn lậu đưa ra giá thu mua 10.500 đô la Hồng Kông mỗi thùng nhưng vẫn không đủ cung cấp. Nếu bán ra một thùng, hắn lãi thực 2.000 đô la Hồng Kông, mười thùng là 20.000, một trăm thùng là 200.000, bốn trăm thùng là 800.000. Mặt khác, 400 thùng penicillin để trong kho của hắn một tháng chờ bụi bám, Chương Ngọc Lương chỉ chịu trả 60.000 đô la Hồng Kông.

Chương Ngọc Lương tin tưởng hắn, coi như hắn xui xẻo! 800.000 đô la Hồng Kông, đừng nói bạn bè, anh em ruột thịt cũng có thể lật mặt! Đừng nói là hiện tại hắn không có sẵn 3.400.000 đô la Hồng Kông, chuyện này dù phải đi cầm cố vay tiền ở tiền trang ngân hiệu cũng không thể bỏ qua!

Niếp Vĩ Thắng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nở nụ cười rạng rỡ với Chương Ngọc Lương:

- A Lương tin tưởng ta, ta không có gì để nói. Được, 400 thùng ta sẽ giúp ngươi bảo quản một tháng. Hàng đến kho, tiền sẽ lập tức chuyển vào tài khoản ngân hàng của ngươi.

- Không phải tài khoản của ta, mà là của hai tên Tuấn Lang và Vĩ Lâm tạo ra. Bọn họ chưa lập tài khoản, nếu thuận tiện, Thắng ca tốt nhất nên trả bằng tiền mặt. Bọn họ cũng giao dịch

tiền mặt với phía Nhật Bản, ngươi cũng biết đấy, thuốc giá rẻ không thể để lộ ra ánh sáng.

Chương Ngọc Lương tỏ vẻ như trút được gánh nặng:

- Cảm ơn Thắng ca chịu giúp đỡ, những người khác ta thực sự lo lắng họ sẽ nuốt luôn hàng. Ừm, Thắng ca, hay là chúng ta lập một văn tự để chắc chắn hơn?

Niếp Vĩ Thắng khoát tay hào sảng:

- Ngươi đã nói giao dịch tiền mặt, tiền trao cháo múc, lập văn tự làm gì? Chúng ta quen biết bao lâu rồi, dựa vào chữ tín với nhau thôi! Bây giờ tôi về chuẩn bị tiền ngay.

Nói xong, Niếp Vĩ Thắng cũng chẳng thèm nhìn những món ăn tinh xảo trên bàn, vội vàng chào Chương Ngọc Lương rồi rời khỏi phòng riêng, nhanh chóng bước ra khỏi nhà hàng.

Chỉ còn lại một mình Chương Ngọc Lương, từ tốn cầm đũa lên, động tác nhã nhặn thưởng thức bàn tiệc này. Mơ hồ nghe thấy từ sân khấu ở đại sảnh tầng một có người đang hát lời tuồng:

- Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà sa…

- Không liên quan đến ta, chính ngươi nói không cần lập văn tự.

Chương Ngọc Lương nghe xong câu hát đó, nói một câu với chỗ ngồi trống không bên cạnh lúc này.

…

Ngày 21 tháng 5 năm 1951, lễ thành lập tổ chức từ thiện Hội Nhạc Thi Hồng Kông kiêm lễ nhậm chức của Ủy ban chấp hành đầu tiên được tổ chức tại Nhà thờ Thánh John thuộc Giáo hội Anh giáo Hồng Kông ở Trung Hoàn.

Tống Thiên Diệu mặt mang nụ cười, đứng bên ngoài Nhà thờ Thánh John đón tiếp những bạn bè xấu xa của ông chủ mình cùng người đi kèm xuống xe đến. Mỗi khi có người đến, nụ cười trên mặt Tống Thiên Diệu lại thêm một phần, thái độ ân cần dẫn đối phương vào nhà thờ.

Sư gia Huy và Hàm Ngư Xuyên hôm nay cũng hoàn toàn đổi mới, đầu tóc mặt mũi thu xếp gọn gàng sạch sẽ, áo may ô quần đùi bẩn thỉu thường ngày giờ đã thay bằng áo sơ mi trắng ghi-lê đen, Hàm Ngư Xuyên còn đội thêm một chiếc mũ nỉ trên đầu trọc, lúc này đang ở trên đường phụ trách chỉ dẫn những tài xế hoặc tùy tùng của khách đến, bảo họ đỗ xe ở xa để tránh tắc nghẽn giao thông. Các phóng viên từ các tòa báo đến đưa tin, càng được hai người họ lặng lẽ trao cho một phong bao đỏ, rồi lịch sự nói một câu vất vả, khiến những phóng viên có ngòi bút tài hoa này vui vẻ hớn hở.

Ngoài hai người họ bận rộn bên ngoài, trên đường phố còn có hơn hai mươi cảnh sát mặc quân phục được trang bị đầy đủ dưới sự chỉ huy của một sĩ quan cảnh sát người nước ngoài đang duy trì trật tự xung quanh, đuổi những người không liên quan đi.

Đối chiếu với danh sách do Chử Hiếu Tín cung cấp trong tay, các công tử nhà giàu trong danh sách đều đã đến đông đủ, Tống Thiên Diệu quay người bước vào nhà thờ, ngồi xuống góc hàng ghế cuối cùng và bắt đầu vỗ tay cùng mọi người. Hôm nay, buổi lễ thành lập Hội Nhạc Thi không có nhiều người tham dự, chỉ có hơn ba trăm người, nhưng trong đó hơn một nửa là người Anh ở Hồng Kông, số còn lại là bạn bè và nữ bạn đồng hành của Chử Hiếu Tín. So với các buổi lễ quyên góp và kỷ niệm hàng năm của những tổ chức từ thiện lớn như Bảo Lương Cục và Đông Hoa Tam Viện, với hàng trăm thương nhân Hoa kiều, hàng nghìn người tham dự, thì quy mô này kém hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, những người tham dự hàng năm của Bảo Lương Cục và Đông Hoa Tam Viện đều là những thương gia giàu có người Hoa, còn những người tham dự hôm nay, nhìn bề ngoài, người có địa vị cao nhất tất nhiên là Giám mục Hà Minh Quang của Thánh Công hội khu vực Hồng Kông và Ma Cao, nhưng trên thực tế, phu nhân Gloucester của Thống đốc Hồng Kông Grantham, cũng với tư cách là tín đồ Thánh Công hội, đã tham dự buổi lễ thành lập Hội Nhạc Thi này theo lời mời của Giám mục Hà Minh Quang.

Trong số gần hai trăm quỷ tây người Anh có mặt, hơn một nửa đều là những kẻ đánh hơi được mùi, chạy theo phu nhân Thống đốc này mà đến.

Đây cũng là lý do khiến Tống Thiên Diệu khâm phục Thạch Trí Ích. Gloucester đương nhiên không thể do một giám mục Hà Minh Quang mời được, chỉ có thể là vị Thạch Trí Ích này đã nghĩ mọi cách thuyết phục Thống đốc rồi mời đến. Phu nhân Thống đốc đến đây một lần, chức vụ Chủ tịch danh dự vĩnh viễn của Hội Nhạc Thi, danh hiệu cao quý nhất này tất nhiên phải nhường cho bà ta. Mặc dù danh hiệu Chủ tịch danh dự vĩnh viễn này trông có vẻ không tham gia vào các hoạt động từ thiện hàng ngày của Hội Nhạc Thi, chỉ đơn thuần là đến tham dự buổi lễ hôm nay để góp mặt, tượng trưng quyên góp chút tài vật, nhưng những lợi ích đằng sau thuộc về phu nhân Thống đốc này không thể thiếu một chút nào.

Chương 198. Giết gà dọa khỉ? Giết lừa sau khi xay xong? (2)

Người ta đồn rằng Thống đốc Grantham so với người tiền nhiệm còn ham tiền của danh lợi hơn, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên lời đồn không sai.

Ví dụ như hôm nay, mặc dù Gloucester không thể đi cùng phu nhân Bess để tặng thuốc cho người nghèo ở khu nhà gỗ Cửu Long, nhưng ngày mai khi các tòa báo đưa tin, chắc chắn phải nhớ nhắc đến vị phu nhân Thống đốc này.

Ngoài Hà Minh Quang và Gloucester, tiếp theo là Thạch Trí Ích, người đã một chân bước vào tầng lớp cao cấp của chính quyền thuộc địa Hồng Kông, chỉ còn nửa bước nữa là đến vị trí số một trong giới công thương Hồng Kông, hiện đang là Phó cục trưởng, quyền Cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp Hồng Kông, sau khi được thăng chính thức có thể được gọi là Thạch Tư trưởng.

Ba người này có thân phận cao nhất trong số những người tham dự buổi lễ thành lập Hội Nhạc Thi. Những người khác như Cục trưởng Cục Thương mại và phu nhân, Cục trưởng Cục Công nghiệp và phu nhân, Cục trưởng Hải quan và phu nhân, cùng một số thương nhân Anh ở Hồng Kông, v.v., có lẽ là những nhân vật lớn không thể với tới đối với người Hoa, nhưng trong hệ thống chính quyền thuộc địa Anh ở Hồng Kông, họ đều kém xa ba người này. Một người là Hà Minh Quang, tương đương với Đại pháp sư của Quốc giáo Anh tại

thuộc địa Viễn Đông, một người là Gloucester, phu nhân của vị Thổ hoàng đế vùng Viễn Đông, còn một người là Thạch Trí Ích, người có thể trực tiếp quyết định vận mệnh của những cục trưởng và thương nhân Anh này.

Tuy nhiên, điều khiến Tống Thiên Diệu có chút nghi hoặc là, nếu Thạch Trí Ích bắt đầu điều tra triệt để Công ty Bờ Biển Châu Âu ngay khi buổi lễ kết thúc, Cục trưởng Hải quan lẽ ra phải nghe lời chạy đôn chạy đáo bên dưới mới đúng, sao lại xuất hiện ở đây trong bộ vest bảnh bao, dắt theo người vợ hơi béo tốt?

Mồi mà mình ném cho Chương Ngọc Lương không quá lớn, cũng không câu được cá ở vùng nước sâu, hơn nữa nếu chậm một chút để Chương Ngọc Lương nhận được tin tức ở đây, hắn có thể dễ dàng vi phạm hợp đồng với công ty Wheelock, giành lại quyền chủ động.

Không lẽ Thạch Trí Ích một lòng muốn nâng đỡ vợ mình, quên mất chuyện của Chương Ngọc Lương rồi sao?

Có điều khi thấy Chử Hiếu Tín mặc vest bảnh bao và Angie Perlis hôm nay ăn mặc kín đáo trang nhã đã theo sau phu nhân Bess bước lên sân khấu phía trước, Tống Thiên Diệu thở dài, quên thì quên đi, dù sao thu thập Chương Ngọc Lương cũng chỉ là chuyện thuận tay, nếu Chương Ngọc Lương biết điều, hẳn sẽ nhớ phải tỏ thiện chí sau đó, cảm ơn Chử Hiếu Tín đã tha cho hắn một mạng.

Khi ba người sáng lập lên đài, bốn vị nhiếp ảnh gia đã sớm chuẩn bị sẵn sàng ở các góc độ lập tức lại nhấn nút máy ảnh trong tay, đèn flash liên tục lóe sáng.

Biểu cảm trên gương mặt Chử nhị thiếu có phần cứng nhắc, không tự nhiên như hai người phụ nữ bên cạnh là Angie Perlis và phu nhân Bess, tuy nhiên Chử Hiếu Tín có một ưu điểm là biết mình biết ta, hiểu rõ nên ẩn tài.

Bản thân tiếng Anh không giỏi, bên dưới lại có phần lớn là quỷ lão, chi bằng đứng yên một bên tránh làm trò cười, lắng nghe phu nhân Bess và Angie Perlis, hai phụ nữ Anh quốc thao thao bất tuyệt, trình bày mục đích và cấu tưởng thành lập Hội Nhạc Thi.

Cũng coi như Chử nhị thiếu gặp may, vô tình đúng ý, việc hắn bước lên sân khấu chậm hơn một bước, đứng ở vị trí phía sau, ngược lại khiến nhiều người Anh có mặt cảm thấy người đàn ông Trung Quốc này khá có phong độ quý ông, trong môi trường dễ dàng lộ diện trước máy ảnh như thế này vẫn trầm ổn kín đáo, lễ độ nhã nhặn, nhường nhịn phụ nữ.

Tất cả nghi thức đều na ná nhau, không ngoài việc người sáng lập trình bày lý niệm, sau đó mấy vị khách mời đặc biệt có địa vị cao phát biểu, khách ngồi bên dưới phụ trách vỗ tay, ngược lại bản báo cáo chất lượng nước Hồng Kông do phu nhân Bess điều tra soạn thảo khiến nhiều người Anh có chút ngạc nhiên.

Hiển nhiên trước đó họ đều không phát hiện, vị phu nhân của Thạch Trí Ích này hóa ra là nhà khoa học thủy văn, hơn nữa còn đưa ra bản báo cáo điều tra có căn cứ chi tiết, nói về vấn đề tài nguyên nước và chất lượng nước ở khu vực Hồng Kông, nói một hơi thành văn, dẫn chứng đầy đủ, hoàn toàn mang khí chất của một phụ nữ chuyên nghiệp.

Tiếp theo, điều khiến người Anh ngạc nhiên hơn là phát biểu cuối cùng của Chử nhị thiếu, tuy tốc độ nói tiếng Anh của hắn hơi chậm, nhưng lời nói có sức mạnh:

- Công ty thương mại Lợi Khang, sau khi biết được cuộc điều tra về vấn đề chất lượng nước Hồng Kông của phu nhân Bess, sẵn sàng hưởng ứng việc thiện của Hội Nhạc Thi, hôm nay tặng miễn phí 500.000 thuốc trị giun sán cho Hội Nhạc Thi, do Hội Nhạc Thi phát miễn phí cho người dân Hồng

Kông đang bị bệnh ký sinh trùng hành hạ, về sau Lợi Khang mỗi năm sẽ tặng thuốc trị giá tương đương, sẽ không ít hơn hai lần, chỉ cần công ty thương mại Lợi Khang còn tồn tại, Chử Hiếu Tín ta còn ở đây, việc tặng này sẽ không dừng lại! Cho đến khi bản báo cáo của phu nhân Bess có thể nói rõ ràng với ta rằng, tất cả người dân Hồng Kông đều có thể uống được nước thực sự sạch! Ta cũng chân thành hy vọng, ngày mà phu nhân Bess mong đợi sẽ đến sớm hơn, đó cũng là ngày mà ta, các vị có mặt ở đây và tất cả người dân Hồng Kông cùng mong đợi!

Những lời cảm ơn, hy vọng đại loại như vậy không đáng để người Anh để tâm, điều họ nghe được là Lợi Khang một lần tặng 500.000 thuốc, mỗi năm ít nhất hai lần, điều đó có nghĩa là một năm tặng một triệu đô la Hồng Kông, hơn nữa là mỗi năm, cũng có nghĩa là sau này mỗi năm, người Trung Quốc tên Chử Hiếu Tín này đều sẽ lấy ra thuốc trị giá một triệu đô la Hồng Kông để làm từ thiện, điều này rất đáng để người Anh bên dưới ngưỡng mộ và kinh ngạc.

Ngay cả Hà Minh Quang, Gloucester khi nghe Chử Hiếu Tín nói những lời này, cũng không nhịn được vỗ tay tán thưởng, biểu thị tán đồng.

Chương 199. Giết gà dọa khỉ? Giết lừa sau khi xay xong? (3)

Không phải là những người Anh này chưa từng trải đời, bị dọa sợ chỉ vì Chử Hiếu Tín quyên góp một triệu đồng, mà là vì hiện tại hai tổ chức từ thiện lớn nhất Hồng Kông, Bảo Lương Cục và Đông Hoa Tam Viện đều do chính những thương nhân Hoa kiều tự phát khởi thành lập.

Người Anh muốn đến dự tiệc từ thiện để ăn một bữa, lộ mặt trước đám phú ông thì không thành vấn đề, nhưng nếu nói muốn tham gia vào, lợi dụng hoạt động từ thiện của hai tổ chức lớn này để nâng cao danh tiếng cho bản thân, thì xin lỗi, những thương nhân Hoa kiều giàu có ở Hồng Kông muốn quyên tiền để đổi lấy chức Thái Bình Thân Sĩ đã bận không xuể, người Anh đừng mơ chen chân vào tranh giành vị trí.

Còn một số tổ chức từ thiện do những người Anh thực sự quan tâm đến từ thiện tự thành lập, lại thiếu cơ sở quần chúng địa phương ở Hồng Kông, vì không có thương nhân Hoa kiều nào tham gia, nên dù muốn dùng tiền để mua chuộc lòng người cũng không biết bắt đầu từ đâu, huống chi về tài lực, lực hành động và sức kêu gọi, mấy tổ chức từ thiện của người Anh ở Hồng Kông so với Bảo Lương Cục và Đông Hoa Tam Viện, kém hơn không chỉ một hai phần.

Bảo Lương Cục và Đông Hoa Tam Viện không cho người Anh can thiệp, người Anh chỉ có thể thắt chặt cơ hội để những thương nhân Hoa kiều này đạt được chức Thái Bình Thân Sĩ

và được phong tước. Trước chiến tranh, mỗi năm đều có bảy tám thương nhân Hoa kiều vì quyên góp đủ nhiều mà được danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ, như Đỗ Triệu Kiên quyên góp hàng đầu, thậm chí còn được đến London, tham gia lễ phong tước của Nữ hoàng, nhưng hiện nay, dù Bảo Lương Cục và Đông Hoa Tam Viện mỗi năm đều tổ chức từ thiện lớn, giúp chính quyền Hồng Kông giảm bớt áp lực xã hội, nhưng số người được Thống đốc bổ nhiệm làm Thái Bình Thân Sĩ đã ít đi rất nhiều.

Năm 1950, chỉ có ba người, năm nay xem ra chỉ sợ những thương nhân Hoa kiều trong hai tổ chức từ thiện Bảo Lương Cục và Đông Hoa Tam Viện một lòng muốn đạt được danh hiệu cũng sẽ có chút thất vọng, không nhiều hơn ba người.

Nguyên nhân trong đó, chắc chắn có phần Thống đốc cảm thấy những người Trung Quốc giàu có này lấy lòng người dân Hồng Kông mà không cho người Anh tham gia.

Nhưng hiện tại ba người sáng lập Hội Nhạc Thi, hai người là người Anh, và là phụ nữ Anh, chỉ có một người Trung Quốc, nghe giọng điệu rõ ràng là một phú ông thương nhân Hoa kiều địa phương, nếu không làm sao dám tùy tiện mở miệng quyên góp một triệu đô Hồng Kông thuốc men mỗi năm? Phải biết rằng, Thạch Trí Ích phụ trách công thương mậu dịch đang ngồi trên kia, phu nhân Thống đốc Gloucester cũng đang vỗ tay lắng nghe, nếu người Trung Quốc này nói dối khoác lác, trừ phi hắn không muốn làm ăn ở Hồng Kông nữa.

Và với một triệu đô thuốc men làm nền, lại nâng đỡ hai phụ nữ Anh tiện thể thêm phu nhân Thống đốc, rồi kéo thêm Thánh Công hội, Thống đốc Grantham chỉ cần không phải là kẻ ngốc, chắc chắn có thể đánh bài này đẹp hơn. Nếu hai người phụ nữ làm tốt, về London được Hoàng gia trao tặng huân chương cấp thấp dành cho nhân vật xuất sắc là mười

phần chắc chín, ngay cả người Trung Quốc Chử Hiếu Tín này, danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ cũng đã chắc chắn, Grantham cũng cần dùng vị Thái Bình Thân Sĩ mới ra lò Chử Hiếu Tín này để nhắc nhở răn đe những thương nhân Hoa kiều của Bảo Lương Cục và Đông Hoa Tam Viện không chịu cho người Anh tham gia.

Một triệu đô Hồng Kông thuốc men đổi lấy một danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ có đắt không? Tất nhiên là không đắt, những thương nhân Hoa kiều có tiếng tăm ở Bảo Lương Cục, Đông Hoa Tam Viện, mỗi năm ít nhất cũng phải quyên góp năm sáu trăm ngàn tiền mặt, và con số này thậm chí còn không xếp vào hàng đầu, ngay cả một triệu đô Hồng Kông tiền mặt cũng không tranh được vị trí chủ tịch Bảo Lương Cục hoặc chủ tịch hội đồng quản trị Đông Hoa Tam Viện.

Một triệu đô Hồng Kông thuốc men, chỉ là một người sáng lập tổ chức từ thiện, mà còn có thể đạt được danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ, ngay cả những thương nhân Anh ngồi dưới cũng cảm thấy vị Chử Hiếu Tín tiên sinh này có con mắt đầu tư rất tốt, tuyệt đối là nhân vật kiệt xuất trong thế hệ trẻ thương nhân Hoa kiều Hồng Kông, có thủ đoạn, biết thời thế.

Những người Anh có đầu óc linh hoạt hơn, đã cảm thấy mình nên quyên góp thêm một khoản hôm nay, để sớm có được một vị trí trong ủy ban điều hành Hội Nhạc Thi.

Nghi thức phát biểu kết thúc, tự nhiên đến phần quyên góp. Vì Chử Hiếu Tín vừa tuyên bố tặng 500.000 đô la thuốc men cho Hội Nhạc Thi, đương nhiên khoản quyên góp đầu tiên sẽ do hắn thực hiện với tư cách là ông chủ Lợi Khang. Bốn xe tải đã chở lô đầu tiên kẹo Tín Bài Hoa Tháp đến từ sáng sớm, lúc này đang chất đống ở hậu điện nhà thờ, được che phủ bởi một tấm vải đỏ lớn. Chử Hiếu Tín mời Gloucester, Thạch Trí Ích, Hà Minh Quang, Angie Perlis, phu nhân Bess cùng kéo tấm

vải nylon ra, để lộ những hộp kẹo Tín Bài Hoa Tháp được đóng gói hoàn chỉnh và xếp ngay ngắn bên dưới.

Tiếp theo là Angie Perlis quyên góp 50.000 đô la Hồng Kông thuốc trị giun sán, do Chử Hiếu Tín đại diện sản xuất. Phu nhân Bess quyên góp 50.000 đô la Hồng Kông thuốc trị giun sán, cũng do Chử Hiếu Tín đại diện sản xuất. Thạch Trí Ích quyên góp 10.000 đô la Hồng Kông tiền mặt. Gloucester quyên góp 100.000 đô la Hồng Kông thuốc trị giun sán. Giám mục Hà Minh Quang tặng 500 cuốn Kinh Thánh và một số thực phẩm…

Đang lúc Tống Thiên Diệu ngáp liên tục nhìn những người phía trước lần lượt quyên góp, Hàm Ngư Thuyên lặng lẽ bước đến bên cạnh Tống Thiên Diệu, cúi người nói nhỏ:

- Tống thư ký, Thành ca ở bến tàu đặc biệt cho người đi xe kéo đến báo tin, cảnh sát lục địa, cảnh sát thủy, hải quan cùng với quân đội Anh đóng tại Hồng Kông đã phối hợp phong tỏa tất cả kho hàng của các công ty dược phẩm phương Tây ở Hồng Kông và Cửu Long, bao gồm cả kho của Lợi Khang.

Tất cả kho hàng của các công ty dược phẩm phương Tây? Vẻ mặt buồn ngủ vừa nãy của Tống Thiên Diệu lập tức biến mất, ánh mắt như diều hâu nhìn chằm chằm về phía Thạch Trí Ích đang đứng cùng vợ là phu nhân Bess trên sân khấu, mỉm cười, tỏ ra khiêm tốn và kín đáo!

Quỷ Lão lại thay đổi kịch bản? Đây là muốn giết gà dọa khỉ, giết một răn trăm? Hay là vong ân bội nghĩa, phản bội vô tình?

Chương 200. Nước bẩn (1)

Đầu óc Tống Thiên Diệu quay cuồng, cố gắng nắm bắt động cơ của quỷ lão Thạch Trí Ích khi tạo ra một màn lớn như vậy. Cảnh sát thủy, với thân phận của Thạch Trí Ích, chỉ cần nói một tiếng với cục trưởng cảnh sát là không thành vấn đề. Hải quan thực thi pháp luật là do Thạch Trí Ích trực tiếp lãnh đạo, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng quân đội Anh đóng tại Hồng Kông, đừng nói là một Thạch Trí Ích, ngay cả Tư lệnh An ninh, hay thậm chí là Bố chính sứ đứng đầu vạn người dưới Thống đốc Hồng Kông cũng không có quyền điều động. Việc điều động quân đội Anh đóng tại Hồng Kông liên quan đến hoạt động quân sự, cần Thống đốc Hồng Kông đích thân gọi điện cho Bộ Ngoại giao và Các vấn đề Khối Thịnh vượng chung Anh, yêu cầu Bộ Ngoại giao và Các vấn đề Khối Thịnh vượng chung gửi công văn chính thức đến Bộ Quốc phòng Anh, đệ trình yêu cầu, mới có thể có quyền điều động.

Nếu không phải hoạt động quân sự, cũng cần Thống đốc Hồng Kông đích thân liên lạc với Bộ Tư lệnh quân đội Anh đóng tại Hồng Kông, sau khi Bộ Tư lệnh quân đội Anh đóng tại Hồng Kông đồng ý, mới cử quân nhân hỗ trợ tham gia hoạt động.

Hỗ trợ hoạt động của Hải quan Hồng Kông đương nhiên không thể coi là hoạt động quân sự, nhưng có thể cho thấy cuộc phong tỏa quy mô lớn đối với kho hàng của tất cả các công ty dược phẩm ở Hồng Kông lần này không chỉ là hành động của Hải quan dưới quyền Thạch Trí Ích - Phó cục trưởng

Công thương nghiệp, mà là hành động đã được Thống đốc Hồng Kông Grantham biết rõ và ủy quyền.

Bản thân mình chẳng qua chỉ muốn hãm hại Chương Ngọc Lương một chút, khiến đối phương bối rối vì thao túng thị trường dược phẩm Hồng Kông, cố ý tăng giá, phá hoại hành vi từ thiện của Lợi Khang, sau đó Hải quan tìm thấy một số thuốc hết hạn, thuốc giả trong kho hàng của nhà họ Chương, cuối cùng bị trừng phạt nặng nề cả thật lẫn giả mà thôi.

Đối với gia tộc Chương - con rồng đầu ngành dược phẩm bản địa, điều này không đáng kể là gì, kết quả nhiều nhất là Chương Ngọc Lương bị mất mặt.

Đừng nói là thuốc hết hạn, thuốc giả có thể lật đổ nhà họ Chương. Hiện nay ở khu vực Bắc Giác Hồng Kông có rất nhiều nhà máy đóng gói dược phẩm, chuyên sản xuất bao bì cho các loại thuốc phổ biến. Những viên chức quỷ lão ở Hồng Kông không thể không biết những nhà máy đóng gói đó đang làm gì, tại sao lại sản xuất bao bì dược phẩm.

Những công ty làm buôn lậu thuốc này, dùng thuốc hết hạn giả mạo thành thuốc mới bán sang đại lục còn được coi là có lương tâm. Rất nhiều công ty chỉ dùng bột mì, tinh bột đóng vào viên nang, hoặc trực tiếp sản xuất những loại thuốc thuần tinh bột, đóng gói vào bao bì thuốc giả mạo sản xuất tại địa phương rồi bán sang đại lục. Mặc dù các điểm nhận hàng ở đại lục tại Macau, Thâm Quyến cũng muốn kiểm tra tính xác thực của thuốc, nhưng cả một tàu hàng, không thể nào toàn bộ đều là thuốc giả, thường là một nửa thật một nửa giả, rất khó kiểm tra triệt để.

Hơn nữa những loại thuốc giả này, như nhà họ Chương và một số công ty lớn khác sẽ không tự phá hoại thương hiệu của mình bán sang đại lục, mà bán với giá rất thấp, nói thẳng là

thuốc giả cho những thương nhân vô lương tâm khác ở địa phương muốn kiếm lời từ buôn lậu.

Chính quyền thuộc địa Anh rất hài lòng khi các thương nhân dược phẩm địa phương tự ý làm thuốc giả vận chuyển sang đại lục, vừa có thể mang lại dòng tiền mặt cho Hồng Kông, những loại thuốc đó lại không thể giúp ích gì cho Trung Quốc, nên đối với những chuyện này cũng luôn nhắm một mắt mở một mắt.

Cho dù phát hiện thuốc giả, thuốc hết hạn ở nhà họ Chương, cùng lắm cũng chỉ là phạt tiền, quở trách, tịch thu toàn bộ hàng tồn kho coi như thuốc giả hoặc thuốc hết hạn, có thể chỉ khiến Chương Ngọc Lương bối rối một chút, sau đó nhớ kỹ đừng coi Chử Hiếu Tín là kẻ ngốc mà thôi.

Chuyện nhỏ như vậy, hải quan liên kết với cảnh sát Hồng Kông, nhờ cảnh sát phái một số người đến giúp là có thể giải quyết, vậy mà Thạch Trí Ích lại làm to chuyện đến mức Thống đốc Grantham cũng biết, thậm chí cả quân đội Anh đồn trú ở Hồng Kông cũng được huy động để giúp đỡ, là vì cái gì?

Giết ngựa sau khi xay xong, làm thịt luôn cả Lợi Khang? Cơ bản là không thể, mấy kho hàng của Lợi Khang lúc này trống đến mức chuột cũng phải rơi nước mắt, thứ đáng giá nhất chỉ là thuốc tẩy giun Satonin lúc này đã biến thành kẹo hoa tháp, nếu không phải Tống Thiên Diệu nghĩ cách, có lẽ lô thuốc tẩy giun Satonin này vẫn còn vứt trong kho hàng mốc meo, tuyệt đối không ai kiểm tra xem có phải là thuốc giả hay không, vì chỉ có người điên mới làm thuốc giả loại thuốc độc tính thấp mà lại không bán được này.

Giết gà dọa khỉ, giết một răn trăm, muốn chọn vài người trong số những thương nhân dược phẩm này có tính chất xấu xa, thái độ buôn lậu ngông cuồng để làm gà?

Vậy thì Thạch Trí Ích quá không biết cách làm người rồi, Lợi Khang ở bên này giúp vợ hắn xây dựng hình ảnh nhà từ thiện vĩ đại quang vinh, nhà khoa học thủy văn, hắn ở bên kia giết gà dọa khỉ mà không để Lợi Khang hưởng chút lợi ích nào?

Vì vậy cũng không quá có khả năng, Tống Thiên Diệu theo sau mọi người lần lượt đứng dậy vỗ tay, chúc mừng Hội Nhạc Thi thành lập, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Không phải chứ? Thạch Trí Ích hào phóng đến vậy sao?

Ý nghĩ vừa nảy ra, Tống Thiên Diệu nói nhỏ với Hàm Ngư Xuyên đang đợi mình lên tiếng phía sau:

- Ngươi tự mình đến bến tàu nói với Cao lão thành, bảo hắn đi gặp Kim Nha Lôi, Phúc Nghĩa Hưng có gần hai vạn thành viên, ta không cần nhiều, một ngàn người, chia thành hai nhóm thay ta, theo sát xem quân Anh vận chuyển thuốc của các công ty đến kho nào của Sở Hải quan để niêm phong, hai nhóm người này ở gần kho hàng dù đánh bài hay ngẩn người cũng được, canh giữ cho ta, chỉ cần không phải quỷ tây ra vào kho hàng, dù là người Trung Quốc làm việc trong hải quan, cũng chặn lại, nói cho hắn nghe, không muốn cả nhà chết thì tránh xa kho hàng này. Dám xông vào thì đánh ngã rồi tính, tiền thuốc men Lợi Khang lo, người bị bắt Lợi Khang bảo lãnh cho ra. Đợi cả vụ việc xong xuôi, lợi ích nên cho Phúc Nghĩa Hưng, một phần cũng không thiếu.

- Biết rồi, Tống thư ký.

Hàm Ngư Xuyên sờ sờ chiếc mũ nỉ trên đầu, xoay người rời khỏi nhà thờ.

……

Chương 201. Nước bẩn (2)

- Lân thiếu, các bến tàu truyền đến tin tức, nói hôm nay tất cả các kho hàng của công ty dược phẩm và hiệu thuốc tây đều bị hải quan dẫn người niêm phong! Thuốc trong kho được quân Anh áp giải đến kho hàng lớn của hải quan ở bến tàu Trung Hoàn.

Một nhân viên của công ty Bờ Biển Châu Âu vội vã chạy vào từ bên ngoài, thậm chí quên cả gõ cửa văn phòng, nói với Chương Ngọc Lân đang tưới hoa bên trong tin tức mà hắn vừa mới nhận được.

Chương Ngọc Lân đặt bình hoa trong tay xuống, mỉm cười với viên chức đang thở hổn hển kia:

- Đã biết từ sớm rồi, đợi ngươi thông báo thì trời sập mất. Sáng sớm nay, A Thành người Ngũ Ấp ở hải quan đã gọi điện đến nhà ta, nói hôm nay hải quan có động thái lớn. Nguyên nhân là người Mỹ nghe nói gần đây có nhiều người Hồng Kông lấy danh nghĩa vận chuyển dược phẩm để buôn lậu thuốc quân dụng từ nơi khác, nhập cảng như thuốc thông thường rồi lén lút bán sang đại lục, chủ yếu là bột sulfa cầm máu và kháng viêm dùng trong quân đội nước ngoài.

- Tin này bị người Mỹ tiết lộ, quỷ Anh dù muốn nhắm một mắt mở một mắt cũng không được, nên đành làm lớn chuyện, diễn một màn cho thiên hạ xem. Những công ty như Hiệp hội Dược phẩm Hồng Kông, đừng nói đến bột cầm máu quân dụng, ngay cả sulfa cũng làm ít, tất cả đều chuyển sang kinh doanh kháng sinh lợi nhuận cao hơn. A Thành và quỷ Anh ở hải quan đã thông báo cho ta, nhiều nhất hai ngày nữa, tra rõ

sẽ thông báo các công ty lấy hàng về. Ta cũng đã gọi điện thông báo cho những người khác trong Hiệp hội Dược phẩm, không có chuyện gì đâu.

Đúng lúc này, Chương Ngọc Lương bưng tách cà phê từ phòng bên cạnh đi vào:

- Tam ca, chuyện gì vậy? Hải quan kiểm hàng à?

- Có người buôn lậu thuốc quân dụng, bị người Mỹ tiết lộ, chuyện này quỷ Anh đương nhiên phải ra oai, tiện thể kéo quân Anh ra phô trương để thể hiện coi trọng. Kiểm tra triệt để kho hàng ngành dược toàn Hồng Kông cũng không phải lần đầu, đương nhiên không có chuyện gì. Làm ăn mà, đại ca nói hay lắm, quan trọng nhất là quy củ, chỉ cần trong vòng quy củ, dù làm vài chuyện quá đáng cũng không sao, miễn đừng vượt ra ngoài là được.

Chương Ngọc Lân vừa nói vừa dùng kéo cắt tỉa cành lá hoa cỏ.

Chương Ngọc Lương từ từ uống một ngụm cà phê, đầu óc hắn tỉnh táo, nhưng nghe nói quân Anh đóng ở Hồng Kông cũng ra mặt, lại niêm phong kho hàng ngành dược toàn Hồng Kông, trong lòng thả lỏng. Quân Anh không phải tùy tiện hành động, điều này cho thấy không phải có người muốn gây chuyện.

Trò chuyện với Chương Ngọc Lân vài câu, uống hết cà phê, Chương Ngọc Lương mới lên tiếng:

- Tam ca, ta đi Tiêm Sa Chủy gặp mấy thương nhân Thượng Hải, có thể tối nay có tiệc tùng, huynh nhớ giúp ta xin phép mẹ, tối nay không thể về nhà ăn cơm.

- Ê, người Thượng Hải? Ngươi làm trò gì vậy? Thời gian đại ca nhị ca đi Úc, ngươi cứ chạy ra ngoài suốt ngày không thấy người. Tuy nói đại ca bảo ta giúp quản lý việc làm ăn,

nhưng ngươi cũng là người nhà họ Chương, cũng có phần. Còn nữa, tên tùy tùng của ngươi là người ở đâu? Không cần nhà giúp trả lương à? Nhớ nói một tiếng với ta, ta sẽ đưa hắn vào danh sách công ty trả lương hàng tháng cho hắn.

Chương Ngọc Lân nói với Chương Ngọc Lương đang quay người định rời đi.

Chương Ngọc Lương quay đầu cười cười:

- Việc làm ăn của nhà cũng không đến lượt ta là người nhỏ nhất nói chuyện. Ta đi gặp mấy thương nhân nhỏ, định lấy số tiền tiêu vặt tích góp nhiều năm ra hùn vốn làm ít việc làm ăn nhỏ với người ta. Huynh cũng biết ta chỉ có mấy vạn đô la tiền tiêu vặt kiếm được khi học ở Mỹ mà? Còn về tùy tùng, ta tự trả, mỗi tháng hai trăm đồng lương ta còn trả nổi.

Nói xong, Chương Ngọc Lương bước ra khỏi văn phòng của Chương Ngọc Lân. Chương Ngọc Lân lắc đầu, tiếp tục cắt tỉa hoa cỏ. Đối với người tứ đệ gần đây thần bí này, có lẽ chỉ có nhị ca đang ở xa tận Úc mới có thể nhìn thấu hắn đang nghĩ gì.

Khi sắp ra cửa, Chương Ngọc Lương chợt nghĩ đến một chuyện, hải quan kiểm tra kho hàng các công ty dược phẩm toàn Hồng Kông, vậy Lợi Khang chắc chắn cũng nằm trong đó. Nếu trong tình huống quỷ Anh đang muốn tìm một con dê tế thần để giết gà dọa khỉ, mà bị lộ chuyện Lợi Khang dùng thuốc trị giun sán giả mạo thuốc phổi PSA, liệu có khiến Chử Hiếu Tín tay chân luống cuống không?

Trên thương trường, chính là phải thừa dịp bệnh mà đòi mạng hắn.

Nghĩ đến đây, hắn quay người trở về phòng làm việc của mình, cầm điện thoại gọi cho Phan luật sư:

- Phan luật sư, bao bì ta đặt có phải đã có một phần đã OK rồi không? Ta không vội dùng đâu, hãy trả giá cao tìm vài người kín miệng, đến đồn cảnh sát tố cáo, nói rằng lô bao bì penicillin này là do Tống Thiên Diệu, thư ký của công ty thương mại Lợi Khang nhờ họ làm, muốn làm thuốc giả bán sang Malaysia và Philippines. Rồi nhờ vài tờ báo tiếng Trung ngày mai đăng tin chế giễu một chút, ừm, cứ thế đi.

Gác máy, Chương Ngọc Lương vuốt vuốt mặt mình, mỉm cười nhạt:

- Chử Hiếu Tín, ngươi hắt cho ta một chén trà, ta sẽ hắt cho ngươi một thân nước bẩn không rửa sạch được.

…

Sau khi nghi lễ kết thúc, đương nhiên là khởi hành đến các khu nhà gỗ ở Cửu Long để tặng thuốc, lộ trình đã được Tống Thiên Diệu và Angie Perlis sắp xếp từ trước, từ Trung Hoàn dùng xe tải chở thuốc, đi phà chở cả hàng hóa lẫn hành khách qua biển đến bến tàu Cửu Long, trạm đầu tiên là nơi người Anh bắt buộc phải làm từ thiện ở khu vực Cửu Long sau chiến tranh - viện dưỡng lão Cửu Long Đường.

Hà Minh Quang, Gloucester, Thạch Trí Ích ba người này cũng không đợi nghi lễ kết thúc mà cáo từ trước, cùng nhau qua biển đến viện dưỡng lão Cửu Long Đường, đợi đến khi việc quyên tặng ở trạm đầu tiên này kết thúc rồi mới rời đi.

Chương 202. Sẽ luôn có cơ hội (1)

Viện dưỡng lão Cửu Long Đường, nghe tên tưởng chừng không khác gì những viện dưỡng lão tự túc ở vùng quê Tân Giới với cơm đạm bạc, hai bữa một đêm, nhưng thực tế, đây là viện dưỡng lão miễn phí duy nhất do chính quyền thuộc địa thành lập trong toàn Hồng Kông.

Chính quyền thuộc địa Hồng Kông dùng tiền mồ hôi nước mắt của người đóng thuế để xây dựng ở Cửu Long Đường một viện dưỡng lão kiểu biệt thự vườn hiện đại rộng hàng chục mẫu, có bệnh viện nhỏ, nhà ăn, vườn hoa, mỗi người vào ở đều có một căn hộ lớn đầy đủ tiện nghi, điện 24/24, có trang bị radio.

Ngoài ba bữa ăn hàng ngày, còn cung cấp thêm trà chiều và đồ ăn khuya, mỗi người ở đều có một quản gia và ba nữ hầu chuyên trách người Philippines phụ trách chăm sóc, dọn dẹp phòng ốc, giặt ủi quần áo, nấu nướng thức ăn, sinh hoạt hàng ngày của cư dân, mỗi người một việc. Quan trọng nhất là, những cư dân sống ở đây, với bất kỳ dịch vụ nào họ được hưởng, đều không cần phải trả dù chỉ một xu, tất cả do chính quyền thuộc địa Hồng Kông chi trả.

Sau khi viện dưỡng lão này được xây dựng, chính phủ Anh đặc biệt cho phóng viên BBC đến Hồng Kông đưa tin, viết bài báo cáo để thể hiện với thế giới phúc lợi xã hội của Anh đối với các thuộc địa hải ngoại tốt đẹp như thế nào, một số quốc gia phương Tây cũng đều ca ngợi Anh trên các phương tiện truyền thông của họ, nhiều công dân Anh ở chính quốc khi

thấy viện dưỡng lão Hồng Kông này cũng đều tấm tắc khen ngợi, thậm chí còn tốt hơn cả cuộc sống của những người già có con cái chăm sóc ở Anh.

Trên thực tế, ngoại trừ lúc xây xong để BBC đến chụp ảnh, chính quyền thuộc địa Hồng Kông tìm một số người già Trung Quốc vào đóng kịch làm mẫu, đợi phóng viên vừa đi, những người già Trung Quốc đó lập tức bị đưa ra khỏi viện dưỡng lão, các nhân viên Trung Quốc làm việc trong chính phủ đều đón cha mẹ mình về nhà, tất cả đều là giả.

Viện dưỡng lão này, đúng như chính quyền thuộc địa Hồng Kông tuyên bố, người vào ở không cần phải trả một xu, nhưng tiền đề là, viện dưỡng lão này chỉ tiếp nhận người già nước ngoài không nơi nương tựa, người Hoa đóng thuế bản địa miễn bàn.

Vì vậy trong viện dưỡng lão được xây dựng bằng tiền của người Trung Quốc này, hiện đang có hơn 30 người già Anh, hơn 10 người già Mỹ, người Nga trắng, người Hà Lan, người Bồ Đào Nha thậm chí có cả hai người Ấn Độ, nhưng lại không có lấy một người già Trung Quốc nào.

Mà chỉ cách viện dưỡng lão chưa đầy một nghìn mét, chính là khu nhà gỗ Bút Giá Sơn thuộc Cửu Long, rất nhiều người trong chiến loạn mất đi người thân, bản thân bán hết sức lao động, chỉ còn lại tuổi già, chỉ có thể co rúm trong khu nhà gỗ chờ chết, ngay cả một ước nguyện nhỏ nhoi là sinh thành tử táng cũng không thể thực hiện được, chưa đầy một nghìn mét khoảng cách, nhưng lại là vực sâu cả đời khó vượt qua.

Nhìn Gloucester, Hà Minh Quang, Thạch Trí Ích, Angie Perlis, phu nhân Bess thậm chí cả Chử Hiếu Tín và những người khác mang nụ cười thân thiện bước vào viện dưỡng lão Cửu Long Đường trong ánh đèn flash lấp lánh, Tống Thiên Diệu đi cuối cùng không hiểu vì sao, nhìn cổng chính nguy

nga tráng lệ của viện dưỡng lão này, bỗng nhiên nhớ đến ông nội cô đơn canh giữ Long Tân Nghĩa học, nhớ đến cặp câu đối ở cổng chính của nghĩa học, tuy trải qua trăm năm gió dao sương kiếm, nhưng vẫn không thay đổi sự sắc bén của bút kiếm:

Tẫn tẩy man yên điến vũ, bình phân Tô Hải Hàn Triều.

Trước khi bước vào viện dưỡng lão, hắn quay đầu nhìn Bút Giá Sơn không xa, nói một câu bằng giọng ngay cả sư gia Huy bên cạnh cũng không nghe thấy:

- Sẽ có cơ hội.

Quay lại, đã lại là vị thư ký công ty thương mại Lợi Khang mặt mày tươi cười, không hề nổi bật giữa đám đông, Tống Thiên Diệu.

…

Đường Thái Hòa, Loan Tễ, có đến hai ba trăm phụ nữ hàng xóm vây quanh dưới tòa nhà Đường lâu nơi gia đình Tống Thiên Diệu cư ngụ, số lượng người đông đến mức đường phố đã bị chặn không lọt nổi một giọt nước, một số tài xế xe tải thích xem náo nhiệt hoặc phu xe kéo không có khách cũng dừng lại, chen vào đám đông, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Trân tỷ! Rốt cuộc có thật không?

- Nhà tỷ mới chuyển đến, không phải không tin tỷ, Trân tỷ, chi bằng tỷ lấy tiền ra cho mọi người xem thử!

- Nhà ta hiện giờ có ba người! Có phải ba mươi đồng không!

- Tính ta một người! Trân tỷ!

Triệu Mỹ Trân đứng dưới lầu, hai tay chống nạnh, lạnh lùng nhìn những phụ nữ hàng xóm vây quanh mình, im lặng

vận khí, đợi những tiếng ồn ào này hơi có dấu hiệu giảm xuống trong chốc lát, lập tức mở miệng:

- Câm miệng! Mấy con mẹ ba hoa! Còn dám mở miệng nữa ta sẽ đem ưu đãi cho hàng xóm phố bên cạnh!

Khi ở khu nhà gỗ Gia Lâm Biên Đạo thuộc Cửu Long, bà ta đã là nhân vật lợi hại có thể cãi nhau với hơn chục người mà không thua kém, kinh nghiệm đấu khẩu phong phú, những phụ nữ hàng xóm ở Loan Tễ này cuộc sống còn tạm ổn, nói về độ sắc sảo của đầu lưỡi, so với những phụ nữ ở khu nhà gỗ kém xa quá nhiều, lúc này bà ta nắm bắt thời cơ vừa mở miệng, đã khiến những phụ nữ này lập tức rơi vào thế yếu, phần lớn đều ngậm miệng lại!

Thấy những phụ nữ này vì một tiếng quát của mình mà ngậm miệng, sắc mặt Triệu Mỹ Trân càng thêm kiêu ngạo, một tay chống nạnh, một tay chỉ trỏ:

- Chưa từng thấy việc đời! Ta nói lại lần nữa, bốn giờ chiều, xuất phát từ dưới lầu nhà ta, đi bộ đến khu biệt thự của bọn quỷ ngoại ở nửa sườn núi Thái Bình Sơn để dâng hoa, có người dẫn đầu, ai muốn đi, trả mười đồng tiền xe, khi dâng hoa khóc thành tiếng, rơi nước mắt, sẽ có người ghi nhớ, đến lúc đó cho thêm một túi xì dầu! Chỉ cần một nghìn người!

Chương 203. Sẽ luôn có cơ hội (2)

- Đừng nghĩ chiếm tiện nghi của lão nương, động những ý nghĩ trả tiền trước hoặc báo nhiều đầu người, ngươi đi làm ở xưởng, cũng phải làm xong mới trả tiền! Mấy ngày trước có người ăn kẹo do sư gia Huy phái người đưa đến, nói cho các ngươi biết, đó chính là kẹo bọn quỷ ngoại miễn phí cho các ngươi đấy!

- Sâu trong bụng đều tống ra hết, đi nói lời cảm ơn với bọn quỷ ngoại cũng là phải. Lại còn có tiền lấy. Nhưng nói trước, không được tùy tiện nhắc đến các ngươi là nhận tiền, tất cả đều là tự nguyện! Hiểu chưa! Nếu có quỷ ngoại hỏi, cũng đừng nói mình ở đường Thái Hòa, có thể là Cửu Long Thành, Du Ma Địa, Vượng Giác, Vịnh Đồng La, tóm lại, không thể tất cả đều là một nơi! Nếu có ai làm hỏng chuyện này, cảnh sát đến bắt người đừng trách ta! Miệng phải kín một chút, đừng có lỏng hơn cả thắt lưng của mấy con gà ba cánh câu đàn ông ngoài phố!

Nàng hét xong một tràng, đa số phụ nữ hàng xóm đều im lặng, hoặc lầm bầm nhỏ tiếng, nhưng vẫn có những người phụ nữ tính cách mạnh mẽ không dễ dàng bị hét xuống như vậy, một phụ nữ trong đám đông kêu lên:

- Trân tỷ! Cả nhà tỷ mới đến đây! Nếu chúng tôi làm xong về, cả nhà tỷ dọn đi hoặc không nhận, chúng ta tìm ai? Chẳng lẽ có ai dám tìm quỷ lão sao?

Có người đầu tiên lên tiếng, liền có người thứ hai:

- Đúng vậy! Nói nghe hay lắm, mỗi người mười đồng, nếu không nhận thì sao? Một ngàn người, mỗi người mười đồng là một vạn đồng, tỷ có một vạn đồng cho hàng xóm tiện nghi, còn ở loại lầu cũ này sao? Sớm đã đi thuê nhà Tây ngàn thước rồi!

- Trân tỷ, tỷ lấy tiền ra cho mọi người xem, chúng ta cũng yên tâm, hơn mười dặm đường còn phải leo núi, người lớn tuổi, đúng là dùng mạng già kiếm mười đồng này đấy.

Trên lầu ba, Lâu Phượng Vân đang giúp Tống Văn Văn chải đầu, sư gia Huy bị Tống Thiên Diệu mượn đi chạy việc, Lâu Phượng Vân tự mình không tiện đi lại, tuy Triệu Mỹ Trân không thích quả phụ, nhưng hiện giờ dù sao cũng đang ở trong nhà Đường lâu mà Lâu Phượng Vân mua, hơn nữa sư gia Huy lại đi giúp con trai chạy việc, nên sai Tống Văn Văn lên chăm sóc Lâu Phượng Vân, hai ngày nay, Tống Văn Văn lại bị Lâu Phượng Vân lôi kéo, đồ ăn vặt, đồ trang sức nhỏ của con gái, nước hoa Quảng Sinh Hành, phấn son lần lượt hối lộ, khiến Tống Văn Văn đều cảm thấy tốt nhất là sư gia Huy với anh trai mình trốn đi không về nữa mới tốt.

Tiếng cãi vã dưới lầu, Lâu Phượng Vân ngồi bên giường phòng ngủ nghe rõ mồn một, đặc biệt là giọng nói hùng hổ của Triệu Mỹ Trân, đúng là hét một tiếng ở đầu phố, người đứng ở nhà vệ sinh cuối phố cũng có thể sợ đến nỗi không đái ra.

- Văn Văn, giúp ta lấy gậy chống đến đây.

Lâu Phượng Vân giúp Tống Văn Văn tết tóc thành một bím tóc đuôi sam xinh đẹp rồi nói với Tống Văn Văn.

Tống Văn Văn lấy gậy chống đến, đưa tay đỡ Lâu Phượng Vân muốn đi về phía nhà vệ sinh, Lâu Phượng Vân khoát tay:

- Không cần, đỡ ta đến cuối giường.

Đến cuối giường, Lâu Phượng Vân hơi khó nhọc cúi người, lấy ra một hộp đa bảo từ cuối giường gỗ mở ra, bên trong là vài xấp tiền Hồng Kông mới cũ khác nhau, Lâu Phượng Vân nhìn một cái, đóng hộp đa bảo lại đưa cho Tống Văn Văn bên cạnh:

- Cầm cho cẩn thận, theo ta xuống lầu, Trân tỷ miệng lưỡi lớn nhưng khí thế yếu, bây giờ tỷ ấy không lấy ra được tiền cho hàng xóm xem.

Tống Văn Văn tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng đã từng làm việc ở tiệm trà nữ, con gái nhà nghèo, hiểu chuyện sớm, nhìn thấy số tiền này phản ứng đầu tiên của Tống Văn Văn là:

- Vân tỷ, nhiều tiền như vậy lộ ra ngoài, có thể sẽ bị người có ý đồ cướp mất, hàng xóm cũng không phải đều là người tốt.

- Không sao, đi thôi.

Lâu Phượng Vân chống gậy cười cười, có Tống Văn Văn đi cùng xuống lầu.

Triệu Mỹ Trân bị những phụ nữ nghi ngờ nàng không lấy ra được tiền hỏi đến nỗi liên tục ấp úng, trán mái tóc đã thấy mồ hôi, Tống Thiên Diệu tuy bảo nàng giúp gọi vài hàng xóm đi dâng hoa, nhưng không đưa tiền cho nàng trước, lúc này những mụ già này ai cũng chỉ biết nhìn trước mắt, nhất định phải thấy nàng có vốn mới chịu ra sức, khiến nàng rất khó xử, đang suy nghĩ có nên đi tìm một ngân hàng vay ít lãi ra không thì Lâu Phượng Vân tự mình chống gậy đôi, một thân áo khoác váy ngắn, guốc gỗ gót cao bước ra, phía sau còn có Tống Văn Văn đang hai tay ôm chặt hộp đa bảo.

- Ai còn cãi lại Trân tỷ, ta lập tức cho người chém chết cả nhà nó.

Lâu Phượng Vân chậm rãi bước đến bên cạnh Triệu Mỹ Trân, khuôn mặt xinh đẹp lạnh như băng sương, nhìn quanh

mọi người trước mặt, giọng điệu độc ác nói với mọi người trước mặt một câu.

Ngay cả Tống Văn Văn đằng sau và Triệu Mỹ Trân bên cạnh cũng bị câu nói này dọa cho run lên. Mấy ngày gần đây, người góa phụ trẻ này đối xử với Triệu Mỹ Trân, Tống Văn Văn và những người khác rất dịu dàng, cẩn thận, khiến hai người họ gần như quên mất rằng đây chính là người phụ nữ mà ngày trước, khi Tống Thiên Diệu có hai cảnh sát cầm súng bảo vệ, vẫn dám trực tiếp ra lệnh chém chết hắn.

Cựu tứ cửu của Phúc Nghĩa Hưng, bà chủ sòng mạt chược Hoa Vân ở khu nhà gỗ Gia Lâm Biên, Lâu Phượng Vân.

Chỉ một câu nói, một cái liếc mắt, tất cả hàng xóm trước tòa nhà đều lùi lại vài bước, cúi đầu xuống, im lặng như tờ!

Lâu Phượng Vân đánh giá động tác của đám đông xung quanh, im lặng vài giây rồi mới tiếp tục nói:

- Văn Văn, mở hộp ra, cho những kẻ chưa từng thấy tiền này nhìn cho rõ. Sau khi họ nhìn rõ rồi thì bảo họ cút đi xa xa, đổi một nhóm người khác đến làm việc. Ở Hồng Kông thiếu gì người nghèo, không cần phải lãng phí lòng tốt của Trân tỷ cho những kẻ không biết điều.

Chương 204. Một mũi tên trúng bốn đích, rõ ràng là cao thủ (1)

Người phát thuốc miễn phí của Hội Từ Thiện cho Viện dưỡng lão Cửu Long tất nhiên là phu nhân Bess, Angie Perlis, Chử Hiếu Tín và phu nhân thống đốc Gloucester, cùng với một số trưởng nhóm của đám cậu ấm cô chiêu và vài tên quỷ ngoại quốc Anh được miễn cưỡng xếp vào ủy ban chấp hành vì đã quyên góp một khoản tiền lớn.

Thạch Trí Ích cũng biết không nên tranh giành ánh hào quang với những người này, sớm chụp ảnh chúc mừng xong liền lùi ra sau, đi ngắm hoa cỏ trong sân, để Hội Từ Thiện và phu nhân mình có cơ hội xuất hiện nhiều hơn.

Tống Thiên Diệu chậm rãi di chuyển đến bên cạnh Thạch Trí Ích một cách kín đáo, cùng tên quỷ ngoại quốc ngắm mấy khóm trúc pháo trước mặt. Thấy những người xung quanh đều chú ý đến phu nhân thống đốc và giám mục, Tống Thiên Diệu mới khẽ lên tiếng:

- Cần gì phải làm to chuyện như vậy? Cả quân đội Anh đóng ở Hồng Kông cũng ra tay giúp đỡ? Rốt cuộc là định làm lợi cho Lợi Khang? Hay là định hại chết Lợi Khang?

Thạch Trí Ích không nói gì, mà quay đầu nhìn về phía xa xôi, nơi phu nhân thống đốc Gloucester đang lần lượt bắt tay với đám người già ngoại quốc đến đây dưỡng lão, rồi lại nhìn Tống Thiên Diệu đang nhìn chằm chằm vào mình:

- Ta đã nghĩ, lúc ở nhà thờ ngươi mở miệng nói không có yêu cầu gì, đó là vì sau này ngươi muốn quá nhiều. Còn ta thì hy vọng kiểu hợp tác này giữa chúng ta chỉ có một lần này thôi. Ta hy vọng sau này cuộc trò chuyện giữa ta và ngài Tống đều có thể được ghi chép lại trên giấy, thậm chí đăng báo, đường đường chính chính, chứ không phải như bây giờ, chỉ có thể mượn cớ ngắm hoa mới có thể mở miệng. Vì vậy, lần này hành động của hải quan đúng như ngươi nghĩ, quyền chủ động nằm ở ngươi.

Tống Thiên Diệu không lộ vẻ vui mừng, mà nhíu mày:

- Cái lợi này giống như miếng thịt nướng vừa ra lò còn cắm xiên sắt, nếu kẻ ngu ngốc nuốt chửng vào, không khéo sẽ bị bỏng chết, xiên sắt đâm thủng ruột gan. Ngươi không giống là…

Nói được một nửa, Tống Thiên Diệu bỗng bắt chước động tác của Thạch Trí Ích, quay đầu nhìn về phía phu nhân thống đốc Gloucester, rồi chợt hiểu ra nhìn Thạch Trí Ích:

- Lợi hại, lợi hại, nước cờ này của cục trưởng Thạch quả thật tinh diệu.

- Cái buổi chiều trên đỉnh Thái Bình Sơn đó, khi ngươi mở miệng chỉ ra tâm tư của ta, lúc đó ta kinh ngạc y hệt như ngươi bây giờ. Ngài Tống, chỉ có kẻ ngu ngốc mới bị bỏng chết, ngươi không phải vậy. Quyền chủ động đã trao cho ngươi, tất nhiên là do ngươi quyết định ăn hay không ăn. Ta đã nói rồi, đúng như ngươi nghĩ đấy. Nếu muốn ăn, Sầm Văn Khang, cục trưởng Cục Hải quan, hắn sẽ phối hợp với ngươi.

Thạch Trí Ích nói xong liền rời khỏi mấy bụi hoa cỏ này, đi về phía xa.

Tống Thiên Diệu đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng Thạch Trí Ích với vẻ căm tức. Tên quỷ ngoại quốc nói rất rõ

ràng, vợ hắn được Tống Thiên Diệu, Angie Perlis, Chử Hiếu Tín nghĩ ra ý tưởng về Hội Nhạc Thi để nâng đỡ. Lợi Khang tuy chưa bộc lộ rõ ràng nhưng chắc chắn muốn mưu đồ lợi ích không nhỏ từ tay hắn.

Vì vậy hắn không cho Tống Thiên Diệu cơ hội, chỉ hợp tác một lần này, trực tiếp xin chỉ thị từ Thống đốc, để quân đội Anh phối hợp niêm phong kho hàng của các công ty dược phẩm toàn Hồng Kông. Dù sao hàng hóa đang ở trong tay hải quan, chỉ cần Tống Thiên Diệu có thể nghĩ ra cơ hội và phương pháp thích hợp, muốn lấy bao nhiêu thì lấy, sau này hai bên sòng phẳng. Lợi Khang lần này không ra tay, sau này cũng đừng nghĩ đến việc bàn bạc hợp tác về lợi ích cá nhân kiểu này với Thạch Trí Ích nữa, hắn sẽ trở mặt không nhận người.

Về phía Thống đốc, Thạch Trí Ích cũng biết việc niêm phong kho hàng của các công ty dược phẩm toàn Hồng Kông sẽ đắc tội với nhiều người, một phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương không gánh nổi trường hợp lớn như vậy, nên đành kéo Thống đốc vào cuộc, để Thống đốc đứng ra gánh chịu sự bất mãn của các thương nhân trong ngành dược phẩm bản địa, khiến bản thân rơi vào tình thế khó xử trên bề mặt.

Người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy Thạch Trí Ích không đóng vai trò chủ đạo trong sự việc này, tất cả đều là mệnh lệnh từ phủ Thống đốc, cho dù có thương nhân Hoa kiều gây rắc rối cũng không thể đổ lên đầu Thạch Trí Ích.

Nói đơn giản, giống như việc Tống Thiên Diệu ban đầu giương cao lá cờ nhà họ Chử để lừa gạt, Thạch Trí Ích bây giờ giương cao lá cờ của Thống đốc, nhưng điều tinh quái hơn Tống Thiên Diệu là hắn thậm chí không cần đích thân ra mặt, việc kiếm lợi do Tống Thiên Diệu thay hắn làm.

Trên có Thống đốc che chở, dưới có Lợi Khang chạy vạy, hắn ở giữa hưởng lợi.

Hơn nữa còn được lợi ích lớn nhất, nỗi lo lắng lớn nhất của hắn chính là thân phận của vợ, chỉ cần thân phận của phu nhân Bess có sự thay đổi, việc thăng chức từ Quan học sinh cấp hai lên cấp một của hắn, từ phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương lên cục trưởng, được gọi là Thạch cục trưởng, làm hai năm thành tích, dù về London hay chuyển đến thuộc địa khác, cũng không còn là thân phận quan chức cấp trung bình thường nữa, con đường thăng tiến đã loáng thoáng có thể thấy.

Về phía Thống đốc, tuy những thương nhân dược phẩm Hoa kiều đó không thể làm Thống đốc mất chức, nhưng ít nhiều sẽ có những tin đồn về tài vật tốt truyền đến London. Chỉ là những tin đồn này sẽ gây tổn hại lớn đến danh tiếng của người như Thạch Trí Ích, nhưng đối với nhân vật cấp bậc như Thống đốc Grantham, chỉ là gió nhẹ phất qua mặt, mưa phùn mà thôi. Về phía Lợi Khang, càng phải đối đầu trực tiếp với các công ty dược phẩm, vắt óc suy nghĩ mới có thể lấy được lợi ích. Chỉ có vợ chồng hắn Thạch Trí Ích là sạch sẽ, trong trắng.

Đây chính là thủ đoạn của chính khách lăn lộn nhiều năm, Tống Thiên Diệu dù đã trải qua một kiếp, nếu không phải Thạch Trí Ích nói rõ mấy câu vừa rồi, cũng không thể nhìn thấu được nguyên nhân của ván cờ lớn này của Thạch Trí Ích.

Chương 205. Một mũi tên trúng bốn đích, rõ ràng là cao thủ (2)

Nhẹ nhàng trả xong ân tình của Lợi Khang.

Vợ mình được lợi ích.

Lần hành động này Thống đốc có thể lấy được nhiều tiền, vừa nịnh bợ cấp trên vừa hối lộ.

Quan trọng nhất là, gây ra một sự việc lớn như vậy, Thạch Trí Ích trông có vẻ hoàn toàn không có trách nhiệm, có thể đẩy sạch sẽ, bảo toàn danh tiếng quan chức.

Một mũi tên trúng bốn đích.

Tống Thiên Diệu loanh quanh, mưu tính toan tính, cuối cùng vẫn ứng với câu nói của Angie Perlis tại Lệ Trì khi mình và Chử Hiếu Tín đánh cược, biến số quá nhiều, quả nhiên là biến số quá nhiều.

Khi việc quyên góp kết thúc, phu nhân Thống đốc Gloucester đang phát biểu trước một nhóm người già nước ngoài được hưởng phúc lợi miễn phí ở Hồng Kông, Angie Perlis với vẻ mặt tự nhiên nói hai câu bên tai phu nhân Bess, nụ cười ôn hòa trên gương mặt phu nhân Bess lập tức biến thành ngỡ ngàng, sau đó lại trở nên im lặng.

Điều này khiến các phóng viên của các tòa báo lớn đi theo đoàn rất tò mò. Sau khi Gloucester kết thúc bài phát biểu, đến lượt phu nhân Bess tuyên truyền lý tưởng của Hội Nhạc Thi,

một phóng viên được chỉ thị từ phong bì đỏ lập tức lên tiếng hỏi trong đám đông:

- Thưa phu nhân, vừa rồi ta để ý thấy bà có vẻ hơi ngạc nhiên, xin hỏi có chuyện gì vậy?

Phu nhân Bess miễn cưỡng mỉm cười:

- Cảm ơn ngươi đã chú ý đến biểu cảm vừa rồi của ta, quả thật là có một vài vấn đề nhỏ. Ta vừa nhận được tin rằng nguyên liệu sản xuất và chế tạo lô thuốc diệt côn trùng được Công ty Thương mại Lợi Khang sản xuất và quyên tặng miễn phí này đến từ công ty con Wheelock ở Anh. Tuy nhiên, lô nguyên liệu này đã bị một công ty Hồng Kông có tên là Bờ Biển Châu Âu, sau khi biết tin Công ty Thương mại Lợi Khang cần mua số lượng lớn để cung ứng sản xuất, đã cố tình đặt mua trước, mua hết toàn bộ nguyên liệu đã sản xuất ra của công ty Wheelock.

- Khi Công ty Thương mại Lợi Khang nhận được tin và đề nghị mua lại từ công ty đã đặt mua cố ý này, đối phương lại tăng giá lên gấp đôi. Đó là lý do khiến ta sửng sốt, thưa quý ông quý bà. Con đường từ thiện luôn đầy rẫy chông gai, ta không muốn nói những từ như đau buồn, tiêu cực, nhưng điều này thật không công bằng đối với chàng trai trẻ đã quyên tặng 500.000 đô la Hồng Kông tiền thuốc, ông Chử Hiếu Tín.

Bài phát biểu này khiến những người bên dưới xôn xao, các phóng viên ghi chép nhanh vào sổ tay của mình, những công tử con nhà giàu bị Chử Hiếu Tín lừa đến, có vài người nhanh nhạy như Phương Nhuận An đã thầm chửi thề trong lòng.

Tên khốn Chử Hiếu Tín này từ bao giờ lại trở nên xảo quyệt như vậy?

Phu nhân Thống đốc đang ở bên cạnh, nếu công ty Bờ Biển Châu Âu thực sự làm vậy, Chương Ngọc Lương chắc chắn sẽ bị nhà họ Chương đánh chết.

Những thương nhân Anh cũng bàn tán xôn xao, đại ý là công ty Hồng Kông có tên Bờ Biển Châu Âu này chắc chắn sẽ chết. Phu nhân Thống đốc, Giám mục Hà Minh Quang, Phó cục trưởng Thạch Trí Ích đều có mặt tại hiện trường từ thiện, người Anh ở Hồng Kông vất vả lắm mới tổ chức được một hoạt động từ thiện có quy mô, vậy mà lại có người nhảy ra phá hoại? Ánh hào quang của Nữ hoàng không chiếu đến Viễn Đông sao?

Tống Thiên Diệu đứng bên dưới suy nghĩ, thái độ mà Thạch Trí Ích đưa ra hiện giờ là những loại thuốc bị hải quan tịch thu này, nếu Lợi Khang có khả năng lấy đi tất cả đổi thành tiền, sau đó mọi người sẽ chia nhau.

Vào lúc này, cách tốt nhất tất nhiên là tìm vài kẻ xui xẻo ra để vu oan giá họa, giết gà dọa khỉ.

Vốn không muốn hại Chương Ngọc Lương nặng như vậy, nhưng không còn cách nào khác, tại hắn xui xẻo, cũng tại Thạch Trí Ích quá xảo quyệt.

Hiện giờ con dao đã được đưa vào tay mình, con lợn đã bị trói trước mặt, chủ nhân đã ra lệnh, muốn ăn thịt thì tự mình phải cắt.

Không xuống dao cũng không được, không xuống dao, Thống đốc đứng sau Thạch Trí Ích cũng không nuôi nổi.

Chương Ngọc Lương, muốn trách thì trách tên quỷ tây Thạch Trí Ích này tâm địa quá độc, ra tay quá ác.

Một mũi tên trúng bốn con chim, quả nhiên là cao thủ!

…

Lúc này, bài phát biểu của phu nhân Bess trên sân khấu, tuy không trực tiếp chỉ trích công ty Bờ Biển Châu Âu, nhưng ý nghĩa trong đó, trong đám công tử con nhà giàu mà Chử Hiếu Tín mời đến bên dưới, những người thông minh lanh lợi đều đã nghe rất rõ.

Hai ngày trước Chử Hiếu Tín và Chương Ngọc Lương xích mích, hôm nay phu nhân Bess đột nhiên lên tiếng nhắc đến công ty Bờ Biển Châu Âu, nếu không phải Chử Hiếu Tín chuẩn bị ra tay đấu với nhà họ Chương thì mới là lạ.

Trong đám công tử nhà giàu, có vài người xuất thân từ Ngũ Ấp. Tuy thường ngày họ thường giao du với Chử Hiếu Tín ở chốn ăn chơi, coi như bạn bè nhậu nhẹt, nhưng khi đụng đến lợi ích của các thương hội và làm ăn địa phương, họ vẫn phân biệt được nặng nhẹ.

Những công ty dược phẩm ở Hồng Kông này, lấy Bờ Biển Châu Âu Công ty của nhà họ Chương và Công ty Thương Mại Chúc Hưng làm đầu. Nhà họ Chương nắm được quyền đại diện của nhiều doanh nghiệp dược phẩm phương Tây ở Đông Nam Á, điều này cũng khiến nhiều thương nhân Ngũ Ấp mở tiệm thuốc tây, lấy hàng sỉ từ nhà họ Chương.

Nhà họ Chương cũng rất hào phóng, không những không từ chối, còn thành lập hiệp hội dược phẩm, cùng nhau kiếm tiền. Ở một mức độ nào đó, coi như nhà họ Chương dẫn đồng hương Ngũ Ấp cùng chia miếng thịt béo trong ngành dược phẩm, nhà họ Chương ăn năm phần, các công ty dược phẩm khác chia nhau năm phần còn lại.

Vì vậy khi nghe Chử Hiếu Tín nói những lời này, có một công tử nhà giàu Ngũ Ấp đầu óc nhanh nhạy, nhà cũng làm ăn buôn lậu thuốc men, không quan tâm đến ý muốn của cô bạn gái bên cạnh, xoay người kéo đối phương rời khỏi viện dưỡng lão.

Không kịp quay về Hồng Kông, vị công tử này tìm một nhà hàng lớn ở Cửu Long Đồng mà hắn từng đến, mượn điện thoại gọi về nhà, dặn dò cha chú ở nhà truyền đạt chi tiết tin tức vừa biết được cho nhà họ Chương, Chử Hiếu Tín lần này tìm được một chỗ dựa lớn, lại dẫn theo phóng viên và thợ chụp ảnh, xem ra không cắn được một miếng thịt của nhà họ Chương thì không thôi, để nhà họ Chương sớm chuẩn bị đối phó, cũng để các nhà khác cẩn thận hơn, đừng bị liên lụy.

Chương 206. Chương Ngọc Lân bình tĩnh trước nguy cơ

Sau khi gác máy, vị công tử này nhìn cô ca nữ bên cạnh với vẻ mặt khó coi, hiếm khi nhíu mày, sắc mặt trầm xuống, cái miệng vốn luôn thề non hẹn biển, ngọt ngào với ca nữ, lúc này thốt ra lời tục tĩu:

- Khóc tang à! Vội vã đến viện dưỡng lão chụp ảnh làm di ảnh à! Khốn kiếp! Hôm nay ta bỏ ra tám ngàn đồng quyên góp giúp ngươi, không phải để nhìn ngươi làm mặt! Tự cút đi bắt tàu! Xui xẻo!

Nói xong, hắn rút từ trong túi vài tờ tiền ném vào mặt đối phương, xoay người chặn một chiếc taxi vừa đi qua, dứt khoát ngồi lên:

- Taxi! Bến tàu Tiêm Sa Chủy! Ta gấp qua biển.

Thấy tài xế và nhân viên Trần Phúc đứng dậy đi khởi động xe và vội về nhà, Chương Ngọc Lân quay đầu nhìn công ty không lớn này, vẻ mặt bình thản lúc trước giờ đã đầy vẻ kiên nghị:

- Dù đại ca nhị ca không có mặt, trời nhà họ Chương, vẫn còn ta chống đỡ, không thể sụp đổ được!

Bước ra khỏi cửa, khí chất nhàn nhã thường ngày với những tiếng cười đùa, uống trà đánh mạt chược, điềm tĩnh ưu nhã, phiêu dật an nhiên đã biến mất không còn. Thay vào đó là vẻ khí vũ hiên ngang, trầm ổn đại khí, lâm nguy bất loạn. Tuy mới 28 tuổi nhưng đã ẩn hiện phong thái của một gia chủ.

Bốn người con nhà họ Chương, ba hổ một bưu, mỗi người đều có cốt cách gia chủ, khí tượng đại hành.

Lâm nguy bất loạn Chương Ngọc Lân.

Trong khi vị công tử này đi taxi đến Tiêm Sa Chủy, cha hắn đã gọi điện trực tiếp đến văn phòng của Chương Ngọc Lân ở Bờ Biển Châu Âu Công ty. Chương Ngọc Lân nhận được cuộc gọi này cũng giật mình, tên quỷ Anh và tên công tử bột Chử Hiếu Tín này sao lại dính líu với nhau? Hơn nữa trong tình huống phu nhân Thống đốc Hồng Kông có mặt, lại bị người ta vạch trần tin tức Bờ Biển Châu Âu Công ty cố ý thu gom trước nguyên liệu mà Lợi Khang cần?

Chương Ngọc Lân hít sâu hai lần, không gác máy, mà nói thẳng:

- Phùng bá, lời cảm ơn khách sáo hôm nay ta không rảnh nói với ngươi, sau này nhất định có đáp lễ. Ngươi giúp ta hẹn nhà họ Tôn, họ Trần, họ Chúc, họ Thôi của hiệp hội dược phẩm ra. Hiện giờ việc đầu tiên, Hồng Kông có bao nhiêu tòa soạn lớn chuẩn bị đưa tin về việc thành lập Hội Nhạc Thi này, để mấy nhà này sắp xếp người đến những tòa soạn đó, không được bỏ sót một nơi nào, mỗi tòa soạn gửi mười vạn đô Hồng Kông, nói cho họ nghe, tin thành lập Hội Nhạc Thi ngày mai có thể đăng báo bình thường, nhưng đoạn nói về phu nhân phó cục công thương nghiệp, nhất định phải giúp kéo dài thời gian, tiền các vị tạm ứng trước, số tiền này nhà họ Chương sẽ không nợ, ta đi gặp Chu hội trưởng, đợi ta xử lý xong, bao nhiêu tiền, ta sẽ tự mình mang đến nhà các vị, lúc đó sẽ cảm ơn các vị.

Người bên kia đầu dây được Chương Ngọc Lân gọi là Phùng bá, chính là cha của vị công tử kia, Phùng Xuân Hoa, cũng biết lúc này không có thời gian khách sáo, đáp ứng một tiếng rồi gác máy.

Chương Ngọc Lân gác máy điện thoại, trên mặt không thấy vẻ hoảng hốt, lại bấm một số khác, đó là số nhà của Chu Tích Vũ - hội trưởng thương hội Ngũ Ấp. Sau khi người hầu bên kia nghe máy, Chương Ngọc Lân nhờ đối phương mời Chu Tích Vũ nghe điện. Khi giọng nói hơi khàn của Chu Tích Vũ vang lên bên kia:

- Ngọc Lân? Ngươi tìm ta?

- Chu hội trưởng, có chuyện nhỏ muốn nói với ngài.

Chương Ngọc Lân kể lại sự việc vừa biết được cho Chu Tích Vũ nghe, thậm chí cả chuyện tứ đệ Chương Ngọc Lương trước đó cố tình dùng mười vạn tiền đặt cọc để đặt hàng tồn kho của công ty Wheelock cũng đều nói ra không giấu giếm.

Chu Tích Vũ nghe xong chỉ ừ một tiếng chậm rãi.

Chương Ngọc Lân chậm rãi nói:

- Chu hội trưởng, Chử Hiếu Tín nhà họ Chử và A Lương quả thật có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng giống như trẻ con đánh nhau vậy, không đáng để lên bàn. Chuyện nhỏ như vậy mà hôm nay lại bày ra trận thế lớn như vậy, có phải là Chử hội trưởng…

Hắn chỉ nói được một nửa rồi im bặt.

Đối diện, Chu Tích Vũ lại cười lên:

- Ngọc Lân, gần đây ta mới mua được một bánh trà Phổ Nhĩ thời Đạo Quang, Chử hội trưởng đang ở thư phòng chờ uống trà của ta, chi bằng ngươi cũng đến nếm thử, tiện thể hỏi Chử hội trưởng về chuyện này? Quỷ lão muốn giết một để răn trăm, giết gà dọa khỉ, dù để Chử Hiếu Tín nhà họ Chử chịu trách nhiệm ra tay, cũng không dễ dàng hạ thủ đâu. Ngươi làm rất đúng, chỉ cần báo giới không lên tiếng, mọi chuyện đều có thể từ từ xoay chuyển.

Có câu nói này của Chu Tích Vũ, hòn đá đè nặng trong lòng Chương Ngọc Lân đã rơi xuống. Đúng vậy, sau khi biết tin này, phản ứng đầu tiên của hắn không phải là phu nhân Thống đốc hay Phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp có mặt sẽ như thế nào, mà là những phóng viên của các tờ báo lớn kia.

Quỷ lão tham tiền, nhà họ Chương có thể dâng cả núi vàng để thỏa mãn, nhưng một khi đăng báo, danh tiếng bao năm của nhà họ Chương sẽ tan thành mây khói, đó mới là lý do Chương Ngọc Lân vừa mở miệng đã nói mỗi tòa soạn báo trước tiên gửi mười vạn đồng. Mười vạn đồng Hồng Kông, ngay cả báo của người Anh cũng phải hít một hơi lạnh, cân nhắc kỹ lưỡng trước số tiền khổng lồ này.

Dù có tung ra nhiều tiền hơn nữa, chỉ cần bảng hiệu nhà họ Chương còn, cuối cùng vẫn có thể kiếm lại được, nhưng nếu mất danh tiếng, có bao nhiêu tiền cũng khó mà mua lại được.

Bước thứ hai, là nhờ Chu Tích Vũ - hội trưởng thương hội Ngũ Ấp giúp mình dò la tin tức. Hôm nay hàng hóa trong kho của các công ty dược phẩm toàn Hồng Kông đều bị hải quan tịch thu, giờ lại bùng nổ tin tức này, rốt cuộc là Chử Hiếu Tín nhân lúc hỗn loạn ra tay, thanh thế dọa người nhưng không chịu nổi một đòn, hay là quan hệ của Chử Hiếu Tín đã thông tới tận trời, ngay cả Thống đốc cũng đứng ra che chở cho hắn, hoặc lần này là người Triều Châu khai chiến với người Ngũ Ấp bọn họ?

- Vậy ta sẽ đến nếm thử trà ngon của Chu hội trưởng. Vừa hay mấy ngày trước một người bạn tặng ta một bức 'Nghịch Thủy Hành Chu Đồ' của Hoàng Bích Hoàng Tiểu Si, đáng tiếc ta là kẻ không biết thưởng thức, trâu nhai hoa mẫu đơn. Ngược lại Chu hội trưởng lại tinh thông về thư họa, bức tranh này xem như lễ vật cảm tạ khi ta thưởng trà vậy.

Chương Ngọc Lân mỉm cười nói xong, đợi đối phương cúp máy trước, rồi mới đặt ống nghe xuống.

Vừa đặt điện thoại xuống, hắn liền đứng dậy khỏi ghế, cầm áo vest đi ra ngoài văn phòng, nói với tài xế đang đứng bên ngoài:

- Lái xe, đưa ta đến nhà Chu hội trưởng ở đường Cát Đốn. Trần Phúc, bây giờ gọi điện về nhà, bảo nhị tẩu tìm bức 'Nghịch Thủy Hành Chu Đồ' mà nhị ca sưu tầm mấy ngày trước, ngươi tự mình mang đến đường Cát Đốn, xe của ta sẽ đợi ở đó.

Chương 207. Người xưa dần xa, đã đoạn mộc thạch tiền minh (1)

- Tống thư ký, lại có người rời đi, vẫn là bạn của Tín thiếu, đã là người thứ tư rồi.

Khi lại một công tử khác dẫn theo nữ bạn đồng hành rời đi, sư gia Huy đã được Tống Thiên Diệu dặn dò từ trước, để ý động tĩnh của những công tử này liền truyền tin đến tai Tống Thiên Diệu.

- Biết rồi, đánh cờ mà, sau khi ngươi đi một nước thì phải chờ đối phương phá giải.

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm một điếu thuốc, liếc nhìn đám người đang xếp hàng nhận kẹo hoa tháp miễn phí từ tay bà Bess và những người khác bên ngoài khu nhà gỗ Gia Lâm biên đạo đang ồn ào hỗn loạn, miễn cưỡng xếp thành hàng dưới sự quát tháo của thành viên Phúc Nghĩa Hưng và cảnh sát.

Tuy Tống Thiên Diệu chẳng thèm nhìn kỹ khu nhà gỗ vừa mới dọn đi này lấy một cái, nhưng rất nhiều người đang xếp hàng nhận thuốc trong khu nhà gỗ đều chú ý đến bóng dáng của Tống Thiên Diệu bên cạnh những thành viên hội từ thiện kia.

Trong đám người xếp hàng dài dằng dặc thỉnh thoảng có người bàn tán:

- Đó có phải là A Diệu không?

- Chính là Diệu ca nhà Trân tỷ đó, Diệu ca phát đạt rồi.

- Nghe nói cả nhà Trân tỷ đã chuyển đến Hồng Kông, ở vào tòa nhà Tây có nước có điện, ngay cả A Nghiệp em họ của A Diệu cũng được Trân tỷ cho đi học trường cảnh sát, Trân tỷ thật là có bản lĩnh.

- Tần Nha Trân có bản lĩnh gì chứ, chẳng phải là nhờ sinh được đứa con trai giỏi sao!

- Không biết giờ gia đình Tố Trinh đang có tâm trạng thế nào. Lúc trước A Diệu thi trượt cảnh sát, cả nhà họ đến tận cửa đòi hủy hôn, thật là thiển cận.

- Đúng vậy, ta sớm đã nhìn ra A Diệu có tiền đồ, sớm muộn gì cũng sẽ phát đạt, gia đình Tố Trinh thật là mù quáng, nếu ta có con gái…

- Bác à, bác mù đã hơn chục năm rồi, còn nhìn ra cái quỷ gì nữa.

Vợ chồng Lý Lão Thực và con gái Lý Tố Trinh cũng ở sâu trong đám đông, chậm rãi xếp hàng chờ nhận kẹo hoa tháp miễn phí. Ánh mắt hả hê hoặc chế giễu tầm nhìn nông cạn của mình từ những người xung quanh khiến Lý Lão Thực cảm thấy mặt nóng bừng, việc mình và vợ hủy hôn ước cho con gái lúc trước, giờ nhìn lại quả thực là một việc ngu xuẩn.

Người nghèo ở khu nhà gỗ, cơm còn chẳng đủ ăn, không thể nói nhiều về lương tâm đạo nghĩa, ngu xuẩn và thông minh là tiêu chuẩn quan trọng để đánh giá phong cách hành xử của những người nghèo ở đây, thông minh có thể xu cát tránh hung, ngu xuẩn thì chỉ là công cốc, hối hận không kịp.

Sau khi Tống Thiên Diệu trượt trường cảnh sát, cả đời không được thi lại, vợ chồng Lý Lão Thực đã hủy hôn cho con gái, gả con gái đi làm vợ bé cho nhà A Toàn bán trái cây, trong mắt hàng xóm láng giềng đó là cách làm rất thông minh.

Nhưng Tống Thiên Diệu đột nhiên phát tài, lột xác trở thành thư ký của nhà họ Chử, lại dọn nhà ra khỏi khu nhà gỗ, chuyển đến ở nhà Tây trên Hồng Kông, những hàng xóm này nhìn lại việc làm trước đây của gia đình Lý Lão Thực, thì đó chính là hành động của kẻ ngu xuẩn không thể chối cãi.

Thời gian gần đây, sau khi nhà họ Tống chuyển đi, khi Lý Lão Thực bán đồ lu, đều cảm thấy hàng xóm sẽ cười nhạo mình ở phía sau không xa, khiến hắn đi đường cũng không dám ngẩng đầu lên.

Nhưng ra ngoài xếp hàng nhận thuốc miễn phí, dùng hay không dùng thì mọi người đều dùng ánh mắt như xem kịch để đánh giá cả nhà mình, các người dù có thông minh tuyệt đỉnh thì bây giờ chẳng phải cũng đang ở trong khu nhà gỗ này sao?

Nhưng đến khi rẽ qua khúc quanh phía trước, đã không còn xa điểm phát thuốc, Lý Lão Thực mới hiểu những ánh mắt đó là chuyện gì.

Tống Thiên Diệu mặc vest bảnh bao, kẹp điếu thuốc, đang đứng cạnh những người giàu có và phụ nữ quý lão đang phát thuốc, giám sát những công nhân đang bốc dỡ thuốc cẩn thận hơn. Chỉ cách vài chục bước chân với những người vẫn đang vật lộn kiếm sống trong khu nhà gỗ như hắn, nhưng dường như đã ở hai thế giới khác nhau.

- Về nhà.

Lý Lão Thực vốn luôn nhún nhường trước mặt vợ con, hôm nay hiếm khi quát khẽ một tiếng, kéo tay vợ là Hồng thẩm và con gái Tố Trinh, xoay người định quay về nhà trong khu nhà gỗ.

Hồng thẩm vừa nãy đang nói với con gái phía sau về những điều cần chú ý khi lấy chồng trong thời gian tới, đột nhiên thấy chồng mình mặt đen sì đến nắm tay mình, khó hiểu hỏi:

- Ngươi làm trò gì vậy? Có lợi không chiếm à? Kẹo thuốc phát miễn phí cũng không lấy sao?

- Về nhà!

Lý Lão Thực trợn mắt nhìn vợ, lặp lại hai chữ đó.

Lúc này Hồng thẩm mới ngẩng đầu lên, vừa nhìn đã thấy Tống Thiên Diệu, mắt lập tức trợn tròn:

- Là A Diệu sao?

Vừa nói vừa giật tay khỏi Lý Lão Thực, định chen ra khỏi hàng, muốn nặn ra nụ cười chạy thẳng đến chỗ Tống Thiên Diệu. Bên ngoài hàng có vài chục tiểu đệ của Phúc Nghĩa Hưng, vài cảnh sát đang duy trì trật tự, thấy có một người phụ nữ đột nhiên rời khỏi hàng muốn đi về phía trước, một tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng chống nạnh chặn Hồng thẩm lại:

- Chiếm tiện nghi cũng phải xếp hàng chứ! Người ta tốt bụng phát thuốc, bà già như vậy không biết nói cảm ơn thì cũng phải biết phép tắc, về xếp hàng đi!

- Ngươi nói cái gì vậy? ta nói cho ngươi biết, người bên kia là con rể tương lai của ta! Ngươi cẩn thận đấy!

Bình thường bị những người trong hội này quát một câu trừng mắt một cái, Hồng thẩm đã ngoan ngoãn cúi đầu lủi mất, nhưng hôm nay hiếm khi cãi lại một câu.

Tên tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng sững người, cũng cảm thấy bà già này có khí thế như vậy, không giống nói dối, quay đầu nhìn về phía bà Bess, Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu và những người khác, rất nhanh dời ánh mắt đi, cuối cùng khóa tầm nhìn vào mấy công nhân đang đổ mồ hôi như tắm giúp bốc dỡ thuốc từ xe tải xuống, cảm thấy trong đám cu li này có thể có con rể của bà già này:

- Con rể bà giúp bốc hàng, vậy bà không cần xếp hàng à? Ai là con rể bà? Mấy công nhân đó nhỏ tuổi nhất trông cũng phải ba mấy tuổi rồi…

Chương 208. Người xưa dần xa, đã đoạn mộc thạch tiền minh (2)

Hồng thẩm định nói đối phương mắt hỏng rồi, chuẩn bị tự mình chỉ Tống Thiên Diệu cho đối phương xem, chưa kịp giơ ngón tay lên, Angie Perlis vừa hay phát hết thuốc bên cạnh, bước ra khỏi khu vực chụp ảnh, đứng cùng Tống Thiên Diệu, thấy trán Tống Thiên Diệu có mồ hôi, lấy khăn tay từ túi xách đeo bên mình đưa cho Tống Thiên Diệu.

Nhìn thấy cảnh này, Hồng thẩm, bụng đầy lời nói nghẹn ở cổ họng, ấp úng một tiếng.

Tên tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng nhìn Hồng thẩm:

- Ai là con rể bà, thấy bà tuổi cao, ta giúp bà qua hỏi một câu, bảo hắn để lại vài túi kẹo thuốc, bà về nhà chờ là được, có phải người có râu kia không.

Hồng thẩm đứng ngoài hàng lâu như vậy, Tống Thiên Diệu đang dùng khăn tay Angie Perlis đưa lau mồ hôi, ngẩng đầu lên vừa hay thấy Hồng thẩm đang tranh cãi với một tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng bên ngoài hàng.

- Sư gia Huy.

Tống Thiên Diệu dừng động tác lau mồ hôi, gọi sư gia Huy bên cạnh qua:

- Lấy ba túi kẹo thuốc, đưa cho bà lớn kia, bà ấy là hàng xóm cũ của ta, bảo bà ấy không cần xếp hàng vất vả.

- Biết rồi.

Sư gia Huy chọn ba túi kẹo thuốc bên cạnh cầm trong tay, nhanh chóng đi qua, đưa kẹo thuốc vào tay Hồng thẩm:

- Thẩm à, Tống thư ký quan tâm hàng xóm, bảo bà không cần xếp hàng vất vả, về nhà nghỉ ngơi.

Hồng thẩm nhận lấy kẹo thuốc, nhìn về phía Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu mỉm cười với bà ấy để tỏ ý không cần khách sáo. Không đợi Hồng thẩm có phản ứng gì, hắn đã quay người nói nhỏ với Angie Perlis:

- Thạch Trí Ích lần này chơi lớn quá, ta vốn chỉ muốn giúp ngươi và Tín thiếu kiếm chút danh tiếng, quảng bá cho Lợi Khang, tiện thể dọa dọa Chương tứ thiếu, nhưng bây giờ lại bị ép buộc phải ra tay với nhà họ Chương. Ngươi ở lại đây chăm sóc Tín thiếu, trước đây ta còn muốn chơi nhỏ một chút cũng không sao, nhưng bây giờ đã đi một nước cờ, Thạch Trí Ích ép ta phải đổi chiêu. Đồ khốn, ta đi tìm một nơi yên tĩnh để suy nghĩ nước cờ, là ta có lỗi khi coi thường Thạch Trí Ích, một tên quỷ nước ngoài 40 tuổi vẫn chưa làm nên trò trống gì.

- Ngày mai có nhiều tờ báo đăng tin về việc thiện của Hội Nhạc Thi, cùng với vụ nguyên liệu của công ty Wheelock, chẳng lẽ không đủ làm lý do? Không đủ để ngươi đi những nước cờ tiếp theo sao?

Angie Perlis suy nghĩ một lúc rồi nhìn về phía Tống Thiên Diệu nói.

Nếu là người khác, khi kế hoạch đã vạch sẵn bỗng nhiên sinh biến, ít nhiều cũng sẽ có chút hoảng loạn, ít nhất cũng sẽ có chút bất an trong lòng. Nhưng Tống Thiên Diệu trước mặt, vẫn có thể bình tĩnh ở lại cùng phu nhân Perlis, Chử Hiếu Tín và bản thân cô phát hết phân nửa số kẹo hoa tháp này rồi mới mở miệng nói muốn đi suy nghĩ nước cờ.

Angie Perlis không tin Tống Thiên Diệu thực sự đi tìm một nơi yên tĩnh để suy nghĩ nước cờ như hắn nói, mà rất có thể hắn đã nghĩ ra cách đối phó với biến số lần này trong đầu, chuẩn bị đi thực hiện. Chỉ là, bị Thạch Trí Ích coi như con dao mượn đao giết người, người đàn ông này lúc này dù trên mặt vẫn mang nụ cười, e rằng trong lòng oán giận, tuyệt đối không phải chỉ một câu "đồ khốn" nói nhẹ nhàng là có thể xóa bỏ được.

- Mấy món hàng của công ty Wheelock, mấy tờ báo đó, chỉ cần ai chịu động não một chút là có thể giải quyết, bất quá chỉ tốn chút tiền mà thôi, cũng không phải vấn đề gì khó. Vốn dĩ chỉ dùng để dọa người chứ không phải để giết người, nhưng lần này khác, lần này nếu vung dao ra, hoặc là đối phương chết triệt để, hoặc là ta…

Tống Thiên Diệu dùng ngón cái làm động tác cắt cổ gọn gàng dứt khoát trên cổ mình:

- Trong tình huống này, đương nhiên phải suy nghĩ nước cờ, ta mới 18 tuổi, không muốn chết quá sớm.

- Sư gia Huy, đi gọi hai chiếc xe kéo, chúng ta qua biển về Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu vẫy tay gọi sư gia Huy, hai người đi dọc theo con đường ra khỏi khu nhà gỗ.

Hồng thẩm đắc ý cầm ba gói kẹo thuốc Tống Thiên Diệu đặc biệt sai người mang tới tận tay, khoe với hàng xóm xung quanh rằng Tống Thiên Diệu không quên tình cũ với hàng xóm. Lý Lão Thực thì cúi đầu thở hổn hển không lên tiếng.

Chỉ có Lý Tố Trinh vừa nãy vẫn giấu mặt sau lưng cha mình, chỉ lộ ra đôi mắt lén nhìn ngắm Tống Thiên Diệu, cuối cùng cũng nghiêng đầu, nhìn về phía Tống Thiên Diệu đã

quay lưng đi xa dần, rồi lại chuyển ánh mắt sang người phụ nữ nước ngoài có mái tóc dài màu đỏ sẫm kia.

Sự quan sát nhạy bén đặc trưng của thiếu nữ đang độ xuân thì khiến nàng chú ý đến một chi tiết nhỏ, sau khi Tống Thiên Diệu nhận lấy chiếc khăn tay mà người phụ nữ kia lấy ra từ túi xách để lau mồ hôi, nói xong chuyện rồi rời đi, khi người phụ nữ tự lau mồ hôi ở thái dương, vẫn dùng chính chiếc khăn tay đó.

Như thể nhận ra ánh mắt của con gái nhìn theo hướng Tống Thiên Diệu rời đi, Hồng thẩm hạ thấp giọng nói với con gái:

- Đừng vội, đừng vội, A Diệu chịu sai người đặc biệt mang thuốc tới, chắc chắn là có ý nghĩ gì đó. Cho dù hắn không có ý nghĩ gì, mấy ngày nay ngươi cùng ta chạy qua Hồng Kông vài lần gặp Trân tỷ, Trân tỷ miệng lanh lợi lòng mềm, thế nào cũng có thể dỗ dành cho bà ấy mềm lòng, yên tâm đi.

Nhưng Lý Tố Trinh lại không nghe lời mẹ, trong đầu hiện lên hình ảnh khi nàng được A Toàn ở tiệm bán trái cây dẫn đi xem hát, một nữ đào hát hai câu từ lúc kết thúc vở diễn. Lúc đó nghe mà không hiểu ý nghĩa, nhưng khi Tống Thiên Diệu vừa quay người đi, nhìn về phía cha mẹ mình với nụ cười không chút gợn sóng, lại khiến nàng bỗng nhiên hiểu được ý nghĩa của hai câu từ đó.

Người xưa dần xa cách, đã đoạn mộc thạch tiền minh.

Chương 209. Sát cơ (1)

Sau khi Chương Ngọc Lân và những người khác mang bức "Nghịch Thủy Hành Chu Đồ? đến, xuống xe dẫn theo trợ lý Trần Phúc của mình, đi bộ lên biệt thự vườn hoa của Chu Tích Vũ ở lưng chừng núi. So với bọn quỷ Anh thích đỉnh Thái Bình Sơn, người Trung Quốc chú trọng phong thủy hơn, phong thủy của đường Hatton hẳn là rất tốt, bởi vì sau khi phát tài, ba vị đại lão thương nhân Quảng Đông đều chọn xây nhà ở khu vực lưng chừng núi Caliston.

Có lẽ gia nhân nhà họ Chu đã sớm nhận được chỉ thị của Chu Tích Vũ, thấy Chương Ngọc Lân đến liền dẫn thẳng đối phương đến thư phòng của Chu Tích Vũ, Trần Phúc cũng được gia nhân dẫn đến phòng bên uống trà nghỉ ngơi.

Trên đường Chương Ngọc Lân đến nhà họ Chu, Chu Tích Vũ đã kể lại chuyện trong điện thoại cho Chử Diệu Tông đang ngồi đối diện chăm chú chờ Chu Tích Vũ pha trà. Chỉ là nhìn vẻ mặt thành kính của Chử Diệu Tông, hoàn toàn không có khí độ của hội trưởng Thương hội Triều Châu, một thân trường sam vải gai màu xám, hai mắt nhìn chằm chằm vào nước suối sắp sôi trong ấm đồng trên bếp lò không rời, hoàn toàn là tư thái của một lão già mê trà, như thể không nghe thấy gì cả.

Cũng vào lúc này, quản gia nhà họ Chu dẫn Chương Ngọc Lân bước vào. Chương Ngọc Lân mang nụ cười đúng mực trên mặt, quy củ chào hỏi hai vị trưởng bối xong mới ngồi xuống nói:

- Chu hội trưởng có được trà ngon từ thời Đạo Quang, tình cờ ta biết được, đặc biệt đến xin một chén nếm thử hương vị, ở

tiệm trà Quan Anh ta cũng chỉ được nếm qua một lần trà bánh thời Tuyên Thống.

Đợi khi thấy nước trong ấm đồng sôi, Chương Ngọc Lân cũng im lặng không nói, giống như Chử Diệu Tông, yên lặng chờ chủ nhân tự tay pha trà. Chu Tích Vũ làm xong các công đoạn như rửa ấm, làm ướt chén, rửa trà, bỏ trà, ủ trà, rồi chia trà cho ba người.

Sau khi mỗi người ngắm xong màu nước trà đỏ trong sáng trong chén, và làn khói mỏng như mây lành phía trên chén trà - chỉ có trà Phổ Nhĩ lâu năm thượng hạng mới có hương thơm như vậy, Chu Tích Vũ mới nâng chén trà lên:

- Mời, mời uống trà.

Lúc này Chử Diệu Tông tỏ ra nóng vội hơn Chương Ngọc Lân nhiều, nâng chén lên trước tiên ngửi mùi hương, rồi mới đưa nước trà vào miệng, nếm qua hương vị, cả người dường như mới tỉnh lại từ trạng thái lão già mê trà đó, thấy Chu Tích Vũ và Chương Ngọc Lân vẫn đang từ từ thưởng thức hương vị trong miệng, đã lên tiếng trước, giọng điệu như một thanh niên hiếu thắng:

- Không bằng lần trước ta mời ngươi uống.

Chu Tích Vũ sau khi nếm kỹ, thực sự gật đầu không phản bác, nhưng cũng không chịu thua:

- Hương vị đúng là kém hơn một chút so với bánh trà lần trước của ngươi, nhưng niên đại lâu hơn bánh trà của ngươi, thời Đạo Quang, bánh trà của ngươi là thời Quang Tự.

Hồng Kông bắt đầu thịnh hành uống trà Phổ Nhĩ đã nhiều năm, chủ yếu là vì trà Phổ Nhĩ Vân Nam có giá rẻ nhất, được các tiệm trà lớn nhỏ dùng làm trà miễn phí.

Sau này giá trà Phổ Nhĩ tăng lên, các tiệm trà không còn cung cấp trà miễn phí nữa, nhưng đã nuôi dưỡng thành thói

quen uống trà Phổ Nhĩ của người Hồng Kông. Các thương nhân Hoa kiều có tiền uống trà không chỉ bàn về hương vị, nguồn gốc, loại trà gốc của bánh trà Phổ Nhĩ, mà còn bắt đầu coi trọng độ lâu năm, bánh trà Phổ Nhĩ càng cổ xưa, giá càng bị đẩy lên cao.

Sau khi uống liên tiếp vài chén trà nữa, Chu Tích Vũ nhìn Chương Ngọc Lân vẫn mỉm cười không động sắc, cúi đầu uống trà, khẽ gật đầu, nói với Chử Diệu Tông:

- Chuyện ta vừa nói với ngươi, ngươi còn nhớ không?

- Ngọc Lân à, vừa rồi Chu hội trưởng đã kể lại cho ta nghe chuyện ngươi nói qua điện thoại, ngươi nói rằng kho hàng của tất cả các công ty dược phẩm ở Hồng Kông đều bị hải quan và quân đội Anh niêm phong? Không phải chỉ có nhà họ Chương thôi sao?

Sau khi nhận được thái độ ngầm thừa nhận thua cuộc của Chu Tích Dự, Chử Diệu Tông mới nhìn về phía Chương Ngọc Lân, chậm rãi hỏi:

- Hải quan kiểm tra hàng hóa thì có liên quan gì đến Lợi Khang của A Tín? Vậy kho hàng của Lợi Khang cũng đã bị niêm phong rồi chứ.

Chương Ngọc Lân cười khổ hai tiếng:

- Chử hội trưởng, ta tuổi còn nhỏ, chút tài mọn này của ta không thể chống đỡ được lâu trước sự thao túng của ngài. Tóm lại, lần này là lỗi của nhà họ Chương, A Lương và Tín thiếu vì say rượu mà cãi nhau vài câu, A Lương giống như trẻ con đánh nhau vậy, trẻ con quá, đã chặn lô thuốc tẩy giun của công ty con Wheelock của Lợi Khang trước thời hạn. Đúng là A Lương đã làm sai, ta đã bảo A Lương đến tận nơi xin lỗi, chuyển lại lô thuốc đó cho Lợi Khang theo giá gốc là xong. Cần gì phải huy động cả quân đội Anh đóng tại Hồng Kông,

hải quan, cảnh sát, lại còn phối hợp với lễ thành lập của Hội Nhạc Thi, không nể mặt mũi mà bêu xấu nhà họ Chương trước mặt phu nhân Thống đốc Hồng Kông? Chưa hết, còn có cả phóng viên các tòa báo lớn nhỏ chuẩn bị đăng tin vào ngày mai nữa.

- Ừm.

Chử Diệu Tông nhìn về phía Chương Ngọc Lân:

- Chu hội trưởng cố ý để ngươi đến nhà hắn uống trà khi ta tới, không gì khác ngoài việc muốn ngươi tự tai nghe ta nói một câu, vậy ta sẽ nói, chuyện này không liên quan gì đến nhà họ Chử và thương hội Triều Châu cả, chỉ có A Tín… thôi, dù sao cũng đợi…

Ngay lúc đó, quản gia Ân thúc của nhà họ Chử nhanh chóng bước tới, vội vàng nói xin lỗi với Chu Tích Dự và Chương Ngọc Lân, rồi cúi người ghé tai Chử Diệu Tông nói nhỏ vài câu.

Khi Ân thúc nói xong mấy câu, đôi mắt của Chử Diệu Tông đã dừng lại trên mặt Chương Ngọc Lân.

Còn Chương Ngọc Lân bị ánh mắt đó nhìn chằm chằm đến nỗi gần như rùng mình, chén trà đang cầm trên tay khẽ run, tạo thành một vòng gợn sóng!

Chử Diệu Tông trước đó như một bậc trưởng bối hiền hòa của Triều Châu, lúc này vẫn mặc bộ trường sam vải gai không bắt mắt, nhưng ánh mắt lại sắc bén như chim ưng, lạnh lùng và ác độc, sát khí bộc lộ, chỉ với một cái nhìn đột ngột thay đổi, đã khiến Chương Ngọc Lân lạnh sống lưng, như thể bị một con ma cũ rình rập, sẵn sàng ra tay cướp hồn đoạt mạng mình.

Chương 210. Sát cơ (2)

Chương Ngọc Lân không thể giữ bình tĩnh được nữa, miệng đã hé mở, muốn hỏi một câu tại sao Chử Diệu Tông đột nhiên đổi sắc mặt, nhưng lúc này Chu Tích Dự lại nhẹ nhàng cầm ấm đồng lên, dùng nước sôi tráng qua bộ trà cụ trước mặt ba người, làn khói mỏng manh bốc lên, ngăn cách tầm nhìn của Chử Diệu Tông, cũng khiến Chương Ngọc Lân nhanh chóng hoàn hồn thở phào nhẹ nhõm, Chu Tích Dự liếc nhìn Chử Diệu Tông, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Chử hội trưởng, ngài là người sành trà như vậy, không lẽ phải đợi Ngọc Lân, một hậu bối nhắc nhở ngài rằng trà đã nguội, xin mời uống trà?

Chử Diệu Tông từ từ thu hồi ánh mắt, chậm rãi đứng dậy khỏi chỗ ngồi:

- Nhà có một hậu bối Triều Châu đến, ta đi gặp một chút.

Chu Tích Dự và Chương Ngọc Lân đều đứng dậy tiễn, Chử Diệu Tông được Ân thúc đi cùng ra khỏi thư phòng, liền quay người bảo hai người ở lại, khuôn mặt tươi cười không còn thấy ánh mắt sắc bén như lúc nãy nữa, hiền hòa mở miệng nói:

- Ngọc Lân ở lại với Chu hội trưởng thêm một lúc, còn nữa, lần sau nói chuyện với người khác, đừng có giấu giấu diếm diếm, ta già rồi, dễ bị những tin tức đột ngột của các người trẻ tuổi làm cho giật mình.

Nói xong, Chử Hiếu Tín dẫn Ân thúc đi về phía cổng chính tiền viện nhà họ Chu.

Chương Ngọc Lân đi theo sau Chu Tích Dự trở lại thư phòng, lần này không còn người ngoài, Chương Ngọc Lân trực tiếp hỏi Chu Tích Dự:

- Chu hội trưởng, vừa rồi cảm ơn ngài, chỉ là không biết… tại sao thái độ của Chử hội trưởng lại thay đổi.

Chu Tích Vũ ngồi lại vị trí của mình, nhìn về phía Chương Ngọc Lân vẫn đang đứng:

- Ngọc Lân ngươi còn thiếu kinh nghiệm, nếu đại ca nhị ca của ngươi có mặt ở đây, chắc chắn sẽ không hỏi câu này nữa. Nếu ta đoán không lầm, đại ca nhị ca của ngươi đã đi Úc Châu, ngươi lại ở đây uống trà với ta, vậy chỉ có thể là Ngọc Lương nhà của ngươi, lén lút làm chuyện mờ ám với Lợi Khang, hơn nữa có hơi quá đáng, nếu không đại quản gia nhà họ Chử đã chẳng đến mức không còn chút kiên nhẫn nào, cố ý vào báo tin. Chử Diệu Tông sau khi nghe xong tin tức, cái nhìn đó chính là để thăm dò ngươi, ngươi thiếu kinh nghiệm đối phó với loại lão già này, nên lập tức bị thăm dò ra, biểu cảm rõ ràng là nói cho hắn biết, ngươi không hay biết gì. Không cần tiếp đãi lão già này nữa, về xem Ngọc Lương đã gây ra chuyện gì đi.

…

Chương Ngọc Lương nhận được tin từ luật sư Phan truyền đến rằng nhà máy đóng gói penicillin bị cảnh sát đột kích, lúc đó đang ở một hội sở do thương nhân Thượng Hải cải tạo từ biệt thự tại Tiêm Sa Chủy, nhưng không giống như câu lạc bộ tư nhân Xuân Hòa ở Thạch Đường Chủy, lúc này trong đại sảnh của hội sở này tuy có cả nam lẫn nữ, nhưng hầu hết đàn ông đều cúi đầu tra cứu các loại tài liệu, thỉnh thoảng mở miệng cũng chỉ là nói chuyện nhỏ nhẹ, phụ nữ cũng đều ăn mặc như hầu nữ, đứng yên lặng ở góc phòng khách.

Ngay cả Chương Ngọc Lương cũng ngồi trong phòng khách khổng lồ của hội sở tư nhân này, trước một chiếc bàn gỗ không phù hợp với môi trường xung quanh, bên cạnh là một tách cà phê đã nguội lạnh, tay cầm bút máy không ngừng gạch chéo trên giấy, miệng cũng không ngừng:

- Lấy tài liệu về ba mươi cổ phiếu có giá trị thị trường cao nhất tháng 12 năm 1950 qua đây, Kiến Văn, phần của ta đã sắp xếp xong, ngươi mang vào phòng nhỏ cho môi giới Cát xem một chút.

Trong cả đại sảnh có bảy tám người đàn ông, ngoài Chương Ngọc Lương ra, những người đàn ông còn lại cũng đều cùng độ tuổi với hắn, cũng đều cúi đầu tra cứu tài liệu, thỉnh thoảng có thanh niên mở miệng dùng tiếng Thượng Hải bản địa sai bảo hầu nữ trong phòng khách giúp rót thêm cà phê hoặc mang một ít điểm tâm nhỏ lên để đỡ đói.

Ở khu vực gần cửa chính của đại sảnh, Đại Phong và mấy thanh niên khác ngồi trên sofa với vẻ chán nản, Đại Phong đang đọc báo, những người khác có người đang nghịch dao găm, có người tụ tập lại chơi bài lặng lẽ.

Đúng lúc này, điện thoại của luật sư Phan gọi đến hội sở này, luật sư Phan không chỉ nói ra việc nhà máy đóng gói bị đột kích, ông chủ và công nhân đều bị cảnh sát bắt đi, mà còn nói ra việc Hội Nhạc Thi thành lập ngày hôm nay, Chử Hiếu Tín là một trong những người khởi xướng, thậm chí tại hiện trường quyên góp, phu nhân Bess đã nói ra chuyện công ty Bờ Biển Châu Âu ác ý thu mua nguyên liệu thô mà Lợi Khang cần.

Chương Ngọc Lương ném bút máy trong tay xuống với một tiếng, ngẩn người vài giây rồi lặng lẽ đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, khóa chặt cửa phòng lại, một quyền đấm vào bức tường đá cẩm thạch sạch sẽ, nhìn bản thân trong gương

rửa mặt, đâu còn vẻ nho nhã ôn hòa như lúc ở phòng khách, lúc này ánh mắt hung ác oán độc như sói!

- Chử Hiếu Tín! Còn có tên thư ký gọi là Tống Thiên Diệu này! Ván cờ này chơi hay lắm!

Chương Ngọc Lương trừng mắt nhìn bản thân trong gương:

- Chương Ngọc Lương, ngươi đúng là đồ ngu! Bị lừa một bước, sau đó từng bước đi sai!

Sau khi qua cơn cuồng nộ ban đầu, Chương Ngọc Lương vặn vòi nước, dùng nước lạnh té lên mặt, dùng tay ướt vuốt mạnh tóc, hít thở sâu vài lần, bắt đầu liên kết toàn bộ sự việc trong đầu.

Không cần nói, bữa tiệc rượu của Chử Hiếu Tín lúc đầu, tách trà cặn đó, đều là đã được sắp đặt sẵn, như vậy Tống Thiên Diệu mới có thể đến gặp mình, và dưới sự ép hỏi của mình, mới có thể thuận lý thành chương nói ra chuyện làm giả buôn lậu.

Hội Nhạc Thi càng là kế hoạch Tống Thiên Diệu đã chuẩn bị từ lâu, thậm chí là sau khi kế hoạch Hội Nhạc Thi ra lò, mới bày mưu nhắm vào mình, tên Tống Thiên Diệu khốn kiếp này tính toán quá xa.

Nói cách khác, tất cả những việc hắn làm sau đó liên quan đến lô thuốc tẩy giun đó, bao gồm cả bao bì, công ty đăng ký dưới tên em vợ và cháu trai, thậm chí cả 3,6 triệu đô la Hồng Kông chuẩn bị lấy từ tay Niếp Vĩ Thắng trong vài ngày tới, đều có thể bị phơi bày.

Chương 211. Sát cơ (3)

Một lô thuốc tẩy giun của công ty Wheelock không làm gì được nhà họ Chương, nhưng giờ cảnh sát đột nhiên khám xét nhà máy đóng gói, điều này cho thấy Tống Thiên Diệu đang chuẩn bị đổ lửa lên đầu hắn!

- Khốn nạn.

Chương Ngọc Lương trừng mắt nhìn gương chửi thầm:

- Ta đã làm nhiều như vậy, không thể vì một tên Tống Thiên Diệu mà hủy hoại hết, nhà họ Chương hiện giờ chưa phải lúc rối loạn, ta cũng không thể vì ngươi mà bỏ dở giữa chừng.

Chương Ngọc Lương lau sạch hai tay, bước ra khỏi phòng vệ sinh, gọi khẽ Đại Phong đang ngồi đọc báo trên ghế sofa phòng khách.

Đại Phong đứng dậy, bước đến bên cạnh Chương Ngọc Lương:

- Chương tiên sinh.

- Đi sắp xếp vài kẻ lạ mặt giết tên thư ký Tống Thiên Diệu của Lợi Khang, càng nhanh càng tốt.

Chương Ngọc Lương nói.

Đại Phong khẽ gật đầu, quay người đi ra ngoài, giọng nói tự tin nhẹ nhàng:

- Chắc chắn sẽ làm xong việc này trước bữa tối.

Chương Ngọc Lương thở hắt ra một hơi, ván cờ này không thể do kẻ như Chử Hiếu Tín bày ra, Tống Thiên Diệu chết đi,

hắn sẽ không bị lộ, việc làm ăn của nhà họ Chương cũng sẽ không bị ảnh hưởng, cuối cùng bất quá chỉ là dùng tiền dàn xếp mà thôi.

Giết một tên thư ký tầm thường, ở Hồng Kông, không phải chuyện hiếm thấy.

…

Cao Lão Thành hôm nay bận đến mướt mồ hôi, lúc này cuối cùng cũng có thể thảnh thơi nâng chén trà giải khát, tên Mang Công Thạch - tay quạt giấy trắng của đường phố mình đang ở bên cạnh sai bọn đàn em canh chừng mấy tên người Trung Quốc ở hải quan bến tàu, tên khốn Hàm Ngư Xuyên lại như gió đi đi về về mấy lần, chuyển lời dặn dò của Tống Thiên Diệu, những việc vụn vặt lộn xộn này chẳng liên quan gì đến đánh đấm giang hồ, khiến Cao Lão Thành - một tay Song Hoa Hồng Côn này nghĩ rằng cho dù bảo hắn đi bến tàu chém người cũng sảng khoái hơn là giúp Tống Thiên Diệu xử lý mấy việc vụn vặt này.

- Khó trách ta chỉ có thể làm đánh đấm, chết tiệt, làm đường, bến tàu, hải quan, kho hàng, tặng thuốc, tất cả những việc này đều phải ta đi sắp xếp người làm, ta đã đau đầu muốn chết, thật không hiểu tên Tống thư ký đó xoay chuyển những thứ này trong đầu như thế nào, chẳng lẽ hắn không thấy mệt sao? Này, Mang Công Thạch, ngươi làm quạt giấy trắng, cũng coi như là thư ký của đường phố, nói ta nghe xem, thư ký có phải đều lợi hại như vậy không?

Cao Lão Thành duỗi người, từ từ ngồi xuống mép cầu tàu, hai chân buông thõng trên mặt nước, nửa thân trên ngả ra sau, nằm thẳng trên cầu tàu bến cảng, hai tay gối đầu hỏi tên quạt giấy trắng Mang Công Thạch đang đứng bên cạnh mình.

Mang Công Thạch không phải thật sự là người mù, mà là thời thiếu niên từng được cha dẫn đi hát rong vài năm nên mới

có biệt danh như vậy, có thể làm quạt giấy trắng bên cạnh Cao Lão Thành - tay Song Hoa Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng, đầu óc tất nhiên phải lanh lợi, ít nhất phải nhìn xa hơn Cao Lão Thành mà Tống Thiên Diệu từng khen ngợi vài phần mới được. Nghe Cao Lão Thành hỏi, gã Mang Công Thạch gầy gò thấp bé này rất thiếu phong thái của một mưu sĩ, móc mũi, bắn đi một cục, tiện tay lau tay vào góc áo Cao Lão Thành, rồi mới nói:

- Thư ký là người mưu tính cho những lão đại và đại gia, sư gia chấp số như ta đây, miễn cưỡng thông minh hơn những tên liều mạng kiếm tiền như các ngươi một chút, hiểu được nội tình, biết chút toán học là đủ, làm sao có thể so với những thư ký của các lão đại được. Lần trước ngươi chẳng phải nói, vị Tống thư ký kia không chớp mắt đã bán Hồng Côn Hùng đi Sa Đầu Giác, kết quả tên Hồng Côn Hùng đó còn phải cảm kích Tín thiếu?

- Từ lúc xảy ra đến trưa hôm sau, chỉ mất một đêm cộng nửa ngày, cả vụ việc đã được giải quyết ổn thỏa, toàn Hồng Kông những kẻ cầm quạt giấy trắng đi ra, tính cả ta, cả đêm cũng chưa chắc làm được đẹp như vậy, huống hồ người ta còn biết tiếng Anh, biết làm ăn kiếm tiền, đó là lý do người ta có thể cùng lão đại tìm vui, còn ta chỉ có thể cùng tên đàn em như ngươi hóng gió ở bến tàu.

- Mẹ kiếp, ngươi coi ta là lão tử mù của ngươi à, ngươi coi ta là đồ ngu hả? Ta nằm đây hai mắt mở to thế này, ngươi tưởng ta mù à? Ngươi dám bôi gỉ mũi lên áo ta? Muốn chết sao?

Cao Lão Thành mắng tên Manh Công Thạch đang ngồi xổm bên cạnh mình.

Tuy miệng mắng nhưng thân thể vẫn không nhúc nhích, vẫn giữ nguyên tư thế nằm.

Hắn và Manh Công Thạch đã có giao tình nhiều năm, lúc mới quen cả hai đều chỉ là tứ cửu của Phúc Nghĩa Hưng, cùng nhau chạy về đại lục khi Hồng Kông thất thủ, rồi lại cùng nhau quay về Hồng Kông khi nơi này được giải phóng, bao phen sống chết có nhau, khiến Cao Lão Thành lười nhác không muốn giơ tay đánh nhau với đối phương vì cái hành động nhỏ nhặt này, Manh Công Thạch cũng chẳng e ngại danh hiệu Song Hoa Hồng Côn của hắn mà có chút kiêng dè:

- Ta chưa từng thấy chấp số nào của đường khác giống ngươi, sắp ba mươi tuổi rồi mà vẫn như trẻ con, bến tàu có bao nhiêu huynh đệ, thấy chấp số bôi gỉ mũi lên áo lão đại đường khẩu, rốt cuộc là ngươi mất mặt hay ta mất mặt?

- Ngươi lại có việc làm rồi.

Manh Công Thạch nhìn về phía bờ xa xa, miệng nói:

- Vì Hàm Ngư Xuyên lại xuất hiện.

Cao Lão Thành bật dậy từ trên cầu tàu, nhìn theo hướng Manh Công Thạch, quả nhiên, Hàm Ngư Xuyên mặc áo gi-lê sơ mi, mũ nỉ đã cầm trong tay làm quạt, vừa chạy về phía này vừa quạt cái đầu trọc bóng loáng:

- Thành ca, Tống thư ký bảo ngươi…

Hàm Ngư Xuyên chạy đến bên cạnh Cao Lão Thành và Manh Công Thạch, mới hạ giọng nói nốt phần sau:

- Tống thư ký bảo ngươi tìm sái lão, đột kích một xưởng ở Bắc Giác, cả người lẫn hàng, còn phải mang theo thợ chụp ảnh đi chụp hình.

Những lời này đã nói có phần lộn xộn, Cao Lão Thành nhíu mày đánh giá Hàm Ngư Xuyên - tên tứ cửu già này, còn Manh Công Thạch nhìn quanh không có ai, dùng sức vỗ lên đầu trọc của Hàm Ngư Xuyên, mở miệng bên cạnh:

- Đồ khốn! Ngươi có phải bị nắng nóng đầu rồi không, có phải muốn ta cho ngươi cái loa sắt để ngươi đi rao khắp thiên hạ là đại ca ngươi gây họa với quan phủ không?

Chương 212. Ra tay (1)

Hàm Ngư Xuyên che đầu, thở hổn hển mấy hơi cười xin lỗi:

- Ta nói sai rồi, ta nói sai rồi, là có người báo cảnh sát, sái lão đi đột kích xưởng, Thành ca dẫn người đi làm công dân tốt giúp đỡ, còn có thợ chụp ảnh tình cờ qua đường giúp chụp ảnh lưu niệm.

- Biết rồi.

Cao Lão Thành nhíu mày gần như thành một cục, trầm ngâm một lúc rồi nói với Manh Công Thạch:

- Ta đi tìm Vô Đầu ra, tên này vừa là người Triều Châu, lại có quan hệ tốt với bọn quỷ Tây trong cảnh sát, hắn dẫn đội ổn thỏa hơn, ta dẫn hơn chục người qua Bắc Giác giúp đỡ, ngươi giúp tìm một thợ chụp ảnh đến đó chụp hình, ảnh rửa ra ngươi cất kỹ.

Hàm Ngư Xuyên đã thở đều trở lại, thấy Cao Lão Thành và Manh Công Thạch đều đã nghe rõ, liền xoay người định quay về đường cũ.

- Ê, ngươi thở một hơi rồi hãy đi, vội vã đi tìm cái chết à! Làm việc cho bang hội mà chưa thấy ngươi cái đồ khốn này chăm chỉ như vậy, cẩn thận chút, đừng hấp tấp quá.

Nhìn thấy Hàm Ngư Thuẫn vừa quay người đã chạy, Manh Công Thạch phía sau dặn dò một câu.

- Đa tạ Thạch ca quan tâm, tiểu đệ không sao đâu.

Hàm Ngư Thuẫn vừa chạy vừa đáp lại một tiếng.

Tuy Cao Lão Thành không hiểu được kế hoạch của Tống Thiên Diệu, nhưng năng lực chấp hành lại đủ mạnh, tự mình đi một chuyến đến trung tâm sở cảnh sát, nhờ Lam Cương - một người cùng là người Triều Châu làm cảnh sát mặc thường phục giúp lấy bảy tám bộ quân phục, rồi bên Phúc Nghĩa Hưng này sắp xếp hơn chục tiểu đệ trực tiếp đến Bắc Giác, nhanh chóng đột kích nhà máy đang gia công bao bì penicillin cho Chương Ngọc Lương ở Bắc Giác, Manh Công Thạch thì sắp xếp thợ chụp ảnh chụp hết những bao bì giả mạo, công nhân, cảnh sát v.v… trong nhà máy, tự mình hộ tống thợ chụp ảnh về tiệm ảnh rửa ảnh.

Khi Lam Cương và Cao Lão Thành áp giải người và hàng trong nhà máy đến sở cảnh sát, luật sư riêng của Chương Ngọc Lương là luật sư Phan đã nắm rõ những tin tức bên ngoài này, gọi điện cho Chương Ngọc Lương đang ở hội sở Tiêm Sa Chủy, Chương Ngọc Lương sau khi biết nhà máy bị đột kích đã tự mình ra lệnh, muốn giết chết Tống Thiên Diệu.

…

Triệu Mỹ Trân dùng cái then cửa gỗ cứng thường dùng ở nhà khu nhà gỗ để chặn cửa phòng, lại bảo Tống Văn Văn xách một thùng nước lớn kẹp sau then cửa, bản thân dùng sức đẩy mạnh then cửa hai cái, thấy then cửa không hề nhúc nhích mới thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống ghế trong phòng khách, ngẩn ngơ nhìn cái hộp đa bảo trên bàn phòng khách lúc này, bên cạnh hộp đa bảo, Triệu Mỹ Trân còn đặt một con dao bầu.

Lâu Phượng Vân bên cạnh dùng bàn tính mượn được lách cách lách cách tính toán thanh thúy, cuối cùng hai tay mạnh mẽ lắc một cái bàn tính về không, mới ngẩng đầu lên nói với Triệu Mỹ Trân:

- Trân tỷ, tính bốn lần rồi, tiền nhân đầu là bảy ngàn bảy trăm hai mươi đồng, tiền xì dầu hai trăm mười ba đồng bảy

hào năm xu, tổng cộng là bảy ngàn chín trăm ba mươi ba đồng bảy hào năm xu.

- Cái đó… A Vân, chân ngươi vẫn chưa khỏi, nghỉ ngơi đi.

Triệu Mỹ Trân vừa ngồi yên, nghe thấy lời Lâu Phượng Vân liền đứng bật dậy, từ nhà bếp bưng ra một bát trà mát đưa đến bên Lâu Phượng Vân:

- Uống chút trà mát để tĩnh tâm giải nhiệt.

- Cảm ơn Trân tỷ.

Lâu Phượng Vân bưng trà mát uống một ngụm, thấy Triệu Mỹ Trân mắt không chớp, lo lắng nhìn chằm chằm vào hộp đa bảo trên bàn, cười nói:

- Yên tâm, Trân tỷ, sẽ không có chuyện gì đâu.

- Ngươi còn trẻ, không hiểu đâu, lòng người đều xấu xa, thấy tiền, hai con mắt trắng lập tức biến thành mắt đỏ, một trái tim đỏ lập tức biến thành màu đen, của cải không nên phô trương mà, bây giờ ngươi lấy tiền ra cho hàng xóm xem, họ tin lời ta không sai, nhưng chắc chắn cũng sẽ có kẻ xấu để ý đến số tiền này.

Triệu Mỹ Trân nói với Lâu Phượng Vân.

Cô góa phụ trẻ này lấy tiền ra trước mặt những bà tám hàng xóm để bảo vệ thể diện cho mình, dáng vẻ im lặng không nói gì của đám hàng xóm, quả thật khiến Triệu Mỹ Trân cảm thấy trong lòng như uống một viên thuốc thông khí vậy, nhưng tiếp theo là, cả người bắt đầu căng thẳng, mấy vạn đồng trong cái hộp đa bảo này, nếu thật sự bị kẻ xấu để ý, phần lớn hàng xóm lại đi viếng hoa, cả con đường mèo to mèo nhỏ đều không thấy bóng dáng, mấy người mình bị giết người cướp của kêu cứu cũng không có ai đáp lại.

Vì vậy Triệu Mỹ Trân đặc biệt phái chồng mình qua biển đến Cửu Long, bảo hắn đi giúp mời Trần Thái đến, Triệu Mỹ Trân đã biết Trần Thái có thể đánh nhau, đến cướp bóc dù có hung ác đến mấy, cũng không hung ác bằng những tay đánh nhau ở bến tàu, Trần Thái có thể một mình đánh hơn chục người, chắc là không vấn đề gì.

Thế nhưng chồng mình đã đi mất mấy tiếng đồng hồ, ngay cả những hàng xóm đi tặng hoa cũng đã xuất phát, mà bóng dáng của Trần Thái vẫn chưa thấy đâu. Giờ đây cả con phố Thái Hòa trống trơn vắng lặng, khiến Triệu Mỹ Trân trong lòng bồn chồn lo lắng, nên mới lục tung hòm xiểng tìm ra then cài cửa để chốt cửa lại, lại còn đặt con dao phay lên mặt bàn, sẵn sàng liều mạng với kẻ xấu bất cứ lúc nào.

Nàng đã chứng kiến quá nhiều vụ cướp bóc, gây thương tích, trộm cắp ở khu nhà gỗ. Ở một nơi như Hồng Kông này, chỉ cần không phải những người Trung Quốc giàu có hay người nước ngoài bị cướp bóc tống tiền, người nghèo báo án mà trông chờ cảnh sát phá án giúp, chi bằng trông chờ con trai mình lớn lên làm Toàn quyền Hồng Kông còn hơn.

- Đồ quỷ chết tiệt, nhờ hắn giúp tìm người mà cũng làm không xong!

Triệu Mỹ Trân đi đi lại lại trong phòng hai lần, rồi không nhịn được tiếp tục mắng chồng mình là Tống Xuân Nhân.

- Cộp cộp cộp!

Một tràng tiếng bước chân nặng nề dẫm trên cầu thang vang lên, khiến Lâu Phượng Vân trong phòng cũng không nhịn được phải nhíu mày, dù là người nhà họ Tống hay sư gia Huy, trước đây chưa từng có ai đi lại như vậy.

Chương 213. Ra tay (2)

Triệu Mỹ Trân càng nhanh nhẹn chộp lấy con dao phay trên bàn, hai tay rút dao nắm chặt trước ngực, căng thẳng nhìn chằm chằm vào cửa phòng nhà mình.

- Bình bình bình!

Cửa phòng bị người từ bên ngoài đập mạnh, giọng sư gia Huy nghe có vẻ đã thay đổi:

- Mở cửa! Mở cửa!

Sau đó, giọng Tống Xuân Nhân cũng vang lên bên ngoài:

- Mau mở cửa! Nhanh lên!

Giọng Trần Thái vang lên cuối cùng, hùng hồn mạnh mẽ:

- Đừng sợ, Nhân bá, ta canh gác dưới lầu, huynh đệ của ta đã đi gọi người, yên tâm, dù có bao nhiêu người đến, ta cũng không để bọn chúng xông vào đâu!

…

Tên đầu mục tuần tra sòng mạt chược Nghĩa Phát ở Du Ma Địa, Song Hoa Hồng Côn Hòa Thắng Nghĩa Hắc Tử Kiệt ngồi trong tiệm trà Vân Chiêu ở Tiêm Sa Chủy với vẻ mặt âm trầm, chậm rãi uống trà.

Hắc Tử Kiệt năm nay hai mươi bảy tuổi, sinh ra với tướng mạo đoan chính, lông mày rậm mắt to, chỉ là vì thường xuyên luyện võ phơi nắng, làn da toàn thân đã trở thành màu đồng cổ, nhìn đen hơn người thường không chỉ một bậc.

Sòng bạc ở Hồng Kông coi trọng "phi hắc bất khai, phi hắc bất dụng", lại coi trọng "đại đáng thập tam tằng, phi hắc bất

khai phi hắc bất dụng", theo nghĩa đen rất dễ hiểu, người mở sòng bạc phải có thân phận giang hồ, người làm việc trong sòng bạc cũng phải là huynh đệ đồng môn.

Còn về "đại đáng thập tam tằng", ý chỉ một sòng bạc từ trên xuống dưới có tổng cộng mười ba chức vụ. Tầng thứ nhất của sòng bạc đương nhiên là ông chủ, được gọi là cổ đông.

Tầng thứ hai là người chịu trách nhiệm thay ông chủ xử lý các công việc đối ngoại của sòng bạc, bao gồm cứu nguy giang hồ, tiếp đãi cảnh sát đến cửa và các loại tiếp đãi khác, phải là người giao du rộng rãi, khéo léo ứng xử, có mặt mũi trong giang hồ, loại người này được gọi là giao tế.

Tầng thứ ba là người chuyên phụ trách các việc lớn nhỏ trong sòng bạc, hàng ngày thay cổ đông và giao tế trông nom chăm sóc việc làm ăn trong sòng bạc, được gọi là tổng quản.

Tầng thứ tư chính là những tay đánh đấm chuyên nghiệp chịu trách nhiệm đánh nhau trong sòng bạc, một khi bất kỳ xung đột nào leo thang đến mức cần phải động võ, những tay đánh đấm này trong sòng bạc sẽ tiếp quản, loại người này xếp hạng thứ tư trong sòng bạc, được gọi là tuần tra, người hung ác nhất và đánh giỏi nhất trong số tuần tra chính là đầu mục tuần tra, cũng là bảng hiệu thể hiện sự cứng rắn của một sòng bạc đối với bên ngoài, thường khi người của sòng bạc gặp rắc rối, chỉ cần hét lên biệt hiệu của đầu mục tuần tra là có thể khiến những kẻ đến gây sự phải khiếp sợ.

Nhưng trớ trêu thay, đầu mục tuần tra sòng mạt chược Nghĩa Phát Hắc Tử Kiệt hai ngày trước có chút việc riêng không thể xuất hiện ở sòng bạc, sòng bạc liền bị một kẻ lai lịch không rõ đá văng bảng hiệu, một con bạc cùng môn phái với Hắc Tử Kiệt lại bị đối phương đánh rụng cả hàm răng, còn có một huynh đệ bị đá một cú đến nỗi hai ngày liền không thể bò dậy.

Điều này khiến Hắc Tử Kiệt cảm thấy nhục nhã hơn cả việc bị tát vào mặt. Khu vực Du Ma Địa ở Cửu Long vốn là địa bàn của Phúc Nghĩa Hưng, nhưng một số cơ sở kinh doanh ở đây thuộc về Hòa Thắng Nghĩa, tất cả đều do Hắc Tử Kiệt và đám huynh đệ dưới trướng dùng một cặp bút giá xoa trong tay mà đánh chiếm được. Địa bàn này rộng bao nhiêu là do hắn và đám đàn em dùng dao trong tay và máu trong ngực mà đo đạc ra.

Ngay cả lão đại Phúc Nghĩa Hưng là Kim Nha Lôi cuối cùng cũng phải mặc nhiên công nhận mảnh đất nhỏ này thuộc về Hòa Thắng Nghĩa để tránh thương vong quá nhiều. Vậy mà bây giờ lại có một tên vô danh tiểu tốt dám đến gây sự? Nếu không xử hắn, mình còn mặt mũi nào xuất hiện ở Du Ma Địa nữa?

May mắn là một đứa đánh giày ở sòng bạc nói từng thấy người đó xuất hiện ở khu vực người Thượng Hải sinh sống tại Tiêm Sa Chủy, nên Hắc Tử Kiệt đã liên tục hai ngày canh gác ở khu dân cư này. Tất cả những huynh đệ và khách quen từng gặp người đó ở sòng bạc hôm đó đều được phái đi tìm kiếm tung tích của hắn ở các con đường lân cận cả ngày lẫn đêm.

- Kiệt ca! Kiệt ca! Có huynh đệ thấy tên đó rồi!

Đã hơn 4 giờ chiều, một tên đàn em của Hắc Tử Kiệt hối hả chạy vào từ bên ngoài. Chưa kịp nhìn rõ Hắc Tử Kiệt ngồi ở bàn nào, hắn đã đứng dậy và xuất hiện trước mặt tên đàn em. Cổ tay vừa lật, hai cây bút giá xoa dài ngang khuỷu tay, ba mũi sắc nhọn đã xuất hiện trong tay:

- Ở đâu?

- Tên đó vừa ra khỏi cửa đã lên xe, không đợi anh em chúng ta kịp phản ứng, xe đã chạy mất. Nhưng chắc chắn không nhận nhầm người, căn nhà hắn ra cũng đã ghi lại.

Tên đàn em cũng bắt chước động tác của Hắc Tử Kiệt, rút con dao dưa hấu từ sau lưng ra cầm trong tay, nói với giọng chắc chắn.

Hắc Tử Kiệt nghiến răng nói:

- Gọi anh em tập hợp, đến chỗ tên đó ở.

Khi Hắc Tử Kiệt vừa đến trước căn nhà kiểu phương Tây nơi người Thượng Hải sinh sống, Chương Ngọc Lương vừa mới bước ra khỏi đó. Sau khi biết tin Tống Thiên Diệu bày mưu, hắn không còn tâm trạng để lo những công việc kia nữa, để luật sư Phan đến gặp mình bàn đối sách giúp sắp xếp lại tài liệu trên bàn, còn hắn thì đi trước, định về nhà họ Chương xem tam ca của mình có biết chuyện hắn ủy thác xưởng gia công bao bì penicillin hay không.

Hắn vừa rời đi, Hắc Tử Kiệt đã dẫn hơn 20 người mang theo hung khí đến nơi. Cánh cổng sắt của căn nhà kiểu phương Tây bị người hầu cài then từ bên trong, Hắc Tử Kiệt cởi phăng áo trên người, để trần thân trên, chạy mấy bước lấy đà rồi nhảy qua cổng, mở cổng từ bên trong, nói với đám đàn em đi vào:

- Người trong nhà bất kể thân phận gì, đàn bà bắt im miệng, đàn ông chém hết, nhà cửa tưới dầu hỏa đốt cho ta. Làm việc!

Chương 214. Đại họa?

Hơn 20 thành viên Hòa Thắng Nghĩa vung vẩy vũ khí, lao về phía cửa chính của căn nhà. Bên trong có mấy thanh niên đang đánh bài, có thân phận tương tự như Đại Phong, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, vừa mở cửa phòng ra đã đối mặt với mấy nhát rìu hoặc dao dưa hấu chém tới tấp!

Mấy người lùi lại, đám người Hòa Thắng Nghĩa lập tức thừa thế tràn vào đại sảnh.

Mấy thanh niên kia trông có vẻ biết chút võ công, tuy không giỏi bằng Đại Phong, và phe mình ít người, nhưng sau khi hoảng loạn ban đầu, họ đều rút dao găm ra chủ động tấn công người của Hòa Thắng Nghĩa.

Lúc này, Hắc Tử Kiệt để trần thân trên, hai cây bút giá xoa, một cây cầm ngược tay trái, một cây cầm thuận tay phải, từ từ bước vào đại sảnh. Một thanh niên nhận ra hắn là thủ lĩnh, giơ dao găm lao thẳng về phía hắn, tay trái đấm thẳng một cú hư chiêu nhằm đánh lạc hướng Hắc Tử Kiệt, tay phải cầm dao găm hung hãn đâm về phía sườn hắn.

Hắc Tử Kiệt tay phải cầm bút giá xoa đâm mạnh xuống, dùng phần hộ thủ và lưỡi chính của bút giá xoa kẹp chặt con dao găm, khiến đối phương không thể rút ra được. Tên thanh niên kia cũng quyết đoán, ngay khi dao găm vừa bị chặn lại, liền giơ chân đá vào hạ bộ của Hắc Tử Kiệt.

Hắc Tử Kiệt vừa xoay người bước lên tránh cú đá này, đồng thời tay trái ngược cầm bút giá xoa ẩn giấu, một động tác vung đâm nhanh gọn đẹp mắt, hung hãn đâm vào đùi đối phương đang giơ lên! Tay phải Hắc Tử Kiệt vung bút giá xoa

hất văng con dao găm, trực tiếp đâm vào háng đối phương! Khiến đối phương đau đến ngất xỉu tại chỗ!

- Chỉ có mấy chiêu này mà cũng dám đến quấy rối quầy của ta?

Liên tiếp hai chiêu đắc thủ, Hắc Tử Kiệt khinh thường rút bút giá xoa ra, mặc kệ đối phương ngã xuống đất kêu gào thảm thiết, trực tiếp lao về phía tên thanh niên tiếp theo.

Những tên thanh niên này còn có thể chống đỡ được với đám tiểu đệ của Hắc Tử Kiệt, nhưng đối mặt với Hắc Tử Kiệt sử dụng một cặp binh khí ngắn chưa từng thấy, chỉ trong vòng năm sáu phút, tất cả đều bị Hắc Tử Kiệt âm độc tàn nhẫn đâm trúng yếu huyệt trên cơ thể, ngã lăn ra đất.

Ngay cả mấy tên thanh niên văn nhã trước đó cũng giống như Chương Ngọc Lương, không ngừng ghi chép trên bàn và lúc này cảm thấy mình xui xẻo tột cùng là Phan luật sư, dù có van xin cũng vô ích, tất cả đều bị người của Hòa Thắng Nghĩa vung đao chém vài nhát quỳ gối xuống đất, xác định trong toàn bộ tòa nhà kiểu Tây không còn người đàn ông nào có thể đứng được nữa, đám người Hòa Thắng Nghĩa kéo lê tất cả nam nữ ra khu vườn bên ngoài tòa nhà, hai thùng dầu hỏa tưới lên những bàn ghế và tài liệu trong đại sảnh, Hắc Tử Kiệt quẹt diêm châm điếu thuốc rồi ném que diêm vào dầu hỏa!

- Bùng!

Que diêm rơi xuống dầu hỏa, lập tức bùng lên ngọn lửa, theo vết dầu nhanh chóng lan rộng nuốt chửng.

Hắc Tử Kiệt bước ra khỏi tòa nhà, nhìn đám người đang rên rỉ thảm thiết dưới đất với vẻ mặt vô cảm hỏi:

- Mười mấy phút trước, người lên xe rời đi là ai, đi đâu?

- Khốn nạn!

Một tên thanh niên bị Hắc Tử Kiệt đâm thương ở sườn và chân, lúc này nhịn đau, ngạo mạn chửi một câu bằng tiếng Thượng Hải.

Hắc Tử Kiệt bước tới, đá mạnh vào cằm đối phương, trực tiếp đá cho hắn ngất đi, gọi thủ hạ của mình:

- Ném thằng này vào trong.

Ngay lúc đó, cách ba bốn tòa nhà kiểu Tây, bên cạnh khu vườn hoa ở sân trước một tòa biệt thự lớn, có một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi mặc áo dài thấy khói bốc lên từ tòa nhà này và đám người của Hắc Tử Kiệt, bất mãn chửi một câu:

- Đồ tiểu tử, cả nhà mày chết hết đốt vàng mã à!

Hơn nữa người đàn ông này vừa nói vừa đi về phía này, dường như muốn xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hoàn toàn không để ý đến vũ khí trong tay Hắc Tử Kiệt, nhưng khi đi gần nhìn thấy hơn chục người nằm trong vườn qua hàng rào sắt nghệ thuật, mới giật mình chửi một câu tục tĩu, định xoay người bỏ chạy.

Hắc Tử Kiệt chỉ vài bước đã đến trước mặt đối phương, nở nụ cười với hắn:

- Cả nhà tao chết hết đốt vàng mã? Đồ chó chết! Hôm nay ta giúp nhà mày đốt nhiều hơn! Lát nữa ta sẽ đốt luôn nhà ngươi!

Vừa nói vừa dùng bút giá xoa đâm ngược vào bụng dưới đối phương, hất ngã hắn xuống đất, gã đàn ông này phản ứng cũng nhanh, sau khi ngã xuống lật người bò về phía sau muốn chạy trốn, miệng vẫn hét lên bằng tiếng Thượng Hải:

- Đồ tiểu tử! Ngươi có biết đó là nơi ở của lão bản Đỗ không, ngươi dám…

Hắc Tử Kiệt một cú đá mạnh vào thái dương đối phương, đánh ngất hắn đi, đứng thẳng người hừ một tiếng:

- Đồ khốn, lần sau nói tiếng Quảng Đông, mấy người đến đây, ném hắn về nhà, tiện thể tặng nhà hắn một thùng dầu hỏa! Những người còn lại, tiếp tục hỏi bọn khốn dưới đất kia về tung tích của kẻ đã phá hủy sòng bạc của ta, cho đến khi hỏi ra thì thôi, đứa nào cứng miệng thì ném vào trong đốt chết nó.

- Ta biết! Ta biết! Hắn tên là Đại Phong, hắn đã đến Cảng Đảo, đường Thái Hòa ở Loan Tễ! Đừng đánh ta, đừng đánh ta, ta là luật sư, tất cả là do Chương Ngọc Lương bảo ta làm, không liên quan đến ta.

Bộ tây phục trên lưng bị chém một nhát, lúc này máu tươi đang rỉ ra, vận khí xui xẻo đến cực điểm, Phan Vân Minh - luật sư riêng của Chương Ngọc Lương, nằm sấp trên đất hoảng sợ kêu lên.

Nói xong câu này, bức tường bên ngoài biệt thự của Đỗ tiên sinh ở đằng xa đã bị thuộc hạ của Hắc Tử Kiệt tạt dầu hỏa, ngọn lửa bốc lên!

Một thanh niên đang nằm trên đất cắn răng chịu đau trừng mắt nhìn Hắc Tử Kiệt, lúc này thấy ngọn lửa bốc cao tận trời, lại bật cười:

- Tiểu tử, ngươi… ngươi đã gây đại họa rồi…

Chương 215. Trên đường Thái Hòa (1)

Tống Thiên Diệu ngồi trên chuyến phà vượt biển nhìn ra mặt biển, Hàm Ngư Xuyên vừa mới chạy về thì đang thở hổn hển nghỉ ngơi ở vị trí phía sau Tống Thiên Diệu.

Trước đó Tống Thiên Diệu phái Hàm Ngư Xuyên đi gặp Cao Lão Thành một lần nữa, bảo Cao Lão Thành dẫn cảnh sát đột kích nhà máy sản xuất bao bì penicillin của Chương Ngọc Lương, bắt người lẫn hàng, chụp ảnh rồi đưa về đồn cảnh sát.

Theo Tống Thiên Diệu, đột kích một nhà máy đóng gói không ảnh hưởng gì đến nhà họ Chương, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là khi hải quan kiểm tra thuốc men các nhà, chứng minh nhà họ Chương có vấn đề về thuốc giả mà thôi, hoàn toàn không đe dọa được nhà họ Chương.

Hắn không muốn đi theo kế hoạch mà Thạch Trí Ích đã đặt ra, Thạch Trí Ích mưu tính sâu xa, nếu mình ngốc nghếch thấy lô thuốc hiện đang ở trong kho hải quan mà đỏ mắt lên, há miệng to, lấy hàng giả thay thế hết, tìm một lô thuốc giả để thay thế toàn bộ penicillin, phim phổi PSA, thuốc chloroquine loại thuốc đang khan hiếm này rồi bán lại giá cao, đúng là có thể kiếm được một khoản lớn cho Lợi Khang, Thạch Trí Ích và vị thống đốc Hồng Kông kia, nhưng bản thân mình làm vật tế thần, chết là điều tất yếu, nhà họ Chương không ra tay thì những công ty dược phẩm khác cũng không thể nuốt trôi cơn giận này, cho dù tất cả đối thủ đều không muốn giết người, Chử Diệu Tông có thể bỏ qua cho mình sao?

Với vị trí hội trưởng thương hội của hắn, nếu muốn có lời giải thích cho nhà họ Chương và những công ty dược phẩm kia, không thể nào để con trai thứ hai của mình đứng ra, huống hồ cho dù muốn giao nộp Chử Hiếu Tín, với trí thông minh của Chử nhị thiếu, đối phương cũng không tin, cuối cùng mình chẳng qua là con dê tế thần, không chết trong tay đối thủ, cũng chết trong tay người mình.

Nhưng nếu ngoài dư luận ra, không làm gì cả cũng không được, phe Lợi Khang đã ra tay, từ miệng phu nhân Bess nói ra công ty Bờ Biển Châu Âu ác ý thu mua nguyên liệu, ngày mai sẽ đăng báo, hơn nữa Tống Thiên Diệu cũng đã cho đủ thời gian để những công tử kia đi thông báo cho nhà họ Chương, nước cờ này Chương Ngọc Lương hẳn có thể dễ dàng hóa giải, cái gọi là gặp chiêu phá chiêu, Tống Thiên Diệu cho người đột kích nhà máy, chính là nước cờ thứ hai không đau không ngứa.

Hiện giờ hắn hy vọng Chương Ngọc Lương cũng tốt, người khác trong nhà họ Chương cũng được, có thể nhìn ra tình cảnh cưỡi hổ khó xuống buộc phải ra tay của mình bây giờ, chứ không phải cố chấp muốn giơ dao giết người, nếu không nước cờ thứ hai của hắn Tống Thiên Diệu tuyệt đối không chỉ đơn giản là để cảnh sát đột kích nhà máy, chụp ảnh lưu chứng cứ như vậy.

Tống Thiên Diệu cho rằng thành ý và gợi ý mình đưa ra đã đủ nhiều, hắn hoàn toàn có thể lấy thế với nhà họ Chương ở nước cờ dư luận đầu tiên, thế thành thì nước cờ thứ hai phải thấy máu, sau đó nước cờ thứ ba đánh vào tâm lý, đánh cho nhà họ Chương một trận thở không ra hơi rồi mới từ từ bắt đầu đàm phán, chứ không phải vẫn còn thời gian để cho những công tử Ngũ Ấp kia đi báo tin, cho nhà họ Chương có chỗ xoay xở.

- Tống thư ký, tiếp theo đi đâu?

Hàm Ngư Xuyên ngồi ở vị trí phía sau Tống Thiên Diệu, thân trên nghiêng về phía trước, giơ cái mũ đang nắm trong tay lên, ân cần quạt gió cho Tống Thiên Diệu, bộ dạng hoàn toàn như một tên chó săn.

Điều này khiến sư gia Huy ngồi bên cạnh hắn sắc mặt rất khó coi, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Hàm Ngư Xuyên.

- Không sao, nếu nhà họ Chương không phải kẻ ngu ngốc, thì nên đợi đến tối, đến khách sạn Doris gặp Tín thiếu, mọi người ngồi lại bàn bạc toàn bộ sự việc. Trước hết đi đến phố Thái Hòa, nếu không người đến tặng hoa quay lại, trong túi lão mẫu ta không có tiền trả, bà ấy lại hám danh, cuối cùng chỉ có thể trút giận lên người ta.

Tống Thiên Diệu nghe câu hỏi của Hàm Ngư Xuyên, suy nghĩ một lúc rồi nói.

Tạm thời không có việc gì khác cần làm, ngoài việc chờ đợi phản ứng của nhà họ Chương, nên Tống Thiên Diệu mở miệng nói quay lại phố Thái Hòa, lấy tiền trả cho người tặng hoa đưa cho lão mẫu của mình.

- Tống thư ký, Thành ca bọn họ đã đột kích xưởng của nhà họ Chương, có cần ta đến bến tàu tìm vài huynh đệ lão Phúc theo bên cạnh ngài không, đề phòng nhà họ Chương gây rắc rối cho ngài.

Khi xuống thuyền, Hàm Ngư Xuyên lại mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cười một tiếng, giọng điệu khẳng định nói:

- Không cần đâu, nhà họ Chương đâu phải kẻ ngu ngốc, huống hồ cái xưởng đó đối với nhà họ Chương chỉ là chuyện nhỏ, ta đột kích xưởng chỉ là để nhắc nhở nhà họ Chương thôi,

nếu nhà họ Chương có lương tâm, cũng nên nói với ta một câu cảm ơn.

Sư gia Huy ở bên cạnh giúp Tống Thiên Diệu vẫy tay gọi xe kéo, miệng còn khiêu khích gọi với Hàm Ngư Xuyên:

- Cần gì phải gọi người chứ? Sư gia Huy ta theo bên cạnh Hoa ca đã lâu như vậy, học được quyền cước, dù đối phương đến ba năm người, cũng tuyệt đối không thể đến gần Tống thư ký.

Tống Thiên Diệu buồn cười nhìn Sư gia Huy, lấy từ trong túi ra một trăm đồng Hồng Kông đưa cho Sư gia Huy:

- Ghen tị A Thuyên kiếm được tiền à, cứ nói thẳng ra, đây là của ngươi.

Sở dĩ Sư gia Huy nhìn Hàm Ngư Xuyên không vừa mắt, là vì tên này hôm nay ngoài việc buổi sáng cùng mình chỉ huy giao thông bên ngoài nhà thờ Thánh John ra, còn luôn giúp Tống Thiên Diệu chạy việc, mỗi lần chạy việc, Tống Thiên Diệu lại lấy ra mười hai mươi đồng cho đối phương làm tiền đi đường, nhiều nhất một lần không có tiền lẻ, Tống Thiên Diệu trực tiếp đưa cho Hàm Ngư Xuyên cả trăm đồng.

Bây giờ mình và A Thuyên đều mặc áo sơ mi trắng ghi-lê đen giống nhau, tại sao Hàm Ngư Xuyên cái tên khỉ đầu trọc này chỉ vì đội thêm cái mũ nỉ, lại kiếm được nhiều hơn mình cả trăm đồng? Dù Sư gia Huy có không để tâm đến mấy, cũng cảm thấy khó chịu trong lòng, nên trong lời nói có ý châm chọc Hàm Ngư Xuyên.

Chương 216. Trên đường Thái Hòa (2)

Lúc này bị Tống Thiên Diệu nói trúng tâm tư, Sư gia Huy lại có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu:

- Tống thư ký, không phải vậy, ta là nói tôi thật sự đã học võ công với Hoa ca, có thể đánh một…

- Đánh cái đầu ngươi! Hắc Tâm Hoa chết đã bao lâu rồi? Hắn còn là đồ bỏ đi, ngươi học võ công với hắn à?

Tống Thiên Diệu lên xe kéo, miệng nói với Sư gia Huy đang chen lên một chiếc xe kéo cùng Hàm Ngư Xuyên.

Ba người xuống xe ở cuối phố Thái Hòa, tiện đường vào nhà vệ sinh công cộng ở cuối phố một chút, rồi mới đi vào trong phố, vừa đi Sư gia Huy vừa quan sát hai bên đường phố yên tĩnh:

- Oa, ban ngày đi trên con phố này cũng cảm thấy hơi lạnh lẽo, quá yên tĩnh rồi.

Cả con phố Thái Hòa không có bóng người qua lại, hầu hết các cửa hàng tuy mở cửa, nhưng ngay cả tiểu nhị cũng không thấy đâu, phần lớn là người già ngồi trong cửa hàng bất động trông coi cửa hàng tiện thể ngủ gật.

Đi chưa được mười mấy mét, phía sau đã có hai chiếc xe taxi chạy tới, vụt một cái dừng lại ở cuối phố sau lưng ba người chặn đường, cửa xe mở ra, bốn thanh niên tay cầm dao bầu nhảy xuống xe, không nói không rằng lao về phía ba người Tống Thiên Diệu!

Tống Thiên Diệu phản ứng nhanh nhất, nhấc cả nồi trà mát đang sôi sùng sục bên ngoài quán trà mát ném về phía đối phương.

Nhân lúc đối phương lùi lại né tránh, Tống Thiên Diệu xoay người quay đầu bỏ chạy, miệng còn không quên nhắc nhở Hàm Ngư Xuyên và Sư gia Huy:

- Chạy!

Sư gia Huy sớm đã quên sạch những lời khoác lác trên xe, xoay người chạy theo hướng Tống Thiên Diệu, ngược lại Hàm Ngư Xuyên biểu hiện bình tĩnh hơn cả Sư gia Huy và Tống Thiên Diệu, thấy rõ đám người kia không phải đuổi chém mình, liền ôm đầu ngồi xổm sang một bên giả chết.

Bốn người quả nhiên không để ý đến hắn, chỉ lướt qua bên cạnh, tiếp tục đuổi theo Tống Thiên Diệu đang chạy về phía trước. Đợi bốn người chạy qua, Hàm Ngư Xuyên đứng dậy lao vào tiệm dầu hỏa trên phố, tay xách hai bình dầu hỏa chạy ra ngoài, dùng đèn dầu châm lửa vào ngòi nút chai của một bình, ném về phía bốn người phía trước!

- Bùm!

Một bình dầu hỏa lớn nổ tung bên cạnh bốn người! Tuy không làm bốn người bị cháy, nhưng dầu và lửa cũng bắn vào người không ít, trên tóc và quần áo đều có chút lửa cháy, bốn người vội vàng dừng bước vỗ vỗ lửa trên người. Lúc này Hàm Ngư Xuyên đã châm lửa bình dầu hỏa thứ hai, cầm trong tay lại ném xuống chân bốn người!

Lần này, bốn người đã có đề phòng, tránh né kịp thời, ngược lại không bị cháy, có hai người cầm dao đã định nhào về phía Hàm Ngư Xuyên. Hàm Ngư Xuyên quay đầu lại lần nữa lao vào tiệm dầu hỏa, lần này cổ đeo bốn năm bình dầu hỏa đi ra, tay còn cầm đèn dầu áp vào ngòi nút chai, dáng vẻ

các ngươi tiến lên ta sẽ châm lửa, các ngươi quay lưng ta sẽ ném vào các ngươi.

- Tiếp tục ném, đừng dừng lại!

Tống Thiên Diệu không chạy xa, nghe thấy tiếng chai vỡ liền quay người lại, thấy Hàm Ngư Xuyên thông minh dùng bình dầu hỏa giúp mình giải vây, Tống Thiên Diệu dứt khoát dừng bước, chộp lấy một con dao chặt dưa hấu từ quầy hoa quả bên cạnh, còn Sư gia Huy cũng hai tay nắm một cây đòn gánh, đi theo sau Tống Thiên Diệu quay trở lại!

Hàm Ngư Xuyên nghe lời Tống Thiên Diệu, tay chân nhanh nhẹn châm lửa bình dầu hỏa, liên tiếp ném về phía bốn người! Diện tích lửa lan rộng trên mặt đất càng lớn, không gian để bốn người né tránh càng nhỏ, chỉ có thể lùi về phía Tống Thiên Diệu và Hàm Ngư Xuyên, hơn nữa còn phải thỉnh thoảng vỗ vỗ những ngọn lửa lẻ tẻ bị dầu hỏa bắn vào người.

Để Tống Thiên Diệu hỗn chiến với một đám người giang hồ, Tống Thiên Diệu không có bản lĩnh và dũng khí đó, nhưng thừa cơ hạ thủ thì không nương tay, thừa lúc một tên cúi đầu vỗ vỗ đám lửa vô tình cháy ở chỗ đũng quần, Tống Thiên Diệu vung tròn dao chặt dưa hấu, chém một nhát vào gáy đối phương!

Đáng tiếc hắn không giỏi chém người, một nhát chém ra hoàn toàn không có cảnh đầu lìa khỏi cổ, dao bị kẹt trong thịt cổ đối phương không rút ra được, Tống Thiên Diệu chỉ có thể rút tay không về, nhìn tên xui xẻo đó với con dao chặt dưa hấu cắm trên cổ nhảy cẫng lên kêu thảm thiết.

Sư gia Huy vung vẩy cây đòn gánh, thừa lúc ba người kia né tránh dầu hỏa, dùng sức vung đập vào mấy người, một lúc trông có vẻ bất phân thắng bại, hoặc nói là hơi chiếm thượng phong, dù sao Tống Thiên Diệu cũng đã chém trúng một người của đối phương.

Ngay lúc này, Đại Phong ngồi ở ghế sau xe taxi mở cửa xe, một bộ tây trang sạch sẽ chỉnh tề, trên mặt viết đầy vẻ khinh thường:

- Mấy lão già trong bang thu người càng ngày càng không có con mắt, giết người mà cũng giết thành bộ dạng này.

Vừa nói vừa chậm rãi đi về phía Hàm Ngư Xuyên, Hàm Ngư Xuyên thấy phía sau thêm một người, lập tức cảnh giác dựa lưng vào tường, tay cầm đèn dầu áp vào ngòi nút chai bình dầu hỏa, miệng hét lên:

- Đừng lại đây!

Thấy Đại Phong xuống xe taxi, Tống Thiên Diệu không còn để ý đến chuyện khác, hắn đã từng thấy Đại Phong ra tay ở nhà hàng Thượng Hải Lệ Trì, ngang tài ngang sức với Cao Lão Thành, lúc này qua ánh lửa hét lớn với Hàm Ngư Xuyên:

- Mau chạy đi! Mau lên!

Hàm Ngư Xuyên lại muốn châm lửa vào chai dầu hỏa ném về phía Đại Phong, ép đối phương lùi lại, rồi mới quay đầu chạy dọc theo lề đường để hội hợp với Tống Thiên Diệu. Ngay khi hắn cúi đầu châm lửa, Đại Phong đột nhiên cúi người tăng tốc! Khi Hàm Ngư Xuyên châm xong chai dầu hỏa và ngẩng đầu lên, Đại Phong đã ở ngay trước mặt hắn!

Đại Phong hai tay vươn ra giật lấy chai dầu hỏa đã châm lửa và đèn dầu trong tay Hàm Ngư Xuyên, đồng thời đá một cước trúng ngực Hàm Ngư Xuyên! Lực đạo mạnh đến nỗi cả bức tường sau lưng Hàm Ngư Xuyên cũng rơi xuống một ít vôi!

Chương 217. Rắn địa phương và rồng qua sông (1)

Chỉ một cước đã khiến Hàm Ngư Xuyên mất hết sức chiến đấu, hai mắt lồi ra như mắt cá chết, cơ thể từ từ tụt xuống dọc theo bức tường, miệng ộc ra từng ngụm bọt máu, mắt vô lực nhìn về phía Đại Phong.

- Ngươi thích chơi với lửa à? Ta cho ngươi chơi cho đã.

Đại Phong bước về phía trước, nhưng lại ném chai dầu hỏa và đèn dầu xuống bên cạnh Hàm Ngư Xuyên! Ngọn lửa bùng lên dữ dội, thiêu cháy quần áo của Hàm Ngư Xuyên!

"A", Hàm Ngư xuyên kêu gào thảm thiết, ngọn lửa bao phủ lấy thân thể của hắn.

Qua ánh lửa, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Đại Phong, ánh mắt hung tợn, lần đầu tiên kể từ khi trọng sinh mới thốt ra lời chửi rủa độc địa:

- Đại Phong! Ta nguyền rủa mười tám đời tổ tông nhà ngươi! Không giết được ngươi, ta Tống Thiên Diệu thề không làm người!

- Ta sẽ cho ngươi đầu thai làm súc sinh ngay bây giờ, một tên thư ký nhỏ nhoi mà miệng lưỡi lớn lối, dựa vào cái gì?

Đại Phong khinh miệt nhếch mép chửi một câu.

Vừa nói, hắn nhanh chóng vòng qua bức tường bên đường, muốn tự tay giết chết Tống Thiên Diệu, chỉ là chưa kịp đi qua ngọn lửa đứng vững, phía sau Tống Thiên Diệu trên con phố dài đã xuất hiện vài bóng người, người đi đầu, lưng hổ eo gấu

thân hình vạm vỡ, trần trùng trục mặc một chiếc quần vải thô, nhưng lại như cố ý khoe khoang, để trần thân trên nhưng khoác một chiếc áo khoác dài màu đen bằng vải flannel hạng nhất, cổ đeo một sợi dây chuyền vàng vân da rắn to bằng ngón cái, kỳ quặc nhất là, trên vai hắn vác một thanh kiếm samurai còn nguyên vỏ.

- Dựa vào việc hắn có một người anh em họ xa tên là Trần Thái.

…

Trần Thái ngày đó ở tiệm kẹo của Trần Khánh Văn lấy hết can đảm đối đáp với Tống Thiên Diệu một phen rồi bỏ chạy khỏi tiệm kẹo như trốn chạy. Đối với Trần Thái mà nói, trước khi nói ra những lời đó với Tống Thiên Diệu, dù hắn có đánh nhau với đám côn đồ ở bến tàu, trong lòng vẫn lo lắng bất an, thậm chí cảm thấy dưới chân mình có quá nhiều ngã rẽ, không biết nên bước về hướng nào, nhưng khi nói ra những lời đó rồi, trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì trước mặt chỉ còn lại con đường mà mình đã quyết định.

Hắn không đi nhờ vả Cao Lão Thành, Trần Thái tự mình đến Mỹ Âm hội quán, nơi đã cho hắn thấy được phú quý vinh hoa rượu chè tài sắc, gặp được vị chủ nhân của Mỹ Âm hội quán, huynh đệ hoàng chỉ của Cao Lão Thành, và Quần Anh bạch chỉ phiến Bả Thông.

Bả Thông ba mươi tư tuổi, khi hai mươi mấy tuổi từng động thủ với người khác, bị đối thủ bao vây chém đứt gân chân phải, trở thành tàn phế, đi đứng khập khiễng. Tuy không thể đánh nhau với người khác nữa, nhưng Bả Thông bắt đầu dựa vào đầu óc để hành tẩu giang hồ. Hòa Quần Anh của hắn sau chiến tranh chỉ còn hơn 500 người, là một bang hội hạng ba không thể chối cãi, không còn địa bàn, bến tàu hay làm ăn

gì, cũng không có vốn liếng để tranh giành với các tự đầu khác.

Tọa quán và thúc bá của bang hội đều đã trở nên hữu danh vô thực, về vùng quê Tân Giới dưỡng lão. Bả Thông đành dẫn theo hơn 100 huynh đệ Hòa Quần Anh vẫn muốn liều mạng để vươn lên, vượt núi băng rừng đến Tam Giác Vàng ở Miến Điện, tìm đến Quốc Dân Đảng Đệ Bát Quân tàn binh.

Họ tuy liên tiếp thất bại trong nội chiến Trung Quốc, nhưng ở khu vực Tam Giác Vàng lại đánh cho quân đội chính phủ Miến Điện, quân đội Ấn Độ và thổ ty địa phương đều khiếp sợ. Từ Mật Chi Na ở phía bắc đến phủ Thanh Mai của Thái Lan ở phía nam, phía đông đến vùng núi Lào, chiếm địa bàn gần 200.000 km2, là đội quân mạnh nhất không thể chối cãi ở Tam Giác Vàng. Bả Thông đề nghị thu mua thuốc phiện trồng ở đây.

Nhưng thực tế, Bả Thông không có tiền cho lô hàng đầu tiên, nhưng hắn lợi hại ở chỗ đem cả gia đình đến Miến Điện, lấy cha mẹ vợ con làm vật thế chấp, lại để đối phương cử vài cảnh vệ theo mình về Hồng Kông. Nếu thấy hắn muốn giở trò hoặc không muốn trả tiền, thì trực tiếp bắn chết hắn, bên kia sẽ giết cả nhà hắn, để cả nhà đoàn tụ dưới suối vàng.

Hơn nữa, Bả Thông dùng lý lẽ và tình cảm để thuyết phục, nói với đám tàn binh Quốc Dân Đảng ở đây rằng, hắn không phải vượt đường xa đến Tam Giác Vàng để lừa thuốc phiện, mà là để tìm một con đường kiếm tiền nuôi sống hơn 500 huynh đệ của mình.

Có lẽ vì đều từng trải qua cảnh chó nhà có tang, sống lay lắt, nên đối phương cảm thấy đồng bệnh tương liên, phía tàn binh Quốc Dân Đảng đồng ý yêu cầu của Bả Thông, cho hắn vận chuyển một lô thuốc phiện về Hồng Kông trước, đợi bán xong rồi mới trả tiền hàng.

Từ đó, Bả Thông có được thuốc phiện giá rẻ nhất Hồng Kông lúc bấy giờ, dùng số hàng này để mở ra một cục diện mới. Tuy bang hội không vì thế mà mở rộng phục hưng, nhưng việc buôn bán vận chuyển thuốc phiện ít nhất đã có thể nuôi sống hơn 500 người trong bang phái, có việc làm, có cơm ăn, không đến nỗi như trước đây, hơn 500 người giang hồ sống không bằng những khuân vác không có tự đầu ở bến tàu, đến Tết cũng không có miếng thịt để ăn.

Bả Thông dùng tiền kiếm được mở hội quán Mai Ân này ở Thạch Đường Tự, tiếp đãi các nhân vật giang hồ. Nhiều tiệm thuốc phiện đều do hắn cung cấp hàng, cũng có nhiều hào kiệt giang hồ muốn bái dưới trướng vị bạch chỉ phiến có thân gia hàng trăm vạn này, nhưng Bả Thông vẫn chưa thu nhận ai. Hắn muốn tìm một người có thể trung thành với bang hội, hiếu thảo với mình, làm đầu mã. Khi mình già yếu, không phải lo lắng đối phương sẽ phản bội, có thể yên tâm giao con đường làm ăn cho đối phương, còn mình có thể rửa tay chậu vàng an hưởng tuổi già.

Cuối cùng, lần này hắn đã đợi được Trần Thái.

Từ khi Cao Lão Thành lần đầu nói với hắn về Trần Thái, nói Trần Thái rõ ràng rất giỏi đánh nhau nhưng chưa từng giết người, lần đầu động thủ sợ đến nôn mửa, nói Trần Thái rất hiếu thảo với cha mẹ… Bả Thông đã có ý nghĩ này. Nhưng sau đó phía Cao Lão Thành không có động tĩnh gì, Bả Thông tưởng Trần Thái coi thường Hòa Quần Anh là tự đầu nhỏ, không ngờ đột nhiên hai ngày sau, thanh niên này một mình đến gặp hắn, muốn gia nhập Hòa Quần Anh, bái dưới trướng hắn.

Chương 218. Rắn địa phương và rồng qua sông (2)

Bả Thông lăn lộn giang hồ hơn mười năm, chân què nhưng mắt sáng, đôi mắt đã thấy quá nhiều người, hắn có thể dễ dàng nhìn ra thanh niên trước mặt là một nhân vật trung thành nghĩa khí, cũng đã quyết tâm làm nên danh tiếng trên giang hồ.

Điều này khiến Bả Thông vui mừng khôn xiết, bày mấy chục bàn tiệc tại Mỹ Âm hội quán, mời tất cả thành viên của Hòa Quần Anh đến tham dự. Hắn đi từng bàn mời rượu, giới thiệu với các thành viên trong bang về tân đồ đệ Trần Thái của mình.

Khi Trần Thái bái sư, chỉ biếu phong bao lẻ ba đồng sáu, nhưng Bả Thông đáp lễ cho Trần Thái năm vạn đô Hồng Kông, một căn nhà lầu ở Tây Hoàn và cổ phần hai tiệm thuốc phiện. Hắn còn cố ý sai người thông báo với các đồng đạo giang hồ thân thiết rằng mình có thêm tân đồ đệ Trần Thái, sau này gặp trên giang hồ xin chiếu cố nhiều.

Có thể thấy Bả Thông rất coi trọng Trần Thái. Trần Thái vốn là một gã nhà nghèo, nay lột xác trở thành đệ tử đắc ý của Bạch Chỉ Phiến Bả Thông thuộc Hòa Quần Anh.

Cao Lão Thành tất nhiên cũng nhận được tin này. Sau khi biết tin, việc Cao Lão Thành làm là tuyên bố với bên ngoài rằng từ nay Phúc Nghĩa Hưng sẽ không thu tiền bảo kê Mỹ Âm hội quán nữa.

Trong mắt các tự đầu có thực lực khác trên giang hồ, lời này đồng nghĩa với việc Mỹ Âm hội quán giờ đã trở thành

miếng mỡ vô chủ.

Trong hai ngày, Trần Thái lần lượt đánh bại năm tên Hồng Côn từ bốn tự đầu lớn nhỏ đến Mỹ Âm hội quán đòi tiền bảo kê. Đánh đến mức những nhân vật Hồng Côn nổi danh đã lâu cũng không dám đích thân xuống tay với Trần Thái nữa, sợ rằng thanh danh giang hồ bao năm sẽ tan theo dòng nước sau khi thua một gã thanh niên mười tám tuổi.

Mới bái sư dưới trướng Bả Thông có hai ngày, Trần Thái đã dựa vào thành tích liên tiếp đánh bại năm tên Hồng Côn mà nổi danh khắp Tây Hoàn.

Những tiệm thuốc phiện trước đây nợ tiền hàng của Bả Thông, sau khi Trần Thái dẫn người đến tận nơi, thậm chí không cần động thủ, chỉ cần nói một câu "Ta là Trần Thái của Hòa Quần Anh", đối phương đã ngoan ngoãn thanh toán hết nợ nần.

Cha mẹ Trần Thái được Bả Thông đón đến căn nhà ở Tây Hoàn Hồng Kông mà hắn tặng cho Trần Thái, lại thuê người hầu chăm sóc. Khi cha Tống Thiên Diệu đến Cửu Long tìm Trần Thái nhờ giúp đỡ mới phát hiện cả nhà đối phương đã dọn đi mất. Sau khi hỏi thăm rõ ràng, Tống Xuân Nhân lại quay về Hồng Kông, vội vàng đến Tây Hoàn tìm cha mẹ Trần Thái. Cha mẹ Trần Thái lại đi gọi Trần Thái đến, nên mới chậm trễ mất nhiều thời gian như vậy.

Tuy Trần Thái đã nổi danh giang hồ, nhưng đối với người thân vẫn như xưa. Hắn ngoan ngoãn dẫn theo mấy đệ đệ đắc lực mới thu nạp gần đây, sợ Triệu Mỹ Trân không yên tâm, thậm chí còn mang theo cả thanh đao võ sĩ cán dài, đi theo Tống Xuân Nhân đến Loan Tễ, chuẩn bị giúp Triệu Mỹ Trân canh giữ chiếc hộp đa bảo. Mặc dù trong mắt Trần Thái lúc này, bộ hành trang trên người hắn đã nhiều hơn cả số tiền trong chiếc hộp đa bảo kia, nhưng tình cảm của gia đình Tống

Thiên Diệu dành cho hắn còn quý giá hơn nhiều so với số tiền trong chiếc hộp đa bảo đó.

Không ngờ vừa xuống xe hoàng bao ở đầu phố, đã thấy giữa đường phố cuối con đường bùng lên từng đám lửa lớn. Ban đầu Trần Thái không để ý, nhưng Tống Xuân Nhân lại nhận ra ngay con trai Tống Thiên Diệu và sư gia Huy dường như đang đánh nhau với ai đó. Lúc này Trần Thái mới dẫn theo mấy thủ hạ xông về phía Tống Thiên Diệu.

Còn Đại Phong lúc này cũng xuyên qua ngọn lửa, vừa vặn hỏi ra câu "Dựa vào cái gì".

Trần Thái vác thanh đao võ sĩ chéo qua vai, đứng phía sau Tống Thiên Diệu ngạo nghễ lên tiếng:

- Dựa vào việc hắn có một người em họ xa tên là Trần Thái.

Nói xong, cổ tay hắn khẽ rung, vỏ đao bay ra, thân đao như một dải lụa trắng chỉ xiên xuống mặt đất. Hắn hất tung chiếc áo khoác đang khoác trên người, để lộ thân hình cường tráng trần trụi, bước những bước lớn tiến về phía Đại Phong. Khi đi ngang qua Tống Thiên Diệu, hắn lên tiếng:

- Diệu ca, để mấy huynh đệ của ta hộ tống ngươi đi trước, mấy tên khốn này cứ giao cho ta.

- Để hắn một hơi thở, đợi ta tự mình quay lại tiễn hắn lên đường.

Tống Thiên Diệu đứng tại chỗ, trên mặt không còn vẻ độc ác tàn nhẫn như trước, chỉ lạnh lùng nhìn Đại Phong nói.

Nói xong, Tống Thiên Diệu quay người tát mấy cái tát để đánh thức sư gia Huy đã bị dọa ngây người vì Hàm Ngư Tỏa bị lửa đốt:

- Ngươi ở lại cứu A Tỏa!

Đợi sư gia Huy hoàn hồn, cẩn thận chạy về phía trung tâm đường phố nơi Hàm Ngư Thốn đang bốc cháy toàn thân thì Tống Thiên Diệu đã nhanh chóng chạy về hướng đầu phố Thái Hòa, thậm chí còn chưa kịp nói với phụ thân Tống Xuân Nhân đang kinh ngạc của mình một lời nào.

- Hai người đi theo Diệu ca, đưa Diệu ca đến nơi rồi quay lại gặp ta.

Trần Thái không quay đầu lại nói với mấy huynh đệ của mình.

Nhận được lệnh của Tống Thiên Diệu, Trần Thái nhanh chóng lao đến trước mặt ba tên thuộc hạ của Đại Phong đang vỗ lửa, trường đao ra tay, chém chặt xả xéo, chỉ trong chớp mắt, cả bốn người đã nằm lăn ra đất rên rỉ kêu gào thảm thiết.

Đại Phong thu lại vẻ mặt khinh miệt, đánh giá Trần Thái đang tiến về phía mình:

- Đại cá tử, đao của ngươi rất lợi hại nhỉ?

Vừa nói, hắn vén áo vest lên, rút từ thắt lưng ra một sợi dây lưng, sợi dây lưng là một chuỗi xích sắt, hai đầu xích sắt đều có một quả cầu sắt lớn bằng trứng bồ câu, đỉnh quả cầu sắt thò ra một mũi nhọn, lúc này tay trái nắm một đầu của sợi xích sắt này, đầu còn lại mềm mại rũ xuống mặt đất.

- Tần gia nhuyễn tiên.

Trần Thái nhìn thấy sợi xích sắt đó liền dừng bước sững sờ, buột miệng gọi tên binh khí của đối phương.

Chương 219. Rốt cuộc đã già (1)

Ngay khi hắn dừng bước, Đại Phong đột nhiên phát động, thân hình như báo săn mồi, lao thẳng về phía Trần Thái, nhuyễn tiên trong tay trái theo cổ tay rung động, như một con rồng giận dữ bay ra trước người Đại Phong, mũi nhọn đầu tiên nhằm thẳng vào cổ họng Trần Thái!

Trần Thái một tay cầm đao làm một động tác chém chéo, đánh bật nhuyễn tiên ra, lúc này Đại Phong đã đến gần trước mặt Trần Thái, rung động cổ tay, nhuyễn tiên lại quay về tay hắn, hai tay mỗi tay nắm một quả cầu sắt ở đầu và đuôi tiên, từ kẽ ngón tay lộ ra mũi nhọn, chớp mắt nhuyễn tiên đã trở thành một đôi hổ khẩu trong tay hắn, Trần Thái đã một đao ngược lên rạch về phía bụng dưới của Đại Phong, Đại Phong lùi người về sau, hai tay lại vươn về phía trước, dùng sợi xích sắt ở giữa hai tay quấn lấy thân đao võ sĩ của Trần Thái, đồng thời chân bước một bước trượt đẹp mắt lướt đến bên cạnh Trần Thái, song chưởng hổ khẩu đâm về phía dưới sườn Trần Thái!

Trần Thái vặn eo xoay người tránh được đòn độc này, Đại Phong lại tiến thêm một bước đến gần hắn, hai người gần như dính sát vào nhau, Đại Phong tay cầm tiên tác rung động, buông lỏng trường đao, một động tác quấn cổ siết họng để quấn lấy cổ Trần Thái!

Trần Thái muốn giơ đao lên đỡ đã không kịp, chỉ có thể dùng một tay chặn trước xương cổ mình trước, tay kia nắm chặt võ sĩ đao dài mạnh mẽ xoay người, như thể lưỡi đao vạch ra một vòng tròn bên cạnh mình! Muốn bức lui Đại Phong!

- Mấy tên địa đầu xà ở Hồng Kông các ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thôi sao?

Khi Trần Thái xoay người, Đại Phong như một con khỉ nhảy lên, song chưởng hổ khẩu hung hăng đâm vào vai trái Trần Thái! Sau khi đắc thủ mới linh hoạt lộn ngược ra sau, cả người lẫn binh khí nhảy ra ngoài!

Cả bộ động tác âm độc tàn nhẫn, nhanh như chớp.

Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ, hắn đã kéo giãn khoảng cách với Trần Thái, mà trên vai Trần Thái đã có hai lỗ máu, bắt đầu chảy máu tươi ra ngoài!

- Giết ngươi xong ta đi tắm rửa, rồi đuổi theo Tống Thiên Diệu vẫn còn kịp.

Đại Phong nắm chặt đôi hổ khẩu trong tay, chậm rãi nói với Trần Thái đang nhặt đao từ dưới đất lên:

- Hóa ra, đao của ngươi chỉ có thể giết được mấy tên vô dụng? Nhưng chiêu đao cuối cùng bức lui ta cũng có chút ý tứ, ngươi là tự đầu nào?

Trần Thái tay phải cầm đao, không thèm nhìn vết thương của mình:

- Hòa Quần Anh.

- Hòa tự đầu? Mấy tên Hòa tự đầu ở Hồng Kông này chỉ là một đám lưu manh hỗn hỗn đánh lấy danh nghĩa Hồng Môn, khó trách không ra gì…

- Đồ chó chết, ai nói Hòa tự đầu! Hòa Thắng Nghĩa Hắc Tử Kiệt ở đây!

Cuối phố hai chiếc taxi Đại Phong đến bị người ta nhảy qua nóc xe, hơn chục người ăn mặc như hỗn hỗn đi vào.

Hòa Thắng Nghĩa Song Hoa Hồng Côn Hắc Tử Kiệt, tay cầm một đôi bút giá xoa:

- Ngươi gọi là Đại Phong?

- Ngươi biết ta?

Đại Phong quay đầu nhìn Hắc Tử Kiệt và những người khác, tưởng là người của Trần Thái, hừ một tiếng nói.

Hắc Tử Kiệt đột nhiên tăng tốc, không tránh cả ngọn lửa, trực tiếp đạp lên lửa, xông qua đống lửa, hai cây bút giá xoa lấp lánh:

- Ta biết mẹ ngươi! Hôm nay ta sẽ thu thây ngươi đồ khốn!

…

Hai người anh em của Trần Thái đi theo vị Diệu ca mà trước đây chưa từng gặp mặt này, họ ngạc nhiên phát hiện, Tống Thiên Diệu đang chạy như bay lúc này trên mặt rõ ràng là tức giận, nhưng vẫn còn mang một nụ cười cuồng hỉ mà họ không thể diễn tả được, nụ cười đó giống như khi đánh bài cửu lấy được đôi thiên chí tôn vậy.

Suýt bị người ta chém chết, còn cười được sao? Điều này khiến hai người giang hồ rất bối rối.

Tống Thiên Diệu chạy ra khỏi phố Thái Hòa, vừa qua góc phố liền nhảy lên một chiếc xe kéo vừa đi ngang qua, không đợi phu xe kịp phản ứng, một tờ tiền một trăm đô Hồng Kông đã được ném tới trước mặt:

- Đường Hatton, nhanh!

Phu xe nhận tờ tiền này, kiểm tra kỹ lưỡng xong, hai bánh xe nan thép thuần bắt đầu xoay linh hoạt, chuông chân kêu leng keng, chạy về phía đường Hatton.

- Diệu ca! Diệu ca! Đợi chúng tôi!

Hai người anh em của Trần Thái chạy theo sau xe kéo một đoạn, cuối cùng không bằng sức lực của phu xe quen chạy hàng năm, thở hổn hển đứng tại chỗ gọi với Tống Thiên Diệu trên xe.

Tống Thiên Diệu không quay đầu lại, giơ tay rải ra phía sau xe vài tờ tiền:

- Vất vả hai vị, cầm đi uống trà, nói với Trần Thái nghe, hắn không nợ ta nữa, hôm nay ta có việc gấp, ngày khác ta sẽ mời mấy vị uống rượu.

Phu xe được tờ tiền trăm đô, quả thật bán sức, một hơi kéo Tống Thiên Diệu chạy hơn nghìn mét, hơn nghìn mét sau vừa muốn chậm lại thở, Tống Thiên Diệu đã liên tục đạp chuông chân phía sau, mở miệng thúc giục:

- Nhanh hơn nữa! Đến nơi còn có tiền thưởng!

Có lẽ vì tiền xe của Tống Thiên Diệu là nhiều nhất mà phu xe này kiếm được trong những năm qua, hắn gần như nín thở chạy điên cuồng đến đường Hatton, trước cổng biệt thự nhà họ Chử.

Khi Tống Thiên Diệu nhảy xuống xe lại cho anh ta một trăm đô Hồng Kông, phu xe khỏe mạnh đã dựa vào xe kéo của mình không đứng thẳng được, hai chân mềm nhũn quỳ xuống đất nôn khan, chỉ là tay vẫn nắm chặt hai trăm đô tiền xe Tống Thiên Diệu thưởng.

Tống Thiên Diệu hít sâu một hơi điều chỉnh cảm xúc, vừa chỉnh trang quần áo vừa bước về phía biệt thự nhà họ Chử, Hồng tỷ đang dẫn hai người hầu thu dọn chăn màn phơi nắng ở tiền viện thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện, giao quần áo vừa gỡ xuống cho nữ hầu bên cạnh, tự mình đi tới, mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký? Đến gặp Tín thiếu?

- Hồng tỷ, ta muốn gặp Chử hội trưởng.

Tống Thiên Diệu đứng trước mặt Hồng tỷ này, vẻ mặt rất nghiêm túc:

- Có việc gấp.

- Lão gia cùng Ân thúc đi nhà Thái hội trưởng làm khách, ta đi giúp ngươi gọi điện đến nhà họ Thái, để ngươi nói chuyện với Ân thúc.

Tống Thiên Diệu trước mặt ăn mặc trang phục không khác gì bình thường, tướng mạo cũng không có thay đổi, nhưng Hồng tỷ lại có cảm giác kỳ lạ không nói nên lời, dường như thanh niên này vừa mở miệng nói chuyện, khiến nàng có cảm giác Chử Diệu Tông đang đứng trước mặt ra lệnh, khiến nàng không tự chủ nói sẽ đi gọi điện.

Chương 220. Rốt cuộc đã già (2)

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Phiền Hồng tỷ.

Đi theo Hồng tỷ vào phòng khách, Hồng tỷ cầm điện thoại lật xem danh bạ, tìm ra số điện thoại nhà họ Thái gọi đi, nói vài câu với người hầu bên đó, đợi Ân thúc nghe điện, Hồng tỷ đưa ống nghe cho Tống Thiên Diệu.

Khi Tống Thiên Diệu nhận điện thoại, Hồng tỷ liền bước lùi ra khỏi phòng khách, không tò mò nghe Tống Thiên Diệu có việc gấp gì.

Nhưng nhìn qua tấm kính phòng khách, thấy Tống Thiên Diệu đang đứng trong phòng khách, tay cầm điện thoại, gương mặt góc cạnh rõ ràng, giọng nói từ tốn, Hồng tỷ không khỏi thầm khen một câu, nhị thiếu gia thật là may mắn, bản thân không bằng đại thiếu gia, lại có thể nhặt được một thư ký trẻ tuổi làm việc cho mình.

Đợi Tống Thiên Diệu gác máy, Hồng tỷ mới quay lại phòng khách, Tống Thiên Diệu lịch sự mỉm cười với Hồng tỷ:

- Đa tạ Hồng tỷ, Ân thúc nói, hắn sẽ đi cùng Chử hội trưởng về, nhà họ Thái cách đây không xa, ta sẽ đợi ở đây.

Hồng tỷ không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, rót cho Tống Thiên Diệu một tách trà, rồi lại ra ngoài sân bận rộn công việc của mình.

Không lâu sau, Chử Diệu Tông trong bộ trang phục trường sam vải gai, có Ân thúc đi cùng trở về, Tống Thiên Diệu trong phòng khách đứng dậy chào hỏi Chử Diệu Tông, Chử Diệu Tông trực tiếp khoát tay:

- Vào thư phòng nói chuyện từ từ.

Khi vào thư phòng của Chử Diệu Tông, Ân thúc chuẩn bị trà nước cho hai người xong rồi lui ra, Chử Diệu Tông nâng chén trà lên, nhìn Tống Thiên Diệu ngồi đối diện lưng thẳng tắp, giọng điệu nhạt nhẽo nói:

- Mấy ngày không hỏi chuyện làm ăn của A Tín Lợi Khang, ngươi đã dùng mười vạn đồng mà A Tín cho mượn để gây ra tình cảnh này? Hội Nhạc Thi? Còn dính líu đến vợ của quỷ tây? Rồi sau đó bị quỷ tây chơi một vố?

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Diệu Tông, hơi tự giễu cười một tiếng, cái gọi là nhãn quan độc ác, lúc này Chử Diệu Tông trước mặt chính là như vậy, hắn nói mấy ngày nay không quan tâm đến chuyện làm ăn của Lợi Khang, Tống Thiên Diệu cảm thấy không phải là lời nói dối, những điều còn lại, không gì khác ngoài việc trực tiếp phán đoán phân tích từ những lời mình nói với Ân thúc qua điện thoại dựa trên nhiều năm kinh nghiệm.

- Chử hội trưởng, ta quả thật không nên coi thường quỷ tây, nước cờ này của quỷ tây, đã ép ta thành con dao giết người, con dê tế thần, ta đã cưỡi hổ khó xuống, vốn định…

Đã là lão hồ ly trước mặt nhìn thấu bảy tám phần, Tống Thiên Diệu cũng không còn cân nhắc từ ngữ nữa, thẳng thắn nói thẳng vào vấn đề.

Chử Diệu Tông dùng nắp chén trà khẽ khuấy hai cái miếng sâm trong nước trà, ánh mắt ý vị sâu xa nói:

- Vốn định đánh vài đòn hoa quyền thêu dệt để biểu thị thái độ, rồi đợi nhà họ Chương cũng giống ngươi diễn một màn kịch, mọi người ngồi xuống bàn đàm phán, cùng nhau chia tiền kiếm được từ việc bán nghệ thuật, nhưng lúc này, lại đột nhiên có kẻ ngốc nghếch từ nhà họ Chương nhảy ra muốn giết ngươi.

- Không phải nhà họ Chương, mà là Chương Ngọc Lương.

Tống Thiên Diệu khẳng định nói:

- Ván cờ này nhà họ Chương dù thế nào, cũng không nên phá vỡ quy tắc giết người, bất kể ta sống hay chết, nhà họ Chương đều không được lợi lộc gì, rõ ràng im lặng không nói gì là có thể ép ta chủ động cầu hòa, lại cố tình ra tay? Ta trước đó dùng vợ quỷ tây tung tin nhà họ Chương cố tình tích trữ nguyên liệu thô mà Lợi Khang cần để làm từ thiện, nhà họ Chương không ra tay, nhưng ta để cảnh sát đột kích một xưởng đóng gói penicillin giả ở Bắc Giác, Chương Ngọc Lương lại vội vàng giết ta diệt khẩu, vấn đề nằm ở chỗ này.

Chử Diệu Tông thản nhiên ừm một tiếng, không tiếp tục mở miệng, để mặc Tống Thiên Diệu nói tiếp.

- Điều đó có nghĩa là Chương Ngọc Lương làm thuốc giả, nhà họ Chương không biết, hơn nữa Chương Ngọc Lương chắc chắn không chỉ làm thuốc giả, việc làm thuốc giả này dù có bị phát hiện cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, cả Hồng Kông có quá nhiều người làm thuốc giả, chuyện này hoàn toàn không thể trở thành lý do khiến Chương Ngọc Lương gấp rút giết ta diệt khẩu, trừ phi hắn đang lo lắng, nhà họ Chương hoặc ta, từ việc đột kích xưởng này, phát hiện ra bí mật lớn hơn mà hắn giấu giếm phía sau, vốn dĩ, con dê tế thần chỉ có mình ta, nhưng bây giờ, ngoài ta, còn thêm Chương Ngọc Lương, mỗi bên một người, lại một lần nữa có cục diện đàm phán.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Diệu Tông:

- Ta bị người ta truy sát, vừa chạy vừa cười, chính là cười Chương Ngọc Lương không thể giết được ta, tương đương với việc hắn hy sinh bản thân để cứu mạng ta.

Chử Diệu Tông gật đầu với vẻ không giấu được sự ngưỡng mộ. Một thư ký nhỏ mới 18 tuổi, bị người ta truy sát diệt khẩu, trong lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, vẫn có thể phán đoán được kẻ chủ mưu giết người không phải là nhà họ Chương, mà chỉ là một mình Chương Ngọc Lương, hơn nữa còn nhanh chóng suy luận ra được nguyên nhân và hậu quả. Sự linh hoạt và nhạy bén như vậy, đã không phải là người cùng trang lứa bình thường có thể sánh được.

- Đã tự mình nghĩ ra rõ ràng như vậy, ra tay không phải là chuyện khó. Vì sao còn phải đến gặp ta?

Chử Diệu Tông nhìn về phía Tống Thiên Diệu, hỏi câu cuối cùng. Nếu câu hỏi này Tống Thiên Diệu trả lời vẫn hợp ý hắn, thì hắn không ngại đứng sau lưng chàng thanh niên này, để xem kỹ một ván cờ giữa Tống Thiên Diệu - một tài năng trời ban với anh em Chương Ngọc Giai, Chương Ngọc Kỳ - những người trắng tay khởi nghiệp tại Hồng Kông, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã nắm trong tay toàn bộ việc buôn bán dược phẩm ở Hồng Kông, gần như có thể sánh ngang với các đại gia tộc thương nhân Quảng Đông.

Thắng thua không quan trọng, quan trọng là được thấy thế hệ trẻ có thể đánh một ván cờ đến mức nào tinh xảo.

Chương 221. Suy nghĩ (1)

Nhìn Tống Thiên Diệu trước mặt đang ở độ tuổi phong độ nhất, trầm ổn lạnh lùng, lại nghĩ đến ấn tượng về người con thứ của nhà họ Chương - Chương Ngọc Kỳ, luôn ôn hòa, văn nhã nho nhã, Chử Diệu Tông không khỏi thầm cảm thán trong lòng. Những người cùng lứa tuổi với mình trắng tay khởi nghiệp, lúc 18 tuổi phần lớn vẫn còn là học đồ khuân vác, mong có ngày cá chép hóa rồng. Đến 30 tuổi cũng chỉ mới có chút thành tựu nhỏ, thấy được chút ánh sáng le lói.

Nhưng Tống Thiên Diệu 18 tuổi, đã có kinh nghiệm và tầm nhìn không kém những lão làng đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường, ra tay già dặn, nước cờ Hội Nhạc Thi càng tinh diệu hơn.

Chương Ngọc Kỳ 30 tuổi, càng được những người như Cát Đông Phổ của Ngân hàng Đông Á, Đỗ Chiêu Kiên của Hằng Sinh Ngân hiệu coi là bậc vương tá chi tài, nhỏ tuổi đáng quý.

Trước mặt là mùa xuân đang độ thanh niên, cưỡi ngựa khoác áo điêu đen, vạn quyển thi thư sự nghiệp, chỉ tìm kiếm tước hầu phú quý.

Dù muốn hay không, thế hệ của mình cuối cùng cũng đã già rồi.

…

- Ta đến hỏi Chử hội trưởng một câu, khi nhà họ Chử gặp khó khăn, có chịu giúp nhà họ Chương hay không.

Tống Thiên Diệu nhìn thẳng vào mắt Chử Diệu Tông, chậm rãi mở miệng.

Nụ cười trên mặt Chử Diệu Tông dần dần mở rộng, cuối cùng còn cười ha hả:

- Hỏi hay lắm, nhà họ Chử đương nhiên phải giúp. Nếu ngươi muốn ra tay trong cơn giận dữ, cứ việc làm đi. Bây giờ dù tất cả đều hiểu ngươi đang giả điên giả dại, cũng chỉ có thể không nói gì được. Tiên binh hậu lễ, cũng tốt để cho bọn quỷ Tây, người Ngũ Ấp, nhà họ Chương thấy được thủ đoạn và khí độ của người Triều Châu chúng ta.

Nhận được câu trả lời này của Chử Diệu Tông, Tống Thiên Diệu đứng dậy khỏi ghế trong thư phòng:

- Đa tạ Chử hội trưởng, ta xin cáo từ.

Thấy Chử Diệu Tông gật đầu, Tống Thiên Diệu xoay người ra khỏi thư phòng, đi về phía ngoài đại trạch họ Chử. Đến khi ra khỏi cổng lớn mới phát hiện Lạn Mệnh Câu của Triều Dũng Nghĩa dẫn theo hơn chục thủ hạ, đang đứng đợi cách cổng nhà họ Chử hơn chục mét, còn Ân thúc thì đứng nhìn bên ngoài cổng lớn. Thấy Tống Thiên Diệu đi ra, Ân thúc mỉm cười với Tống Thiên Diệu rồi quay người trở vào nhà họ Chử.

- Tống thư ký.

Lạn Mệnh Câu dẫn hơn chục thủ hạ tiến lên, chào hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu trong lòng chợt động:

- Các người đến bảo vệ tại hạ?

- Ân thúc gọi điện đến kho hàng bến tàu, bảo Thập ca sắp xếp người bảo vệ Tống thư ký trong thời gian này.

Lạn Mệnh Câu nói với Tống Thiên Diệu, vẻ mặt có chút phức tạp.

Vị Tống thư ký này, ban đầu lão đại Trần A Thập tưởng rằng Chử Hiếu Trung có thể dễ dàng giải quyết hắn, nào ngờ

cuối cùng lại là Trần A Thập phải xám xịt mặt mày, không những không thể hạ bệ được Tống thư ký, mà còn mất đi sự thân cận trước mặt Chử hội trưởng. Nghiêm trọng nhất là, bến tàu lại nhường chỗ cho Phúc Nghĩa Hưng cắm được một lá cờ.

Tống Thiên Diệu lại đang khâm phục Ân thúc, quả không hổ danh là đại quản gia mà vị Chử hội trưởng nhà họ Chử không thể rời một khắc, Chử Diệu Tông còn chưa kịp dặn dò ông ta sắp xếp người cho mình, vị đại quản gia này đã nghĩ đến việc tìm một số người biết võ công để bảo vệ mình. Phục vụ trong một gia tộc lớn như vậy, tầm nhìn và tâm tư e rằng không kém gì mình - một thư ký chạy việc bên ngoài là bao, thậm chí có thể còn hơn vài phần.

- Vậy thì phiền Câu ca và các huynh đệ rồi.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Lạn Mệnh Câu:

- Mấy ngày nay ta quả thật có chút không yên ổn, có người muốn lấy mạng ta. Mấy ngày này, ta xin gửi gắm tính mạng vào tay Câu ca và mọi người.

Lạn Mệnh Câu nghiêm túc gật đầu:

- Tống thư ký, chúng ta những người này sống bằng mạng để kiếm tiền, không dám nói đánh khắp Cửu Long, nhưng chỉ cần không phải quân đội giương súng máy bắn đạn, chỉ là người giang hồ tìm phiền phức cho ngươi, chỉ cần ta còn một hơi thở, nhất định sẽ không để ai làm tổn thương ngươi.

- Cảm ơn.

Tống Thiên Diệu nói lời cảm ơn với Lạn Mệnh Câu, rồi nhìn quanh nhà họ Chử, muốn xem tên xe phu đã lấy của mình hai trăm tiền xe kia rốt cuộc đã đi chưa. Lạn Mệnh Câu ngậm ngón tay vào miệng huýt một tiếng sáo, hai chiếc xe kéo được người kéo từ xa dưới núi chạy lên.

Hai chiếc xe kéo dừng trước mặt Tống Thiên Diệu, một tiểu đệ đứng sau Lạn Mệnh Câu tự mình đứng vào đầu xe kéo chuẩn bị kéo xe. Lạn Mệnh Câu nói với Tống Thiên Diệu:

- Ân thúc nói Tống thư ký đi lại không tiện, ta đặc biệt kiếm được hai chiếc xe kéo, không cần xe phu, do anh em của ta phụ trách thay phiên kéo xe cho Tống thư ký, không biết Tống thư ký định đi đâu?

- Đi gặp Trần A Thập.

Tống Thiên Diệu nghe lời Lạn Mệnh Câu, lên xe một cách gọn gàng.

- Đi bến tàu gặp Thập ca.

Lạn Mệnh Câu lên chiếc xe kéo còn lại, hơn mười thuộc hạ đi theo bên cạnh xe xuống núi.

Khi hai chiếc xe kéo đến bến tàu Trung Hoàn, Trần A Thập đang ngồi trên một đống bao gạo chờ vận chuyển cao như núi, ngậm điếu thuốc lá ngẩn người. Thấy Lạn Mệnh Câu và Tống Thiên Diệu đến, Trần A Thập nhíu mày, hắn biết Lạn Mệnh Câu và hơn mười người có võ công không tồi đã bị Ân thúc gọi đi hai ngày nay để chăm sóc Tống Thiên Diệu, nhưng tại sao Tống Thiên Diệu lại dẫn Lạn Mệnh Câu và những người này quay lại bến tàu gặp mình? Muốn khoe khoang được sủng ái trong nhà họ Chử?

Trong khi hắn đang nghĩ lung tung, xe kéo đã chạy đến. Trần A Thập một cú nhảy đẹp mắt, từ trên đống bao gạo nhảy xuống, đứng vững vàng trên mặt đất, xe kéo vừa hay dừng trước mặt hắn.

- Thập ca.

Tống Thiên Diệu mặt không biểu cảm bước xuống từ xe kéo, nhìn ra xa về phía mặt biển, rồi mới nhìn về phía Trần A Thập đối diện:

- Ta có việc muốn nhờ ngươi làm.

- A Câu không thành vấn đề đâu, hơn mười huynh đệ đều học qua quyền cước, lại mang theo gia hỏa, dù đối phương có mấy chục người cũng không sợ đâu.

Trần A Thập nghe Tống Thiên Diệu nói có việc nhờ mình, lập tức tưởng Tống Thiên Diệu có phải cho rằng người mình sắp xếp theo hắn quá ít, nên không kiên nhẫn mở miệng giải thích một câu.

Chương 222. Suy nghĩ (2)

Tống Thiên Diệu chậm rãi đứng trước mặt Trần A Thập, ghé đầu vào tai Trần A Thập nói nhỏ:

- Lôi Đàn Tử, có thể giúp ta tìm hắn ra không?

- Lôi Đàn Tử?

Trần A Thập lùi lại một bước, kéo giãn khoảng cách với Tống Thiên Diệu, chậm rãi lặp lại cái tên này, hắn làm việc cho nhà họ Chử ở bến tàu nhiều năm, giờ lại bắt đầu làm buôn bán hàng cấm, đương nhiên đã nghe qua cái tên này:

- Ta có thể tìm được, nhưng tại sao ta phải giúp ngươi, ngươi đã nhận mười bốn thỏi vàng của Phúc Nghĩa Hưng…

Tống Thiên Diệu không đợi Trần A Thập nói xong, đã lạnh nhạt mở miệng ngắt lời hắn:

- Thập ca, ta không phải bảo ngươi giúp ta, ta là có việc bảo ngươi đi làm, ngươi không làm? Có cần tôi gọi điện cho Chử hội trưởng ngay bây giờ, để hắn nói chuyện với ngươi không?

Trần A Thập bị câu nói của Tống Thiên Diệu chặn họng, không nói nên lời. Tống Thiên Diệu tiếp tục nói:

- Thực ra ngươi rõ, mười bốn thỏi vàng đó, ta không giấu riêng, cứ bám vào điểm này mà mở miệng, không cắn được ta đâu, chi bằng đợi lần sau tìm lý do mới để mách lẻo? Lần này ngươi giúp ta tìm Lôi Đàn Tử ra, Tín thiếu tự nhiên sẽ quan tâm đến ngươi.

Nói xong Tống Thiên Diệu xoay người định rời đi, nhưng lập tức quay đầu lại, nói với Trần A Thập đang mang vẻ mặt

phức tạp:

- Tìm được rồi, nói ta sẽ đợi hắn ở phòng riêng tầng hai Lục Vũ Trà Lâu, chỉ đợi đến tám giờ tối, quá hạn không đợi, nói cho hắn nghe, toàn bộ thuốc cứu mạng như penicillin và phim phổi PAS ở Hồng Kông, đều nằm trong tay Lợi Khang.

Dặn dò xong câu đó, Tống Thiên Diệu lên xe kéo:

- Trung Hoàn sai quán, ta đi lấy đồ.

…

Chương Ngọc Lương không dám trực tiếp về nhà họ Chương, trước tiên đến công ty Bờ Biển Châu Âu, Chương Ngọc Lân không có ở công ty, Chương Ngọc Lương lại gọi điện đến câu lạc bộ tư nhân ở Tiêm Sa Chủy cho luật sư Phan, muốn nhờ luật sư Phan mang tiền đến Trung Hoàn sai quán tìm cách bảo lãnh chủ xưởng và công nhân ra, nhưng điện thoại câu lạc bộ mãi không có người nghe, Chương Ngọc Lương nhíu mày, mình vừa rời đi, những người Thượng Hải đó đã trốn việc về sớm? Tưởng mình không phải là ông chủ ngày mai sẽ không thu thập được bọn họ sao?

Chương Ngọc Lương ngồi sau bàn làm việc của mình, tự pha một ly cà phê, xoa xoa mi tâm bắt đầu phân tích phản ứng của mình sau khi giết Tống Thiên Diệu.

Đại Phong sẽ không tự mình ra tay giết người, đương nhiên, cho dù Đại Phong tự tay động thủ, cũng không sao cả, bất quá sau khi giết người thì giữ thái độ thấp một thời gian, sắp xếp người chịu tội, đợi khi vụ việc với Lợi Khang này kết thúc, lại để hắn ra mặt.

Còn về việc Đại Phong có thất thủ hay không, Chương Ngọc Lương chưa từng nghĩ đến, võ công của Đại Phong hắn đã từng chứng kiến, dù không tin tưởng Đại Phong, Chương

Ngọc Lương cũng tin tưởng vị đối tác kia của hắn, Đại Phong là cận vệ của vị đối tác đó, vốn rất đáng tin cậy.

- Reng reng reng…

Chuông điện thoại bên cạnh vang lên, Chương Ngọc Lương bình tĩnh cầm ống nghe lên:

- Alo, công ty Bờ Biển Châu Âu, ta là Chương Ngọc Lương, ai đó?

- Ta là tam ca của ngươi, A Lương, hôm nay ngươi có gây chuyện phải không?

Bên kia điện thoại, giọng của Chương Ngọc Lân truyền đến, có chút tức giận.

Chương Ngọc Lương cười hì hì như kẻ trộm lo lắng:

- Lại để tam ca biết được? Ta nghe nói Chử Hiếu Tín của Lợi Khang hôm nay thành lập cái quỷ gì hội từ thiện, lại để vợ của quỷ tây trước mặt phu nhân Thống đốc, vu khống công ty Bờ Biển Châu Âu, nên chỉ dạy dỗ đối phương một chút thôi mà?

- Ngươi cho người đi gây rắc rối cho Chử Hiếu Tín?

Đối diện, Chương Ngọc Lân vừa mới vội vã trở về nhà họ Chương, mông còn chưa kịp ngồi yên đã đứng bật dậy.

Chương Ngọc Lương vội vàng phủ nhận:

- Không, không đâu, sao ta lại không hiểu chuyện như vậy, là thư ký của Chử Hiếu Tín, toàn bộ chuyện này đều do tên thư ký đó nghĩ ra, ta chỉ cho người dạy dỗ hắn một chút để hả giận, không tính là phạm sai lầm chứ?

Chương Ngọc Lân thở phào nhẹ nhõm:

- Thật sự không động đến Chử Hiếu Tín? Chỉ tìm người dạy dỗ thư ký của hắn thôi à?

- Nhị công tử nhà họ Chử, đầu ta hỏng rồi sao? Hắn tạt ta một ly trà ta còn nhịn được, đương nhiên sẽ không thể không biết thời thế, chỉ là tùy tiện tìm mấy người khuân vác ở bến tàu, bịt đầu bằng bao tải, dạy dỗ tên thư ký đó một chút thôi.

Chương Ngọc Lương nói bằng giọng thành khẩn qua điện thoại.

Chương Ngọc Lân dặn dò qua điện thoại:

- Ta đã nhờ các chú bác ở các công ty dược khác đến gặp các tòa soạn lớn, chắc có thể dập tắt được tin đồn. Lợi Khang đến giờ vẫn chưa có động thái gì, ta nghĩ họ chỉ muốn ngồi xuống đàm phán thôi. Mấy ngày nay ngươi đừng tự ý gây chuyện, ngươi có biết lúc nãy khi ta đi gặp hội trưởng Thái, bị Chử Diệu Tông ở đó nhận được tin tức gì đó rồi đột nhiên trừng mắt nhìn ta không? Khí thế đó làm ta sợ tưởng ngươi đã cho người đánh Chử Hiếu Tín. Lần sau có chuyện gì phải báo cho gia đình biết trước, ngươi cũng không còn nhỏ nữa, phiền ngươi trước khi làm việc gì có thể đừng quá xung động được không, hãy nghĩ cho gia đình chút đi?

- Biết rồi tam ca, nếu ta không nghĩ cho gia đình, làm sao ta nhịn nổi chén trà của Chử Hiếu Tín chứ. Đại ca, nhị ca, tam ca của ta ai cũng oai phong, cũng không kém nhà họ Chử là mấy, ta đã muốn trở mặt từ lâu rồi, chỉ vì nghe lời các huynh nên mới nhịn thôi. Lần sau đảm bảo sẽ không xảy ra nữa.

Chương Ngọc Lương nghe Chương Ngọc Lân nói Chử Diệu Tông nhận được tin tức gì đó rồi đột nhiên trở mặt với Chương Ngọc Lân, nét lo lắng cuối cùng trên gương mặt cũng biến mất, cười tươi nói.

Chương 223. Lệnh của Tài Pháp tiên sinh (1)

Chương Ngọc Lân nói:

- Tối nay ngươi về nhà ăn cơm đúng giờ, đi thắp hương với mẹ, để bà đừng lo lắng. Tối nay ta sẽ đi gặp mấy chú bác ở hiệp hội dược, để mọi người yên tâm, nhà họ Chương nhất định sẽ xử lý sạch sẽ toàn bộ chuyện này.

- Biết rồi.

Hai anh em cúp máy, Chương Ngọc Lương búng tay một cái. Ánh mắt Chử Diệu Tông nhìn tam ca của mình, rõ ràng là đã nhận được tin Tống Thiên Diệu bị Đại Phong giết chết. Tống Thiên Diệu vừa chết, lại đưa ông chủ và công nhân xưởng bao bì ra khỏi đồn cảnh sát, những dấu vết hơi lộ ra của mình có thể tiếp tục che giấu.

Nghĩ cho gia đình chút?

Chương Ngọc Lương đứng dậy khỏi ghế, miệng chậm rãi lặp lại câu nói của tam ca trong điện thoại, bước đến cửa sổ văn phòng nhìn ra ngoài. Hoàng hôn đã xuống, gần tối rồi, cả thành phố cùng với vùng biển xung quanh như được phủ một lớp vàng, giống như thành phố vàng huyền thoại của người Inca cổ đại.

Hắn từ từ kéo rèm cửa xuống, quay người ra cửa. Tối nay về nhà làm một đứa con hiếu thảo, ăn cơm với mẹ, thắp hương.

Cơn sóng gió lần này của nhà họ Chương, có ba người anh lo liệu, đâu đến lượt hắn chỉ tay năm ngón.

…

Trên phố Thái Hòa, Song Hoa Hồng Côn Hắc Tử Kiệt của Hòa Thắng Nghĩa cầm một đôi bút giá xoa lao về phía Đại Phong.

Sau khi luật sư Phan Vân Minh của Chương Ngọc Lương sợ chết nói ra Đại Phong ở phố Thái Hòa, Vịnh Hoàn, Hắc Tử Kiệt liền dẫn thủ hạ từ Tiêm Sa Chủy, Cửu Long đuổi đến phố Thái Hòa, vừa hay bắt gặp cảnh Trần Thái giao đấu với Đại Phong chưa được mấy chiêu đã bị thương vai.

Chớp mắt, Hắc Tử Kiệt đã đến trước mặt Đại Phong, tay trái cầm bút giá xoa đâm thẳng vào ngực Đại Phong. Đại Phong vung mạnh chiếc roi mềm trong tay, thân roi mềm nhũn như biến thành một con rắn độc linh hoạt, đuôi roi quất về phía cổ tay trái của Hắc Tử Kiệt! Hắc Tử Kiệt dùng bút giá xoa đỡ lấy đuôi roi, đứng vững hai chân kéo tay trái về phía sau, muốn kéo thẳng sợi roi mềm này, khiến nó không thể phát huy đặc tính linh hoạt mà trở nên cứng đờ, sẽ mất đi phần lớn sức mạnh.

Nhưng hắn vừa dùng sức kéo đuôi roi bị bút giá xoa chặn lại về phía mình, Đại Phong liền buông tay ngay lập tức. Hắc Tử Kiệt dùng sức quá mạnh, cả sợi roi mềm đều bay về phía trước hắn. Đồng thời, sau khi buông tay, Đại Phong lập tức bước lên phía trước, hai tay nắm thành vuốt ưng, sử dụng thế công liên hoàn thuận bước chụp tay tấn công dồn dập về phía Hắc Tử Kiệt.

Hắc Tử Kiệt chỉ kịp gạt đỡ roi mềm, Đại Phong đã áp sát trước mặt, hai tay xuất thủ như điện, móng vuốt không rời khỏi ngực và mặt hắn. Hắc Tử Kiệt đường đường là một Song Hoa Hồng Côn, lại bị Đại Phong ép phải liên tục lùi bước, hai tay nắm chặt bút giá xoa thậm chí không kịp biến chiêu phản kích, chỉ có thể dùng cổ tay khuỷu tay cực nhanh đỡ gạt.

Có một khoảnh khắc né tránh chậm, ngực Hắc Tử Kiệt bị tay phải Đại Phong vung mạnh một vuốt cào xéo năm vết dài, tuy không bị thương nặng, nhưng da thịt đều bị cào rách, lúc này trên ngực năm vết thương, máu tươi đầm đìa trông khá ghê người. Đồng thời Đại Phong đắc thủ, mũi chân khẽ đá roi mềm dưới đất, hai tay nắm đầu đuôi roi, lại như đeo một đôi hổ trảo, xông lên tấn công Hắc Tử Kiệt.

Trần Thái đứng phía sau nhìn hai người giao đấu có chút nóng lòng, hắn tuy chưa từng gặp Hắc Tử Kiệt, nhưng khi Hắc Tử Kiệt vừa tự báo danh tính hắn đã nghe được tên đối phương, cũng biết Hòa Quần Anh, Hòa Thắng Nghĩa vân vân đều gọi chung là Hòa tự đầu, coi như một nhà.

Lúc này song phương đã có thể coi là sinh tử tương bác, nếu là đánh nhau trên đường phố bình thường có người chết cũng có thể nói đến giang hồ đạo nghĩa, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, rõ ràng là Đại Phong không giết Tống Thiên Diệu thề không bỏ qua, nếu Hắc Tử Kiệt ngã xuống, bản thân lại ngăn cản Đại Phong e rằng kết cục cũng là cái chết, chi bằng hạ quyết tâm hai người cùng ra tay, giết Đại Phong rồi hãy nói đến đạo nghĩa.

Nghĩ đến đây, Trần Thái chậm rãi bước từng bước nắm đao đi đến sau lưng Đại Phong. Đại Phong đang toàn thần tập trung giao đấu với Hắc Tử Kiệt, đánh cho Hắc Tử Kiệt rơi vào thế hạ phong, lúc này đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, vội vàng đẩy lùi Hắc Tử Kiệt rồi xoay người, liếc nhìn Trần Thái:

- Hai đánh một?

- Không giết ngươi, ngươi sẽ giết Diệu ca.

Trần Thái mũi đao chỉ về phía Đại Phong.

- Sợ hai người các ngươi cùng lên à!

Đại Phong cổ tay vung lên, roi mềm quất về phía mặt Trần Thái, Trần Thái một tay vung đao chém đứt roi mềm, bắn lên trước mặt một tràng tia lửa! Ngay sau đó một động tác quấn đao tiến lên, vung vẩy võ sĩ đao quét về phía thân trước Đại Phong.

Miệng cũng mở lời hô:

- Kiệt ca! Ta là tứ cửu tử Trần Thái của Hòa Quần Anh!

Hắc Tử Kiệt được Trần Thái vừa rồi cầm đao cứu viện, nhân cơ hội thở dốc mấy hơi, lúc này Hắc Tử Kiệt mới thực sự lĩnh giáo được tại sao tên Đại Phong này dám một mình đi đập phá sòng bạc của mình, công phu quả nhiên mạnh mẽ, nếu không phải Trần Thái ngắt quãng, e rằng cứ tiếp tục thế công như vừa rồi thêm vài phút nữa, bản thân khó tránh khỏi kiệt sức, lộ ra sơ hở.

Nhưng nhìn thấy vai trái Trần Thái máu me đầm đìa, chỉ dùng một tay cầm đao giao đấu với Đại Phong, chẳng bao lâu nữa sẽ bị Đại Phong đánh bại, Hắc Tử Kiệt lại cắn răng miệng hô một câu:

- A Thái! Ngươi lui lại, để ta!

Nắm chặt bút giá xoa lại lao về phía Đại Phong, thực sự hình thành cục diện hai đánh một.

Ở xa, Sư gia Huy xách xô nước dập tắt lửa trên người Hàm Ngư Tráng, rồi quỳ xuống đất ôm lấy Hàm Ngư Tráng đã bị cháy đen phần lớn cơ thể, dùng sức lắc mạnh:

- A Tráng! A Tráng! Tỉnh lại đi! Tỉnh lại!

Có lẽ do lắc mạnh có tác dụng, cũng có thể do ngọn lửa tắt khiến Hàm Ngư Tráng bớt đau đớn, Hàm Ngư Tráng khó nhọc hé mở mắt một khe hở, cằm và môi đã bị cháy xém khẽ mấp máy:

- …

- Cố lên, cố lên! Ta đưa ngươi đi gặp bác sĩ!

Sư gia Huy dùng sức hai tay bế ngang Hàm Ngư Tráng lên, như con ruồi mất đầu đi dọc theo phố Thái Hòa về phía trước.

Chương 224. Lệnh của Tài Pháp tiên sinh (2)

- Nói với… Tống… Tống thư ký, xin… xin hắn giúp… giúp… ta chăm sóc vợ con, tiền, tiền… tiền ở…

Hàm Ngư Tráng trong lòng Sư gia Huy, tay trái cố gắng muốn giơ lên sờ cái gì đó, miệng khó nhọc chỉ nặn ra được nửa câu, cánh tay đã nặng nề rơi xuống, cả người không còn tiếng động.

- A Toản!

Sư gia Huy ôm Hàm Ngư Toản, nước mắt đầm đìa. Tuy trước đây hai người không có giao tình, tuy Sư gia Huy từng ghen tị vì Hàm Ngư Toản được Tống Thiên Diệu thưởng nhiều tiền hơn, nhưng cả hai đều là những kẻ nhỏ bé nhát gan trong đại bang hội Phúc Nghĩa Hưng, đều đang cố gắng kiếm tiền vì gia đình.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, vì cùng cảnh ngộ mà họ trở nên thân thiết hơn, như những người bạn quen biết đã lâu. Vậy mà mới quen nhau hai ngày, một người đã nhắm mắt xuôi tay, không thể mở mắt nữa.

Sư gia Huy quay đầu nhìn ba người đang giao đấu, đặt Hàm Ngư Toản xuống bên đường, nhặt cây đòn gánh dưới đất rồi lao về phía Đại Phong:

- A Toản! Đợi ta báo thù cho ngươi!

Đại Phong đang phải ứng phó với Trần Thái và Hắc Tử Kiệt. Tuy một đấu một hắn chiếm ưu thế, nhưng khi hai người hợp lực đánh hắn, áp lực tăng lên gấp bội, từ tấn công liên

hoàn chuyển sang phòng thủ phản công, liên tục đỡ đòn của hai người mới có thể tìm cơ hội phản kích một đòn.

Ngay lúc này, Sư gia Huy vác đòn gánh xông vào trận chiến, vung tròn đòn gánh không chút do dự, nhắm thẳng đầu Đại Phong bổ xuống. Khi đòn gánh sắp đập trúng đầu, Đại Phong định di chuyển sang ngang để tránh, thì một đao của Trần Thái đã quét ngang eo!

- Dạ!

Đại Phong hét lên một tiếng, vận công Thiết bản kiều cứng rắn uốn cong nửa thân trên về phía sau, đao của Trần Thái quét qua sát áo Đại Phong!

- Phụp phụp!

Hai tiếng binh khí đâm vào thịt vang lên cùng với động tác Thiết bản kiều của Đại Phong.

Đại Phong tránh được đòn gánh của Sư gia Huy, đao của Trần Thái, nhưng không tránh được đôi bút giá xoa quỷ quyệt của Hắc Tử Kiệt!

Hắc Tử Kiệt ngay khi Đại Phong uốn cong người xuống, đã thực hiện một đòn độc ác, quỳ gối tiến lên, một cây bút giá xoa đâm vào hạ bộ Đại Phong! Một cây bút giá xoa đâm ngang vào eo Đại Phong!

Đánh trúng một đòn, Hắc Tử Kiệt rút song xoa lùi lại, Sư gia Huy sau một đòn gánh cũng không còn chiêu nào, Trần Thái cũng từ từ lùi lại vài bước, chỉ còn Đại Phong ở giữa đường phố. Cùng với động tác Thiết bản kiều đẹp mắt bị Hắc Tử Kiệt đâm trúng, cả người ngã sấp xuống đất, lăn lộn kêu gào thảm thiết, máu tươi và bụi đất trộn lẫn bám đầy người, so với vẻ phong độ sạch sẽ văn nhã lúc ra tay giết Hàm Ngư Toản trước đó, giờ đây đã bẩn thỉu như kẻ ăn mày.

Trần Thái thu đao lui về phía cha của Tống Thiên Diệu, Sư gia Huy cũng hoảng hốt ném đòn gánh, không dám nhìn Đại Phong nữa, chạy theo sau Trần Thái như đang trốn chạy về phía Đường lâu nơi Tống Thiên Diệu ở. Chỉ có Hắc Tử Kiệt cười gằn bước đến trước mặt Đại Phong vẫn đang kêu gào lăn lộn:

- Không thù không oán mà phá sòng bạc của ta? Đồ khốn nạn!

Vừa nói, hai cây bút giá xoa hung hăng đâm vào ngực Đại Phong, mũi xoa thậm chí còn xuyên ra sau lưng, đâm thẳng xuống mặt đất!

Khi tim bị đâm thủng, tiếng kêu thảm thiết của Đại Phong đột ngột im bặt, cả người bị bút giá xoa đóng đinh xuống đất co giật vài cái, rồi ngã nghiêng xuống đất bất động.

Ngay khi Hắc Tử Kiệt rút bút giá xoa đứng thẳng người, từ cuối đường Thái Hòa ùa tới hàng chục người, có người mặc tây phục, có người mặc trường sam, có người mặc áo gi lê, đủ loại hình dáng, tay cầm các loại búa rìu đao kiếm, vượt qua hai chiếc xe taxi đang chắn đường. Người dẫn đầu chính là một trong số những thanh niên bị Hắc Tử Kiệt đánh bị thương ở hội sở, lúc này nhìn thấy Hắc Tử Kiệt và hơn mười tên tay chân, gã thanh niên chỉ vào Hắc Tử Kiệt hét lớn:

- Chính là hắn dẫn người đốt tường viện nhà Đỗ tiên sinh!

Theo lời hắn vừa nói, phía sau hắn có khoảng sáu bảy chục người, ai nấy đều giơ cao búa rìu dao bầu, miệng chửi bằng tiếng Thượng Hải:

- Đồ con hoang! Đồ khốn, dám động vào Đỗ tiên sinh! Tưởng Thanh bang ở Hồng Kông không có người à? Tài Pháp tiên sinh có lệnh, chém thành muôn mảnh những kẻ khốn kiếp dám đốt nhà Đỗ tiên sinh! Chém chết chúng! Đốt sạch tất cả

các quầy hàng, đường phố của Hòa Thắng Nghĩa, đuổi tuyệt chữ Hòa!

Cùng với những lời chửi thề thốt ra, đám người này như thủy triều ào ào xông về phía Hắc Tử Kiệt và hơn chục tay chân của hắn!

- Đưa Nhân bá lên lầu trốn đi!

Trần Thái nhìn thấy cảnh tượng này, dứt khoát kéo tay Tống Xuân Nhân, đẩy hắn về phía Sư gia Huy, bảo hai người mau chóng lên lầu.

Đợi Tống Xuân Nhân và Sư gia Huy vào trong hành lang, Trần Thái một tay cầm đao nói với mấy tay chân:

- Đi đi! Ta ở lại canh gác dưới lầu! Về gặp lão đại của ta, nói là có người Thượng Hải khai chiến với chữ Hòa!

…

Trong văn phòng của Lam Cương tại đồn cảnh sát Trung Hoàn, lúc này Lam Cương đứng giữa phòng, dang hai tay nhìn về phía Cao Lão Thành đang ngậm thuốc lá im lặng đối diện với vẻ mặt lo lắng:

- Này, đại ca, dù ngươi thường quan tâm ta, ta cũng làm đủ nhiều rồi chứ? Ngươi bảo đột kích nhà máy, ta dẫn cảnh sát mặc đồng phục từ Trung Hoàn chạy đến Bắc Giác, vượt biên giới giúp ngươi bắt người, ngươi bảo chụp ảnh, tôi cũng gật đầu, chụp tùy ý, nhưng ta đâu phải quan tòa, dù ta có giỏi tiếng Anh đến mấy, biết nịnh bợ quỷ Tây đến đâu, Hồng Kông vẫn còn phải nói đến pháp luật, người ta cho gia đình đem tiền ra bảo lãnh, làm bao bì thuốc giả đâu phải tội treo cổ, nhiều lắm là đóng tiền bảo lãnh nhiều hơn một chút, đúng hạn ra tòa là được rồi? Ngươi giúp ta, để người ta ra khỏi đồn được không?

Chương 225. Đánh hổ thân huynh đệ (1)

Cao Lão Thành chỉ ngậm thuốc không nói gì, Lam Cương bực bội chống nạnh nhìn sang Manh Công Thạch đang đứng bên cạnh vừa từ tiệm ảnh lấy ảnh về:

- Này, tại sao ta có thể làm bạn với thằng khốn vừa thối vừa cứng đầu không thông tình lý này hơn mười năm được vậy? Làm người làm việc chẳng hề nghĩ đến hoàn cảnh của bạn bè, đúng là đồ khốn!

- Cấp trên bảo làm việc, A Thành cũng không có cách nào.

Manh Công Thạch nói với Lam Cương:

- Nghĩ cách gán thêm vài tội danh?

- Anh hai, ta tưởng là mấy lão đạo (con nghiện) ngoài đường à? Gán tội danh tùy tiện? Người ta dù sao cũng là chủ nhà máy, là người có tiền, ta gán tội cho hắn? Vạn nhất tên khốn đó có tiền thuê mấy luật sư nổi tiếng, ta chết cũng không gỡ được. Gia đình ông chủ đó hiện đang đợi ở ngoài để ký bảo lãnh, nhiều lắm giúp ngươi kéo dài nửa tiếng, nửa tiếng nhất định phải thả người.

Manh Công Thạch đứng thẳng người dậy từ bên tường, thở dài:

- Thôi vậy, ngươi tìm một người anh em dẫn ta đến phòng thẩm vấn, ta nói chuyện với ông chủ đó dọa hắn một chút, bảo hắn đuổi gia đình về, vài ngày nữa mới đến bảo lãnh, lại bắt ta làm mấy chuyện bị người ta nguyền rủa sau lưng sinh con không có lỗ đít.

- Vô Đầu ca, có người tự xưng là Lợi Khang Tống Thiên Diệu đang ở ngoài muốn gặp Thành ca.

Một cảnh sát mặc thường phục đẩy cửa, nói với ba người Lam Cương, Cao Lão Thành, Manh Công Thạch trong phòng.

Cao Lão Thành nghe câu này, từ trước bàn làm việc nhìn về phía Manh Công Thạch, Manh Công Thạch thò tay vào ngực áo, lấy ra phong bì đựng những tấm ảnh vừa mới rửa ra đưa cho Cao Lão Thành, Cao Lão Thành cầm lấy rồi đi ra ngoài.

Khi Cao Lão Thành ra khỏi văn phòng, Lam Cương vẫn còn bất mãn nói với Manh Công Thạch:

- Đối phương chỉ là một thư ký, mà hắn vội vàng chạy ra nịnh bợ, ta còn là tham mục đội trinh thám, cũng không thấy hắn cho một nụ cười, chẳng lẽ tôi còn không bằng một thư ký sao?

- Vị thư ký đó có thể cho Phúc Nghĩa Hưng vào bến tàu.

Manh Công Thạch vỗ vai Lam Cương:

- Còn ngươi làm cảnh sát này chỉ có thể gọi cho A Thành khi tiền lẻ trong túi không đủ trả phí qua đêm, nhờ hắn giúp lau đít, đổi thành ai, cũng sẽ không cho ngươi một nụ cười đâu.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Cao Lão Thành thấy Tống Thiên Diệu đứng ngoài cửa, vội bước nhanh hai bước đưa phong bì trong tay cho Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, đã xử lý xong theo lời ngươi dặn, đây là những bức ảnh chụp khi khám xét nhà máy, còn nữa, lời khai đã ghi chép đầy đủ, dù là công nhân hay ông chủ, tất cả đều thừa nhận là do Chương Ngọc Lương sắp xếp một luật sư tên Phan Vân Minh chỉ thị họ làm, biên bản cũng đã chụp lại.

Nói xong câu đó, Cao Lão Thành mới quay mặt nhìn về phía Lạn Mệnh Câu và những người đứng sau Tống Thiên Diệu, hơi nhíu mày:

- Tống thư ký, nếu ngươi thiếu người dùng cứ nói với ta hoặc Lôi ca là được, Phúc Nghĩa Hưng có hơn vạn người, tùy ngươi chọn, không nên dùng người ngoài làm mất mặt Phúc Nghĩa Hưng chứ.

Người giang hồ phân biệt nội ngoại rất rõ ràng, trong mắt Cao Lão Thành, Phúc Nghĩa Hưng đã theo Lợi Khang vào bến tàu, thì dù việc lớn nhỏ của Lợi Khang, dù nặng nhẹ thế nào, cho dù Lợi Khang sai khiến những người Phúc Nghĩa Hưng chạy đứt chân, những người giang hồ này cũng không oán hận, nhưng đối với Lợi Khang mà nói, đã có Phúc Nghĩa Hưng giúp làm việc, thì cũng không thể tùy tiện liên lụy đến các bang hội giang hồ khác, bởi vì như vậy tương đương với việc làm mất mặt và danh tiếng của Phúc Nghĩa Hưng trên giang hồ.

- Không phải ta chọn đâu, nhà họ Chử sắp xếp đấy, chiều nay nhà họ Chương suýt giết ta diệt khẩu, nhà họ Chử sợ ta chết, nên tạm thời điều người của Triều Dũng Nghĩa theo bên cạnh.

Tống Thiên Diệu cũng biết chuyện này phải nói rõ ràng, nên dừng động tác mở phong bì lại, đặc biệt giải thích với Cao Lão Thành một lượt.

- Để ta giúp Tống thư ký tìm người, nói về đánh nhau, Phúc Nghĩa Hưng còn nhiều người lợi hại hơn ta, chuyện này là bổn phận của Phúc Nghĩa Hưng, không cần người ngoài giúp Phúc Nghĩa Hưng trông nom, dù nhiều người đến mấy Phúc Nghĩa Hưng cũng lo được.

Cao Lão Thành nghe Tống Thiên Diệu nói có người muốn giết hắn diệt khẩu, sắc mặt thay đổi, vẫy tay định gọi đàn em

của mình.

Tống Thiên Diệu vừa xem ảnh vừa nói:

- Không cần đâu, việc quan trọng nhất là trông coi kho hải quan cho ta, nhà họ Chử để người của Triều Dũng Nghĩa đi theo ta, ta cũng không biết là vị Ân thúc nào tiện miệng sắp xếp, hay là vị Chử hội trưởng nào trong lòng có tính toán khác, lúc này không nên sinh chuyện, nếu ngươi có thời gian, giúp ta sắp xếp người đưa nữ luật sư ngoại quốc của Lợi Khang đến Lục Vũ Trà Lâu, kho hàng mấy ngày này không thể có chuyện gì, nghe rõ chưa?

Vừa nói, Tống Thiên Diệu lấy ví tiền từ trong túi ra, lúc đầu Chử nhị công tử viết giấy nợ lấy mười vạn đồng, bỏ ra năm vạn để câu Chương Ngọc Lương, lại cho Chử nhị công tử mượn năm ngàn làm tiền tiêu vặt, lo cho phóng viên, thợ chụp ảnh, thuê nhân công lại chi ra hai vạn, chỉ còn lại trong ví lúc này một xấp mỏng hơn hai vạn đồng, còn một vạn đồng phải trả tiền công cho người mẹ già giúp tìm người tặng hoa, lúc này lại đếm ra ba ngàn đồng đưa cho Cao Lão Thành:

- Cầm đi cho cảnh sát và anh em uống trà, đợi xử lý xong toàn bộ chuyện này, sẽ tính phần của ngươi, còn nữa, A Toàn bị lửa đốt rất nặng, sống chết không biết, sống, bất kể thuốc thang tốn bao nhiêu, sau này ta sẽ trả, chết, nhớ nhắc ta đến nhà hắn, tiễn hắn một đoạn.

Nói xong, Tống Thiên Diệu quay người lên xe kéo:

- Lục Vũ Trà Lâu, tôi phải đi đợi người.

…

Chử Hiếu Trung nhíu mày, nghe Giang Vịnh Ân đứng trước mặt nói với mình về tin tức bên ngoài liên quan đến Lợi Khang và em trai mình hôm nay.

Chương 226. Đánh hổ thân huynh đệ (2)

Nghe nói tên em trai phóng đãng của mình lại cùng với vợ của phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp trở thành người sáng lập Hội Nhạc Thi Hồng Kông, hơn nữa Lợi Khang miễn phí tặng thuốc trị giun sán cho dân chúng, và các tòa báo lớn đều sắp xếp phóng viên đi đưa tin, lại có thợ chụp ảnh theo quay phim toàn bộ quá trình, Chử Hiếu Trung trong lòng có chút ghen tị khó kiềm chế.

Vận khí của em trai mình quả thực quá tốt, sau chuyện này, e rằng trước sau đợt quyên tặng thuốc lần thứ hai của Lợi Khang năm nay, tên Chử Hiếu Tín in trên danh thiếp sẽ có thêm hai chữ viết tắt JP. Trong số người Hoa được phủ Toàn quyền bổ nhiệm làm Thái bình sĩ năm nay, có thể nói Chử Hiếu Tín đã chiếm trước một suất.

Và khi Chử Hiếu Tín trở thành Thái Bình thân sĩ, e rằng lúc đó toàn bộ thương nhân người Hoa ở Hồng Kông đều sẽ nhớ rõ vị thư ký đứng bên cạnh hắn, Tống Thiên Diệu.

Mọi người đều biết Chử Hiếu Tín là hạng người gì, tự nhiên sẽ càng khâm phục Tống Thiên Diệu - người mưu lược cho Chử Hiếu Tín. Khi đó Chử Hiếu Tín sẽ vụt trở thành tân quý trẻ tuổi người Hoa, Tống Thiên Diệu cũng sẽ trở thành nhân tài được mọi người săn đón.

Nghĩ đến đây, hắn lại nhìn về phía Giang Vịnh Ân đang báo cáo với mình. Người phụ nữ lanh lợi được thuê từ công đoàn thư ký này đã chuyên nghiệp hơn nhiều so với những người khác, quản lý công việc công ty cho mình ngăn nắp có

thứ tự, có thể giúp mình thoát khỏi những công việc nặng nề của công ty, cũng coi như là tinh minh cường thế, nhưng so với Tống Thiên Diệu dưới trướng em trai, thì không còn vẻ rực rỡ đó nữa.

- Hiện công ty có bao nhiêu tiền mặt có thể chi phối?

Cây bút máy đang xoay trong tay Chử Hiếu Trung đột nhiên dừng lại, như đã có quyết định, hỏi Giang Vịnh Ân.

Giang Vịnh Ân suy nghĩ một chút:

- Nếu không tính các khoản tiền gửi ngân hàng chưa động đến của các khoản đầu tư khác, vừa mới thu về một đợt tiền hàng đã vào tài khoản, số tiền là 4 triệu 700 nghìn, ngày kia cần chi 1 triệu 950 nghìn, từ nay đến giữa tháng sau, có 2 triệu 700 nghìn có thể để ngài chi phối.

- Trong két sắt công ty có 300 nghìn tiền mặt, chuẩn bị dùng để trả lương, lát nữa ta sẽ lấy ra trước, ngày mai ngươi rút 300 nghìn từ ngân hàng bỏ vào két sắt để bù đủ số tiền. Bây giờ ngươi giúp ta gọi điện cho ngân hàng, ngân hàng sắp tan làm, bảo họ trước khi tan làm chuyển 1 triệu 500 nghìn đô Hồng Kông vào tài khoản ngân hàng của công ty thương mại Lợi Khang.

Chử Hiếu Trung đứng dậy khỏi bàn làm việc nói:

- Rồi giúp ta gọi điện đến Lợi Khang hỏi xem vị Tống thư ký đó hiện đang ở đâu, ta đi gặp hắn, hiện giờ tài khoản của Lợi Khang nghèo đến mức chuột cũng chết đói được.

- Chử tiên sinh, ngài không cần phải tỏ thiện chí với Lợi Khang.

Giang Vịnh Ân sửng sốt một chút, ngẩng đầu nói với Chử Hiếu Trung đang đứng thẳng người:

- Đòn phản công tiếp theo của nhà họ Chương vẫn chưa bắt đầu, đợi khi tình hình rõ ràng, ngài hãy đứng ra…

Chử Hiếu Trung đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, nở nụ cười khinh thường với Giang Vịnh Ân:

- Tỏ thiện chí? A Tín là em trai của ta, bốn huynh đệ nhà họ Chương động đến em trai của ta, cô khuyên ta giả vờ bình tĩnh? Khi còn nhỏ nếu ngươi có em trai bị những đứa trẻ khác vây đánh thì sẽ làm gì? Đương nhiên là xông lên giúp em trai cùng đánh chứ? Chẳng lẽ ngươi giả vờ bình tĩnh, đợi em trai bị người ta đánh cho mặt mũi bầm dập rồi mới lên phía trước khuyên can? Giang tiểu thư, không phải ở nước ngoài học thêm mấy năm, là có thể đem cách làm ăn của bọn quỷ Tây áp dụng trực tiếp lên người Trung Quốc, người Trung Quốc có quy tắc riêng của mình.

- Rất nhiều người nói bốn công tử nhà họ Chương là tam hổ nhất bưu, Chử Hiếu Trung ta cũng từng nghe qua, nhưng ta còn nghe được một câu khác nữa.

Chử Hiếu Trung mặc áo vest vào, bước ra cửa, khi đi ngang qua Giang Vịnh Ân nói:

- Đánh hổ thân huynh đệ, lâm trận phụ tử binh. Ta bắt nạt em trai nhà mình thì được, người khác động đến hắn, không được.

…

Đã gần hoàng hôn, những khách trà ngồi nhàn nhã tiêu khiển cả ngày trong quán trà cũng lần lượt rời đi, đây chính là thời điểm vắng vẻ nhất trong ngày của Lục Vũ trà lâu. Thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện tại Lục Vũ trà lâu, Ngô Kim Lương mặt mày hớn hở như hoa nở, đưa Tống Thiên Diệu và Lạn Mệnh Câu đang bám sát phía sau vào phòng riêng quen thuộc, rồi tự tay pha trà cho Tống Thiên Diệu xong mới ra

ngoài tiếp đón mấy thành viên Triều Dũng Nghĩa khác do Lạn Mệnh Câu dẫn theo ở đại sảnh bên ngoài.

Tống Thiên Diệu từ từ nâng chén trà lên miệng, Lạn Mệnh Câu ngồi bên cạnh, không biết Tống Thiên Diệu đang đợi gì, cũng chẳng biết mình nên nói gì với vị thư ký trẻ tuổi này để xoa dịu bầu không khí hơi trầm lặng trong phòng.

Hắn là kẻ thô lỗ, sai hắn đi chém người làm việc cướp địa bàn, hắn có thể không chớp mắt, nhưng bắt hắn ở cùng với kẻ như Tống Thiên Diệu, chỉ cần động não một chút là có thể đào hố chôn người bất cứ lúc nào, còn khiến hắn lo lắng hơn cả việc xông pha sinh tử, bởi vì ít nhất khi giao đấu với người khác, ra đòn đều có thể nhìn thấy được, còn vị thư ký bình tĩnh đối diện này, ra tay mà không để lại dấu vết nào. Hơn nữa lại không thể đánh Tống Thiên Diệu một trận hoặc trùm bao tải ném xuống biển, đối phương là người được nhị công tử nhà họ Chử coi trọng.

Mãi đến khi Ngô Kim Lương lại bước vào, hỏi Tống Thiên Diệu có muốn ăn chút điểm tâm, hoặc nhờ quán rượu gửi vài món ăn qua không, Tống Thiên Diệu mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hóa ra bên ngoài đã tối.

Tống Thiên Diệu khoát tay đuổi Ngô Kim Lương đi, đúng lúc đó, đàn em Triều Dũng Nghĩa từ bên ngoài thò đầu vào, nói nhỏ với Lạn Mệnh Câu:

- Câu ca, Thập ca dẫn theo một người đang lên lầu.

- Tống thư ký, ta ra đón Thập ca một chút.

Lạn Mệnh Câu nhân cơ hội đứng dậy bước ra khỏi phòng, thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, Trần A Thập dẫn theo một người vừa lúc bước lên lầu hai.

Chương 227. Nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết (1)

- Thập ca, Tống thư ký đang ở trong phòng.

Lạn Mệnh Câu lên tiếng chào Trần A Thập.

Trần A Thập thì nói với người bên cạnh mình:

- Nếu ngươi gặp chuyện ở đây, cứ để những huynh đệ của ngươi lôi cả nhà già trẻ của ta đi lấp biển.

- Thập ca bảo đảm, đương nhiên ta tin tưởng.

Người đến khẽ cười méo mó với Trần A Thập, bước vào phòng, tự mình đóng cửa lại, ngăn Lạn Mệnh Câu, Trần A Thập và những người khác ở bên ngoài, rồi mới kéo ghế ngồi xuống bàn trà, lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá rẻ tiền hiệu Tiểu Hỉ châm lửa:

- Lợi Hanh Tống thư ký, nghe nói ngài tìm ta ra đây muốn quan tâm ta.

Vừa nói, hắn vừa ngẩng đầu, đôi mắt cũng nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang đánh giá mình.

Người đến khoảng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, trán rộng, hốc mắt hơi sâu, cằm hơi nhô ra phía trước, có thể nói là tướng mạo đường đường, có lẽ do thường xuyên lênh đênh trên biển nên da mặt hơi đen và có vài đốm gỉ biển, lúc này kẹp điếu thuốc, thân trên tựa vào lưng ghế, nhìn thẳng vào Tống Thiên Diệu mở miệng, có vài phần phóng khoáng không coi trọng vạn sự.

- Lôi Đàn Tử, Lôi Anh Đông?

Tống Thiên Diệu từ từ thở ra một hơi, nghiêm túc nói với đối phương:

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

- Suốt ngày ẩn náu ban ngày hoạt động ban đêm, lênh đênh trên biển, người nghe qua biệt danh của ta chắc không nhiều, Tống tiên sinh khách sáo quá.

Lôi Anh Đông có biệt danh là Lôi Đàn Tử vừa nghịch hộp diêm trong tay vừa nói:

- Thủ đoạn của Tống thư ký hôm nay tôi cũng nghe nói qua, thuốc của tất cả các công ty dược phẩm toàn Hồng Kông đều vào kho hải quan, mấy trăm người của Phúc Nghĩa Hưng đứng ngoài kho hóng gió, bạn ta trong hải quan muốn vào kho dò la tin tức, chưa kịp đến gần cổng lớn, đã bị người của Phúc Nghĩa Hưng vây lên hai ba chục người, đe dọa chém chết cả nhà hắn, sợ đến nỗi không dám thở mạnh một cái liền ngoan ngoãn rời đi, nghe nói là do Tống thư ký ra lệnh, ngoại trừ quỷ tây hải quan, những người Trung Quốc khác không được đến gần kho?

- Không làm vậy, ngươi chịu đến gặp ta?

Tống Thiên Diệu cười nói với Lôi Anh Đông:

- Người hiểu chuyện không nói lời úp mở, Lôi tiên sinh làm vài việc buôn bán trên biển, ta chiếu cố ngươi cũng là muốn nhờ ngươi chiếu cố ta. Hai mươi thùng bột cầm máu quân dụng bị ngâm nước hỏng cộng thêm mười vạn đô la Hồng Kông, đổi lấy hai mươi thùng penicillin chính hiệu trong kho, làm hay không?

Dù Lôi Anh Đông đã chuẩn bị tinh thần nghe Tống Thiên Diệu vòng vo thậm chí là bàn về việc vận chuyển một lô thuốc, lúc này nghe lời Tống Thiên Diệu nói, điếu thuốc trong

miệng cũng run lên hai cái, nhìn chằm chằm vào mắt Tống Thiên Diệu từ từ nói:

- Tống thư ký, ngươi nói đùa phải không? Ta là thương nhân chính đáng, làm gì có bột cầm máu quân dụng? Nhưng hai mươi thùng penicillin, nếu Tống thư ký muốn bán ra, ta ngược lại có hứng thú, có thể thanh toán tiền mặt ngay lập tức.

- Người khác nói hắn có quân dụng, ta coi như hắn nói đùa, Lôi tiên sinh nói mình không có quân dụng, ta cũng coi như ngươi nói đùa, súng máy thuốc nổ những vũ khí này ngươi có thể không có, nhưng quân dụng thông thường, bột cầm máu loại này, ha ha, ta đã đến đây gặp ngươi, chính là muốn thành tâm bàn chuyện làm ăn, hai mươi thùng bột cầm máu quân dụng hỏng, đổi lấy hai mươi thùng penicillin chính hiệu trong kho hải quan, mỗi thùng chênh lệch ngươi bù ta năm nghìn đô la, hai mươi thùng mười vạn đô la Hồng Kông, nếu không yên tâm, ngươi còn có thể để người cùng ta đến kho tự mình kiểm hàng.

Tống Thiên Diệu dang hai tay ra, vẻ mặt nghiêm túc nói với Lôi Anh Đông.

Lôi Anh Đông ngậm điếu thuốc im lặng hồi lâu:

- Tại sao đột nhiên chiếu cố ta, hai mươi thùng penicillin, giá bên ngoài hiện tại ngươi hẳn phải rõ hơn ta.

- Ta cần hai mươi thùng bột cầm máu, dù là bị ngâm nước hỏng, cũng phải là hàng chính hãng, nếu ngươi bây giờ nói với ta ngươi không lấy ra được bột cầm máu quân dụng, vậy bàn chuyện ta chiếu cố ngươi thì quá sớm rồi, cửa ở sau lưng ngươi, xin lỗi không tiễn.

Tống Thiên Diệu nói với Lôi Anh Đông:

- Ngươi cũng biết Lợi Khang mấy ngày nay rất bận, ta không có thời gian hẹn ngươi cái tay làm ăn này ra ngoài tán

gẫu.

- Vị Chử lão bản của Lợi Khang hôm nay vừa mới cùng bọn quỷ tây làm chuyện tặng thuốc, hợp tác với bọn quỷ tây không kẽ hở, nửa tháng trước, quân Anh còn dựng súng máy trên đầu tàu đuổi đội tàu của ta, làm sao ta biết có phải ngươi muốn để vị Chử lão bản của ngươi đó giữ chắc cái danh hiệu Thái Bình thân sĩ hơn, lấy ta và những huynh đệ của ta để lấy công với ngài Thống đốc hay không?

Lôi Anh Đông búng tàn thuốc, không vì lời Tống Thiên Diệu vừa nói mà thực sự đứng dậy rời đi, mà là lắc lắc cổ, tiếp tục hỏi.

Tống Thiên Diệu đưa tay cầm ấm trà rót cho Lôi Anh Đông một chén trà, từ từ đẩy đến trước mặt đối phương:

- Công đã có rồi, Hội Nhạc Thi tặng thuốc là đủ, làm quá nhiều ngược lại không tốt, nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết, bây giờ là sau khi lập công chuẩn bị hưởng lợi, nói cho ngươi biết, Lợi Khang hiện giờ nghèo đến chỉ còn cái da, nhưng lại nắm trong tay con dao mà bọn quỷ tây cho, bất cứ lúc nào cũng có thể giết người cắt thịt, bột cầm máu quân dụng đương nhiên là dùng để hù dọa một chút, ép những công ty bị niêm phong thuốc men nhả ra chút lợi lộc, lấp đầy bụng Lợi Khang, nếu không thì là vận chuyển quân dụng trái phép, một đòn chí mạng.

- Vậy tại sao nhất định phải là bột cầm máu quân dụng bị ngâm nước hỏng, không cần loại còn nguyên bao bì?

Lôi Anh Đông nhìn chén trà trước mặt, rồi lại nhìn Tống Thiên Diệu.

Chương 228. Nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết (2)

Tống Thiên Diệu ngồi lại vào ghế, dựa lưng vào tựa ghế nói:

- Trong cả Hồng Kông, ai có thể kiếm được bột cầm máu quân dụng chính hãng? Ngươi, ai có thể kiếm được bột cầm máu quân dụng hỏng hoặc thậm chí là giả mạo? Rất nhiều người, có kẻ lấy những bột cầm máu bỏ đi mà ngươi kiếm được, chỉnh sửa lại một chút rồi tiếp tục bán ra. Nếu Lợi Hanh muốn tìm thứ đó, rất dễ dàng, mọi người sẽ không liên hệ được Lợi Hanh với ngươi, đúng không? Chỉ cần bọn quỷ ngoại quốc xác định những bột cầm máu quân dụng đó là hàng thật, quản gì nó có hỏng hay không, công ty sở hữu nó chắc chắn sẽ gặp xui xẻo. Huống chi, lấy những bột cầm máu còn nguyên vẹn để cứu người, chẳng phải tốt hơn sao? Phế phẩm đã đủ rồi, cần gì phải lãng phí hàng chính hãng cho bọn quỷ ngoại quốc?

- Triều Dũng Nghĩa Trần A Thập biết lấy lô bột cầm máu hỏng đó ở đâu, người của ta sẽ không lộ diện, chỉ đợi khi penicillin đến tay, hàng đến trả tiền, thanh toán bằng tiền mặt.

Lôi Anh Đông im lặng vài phút rồi dụi tắt điếu thuốc, đứng dậy, xoay người định rời đi, nhưng khi đến cửa, hắn dừng bước nói một câu:

- Xem như ngươi đã quan tâm đến hai mươi thùng penicillin của ta, Tống thư ký, ngươi tuổi còn quá trẻ, việc lấy hàng kém thay hàng tốt, cấu kết với bọn quỷ ngoại quốc hãm

hại đối thủ này đừng làm quá đáng, tránh không còn đường lui, bọn quỷ ngoại quốc không thể tin tưởng được, nhớ kỹ câu ngươi vừa nói, nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết, cẩn thận cực lạc sinh bi, dạ dày bị căng phồng.

…

Số 18 đường Kennedy, Vịnh Loan, Hồng Kông, Đỗ Công Quán.

Phủ đệ của Đỗ Nguyệt Sinh (tên gọi khác là Đỗ Nguyệt Tiên) - nhân vật nổi tiếng Thượng Hải tại Hồng Kông, lúc này bên ngoài Đỗ Công Quán, xe cộ san sát, người đông như mắc cửi, có đến hàng trăm người tụ tập bên ngoài Đỗ Công Quán, có người mặc âu phục, có người mặc trường sam vải bô, cũng có người cởi trần trùng trục như phu khuân vác, những người này đều là môn đồ Thanh bang dưới trướng Lý Tài Pháp kiếm sống, lúc này tụ tập ở đây, thực sự còn đông hơn cả lúc Đỗ Công Quán phát thưởng tiền mỗi năm vào dịp Tết Xuân, tất cả đều trông ngóng cánh cổng đóng chặt của Đỗ Công Quán, chỉ chờ bên trong truyền ra lời.

Bộ nhà ở Tiêm Sa Chủy kia, là món quà của Tài Pháp tiên sinh tặng khi Đỗ Nguyệt Sinh đến Hồng Kông, tuy Đỗ tiên sinh chưa từng đến ở một ngày nào, nhưng môn đồ Thanh bang ở Hồng Kông đều biết, bộ nhà đó là của Đỗ tiên sinh, Tài Pháp tiên sinh còn sắp xếp người hầu làm vườn, quét dọn hàng ngày, chứng minh lòng thành kính của mình, hôm nay bang hội địa phương lại tưới dầu lên bộ nhà đó?

Những môn đồ Thanh bang bên ngoài tất nhiên không biết, ngày thường luôn có thể trực tiếp vào bên giường bệnh bái kiến Đỗ Nguyệt Sinh, được gọi là Đỗ Nguyệt Sinh Hồng Kông, Tài Pháp tiên sinh, Tài Pháp A Cữu của Lý Tài Pháp, hôm nay lại bị chặn không cho vào, không gặp được Đỗ

Nguyệt Sinh, chỉ có đại tổng quản Vạn Mặc Lâm của Đỗ Công Quán tiếp đãi uống trà trong thư phòng.

Lý Tài Pháp 42 tuổi ngồi trong thư phòng Đỗ Công Quán, lúc này dù có Vạn Mặc Lâm tiếp đãi, sắc mặt vẫn tái xanh, cầm chén trà nói nửa âm nửa dương:

- Mặc Lâm ca, thân thể Đỗ tiên sinh là quan trọng, chuyện như thế vốn không nên quấy rầy Đỗ tiên sinh tĩnh dưỡng, chỉ cần Đỗ tiên sinh truyền xuống một câu, Tài Pháp sẽ làm cả chuyện này đẹp đẽ gọn gàng.

Vạn Mặc Lâm trong lòng chửi thầm một câu, hắn đã quen biết Lý Tài Pháp từ hai ba mươi năm trước, lúc đó tên vô lại này làm gì có tư cách ngồi đối diện nói chuyện với mình, đừng nói là gặp Đỗ tiên sinh, ngay cả tư cách mở miệng nhắc đến ba chữ Đỗ tiên sinh cũng không đủ.

Thượng Hải Bến Thượng những năm hai ba mươi, tạm không nói đến ba vị đại nhân vật có ba đầu sáu tay là Hoàng Kim Vinh, Đỗ Nguyệt Sinh, Trương Khiếu Lâm, cũng tạm không bàn đến những nhân vật nổi tiếng hạng hai như Cố Trúc Hiên, Nghiêm Cửu Linh, Du A Căn, Diệp Thanh Hòa, Phổ Cẩm Vinh, Vạn Mặc Lâm từng xưng bá một phương, ngay cả những nhân vật hạng ba đã thành danh của Thanh bang như Nhuệ Khánh Vinh, Cao Tân Bảo, Mã Tường Sinh, Tôn Giới Phúc, Hứa Vinh Phúc vv… hàng trăm hàng ngàn người, Lý Tài Pháp cũng phải khấu đầu vái lạy, không dám ngẩng đầu lên.

Nào ngờ tên bần cùng này đến Hồng Kông - một nơi nhỏ bé, lại như rồng gặp biển lớn. Hơn mười năm qua, hắn chu du giữa Quốc Dân Đảng, người Anh và người Nhật, cứng cỏi tạo dựng được danh tiếng Đỗ Nguyệt Sinh Hồng Kông. Đỗ tiên sinh cũng nâng đỡ hắn, từ khi đến Hồng Kông, mỗi lần Lý Tài Pháp đến bái kiến Đỗ tiên sinh đều được cho vào tận giường

bệnh, chẳng hề tránh hiềm nghi, khiến nhiều người ở Hồng Kông đều cho rằng Lý Tài Pháp và Đỗ tiên sinh là người cùng thế hệ trong Thanh bang, thực ra chẳng qua chỉ là tên bần cùng bái Nhụy Khánh Vinh làm gia gia.

- Tài Pháp à, Sinh ca nói kẻ không biết thì vô tội, biệt thự ở Tiêm Sa Chủy đã không có người ở, cũng chẳng treo biển Đỗ công quán, để ta lát nữa đi uống trà với mấy lão già tự đầu, nói chuyện là xong. Thanh bang ở Hồng Kông đã cướp không ít việc làm ăn của bang hội bản địa, ý Sinh ca là không thể học theo 14K, đến Hồng Kông đánh đánh giết giết, dù sao chúng ta đều là người Trung Quốc.

Vạn Mặc Lâm mỉm cười, tự châm cho mình điếu thuốc nói.

Lý Tài Pháp thở hắt ra một hơi:

- Thanh bang từ khi Đỗ tiên sinh đến Hồng Kông vẫn chưa khai đàn, nhiều huynh đệ trong bang không có chỗ nương tựa, đa số đều phải miễn cưỡng sống nhờ vào sản nghiệp của huynh đệ, lần này chính là cơ hội để Thanh bang đánh tiếng, những bang hội bản địa này, không đánh cho chúng sợ, làm sao biết được sự lợi hại của Thanh bang Thượng Hải?

Nói đến cuối, mắt Lý Tài Pháp đã trợn ngược, sát khí ngùn ngụt.

Chương 229. Đỗ Công Quán

Cơ hội này, hắn nhất định phải nắm bắt. Hiện giờ Đỗ Nguyệt Sinh hen suyễn nặng, nói một câu phải thở ba hơi, không còn sức chủ trì đại cục, mà phần lớn cốt cán Thanh bang cũng đều phải tự lo sinh kế, ngoại trừ Vạn Mặc Lâm, Cố Gia Đường, Lục Kinh Sĩ và vài môn nhân bên cạnh Đỗ Nguyệt Sinh, có thể nói tất cả nhân sĩ Thanh bang ở Hồng Kông đều nghe theo mình.

Tên bệnh quỷ này, trước khi chết cũng không muốn cho ta cơ hội sao?

Tuy Hồng Kông không phồn hoa như Thập Lý Dương Trường Thượng Hải, nhưng hắn Lý Tài Pháp lại muốn ngồi vững danh tiếng Đỗ Nguyệt Sinh Hồng Kông, trở thành người số một thực sự ở Hồng Kông. Chỉ cần khai chiến với Hòa Thắng Nghĩa, một trận đánh vang danh, rồi tổ chức đại hội khai đàn Thanh bang, với thân thể Đỗ Nguyệt Sinh tất nhiên không thể tự mình khai đàn, Cố Gia Đường, Vạn Mặc Lâm và những kẻ khác, trên mảnh đất Hồng Kông này, càng không đến lượt bọn chúng tranh giành với mình, chỉ có mình là người lựa chọn tốt nhất để chuẩn bị khai đàn.

Đến lúc đó, môn hạ Thanh bang đến Hồng Kông, đều phải theo quy củ tụ tập dưới trướng mình, sự nghiệp Thượng Hải năm xưa của Hoàng Kim Vinh, Đỗ Nguyệt Sinh, mình ở Hồng Kông chưa chắc đã không thể sao chép.

Vạn Mặc Lâm nhìn vẻ mặt lộ rõ ý đồ của Lý Tài Pháp bỗng cười khinh bỉ, cũng không khách sáo nữa, trực tiếp cười nhạt mắng một câu:

- Đồ bần cùng, ngươi trợn mắt nhìn ta? Khi ta ném người xuống sông Hoàng Phố, theo sau Sinh ca cướp thuốc phiện, còn chưa rảnh mà thương yêu mẹ già ngươi đâu, đến Hồng Kông đã tưởng mình là người trắng trợn? Ta chửi mẹ ngươi, chính vì biết trong bụng ngươi chứa đầy phân chó nên mới chặn ngươi ở đây, sợ ngươi xông mùi đến Sinh ca, cút ra ngoài!

- Bộp!

Lý Tài Pháp dùng sức đập mạnh xuống bàn, dường như muốn trở mặt, nhưng chưa kịp mở miệng, nhị quản gia kiêm vệ sĩ của phủ Đỗ ở ngoài thư phòng, năm xưa là đảng thủ Tiểu Bát Cổ Đảng Hằng xã Thượng Hải, một trong Tứ Đại Kim Cang dưới trướng Đỗ Nguyệt Sinh, biệt hiệu Hoa Viên A Căn - Cố Gia Đường đã nhanh chóng bước vào, một khẩu súng lục cực nhanh chĩa vào sau gáy Lý Tài Pháp.

Vạn Mặc Lâm kẹp điếu thuốc, chậm rãi nhìn Lý Tài Pháp đang không dám cử động, rút từ thắt lưng ra một con dao nhỏ dùng để gọt trái cây và phòng thân, đặt trước mặt Lý Tài Pháp:

- Sao? Nếu ngươi thực sự có gan, thì cầm dao lên cắt cổ ta đi, ta bảo đảm A Căn sẽ không nổ súng. Dám cắt cổ ta, cũng coi như ngươi là nhân vật từ Thượng Hải bước ra. Nếu không dám, thì ngoan ngoãn cút đi, sau này đừng có ý đồ mượn danh nghĩa của Sinh ca nữa. Mở mấy cái khách sạn, vài hộp đêm, một xưởng thuốc phiện đã tưởng mình có thể so với Sinh ca? Đừng nói Sinh ca, nói về đầu óc, khi ta độc quyền giá gạo cả Thượng Hải, ngươi còn chưa biết đếm tiền.

Lý Tài Pháp mặt tối sầm nhìn con dao nhỏ trên bàn, nhưng sau khi thở dốc vài lần, cuối cùng chọn đứng dậy, nhanh chóng bước ra ngoài.

- Đuổi đám người bên ngoài đi xa một chút, đây là Đỗ công quán, không phải rạp xiếc.

Cố Gia Đường từ từ cất súng, nói với Lý Tài Pháp.

Đợi Lý Tài Pháp ra khỏi Đỗ công quán, Cố Gia Đường mới nhìn Vạn Mặc Lâm:

- Sinh ca rốt cuộc có ý gì?

- Sinh ca nói, huynh đệ Thanh bang cứ như trước không chính thức khai đàn, mọi việc làm thấp điệu, mới có thể thực sự đứng vững ở Hồng Kông. Bây giờ lại vừa hay có 14K từ Quảng Châu đến, đứng trước làm pháo đài, tranh địa bàn với các bang phái địa phương, thu hút sự chú ý của các tự đầu địa phương.

- Việc huynh đệ Thanh bang nên làm là kết giao với các bang phái địa phương, tìm đường tài chính ổn định. Đúng rồi, chính là câu mà Lục Kinh Sĩ lần trước gọi điện từ Đài Loan nói, trong sách bình thư họa có nói, cao trúc tường, quảng tích lương, hoãn xưng vương. Tên Lý Tài Pháp khốn kiếp, tưởng mình vừa ăn no đã thành ông chủ lớn, Sinh ca cho hắn mượn danh nghĩa, Thanh bang mới tan rã.

Vạn Mặc Lâm cầm con dao nhỏ lên, lại cầm một quả táo trong đĩa trái cây trên bàn, khéo léo gọt vỏ nói.

- Vậy Lý Tài Pháp làm việc bên ngoài?

- Không liên quan đến Sinh ca, Lý Tài Pháp không dùng danh nghĩa của Sinh ca, hắn muốn gây chuyện thì tùy hắn. Dù sao hắn cũng tập hợp được nhiều huynh đệ Thanh bang, những huynh đệ đó muốn liều mạng cho hắn cũng không sao, nhưng nếu có thương vong thắng bại, không thể đổ lên đầu Sinh ca. Ngươi không cần nghĩ nhiều, chuyện này, lão đầu tử nghĩ chu toàn hơn chúng ta. Danh tiếng lúc sống sau khi chết, dù hắn sắp trút hơi thở cuối cùng, cũng sẽ không để huynh đệ Thanh bang mang danh nghĩa của hắn đi chết.

Vạn Mặc Lâm nhả một hơi khói:

- Gia đình của ngươi và ta đều đã an trí sang Đài Loan, nếu sau khi lão đầu tử nhắm mắt, Lý Tài Pháp mang danh nghĩa của hắn khai đàn, thì đưa hắn xuống dưới đó làm bạn với lão đầu tử.

Còn Lý Tài Pháp bước ra cổng Đỗ công quán, bên ngoài một đám đệ tử bang hội vây lại:

- Tài Pháp tiên sinh? Đỗ tiên sinh thế nào?

- Căn nhà đó là ta tặng cho Đỗ tiên sinh, tất nhiên ta tự xử lý. Đốt nhà là làm mất mặt ta, bảo anh em đi đánh đuổi cái bang phái gọi là Hòa Thắng Nghĩa đó, để họ biết lợi hại của Thanh bang chúng ta!

Lý Tài Pháp, những vẻ u ám trên mặt đã biến mất khi ra khỏi cửa, hào khí ngất trời nói với mọi người.

Các thành viên Thanh bang lần lượt lên xe hoặc rời đi, theo lệnh của Lý Tài Pháp bắt đầu sắp xếp nhân lực. Chốc lát sau, bên ngoài Đỗ công quán lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn Lý Tài Pháp đứng trước cổng Đỗ công quán, vài vệ sĩ đợi trước xe của hắn.

Lý Tài Pháp quay đầu nhìn ba chữ Đỗ công quán trên biển hiệu, hừ một tiếng, xoay người đi về phía chiếc xe của mình:

- Đỗ tiên sinh thần thông quảng đại đã chết ở Thượng Hải, kẻ sống ở Hồng Kông, chỉ là một Đỗ Nguyệt Sinh tham sống sợ chết.

Chương 230. Khí thế (1)

Hắc Tử Kiệt mang theo hơn mười tên thủ hạ có thể cùng hắn vượt biển đến Loan Tử giết người, tất cả đều là những kẻ theo sát bên cạnh Hắc Tử Kiệt nhiều năm. Dù võ công không bằng Hắc Tử Kiệt - một Song Hoa Hồng Côn của Hòa Thắng Nghĩa, nhưng bọn chúng thường xuyên chứng kiến cảnh hỗn chiến, nên gan dạ hơn những kẻ giang hồ bình thường vài phần. Khi sáu bảy chục người vung vẩy binh khí xông về phía mình, hơn mười tên này không hề bỏ chạy, mà lùi lại phía sau Hắc Tử Kiệt, cùng hắn đối mặt với đối phương.

- Nếu những tên này đều lợi hại như tên Đại Phong vừa chết kia, thì có hơi rắc rối đấy. Kiệt ca, làm sao bây giờ? Hay là huynh đi trước, để tiểu đệ cùng anh em chặn bọn chúng lại?

Tên đầu mã của Hắc Tử Kiệt tay cầm đao khai sơn, lên tiếng trước tiên.

Hắc Tử Kiệt cười hắc hắc hai tiếng, nhìn đám người Thượng Hải đang tiến đến gần hơn nói:

- Nghe bọn chúng nói chưa? Đốt đường khẩu Hòa Thắng Nghĩa, đuổi tuyệt Hòa tự đầu? Khốn nạn, Điều Tứ Quảng Châu đến Hồng Kông hai năm, thà đánh nhau với mấy bang hội Triều Châu suốt hai năm còn hơn, cũng không dám nói động đến Hòa tự đầu, mấy thằng Thượng Hải khốn kiếp này cũng dám nói vậy sao? A Hoa, ngươi đi đến đường khẩu của Hoa Diện Dũng ở Loan Tử Đơn Nghĩa gọi thêm người đến giúp, ta dẫn mấy huynh đệ còn lại đánh một trận với bọn chúng, xem thử mấy chục tên này có bản lĩnh đốt đường khẩu Hòa Thắng Nghĩa không!

Nói xong câu đó, đám người Thượng Hải đã xông đến cách Hắc Tử Kiệt và đồng bọn chỉ còn mười mét, Hắc Tử Kiệt hai tay cầm bút giá xoa, không chút sợ hãi xông thẳng lên!

Phía sau hắn, một tên thủ hạ tên A Hoa quay người chạy ra ngoài đường đi báo tin.

Trần Thái một tay xách đao đứng canh ở cửa hành lang nhà Tống Thiên Diệu, nhìn Hắc Tử Kiệt hơn mười người va chạm với đối thủ đông đảo hơn, Hắc Tử Kiệt tuy hung hãn, thủ hạ cũng gan dạ, nhưng đối phương cũng có nhân vật lợi hại, hơn nữa số lượng hai bên chênh lệch quá lớn. Mười mấy phút sau, sau khi hạ gục hơn hai mươi người đối phương, bên Hòa Thắng Nghĩa chỉ còn lại một mình Hắc Tử Kiệt, nửa thân trên trần trụi đầy vết thương, bút giá xoa cũng chỉ còn một cái, vừa đánh vừa lùi về phía đầu phố, nhìn thấy sắp bị đám người Thượng Hải ùa lên chém chết.

Trần Thái vung đao lên, một nhát chém đứt cánh tay tên Thượng Hải đang cầm rìu chém về phía Hắc Tử Kiệt!

- Kiệt ca, đi thôi.

Trần Thái để Hắc Tử Kiệt đẫm máu đi qua, còn mình vung đao xông lên.

Thanh đao vũ sĩ cán dài này của hắn so với hai cái bút giá xoa ngắn ngủn của Hắc Tử Kiệt còn thanh thế hơn, liên tiếp chém ra mấy nhát, đã đẩy lùi đám người Thượng Hải trước mặt hai người lại mấy bước, che chở Hắc Tử Kiệt phía sau, hai người chậm rãi rút lui.

Có mấy tên Thượng Hải gan dạ muốn xông lên, bị Trần Thái lập tức dứt khoát dùng đao chém nát vai hoặc rạch ngực đá ngã xuống đất. Thấy đám người Thượng Hải bị đẩy lùi sắp xông lên lần nữa, Trần Thái đột nhiên không lùi mà tiến, tay cầm đao vũ sĩ múa lên một đường đao đẹp mắt, ngay cả cánh

tay bị thương cũng nắm chặt chuôi đao, hai tay cầm đao chém ngang một cái! Trước mắt mọi người, chém đứt hơn nửa đầu tên Thượng Hải xông lên đầu tiên! Chỉ còn lại cằm vẫn còn trên cổ!

- Trần Thái Hòa Quần Anh đây! Không sợ chết thì xông lên!

Trong lúc nguy cấp, Trần Thái trợn mắt quát lớn một tiếng, mũi đao đẫm máu chỉ vào đám người Thượng Hải bị dọa bởi nhát chém này, che chở Hắc Tử Kiệt đang lảo đảo phía sau rút về phía đầu phố Thái Hòa.

- Bịch!

Cái xác không đầu đứng lắc lư mấy giây mới ngã xuống đất.

Tiếng động này như tiếng súng hiệu lệnh, đám người Thượng Hải bị dọa bởi nhát chém vừa rồi đã hoàn hồn, vẫn hung hãn không sợ chết xông về phía hai người!

- Mới vào Hòa tự đầu ba ngày đã sắp chết, biết vậy nên nghe lời Diệu ca.

Trần Thái và Hắc Tử Kiệt đứng sát vai nhau, nhìn kẻ địch còn điên cuồng hơn trước, có chút cảm khái thốt ra một câu.

Nói xong, Trần Thái lại giơ dao lên:

- Kiệt ca, đệ bối phận nhỏ, đệ xin đi trước một bước.

Trần Thái vung dao xông lên, Hắc Tử Kiệt móc điếu thuốc từ túi quần ra, châm lửa hút một hơi ngon lành, rồi mới cầm cây đinh ba còn lại, cũng xông lên, miệng nói:

- Chúng ta đều thuộc chữ Hòa, huynh đệ, sống tuy không cùng ngày, chết cũng cùng lên đường, chữ Hòa không có kẻ hèn nhát.

- Bùm bùm!

Ngay lúc Trần Thái và Hắc Tử Kiệt chuẩn bị liều chết với đám Thượng Hải nhân đang điên cuồng này, đột nhiên phía sau vang lên hai tiếng súng!

- Hạ vũ khí xuống!

Sau tiếng súng là một tiếng quát lớn.

Trần Thái và Hắc Tử Kiệt theo phản xạ ném vũ khí trong tay, chạy sang lề đường ôm đầu nấp một cái, thuận thế ngoái đầu nhìn lại.

Lúc này trên phố Thái Hòa, bảy tám người mặc quân phục, năm sáu người thường phục đều giơ súng nhắm về phía đám người Thượng Hải đối diện, đứng đầu đội cảnh sát này là một người đàn ông trung niên gần bốn mươi tuổi, đầu đội mũ nỉ tròn, mình khoác áo màu xám trắng, tay giơ cao, nòng súng chĩa lên trời, lúc này vẫn còn bốc khói nghi ngút.

- Động! Động một cái nữa là bắn vỡ đầu lũ khốn các ngươi! Đồ khốn nạn, coi khu của ta là chợ à! Cầm dao ra ngoài mua rau à! Hạ vũ khí xuống! Nghe rõ chưa, bảo các ngươi hạ vũ khí xuống!

Thấy đám người Thượng Hải tuy dừng bước nhưng vẫn không chịu buông vũ khí, tên cảnh sát ăn mặc rõ ràng là thanh tra sở cảnh sát Loan Tử này giơ súng bắn hai phát xuống chân bọn người Thượng Hải, bắn cho đất đá bắn tung tóe!

- Anh em, cảnh sát Hồng Kông không dám bắn chết người đâu, chúng ta cùng…

Trong số mấy tên Thượng Hải nhân đứng đầu có một gã rõ ràng là đầu lĩnh, tay cầm dao phay dính máu, mắt đỏ ngầu hét lên.

Chỉ là chưa hô xong, - Bùm!

Một tiếng súng nổ, tên thanh tra cảnh sát kia đã bóp cò, một phát bắn trúng cổ tay cầm dao của hắn!

Chương 231. Khí thế (2)

- Không dám bắn chết người? Ta giết cả nhà lũ khốn các ngươi! Nói lần nữa, hạ vũ khí xuống, hai tay ôm đầu xếp hàng dựa vào tường, đứa nào dám chạy trốn, coi như tấn công cảnh sát, truy nã toàn Hồng Kông! Bắn chết tại chỗ!

Phát súng này và câu nói này khiến đám người Thượng Hải hết can đảm, vũ khí trong tay lần lượt ném xuống, vẻ mặt ngây dại nhìn đám cảnh sát đang từ từ vây lại.

- Tên cảnh sát này oai phong quá.

Trần Thái nói với Hắc Tử Kiệt ở bên cạnh.

Hắc Tử Kiệt thoát chết, thở hắt ra một hơi, cả người ngồi phịch xuống lề đường, nhẹ nhõm liếc nhìn tên cảnh sát kia, cố gắng nặn ra một nụ cười khó khăn với Trần Thái:

- Đương nhiên oai rồi huynh đệ, nhị lộ nguyên soái của Đơn Nghĩa, một trong Ngũ Hổ Tướng dưới trướng Diêu Mộc khi làm tổng thanh tra, hiện giờ là Hoa thanh tra Lương Bái của Loan Tử sở cảnh sát trong Tứ đại hoàn đầu, đại ca Hoa Diện Dũng ở khu Loan Tử của Đơn Nghĩa là huynh đệ kết nghĩa của hắn, là cứu binh đến cứu hai đứa chúng ta, lần này không phải chết rồi.

…

Lôi Anh Đông rời khỏi Lục Vũ trà lâu, Tống Thiên Diệu thì đợi Angie Perlis, Angie Perlis không thể về sớm được, chiều phát xong thuốc tặng, tối còn có buổi tiệc thành lập và cảm ơn của Hội Nhạc Thi do ba người sáng lập là nàng ta, phu

nhân Bess và Chử Hiếu Tín tổ chức cho những nhà tài trợ sáng nay.

Tống Thiên Diệu thở dài có phần buồn bực, nhìn về phía Lạn Mệnh Câu đứng hút thuốc ngoài cửa phòng không chịu vào:

- Này, Câu ca, ngươi nói nếu ta mượn tiền đại ca Trần A Thập của ngươi để đặt mấy bàn ở Thái Bạch Hải Sản Phường, hắn có chịu cho mượn không?

Lạn Mệnh Câu hoàn toàn không nhìn vào mắt Tống Thiên Diệu, cúi đầu nhìn điếu thuốc trong tay, gượng cười:

- Tống thư ký thật biết nói đùa, Thập ca đi ra ngoài một chuyến, lát nữa hắn về ngươi tự hỏi hắn đi, ta là loại người thô lỗ, chỉ biết động dao, không biết động não.

Đúng lúc đó, tiếng bước chân vang lên trên cầu thang, một giọng nói mang theo ý cười vang lên từ cửa cầu thang:

- Chỉ mượn tiền rượu vài bàn thôi sao? Ít quá đi.

Vừa nói, Chử Hiếu Trung từ bên ngoài bước vào, phía sau là Trần A Thập quay trở lại, tay xách một túi hồ sơ, đặt túi hồ sơ lên bàn rồi lui ra ngoài. Chử Hiếu Trung đẩy đẩy kính, ngồi xuống vị trí mà Lôi Anh Đông vừa ngồi lúc nãy, cười với Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, ta tình cờ đi ngang qua, tiện thể ghé vào uống tách trà.

- Trung thiếu, cứ gọi ta là A Diệu là được rồi, ngài khách sáo quá.

Tống Thiên Diệu vừa thấy Chử Hiếu Trung xuất hiện, vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình, lịch sự chào hỏi Chử Hiếu Trung.

Đối với những người khác như Trần A Thập, Lôi Anh Đông, Tống Thiên Diệu còn có thể ngồi yên không đứng dậy đón tiếp, nhưng hắn là thư ký của Chử nhị thiếu, bên ngoài lại đứng dưới danh nghĩa nhà họ Chử, thấy người thừa kế tương lai của nhà họ Chử, đương nhiên phải giữ phép lịch sự cần thiết.

- Ngồi xuống đi A Diệu.

Chử Hiếu Trung cười với Tống Thiên Diệu đang đứng dậy, chỉ vào túi hồ sơ trên bàn:

- So với lần trước ở nhà họ Chử, ngươi khiến ta và A Thập sợ đến tay chân lạnh cóng, lần này ta cảm thấy ngươi dường như thiếu đi điều gì đó. Nước cờ đi không tệ, Hội Nhạc Thi, nhà họ Chương, bọn quỷ tây, Hiệp hội Dược nghiệp, Triều Châu, Ngũ Ấp đều tính hết, nghe A Thập kể lại lúc đến đón ta, ngươi lại gặp Lôi Đàn Nhĩ, đem tất cả những thứ này trộn lẫn vào nhau, tính toán tinh vi, nhưng thiếu đi cái vị có thể ép người ta đến mức tay chân luống cuống như ta biểu hiện trước mặt cha ngày đó. Ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy A Diệu ngươi và Lợi Khang thiếu đi khí thế. Đây, chính là khí thế đó, ba mươi vạn tiền mặt, tài khoản của Lợi Khang cũng vừa được chuyển vào một trăm năm mươi vạn.

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Hiếu Trung không hiểu:

- Khí thế?

- Có thể chữa người không tự chữa mình chính là nói về ngươi đấy, chính ngươi biết tài khoản Lợi Khang không có tiền, nhiều việc không thể trực tiếp đi làm, nên chuyển sang đi nhiều đường vòng để đạt được mục đích. So với ngày đó ở nhà họ Chử, ngươi và A Tín tay cầm mười bốn thỏi vàng, dám nói với ta và A Thập một câu có phải là có ý đồ riêng hay không, tính toán nhiều hơn, khí thế lại kém hơn. Nói đi nói lại, ngày đó ngươi không sợ trở mặt, là vì mười bốn thỏi vàng đã đủ để

ngươi giúp A Tín chỉnh đốn lại Lợi Khang, còn hôm nay ngươi tính toán mưu tính mãi mà vẫn chưa hành động, thứ nhất là đối thủ mạnh, thứ hai chính là trong túi không tiền, trong lòng không thế.

Chử Hiếu Trung tháo kính xuống, thở hà một hơi, chậm rãi lau mắt kính, nói với Tống Thiên Diệu.

Đôi mắt Tống Thiên Diệu sáng lên, vị Chử gia đại thiếu này quả là người tinh tường, có thể một lời nói trúng vấn đề mà bản thân hắn không nghĩ ra hoặc nói là đã bỏ qua trong cục diện.

- Đã hiểu rõ chưa?

Thấy Tống Thiên Diệu nhướn mày, Chử Hiếu Trung biết đối phương đã hiểu rõ vấn đề này:

- Có phải cảm thấy trước đây trong lòng có chút hư không? Bây giờ, cầm tiền đi ném cho cục trưởng hải quan, ném cho những thành viên Phúc Nghĩa Hưng đang giúp ngươi chạy vạy, giọng nói của ngươi sẽ to hơn một chút, giọng ngươi to, những người nhận tiền của ngươi sẽ càng bán mạng, cũng khiến đối phương thấy Lợi Khang khí thế ngút trời. Nếu không, dù những đại nhân vật Phúc Nghĩa Hưng kia không nản lòng, những nhân vật nhỏ bên ngoài chạy vạy bán mạng cũng sẽ nhuệ khí suy giảm. Tiền, chính là để giúp những người đang chạy vạy cho Lợi Khang dùng để cổ vũ tinh thần, họ càng bán mạng, khí thế của ngươi càng mạnh.

- Tại sao lại giúp Lợi Khang? Trung thiếu? Xin lỗi vì lời nói thẳng của ta, Tín thiếu và ngài trước đây…

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu, nói với Chử Hiếu Trung.

Chương 232. Muộn không bằng sớm (1)

Chử Hiếu Trung đeo kính lại lên mặt:

- Nhà họ Chương có bốn huynh đệ, đều đồng lòng nhất trí, nhà họ Chử chỉ có hai anh em, lại còn gây ra cảnh tượng khó coi? Để cho A Tín yên tâm làm nhà từ thiện, ván này, tuy cha ta không thể ra mặt, nhưng khi bị ức hiếp đến tận đầu em trai, làm anh như ta đương nhiên phải đứng ra, thay A Tín đấu với nhà họ Chương ván này. Huống chi, làm ông chủ tạm thời mấy ngày cho kẻ phúc tướng như ngươi để tăng vận khí cũng không tệ.

- Trung thiếu, nói thật, sau khi nghe xong lời ngài, trong lòng ta dường như càng thêm bất an, sợ rằng cuối cùng khi mọi người ngồi xuống chia chác, sẽ không thể làm no cái bụng của Trung thiếu.

Tống Thiên Diệu mặt đã nở nụ cười, miệng lại nói nửa thật nửa đùa với Chử Hiếu Trung.

Chử Hiếu Trung cười sảng khoái:

- Chê ta tham ăn? Vậy thì Lợi Khang, Lợi Hanh cùng nhau, nuốt trọn cả lô hàng, ăn no nê luôn. Thấy ta vô sự đè nén A Tín, cứ cho rằng người nhà họ Chử có thể bị người ta bắt nạt tùy ý sao? Ta biết đạo lý chịu ra sức mới có cơm ăn, Hiệp hội Dược nghiệp là của Ngũ Ấp, nhưng những con tàu họ thuê để vận chuyển thuốc men, chưa chắc đã là của Ngũ Ấp. Ngươi cứ tiếp tục làm tiên phong cho A Tín, ta sẽ làm quân mai phục một lần cho A Tín, còn A Tín thì làm Thái Bình thân sĩ của

hắn, yên ổn chờ đếm tiền, chịu trách nhiệm lưỡng toàn danh lợi.

Nói xong câu đó, Chử Hiếu Trung nhìn về phía Tống Thiên Diệu đối diện đang mang nụ cười nhạt trên mặt:

- Ta thực sự rất ghen tị với em trai của mình, khi ta nỗ lực học hành, hắn ăn chơi, khi ta học làm ăn, hắn ăn chơi, khi hắn tự quản lý Lợi Khang, hắn ăn chơi, khi Lợi Khang sắp sụp đổ, ngươi liều mạng ra làm việc thay hắn, hắn tiếp tục ăn chơi, cuối cùng lại là hắn, lột xác thành nhà từ thiện, danh lợi song toàn, trời đôi khi thật không công bằng.

Nói xong những lời này, Chử Hiếu Trung thấy Tống Thiên Diệu vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình, hắn đành dang hai tay ra:

- Những chuyện bẩn thỉu giữa anh em, đợi thắng ván này, ăn xong bữa này rồi hãy nói.

- Trung thiếu nói câu này sớm, so với việc ngài nói nhiều như vậy còn khiến ta an tâm hơn.

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ túi tài liệu trên bàn, đưa tay ra với Chử Hiếu Trung:

- Ta thay Tín thiếu cảm ơn Trung thiếu đã giúp đỡ.

…

Chử Hiếu Trung rất dứt khoát, đưa tiền xong, liền rời khỏi Lục Vũ trà lâu dưới sự hộ tống của Trần A Thập, chỉ còn lại Tống Thiên Diệu vuốt ve túi tài liệu trên bàn thở dài.

Đồ khốn Chử Hiếu Trung, chạy đến chiếm tiện nghi mà còn nói được đường hoàng chính khí như vậy, đúng là con đẻ của Chử Diệu Tông.

Nhưng tên này nhãn quan cũng độc đáo, biết Lợi Khang thiếu tiền, liền trực tiếp đưa tiền đến nói liên thủ, không biết

có phải là ý tưởng của cô thư ký của hắn giúp nghĩ ra không, nếu sớm biết Chử Hiếu Trung đến đưa tiền, Tống Thiên Diệu cũng đã không giao dịch với Lôi Anh Đông hai mươi thùng penicillin để đổi lấy ít tiền ứng phó khẩn cấp, dù sao cũng chỉ là vu oan, năm thùng mười thùng ý tứ một chút là đủ.

Đợi thêm một lúc nữa, Angie Perlis mới được người của Lạn Mệnh Câu mời lên phòng bao tầng hai, nữ luật sư quỷ muội hôm nay coi như đã nở mày nở mặt, dù có lý trí và quý phái đến đâu, gương mặt xinh đẹp cũng không giấu nổi vẻ vui mừng.

Một thực tập sinh luật sư đắc tội với giáo sư hướng dẫn, không lấy được báo cáo thực tập, chỉ có thể chạy đến thuộc địa tạm thời chờ cơ hội, lột xác thành một phụ nữ độc lập người Anh, chủ động không quản đường xa vạn dặm, sau khi tốt nghiệp ở London liền đến thuộc địa để dấn thân vào sự nghiệp từ thiện.

Chỉ cần chính phủ Anh muốn làm đẹp mặt cho mình, chắc chắn sẽ không thiếu những lợi ích nên cho Angie Perlis, chỉ cần vài lời cũng đủ để nữ luật sư quỷ muội gây chú ý.

- Nếu ngươi muốn ngủ nghỉ ngơi, có lẽ phải đợi đến khi lên máy bay mới ngủ được.

Tống Thiên Diệu nói với Angie Perlis sau khi cửa phòng bao đóng lại.

Angie Perlis sững người:

- Lên máy bay?

- Sớm muộn gì ngươi cũng phải về London để hoàn thành báo cáo thực tập, chi bằng đi sớm còn hơn muộn, sớm tức là ngày mai.

Tống Thiên Diệu đưa tập hồ sơ trên bàn cho Angie Perlis, cố ý cười xấu xa nói:

- Tối nay ngươi đi cùng ta làm chút chuyện không thể để người khác biết.

- Không thể để người khác biết? Nếu là loại chuyện không thể để người khác biết mà nụ cười xấu xa trên mặt ngươi ám chỉ, ngươi đã không gọi ta đến tiệm trà, mà là phòng khách sạn Doris.

Angie Perlis mở tập hồ sơ nhìn qua, nhíu mày:

- Ba cuộn giấy trắng?

- Trời ơi! Chử Hiếu Trung không thể ngu ngốc đến thế chứ?

Tống Thiên Diệu giật mình, đứng dậy muốn lấy tập hồ sơ trong tay Angie Perlis để tự mình xem, nhưng Angie Perlis cười nói:

- Nhìn nhầm, hóa ra là tiền Hồng Kông.

- Lấy ra một trăm ngàn đô, ngươi phụ trách đi lo lót cho tên quỷ Tây cục trưởng hải quan Thẩm Văn Khang kia, Thạch Trí Ích đã dặn dò hắn, tối nay hắn hẳn vẫn còn ở cục hải quan, bảo hắn nể mặt một trăm ngàn đô Hồng Kông mà bớt chút thời gian đến kho hải quan một chuyến. Ta sẽ cho vài người đi cùng ngươi.

Tống Thiên Diệu ngồi lại vị trí, trợn mắt nói với Angie Perlis.

Angie Perlis nghe xong lời Tống Thiên Diệu do dự một chút:

- Thực ra ngươi có thể dừng tay, hiện giờ Lợi Khang dù chưa có được đủ lợi ích, nhưng danh tiếng đã lên đến đỉnh cao, ngươi dừng tay, Thạch Trí Ích cũng sẽ không cố ý làm chuyện nhằm vào Lợi Khang, từ thiện và Hội Nhạc Thi chính là bùa hộ mệnh của Lợi Khang, Lợi Khang có thể từ từ kiếm tiền lại,

ít nhất hiện giờ rất nhiều người nghèo ở Hồng Kông Cửu Long đều nhớ rõ kẹo hoa tháp nhãn hiệu Tín, chỉ cần mở một nhà máy sản xuất kẹo thuốc, kết hợp với những thủ thuật thao túng dư luận mà ngươi giỏi, hoàn toàn đủ để Lợi Khang lớn mạnh lên.

Chương 233. Muộn không bằng sớm (2)

- Phụ nữ và đàn ông có khẩu vị khác nhau, quỷ muội.

Tống Thiên Diệu đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi đến sau lưng quỷ muội, hai tay nhẹ nhàng đẩy Angie Perlis đến cửa sổ phòng riêng, chỉ về hướng khu vực kho hàng bến tàu Trung Hoàn:

- Ngươi có bộ óc thông minh, nhưng mắt nhìn chưa đủ xa, kia là kho hàng bến tàu Trung Hoàn, giờ dưới bóng đêm, có lẽ ngươi thấy một màu đen kịt, nhưng Thạch Trí Ích, thống đốc Hồng Kông, và rất nhiều người, nhìn về phía đó, là một ngọn núi vàng mà bóng đêm cũng không thể che khuất ánh sáng, không chia xẻ ngọn núi vàng này, khẩu vị sẽ không thỏa mãn, ngươi nói Lợi Khang có thể từ từ phát triển, không sai, nhưng đối với Thạch Trí Ích và những người khác mà nói, cần ta giúp họ vận chuyển đủ vàng từ ngọn núi vàng xuống trước, mới có thể cho ta thời gian phát triển Lợi Khang.

- Vậy, ta về London? Ngoài đồ dùng cá nhân ra thì sao? Còn có những tấm ảnh gì đó?

- Tài khoản Lợi Khang thêm một triệu năm trăm ngàn, ngày mai ngươi mang đi năm trăm ngàn làm kinh phí hoạt động thời gian này, cho ta một số điện thoại có thể liên lạc với ngươi, đối với ta mà nói, ngươi chính là quả bom nguyên tử trong tay Mỹ thời Thế chiến II, là con bài chủ của ta, người Anh không thể sai, chỉ có thể là người Trung Quốc sai.

Tống Thiên Diệu gục đầu lên vai Angie Perlis, ngửi mùi nước hoa thoang thoảng trong mái tóc người phụ nữ, giọng đầy mệt mỏi:

- Chúc ta may mắn, hy vọng sẽ không phải dùng đến ngươi.

Nói xong câu này, Tống Thiên Diệu không lên tiếng nữa, như thể ngủ thiếp đi, Angie Perlis đứng bên cửa sổ để mặc người đàn ông này ôm mình từ phía sau, gục đầu lên vai mình không nhúc nhích, vài phút sau mới mỉm cười nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hay là chúng ta đi làm chút chuyện không thể để người khác biết đi?

- Không có tâm trạng, cũng không có thời gian, đau đầu, đi gặp cục trưởng hải quan đi, bảo hắn nhất định phải đích thân đến, nếu không chúng ta không thể đối phó với những tên lính Anh canh giữ kho hàng.

Tống Thiên Diệu ngẩng đầu lên, đã không còn vẻ mệt mỏi như vừa nãy, đôi mắt sáng rỡ, vẻ mặt trầm tĩnh.

- Ngày mai sau khi rời đi, phải đợi nửa năm sau, khi ta lấy được báo cáo thực tập mới quay lại sao?

Angie Perlis xoay người, nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu dùng sức xoa mặt hai cái:

- Đương nhiên, để giáo sư của ngươi đăng ký thành lập một chi nhánh luật sư ở Hồng Kông, quang minh chính đại mà quay lại.

- Câu hỏi cuối cùng, ngày mai ngươi sẽ đến sân bay tiễn ta chứ?

Angie Perlis cầm túi hồ sơ, nghiêm túc nhìn chằm chằm Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Ta sẽ đến, khi ngươi trở lại sau nửa năm, ta vẫn sẽ đi đón ngươi, lúc đó nhất định không phải là thư ký Tống Thiên Diệu hiện tại, ngươi cũng không phải là nữ luật sư quỷ muội sa cơ.

- Gặp ở kho cảng.

Angie Perlis xoay người đi ra ngoài phòng, Tống Thiên Diệu ở phía sau nhìn bóng lưng người phụ nữ rời đi mở miệng:

- Lạn Mệnh Câu, sắp xếp bốn người chăm sóc tốt quỷ muội.

……

- Bội ca, Hoa Diện Dũng gọi ngươi ra cứu ta sao?

Hắc Tử Kiệt ngồi bên đường ngậm điếu thuốc, cười chào hỏi Lương Bội đang chậm rãi bước tới.

Những người Thượng Hải bị cảnh sát ra lệnh bỏ vũ khí xếp thành hàng dài đi ra ngoài phố Thái Hòa, người bị thương và thi thể trên mặt đất cũng có người chụp ảnh rồi khiêng đi, cũng có cảnh sát mặc quân phục bảo người trong các cửa hàng gần đó ra giúp dùng nước xối rửa mặt đất.

Lương Bội đứng trước mặt Hắc Tử Kiệt nhìn lên nhìn xuống đánh giá:

- Hắc Tử Kiệt, bị thương nhiều như vậy mà không chết được, mạng của ngươi thật là cứng, tất cả sòng bạc, tửu lầu, múa thoát y, lầu xanh của Hòa Thắng Nghĩa ở Giai Đan và Du Ma Địa đều bị người Thượng Hải quét sạch, thương vong hơn trăm người, người của Trương Vinh Cẩm không đủ, ngay cả cảnh sát thủy cũng phải kéo lên bờ, ngươi còn tâm trạng hút thuốc, Song Hoa Hồng Côn quả nhiên khác biệt.

Một câu nói của Lương Bội, tham mục cảnh sát Loan Giả, khiến điếu thuốc trong miệng Hắc Tử Kiệt rơi xuống đất, Giai Đan là sào huyệt của Hòa Thắng Nghĩa, phần lớn công việc kiếm tiền của cả Hòa Thắng Nghĩa đều ở khu vực Giai Đan, bây giờ là địa bàn của bang hội mình bị người Thượng Hải quét sạch?

- Nhưng không cần lo lắng, Hòa An Lạc và Hòa Thắng Hòa hai bang hội nhìn tình nghĩa cùng thuộc chữ Hòa mà giúp các ngươi đỡ một chút, đường phố vẫn còn, nhưng chắc chắn trong mười ngày nửa tháng đừng nghĩ đến chuyện mở cửa làm ăn, à đúng rồi, cái xác bị chém bay nửa đầu dưới đất kia, ngươi nhớ tìm một người đứng ra nhận tội, ngươi là đồ chó chết, chém người thì chém người, chặt tay chặt chân không sao, làm chuyện chém đầu đẫm máu này lại xảy ra, làm khó ta sao? Bảy vạn đô Hồng Kông qua một thời gian nữa gửi đến văn phòng ta làm tiền vất vả cho mấy anh em này, không thì đừng nghĩ ta lần sau còn cứu ngươi.

Lương Bội nói xong, xoay người dẫn đội ngũ muốn quay về.

Nghe thấy Hòa An Lạc và Hòa Thắng Hòa hai tự đầu không thấy chết không cứu, Hắc Tử Kiệt thở phào nhẹ nhõm, sợ nhất là cả tự đầu từ trên xuống dưới từ đường phố đến công việc làm ăn, tất cả đều bị người ta đập phá, chỉ cần đường phố không có vấn đề, giải quyết xong người Thượng Hải, công việc vẫn có thể mở lại.

- Này, Bội ca, ta kiếm được một luật sư, tên đó nói vụ giết người ở phố Thái Hòa là do một người họ Chương chỉ thị, dùng hắn làm đầu người thế nào? Bây giờ bên ngoài đứng ra nhận tội giết người, giới thiệu người phải thu hơn mười vạn, vừa hay đẩy lên người họ Chương này, ta tiết kiệm được một ít.

Hắc Tử Kiệt không nói với Lương Bội người đó là Trần Thái của Hòa Quần Anh giết, mà trực tiếp mở miệng muốn gánh khoản tiền thay tội này, chỉ là nghĩ đến việc mình bắt được một luật sư khai báo, liệu có thể đổ tội lên người mà luật sư đó khai nhận không, mình có thể tiết kiệm được một ít.

Chương 234. Nói một câu cảm ơn (1)

Lương Bội nhíu mày:

- Ngươi ngu à? Đối phương thuê được luật sư, ta có thể tùy tiện đi hãm hại hắn sao? Ta tự chê ghế tham mục ngồi quá vững vàng à? Nhưng ngươi cũng ngu, luật sư đó nói đối phương muốn giết ai? Ngươi tìm người ngươi vừa cứu đòi tiền thuốc men đi, hắn muốn trả thù là ai?

Hắc Tử Kiệt lắc đầu, hắn đâu biết Đại Phong muốn đến Thái Hòa nhai giết ai, bản thân hỏi rõ Phan Vân Minh về tung tích của Đại Phong, rồi trói gã ném vào sau viện một tửu quán, trực tiếp dẫn người đến đây.

- Hắn muốn giết Tống Thiên Diệu.

Trần Thái ở bên cạnh ngẩng đầu lên, gãi gãi vết máu đã khô trên mặt, nói với Lương Bội.

Lương Bội nghe ba chữ Tống Thiên Diệu, cởi mũ nỉ suy nghĩ nghiêm túc:

- Tống Thiên Diệu, cái tên này ta hình như đã nghe khi uống trà với Mộc ca hôm qua… Ồ! Nhớ ra rồi, thư ký nhà họ Chử, kẻ hại Nhan Hùng đó, Hắc Tử Kiệt ngươi phát đạt rồi, cứu được thư ký nhà họ Chử, nếu họ Chử ra tay hào phóng, thưởng ngươi vài vạn đồng là chuyện nhỏ.

- Vậy chỉ đường sáng cho, bây giờ ta phải làm sao, Bội ca?

Hắc Tử Kiệt cúi đầu nhìn những vết thương lớn nhỏ trên người:

- Vài vạn đồng, ta chọn.

- Đương nhiên là dẫn tên luật sư đó đi gặp Tống Thiên Diệu chứ sao? Đường ở trước mắt mà không biết đi, xem thường ngươi cả đời không phát đạt.

Lương Bội nhìn đường phố đã được dọn dẹp gần xong, xoay người dẫn đội rời đi.

- Ngươi quen cái tên Tống Thiên Diệu này à? A Thái?

Đợi Lương Bội đi rồi, Hắc Tử Kiệt hỏi Trần Thái.

Trần Thái chỉ vào cửa hành lang phía sau:

- Đây chính là nhà của Diệu ca, ta là em họ hắn.

…

Đã khuya, rượu qua ba tuần, Chương Ngọc Lân trong phòng riêng của Ngũ Ấp tửu gia, mặt đầy vẻ biết ơn nâng ly rượu hướng về hơn mười vị khách trên bàn:

- Các vị thúc bá, chiều nay đã phiền các vị giúp đỡ chạy đôn chạy đáo đến những tòa soạn báo kia, Ngọc Lân vô cùng cảm kích, tôi xin kính các vị thúc bá thêm một ly.

Nói xong, Chương Ngọc Lân uống cạn ly rượu trắng.

Đối với Chương Ngọc Lân mà nói, việc kinh doanh của gia tộc hắn không giỏi, đại ca làm chủ, nhị ca mưu tính, còn lại hắn chỉ phụ trách ăn uống tiếp đãi những người có quan hệ làm ăn với nhà họ Chương, trên bàn công việc hắn không bằng đại ca nhị ca, nhưng trên bàn rượu kéo quan hệ, hắn tự nhận làm không tồi.

Ví như bàn tiệc rượu này, từ lúc bắt đầu chào hỏi xã giao, đến trò chuyện trước bữa ăn, thậm chí rượu đã qua hai tuần, Chương Ngọc Lân vẫn luôn nắm chủ động trên bàn, hơn mười người có mặt dù trong lòng có nghi hoặc lo lắng gì, cũng chỉ

có thể thuận theo nhịp điệu của Chương Ngọc Lân mà tiến hành.

Thấy rượu sắp tàn người sắp tán, Chương Ngọc Lân mới mở miệng nhắc lại chủ đề này, dù sao cũng không thể để những người chiều nay giúp nhà họ Chương chạy việc cứ mãi kìm nén những thắc mắc trong lòng cho đến khi tan tiệc.

Hắn chỉ lướt qua vấn đề như chuồn chuồn chạm nước, rồi phóng khoáng uống cạn ly rượu, mọi người trên bàn lập tức hoan hô ầm ĩ, đợi Chương Ngọc Lân ngồi lại vị trí, có người nóng tính đã lên tiếng hỏi:

- Ngọc Lân, ngươi gọi điện nhờ giúp đỡ đến các tòa soạn báo để dàn xếp, ép bớt tin tức, chuyện nhỏ thôi, các tòa soạn cũng đều nhìn mặt tiền mà hứa hẹn sẽ không nói lung tung, chỉ là mọi người ngồi đây có điều không hiểu, tại sao phu nhân của vị phó xử trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp kia, trong lúc Hội Nhạc Thi tặng thuốc, lại cố ý nhắm vào công ty Bờ Biển Châu Âu? Hôm nay kho hàng của tất cả các công ty dược phẩm toàn Hồng Kông đều bị quét, rốt cuộc có liên quan gì đến chuyện này không?

Hai câu hỏi này cũng là điều mà tất cả mọi người có mặt đều đang thắc mắc, giúp nhà họ Chương chạy chút việc vặt, đưa tiền dàn xếp với các tòa soạn báo, không tính là gì, nhưng nếu nhà họ Chương đắc tội với phó xử trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp, lại liên lụy đến tất cả mọi người đều bị hải quan niêm phong kho hàng, thì không phải chỉ cần Chương Ngọc Lân mời một bàn tiệc, uống một ly rượu, nói một câu cảm ơn là có thể giải quyết được.

Chương Ngọc Lân từ trên bàn cầm lấy điếu thuốc tự mình châm lửa, cười nói:

- Chuyện nhỏ thôi, thực ra không phải Công thương nghiệp quản lý xứ nhắm vào công ty Bờ Biển Châu Âu, mà là Chử

Hiếu Tín của công ty thương mại Lợi Khang nhắm vào tứ đệ Chương Ngọc Lương của ta. Các vị thúc bá cứ về nhà hỏi con cháu mình, mấy ngày trước Chử Hiếu Tín uống rượu bên ngoài đã xảy ra xung đột với Ngọc Lương, hắn hắt cả ly trà vào mặt Ngọc Lương.

- Ngọc Lương tuổi trẻ nóng tính, đương nhiên không thể nhịn cơn tức này, nên đã cắt đứt một lô thuốc mà Lợi Khang cần, chỉ đơn giản vậy thôi. Lý do mà phu nhân phó xứ trưởng Công thương nghiệp quản lý xứ kia lên tiếng, là vì Chử Hiếu Tín là một trong ba người sáng lập Hội Nhạc Thi. Không sao cả, quỷ lão chỉ nhận tiền thôi mà, Chử Hiếu Tín của Lợi Khang có thể móc nối được với phu nhân quỷ lão này, thì các vị ngồi đây chắc chắn cũng có thể móc nối được.

- Toàn bộ sự việc chỉ là thanh niên đấu khí, mà mấy ngày trước người Mỹ lại nói Hồng Kông buôn lậu quân tư, quỷ lão muốn điều tra triệt để, nên hai việc vừa hay trộn lẫn vào nhau, khiến tình hình có vẻ quá lớn. Nói lùi một bước, cho dù quỷ lão muốn giúp Chử Hiếu Tín ra mặt, thì cũng chỉ nên phong tỏa việc làm ăn của nhà họ Chương, các vị đâu có can dự vào, quỷ lão sẽ không liên đới đâu, đúng không? Nên cứ yên tâm, toàn bộ sự việc để ta giải quyết. Ngày mai ta hẹn phó sở trưởng quỷ lão của Sở Hải quan đi câu cá, đến lúc đó nhất định sẽ hỏi cho mọi người một thời gian giải phong chính xác.

Đa số người trên bàn đều gật đầu, những lời Chương Ngọc Lân nói không sai, đúng là cho dù Chử Hiếu Tín gây ra chuyện lớn, thì cũng chỉ nhắm vào nhà họ Chương, không có lý do gì để bắt nhiều người liên lụy, hơn nữa cho dù có chuyện gì, mọi người cũng chỉ nhận hàng từ tay nhà họ Chương, nên phải để nhà họ Chương đứng mũi chịu sào.

- Chiều mai, ta sẽ bảo Trần Phúc gọi điện cho mọi người, thông báo kịp thời những tin tức ta hỏi được khi ăn cơm với

quỷ lão.

Chương 235. Nói một câu cảm ơn (2)

Chương Ngọc Lân đứng dậy, cuối cùng trấn an mọi người trong bữa tiệc.

Tiếp đãi xong những người này, Chương Ngọc Lân tự mình đi vào nhà vệ sinh của Ngũ Ấp tửu gia, nôn ra hết những gì có thể nôn được từ rượu uống trước đó, rồi quay lại phòng bao đã trống trơn, bảo phục vụ mang lên một ấm trà, đợi khi hơi rượu trong miệng tan hết, mới ra cửa ngồi lên ghế sau xe, nhắm mắt dưỡng thần chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

Khi xe chạy đến ngã tư đường Mac Donnell , hai chiếc xe kéo tay đột nhiên từ bên cạnh lao ra, chắn ngang đường phố, tài xế đạp phanh dừng xe, bấm còi hai lần, trợ lý Trần Phúc ngồi ở ghế phụ cũng hạ cửa kính xe chuẩn bị mở miệng hỏi, Cao Lão Thành từ một trong hai chiếc xe kéo tay bước xuống, không để ý đến tài xế và Trần Phúc, mà đi đến cửa sau xe gõ nhẹ vào cửa kính.

Chương Ngọc Lân mở mắt nhìn ra, Cao Lão Thành qua lớp kính nói:

- Chương tiên sinh, Tống thư ký của Lợi Khang đợi ngài rất lâu rồi, muốn nói chuyện với ngài.

- Người của Ngũ Ấp bang, ôi…

Chương Ngọc Lân thở dài buồn bực:

- Đại ca đi nước ngoài với lão nhị, không có em trai hiểu chuyện nào ra bảo vệ ta, làm cho bây giờ mèo chó gì cũng có thể chặn xe ta.

Vừa nói, hắn đẩy cửa xe ra, đối với vị khách không mời mà đến như Cao Lão Thành vẫn tươi cười nói:

- Hắn ở đâu? Muốn gặp ta thì đợi đến ngày mai, ta chuẩn bị về nhà ngủ.

- Bến tàu Trung Hoàn.

Cao Lão Thành không lên xe, chỉ nói với Chương Ngọc Lân:

- Tống thư ký nói, Chương tiên sinh hẳn sẽ quan tâm đến những thứ này.

Vừa nói, Cao Lão Thành lấy từ trong túi ra vài tấm ảnh, trong ảnh là sở trưởng Sở Hải quan và vài quân nhân Anh, đang kiểm tra mười mấy thùng đồ giống như bột cầm máu quân dụng trong kho hải quan.

- Chử Hiếu Tín và Ngọc Lương uống rượu say cãi nhau, thật khó cho vị Tống thư ký kia lại đưa được thợ chụp ảnh và các loại đèn vào kho hải quan, muốn dọa ta sao? Dẫn ta đi gặp hắn, xem thử hắn to gan đến mức nào.

Chương Ngọc Lân xem xong mấy tấm ảnh đó, rồi tiện tay ném lên ghế sau, nhắm mắt lại nói một cách không quan tâm.

- Mời xe của Chương tiên sinh đi theo xe của tôi, yên tâm, Ngũ Ấp bang không sắp xếp người, Cao Lão Thành ta nhất định có thể đảm bảo an toàn cho Chương tiên sinh.

Cao Lão Thành nói xong, liền đi về chiếc xe kéo của mình, hai chiếc xe kéo lần lượt ở phía trước và sau xe của Chương Ngọc Lân, giống như hộ tống vậy, đưa chiếc xe này hướng về phía bến tàu Trung Hoàn.

Ở một góc mà ngay cả tài xế hàng ghế trước và Trần Phúc cũng không chú ý tới, đôi tay của Chương Ngọc Lân hơi run

rẩy, gân xanh nổi lên trên mu bài, nắm chặt lấy quần tây của mình.

Buôn lậu hàng cấm và buôn lậu quân trang là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Chử Hiếu Tín của Lợi Khang điên rồi sao? Muốn dùng thủ đoạn vu oan giá họa này? Chuẩn bị cho hai bên không chết không thôi sao?

…

Tống Thiên Diệu và Angie Perlis tiễn vị cục trưởng hải quan đã nhận mười lăm vạn đô la Hồng Kông mới chịu bớt chút thời gian đến kho chụp ảnh lưu niệm, sau đó lại tặng mỗi người trong hơn ba mươi binh lính Anh phụ trách canh gác kho hải quan ban đêm một ngàn đô la Hồng Kông, riêng trung sĩ chỉ huy được tặng năm ngàn đô la Hồng Kông.

Những người Anh này rất hợp tác với việc được lên báo lại còn có tiền, vài binh lính Anh thậm chí còn tạo dáng khi chụp ảnh trong kho hàng.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa và tiễn những người này cùng thợ chụp ảnh đi, Tống Thiên Diệu dẫn Angie Perlis chậm rãi đi đến bên bến tàu, nhìn mặt nước đen kịt nói:

- Ngươi nhớ hết những gì ta nói với ngươi chứ? Giữ kỹ những tấm ảnh, ta sẽ cho người đưa ngươi về khách sạn nghỉ ngơi, ngày mai đặt vé máy bay sớm nhất đi Luân Đôn.

- Nếu ta vẫn không nhận được điện thoại của ngươi, ta nên làm gì?

Angie Perlis nhìn Tống Thiên Diệu bên cạnh:

- Có người muốn giết ngươi lần đầu, thì có thể có người muốn giết ngươi lần thứ hai.

- Một tuần, một tuần không nhận được điện thoại của ta, gửi những tấm ảnh và tài liệu đó cho tòa soạn báo Mỹ, nếu Tống Thiên Diệu thật sự xui xẻo đến cùng, không may chết đi, thì cũng không thể để những kẻ còn sống kia sống quá thoải mái.

Tống Thiên Diệu quay mặt nhìn Angie Perlis:

- Hôm nay ngươi mặc đủ ấm rồi, ta không cần phải đóng vai quý ông cởi áo khoác cho ngươi nữa, đi thôi, về khách sạn nghỉ ngơi một lát, ngày mai ta sẽ tiễn ngươi rời khỏi Hồng Kông.

Angie Perlis không nói gì thêm, quay người đi theo sau Lạn Mệnh Câu và bốn năm thành viên của Triều Dũng Nghĩa ra khỏi bến tàu.

- Không cần ta ở lại đi theo ngươi sao, Tống thư ký?

Lạn Mệnh Câu trước khi rời đi hỏi Tống Thiên Diệu một câu, Tống Thiên Diệu chỉ chỉ vào một dãy thuyền đánh cá trên mặt nước, và ba mươi mấy bóng đen cách đó hai ba mươi mét:

- Năm trăm thành viên của Phúc Nghĩa Hưng, nếu còn không trông chừng được ta, chi bằng để họ nhảy xuống biển tự sát luôn, khỏi phải sống để làm mất mặt hai chữ giang hồ.

Xe của Chương Ngọc Lân từ từ chạy vào bến tàu, Tống Thiên Diệu quay người, nhìn về phía vị tam thiếu gia họ Chương bước xuống từ ghế sau xe hơi, mỉm cười mở lời:

- Chương tiên sinh, ảnh chụp có rõ không? Đặc biệt dùng bốn ngọn đèn pin, hơn mười ngọn đèn dầu để lấy ánh sáng, mới chụp được cái kho tối om như ban ngày vậy.

- Đen thì vẫn là đen, chụp có sáng đến mấy, cũng vẫn là màu đen.

Chương Ngọc Lân quan sát xung quanh, tự mình bước đến bên cạnh Tống Thiên Diệu nói:

- Tên dẫn đường kia nói là Tống thư ký của Lợi Khang gặp ta, không ngờ thật sự chỉ có một mình ngươi là thư ký ở đây, ta còn tưởng Chử Hiếu Tín ít nhất cũng sẽ lộ mặt, hắt cho tứ đệ của ta một chén trà, rồi phun nước bọt đầy mặt ta.

- Ta gặp ngươi, là muốn nói với ngươi rằng, ván cờ này ngươi không thể làm chủ được, muốn nhờ ngươi gọi điện cho Chương Ngọc Giai, bảo hắn nhanh chóng trở về Hồng Kông, để hắn quyết định, Lợi Khang và nhà họ Chương cuối cùng là đánh hay hòa.

Tống Thiên Diệu nhìn Chương Ngọc Lân với vẻ mặt bình tĩnh, từng chữ từng chữ nói.

Chương 236. Đàm đạo đêm khuya (1)

Chương Ngọc Lân cười khinh bỉ:

- Vu oan giá họa, chụp ảnh đăng báo, thủ đoạn không thể thấy ánh sáng này, không cần đại ca ta phải đặc biệt về Hồng Kông chứ?

- Qua đêm nay mới gọi thì muộn rồi, ngươi nghĩ cứ kéo dài, Lợi Khang chắc chắn không chịu nổi, cuối cùng phải có người làm vật tế thần, đúng không? Ta cũng nghĩ vậy, nhưng vật tế thần bây giờ không phải Lợi Khang, mà là để nhà họ Chương đứng ra, giới thiệu một người cho ngươi quen biết.

Tống Thiên Diệu nói xong vẫy tay về phía Cao Lão Thành cách đó hơn chục mét.

Một người đàn ông trung niên mặt mũi bầm tím, trên người còn nhiều vết máu, miệng bị nhét giẻ rách, hai tay bị trói sau lưng, run lẩy bẩy vì lạnh, bị Cao Lão Thành lôi từ trên thuyền đậu bên cạnh xuống.

- Đây là luật sư Phan Vân Minh, ngươi từ từ nói chuyện với hắn, nói xong rồi quyết định, có cần để Chương Ngọc Giai về Hồng Kông thu dọn tàn cục không.

Tống Thiên Diệu cúi đầu che gió châm điếu thuốc, nói với Chương Ngọc Lân:

- Ta nghĩ, nói chuyện xong ngươi còn phải nói với ta một tiếng cảm ơn.

…

- Vị mặt mũi bầm tím kia, cái gọi là luật sư Phan Vân Minh của ngươi nói, Ngọc Lương lén lút đăng ký bốn năm công ty khác nhau sau lưng nhà họ Chương, chuẩn bị lừa những đối tác của nhà họ Chương hơn một ngàn vạn đô la Hồng Kông tiền mặt, chuyện ngu ngốc thiển cận này nghe có vẻ quá giả tạo phải không, tứ đệ của ta là du học sinh về nước, không phải như ta chỉ học vài năm tư thục, hắn sao có thể không biết toàn bộ sự việc rất dễ bị điều tra rõ ràng?

Chương Ngọc Lân mặt lạnh lùng đi trở lại bên cạnh Tống Thiên Diệu:

- Tuy nhiên, những gì hắn làm với người Thượng Hải, có phải là muốn đầu cơ cổ phiếu?

Tống Thiên Diệu thở ra một hơi nặng nề:

- Ngươi có biết cái gọi là chỉ số Eilis không?

Chương Ngọc Lân nghiêm túc lắc đầu:

- Không biết, ta không hiểu về chứng khoán cổ phiếu này, nhà họ Chương cũng chưa bao giờ làm những việc đầu cơ này.

- Chương Ngọc Lương chính là lợi dụng việc những người nhà họ Chương các ngươi chưa từng trải đời không hiểu những điều này, nên khi hắn đuổi tuyệt các ngươi, các ngươi vẫn còn mơ hồ.

Tống Thiên Diệu đưa cho Chương Ngọc Lân một điếu thuốc, ánh mắt phức tạp, giọng nói không rõ là ngưỡng mộ hay ghét bỏ:

- Tứ thiếu gia nhà họ Chương, tam hổ nhất bưu, Chương Ngọc Lương chính là con bưu vượt qua cả ba con hổ, ba người các ngươi, đều không bằng hắn.

Trần Thái và Hắc Tử Kiệt đưa đến Phan Vân Minh, tuy không rõ lắm về những việc Chương Ngọc Lương làm ở hội

quán Tiêm Sa Chủy, hắn cũng không hiểu những chỉ số giá cổ phiếu Eilis và biểu đồ xu hướng thị trường chứng khoán mà Chương Ngọc Lương tổng hợp này rốt cuộc có tác dụng gì, chỉ là nói ra những gì mình biết một cách thực tế, nếu là người khác, có lẽ sẽ hoang mang, nhưng Tống Thiên Diệu đã trải qua một kiếp, sau khi nghe xong lại hít một hơi lạnh.

Hồng Kông năm 1951 vẫn chưa có chỉ số giá cổ phiếu Hằng Sinh, mặc dù thị trường chứng khoán có thể được xem là phong vũ biểu của nền kinh tế Hồng Kông, sự thịnh vượng của nền kinh tế có thể nhìn thấy từ thị trường chứng khoán, nhưng từ khi Hiệp hội môi giới chứng khoán Hồng Kông xuất hiện năm 1891 đến năm 1947, gần sáu mươi năm, đều không có chỉ số cổ phiếu nào để thể hiện xu hướng thị trường chứng khoán cũng như tổng quan mức độ thị trường chứng khoán Hồng Kông qua các năm.

Mãi đến cuối năm 1946, Hồng Kông mới ra đời chỉ số Eilis.

Elis là một thành viên môi giới của Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông, trước đây từng làm việc trong lĩnh vực giao dịch chứng khoán ở Phố Wall Mỹ và London Anh. Do Hồng Kông không có chỉ số chứng khoán như Phố Wall và London để khách hàng tham khảo, hắn bắt đầu ban ngày phụ trách mua bán cổ phiếu cho khách hàng, ban đêm bắt chước chỉ số công nghiệp Dow Jones của Phố Wall Mỹ, lấy cổ phiếu của các công ty niêm yết có giá trị thị trường lớn, tài sản nhiều, tình hình kinh doanh tốt, cổ tức ổn định làm cổ phiếu thành phần, tính toán chỉ số cổ phiếu hàng ngày từ ngày đầu tiên thị trường chứng khoán mở cửa năm 1947, phát cho các thành viên Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông, gọi là chỉ số cổ phiếu Elis.

Tuy nhiên, chỉ số Dow Jones của Phố Wall và chỉ số Financial Times của London, hai chỉ số phổ biến này, được biên soạn và công bố bởi các công ty tài chính và cơ quan truyền thông uy tín liên quan đến giới chứng khoán, trong khi Elis chỉ là một môi giới bình thường, nên khi thành lập, tiếng vang không lớn, rất ít người quan tâm, nhưng Elis không ngừng biên soạn chỉ số cổ phiếu Elis Hồng Kông, và bắt đầu đăng chỉ số Elis ở góc các trang báo tài chính Hồng Kông.

Với sự giải phóng đại lục năm 1949, các thương gia giàu có từ nội địa đổ về Hồng Kông, nhiều người giàu có quen làm ăn đầu cơ chứng khoán ở Thượng Hải chuyển sang thị trường chứng khoán Hồng Kông, chỉ số Elis trở thành ngọn hải đăng chỉ đường tốt nhất cho những người này, giúp họ tra cứu rõ ràng mức tăng giảm của thị trường chứng khoán.

Đáng tiếc là, chỉ số Elis chỉ tồn tại ba năm, năm 1950, Elis đột nhiên gặp tai nạn xe hơi khi tan sở, chỉ số Elis cùng với Elis đã chấm dứt sứ mệnh.

Lý do Tống Thiên Diệu hít một hơi lạnh sau khi nghe xong lời của Phan Vân Minh, là vì việc Chương Ngọc Lương muốn làm, rõ ràng là tiếp quản chỉ số Elis, biên soạn chỉ số chứng khoán Hồng Kông mới trên cơ sở chỉ số Elis, và khác với Elis là tự mình phát triển từ từ, lần này, Chương Ngọc Lương muốn hợp tác với người Thượng Hải, nếu thực sự biên soạn ra chỉ số chứng khoán mới và thu hút sự chú ý, lại kết hợp với sự hỗ trợ tài chính của những thương gia đầu cơ Thượng Hải, có thể nói, sau này thị trường chứng khoán Hồng Kông hoàn toàn có thể do Chương Ngọc Lương và chỉ số cổ phiếu Chương Ngọc Lương sắp ra đời trong tay hắn làm chủ!

Chương 237. Đàm đạo đêm khuya (2)

Khi chỉ số cổ phiếu này chính thức được đăng tải và thu hút sự chú ý, với tư cách là phong vũ biểu mà các nhà đầu tư chứng khoán quan tâm, hoàn toàn đủ để Chương Ngọc Lương và những thương gia đầu cơ Thượng Hải dễ dàng cướp đoạt một lượng lớn tài sản từ thị trường chứng khoán.

Và Chương Ngọc Lương không tiếc làm hỏng danh tiếng nhà họ Chương, rút ra một lượng lớn tiền mặt, có lẽ là muốn đầu tư vào thị trường chứng khoán, cùng những người Thượng Hải đứng sau kiếm lợi, chỉ cần chỉ số Chương Ngọc Lương được đưa ra, kết hợp với tài sản của người Thượng Hải, dù chỉ số Chương Ngọc Lương không thể so với chỉ số Dow Jones và chỉ số Financial Times, nhưng nói sánh ngang với chỉ số Đông Chứng Nhật Bản cũng không phải là quá đáng, mặt khác sự thành công và danh tiếng là danh tiếng nhà họ Chương gặp phải đòn tấn công hủy diệt, lúc đó Chương Ngọc Lương có thể thong dong rút vốn, đẩy ba người anh không hề hay biết ra làm vật tế thần, còn mình thu dọn tàn cuộc cho nhà họ Chương.

Mưu tính, tầm nhìn, thủ đoạn, biểu hiện của Chương Ngọc Lương khiến Tống Thiên Diệu không khỏi lạnh sống lưng.

Chương Ngọc Lương chính là tính toán chính xác ba người anh của mình chưa từng ra nước ngoài mở mang tầm mắt, chỉ biết giao dịch hàng thật tiền thật không hiểu sự nghiệp mình đang làm, sau một tháng, khi mọi người đến nhà họ Chương đòi một lời giải thích, lại lần lượt chỉ về phía con trai của Chương Ngọc Giai là Chương Vị Lâm, vợ của Chương Ngọc

Kỳ và những người đăng ký các công ty vỏ bọc khác là thủ phạm chính, dù lúc đó ba người muốn điều tra ra, Chương Ngọc Lương cũng không thể cho ba người cơ hội nữa.

Lúc đó, ai dám đảm bảo ba người đó sẽ không đột nhiên gặp tai nạn xe hơi như Elis?

Sau khi nói cho Chương Ngọc Lân "nghe đến ngây người" về phán đoán rằng Chương Ngọc Lương biên chế chỉ số Elias, chuẩn bị cùng nhóm đầu cơ Thượng Hải tấn công thị trường chứng khoán Hồng Kông, Tống Thiên Diệu nhạt nhẽo hỏi một câu:

- Bây giờ, ngươi có cảm thấy mình vẫn có thể làm chủ không?

Chương Ngọc Lân không hiểu về cổ phiếu, nhưng biết rõ sự lợi hại của những kẻ đầu cơ Thượng Hải kia. Cơn sốt vàng năm 49 khiến người Hồng Kông nghe đến vàng là biến sắc. Nếu tứ đệ của hắn thật sự gây ra một cơn sóng lớn như vậy trên thị trường chứng khoán, e rằng lúc đó dù đại ca nhị ca của nhà họ Chương có muốn chống đỡ cũng tâm có dư mà lực chẳng đủ. Nghĩ lại chuyện Chương Ngọc Lương giấu ba người bọn họ, không tiếc làm xấu danh tiếng gia tộc để rút tiền mặt, sắc mặt Chương Ngọc Lân trở nên tái nhợt.

- Ta sẽ gọi điện cho Úc ngay bây giờ.

Chương Ngọc Lân xoay người, đi về phía xe hơi của mình.

Tống Thiên Diệu nói với hắn từ phía sau:

- Chi bằng tối nay đến khách sạn thuê phòng ở lại, bảo tài xế về nhà báo tin, nói ngươi say rượu, ở lại khách sạn rồi. Cẩn thận đừng để Chương Ngọc Lương nhìn ra, mọi chuyện đều để hai vị anh trai của ngươi xử lý. Bên ngoài nhà họ Chương, ta đã sắp xếp năm Hồng Côn, bảo đảm Chương Ngọc Lương an an ổn ổn ở trong nhà họ Chương, không thể bước ra ngoài một

bước, chờ đến khi hai vị huynh trưởng của ngươi về Hồng Kông, nghe họ nói.

…

Chương Ngọc Lương ở nhà trước tiên cùng mẹ thắp hương cho cha, tụng kinh, rồi đưa mẹ về phòng ngủ, sau đó mới trở về phòng ngủ của mình và vợ ở tầng hai. Vợ hắn là con gái của công nhân lâu năm trong nhà, hôn sự cũng do mẹ làm chủ sắp xếp. Vợ hắn chịu khó chịu khổ, cần cù thật thà, giống như đại tẩu nhị tẩu, mỗi ngày đều giúp đỡ trong công việc kinh doanh của gia tộc, tan việc còn phải lo liệu việc nhà, là một nàng dâu điển hình của nhà họ Chương.

- Bà đã ngủ chưa? Em đã chuẩn bị nước rửa chân cho anh, vẫn còn nóng đấy.

Thấy chồng của mình vào phòng, Khuông Khiết Anh đi tới giúp Chương Ngọc Lương cởi áo khoác ngoài, treo vào tủ quần áo ở góc phòng.

Chương Ngọc Lương ngồi xuống mép giường đôi chật hẹp, vừa định tự mình cởi giày tất, Khuông Khiết Anh đã bước tới ngồi xuống, nhanh tay giúp Chương Ngọc Lương cởi giày tất trước, rồi lại đặt dép lê bên cạnh chậu rửa chân.

- Ta tự làm được, ngươi mệt cả ngày rồi, nghỉ ngơi sớm đi.

Chương Ngọc Lương nói với vợ mình:

- À, suýt quên, lấy áo khoác ngoài của ta qua đây.

Khuông Khiết Anh quay người lấy áo vest cho Chương Ngọc Lương, Chương Ngọc Lương lấy từ túi áo vest ra một gói nhỏ thịt bò khô dạng hạt đưa cho vợ, giống như kẻ trộm vậy, hạ thấp giọng nói:

- Ta nhờ người lén lút mua ở tiệm đồ nguội Ma Cao ở Tiêm Sa Chủy, mang về cho ngươi ăn đấy.

Khuông Khiết Anh cầm gói thịt khô nhỏ trong tay, cẩn thận khóa cửa lại rồi mới nói:

- Hay là anh ăn đi, thấy anh ăn tối chẳng được mấy miếng, chắc là không hợp khẩu vị, huống chi mẹ rất ghét người khác ăn vụng.

- Ta ăn quá nhiều ở bên ngoài nên mới không ăn được, đây là ta mua đặc biệt cho ngươi đấy, làm việc vất vả như vậy, ba bữa một ngày chỉ có bánh bao rau xanh, không biết còn tưởng nhà họ Chương ăn không nổi thịt.

Chương Ngọc Lương nhẹ nhàng kéo vợ, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, rồi ôm lấy eo nàng nói.

- Hay là ngày mai cùng ăn với mọi người?

Khuông Khiết Anh nhìn Chương Ngọc Lương, thận trọng hỏi.

Chương Ngọc Lương cười lên:

- Ngươi muốn hại chết chồng mình sao? Như vậy chẳng phải cả nhà đều biết ta lén mua thịt khô? Mau ăn đi, rồi lát nữa ra ngoài đổ nước thì tiện thể vứt bao bì luôn, diệt thi phi tích.

- Vâng.

Khuông Khiết Anh hạnh phúc dựa vào vai Chương Ngọc Lương, mở bao bì ra, bốc một miếng thịt khô, đưa vào miệng Chương Ngọc Lương trước, đợi Chương Ngọc Lương ăn xong mới đưa một miếng vào miệng mình.

Chương Ngọc Lương rất biết cách làm vợ vui lòng. Hắn là người du học nước ngoài về, nhưng lại cưới một cô vợ chưa từng trải đời như nàng. Biết vợ học vấn không cao, nên hắn không bao giờ nói chuyện làm ăn hay những điều khó hiểu với nàng, tránh làm nàng lúng túng.

Chương 238. Tốt lắm (1)

Hắn chỉ trò chuyện với nàng về những chuyện vặt vãnh trong gia đình khi về nhà. Như hôm nay, chỉ một túi thịt bò khô nhỏ mà hai người chia nhau ăn cũng đủ làm Khương Khiết Anh vui cả buổi, khiến phần lớn mệt mỏi vất vả của nàng đều tan biến. Có được một người chồng chu đáo như vậy, Khương Khiết Anh cảm thấy nỗi lo duy nhất hiện tại của mình là không biết khi nào mới có thể mang thai.

Nghĩ đến đây, nàng nhíu mày nhìn căn phòng ngủ chật chội này. Chỉ khoảng 8-9 mét vuông, một chiếc giường đôi, một bàn học, một cái ghế, một tủ quần áo đã chiếm hết không gian nhỏ bé. Bên trái là phòng của tam ca Chương Ngọc Lân, bên phải là phòng của Vị Lâm, cả hai phòng đều có người ở. Vợ chồng không dám ân ái, sợ người bên cạnh nghe thấy. Vậy mà mẹ chồng vẫn cứ hối thúc hỏi tại sao chưa có thai.

Như cảm nhận được nỗi buồn nhỏ của vợ, Chương Ngọc Lương nhẹ nhàng vuốt tóc nàng nói:

- Đừng lo, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ được ở nhà lớn. Lúc đó ngươi không phải vất vả nữa, anh sẽ thuê hàng chục hàng trăm người hầu phục vụ ngươi cả ngày. Ngươi muốn sinh bao nhiêu đứa con cũng được, mỗi đứa ta sẽ cho một phòng riêng.

- Mẹ và đại ca đều chưa nói gì về việc mua nhà mới, ngươi muốn dỗ ta vui cũng phải nghĩ cách mới chứ, nói như thể ngươi có thể quyết định vậy.

Khương Khiết Anh đưa tay đút một miếng thịt vào miệng chồng:

- Nhưng ta thích nghe chồng dỗ ta như vậy.

Chương Ngọc Lương nhai miếng thịt, thở dài một hơi, ôm chặt người vợ vào lòng:

- Sắp rồi, đến ngày ngươi dọn vào ở sẽ biết ta không chỉ dỗ ngươi vui đâu. Nhà họ Chương này quả thật hơi nhỏ quá.

…

Chương Ngọc Giai nằm trong phòng suite của khách sạn Trung Hoa ở phố người Hoa Melbourne. Căn phòng này rộng rãi thoải mái hơn phòng ngủ nhà mình, nhưng lại khiến hắn quen ngủ giường gỗ nhà mình mấy ngày liền mất ngủ.

Chương Ngọc Giai năm nay 38 tuổi, từ 14 tuổi đã bắt đầu giúp cha buôn bán đặc sản núi rừng ở quê nhà, đến nay đã lăn lộn trong thương trường 24 năm. Trong giới thương nhân Hoa kiều Hồng Kông, chỉ có một mình hắn ở tuổi 38 đã trở thành người đứng đầu một ngành. So với những người đồng trang lứa đang hăng hái mở rộng kinh doanh ở Hồng Kông, Chương Ngọc Giai đã bắt đầu cân nhắc việc dần dần rút khỏi ngành dược phẩm, nếu có thể thậm chí còn muốn chuyển cả gia tộc sang Úc.

Chiến tranh Triều Tiên là nền tảng để họ Chương phát tài. Không có chiến tranh Triều Tiên, họ Chương chỉ là một thương nhân dược phẩm nhỏ. Nhưng chiến tranh rồi cũng có ngày kết thúc, khi đó ngành dược phẩm sẽ suy thoái nhanh chóng, trở về bình thường. Hiệp hội Dược phẩm Hồng Kông hiện đang rực rỡ với hàng trăm công ty, không biết bao nhiêu trong số đó sẽ phải đóng cửa ảm đạm sau khi chiến tranh kết thúc.

Điều Chương Ngọc Giai đang suy tính là tìm một con đường làm ăn mới cho gia tộc họ Chương. Không thể ở lại Hồng Kông nữa, nếu chiến tranh Triều Tiên kết thúc mà Trung

Quốc đại lục thực sự quyết định dùng vũ lực lấy lại Hồng Kông, không chỉ việc kinh doanh dược phẩm của họ Chương không thể duy trì, mà những việc hắn đã làm trong thời gian chiến tranh, có khi còn bị đem ra xử bắn.

Vì vậy, hắn quyết định đến Melbourne để xem xét cơ hội kinh doanh bất động sản. Cơn sốt đào vàng ở Úc cách đây vài chục năm đã thu hút một lượng lớn người nhập cư từ nước ngoài đến Melbourne, trong đó có rất nhiều người Hoa đến từ Quảng Đông và Quảng Tây. Dân số tăng lên đồng nghĩa với nhu cầu nhà ở cũng tăng theo.

Hơn nữa, Chương Ngọc Giai đã đặc biệt yêu cầu em trai của mình là Chương Ngọc Kỳ tìm hiểu kỹ về tình hình kinh doanh bất động sản ở Melbourne trước khi đến đây. Cùng là thuộc địa của Anh, nhưng Melbourne có một hệ thống quy hoạch phát triển đô thị có hệ thống hơn, không giống như những chính sách quy hoạch đô thị cứng nhắc và thiếu linh hoạt của chính quyền thuộc địa Hồng Kông.

Chương Ngọc Giai nằm trên giường, tưởng tượng về cảnh tượng gia tộc Chương di cư đến Úc trong tương lai. Ở đây, hắn sẽ là một thương nhân bất động sản hợp pháp và đủ tiêu chuẩn. Gia tộc Chương sẽ mua một biệt thự lớn và cả nhà sống trong đó. Không ai biết hay quan tâm đến việc hắn đã từng làm ăn kinh doanh gì, hay tay hắn đã vấy bao nhiêu máu tanh.

Dường như càng nghĩ càng tỉnh táo, không hề buồn ngủ, Chương Ngọc Giai ngồi dậy khỏi giường, cầm bao thuốc lá trên tủ đầu giường định mở cửa sổ hút một điếu.

Cửa sổ vừa được hắn đẩy mở, cửa phòng ngủ đã bị người từ bên ngoài đẩy mở một cách im lặng. Xã trưởng Ngũ Ấp Thanh Niên Xã Thái Kiến Hùng mặc bộ đồ thể thao màu đen thò đầu vào, thấy chính Chương Ngọc Giai mở cửa sổ, định rút lui và đóng cửa lại.

- A Hùng, vào hút điếu thuốc đi.

Chương Ngọc Giai lắc lắc bao thuốc trong tay, nói với vệ sĩ thân cận cảnh giác của mình.

Thái Kiến Hùng đẩy cửa bước vào. Khi toàn thân hắn lộ ra khỏi cửa, mới có thể thấy trong tay hắn đang cầm một con dao găm cỡ lớn vừa giấu sau cánh cửa. Có thể tưởng tượng nếu vừa rồi cửa sổ bị kẻ trộm hay cướp đẩy mở, kết cục chắc chắn sẽ là bị vệ sĩ thân cận của Chương Ngọc Giai này tay cầm dao xử lý.

Nhận điếu thuốc từ tay Chương Ngọc Giai, Thái Kiến Hùng hút một hơi, cùng Chương Ngọc Giai nhìn ra ngoài cửa sổ, phố Tàu đã tắt đèn vắng người:

- Ngủ không ngon sao, Chương tiên sinh?

- Ta đang nghĩ, nếu sau này đến Melbourne, phải xây một ngôi chùa hoặc từ đường lớn hơn ở đây. Những ngày này ta đã đi khắp Melbourne, dường như không có công trình kiến trúc nào tương tự. Xây một ngôi chùa hoặc từ đường, rồi tổ chức một hội đồng hương gì đó, có thể đoàn kết người Trung Quốc lại, thuận tiện hơn cho việc làm ăn.

Chương Ngọc Giai kẹp điếu thuốc giữa các ngón tay nói:

- Ngươi có nghĩ đến việc sau này đưa gia đình đến Melbourne sẽ làm gì không?

- Ta ư?

Thái Kiến Hùng sững người. Hắn là người giang hồ, luôn dẫn đầu anh em Ngũ Ấp Thanh Niên Xã giúp gia tộc Chương vận chuyển thuốc trên biển. Gia tộc Chương bỏ tiền, bọn họ liều mạng, đơn giản chỉ có vậy. Hắn không có kế hoạch cho cuộc đời, trong ấn tượng của hắn chỉ đơn giản là, gia tộc Chương có cơm ăn thì hắn có cơm ăn.

Chương 239. Tốt lắm (2)

- Ta… Chương tiên sinh muốn ta làm gì, ta sẽ làm việc đó, ta nghĩ nhiều làm gì.

Thái Kiến Hùng sau khi ngạc nhiên, liền gãi đầu cười, trả lời Chương Ngọc Giai:

- Nhưng mà, Chương tiên sinh, sau này thật sự muốn di cư đến Melbourne sao? Cũng muốn ta cùng đi?

Chương Ngọc Giai mỉm cười:

- Ngươi theo bên cạnh ta vượt qua bao sóng gió, vào sinh ra tử, cũng đã hơn mười năm rồi, thân thiết hơn cả mấy người đàn bà của ta, đã quen có ngươi bên cạnh, không thể rời xa ngươi được nữa. Nhưng nếu không muốn đến Melbourne, lúc đó ta sẽ để lại cho ngươi một tòa nhà ở Hồng Kông, làm một xưởng gia công cũng không tệ.

- Ta vẫn thích ở sau lưng Chương tiên sinh làm việc đàng hoàng hơn, chỉ cần ta còn có thể bước đi được, xưởng gia công ư? Ai muốn làm thì cứ để họ làm đi.

Thái Kiến Hùng cũng cười lên.

Đúng lúc này, cửa ngoài bị người gõ từ bên ngoài:

- A Hùng, đại ca ngủ chưa? Giúp ta gọi huynh ấy dậy, có chuyện cần nói.

- Là Kỳ thiếu.

Thái Kiến Hùng búng điếu thuốc trong tay ra ngoài cửa sổ, quay người đi mở cửa.

Quả nhiên, bên ngoài cửa đứng nhị thiếu gia của gia tộc Chương, Chương Ngọc Kỳ.

- Kỳ thiếu, Chương tiên sinh đang hút thuốc bên trong.

Thái Kiến Hùng cúi đầu chào hỏi Chương Ngọc Kỳ, rồi tránh sang một bên mời Chương Ngọc Kỳ vào, còn mình thì thò đầu ra ngoài hành lang nhìn ngó. Phó xã trưởng Thanh niên hội Đinh Gia Phong, người chịu trách nhiệm bảo vệ và ở chung phòng với Chương Ngọc Kỳ, lúc này đang dựa vào cửa bên ngoài.

Thái Kiến Hùng bước ra hành lang, khép cửa phòng khách lại từ bên ngoài, nhìn về phía Đinh Gia Phong:

- Đã hai giờ sáng rồi, sao Kỳ thiếu lại dậy vô cớ vậy?

- Không biết nữa, Kỳ thiếu vốn đã ngủ rồi, nhưng vừa rồi nhận được một cuộc gọi, có vẻ là từ Lân thiếu, sau đó Kỳ thiếu liền mặc quần áo vào gặp Chương tiên sinh.

Đinh Gia Phong nói với Thái Kiến Hùng.

- Dù là ở Hồng Kông thì bây giờ cũng là đêm khuya rồi chứ? Gọi điện qua, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Thái Kiến Hùng liếm liếm đôi môi hơi khô nứt, nói.

Vốn tưởng rằng bên trong Chương Ngọc Giai và Chương Ngọc Kỳ hai người nói chuyện nhiều lắm là một tiếng hoặc nửa tiếng là xong, nhưng cho đến khi Thái Kiến Hùng và Đinh Gia Phong hai người hút hết cả gói thuốc của Đinh Gia Phong, tàn thuốc rơi đầy đất, trời đã hửng sáng, bên trong Chương Ngọc Kỳ vẫn chưa ra.

Đinh Gia Phong ngáp một cái, vừa định nói mình đi vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt thì cửa phòng từ bên trong mở ra, Chương Ngọc Kỳ sắc mặt bình tĩnh bước ra, phía sau là

Chương Ngọc Giai vẫn mặc đồ ngủ với vẻ mặt vô hồn, Chương Ngọc Giai dặn dò Thái Kiến Hùng:

- A Hùng, ngươi đi gọi A Nhân và hai đứa kia dậy, thu dọn một chút, chúng ta lát nữa đi thẳng ra sân bay, bắt chuyến bay đầu tiên lúc 7 giờ về Hồng Kông, ta phải có mặt ở nhà lúc 6 giờ chiều, cùng cả nhà ăn bữa tối.

- Vâng, Chương tiên sinh.

Thái Kiến Hùng ngần ngừ một chút, xoay người định đi về phía cánh cửa bên cạnh hành lang để gọi người.

Chương Ngọc Kỳ lên tiếng gọi Thái Kiến Hùng lại:

- A Hùng, để ta đi gọi vậy, ngươi và A Phong đã đứng ngoài cả đêm, đi rửa mặt đi, tỉnh táo một chút.

- Vâng, Kỳ thiếu.

Nghe vậy, Đinh Gia Phong kéo Thái Kiến Hùng vốn có vẻ không muốn vào phòng Chương Ngọc Kỳ, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Đợi hai người rời đi, Chương Ngọc Kỳ mới cười với Chương Ngọc Giai:

- Dù Nhân tỷ ở bên cạnh ngươi không có danh phận, cũng không nên đối xử với nàng như người hầu, tùy tiện sai người đi gọi.

- Phụ nữ chẳng phải đều như vậy sao? Lẽ nào học theo cô trợ lý Alice của ngươi, rõ ràng là người Trung Quốc, lại cố tình lấy tên nước ngoài, hận không thể được ngươi ngậm trong miệng bưng trên tay? Ngươi cưới cô trợ lý đó về nhà, đệ muội cũng sẽ không có ý kiến đâu, nếu có ý kiến, để mẹ nói với nàng. Đàn ông nên nghĩ đến những việc đàn ông nên làm, đâu có thời gian suốt ngày mài giũa với phụ nữ.

Chương Ngọc Giai đáp lại nụ cười của em trai mình, trêu chọc một câu, sau đó dùng sức xoa xoa mặt, rồi buông tay xuống, đã đầy sát khí trên mặt, nghiến răng chậm rãi nói:

- Ngọc Lương thật sự đã lớn rồi, hay lắm, hay lắm!

…

Chương Ngọc Lương sáng sớm thức dậy, cùng gia đình dùng bữa sáng xong mới phát hiện dường như có chút vấn đề.

Tam ca Chương Ngọc Lân của hắn tối qua không về, sáng nay ngoài cửa nhà, Đại Phong cũng không đợi hắn, nếu là bình thường, Đại Phong và xe đã đỗ bên ngoài từ lâu, chờ hắn lên xe ra ngoài.

Nếu Đại Phong xảy ra chuyện, vậy Tống Thiên Diệu rốt cuộc là chết hay chưa chết?

Hôm nay bên ngoài nhà họ Chương, hai ba chục người trông như phu khuân vác hay côn đồ chia thành năm sáu nhóm, hoặc đứng hoặc ngồi xổm canh gác ở ven đường không xa nhà họ Chương, là người của Lợi Khang Chử Hiếu Tín, hay là người tam ca Chương Ngọc Lân sắp xếp?

Chương Ngọc Lương không vội vã ra ngoài để kiểm chứng, mà trước tiên đưa tiễn đại tẩu, nhị tẩu, vợ mình và những người khác đi làm ra khỏi cửa, rồi vào chào mẹ đang tụng kinh trong phật đường, dặn dò người hầu chăm sóc mẹ chu đáo cùng một loạt việc khác, cuối cùng mới chỉnh lại cà vạt bước ra khỏi cửa lớn nhà họ Chương.

Vừa ra khỏi cửa, một nhóm sáu bảy người gần nhà họ Chương nhất lập tức tiến về phía hắn, gã đàn ông dẫn đầu có vẻ mặt hung ác, nhưng không thất lễ với Chương Ngọc Lương, lịch sự nói:

- Lương thiếu, tại hạ là Ngư Đầu Tiêu của lão Phúc, mời ngài về nhà nghỉ ngơi.

- Người của Lợi Khang Chử Hiếu Tín?

Chương Ngọc Lương không tỏ vẻ hoảng sợ, quay đầu nhìn mấy nhóm người đang quan sát từ xa, rồi mới mỉm cười nói với Ngư Đầu Tiêu:

- Nếu ta nhất định phải ra ngoài thì sao?

Ngư Đầu Tiêu vén vạt áo lên, để lộ vũ khí giắt ở thắt lưng, giọng đầy đe dọa:

- Tống thư ký dặn, nếu ngài không muốn ở nhà nghỉ ngơi, sẽ đánh gãy tay chân ngài để ngài về nghỉ. Vậy nên Lương thiếu, đừng ép bọn ta làm khó dễ.

Tống Thiên Diệu vẫn còn sống!

Chương 240. Chương Ngọc Lương thà chết không lùi

Chương Ngọc Lương nhíu mày, Đại Phong không về, Tống Thiên Diệu vẫn còn sống, tam ca Chương Ngọc Lân tối qua không về nhà, trong chớp mắt, hắn nghĩ đến tình huống xấu nhất, rồi nở nụ cười rạng rỡ với Ngư Đầu Tiêu:

- Đánh gãy tay chân ta? Ta về nhà gọi điện cho Ngũ Ấp tự đầu làm việc cho nhà họ Chương, nói Chương Ngọc Lương ta bị người của lão Phúc đe dọa, ngươi đoán xem, ngươi sẽ có kết cục gì?

- Lân thiếu Chương Ngọc Lân đã dặn dò kỹ người của Ngũ Ấp Thanh Niên Xã, hôm nay trên con phố này, bất kể chuyện gì xảy ra, đều do người của Phúc Nghĩa Hưng làm chủ, người của Ngũ Ấp Thanh Niên Xã sẽ không xuất hiện.

Ngư Đầu Tiêu cứng nhắc nói.

Chương Ngọc Lương nghe xong gật đầu, dùng tay chọc vào ngực Ngư Đầu Tiêu:

- Tốt, rất tốt.

Nói xong, Chương Ngọc Lương quay về nhà họ Chương, đợi vào phòng ngủ của mình, sắc mặt mới trầm xuống, châm điếu thuốc ngồi trước bàn viết suy nghĩ chậm rãi về tình hình hiện tại.

Tống Thiên Diệu không chỉ không chết, mà còn tiếp xúc với tam ca Chương Ngọc Lân của mình, Chương Ngọc Lân có thể mặc nhiên để Tống Thiên Diệu sắp xếp người của Phúc

Nghĩa Hưng theo dõi mình, chứng tỏ, những việc đó của mình, đã hoàn toàn bại lộ.

Mình đã sai hai bước, bước đầu tiên, không nên coi thường hắn khi Tống Thiên Diệu đến gặp mình ngày đó, bị vẻ ngoài thiển cận của hắn lừa, rồi thuận theo kế hoạch hắn đào cho mình, tiện tay chuyển cho Chương Vị Lâm.

Bước thứ hai, mình sắp xếp Đại Phong đi giết Tống Thiên Diệu, hơi quá xúc động, giờ nghĩ lại, lúc đó lo sợ kế hoạch của mình bại lộ, chỉ muốn nhanh chóng giết người diệt khẩu, bước này làm quá tuyệt, lúc đó mình nên đi gặp Tống Thiên Diệu mới đúng.

Sai một bước, sai hai bước, tức là bước nào cũng sai.

Việc mình muốn nhanh chóng rút tiền mặt và tiện thể phá hoại danh tiếng nhà họ Chương, Chương Ngọc Lân đã không xuất hiện chất vấn mình, chắc chắn đã gọi điện sang Úc, thông báo cho đại ca và nhị ca của mình, và họ chắc cũng đã ngồi không yên, chuẩn bị đặt vé máy bay sớm nhất bay về Hồng Kông rồi chứ? Chiều? Tối? Sẽ xuất hiện ở nhà.

Có lẽ đây cũng là lý do tại sao Tống Thiên Diệu, Chương Ngọc Lân cho người chặn mình lại, mục đích chính là muốn giao mình cho đại ca Chương Ngọc Giai xử lý.

Nghĩ đến những trận đòn gia pháp độc ác mình từng chịu hồi thiếu niên, lại nhìn căn phòng ngủ đơn sơ này của mình.

Đã làm tuyệt, hắn không hối hận, giết không chết Tống Thiên Diệu, thì hợp tác với hắn, lật đổ nhà họ Chương! Đường đường là nam nhi, không thể ngồi im ở đây, chờ đợi bị người ta dạy dỗ thành một con chó như hồi thiếu niên được!

Nghĩ đến đây, Chương Ngọc Lương bước lên phòng khách tầng hai, bắt đầu gọi điện thoại. Trước tiên gọi đến văn phòng

của luật sư Phan, không ai nghe máy. Sau đó gọi đến hội sở bí mật tổng hợp chỉ số cổ phiếu ở Tiêm Sa Chủy, điện thoại bận.

Cuộc gọi thứ hai bận khiến tay Chương Ngọc Lương run lên hai cái. Trong hội sở đó có tâm huyết của hắn trong thời gian qua, nếu những tài liệu số liệu đã tổng hợp được một nửa xảy ra vấn đề gì…

Ý nghĩ yếu đuối này thoáng qua trong lòng Chương Ngọc Lương. Xảy ra vấn đề thì đau lòng cũng có ích gì? Làm lại từ đầu thôi!

Số thứ ba, hắn gọi cho người hợp tác của mình, mở miệng với giọng khiêm tốn:

- Duy Phiên tiên sinh, ta vừa biết được, Đại Phong và hội sở có thể đã xảy ra một số vấn đề.

- Ta đã biết rồi, hội sở bị người ta đốt cháy, người dưới nói là người của Hòa tự đầu và Thanh bang Lý Tài Pháp gây chiến với nhau, ảnh hưởng đến chút làm ăn nhỏ của chúng ta. Ngọc Lương à, vận khí của hai chúng ta đều không tốt lắm.

Bên kia điện thoại, Đỗ Duy Phiên - người thường bị Đỗ Nguyệt Sinh mắng là vô dụng, không cầu tiến nhưng vẫn được trọng dụng - nói với giọng nhạt nhẽo:

- Nửa năm trời tổng hợp biên soạn tốn công sức, vốn định để lão gia tử nhà ta thấy được năng lực của ta, tiếc là, có lẽ trời không cho lão già nửa năm tuổi thọ nữa, thôi vậy. Chỉ là Đại Phong, theo ta hai năm, đáng tiếc thật.

Chương Ngọc Lương nghe câu đầu tiên đã sững người, hội sở bị người ta đốt cháy, nếu đốt thì cũng phải là người của Lợi Khang động thủ, sao Đỗ Duy Phiên lại nhắc đến Hòa tự đầu và Thanh bang?

Hơn nữa nghe những lời sau, Đỗ Duy Phiên đã tuyệt vọng, định rút lui chứ không phải làm lại từ đầu. Không có Đỗ Duy

Phiên đi thu nạp tài sản của những phú ông Thượng Hải làm chỗ dựa, dù mình có làm được, một lúc thanh thế không đủ thì có tác dụng gì?

- Duy Phiên tiên sinh, dù những tài liệu đó bị đốt cháy, ta sẽ sắp xếp thêm nhiều nhân lực, ba tháng là đủ.

Chương Ngọc Lương vẫn không nản chí, tiếp tục mở miệng nói.

Nhưng Đỗ Duy Phiên thở dài trong điện thoại:

- Thôi vậy Ngọc Lương, cha ta không còn nhiều thời gian, vừa rồi lại đặc biệt dặn dò chúng tôi, thời gian tới phải thận trọng kín đáo, hơn nữa cha ta đã sắp xếp rất nhiều người bên cạnh đi Đài Loan, ngay cả ta là trưởng tử, hắn cũng đã nhờ người xin cho một chức chủ nhiệm phòng nghiên cứu kinh tế ngân hàng ở Đài Loan, thời gian này ta phải đi Đài Loan bái kiến bạn cũ của cha ta, chào hỏi trước, thôi vậy, thời thế cũng là mệnh, thôi vậy.

Đỗ Duy Phiên nói ba câu thôi vậy rồi cúp máy, Chương Ngọc Lương thở hắt ra một hơi, chửi thầm:

- Không trách Đỗ Nguyệt Sinh mắng ngươi không cầu tiến! Rõ ràng ngồi trên núi vàng lại chạy đi Đài Loan ăn xin! Thời thế cũng là mệnh? Lão tử ngươi ban đầu chỉ là con lươn quê mùa, cũng biết vùng vẫy hóa rồng ở bến Thượng Hải! Thời thế cũng là mệnh, Chương Ngọc Lương ta không tin!

Tiếp theo, Chương Ngọc Lương lại gọi ba bốn cuộc điện thoại nữa, sắc mặt cuối cùng cũng dần dần chuyển biến từ vẻ khó coi khi Đỗ Duy Phiên rút lui.

Sau khi gọi xong những cuộc điện thoại này, Chương Ngọc Lương châm một điếu thuốc, bắt đầu chậm rãi đi lại trong biệt thự lớn của nhà họ Chương, nhìn các đồ đạc, bố cục trong phòng, cho đến gần trưa, Chương Ngọc Lương đi đến trước

phòng thờ Phật, nhìn về phía mẹ vẫn đang tụng kinh sau bức rèm, do dự một chút, rồi lặng lẽ quỳ xuống dập đầu với mẹ, đứng dậy trở về phòng ngủ của mình, tưới đầy dầu hỏa lên chăn nệm giường, quẹt diêm ném lên.

Ngọn lửa bùng lên, chớp mắt đã nuốt chửng cả chiếc giường đôi.

Tưởng tìm vài người giang hồ là có thể giam cầm được ta? Muốn ta đợi ở đây để Chương Ngọc Giai xử lý? Ta Chương Ngọc Lương thà chết không lùi, không có người Thượng Hải, vẫn chiếm được nhà họ Chương!

Trong ánh lửa bốc lên, sắc mặt Chương Ngọc Lương bình tĩnh như nước.

Chương 241. Rời đi và trở về (1)

Tống Thiên Diệu đêm qua ngủ lại ở phố Thái Hòa, không phải vì hắn không muốn đến khách sạn Doris ngủ, mà là bản thân hắn có thể đến đó ngủ, nhưng những người của Lạn Mệnh Câu lại không thể vào khách sạn được. Tuy Chương Ngọc Lương không thể làm cùng một việc ngu ngốc hai lần, nhưng ai có thể nói chắc chắn được chứ, vạn nhất tìm được một kẻ biết nói tiếng Anh như cao thủ Đại Phong vào khách sạn giết mình, thì hắn Tống Thiên Diệu sẽ thực sự chết không nhắm mắt.

Hắn ở trong phòng ngủ của mình, Lạn Mệnh Câu và một thuộc hạ khác của Triều Dũng Nghĩa đang ngủ gật trong phòng khách, ngoài cửa còn có bốn năm tên thuộc hạ ngồi ngủ trên cầu thang.

Triệu Mỹ Trân, Tống Xuân Nhân, Tống Văn Văn, sư gia Huy thậm chí cả Lâu Phượng Vân, từ khi Tống Thiên Diệu trở về tối qua, đều đã vội vã đến nhà Hàm Ngư Thốn qua đêm. Cả nhà đều biết Hàm Ngư Thốn đã chết trong tay Đại Phong để cứu Tống Thiên Diệu, Hàm Ngư Thốn vừa chết, vợ con hắn không biết sẽ bị kích động thành thế nào, cần phải có người ở bên cạnh chăm sóc, hơn nữa tang sự của Hàm Ngư Thốn cũng cần người giúp đỡ lo liệu.

Tống Thiên Diệu bảo Triệu Mỹ Trân trước hết gửi cho vợ A Thốn hai vạn đô la Hồng Kông, dùng số tiền này để vợ A Thốn tổ chức tang lễ cho A Thốn một cách long trọng. Hai vạn đô la Hồng Kông đó, coi như Tống Thiên Diệu lợi dụng quyền

thế mà trực tiếp khấu trừ từ ba mươi vạn tiền mặt mà Chử Hiếu Trung đưa cho mình, ước chừng Chử Hiếu Trung cũng sẽ không để ý Tống Thiên Diệu tiêu xài ba mươi vạn đó như thế nào.

Ra khỏi nhà, Tống Thiên Diệu trước tiên đến công ty Lợi Khang, hắn dự định hôm nay không đi đâu cả, ngoại trừ buổi chiều đi tiễn Angie Perlis, thời gian còn lại sẽ ở lại công ty Lợi Khang.

Cắn bánh xá xíu mà Lạn Mệnh Câu bảo người mua từ quán trà, uống trà, lật xem các tờ báo phát hành hôm nay mà hắn đã cố ý mua gần như tất cả trên thị trường, vừa mới ăn xong cái bánh xá xíu đầu tiên, điện thoại đã reo lên, Tống Thiên Diệu cầm điện thoại lên:

- A lô? Công ty thương mại Lợi Khang, tìm ai?

- A Diệu, ta là Chử Hiếu Trung.

Giọng Chử Hiếu Trung truyền đến từ điện thoại, mang theo vài phần đắc ý:

- Ta đã giúp ngươi thêm chút củi, hơn một nửa số tàu mà các thương nhân dược phẩm Ngũ Ấp thuê, đều không được phép ra khơi, những chủ tàu đó thà trả tiền vi phạm hợp đồng, cũng phải lấy lại những con tàu trong tay các thương nhân dược phẩm đó.

- Cẩn thận đừng làm quá lớn mất kiểm soát, Trung thiếu.

Tống Thiên Diệu không khen ngợi năng lực xử lý công việc xuất sắc của Chử Hiếu Trung, đường đường là người kế thừa nhà họ Chử, làm bất cứ điều gì cũng không đáng ngạc nhiên, hơn nữa chỉ là một nửa số tàu trong tay các thương nhân dược phẩm không thể ra khơi, nếu đổi thành Chử Diệu Tông, ước chừng hỏa lực có thể dễ dàng bao phủ toàn bộ nhóm thương nhân dược phẩm.

- Cứ để họ cho rằng ta mất kiểm soát đi, em trai ta bị nhà họ Chương bắt nạt, ta đương nhiên phải có phản ứng quá khích chứ.

Chử Hiếu Trung nói qua điện thoại.

Tống Thiên Diệu liếc nhìn trang nhất của một tờ báo:

- Trung thiếu, chi bằng khi về nhà ăn cơm, ngài bảo người hầu mua thêm vài tờ báo, phát cho cả nhà họ Chử xem, mọi người chắc chắn sẽ rất vui, nói thật, bộ dạng của lão bản Tín thiếu của ta thật sự rất ăn ảnh.

- Ừm…

Chử Hiếu Trung bị kích động bởi những lời này của Tống Thiên Diệu mà ừm một tiếng, hắn dùng quan hệ của mình để gây rối cho những con tàu trong tay các thương nhân dược phẩm Ngũ Ấp, kết quả hôm nay các tờ báo lại đều đăng ảnh của em trai hắn, một số tờ báo tiếng Trung nhỏ chỉ vì tiền mà không có khí tiết còn trơ trẽn đặt ảnh của Chử Hiếu Tín lên trang nhất, rồi một hàng chữ đen đậm to tướng, Nhà từ thiện lớn Hồng Kông!

Hắn liều mạng giúp đỡ Lợi Khang, còn vị đại từ thiện gia là em trai của mình thì có vẻ như vừa ôm phụ nữ vẫn chưa thức dậy.

Đây chính là mệnh, nhưng đáng tức nhất là tên Tống Thiên Diệu này, mình hảo tâm gọi điện cho hắn, thông báo việc mình ra tay gây khó dễ cho Hiệp hội Dược nghiệp, tên khốn này lại cố ý nhắc đến chuyện Chử Hiếu Tín lên báo để chọc tức mình.

- A Diệu, ngươi có thể đừng như trẻ con vậy không, cố ý chọc tức ta? Ngươi mấy tuổi rồi? Không nói chuyện với ngươi nữa, ta cúp máy đi mua báo đây.

Đối với những lời của Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Trung không tức giận, chỉ cảm thấy Tống Thiên Diệu cố ý nói những

lời châm chọc mình rất trẻ con.

Tống Thiên Diệu vừa cắn bánh bao xá xíu vừa nói vào điện thoại:

- Này, Trung thiếu, không bằng nói chuyện thêm vài câu, ta đợi người nhà họ Chương đợi chán quá.

- Vậy thì gọi cho tên lão bản ưa chụp ảnh của ngươi, để hắn nói chuyện với ngươi đi.

Chử Hiếu Trung đáp lại một câu.

Tống Thiên Diệu cố ý dẫn dụ Chử Hiếu Trung nói ra câu đó, lúc này cười xấu xa nói:

- Tín thiếu? Tín thiếu và tiểu thư Chu Đề tối qua chung chăn gối, đến giờ vẫn chưa dậy.

- Đồ khốn!

Chử Hiếu Trung ở đầu dây bên kia nhận ra mình lại bị Tống Thiên Diệu cố ý trêu chọc, không nhịn được chửi một câu tục tĩu, bực bội cúp máy.

Tống Thiên Diệu cắn bánh bao xá xíu đặt điện thoại về vị trí cũ, tiếp tục đọc báo. Tất cả các báo đã nhận tiền, bất kể tiếng Trung hay tiếng Anh, đều đưa tin trung thực và phóng đại về sự kiện thành lập Hội Nhạc Thi và quyên tặng thuốc hôm qua, nhưng theo kế hoạch ban đầu, việc công ty Duyên Hải Châu Âu cố tình tích trữ nguyên liệu của công ty Lợi Khang do người sáng lập Hội Nhạc Thi là Chử Hiếu Tín điều hành lại không thấy một chữ nào, rõ ràng họ Chương đã làm tốt điểm này, dàn xếp với các tòa soạn, khiến tất cả đều chỉ đưa tin tốt không đưa tin xấu, toàn là ca ngợi tán dương, không nhắc đến họ Chương.

Chương 242. Rời đi và trở về (2)

Tuy nhiên, kẹo hoa tháp nhãn hiệu Tín do Lợi Khang quyên tặng đều được các tòa soạn nhấn mạnh viết thêm vài câu về hiệu quả, một số báo còn đăng ảnh lấy kẹo hoa tháp nhãn hiệu Tín làm nền, coi như nhìn mặt tiền mà giúp Lợi Khang quảng cáo ngầm.

Ngồi ở Lợi Khang đến tận trưa, Tống Thiên Diệu mới đến khách sạn Doris, để Lạn Mệnh Câu và những người khác ở bên ngoài khách sạn, còn mình vào nhà hàng cùng ăn trưa với Angie Perlis.

Hôm nay Angie Perlis không còn vẻ táo bạo tùy ý như mọi ngày, tóc được búi lên, cài trâm, bên tay là mũ chống nắng, cả người ăn mặc trông có vẻ kín đáo hơn bình thường rất nhiều.

- Luật pháp London hình như không quy định phụ nữ không được mặc hở hang hoặc gợi cảm phải không? Bộ trang phục này trông như già đi mười tuổi vậy.

Tống Thiên Diệu kéo ghế cho Angie Perlis, đợi nàng ngồi xuống, bản thân cũng quay lại chỗ ngồi rồi mới hỏi Angie Perlis.

Angie Perlis nói:

- Nhưng những người thượng lưu ở London rất bảo thủ, họ có thể cho phép phụ nữ thể hiện xuất sắc, nhưng không chấp nhận được việc phụ nữ trông giống như phụ nữ Mỹ phóng túng.

- Theo ta biết, Marilyn Monroe gợi cảm rất được các quý ông ở London săn đón.

Tống Thiên Diệu nếm một ngụm súp khai vị nói.

Angie Perlis nói:

- Có lẽ họ thích xem những phụ nữ khác khoe mẽ ở nơi công cộng, nhưng tuyệt đối không muốn người nhà mình mặc giống như nữ diễn viên điện ảnh đó xuất hiện trên đường phố, đó chính là quý ông Anh.

- Đúng vậy, không chỉ quý ông Anh, ta cũng thích ngồi ăn ở vỉa hè, tiện thể ngắm những cô gái xinh đẹp đi qua.

Tống Thiên Diệu gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Ăn trưa xong, cùng Angie Perlis uống cà phê nói chuyện một lúc về thời tiết London, rồi đi cùng nàng đến trung tâm mua sắm để mua quà nhỏ cho gia đình ở Anh, đến bốn giờ chiều, hai người mới đi xe limousine của khách sạn đến sân bay. Càng gần sân bay, Angie Perlis càng im lặng, đến khi tới sân bay, môi nàng còn mím chặt lại.

- Đi thôi, quỷ muội, đến giờ lên máy bay rồi.

Tống Thiên Diệu xách giúp Angie Perlis một chiếc vali nhỏ xinh, thấy Angie Perlis đứng im trong phòng chờ, hắn dùng tay gỡ chiếc mũ vành rộng trên đầu nàng, và như trước đây, khẽ xoa đầu đối phương.

Những người đi ngang qua đều nhìn Tống Thiên Diệu và Angie Perlis bằng ánh mắt kinh ngạc.

Angie Perlis đưa tay lấy lại chiếc mũ vành rộng từ tay Tống Thiên Diệu, lặng lẽ đội lại lên đầu:

- Nếu ở London ta gặp được một chàng trai trẻ thông minh hơn ngươi, có lẽ ta sẽ không quay lại nữa.

- Ta tin rằng, ngươi sẽ không gặp được.

Tống Thiên Diệu nắm tay Angie Perlis, tay kia xách vali, đi về phía cửa lên máy bay.

Angie Perlis ngoan ngoãn đi theo sau Tống Thiên Diệu, khi đến cửa lên máy bay, Tống Thiên Diệu đưa vali cho nàng:

- Ngươi biết ngươi phải quay lại mà, nghĩ xem, ngươi còn chưa nói lời cảm ơn ta, hơn nữa, chúng ta còn chưa làm chuyện gì không thể gặp người khác đâu.

- Ta có thể nói với ngươi bây giờ.

Angie Perlis ngẩng đầu, nghiêm túc nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta có thể thực sự sẽ không quay lại.

- Nếu ngươi để ta phải đến London tìm ngươi, ngươi sẽ gặp rắc rối to đấy, quỷ muội, ngươi biết ta làm được mà.

Tống Thiên Diệu cúi đầu, trong ánh mắt kinh ngạc của tên quỷ lão da trắng phụ trách kiểm tra lên máy bay bên cạnh, hôn lên má Angie Perlis:

- Như ta đã từng nói với ngươi, ta luôn nhớ, ngươi là người duy nhất ta không muốn giao cho người khác.

Angie Perlis lại bật cười:

- Ta nhớ lời gốc của ngươi không quyến rũ như vậy đâu, lúc đó ngươi nói, bộ não của ta là vật duy nhất ngươi không muốn giao cho người khác.

- Ngươi xem, đây chính là câu trả lời của một luật sư có chỉ số lý trí quá cao khi ta lấy hết can đảm nói lời tình cảm.

Tống Thiên Diệu dang tay, vẻ mặt bất lực.

Angie Perlis quay người đi về phía cửa lên máy bay, khi gần đến cửa, nàng đột nhiên quay người bước trở lại, vòng tay

ôm cổ Tống Thiên Diệu hôn sâu một cái, dùng giọng điệu tiếng Trung hơi kỳ lạ, từng chữ từng chữ nói:

- Đợi ta, Tống Thiên Diệu.

- Ta bắt đầu đợi từ bây giờ.

Tống Thiên Diệu nói với ánh mắt dịu dàng.

Angie Perlis lại một lần nữa quay người, lần này không quay đầu lại biến mất khỏi tầm mắt của Tống Thiên Diệu.

Trong lúc Tống Thiên Diệu tiễn Angie Perlis, Chương Ngọc Lân đang đợi đại ca và nhị ca của mình ở ngoài cửa ra sân bay.

Chương Ngọc Giai có thân hình cao lớn, đầu đội mũ nỉ tròn, bên ngoài bộ vest màu xám khói khoác thêm chiếc áo choàng đen dài, đi đầu tiên, phía sau cách một bước là Chương Ngọc Kỳ mặc bộ Trung Sơn phục màu đen, tiếp theo là hai phụ nữ trung niên xinh đẹp, cuối cùng là Thái Kiến Hùng, Đinh Gia Phong cùng vài tên tùy tùng khác xách vali theo sau.

- Đại ca, hơn nửa hội dược nghiệp đang đợi ở công ty, tàu của họ đều bị chủ tàu thúc giục đòi lấy lại, ai nấy đều sốt ruột nhảy dựng lên, có mấy người nóng tính thậm chí còn nói nếu nhà họ Chương không chủ trì nữa, mọi người sẽ tự quyết định. Tiểu đệ đã tra, những chiếc tàu đó là do Chử Hiếu Trung ở Triều Châu ra tay gây sự.

Chương Ngọc Lân mặt mày khó coi đón những người này.

Chương Ngọc Giới ừm một tiếng, mở miệng nói:

- Trời chưa sập, dù trời có sập xuống, ta đã về rồi, tự nhiên sẽ bù đắp lại, để những tên không có chút đảm đương đó đợi đã, về nhà, ta muốn về nhà ăn cơm với mẹ trước, đợi gặp mẹ rồi mới bàn chuyện khác.

- Đại ca, nhà bị Ngọc Lương phóng hỏa đốt rồi, Ngọc Lương đã biến mất. Mẹ chỉ hơi hoảng sợ, không bị thương, ta đã sắp xếp cho người ở khách sạn. Đại tẩu, nhị tẩu và các đệ muội đều qua đó chăm sóc người. Mẹ bảo ta nói với huynh và nhị ca rằng, người không sao, mẹ muốn các huynh đưa Ngọc Lương cùng đến gặp mẹ.

Chương Ngọc Lân cúi đầu, chậm rãi nói từng câu.

Chương 243. Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn (1)

Trước mặt mọi người, Chương Ngọc Giai đá một cước, khiến Chương Ngọc Lân vốn luôn hành xử cẩn trọng, điềm đạm văn nhã trước mặt người khác ngã lăn ra đất, ánh mắt hung dữ nói:

- Ta bảo ngươi trông coi nhà cửa, chăm sóc mẹ, ngươi chăm sóc thành ra nông nỗi này sao? Đồ vô dụng!

Chương Ngọc Kỳ tiến lên một bước phía sau Chương Ngọc Giai, đỡ Chương Ngọc Lân dậy, còn Chương Ngọc Giai sau khi đá Chương Ngọc Lân xong, không dừng lại chút nào, bước thẳng về phía xe hơi, miệng nói:

- Ngọc Kỳ, nếu mẹ nói đợi xong chuyện này rồi hãy đến gặp người, vậy để A Phong đi với ngươi, ngươi đi lo những việc cần làm đi, nếu cần tiền, dù là tiền mặt hay séc ngân hàng, đến lúc đó bảo Ái Lệ và A Ngân rút, bao nhiêu cũng được. Đồ phế vật vô dụng! Ngươi lăn qua đây lên xe với ta, đi cùng ta đến công ty gặp những tên khốn dám mở miệng nói muốn tự làm chủ. Ta mới đi có nửa tháng, chuyện nhỏ của nhà họ Chương mà những kẻ này đều tưởng có thể thừa cơ làm phản ta? Ta xem thử ai có gan! Để hắn nói thẳng vào mặt ta ba chữ ‘muốn làm chủ’!

…

Đêm qua còn liên tục tán đồng những lời nói của Chương Ngọc Lân trên bàn rượu, hôm nay tụ tập hơn hai mươi người, ồn ào huyên náo trong phòng họp vốn không lớn của công ty

Bờ Biển Châu Âu. Ngày đó, người đầu tiên báo tin cho nhà họ Chương, lại sắp xếp người chạy đôn chạy đáo đến các tòa báo cho nhà họ Chương, được Chương Ngọc Lân tôn xưng là Phùng bá - Phùng Nghĩa Xương, lúc này lại là người kêu to nhất.

Hắn thuê bốn chiếc thuyền để vận chuyển dược phẩm, ba chiếc tàu cao tốc và một chiếc tàu đánh cá cải tạo thành tàu chở hàng nhỏ, nhưng hôm nay chủ tàu đột nhiên phái người trực tiếp đến bến cảng tháo động cơ của bốn chiếc tàu, nói là muốn đưa tàu về xưởng đại tu.

Việc tàu đại tu không sao, nhưng theo hợp đồng thuê đã ký trước đó, nếu chủ tàu nửa chừng đưa tàu về xưởng sửa chữa, cần phải giúp Phùng Nghĩa Xương điều động tạm thời một chiếc tàu thay thế, nhưng sau khi công nhân của những chủ tàu đó tháo động cơ xong thì biến mất. Phùng Nghĩa Xương gọi điện tìm chủ tàu, chủ tàu lại nói hiện giờ không có tàu rảnh để điều động. Hơn nữa giọng điệu trong lời nói, không gì khác ngoài việc theo tiền phạt vi phạm hợp đồng, mỗi chiếc tàu trả năm mươi nghìn, một trăm nghìn tiền phạt vi phạm.

Phùng Nghĩa Xương cũng là người lăn lộn lâu năm trên thương trường, tuy không trở thành những đại gia tỷ phú có tên trên Đông Hoa Tam Viện và Bảo Lương Cục, nhưng trong nhà cũng có chút dư tiền, nghe ra giọng điệu của chủ tàu không ổn, nén giận, không nổi giận lật mặt ngay lập tức, mà chỉ cười khan vài tiếng, hẹn đối phương vài ngày nữa bàn lại.

Cúp điện thoại của chủ tàu, liên lạc với những người khác làm ăn dược phẩm, quả nhiên, chỉ cần là thương nhân dược phẩm Ngũ Ấp làm ăn vận chuyển dược phẩm ra biển, phần lớn tàu thuê đều bị chủ tàu sắp xếp công nhân tháo động cơ, hơn nữa gọi điện qua chất vấn, cũng đều gặp phải tình huống giống như Phùng Nghĩa Xương, đối phương nói không có tàu rảnh

để điều động, nếu lật mặt, nhiều lắm là bồi thường tiền phạt vi phạm theo hợp đồng.

Rõ ràng là có người nhắm vào Hiệp hội Dược nghiệp gây sự, Hồng Kông lại không lớn lắm, chỉ hơn một giờ, Phùng Nghĩa Xương đã biết, chính là con trai trưởng đang nắm quyền của nhà họ Chử - Chử Hiếu Trung làm tất cả chuyện này.

Bảo những thương nhân dược phẩm Ngũ Ấp này đi chất vấn Chử Diệu Tông, bọn họ không có gan cũng không có tư cách, nhưng đi chất vấn trực tiếp một Chử Hiếu Trung mới ba mươi tuổi, những người này vẫn dám, hơn mười thương nhân dược phẩm kéo đến công ty Lợi Hanh của Chử Hiếu Trung.

Chử Hiếu Trung không đóng cửa từ chối tiếp khách, mà đường hoàng bước ra khỏi văn phòng mời Phùng Nghĩa Xương và các thương nhân dược phẩm Ngũ Ấp vào phòng họp. Hắn còn bảo thư ký rót cà phê cho mỗi người, rồi cười cười hỏi Phùng Nghĩa Xương và những người khác về mục đích đến đây.

Phùng Nghĩa Xương nhớ bên cạnh có một gã nóng tính lên tiếng với giọng điệu cứng rắn:

- A Trung! Chúng ta không cùng ngành, ngươi đột nhiên gây sự, bảo những chủ tàu kia thu hồi tàu, là định làm khó tất cả chúng ta sao!

- Chát!

Chử Hiếu Trung đang cầm tách cà phê định uống một ngụm, nghe câu nói đó liền ném mạnh tách cà phê xuống đất!

Như thể biến sắc mặt, cả gương mặt trong chớp mắt chuyển từ ôn hòa sang giận dữ:

- Ta nghe người ta nói! Nhà họ Chương đối đầu với em trai A Tín của ta, em trai ta cho đăng tin công ty họ Chương cắt nguồn nguyên liệu của hắn, là các vị ở đây giúp nhà họ

Chương chạy đôn chạy đáo các tòa báo lớn để thông đồng? Mỗi tòa báo mười vạn? Các vị nhiều tiền thật đấy! Ta cũng có nhiều tiền, các ngươi có thể dùng tiền bịt miệng các tòa báo, ta cũng có thể dùng tiền để các chủ tàu mở miệng!

Một tràng nói khiến các thương nhân dược phẩm Ngũ Ấp có mặt đều thở hổn hển, mắt đỏ ngầu. Thái độ của Chử Hiếu Trung rõ ràng là muốn đối đầu với họ - những thương nhân Ngũ Ấp này? Không chết không thôi?

Cứ đấu nhau như vậy, chẳng qua là tùy theo bản lĩnh mà phá hoại việc làm ăn của đối phương, ngươi phá tàu của ta, ta sẽ phá hàng của ngươi, đấu tiếp sẽ dẫn đến cả hai cùng thua thiệt, vì tên Chử Hiếu Tín vô dụng kia, Chử Hiếu Trung thật sự muốn đi bước này sao?

- A Trung, ngươi cũng biết, trong lĩnh vực dược phẩm, từ trước đến nay đều do nhà họ Chương làm chủ, quyền đại diện của mấy công ty dược lớn ở Hồng Kông thậm chí cả Đông Nam Á đều nằm trong tay nhà họ Chương, chỉ có nhà họ Chương mới có những loại thuốc đắt hàng đó, là tứ công tử Chương Ngọc Lương và A Tín có hiềm khích, ngươi không cần thiết phải đối đầu với cả chúng ta - những kẻ chỉ làm ăn nhỏ theo sau nhà họ Chương chứ?

Phùng Nghĩa Xương là người lớn tuổi nhất trong số họ, Chử Hiếu Trung trở mặt, những người khác bên phía mình đều không biết mở miệng thế nào, chỉ có lão cười gượng hòa giải bầu không khí ngượng ngùng trong phòng họp.

Chương 244. Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn (2)

Có người đưa bậc thang, Chử Hiếu Trung cũng không còn mặt đen nữa, giọng dịu đi nói:

- Phùng bá, đúng là chỉ có chút vấn đề nhỏ giữa A Tín và nhà họ Chương, nhưng các người có thể đứng ra giúp nhà họ Chương, ta đứng ra giúp em trai của mình, mọi người làm đều như nhau, có gì khác biệt?

- Đương nhiên là khác, đương nhiên là khác, chúng ta giúp nhà họ Chương là bất đắc dĩ, dù sao cũng phải dựa vào nhà họ Chương để lấy hàng làm ăn, chúng ta đều không có hiềm khích gì với A Tín và ngươi, sao ngươi lại phải một lúc làm mất lòng nhiều người như vậy?

Phùng Nghĩa Xương cố gắng làm cho nụ cười của mình trông có vẻ thân thiện hơn, lên tiếng nói.

Chử Hiếu Trung nhìn mọi người trong phòng họp:

- Vậy ta cũng không thể nhìn các ngươi chỉ vì phải dựa vào nhà họ Chương để làm ăn, mà đều đứng về phía nhà họ Chương bắt nạt em trai ta, nhà họ Chương không chịu thua, mọi người cứ tiếp tục đấu đi, ta không sao cả.

Những lời này của hắn khiến tất cả mọi người, kể cả Phùng Nghĩa Xương, trong lòng không nhịn được muốn chửi thề, nhà họ Chử đương nhiên là không sao, gia sản lớn, có thể tiêu hao đến chết những kẻ làm ăn nhỏ như họ, nếu Chử Hiếu Trung thật sự muốn vô lại như vậy, mọi người cũng chẳng có cách nào hay.

- Hiệp hội Dược phẩm hiện giờ do nhà họ Chương làm chủ…

Phùng Nghĩa Xương nói nửa câu với vẻ mặt đắng chát, rồi không thể nói tiếp được nữa.

Có kẻ tự cho mình là thông minh, lập tức nói:

- Chương Ngọc Giai là hội trưởng Hiệp hội Dược phẩm, nhưng không thể vì nhà họ Chương và nhà họ Chử có thù oán mà liên lụy đến mọi người, đến công ty nhà họ Chương, bảo nhà họ Chương cho một lời giải thích, hiện giờ tất cả hàng hóa của chúng ta đều bị hải quan niêm phong, tàu lại bị thu hồi, Chương Ngọc Giai là người phải đứng ra nhưng lại không có mặt ở Hồng Kông, nếu nhà họ Chương vẫn không cho một lời giải thích, chúng ta đành phải bỏ phiếu chọn người khác ra làm chủ!

Theo sau gia tộc họ Chương, những thương nhân dược phẩm này, quy mô lớn cũng chỉ có vài triệu tích lũy trong nhà, quy mô nhỏ thì tài sản chỉ hơn một triệu đô la Hồng Kông đã là cùng, tầm nhìn và tâm tư kém xa quá nhiều, nghe có người lên tiếng liền lũ lượt gật đầu tán thành, không sai, hiện giờ hiệp hội dược phẩm xảy ra đại sự, Chương Ngọc Giai đáng lẽ phải đứng ra lại không thể chủ trì, chi bằng mọi người bỏ phiếu chọn người khác tạm thời chủ trì đại cục.

Chỉ có Chử Hiếu Trung lặng lẽ liếc nhìn Phùng Nghĩa Xương, vừa hay Phùng Nghĩa Xương cũng lén nhìn về phía Chử Hiếu Trung, thấy Chử Hiếu Trung liếc về phía mình, lão già vội vàng nở một nụ cười lấy lòng, quay đầu lại, lại là khuôn mặt đầy âu lo đó.

Lão hồ ly Phùng Nghĩa Xương cố tình chỉ nói nửa câu, chờ có kẻ ngốc khác đứng ra mở miệng trước.

- Vậy nếu…

Phùng Nghĩa Xương đợi mọi người nói xong, lại muốn nói lại thôi nhìn về phía Chử Hiếu Trung.

Chử Hiếu Trung mỉm cười với Phùng Nghĩa Xương:

- Chỉ cần Phùng bá và các vị không tham gia vào chuyện của nhà họ Chương và A Tín lần này, mọi thứ đều có thể thương lượng, nếu còn đứng về phía nhà họ Chương, các vị cũng biết đấy, tàu rất đắt hàng, đừng đợi đến lúc quyết định thì đã quá muộn, làm ăn đều rơi vào tay người khác.

- Đến nhà họ Chương thôi.

Phùng Nghĩa Xương lần này thực sự nói một câu với tâm trạng phức tạp, rồi bước ra khỏi phòng họp của công ty Lợi Hanh.

Hai vị đại Bồ Tát nhà họ Chương và nhà họ Chử giao phong, nhưng những kẻ đầu tiên gặp họa lại là bọn tiểu quỷ đứng bên cạnh hò hét cổ vũ như họ.

…

Chương Ngọc Lương sáng sớm lợi dụng sự hỗn loạn do hỏa hoạn gây ra để thong dong rời khỏi nhà họ Chương, cả người biến mất cho đến chiều tối, mới thay một bộ vest màu xám xanh sạch sẽ, xuất hiện tại công ty Lợi Khang.

Khi hắn bước vào khu văn phòng của Lợi Khang, vừa hay thò đầu nhìn thấy Tống Thiên Diệu ngồi trong văn phòng cửa mở toang, đang đặt tách trà trước chỗ ngồi đối diện bàn làm việc.

Thấy Chương Ngọc Lương xuất hiện tại công ty Lợi Khang, Tống Thiên Diệu sững người một chút, rồi mỉm cười, Chương Ngọc Lương cũng cười một cái, bước chân muốn vào văn phòng của Tống Thiên Diệu, nhưng bị Lạn Mệnh Câu tiến lên một bước chặn lại.

- Câu ca, lịch sự mời tứ thiếu gia Chương vào.

Tống Thiên Diệu lớn tiếng nói với Lạn Mệnh Câu.

Theo câu nói đó của hắn, dường như cả công ty Lợi Khang đều im lặng.

Lạn Mệnh Câu lùi sang một bên, nói với Chương Ngọc Lương một tiếng mời, Chương Ngọc Lương bước vào văn phòng của Tống Thiên Diệu, tự nhiên ngồi xuống vị trí khách đối diện bàn làm việc của Tống Thiên Diệu, chỉ vào tách trà Tống Thiên Diệu vừa mới đặt trước mặt, cười hỏi:

- Ngươi đang đợi ai vậy?

- Xảy ra chuyện như vậy, nhà họ Chương tất phải có người ra nói chuyện với Lợi Khang, ta cũng không biết ai sẽ đến, nhưng chuẩn bị trước thì không sai được.

Tống Thiên Diệu ngồi lại vị trí của mình, hai tay chống trên bàn làm việc, mỉm cười nhìn lại Chương Ngọc Lương.

Dưới ánh hoàng hôn, văn phòng nhuộm một màu vàng kim, hai người trẻ tuổi mỉm cười nhìn nhau im lặng, kéo dài suốt hơn mười giây, tuy đều là mỉm cười, nhưng nụ cười rõ ràng khác nhau, trên mặt Tống Thiên Diệu là nụ cười bình hòa, bình tĩnh, còn trên mặt Chương Ngọc Lương là nụ cười có vẻ tự giễu, lại như có chút khoái cảm sau khi được giải thoát.

Chương Ngọc Lương là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng ngắn ngủi, hắn giơ ngón cái về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký diễn rất giỏi, ta còn nhớ, khi huynh ở trong văn phòng của ta, vẻ mặt hoảng hốt khi nghe ta mở miệng cắt đứt lô thuốc tẩy giun của Lợi Khang, dùng những chi tiết, biểu cảm, động tác đó để câu con cá ngu ngốc này cắn câu, giờ ngươi hẳn đã biết, ta đã cắn mồi của ngươi và phải trả giá đắt như thế nào.

- Lương thiếu giả làm công tử bột, diễn vai tự đại lại không kiềm chế được cũng rất xuất sắc, nếu không phải Đại Phong ra mặt đến giết ta, ta còn không biết Lương thiếu đã bày ra một ván cờ lớn đến thế nào ở phía sau, chỉ số chứng khoán Hồng Kông, khi luật sư Phan nói cho ta nghe, ta đã sững sờ mất mấy phút liền.

Tống Thiên Diệu thành thật nói.

Chương 245. Điên cuồng và phong đạm vân khinh

Đối với chỉ số chứng khoán mà Chương Ngọc Lương làm, Tống Thiên Diệu thực sự phát tự đáy lòng bội phục, phải biết rằng, Chương Ngọc Lương không phải là người trùng sinh như mình, hai mươi lăm tuổi, có thể có tầm nhìn nhạy bén như vậy, một mình hợp tác với người Thượng Hải chuẩn bị làm người nắm quyền thị trường chứng khoán Hồng Kông.

Về chuyện này, Tống Thiên Diệu chỉ muốn nói, những năm 40-50 sau chiến tranh, hào kiệt Thượng Hải ở Hồng Kông nhiều biết bao.

Bất kể ván cờ này của Chương Ngọc Lương thành hay bại, tầm nhìn, thủ đoạn, mưu tính này đều đủ để khiến người ta tâm phục khẩu phục, quan trọng nhất là, Chương Ngọc Lương trước mặt đủ trẻ, hắn còn có thể chịu thua.

Chương Ngọc Lương nghe Tống Thiên Diệu nói hắn giả làm công tử bột, cười ha một tiếng, lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá hiệu Marlboro, đưa cho Tống Thiên Diệu một điếu, tự mình ngậm một điếu trên miệng, rồi lấy ra một cái bật lửa Zippo của Mỹ còn chưa phổ biến lắm ở Hồng Kông, động tác thuần thục bật lửa bằng một tay, giúp Tống Thiên Diệu châm lửa rồi tự châm cho mình, cuối cùng phóng khoáng tắt ngọn lửa bằng một tiếng "phập", kẹp điếu thuốc nói:

- Không giả làm công tử bột không giả làm kẻ ngốc, trong nhà họ Chương có thể làm được gì?

- Chuyện chỉ số chứng khoán này, ngươi hoàn toàn có thể đề xuất với ba người anh của ngươi trong nhà họ Chương, từ từ làm lớn, nói thật, rốt cuộc có mối thù hận gì, khiến ngươi đến cả ba vị anh trai ruột thịt cũng tính kế?

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc, tò mò hỏi.

Chương Ngọc Lương dựa vào lưng ghế, cười khinh thường:

- Nhà họ Chương, cả nhà đều là kẻ ngốc, đã tách rời khỏi thời đại mới sau Thế chiến thứ hai này, đại ca của ta giống như hoàng đế nhà Thanh vậy, mẹ ta thì là thái hậu buông rèm nhiếp chính, nhị ca ta là tể tướng quân sư đại thần, ta và tam ca là gì? Thái giám, chỉ là thái giám chạy vặt mà thôi. Ngươi nghĩ đại ca ta có thể hiểu được cái gọi là chỉ số chứng khoán không? Hắn không hiểu, cũng không chuẩn bị làm, hắn cho rằng ta làm chứng khoán, chính là nghề tà, đầu cơ, cờ bạc, hắn mở miệng không cho làm, cả nhà sẽ không thể nhắc lại chuyện này nữa. Lần đầu tiên ta đề xuất với hắn, hắn nói với ta, là ta có tính cờ bạc quá lớn, bảo ta cẩn thận một chút, phát hiện ta đánh bạc sẽ đánh gãy tay chân ta. Hoàn toàn không thể giao tiếp với loại người tự đại lại lạc hậu như vậy, những chuyện tương tự còn rất nhiều, ta không muốn nói, ngươi cũng sẽ không muốn nghe.

- Vậy bây giờ ngươi đến gặp ta làm gì?

Tống Thiên Diệu cầm ấm trà bên cạnh, rót thêm chút nước trà vào chén trà của đối phương rồi hỏi.

Chương Ngọc Lương dùng tay vuốt tóc mình, hơi có vẻ hối lỗi cúi đầu:

- Ta đã làm sai một chuyện, sai lầm trong kinh doanh thì cứ là sai lầm trong kinh doanh, ta không nên để Đại Phong ra tay giết ngươi, mà là lúc đó nên đích thân đến gặp ngươi, rốt cuộc

là kinh nghiệm còn nông cạn, nghĩ lại sau đó thì đã muộn, nhưng dù muộn cũng phải xin lỗi, việc đầu tiên ta đến đây là để nói với ngươi một câu, xin lỗi.

- Đại Phong không giết chết ta, nhưng đã giết một người bên cạnh ta.

Tống Thiên Diệu từ từ thu lại nụ cười:

- Ngươi nghĩ ta nên nói gì với ngươi?

- Không sao cả, ngươi nói giết ta, ta cũng không sao cả, ta nói xin lỗi, cũng không nhất định cần ngươi phải chấp nhận.

Chương Ngọc Lương thở dài:

- Đại ca nhị ca của ta có lẽ cũng đã về Hồng Kông rồi, nói không chừng bây giờ đang đi gặp mẹ ta, sau khi gặp thì có lẽ sẽ là lựa chọn tiếp tục đối đầu với Lợi Khang, hay là ngồi xuống cùng nhau nói chuyện.

Chương Ngọc Lương cũng biết câu nói của Tống Thiên Diệu chỉ là nói suông, hắn tiếp tục nói:

- Năm trăm vạn séc ngân hàng Hồng Kông Thượng Hải, ta làm xong việc này, nhìn thấy nhà họ Chương đổ nát tan tác, lập tức về Mỹ.

- Lương thiếu, ngươi dường như quên mất một vấn đề, đó là ta thực sự chỉ là một thư ký, chuyện lớn như vậy, cuối cùng vẫn phải để người nhà họ Chử quyết định.

Tống Thiên Diệu hít sâu hai hơi, trên mặt dường như còn lộ vẻ kích động, mở miệng nói.

Chương Ngọc Lương cười với Tống Thiên Diệu:

- Chử Hiếu Tín không làm, ngươi cũng có thể khiến hắn làm, hắn tin tưởng ngươi như vậy.

- Tối nay ta sẽ đi gặp hội trưởng Chử Diệu Tông, trước trưa ngày mai, nhất định sẽ cho ngươi câu trả lời, chuyện này, Tín thiếu không thể quyết định được.

Tống Thiên Diệu nâng chén trà uống một ngụm:

- Lương thiếu, nước cờ của ngươi đi thật đẹp.

Chương Ngọc Lương đứng dậy từ phía đối diện, xoay người đi ra ngoài:

- Trưa mai ta sẽ đến gặp ngươi lần nữa, để nhà họ Chử suy nghĩ kỹ một chút, tính toán kỹ một chút, năm trăm vạn, mua được một núi vàng lớn thế nào.

Tống Thiên Diệu đích thân tiễn Chương Ngọc Lương ra khỏi cổng công ty Lợi Khang, nhìn Chương Ngọc Lương chặn một chiếc taxi rời đi.

Đợi Chương Ngọc Lương đi rồi, Tống Thiên Diệu mới quay về văn phòng của mình, nhìn chằm chằm vào chén trà mà Chương Ngọc Lương chưa hề đụng đến trước mặt, thất thần.

Lúc này, trong phòng bên cạnh, Chương Ngọc Kỳ mặc bộ trang phục Trung Sơn màu đen, có Chử Hiếu Trung đi cùng, mở cửa bước ra, ngồi vào vị trí mà Chương Ngọc Lương vừa ngồi trước đó, giống như Tống Thiên Diệu, nhìn chằm chằm vào chén trà trước mặt im lặng không nói.

- Ngọc Kỳ tiên sinh, ngươi nói tiểu đệ của ngươi, có biết chén trà này là ta chuẩn bị cho ngươi không?

Tống Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn về phía Chương Ngọc Kỳ đối diện, mở miệng hỏi.

Ngay cả Chử Hiếu Trung đứng phía sau, lúc này cũng nhìn về phía vị nhị thiếu gia nhà họ Chương được Cát Đông Phổ, Hạ Thiện Hành và những người khác gọi là người tài Vương Tá này, năm nay mới ba mươi tuổi, hai mươi ba tuổi đã đảm

nhận chức vụ trưởng khoa Kinh tế Sở Xây dựng tỉnh Quảng Đông, lúc rảnh rỗi còn có thể thay cha vợ đau yếu quản lý việc kinh doanh công ty bách hóa, và còn mở rộng công ty bách hóa lớn nhất toàn Quảng Châu, vừa xuống máy bay đã lập tức đến gặp hắn và Tống Thiên Diệu.

- Ngọc Lương muốn để lại một con đường tự bảo vệ mình, không ngờ lại dùng cách trẻ con như vậy, ngược lại khiến Chử huynh và Tống thư ký chê cười rồi.

Chương Ngọc Kỳ nâng chén trà mà đệ đệ của mình chưa hề đụng đến, uống một ngụm, thản nhiên nói.

Chương 246. Chương Ngọc Giai nhìn xuống thiên hạ (1)

Khi Phùng Nghĩa Xương và những người khác đang bực bội phàn nàn trong phòng họp của công ty Bờ Biển Châu Âu, bên ngoài cửa chính công ty, Chương Ngọc Lân dẫn đường, Chương Ngọc Giai khoác áo gió, có nữ trợ lý A Ân và vệ sĩ Thái Kiến Hùng đi cùng, bước vào công ty.

Từ giây phút hắn bước vào phòng họp, phòng họp vốn ồn ào hỗn loạn lập tức trở nên yên tĩnh, im lặng như tờ.

Chương Ngọc Giai đi đến vị trí chính giữa của bàn họp hình con thuyền, Thái Kiến Hùng giúp hắn kéo ghế, A Ân giúp hắn cởi áo gió đang khoác, rồi đưa xì gà, Chương Ngọc Giai nhận lấy xì gà từ từ đốt nóng, chậm rãi châm lửa, khói xì gà nồng nặc bốc lên, làm mờ đi khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn của hắn, cũng khiến cả người hắn trông có vẻ tuy chỉ cách những người trong phòng họp một bước chân, nhưng lại như cách xa ngàn dặm.

Phùng Nghĩa Xương và những người khác đều kinh ngạc nhìn về phía Chương Ngọc Giai đột nhiên xuất hiện, hầu hết mọi người trên mặt còn mang theo vài phần bối rối, tối qua bữa cơm đó, Chương Ngọc Lân không hề nói hôm nay Chương Ngọc Giai sẽ trở về Hồng Kông, nếu biết hôm nay hắn trở về Hồng Kông, đừng nói là tàu bị chủ tàu thu hồi, cho dù tàu và hàng ra biển đều bị cảnh sát thủy lộ bắt giữ, mọi người cũng tuyệt đối không vội vàng chạy đến công ty Bờ Biển Châu Âu gây sự.

Chương Ngọc Giai ngồi xuống liền hút xì gà, không nói một lời, khiến những người có mặt vốn đã hoang mang trong lòng càng thêm luống cuống.

- Chương hội trưởng…

Vẫn là Phùng Nghĩa Xương, người lớn tuổi nhất lên tiếng, hắn cân nhắc giọng điệu:

- Ngài về kịp thời là tốt rồi? Hiện giờ nhà họ Chử đối với chúng ta những người Ngũ Ấp này…

Chương Ngọc Giai hút hết nửa điếu xì gà mới ngẩng đầu nhìn về phía những thương nhân dược phẩm của hiệp hội dược nghiệp trước mặt, giọng điệu không thấy chút dao động nào, lạnh nhạt mở miệng:

- Ai nói muốn tự mình làm chủ?

- Chương hội trưởng, không phải vậy, làm gì có ai dám nói những lời như thế, là…

Nghe Chương Ngọc Giai mở miệng hỏi câu này, Phùng Nghĩa Xương trong lòng chùng xuống, vội vàng tươi cười nói:

- Là mọi người…

Liên tiếp hai lần bị Phùng Nghĩa Xương chen ngang, Chương Ngọc Giai trực tiếp ném điếu xì gà trong tay vào mặt Phùng Nghĩa Xương!

Lửa than trên điếu xì gà đập vào mặt Phùng Nghĩa Xương, tia lửa bắn tung tóe, đốt Phùng Nghĩa Xương luống cuống tay chân loạng choạng, suýt ngã!

Chương Ngọc Giai chỉ vào Phùng Nghĩa Xương bị điếu xì gà của mình đập trúng, kiêu ngạo mở miệng:

- Sau khi ta vào cửa, nhịn ngươi lần đầu tiên tùy tiện mở miệng, là vì thấy ngươi chạy đi báo tin cho nhà họ Chương,

nhưng sẽ không nhịn lần thứ hai! Một lão già, không biết lớn nhỏ gì cả! A Hùng, kéo lão già này ra ngoài, nói cho hắn biết, ba tháng, tiệm thuốc tây của hắn sẽ không lấy được một viên thuốc nào!

Thái Kiến Hùng từ phía sau Chương Ngọc Giai tiến lên, kéo Phùng Nghĩa Xương đi về phía ngoài phòng họp, Phùng Nghĩa Xương lúc này không còn để ý đến thể diện, vùng vẫy trong tay Thái Kiến Hùng gọi với Chương Ngọc Giai:

- Chương hội trưởng! Chương hội trưởng! Ta biết sai rồi! Không liên quan đến ta! Ta giúp nhà họ Chương chạy đi chạy lại bên ngoài…

Khi muốn gọi tiếp thì hắn đã bị kéo ra ngoài cửa, miệng dường như cũng bị Thái Kiến Hùng bịt chặt.

Đợi Phùng Nghĩa Xương bị kéo ra khỏi phòng họp, Chương Ngọc Giai lại từ tốn châm một điếu xì gà, nói với đám người trước mặt đều sợ đến biến sắc:

- Đồ khốn! Cho các ngươi ăn thịt lâu như vậy, từng kẻ đều thật sự coi mình là sói? Các ngươi chỉ là một lũ chó ăn thịt theo sau con sói Chương Ngọc Giai ta đây, hỏi lại một câu, ai đã nói, muốn tự mình làm chủ.

Đã có bài học của Phùng Nghĩa Xương vừa rồi, lúc này trong phòng, ai còn dám tùy tiện mở miệng, mọi người nhìn nhau, đều hy vọng người khác lấy hết can đảm, mình đứng sau quan sát tình hình.

Đợi hơn mười giây, không ai mở miệng, Chương Ngọc Giai xoay xoay chiếc nhẫn trên tay nói:

- Nhà ta vừa mới bị cháy, mẹ ta tuổi già phải đi ở khách sạn, ta muốn đi ăn tối với mẹ trước, nhưng vì lũ khốn các ngươi đột nhiên chạy đến công ty ta gây sự, ta phải đến tiếp đãi các ngươi trước. Không phải muốn đợi ta đứng ra sao? Ta

hiện giờ ngồi ở đây! Nói lại những lời các ngươi nói trước đó một lần nữa!

- Đồ khốn, khi xưa Chương Ngọc Giai ta cùng với những người từ Malaysia, Indonesia tranh giành quyền đại lý Đông Nam Á của những công ty dược phẩm trên biển, đã chết bao nhiêu người? Chưa thấy các ngươi ra tay giúp đỡ, ngày đó các ngươi ở đâu? Thấy thuốc kiếm được tiền, tất cả đều theo sau ta ăn thịt, xảy ra một chút chuyện nhỏ, đã muốn phản ta, các ngươi cũng xứng sao?

Vẫn không ai mở miệng, tất cả đều cúi đầu không dám nhìn ánh mắt kiêu ngạo của Chương Ngọc Giai.

Chương Ngọc Giai đảo mắt bá đạo nhìn một vòng, tiếp tục nói:

- Hiệp hội dược nghiệp, là ta quan tâm đồng hương, là Chương Ngọc Lương ta dùng để kết bạn, không phải để nuôi một lũ chó chuẩn bị há miệng cắn ta! Hiệp hội dược nghiệp, Chương Ngọc Giai ta rút lui, để cho các ngươi tự làm, tốt không? Cuối cùng hỏi lại một câu, ai đã nói, muốn tự mình làm chủ?

Có người không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt bị Chương Ngọc Giai gây áp lực này, muốn ngẩng đầu, nhưng ánh mắt Chương Ngọc Giai quét qua, lòng can đảm vừa nhen nhóm nhanh chóng tan biến trong ánh mắt đối phương, lại vội vàng cúi đầu thấp hơn mấy phân!

Đợi một lúc, vẫn không có ai lên tiếng, Chương Ngọc Giai hừ một tiếng, quay người nhận áo khoác từ tay nữ trợ lý A Nhân và khoác lên người, cuối cùng nhìn về phía mọi người trong phòng:

- Không ai nhận à? Vậy thì cùng nhau gánh vậy, lần này hải quan tịch thu hàng hóa, bọn quỷ Tây tham lam lắm, lô

hàng của các nhà trong kho hải quan, do ta quyết định, dùng để lấp đầy cái bụng của bọn quỷ Tây, tổn thất tự chịu, sau này lô thuốc tiếp theo, vẫn theo quy tắc nhà họ Chương bao tiêu 50%, nhượng lại 50% còn lại cho các thành viên khác như cũ. Ta nói xong rồi, ai tán thành? Ai phản đối?

Chương 247. Chương Ngọc Giai nhìn xuống thiên hạ (2)

- Ta không nói muốn tự quyết định, là mấy người kia nói đấy!

Nghe Chương Ngọc Giai muốn dùng hàng bị tịch thu của họ để đút lót bọn quỷ Tây, cuối cùng có người không chịu nổi đau lòng, mạnh dạn lên tiếng.

Đáng tiếc cảnh tượng Chương Ngọc Giai tập trung trút giận lên mấy người kia mà hắn tưởng tượng đã không xảy ra, Chương Ngọc Giai chỉ lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi là Hoàng Tiểu Cầu, Cầu ca? Về nhà thu dọn đi, đóng cửa hiệu thuốc Tây của ngươi đi, ngươi ngay cả việc cơ bản nhất của đàn ông là có lỗi phải nhận, có khó khăn phải cùng gánh vác cũng không làm được, sau này nếu ngươi có thể lấy được một viên thuốc ở Hồng Kông, coi như Chương Ngọc Giai ta làm hội trưởng Hiệp hội Dược phẩm Hồng Kông đã thất trách, về nhà đi, ngươi không cùng mọi người gánh vác, tại sao mọi người phải để ngươi cùng chúng ta kiếm tiền.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn những người khác:

- Còn ai muốn lên tiếng nữa không?

Ngoại trừ Hoàng Tiểu Cầu đã mất hết cơ nghiệp chỉ vì một câu nói, những người còn lại lập tức lắc đầu, rồi đều nhìn về phía Hoàng Tiểu Cầu, người mà trên mặt không biết là đã sợ đến ngây người hay vẫn chưa hoàn hồn, vẫn giữ vẻ mặt vô cảm.

Chương Ngọc Giai khoác áo bước ra ngoài phòng họp, khi đi ngang qua bên cạnh tam đệ Chương Ngọc Lân, dừng bước quay đầu nhìn đối phương đang cúi đầu không nói:

- Hận ta đá ngươi một cái sao?

Chương Ngọc Lân vội vàng lắc đầu, Chương Ngọc Giai từ từ mở miệng nói:

- Đại ca đá ta, không phải vì ta không trấn áp được đám vô dụng này, mà vì ta còn không bằng đám vô dụng này, làm ăn không trông nom được thì thôi, ta còn không chăm sóc nổi mẹ? Để bà cụ tuổi già đi ở khách sạn?

- Ta biết sai rồi đại ca.

Chương Ngọc Lân mím môi nói.

Chương Ngọc Giai nhìn chằm chằm vào mặt Chương Ngọc Lân:

- Ngươi biết tiếp theo mình phải làm gì không?

Chương Ngọc Lân lén liếc nhìn Phùng Nghĩa Xương đang bị Thái Kiến Hùng giữ chặt bên ngoài phòng họp, khẳng định gật đầu:

- Biết, đại ca.

Chương Ngọc Giai hài lòng gật gật đầu, bước ra ngoài, tiện miệng dặn dò:

- A Nhân, gọi cho nhà họ Chử và nhà họ Thái, nói ta mang theo chút quà nhỏ từ Úc về, định đến thăm hai vị thúc bá, bảo họ chuẩn bị trà nước trước, đợi ta đến quấy rầy.

- Vâng, thưa ngài Chương.

Nữ trợ lý A Nhân xinh đẹp, giọng nói dịu dàng, đi theo sau Chương Ngọc Giai, mở miệng nói.

Trước khi ra cửa, cô ta quay đầu nhìn lại đám người vẫn im lặng như tờ trong phòng họp, rồi lại nhìn về phía bóng lưng của người đàn ông cao lớn đang đi phía trước, bước theo ra ngoài, trong mắt tràn đầy sự yêu mến và mê đắm.

Một người đàn ông như vậy, cho dù trời sập xuống, cũng có thể dùng đôi tay chống đỡ lại phải không.

Gia chủ 38 tuổi của nhà họ Chương, Chương Ngọc Giai uy phong lẫm liệt.

…

Tiễn biệt Chương Ngọc Khê vẻ mặt bình thản như không, Chử Hiếu Trung nhìn về phía Tống Thiên Diệu, không nhịn được mở miệng hỏi:

- Ngươi thấy, những lời Chương Ngọc Lương nói có mấy phần thật mấy phần giả?

- Hắn đốt nhà để mẹ già phải đi ở khách sạn, đương nhiên là thật rồi, nếu còn giả nữa, tên đó chết chắc sẽ rất thảm.

Tống Thiên Diệu sắp xếp lại chồng báo dày cộp trên bàn nói:

- Chương Ngọc Giai và Chương Ngọc Khê, cặp anh em này quả thật là trời sinh một cặp, Chương Ngọc Giai phá tan rào cản, Chương Ngọc Khê tính toán từng bước, lợi hại thật lợi hại.

Hắn nói là lợi hại, nhưng giọng điệu lại tùy ý như đang khen món ăn ở quán ven đường ngon vậy.

- Trời đã tối rồi, ngươi đi đâu? Nếu tiện đường thì ta bảo tài xế đưa ngươi đi.

Chử Hiếu Trung nhìn Tống Thiên Diệu càng lúc càng thuận mắt, chỉ cần nhìn em trai Chử Hiếu Tín của mình là biết, hôm nay cả ngày không thấy mặt, nhưng bên Lợi Khang vẫn

yên ổn, bản thân mình nghĩa hiệp ra tay giúp đỡ để sang một bên, Tống Thiên Diệu tự mình trấn thủ, bất kể là đối với Chương Ngọc Lương hay Chương Ngọc Kỳ, trả lời đều không sơ hở, không thể chê vào đâu được, quan trọng nhất là, tuy không khí trò chuyện giữa hai bên thoải mái, nhưng dù là Chương Ngọc Lương hay Chương Ngọc Kỳ, những gì họ mong muốn được hứa hẹn dù chỉ nửa lời cũng không hé miệng nói ra.

Tống Thiên Diệu kẹp xấp báo dày cộp dưới nách một cách khoa trương, nghiêm chỉnh ngẩng đầu nói với Chử Hiếu Trung:

- Vậy phiền Trung thiếu, ta đến nhà ngươi báo tin mừng, vừa hay tiện đường.

- Đồ khốn.

Chử Hiếu Trung nghe xong lời Tống Thiên Diệu, thầm chửi một câu rồi đi ra ngoài, trong lòng hối hận vì sao mình lại hỏi thêm một câu khách sáo về việc có tiện đường hay không.

- Đừng giận mà, Tín thiếu hôm nay lên báo, ta mang đến cho hội trưởng và phu nhân xem, họ vui mừng, không chừng ta còn được thưởng ít tiền.

Tống Thiên Diệu kẹp tờ báo theo sau Chử Hiếu Trung vẫn không quên châm chọc thêm.

Đi xe Rolls-Royce của Chử Hiếu Trung về đến biệt thự nhà họ Chử ở núi Cổ Phó, trời đã hoàn toàn tối đen, thấy Chử Hiếu Trung và Tống Thiên Diệu hai người cùng bước xuống từ một chiếc xe, gia nhân nhà họ Chử đều có chút ngỡ ngàng, thời gian trước Chử Hiếu Trung và vị thư ký của Chử Hiếu Tín này còn đấu đá nhau trong nhà trông rất khó coi, sao hôm nay lại vui vẻ ngồi chung một xe về nhà?

Có người biết động não đã bắt đầu suy đoán xem có phải vị trợ thủ đắc lực của nhị công tử đã bị đại công tử lôi kéo qua không.

- Ân thúc.

Tống Thiên Diệu chào hỏi lão quản gia đang đứng ở cửa phòng khách, Ân thúc thấy Tống Thiên Diệu đi theo sau Chử Hiếu Trung cùng xuất hiện, đợi Chử Hiếu Trung vào phòng khách trước, Ân thúc đi bên cạnh Tống Thiên Diệu, cười nói:

- Tống thư ký, phu nhân đã bảo A Hồng thúc giục ta mấy lần tìm ngươi về nhà cùng ăn tối, thấy ngươi tự đến mà không cần mời, ngược lại tiết kiệm công sức ta sắp xếp người đi mời ngươi.

Tống Thiên Diệu giống như một người trẻ tuổi không giấu được nụ cười trên mặt, lúc này cố ý vỗ vỗ xấp báo trong tay, nháy mắt với Ân thúc:

- Ta đến chờ phu nhân phát phong bao đỏ cho ta.

- Lão gia, phu nhân, nhị thiếu gia, tam thiếu gia, đại thiếu phu nhân hôm nay đều ở phòng ăn, đang đợi bắt đầu bữa ăn.

Chương 248. Định sách

Ân thúc bị câu nói của Tống Thiên Diệu làm cho cười, dẫn Tống Thiên Diệu đi về phía phòng ăn.

Đến phòng ăn, Tống Thiên Diệu mới phát hiện quả thật như lời Ân thúc nói, cả nhà họ Chử đều ngồi quanh bàn ăn, ngoại trừ Chử Diệu Tông ngồi ở vị trí chính, ngay cả Chử phu nhân và vợ của Chử Hiếu Trung đều ngồi ở một bên, lão bản Chử Hiếu Tín vốn sợ nhất là về nhà, lúc này đang ngồi ở một vị trí bên phải mở một tờ báo, khoe khoang bức ảnh chụp mình cùng với quỷ lão trên báo cho mọi người trên bàn xem.

Thấy Tống Thiên Diệu đi theo sau Ân thúc vào phòng ăn, Chử Diệu Tông còn chưa nói gì, nhị thiếu gia đang khoe khoang dáng vẻ anh tuấn của mình với mẹ đã nhìn thấy vị thư ký này trước:

- A Diệu? Lại đây ngồi, lại đây ngồi!

Hắn vừa mở miệng, tất cả mọi người trên bàn ăn đều nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

Chử Hiếu Trung cũng đã cởi áo khoác ngoài, lúc này mặc áo sơ mi ngồi bên cạnh vợ mình, cùng gia đình nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang ôm một xấp báo dày như cuốn từ điển, mặt mày hớn hở.

- Ân thúc không phải bảo ngươi đến nhà dùng bữa tối sao? Sao thế? Ngươi đến bán báo à?

Ngay cả Chử Diệu Tông nhìn thấy xấp báo dày cộp trong tay Tống Thiên Diệu, cũng suýt phun trà nhân sâm trong

miệng ra ngoài, vội vàng nuốt xuống rồi ho khan vài tiếng, nhịn cười không được mà hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống bên cạnh Chử Hiếu Tín, đặt xấp báo lên bàn, nở nụ cười rạng rỡ như kẻ ngốc:

- Để Chử hội trưởng và phu nhân ban cho ta phong bao đỏ, ta đặc biệt mua mỗi loại một tờ tất cả các báo đăng tin về thiếu gia trên phố hôm nay.

- Giả vờ ngoan ngoãn khôn khéo, lúc chiều gặp ngươi ở thư phòng đâu có thế này.

Chử Diệu Tông đợi Tống Thiên Diệu khoe xong mới lạnh nhạt lên tiếng.

Chỉ một câu lạnh nhạt của hắn, bầu không khí trên bàn lập tức lạnh đi không ít, Chử phu nhân vốn đang tươi cười muốn nói gì đó, Chử Hiếu Tín đang đắc ý, đều ngoan ngoãn ngồi yên, nuốt lại những lời đã đến bên miệng.

Chỉ có Chử Hiếu Trung, vẫn mang nụ cười trong mắt, nhìn Tống Thiên Diệu đối diện. Tống Thiên Diệu nghe xong lời Chử Diệu Tông, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cầm xấp báo lên, rồi nhấc mông, định kê dưới mông, miệng còn ngượng ngùng nói:

- Ta đường đột quá, không biết cách làm việc, báo có gì hay đâu? Tại ta quen ngồi ghế cứng, không quen ghế cao cấp nhà Chử hội trưởng, nên đặc biệt mua về kê dưới ghế.

Hơn nữa hắn cố tình đặt tờ báo có ảnh cận cảnh Chử Hiếu Tín lên trên cùng, định để khuôn mặt Chử Hiếu Tín tiếp xúc thân mật với mông mình.

Chử Diệu Tông cười ha hả:

- Thôi được, ta bảo phu nhân phát cho ngươi một phong bao đỏ lớn là được, không cần động một tí là đè A Tín dưới

mông để trút giận.

Hắn vừa cười, cả bàn ăn đều cười theo. Chử Hiếu Tín vội vàng giật lấy xấp báo từ ghế Tống Thiên Diệu, trừng mắt nhìn Tống Thiên Diệu căm tức:

- Ta vừa nghĩ, nếu ngươi ngồi lên, ta nhất định sa thải ngươi, đồ khốn! Lần đầu tiên ta lên báo đấy!

- Ta đâu sợ ngươi sa thải, vừa rồi ta đi xe cùng Trung thiếu đến đây, ngươi sa thải ta, Trung thiếu, công ty hắn có thiếu người không, quét dọn gánh nước ta đều làm được.

Tống Thiên Diệu ngồi vững vàng rồi, cố ý nhìn về phía Chử Hiếu Trung nói một câu.

Chử Hiếu Trung sửng sốt một chút, rồi cười nói:

- Thôi được, ta không muốn giống A Tín, không phát thưởng là bị ngươi đè ảnh dưới mông.

Nói xong câu này, cha con Chử Diệu Tông và Chử Hiếu Trung gần như đồng thời thốt lên trong lòng, Tống Thiên Diệu, kẻ thông minh!

- Nghe rồi chứ, đại ca ta còn không mời ngươi, chỉ có ta thương hại thu nhận ngươi thôi.

Chử Hiếu Tín và Chử phu nhân, khi Tống Thiên Diệu nói câu vừa rồi sắc mặt đã thay đổi một chút, nhưng sau khi Chử Hiếu Trung trả lời Tống Thiên Diệu, sắc mặt lại trở lại bình thường, Chử phu nhân phản ứng nhanh hơn Chử nhị thiếu còn lén nhìn Chử Hiếu Trung một cái, rồi lại nhìn Tống Thiên Diệu, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Bữa tối hôm nay, có nữ quyến nhà họ Chử ở đây, nên dù là Chử Diệu Tông, Chử Hiếu Trung hay Tống Thiên Diệu, đều luôn giữ bầu không khí thoải mái, còn Chử nhị thiếu thì không

cần phải nói, lúc này hận không thể cười toe toét như một bông hoa.

Sau khi dùng xong bữa tối, Chử phu nhân quả thật không vội vã về hậu sảnh, mà tự tay gói hơn mười phong bao đỏ, lần lượt phát cho người hầu, người làm vườn, tài xế trong nhà. Đến lượt Tống Thiên Diệu, bà còn đưa cho một phong bao đỏ cỡ lớn dày hơn bình thường, khiến Hồng tỷ đang phục vụ trong phòng ăn cũng không nhịn được liếc mắt nhìn phong bao đỏ trong tay Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu đón lấy phong bao đỏ, lật qua lật lại xem xét vài lần trong tay, nhìn Chử Diệu Tông ngồi ở vị trí chủ tọa, rồi lại nhìn phu nhân Chử đưa phong bao cho mình:

- Dày thế này? Không phải cũng giống ta, dùng giấy báo chứ? Thôi được, ta đợi lúc không có ai rồi mở ra, tránh thật sự là giấy báo, Chử phu nhân ngượng, đa tạ phu nhân.

Chử phu nhân, vợ của Chử Hiếu Trung, và Chử Hiếu Trí - tam thiếu gia nhà họ Chử, đều bị câu nói đùa cố ý của Tống Thiên Diệu chọc cười rồi rời đi, trở về phòng riêng của mình. Đợi khi trong phòng ăn chỉ còn lại Chử Diệu Tông, Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu, thậm chí không cần ai mở miệng, bầu không khí đột nhiên từ từ trầm xuống.

Chử Diệu Tông chậm rãi lên tiếng:

- Chương Ngọc Giai gọi điện đến, nói sau bữa tối sẽ đến thăm ta, vậy bữa tối nay, hắn chắc là ăn ở nhà họ Thái.

- Có một tình huống nhỏ xảy ra.

Chử Hiếu Trung kể lại việc Chương Ngọc Lương đột ngột xuất hiện ở Lợi Khang, đến gặp Tống Thiên Diệu, rồi nhìn về phía cha mình:

- A Diệu phán đoán lời nói của Chương Ngọc Lương là thật, rất có thể hắn sẽ hủy bỏ quyền đại diện của nhà họ

Chương, còn ta thì cho rằng không có khả năng, con không phải coi thường Chương Ngọc Lương, mà là chuyện này, hai bên hợp tác đã lâu, sẽ không vì cái gọi là hối lộ thương mại hay buôn bán hàng cấm mà tùy tiện hủy hợp đồng.

Chương 249. Tâm đen tay độc mặt dày, quan sát ngôn từ cử chỉ thấu tâm can (1)

- A Diệu nói xem tình hình hiện tại thế nào.

Chử Diệu Tông thậm chí không nhìn đứa con trai thứ hai đang ngồi nghiêm chỉnh giả vờ nghiêm túc kia một cái, trong lòng hiểu rõ dù trên mặt hắn có biểu cảm nghiêm túc đến đâu, ước chừng trong đầu cũng chẳng biết lúc này ba người họ đang nói gì, nên trực tiếp hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu tiện tay đặt phong bao đỏ lên bàn, thậm chí không nhìn lấy một cái, đâu còn vẻ tham tiền làm trò hề lúc mọi người còn ở đây, nghiêm túc nói:

- Chử hội trưởng đã mở miệng nói muốn giúp nhà họ Chương, ván cờ này rất dễ làm. Ta đã nói với cô luật sư quỷ muội kia một câu, người Anh sẽ không sai, sai chỉ có thể là người Trung Quốc, xem ý Chử hội trưởng, chọn ai đây.

- Người Anh sẽ không sai, sai chỉ có thể là người Trung Quốc, câu này nói hay lắm. Chương Ngọc Giai tuổi không lớn, nhưng đã giống như những lão già chúng ta này, vô dụng rồi.

Chử Diệu Tông im lặng một lúc, nói với Tống Thiên Diệu:

- Mối quan hệ và tầm nhìn của Chương Ngọc Khê được coi là đỉnh nhất trong số những người trẻ, bất kể là Ngũ Ấp, Đông Hoàn hay Triều Châu, rất nhiều bậc trưởng bối, thậm chí cả bản thân ta, đều rất có cảm tình với hậu bối này.

- Hiểu rồi Chử hội trưởng, để ta sắp xếp.

Tống Thiên Diệu gật đầu với Chử Diệu Tông.

Lúc này, Ân thúc từ bên ngoài đi vào, nói với Chử Diệu Tông:

- Lão gia, Chương Ngọc Giai của Hiệp hội Dược phẩm Hồng Kông đến thăm ngài, còn mang theo quà từ Úc.

- Mời Ngọc Giai vào thư phòng, pha trà tiếp đãi, ta ăn xong sẽ qua gặp hắn.

Chử Diệu Tông không ngẩng đầu lên nói.

- Vâng.

Ân thúc nói xong rồi lui ra.

Chử Diệu Tông nhìn Chử Hiếu Trung, rồi nhìn Chử Hiếu Tín, tiếp đến là Tống Thiên Diệu, cuối cùng lại đưa ánh mắt khóa chặt lên người Chử nhị thiếu đang lắng nghe chăm chú, vẻ mặt thành kính. Dù biết đứa con trai thứ hai này trên mặt thành kính, trong lòng không biết đã bay đi đâu, nhưng Chử Diệu Tông vẫn không nhịn được muốn để hắn gặp Chương Ngọc Giai - người trẻ tuổi trắng tay làm nên sự nghiệp, dù chỉ học được một phần công phu của Chương Ngọc Giai cũng tốt.

- Ba người các ngươi, cùng ta đi gặp Chương Ngọc Giai.

Cuối cùng Chử Diệu Tông vẫn không bỏ qua Chử Hiếu Tín, lên tiếng bảo cả ba người cùng ông đến thư phòng.

Sau đó, ông thấy khuôn mặt đang cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc của đứa con trai thứ hai co giật một cái, có vẻ hơi đắng.

…

- Chử bá.

Chương Ngọc Giai ngồi trong thư phòng đang ngắm nhìn những bức tranh chữ treo trong phòng, thấy Chử Diệu Tông

bước vào, liền đứng dậy cười chào.

Khi thấy Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu theo sau Chử Diệu Tông, hắn chỉ khẽ gật đầu với ba người, không chủ động lên tiếng. Ngược lại, hai anh em Chử Hiếu Tín, Chử Hiếu Trung lên tiếng chào trước, Chương Ngọc Giai mới đáp lại một câu. Tuy thái độ khiêm cung trước mặt Chử Diệu Tông, nhưng đối với hai anh em này, hắn tỏ ra có chút kiêu ngạo.

Còn với Tống Thiên Diệu vào sau cùng, Chương Ngọc Giai chỉ liếc mắt nhìn qua, Tống Thiên Diệu thậm chí không đủ tư cách để hắn nhìn thẳng.

- Ngồi đi, Ngọc Giai, phong cảnh Úc Châu thế nào?

Chử Diệu Tông và Chương Ngọc Giai ngồi xuống theo vị trí chủ khách, mỉm cười hỏi Chương Ngọc Giai.

Chương Ngọc Giai ngẩng mặt lên cười ha hả:

- Phong cảnh Úc Châu đương nhiên là đẹp, nhưng chưa kịp ngắm hết đã bị Ngọc Lân gọi gấp về, Chử bá hẳn cũng biết những chuyện đó rồi. Mẹ kiếp, vốn chỉ là trò chơi của hai đứa nhỏ A Tín và Ngọc Lương, nhưng bọn nuôi không thuần trong hiệp hội dược nghiệp lại tự cho là thời cơ chín muồi, muốn nhảy ra gây sự. Vì vậy ta về để dạy dỗ bọn chúng một chút, dạy xong thì đến bái kiến Chử bá, tiện thể xóa bỏ mâu thuẫn nhỏ giữa A Tín và Ngọc Lương như xóa chữ viết phấn vậy.

Chử Diệu Tông khẽ gật đầu, bên cạnh ngồi ở vị trí cuối cùng là Tống Thiên Diệu, đang quan sát Chương Ngọc Giai nói chuyện. Những lời này nói rất khí phách, nếu không tự mình trải qua, thật sự sẽ tưởng rằng cuộc đấu giữa Chử Hiếu Tín và Chương Ngọc Lương chỉ là trò chơi nhỏ, mục đích chính của Chương Ngọc Giai khi về là muốn dạy dỗ những người trong hiệp hội dược nghiệp.

- A Tín, vô học vô thuật, suốt ngày ở ngoài thích võ đấu hung, mau xin lỗi Ngọc Giai đi.

Chử Diệu Tông liếc mắt nhìn Chử Hiếu Tín, nghiêm mặt nói.

Chử Hiếu Tín dù trong lòng có bực bội đến đâu, cũng không bao giờ thiếu lễ nghĩa, nghe lời cha liền vội vàng cúi đầu đứng dậy, nói với Chương Ngọc Giai:

- Ngọc Giai ca, ta không nên cãi nhau với A Lương, xin lỗi ngươi.

- Ôi chao~ Không liên quan đến ngươi, tên A Lương đó mới thật sự là đồ vô học vô thuật. Sau khi ta về, Ngọc Lân đã nói cho ta biết, hắn đã qua tay hơn chục lần từ sổ sách công ty Lợi Khang của ngươi, kiếm được một khoản lớn, lại mượn danh nghĩa nhà họ Chương chặn đứng lô thuốc trị giun sán mà ngươi định làm từ thiện. Chính hắn mới là kẻ không biết điều, loại bằng hữu không coi trọng đạo nghĩa, hủy hoại danh dự như vậy, đáng bị dạy dỗ cho ra trò.

Chương Ngọc Giai cũng đứng dậy, bước tới vỗ vai Chử Hiếu Tín thân thiết, đẩy đối phương ngồi xuống ghế, cười nói.

Thấy Chương Ngọc Giai áp chế em trai mình, Chử Hiếu Trung bên cạnh mỉm cười nói:

- Hiện giờ có một khó khăn, Lợi Khang của A Tín đã bị bọn quỷ Tây lừa một vố, vốn không muốn gây ra chuyện hải quan này, nhưng tình hình lại bế tắc ở đây. Ngọc Giai ngươi hẳn cũng biết, ngay cả Thống đốc cũng đã lên tiếng, quân Anh cũng can thiệp, muốn đuổi được những người này đi, phải cho bọn họ ăn no.

- Ta đến đây chính là để nói với Hiếu Trung huynh và Chử bá chuyện này.

Chương 250. Tâm đen tay độc mặt dày, quan sát ngôn từ cử chỉ thấu tâm can (2)

Chương Ngọc Giai oai phong xoay người, nhìn thẳng vào Chử Hiếu Trung, lên tiếng tiếp lời:

- Tất cả các mối quan hệ, nhà họ Chương sẽ lo liệu, tuyệt đối không để Chử bá phải bận tâm. Bên phía Thống đốc, ta đã bảo Ngọc Lân đi gặp mấy vị giám đốc của ngân hàng Hằng Sinh và ngân hàng Đông Á, mời họ cùng ăn tối với Tổng giám đốc ngân hàng Hối Phong là Morriss, để Tổng giám đốc Hối Phong hỏi rõ Thống đốc và quân đội Anh đóng tại Hồng Kông muốn ăn gì, ăn bao nhiêu. Ta sẽ cho bọn họ ăn, ăn no rồi thì mây đen sẽ tan hết.

Chử Hiếu Trung cũng bị những lời này của Chương Ngọc Giai làm cho nghẹn lời, không hỏi thêm gì nữa.

Chương Ngọc Giai ngồi xuống bên cạnh Chử Diệu Tông, nhìn về phía hắn, cười hì hì nói:

- Quỷ lão muốn gì, nhà họ Chương sẽ lo liệu, cần người đứng ra chịu trách nhiệm, để Ngọc Lương ra mặt giải thích với bọn chúng, cũng coi như để Ngọc Lương rút kinh nghiệm, toàn bộ sự việc tuyệt đối không làm phiền Chử bá lão nhân gia. Trước khi đến thăm ngài, tiểu điệt đã gặp Thái bá, Thái bá cũng nói nếu cần quan hệ, hắn có thể giúp đỡ, nhưng đã bị tiểu điệt từ chối. Nếu chuyện nhỏ nhặt này mà tiểu điệt còn làm không xong, còn mặt mũi nào gặp ngài và Thái bá nữa?

Chử Diệu Tông cười nói:

- Ngọc Giai là người xuất sắc nhất trong lớp trẻ, loại chuyện này đương nhiên tự có chủ kiến, ta và Thái Văn Bách những lão già này, đều lạc hậu rồi.

- Ngàn vạn lần đừng nói vậy, Chử bá, trước mặt ngài tiểu điệt chỉ là đứa trẻ không ra gì mà thôi.

Chương Ngọc Giai nâng chén trà lên uống một ngụm:

- À phải rồi, ngài biết đấy, nhà họ Chương làm dược phẩm, lần này tiểu điệt đi Úc, đã tham quan một số công ty dược phẩm, đặc biệt mang về vài loại thuốc bổ dưỡng cơ thể, tặng cho ngài và Thái bá, thuốc Tây hiệu quả nhanh hơn thuốc Đông y, để lát nữa bảo người hầu ra xe lấy xuống.

- Ừm, Ngọc Giai có tâm rồi.

Chử Diệu Tông nhạt nhẽo nói một câu:

- Nói đến, Ngọc Giai làm dược phẩm tổng cộng mới có năm sáu năm thời gian thôi nhỉ?

- Chưa đủ sáu năm.

Chương Ngọc Giai đặt chén trà xuống nói.

Chử Diệu Tông gật đầu, liếc nhìn hai đứa con trai của mình, hơi thất thần, sau đó có chút cảm khái nói:

- Hậu sinh khả úy, chưa đến sáu năm, đã ngồi vào vị trí hội trưởng Hiệp hội Dược phẩm Hồng Kông, chúng ta những lão già này so ra, tự thấy không bằng.

- A Trung A Tín đều đã trưởng thành, kế thừa sự nghiệp của cha, Chử bá ngài vẫn còn đang ở độ tuổi cường tráng, tiểu điệt so với ngài, còn kém xa lắm.

Chương Ngọc Giai nhe răng, lộ ra một hàm răng sạch sẽ, cười nói.

Chử Diệu Tông lại có vẻ tâm trạng hơi sa sút, cười gượng vài câu rồi cúi đầu uống trà, khiến bầu không khí trong thư phòng trở nên nhạt nhẽo, Chương Ngọc Giai cũng thuận thế đứng dậy, cáo từ Chử Diệu Tông, Chử Diệu Tông bảo Chử Hiếu Trung Chử Hiếu Tín, Ân thúc và những người khác tiễn hắn ra cổng lớn nhà họ Chử, trong thư phòng chỉ còn lại Tống Thiên Diệu từ đầu đến cuối không nói một lời, và Chử Diệu Tông vừa mới có vẻ tâm trạng sa sút, lúc này đã bình tĩnh lại cầm chén trà thưởng thức.

- A Diệu, nói ta nghe thử, hôm nay bộ dạng kiêu ngạo của Chương Ngọc Giai, là giả vờ, hay là thật?

Chử Diệu Tông uống một ngụm trà sâm, hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Chử Diệu Tông:

- Chử hội trưởng, chuyện này trong lòng ngài đã rõ, cần gì phải hỏi ta, Chương Ngọc Giai trong lòng sợ ngài sợ đến chết đi được, nếu không cũng không đem tên tuổi và quan hệ của Thái Văn Bách ra để hạ thấp mình, hắn muốn tự mình giải quyết cái bụng của Thống đốc Hồng Kông và quân Anh bên kia, thì cứ để mặc hắn đi.

- Cái bản lĩnh quan sát sắc mặt nhìn thấu lòng người của ngươi, chẳng lẽ là bẩm sinh? Người Triều Châu chúng ta có nhân tài.

Chử Diệu Tông hài lòng gật đầu, cười khen Tống Thiên Diệu một câu.

Lúc này, Chử Hiếu Trung và Chử Hiếu Tín tiễn Chương Ngọc Giai xong trở về, vừa hay nghe được câu nói Chử Diệu Tông khen Tống Thiên Diệu, nhưng Chử Hiếu Trung không phụ họa, mà sắc mặt hơi âm trầm nói với Chử Diệu Tông:

- Cha, Chương Ngọc Giai chỉ nói để nhà họ Chương lo liệu phần còn lại với quỷ lão, nhưng không đề cập đến Lợi Khang, Lợi Khang bày ra cục lớn như vậy, chẳng lẽ thật sự chỉ là đùa giỡn? Đương nhiên là phải thấy được lợi ích mới chịu dừng tay. Nếu không lần này tiếng tăm đều do nhà họ Chương chiếm hết, dù A Tín có được danh tiếng, e rằng cũng…

- Đối phương không cho ngươi bất kỳ lợi ích nào, lại nói với ngươi, hắn tự có quan hệ có thể giải quyết được quỷ lão, lại có Thái Văn Bách làm chỗ dựa phía sau, vậy ngươi định làm thế nào?

Chử Diệu Tông không ngẩng đầu lên, dùng nắp chén trà từ từ khuấy nước trà nói.

Chử Hiếu Trung đương nhiên không thể mở miệng nói rằng nhà họ Chử cũng có quan hệ, cùng lắm thì đấu to hơn nữa, những lời nói bất mãn kiểu đó. Nghe xong lời của phụ thân, hắn im lặng một lúc, nhìn về phía đệ đệ của mình, rồi không chắc chắn lắm nói với Chử Diệu Tông:

- Chẳng lẽ là Lợi Khang của A Tín…

- Trẻ con cãi nhau, cứ để bọn nhỏ tự giải quyết. Chương Ngọc Giai chỉ nói hắn muốn đi nuôi Thống đốc và quân Anh, chứ đâu có nói cách hóa giải mâu thuẫn giữa hai đứa trẻ, vậy thì cứ để chúng tiếp tục cãi nhau.

Chử Diệu Tông súc miệng bằng trà, nói với Chử Hiếu Trung:

- Có những chuyện, hắn tưởng mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng mà, hắn không nói toạc ra, thực ra mọi người có thể giả vờ như không hiểu.

Chỉ hai câu ngắn gọn, nói đến mức Tống Thiên Diệu bên cạnh liên tục gật đầu tán thành, với vẻ mặt như đang được chỉ giáo.

Chử Hiếu Trung nhìn lúc này trong thư phòng, một già một trẻ ngồi ở vị trí cao nhất và thấp nhất. Người già là cha của mình, tâm đen tay độc mặt dày. Người trẻ là thư ký của em trai, quan sát sắc mặt thấu tâm can người.

So với khí thế ngạo mạn mà Chương Ngọc Giai vô tình hay cố ý để lộ ra lúc nãy, hai người đang ngồi trong thư phòng bình thản nhẹ nhàng này, càng khiến hắn lạnh sống lưng.

Chương 251. Tuyệt đối không chia gia sản (1)

Chương Ngọc Giai rời khỏi nhà họ Chử, vào ở tại khách sạn Quảng Hải nơi mẹ tạm trú. Mẹ nói không gặp được Chương Ngọc Lương, không cho ba anh em đi gặp hắn. Chương Ngọc Giai ở trong phòng suite cách chỗ ở của mẹ vài phòng trống. Lúc này Thái Kiến Hùng đang canh gác ngoài hành lang, Chương Ngọc Giai ngồi trên sofa trong phòng khách, trợ lý A Ân đang giúp hắn xoa bóp đầu cổ phía sau. Đối diện sofa là thê thiếp của Chương Ngọc Giai, hai người như hoàn toàn không nhìn thấy A Ân phía sau Chương Ngọc Giai vậy, đều nhìn chằm chằm vào nam nhân của mình.

Chương Ngọc Giai nhắm mắt ngả đầu về phía sau, để gáy vừa khéo tựa vào bộ ngực đầy đặn của A Ân, từ từ mở miệng nói:

- Mẹ thế nào rồi?

- Ăn xong bữa tối, hiện giờ đang được Tú Anh từ phòng của Ngọc Kỳ đến đọc kinh cùng. Những kinh văn bà thường đọc, bài vị của công công, tượng Phật, đều mang đến khách sạn cả rồi. Lại còn đặc biệt mời hai bác sĩ Tây y, hai mươi bốn giờ túc trực ở phòng bên cạnh, sợ bà bị việc hôm nay dọa sợ hãi.

Đại phòng và thiếp thất của Chương Ngọc Giai nhìn nhau, cuối cùng vẫn là đại phòng Lý Toại Ý lên tiếng.

Lý Toại Ý là thê tử Chương Ngọc Giai cưới về lúc mười sáu tuổi, cha là lão đồ tể giết heo bán thịt, với nhà họ Chương

lúc đó buôn bán sơn hào, coi như môn đăng hộ đối. Sau này nhà họ Chương phát đạt, việc làm ăn trong nhà thiếu người, năm 1948, Chương Ngọc Giai lại nạp Trần Dao Phương đang ngồi bên cạnh Lý Toại Ý làm nhị phòng tiểu thiếp.

Còn A Ân phía sau có danh phận thiếp hay không, đối với những người trong phòng này đều không quan trọng.

Chương Ngọc Giai không phải là loại người có tiền rồi bỏ vợ kết tóc. Trong gia đình này, ngoài mẹ và hắn ra, thì đại phòng Lý Toại Ý, người đã sinh con trai trưởng cháu đích tôn cho nhà họ Chương, có địa vị cao nhất. Ngay cả ba người em trai của Chương Ngọc Giai cũng phải khách khí lễ phép, hết sức kính trọng Lý Toại Ý, dù Lý Toại Ý không có khí chất đại phụ nhà giàu, chỉ là một phụ nữ quê mùa không có kiến thức.

- Mẹ không biết những chuyện Ngọc Lương làm bên ngoài sao?

Chương Ngọc Giai hơi lắc đầu, để đầu mình tựa thoải mái hơn, tiếp tục hỏi.

Lý Toại Ý rụt rè nói:

- Không biết, nhưng lão tứ phóng hỏa đốt trang viên, bà cứ hỏi có phải Ngọc Lương muốn phân gia không, vợ lão tứ Khiết Anh hôm nay quỳ trước mặt bà cả buổi chiều…

- Đừng có mà động tâm tư với ta, ngươi muốn phân gia?

Chương Ngọc Giai nghe câu nói của vợ, lập tức mở to đôi mắt, sắc bén như dao, nhìn về phía Lý Toại Ý:

- Là vợ của lão tứ Khiết Doanh quỳ trước mặt mẹ trước, rồi mẹ mới hỏi nàng có muốn phân gia hay không, đúng không? Ngươi đảo lộn thứ tự nói cho ta nghe, khiến ta nghe như thể Khiết Doanh quỳ trước mặt mẹ cầu xin phân gia vậy.

Lý Toại Ý quay đầu đi không dám nhìn vào mắt chồng, nhưng vẫn nhăn nhó nói:

- Bọn họ muốn phân thì cứ phân thôi, ta thấy trang viện hôm nay bị hỏa hoạn, khẩu phong của mẹ cũng có phần nới lỏng.

Chương Ngọc Giai vẫy tay ra hiệu cho A Ân lui ra, tự mình ngồi thẳng người châm một điếu xì gà ngậm vào miệng:

- Phân gia? Phân thế nào? Hỗn! Không nói đến Ngọc Lương, Ngọc Kỳ, Ngọc Lân vì sinh ý nhà ta bôn ba bao năm nay, nếu phân gia, phải chia cho bọn họ bao nhiêu mới thể hiện được ta là đại ca quan tâm đến tiểu đệ? Cha lúc lâm chung đã nói đồng cư cộng sản, tuyệt không phân gia, ta chết rồi, trưởng tử chủ sự mười sáu chữ này, tất cả mọi người, kể cả Ngọc Lương nhỏ tuổi nhất khi đó cũng ở bên giường cha, ai nấy đều nghe rõ, ngươi có phải là đầu óc càng ngày càng ngu xuẩn, mở miệng đề cập đến phân gia?

- Vợ chồng nhị đệ hiện giờ cũng đã có bốn đứa con, tam đệ tuy chưa vội cưới vợ, nhưng bên ngoài coi trọng tam đệ, người đến cửa cầu hôn cũng đã không ít…

Lý Toại Ý rốt cuộc là nữ nhân quê mùa, nói được nửa câu, liền không biết nên tiếp tục diễn đạt suy nghĩ của mình thế nào, há miệng không biết nói tiếp ra sao.

A Ân ở phía sau Chương Ngọc Giai nhẹ nhàng lên tiếng, giúp Lý Toại Ý giải vây:

- Ý của phu nhân là, tuy nhạc phụ của Ngọc Kỳ vì đánh trận, gia đạo đã suy sụp, Ngọc Lương cũng do ngài và lão phu nhân làm chủ, cưới con gái của công nhân lão thành Khiết Doanh, nhưng Ngọc Lân nhất biểu nhân tài, ôn văn nhĩ nhã, lại luôn ở bên ngoài phụ trách giao tế, những đại gia tộc kia, nhà có con gái, chắc chắn có ý muốn gả con gái cho Ngọc Lân,

nếu nhạc phụ tương lai của Ngọc Lân là Chử gia, Chu gia, Thái gia những đại tộc này, nhạc gia làm chỗ dựa cho Ngọc Lân, đến lúc đó do vợ của Ngọc Lân đề xuất phân gia, Chương tiên sinh ngài ngược lại sẽ rất bị động, lần này cũng là một cơ hội, thừa dịp lão phu nhân động lòng…

Chưa đợi A Ân nói xong, Chương Ngọc Giai đã hừ lên một tiếng nặng nề:

- Bất luận là Ngọc Kỳ hay Ngọc Lân, năm đó Hồng Kông, Áo Môn, Trạm Giang, Quảng Châu, khắp nơi đều là người Nhật, chính ta vào sinh ra tử đánh dựng nên cơ nghiệp này, đến khi Ngọc Kỳ từ chức giúp ta, sinh ý thuốc men trong nhà đã ổn thỏa, còn về Ngọc Lân, càng chỉ là một tên phế nhân chỉ biết chạy vặt, nói đến cùng, Ngọc Lương phóng hỏa đốt nhà còn có công lao lớn hơn cả hai đứa chúng nó, ít nhất khi xưa mẹ bị người Nhật bắt đi, bên cạnh không có ai có thể dùng được, chính Ngọc Lương mười lăm tuổi nghĩ cách gom tiền, cứu ra mẹ, nếu không giờ hắn còn có thể trốn ở bên ngoài không gặp ta? Ta sớm đã bảo A Hùng lục tung cả vùng tìm hắn ra, đánh gãy tay chân hắn. Gia không thể phân, huấn từ của cha không thể thay đổi, về sau Chương gia, vẫn là đồng cư cộng sản, tuyệt không phân gia, ta chết rồi, trưởng tử chủ sự.

Chương 252. Tuyệt đối không chia gia sản (2)

Hắn nói xong một hồi, ba người phụ nữ trong phòng đều không còn phản bác, nhưng ngay cả Lý Toại Ý không kiến thức nhất trong lòng cũng đang suy nghĩ, nếu không phân gia, nam nhân của mình lại vạn nhất cũng như công công qua đời sớm lúc tráng niên, bên cạnh trưởng tử Chương Vị Lâm còn có ba vị thúc thúc xuất sắc, không còn uy áp của Chương Ngọc Giai, liệu có thể phục tùng được ba người bọn họ không.

Lý Toại Ý đương nhiên là hy vọng nhà họ Chương không chia tài sản, để con trai mình sinh ra là Chương Vị Lâm kế thừa toàn bộ gia nghiệp, còn bản thân trở thành bà nội, một nhân vật như thái hậu trong nhà. Nhưng nếu không chia tài sản, đến ngày Chương Ngọc Giai qua đời, trong thế hệ tiếp theo của nhà họ Chương, mấy đứa con trai của nhà mình so với hai đứa con trai của nhị phu nhân, về kiến thức và đầu óc đều kém hơn không ít.

- Chi bằng giao Thái Hòa thương hành cho lão tam, giao Chúc Hưng thương hành cho lão nhị?

Lý Toại Ý tính toán trong lòng hồi lâu, vẫn cảm thấy thừa cơ chia tài sản ngay bây giờ là tốt nhất cho con trai mình, nên mạnh dạn nói thêm một câu, thậm chí còn tự nghĩ ra phương án phân chia.

Thái Hòa thương hành mà bà ta đang nói đến là công ty kinh doanh xuất nhập khẩu gạo, dầu hỏa, ớt, ngói amiăng, than đá v.v… của nhà họ Chương, hiện nay do chuyển sang kinh doanh chủ yếu thuốc men nên thanh thế đã giảm đi nhiều. Còn

Chúc Hưng thương hành là công ty phân phối cấp dưới của Công ty Bờ Biển Châu Âu, sau khi thuốc men của Công ty Bờ Biển Châu Âu đến Hồng Kông sẽ tăng giá bán cho Chúc Hưng thương hành, rồi Chúc Hưng thương hành lại tăng giá bán lẻ cho các thành viên khác của hiệp hội dược nghiệp, như vậy nhà họ Chương kiếm được cả lợi nhuận bán buôn cấp hai.

Hiện nay nhà họ Chương ngoài một số bất động sản cho thuê, thứ đáng giá nhất chính là Công ty Bờ Biển Châu Âu nắm giữ quyền đại lý của các công ty dược phẩm lớn. Ý nghĩ của Lý Toại Ý là giao hai công ty kia cho lão nhị lão tam, còn lão tứ Chương Ngọc Lương lần này gây họa, thấy hắn đáng thương thì cho vài chục vạn tiền mặt để hắn ra đi, hoặc cho hắn một tòa nhà để tự làm ông chủ cho thuê nhà cũng được.

Chương Ngọc Giai hừ một tiếng, khinh thường nói:

- Tóc dài óc ngắn, Vị Lâm hiện giờ còn biết đọc sách, ta không biết một chữ mà vẫn đánh ra cục diện hiện tại của nhà họ Chương, Vị Lâm có học thức làm sao có thể kém hơn ta? Cho dù hắn không biết làm ăn, ta mới 38 tuổi, dìu dắt hắn thêm 20 năm nữa cũng chẳng có vấn đề gì, 20 năm, cho dù là đầu heo cũng phải biết cách làm chủ nhà họ Chương!

- Chương tiên sinh, Kỳ thiếu đã đến dưới lầu.

Bên ngoài, Thái Kiến Hùng gõ nhẹ cửa phòng, nói với bên trong.

- Biết rồi.

Chương Ngọc Giai nghe xong, vẫy tay với mấy người phụ nữ trong phòng:

- Hai người các ngươi về hầu hạ mẹ đi, chuyện chia tài sản không được nói một chữ nào. A Âm đi pha trà cho Ngọc Kỳ, hắn uống rượu với mấy tên ngân hàng về chắc chắn đang khát.

Lý Toại Ý, Trần Diêu Phương hai người đứng dậy đi ra ngoài, A Âm thì đi đun nước chuẩn bị pha trà.

Trong phòng khách chỉ còn lại Chương Ngọc Giai ngồi chễm chệ trên ghế sofa, hắn ngửa đầu ra sau lẩm bẩm:

- Chử Hiếu Tín là một kẻ vô dụng, cha hắn còn có thể lấy được cho hắn một chức Thái Bình Thân Sĩ, đối với tên vô dụng nhà họ Chử ta còn phải cười nịnh, hai mươi năm sau, cho dù con trai ta như Chử Hiếu Tín vậy là một tên vô dụng khốn nạn, ta cũng phải như Chử Diệu Tông, chỉ cần một cái liếc mắt một cái nhíu mày, cũng khiến kẻ đến cửa sợ đến toát mồ hôi lạnh.

…

Lý Tài Pháp đứng khoanh tay trước cửa sổ văn phòng trong nhà máy morphine của mình, nhìn ra ngoài nơi công nhân đang bận rộn đóng gói morphine được chiết xuất từ thuốc phiện.

Morphine thô được chiết xuất trong nhà máy này của hắn đã có thể được gọi là heroin số 1, ở Thượng Hải nó được gọi là hoàng tỳ, ở Bắc Kinh nó được gọi là bạch diện. Đây là thứ được Nhật Bản rầm rộ sản xuất trong thời kỳ xâm lược Trung Quốc, dễ hút hơn thuốc phiện và cũng dễ gây nghiện hơn. Sau khi nghiện, ngay cả hút thuốc phiện cũng cảm thấy không đã.

Những tên thổ bao tử trong các hội đoàn Hồng Kông này vẫn còn mở tiệm thuốc phiện khắp nơi, nhưng không biết rằng hắn chỉ cần mở bốn tiệm hoàng bạch phiến không treo biển ở Bắc Giác đã thu hút hàng trăm người đến ra vào suốt ngày đêm. Con đường làm ăn này, cả Hồng Kông chỉ có Lý Tài Pháp hắn độc hưởng, có thể liên tục mang lại lợi nhuận hậu hĩnh cho hắn, đồng thời còn có thể nuốt chửng việc buôn bán thuốc phiện của các hội đoàn địa phương. Sau khi nghiện

hoàng bạch phiến, bọn nghiện không cần quản lý chúng, chúng tự mình lười chẳng buồn đụng đến tẩu thuốc nữa.

Không có kỹ thuật độc quyền này làm hũ vàng, Lý Tài Pháp hắn lấy đâu ra vốn liếng dám cứng đầu cứng cổ với các tự đầu địa phương?

- Tài Pháp tiên sinh, tất cả các cơ sở làm ăn của Hòa Thắng Nghĩa ở Giai Đan đều bị anh em đập phá, nếu không phải Hòa An Lạc và Hòa Thắng Hòa hai hội đoàn sắp xếp đàn em ra mặt giúp đỡ Hòa Thắng Nghĩa, thì ngay cả tổng đàn của Hòa Thắng Nghĩa cũng suýt không giữ được.

Phi ca trước đây phụ trách đỗ xe ở cửa hộp đêm Lệ Trì, lúc này đã cởi bỏ áo sơ mi ghi-lê, thay bằng bộ đồ ngắn thời còn ở Tân Thượng Hải, từ bên ngoài đi vào, nói với Lý Tài Pháp:

- Bây giờ cả hai bên đều dừng lại, có mấy lão già trong Hòa tự đầu nhắn tin ra, muốn nói chuyện với ngài. Họ nói, cho dù động thủ cũng phải nói rõ nguyên do, hẹn giờ, gọi đủ người của cả hai bên mới có thể đánh nhau, chúng ta đột ngột đánh úp sào huyệt của Hòa Thắng Nghĩa như vậy không hợp quy tắc giang hồ.

- Mấy ngày nay có bao nhiêu anh em bị cảnh sát bắt?

Lý Tài Pháp không quay đầu lại hỏi.

Chương 253. Lịch sử phát triển của 14K (1)

Phi ca đứng phía sau suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Không kịp chạy trốn, tình hình quá xấu, bị cảnh sát bắt tại chỗ có bốn năm chục anh em, nhưng ta nghe nói, không có một người nào của Hòa tự đầu bị bắt, mấy tên cảnh sát Hồng Kông này chỉ bắt người Thượng Hải chúng ta.

- Các hội đoàn ở đây với cảnh sát, giống như mối quan hệ của chúng ta với Tuần bổ phòng ở Tân Thượng Hải ngày xưa vậy, đương nhiên là chỉ bắt đối thủ không bắt anh em. Đợi đánh cho mấy tên Hòa tự đầu này phải cúi đầu nhận lỗi, cảnh sát tự nhiên cũng sẽ không gây rắc rối cho chúng ta nữa.

- Tài Pháp tiên sinh, có cần ta dẫn mấy anh em đi giết vài lão già Hòa tự đầu không? Trong số anh em có mấy người mắt tinh chân nhanh, đã dò la được chỗ ở của mấy lão già rồi. Tìm mấy anh em quen việc, đưa cả nhà bọn chúng lên đường, chôn sống, thả xuống giếng, hỏa thiêu đều không thành vấn đề, tuyệt đối không để cảnh sát tìm ra chứng cứ.

Phi ca đứng sau lưng Lý Tài Pháp, vẻ mặt dữ tợn nghiến răng nói.

Đến Hồng Kông lâu như vậy, chẳng phải là đang chờ đợi ngày ngẩng cao đầu này sao? Không sử dụng những thủ đoạn thời còn ở Tân Thượng Hải, làm sao cho các hội đoàn ở cái nơi bé tí tẹo Hồng Kông này biết được lợi hại của những nhân vật Thanh Bang như bọn họ?

- Không vội, ngươi đi nhắn lời, nói rằng trưa mai, tại tiệm trà Nhật Thăng ở Lệ Trì, ta sẽ chờ mấy lão già Hòa tự đầu.

Lý Tài Pháp quay người lại, nói với Phi ca.

Phi ca sững người một lúc, mở miệng nói:

- Tài Pháp tiên sinh, để ý làm gì đến lũ vô lại ở cái nơi nhỏ bé này, cần gì phải theo quy tắc của chúng? Anh em kiếm vài khẩu súng, làm cho tất cả đường chủ hương chủ của mấy hội đoàn đó đều chết hết, rồng không đầu, thừa cơ lấy mạng chúng cũng được.

- Bảo ngươi làm việc thì cứ làm đi, không có đầu óc mà cứ muốn giúp ta ra chủ ý, khó trách chỉ có thể ra ngoài đỗ xe.

Lý Tài Pháp cười cười, lấy thuốc lá từ trong túi đưa cho Phi ca một điếu, miệng nói:

- A Phi à, theo ta bao lâu rồi?

- Mười một năm, Tân Thượng Hải, Đài Loan, Hồng Kông đều đi hết một lượt.

Phi ca vui mừng khôn xiết nhận lấy điếu thuốc, lấy diêm ra châm lửa cho Lý Tài Pháp trước, rồi mới nói.

Lý Tài Pháp kẹp điếu thuốc cười nói:

- Mười một năm, ngày xưa ngươi còn là một tên tiểu tử làm khuân vác ở Thượng Hải, theo công lao thì giờ ngươi đáng được ngồi nhà hưởng phúc, tư cách cũng đủ, tại sao ngay cả những tiểu đệ vào sau ngươi cũng đè lên đầu ngươi, còn ngươi vẫn đang đỗ xe? Chính là vì ngươi không động não, ngoài việc động thủ đánh người ra, không biết làm việc gì khác. Hãy làm theo lời ta nói, sau này nói năng hành sự, đừng có không qua não mà mở miệng là nói.

- Biết rồi, Tài Pháp tiên sinh, vậy ta đi liên lạc với những lão quỷ Hòa tự đầu đó.

Phi ca cầm điếu thuốc chưa châm, xoay người ra khỏi văn phòng.

Đợi hắn ra khỏi văn phòng, tên bảo vệ vẫn im lặng ở góc phòng mới lên tiếng:

- Tài Pháp tiên sinh, vừa rồi A Lực ra hiệu bên ngoài, Trần tiên sinh của 14K đã đến bên ngoài nhà máy rồi.

Lý Tài Pháp kẹp điếu thuốc đi ra ngoài:

- Ta đích thân đi đón Trần tiên sinh.

Đến bên ngoài khu văn phòng nhà máy treo biển nhà máy chế biến cao su này, ba chiếc xe hơi đã đỗ vững vàng bên ngoài, xung quanh còn đứng hơn chục thanh niên cường tráng với tư thế nghiêm chỉnh. Lý Tài Pháp đi dọc cầu thang sắt xuống tầng một, người trên ba chiếc xe cũng bắt đầu xuống xe. Từ chiếc xe giữa, một người đàn ông trung niên mặc vest, khoảng hơn ba mươi tuổi bước xuống. Ngay khi hắn đứng thẳng người, Lý Tài Pháp cũng vừa bước xong bậc thang cuối cùng. Hai người nhìn thẳng vào nhau, Lý Tài Pháp cười sảng khoái tiến lên, đưa tay về phía vị Trần tiên sinh này:

- Trọng Anh huynh, lâu rồi không gặp, gần đây vẫn chưa đến Lệ Trì của ta nghe ca uống rượu, có phải chê Lệ Trì không vừa mắt ngươi rồi?

Người đến chính là Trần Trọng Anh, hương chủ 14K.

Mùa xuân năm 1949, Nam Kinh Thượng Hải sắp được giải phóng, khu vực Lưỡng Quảng của Quốc dân đảng đã hoang mang lo sợ. Tên đầu sỏ Quân thống Quốc dân đảng Mao Nhân Phong đã lên kế hoạch trước, định ra chiến lược - Toàn diện ẩn nấp, bén rễ nơi đất, kết hợp trong ngoài, quay lại giành quyền-, sắp xếp cho trưởng trạm Quảng Đông của Quân thống đệ nhị xứ Cát Chiêu Hoàng gấp rút liên lạc với các tổ chức Hồng

môn ở Lưỡng Quảng, thu nạp lợi dụng, ẩn nấp chờ lệnh cấp trên.

Lý do Mao Nhân Phong chỉ định Cát Chiêu Hoàng là vì năm 1945, Cát Chiêu Hoàng từng phá hủy bộ phận Tây Nam của Hồng môn Hoa kiều Ngũ châu ở Quảng Châu do bộ phận tình báo Nhật Bản kiểm soát, giết không ít tên Hán gian thật sự trong Hồng môn giả do Nhật Bản dựng lên và bồi dưỡng. Khi đó Cát Chiêu Hoàng còn thành lập một tổ chức gọi là Hồng môn Trung nghĩa hội, lúc giết người còn hô khẩu hiệu thay tổ tiên Hồng môn trừ khử đảng phản bội, bảo vệ pháp luật cho tiên liệt Hồng môn. Tuy chưa từng chính thức vào sơn môn Hồng môn, nhưng cũng coi như đã trừ hại cho Hồng môn, hai sơn đầu Hồng môn ở Lưỡng Quảng cũng khá có cảm tình với Cát Chiêu Hoàng.

Nhưng dù có cảm tình đến đâu, Hồng môn Trung nghĩa hội của Cát Chiêu Hoàng cũng không phải là Hồng môn chính tông, dù là sơn đầu quyết hay sơn chủ đồ đều không có, không có tín vật, không có khẩu quyết, khiến người trong Hồng môn các sơn đầu khác không thể công nhận địa vị của Cát Chiêu Hoàng trong Hồng môn.

Vì vậy Cát Chiêu Hoàng chỉ có thể nghĩ cách liên lạc với các tổ chức sơn đầu Hồng môn thật sự ở khu vực Lưỡng Quảng, ở Quảng Đông là Hồng môn Thiên Bảo sơn, ở Quảng Tây là Hồng môn Đại Hồng sơn.

Tuy nhiên, Hồng môn Thiên Bảo sơn Bích Huyết đường bắt nguồn từ Phật Sơn, Quảng Đông, khi Cát Chiêu Hoàng đến Quảng Châu tiếp nhận thu nạp người trong Hồng môn, đã đi Hồng Kông nhiều năm, thậm chí còn tổ chức đại hội Hồng môn ở Hồng Kông. Hắc Cốt Nhân, Ngũ ca Hồng kỳ của Thiên Bảo sơn Bích Huyết đường, thậm chí đã trở thành nhân vật sáng lập Hòa tự đầu ở Hồng Kông.

Chương 254. Lịch sử phát triển của 14K (2)

Không thể mượn danh nghĩa của Bích Huyết Đường thuộc Thiên Bảo Sơn của Hồng Môn, Cát Chiêu Hoàng chỉ có thể liên lạc với sơn đầu Đại Hồng Sơn của Hồng Môn ở Nam Ninh, Quảng Tây. Lúc đó, sơn chủ Đại Hồng Sơn của Hồng Môn là Lam Trác Tài, một cựu tướng Quốc dân đảng.

Mặc dù Lam Trác Tài là người chính thống của Hồng Môn danh chính ngôn thuận, nhưng trong tay không có tiền bạc, sức huy động và uy tín không đủ, nên Đại Hồng Sơn không có ảnh hưởng lớn ở các nơi như Nam Ninh, Bách Sắc, Ngọc Lâm thuộc Quảng Tây. Cát Chiêu Hoàng đích thân gặp gỡ Lam Trác Tài, chuẩn bị tiếp quản Đại Hồng Sơn của Hồng Môn, sẵn sàng trả đủ tiền mặt để Lam Trác Tài đi Hồng Kông làm lưu dân.

Sau khi Lam Trác Tài đồng ý, hắn đã trao cho Cát Chiêu Hoàng thân phận chính thống của Hồng Môn, lại truyền vị trí sơn chủ Đại Hồng Sơn cho Cát Chiêu Hoàng, sau đó bình an rời đi Đông Nam Á.

Còn Cát Chiêu Hoàng sau khi có được vị trí sơn chủ Đại Hồng Sơn, việc đầu tiên là chuyển sơn đầu Đại Hồng Sơn từ Nam Ninh, Quảng Tây đến Quảng Châu, Quảng Đông, và chính thức khai đàn tại 14K đường Bảo Hoa, Tây Quan, thành phố Quảng Châu. Hắn đổi tên Đại Hồng Sơn của Hồng Môn thành Hồng Phát Sơn của Hồng Môn, đồng thời có được sơn đường thủy hương sơn đầu quyết và sơn đầu đồ đại diện cho thân phận chính thống của sơn đầu Hồng Môn. Hồng Phát

Sơn, Trung Nghĩa Đường, Châu Giang Thủy, Bạch Vân Hương.

Cát Chiêu Hoàng từ một kẻ mạo danh người Hồng Môn, lột xác trở thành sơn chủ của sơn đầu chính thống Hồng Môn, bắt đầu theo chỉ thị của Mao Nhân Phong, mở rộng cửa sơn, thu nạp tàn binh bại tướng của Quốc dân đảng và các loại nhân vật giang hồ, mở rộng thế lực của Hồng Phát Sơn.

Đáng tiếc là tuy thu nạp được không ít tàn binh Quốc dân đảng, nhưng chưa kịp bắt đầu thực hiện kế hoạch ẩn náu, quân Giải phóng đã càn quét, chiếm đóng Hoa Nam. Thấy tình hình không ổn, trước thời điểm Quảng Châu giải phóng, Cát Chiêu Hoàng dẫn theo các đường chủ hương chủ nội ngoại bát đường và tâm phúc, chuồn mất đến Hồng Kông. Lúc đó, nhiều tàn binh Quốc dân đảng đã gia nhập Hồng Phát Sơn cũng theo Cát Chiêu Hoàng chạy đến Hồng Kông.

Do Hồng Kông lúc đó nghiêm cấm các hoạt động bất hợp pháp như Hồng Môn Tam Hợp Hội, nên các tự đầu địa phương đều lấy danh nghĩa hội đoàn dân gian để hoạt động đối ngoại. Hồng Phát Sơn cũng nhập gia tùy tục, mở miệng khép miệng không còn tự xưng là Hồng Môn nữa, mà tự xưng là xuất thân từ 14K.

Chưa kịp đứng vững chân ở Hồng Kông, chỉnh đốn lại cục diện Hồng Phát Sơn, chính quyền thuộc địa Anh ở Hồng Kông đã dựa theo tội danh tham gia hoạt động bí mật bất hợp pháp, trục xuất Cát Chiêu Hoàng đến đảo Hải Nam, không cho hắn nhập cảnh trở lại. Cát Chiêu Hoàng ra đi vội vàng, chỉ kịp truyền vị trí sơn chủ cho con trai mới 20 tuổi, tính cách ngỗ nghịch là Cát Chí Hùng trước sự chứng kiến của một số cốt cán, để tâm phúc Trần Trọng Anh đảm nhiệm quân sư hương chủ, quản lý sự vụ của Hồng Phát Sơn, rồi bị trục xuất khỏi Hồng Kông.

Cát Chiêu Hoàng không thể quay lại Hồng Kông, chỉ có thể tìm cách trốn từ đảo Hải Nam đến Đài Loan, muốn có được sự ủng hộ về tiền bạc của Quốc dân đảng đối với 14K ở Hồng Kông. Nhưng Quốc dân đảng thấy 14K đã không còn giá trị lợi dụng, chỉ chịu cho sự ủng hộ trên danh nghĩa, cho phép 14K công khai tuyên bố Quốc dân đảng là chỗ dựa của họ để răn đe đối thủ, nhưng tất cả sự hỗ trợ về vật chất tiền bạc đều không có.

Không còn sự hỗ trợ vật chất tiền bạc của Quốc dân đảng, cũng không còn thân phận trong Quân thống, tranh địa bàn với người giang hồ mà nói chỗ dựa là Quốc dân đảng thì chẳng có tác dụng gì, cả Hồng Phát Sơn giống như cái bô đêm bị vứt bỏ. Sau khi Cát Chiêu Hoàng chạy đôn chạy đáo khắp nơi mà không được, tức giận đến nỗi bị đột quỵ, thảm hại vô cùng. Cuối cùng vẫn là Trần Trọng Anh tìm mọi cách, lén lút đón Cát Chiêu Hoàng đã bị đột quỵ từ Đài Loan về Hồng Kông.

Cát Chiêu Hoàng không thể chủ sự, Cát Chí Hùng còn nhỏ tuổi, về năng lực lại hoàn toàn không thể áp chế được những binh lính Quốc dân đảng đào ngũ trong 14K. Trần Trọng Anh, người từng làm phó quan của Cát Chiêu Hoàng và được huấn luyện quân sự có hệ thống, đã trở thành nhân vật số một thực sự của 14K ở Hồng Kông, chỉ huy một nhóm tàn binh bại tướng Quốc dân đảng liên kết hợp tung.

Trước tiên liên thủ với Triều Châu bang cướp địa bàn của Việt Đông bang, sau đó lật mặt đánh nhau với Triều Châu bang. Những tàn binh Quốc dân đảng này không thể đến Đài Loan, không thể về đại lục, Hồng Kông là nơi duy nhất họ có thể đứng chân, nên tất cả đều liều mạng xông pha. Thêm vào đó, họ đều có chút kinh nghiệm chiến trường, nên liên tiếp đạt thành tích khá tốt trong các cuộc hỗn chiến. Chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, 14K đã đánh ra được tiếng tăm hung ác ở Hồng Kông.

Lý Tài Pháp nắm tay Trần Trọng Anh, mặt mày tươi cười:

- Trọng Anh huynh, đây chính là xưởng của ta. Những chuyện giang hồ mấy ngày gần đây, huynh cũng hẳn đã nghe phong thanh. Thanh bang là người ngoài đến, 14K cũng là người ngoài đến, các bang hội bản địa liệu có đồng lòng với chúng ta không, chi bằng hai chúng ta liên thủ. Nếu Trọng Anh huynh có hứng thú, chúng ta còn có thể bàn về việc buôn bán những món hàng trong xưởng.

…

So với Lý Tài Pháp xuất thân từ lưu manh địa phương, dù lúc này đã mặc âu phục giày da, tạo dáng như một phú ông nhưng vẫn toát ra một mùi giang hồ nồng đậm, Trần Trọng Anh, một cựu quân nhân Quốc dân đảng từng được huấn luyện quân sự có hệ thống, tuy lúc này đã không còn mặc quân phục, nhưng vẫn còn sót lại vài phần khí chất hoàn toàn khác biệt với Lý Tài Pháp.

Chương 255. Tìm kiếm Đông Lương Sơn (1)

Thêm vào đó, hai năm nay ở Hồng Kông đông đánh tây chém, dẫn dắt thuộc hạ của 14K đánh ra một mảnh địa bàn, trên người vẫn còn cái khí thế lạnh lùng cứng rắn như binh đao chiến mã mang về từ chiến trường, dù trên mặt đang mỉm cười, nhưng vẫn không thể che giấu được.

- Tài Pháp tiên sinh, nếu Lệ Trì dạ tổng hội mà ngươi còn tự nhận là không vừa mắt, thì cả Hồng Kông này sẽ không còn dạ tổng hội thứ hai nào có thể vừa mắt nữa.

Trần Trọng Anh bắt tay Lý Tài Pháp, khóe miệng khẽ động đôi ba cái coi như mỉm cười, mở miệng nói.

Hai người sóng vai bước lên cầu thang vào văn phòng của Lý Tài Pháp trong xưởng, sau khi trao đổi vài câu xã giao, Lý Tài Pháp liền đi thẳng vào vấn đề chính:

- Trọng Anh huynh, Hồng môn Tam hợp hội, Thanh bang Tam phiên hội, thuở ban đầu đều lấy phản Thanh phục Minh làm khẩu hiệu, tương trợ lẫn nhau. Hiện nay ở Hồng Kông, Hồng môn chính tông chỉ có bến tàu Hồng Phát Sơn 14K này, còn bên Thanh bang, Đỗ tiên sinh bệnh nặng, cục diện tạm thời do Tài Pháp ta chủ trì. Thanh bang hiện nay không hòa thuận với Hòa tự đầu, 14K có hiềm khích với Triều Châu bang, chi bằng hai bang hội chúng ta noi gương tiền nhân năm xưa, liên thủ sát cánh, đánh ra một cục diện ở Hồng Kông.

Những lời nửa văn nửa bạch này khiến Trần Trọng Anh nghe mà nhíu mày trong lòng. Hắn xuất thân là quân nhân,

nhưng lại là nhân vật văn võ song toàn. Những lời của Lý Tài Pháp này, nếu để những người giang hồ khác nghe thấy có lẽ sẽ cảm thấy Lý Tài Pháp có học thức, có tài ăn nói, mở miệng có thể nói ra những từ ngữ văn vẻ, nhưng đối với Trần Trọng Anh, những lời này lại khiến hắn cảm thấy chỉ có một trận buồn nôn nhơn nhớt.

Tuy nhiên trên mặt, Trần Trọng Anh vẫn nhẹ nhàng treo nụ cười, với vẻ mặt lắng nghe chăm chú.

Còn về chuyện Hồng môn Tam hợp hội, Thanh bang Tam phiên hội thuở ban đầu tương trợ lẫn nhau, hắn chỉ coi như Lý Tài Pháp đang nói đùa.

Tam hợp của Hồng môn Tam hợp hội lấy ý nghĩa thiên thời địa lợi nhân hòa, Thanh bang vào đầu triều Thanh quả thật tự xưng là Tam phiên hội, phiên là ý chỉ phiên vương, để tưởng niệm ba vị phiên vương cuối đời Minh là Phúc Vương, Đường Vương, Quế Vương. Tuy đều mang chữ "tam", nhưng Thanh Hồng hai bang chưa từng có giao tập nào. Hồng môn tuy hiện nay đã trở thành hội tụ của lưu manh vô lại, nhưng suốt thời Thanh, đối mặt với triều đình nhà Thanh chưa từng lùi bước, liên tục tổ chức các cuộc nổi loạn vũ trang, đối với bốn chữ phản Thanh phục Minh luôn thực hiện không ngừng.

Trong khi Thanh bang Tam phiên hội lại hoàn toàn ngược lại, chưa từng công khai xung đột với triều Thanh dù chỉ một lần, luôn thuận theo thời thế. Đối với các tổ chức công khai chống Thanh như Hồng môn Tam hợp hội, Bạch Liên giáo và các tổ chức khác, Thanh bang tuyên bố rằng việc họ nửa theo triều Thanh là bất đắc dĩ, là muốn làm nội ứng, thu thập tình báo, để phối hợp trong ngoài với Bạch Liên giáo, Tam hợp hội.

Nhưng trong hơn 200 năm triều Thanh, Bạch Liên giáo, Tam hợp hội đã vũ trang chống Thanh hàng chục đến hàng

trăm lần, Thanh bang chưa từng làm nội ứng lần nào. Đến giữa và cuối triều Thanh, Thanh bang Tam phiên hội đã tự xưng là An Thanh bang, ngoài bốn mươi tám đạo hiệu do tổ sư gia Kim Bích Phong truyền lại cho đời sau là Thanh Tịnh Đạo Đức, Văn Thành Phật Pháp, Nhân Luân Trí Tuệ, Bản Lai Tự Tín, Viên Minh Hưng Lễ, Đại Thông Ngộ Giác, Vạn Tượng Y Quy, Giới Luật Truyền Bảo, Hóa Độ Tâm Hồi, Phổ Môn Khai Phóng, Lâm Trì Quảng Thái, Quang Chiếu Càn Khôn và vài bài thơ của Thanh bang, họ đã hoàn toàn trở thành một tổ chức cường hào ác bá dựa vào nước mà sống ở vùng Hoa Nam Hoa Đông.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nhiều đệ tử Hồng môn khinh thường nhân vật Thanh bang.

Trần Trọng Anh tuy là người gia nhập 14K sau này, không thể coi là xuất thân từ đệ tử Hồng môn chính hiệu, nhưng ở trên núi lâu ngày, cũng quen nghe những lời như vậy, trong lòng cũng đồng tình, đặc biệt là Thanh bang và 14K đều đến Hồng Kông năm 1949, giờ đây 14K đã đánh chiếm được một vùng đất không lớn không nhỏ ở khu vực Cửu Long, còn Thanh bang vẫn chưa từng mở đàn, rất nhiều môn đồ Thanh bang chỉ biết đi theo Lý Tài Pháp, Đỗ Nguyệt Sinh hoặc các nhân vật lớn khác của Thanh bang để kiếm ăn.

- Không biết Tài Pháp tiên sinh nói liên thủ hợp tác là chỉ?

Trần Trọng Anh nghiêng mặt nhìn về phía Lý Tài Pháp, chậm rãi hỏi một câu.

Lý Tài Pháp cười ha hả nói:

- Bản lĩnh thủ đoạn của các huynh đệ 14K, ta đã nghe danh từ lâu, trong hai năm đã đánh lớn nhỏ hơn ba mươi trận với Việt Đông bang, Triều Châu bang mà chưa từng thất bại, ta càng thêm bội phục cái khí phách đó. Nhưng mà, Trọng Anh huynh, 14K mở vài tiệm thuốc phiện nhỏ, cho vay nặng lãi,

gom ba năm sòng bạc, mà muốn đứng vững ở Hồng Kông, e rằng không thực tế lắm phải không?

Trần Trọng Anh sắc mặt không đổi, không mở miệng nói gì, Lý Tài Pháp nói:

- Việt Đông bang, Triều Châu bang, Ngũ Ấp bang, Đông Hoàn bang, có bang nào thực sự dựa vào việc mở mấy cái nghiệp vụ hoàng lục độc như bây giờ mà làm lớn được? Phía sau không có đại thương gia ban cho con đường làm ăn, muốn phát triển thế lực lớn mạnh, hàng nghìn người há miệng ăn uống, cũng đè chết người.

- Ý của ta là, ta có quan hệ không tệ với một số người giàu từ Thượng Hải đến Hồng Kông, bản thân cũng coi như lăn lộn ở Hồng Kông nhiều năm hơn Trọng Anh huynh, trong tay có một số sản nghiệp. 14K xuất người, liên thủ với Thanh bang cùng đánh đổ Hòa tự đầu, chỉ cần Thanh bang đứng vững được, những người giàu Thượng Hải ở Hồng Kông mở rộng cục diện, Trọng Anh huynh còn sợ những đại gia phú ông Thượng Hải đó không chủ động đến cửa cầu huynh giúp đỡ sao? Chỉ cần Trọng Anh huynh đồng ý, ngay cả nhà máy morphine của huynh đệ ta đây, sau này một nửa hàng sẽ ưu tiên cung cấp cho 14K, đây đều là hàng tốt đấy.

Chương 256. Tìm kiếm Đông Lương Sơn (2)

Nói đến cuối, sự nóng lòng trong lòng Lý Tài Pháp đã lộ ra trên mặt, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Trần Trọng Anh đối diện với vẻ mặt như sắt.

Trong suy nghĩ của Lý Tài Pháp, tuy 14K có vẻ như đã có một mảnh đất ở Hồng Kông, nhưng so với nền tảng và thực lực ẩn của các bang hội địa phương khác vẫn còn kém quá xa. Nếu không phải mấy vị đường chủ hương chủ của 14K thực sự đầu óc hơn người, giỏi mưu tính, các bang hội địa phương chỉ cần để cảnh sát cố ý gây rắc rối cho 14K, mỗi ngày đi bắt người vào đồn cảnh sát cũng có thể bắt đến khi 14K phải đóng cửa.

Và liên thủ với Thanh bang của mình là lựa chọn tốt nhất của 14K. Chỉ cần Đỗ Nguyệt Sinh một khi qua đời, những nhà giàu ở Thượng Hải nếu cần người giang hồ chiếu cố cho các ngành kinh doanh của họ, chỉ có thể cân nhắc đến mình. 14K tuy bên ngoài luôn tuyên bố dựa vào Quốc dân đảng, nhưng các bang hội địa phương đã sớm nhìn thấu, nếu Quốc dân đảng thực sự ủng hộ 14K, cũng không để một đám tàn binh bại tướng của Quốc dân đảng sa sút đến mức tranh giành việc buôn bán cờ bạc và ma túy với người giang hồ.

Mình có tiền bạc của người Thượng Hải, 14K có tinh binh hãn tướng, hai bên liên thủ tuyệt đối có thể thống nhất giang hồ Hồng Kông, hơn nữa vài năm sau, nếu mình vận hành tốt, đưa toàn bộ 14K vào dưới thế lực Thanh bang của mình, cũng không phải là không có khả năng.

- Tài Pháp tiên sinh.

Trần Trọng Anh cười cười:

- Ngươi cũng nên biết, 14K không phải của Trần mỗ, tuy ta tạm giữ chức hương chủ, chủ trì cục diện, nhưng phía trên còn có lão sơn chủ và thiếu sơn chủ, loại việc hợp tác đối ngoại này, nếu ta tự tiện quyết định, đáp ứng ngươi, đến lúc đó lão sơn chủ quở trách, Trần mỗ không gánh vác nổi.

- Là Tài Pháp ta suy nghĩ chưa chu đáo, chỉ là ta sớm đã nghe nói Cát lão sơn chủ thân thể bệnh nặng, Cát thiếu sơn chủ lại hiếu thảo với phụ thân, không rảnh lo chuyện khác, mọi việc lớn nhỏ của 14K đều giao cho Trọng Anh huynh làm chủ, khi trước liên hợp Triều Châu bang nuốt địa bàn của Việt Đông bang, sau lại giao chiến với Triều Châu bang, cũng chưa thấy hai vị sơn chủ họ Cát ra mặt.

Lý Tài Pháp tiếp tục nói những lời tự cho là văn nhã, ánh mắt sáng quắc nhìn Trần Trọng Anh.

Trần Trọng Anh lại chịu không nổi việc Lý Tài Pháp nói chuyện với mình bằng thứ văn không đúng ngữ pháp này, có thể được Cát Chiêu Hoàng chỉ định, trở thành nhân vật như vị đại thần phụ tá thái tử Cát Chí Hùng trong 14K, Trần Trọng Anh về tầm nhìn và đầu óc đều vượt xa Lý Tài Pháp loại người giang hồ tự cho mình là đúng này quá nhiều, hai ngày nay hắn đang nghĩ cách làm thế nào để giúp Hòa tự đầu cùng nhau diệt trừ Thanh bang mà không gây chú ý, để 14K thay thế Thanh bang, dựa vào các nhà giàu từ Thượng Hải đến phát triển, như vậy vừa không xảy ra mâu thuẫn với bang hội địa phương, lại có hậu thuẫn tiền bạc, đối với 14K mới là sách lược vẹn toàn.

Lúc này kế hoạch của Trần Trọng Anh đã có chút manh mối, vào lúc này, làm sao còn giúp Lý Tài Pháp thực hiện giấc mộng xuân thu thống nhất giang hồ Hồng Kông?

Cũng chỉ có kẻ như Lý Tài Pháp bị tâng bốc gọi là Đỗ Nguyệt Sinh Hồng Kông mấy ngày mà quên hết mình là ai, thật sự cho rằng chỉ cần dùng đánh giết để khuất phục đối thủ là có thể thống nhất giang hồ.

- Chuyện này, bất kể lão sơn chủ có ra mặt hay không, ta đều phải nói với hắn một tiếng trước, sau khi hắn biết chuyện này, ta sẽ bàn bạc chi tiết với Tài Pháp tiên sinh, Cát sơn chủ rất coi trọng thể diện, hắn đã tin trọng ta, ta càng không thể làm mất mặt hắn trong chuyện này, ngươi thấy thế nào? Tài Pháp tiên sinh?

Trần Trọng Văn đáp lại Lý Tài Pháp.

Lý Tài Pháp tuy gấp gáp, nhưng cũng không thể ép Trần Trọng Anh nhất định phải cho mình câu trả lời, chỉ có thể liên tục gật đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy, mấy ngày nữa ta sẽ hẹn Trọng Anh huynh đến Lệ Trì uống trà.

- Được thôi, được thôi.

Trần Trọng Anh nói với Lý Tài Pháp với vẻ mặt ôn hòa.

Chỉ là trong lòng lại đang tính toán, Hồng môn Đông Lương Sơn mà Vĩ Văn nhắc đến, cái sơn đầu đó rốt cuộc ở đâu? Tra khắp hầu hết các tự đầu ở Hồng Kông, vẫn không ai có thể đưa ra câu trả lời tương đối. Hiện giờ chỉ cần để Trần Trọng Anh tìm được Hồng môn Đông Lương Sơn đang ở Hồng Kông, tương đương với việc tìm được cơ hội cho 14K.

…

- Hút một điếu?

Chương Ngọc Giai đợi nhị đệ Chương Ngọc Kỳ của mình ngồi yên vị rồi mới lấy xì gà bên cạnh rút ra một điếu vẫy vẫy hỏi đối phương.

Chương Ngọc Kỳ mỉm cười lắc đầu, khuôn mặt trắng trẻo văn nhã vẫn còn chút ửng đỏ vì rượu chưa tan, lấy từ túi áo Trung Sơn của mình ra điếu thuốc Song Hỷ châm lửa:

- Ta vẫn thích thuốc Trung Quốc hơn một chút.

Chương Ngọc Giai tự mình châm xì gà, nhìn A Ân và Ái Lệ đang thì thầm trò chuyện ở ban công phòng khách, cười hỏi Chương Ngọc Kỳ:

- Ngươi thật sự không định cưới tiểu tình nhân Ái Lệ này về làm vợ sao?

- Ngươi nói như thể Ái Lệ giống Ân tỷ không danh phận theo bên cạnh ngươi vậy, nàng là trợ lý, không phải tình nhân của ta.

Chương Ngọc Kỳ cúi đầu cười nhẹ, nghiêng mặt nhìn về phía Ái Lệ đang tươi cười:

- Có nhiều báo tiếng Anh, căn bản của ta kém, cần Ái Lệ giúp dịch mới có thể đọc được, hơn nữa có nữ nhân bên cạnh, tâm tư tỉ mỉ hơn.

- Những ngân hàng Hồng Kông, Thượng Hải kia đã đồng ý chưa?

Nói về nữ nhân vài câu, Chương Ngọc Giai liền quay lại chủ đề chính, hỏi Chương Ngọc Kỳ về tình hình cuộc gặp tối nay với mấy vị giám đốc Đông Á, Hằng Sinh và đại ban ngân hàng Hồng Kông, Thượng Hải.

Vị nhị đệ này của mình, làm việc hợp ý Chương Ngọc Giai nhất, Chương Ngọc Giai quen thói cứng rắn mở màn, còn Chương Ngọc Kỳ lại ở phía sau giúp hắn mở rộng nhân mạch, Chương gia hiện giờ cũng coi như là một thế lực khá nổi tiếng trong giới thương nhân Hoa kiều Ngũ Ấp, nếu ngay cả miệng của tên quỷ lão Cảnh đốc cũng không lấp đầy được, hoặc nói

là ngay cả một đường dây nhân mạch cũng không thông được, thì mới thật là chuyện cười.

Chương 257. Sơ suất?

Sau khi Chương Ngọc Lân gọi điện thoại vào đêm khuya, kể lại tỉ mỉ tất cả mọi chuyện xảy ra với Chương gia trong thời gian qua, Chương Ngọc Kỳ ở Úc đã bắt đầu động não, biết được Chử Hiếu Tín thông qua mối quan hệ với Thạch Trí Ích - phó cục trưởng Cục Quản lý Công Thương để bày mưu, rồi phân tích tình hình, ngay tối hôm đó đã dứt khoát nói với Chương Ngọc Giai, Lợi Khang của Chử Hiếu Tín đã bị bọn quỷ lão chơi một vố, cộng thêm vấn đề do Chương Ngọc Lương bộc lộ, Chương Ngọc Kỳ đã bày tỏ, ván này tốt nhất là hòa, mọi người đừng làm tổn thương tình nghĩa bề ngoài.

Chương gia bề ngoài nhận thua đơn giản, đẩy Chương Ngọc Lương tự chuốc lấy họa và vài loại thuốc giả ra, gánh một tội danh nhẹ nhàng, để tên quỷ lão Thạch Trí Ích có thể dễ dàng rút lui trong trận đánh lớn này, giữ thể diện, phía sau thì mở thông một đường dây khác, xử lý tốt với Cảnh đốc Cát Lượng Hoành, còn về số tiền cần bỏ ra, cứ để các thành viên Hiệp hội Dược nghiệp chia đều, thứ nhất, không làm tổn thương thể diện của Thạch Trí Ích, thứ hai, lấp đầy miệng Cảnh đốc Cát Lượng Hoành và quân Anh, hai việc này giải quyết xong, đám mây đen trông có vẻ đáng sợ trên đầu Chương gia cũng sẽ tan biến.

Còn về mâu thuẫn nhỏ giữa Chương Ngọc Lương và Lợi Khang về thuốc tẩy giun, thậm chí không cần phải đặc biệt đưa lên bàn để bàn bạc.

- Ngài Cát của Đông Á Ngân Hàng bảo lãnh, công ty Liên Cẩm Trí Nghiệp của Chương gia vay được một khoản từ Hồng Kông Thượng Hải Ngân Hàng, Morriss đã đồng ý giúp đỡ.

Chương Ngọc Kỳ ôn hòa nói với Chương Ngọc Giai:

- Chuyện này nói cho cùng chỉ là trông có vẻ đáng sợ, chiến tranh Triều Tiên nổ ra, làm ăn trung chuyển ở Hồng Kông sụt giảm nghiêm trọng, nếu không phải có đại phú hào Thượng Hải và lao động giá rẻ Quảng Đông đổ vào, chống đỡ ngọn lửa hư ảo của nền kinh tế Hồng Kông hiện tại, Hồng Kông sớm đã sụp đổ rồi, bọn quỷ lão trong hoàn cảnh này cũng không muốn một gia tộc có tiếng nói trong ngành dược phẩm như Chương gia thật sự gặp vấn đề lớn, chỉ là chuyện rắc rối mù mắt thôi. Ta ngược lại lo lắng hơn về phía Ngọc Lương…

- Lo lắng cho hắn làm gì? Tưởng mình đã lớn rồi, cánh cứng rồi, lén lút cấu kết với bọn thương nhân đầu cơ Thượng Hải? Chuẩn bị hãm hại ba người anh của hắn?

Nghe Chương Ngọc Kỳ nhắc đến lão tứ, sắc mặt Chương Ngọc Giai không còn vẻ khó che giấu sát khí như lúc đầu ở Úc, giọng điệu lạnh nhạt như đang nói về một con chó:

- Ta đã bảo Ngọc Lân gọi điện cho Trương Vinh Cẩm, để người của hắn ngày mai phụ trách giúp bắt người, trước tiên đưa Ngọc Lương về gặp mẹ, để mấy luật sư của công ty làm tài liệu cho đẹp, nên tính toán thì tính hết lên đầu Ngọc Lương, giam hắn vào nhà tù Tiểu Quả để suy ngẫm vài tháng, sau khi ra thì đuổi hắn đi Ma Cao, sau này nếu mẹ không mở miệng, không cho phép hắn trở về.

Chương Ngọc Kỳ trầm ngâm nửa ngày không lên tiếng, cho đến khi điếu thuốc cháy hết, mới cảm khái nói:

- Cảnh tỉnh nửa năm cũng tốt, ta lo lắng là Ngọc Lương khi gặp người của Chử Hiếu Tín ở công ty Lợi Khang đã nói, hắn có thể khiến những quyền đại diện mà công ty Bờ Biển Châu Âu nắm giữ bị đơn phương hủy bỏ, hơn nữa hắn có liên hệ với nhân viên hoặc người thân của những công ty dược phẩm ở

văn phòng địa phương, rốt cuộc Ngọc Lương bất mãn với chúng ta ba người đến mức nào, muốn phá hủy tất cả của nhà họ Chương mới hả dạ? Hắn biết nhà họ Chương đã bỏ ra bao nhiêu tiền để nuôi những nhân viên văn phòng của các công ty dược phẩm đó, thậm chí có vài lần giao cho hắn làm những việc này, nếu hắn liên kết với những người ở văn phòng đó tiết lộ những tin tức này, quả thật có thể khiến những công ty dược phẩm đó đơn phương hủy bỏ hợp đồng vì hối lộ thương mại.

- Những người ở văn phòng đó đầu óc hỏng rồi sao? Vị trí ổn định không ngồi, lại đi theo Ngọc Lương phát điên?

Chương Ngọc Giai tuy miệng hỏi khinh thường như vậy, nhưng vẻ mặt lại trở nên thận trọng.

Việc làm ăn của nhà họ Chương hiện đang dần dần mở rộng, tất cả nguồn vốn chủ yếu đều đến từ dược phẩm do công ty Bờ Biển Châu Âu kinh doanh.

- Một ngàn đồng, không ai phát điên, một vạn đồng, không ai phát điên, mười vạn đồng, cũng không, còn nhiều hơn nữa thì sao? Nếu Ngọc Lương điên đến mức đưa ra giá đủ để khiến những người đó cùng phát điên với hắn thì sao? Hắn có người Thượng Hải làm hậu thuẫn, vạn nhất là có người Thượng Hải đang nhắm vào việc kinh doanh dược phẩm của nhà họ Chương thì sao?

Chương Ngọc Kỳ dụi tắt đầu thuốc trong gạt tàn:

- Ngày mai Ngọc Lương sẽ lại đến Lợi Khang, lúc đó dẫn hắn gặp mẹ, đừng vội đưa hắn đi tù, vạn nhất thật sự có chút sóng gió… Hai ngày này ta sẽ đích thân đi gặp những người phụ trách văn phòng đó, đợi khi mọi chuyện thật sự yên ổn rồi, mới nói chuyện kỹ với Ngọc Lương, nói xong rồi mới sắp xếp.

- Ừm, chuyện này ngươi quyết định là được, ta không đọc nhiều sách, tâm tư kém xa ngươi.

Chương Ngọc Giai gảy tàn xì gà nói.

Chương Ngọc Giai bưng chén trà lên uống một ngụm:

- Đã đến nhà họ Thái và nhà họ Chử chưa?

- Chuyện này, Thái Văn Bách sẽ không làm kém được, hắn đã bày tỏ thái độ, chỉ cần nhà họ Chử không định thu tay hòa khí, vẫn cứ cắn chặt không buông, hắn sẽ ra mặt giải quyết. Bên nhà họ Chử, Chử Hiếu Trung vừa gặp ta đã nói thẳng hiện giờ đã cưỡi hổ khó xuống, ta mở miệng nói với hắn, toàn bộ sự việc nhà họ Chương tự mình giải quyết, không cần nhà họ Chử can thiệp nữa, sợ Chử Diệu Tông lão hồ ly ép ta, ta lại đem lời của Thái Văn Bách ra.

Chương Ngọc Giai thở hắt ra một hơi:

- Bảo ta lặn lội ra biển làm ăn, ta không sao cả, nhưng đối phó với hai lão hồ ly đó, thật là đau đầu, lần này là ngươi phân thân không kịp, lần sau vẫn là ngươi đến ứng phó với bọn họ thì tốt hơn.

- Thực ra đại ca không nên nhắc đến Thái Văn Bách với Chử Diệu Tông, nhắc ra ngược lại sẽ khiến Chử Diệu Tông cảm thấy trong lòng ngươi có sợ hắn, ngươi không nhắc, Chử Diệu Tông cũng biết nếu nhà họ Chương xảy ra chuyện lớn, Thái Văn Bách sẽ không ngồi yên đâu.

Chương 258. Lời hứa (1)

Chương Ngọc Kỳ nói với Chương Ngọc Giai:

- Nhưng không sao, nói hay không nói, cũng chỉ có Chử Diệu Tông biết mà thôi.

- Ta đương nhiên sợ mấy lão hồ ly đó, năm 49 đám người Thượng Hải làm vàng, mấy lão hồ ly này…

Nghe Chương Ngọc Kỳ nói mình gặp Chử Diệu Tông đã rơi vào thế hạ phong, Chương Ngọc Giai không phản bác, mà thẳng thắn thừa nhận, nhưng nói được một nửa, nhìn hai người phụ nữ ở ban công, liền chuyển đề tài:

- Tóm lại, trước mặt mấy lão hồ ly, ngồi cũng không yên, sợ nhất là bọn họ cười ngoài mặt không cười trong lòng mà nhìn chằm chằm vào ngươi.

- Nghỉ ngơi sớm đi, ngồi máy bay cả ngày, lưng mỏi vai đau, tối lại uống mấy ly rượu, ta cũng đi ngủ đây.

Chương Ngọc Kỳ đứng dậy duỗi người, chuẩn bị về phòng khách của mình ngủ.

Khi hắn bước ra khỏi cửa phòng khách của Chương Ngọc Giai, Ái Lệ Tư cũng đi ra theo sau, nhìn bóng lưng của Chương Ngọc Kỳ đang đi phía trước và mỉm cười dịu dàng, có chút kỳ lạ, vị lão bản này của mình đã nói hết mọi thứ với Chương Ngọc Giai, nhưng lại duy nhất không nhắc đến tên thư ký họ Tống của Chử Hiếu Tín, là hắn quên hay thực sự cho rằng tên thư ký đó chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi không đáng nhắc đến trong nhà họ Chử?

Ôi chao, làm sao một người như lão bản có thể mắc sai sót được, chắc là mình nghĩ nhiều quá.

Ái Lệ Tư đợi đến khi Chương Ngọc Kỳ mở cửa vào phòng mình, cô gõ gõ đầu, cười mình hơi si tình, rồi cũng quay về phòng nghỉ ngơi.

…

Rời khỏi nhà họ Chử, không biết Chử nhị thiếu đã dựa vào xấp báo kia kiếm được tiền tiêu vặt từ tay cha mẹ trước một bước hay chưa, mà lại hào phóng để Tống Thiên Diệu tự mình lái chiếc Ford 49 của hắn ra ngoài mấy ngày này.

Điều này khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy công sức bận rộn giúp đỡ Chử nhị thiếu của mình không uổng phí, vị lão bản này của mình vẫn biết đạo lý thưởng phạt phân minh.

Chử nhị thiếu không tinh thông chuyện làm ăn, nhưng không phải là kẻ ngốc, xấp báo này xếp hắn cùng hàng với phu nhân Thống đốc, phu nhân Phó cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp, Đại chủ giáo Giáo khu Hồng Kông - Ma Cao của Thánh Công hội, dù không thông hiểu thế sự đến đâu cũng biết thân phận của mình lần này đã khác, từ một công tử phong lưu ôm ấp Trần Chu Đề ở chốn ăn chơi, biến thành một nhà từ thiện trẻ tuổi tuy vẫn ôm ấp Trần Chu Đề.

Tống Thiên Diệu, Chử Diệu Tông, Chử Hiếu Trung đều chưa từng nói với Chử Hiếu Tín rằng sau khi làm từ thiện sẽ như thế nào, nhưng trong đám bạn bè xấu xa của Chử Hiếu Tín có kẻ thông minh hơn, đã nhìn ra manh mối, âm thầm hỏi Chử Hiếu Tín nhiều lần, Hội Nhạc Thi này có phải là do Chử Diệu Tông giúp Chử nhị thiếu tạo ra để chuẩn bị giúp hắn kiếm một chức Thái Bình thân sĩ hay không, những lời như "Tín thiếu, sau này trở thành Thái Bình thân sĩ, nhất định đừng quên chiếu cố anh em" kiểu này, Chử nhị thiếu không biết đã nghe bao nhiêu lần.

Mình chẳng làm gì cả, chỉ viết một tờ giấy nợ mười vạn đồng từ nhà, vay mười vạn đồng Hồng Kông cho thư ký, để thư ký giúp Lợi Khang chuẩn bị việc buôn lậu, kết quả tàu còn chưa có tin tức, mình đã sắp trở thành Thái Bình thân sĩ rồi?

Việc mình mơ cũng không dám mơ, có người giúp mình làm được, Chử nhị thiếu đương nhiên ra tay hào phóng, vốn dĩ chiếc Ford 49 này ngày đó khi đánh cược với Tống Thiên Diệu, hắn đã nói, nếu Tống Thiên Diệu có thể kiếm được tiền giúp hắn mở đại hội tuyển phi trong vòng một tháng, hắn sẽ tặng xe cho Tống Thiên Diệu, còn mình đổi một chiếc khác, nhưng giờ đây nghe những lời tâng bốc của đám thành viên trong nhóm cậu út đoàn này, lại nhìn những từ ngữ trên những tờ báo trước mắt, chức Thái Bình thân sĩ do Thống đốc đích thân bổ nhiệm dường như đã không còn xa với mình, điều này khiến hắn đắc ý hơn cả việc mở đại hội tuyển phi, tưởng tượng nếu mình đi chốn ăn chơi tranh gió giành hoa với người khác, nếu lại gặp phải loại không biết điều như con nuôi của Trương Vinh Cẩm, hoàn toàn không cần dựa vào thế lực của cha mình, mình đội danh hiệu Thái Bình thân sĩ, có thể trực tiếp đi gặp cấp trên quỷ lão của Trương Vinh Cẩm để tố cáo hắn, đương nhiên, Chử Hiếu Tín không quên nhắc nhở bản thân, khi tố cáo phải mang theo tên thư ký đắc lực này của mình, dù sao trình độ tiếng Anh của mình vẫn còn kém một chút.

Vì vậy khi thấy Tống Thiên Diệu cáo từ muốn về nhà, Chử nhị thiếu liền hào phóng tặng luôn chiếc xe này cho Tống Thiên Diệu trước.

Sau đó là Tống Thiên Diệu tự mình làm tài xế, vất vả lái chiếc xe không có trợ lực chở Lạn Mệnh Câu và ba tên đàn em Triều Dũng Nghĩa khác về Loan Giá.

Không phải hắn muốn về ngủ giường ván cứng ở phố Thái Hòa, mà là tang sự của Hàm Ngư Xuyên được tổ chức ở Loan

Giá, dù thế nào hắn cũng rất cần đến gặp Hàm Ngư Xuyên lần cuối.

Lễ tang của Hàm Ngư Xuyên được tổ chức tại Hồng Kông Tẫn Nghi Quán trên đường Loan Tễ. Tuy gọi là Hồng Kông Tẫn Nghi Quán, nhưng thực chất chỉ là một đại sảnh được dựng bằng lều tre đơn giản, chuyên dùng để tổ chức tang lễ và an trí thi hài cho những người Hoa tầng lớp dưới không có đủ không gian ở nhà.

Khi Tống Thiên Diệu lái xe đến nơi, cảnh tượng đã vắng vẻ từ lâu. Dù sao cũng chẳng ai muốn đến viếng người chết vào ban đêm, những người đến thắp hương viếng đều đã đến vào ban ngày. Lúc này trong đại sảnh của tẫn nghi quán, thi hài của Hàm Ngư Xuyên đã được phủ vải trắng liệm trong quan tài chưa đóng nắp, trước quan tài dựng một bài vị sơn mài đen nhỏ, dòng chữ triện mạ vàng:

"Tiên hiền phu Ngô Thuyên sinh Tây chi liên vị".

Nhìn thấy bài vị này, Tống Thiên Diệu mới biết tên thật của Hàm Ngư Xuyên là Ngô Thuyên.

Một lò lửa đang cháy, vợ của Hàm Ngư Xuyên mặc tang phục trắng, ôm con gái Tú Nhi của Hàm Ngư Xuyên trong lòng, đang đốt vàng mã vào lò lửa. Sư gia Huy và cha hắn Tống Xuân Lương đang dọn dẹp hiện trường. Thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện, Sư gia Huy đỏ mắt đón tiếp:

- Tống thư ký.

- Không phải đã bảo mẹ ta mang tiền đến lo liệu tang sự rồi sao, sao lại vắng vẻ thế này? Ban nhạc đâu rồi? Người chủ lễ đâu?

Tống Thiên Diệu nhìn về phía linh vị phía trước hỏi.

- Ban đêm chỉ để người thân canh linh, những người khác đều đã giải tán. Ban ngày rất đông người, nhiều huynh đệ Phúc

Nghĩa Hưng đến viếng, thậm chí… thậm chí Lôi ca cũng tranh thủ lúc vắng người đến thắp nén nhang, còn gửi rất nhiều bạch kim.

Sư gia Huy hạ thấp giọng nói.

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu. Kim Nha Lôi với tư cách là tọa quán Phúc Nghĩa Hưng, có thể đến lộ diện tại đám tang của một tứ cửu trong bang hội, đương nhiên không phải vì con người Hàm Ngư Toản, mà chẳng qua là nhận được tin tức, biết Hàm Ngư Xuyên chết vì mình. Việc hắn đến đây lộ diện, ngầm nhắc nhở bản thân rằng, Hàm Ngư Xuyên dù chết vẫn là người của Phúc Nghĩa Hưng, Hàm Ngư Xuyên tuy đã chết, nhưng Tống Thiên Diệu hắn có thể trả ơn cho Phúc Nghĩa Hưng.

Chương 259. Lời hứa (2)

Khi còn sống, Hàm Ngư Xuyên có lẽ chưa từng nghĩ lần vinh quang nhất của mình lại là khi nằm trong quan tài sau khi chết.

Tống Thiên Diệu bước lên phía trước cầm ba nén nhang, châm lửa từ ngọn nến, cắm vào lư hương trước linh vị.

Hắn không biết sau khi chết linh hồn có còn phiêu đãng trên thế gian hay không, hoặc Hàm Ngư Xuyên giống như bản thân kiếp trước đã chết, tái sinh vào một thế giới khác.

- A Thuyên, con phố nơi ngươi chết, gọi là phố Thái Hòa.

Tống Thiên Diệu dựa lưng vào quan tài, nghiêng mặt nhìn về phía thi thể được phủ vải đen, như tự nói với chính mình:

- Ta nói với ngươi ở đây, sau này con phố đó sẽ là của nhà ngươi, ta sẽ giúp ngươi mua lại nó, để gia đình ngươi không phải bán cá mặn nữa, con cháu đời đời nhớ rằng, cha họ, ông họ, cụ họ, là một gã bán hàng rong được gọi là Hàm Ngư Xuyên, hắn cần cù nỗ lực, làm việc vất vả, kiếm được cả một con phố cho con cháu, để chúng ăn no mặc ấm.

Như thể đang trò chuyện tùy ý với một người bạn, Tống Thiên Diệu như chợt nghĩ ra điều gì đó, cười lên và nói:

- Thực ra sau khi mua lại con phố đó, có thể đổi tên thành phố Ngô Thuyên, hoặc phố Hàm Ngư, sau này sẽ được ghi trên bản đồ, được ghi lại trong sổ quy hoạch đô thị của cục xây dựng chính phủ, phố Hàm Ngư, đi đường bình an dưới đó nhé, A Thuyên.

Nói xong trước quan tài, Tống Thiên Diệu lại đi đến trước lò lửa từ từ ngồi xuống, nói với người phụ nữ đang cơ giới đốt vàng mã vào lò lửa, thần thái cử chỉ đã trở nên vô hồn, chỉ máy móc ôm đứa con gái đã ngủ thiếp đi:

- Tẩu tẩu, ta là bạn của A Thuyên, ta tên là Tống Thiên Diệu, A Thuyên mới ra nông nỗi này là vì tôi.

Vợ của A Thuyên trông có vẻ trẻ hơn A Thuyên rất nhiều, nhiều lắm là hai mươi tám hai mươi chín tuổi, thân hình hơi gầy gò, sắc mặt vàng vọt, nhưng khá thanh tú, chỉ có đôi mắt không còn thần sắc, dường như hoàn toàn không nghe thấy lời Tống Thiên Diệu nói.

- Đợi xử lý xong hậu sự của A Toản, ta muốn đón Tú Nhi đi.

Thấy câu nói đầu tiên của mình không có phản hồi, Tống Thiên Diệu mở miệng nhắc đến tên con gái của đối phương.

Quả nhiên, khi nghe thấy tên con gái mình, người phụ nữ ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang ngồi xổm đối diện, vô thức ôm chặt người thân duy nhất còn lại trong lòng.

- Đừng lo lắng, tẩu tẩu, ta muốn nói là, ta chuẩn bị đưa Tú Nhi đến trường tiểu học nữ sinh Bạt Tú để học, đó là trường do người Anh mở, là trường tiểu học nữ sinh tốt nhất Hồng Kông. Đợi nó học xong tiểu học, trung học, rồi ra nước ngoài học đại học, tất cả chi phí, ăn mặc ở đi lại, đều do ta giải quyết.

Tống Thiên Diệu nói với giọng chân thành, ánh mắt kiên định nhìn người phụ nữ từ từ nói:

- Lúc đó Tú Nhi đã lớn rồi, nó thích làm bác sĩ cũng được, làm luật sư cũng được, đều có thể, không cần phải như A Toản nữa, vất vả như vậy. Nếu tẩu tẩu không yên tâm về ta, cũng

không sao, ta có thể giúp tẩu thuê một căn nhà gần trường tiểu học nữ sinh Bạt Tú, tẩu tự mình đưa đón nó đi học, đây đều là những gì A Toản đã kiếm được cho con gái hắn.

Người phụ nữ từ lúc biết tin Hàm Ngư Xuyên qua đời đã khóc cạn nước mắt, lúc này đôi mắt sưng đỏ, trước tiên nhìn về phía bài vị của chồng mình, rồi cúi đầu nhìn đứa con gái đã khóc suốt một ngày trong lòng, cuối cùng mới đau đớn nhìn về phía Tống Thiên Diệu đối diện, nghẹn ngào không nói nên lời.

Lúc này, trăng mới lên, ánh sáng tràn ngập lều tang, gió đêm vào phòng, bóng nến lay động.

Dưới đèn lại thấy bóng vợ con, trước rèm không còn bóng lang quân về đêm.

Hàm Ngư Xuyên, đi bình an.

…

- Bái Minh, ngươi đã ít hơn người khác nửa bàn chân, hãy tiết kiệm sức lực nghỉ ngơi trong phòng cho thật thật thà thà, đừng ra ngoài đi lại, chẳng lẽ ta sẽ thiếu ngươi một chén rượu? Ngươi đứng ở đây, trông giống như bà già mong chồng về nhà vậy.

Cách cửa chính viện dưỡng lão Cửu Long Thành Trại còn hơn mười mét, Tống Thành Khê tay xách một bình rượu Ngũ Gia Bì và đậu muối, cá khô mặn hai món đồ nhắm rượu rẻ tiền, nói đùa với ông già chân trái đã mất gần hết mu bàn chân, chống gậy đứng chính giữa cửa chính viện dưỡng lão, trông như hòn đá vọng phu vậy.

Ông già kia thấy Tống Thành Khê, nhưng không mở miệng, mà là cơ mặt liên tục co giật sang một bên, đôi mắt già đã hơi đục cũng theo cơ bắp chuyển động, như thể nhắc nhở Tống Thành Khê mau rời đi, đừng vào.

Tống Thành Khê cách ông già hơn mười bước chân chậm rãi dừng lại, mắt nhìn vào bên trong cửa chính viện dưỡng lão trông có vẻ không khác gì ngày thường, không có động tĩnh gì, quay người lại nhìn phía sau mình, hai người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi hoa đang đứng ở bên đường cách đó hơn mười mét trong bóng đêm, ngậm thuốc lá nói chuyện.

Tống Thành Khê đảo mắt nhìn vùng thắt lưng bị vạt áo sơ mi che khuất của hai người. Nghi hoặc quay người nói với ông già được hắn gọi là Bái Minh:

- Chỉ là hai tên sái lão thôi, sái lão đến viện dưỡng lão bắt người? Tính cả ngươi và ta, viện dưỡng lão cũng chỉ có mười một lão già đang chờ nhắm mắt, chẳng lẽ còn có lão già nào có thể nửa đêm trèo tường ra ngoài đi ăn trộm?

Hắn vừa nói xong, bên cạnh cửa chính viện dưỡng lão lóe ra hơn mười bóng người, ba người đứng đầu, người đi đầu nhất là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, một thân giản dị mộc mạc, áo khoác nhỏ quần đường thường thấy ở phụ nữ bình thường, nhưng bộ quần áo này, mặc trên người người phụ nữ này, không những không có vẻ nghèo túng thất thế, ngược lại còn khiến người phụ nữ này trông có vẻ khá gọn gàng lanh lợi.

Bên cạnh nàng là một nam một nữ, người đàn ông đội mũ nỉ tròn, khoác áo choàng, khoảng bốn mươi tuổi, chính là Lương Bái, tham mục cảnh sát Loan Tử đã cứu Trần Thái và Hắc Tử Kiệt ở phố Thái Hòa trước đó. Bên cạnh hắn là một người phụ nữ, nhiều lắm là hai mươi mốt hai mươi hai tuổi, lúc này mặc một chiếc áo dài đen nhung thêu viền chỉ vàng, hai tay đang quàng lấy cánh tay Lương Bái, khiến người ngoài có thể nhìn thấy ngay mối quan hệ thân mật giữa hai người.

Phía sau ba người, ngoài vài tên cảnh sát mặc thường phục, còn có vài gã thanh niên ăn mặc rõ ràng là người giang hồ, chặn kín cửa viện dưỡng lão.

Chương 260. Lời hứa (3)

Tống Thành Khê như không nhìn thấy những người này, bước đến trước mặt Bả Minh, đưa đồ ăn thức uống trong tay cho đối phương xách, rồi ngồi xuống buộc chặt dây giày cho bàn chân bị hỏng của Bả Minh, đứng dậy dìu Bả Minh tiến về phía đám người này, đi vào cửa viện dưỡng lão.

- Xin hỏi, ngài có phải là Tống sơn chủ Đông Lương Sơn Tam Hợp Hội Hồng Môn không?

Người phụ nữ đứng đầu đưa mắt đánh giá Tống Thành Khê trong bộ trường sam vải thô, quay sang nhìn Lương Bái bên cạnh với vẻ không chắc chắn, Lương Bái khẳng định gật đầu nhẹ, người phụ nữ mới mở miệng hỏi Tống Thành Khê.

Tống Thành Khê thuận miệng nói:

- Ngươi nhận nhầm người rồi.

- Anh hùng vốn là thiên sinh tử, phong hổ vân long thống đệ huynh. Tham thiên hồng hóa, thuận thiên chuyển minh, quan bất chính tiện, long khai bất đồng, trung tâm nghĩa khí, phản Thanh phục Minh. Hồng Môn Tam Hợp Hội Hồng Phát Sơn Trung Nghĩa Đường nội bát đường bồi đường hữu tướng, đường chủ Tề Vĩ Văn, mạo muội thỉnh giáo tôn danh tiên sinh.

Người phụ nữ tiến lên một bước, đối diện Tống Thành Khê, hai tay ngón cái dựng lên, ngón trỏ khép vào trong, ba ngón còn lại duỗi thẳng, áp vào vị trí dưới ngực bụng mình, cúi người hành lễ, mở miệng nói.

Thấy đối phương nói ra khẩu quyết sơn đầu Hồng Môn, tay cũng ra dấu hiệu, quy củ làm không chê vào đâu được.

Tống Thành Khê thở dài, buông tay đang dìu Bả Minh, sắc mặt bình tĩnh nâng hai tay lên ngực, trước tiên làm động tác giống như người phụ nữ tự xưng là Tề Vĩ Văn, sau đó lại duỗi thẳng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa tay phải, hai ngón còn lại co lại, tay trái cũng vậy, cùng áp vào trước ngực, cuối cùng duỗi thẳng ngón cái và ngón út của hai tay, ba ngón còn lại co lại áp vào trước ngực, làm xong cả bộ động tác một cách có trật tự, mới từ tốn mở miệng:

- Vi nhân tứ phương chí khí, nghĩa đắc bát diện uy phong, thượng quản tam thập lục bái huynh, hạ quản thất thập nhị bái đệ, mộc hỏa thổ thủy kim, hổ xà tước quy long, tụ thổ vi sơn, thúc thảo hóa long, tam hợp chiếu diệu, thệ chí đồng minh, Hồng Môn Tam Hợp Hội Đông Lương Sơn Định Nghĩa Đường sơn chủ long đầu, Tống Thành Khê.

Hắn làm xong bộ động tác này và nói xong câu nói này, Lương Bái và mấy tên cảnh sát còn chưa kịp phản ứng, người phụ nữ trẻ đang quàng tay hắn bên cạnh, mấy tên thủ hạ phía sau mà Tề Vĩ Văn mang theo, cùng với Tề Vĩ Văn đứng phía trước nhất, đều cung kính lùi lại một bước, làm các thủ thế khác nhau cúi người hành lễ:

- Hồng Môn Tam Hợp Hội Hồng Phát Sơn hậu bối, tham kiến đồng môn Tống sơn chủ.

Động tác đồng loạt cung kính này ngược lại khiến Lương Bái và mấy tên cảnh sát giật mình, Bả Minh chống gậy bên cạnh, nhìn Tống Thành Khê với vẻ mặt đầy xúc động.

- Đứng dậy nói đi, huy động lớn như vậy để gặp một lão già như ta, có chuyện gì?

Tống Thành Khê móc thuốc lá từ trong túi ra châm lửa, hút một hơi, có vẻ chán ghét nói:

- Đông Lương Sơn sơn cùng thủy tận, đường phá hương tuyệt, một không tiền của có thể cứu nguy cho đồng môn, hai không huynh đệ có thể vì đồng môn xả thân, xin dời bước, hướng về bàng môn.

Tống Thành Khê mở miệng bảo bọn họ đứng dậy nói chuyện, Tề Vĩ Văn mới ngẩng người lên, trên mặt lộ ra nụ cười:

- Tống sơn chủ, Hồng Phát Sơn một không cầu đồng môn cứu cấp, hai không cầu đồng môn mượn binh, lần này ta đến đây, là theo lệnh của Hồng Phát Sơn lão sơn chủ Cát Triệu Hoàng, thiếu sơn chủ Cát Chí Hùng, hương chủ Trần Trọng Anh, nhất định phải mời ngài cùng Hồng Môn Thiên Bảo Sơn sơn chủ Chúc Húc Quang đến Hồng Phát Sơn một chuyến.

Tống Thành Khê ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, thở dài một tiếng, gật đầu nói với Tề Vĩ Văn:

- Đã nhận lệnh thì không làm được sẽ không về được, ta không để một người phụ nữ khó xử, đi thôi, Cát Triệu Hoàng cũng khôn ngoan, biết ta sẽ không làm khó phụ nữ.

Nói xong, hắn xoay người bước đi, dọc theo đại lộ Long Tân hướng ra ngoài Cửu Long Thành Trại, đi được vài bước, quay mặt lại nói với Bả Minh:

- Nhớ để lại cho ta một ngụm rượu.

Tề Vĩ Văn đích thân đuổi theo vài bước đến bên cạnh Tống Thành Khê, hai tay đỡ hờ Tống Thành Khê.

Lương Bái đi cuối cùng, đảo mắt nhìn viện dưỡng lão cũ nát vài lần, nhẹ giọng nói với người phụ nữ bên cạnh:

- Sư phụ ngươi bảo ngươi cầu ta, giúp tìm lão đầu này ra có tác dụng gì, ta còn tưởng là đại tự đầu thúc bá có uy vọng trong giang hồ, hóa ra chỉ là một lão già vô danh mà thôi.

- Chuyện của Hồng Môn, ngươi không hiểu.

Người phụ nữ trẻ khoác tay Lương Bái, mắt nhìn sư phụ đang đỡ Tống Thành Khê phía trước, nhẹ nhàng nói.

Lương Bái bĩu môi:

- Ta đơn nghĩa, cũng coi như là người Hồng Môn.

- Cái đơn nghĩa của ngươi tính là Hồng Môn gì chứ, sư phụ ta nói, người Hồng Môn, được gọi là nghĩa sĩ, những hội đoàn ở Hồng Kông tự xưng là Hồng Môn, có mấy ai xả thân lên chiến trường? Ngươi là người Hồng Môn, sao không thấy ngươi ở lại đánh một trận với người Nhật khi họ tấn công vào Hồng Kông?

Người phụ nữ trẻ có vẻ kiêu ngạo riêng trong ánh mắt, mở miệng nói.

Lương Bái vừa đi vừa bĩu môi:

- Ngươi coi ta ngu sao? Người Anh còn giữ không nổi, ta ở lại chịu chết? Đừng nói ta, ngay cả 14K của các ngươi, nếu người Nhật lại đánh vào, chẳng phải cũng chạy trốn sao? Chẳng lẽ lão già đã đánh một trận với người Nhật? Đánh một trận mà còn sống sót mới là lạ, đừng khoác lác, ta đã tốn công sức lớn giúp ngươi tìm người, tối nay ngươi là đại tỷ của Vượng Giác thập nhị kim thoa, phải bồi thường bồi thường cho ta cho tốt.

Nói xong hắn vươn tay ôm vai người phụ nữ, rõ ràng đã lười quan tâm đến lai lịch của Tống Thành Khê, người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh khiến hắn hứng thú hơn.

Chương 261. Ứng rồi (1)

Người phụ nữ bị hắn ôm dựa vào lòng đối phương, nhưng vẫn nhìn Tống Thành Khê, tiếp tục nói:

- Nghe sư phụ nói, hắn dẫn theo con trai là thiếu sơn chủ, và hơn một trăm môn nhân Đông Lương Sơn mà con trai hắn thu nạp ở Cửu Long, hơn ba mươi người của Hồng Môn Thiên Bảo Sơn, cũng chính là đồng bọn của Dũng Nghĩa hiện nay, để che chở cho dân chúng Cửu Long vượt biển lên thuyền chạy sang Hồng Kông, đã liều mạng với người Nhật và những tay sai băng đảng địa phương đầu hàng người Nhật, ngoại trừ Tống sơn chủ bị con trai đánh ngất xỉu đưa lên thuyền vào phút cuối, con trai hắn và hơn một trăm môn nhân Đông Lương Sơn, không một ai sống sót, tất cả đều chết trong đêm Cửu Long thất thủ.

- Cả nhà hắn đều là đồ ngu, hơn trăm người mà dám đi liều mạng với người Nhật.

Lương Bái nghe xong sửng sốt một chút, rồi cười hắc hắc chửi một câu, đưa ra định nghĩa ngu xuẩn cho việc mà cha con Tống Thành Khê đã làm.

Người phụ nữ trong lòng khẽ cúi đầu, không ngừng lời, như đang tự nói với chính mình:

- Đó chính là lý do vì sao người trong Hồng Môn được gọi là nghĩa sĩ. Điều đáng buồn nhất là, những người chết không một ai bị người Nhật giết, lúc đó người Nhật còn chưa đến, kẻ ra tay giết người chính là những kẻ tự xưng là Hồng Môn ở Hồng Kông này. Sư phụ ta nói, Đông Lương Sơn là đường đường là Hồng Môn cuối cùng ở Hồng Kông còn nhớ tổ huấn

‘Nhất tâm nhất đức, thỉ tín thỉ trung, dĩ thất phu chi khu, phó Hoa Hạ quốc nạn’. Thật muốn gặp vị Tống thiếu sơn chủ đứng trên bến tàu Cửu Long, hào hứng xông pha vào cõi chết ấy.

Câu cuối cùng, người phụ nữ nói rất khẽ, như đang lẩm bẩm, vừa thốt ra, giọng nói đã tan vào gió, ngay cả Lương Bái đang ôm nàng cũng không nghe thấy.

…

Ra khỏi Cửu Long Thành Trại, Tề Vĩ Văn dùng xe kiệu đón Tống Thành Khê, trực tiếp đến biệt thự Kính Hồ ở thị trấn Phấn Lĩnh, Tân Giới.

Cát Chiêu Hoàng từ khi bị đột quỵ một lần ở Đài Loan, thân thể đã kém đi rất nhiều, phần lớn thời gian đều tĩnh dưỡng ở biệt thự Phấn Lĩnh, rất ít khi can thiệp vào sự vụ của bang hội nữa, nhưng tối nay, Cát Chiêu Hoàng lại cố gắng chống đỡ thân thể, từ sớm đã có người hầu dìu ra đứng chờ trước cửa đại sảnh biệt thự.

Bên cạnh hắn là con trai, Cát Chí Hùng mới hơn hai mươi tuổi, đã sớm chờ đợi không kiên nhẫn, hắn hoàn toàn không hứng thú với 14K mà cha xây dựng, hơn nữa từ nhỏ đã được nuông chiều, bị cưng nựng lâu ngày, tính cách trở nên kiêu ngạo bá đạo, hai năm đến Hồng Kông này phần lớn thời gian đều ở vũ trường, hộp đêm và các nơi khác tiêu xài như nước, vốn đã hẹn vũ nữ tối nay tiếp tục đi ủng hộ, nhưng bị cha từ Cảng Đảo phái người cứng rắn lôi về thôn quê Tân Giới, lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi, thỉnh thoảng giậm chân thở dài.

Muốn tự mình về phòng ngồi nghỉ ngơi, nhưng cha đang đứng ngoài cửa đón khách, hắn không tiện động trước, chỉ có thể dùng giọng quan tâm nói với Cát Chiêu Hoàng:

- Cha, gió bên ngoài lớn lắm, ta đỡ người vào phòng chờ nhé.

- Ngươi cứ đứng bên cạnh ta, còn dám không gặp người, đừng mong lấy được một xu nào từ tay mẹ ngươi nữa.

Cát Chiêu Hoàng tuy bị đột quỵ, nói chuyện rất chậm, nhưng đầu óc phản ứng lại không bị ảnh hưởng gì nhiều, con trai mình đang nghĩ gì, hắn không cần suy nghĩ cũng biết, nên lập tức mở miệng nói.

Chương 262. Ứng rồi (2)

Cát Chí Hùng bất mãn hừ một tiếng, lời nói đầy vẻ khinh thường:

- Mời hai lão già, người là người trưởng thành rồi, chuyện bang hội cứ để Trần Trọng Anh bọn họ xử lý là được, nhà chúng ta có ngần ấy tiền tiết kiệm, đủ để sống ở Hồng Kông rồi, người còn cần gì phải kéo thân thể bệnh tật ra quản lý sự vụ bang hội nữa? Nếu không phải người đi Đài Loan vì những người này mà bôn ba, cũng không đến nỗi tức giận đến đột quỵ. Chuyện này, người đừng nhúng tay nữa, cứ an tâm dưỡng bệnh là được.

- Ngươi biết cái gì chứ, khi xưa bao nhiêu người theo ta đến Hồng Kông, nếu Cát Chiêu Hoàng ta vứt bỏ toàn bộ người trong bang hội để một mình trốn đi hưởng phúc, người ngoài sẽ nhìn thế nào? Những huynh đệ theo ta đến Hồng Kông sẽ nhìn thế nào? Trần Trọng Anh, Hoàng Đức Hồng, Tề Vĩ Văn, Du Xuân Hoa những người này dẫn dắt huynh đệ nỗ lực đứng vững chân sẽ nhìn ta thế nào? Hiện giờ Trọng Anh vất vả lắm mới có được cơ hội, có thể khiến anh em không phải sống quá thê thảm, ta làm sao có thể không mở miệng? Lão tử ta suýt chết ở Đài Loan, ngươi còn có tâm trạng ôm đàn bà nhảy múa, nếu không phải có Trần Trọng Anh, ta đã thối rữa ở Đài Loan rồi! Lát nữa khách đến, ngươi không được nhiều lời.

Cát Chiêu Hoàng một tay được người hầu dìu, tay kia chống cây gậy văn minh bịt vàng bằng ngà voi, có vẻ hơi khó khăn nói.

Thấy con trai mình không mở miệng đáp lại, Cát Chiêu Hoàng vung cây gậy văn minh đánh vào lưng Cát Chí Hùng một cái:

- Nghe thấy chưa?

- Nghe thấy rồi.

Cát Chí Hùng cúi đầu trả lời một tiếng.

Cát Chiêu Hoàng ghét bỏ trừng mắt nhìn Cát Chí Hùng:

- Đồ vô dụng.

Ngay khi hắn đang dạy dỗ con trai ở cửa phòng khách, vài chiếc xe hơi từ xa bật đèn lái tới, chiếc xe đầu tiên nháy đèn hai lần, thành viên 14K bên ngoài cổng lớn lập tức hiểu ý, nói với Cát Chiêu Hoàng ở cửa phòng khách:

- Lão tổng, Trần hương chủ dẫn người tới rồi.

Cát Chiêu Hoàng hắng giọng, gỡ tay trái ra khỏi sự dìu đỡ của hạ nhân, ưỡn thẳng lưng, đôi mắt nhìn năm chiếc xe hơi dừng lại bên ngoài cổng biệt thự.

Người trên chiếc xe đầu tiên xuống trước, chính là quân sư hương chủ 14K đã được Lý Tài Pháp hẹn gặp trước đó, tâm phúc ái tướng của Cát Chiêu Hoàng - Trần Trọng Anh. Lúc này Trần Trọng Anh đâu còn khí thế sắt máu như khi gặp Lý Tài Pháp, xe vừa dừng hắn đã xuống từ ghế sau, nhanh chóng bước đến cửa sau của chiếc xe thứ hai, mở cửa xe ra, một lão đầu năm mươi mấy tuổi mặc đường sam đối khâm bước xuống từ ghế sau. Đồng thời, Kỳ Duy Văn cũng tự mình mở cửa chiếc xe thứ ba, Tống Thành Khê mặc trường sam vải thô bước xuống xe.

Cát Chiêu Hoàng bước tới hai bước, tuy sau khi bị trúng gió chân tay bất tiện, nhưng giọng nói vẫn vang dội sảng khoái:

- Chúc huynh, Tống huynh, Cát mỗ đa tạ hai vị sơn chủ chiếu cố, đại giá quang lâm tệ xá, thân thể bất tiện, thất lễ xa nghênh, xin hai vị thông cảm nhiều.

- Cát lão tổng.

Hòa Dũng nghĩa thúc bá, Hồng Môn Tam Hợp hội Thiên Bảo sơn sơn chủ Chúc Húc Quang được Trần Trọng Anh tháp tùng, đón Cát Chiêu Hoàng đi tới, mặt mày tươi cười bắt tay đối phương.

Cát Chiêu Hoàng cũng nắm tay Chúc Húc Quang, buông gậy văn minh ném cho hạ nhân bên cạnh, thân thiết vỗ vỗ mu bài tay đối phương nói:

- Hai năm gần đây thân thể bất an, thật sự là ít gặp Chúc huynh.

Bên này Kỳ Duy Văn đỡ hờ Tống Thành Khê, cũng đi tới. Nhìn thấy Tống Thành Khê, sắc mặt Chúc Húc Quang có chút ngượng ngùng, hắn không kém Tống Thành Khê mấy tuổi, nhưng lúc này nhìn thấy Tống Thành Khê, lại quy quy củ củ gọi một tiếng:

- Tống sư thúc.

Tống Thành Khê chỉ khẽ gật đầu nói một câu:

- Húc Quang, lâu không gặp.

Sau đó nhìn về phía Cát Chiêu Hoàng đối diện, nhạt nhẽo cười nói:

- Cát lão tổng.

Sở dĩ Cát Chiêu Hoàng được người ta gọi là Cát lão tổng, là vì chức vụ của hắn trong Quốc dân đảng không bị giải trừ dù hắn đã xây dựng Hồng Phát sơn, cũng không biết là phía Đài Loan chưa hoàn toàn từ bỏ hắn, hay là bản thân Cát Chiêu Hoàng vẫn còn kỳ vọng gì với phía Quốc dân đảng, nên dù là

môn nhân 14K, hay khi giao thiệp với người giang hồ, bị người ta gọi là Cát lão tổng, Cát Chiêu Hoàng chưa từng phản đối, nhưng Tống Thành Khê nhạt nhẽo gọi một tiếng Cát lão tổng, Cát Chiêu Hoàng lại vội vàng cười nói từ chối:

- Tại hạ đâu dám xưng một tiếng lão tổng trước mặt Tống sơn chủ, năm đó Tống sơn chủ theo Thượng Hải quân Bắc phạt Yên Đài, tại hạ còn chưa từng sờ tới súng, nếu ngài gọi tại hạ một tiếng lão tổng, chẳng phải là muốn tại hạ đứng nghiêm chào trước mặt ngài sao, nếu Tống sơn chủ không chê, gọi tại hạ bằng tự Phủ Tân là được.

Nói chuyện đồng thời, liền nhường Tống Thành Khê, Chúc Húc Quang hai người, ba người sóng vai đi về phía đại sảnh.

Đợi vào phòng khách, ngồi xuống bàn rượu đã chuẩn bị sẵn, Trần Trọng Anh, Kỳ Duy Văn hai người ngồi cùng ở hạ thủ. Cát Chiêu Hoàng và Chúc Húc Quang trước đây khi đến Hồng Kông với thân phận Hồng môn Hồng Phát sơn sơn chủ, đã gặp nhau vài lần, còn Tống Thành Khê, Cát Chiêu Hoàng chưa từng gặp, giao Chúc Húc Quang cho Trần Trọng Anh tiếp đãi trò chuyện, Cát Chiêu Hoàng trước tiên khách sáo với Tống Thành Khê, hắn và Tống Thành Khê đều xuất thân từ quân ngũ, tuy chưa từng gặp mặt, nhưng trò chuyện về những chuyện cũ như Thượng Hải khởi nghĩa, cách mạng quân Bắc phạt, Việt quân vân vân, cũng không tỏ ra xa lạ.

Đợi đến khi món ăn trên bàn dần nguội lạnh, Cát Chiêu Hoàng kéo thân thể bệnh tật uống thêm hai chén nữa, mới chỉ ra trọng điểm:

- Tống sơn chủ, Chúc sơn chủ, chúng ta đều là Hồng môn một nhà, không giấu hai vị, ngoài việc chúng ta ba người ít gặp nhau, tối nay tại hạ mời hai vị tới tự sự tình nghĩa đồng môn, còn có một việc muốn nhờ hai vị cân nhắc giúp.

Chương 263. Ứng rồi (3)

Chúc Húc Quang dường như đã hiểu rõ chuyện này, khi Cát Chiêu Hoàng mở miệng, mắt hắn cũng chỉ nhìn vào Tống Thành Khê đang ngồi bên cạnh.

Tống Thành Khê bình tĩnh đón ánh mắt của Cát Chiêu Hoàng:

- Cát sơn chủ, ngươi đã có thể tìm được ta, thì hẳn cũng biết, Đông Lương Sơn đã sơn cùng thủy tận, đường phá hương tuyệt, ta không còn mặt mũi nào xuống chín suối gặp lão sơn chủ, nên mới sống lay lắt đến giờ, ngọn núi nhà mình đã sụp đổ, còn dám thay Cát sơn chủ ngươi cân nhắc cho Hồng Phát Sơn sao?

- Tống sơn chủ, tuy trước đây chưa từng gặp mặt, nhưng chuyện của Đông Lương Sơn ta cũng có nghe, Tống sơn chủ và Tống thiếu sơn chủ dẫn môn nhân cứu dân báo quốc, là tấm gương cho chúng ta trong Hồng môn, nếu Tống sơn chủ muốn chấn hưng lại Đông Lương Sơn, Cát Chiêu Hoàng ta sẵn sàng giúp một tay, cần tiền cho tiền, cần người cho người, giúp Tống sơn chủ đánh tiếng Hồng môn Đông Lương Sơn.

Cát Chiêu Hoàng đợi Tống Thành Khê nói xong, lập tức tỏ vẻ nghĩa hiệp mà lên tiếng.

Tống Thành Khê mỉm cười nhạt:

- Mãn Thanh đã bị lật đổ, người Nhật cũng đã bị đuổi đi, treo biển Hồng môn Đông Lương Sơn để làm gì? Người nhà đánh người nhà?

- Vậy không biết Đông Lương Sơn sau này…

- Khi ta chết đi, dù là khai sơn hịch văn, Hán lưu văn tự, yêu bình thánh thư, sơn đầu đồ thức, truyền lệnh sơn kỳ, tất cả đều thiêu hủy, ta sẽ tự mình xuống dưới nhận tội với lão sơn chủ và các vị tiên liệt Hồng môn.

Tống Thành Khê nói với Cát Chiêu Hoàng.

Một câu nói khiến tất cả mọi người trên bàn đều sững sờ.

Những lời này của Tống Thành Khê rõ ràng cho thấy, từ nay về sau chi nhánh Đông Lương Sơn của Hồng môn Tam Hợp Hội sẽ đoạn tuyệt từ gốc, ngay cả sơn đầu đồ được truyền lại và yêu bình thánh thư của các đời sơn đầu cũng đều đốt sạch, sau này dù có ai thật sự mượn danh nghĩa Đông Lương Sơn hành sự, không lấy ra được những thứ này, các sơn đầu khác của Hồng môn cũng sẽ không công nhận, hoặc có thể nói, sau khi đốt những thứ này, Tống Thành Khê dù muốn hối hận cũng không còn cơ hội.

Thấy bầu không khí có vẻ lạnh nhạt, Trần Trọng Anh cố gắng cười gượng mà lên tiếng:

- Tống sơn chủ, sao phải khổ sở như vậy, Đông Lương Sơn suy sụp là do Tống sơn chủ cùng các huynh đệ Hồng môn Đông Lương Sơn giết địch báo quốc, giờ đây Thiên Bảo Sơn, Hồng Phát Sơn giúp đỡ chút thể diện, lại thêm uy vọng của Tống sơn chủ…

- Trần hương chủ, hay là nói về bữa cơm tối nay đi.

Tống Thành Khê ngẩng đầu nhìn về phía Trần Trọng Anh, giọng lạnh lùng cắt ngang lời đối phương và hỏi.

Trần Trọng Anh bị Tống Thành Khê cắt ngang lời, không hề tức giận, cúi đầu tự giễu cười:

- Là Trọng Anh lỡ lời, tối nay, Hồng Phát Sơn muốn mời hai vị sơn chủ gật đầu đồng ý một việc, Hòa tự đầu Hồng Kông và Thanh bang ngoại lai từ Thượng Hải xích mích, cầu

đến dưới trướng Hồng Phát Sơn, trong Hồng môn có câu, một sơn đầu một con hổ, năm hổ cùng đất ắt quy về một, trên địa bàn Hồng Kông, hiện có ba sơn đầu Hồng môn là Đông Lương Sơn, Thiên Bảo Sơn, Hồng Phát Sơn, nếu là Hồng Phát Sơn đánh nhau với bang phái tầm thường thì trực tiếp xuất người xuất lực cũng không sao, nhưng dù sao lần này đối thủ là Thanh bang, thân phận khác biệt, Hồng Phát Sơn muốn giúp Hòa tự đầu Hồng Kông, tất nhiên phải xin phép các vị sơn chủ long đầu của tất cả sơn đầu đường khẩu Hồng môn ở địa phương trước, các vị sơn chủ long đầu Hồng môn đồng lòng, tránh lúc đó tùy tiện xuất người động thủ với Thanh bang, bị người ngoài cười chê làm hỏng quy củ Hồng môn.

Đây chính là lý do Trần Trọng Anh không tiếc mời Cát Chiêu Hoàng, nhân danh Cát Chiêu Hoàng mời Chúc Húc Quang và Tống Thành Khê hai người đến gặp, 14K đánh nhau với các bang hội địa phương khác không sao cả, bởi vì dù những bang hội địa phương đó có bất mãn, tự xưng là Hồng môn, nhưng một là không có sơn đầu đồ thức, hai là không có khai sơn hịch văn, đánh cũng đánh rồi, cứ coi như đối phương mạo danh người Hồng môn.

Nhưng đánh Thanh bang thì khác, tuy Hồng môn coi thường Thanh bang, thậm chí nội bộ còn có một số người Hồng môn chuyển sang Thanh bang, "Tam đao lục phủ đầu huyền tường, Thanh bang chuyển Hồng môn, Lý ngư nhất dược nhập long môn" những lời chê bai Thanh bang như vậy, nhưng Thanh bang và Hồng môn hơn trăm năm qua rất ít khi xung đột, thậm chí còn quy định đặc biệt, nếu Hồng môn và Thanh bang xích mích động thủ, đặc biệt là muốn ra tay trước để chiếm ưu thế, thì tất cả các sơn đầu sơn chủ Hồng môn địa phương phải đồng ý hết, mới được hành động, chỉ cần một sơn đầu phản đối là không được xuất sơn động thủ, nếu không sẽ coi như phạm đại kỵ Kim bồn tài hoa, Thanh Hồng phân gia,

truyền ra ngoài, danh tiếng của Hồng phát sơn vốn không có bối cảnh dựa dẫm sẽ càng không đáng giá, bị người ta chê cười.

Trần Trọng Anh là người tâm tư tỉ mỉ, không muốn để các bang phái khác trong vùng hoặc người ngoài nắm được nhược điểm của 14K, nên mới tốn công tốn sức tập hợp ba sơn chủ của ba sơn đầu Hồng môn địa phương, mời Cát Chiêu Hoàng, Tống Thành Khê, Chúc Húc Quang ba người đồng ý ra tay với Thanh bang của Lý Tài Pháp.

- Chỉ cần hai vị sơn chủ gật đầu.

Cát Chiêu Hoàng vỗ tay bên cạnh:

- Chút tiền xe ngựa này, để hai vị sơn chủ uống trà.

Hai nữ đệ tử của 14K bưng khay bước lên, mỗi khay đặt mười vạn đô la Hồng Kông.

Trần Trọng Anh thì đôi mắt gần như khóa chặt vào Tống Thành Khê, hắn không lo lắng về Chúc Húc Quang, vì Hòa Dũng Nghĩa cũng là Hòa tự đầu, chuyện này Chúc Húc Quang đã biết từ lâu, nhưng từ tài liệu và biểu hiện sau khi gặp mặt của Tống Thành Khê, vị Tống sơn chủ này e rằng sẽ không dễ thuyết phục.

Để thuyết phục lão già sa cơ này mở miệng, Kỳ Vĩ Văn đã cố ý điều tra ra địa chỉ của gia đình người con trai thứ hai của lão sống ở đường Thái Hòa, Loan Giới, nếu lão già này nhất quyết không đồng ý, thì cần phải dùng sự an nguy của gia đình con trai thứ hai để dọa đối phương.

Chương 264. Sai lầm ngoài ý muốn (1)

Đông Lương Sơn của Hồng môn đã chết hết trong tay lão già này, lão cũng không muốn nhà họ Tống tuyệt tự chứ?

Không ngờ, Tống Thành Khê cười lên, thò tay lấy tiền từ khay bên cạnh xem xét, nói với Cát Chiêu Hoàng:

- Cát sơn chủ, thật là hào phóng, chẳng phải chỉ là để Đông Lương Sơn gật đầu sao? Ta Tống Thành Khê thay mặt Đông Lương Sơn đồng ý, đáng lẽ phải đưa tiền ra từ lâu rồi, Cát sơn chủ cũng tiết kiệm sức lực, nghỉ ngơi nhiều hơn, tiền này ta lấy đi uống rượu, đa tạ Cát sơn chủ khoản đãi.

Nói xong, Tống Thành Khê thật sự cầm số tiền đó đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi đi ra ngoài:

- Trần hương chủ, phiền ngươi đưa ta về Cửu Long Thành Trại.

Thân hình lão nhanh nhẹn, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tống Thành Khê đã ra khỏi phòng khách biệt thự, đến tiền viện, ngước nhìn bầu trời đầy sao, rồi nhìn hai xấp tiền dày cộp trong tay, cười khinh bỉ:

- Loại lưu manh côn đồ này, chết càng nhiều càng tốt, mở miệng ngậm miệng không rời Hồng môn, nhưng còn không dễ nhìn bằng đống tiền trong tay này, số tiền này sửa mái nhà viện dưỡng lão, trường học từ thiện, cũng coi như Đông Lương Sơn không phụ tổ tiên.

…

- Minh ca, tình hình không ổn, cuối đường có năm tên khốn thám thính, đã gần nửa tiếng đồng hồ rồi.

Một tiểu đệ của Phúc Nghĩa Hưng đến bên cạnh Ngư Lão Minh, Hồng Côn Phúc Nghĩa Hưng đang ngậm tăm xỉa răng và đánh bài với mấy tay chân dưới cột đèn khí đốt bên đường, nói nhỏ.

Tống Thiên Diệu bị người ta truy sát, lão tứ cửu Hàm Ngư Thốn của Phúc Nghĩa Hưng bị đánh đập rồi thiêu sống, tuy Tống Thiên Diệu thậm chí Chử Hiếu Tín vẫn chưa tỏ ra bất mãn với Phúc Nghĩa Hưng, chỉ là để Triều Dũng Nghĩa tiếp quản công việc bảo vệ sát thân Tống Thiên Diệu, nhưng điều này đã đủ khiến Kim Nha Lôi ngồi đứng không yên.

Hiện tại, người của Phúc Nghĩa Hưng xuất hiện tại các bến tàu, đều báo danh nghĩa của Lợi Khang nhà họ Chử. Kết quả là chưa kịp giúp Lợi Khang chính thức bắt đầu làm việc tại bến tàu, thư ký của lão đại nhà mình đã suýt bị chém chết ngay trước cửa nhà. Nếu không phải Hắc Tử Kiệt và Trần Thái của Hòa tự đầu vô tình cứu được Tống Thiên Diệu, e rằng giờ này Triều Dũng Nghĩa theo lệnh của Chử Hiếu Tín đã bắt đầu hỗn chiến với Phúc Nghĩa Hưng nhà mình rồi chăng?

Dù không sợ Tống Thiên Diệu "kẻ lừa người không chớp mắt" ghi hận, Kim Nha Lôi vẫn e ngại nhị công tử Chử Hiếu Tín của nhà họ Chử nổi giận.

Hơn nữa, sau khi điều tra rõ ngọn ngành sự việc, kẻ động thủ với Tống Thiên Diệu lại là người của Thanh bang Thượng Hải. Hiện tại Thanh bang đang xích mích với Hòa tự đầu, điều này càng khiến Kim Nha Lôi tức giận.

Đám đồ khốn Thượng Hải này quả nhiên ngông cuồng, đắc tội với Hòa tự đầu một phe chưa đủ, lại còn dám trêu chọc lão Phúc của mình. Hiện giờ Phúc Nghĩa Hưng có thêm tấm bảng hiệu Lợi Khang, cộng thêm dưới trướng có đến 90% là người

Triều Châu, đã có thể đường đường chính chính tuyên truyền Phúc Nghĩa Hưng là một nhánh của bang Triều Châu, không còn là tình trạng khó xử "đáy Triều Châu đầu Phúc Châu" nữa.

Nếu không phải Tống Thiên Diệu bảo người của Phúc Nghĩa Hưng canh giữ cẩn thận kho hải quan, Kim Nha Lôi đã điều hết nhân lực đánh đấm trong bang hội đến đó, hắn thậm chí đã chuẩn bị trực tiếp dẫn người đến Lệ Trì hộp đêm gây sự.

Dù vậy, Kim Nha Lôi cũng không ít lần tuyên bố quyết liệt trước mặt thuộc hạ, chỉ đợi sau khi vụ việc của Lợi Khang và nhà họ Chương Ngũ Ấp qua đi, nhất định sẽ đến Thanh bang đòi lại mặt mũi.

Hiện giờ Tống Thiên Diệu có Lạn Mệnh Câu của Triều Dũng Nghĩa bảo vệ, Kim Nha Lôi đã phái Hồng Côn Ngư Lão Minh của mình đến phố Thái Hòa, để Ngư Lão Minh dẫn hơn chục thuộc hạ giúp trông nom gia đình Tống Thiên Diệu. Thực ra Kim Nha Lôi cũng không nghĩ sẽ có ai gây rắc rối cho gia đình Tống Thiên Diệu, dù là người giang hồ cũng hiếm khi có chuyện trực tiếp tìm đến nhà đối thủ gây sự. Dù sao, nếu việc không tuân thủ quy tắc giang hồ này bị vỡ lở, không chỉ kẻ ra tay mà cả bang hội của hắn sau này cũng sẽ bị khinh miệt trên giang hồ.

Mục đích chính của Kim Nha Lôi làm vậy, thực ra là muốn cho Tống Thiên Diệu thấy thái độ nỗ lực bù đắp của mình.

- Ngươi không nhìn nhầm chứ?

Ngư Lão Minh nhổ tăm xỉa răng, ngẩng đầu nhìn một tiểu đệ của mình:

- Tống thư ký chưa về nhà, đi đến Đại Tửu Điếm ở Vịnh Nhai (Đại Tửu Điếm, cách gọi nhà tang lễ của người giang hồ) đưa tiễn Hàm Ngư Xuyên, bên trong chỉ có góa phụ Vân vừa

mới về không lâu cộng thêm mẹ và em gái Tống thư ký, ba người.

- Lão đại, tuyệt đối không nhìn nhầm, hơn nữa mấy tên đồ khốn đó có vẻ quen mắt, hình như là người của Điều Tứ (biệt danh của 14K) từng đụng độ với lão Phúc của chúng ta ở Cửu Long.

Tên tiểu đệ đó rất tự tin vào mắt nhìn người của mình, khẳng định nói với Ngư Lão Minh.

Ngư Lão Minh nheo mắt:

- Đồ khốn của Điều Tứ?

Hắn ném bỏ bài trong tay, mấy tên thuộc hạ đang đánh bài với hắn cũng đều thò tay sờ vào vũ khí bên hông. 14K, đám đồ khốn ngoại lai này đã đánh nhau với Phúc Nghĩa Hưng ở khu vực Cửu Long không dưới hơn chục lần, hai bên đều có thương vong, tuyệt đối có thể coi là thù sâu oán nặng.

- Thanh bang là ngoại lai, Điều Tứ cũng là ngoại lai, không phải hai băng nhóm này liên thủ chuẩn bị công khai khai chiến với tự đầu bản địa chứ?

Một tên tiểu đệ có đầu óc nhìn Ngư Lão Minh và những người khác với vẻ mặt thận trọng, ấp úng nói.

Hắn vừa nói vậy, tất cả mọi người kể cả Ngư Lão Minh đều cảm thấy rất có khả năng. Thanh bang hiện giờ đã lật mặt với Hòa tự đầu, 14K thì bất hòa với Phúc Nghĩa Hưng và bang Triều Châu của họ, hai bang hội ngoại lai đều không hòa thuận với bang hội bản địa, liên thủ hợp tác cũng không có gì lạ.

Ngư Lão Minh hít một hơi:

- Con bà nó, may mà Lôi ca bảo ta dẫn các ngươi đến canh chừng, nếu không mấy tên Điều Tứ khốn kiếp này đột nhiên làm bị thương người nhà Tống thư ký… A Mao, các ngươi

năm người, chờ chút nữa từ đây đón đầu, ta dẫn mấy huynh đệ còn lại, từ đầu phố vòng sang phố bên cạnh chặn đường lui của chúng, bây giờ bắt đầu đếm, đếm đến ba trăm các ngươi sẽ ra tay trước, chúng ta ở phía sau chắc chắn sẽ đuổi kịp, mấy tên Điều Tứ khốn kiếp này, không được để một tên nào thoát, bắt hết đem về cho Lôi ca xử lý.

Chương 265. Sai lầm ngoài ý muốn (2)

Sau khi dặn dò xong, tên tiểu đệ báo tin gọi là A Mao, dẫn theo bốn người tiếp tục ở lại dưới cột đèn đánh bài, mắt liếc nhìn mấy tên thành viên 14K đang co rúm ở góc xa xa bắt đầu đếm thầm, Ngư Lão Minh thì dẫn những người còn lại giả vờ rời đi, nhanh chóng đi về phía đầu phố.

Đợi A Mao đếm đến ba trăm, mấy người liền ném bỏ bài, đứng dậy khỏi cột đèn, dán người vào hành lang tối tăm bên đường, lấy ra binh khí của mình, nhanh chóng đi về phía bốn năm tên thành viên 14K.

Mấy tên thành viên 14K cũng sớm đã phát hiện ra những người đánh bài dưới cột đèn trước đó, nhưng bọn chúng không để ý, chúng nhận được lệnh từ trên là theo dõi người nhà của một lão già tên Tống Thành Khê sống ở đây, nắm rõ địa chỉ chi tiết rồi chờ lệnh tiếp theo từ trên.

Đám người dưới cột đèn đột nhiên ném bài đi nhanh về phía chúng, bọn chúng cũng không phải đồ ngu, nhận ra có gì đó không ổn, sờ lấy vũ khí bên mình, quay đầu định rời khỏi cuối phố, nhưng vừa quay người đã thấy Ngư Lão Minh dẫn theo sáu bảy tên thủ hạ xếp thành hàng ngang, chặn đường đi.

- Là người của lão Phúc!

Một tên tiểu đệ 14K nhận ra Ngư Lão Minh đang cầm dao dưa hấu với vẻ mặt đầy sát khí dưới ánh trăng, kinh hãi kêu lên.

Tên đầu lĩnh trong năm người, nắm chặt một thanh quân đao kiểu Nhật có móc bảo vệ tay, quả quyết nói:

- Xông về phía trước, phía trước ít người!

Nói xong, hắn dẫn đầu xông về phía A Mao và mấy người đang nhanh chóng tiến lại, tay rút quân đao về phía sau tích lực, chỉ chờ hai bên va chạm sẽ đâm thẳng vào ngực đối phương, hạ gục một người trước để cổ vũ tinh thần!

Hắn dẫn đầu, bốn người phía sau theo sát, vô tình lại tạo thành một đội hình hình nêm nhỏ, A Mao và mấy người thấy đối phương xông lên đều giơ dao lên, nhưng tên đầu lĩnh 14K đi đầu đã chuẩn bị sẵn quân đao, khi hai bên va chạm, dao của A Mao vừa mới vung lên chưa kịp hạ xuống, quân đao của tên đầu lĩnh này đã đâm thẳng vào bụng dưới của A Mao!

Sau khi đâm trúng một nhát, hắn không chút do dự, rút dao ra nhanh chóng rồi đá văng A Mao đang bị thương, còn bốn tên tiểu đệ phía sau hắn lúc này cũng đã xông lên, đỡ được mấy người định vung dao chém về phía hắn!

- Vinh ca, huynh đi trước!

Mấy tên thủ hạ giúp hắn chặn những người khác, một tên thủ hạ miệng còn thúc giục hắn mau đi, vì Ngư Lão Minh đã dẫn người từ cuối phố xông lên.

Tên đầu lĩnh được gọi là Vinh ca này lại không vội, quân đao liên tiếp ra tay, lại nhanh chóng đâm bị thương hai người, khiến bốn tên thủ hạ giảm bớt áp lực rất nhiều, kịp lúc Ngư Lão Minh và đồng bọn còn cách mình chưa đầy mười mét, đánh ngã hết A Mao và những người khác, Vinh ca mới nói:

- Cùng đi! Chạy nhanh lên!

Năm người chạy hết tốc lực về phía trước, Ngư Lão Minh phía sau đuổi theo điên cuồng, mặt đã đen đến mức không ra hình thù gì, mình dẫn theo hơn chục tiểu đệ, còn bày mưu bao

vây, vậy mà bị đối phương năm người đánh năm người, hạ gục hết A Mao và những người khác, còn năm tên kia không mất một sợi lông, sắp thoát khỏi tay mình.

Nếu thật sự để bọn chúng chạy thoát, sau đêm nay tin tức truyền ra ngoài, Ngư Lão Minh hắn sẽ không còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa, không sợ bị người khác cười chê, Kim Nha Lôi cũng sẽ xử lý hắn, trách hắn làm mất mặt Phúc Nghĩa Hưng!

Nhìn thấy khoảng cách đến đầu phố chưa đầy trăm mét, chỉ cần đến đầu phố năm người này tản ra bỏ chạy, muốn bắt lại sẽ có chút khó khăn, đúng lúc này, một chiếc Ford 49 từ đầu phố rẽ vào phố Thái Hòa.

Đèn xe sáng rực, chiếu về phía hai nhóm người đang đuổi theo nhau.

Trên xe chính là Tống Thiên Diệu vừa từ nhà tang lễ cúng bái xong Hàm Ngư Thốn, chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi, cùng với Lạn Mệnh Câu bên cạnh và ba thuộc hạ của hắn.

- Có người đang gây sự trên con phố này, có nhận ra không?

Tống Thiên Diệu dừng xe ở đầu phố, hai tay đặt trên vô lăng, nghiêng mặt nhìn về phía Lạn Mệnh Câu bên cạnh, cười nửa miệng nói đùa.

Mượn ánh sáng từ cột đèn khí đốt bên đường, Lạn Mệnh Câu một tay đặt trên tay nắm cửa xe, một tay sờ vào thắt lưng, hai mắt nhìn chằm chằm vào hai nhóm người đang chạy về phía mình, bình tĩnh nói:

- Nhận ra, người chạy phía trước là Thích Đao Vinh thường xuất hiện ở khu vực Vượng Giác của 14K, người đuổi theo phía sau là Ngư Lão Minh hoạt động ở Du Ma Địa của Phúc Nghĩa Hưng, đều là những người giang hồ có chút danh tiếng

ở khu vực Cửu Long, chắc chắn là người của 14K đột nhiên xuất hiện ở phố Thái Hòa, người của Phúc Nghĩa Hưng giúp trông chừng gia đình Tống thư ký, ba người các ngươi theo ta xuống xe, giúp người của Phúc Nghĩa Hưng chặn Thích Đao Vinh lại.

Nói xong, Lạn Mệnh Câu mở cửa xe xuống, trong tay trái đã cầm một con dao sáng loáng, dưới ánh sáng đa góc độ của trăng, cột đèn và đèn xe, trông như Lạn Mệnh Câu đang nắm một vệt ánh trăng lạnh lẽo.

- Lại thêm mấy người nữa?

Vinh ca đang bị Ngư Lão Minh đuổi theo gấp gáp phía sau bực bội thở hắt ra:

- Chỉ có bốn người, chúng ta cùng xông lên, tiện thể cướp chiếc xe đó để chạy trốn!

Hắn vẫn nắm chặt dao găm sẵn sàng, thẳng tiến về phía Lạn Mệnh Câu đang đứng cách xe năm bước chân, tư thế đứng không chỉnh không lệch, trong mắt ánh lên tia hung ác, vẻ mặt dữ tợn.

Đáng tiếc Lạn Mệnh Câu không phải là A Mao bị hắn đâm ngã trước đó, mà là Song Hoa Hồng Côn trấn giữ bến tàu cho Triều Dũng Nghĩa, khi dao găm của Vinh ca đâm về phía ngực Lạn Mệnh Câu, Lạn Mệnh Câu cực nhanh một động tác né người bước lên, đồng thời con dao nhanh trong tay - vụt- một cái vung ra, đã phát sau mà đến trước, Thích Đao Vinh không những đâm hụt, mà còn để Lạn Mệnh Câu áp sát người hắn, đặt lưỡi dao nhanh vào động mạch cổ hắn.

- Ngươi động thêm một cái, ta sẽ giúp ngươi xả máu.

Lạn Mệnh Câu mặt không biểu cảm mở miệng nói.

Chương 266. A gia? (1)

"Keng" Thích Đao Vinh cũng khá dứt khoát, bị đối phương khống chế trong nháy mắt, biết rằng dù mình có muốn ra tay nữa, cũng không nhanh bằng con dao đã áp vào cổ mình, liền buông tay ném con dao quân dụng đi:

- Huynh đệ, ta là người của 14K, tối nay đến tìm bạn, không phải lấn địa phận.

Lúc này, Ngư Lão Minh đuổi theo phía sau cũng đã dẫn thuộc hạ đến, thấy là Lạn Mệnh Câu của Triều Dũng Nghĩa chặn đối phương lại, Ngư Lão Minh mặt đen xì không tiến lên, đứng cách vài bước dẫn thuộc hạ nghiến răng thở hổn hển.

Bốn tiểu đệ đi cùng Thích Đao Vinh, thấy hắn đã bị người ta khống chế, vứt bỏ vũ khí, cũng không còn động thủ nữa, ngoan ngoãn đầu hàng, đứng một bên thở hổn hển dữ dội.

- Mang theo hung khí đến tìm bạn? Bạn ngươi là ai?

Lạn Mệnh Câu nhìn chằm chằm vào mắt Thích Đao Vinh hỏi.

Thích Đao Vinh cười phóng khoáng:

- Bạn ta ở tầng hai số 9 phố Thái Hòa, tên là Tống Xuân Lương.

Tống Thiên Diệu đang mở cửa sổ xe thò đầu ra xem náo nhiệt, vốn đang xem rất thích thú, trong lòng nghĩ rằng trước khi ngủ có thể xem một màn đánh nhau tận mắt, nhưng khi nghe tên khốn kia nói hắn đến tìm bạn, mà bạn lại tên là Tống Xuân Lương, lập tức sắc mặt còn đen hơn cả Ngư Lão Minh, mở cửa xe bước xuống, hỏi Thích Đao Vinh:

- Bạn ngươi tên gì?

- Tống Xuân Lương.

Thích Đao Vinh cảm thấy bầu không khí có chút không ổn, nhưng lời đã nói ra, lúc này hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể tiếp tục nói.

Tống Thiên Diệu nhìn bảy tám người phía sau Ngư Lão Minh, mở miệng nói:

- Còn đợi gì nữa? Đánh gãy tay chân mấy tên khốn này trước đã, đồ chó! Ta sống với lão đầu ta hơn chục năm, ta còn không biết lão có bạn là ngươi?

Được Tống Thiên Diệu ra lệnh, Ngư Lão Minh dẫn đám thủ hạ cười tàn nhẫn bước tới, không nói hai lời, chuẩn bị dùng dao chém ngã bốn tiểu đệ của Thích Đao Vinh trước, nhưng có một tên tiểu đệ của Thích Đao Vinh nhanh tay nhanh chân, thấy tình hình không ổn, không màng đến sống chết của Thích Đao Vinh, co giò chạy mất, Ngư Lão Minh định dẫn người đuổi theo, Tống Thiên Diệu vẫy tay ra hiệu không cần, chỉ trừng mắt nhìn Thích Đao Vinh nói:

- Không cần đuổi theo hắn, để hắn đi báo tin, bốn người còn lại đưa đến bến tàu trước, đỡ cho Kim Nha Lôi và năm trăm tiểu đệ canh kho bị chán, vừa hay dùng bọn chúng làm bia tập quyền hoạt động gân cốt, tiện thể hỏi cho ta xem, ai bảo bọn chúng đến gặp người bạn tên là Tống Xuân Lương này.

…

- Kim Nha Lôi, ngươi không cho ta chút mặt mũi nào sao?

Lương Bái mặt mày âm trầm, căm hận nói với Kim Nha Lôi đang ngồi trên một chiếc ghế dài ở bến tàu, tạo dáng nhắm mắt dưỡng thần.

Lương Bái vốn đã chuẩn bị cùng tình nhân nhỏ 14K của mình chung chăn gối, nào ngờ điện thoại của Tề Duy Văn gọi thẳng tới, bảo hắn giúp đỡ lập tức đến bến tàu Trung Hoàn cứu mạng mấy người, cô ta và Trần Trọng Anh sẽ đến ngay sau.

Lương Bái vốn lười quản chuyện này, nhưng không chịu nổi tình nhân nhỏ bên cạnh mở miệng, cuối cùng vẫn dẫn theo mấy tên mặc thường phục, lái xe đến bến tàu.

Tuy người của Phúc Nghĩa Hưng rất ít khi kiếm ăn ở Loan Tẩu, nhưng Lương Bái cho rằng với địa vị giang hồ Đơn Nghĩa Nhị Lộ Nguyên Soái của mình, cứu mấy tiểu đệ 14K, Kim Nha Lôi dù gì cũng phải nể mặt, chẳng qua đợi Trần Trọng Anh, Tề Duy Văn đến, hai bên ngồi xuống đàm phán, hắn tiện thể làm người hòa giải.

Vạn vạn không ngờ, bản thân đã dẫn tình nhân đến hiện trường, những người của Phúc Nghĩa Hưng ở bến tàu vẫn không dừng tay, treo bốn tiểu đệ 14K lên thanh trượt dỡ hàng, coi như bao cát đang luyện quyền.

Nhìn bốn người kia bị lột chỉ còn lại cái quần lót, khắp người đầy những vết thương xanh tím khiến người ta kinh hãi, tình nhân nhỏ bên cạnh hắn được gọi là đại tỷ trong Mười Hai Kim Thoa Vượng Giác cũng không nhịn được mở miệng quát Kim Nha Lôi:

- Giết thì giết, đánh thì đánh, đánh không lại bị chém chết là do bọn họ không bằng người! Nhưng lão Phúc có cần cậy đông người, treo người lên sỉ nhục không!

Đối với lời của Lương Bái và người phụ nữ kia, Kim Nha Lôi như hoàn toàn không nghe thấy, cầm ấm trà bên cạnh uống một ngụm nước, chậm rãi nói với những tiểu đệ đang luyện quyền ở xa:

- Chưa ăn đêm à? Đánh quyền khiến mấy tên khốn kia không kêu được tiếng nào, ra tay nhẹ vậy, đợi thống đốc Hồng Kông phong các ngươi làm nhà từ thiện à?

Thực ra, bốn người Thích Đao Vinh bị treo lên đánh đã không còn sức kêu thảm, toàn thân không còn chỗ nào lành lặn, không biết đã bị đánh gãy bao nhiêu xương sườn, nếu không phải Tống Thiên Diệu dặn dò không được đá đánh vào chỗ hiểm như hạ bộ, e rằng đã chết lạnh từ lâu rồi.

Đại ca của hắn vừa lên tiếng, một tên tiểu đệ thân tín tên Kim Nha Lôi bước đến trước mặt bốn người đang bị treo lên, đưa tay nắm lấy ngón út tay trái của Thích Đao Vinh, nói với gã đang phun máu từ miệng:

- Đại ca ta muốn nghe ngươi kêu to hơn chút.

Rắc một tiếng, xương ngón út của Thích Đao Vinh bị hắn bẻ ngược lại!

- Á… á… á…!

Thích Đao Vinh bị treo lơ lửng giữa không trung, giãy giụa như con cá mắc cạn, liên tục vặn vẹo người mấy cái rồi há miệng thét lên thảm thiết.

Lương Bội đưa tay vén áo khoác lên, sờ vào khẩu súng bên hông. Hành động công khai không nể mặt mình của Kim Nha Lôi khiến hắn hoàn toàn không thể chịu nổi. Nhưng chưa kịp rút súng ra, trước mặt Kim Nha Lôi đã có hơn chục tiểu đệ của Phúc Nghĩa Hưng chặn lại, xa xa hàng trăm người cũng từ từ vây quanh năm sáu người bọn Lương Bội.

Kim Nha Lôi đứng dậy khỏi ghế dài, rẽ đám đông trước mặt ra, thản nhiên đối mặt với Lương Bội đang đặt tay lên bao súng:

- Lương Sir, ngươi bảo ta không thả người là không nể mặt ngươi. Nhưng nếu ta mở miệng thả bọn chúng, thể diện của

Phúc Nghĩa Hưng ai sẽ giúp ta lấy lại? Những vị thúc bá đại lão có trách tội, cũng không trách ngươi - một tên cảnh trưởng chỉ động động miệng là bắt ta thả người, mà chỉ trách Kim Nha Lôi ta vô dụng bất tài.

Chương 267. A gia? (2)

- Lấy đông hiếp yếu, không hợp quy củ giang hồ.

Lương Bội bất lực, cũng biết mình không thể thực sự nổ súng, đành đổi cách nói:

- Bao nhiêu người đánh bốn người, dù đánh chết bọn họ, chẳng lẽ Phúc Nghĩa Hưng như vậy đã đủ oai phong trên giang hồ sao?

Kim Nha Lôi tay cầm ấm trà tử sa:

- Gần đây Phúc Nghĩa Hưng làm việc cho Lợi Khang của nhà họ Chử ở Triều Châu, mấy tên khốn này đi gây sự với người nhà thư ký của đại lão bản bị chúng ta bắt được. Đừng nói là treo lên đánh vài đấm, cho dù nhét tất cả vào bao tải ném xuống biển bơi, rồi ta dẫn toàn bộ anh em trong bang hội đi đánh nhau với Điều Tứ, giang hồ cũng chẳng ai dám mở miệng nói Phúc Nghĩa Hưng làm sai. Chuyện giang hồ thì giải quyết theo kiểu giang hồ, thư ký của Lợi Khang không phải người giang hồ, lén lút đi gây sự với người nhà đối phương. Lương Sir, ngươi nói ta nghe xem, rốt cuộc là Phúc Nghĩa Hưng oai phong, hay Điều Tứ đủ oai phong?

Lương Bội bị câu hỏi của Kim Nha Lôi làm cho á khẩu. Hắn vội vàng nhận được cuộc gọi từ Tề Duy Văn, trong điện thoại chỉ nói Phúc Nghĩa Hưng bắt người của 14K, bảo hắn mau đến bảo vệ tính mạng cho mấy người. Chính hắn tự cho rằng vừa là cảnh trưởng đồn cảnh sát Loan Giả, vừa là nhị lộ nguyên soái của Đơn Nghĩa, hơn nữa tình nhân bên cạnh cầu xin, nên mới mở miệng bảo Kim Nha Lôi nể mặt mình.

Lúc này nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, Lương Bội hận không thể mắng cho Tề Duy Văn một trận. Người giang hồ dù có tệ đến đâu, ít nhất cũng phải hiểu chuyện giang hồ thì giải quyết theo kiểu giang hồ. 14K và Phúc Nghĩa Hưng có ân oán, hai bên tự ra tay đánh một trận, hoặc tìm một quán trà ngồi xuống nói chuyện rõ ràng là được. Giờ 14K lại cho người đi gây sự với người nhà thư ký của Lợi Khang, hơn nữa đối phương lại không phải người giang hồ, thật sự là thủ đoạn hơi bỉ ổi.

- Sao không có tiếng động gì nữa?

Kim Nha Lôi thấy Lương Bội im lặng, chậm rãi nói thêm một câu.

- Rắc!

Lại một tiếng giòn tan vang lên, tiếng kêu thảm thiết đã khàn đặc của Thích Đao Vinh lại vang lên lần nữa.

Người phụ nữ trẻ trong lòng Lương Bội đột nhiên tự mình đưa tay định chộp lấy khẩu súng bên hông hắn, miệng giận dữ hét lên:

- Thả bọn họ xuống!

Chưa kịp chạm tới bao súng, cô ta đã bị Lương Bội vội vàng hất ra, quay tay tát cho cô ta một cái, miệng mắng:

- Ngươi nổi điên à!

Thật bị người đàn bà này cướp súng và nổ súng, bất luận có bắn trúng Kim Nha Lôi hay không, chỉ cần tiếng súng vang lên, bản chất đã tương đương với việc Lương Bái đơn phương cùng 14K không giữ đạo nghĩa giang hồ, tuyên chiến với Phúc Nghĩa Hưng. Bất kể sau đó hai bên thắng thua ra sao, bản thân và mấy tên sai nha dưới quyền tối nay chắc chắn sẽ bị mấy trăm người của Phúc Nghĩa Hưng chém chết ngay lập tức.

Người phụ nữ che mặt mình trừng mắt nhìn Lương Bái:

- Ngươi là cảnh sát mà cũng vô dụng, năm sáu khẩu súng bị một đám người dọa đến nói cũng không dám nói.

- Cảnh sát cũng phải giữ quy củ!

Lương Bái trừng mắt nhìn người phụ nữ nói:

- Đồ khốn! Chính đám Điều Tứ của các ngươi phá vỡ quy củ, ngươi bảo ta cứu bọn chúng thế nào?

- Lương Sir đã mở lời, ta cũng phải nể mặt đôi chút. Thế này, để cho bọn chúng mỗi đứa còn một hơi thở, nhưng tay chân thì đừng mong nguyên vẹn. Không để lại chút dấu vết, giang hồ còn tưởng lão Phúc sợ bọn Điều Tứ.

Kim Nha Lôi cười híp mắt nhìn Lương Bái và người phụ nữ cãi nhau, đột nhiên lên tiếng nói.

Lương Bái thở dài:

- Ta cũng bị kéo đến đây đột ngột, nếu biết mấy tên này phá vỡ quy củ, tối nay nhất định sẽ không xuất hiện.

- Không để ngươi khó xử đâu. Người đâu, đi giúp Lương Sir kê một cái ghế dài, các ngươi tiếp tục luyện quyền.

Kim Nha Lôi lên tiếng nói.

Cho đến khi năm ngón tay trái của Thích Đao Vinh đều bị bẻ gãy xương, cổ họng hận không thể gào đến đứt dây thanh quản, mới có hai chiếc xe hơi từ bên ngoài chạy vào bến tàu.

Tình nhân của Lương Bái thấy xe hơi xuất hiện, che khuôn mặt sưng đỏ bị Lương Bái đánh chạy về phía xe, đợi xe vừa dừng lại liền giúp mở cửa xe. Trần Trọng Anh, Tề Duy Văn cùng mấy tên thuộc hạ của 14K xuống xe.

Trần Trọng Anh mặc một bộ trang phục Trung Sơn, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng sĩ quan hiếm thấy ở Hồng

Kông. Tề Duy Văn vẫn mặc áo ngắn váy đường, nhẹ nhàng ôm lấy đệ tử bị đánh của mình, hỏi thầm vài câu.

- Tôn Hương chủ.

Trần Trọng Anh sau khi nghe xong lời người phụ nữ, liếc mắt nhìn về phía Thích Đao Vinh đang bị treo, bước về phía Kim Nha Lôi, cười nói giọng bình tĩnh:

- Huynh đệ của ta phạm lỗi, thông báo cho ta một tiếng là được, cần gì ngài và những huynh đệ Phúc Nghĩa Hưng này vất vả như vậy, tự mình dạy bọn họ làm người?

Kim Nha Lôi và Trần Trọng Anh không phải lần đầu gặp mặt, Phúc Nghĩa Hưng và 14K đã động thủ hơn chục lần, cuối cùng hòa giải cũng đã bày tiệc rượu ít nhất tám chín bàn. Lúc này nghe Trần Trọng Anh mở lời, Kim Nha Lôi bĩu môi:

- Ta đương nhiên không hứng thú dạy bọn chúng làm người, chỉ đơn thuần trút giận thôi, ngươi nghĩ nhiều rồi.

- Người của ta chỉ đến phố Thái Hòa ở Loan Giới thăm bạn thôi, cảnh sát còn không quản, cần gì Phúc Nghĩa Hưng các ngươi phải duy trì trị an xã hội? Hả? Can thiệp quá nhiều rồi đấy.

Trần Trọng Anh nhẹ nhàng phủi đi một vệt bụi vừa bay đến trên áo choàng, nói với Kim Nha Lôi.

Chưa đợi Kim Nha Lôi mở miệng, Trần Trọng Anh đã nhìn sang Lương Bái đang im lặng bên cạnh, giọng lạnh lùng nói:

- Lương thanh tra, Yến Ni là đệ tử ruột của Tề đường chủ, thấy ngươi nhân phẩm không tệ, cô ta thật lòng thích ngươi, Tề đường chủ mới mở miệng đồng ý để cô ta theo ngươi. Đệ tử nữ của 14K tương đường hữu tướng, không phải để ngươi đánh tùy tiện. Trần Yến Ni là nữ nhân không sai, nhưng cô ta cũng là người giang hồ. Muốn đánh đàn bà thì về nhà đánh vợ ngươi đi. Nữ nhân của 14K là để đàn ông cưng chiều, không

phải để ngươi đánh. Đánh vợ ngươi thì được, đánh nữ nhân của 14K thì không được. Không tin thì thử lại xem, ta bảo đảm ngươi sẽ được an táng long trọng, rồi mời thầy phong thủy chọn cho ngươi một tấm bài vị tốt để tích đức. Cút đi.

Chương 268. Già rồi (1)

Lương Bái, đường đường là thanh tra sở cảnh sát Loan Giới, nguyên soái nhị lộ Đơn Nghĩa, một trong năm hổ tướng đắc lực thời Diêu Mộc tổng Hoa thanh tra, bị Trần Trọng Anh mắng một tràng trước mặt Phúc Nghĩa Hưng, không dám nói một lời cứng rắn, dẫn người lủi thủi đi ra ngoài bến tàu.

Hắn đúng là thám trưởng không sai, là đại ca của Đơn Nghĩa không sai, trong tay cũng quả thật có súng, nhưng hắn không dám cứng rắn với người của 14K, những tàn binh Quốc dân đảng chạy từ đại lục sang Hồng Kông này, trên chiến trường liên tiếp thất bại, bị quân Giải phóng từ Bắc chí Nam một đường đánh cho hồn phi phách tán, nghe gió đã mất mật, nhưng ở Hồng Kông đánh nhau với những bang hội bản địa như bọn họ chưa từng yếu thế lần nào, Việt Đông bang, Phúc Nghĩa Hưng, Triều Châu bang những bang hội cứng rắn ở khu vực Cửu Long đều không làm gì được 14K, hắn một tên chỉ còn hơn nghìn người, chỉ giữ Đơn Nghĩa nhị lộ nguyên soái ở Loan Giới, làm gì có đủ khí thế để chính thức đối đầu với đối phương.

Khi xưa Trần Yến Ni câu được hắn, cũng là nhắm vào cái danh hiệu thám trưởng này của hắn, có thể giúp 14K hoạt động quan hệ một chút trong cảnh sát.

Trần Trọng Anh quay đầu lại, nhìn về phía Lương Bội đang đi xa, giọng điệu bình tĩnh nhưng tự có một phần kiêu ngạo ẩn chứa trong đó:

- Khi ta cầm súng giết người, ngươi còn chẳng biết đang trốn ở đâu đang giặt cái quần bị Nhật Bản dọa đái dầm.

Đợi Lương Bội rời đi, Trần Trọng Anh thu hồi ánh mắt, trên mặt lại nổi lên nụ cười, nhìn về phía Kim Nha Lôi:

- Tuân hương chủ, mấy tên không ra gì này đã làm chuyện gì chọc giận ngươi, chi bằng nói thẳng ra, Trần mỗ thay bọn chúng xin lỗi ngươi.

Hắn vừa nói xong câu này, phía sau bên trái Kim Nha Lôi, trong bóng tối, một đôi đèn xe đột nhiên sáng lên, chiếu thẳng về phía Trần Trọng Anh, cửa xe vang lên, Tống Thiên Diệu bước xuống từ trong xe, phía sau theo sau là Cao Lão Thành, Lạn Mệnh Câu, Ngư Lão Minh ba người.

Tống Thiên Diệu mặt âm trầm, chậm rãi bước đến khi ánh đèn vừa sáng lên, giơ tay che ánh sáng đồng thời né sang một bên, đến trước mặt Trần Trọng Anh đã không thể giữ được phong độ ổn định của đại ca:

- Không có chọc giận Kim Nha Lôi, là ta rất tức giận. Xem ra chính là ngươi sai mấy người này, đi thăm một người bạn tên là Tống Xuân Lương? Đồ chó chết, ngươi có tin là ta bây giờ gọi mấy tên lính Anh đã nhận tiền của ta trên bến tàu kia đến, bắn chết các ngươi như bọn trộm định đột nhập vào kho hải quan, đưa ngươi và hai người đàn bà 14K mà ngươi nói không thể đánh phía sau lên miếu Thiên Hậu, mấy chục tên lính Anh này tiện thể còn có thể nhận thêm một phần khen thưởng của phủ Thống đốc không.

Ngay lúc này, trên ghế sau chiếc xe của Tề Duy Văn ở xa xa, Tống Thành Khê đột nhiên bước xuống, mở miệng với Tống Thiên Diệu đang lạnh lùng đối chọi với Trần Trọng Anh, giọng điệu đầy kinh ngạc và tức giận:

- A Diệu, ngươi không phải nói với ta, ngươi muốn làm chính nghiệp sao!?

Tống Thiên Diệu dù đầu óc lanh lợi, lúc này thấy Tống Thành Khê đột nhiên xuất hiện, cũng có chút ngẩn người, đờ đẫn nhìn Tống Thành Khê mấy giây đồng hồ, mới thốt ra một tiếng gọi khiến tất cả mọi người có mặt đều hóa đá:

- A gia?

…

Lão già để râu văn sĩ này, mặc một bộ trường sam vải thô, sắc mặt nghiêm nghị, là ông nội của Tống Thiên Diệu - thư ký thương hội Lợi Khang?

Kim Nha Lôi giật mình, những tên 14K vương bát đản này không phải đã bắt cóc ông nội của Tống Thiên Diệu để uy hiếp Tống Thiên Diệu và mình thả người chứ, hắn phản ứng nhanh nhất, lập tức hét lên một tiếng:

- Đồ chó Trần Trọng Anh! Ngươi dám bắt cóc tổ phụ của Tống thư ký? Cùng ta chém chết…

Hắn vừa hét lên, hàng trăm thành viên Phúc Nghĩa Hưng canh giữ kho hải quan trên bến tàu lập tức lục tục cầm lên các thứ vũ khí của mình, như thủy triều đen kịt ùn ùn đổ về phía Trần Trọng Anh, Tề Duy Văn, Trần Yến Ni và những người của 14K chỉ có bảy tám người.

- Dừng tay.

Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn về phía Kim Nha Lôi đang chuẩn bị ra lệnh cho tất cả mọi người chuẩn bị động thủ, nói:

- Bảo bọn họ đừng động thủ đã.

- Cùng ta chém chết… dừng tay!

Kim Nha Lôi suýt nữa thì bị nghẹn chết tại chỗ, gượng ép chuyển lời, hét lên hai chữ dừng tay.

Tống Thiên Diệu dùng tay chỉ chỉ vào Trần Trọng Anh đang mặt mày thất thường, không nói gì, xoay người nhanh chóng bước về phía ông nội của mình:

- Gia gia, sao người lại ở cùng với đám người này?

- Người của Phúc Nghĩa Hưng?

Tống Thành Khê đưa mắt nhìn quanh những thành viên bang hội Phúc Nghĩa Hưng, hờ hững hỏi Tống Thiên Diệu trước mặt.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Trong kho hải quan có hàng của công ty Lợi Khang, ta sợ có người gây chuyện, nên nhờ người của Phúc Nghĩa Hưng giúp canh giữ.

- Cát Chiêu Hoàng ở 14K Hồng Phát Sơn mời ta đến chơi, sau khi gặp xong, ta bảo bọn họ đưa ta về Cửu Long Thành Trại, nhưng họ nói đột nhiên có chuyện, vội vàng đi tàu kéo vượt biển đến đây.

Tống Thành Khê quan sát tình hình xung quanh, giải thích với Tống Thiên Diệu lý do mình xuất hiện ở đây.

- Bốn tên bị treo kia, muốn gây rắc rối cho lão đầu của ta, bọn chúng là người của 14K.

Tống Thiên Diệu quay mặt nhìn về phía Kỳ Duy Văn và Trần Yến Ni đang đứng bên cạnh Tống Thành Khê, giọng lạnh lùng nói:

- Thấy ngài xuất hiện và nói câu đó, ta đã đoán được, chắc không phải là Cát Chiêu Hoàng có việc cầu xin, nhưng lại lo ngài không đồng ý, nên bọn họ định dùng cả nhà chúng ta để uy hiếp ngài chứ gì, đám Quốc dân đảng khốn kiếp này, lính Anh đang ở ngay cửa kho, trước đó cũng đã nhận tiền của ta,

mọi người hợp tác vui vẻ, chi bằng ta gọi bọn họ đến bắn chết người, giết xong rồi ta đưa ngài đi nghỉ ngơi.

Chương 269. Già rồi (2)

Trần Yến Ni bị lời nói của Tống Thiên Diệu dọa đến biến sắc, người thanh niên này lại là cháu trai của Tống Thành Khê sao? Mà thái độ còn ngạo mạn, mở miệng là đòi cho lính Anh giết người, vừa rồi cô ta cũng nghe Kim Nha Lôi nói hắn là thư ký của nhà họ Chử ở Triều Châu, lại thấy vẻ mặt độc ác của Tống Thiên Diệu, trong lòng đã tin năm phần lời nói giết người của Tống Thiên Diệu.

Ngược lại, Kỳ Duy Văn phong thái lanh lợi khẽ mỉm cười:

- Tống thế điệt…

- Đừng vội kết thân, ta không có cô cô nào vóc dáng nảy nở, dung mạo xinh đẹp như cô.

Tống Thiên Diệu thấy Kỳ Duy Văn vừa mở miệng xưng hô, lập tức chặn họng:

- Gia gia ta quen biết Hồng Phát Sơn, Tống Thiên Diệu ta không quen.

Kỳ Duy Văn không ngờ Tống Thành Khê cổ hủ bảo thủ lại có đứa cháu trai miệng lưỡi sắc bén phản ứng nhanh nhạy, mình vừa mới cất tiếng gọi một cái, đối phương đã lập tức ngắt lời, cắt đứt ý định kết thân hòa hoãn tình hình của mình, còn tiện thể trêu ghẹo mình một câu.

- Tống thư ký? Lời ngươi vừa nói làm ta giật mình, người Anh giúp ngươi giết người? Oai phong thật.

Trần Trọng Anh khoác áo choàng đứng xa xa quay người lại, lên tiếng nói với Tống Thiên Diệu.

- Không tin sao? Ngươi tưởng ta có thời gian ra ngoài chơi trò chơi giữa đêm khuya cùng đám khốn kiếp các ngươi sao? Lô hàng trong kho hải quan bến tàu kia, chỉ riêng 800 thùng penicillin đã đáng giá bảy triệu đô la Hồng Kông, cộng thêm các loại thuốc khác, tổng giá trị hơn 10 triệu đô, một nửa là của ông chủ ta, một nửa là của Thống đốc Hồng Kông, phần của Thống đốc do lính Anh canh giữ, phần của ông chủ ta do ta trông coi, Thống đốc và ông chủ ta hợp tác làm ăn. Người của ngươi muốn gây rắc rối cho người nhà ta, gia gia ta tuổi già sức yếu, ngươi lại đưa hắn ra ngoài dạo chơi ban đêm, hơn nữa ngươi còn muốn cướp lô hàng trong kho, làm nhiều chuyện xấu như vậy, ta bảo lính Anh đã nhận tiền của ta nổ súng giết người, ngươi nghĩ ta đang đùa với ngươi sao?

Tống Thiên Diệu thuận thế xoay người, nhìn về phía Trần Trọng Anh nói.

Trần Trọng Anh còn định mở miệng, Tống Thiên Diệu đã dặn dò Kim Nha Lôi:

- Bất kể nam nữ, treo hết lên bên cạnh bốn tên khốn kiếp kia, cùng nhau làm bạn hóng gió, đánh đủ rồi thì gọi lính Anh đến bắn chết diệt khẩu.

- Động thủ!

Loại chuyện này, Kim Nha Lôi không hề do dự, Tống Thiên Diệu sai bảo làm gì, hắn cứ làm theo đúng vậy. Nếu nhà họ Chử truy cứu, cũng sẽ truy cứu Tống Thiên Diệu - kẻ ra lệnh làm việc này. Huống chi giữa hắn và Trần Trọng Anh còn có mối thù, khiến hắn chỉ muốn làm nhục đối phương. Vì vậy, hắn lập tức vẫy tay, ra hiệu cho đám người Phúc Nghĩa Hưng vây lại.

Trần Trọng Anh xuất hiện dù có oai phong đến mấy, lúc này cũng không thể giữ được phong độ. Mấy chục tên đàn em của Phúc Nghĩa Hưng xông tới vây quanh, trong tay dao sáng

loáng. Thuộc hạ thân cận của hắn vừa định có động tác gì đó, đã bị ít nhất hai mươi thanh dao dưa hấu kề vào cổ.

- Trọng Hữu, lão bản của ta là Thái Bình thân sĩ, ngươi xuống dưới đó nhớ muốn báo mộng dọa người thì tìm hắn, đừng tìm ta. Ta không thích mơ thấy đàn ông, còn hai cô gái xinh đẹp kia sau khi chết thì có thể đến gặp ta trong mơ.

Tống Thiên Diệu nhìn Trần Trọng Anh với vẻ mặt âm trầm nói.

Xung quanh Tề Vĩ Văn và Trần Yến Ni cũng đã có người của Phúc Nghĩa Hưng nhanh chóng vây lại. Trần Yến Ni còn định tiến lên vài bước, đột ngột ra tay khống chế Tống Thành Khê, rồi uy hiếp Tống Thiên Diệu, nhưng Tề Vĩ Văn đã kéo cô lại. Đứng sau lưng Tống Thiên Diệu là Lạn Mệnh Câu, Cao Lão Thành, Ngư Lão Minh, ba người lúc này sáu mắt không chớp nhìn chằm chằm vào hai sư đồ. E rằng tay Trần Yến Ni chưa kịp chạm vào Tống Thành Khê đã bị ba người vung dao chặt xuống rồi.

- A Diệu, thả bọn họ ra, ngươi làm ăn chân chính kiểu này sao? Để người Anh giúp ngươi mượn dao giết người?

Tống Thành Khê đứng sau lưng Tống Thiên Diệu nói một câu.

Tống Thiên Diệu hơi thở phào nhẹ nhõm, vẫy tay với Kim Nha Lôi:

- A gia ta bảo thả bọn họ ra.

Đợi Trần Trọng Anh được thả ra, Tống Thiên Diệu nhìn về phía ông nội mình:

- A gia, ngài quyết định? Có phải là không nên quá đẫm máu, chuẩn bị ném xuống biển?

- Trần hương chủ, ngươi dẫn bọn họ đi đi.

Tống Thành Khê không để ý đến lời Tống Thiên Diệu, nói với Trần Trọng Anh đang đứng xa xa với vẻ mặt bình thản:

- Về nói với Cát sơn chủ, nói rằng ta nhớ nhầm chuyện đã hứa trên bàn rượu, Đông Lương Sơn, ta còn có một đứa cháu trai coi như thiếu sơn chủ, ta vẫn chưa bàn bạc với hắn.

Tống Thiên Diệu liếc mắt ra hiệu cho Kim Nha Lôi, một tên đàn em bên cạnh Kim Nha Lôi nhận được chỉ thị, hướng về phía xa nơi đám người Phúc Nghĩa Hưng đang đánh đập Thứ Đao Vinh bốn người, huýt một tiếng còi:

- Lão đại ra lệnh thả người!

Bốn người đã không thể đứng vững được nữa bị ném thẳng xuống chân Trần Trọng Anh. Trần Trọng Anh cũng không khách sáo, ngồi xổm xuống đỡ lấy Thứ Đao Vinh đang nửa tỉnh nửa mê, choàng áo choàng lên người đối phương, vịn lấy cánh tay hắn. Mấy thuộc hạ thân cận của hắn cũng đến đỡ ba người còn lại, đi về phía hai chiếc xe.

Đợi đưa Thứ Đao Vinh vào xe xong, Trần Trọng Anh mới miễn cưỡng cười với Tống Thành Khê:

- Tống sơn chủ, lần này là tại hạ làm không đúng đạo, phá hỏng quy củ Hồng Môn. Tại hạ về gặp sơn chủ lãnh phạt, đợi Cát sơn chủ xử phạt xong, sẽ đến tận cửa quý đường khấu đầu nhận lỗi, bất kể sống chết, xin ngài xử trí.

Nói xong, Trần Trọng Anh định lên xe rời đi, Tống Thành Khê ở phía sau nói:

- Tiện thể nói với Cát sơn chủ, mười vạn đó ta sẽ không trả lại cho hắn nữa, thay hắn lấy danh nghĩa vô danh quyên cho hương công sở Cửu Long Thành Trại xây viện dưỡng lão, ngươi thay ta nói một tiếng đa tạ với hắn.

Kim Nha Lôi cũng ở đằng xa dẫn đầu đám huynh đệ lên tiếng:

- Trần Trọng Anh, đợi qua hai ngày này, làm xong việc làm ăn của Lợi Khang, ta sẽ dẫn anh em Phúc Nghĩa Hưng đến thăm 14K các ngươi.

Chương 270. Già rồi (3)

Những lời này, đã tương đương với việc nói cho Trần Trọng Văn biết, đợi Phúc Nghĩa Hưng giúp Lợi Khang làm xong việc làm ăn, sẽ lại đánh nhau với 14K một lần nữa.

Trần Trọng Anh mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng đã cảm thấy chua xót. Một khi khai chiến, 14K không có chỗ dựa cung cấp các loại hỗ trợ, so với Phúc Nghĩa Hưng hiện nay có nhà họ Chử ở Triều Châu làm hậu thuẫn, về mặt tiền bạc đã không còn cùng đẳng cấp. Nếu thực sự đánh nhau, không biết sẽ phải tốn bao nhiêu tiền thuốc thang, tiền an ủi gia đình như nước chảy.

Tống Thiên Diệu nhìn người phụ nữ trẻ trung Tề Duy Văn, thiếu nữ Trần Yến Ni cũng chuẩn bị đi theo sau Trần Trọng Văn lên xe rời đi, mỉm cười với Tề Duy Văn đang cúi người hành lễ từ biệt Tống Thành Khê:

- Tạm biệt, cô gái xinh đẹp, khi nào có thời gian, ta nhất định sẽ đến thăm ngươi, trò chuyện thân tình.

Tề Duy Văn rõ ràng có công phu nhẫn nhịn cực tốt, bị Tống Thiên Diệu trêu chọc như vậy, nàng chỉ mỉm cười nhẹ nhàng rồi lên xe. Còn Trần Yến Ni bên cạnh nàng nghe Tống Thiên Diệu trêu chọc sư phụ mình, ánh mắt đã gần như có thể giết người.

Sau khi lên xe, xe khởi động, Tề Duy Văn từ cửa sổ xe nhìn qua kính về phía Tống Thiên Diệu, bóng dáng Tống Thành Khê bị Cao Lão Thành, Lạn Mệnh Câu che khuất. Thêm vào đó xe từ từ chuyển bánh, Tề Duy Văn mới phát hiện ở góc độ Tống Thành Khê không nhìn thấy, gương mặt Tống

Thiên Diệu vẫn mang nụ cười tiễn chiếc xe của mình, nhưng nụ cười và ánh mắt đó khiến nàng lạnh đến mức không kìm được co người lại một chút vào trong xe.

- Tống thư ký, có cần ta sắp xếp vài lão thủy thủ trong bang hội, đợi hai chiếc xe này đi tàu kéo về Cửu Long thì đục thủng thuyền của họ không?

Tống Thành Khê không nhìn thấy ánh mắt sát khí của cháu trai mình, nhưng Lạn Mệnh Câu nhìn rõ, nên phía sau khẽ hỏi một câu.

Tống Thiên Diệu không để ý đến lời của Cao Lão Thành, mà đi về phía ông nội Tống Thành Khê:

- Đêm đã khuya, gió biển lớn, ta giúp ngài tìm một khách sạn để nghỉ ngơi, sáng mai đưa ngài về thành trại nhé?

Tống Thành Khê nhìn Kim Nha Lôi và những người khác ở xa, lại nhìn Tống Thiên Diệu vừa rồi chỉ cần mở miệng là khiến đám người Phúc Nghĩa Hưng đặt dao vào cổ Trần Trọng Anh, khẽ thở dài:

- Lúc nãy ngươi nói chuyện, khí thế rất giống tam thúc của ngươi khi còn làm đại ca của đám khuân vác ở bến tàu Cửu Long năm xưa. Đưa ta về thành trại đi, đến chỗ khác, ban đêm sẽ không ngủ được, hơn nữa Quải Minh ở viện dưỡng lão đang đợi ta về uống rượu.

- Ta đâu đủ tư cách so với tam thúc.

Tống Thiên Diệu đỡ ông nội mình nói:

- Nhưng nói đến uống rượu, ta có thể cùng ngài uống vài ly.

- Đừng quên tam thúc của ngươi và những người khuân vác đó đã chết như thế nào, Trần Trọng Anh đến tận cửa xin lỗi, ngươi xử lý đi.

Tống Thành Khê khẽ vỗ vỗ đôi tay Tống Thiên Diệu đang đỡ mình, có chút cảm khái nói:

- Tống Thành Khê ở Đông Lương Sơn, già rồi.

…

Tống Thiên Diệu nhờ Kim Nha Lôi giúp tìm một chiếc thuyền đánh cá ở bến tàu, Hồng Côn Ngư Lão Minh tự mình lái thuyền, Lạn Mệnh Câu dẫn theo vài tiểu đệ đi cùng Tống Thiên Diệu và Tống Thành Khê vượt biển về Cửu Long trong đêm khuya.

Sắc mặt Kim Nha Lôi có chút kỳ lạ, nhìn chiếc thuyền đánh cá biến mất trên mặt biển xa xa hồi lâu không nói gì, đợi khi Cao Lão Thành, Manh Công Thạch hai tay chân thân tín đứng bên cạnh, Kim Nha Lôi mới nhíu mày nói:

- Ông nội của Tống Thiên Diệu, xem ra quan hệ với 14K không bình thường, Trần Trọng Anh tự mình ra mặt đón tiễn, mở miệng là gọi hắn là Tống sơn chủ. Nếu Trần Trọng Anh thông qua mối quan hệ của ông lão đó, khiến 14K cũng ôm được đùi nhà họ Chử, lúc đó Phúc Nghĩa Hưng sẽ ra sao?

Nhìn xung quanh không có tiểu đệ nào khác lại gần, Cao Lão Thành nói ra lời định nuốt vào bụng:

- Lôi ca, ông nội nhà họ Tống đã nói một câu.

- Câu gì?

Kim Nha Lôi nghiêng mặt nhìn về phía Cao Lão Thành.

Cao Lão Thành hạ thấp giọng nói:

- Hắn nói với Tống thư ký, đừng để Tống thư ký quên tam thúc của hắn và đám khuân vác đã chết như thế nào.

- Liên quan gì đến ta, tam thúc của hắn là ai?

Kim Nha Lôi nhíu mày nói, không hiểu chuyện gì.

Lúc này, Manh Công Thạch bên cạnh lên tiếng nhắc nhở Kim Nha Lôi:

- Lôi ca, tam thúc của Tống thư ký cũng họ Tống, ta nghe người trong bang hội nói, hình như khi người Nhật đánh vào Cửu Long, có một người họ Tống được thuộc hạ gọi là Tam ca, dẫn một nhóm khuân vác và mấy vị thúc bá đánh nhau rất dữ dội…

Kim Nha Lôi rùng mình, nhìn Manh Công Thạch và Cao Lão Thành với vẻ không tin nổi:

- Mẹ kiếp! Không thể quái đản như vậy chứ?

- Nếu đúng như vậy, Tống thư ký không thể không biết tam thúc của hắn chết như thế nào, gia gia hắn không kiêng kỵ ta, nói thẳng ra, có phải muốn thử thách chúng ta không?

Cao Lão Thành nhìn về phía Kim Nha Lôi nói:

- Mấy vị thúc bá năm đó…

- Trời ơi, dù sao khi người Nhật đánh tới Hồng Kông, ta đã về đại lục, ta có làm gì đâu, trong lòng không quỷ, ta sợ ai!

Kim Nha Lôi hơi kích động lắc đầu, hít sâu một hơi nói:

- Chính vì ta không làm gì nên ta mới có tư cách ngồi vị trí tọa quán Phúc Nghĩa Hưng này, ngươi tưởng mấy vị thúc bá đó tại sao không đưa tâm phúc của mình lên? Vì họ không dám, làm Hán gian, cả đời cũng rửa không sạch.

- Bây giờ phái người theo dõi, giết ông cháu nhà họ Tống, rồi đổ hết lên đầu 14K?

Manh Công Thạch đột nhiên lên tiếng.

Kim Nha Lôi và Cao Lão Thành đều nhìn về phía Manh Công Thạch, Manh Công Thạch bị hai người nhìn có vẻ không thoải mái, tránh ánh mắt:

- Không thì làm sao? Nếu Tống thư ký âm mưu chống lại Phúc Nghĩa Hưng…

Chương 271. Phúc Nghĩa Hưng - Bọn chó săn Hán gian (1)

- Nếu nhà họ Chử điều tra ra là chúng ta làm, hậu quả sẽ thế nào?

Kim Nha Lôi trợn mắt nói nhỏ:

- Huống chi, mấy vị thúc bá năm đó đã làm đủ chuyện bẩn thỉu, giết tam thúc của người ta, chúng ta lại đi giết cả nhà Tống thư ký, vậy chẳng phải giống như mấy vị thúc bá đó sao? Năm đó ta còn không làm Hán gian, chạy về đại lục, bây giờ người Nhật đã bị đuổi đi, ta lại đi giúp mấy thúc bá Hán gian trong môn dọn dẹp hậu quả? Trung hiếu trung hiếu, trung đứng trước, hiếu đứng sau, ta sẽ không làm đâu!

Cao Lão Thành và Manh Công Thạch đều im lặng không nói. Lâm Mãn, Đàm Trường Sơn, Bạch Xuân Đình là những thúc bá lớp già của Phúc Nghĩa Hưng, ngoài việc kinh doanh cờ bạc ma túy ở khu vực Cửu Long Thành, còn có việc vận chuyển hàng hóa ở bến tàu Tây Cống, mấy vị đại lão này, mỗi người có tài sản cộng lại đều từ vài chục đến cả trăm triệu đô la Hồng Kông, có thể nói trước khi Phúc Nghĩa Hưng bắt tay với Lợi Khang, tất cả mọi người trong Phúc Nghĩa Hưng đều đang làm việc cho mấy vị thúc bá này.

Khác với các bang phái lâu đời khác ở Hồng Kông, Phúc Nghĩa Hưng nổi lên trong mười năm gần đây chủ yếu là vì trong thời kỳ Hồng Kông thất thủ, họ đã nhận giặc làm cha, làm tay sai cho quân xâm lược Nhật Bản.

Lúc đó đất nước lâm nguy, nhiều thành viên băng đảng ở Hồng Kông đã lục tục về nội địa tìm kế sinh nhai khi quân Nhật xâm lược Hồng Kông, trong đó có cả Kim Nha Lôi, Cao Lão Thành, Manh Công Thạch ba người, thậm chí còn có không ít người giang hồ vẫn còn một lòng nhiệt huyết với đất nước, trực tiếp gia nhập quân ngũ, đầu quân vào dòng chảy lớn của cuộc kháng chiến chống Nhật, hy sinh ngoài chiến trường, trung thành với đất nước.

Nhưng cũng có một lượng lớn thành viên băng đảng chọn ở lại Hồng Kông Cửu Long, đầu quân cho người Nhật, làm chó săn Hán gian, những thành viên băng đảng đó phần lớn thuộc về bảy tổ chức xã hội là Phúc Nghĩa Hưng, Hòa Lạc, Hòa Hồng Thắng, Hòa Lợi Hòa, Đồng Tân Hợp, Đơn Nghĩa, Hòa Liên Thắng.

Trước khi người Nhật chính thức xuất binh, mấy tổ chức xã hội này đã có ba bốn nghìn người ở các khu vực Cửu Long đốt phá cướp bóc, ra tay với những thường dân vô tội đang thu dọn hành lý, lòng đầy hoang mang, chuẩn bị đến bến tàu để đi tàu chạy sang Đảo Hương tị nạn.

Chương 160: Đã đến

Kẻ làm chó cho người Nhật hung hăng nhất chính là Phúc Nghĩa Hưng. Lúc bấy giờ, những Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng như Lâm Mãn, Đàm Trường Sơn, Bạch Xuân Đình đã cấu kết với bộ phận hiến binh Nhật Bản, trở thành tai mắt cho quân Nhật.

Bọn chúng bán đứng những phần tử kháng Nhật đang ẩn náu ở khu vực Cửu Long và Hồng Kông, cấu kết với người Nhật mở sòng bạc, độc quyền bán số lượng lớn thuốc phiện mà quân đội Nhật vận chuyển từ Sát Cáp Nhĩ và Nhiệt Hà. Thậm chí, điều tàn nhẫn nhất là Lâm Mãn, Đàm Trường Sơn, Bạch Xuân Đình còn giúp quân Nhật thiết lập các nhà thổ ở

khu vực Loan Giới và Du Ma Địa. Tổng cộng, Hồng Kông đã bị xây dựng hơn 600 nhà thổ!

Sau khi Hồng Kông được giải phóng, những kẻ giang hồ cam tâm làm chó săn cho quân Nhật như Lâm Mãn, Đàm Trường Sơn ban đầu ẩn náu thấp thỏm vài tháng, rồi lại hoạt động sôi nổi trở lại. Bởi vì Hồng Kông là thuộc địa, ngoại trừ người Anh xử lý một số tội phạm chiến tranh theo chỉ thị của tòa án quốc tế, họ không tiến hành bất kỳ hành động thanh trừng Hán gian nào.

Do đó, những nhân vật xã hội đen này cùng với công việc làm ăn của họ đều bình yên vô sự. Thậm chí, dựa vào tài sản tích lũy trong thời chiến, thế lực của các hội đoàn không giảm mà còn tăng, từng kẻ đều trở thành đại lão giang hồ với tài sản hàng chục hàng trăm triệu.

Kim Nha Lôi, Cao Lão Thành, Manh Công Thạch đều rất rõ về lịch sử phát tài của mấy vị thúc bá đại lão này. Nhưng hiện giờ, mấy vị đại lão này đã giàu có quyền thế, lại chăm sóc cho nhiều thành viên hội đoàn làm ăn, chuyện họ làm Hán gian đầu hàng người Nhật đã không ai dám nhắc tới.

Hơn nữa, họ cũng đủ kín đáo, biết rằng nếu những kẻ như họ lại đi làm tọa quán đại lão, suốt ngày nói chuyện trung tâm nghĩa khí của Hồng Môn sẽ bị người ngoài chê cười. Vì vậy họ mới đưa Kim Nha Lôi, người trong thời chiến đã chạy về đại lục, có thân thế trong sạch và sẵn sàng trung thành với hội đoàn, ra làm mặt ngoài.

Nhưng thực tế, Kim Nha Lôi với tư cách là tọa quán, quyền lực và thế lực ít đến thảm hại. Phần lớn thời gian, hắn chẳng qua chỉ là con rối trong tay mấy vị siêu đại lão này. Tuy nhiên, đối với Kim Nha Lôi mà nói, hắn thà làm một con chó dữ cho nhà họ Chử, còn hơn làm con rối cho mấy tên thúc bá Hán gian hai tay dính đầy máu của người Trung Quốc kia.

- Ta chẳng nghe thấy gì cả.

Cao Lão Thành là người đầu tiên lên tiếng:

- Chỉ cần Tống thư ký không gây rắc rối cho Lôi ca, ta sẽ không làm bất cứ điều gì. Khi mấy vị thúc bá lên ngôi, ta và Manh Công Thạch vẫn còn ở quê nhà trên đại lục. Cho dù ta có ở Hồng Kông, ta cũng đứng về phía Tống tam ca đó. Người giang hồ, chết còn không sợ, còn sợ gì người Nhật? Bị người giang hồ chém chết chỉ bị người ta cười, còn đánh một trận oanh liệt với người Nhật rồi chết, ít ra cũng được coi là đàn ông.

- Đúng vậy, cứ giả vờ như không nghe thấy gì. Đằng nào chờ xong việc ở kho bãi bến tàu, đại ca lại dẫn hai đứa chúng ta đi dò la tin tức từ miệng Tống thư ký. Chúng ta là người vô tội, chắc không định tính chúng ta vào đám thúc bá kia chứ?

Manh Công Thạch cũng gãi đầu, nhìn về phía Kim Nha Lôi:

- Huống chi Hàm Ngư Toàn đã từng cứu hắn, Phúc Nghĩa Hưng cũng coi như có chút ân tình với hắn.

Kim Nha Lôi buồn bực nhìn mặt biển đen kịt, chửi một câu:

- Chó chết! Vận hạn không tốt! Chờ xong việc ở đây, ta sẽ đi gặp mấy vị thúc bá, nói rằng ta đã lớn tuổi, chuẩn bị rút lui về hưu, sau này chuyện giang hồ không liên quan đến ta nữa. Ta đã giúp Phúc Nghĩa Hưng kết nối với nhà họ Chử, đã đủ đền đáp với hội đoàn rồi. Sau này thế nào, không liên quan đến ta.

Chương 272. Phúc Nghĩa Hưng - Bọn chó săn Hán gian (2)

Tống Thiên Diệu, Lạn Mệnh Câu và những người khác đưa Tống Thành Khê về Cửu Long Thành Trại, khi trở về nhà ở phố Thái Hòa thì đã là 2-3 giờ sáng. Lạn Mệnh Câu đợi Tống Thiên Diệu vào phòng ngủ rồi mới nằm xuống ghế dài ở phòng khách ngủ luôn cả quần áo. Nhưng vừa mới nằm xuống được một lúc, trời vừa hửng sáng, hắn vẫn còn đang ngủ say sưa trong phòng khách thì Tống Thiên Diệu đã dậy rửa mặt. Lạn Mệnh Câu vừa ngáp vừa chào hỏi Tống Thiên Diệu, dụi mắt nhìn đối phương vào phòng tắm, trong lòng rất khâm phục vị Tống thư ký này.

Xem ra làm thư ký cho lão đại cũng chẳng nhàn hạ hơn người giang hồ là bao.

Chỉ riêng hai ngày theo sát bên Tống Thiên Diệu, Lạn Mệnh Câu đã cảm thấy hai chân tê dại, ngủ cũng chưa từng yên ổn, vị Tống thư ký này trong hai ngày hai đêm, thời gian ngủ không quá sáu tiếng.

May mà Triều Dũng Nghĩa Trần A Thập đặc biệt cử Lạn Mệnh Câu khỏe mạnh cường tráng và mấy tiểu đệ thật sự tinh minh cường hãn đến đây, nếu đổi thành mấy thành viên bình thường nghiện thuốc phiện, không cần động thủ với ai, chỉ cần theo Tống Thiên Diệu cầm cự hai ngày này e là đã có chút khó khăn.

Tống Thiên Diệu ăn sáng ở quán trà bên đường xong, lái chiếc Ford 49 của nhị thiếu Chử đến công ty Lợi Khang. Lợi Khang không có nhân viên nào khác, cả công ty ngoài nhị thiếu Chử thì chỉ có Tống Thiên Diệu và Angie Perlis có chức danh trưởng phòng pháp chế công ty thương mại Lợi Khang in trên danh thiếp. Hiện tại cô gái Tây đã về London, bây giờ Lợi Khang chỉ còn lại Tống Thiên Diệu là nhân viên chính thức.

Thấy Tống Thiên Diệu cởi áo vest, xắn tay áo sơ mi, chuẩn bị dọn dẹp công ty, Lạn Mệnh Câu tuy không hứng thú với loại việc nhỏ nhặt này nhưng vẫn lịch sự mở miệng:

- Tống thư ký, loại việc này cứ để…

- Không cần, mấy người ngồi xuống nghỉ ngơi đi, để ta tự làm.

Tống Thiên Diệu cầm miếng giẻ lau, lau bàn ghế:

- Trong đầu nghĩ quá nhiều, không bằng làm vài việc nhỏ, có thể thư giãn đầu óc.

Chưa đợi Tống Thiên Diệu dọn dẹp xong, chiếc Rolls-Royce của Chử Hiếu Trung đã đỗ trước cửa công ty Lợi Khang. Ngoài hắn xuống xe, Chử Hiếu Tín cũng ngáp dài bước xuống từ chiếc xe này, cùng xe còn có nữ thư ký Giang Vịnh Ân của Chử Hiếu Trung.

Xem ra Chử Hiếu Trung và nữ thư ký của hắn cũng dậy rất sớm.

Thấy Tống Thiên Diệu đang dọn dẹp, Chử Hiếu Trung mở miệng nói:

- Sớm vậy? Ta sáng nay 5 giờ đã dậy, giúp Hồng tỷ nướng bánh mì, ngươi sáng sớm đến công ty dọn dẹp vệ sinh, xem ra cũng tương đương nhỉ, ta còn tưởng ngươi có thể ngủ ngon hơn chứ.

Còn nhị thiếu Chử thì đi đến bên cạnh Tống Thiên Diệu đang đứng thẳng lưng, đi vòng quanh hắn hai vòng, mặt đầy vẻ nghi ngờ mở miệng:

- A Diệu, đồ khốn ngươi tối qua không phải đã tiêu sạch số tiền mẹ ta giao cho ngươi chứ? Nên sáng sớm mới chạy đến đây giả vờ chăm chỉ cho ta xem? Ngươi lại tiêu bao nhiêu rồi?

- Không hổ danh là lão bản của ta, ngươi quả thật hiểu ta.

Tống Thiên Diệu chống cán cây lau nhà nói với Chử Hiếu Tín:

- Tối qua gặp hai cô gái xinh đẹp, lại có nhiều đàn ông ở đó, ngươi cũng biết tính ta, ta đương nhiên…

- Không cần nói nữa…

Chử Hiếu Tín một tay ôm ngực, một tay ra hiệu Tống Thiên Diệu im lặng, rồi hắn yếu ớt đi về phía văn phòng:

- Mẹ ta tối qua bọc hai vạn đồng phong bì đỏ cho ngươi, sau khi ngươi đi bà còn đặc biệt dặn ta, bảo ta quan tâm ngươi nhiều hơn, đồ khốn ngươi, ta mà còn quan tâm ngươi nữa, Lợi Khang của ta sẽ phải đóng cửa mất, ta dù có mở xưởng in tiền cũng không nhanh bằng tốc độ ngươi tiêu tiền…

- Ngươi gặp lão bản của ngươi là nói chuyện như vậy sao?

Chử Hiếu Trung nhìn vẻ mặt hận sắt không thành thép của em trai mình, tò mò gọi với theo Chử Hiếu Tín đang bước vào văn phòng:

- Này, chỉ có hai vạn thôi, so với lúc ngươi hào phóng thì cũng chẳng khác là bao?

- Ngươi hỏi tên khốn đó xem, hai vạn có ôm được hai cô gái xinh lên giường không?

Từ trong văn phòng vọng ra tiếng Chử Hiếu Tín đáp lại Chử Hiếu Trung.

Tống Thiên Diệu quay đầu về phía cửa chính văn phòng của Chử Hiếu Tín nói:

- Không có, hai cô gái xinh lên xe của đàn ông khác rồi.

- Nghe thấy chưa? Tên khốn đó là đồ ngu, hai vạn đủ để hắn ngủ với phụ nữ đến mức sinh con đẻ cái, nhưng tên khốn Diệu kia, ngay cả giường cũng chưa lên được.

Chử Hiếu Tín lục từ trong văn phòng tờ báo hôm nay mà Tống Thiên Diệu đặc biệt mua, rồi lại bước ra, vẻ mặt khinh thường:

- Hắn có được hai thành công lực của ta thôi, đã đủ để xông pha ngang dọc trong giới phong nguyệt Hồng Kông rồi.

- Bây giờ ta không phải đang cố gắng học theo ngươi sao…

- Câm miệng, đồ khốn, ta không muốn nói chuyện với ngươi.

Chử Hiếu Tín đặt tờ báo lên một cái bàn làm việc ở đại sảnh, bắt đầu mở từng trang tìm kiếm tin tức về mình, đồng thời không ngẩng đầu lên nói với Tống Thiên Diệu:

- Nói cho ngươi biết, tiền không phải tiêu như vậy, sau này mỗi tháng ta sẽ giúp ngươi giữ lại một nửa lương, đầu tư vào việc kinh doanh vận tải của đại ca, cùng với tiền chia lãi, cuối năm sẽ tính toán một lần, trực tiếp gửi về nhà giao cho gia đình ngươi, như vậy còn có thể giúp ngươi tích góp được ít tiền.

Nghe nhị thiếu gia Chử nói câu này, dù là Tống Thiên Diệu hay Chử Hiếu Trung, đều có chút không dám tin, câu nói này từ miệng bất kỳ ai nói ra cũng không lạ, chỉ có điều không nên từ miệng Chử Hiếu Tín nói ra.

Tống Thiên Diệu thở dài một hơi, nhìn Chử Hiếu Trung cũng vừa có chút ngạc nhiên như mình, rồi lại nhìn về phía Chử Hiếu Tín, lão bản của mình, dù không học hỏi gì, chỉ cần ở bên cạnh mình thời gian này, bất kể là mẹ già dặn dò, hay Chử Diệu Tông chỉ bảo, ít nhất cũng đã hiểu được cách mở miệng lôi kéo mình.

Chương 273. Phúc Nghĩa Hưng - Bọn chó săn Hán gian (3)

- Đa tạ Tín thiếu.

Tống Thiên Diệu lộ ra nụ cười sảng khoái, nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín ôm một tờ báo đang đưa tin liên tục về sự kiện Hội Nhạc Thi tặng thuốc, vừa xem vừa nói:

- Đã bảo rồi, ta không muốn nói chuyện với tên khốn ngươi, câm miệng.

- Ngươi muốn giúp Diệu kiếm tiền, sao không đầu tư lương của hắn vào việc làm ăn của Lợi Khang?

Chử Hiếu Trung tò mò là tại sao Chử Hiếu Tín vừa mở miệng, nói muốn giữ lại một nửa lương đáng thương của Tống Thiên Diệu để đầu tư vào việc kinh doanh vận tải của Lợi Hanh của mình, tạm thời không bàn đến việc mình có đồng ý để Chử Hiếu Tín dùng một nửa lương đáng thương của Tống Thiên Diệu để tham gia chia lãi kinh doanh của công ty Lợi Hanh hay không, mà là tại sao không trực tiếp đặt tiền của Tống Thiên Diệu vào công ty Lợi Khang của chính Chử Hiếu Tín?

Mặc dù trong lòng hắn đã có câu trả lời, nhưng hắn muốn nghe lời giải thích của em trai mình hơn.

Chử Hiếu Tín tìm thấy một tờ báo lá cải tiếng Trung, đã là ngày thứ hai, nhưng tờ báo có lượng phát hành không tốt lắm

này vẫn nhìn vào mặt mũi Lợi Khang đã gửi tiền, tiếp tục đăng ảnh chụp chung của hắn với phu nhân Thống đốc và những người khác, lúc này được hắn cầm trên tay đắc ý, như thể không nghe thấy câu hỏi của Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Tín mở tờ báo ra cười toe toét với Chử Hiếu Trung:

- Đại ca, xem này, ta có đủ đẹp trai không?

- Câm miệng, ta không muốn nói chuyện với ngươi.

Chử Hiếu Trung tháo kính của mình xuống lau lau, nói với Chử Hiếu Tín một câu giống hệt câu hắn nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín đều bật cười, thậm chí khóe miệng của Giang Vịnh Ân cũng hơi nhếch lên, đợi Tống Thiên Diệu dọn dẹp xong, Chử Hiếu Trung mới hỏi Tống Thiên Diệu:

- Diệu, ngươi nghĩ Chương Ngọc Lương hôm nay trưa có xuất hiện không?

- Chương Ngọc Lương lộ diện hay không, có quan hệ quỷ gì với Lợi Khang?

Tống Thiên Diệu lấy từ trong túi ra hai vạn đô la Hồng Kông mà phu nhân Chử đưa cho hắn tối qua, lấy ra một vạn, động tác khá thô bạo đập lên bàn của Chử Hiếu Tín:

- Cho ngươi đây, xem như vì câu nói vừa rồi của ngươi, nếu không ta định chỉ cho ngươi năm ngàn thôi, hôm nay hãy tiêu hết đi, nhưng không được uống rượu tìm gái, hãy đến khu Cửu Long tìm mấy trường học nghèo, mỗi nơi quyên góp một hai ngàn.

- Mẹ kiếp ngươi, rốt cuộc ai mới là lão bản? Ta cần ngươi cho tiền sao?

Chử Hiếu Tín bị động tác của Tống Thiên Diệu dọa giật mình, nhưng phản ứng của hắn còn thô bạo hơn, ngạo mạn lấy từ túi mình ra một tờ giấy gửi tiền của ngân hàng Hằng Sinh đập lên bàn, Tống Thiên Diệu liếc mắt một cái đã thấy con số mười vạn đô la Hồng Kông trên đó, vươn tay định lấy, Chử Hiếu Tín vội vàng thu về, trừng mắt nhìn Tống Thiên Diệu:

- Cướp tiền à? Ta vất vả làm từ thiện như vậy, đây là mẹ già ta lấy ra ủng hộ ta, không phải tiền của Lợi Khang, ngươi tiết kiệm đi.

- Ta muốn xem Chương gia tam huynh đệ làm thế nào để đưa Chương Ngọc Lương rời khỏi Lợi Khang.

Chử Hiếu Trung có chút không chịu nổi cách đối thoại của Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu, hai người hoàn toàn không có bất kỳ cách giao tiếp bình thường nào của công ty hiện đại, giống như hai tên nghèo kiết xác đột nhiên trở nên giàu có.

Hơn nữa trong lòng còn nhớ đến hành động của nhà họ Chương, không để ý đến việc Tống Thiên Diệu bảo Chử Hiếu Tín đi quyên góp cho những trường học ở khu Cửu Long.

- Điều đó phải xem nhà họ Chương sẽ xử lý Chương Ngọc Lương thế nào, nếu không chuẩn bị giữ thể diện cho hắn, tiện thể đẩy hắn ra làm vật tế thần, thì chúng ta có thể nhìn thấy.

Tống Thiên Diệu vừa trả lời lời Chử Hiếu Trung, vừa nhìn tờ giấy gửi tiền trong tay Chử Hiếu Tín đang khoe khoang, khinh thường mở miệng:

- Tài khoản của Lợi Khang hiện có một trăm năm mươi vạn tiền gửi.

- Này, phải trả đấy, là cho Lợi Khang vay chứ không phải tặng cho Lợi Khang.

Chử Hiếu Trung nghe câu nói này, đột nhiên phản ứng lại, nhanh chóng chen vào một câu.

Tống Thiên Diệu tên khốn này, suýt nữa đã lừa mất tiền của mình.

Nếu để Chử Hiếu Tín mở miệng ngạc nhiên hỏi, bản thân là đại ca, thật sự không tiện mở miệng bảo đối phương trả lại, bây giờ chen vào nói một câu, ít nhất còn có thể bảo vệ được khoản tiền đó.

Chín giờ hơn, Chương Ngọc Kỳ, Chương Ngọc Lân hai người xuất hiện ở công ty Lợi Khang, lịch sự chào hỏi Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu, Giang Vịnh Ân của Lợi Khang, nhìn khí chất và vẻ ngoài nho nhã của cặp huynh đệ này, Tống Thiên Diệu không nhịn được so sánh với Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Tín hai anh em, thẳng thắn mà nói, bất kể là tướng mạo hay khí chất, Chử Hiếu Tín và Chử Hiếu Trung đều kém xa nhị đệ tam đệ nhà họ Chương, cộng thêm những nữ trợ lý xinh đẹp bên cạnh hai huynh đệ nhà họ Chương, quả thật có phong thái công tử thiên hạ vô song, người trên đường như ngọc.

- Mẹ đang đợi gặp Ngọc Lương, đại ca lại đau đầu vì tức giận, nên chỉ có hai chúng ta đưa Ngọc Lương về.

Tam đệ Chương Ngọc Lân mở miệng nói với Chử Hiếu Trung.

Thấy nhà họ Chương thà để anh em bất hòa thậm chí cuối cùng xé rách mặt cưỡng chế đưa Chương Ngọc Lương đi, cũng phải phơi bày trước mặt hai anh em mình, Chử Hiếu Trung thở dài trong lòng, đây là nhà họ Chương đã quyết định, để Chương Ngọc Lương làm vật hy sinh, giải thích cho toàn bộ sự việc.

Hai huynh đệ nhà họ Chương đều rất khéo ăn nói, Chương Ngọc Kỳ trò chuyện với Chử Hiếu Trung về chuyện làm ăn ở Hồng Kông, còn Chương Ngọc Lân vốn giao thiệp rộng ở các

nơi vui chơi thì nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt với Chử Hiếu Tín, hai bên hòa thuận vui vẻ, bầu không khí thoải mái.

Ngược lại, nữ trợ lý có dung mạo ngọt ngào, ngực nở chân thẳng của Chương Ngọc Kỳ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tống Thiên Diệu đang đọc báo ở đại sảnh bên ngoài văn phòng.

Chương 274. Khai chiến! (1)

Giang Vịnh Ân cũng chú ý đến vấn đề này, nên đôi mắt cô ta cũng bắt đầu liên tục đảo qua đảo lại giữa nữ trợ lý của Chương lão nhị và Tống Thiên Diệu, khiến Tống Thiên Diệu tò mò không biết hai người phụ nữ này là mắt có vấn đề, hay là não không hoạt động tốt? Trong văn phòng có bốn công tử nhà giàu không đưa mắt tình tứ, câu cá vàng, lại liếc mắt đưa tình với tiểu thư ký như hắn làm gì? Chẳng lẽ giữa các thư ký của người giàu, mọi người đều thích giao lưu qua đêm để hiểu nhau sâu sắc hơn?

Đúng lúc đó, Lạn Mệnh Câu ở bên ngoài lên tiếng:

- Tống thư ký, tứ Chương thiếu gia đến rồi, chỉ có một mình hắn.

- Tống thư ký, nhà họ Chử đã cân nhắc thế nào rồi?

Chương Ngọc Lương đẩy cửa Lợi Khang một cách phóng khoáng, mỉm cười hỏi Tống Thiên Diệu đang đứng dậy trong đại sảnh.

…

- Lương thiếu, chuyện này, một tiểu thư ký như ta làm sao đủ tư cách quyết định, vào trong nói chuyện đi.

Tống Thiên Diệu vốn đang định châm điếu thuốc, lúc này ngậm điếu thuốc trong miệng, tay cầm que diêm, thấy Chương Ngọc Lương đi vào, hắn lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, giơ tay chỉ về phía văn phòng, mỉm cười nói.

Cửa văn phòng đang mở, Chương Ngọc Lương nghiêng mặt liền thấy bốn người Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Tín,

Chương Ngọc Kỳ, Chương Ngọc Lân bên trong, hắn cúi đầu tự chế giễu cười một tiếng, lấy ra chiếc Zippo từ túi áo vest của mình, tiện tay ném cho Tống Thiên Diệu:

- Cho ngươi mượn, lần sau gặp ta nhớ trả lại.

Nói xong, hắn bước vào văn phòng với dáng vẻ phóng khoáng.

So với lão nhị Chương Ngọc Kỳ vẫn ngồi yên, lão tam Chương Ngọc Lân thấy biểu hiện của Chương Ngọc Lương thì rất kích động, đứng dậy và trực tiếp tát một cái thật mạnh vào mặt Chương Ngọc Lương, khuôn mặt vốn luôn ôn hòa lịch sự giờ đây đầy vẻ giận dữ:

- Ngươi dám đốt nhà? Khiến mẹ tuổi già phải đi ở khách sạn!

Thấy Chương Ngọc Lương không né tránh, để mặc Chương Ngọc Lân tát mình, Tống Thiên Diệu đang đứng trong đại sảnh quay đầu đi, đưa chiếc bật lửa Zippo lên trước mặt, quan sát tỉ mỉ.

- Ta chỉ đốt phòng ngủ của mình thôi, tối qua ta còn cố ý quay lại xem, chỉ có tầng hai cháy một nửa nhỏ, tầng một nơi mẹ ở và phòng thờ Phật đều nguyên vẹn. Bớt giận đi, tam ca?

Má trái của Chương Ngọc Lương gần như sưng đỏ lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng hắn chỉ cúi đầu cười cười, rồi ngẩng lên nói nhẹ nhàng với Chương Ngọc Lân.

- Ngọc Lương, đại ca muốn đưa ngươi đến viện tâm thần Tiểu Quất để suy nghĩ lại vài tháng, những việc ngươi làm mấy ngày nay khiến đại ca rất tức giận.

Chương Ngọc Kỳ đứng dậy, bước đến trước mặt Chương Ngọc Lương, đưa tay chỉnh lại cà vạt trên cổ áo cho em trai mình, giọng điệu bình tĩnh nói:

- Làm ăn, không phải làm như vậy.

- Hôm qua ta đến Lợi Khang, đã biết nhị ca ở bên cạnh, vì vậy, việc làm ăn của nhà họ Chương không giữ được nữa, trước khi đến đây, ta đã dặn những người đó đưa chuyện hối lộ thương mại của nhà họ Chương lên báo chí trong nước của những công ty dược phẩm đó.

Chương Ngọc Lương để mặc Chương Ngọc Kỳ chỉnh lại quần áo cho mình, mở miệng nói:

- Người ngoại quốc không sai đâu, sai chỉ có thể là người Trung Quốc.

Dù là Chương Ngọc Lân, Chử Hiếu Trung, Alice hay Giang Vịnh Ân, đều thay đổi sắc mặt theo câu nói này của Chương Ngọc Lương.

Chử Hiếu Trung thậm chí còn nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang đùa nghịch chiếc Zippo trong đại sảnh, nửa câu sau mà Chương Ngọc Lương nói ra, hắn đã nghe Tống Thiên Diệu nói với cha mình những lời tương tự, nguyên văn của Tống Thiên Diệu là, người Anh sẽ không sai, sai chỉ có thể là người Trung Quốc.

Chỉ có Chương Ngọc Kỳ, ngay cả một chút biểu cảm ngạc nhiên nhẹ cũng không có, thậm chí động tác tay cũng không dừng lại, giúp Chương Ngọc Lương thắt lại cà vạt một lần nữa, rồi mới lùi lại một bước, quan sát Chương Ngọc Lương, ngắm nghía xem cà vạt mình thắt có đẹp không, miệng nói:

- Hắn biết đấy, em trai của ta thậm chí đã phóng hỏa đốt nhà, chính vì không muốn để lại đường lui cho mình nữa, thà chết chứ không lùi mà. Hôm qua khi ngươi nói chuyện về quyền đại diện với Tống thư ký, ta đã đoán được ngươi hoàn toàn không định giao dịch với Lợi Khang, mà sẽ công bố chuyện này ra ngoài.

Sau khi chắc chắn Chương Ngọc Lương trước mặt ăn mặc tươm tất, Chương Ngọc Kỳ nói:

- Đi thôi, ta đưa ngươi về nhà gặp mẹ.

- Ngươi không hiểu sao? Chương gia sắp sụp đổ rồi, sau khi mất đi quyền đại diện của những công ty dược phẩm đó, Chương gia chẳng còn là gì cả, còn ta, cũng không cần phải trở về cái nhà khiến ta ngay cả hơi thở cũng phải nén nhẹ nữa, nhà tù Tiểu Quả còn tự do hơn ở nhà.

Nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của nhị ca, trong lòng Chương Ngọc Lương có chút nghi hoặc, hắn mở miệng hỏi đối phương.

Đồng thời cố gắng bắt lấy thần thái trên mặt Chương Ngọc Kỳ, thật ra Chương Ngọc Kỳ đang cố tỏ ra bình tĩnh.

Nhưng Chương Ngọc Kỳ đã làm hắn thất vọng, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Alice, mỉm cười dịu dàng:

- Alice, đưa ta tập tài liệu trong tay.

- Ồ.

Alice kiều mị ngây thơ vốn đang ngơ ngác nhìn ba anh em nhà họ Chương đối thoại, lúc này nghe Chương Ngọc Kỳ nói, vội vàng đưa cái tập tài liệu nàng mang theo đưa vào tay Chương Ngọc Kỳ.

Chương Ngọc Kỳ lịch sự nói với Alice một câu:

- Cảm ơn.

Sau đó đưa tập tài liệu vào tay Chương Ngọc Lương, mở miệng nói:

- Từ khi ta biết chuyện ở Hồng Kông khi đang ở Úc, ta đã nghĩ đến một vấn đề, đó là tại sao Ngọc Lương ngươi làm những chuyện này lại hoành hành vô kỵ, không lo lắng về gia

pháp của đại ca. Nhưng vấn đề này rất không có thách thức, rất dễ dàng khiến ta nghĩ ra, điều có thể khiến đại ca tạm thời kiềm chế cơn giận, bận rộn đến mức đầu bù tóc rối, chính là ngươi có một số con bài chủ trong tay có thể thực sự đe dọa nghiêm trọng đến Chương gia, ngoài quyền đại diện ra còn có thể là gì?

Chương 275. Khai chiến! (2)

- Tập tài liệu này, là sau khi ta nhận được tin của ngươi đêm đó ở Úc, nghĩ ra vấn đề không quá khó này, liền gọi điện về Hồng Kông, bảo Ngọc Lân nhanh chóng liên lạc với những công ty dược phẩm này, như thực báo cáo tình hình hối lộ mà Chương gia đã chi trả những năm qua cho các công ty dược phẩm, lại hứa hẹn sẽ giúp họ tiêu thụ một số thuốc ứ đọng và vài điều kiện mới tăng thêm, để lấy được thư cam kết, những nhân viên văn phòng Hồng Kông của các công ty đó, có lẽ trong vòng một tuần sẽ lần lượt bị điều khỏi Hồng Kông, dù là nữ hay nam, cuối cùng mối tình ngắn ngủi như sương sớm vẫn không bằng tình thân nơi quê nhà, ngươi nói có đúng không? Trong tập tài liệu chính là thư phúc đáp mà các công ty dược phẩm đó gửi fax về.

Chương Ngọc Lương không dám tin mở tập tài liệu ra, cẩn thận xem qua một lượt, rồi ánh mắt nhìn chằm chằm vào nhị ca của mình.

- Biết ngươi gây họa cho Chương gia, đương nhiên nhị ca phải giúp ngươi xử lý cái họa ngươi gây ra.

Chương Ngọc Kỳ ôn hòa nói với Chương Ngọc Lương:

- Ngoài quyền đại diện ra, còn có hậu chiêu nào không? Là người Thượng Hải mà ngươi chuẩn bị hợp tác, hay là bạn gái người Mỹ khi ngươi du học, hoặc là mấy người bạn cùng phòng kia?

- Ngươi đều biết cả sao?

Chương Ngọc Lương sau khi kinh ngạc, đóng tập tài liệu trong tay lại, ném trả cho Chương Ngọc Kỳ, mở miệng hỏi.

Chương Ngọc Kỳ mỉm cười:

- Vẫn chưa đủ trưởng thành, đi thôi, theo ta đi gặp mẹ.

Lúc này, bên ngoài Lợi Khang, tiếng động cơ xe vang lên, Tống Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn ra ngoài, ba chiếc xe hơi dừng trực tiếp trước cửa lớn của Lợi Khang, cửa xe ở giữa mở ra, Chương Ngọc Giai cùng một nữ thư ký trẻ trung xinh đẹp bước xuống xe, vệ sĩ của hắn nhanh chóng giúp hắn đẩy cửa kính lớn của Lợi Khang.

Chương Ngọc Giai thậm chí không liếc nhìn Tống Thiên Diệu trong đại sảnh một cái, trực tiếp bước vào trong văn phòng.

Thấy ba người trong phòng với sắc mặt khác nhau, Chương Ngọc Giai nhắm mắt dừng lại hai giây rồi mở ra, ánh mắt kiên quyết, giọng nói lạnh lùng cứng rắn:

- Quân Anh vừa rút khỏi bến cảng về doanh trại, phía hải quan đang chuẩn bị kế hoạch kiểm đếm số thuốc bị niêm phong trước đó, nhiều nhất hai ngày nữa sẽ trả lại thuốc cho các công ty dược phẩm bị niêm phong. Tuy nhiên bọn quỷ ngoại ở hải quan nói rằng đã phát hiện một phần thuốc giả trong hàng hóa nhà họ Chương, ta đã cho luật sư giải thích với cục hải quan rằng Ngọc Lương đã tự ý bán thuốc giả sau lưng nhà họ Chương. Phòng điều tra tội phạm kinh tế của cảnh sát yêu cầu Ngọc Lương chiều nay đến để điều tra.

Mọi người trong phòng như Chử Hiếu Trung, Chương Ngọc Lân, Giang Vịnh Ân nghe xong đều nhìn về phía Chương Ngọc Giai đang lên tiếng. Những lời này của hắn đã cho thấy sau khi Chương Ngọc Giai trở về Hồng Kông tối qua, chỉ trong một đêm nửa ngày ngắn ngủi, nhà họ Chương đã giải quyết xong với phủ Thống đốc Hồng Kông. Bởi vì chỉ có Thống đốc đích thân ra lệnh mới có thể khiến quân Anh hỗ trợ canh giữ kho hải quan rút đi. Hơn nữa Chương Ngọc Giai

muốn đẩy Chương Ngọc Lương ra đối phó với kết quả điều tra vô thưởng vô phạt của cục hải quan về việc phát hiện thuốc giả.

Những lời này không chỉ nói cho Chương Ngọc Lương nghe, mà còn nói cho người nhà họ Chử nghe, báo cho họ Chử biết nhà họ Chương đã tự mình giải quyết xong toàn bộ sự việc.

- Ngọc Lương, ngươi đã lớn rồi.

Chương Ngọc Giai chậm rãi bước đến trước mặt Chương Ngọc Lương, từ từ lên tiếng.

Chương Ngọc Lương không hề né tránh, ánh mắt không chút sợ hãi đón lấy ánh mắt của Chương Ngọc Giai, nhe răng cười:

- Đại ca, huynh muốn đánh ta thành con chó chết một lần nữa? Hay là muốn giống như đối xử với mấy người từng hợp tác làm ăn thuốc với đại ca trước đây, trói chân tay ta rồi ném xuống biển? Đại ca gặp may, ta bị một tiểu thư ký vô tình lừa gạt, đi sai một bước.

- Theo ta về gặp mẹ.

Chương Ngọc Giai nghe câu cuối cùng của Chương Ngọc Lương, quét mắt nhìn những người trong phòng một lượt, cuối cùng quay người nhìn Tống Thiên Diệu đang cúi đầu dùng Zippo châm thuốc trong đại sảnh, thu hồi ánh mắt, hừ một tiếng với Chương Ngọc Lương:

- Nếu ngay cả một thư ký cũng có thể lừa được ngươi, vậy ngươi vẫn là một kẻ vô dụng. Đi thôi, ta đưa ngươi về nhà gặp mẹ, sau đó đưa ngươi đến đồn cảnh sát.

- Không cần gặp mẹ, đến đồn cảnh sát đi.

Chương Ngọc Lương nói với Chương Ngọc Giai:

- Tránh để mẹ nhớ lại chuyện năm xưa ta cứu bà khỏi tay người Nhật, lại mềm lòng lần nữa.

- A Hùng, đưa Ngọc Lương lên xe.

Lần này Chương Ngọc Giai không đáp lại lời Chương Ngọc Lương, ra lệnh cho Thái Kiến Hùng bên cạnh. Thái Kiến Hùng nói với Chương Ngọc Lương:

- Xin lỗi, Lương thiếu.

Nói xong, Thái Kiến Hùng nhanh chóng dùng một tay khóa sau lưng, ép Chương Ngọc Lương không tự chủ được ngả người về phía trước, hắn đỡ Chương Ngọc Lương đi về phía chiếc xe hơi bên ngoài cửa Lợi Khang.

Sau khi Chương Ngọc Lương bị đưa đi, Chương Ngọc Giai nhìn Chử Hiếu Trung và Chử Hiếu Tín trong phòng, hơi nhếch cằm nói với hai người:

- Nghe Ngọc Lân nói, trước đây Ngọc Lương đã lừa A Tín mấy chục vạn đô la Hồng Kông? A Ngân, việc ta bảo ngươi làm đã làm xong chưa?

- Đã làm xong rồi.

Nữ trợ lý A Ngân đứng phía sau hắn lên tiếng.

Vừa nói, cô ta đưa một tấm séc từ phía sau cho Chương Ngọc Giai. Chương Ngọc Giai không nhìn, một tay ném lên bàn làm việc của Chử Hiếu Tín:

- Đây là một trăm vạn, đã chuyển vào tài khoản của Lợi Khang, thay Ngọc Lương trả hết số tiền lừa A Tín trước đây, phần còn lại coi như ta mời A Tín uống rượu. Về nhà thay ta hỏi thăm Chử bá, nói rằng chuyện nhỏ nhà họ Chương này, Chương Ngọc Giai đã giải quyết xong, không cần để lão nhân gia phải bận tâm nữa.

Ném xong tấm séc, Chương Ngọc Giai không nhìn hai người, xoay người đi ra ngoài.

Chương 276. Động sau (1)

Chương Ngọc Kỳ và Chương Ngọc Lân hai huynh đệ chỉ có thể cười xin lỗi với hai huynh đệ nhà họ Chử, giải thích vài câu như gấp đưa Ngọc Lương về gặp mẹ, rồi cũng theo Chương Ngọc Giai đi ra khỏi Lợi Khang.

Trong nháy mắt, tiếng động cơ xe hơi bên ngoài vang lên, tất cả mọi người nhà họ Chương đều rời đi, Lợi Khang lại trở về yên tĩnh như trước.

Chử Hiếu Trung sắc mặt tái xanh, cách cư xử vừa rồi của Chương Ngọc Giai rõ ràng là đặt bản thân ngang hàng với Chử Diệu Tông cha của hắn, còn đối với hắn và Chử Hiếu Tín thì hoàn toàn là giọng điệu qua loa đại khái với hậu bối.

Hắn sắc mặt khó coi bước ra khỏi văn phòng, nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang ngậm điếu thuốc, ngồi không đúng tư thế, trực tiếp ngồi lên bàn làm việc, hai mắt đờ đẫn nhìn về hướng cửa chính Lợi Khang:

- Giữa ngươi và cha ta, rốt cuộc đã nói những gì?

Tống Thiên Diệu từ từ lấy điếu thuốc đã cháy thành tro trong miệng xuống, gảy tàn, thở hắt ra một hơi, nhìn về phía Chử Hiếu Trung, ngẩn người vài giây mới lên tiếng:

- Chương Ngọc Kỳ, rất sắc sảo, chỉ một bản tài liệu giả đã dọa được Chương Ngọc Lương.

- Giả sao?

Chử Hiếu Tín vừa xem xong một màn kịch đã kêu lên trước tiên.

Ngay cả Giang Vịnh Ân cũng nhìn về phía Tống Thiên Diệu, chờ hắn giải thích tại sao biết bản tài liệu đó là giả.

- Chương Ngọc Lương vẫn còn quá trẻ, qua vài năm nữa, thủ đoạn nhỏ này của Chương Ngọc Kỳ chưa chắc đã lừa được hắn.

Tống Thiên Diệu cúi đầu nhìn cái Zippo trong tay, rồi ngẩng đầu lên:

- Nhưng dù có giỏi đến đâu, cũng không thể để nhà họ Chương chỉ dùng có một trăm vạn đô Hồng Kông là xong chuyện với Lợi Khang.

Tống Thiên Diệu gọi với Lạn Mệnh Câu đang canh bên ngoài cửa lớn:

- Lạn Mệnh Câu! Đi giúp tìm Trần A Thập tới đây, Tín thiếu có việc giao hắn làm! Còn nữa, giúp ta tra xem cái tên gọi là Hắc Tử Kiệt hiện đang ở đâu!

…

Lạn Mệnh Câu bên ngoài nghe Tống Thiên Diệu phân phó, lập tức vẫy tay gọi một thuộc hạ của Triều Dũng Nghĩa, bảo hắn đi bến tàu liên lạc Trần A Thập tới Lợi Khang, lại phái một người qua biển đến Cửu Long tra xem Hắc Tử Kiệt của Hòa Thắng Nghĩa hiện đang ở đâu.

Còn Tống Thiên Diệu thì cầm ống nghe điện thoại của công ty Lợi Khang lên, do dự một chút, nhìn về phía Chử Hiếu Tín:

- Lão bản, bây giờ mấy giờ rồi?

Khi hắn hỏi Chử Hiếu Tín bây giờ mấy giờ, Chử Hiếu Tín và Chử Hiếu Trung mới để ý, cổ tay Tống Thiên Diệu trống không, vị thư ký này hiện đang xử lý tài sản hàng trăm vạn, vì Lợi Khang mưu tính chạy đông chạy tây, bề ngoài nhìn có vẻ

áo quần chỉnh tề, vung tiền như rác nhưng thực tế vẫn là kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Chử Hiếu Tín tháo chiếc đồng hồ đeo tay Girard-Perregaux Vintage 1945 trên cổ tay xuống, đưa cho Tống Thiên Diệu:

- Tự xem đi, tặng ngươi đấy, nếu tối qua ở nhà biết ngươi không có đồng hồ thì có thể để ngươi vào phòng ta chọn một cái, ta mua tám chín cái vứt ở nhà.

- Mười giờ hai mươi bảy phút, London vẫn là hai giờ sáng.

Tống Thiên Diệu nhận lấy đồng hồ nhìn giờ, do dự định đặt ống nghe xuống, nhưng cuối cùng vẫn để bên tai, tiện tay bấm một dãy số.

- Quỷ muội về London rồi à?

Chử Hiếu Tín chỉ khi Tống Thiên Diệu nói về Angie Perlis mới biết nữ luật sư quỷ muội này đã rời khỏi Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu gật đầu với Chử Hiếu Tín, nhưng không lên tiếng trả lời, mười mấy giây sau, bên kia điện thoại vang lên giọng nói của Angie Perlis, mang theo nụ cười nhạt:

- Ta nghĩ ngươi sẽ ga lăng đợi đến khi trời sáng ở London mới gọi cho ta.

- Ta quả thật đã do dự, cũng hoàn toàn không nghi ngờ năng lực làm việc của ngươi, nhưng bây giờ ta cần một số lời động viên chắc chắn, đừng để xuất hiện những biến số đột ngột khiến ta có chút luống cuống như Thạch Trí Ích nữa.

Tống Thiên Diệu nói bằng giọng bình tĩnh.

Giọng nói của Angie Perlis bên kia điện thoại không có vẻ buồn ngủ, cô ta cười một tiếng:

- Cảm giác được tin tưởng và dựa dẫm rất tuyệt, ta thậm chí sau khi xuống máy bay còn chưa kịp điều chỉnh lại múi

giờ, đã đi xử lý xong những việc ngươi dặn dò, đợi đến khi tận mắt thấy mẫu báo in ra mới về nghỉ ngơi, ta nghĩ bây giờ những tờ báo đó đã được chuẩn bị tại các điểm phát hành, được các nhân viên phát báo phân phát đến các gia đình Anh quốc, nhiều nhất còn bốn tiếng nữa, phải cảm ơn cô bạn học đang thực tập tại bộ phận pháp lý của công ty báo chí của ta, và người bạn trai biên tập viên mới quen của cô ấy.

- Rất tốt, ngủ ngon nhé, cảm ơn.

Tống Thiên Diệu nghiêm túc nói một câu cảm ơn, rồi cúp điện thoại.

Chử Hiếu Trung không hiểu nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Cô luật sư nước ngoài đó à? Thống đốc Hồng Kông đã bị nhà họ Chương mua chuộc, quân Anh cũng đã rút đi, trong tình huống Thạch Trí Ích đã chuẩn bị kết thúc đợt niêm phong này theo lệnh của thống đốc Hồng Kông, cũng không thể làm được gì nữa, huống chi chỉ là một nữ luật sư quỷ nước ngoài tầm thường?

- Bốn giờ.

Tống Thiên Diệu đeo chiếc đồng hồ đeo tay mà Chử Hiếu Tín tặng lên cổ tay, nhìn về phía Chử Hiếu Trung đang hỏi, giơ lên bốn ngón tay:

- Bốn giờ, ngươi nói có thể chuyển hết số thuốc trong kho hải quan ra ngoài, rồi vận chuyển đủ nhiều bằng chứng vào trong đó không?

- Bằng chứng?

Chử Hiếu Trung đầu óc không ngu ngốc, nhưng hắn không có những cuộc trò chuyện sâu sắc với Tống Thiên Diệu như cha mình là Chử Diệu Tông, chỉ dựa vào vài từ ngữ phát ra từ miệng Tống Thiên Diệu, hoàn toàn không thể đoán được Tống Thiên Diệu định làm những gì.

- Trung thiếu, ngươi và Tín thiếu cứ từ từ nghỉ ngơi ở đây, bốn giờ, thời gian hơi gấp, có thể cho tại hạ mượn Giang tiểu thư một buổi chiều được không?

Tống Thiên Diệu nhìn Giang Vịnh Ân một cái, hỏi Chử Hiếu Trung.

Chương 277. Động sau (2)

Chử Hiếu Trung nhìn Giang Vịnh Ân:

- Được.

Tống Thiên Diệu cầm tờ phiếu gửi tiền mà Chương Ngọc Giai để lại trên bàn làm việc, đưa cho Giang Vịnh Ân:

- Giang tiểu thư, ta sẽ nhờ Trần A Thập giúp tìm một người tên là Lôi Đàn Tử, bất kể là loại thuốc giả nào cũng được, bảo hắn sắp xếp người đứng ra đến những xưởng thuốc giả ở Bắc Giác để mua, ngươi phụ trách cung cấp tiền cho hắn mua những loại thuốc giả đó, nói với hắn rằng, Tống Thiên Diệu nhờ hắn giúp mua những thuốc giả này, thù lao là mười thùng penicillin thật, hắn chắc chắn sẽ giúp, bởi vì hiện tại trên thị trường Hồng Kông không mua được penicillin không pha trộn, chỉ có Lợi Khang mới có thể mang ra từ kho hải quan.

- Ta có thể tự mình đi mua, có thể tiết kiệm được khoản thù lao của ngươi.

Giang Vịnh Ân tuy không rõ Tống Thiên Diệu định làm gì, nhưng nghe thấy bảo nàng đi phối hợp với người khác, nên lên tiếng nói một câu.

Tống Thiên Diệu lắc đầu:

- Ngươi không làm nghề buôn lậu hàng cấm, những xưởng đó sẽ không bán thuốc giả cho ngươi đâu, thuốc giả càng nhiều càng tốt, nếu thuốc giả không đủ nhiều, thì mua thêm một ít bao bì rỗng, vận chuyển tất cả đến kho hải quan để đủ số.

- Trong thời gian Lôi Đàn Tử và ngươi mua thuốc, bảo Trần A Thập dẫn người của Triều Dũng Nghĩa, chuyển hết tất cả thuốc trong kho hải quan đi, vận chuyển đến kho của Lợi Khang, sau đó bảo người của Triều Dũng Nghĩa trông coi kỹ kho của Lợi Khang, chỉ cần không phải quân Anh mang súng máy đến phá cửa, bất kể là cảnh sát hay người giang hồ, đều chặn lại hết.

- Cục trưởng Sở Hải quan đã nhận mười lăm vạn của Lợi Khang, lại còn có lệnh của Thạch Trí Ích, trong khoảng thời gian này, bất kể Lợi Khang làm gì, hắn đều sẽ giả vờ không biết.

- Ngươi đi đâu?

Thấy Tống Thiên Diệu nói xong rồi xoay người định ra cửa.

Chử Hiếu Trung lên tiếng nói với Tống Thiên Diệu:

- Dùng hàng giả để đổi lấy tất cả thuốc thật trong kho hải quan? Đừng nói là thống đốc Hồng Kông đã bị nhà họ Chương dùng không biết một trăm vạn hay hai trăm vạn đô la Hồng Kông mua chuộc xong, ngay cả thống đốc Hồng Kông trước đó chưa bị nhà họ Chương mua chuộc cũng không thể để mặc ngươi ngang nhiên vận chuyển những loại thuốc này ra ngoài vào ban ngày ban mặt, ngươi vận chuyển ra ngoài, nhà họ Chương sẽ nhân cơ hội lật ngược tình thế, đẩy Lợi Khang ra làm vật tế thần, cục diện tốt đẹp sẽ lại bị lật ngược một lần nữa.

- Trung thiếu, nếu người của nhà họ Chương nhìn thấy Lợi Khang ngang nhiên thay thế những loại thuốc trong kho hải quan, bọn họ có ra cửa ngăn cản không?

Tống Thiên Diệu hỏi Chử Hiếu Trung.

Chử Hiếu Trung hừ một tiếng, trầm mặt nhìn Tống Thiên Diệu lên tiếng:

- Làm sao có chuyện đó, nói không chừng còn đợi ngươi chuyển hết đi mới tốt. Sở Hải quan không phải là đồ ngu, nếu ngươi chuyển hết đi rồi, thống đốc Hồng Kông bảo họ trả lại thuốc cho các công ty, tất cả đều là thuốc giả, Sở Hải quan làm sao giải thích?

- Đương nhiên sẽ để người Trung Quốc trong Sở Hải quan chọn ra một con dê tế thần, rồi phối hợp với đòn phản công của nhà họ Chương, tố cáo Lợi Khang mua chuộc người Trung Quốc trong hải quan, tự ý thay đổi thuốc, lúc đó tình cảnh của Lợi Khang, e rằng còn nguy hiểm hơn cả nhà họ Chương hiện tại. Ngươi không nói rõ, ta sẽ không để ngươi bước ra khỏi cánh cửa này, bởi vì ngươi sai một bước, kẻ thua không phải là ngươi, mà là nhà họ Chử.

Câu cuối cùng vừa thốt ra, kết hợp với khuôn mặt đang trầm xuống của hắn, người ta có thể loáng thoáng thấy được bóng dáng thời trẻ của Chử Diệu Tông.

- Vào phòng làm việc, ta sẽ nói cho Trung thiếu nghe.

Tống Thiên Diệu dừng bước, cười gượng gạo nói với Chử Hiếu Trung.

Chính hắn đã quá vội vàng muốn bày mưu tính kế, nên sơ suất với cảm xúc của Chử Hiếu Trung.

Chử Hiếu Trung nói không sai, nếu hắn Tống Thiên Diệu sai một bước, kẻ thua sẽ là Chử gia. Tuy Chử Diệu Tông đã biết đại khái các bước hành động của hắn, nhưng Chử Hiếu Trung không biết. Với tư cách là người thừa kế tương lai của Chử gia, hắn quả thật có quyền yêu cầu biết gã thư ký nhỏ bé Tống Thiên Diệu này rốt cuộc đang giở trò gì.

Chử Hiếu Trung đi vào phòng làm việc cùng Tống Thiên Diệu, Chử nhị thiếu cũng muốn đi vào, Tống Thiên Diệu nói với hắn:

- Lão bản, những việc phiền lòng này cứ giao cho ta là được, ngươi đi đóng vai người tốt đi, tìm mấy trường học đủ tồi tàn ở khu Cửu Long, rải ra một hai ngàn đô, à đúng rồi, nhớ bảo Phúc ca lái xe cho ngươi thuê một thợ chụp ảnh, đi theo bên cạnh chụp hình.

- Bí hiểm quá.

Chử Hiếu Tín khinh thường nói, nhưng không rời đi.

Thực ra trong lòng Chử nhị thiếu lo lắng về lời mẹ hắn đã nói, Tống Thiên Diệu biểu hiện quá xuất sắc, hắn nên đối xử tốt hơn với Tống Thiên Diệu, lấy lòng người, đừng để Chử Hiếu Trung nảy sinh ý định cướp Tống Thiên Diệu từ bên cạnh hắn.

Vì vậy khi thấy Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Trung hai người vào phòng làm việc để nói chuyện riêng, hắn mới định đi vào nghe ngóng.

Tống Thiên Diệu nhìn thấy ánh mắt thoáng tối sầm của Chử Hiếu Tín, liền cười nói, giơ tay trái lên, hướng về phía hắn khoe chiếc đồng hồ đeo tay:

- Yên tâm, ta biết thân biết phận, lão bản, ngài đã từng nói, làm người, quan trọng nhất là chữ tín.

Chử Hiếu Tín nghe Tống Thiên Diệu nói câu gần như nói thẳng này, liền cười lên, sau đó xoay người rời đi, chuẩn bị đi làm theo lời Tống Thiên Diệu, tiếp tục đóng vai người tốt.

Giang Vịnh Ân đương nhiên không có tư cách vào phòng làm việc, ở lại đại sảnh. Tống Thiên Diệu đóng cửa phòng làm việc lại, nhìn về phía Chử Hiếu Trung đang chờ hắn mở lời:

- Thực ra, toàn bộ sự việc rất đơn giản, lật qua vài cuốn binh pháp, là có thể tìm thấy đáp án cho toàn bộ sự việc trong đó. Ta vô ý trúng kế mượn dao giết người của tên quỷ tây Thạch Trí Ích, còn Chương gia? Sau khi nhận ra thì âm thầm ám độ trần thương, biến bị động thành chủ động. Bây giờ đến lượt Lợi Hanh ra tay, giả ngốc không điên, tiện tay dắt dê, lấy Lý thay Đào, gộp lại thì dù không đuổi tận giết tuyệt được Chương gia, cũng khiến Chương gia không còn địa vị như hiện tại trong ngành dược phẩm nữa. Điều ta cần làm bây giờ là…

Chương 278. Động sau (3)

Năm phút sau, Tống Thiên Diệu mỉm cười bước ra khỏi phòng làm việc, cười ha hả chào hỏi Giang Vịnh Ân:

- Vất vả cho Giang tiểu thư, lát nữa phải giúp Lợi Hanh chạy ngược chạy xuôi, có rảnh ta nhất định mời ngươi ăn cơm để tạ ơn.

Nói xong, Tống Thiên Diệu rời khỏi Lợi Hanh, dưới sự đi theo của Lạn Mệnh Câu, lên xe Ford 49 rời đi.

Chử Hiếu Trung với vẻ mặt hơi kỳ lạ bước ra khỏi phòng làm việc. Thấy hắn ra ngoài với vẻ mặt hơi kỳ quặc, Giang Vịnh Ân định mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu đã nói gì với Chử Hiếu Trung. Thư ký là tâm phúc thân cận của ông chủ, cơ bản là tay chân của ông chủ, bất kể chuyện tốt xấu, công việc hay chuyện riêng, đều không giấu thư ký, tài xế và luật sư riêng, ba người này tuyệt đối là thân tín của ông chủ.

Thấy Giang Vịnh Ân định mở miệng, Chử Hiếu Trung khoát tay:

- Đừng hỏi, bản thân ta còn chưa hiểu rõ, khó trách cha ta nói Tống Thiên Diệu là kẻ quan sát lời nói sắc mặt thấu hiểu lòng người. Đi làm việc đi, ta ở lại đây yên tĩnh một lúc.

Sau khi lên xe, Tống Thiên Diệu vừa khởi động xe vừa nói với Lạn Mệnh Câu đang ngồi ghế phụ:

- Ngươi có biết người mà gia gia ta nói tối qua, tên Triều Dũng Nghĩa sơn chủ Chúc Húc Quang ở đâu không?

- Triều Dũng Nghĩa đó, người ta gọi là Quang thúc, đó là đại lão giang hồ. Ta biết, ở Cửu Long mở một sòng mạt chược

và một tiệm cầm đồ. Ông ta đã ít khi can thiệp vào chuyện giang hồ, phần lớn thời gian đều ở rạp hát Bát Hợp bên cạnh sòng mạt chược làm khán giả nghiệp dư, kéo đàn hồ.

Nghe Lạn Mệnh Câu nói đối phương ở Cửu Long, Tống Thiên Diệu lập tức lái xe về phía bến tàu Trung Hoàn, chuẩn bị đi tàu qua biển.

Sau khi kéo sà lan cùng với xe qua vịnh, dưới sự chỉ dẫn của Lạn Mệnh Câu, Tống Thiên Diệu cuối cùng cũng lái chiếc xe đến trước cửa sòng bạc có treo biển hiệu "Bát Hợp Ma Tước". Người phụ trách mời khách ở cửa thấy xe dừng lại, liền tươi cười bước tới:

- Lão bản, đến thử vận may chứ? Có đủ loại mạt chược, cửu phỉ, bài, xúc xắc.

- Quang thúc có ở đây không? Quang thúc bảo ta đến gặp ông ấy.

Tống Thiên Diệu vừa xuống xe vừa đưa tờ giấy bạc năm đồng cho người phụ trách mời khách, miệng hỏi.

Người làm công nhận tiền, lại liếc nhìn Lạn Mệnh Câu đang bước xuống từ ghế phụ lái. Tuy không biết tên Lạn Mệnh Câu, nhưng rõ ràng cảm thấy gã Song Hoa Hồng Côn của Triều Dũng Nghĩa này có vẻ quen mặt. Hơn nữa với bộ dạng đó, chắc chắn là nhân vật giang hồ. Vì vậy hắn đương nhiên nghĩ Tống Thiên Diệu có thể cũng là người giang hồ, nói năng không còn e dè như trước, lịch sự đáp:

- Quang thúc đang uống trà ở phòng riêng trên lầu hai. Vốn đã đi xem hát, vừa rồi có người cầu kiến nên mới quay lại. Mời lên lầu, ta sẽ giúp ngài vào thông báo với Quang thúc trước. Không biết quý danh ngài là gì?

Tống Thiên Diệu nhìn đồng hồ đeo tay, nói với người làm công:

- Ngươi nói với Quang thúc, Tống Thiên Diệu, cháu nội của Tống Thành Khê, đến gặp Quang thúc.

…

Đứng ngoài sòng bạc chưa đầy hai phút, người làm công vào thông báo đã vội vã chạy ra, miệng nói với Tống Thiên Diệu:

- Quang thúc mời ngài vào, xin mời Tống tiên sinh.

Hắn dẫn Tống Thiên Diệu vào sòng bạc, đi theo cầu thang lên lầu hai. Lúc này ở chỗ cầu thang lầu hai, một ông lão mặc tang phục đã đứng đó với nụ cười rạng rỡ trên mặt, đang nhìn Tống Thiên Diệu bước lên.

Lạn Mệnh Câu đi sau lưng Tống Thiên Diệu nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Đó chính là Đại Nhãn Quang.

- Quang thúc.

Tống Thiên Diệu nở nụ cười thân thiết, khi đứng trên lầu hai, hắn mặc comple trông có vẻ không hợp, chắp tay thi lễ với Chúc Húc Quang:

- Ta…

- A Diệu, sớm nghe gia gia ngươi nhắc đến ngươi, quả nhiên là người tài tuấn.

Chúc Húc Quang đưa tay vỗ vỗ lưng Tống Thiên Diệu tỏ vẻ thân mật, dìu hắn đi về phía phòng riêng:

- Hậu sinh khả úy. Nào, vào phòng rồi nói chuyện.

Hai người hoàn toàn không có vẻ gì là lần đầu gặp mặt xa lạ và ngượng ngùng.

Tống Thiên Diệu không để ý đến hoàn cảnh trong lầu hai, nhưng Lạn Mệnh Câu lại nhận ra ở mấy chỗ ngồi rải rác trong

đại sảnh xa xa có người ngồi. Hắn bước lại gần Tống Thiên Diệu vài bước:

- Tống thư ký, mấy người kia là người của 14K.

Tống Thiên Diệu liếc nhìn, rồi lại nhìn Chúc Húc Quang bên cạnh. Chúc Húc Quang mỉm cười, nói nhỏ:

- Ngươi đến đúng lúc, không thì ta cũng định đi gặp gia gia ngươi. Vào phòng rồi ngươi sẽ rõ.

Tống Thiên Diệu nói với Lạn Mệnh Câu:

- Ở ngoài đợi ta.

- Biết rồi, Tống thư ký.

Lạn Mệnh Câu lùi lại, nhìn Tống Thiên Diệu và Chúc Húc Quang vào phòng riêng.

Tống Thiên Diệu vào phòng riêng với Chúc Húc Quang, vừa nhìn đã thấy Tề Vĩ Văn đang ngồi bên cửa sổ, sắc mặt bình tĩnh, ngửi hương thơm của một khóm lan xây dựng bên cửa sổ.

Lúc này Tề Vĩ Văn dựa vào cửa sổ, nghiêng người về phía cửa phòng. Dưới sự tôn lên của chiếc áo hoa nhỏ bó sát thân, thân hình mảnh mai đầy đặn của cô ta hoàn toàn lộ ra trước mắt Tống Thiên Diệu. Đặc biệt là khoảnh khắc cô ta khẽ hít hương lan, nét vui mừng thoáng qua trên gương mặt khiến Tống Thiên Diệu xúc động theo cử chỉ vô tình đó của Tề Vĩ Văn. Chỉ là khi cô ta quay đầu lại, nét vui mừng ấy chợt tan biến, lại đổi thành vẻ mặt bình thản không vui không buồn.

- Tống thư ký.

Không đợi Chúc Húc Quang giới thiệu, Tề Vĩ Văn đã đứng dậy khỏi ghế, đường hoàng bước tới, chìa tay ra với Tống Thiên Diệu:

- Không ngờ sau đêm qua, chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy.

Tống thư ký đưa tay nắm nhẹ những ngón tay trắng nõn dài của đối phương rồi buông ra, ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh, mỉm cười nhạt nói:

- Tề đường chủ lần này không gọi một tiếng tiểu điệt nữa sao?

Hắn muốn xem vẻ mặt hơi lúng túng của người phụ nữ này, nhưng Tề Duy Văn chỉ cười:

- Tối qua là do ta đường đột, Tống thư ký đã không phải là người giang hồ, cái tiếng Tống thế điệt của ta thật là khiến người ta chê cười.

Chương 279. Lan hương (1)

- Ngón tay của người đó đã nối lại hết chưa?

Tống Thiên Diệu đợi đối phương nói xong, đột nhiên lại đưa ra một câu hỏi.

Lần này, vẻ mặt Tề Duy Văn khựng lại một chút, nhưng ngay sau đó nói:

- Cảm ơn Tống thư ký quan tâm, đã mời thầy thuốc chỉnh hình rồi.

- Bảo hắn cẩn thận một chút, lần sau còn chọc người nhà ta, thì chỉ có thể để thầy thuốc chỉnh hình xuống biển vớt tay chân về rồi mới nối lại được.

Tống Thiên Diệu lạnh lùng nói xong, xoay người nhìn về phía Chúc Húc Quang, mỉm cười nói:

- Quang thúc, hôm nay ta đường đột đến đây, không phải vì chuyện 14K, mà có một việc muốn nhờ thúc giúp, xem như giao tình nhiều năm giữa Hòa Dũng Nghĩa và ông nội của ta.

- À, A Diệu cứ nói.

Sắc mặt Chúc Húc Quang thay đổi đôi chút.

Chúc Húc Quang là đệ tử cuối cùng được Hắc Cốt Nhân của Thiên Bảo Sơn Hồng Môn nhận khi còn sống, chỉ nhỏ hơn Tống Thành Khê hai tuổi, nhưng khi Tống Thành Khê đến Hồng Kông lúc đầu, hắn và Hắc Cốt Nhân là bạn ngang hàng, các đệ tử và môn sinh dưới trướng Hắc Cốt Nhân, dù lớn tuổi hơn Tống Thành Khê cũng phải gọi một tiếng Tống sư thúc hoặc Tống sơn chủ. Chúc Húc Quang lúc còn trẻ đã gặp Tống Thành Khê vài lần, sau đó theo việc dần nổi danh trên giang

hồ, đã ít qua lại, dù sao cũng chẳng ai muốn khi mình đã thành danh nhiều năm, được người ta trước sau nịnh bợ, lại phải nhìn thấy một người cùng tuổi mình mà phải ngoan ngoãn hành lễ gọi sư thúc, mất mặt.

Giữa Đông Lương Sơn và Hòa Dũng Nghĩa, tuy đúng là đồng môn chính tông của Hồng Môn, nhưng đã nhiều năm không qua lại, hơn nữa với tính cách của Tống Thành Khê, bao nhiêu năm nay chưa từng cầu xin ai dù chỉ một lần.

Không ngờ cháu trai của ông ta, lần đầu gặp mặt đã mở miệng, yêu cầu ta giúp đỡ?

- Nghe nói Hòa tự đầu và Thanh bang của Lý Tài Pháp chuẩn bị khai chiến?

Tống Thiên Diệu hỏi Chúc Húc Quang.

Chúc Húc Quang gật đầu, chuyện này trên giang hồ đã không còn là bí mật gì, cũng không cần giấu ai:

- Là Hòa Thắng Nghĩa và Thanh bang đánh nhau, mọi người đều treo biển hiệu Hòa tự đầu, đương nhiên phải đứng cùng phe với Hòa Thắng Nghĩa, nói ra thì hôm nay Lý Tài Pháp còn hẹn ta và sáu vị tiền bối Hòa tự đầu khác, đến quán trà ở Lệ Trì để bàn chuyện này.

- Quang thúc, thúc có kinh nghiệm giang hồ phong phú, gặp nhiều trận đánh giang hồ hơn ông nội của ta rất nhiều, chuyện này nếu bàn, thúc nghĩ có khả năng bàn xong không?

Tống Thiên Diệu tiếp tục hỏi.

Bị Tống Thiên Diệu nịnh một câu, tuy không đến mức khiến Chúc Húc Quang nở nụ cười trên mặt, nhưng trong lòng lại rất hài lòng:

- Làm sao có thể bàn xong ngay lần đầu tiên, hiện giờ hai bên đều không chịu nhượng bộ, phải đánh vài trận, phân thắng

bại, để một bên chủ động mở miệng nhận thua mới có thể thực sự ngồi xuống nói rõ.

- Vậy có nghĩa là, vẫn phải đánh?

Chúc Húc Quang khẳng định nói:

- Hôm nay các thúc bá Hòa tự đầu ngồi cùng Lý Tài Pháp, chính là để định thời gian địa điểm theo quy tắc giang hồ, hai bên mang đủ người đánh một trận, không đánh một trận, làm sao mà bàn?

- Quang thúc, có khả năng nào, ta bỏ tiền ra, để Hòa tự đầu và Thanh bang tối nay đánh một trận ở bến tàu Trung Hoàn không?

Tống Thiên Diệu nói xong, còn liếc nhìn Tề Duy Văn.

Chúc Húc Quang sững sờ, cúi đầu không nhìn Tống Thiên Diệu, tay cầm trà đưa lên miệng từ từ nhấp để che giấu sự nghi hoặc:

- Chuyện này, theo lý mà nói, là do Hòa Thắng Nghĩa và Lý Tài Pháp quyết định, nhưng nếu các thúc bá Hòa tự đầu khác lên tiếng, cũng không coi là phá vỡ quy tắc, mấy vị bác chú cùng lên tiếng, dù là tọa quán Lan Diện Nam của Hòa Thắng Nghĩa cũng sẽ đồng ý, chỉ là…

- Mỗi vị thúc bá Hòa tự đầu gặp Lý Tài Pháp, mười vạn đô la Hồng Kông, Quang thúc mười lăm vạn đô la Hồng Kông, chỉ cần có thể định được tối nay động thủ ở bến tàu Trung Hoàn, mười lăm vạn của Quang thúc, ta có thể cho người mang đến ngay bây giờ, sáu mươi vạn của các bác chú khác, sáng mai cũng sẽ gửi đến chỗ Quang thúc để thúc sắp xếp, ra ngoài giang hồ, chính là để kiếm tiền mà.

Tống Thiên Diệu nói thẳng thừng.

Chử Húc Quang dừng động tác uống trà, mãi sau mười mấy giây mới lên tiếng:

- A Diệu, tuy ngươi không đi lại trên giang hồ, nhưng ta vẫn xem ngươi như con cháu của mình. Chuyện của ngươi, nếu có thể giúp được ta nhất định sẽ giúp. Chỉ là vô cớ, tại sao nhất định phải chọn bến tàu Trung Hoàn đêm nay để gây sự?

- Đã nói là làm ăn mà, lão bản của ta tối nay có một lượng lớn hàng hóa, chuẩn bị ra biển ở bến tàu Tây Hoàn. Nếu Hòa tự đầu và Thanh bang động thủ ở bến tàu Trung Hoàn, có thể thu hút những cảnh sát thủy ở bến tàu Tây Hoàn cũng kéo đến đó. Thúc cũng biết đấy, gần đây việc kiểm tra buôn lậu rất gắt gao. Hòa tự đầu và Thanh bang đánh nhau sẽ thu hút phần lớn sự chú ý, tàu chở hàng của ta ở bến tàu Tây Hoàn ra khơi sẽ an toàn hơn một chút.

Tống Thiên Diệu nở nụ cười với Chử Húc Quang, đưa cho đối phương một điếu thuốc lá 555 trong tay, rồi lại giúp đối phương châm lửa.

Chử Húc Quang tính toán trong lòng, lời Tống Thiên Diệu nói cũng đáng tin, hơn nữa giá ra biển cũng không phải là nhỏ. Chỉ mua chuộc bảy người thúc bá đã mở giá 75 vạn đô la Hồng Kông, tuyệt đối đã được coi là giá cao. Hòa tự đầu và Thanh bang đánh nhau ở đâu cũng không sao cả, đã có tiền thu thì quả thật có thể giúp hắn chuyện này.

Chỉ là không ngờ, tên Tống Thành Khê nghèo túng cứng nhắc lại có một đứa cháu giàu có làm ăn phi pháp.

Tuy nhiên trong lòng hắn đã đồng ý, nhưng trên mặt không hề lộ ra, mà nhìn về phía Tề Duy Văn vẫn chưa mở miệng bên cạnh, rồi lại nói với Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, chuyện ngươi nhờ ta giúp, ta có thể đi nói chuyện với mấy người kia. Nhưng Tề đường chủ tìm đến ta, nói với ta

về chuyện tối qua…

Chương 280. Lan hương (2)

- Tối qua có chuyện gì? Quang thúc mở miệng, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

Tống Thiên Diệu cũng nhìn về phía Tề Duy Văn, sau đó cười với Chử Húc Quang, hào sảng nói:

- Bất kể tối qua xảy ra chuyện gì, chỉ cần Quang thúc giúp ta lần này, ta sẽ quên hết tất cả, mọi người hòa khí sinh tài mà.

Chử Húc Quang nghe Tống Thiên Diệu nói vậy, trên mặt mới lộ ra nụ cười. Vốn Tề Duy Văn đến gặp hắn, là hy vọng hắn có thể đứng ra cùng đi gặp Tống Thành Khê, làm người hòa giải cho hiểu lầm xảy ra giữa 14K với Tống Thành Khê và Tống Thiên Diệu tối qua.

Không ngờ vừa hay Tống Thiên Diệu hôm nay cũng đến gặp hắn nhờ giúp đỡ, hai chuyện hợp thành một chuyện. Tống Thiên Diệu nhờ hắn giúp đỡ, hắn để Tống Thiên Diệu bỏ qua chuyện của 14K.

Giờ Tống Thiên Diệu gật đầu, chỉ cần tối nay Hòa tự đầu và Thanh bang đánh nhau ở bến tàu Trung Hoàn, ngoài việc mình thu một khoản tiền, đối với chuyện 14K nhờ mình giúp đỡ, mình cũng coi như đã làm được, hơn nữa lợi ích 14K đưa ra cũng không kém hơn 10 vạn đô la của Tống Thiên Diệu là bao.

- Vậy được, không nói nhiều nữa, đã gần trưa rồi, ta trước hết đến tiệm trà Nhật Thăng ở Lệ Trì dự hội, trước hết nói chuyện với mấy lão già đó, giúp A Diệu ngươi sắp xếp chuyện này, ngươi có thể ở đây đợi tin.

Chử Húc Quang vừa nói vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi. Trước khi ra cửa lại nói với Tề Duy Văn:

- Tề đường chủ hãy giúp ta tiếp đãi A Diệu một chút, đã A Diệu quyết định bỏ qua, hai bên các ngươi nói rõ chuyện với nhau là được.

- Để Chử sơn chủ phải lo lắng rồi.

Tề Duy Văn cười tiễn Chử Húc Quang ra khỏi phòng bao, mới quay người nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, chuyện tối qua là Trần hương chủ làm không quang minh, ngươi có gì cứ nói thẳng, 14K có thể làm được gì nhất định sẽ làm tốt để tạ tội. Bên phía Thanh bang, 14K cũng có thể nói chuyện. Nếu 14K bề ngoài đồng ý liên thủ với Lý Tài Pháp, ta nghĩ Lý Tài Pháp có lẽ sẽ tự tin hơn, cũng sẽ thoải mái hơn khi đồng ý đánh một trận với Hòa tự đầu tối nay để phân thắng bại.

- Nói đi nói lại, vẫn là muốn Đông Lương Sơn đồng ý với 14K, động thủ với Thanh bang?

Tống Thiên Diệu hỏi Tề Duy Văn.

Tề Duy Văn khẽ gật đầu:

- Tiện người tiện mình, ngài thấy thế nào, Tống thư ký?

- Đông Lương Sơn chỉ còn lại hai người, vậy mà vẫn có người cầu cạnh, đôi khi ta thực sự không hiểu được những quy tắc giang hồ của các ngươi. Nhưng ta làm ăn, điều ta quan tâm nhất là, nếu ta đồng ý, thì có lợi gì? Mười vạn đô la có thể đủ để đuổi gia gia ta đi, nhưng chưa chắc đã đủ để đút no ta.

Tống Thiên Diệu nhấc tách trà lên uống một ngụm, cười nói với Tề Vĩ Văn:

- Đúng không?

- Không biết Tống thư ký muốn lợi ích gì?

Tề Vĩ Văn nhìn về phía Tống Thiên Diệu, trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói tiếp.

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm Tề Vĩ Văn một lúc, mỉm cười lắc đầu rồi đứng dậy, có vẻ như chuẩn bị rời đi. Tuy nhiên, trước khi bước ra cửa, hắn nhìn về phía Tề Vĩ Văn đang có vẻ không hiểu, mở miệng nói:

- Ta đồng ý, còn về lợi ích? Tề cô cô hãy thay ta đi ngửi lan một lần nữa đi.

Nói xong, Tống Thiên Diệu đẩy cửa phòng, bước ra ngoài, chỉ để lại Tề Vĩ Văn ngẩn người một lúc, rồi nhìn về phía cửa sổ, nơi có một cây lan đang lặng lẽ nở hoa.

…

Khi nhận được cuộc gọi từ cấp dưới của mình là Sở trưởng Hải quan Thẩm Văn Khang, Thạch Trí Ích đang ở trong văn phòng của mình xem lại biên bản cuộc họp về vấn đề chống bán phá giá hàng Nhật của Hiệp hội các nhà sản xuất Trung Hoa do Cục Quản lý Công thương tổ chức trong thời gian gần đây.

Lúc này, các biên bản cuộc họp trên bàn làm việc đã được hắn tỉ mỉ phân loại thành vài nhóm: tạm thời không ảnh hưởng, ảnh hưởng nhẹ, ảnh hưởng nghiêm trọng, chưa xuất hiện ảnh hưởng.

Ngành kim khí, ngành men sứ, ngành văn phòng phẩm, ngành thủy tinh, ngành cuộn dây, ngành nhuộm vải, ngành nhang muỗi, những ngành này được hắn xếp vào nhóm báo cáo thảo luận về các ngành chịu ảnh hưởng nghiêm trọng từ việc bán phá giá hàng Nhật. Lúc này, hắn đã đọc kỹ từng bản một cách tỉ mỉ, và đánh dấu một số dữ liệu quan trọng.

Là một viên chức thuộc địa hải ngoại, Thạch Trí Ích nhận thức và định vị bản thân rất chính xác. Ở điểm này, hắn mạnh hơn rất nhiều so với các viên chức thuộc địa Anh lớn tuổi hơn một chút. Nhiều viên chức thuộc địa Anh lớn tuổi hơn, thường vì xa rời đất nước Anh và mãi không được thăng chức, nên trở nên lơ là, nhưng Thạch Trí Ích luôn như một, khi làm đến vị trí nào thì bắt đầu nghiêm túc đối đãi với công việc mới đó.

Ví dụ như hắn là phó cục trưởng quyền cục trưởng Cục Quản lý Công thương, tất nhiên phải hiểu biết đầy đủ và tỉ mỉ về môi trường và tình hình công thương hiện tại của Hồng Kông, đồng thời chỉ ra hướng phát triển cho tương lai.

Mỹ hậu thuẫn Nhật Bản bán phá giá quy mô lớn trên toàn cầu, chưa chắc không phải là muốn kiềm chế Hồng Kông. Sắp xếp xong những số liệu lộn xộn trước mặt, Thạch Trí Ích đau đầu đặt bút xuống và nghĩ.

Hiện tại ngành chịu ảnh hưởng nặng nề nhất từ việc bán phá giá hàng Nhật ở Hồng Kông là ngành văn phòng phẩm và kim khí. Lấy ví dụ về vài nhà máy bút chì của Hồng Kông, năm ngoái tổng cộng sản xuất hơn 40 vạn thùng bút chì, xuất khẩu 32 vạn thùng, số còn lại bán trong thị trường nội địa Hồng Kông.

Chương 281. Thạch Trí Ích không quan tâm

Trong 32 vạn thùng bút chì xuất khẩu, thị trường tiêu thụ chủ yếu là Luân Đôn, các thuộc địa Anh, ba khu vực Trung Đông, tổng cộng bán được 20 vạn thùng. Các khu vực cấp hai như Úc, Châu Phi, Châu Âu, Ấn Độ, Indonesia, Ai Cập bán được 12 vạn thùng.

Nhưng năm nay, cùng với việc hàng Nhật được Mỹ hậu thuẫn nhanh chóng phục hồi và nổi bật ở châu Á, việc bán phá giá đã gây ra cú sốc lớn đối với ngành công thương của Hồng Kông - thuộc địa Viễn Đông của Anh.

Năm nay, ngành văn phòng phẩm của Hồng Kông, ngoại trừ Luân Đôn, các thuộc địa khác của Anh và Trung Đông vẫn giữ được doanh số ban đầu, thì các thị trường tiêu thụ văn phòng phẩm Hồng Kông như Úc, Châu Phi, Châu Âu, Ấn Độ, Indonesia, Ai Cập đã bị hàng Nhật xâm chiếm hoàn toàn.

Giá CIF thậm chí còn thấp hơn giá xuất xưởng của Hồng Kông, dễ dàng đẩy văn phòng phẩm Hồng Kông ra khỏi những khu vực này. Nhưng Hồng Kông lại không đủ sức để đấu giá với Nhật Bản, vì giá nguyên liệu văn phòng phẩm của Hồng Kông tăng, hoàn toàn không có cơ sở để so sánh với hàng Nhật để giành thị trường.

Ngành văn phòng phẩm đưa ra con số là, năm nay lượng bán ra nước ngoài của ngành văn phòng phẩm Hồng Kông e rằng không bằng một nửa năm ngoái.

Đây chỉ là một ví dụ rõ ràng nhất, còn nhiều trường hợp khác sau khi lệnh cấm vận được ban hành, tuy chưa thể hiện ngay lập tức nhưng đầy rẫy nguy cơ, chẳng hạn như ngành pin, ngành cáp điện v.v… Lý do lớn nhất khiến những ngành này có thể áp đảo sản phẩm Nhật Bản và Mỹ ở Đông Nam Á là vì nguyên liệu được cung cấp từ Trung Quốc đại lục, nhưng giờ đây lệnh cấm vận được ban hành, giá nguyên liệu sẽ tăng vọt, nếu hàng hóa Hồng Kông trước đây vừa rẻ vừa tốt mà giờ tăng giá, liệu còn có thể cạnh tranh với hàng Mỹ, hàng Nhật trên thị trường Đông Nam Á không?

Cái lệnh cấm vận chết tiệt! Bọn Mỹ chết tiệt! Bọn Nhật chết tiệt!

Thạch Trí Ích ức chế thở dài, trong lòng nguyền rủa.

Ngay lúc này, Thẩm Văn Khang - cục trưởng Hải quan gọi điện thoại đến, Thạch Trí Ích nhận cuộc gọi, bên kia truyền đến giọng nói hơi nghi hoặc của Thẩm Văn Khang:

- Thưa phó cục trưởng, công ty Lợi Khang mà ngài nói trước đây là để ta phối hợp với họ, hiện đang rầm rộ vận chuyển những lô thuốc bị niêm phong trong kho hải quan đi, đồng thời còn vận chuyển thuốc mới vào trong đó, nói đơn giản là họ có vẻ đang làm chuyện lấy hàng kém thay hàng tốt.

- Bọn họ định vận chuyển bao nhiêu?

Thạch Trí Ích ngẩn người, mở miệng hỏi.

Thực ra vào sáng sớm khi vừa đến văn phòng, hắn đã nhận được điện thoại từ phủ Toàn quyền, trong điện thoại thông báo rằng, quân đội Anh hỗ trợ hải quan canh giữ kho hàng đã được lệnh rút lui, Toàn quyền và Bộ Dân chính hy vọng thấy trong hai ngày tới, Cục Quản lý Công thương và Cục Hải quan có thể nhanh chóng và nghiêm túc hoàn thành cuộc điều tra về vấn đề thuốc men ở Hồng Kông lần này.

Nhanh chóng và nghiêm túc, Thạch Trí Ích đương nhiên hiểu ý nghĩa ẩn sau hai từ này, Toàn quyền có lẽ đã bị nhà họ Chương mua chuộc và thỏa thuận xong, vì vậy hắn cần phải nhìn vào mặt những khoản hối lộ đó, để hải quan nhanh chóng hoàn thành điều tra và trả lại thuốc cho các công ty, nhưng đồng thời, phải hoàn thành một cách nghiêm túc, nghĩa là bắt buộc phải điều tra ra được điều gì đó, không thể nào rầm rộ tiến hành một cuộc điều tra mà lại không thu được gì.

- Theo biểu hiện của tên thư ký đó, hắn không nên thể hiện ngu xuẩn đến thế mới phải.

Thạch Trí Ích cầm ống nghe điện thoại, nghĩ đến biểu hiện của Tống Thiên Diệu và Lợi Khang, lẩm bẩm.

Thẩm Văn Khang trong điện thoại không nghe rõ:

- Ngài vừa nói gì ạ?

- Không có gì, cứ để mặc bọn họ, bọn họ thời gian có hai ngày, nếu không giải quyết được chuyện này, việc tự ý vận chuyển đi những hàng hóa bị niêm phong trong kho hải quan sẽ là đối tượng điều tra xử lý tốt nhất của hải quan.

Thạch Trí Ích nói với Thẩm Văn Khang:

- Ngươi chỉ cần bảo quản tốt danh sách những lô thuốc trong kho hải quan là được, nếu công ty Lợi Khang thương mại không đưa ra được lời giải thích hợp lý, bọn họ vận chuyển ra ngoài thế nào thì phải vận chuyển về như thế, hơn nữa còn phải chịu toàn bộ trách nhiệm cho cả vụ việc. Hãy để nhân viên hải quan và cảnh sát thủy theo dõi chặt chẽ hướng đi của những lô thuốc đó, Lợi Khang vận chuyển những lô thuốc đó đến kho của họ không thành vấn đề, nhưng không được phép vận chuyển đi trước khi toàn bộ sự việc được giải quyết xong, nếu bọn họ có động thái chất thuốc lên tàu, lập tức để cảnh sát thủy bắt giữ tàu hàng đang neo đậu tại bến cảng.

- Vâng, thưa ngài, ta sẽ sắp xếp người làm ngay.

Thẩm Văn Khang nói xong liền cúp điện thoại.

Sau khi do dự đắn đo, vì tình nghĩa 15 vạn đô la Hồng Kông mà Tống Thiên Diệu và Angie Perlis đã tặng cho mình, Thẩm Văn Khang đã giấu cấp trên của mình về việc vào một đêm khuya nọ, hắn và hơn chục lính Anh đã dàn cảnh chụp ảnh thu giữ quân nhu trong kho hải quan.

Đối với Thẩm Văn Khang, những tấm ảnh đó không hề đe dọa, chỉ có lợi, bởi vì những tấm ảnh không thể nói lên lô quân nhu bột cầm máu đó cuối cùng thuộc về nhà họ Chương hay Lợi Khang, nếu phía Lợi Khang cuối cùng phải chịu trách nhiệm cho toàn bộ sự việc, hắn có thể dễ dàng khẳng định rằng lô quân nhu bột cầm máu đó thực ra là của Lợi Khang.

Sau khi Thạch Trí Ích gác máy, hắn tiếp tục lật xem những tài liệu bên cạnh mà không hề tỏ ra xúc động. Hắn đã cho Tống Thiên Diệu một cơ hội, với tư cách là một người phụ trách công thương nghiệp Hồng Kông, việc hắn cho một công ty nào đó một cơ hội đã là hiếm có, điều này đã là dựa trên việc Tống thư ký giúp vợ hắn đạt được danh dự, nếu không thì một công ty như Lợi Hanh thương hội, hắn còn chẳng thèm liếc mắt nhìn.

Chương 282. Sát ý của Chương Ngọc Giai (1)

Nếu đối phương không nắm bắt được cơ hội này, hoặc làm hỏng việc, thì khi hắn ra tay dọn dẹp tình hình lần cuối, vung dao chém xuống Lợi Khang, Tống Thiên Diệu cũng đừng trách hắn, chỉ có thể trách mình quá yếu kém mà thôi.

- Thực ra tên thư ký đó còn rất trẻ, có chút thiếu sót về năng lực cũng là bình thường.

Khi mở báo cáo trong tay ra, Thạch Trí Ích nhớ lại hình ảnh chàng trai trẻ nói chuyện lưu loát khi trò chuyện với Tống Thiên Diệu ở nhà thờ Thánh John trước đây, không khỏi cảm thán:

- Ngài Thống đốc e là người hạnh phúc nhất, cả chuyện còn chưa kết thúc, hắn đã được thưởng thức một bữa tiệc thịnh soạn.

…

- Không có quỷ muội ở bên cạnh, thật sự là… cảm thấy khó chịu trong người.

Tống Thiên Diệu vừa lái xe vừa bày tỏ việc không quen với tình trạng của mình sau khi Angie Perlis trở về Hồng Kông.

Lạn Mệnh Câu ngồi ở ghế phụ là một tên tùy tùng đạt tiêu chuẩn, nhưng lại không phải là một người trò chuyện và thực hiện đạt tiêu chuẩn. Khi Tống Thiên Diệu đang nhớ về Angie Perlis, Lạn Mệnh Câu vẫn đang suy nghĩ về chủ đề đầu tiên

mà Tống Thiên Diệu nói chuyện với hắn, đã qua 5-6 phút rồi mà hắn vẫn chưa hiểu rõ.

Đó là việc Tống Thiên Diệu nói đã đồng ý với Tề Vĩ Văn của 14K, cho phép 14K có thể nhân danh Đông Lương Sơn của Hồng môn, tìm cơ hội ra tay với Thanh bang.

Theo những gì Lạn Mệnh Câu biết trước đây về biểu hiện lừa người không chớp mắt của Tống Thiên Diệu, lại chỉ vì Tề Vĩ Văn xinh đẹp mà không đòi hỏi lợi ích gì? Nếu là Chử Hiếu Tín, Lạn Mệnh Câu có thể tin, nhưng ngoài Chử Hiếu Tín ra, dù là Tống Thiên Diệu hay cha con Chử Diệu Tông, Chử Hiếu Trung, cả ba người này không ai là kẻ thấy phụ nữ là quên hết mọi thứ, chân mềm nhũn tim đập loạn.

- Tống thư ký, ta không hiểu.

Lạn Mệnh Câu lên tiếng nói với Tống Thiên Diệu:

- Không có lợi ích gì, tại sao lại bán cho 14K một ân huệ như vậy, nếu ngươi và Tống sơn chủ không gật đầu, 14K động thủ với Thanh bang sẽ là không danh chính ngôn thuận, bọn họ chỉ có thể co rúm ở một bên không dám động thủ.

- Không phải ân huệ, ta không phải đã để cô ta giúp ta đi ngửi hương hoa rồi sao?

Tống Thiên Diệu nắm vô lăng, miệng cười nói:

- Biết đâu ta rộng lượng như vậy, cô ta có thể sẽ chủ động nhào vào lòng ta cũng nên.

Tề Vĩ Văn sẽ là người tùy tiện nhào vào lòng kẻ khác sao? Lạn Mệnh Câu nghe ra Tống Thiên Diệu chỉ đang đùa cợt thôi, nên cũng không lên tiếng nữa. Hắn là một thành viên của Triều Châu bang, đương nhiên không thể có ấn tượng tốt với 14K đã đánh nhau với Triều Châu bang hai năm trước. Tống Thiên Diệu là người Triều Châu, lại làm việc cho đại thương

gia Triều Châu là nhà họ Chử, không có lý do gì lại giúp đỡ 14K như vậy.

- 14K kiên quyết khai chiến với Thanh bang vì hai lý do. Một là để lấy lòng các bang hội địa phương và tự đầu xã đoàn, việc này vốn không có mâu thuẫn với nhau, lần này Hòa tự đầu đi đánh Thanh bang chính là cơ hội. Hai, đương nhiên là để đánh bại Thanh bang, đuổi đi Lý Tài Pháp, 14K có thể tìm cách kết giao với các thương gia giàu có Thượng Hải, không đến nỗi không có chỗ dựa.

- Đồng thời làm việc này, 14K còn phải phòng ngừa Triều Dũng Nghĩa, Triều Hưng An, Phúc Nghĩa Hưng và những bang hội người Triều Châu khác, thậm chí cả Quảng Thắng, Quảng Hưng và những bang hội Việt Đông khác thừa cơ hội hai bên đang đánh nhau kịch liệt mà xen vào hưởng lợi. Gia gia ta là Sơn chủ Đông Lương Sơn của Hồng Môn, ta làm việc cho người Triều Châu, ta nói không cần lợi ích, 14K có tin không?

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa vẫy tay với Lạn Mệnh Câu:

- Ngươi thật sự nghĩ rằng ta bảo người phụ nữ đó đi ngửi hoa lan, cô ta sẽ ngốc nghếch mà đi ngửi thật sao? Loại nữ nhân đó, nếu không đủ thông minh, làm sao có thể chỉ mới hơn 30 tuổi đã làm được đến vị trí đường chủ nội đường của 14K, ngươi nghĩ ta vô cớ bảo họ đến bến tàu Trung Hoàn tập hợp vào buổi tối, chẳng lẽ là để ngắm cảnh đêm? 14K tự nguyện đưa tới cửa, ta đương nhiên không tiện đòi hỏi lợi ích nữa.

Lạn Mệnh Câu đưa qua một điếu thuốc, giúp Tống Thiên Diệu đang lái xe châm lửa.

- Vậy tiếp theo chúng ta đi đâu?

Lạn Mệnh Câu nghe Tống Thiên Diệu nói những lời không đầu không đuôi đến mức gần như không thể ngồi yên được nữa, chỉ muốn nhanh chóng xuống xe đi để các đại ca của Triều Châu bang liên kết với tự đầu, nếu không theo như phân tích của Tống Thiên Diệu về hành động của 14K, sau khi đánh xong Thanh bang, rồi liên kết với tự đầu, kết giao với nhóm thương gia giàu có Thượng Hải mà không còn Lý Tài Pháp của Thanh bang làm chân sai vặt nữa, 14K sẽ thực sự đứng vững ở Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu lắc đầu có vẻ bực bội:

- Đi gặp ông chủ của công ty thương mại dược phẩm Tường Bảo Hưng, công ty lớn nhất trong lĩnh vực dược phẩm của người Triều Châu chúng ta ngoại trừ nhà họ Chương và những thương nhân Ngũ Ấp, Hoàng Tiếu Cầu. Vị Hoàng lão bản này cũng đủ xui xẻo, bị Chương Ngọc Giai đột ngột trở về Hồng Kông coi là con dê tế thần mà giết chết, không thể lấy hàng từ nhà họ Chương, có nghĩa là việc kinh doanh thuốc hot nhất kiếm lời nhất, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn người khác chia phần thuộc về mình.

Nói xong, Tống Thiên Diệu mỉm cười nhìn Lạn Mệnh Câu:

- Có phải ngươi lại muốn hỏi, đi gặp một người như vậy có tác dụng gì không?

- Tống thư ký, ta thật sự nghĩ không ra, ta chỉ chịu trách nhiệm bán sức cho thương gia Triều Châu thôi, trên bảo ta chém người thì ta hiểu, nhưng ngươi nói những điều này, rất khó nghe hiểu.

Lạn Mệnh Câu tự mình cũng châm một điếu thuốc, cười gượng gạo.

Hắn có tiếng tăm rất lớn trong giang hồ, Song Hoa Hồng Côn, ra ngoài bến tàu trước hô sau ủng, đệ tử và cháu chắt

hàng trăm người, nhưng so với Tống Thiên Diệu bên cạnh sống bằng trí óc, vẫn còn cách xa một trời một vực, đối phương chỉ là một thư ký nhỏ, nhưng Ân thúc chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, đại ca Trần A Thập đã vội vàng cử mình đi theo hắn.

Chương 283. Sát ý của Chương Ngọc Giai (2)

- Ta đang nghĩ về Chương Ngọc Lương.

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, miệng nói:

- Nếu có đòn phản công, ta sẽ giúp hắn thêm củi đốt, nếu không có, coi như giúp nhà họ Chương thêm phần bực bội.

Lạn Mệnh Câu sững người:

- Chương Ngọc Lương không phải đã bị người nhà mang về để làm vật thế mạng rồi sao?

Tống Thiên Diệu lắc đầu nhẹ:

- Nếu ngươi biết rõ kết cục khi đến Lợi Khang là bị mang đi làm vật thế mạng cho nhà họ Chương, ngươi có chịu từ bỏ chống cự và ngoan ngoãn chấp nhận thua cuộc không? Chương Ngọc Lương rõ ràng đã đỏ mắt, đốt nhà là đại diện cho việc thực sự xé rách mặt với nhà họ Chương, dễ dàng bị mang về như vậy mà không có đòn phản công? Người đã đỏ mắt, chỉ cần có một cơ hội nhỏ cũng sẽ liều mạng để giành lấy, sẽ không chịu thua, Chương Ngọc Lương chính là loại người đó, tên đó chắc chắn sẽ còn có quân bài chưa lật, không thể rời sân nhanh như vậy được.

…

- Trần A Thập của Triều Dũng Nghĩa, đang dẫn người chuyển những thuốc bị niêm phong trong kho hải quan đến kho riêng của công ty Lợi Khang.

Thái Kiến Hùng đứng trước mặt Chương Ngọc Giai, mở miệng nói:

- Có cần để anh em ra ngoài cướp lại thuốc không?

Chương Ngọc Giai đang nhắm mắt dựa lưng vào ghế làm việc, lắng nghe trợ lý A Ân đọc một số tài liệu và sổ sách công ty đã xử lý trong thời gian hắn đi Úc. A Ân thấy Thái Kiến Hùng vào cửa liền ngừng nói. Sau khi Thái Kiến Hùng nói xong, Chương Ngọc Giai vẫn không hề mở mắt:

- Chử gia biết Đặc khu trưởng đã nhận lợi ích từ Chương gia, còn dám làm chuyện ngu ngốc như vậy sao? Cứ để mặc hắn, hai ngày sau, cầm danh sách đến cục hải quan lấy hàng là được.

- Nếu bọn quỷ nước ngoài ở hải quan không nhận?

Thái Kiến Hùng nói:

- Chương tiên sinh, bọn khốn Triều Dũng Nghĩa không chỉ vận chuyển ra ngoài, mà còn dùng thuốc giả để lấp đầy kho, rõ ràng là lấy hàng kém thay hàng tốt. Đến lúc đó hải quan cắn chặt rằng những loại thuốc giả được nhét vào đó chính là hàng của Hiệp hội Dược nghiệp bị niêm phong? Nếu Chử gia chuẩn bị chia chác những loại thuốc đó với hải quan…

- Chia chác? Loại quỷ nước ngoài như cục trưởng hải quan, nhận một ít tiền đen là chuyện bình thường, nhưng rõ ràng biết Đặc khu trưởng đã nhận tiền của ta, ngay cả quân Anh cũng rút đi, hắn còn dám động vào hàng của ta, vậy là chê vị trí này quá thoải mái, muốn bị điều chuyển rồi. Ta có thể chi hai triệu để mua chuộc Đặc khu trưởng, thì cũng không sợ chi thêm một triệu để Đặc khu trưởng đổi một cục trưởng hải quan khác lên.

Chương Ngọc Giai mở mắt, nói với Thái Kiến Hùng:

- Bảo người của ngươi xem kỹ xem những hàng đó được chuyển đi đâu, Chử Diệu Tông, Chử Hiếu Trung đều không làm chuyện ngu ngốc như vậy, Chử Hiếu Tín thì khó nói lắm.

- Rất nhiều tiểu nhị của những hiệu thuốc trong Hiệp hội Dược nghiệp cũng đều thấy người của Triều Dũng Nghĩa đang chuyển số thuốc đó, nếu bọn họ làm ầm lên thì sao?

Thái Kiến Hùng hỏi Chương Ngọc Giai.

Chương Ngọc Giai hừ một tiếng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Thái Kiến Hùng, giọng nhẹ nhàng nhưng mang theo sự kiêu ngạo:

- Bọn chúng dám sao?

- Đã hiểu, Chương tiên sinh.

Thái Kiến Hùng nói xong, xoay người rời khỏi văn phòng.

Chương Ngọc Giai nhắm mắt xoa mi tâm, hỏi A Ân:

- Bên mẹ và lão tứ có tin tức gì không?

A Ân đặt tài liệu trong tay xuống, chậm rãi bước đến sau lưng Chương Ngọc Giai, nhẹ nhàng dùng ngón tay xoa bóp trán cho hắn, miệng nói:

- Lão phu nhân nói, cứ làm theo lời Chương tiên sinh, gửi Lương thiếu đến nhà tù Tiểu Quả để phản tỉnh một thời gian, sau đó gửi đến cửa hàng bên Macau.

- Lão tứ và ta chênh lệch tuổi tác quá lớn, lúc đầu ta dùng cách quản giáo con trai để quản hắn, lại cho hắn ra nước ngoài du học, giờ nhìn lại thấy ta quản lý tệ quá, nuôi ra một con sói sẵn sàng cắn đứt cổ họng ta, nếu hắn không nhắc thì ta đã quên mất những chuyện năm xưa rồi.

Chương Ngọc Giai nhắm mắt chậm rãi nói.

A Ân do dự một chút, cân nhắc rồi mở miệng:

- Chương tiên sinh, vậy Lương thiếu là?

- Đuổi hắn đi làm bạn với cha vợ, hắn đã mở miệng nhắc đến, ta tất nhiên không thể đợi đến lần sau hắn lại đến cắn ta.

Chương Ngọc Giai đột nhiên mở mắt, nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp phía trên mình nói.

Trên mặt A Ân có chút vẻ kinh sợ, không mở miệng nữa.

- Cảm thấy ta đối xử với hắn quá tàn nhẫn? Có nghĩ đến, nếu để lão tứ lớn tuổi hơn chút nữa, đến lúc đó nếu lão nhị, lão tam cũng có chút tâm tư, hắn đấu bại ta, liệu còn cho ta cơ hội không? Hắn ngay cả cơ hội của mình cũng không muốn, thà chết không lùi, làm sao còn cho ta? Đau đớn lâu dài không bằng đau đớn ngắn ngủi.

Chương Ngọc Giai nhạt giọng nói:

- Ta đã dặn A Hùng bắt tay sắp xếp rồi, đợi lão tứ thụ án ở nhà tù Tiểu Quả xong thì ra tay.

- Vậy đến lúc đó, Kỳ thiếu, Lân thiếu sẽ nghĩ thế nào?

A Ân nhẹ nhàng hỏi.

Chương Ngọc Giai nói:

- Nghĩ thế nào? Sợ đến mức chủ động rời khỏi việc làm ăn của Chương gia, còn có thể nghĩ gì nữa? Nghĩ đến chuyện đề cập chia gia với ta sao? Đã xảy ra chuyện này rồi, vậy thì tiện thể giải quyết luôn lão tứ, dọa cho lão nhị lão tam chạy mất, để Chương gia hoàn toàn yên ổn, còn về chuyện chia gia sản, cơ nghiệp này là do ta đánh đổ, những người khác muốn chia một phần, đừng có mơ.

Vừa nói, hắn vươn tay nắm lấy bàn tay A Ân, đặt tay đối phương lên mặt mình, chỉ là động tác âu yếm thân mật này, khi hắn làm, cũng không thấy được sự dịu dàng, ngược lại có chút thô bạo bá đạo.

- Đợi đến khi chiến tranh Hàn Quốc kết thúc, nhà họ Chương sẽ di cư đến Úc. Trước khi đi, ta sẽ cho ngươi một danh phận, không thể để ngươi theo ta đi xa xứ mà không có tên tuổi gì cả.

Chương Ngọc Giai mở miệng nói.

Chương 284. Đã thành (1)

A Ân cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán Chương Ngọc Giai:

- Dù không danh phận gì thì ta cũng đã theo ngài bốn năm rồi, có danh phận hay không thì có gì khác đâu? Ta sẽ luôn ở bên cạnh ngài.

- Mấy năm nay hiếm khi ngươi được ở bên cạnh ta, không cho ngươi một danh phận, lại không có con cái dưới gối, chẳng lẽ khi về già lại để ngươi phải vào ở trai đường sao?

Chương Ngọc Giai nói với A Ân:

- Ngươi và đứa con ngươi sinh ra, khi ta già đi, phần ngươi đáng được hưởng, sẽ không thiếu một phần nào. Những gì ta kiếm được, chỉ có ta mới có quyền quyết định, ta muốn tặng ai thì người khác không thể từ chối, ta không cho ai thì cũng đừng nghĩ đến việc cướp đoạt.

…

Lý Tài Pháp ngồi chễm chệ trong phòng riêng sang trọng của tiệm trà Nhật Thăng, trên mặt treo nụ cười nhạt nhìn về phía mấy vị lão bối của các bang hội chữ Hòa đối diện.

Bên cạnh hắn, ngồi thành một hàng là những tâm phúc đã theo hắn nhiều năm như Vương Khải Niên, Nghi Chí Hằng, Tôn Chấn Xuyên, Bạch Hoán Sinh và vài người khác. Mấy người này khi còn ở Thượng Hải tuy không nổi tiếng như Bát Cổ Đảng, Bát Đại Kim Cương dưới trướng Đỗ Nguyệt Tiên, nhưng cũng đều là những nhân vật cỡ bự có thể hô phong hoán

vũ. Lý Tài Pháp có thể vươn lên ở Hồng Kông, công lao của mấy người này không thể không kể đến.

- Vốn dĩ chỉ là chút chuyện nhỏ giữa Lý mỗ và Hòa Thắng Nghĩa, vậy mà lại khiến cho các vị lão bối đức cao vọng trọng của các bang hội chữ Hòa phải đích thân ra mặt, thật là… các bang hội chữ Hòa quá coi trọng Lý mỗ rồi, xin mời dùng trà.

Lý Tài Pháp cười híp mắt bưng chén trà mời, miệng nói.

Đối diện ngồi bảy vị lão bối của các bang hội chữ Hòa, ngoài Chúc Húc Quang Đại Nhãn Quang của Hòa Dũng Nghĩa, còn có Tô Văn Đình biệt danh Đình gia của Hòa An Lạc, Ngư Đầu Trụ của Hòa Hợp Đồ, Độc Nhãn Báo của Hòa Lợi Hòa, Kim Nha Cường của Hòa Hồng Thuận, Hoa Liễu Văn của Hòa Quần Lạc, Phì Bình của Hòa Quần Anh.

Chỉ có đại lão của Hòa Thắng Nghĩa đang xung đột trực tiếp với Thanh bang là không có mặt.

Lý Tài Pháp vừa mở miệng, đối diện Tô Văn Đình được gọi là Đình gia đã lên tiếng trước tiên. Trong bảy vị lão bối của các bang hội chữ Hòa, hắn tuổi nhỏ nhất nhưng thế lực lớn nhất. Trong thời kỳ Hồng Kông thất thủ, xuất thân từ Hòa An Lạc, hắn cùng với Lâm Mãn của Phúc Nghĩa Hưng đầu quân cho người Nhật, buôn bán thuốc phiện, buôn người, tích lũy được rất nhiều của cải.

Tuy nhiên cũng vì từng theo người Nhật nên trong bang hội hắn không thể ra tranh cử nữa, vì vậy sớm trở thành nhị lộ nguyên soái, coi như rửa tay gác kiếm rút lui khỏi giang hồ. Nhưng thực tế, Tô Văn Đình chưa đầy 50 tuổi, đang lúc sung sức, rất thích dựa vào bối phận giang hồ để chỉ tay năm ngón.

- Trong số mấy lão già chúng ta, ta nhỏ tuổi nhất nên ta nói trước. Tài Pháp tiên sinh, ngươi nói chuyện giữa Hòa Thắng Nghĩa và Thanh bang chỉ là chuyện nhỏ? Nhưng chuyện nhỏ

này, ngươi làm có vẻ không chút nương tay. Nếu không phải Hòa An Lạc ra tay cứu Hòa Thắng Nghĩa thì cả tổng đàn của bang hội đều bị đốt cháy rồi. Chuyện này có phải là làm hơi không quang minh chính đại? Quy tắc giang hồ, nếu nhất định phải xung đột đánh nhau, xưa nay đều là hai bên hẹn trước thời gian địa điểm, mỗi bên gọi đủ người phân thắng bại, chưa từng có chuyện như ngươi, đột nhiên ra tay đốt phá cơ ngơi của đối phương.

- Khi Hắc Tử Kiệt của Hòa Thắng Nghĩa đốt nhà của Đỗ tiên sinh, cũng đâu có thông báo cho Tài Pháp tiên sinh.

Lý Tài Pháp chưa kịp mở miệng, Tôn Chấn Xuyên ngồi bên dưới đã lập tức đáp trả Tô Văn Đình một câu.

Tô Văn Đình đương nhiên không thèm nói chuyện với ai ngoài Lý Tài Pháp, hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Phì Bình của Hòa Quần Anh vừa xoa cái bụng nặng nề vừa nhíu mày nói:

- Không biết thì không có tội, căn nhà đó có ghi ba chữ Đỗ công quán đâu. Hơn nữa, những kẻ ra ngoài giang hồ kiếm sống, biết chữ thì ít, dù có treo biển thì chưa chắc đã nhận ra. Đốt rồi thì Tài Pháp tiên sinh có thể cho người đến hỏi tội trước, chứ không phải trực tiếp động thủ như vậy, không hợp quy tắc.

Ngay khi Phì Bình đang nói, ở cửa phòng riêng có một thành viên Thanh bang như vừa nhận được tin tức gì đó, nhanh chóng bước đến bên cạnh Lý Tài Pháp ghé tai nói nhỏ:

- Tài Pháp tiên sinh, Trần hương chủ của 14K đã đến Thiên Thời Các.

Lý Tài Pháp nhướng mày, nhìn bảy lão đầu đối diện, cười đứng dậy:

- Các vị thúc bá Hòa tự đầu, tại hạ tạm rời đi một lát, lập tức sẽ quay lại, xin các vị thông cảm. Các ngươi, hãy tiếp chuyện tốt với các vị thúc bá.

Nói xong, Lý Tài Pháp để lại mấy lão già, bước ra khỏi phòng.

Để lại bảy vị thúc bá Hòa tự đầu lập tức mặt đen như đít nồi.

Lý Tài Pháp bước qua một hành lang nhỏ, đến Thiên Thời Các của Nhật Thăng trà xá, đẩy cửa phòng ra, liền thấy Trần Trọng Anh và Tề Vĩ Văn đang ngồi trên ghế, Lý Tài Pháp mặt mày hớn hở:

- Trọng Anh huynh, Tề đường chủ, có thất lễ, có thất lễ.

- Tài Pháp tiên sinh khách khí rồi.

Trần Trọng Anh đứng dậy bắt tay Lý Tài Pháp:

- Việc Tài Pháp tiên sinh đề cập trước đó, tại hạ đã bàn với lão sơn chủ, lão sơn chủ nói, từ xưa Thanh Hồng vốn là một nhà, nên tại hạ đặc biệt đến thông báo với Tài Pháp tiên sinh một tiếng, việc này, thành rồi.

- Đa tạ Cát lão sơn chủ, Trần hương chủ nghĩa hiệp xuất thủ, đợi tại hạ rảnh rỗi, nhất định sẽ đích thân đến bái phỏng Cát lão sơn chủ.

Lý Tài Pháp nghe Trần Trọng Anh nói thẳng vào vấn đề, nói 14K đồng ý liên thủ với mình, mặt mày hớn hở.

Trần Trọng Anh ngồi lại vào ghế, nhìn Lý Tài Pháp cười mà như không cười nói:

- Tuy lão sơn chủ nói Thanh Hồng là một nhà, nhưng anh em trong môn phái, không thể để họ ra sức suông, nên những chuyện cần bàn, vẫn nên bàn cho rõ ràng thì tốt hơn.

Chương 285. Đã thành (2)

Lý Tài Pháp trong lòng cười nhạo đám ăn mày 14K này, nhưng trên mặt vẫn không thay đổi vẻ thân thiết nói:

- Đương nhiên, anh em ruột thịt cũng phải tính toán rõ ràng, 14K giúp huynh đệ ta lần này quét sạch Hòa tự đầu, Thanh bang cũng nhất định sẽ liên thủ với 14K đánh bại Triều Châu bang, về phần tiền bạc, Lý mỗ nguyện ý ứng trước ba trăm vạn đô Hồng Kông, để Trọng Anh huynh làm tiền trà nước cho anh em 14K ra sức, đánh xong, Tài Pháp còn có tâm ý dâng lên.

- Ba trăm vạn đô Hồng Kông ư, 14K nhiều anh em góp góp nhặt nhặt, cũng còn lấy ra được, tiền không phải vấn đề, chủ yếu là xưởng thuốc phiện mà Tài Pháp tiên sinh để ta mở mang tầm mắt, thực sự khiến huynh đệ tôi ngưỡng mộ.

Trần Trọng Anh nhìn Lý Tài Pháp, chậm rãi nói:

- Lão sơn chủ cũng luôn khen ngợi ngài kinh doanh giỏi.

Lý Tài Pháp cười ha hả:

- Trọng Anh huynh, xưởng thuốc phiện, cả Hồng Kông chỉ có một cái của Lý Tài Pháp ta, không có chi nhánh khác, nếu ý của Cát lão sơn chủ là muốn nhúng tay vào xưởng thuốc phiện của Lý mỗ, thực sự khiến Tài Pháp tôi khó mà đáp ứng.

- Đương nhiên không phải vậy, xưởng thuốc phiện là do Tài Pháp tiên sinh tự mình xây dựng, nếu 14K cứ thế nhúng tay vào, còn đâu là đạo nghĩa giang hồ? Truyền ra ngoài cũng bị người ta cười chết, chỉ là huynh đệ thực sự ngưỡng mộ việc kinh doanh bạch phiến của ngài, ngài xem thế này có được

không, 14K có địa bàn ở Cửu Long, bạch phiến của Tài Pháp tiên sinh, sau này ở khu vực Cửu Long, do 14K bao tiêu, về giá cả, đương nhiên có thể thương lượng, không biết ý ngài thế nào?

Trần Trọng Anh chậm rãi xoa xoa ngón tay, nói với Lý Tài Pháp.

Lý Tài Pháp lần này không do dự, cười đồng ý:

- Trọng Anh huynh nói thẳng, Tài Pháp cũng không muốn vòng vo, được! Chỉ cần 14K giúp Lý mỗ quét sạch Hòa tự đầu, sau này khu vực Cửu Long, Lý Tài Pháp ta không mở một tiệm bạch phiến nào, tất cả đều do 14K bao tiêu.

Trong mắt Lý Tài Pháp, cho dù 14K mở đầy tiệm bạch phiến ở khu vực Cửu Long, hàng cũng chỉ có mình mới cung cấp được, nếu sau này 14K có xảy ra chuyện gì với mình, ngừng cung hàng, lại liên hệ với các bang hội khác tiếp tục bán hàng, là có thể dễ dàng bóp cổ họng 14K.

- Tốt! Tài Pháp tiên sinh quả nhiên sảng khoái!

Trần Trọng Anh mặt lộ nụ cười:

- Chỉ là không biết cụ thể khi nào thì cần anh em 14K của ta giúp ngài trợ uy?

Lý Tài Pháp nói:

- Mấy lão già Hòa tự đầu đang chuẩn bị hẹn thời gian địa điểm với ta, không biết nhân lực của Trọng Anh huynh thế nào?

- Đương nhiên là càng nhanh càng tốt. Các đường bang phái trong ngoài tám đường của 14K đang nóng lòng chờ đợi, sau khi Tài Pháp tiên sinh ra tay áp chế Hòa tự đầu xong, họ sẽ có cơ hội làm ăn kiếm tiền. Tài Pháp tiên sinh, ngài thấy sao?

Trần Trọng Anh đưa mắt ra hiệu với Lý Tài Pháp rồi lên tiếng nói.

- Ta thấy không bằng tối nay, để anh em Thanh Bang và 14K giao đấu với Hòa tự đầu trước, cũng để những con rắn địa phương này biết rằng hai bang hội từ bên ngoài đến không dễ bắt nạt.

Tề Vĩ Văn vẫn im lặng nãy giờ, đợi hai người nói xong mới từ tốn lên tiếng:

- Kéo dài thời gian, ngược lại sẽ khiến Hòa tự đầu nghĩ rằng Tài Pháp tiên sinh nhát gan.

Trần Trọng Anh và Lý Tài Pháp đều sững người một lúc, sau đó cùng lúc cười lên, Lý Tài Pháp cười nói:

- Tề đường chủ quả nhiên anh thư không thua kém đấng nam nhi. Được, ta và Trần hương chủ sẽ nghe theo ý của Tề đường chủ. Tối nay, chúng ta sẽ thử xem tấm bảng hiệu Hòa tự đầu này có chất lượng ra sao!

…

Thạch Trí Ích xử lý xong công việc trên tay, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, chuẩn bị rời khỏi phòng Quản lý Công thương nghiệp để về nhà thay một bộ lễ phục dạ hội, tham dự buổi tiệc mừng quy mô nhỏ do Hồng Kông Hội đặc biệt chuẩn bị cho vợ mình tối nay.

Kể từ khi báo chí, đài phát thanh bắt đầu liên tục đưa tin về việc vợ hắn khởi xướng thành lập Hội Lạc Thi, điều tra an toàn chất lượng nước ở Hồng Kông, phát thuốc miễn phí và một loạt sự kiện khác, thậm chí có rất nhiều người dân Hồng Kông tự phát đi bộ đến biệt thự nơi vợ chồng hắn sinh sống để tặng hoa, toàn bộ sự việc không chỉ gây xôn xao ở Hồng Kông, Thạch Trí Ích tin rằng phía London, trong tình huống đã

được hắn nhắc nhở, cũng đã bắt đầu xuất hiện những bài báo đưa tin.

Bữa tiệc tối mà Hồng Kông Hội đặc biệt chuẩn bị cho vợ hắn chính là một dấu hiệu nhỏ về điều này.

Trước đây khi hắn tham gia một số hoạt động của Hồng Kông Hội, dù có mang theo vợ, cuối cùng vợ hắn cũng chỉ có thể đợi ở phòng nghỉ dành cho nữ khách. Những người vợ hoặc tình nhân của các thành viên Hồng Kông Hội, ngoài việc xã giao cần thiết ra, thậm chí rất ít khi trò chuyện với vợ hắn về những chủ đề phụ nữ. Thạch Trí Ích thậm chí còn biết họ gọi vợ mình là "người phụ nữ thổ dân đến từ Úc" sau lưng.

Thổ dân Úc, đối với hầu hết những phụ nữ đến từ London của Hồng Kông Hội, đã là một cách gọi rất độc địa.

Nhưng tối nay sẽ không còn như vậy nữa, thư ký phụ trách liên lạc qua điện thoại của Hồng Kông Hội ngoài việc gọi cho hắn, còn gọi riêng đến biệt thự, và cách gọi dành cho vợ hắn cũng không còn là phu nhân của Phó Cục trưởng Thạch Trí Ích nữa, mà là nhà từ thiện phu nhân Bess.

Ngay lúc đó, điện thoại trên bàn reo lên, Thạch Trí Ích bắt máy, giọng nói bên kia là của Thư ký số 2 thuộc Văn phòng Thư ký Thống đốc:

- Ngài Meson, nếu ngài có bạn bè ở London, ngài có thể nhờ họ mua giúp một tờ báo 'Observer', để tìm hiểu một tin tức độc quyền về Hồng Kông được đăng trên đó.

- Có phải lại có người bôi nhọ trên báo rằng các số liệu công thương nghiệp của Hồng Kông đã sụt giảm mạnh sau khi ngài Thống đốc nhậm chức không?

Thạch Trí Ích lên tiếng:

- Những kẻ ở London đó, thực sự nên để họ tự đến Hồng Kông xem một chút, ngài Thống đốc đã làm rất tốt rồi, đổi

thành người khác chỉ có thể làm tệ hơn, trừ khi Anh Quốc không còn tuân thủ quy định cấm vận nữa, nếu không việc số liệu sụt giảm là không thể tránh khỏi.

Hắn tưởng rằng trên báo chí London lại có phe đối lập nhảy ra chỉ trích đối thủ, chuyện này xảy ra như cơm bữa, các quý ông và nghị sĩ Anh Quốc đều quen với việc đăng những bài viết chỉ trích các vấn đề thời sự trên báo, tuy nhiên lập trường chính trị của tờ 'Observer' không rõ ràng lắm, tờ báo này thích đưa ra những cái gọi là tin tức độc quyền, chỉ để cung cấp chủ đề cho những người Anh chuẩn bị chửi nhau trên báo mà thôi.

Chương 286. Đã thành (3)

- Không, rõ ràng không phải vậy, ngài có thể tự gọi về London để tìm hiểu. Ngài Thống đốc hy vọng sau khi ngài nắm được tin tức đó rồi, hãy xử lý tốt toàn bộ sự việc.

Vị thư ký nói xong rồi cúp máy.

Thạch Trí Ích nhíu mày, cầm điện thoại gọi cho người bạn của mình ở Luân Đôn. Mặc dù tờ "Observer" không có lượng phát hành đáng kinh ngạc như "Daily Mail" và "The Times", nhưng nó cũng là một trong năm tờ báo hàng đầu ở Anh. Đặc biệt là các quan chức và thương nhân ở Luân Đôn, hầu như mỗi buổi sáng trong bữa điểm tâm đều xem việc đọc "Observer" và "Financial Times" như một môn học bắt buộc.

- Patrick?

Sau khi được người hầu thông báo, cuộc gọi được chuyển đến tay Edward Hill, bạn học cũ của Thạch Trí Ích đang làm trợ lý cố vấn cho Bộ trưởng Ngoại giao ở Luân Đôn:

- Nhận được cuộc gọi của ngươi vào buổi sáng mưa phùn ở Luân Đôn khiến ta rất ngạc nhiên, thời tiết ở Á Châu thế nào?

- Đang ăn sáng sao?

Thạch Trí Ích nhìn đồng hồ đeo tay:

- Bên cạnh có tờ Observer không? Cầm lên giúp ta tìm xem, có tin tức gì về Hồng Kông.

- Ta vừa mới xem xong, đang đọc Financial Times, tin tức về Hồng Kông trên Observer không cần phải tìm kiếm kỹ, trang hai, một tin độc quyền kèm theo ảnh, hải quan Hồng Kông với sự phối hợp của quân đội đồn trú đã phát hiện một

lượng lớn thuốc quân dụng, và đang tiến hành điều tra về vụ việc này. Theo nguồn tin, lô thuốc quân dụng bị phát hiện lần này rất có thể đến từ một công ty thương mại do người Trung Quốc thành lập ở Hồng Kông, có tên là Bờ Biển Châu Âu.

- Công ty này không chỉ độc quyền phần lớn quyền đại diện thuốc kháng sinh ở Hồng Kông và Đông Nam Á, mà còn cố ý nâng giá thuốc, ở Luân Đôn, một liều penicillin tiêm dùng không đến 1 bảng Anh, nhưng ở Hồng Kông phải tăng gấp 10 lần mới có thể mua được trên thị trường chợ đen. Ta đoán công ty này chắc chắn đã đắc tội với ai đó, những thông tin này thật là bùng nổ, ồ, họ còn cố tình tích trữ nguyên liệu thuốc mà tổ chức từ thiện Oxfam (Hội Lạc Thi được đổi tên theo cách gọi của người Anh) do bà Bess, một nhà từ thiện Anh khởi xướng thành lập đang rất cần…

Edward Hill cầm tờ Observer lên nhìn lướt qua:

- Bức ảnh là cục trưởng Hải quan và binh sĩ Anh chụp chung với số thuốc quân dụng bị tịch thu trong kho, rất rõ ràng. Tuần trước người Mỹ còn liên lạc với bộ phận thuộc địa hải ngoại của Anh, nói rằng Hồng Kông là thuộc địa Anh, hoàn toàn không thực thi triệt để lệnh cấm vận của Liên Hợp Quốc, việc buôn lậu hàng cấm ở Hồng Kông vẫn rất hoành hành. Ta đoán những vị trong bộ Ngoại giao khi thấy tin tức này, đều sẽ cảm thấy rất kịp thời và hài lòng, ít nhất lần này cho họ đủ lý do để đối phó với bọn Mỹ. Nói đến đây, hải quan là dưới quyền quản lý của ngươi, nếu tâm trạng những vị đại nhân ấy tốt, có lẽ ngươi cũng sẽ được khen thưởng gì đó cũng nên…

- Sinh nhật con gái ngươi, ta sẽ gọi điện hỏi thăm và gửi thiệp chúc mừng cho nó, tạm biệt, Edward, lần sau nói chuyện thời tiết sau.

Thạch Trí Ích không đợi đối phương nói hết, đã hơi thất lễ cúp máy!

Công ty Lợi Khang mặc cho nhà họ Chương đi thông đồng với thống đốc Hồng Kông, lại đi đường khác, dùng ảnh để tung ra một tin tức như vậy ở Luân Đôn?! Thống đốc Hồng Kông rõ ràng đã nhận được tin tức trên tờ Observer, hơn nữa không chừng những vị đại nhân ngoại giao ở Luân Đôn còn khen ngợi thống đốc Hồng Kông lần này làm rất tốt, nhưng thực tế, giống như vị thư ký gọi điện cho mình nói, tâm trạng thống đốc Hồng Kông tốt mới là lạ.

Mình chỉ thiết kế một chút đối với Lợi Khang, không ngờ Lợi Khang lại bày ra một tình thế khó xử ném trả lại cho mình? Muốn xem mình khó xử? Nhưng mà, Lợi Khang thật sự không lo lắng, sau khi sự việc lần này qua đi, mình sẽ không hài lòng mà cố ý nhắm vào Lợi Khang sao?

Nhưng hiện tại những điều đó đều không quan trọng, quan trọng là không để thống đốc Hồng Kông bị xấu hổ, tờ Observer được rất nhiều người thượng lưu Anh đọc, cũng có nghĩa là, hiện tại có thể khẳng định tuyệt đại đa số nhân vật lớn, dù muốn hay không đều đã thấy tin tức Hồng Kông này, bộ Ngoại giao đang gấp rút đối phó với phía Mỹ, e rằng trong buổi sáng Luân Đôn này, sẽ truyền tin tức này cho bọn Mỹ, chứng minh thuộc địa viễn đông Hồng Kông của Anh đã thực thi lệnh cấm vận rất xuất sắc.

Nếu lúc này bị lộ là tin vịt, cho dù muốn đẩy Lợi Khang ra làm vật thế thân, cũng đã quá muộn.

Báo chí nói đó là lỗi của công ty Bờ Biển Châu Âu, vậy chỉ có thể là lỗi của công ty Bờ Biển Châu Âu, người Anh không thể sai được, chỉ có người Trung Quốc sai mà thôi!

Nhưng với tình hình hiện tại, phải xử lý Chương gia như thế nào đây? Trông chờ thống đốc Hồng Kông trả lại những

món lợi đã nhận cho Chương gia ư? Nghĩ đến tính tham tiền của Grantham, Thạch Trí Ích cảm thấy khả năng này nhỏ đến mức có thể bỏ qua không tính.

Chẳng trách phủ thống đốc Hồng Kông gọi điện đến, bảo hắn thu dọn tình hình! Cục diện mượn dao giết người do chính hắn gây ra, cuối cùng lòng vòng một hồi, con dao này lại quay về tay hắn!

Tên thanh niên Trung Quốc Tống Thiên Diệu của Lợi Khang quả nhiên lợi hại.

Tình hình hiện giờ, chỉ có thể khẳng định sự thật công ty Bờ Biển Châu Âu của Chương gia buôn lậu hàng cấm vận, tuy nhiên trước đó, hắn phải cho Tống Thiên Diệu biết, hắn thiết kế Lợi Khang thì được, nhưng Lợi Khang thiết kế hắn, thì phải chịu cơn thịnh nộ của hắn.

Vừa định gọi điện cho Thẩm Văn Khang cục trưởng Cục Hải quan, bảo hải quan đi niêm phong kho hàng của Lợi Khang trước, ngay lúc này, thư ký bên ngoài đã gõ cửa nhẹ nhàng nói:

- Thưa ngài, có một người tự xưng là thư ký công ty thương mại Lợi Khang tên Tống Thiên Diệu, nói ngài đã hẹn gặp hắn ta vào giờ này, nhưng trong lịch trình hôm nay của ngài, ta không thấy có tên hắn ta, nên đến hỏi ngài một chút.

Chương 287. Đã thành (4)

Thạch Trí Ích nghe câu này thì sững người, nhưng hắn nhanh chóng ngồi lại sau bàn làm việc, giọng bình tĩnh nói:

- Đúng vậy, ta nhớ đúng là ta đã hẹn gặp hắn, để hắn vào đi, cảm ơn ngươi, Jeff.

Chẳng bao lâu sau, Tống Thiên Diệu được thư ký dẫn vào từ bên ngoài, sau khi cảm ơn thư ký rời đi, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Thạch Trí Ích sau bàn làm việc, mỉm cười ý tứ nói:

- Thạch tiên sinh, hợp tác với ngài quả thật không dễ dàng gì.

Thạch Trí Ích đôi mắt sâu hoắm trong hốc mắt nhìn chằm chằm vào chàng trai trước mặt:

- Tin tức trên báo Observer, tại sao? Ngươi có thể đối đầu trực diện với Chương gia, hơn nữa là trong tình thế Lợi Khang rõ ràng đang chiếm ưu thế, chứ không phải như bây giờ, ngươi nên biết, gạt thống đốc Hồng Kông sang một bên không nói, chỉ riêng ta, hiện giờ sự chán ghét đối với Lợi Khang, đã vượt xa so với công ty Bờ Biển Châu Âu được miêu tả trên báo.

- Ngài là một chuyên gia về Trung Quốc, Thạch tiên sinh, nhưng rõ ràng vẫn chưa hiểu rõ về thương nhân Trung Quốc, chỉ cần còn khả năng khác, chúng ta không thích phá hủy tình nghĩa bề ngoài, cho dù trong lòng hận không muốn dùng dao giết chết đối phương, lại giống như hiệp sĩ, Chử gia và Chương gia khai chiến, phản ứng dây chuyền gây ra sẽ rất lớn. Còn về việc ngài nói ghét Lợi Khang, ta nghĩ, có lẽ là tình hình hiện tại khiến ngài rất khó xử? Thống đốc Hồng Kông

cần ngài xử lý hoàn hảo toàn bộ sự việc, đúng không? Ta đến đây chính là vì điều đó.

Tống Thiên Diệu lấy ra một xấp ảnh từ túi áo vest, đặt lên bàn làm việc của Thạch Trí Ích:

- Trong ảnh là thuốc quân nhu bị hải quan và quân đội Anh tịch thu, đến từ công ty Bờ Biển Châu Âu, hiện đang nằm trong kho hải quan, so với bức ảnh đăng trên báo ở London có nhiều chi tiết hơn, hơn nữa chỉ cần ngài gật đầu, sáng mai, các báo lớn ở Hồng Kông cũng sẽ đồng bộ với báo London, đưa tin hải quan tịch thu thuốc quân nhu buôn lậu của công ty Bờ Biển Châu Âu, buôn bán thuốc quân nhu, tính chất ác liệt hơn nhiều so với buôn bán thuốc thông thường.

- Nếu công ty Bờ Biển Châu Âu của Chương gia không chịu nhận tội thì sao? Bọn họ rất giàu có, có lẽ có thể thuê rất nhiều luật sư giỏi để kháng cáo vụ này.

Thạch Trí Ích cầm tấm ảnh trên bàn lên xem rồi nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu lấy ra chiếc Zippo Chương Ngọc Lương tặng cho hắn, từ từ đặt lên trước mặt Thạch Trí Ích:

- Nếu Chương gia lo sợ, hủy hoại chứng cứ thì sao? Tối nay, kho hải quan có lẽ sẽ đột nhiên bị tấn công ác ý, cố ý phóng hỏa thiêu rụi, thuốc của Hiệp hội Dược phẩm bị hải quan niêm phong bị đốt cháy, là do Chương gia cấu kết với băng đảng bên ngoài làm, hơn nữa ta nghĩ, Chương gia cũng có người sẽ thừa nhận, bọn họ buôn bán quân nhu, theo ta được biết, Chương Ngọc Lương em trai của Chương Ngọc Giai, rất sẵn lòng làm chứng cho hải quan, ngay cả người của Chương gia cũng thừa nhận buôn bán quân nhu, cấu kết với băng đảng tấn công và cố ý phóng hỏa đốt kho hải quan, còn cần cho bọn họ cơ hội thuê luật sư kháng cáo nữa không?

- Tối nay sau 9 giờ, sẽ xảy ra hỏa hoạn, sau đó hải quan và cảnh sát sẽ phối hợp hành động, bắt giữ những phần tử băng nhóm bên ngoài chịu trách nhiệm tấn công kho hải quan và phóng hỏa cùng kẻ chủ mưu đứng sau là người phụ trách của nhà họ Chương - Chương Ngọc Giai.

- Đến sáng mai khi trời sáng, khi Hồng Kông đưa tin này, một số người có nghi ngờ sẽ nhận ra rằng người Anh không có lỗi, mà lỗi là ở người Trung Quốc. Hơn nữa, còn một chuyện nữa, tôi vừa phát hiện trong sổ sách của Hội Từ Thiện Oxfam, phu nhân Thống đốc Hồng Kông Catherine - Chủ tịch danh dự của Hội, và bà Bess - Chủ tịch đầu tiên, đã đăng ký mua thuốc trị giun sán trị giá một triệu đô la Hồng Kông để tặng miễn phí cho người dân Hồng Kông, nhưng do năng lực sản xuất không đủ và gặp vấn đề tích trữ độc quyền nguyên liệu, Lợi Khang tạm thời không thể cung cấp những loại thuốc này, vì vậy, một triệu đô la Hồng Kông của hai phu nhân sẽ được hoàn trả vào tài khoản Oxfam của họ sau vài ngày, để họ có thể sử dụng cho các mục đích từ thiện khác, đó chính là tâm nguyện ban đầu khi mọi người làm từ thiện, ngài nghĩ sao?

Tống Thiên Diệu với vẻ mặt bình thản, nhẹ nhàng hỏi Thạch Trí Ích:

- Hoặc là, ngài vẫn nhất định kiên trì giữ thái độ ghét bỏ đối với Lợi Khang - một công ty nhiệt tình làm từ thiện?

…

- Tất cả hãy tỉnh táo lên.

Cao Lão Thành nói với mấy tay đắc lực trước mặt:

- Lát nữa bất kể nghe thấy gì, cũng không được đến bãi dỡ hàng ở cầu tàu, cứ ở lại đây canh kho, đợi ta ra lệnh. Người của Triều Dũng Nghĩa đã vận chuyển hơn hai trăm cân dầu hỏa vào kho, các ngươi châm lửa xong là lập tức chuồn ngay.

Tuy miệng hắn nói vậy, nhưng mắt vẫn không nhịn được liếc nhìn về phía khu vực dỡ hàng ở cảng hoàn toàn bị các kho hàng che khuất.

Ở đó, bang hội chữ Hòa của Hồng Kông và Thanh bang từ nơi khác đến sắp đánh nhau một trận dữ dội, để thử xem bên nào mạnh hơn.

Cao Lão Thành chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy máu nóng sôi sục, nhưng dù là Phúc Nghĩa Hưng hay Triều Dũng Nghĩa đều đã sớm rút khỏi cảng theo lệnh của công ty Lợi Khang, chỉ để lại hắn dẫn theo vài tên thủ hạ, chờ lệnh của Tống Thiên Diệu để châm lửa đốt cháy kho hải quan ở cảng.

Còn ở khu vực dỡ hàng cảng Trung Hoàn, quả thực như Cao Lão Thành tưởng tượng, đã treo sẵn hơn hai mươi ngọn đèn khí đốt, chiếu sáng như ban ngày cả khu vực dỡ hàng có thể chứa hàng nghìn người, hàng trăm tàu cùng dỡ hàng. Hai phe chia nhau đứng hai bên, phía Thanh bang đến hơn trăm người, còn chữ Hòa đông hơn một chút, khoảng hai trăm người.

Chương 288. Xung đột giang hồ (1)

Để phân biệt, hai bên ăn mặc khác nhau, phía Thanh bang, dù là tay chân nhỏ cũng khoác trên người một chiếc áo gi-lê đen giống như phục vụ ở hộp đêm Lệ Trì, nhìn một cái là thấy ngay sự đồng nhất chỉnh tề. Ngược lại, người của chữ Hòa trông có vẻ lộn xộn hơn, áo may-ô, quần đùi, võ phục thậm chí cả trần trùng trục, đủ cả, chỉ có điểm chung là quấn một dải khăn trắng ở cánh tay trái. Lúc này hai bên cách nhau vài chục mét, giận dữ nhìn nhau chằm chằm trong tiếng ồn ào hỗn loạn.

Trong tình huống hỗn chiến thế này, Lý Tài Pháp đương nhiên sẽ không đứng ra. Lúc này hắn đứng xa xa ở rìa khu vực dỡ hàng, khoác một chiếc áo khoác dạ chống gió, tay cầm một ống nhòm quân dụng, chăm chú quan sát hai nhóm người trong khu vực dỡ hàng.

- Người của 14K đến rồi.

Tên vệ sĩ đứng sau lưng hắn lên tiếng. Lý Tài Pháp chĩa ống nhòm về hướng đối phương chỉ, quả nhiên, tám chín mươi thanh niên cường tráng, đều mặc áo gi-lê đen do Lý Tài Pháp cung cấp, đứng bên cạnh những tên thuộc hạ của Thanh bang kia.

Khi người của 14K xuất hiện, khiến đám người chữ Hòa đối diện gây ra một sự náo động không nhỏ.

- Tài Pháp tiên sinh, người của 14K có phải ít quá không?

Tên vệ sĩ đứng sau lưng hắn lên tiếng hỏi.

- Trần Trọng Anh nói một trăm người này đều là những tay cứng cựa của Bát đường trong ngoài 14K, là nền tảng cũ từ năm 49 đến Hồng Kông đánh giang sơn, hắn hẳn không dám lừa ta, nếu lừa ta thì sau này 14K đừng hòng có thể nhúng tay vào việc buôn bán thuốc phiện nữa.

Lý Tài Pháp chậm rãi nói:

- Ra tín hiệu cho A Sinh và Khải Niên, mau động thủ đi, ai mà chịu nổi việc đứng đây hứng gió hoài.

- Rõ.

Tên vệ sĩ giơ một cái đèn pin lên, nhấp nháy ba lần về phía một vị trí nào đó ở xa.

Vị trí đó lập tức cũng có ánh đèn sáng lên đáp lại, rồi chiếu về phía đám người Thanh bang trong khu vực dỡ hàng.

Đêm nay, ba tâm phúc được Lý Tài Pháp tin tưởng là Bạch Hoán Sinh, Vương Khải Niên và Kiều Nguyên Phi dẫn đầu anh em Thanh bang ra trận. Ba người này từ thời ở Thượng Hải đã theo Lý Tài Pháp trải qua không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, kinh nghiệm dày dặn. Dưới ba người này còn có hàng chục đầu lĩnh lớn nhỏ khác, đều là những tay hung thần từng giết người không chớp mắt ở Thượng Hải năm xưa.

Thấy tín hiệu đèn pin bật sáng, Vương Khải Niên tay cầm một thanh đao khai sơn, hét lớn về phía đối diện bài thơ truyền giáo của Thanh bang:

- Nhị chuyển thất thất thặng thử lô, tu tòng bình đỉnh dụng công phu, khổ tâm ký thủ an hòa khánh, nhật nguyệt nguy nguy chiếu ngọc hồ!

Thông thường khi đánh nhau, người Thanh bang không thèm đọc bài thơ truyền giáo đã truyền hơn 200 năm này. Tất nhiên, đa số đệ tử địa vị thấp trong Thanh bang cũng chưa chắc đã đọc được. Vương Khải Niên phải viết ra giấy đọc mấy

lần chiều nay mới thuộc. Ngày xưa ở Thượng Hải đánh nhau đâu có rườm rà như cái chốn nhỏ bé Hồng Kông này, chém người còn phải hẹn trước thời gian địa điểm, lại còn phải đọc thơ để xác nhận thân phận của nhau.

Hòa tự đầu tối nay mang theo đúng 200 người, vì những thúc bá của Hòa tự đầu đã thỏa thuận với Lý Tài Pháp rằng, lần động thủ đầu tiên không nên làm quá lớn, hai bên cộng lại tối đa không được quá 500 người.

Bởi vì ngay cả ở bến cảng đông đúc, những vụ ẩu đả tranh giành bến tàu thông thường cũng chỉ có quy mô trăm người. Mỗi bên 200 người, cộng lại là 400, quy mô đã khá lớn. Nếu nhiều hơn nữa, e rằng sẽ kinh động đến quân Anh đóng tại Hồng Kông cùng với cảnh sát đến giải tán.

Tuy chỉ có 200 người, nhưng hiện nay ở Hồng Kông có đến hơn chục bang hội lớn nhỏ treo biển Hòa tự đầu. 200 người này gần như được chọn lọc từ các tinh binh mạnh mẽ trong từng bang hội. Trong số những người có mặt lúc này, chỉ riêng những người mang danh Hồng Côn đã gần 100 người, chưa kể đến các nhân vật cấp cao khác như thảo hài hay bạch chỉ phiến.

Dẫn đầu đội ngũ đều là những nhân vật Song Hoa Hồng Côn nổi danh giang hồ của Hòa tự đầu. Khoái Đao Thành, người trẻ tuổi nhất trong Hòa Hợp Đồ thập nhị hoàng thúc, được coi là tổng chỉ huy của 200 người Hòa tự đầu có mặt. Hắn mới hơn 30 tuổi nhưng bối phận cao, là tiểu đệ cuối cùng được vị út trong thế hệ Hòa Hợp Đồ thập nhị hoàng thúc trước thu nạp. Người giang hồ bình thường gặp hắn, dù lớn tuổi hơn cũng phải gọi một tiếng Thành thúc. Thêm vào đó võ công của hắn cao cường, lại là Song Hoa Hồng Côn, nên việc hắn dẫn dắt những kẻ kiêu ngạo giang hồ của Hòa tự đầu lúc này, không ai dám không phục.

Ngoài hắn ra còn có Song Hoa Hồng Côn Hắc Tử Kiệt của Hòa Thắng Nghĩa, dù toàn thân còn đang bị thương nhưng vẫn kiên quyết ra tay. Song Hoa Hồng Côn Ma Tử Minh, tay đánh số một dưới trướng Hòa An Lạc Đình gia. Song Hoa Hồng Côn Thiết Ngưu Uy, môn nhân của Hòa Dũng Nghĩa Đại Nhãn Quang. Song Hoa Hồng Côn Hãn Cân Thanh mới nổi danh gần đây ở bến cảng Tây Cống của Hòa Hồng Thuận, chỉ với một chiếc khăn lau mồ hôi đã làm nên tiếng tăm.

Trận này Hòa tự đầu đã điều động năm Song Hoa Hồng Côn.

Những người như Trần Thái mới gia nhập Hòa Quần Anh cũng nằm trong đội ngũ 200 người này, chỉ là hắn vác thanh đao võ sĩ mà ngay cả tư cách đứng phía trước cũng không có, chen chúc đứng ở hàng sau cùng.

Đối phương đã đọc bài thơ truyền giáo của Thanh bang, Khoái Đao Thành trong Hòa Hợp Đồ thập nhị hoàng thúc, hai tay nắm song đao, cũng bắt đầu đọc bài thơ của Hòa tự đầu:

- Hòa bài quải khởi lộ giai thông, tứ hải cửu châu tận tính Hồng, tha nhật ngã hoàng đăng đại bảo, Hồng gia ca đệ thụ hoàng phong!

Chương 289. Xung đột giang hồ (2)

Hai bên theo quy củ đọc bài thơ để xác nhận thân phận, chẳng có gì đáng nói. Ngược lại, một trong số những kẻ đến 14K giúp Lý Tài Pháp chống đỡ lại tỏ ra sốt ruột. Đó là một thanh niên cao lớn vạm vỡ, tướng mạo không tầm thường, hai hàng lông mày rậm, đôi mắt tròn xoe. Lúc này hắn cởi trần khoác áo gi lê đen bên ngoài, hai cánh tay lực lưỡng cuồn cuộn cơ bắp, vai vác một cây thiết tiên dài chừng một mét. Hắn nhổ một bãi nước bọt xuống đất, mở miệng chửi bới bằng giọng Quế Bình nặng:

- Khốn kiếp! Hai đám người này đánh nhau hay đang đi thi hương vậy? Thi trạng nguyên còn dễ hơn! Đánh nhau mà còn phải đọc thơ? May là ta đến Hồng Kông không gia nhập hai hội này, không thì với trình độ không biết chữ nào của ta, lăn lộn giang hồ hai năm chưa chắc đã nổi danh, nói không chừng còn thi đỗ tư thục, chuyển nghề đi dạy học ở thôn quê!

- Ngươi là tiểu đệ ngoại đường, đương nhiên không hiểu, đây là quy củ, 14K cũng có rất nhiều thơ từ, nhưng phải đợi ngươi làm lão đại mới có cơ hội biết được.

Một thành viên 14K bên cạnh nghe hắn chửi không nhỏ, nhíu mày đánh giá chàng trai từ trên xuống dưới:

- Ngươi gia nhập 14K khi nào?

- Hôm kia, ta vừa đến Hồng Kông không có cơm ăn, cướp tiền của một tên cờ bạc ngoài sòng bạc của 14K, kết quả người của sòng bạc giúp tên cờ bạc đó, mấy tên cầm dao dưa hấu

đuổi theo ta đều bị ta tay không hạ gục trong vài chiêu, sau đó người của sòng bạc hỏi ta có muốn ăn cơm không, có phải vừa đến Hồng Kông, có muốn gia nhập 14K không, nếu muốn, hắn sẽ cho ta quần áo mặc, cho ta cơm ăn. Thế nên ta gia nhập luôn, ồ, quả nhiên có cơm ăn, bữa nào cũng có cá có thịt.

Chàng trai vuốt mái tóc ngắn và mỏng của mình nói.

- Gọi là gì? Trông ngươi rất giỏi đánh nhau, không trách đường chủ chọn ngươi vào đây.

Thành viên bên cạnh nghe xong lời chàng trai, ánh mắt nhìn chàng trai không còn khinh thường như trước, rồi nhìn cây roi sắt đen nặng trên vai đối phương:

- Vũ khí cũng khác với người khác?

Chàng trai ngẩng cằm lên với vẻ mặt kiêu ngạo:

- Ta tên là Đặng Chí Long, thích nhất Sử Tiến trong Thủy Hử Truyện, nên ta tự xưng là Cửu Văn Long! Ta học võ công 15 năm ở quê, cây roi sắt này theo ta 15 năm, từ quê đánh tới Hồng Kông, chưa từng có đối thủ, lão đại thu nhận ta vào 14K nói với ta, chỉ cần ta chịu tiến bộ, không quá một năm, ta có thể làm được Hồng Kỳ Ngũ Ca ngoại đường, ba năm có thể làm được Hộ Kiếm Đại Gia nội đường! Tối nay chính là để mọi người thấy được bản lĩnh của ta Cửu Văn Long!

- Ngươi có phải đầu óc có vấn đề không? Biệt hiệu là do người khác gọi, không phải tự mình đặt, ngốc quá! Lát nữa tự mình cẩn thận, trận đánh mấy trăm người không phải đánh nhau ba năm người bên đường, không cẩn thận rất dễ bị dao chém, trường hợp này, chết đều là những tên tân binh như ngươi.

Người đồng bọn tốt bụng nhắc nhở tên tân binh 14K kiêu ngạo này.

Cửu Văn Long vác roi sắt hừ một tiếng:

- Bọn họ cẩn thận ta mới đúng! Ta muốn cho lão đại thu nhận ta biết, ta ăn hai con ngỗng quay một bữa không phải ăn không! Ta rất giỏi đánh nhau!

- Một bữa ăn hai con ngỗng quay? Lão đại của ngươi không chết sớm thì cũng bị ngươi ăn sạch sành sanh.

Người đồng bọn bên cạnh nghe xong, lẩm bẩm một câu:

- Giỏi đánh nhau hay không không biết, nhưng giỏi ăn thì đúng là thật, hai con ngỗng quay…

Khi Cửu Văn Long mở miệng nói mình rất giỏi đánh nhau, Bạch Hoán Sinh của Thanh bang đang giơ đế giày lên, dùng đế cao su cọ cọ lưỡi dao phách chưa lắp cán dài trong tay trái, cọ xong, nhận cán gỗ du do thuộc hạ đưa tới, lắp lưỡi dao vào vặn chặt khóa, một thanh đao dài ngang ngực được tạo thành, hắn quay người lại gào to với mấy trăm thành viên Thanh bang trước mặt:

- Huynh đệ, mấy tên khốn Hồng Kông này đã chặn đường làm ăn của Tài Pháp tiên sinh và chúng ta suốt hai năm, lại đốt dinh thự Tài Pháp tiên sinh tặng Đỗ tiên sinh, rõ ràng là làm mất mặt Thanh bang chúng ta, tối nay hãy cho bọn khốn Hồng Kông này biết lợi hại của chúng ta, những kẻ từng lăn lộn ở Thượng Hải! Đánh chết chúng nó! Theo ta lên!

Hét xong câu cuối cùng, Bạch Hoán Sinh hai tay nắm chặt thanh đao dài này, dẫn đầu xông về phía Hòa tự đầu:

- Đồ khốn nạn! Quét sạch Hòa tự đầu!

- Xông lên! Quét sạch Hòa tự đầu!

Theo Bạch Hoán Sinh ra tay trước, đám người Thanh bang cũng giơ cao vũ khí trong tay, như thủy triều đen kịt ập về phía đám người Hòa tự đầu.

Đám người Hòa tự đầu nắm chặt song đao, hướng mũi đao chếch xuống đất, mặt không chút sợ hãi tiến lên đón đầu đám người Thanh bang đang xông tới, miệng hét lớn:

- Cho bọn ngoại tỉnh này biết, đất Hồng Kông này là ai làm chủ! Anh em, theo ta tiến lên, chém chết lũ khốn này!

Hai bên xung đột, đám người 14K cũng đều rút vũ khí ra, Cửu Văn Long còn vác thiết tiên chạy như bay, xông thẳng tới mấy người có vẻ không tầm thường đứng đầu đám Hòa tự đầu, miệng còn hung hăng gọi:

- Đồ chó chết! Ai dám cướp công của lão tử, đừng trách ta không nể tình! Mấy tên rác rưởi Hòa tự đầu phía trước, tất cả đều là của ta!

Hắn vác thiết tiên trên vai xông lên gấp, đối diện cũng có một người Hòa tự đầu tay cầm thiết tiên xông lên đầu tiên, vừa nghe thấy lời Cửu Văn Long nói, lập tức lướt tới một bước, cổ tay lật một cái, thiết tiên nhằm đầu Cửu Văn Long đập xuống!

- Tất cả đều là của ngươi? Hôm nay ta và Hồng Thuận Hãn Cân Thanh sẽ thu thập xác của tên khốn nói khoác này!

Chương 290. Bến tàu (1)

Do nội dung chương này trùng với chương trước nên mình đã xóa phần trùng và mở free ạ, xin lỗi các bạn vì sự cố này!

Hãn Cân Thanh đập xuống đầu Cửu Văn Long, Cửu Văn Long dùng thiết tiên trong tay gạt đỡ một cái, hai thanh thiết tiên chạm nhau, bắn ra mấy tia lửa!

Trong khoảnh khắc gạt đỡ, Cửu Văn Long đã giơ chân đá vào bụng Hãn Cân Thanh, Hãn Cân Thanh không vội không lo nghiêng người tránh qua, đồng thời còn thong thả dùng tay còn lại nắm đấm đánh ra, đánh trúng đầu một tên đàn em 14K đang xông lên bên cạnh Cửu Văn Long.

Cửu Văn Long vung ngang thiết tiên, Hãn Cân Thanh lùi về sau, Cửu Văn Long vừa định áp sát đối phương, đột nhiên cảm thấy phía sau có gì đó không ổn, muốn xoay người lại, nhưng đã quá muộn, không biết bị tên Hòa tự đầu nào dùng dao bổ dưa chém một nhát vào lưng, dù Cửu Văn Long đã phản xạ né tránh cũng đã quá trễ, bị lưỡi dao chém một vết thương trên lưng, và trong lúc trúng đao phân tâm, đối diện Hãn Cân Thanh đã thừa cơ xông lên, thiết tiên trong tay lại đập tới, miệng khinh thường nói:

- Loại hàng như ngươi cũng dám khoác lác?

Cửu Văn Long nhịn đau gắng gượng dùng thiết tiên đỡ đòn, lúc này hắn mới phát hiện, loại ẩu đả quy mô lớn này hoàn toàn khác với đánh nhau ven đường thường ngày, ngoài việc phải đối phó với người trước mặt, còn phải chú ý những người khác ra tay với mình, hơn nữa vừa rồi hắn xông lên quá nhanh, đã kéo giãn khoảng cách với đa số đàn em 14K, mấy

thành viên 14K bên cạnh đều đang tự lo ứng phó với đối thủ của mình, không có cơ hội qua giúp hắn.

Chương 291. Bến tàu (2)

Hắn muốn lùi về phía sau đến bên cạnh đám đàn em 14K khác, để có thể hỗ trợ lẫn nhau, nhưng Hãn Cân Thanh không cho hắn cơ hội, thiết tiên trong tay vung vẩy liên tục áp sát, không cho Cửu Văn Long thoát khỏi, Cửu Văn Long lưng đẫm máu, tâm thần bất định, liều lĩnh đá chân ra định khiến Hãn Cân Thanh lùi lại, rồi mình tìm cơ hội thoát khỏi vòng chiến, nhưng hắn vừa đá chân ra mới phát hiện đã trúng kế của đối phương, Hãn Cân Thanh tay trái đột nhiên rút khăn lau mồ hôi thấm nước giắt ở thắt lưng vung vẩy trước mặt Cửu Văn Long, tay phải cầm thiết tiên như rắn độc, hung hăng đập vào mắt cá chân Cửu Văn Long!

- Bộp!

Một tiếng xương gãy vụn!

Sau đó Hãn Cân Thanh không đợi chân Cửu Văn Long chạm đất, đã lướt tới gần, tay trái quấn khăn lên nắm đấm, cực nhanh đánh ra ba quyền, trúng ngay mặt, ngực, bụng dưới của Cửu Văn Long, Cửu Văn Long bị đánh loạng choạng lùi lại, Hãn Cân Thanh thuận thế một đòn thiết tiên đập vào vai Cửu Văn Long!

Cuối cùng lại đá thẳng vào ngực Cửu Văn Long một cước! Đá cho Cửu Văn Long gãy mắt cá chân và xương vai lăn lộn ra sau!

- Loại phế vật như ngươi, ngay cả tư cách chết trong tay ta cũng không có.

Hãn Cân Thanh đánh xong, thậm chí không thèm nhìn Cửu Văn Long đang nằm dưới đất phun máu giãy giụa, xoay người

đi tìm đối thủ tiếp theo.

Cửu Văn Long trước đó còn hùng tâm tráng chí muốn nổi danh trên giang hồ, chưa đầy 10 phút sau khi nói lời khoe khoang đã nằm dưới đất sống chết chưa biết.

Khu vực ngoài bốc dỡ hàng, Trần Trọng Anh dẫn theo bốn tên thủ hạ xuống xe từ xa, đi về phía Lý Tài Pháp. Nhìn thấy Trần Trọng Anh chạy tới, Lý Tài Pháp lấy điếu thuốc ra khỏi miệng nói:

- Người của Hòa tự đầu quả thật có chút bản lĩnh, người của Trọng Anh huynh có vẻ bị đánh tới tấp bất ngờ.

- Mười mấy bang phái chọn ra hai trăm người, cũng coi như là tinh binh mãnh tướng. Nếu một bang phái đã bám rễ ở Hồng Kông mấy chục năm mà bị người của ta và ngươi đánh bại dễ dàng, thì mới là chuyện cười.

Trần Trọng Anh đứng bên cạnh Lý Tài Pháp, nói nhẹ nhàng.

Một trăm người của 14K giúp Thanh bang trấn trận tối nay, hoàn toàn không phải là những nhân vật cứng cựa trong nội ngoại bát đường của 14K, tất cả đều là những thành viên cấp thấp mới thu nạp ở Hồng Kông trong hai năm nay. Những thành viên thật sự của 14K đã đi cướp xưởng thuốc phiện của Lý Tài Pháp, Hòa tự đầu cũng có một toán quân khác đi đập phá hộp đêm Lệ Trì của Lý Tài Pháp.

Mà hắn tới đây tối nay, cũng là để tự mình tiễn Lý Tài Pháp lên đường. Sau đêm nay, Hồng Kông sẽ không còn Lý Tài Pháp nữa.

Trong lúc miệng đang nói chuyện, thân hình xoay người lại, đối mặt với Lý Tài Pháp vẫn đang nhìn về phía chiến trường, bàn tay đeo găng nhanh chóng rút từ thắt lưng ra một con dao găm tinh xảo sắc bén, tay trái vươn ra ôm lấy Lý Tài

Pháp chưa kịp phản ứng, tay phải cầm dao găm đã nhanh chóng và tàn nhẫn đâm vào ngực Lý Tài Pháp!

Còn bốn tên vệ sĩ phía sau Lý Tài Pháp, chưa kịp thò tay mò súng, đã bị thủ hạ của Trần Trọng Anh xông tới, động tác gọn gàng kết liễu bằng dao găm hoặc lưỡi lê.

Trần Trọng Anh buông tay ra, để mặc Lý Tài Pháp ngực cắm dao găm ngã mềm xuống đất, thân thể co giật, nhưng mắt vẫn vô hồn nhìn chằm chằm vào hắn.

- Tài Pháp tiên sinh, ngày mai 14K sẽ tuyên bố khai chiến với Hòa tự đầu, để báo thù cho ngươi, yên tâm lên đường đi. Tính cách như ngươi, thật sự không thích hợp để đi lại trên giang hồ, chi bằng học nhiều hơn từ Đỗ tiên sinh, kiếp sau hãy thấp điệu một chút.

- Đi thôi.

Nhìn Lý Tài Pháp đã tắt thở, Trần Trọng Anh xoay người, đi về phía xe của mình. Ở xa chiến trường vẫn đang ác liệt, không ai để ý tới Trần Trọng Anh và Lý Tài Pháp đã chết.

Lúc này trên một chiếc thuyền cao tốc gần mặt biển bến cảng, Tống Thiên Diệu khoác một chiếc áo gió chống lại hơi ẩm và gió đêm, khuôn mặt lạnh lùng đang nhìn về phía hai nhóm người đang chém giết trên bờ, miệng nói với Lạn Mệnh Câu bên cạnh:

- Phát tín hiệu cho Cao Lão Thành.

Lạn Mệnh Câu bật đèn pha trên thuyền cao tốc, nhấp nháy hai lần về phía bến cảng, ẩn ẩn có thể thấy hai bóng người trên cầu tàu bến cảng, lập tức đứng dậy chạy về phía kho hải quan.

Bốn năm phút sau, kho hải quan bốc lên ngọn lửa và khói đen ngùn ngụt, gần như chiếu sáng nửa bến cảng.

Ngay cả những người đang chém giết trên sân cũng có nhiều người chú ý tới việc bến cảng bốc cháy, một số người thậm chí còn dừng lại nhìn về phía kho hàng, nhưng chưa kịp nhìn rõ đã bị đối thủ thừa cơ chém trúng.

- Bùm bùm bùm!

Vài quả lựu đạn cay bắn thẳng vào đám người vẫn đang chém giết, gần hai trăm người mặc quân phục, thường phục, dưới sự dẫn đầu của các trợ lý người Anh, Đặc khu trưởng, đột nhiên ùa ra từ khắp nơi ở bến cảng, võ trang đầy đủ từ từ bao vây khu vực bốc dỡ hàng, miệng còn liên tục hô:

- Bỏ vũ khí xuống!

Hai nhóm người đang chém giết, thấy cảnh sát phản ứng đầu tiên là chạy trốn về phía tối, chỉ còn lại những người bị thương không di chuyển được, nằm rên rỉ giãy giụa trong khí cay.

Cảnh sát không đuổi theo khắp nơi, mà sau khi bao vây toàn bộ khu vực bốc dỡ hàng, một viên cảnh sát người Anh mặc đồng phục nói với mấy phóng viên đang theo sát bên cạnh:

- Cảnh sát sẽ dốc toàn lực tìm ra thủ lĩnh và người tổ chức của hai phe đánh nhau. Ngoài vụ ẩu đả ở bến cảng, cảnh sát còn nhận được tin báo từ nhân chứng rằng có tổ chức xã hội đen sẽ đốt kho hải quan tối nay, chỉ tiếc là chúng tôi đến muộn một bước, nhưng xin yên tâm, cảnh sát đã có thông tin chính xác, điều tra ra kẻ chủ mưu đằng sau.

Chương 292. Hợp tác (1)

Còn bên kia chiếc xe của Trần Trọng Anh chưa kịp rời khỏi bến cảng đã bị Lương Bái dẫn theo hơn chục tên thủ hạ chặn lại, Lương Bái cười gằn nhìn về phía xe của Trần Trọng Anh:

- Trần hương chủ, đêm qua, cũng ở đây, ngươi đã khiến ta rất mất mặt.

Trần Trọng Anh cảm thấy lòng trầm xuống, hạ cửa kính xe xuống định mở miệng nói, Lương Bội bỗng giơ súng nhắm vào đầu Trần Trọng Anh và bóp cò!

- Bùm!

Một tiếng súng vang lên, trán Trần Trọng Anh xuất hiện thêm một lỗ đạn, đầu ngả về phía sau!

Mấy tên cảnh sát mặc thường phục khác cũng đều nổ súng, không chút do dự bắn chết mấy tên thuộc hạ còn lại của Trần Trọng Anh trên xe.

Lương Bội cất súng đi, nhổ một bãi nước bọt xuống đất:

- Nếu không phải Hắc Tử Kiệt báo cho ta biết, 14K các ngươi lén kết hợp với Hòa tự đầu, chuẩn bị đánh úp Thanh bang từ phía sau, ta còn chưa dám giết ngươi. Bây giờ vừa hay đổ cái chết của ngươi lên đầu Thanh bang, mấy người đi lấy súng trên người mấy tên vệ sĩ của Lý Tài Pháp, bắn vào mấy tên này vài phát.

…

- Trương Vinh Cẩm đã điều tra ra tung tích của lão Tứ chưa? Ta giao người cho hắn để lấy lời khai, giờ lại bảo ta, người ở địa bàn của hắn bị mấy tên sái lão khác mang đi?

Chương Ngọc Giai nghiến răng nói trong phòng khách:

- Mà lại không tra được chút tin tức gì? Chẳng lẽ là người Thượng Hải định bảo vệ lão Tứ?

Chương Ngọc Kỳ đang gọi điện thoại ở góc phòng, đợi cuộc gọi kết thúc mới nhìn về phía Chương Ngọc Giai:

- Đã tra ra rồi, là người của Cục Chính trị thuộc Cảnh sát Hồng Kông mang Ngọc Lương đi.

- Cục Chính trị? Trương Vinh Cẩm là cảnh trưởng Cửu Long còn tra không ra?

Chương Ngọc Giai nói:

- Tra được hay không, tại sao mấy tên sái lão đó đột nhiên mang Ngọc Lương đi?

Chương Ngọc Kỳ lắc đầu:

- Cục Chính trị rất khó dùng tiền để thông đồng, tra không ra, chỉ có khả năng là người Anh bảo bọn họ mang Ngọc Lương đi.

- Khó lắm sao? Ta làm ăn bao lâu nay, đã thấy nhiều chuyện khó, dù khó đến đâu, chỉ cần có tiền, cũng có thể mở được một đường. Cứ cầm 10 vạn đồng đi tìm mấy tên sái lão Trung Quốc của cái gì mà Cục Chính trị đó, mua một chút tin tức về.

Chương Ngọc Giai nhìn về phía Chương Ngọc Kỳ, lên tiếng nói.

Vốn dĩ sau khi Chương Ngọc Lương được đưa đến gặp mẹ, nhà họ Chương đã giao hắn cho Trương Vinh Cẩm đưa đến cục cảnh sát. Dù sao hai ngày sau cũng cần Chương Ngọc Lương đứng ra nhận tội về việc một phần hàng hóa bị niêm phong của nhà họ Chương là thuốc hết hạn hoặc thuốc giả để đối phó với hải quan.

Vì vậy Trương Vinh Cẩm và Thái Kiến Hùng đích thân đưa Chương Ngọc Lương đến đồn cảnh sát để lấy lời khai. Bất kể hắn có nhận tội hay không, trước hết cứ chụp ảnh chân dung cho hắn, sau đó những người khác trong nhà họ Chương sẽ lên tiếng chỉ định Chương Ngọc Lương là người chịu trách nhiệm chính trong vụ việc này là được.

Nhưng đúng lúc Trương Vinh Cẩm và Thái Kiến Hùng vừa đưa Chương Ngọc Lương vào đồn cảnh sát không lâu, bốn tên cảnh sát mặc thường phục lạ mặt đã xuất hiện cùng với sự hộ tống của tên quỷ Anh cục trưởng. Tên quỷ Anh lên tiếng bảo Trương Vinh Cẩm giao Chương Ngọc Lương cho bốn tên cảnh sát mặc thường phục này.

Trương Vinh Cẩm không dám từ chối cấp trên người Anh, chỉ có thể nháy mắt ra hiệu cho Thái Kiến Hùng, ý bảo bọn họ ra ngoài đồn cảnh sát để hỏi cho rõ.

Thái Kiến Hùng dẫn theo hai thuộc hạ ra khỏi đồn cảnh sát, định theo dõi xem đối phương đưa Chương Ngọc Lương đi đâu. Kết quả vừa ra khỏi cửa còn chưa kịp hành động gì, đã bị hai trong số bốn tên cảnh sát mặc thường phục dùng súng chỉ vào đầu, bảo bọn họ cút xa ra.

Thái Kiến Hùng không dám liều lĩnh tranh giành người với cảnh sát, chỉ có thể dẫn người đứng nhìn đối phương đưa Chương Ngọc Lương lên xe rời đi. Sau đó quay lại hỏi Trương Vinh Cẩm về thân phận của đối phương, Trương Vinh Cẩm cũng nói không rõ.

Mãi đến lúc nãy, Chương Ngọc Kỳ mới điều tra ra tin tức, là người của Cục Chính trị thuộc cảnh sát đã mang Chương Ngọc Lương đi.

- Trong Cục Chính trị chỉ có hơn 30 tên sái lão là người Trung Quốc, tất cả đều là những kẻ trong sạch, không muốn tham ô nhận hối lộ, có chí thoát ly khỏi việc tham ô nhũng

lạm, là những cảnh sát liêm khiết. Năm 47, Trương Vinh Cẩm cũng bị cảnh sát Hồng Kông yêu cầu chuyển sang Cục Chính trị, cuối cùng hắn thà bỏ ra 20 vạn đô Hồng Kông để mua một cái không đạt tiêu chuẩn chính trị, giữ lại vị trí cảnh trưởng.

Chương Ngọc Kỳ giải thích khái niệm về Cục Chính trị thuộc cảnh sát cho Chương Ngọc Giai:

- Hơn nữa bây giờ chỉ biết Ngọc Lương bị người của Cục Chính trị mang đi có thể là do người Anh ra lệnh, hoàn toàn không thể điều tra ra tại sao người Anh lại mang hắn đi.

- Nhất định là người Thượng Hải muốn bảo vệ Ngọc Lương. Thôi, hai ngày sau nếu hắn không xuất hiện, thì để vợ hắn đứng ra nhận tội. Nhiều lắm là sau khi nhận tội thì bảo lãnh cô ta ra ngoài, không để một người phụ nữ vào nhà tù Tiểu Quả.

Chương Ngọc Giai kẹp điếu xì gà trong tay, lên tiếng nói.

Chương Ngọc Kỳ sững người:

- Khiết Anh còn không biết Ngọc Lương đã làm gì, huống chi gia đình cô ta…

- Chồng của cô ta phạm sai lầm, trách ai đây? Cô ta là vợ của Tứ đệ, đương nhiên phải gánh vác thay cho chồng của mình.

- Ngọc Lương đi, để ta nhận tội.

Chương Ngọc Kỳ dùng tay vuốt vuốt mái tóc, nhìn về phía đại ca của mình:

- Hai ngày sau, cứ nói là Chương Ngọc Kỳ ta tự ý chế biến và tích trữ thuốc hết hạn và thuốc giả.

- Ngươi không được, ngươi có làm gì sai đâu, vô cớ làm hỏng danh tiếng của mình làm gì, còn rất nhiều việc cần đến ngươi.

Chương Ngọc Giai nghe nhị đệ Chương Ngọc Kỳ tự nguyện thay Chương gia nhận tội, lắc đầu từ chối:

- Vợ chồng Tứ đệ là thích hợp nhất, đối ngoại tuyên bố, Tứ đệ đã trốn thoát, chỉ kịp bắt được vợ của hắn.

Chương 293. Hợp tác (2)

- Đại ca, có cần phải tuyệt tình như vậy không?

Chương Ngọc Kỳ nới lỏng cổ áo của mình, giọng nói có chút khó khăn nhìn về phía Chương Ngọc Giai:

- Tùy tiện bảo A Hùng, hoặc người khác, đều có thể nhận một tội danh nhỏ thôi, cần gì phải thế.

- Vợ của hắn bị bắt, ta xem hắn còn nhẫn nại được bao lâu mà không lộ diện.

Chương Ngọc Giai như thể không nhìn thấy sắc mặt của Chương Ngọc Kỳ, giọng điệu lạnh lùng nói:

- Ngươi cho rằng ta tâm ngoan, đúng vậy, nếu tâm không ngoan thì năm đó trên biển, người chết đã không phải là cha vợ của Tứ đệ và những người đó, mà là ta rồi.

Câu nói này vừa thốt ra, Chương Ngọc Kỳ rơi vào trầm mặc, Chương Ngọc Giai lại như thể đã có hứng thú, ngậm xì gà nói với Chương Ngọc Kỳ:

- Thuốc là để cứu người, nhưng muốn đem những thuốc cứu người này đi bán kiếm tiền, phải nhẫn tâm giải quyết những kẻ muốn lấy mạng ngươi trước. Khánh Canh Chính cấu kết với người ngoài muốn hại chết ta, không thành công, bị ta ném xuống biển, ta đối xử với hắn không tệ, con cái đều được chăm sóc chu đáo, còn đứng ra gả con gái Khiết Anh của hắn cho Tứ đệ, giờ đây Tứ đệ muốn phản bội Chương gia, một lòng muốn hại chết chúng ta, có gì khác với Khánh Canh Chính năm đó? Kẻ tuyệt tình không phải là ta, mà là hắn mới đúng.

- Ngọc Lương chỉ là nhất thời hồ đồ…

Chương Ngọc Kỳ với vẻ mặt khó xử nói với Chương Ngọc Giai.

Chưa đợi hắn nói xong, Chương Ngọc Giai đã cắt ngang lời hắn:

- Nhất thời hồ đồ? Cấu kết với người Thượng Hải, lén lút làm hỏng danh tiếng Chương gia, nếu thật sự để hắn được như ý, hại chết chúng ta, hắn nói là hắn hồ đồ, thì còn có tác dụng gì? Khánh Canh Chính năm đó nếu cấu kết với người Đông Hoàn ném ta xuống biển, sau đó nói là nhất thời hồ đồ, thì còn có ích gì? Ngươi quá mềm lòng, không làm nên đại sự được.

- Chỉ là làm ăn thôi mà, huống hồ Ngọc Lương dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt, ngươi là đại ca, chẳng lẽ không thể nhịn hắn một lần sao?

Chương Ngọc Giai kẹp điếu xì gà nhún vai về phía Chương Ngọc Kỳ, vẻ mặt vô tội nói:

- Ta đương nhiên nhịn hắn, nên ta mới cho hắn đi ngồi nhà lao Tiểu Quả, rồi đuổi hắn đi Ma Cao, chứ không thì sớm đã cho hắn giống như cha vợ của hắn vậy, ném xuống biển rồi.

- Cộc cộc cộc.

Cửa bên ngoài bị gõ nhẹ.

Chương Ngọc Giai tưởng là Thái Kiến Hùng ở ngoài cửa, buột miệng nói:

- Vào đi.

Cửa được đẩy từ bên ngoài, một người đàn ông trung niên bụng phệ, thân hình hơi béo phì mặt mày tươi cười từ bên ngoài đi vào, phía sau theo sau hơn mười tên mặc thường phục, người đàn ông trung niên vừa thấy Chương Ngọc Giai liền thân thiết lên tiếng:

- Chương tiên sinh? Xin lỗi, làm phiền giữa đêm khuya, tại hạ là cảnh trưởng Lưu Phúc.

Người Hoa thứ nhất sau Diêu Mộc, tổng cảnh trưởng Hoa nhân Lưu Phúc.

- A Hùng đâu?

Chương Ngọc Giai nhíu mày, sao Thái Kiến Hùng lại tùy tiện để người ngoài gõ cửa vào phòng của mình?

- Thái Kiến Hùng, chúng ta nghi ngờ hắn có liên quan đến việc tổ chức hội kín bất hợp pháp, nhận được tin tức, hắn ở ngoài cửa phòng của Chương tiên sinh, nên đặc biệt đến đưa hắn về sở cảnh sát thẩm vấn, hắn đã bị khống chế ở bên ngoài.

Lưu Phúc cười nhạt nói với Chương Ngọc Giai.

Chương Ngọc Giai tiến lên một bước, ngón tay kẹp điếu xì gà gần như chọc vào mũi Lưu Phúc, giọng điệu bá đạo nói:

- Đồ khốn! Ngươi dám động đến người của ta? Một tên cảnh trưởng nhãi nhép, ngươi tin hay không ta bỏ ra hai trăm vạn đô Hồng Kông, khiến ngươi ngày mai phải cuốn gói khỏi chức!

- Chương tiên sinh, những lời ngươi nói đều có thể được dùng làm bằng chứng trình tòa, hy vọng ngươi suy nghĩ kỹ rồi hãy nói. Ngoài ra, ngoài Thái Kiến Hùng ra, chúng ta cũng muốn mời ngươi về sở cảnh sát hợp tác điều tra, làm biên bản.

Lưu Phúc bị Chương Ngọc Lương mắng một câu, nhưng vẻ mặt không hề thay đổi:

- Ngươi là người Ngũ Ấp, ta là người Đông Hoàn, chúng ta không cùng thuyền. Còn về việc Chương tiên sinh muốn mua chuộc ta để hạ bệ, đợi khi nào ngươi có cơ hội làm chủ thương hội Ngũ Ấp hãy nói. Tối nay ta đặc biệt đích thân ra mặt,

chính là lo ngại các cảnh sát khác chức vụ quá thấp, khiến Chương tiên sinh cảm thấy không được tôn trọng.

- Người đâu, mang hắn đi cho ta, nhớ thêm một tội danh xúc phạm nhân viên cảnh sát cho hắn, dám phản kháng thì xử lý theo tội chống đối bắt giữ.

Lưu Phúc nhìn Chương Ngọc Giai, nói với thuộc hạ phía sau mình.

Phía sau hắn có mấy tên cảnh sát mặc thường phục định xông lên bắt cổ tay Chương Ngọc Giai, Chương Ngọc Giai giơ chân đá ngã tên xông lên nhanh nhất, miệng quát:

- Cút xa ra, ta tự biết đi!

Hành động ngạo mạn của hắn khiến mấy tên cảnh sát mặc thường phục không dám tiến lên nữa, dù sao họ cũng chỉ là mấy tên cảnh sát thường phục, nếu thực sự chọc giận Chương Ngọc Giai này, đối phương không tính toán hậu quả mà bỏ tiền ra, có lẽ Lưu Phúc có thể được thương hội Đông Hoàn bảo vệ, nhưng những tên lâu la nhỏ bé như họ, kết cục e rằng sẽ không tốt đẹp gì.

Mấy tên cảnh sát mặc thường phục chỉ có thể vây quanh hắn mà không dám có hành động gì, Chương Ngọc Giai trừng mắt nhìn Lưu Phúc nói:

- Ngươi thật sự không sợ chết, ta hiện giờ đi với ngươi, khi ra khỏi đây, ngươi sẽ chết rất khó coi, cả Chu Tích Vũ hội trưởng thương hội Đông Hoàn cũng không bảo vệ được ngươi.

- Chương tiên sinh, ta cũng làm việc theo lệnh cấp trên, ngày mai ra sao, ai mà biết được.

Nếu là ngày thường bị một tên phú hào cấp bậc như Chương Ngọc Giai mở miệng đe dọa một câu, đừng nhìn Lưu Phúc là tổng thanh tra, e rằng vẫn phải biến sắc, bất an, nhưng

hôm nay, trên mặt Lưu Phúc không thấy chút hoảng hốt nào, chỉ cười nửa miệng đáp lại một câu.

Chương 294. Trong sở cảnh sát (1)

Chương Ngọc Giai không nói gì nữa, gỡ áo khoác từ giá treo trong phòng khách khoác lên, ngậm xì gà bước ra ngoài, không quay đầu lại nói với Chương Ngọc Kỳ đang đứng trong phòng khách:

- Bảo luật sư nhà đến sở cảnh sát gặp ta.

- Biết rồi, đại ca.

Chương Ngọc Kỳ đáp lại phía sau:

- Khi ngươi đến sở cảnh sát, luật sư cũng sẽ có mặt.

Đợi Chương Ngọc Giai và Lưu Phúc cùng các cảnh sát rời đi, vệ sĩ của Chương Ngọc Kỳ là Đinh Gia Phong mới lặng lẽ bước vào:

- Kỳ thiếu gia, bến tàu truyền tin tức đến, nói kho hải quan bị người ta cố ý đốt cháy, mười một hiệu thuốc Triều Châu và Đông Hoàn trong hiệp hội dược nghiệp dựa vào nhà họ Chương cung cấp hàng, dưới sự dẫn đầu của Hoàng Tiếu Cầu đã mở miệng làm chứng, nói họ tình cờ đều đang ở bến tàu dọn dẹp kho riêng, họ chứng minh với cảnh sát rằng chính Hùng ca chỉ thị người ngoài cố ý phóng hỏa, có cần tiểu đệ dẫn anh em đi nói chuyện với mấy tên này không?

Chương Ngọc Kỳ dùng tay xoa xoa trán, dặn dò Đinh Gia Phong:

- Biết rồi, lúc này ngươi đừng xúc động, ta liên lạc với luật sư trước, ngươi đi theo đến sở cảnh sát, chăm sóc đại ca cho

tốt.

- Biết rồi, Kỳ thiếu gia.

Đinh Gia Phong nói xong liền đẩy cửa đi ra, chỉ còn lại Chương Ngọc Kỳ đưa tay định cầm điện thoại.

Chưa kịp tay hắn chạm vào điện thoại, điện thoại đã vang lên trước, Chương Ngọc Kỳ nhấc máy, đầu dây bên kia là một người bạn làm mua bán cấp cao trong thương hội Thái Cổ:

- Ngọc Kỳ, ta vừa nhận được tin tức, có một tờ báo lớn ở Anh quốc đưa tin công ty Bờ Biển Châu Âu ở Hồng Kông bị tình nghi buôn lậu dược phẩm quân sự, cố tình tích trữ nguyên liệu thô, đẩy giá thuốc lên cao, thậm chí còn đăng cả ảnh hải quan Hồng Kông và quân đội Anh đóng ở Hồng Kông tịch thu dược phẩm quân sự, ngươi có biết chuyện này không?

Chương Ngọc Kỳ hít sâu một hơi:

- Không biết, có tin tức gì không, có khả năng lật ngược tình thế không, tiền không thành vấn đề.

- Có nhiều tiền đến mấy bây giờ cũng không ai dám nhận, hiện giờ ở Luân Đôn là buổi sáng, nghe nói bộ phận ngoại giao Anh quốc đã trích dẫn tin tức trên báo, phản hồi lại chất vấn của Mỹ về việc thực thi lệnh cấm vận đối với thuộc địa Anh không hiệu quả trong thời gian qua, khiến người Anh phải nhận sai, mất mặt trước người Mỹ, không thể nào.

Người bên kia đầu dây nói.

Chương Ngọc Kỳ cười khổ một tiếng:

- Vậy tức là bị đánh phải đứng vững rồi?

- Chuẩn bị sớm, kho hàng đã bị đốt hết, ảnh chụp, những người trong ảnh, lúc này chính là bằng chứng xác thực.

- Biết rồi, đa tạ.

Chương Ngọc Kỳ gác máy, trầm ngâm một lát, rồi bình thản quay số và nói:

- Lần này đại ca ta ít nhất cũng phải ở trong nhà tù Tiểu Cám nửa năm, hãy gọi điện cho 10 văn phòng luật sư giỏi nhất Hồng Kông, bảo họ thuê những luật sư nổi tiếng, chuẩn bị gặp nhau tại tòa án.

Sau khi đầu dây bên kia đáp lại một tiếng rồi cúp máy, Chương Ngọc Kỳ nhắm mắt thở ra:

- Chương Ngọc Lương trong sở cảnh sát, Tống Thiên Diệu ở bến tàu, lần này hợp tác không tồi.

…

Chương Ngọc Kỳ sắp xếp luật sư của công ty Bờ Biển Châu Âu đến Thượng Hoàn gặp đại ca Chương Ngọc Giai, sau đó lại liên tục gọi vài cuộc điện thoại. Đến khi bận rộn xong mới trở về phòng mình, cởi quần áo, xếp gọn từng món, thay đồ ngủ rồi nằm xuống ngủ, chẳng mấy chốc đã ngáy khò khò.

Với nhân vật cỡ Chương Ngọc Giai, dù bị thẩm vấn điều tra cũng không thể tùy tiện đưa đến một sở cảnh sát ô uế nào đó. Lưu Phúc đưa thẳng Chương Ngọc Giai đến trụ sở cảnh sát ở đường Cống Nã, Thượng Hoàn. Hầu hết cảnh sát người Anh đều làm việc tại trụ sở, không khí và môi trường ở đây hoàn toàn khác với các sở cảnh sát khác.

Lưu Phúc giao người cho mấy cảnh sát mặc quân phục của trụ sở. Mấy người này lịch sự dẫn Chương Ngọc Giai đến một văn phòng. Cảnh trưởng khu Cửu Long Trương Vinh Cẩm không xuất hiện, nhưng cảnh trưởng khu Hồng Kông Lý Tựu Thắng đích thân đứng dậy rót trà cho Chương Ngọc Giai, kéo ghế mời đối phương ngồi.

Chương Ngọc Giai ngồi xuống đối diện Lý Tựu Thắng. Hắn đã từng giao thiệp với Lý Tựu Thắng, không xa lạ gì. Đợi

khi cảnh sát mặc quân phục rút lui đóng cửa lại, Chương Ngọc Giai nhận điếu thuốc Lý Tựu Thắng cười cười đưa tới, châm lửa hút rồi bất mãn chửi một câu:

- Mấy tên cảnh sát các ngươi rốt cuộc đang làm trò quỷ gì? Tên Lưu Phúc bên ngoài kia có phải bị hỏng não không? Bắt người của ta, còn bắt ta đến sở cảnh sát làm biên bản? Con mẹ nó chứ.

- Chương tiên sinh, việc này không liên quan đến ta. Ta cũng đã về nhà với vợ rồi lại bị gọi điện đến đây nói chuyện phiếm với ngài, tiện thể hút thuốc uống trà. Những việc khác, đợi luật sư của ngài đến ứng phó là được.

Lý Tựu Thắng cười hì hì nói với Chương Ngọc Giai:

- Ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nói trước, đừng để thủ hạ của A Hùng hành động nóng nảy. Dù sao Hồng Kông cũng do ta phụ trách an ninh, nể mặt ta, cứ bình yên vượt qua. Đợi Chương tiên sinh điều tra rõ toàn bộ sự việc rồi muốn làm gì, ta nhất định phối hợp.

Thái độ của Lý Tựu Thắng khiến Chương Ngọc Giai rất hài lòng. Đây mới là hình ảnh cảnh sát hắn thường thấy. Hắn hài lòng hừ một tiếng:

- Nghe nói năm sau ngươi sẽ về hưu? Biết điều như vậy, đáng lẽ phải có người nâng đỡ ngươi chứ.

- Ta là người tốt bụng, làm trong cảnh sát nhiều năm như vậy, kiếm cũng chỉ đủ sống qua ngày. Biết thời thế mà, vị trí này đương nhiên phải để cho người trẻ trung mạnh mẽ lại chịu trả giá cao cho bọn quỷ Tây ngồi.

Lý Tựu Thắng nói chuyện phiếm với Chương Ngọc Giai, không đụng đến giấy bút trên bàn.

Đợi hơn mười phút sau, thư ký nhà họ Chương là Ngụy Gia Phi mới vội vã xuất hiện trong văn phòng nơi Lý Tựu

Thắng và Chương Ngọc Giai đang trò chuyện, tay xách cặp công văn.

Thấy luật sư của Chương Ngọc Giai xuất hiện, Lý Tựu Thắng đứng dậy nói với Chương Ngọc Giai:

- Chương tiên sinh, ngài và luật sư Ngụy cứ từ từ nói chuyện, ta đi vệ sinh. Tuổi già rồi, đi vệ sinh một lần cũng mất nửa tiếng.

- Lát nữa ta bảo Ngọc Lân mời ngươi ăn cơm.

Chương 295. Trong sở cảnh sát (2)

Chương Ngọc Giai ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Đợi Lý Tựu Thắng đứng dậy rời đi, hắn mới ngẩng đầu nhìn luật sư Ngụy Gia Phi đang không ngừng lau mồ hôi trên trán bằng khăn tay:

- Cảnh sát nói A Hùng gây chuyện, bị bắt đến sở cảnh sát. Ta không biết gì hết, cũng không định nói. Ngươi đi nói chuyện với cảnh sát đi, ta đợi về nghỉ ngơi.

Mồ hôi trên mặt Ngụy Gia Phi dường như không ngừng chảy, tay trái tay phải liên tục lau mà vẫn không sạch, giọng nói có vẻ hốt hoảng:

- Chương tiên sinh, nửa giờ trước, kho hải quan bị người ta đốt cháy, bên ngoài hiện đang đồn đại rằng ngài sai Hùng ca chỉ đạo người làm việc đó.

- Khốn kiếp!

Chương Ngọc Giai trợn tròn mắt, mở miệng chửi:

- Ngươi ngu à! Bên ngoài đồn là thật sao? Trong kho hải quan còn có mấy triệu hàng hóa của nhà họ Chương! Ta có điên mới đốt nó đi!

- Nhưng hiện tại tin tức là, nhà họ Chương buôn lậu vận chuyển thuốc quân dụng, sau khi bị hải quan và quân đội Anh phát hiện, có ý định tiêu hủy chứng cứ nên mới phóng hỏa.

Ngụy Gia Phi sắc mặt khó coi nói với Chương Ngọc Giai:

- Hơn nữa một số thương nhân dược phẩm ở Triều Châu và Đông Hoàn đều lên tiếng làm chứng rằng nhà họ Chương quả thật có nhờ họ giúp bán thuốc quân dụng.

Chương Ngọc Giai liếm liếm môi, cười ha hả:

- Đái một bãi xuống nước, lũ cá tạp đó đều bị cuốn trôi hết! Bọn chúng mở miệng là thật sao? Ta mở miệng nói chúng buôn lậu vũ khí, có phải là thật không? Ngay cả kẻ ngu cũng nhìn ra có người cố tình vu oan, tưởng bọn quỷ tây là ngu à?

- Báo Anh đã đăng tin tức và ảnh về việc nhà họ Chương buôn lậu thuốc quân dụng, giờ kho hàng đã bị đốt cháy, không còn chứng cứ, những bức ảnh đó và nhân viên hải quan cùng quân nhân Anh trong ảnh sẽ là nhân chứng trực tiếp nhất, họ mở miệng nói quả thực đã phát hiện ra quân dụng, tòa án cũng có khả năng lớn sẽ tin tưởng.

Giọng điệu của Ngụy Gia Phi càng lúc càng yếu ớt, đôi mắt cũng không còn vẻ phong quang như ngày thường.

- Dùng tiền mua chuộc bọn chúng, bảo chúng im miệng, hoặc đẩy tội cho mấy tên thương nhân dược phẩm gây rối kia.

Chương Ngọc Giai bình thản mở miệng nói:

- Gửi thêm tiền cho tòa soạn, bảo họ nói với bên ngoài rằng tin tức của mình viết sai.

- Báo không sửa, những người đó không dám nhận tiền nữa, Chương tiên sinh, quá muộn rồi, hơn nữa là ở Anh Quốc, cách xa Hồng Kông ngàn dặm, không còn thời gian để làm việc này.

- Vậy là muốn nhà họ Chương nhất định phải nhận tội buôn lậu quân dụng à?

Chương Ngọc Giai nhổ điếu thuốc:

- Được, nhận, nói cho bọn sái lão nghe, nhà họ Chương quả thật có một số quân dụng, nhưng những người khác hoàn toàn không biết gì, tất cả đều do Chương Ngọc Lương làm.

- Quá muộn rồi, Chương tiên sinh, khi ta vào cục cảnh sát mới nhận được tin, Lương thiếu đã khai với cảnh sát và hải quan trước một bước, nhà họ Chương có việc buôn bán thuốc quân dụng và sản xuất phân phối thuốc giả mạo, hơn nữa số lượng rất lớn, và tất cả sự việc đều do ngài chỉ đạo, những người khác chỉ là người thực hiện, hắn sẵn sàng ra tòa làm chứng, chỉ định ngài là chủ mưu.

Vì Gia Phi mở miệng nói.

Chương Ngọc Giai đứng dậy đá Ngụy Gia Phi ngã lộn nhào xuống đất:

- Chó chết!

- Chương tiên sinh, theo tình hình hiện tại, trước khi tòa án mở phiên tòa xét xử vụ việc này, ngài đều không được bảo lãnh, đồng thời tài sản của công ty Bờ Biển Châu Âu và tài sản đứng tên ngài đều sẽ bị đóng băng tạm thời.

Vì Gia Phi lăn lộn đứng dậy từ mặt đất, lùi lại hai bước, nói với Chương Ngọc Giai:

- Vụ việc này đã được đăng báo ở London, chắc chắn sẽ mở phiên tòa rất nhanh, ta thấy nhiều nhất là hai tuần nữa, sẽ có thể mở phiên tòa xét xử, sau đó bất kể kết quả phán quyết như thế nào, đều có thể nghĩ cách nộp tiền bảo lãnh hoặc lấy lý do chữa bệnh để tránh vào tù thi hành án, chi bằng cứ nhận tội trước, đi theo quy trình.

- Bảo Ngọc Kỳ đến gặp ta.

Chương Ngọc Giai sau khi đánh xong, ngồi lại vào ghế, không kiên nhẫn mở miệng:

- Nhất định phải giữ được quyền đại lý thuốc của nhà họ Chương, đó là ta dùng mạng để đổi lấy! Còn nữa, bảo Đinh Gia Phong và Ngọc Kỳ đến gặp ta, cút đi, đồ vô dụng! Đợi ta vào cục cảnh sát mới nói cho ta những chuyện này!

Ngụy Gia Phi xách cặp công văn không kịp chỉnh trang lại bộ dạng chật vật trên người, đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa vẫn không quên dặn dò Chương Ngọc Giai:

- Chương tiên sinh, trong khoảng thời gian ta rời đi, ngài đừng nói gì cả.

- Cần ngươi nói sao?

Chương Ngọc Giai nghiến răng, gần như là từ kẽ răng bóp ra bốn chữ đó.

Khi Ngụy Gia Phỉ rời đi, Lưu Phúc liền dẫn hai tên cảnh sát mặc thường phục bước vào, cười tủm tỉm ngồi xuống đối diện Chương Ngọc Giai:

- Chương tiên sinh, Lý tham mục đã đi vệ sinh, tại hạ sẽ thân chinh ghi chép lời khai cho ngài, như vậy, không thể nói là không tôn trọng ngài chứ?

Chương Ngọc Giai ngước mắt nhìn Lưu Phúc đối diện, rồi nhắm mắt lại im lặng không nói.

Lưu Phúc bắt đầu ghi chép vào sổ hỏi cung, rồi nhanh chóng đặt câu hỏi đầu tiên:

- Chương tiên sinh, có phải ngài chỉ đạo Thái Kiến Hùng sắp xếp người phóng hỏa đốt kho hải quan không?

Chương Ngọc Giai không đáp lại.

- Chương tiên sinh, ngài có biết công ty Bờ Biển Châu Âu buôn lậu trái phép vũ khí, dược phẩm không?

- Chương tiên sinh, công ty Bờ Biển Châu Âu…

Lưu Phúc hỏi liên tiếp hơn mười câu, Chương Ngọc Giai đều nhắm mắt không nói. Sau khi hỏi xong câu cuối cùng, Lưu Phúc cười với Chương Ngọc Giai:

- Đa tạ sự hợp tác, tại hạ đã hỏi xong.

Lưu Phúc đứng dậy cầm sổ hỏi cung rời đi, Chương Ngọc Giai từ từ mở mắt, trong đầu bắt đầu tính toán. Tên vô dụng Ngụy Gia Phỉ nói hắn sẽ bị giam giữ ít nhất hai tuần, không được bảo lãnh. Trong khoảng thời gian này, công việc gia đình chỉ có thể giao cho lão nhị Chương Ngọc Kỳ quản lý.

Chương 296. Loạn (1)

Chương Ngọc Kỳ đầu óc linh hoạt nhưng tâm địa mềm yếu, khó thành đại sự. Hy vọng trong nửa tháng này hắn có thể chống đỡ được tình hình. Đợi đến khi ta ra ngoài, còn về lão tứ Chương Ngọc Lương, Chương Ngọc Giai không hề che giấu sát ý trong lòng.

Thái Kiến Hùng hiện đã bị bắt giữ, chỉ có thể để Đinh Gia Phong sắp xếp người giải quyết Chương Ngọc Lương, khiến hắn im lặng hoàn toàn trước khi ra tòa. Không có nhân chứng quan trọng nội bộ Chương gia này, tình hình sẽ rất rõ ràng.

Ta lại thuê thêm một số luật sư nổi tiếng, đẩy tất cả mọi chuyện lên đầu lão tứ đã chết không thấy xác, rất có thể sẽ được trả tự do vô tội, nhiều lắm là Chương gia phải nộp một khoản tiền phạt thay cho Chương Ngọc Lương đã chết.

Điều duy nhất lo lắng là liệu các quyền đại lý của các công ty dược phẩm lớn của Chương gia có bị ảnh hưởng không, đó là gốc rễ hiện tại của Chương gia.

Hơn nữa sau khi ra ngoài, nhất định phải thu thập Chử Hiếu Tín trước tiên, đuổi công ty Lợi Khang ra khỏi ngành bán dược phẩm này. Hai vụ phóng hỏa đốt kho và cấu kết với các thương nhân dược phẩm Triều Châu và Đông Hoàn chắc chắn không phải do lão tứ Chương Ngọc Lương gây ra, chỉ có thể là Lợi Khang của Chử Hiếu Tín thừa cơ Chương gia nội loạn mà gây sự.

Hơn nữa Lợi Khang còn ngang nhiên vận chuyển dược phẩm đi trước rồi mới phóng hỏa.

Thật tưởng rằng tìm vài thương nhân dược phẩm Triều Châu Đông Hoàn nói bậy bạ bên ngoài là có thể nuốt trọn số dược phẩm trị giá hơn mười triệu đô la Hồng Kông sao? Chỉ cần ta ra lệnh một chút cho các thương nhân khác trong hiệp hội dược phẩm là có thể đẩy chúng đến đường cùng trong ngành này.

Hiện tại làm ăn lợi nhuận cao không bằng ngày xưa nữa. Chương Ngọc Giai tựa vào ghế suy nghĩ về tình hình phức tạp, đột nhiên trong đầu lóe lên một câu cảm thán như vậy.

Ban đầu làm ăn, tâm đen tay ác đều thể hiện trực tiếp ra ngoài, chỉ cần có chút dấu hiệu hoặc cơ hội là ra tay tàn độc, tuyệt đối không cho đối thủ cơ hội phản công hay vùng vẫy, một đòn chí mạng.

Chính nhờ những thủ đoạn bá đạo tàn nhẫn như vậy mới khiến hắn Chương Ngọc Giai có được vị trí như hiện tại. Nhưng giờ nhìn lại, Chương Ngọc Giai không khỏi cảm thấy mình đã già đi, đối thủ không đối đầu trực diện, đăng báo, đốt kho hải quan, chụp ảnh, những thủ đoạn này không có lần nào đối đầu trực tiếp, toàn bộ đều âm hiểm đâm sau lưng, khiến người ta không thể phòng bị hết được.

Chử Hiếu Tín của Lợi Khang, Chương Ngọc Lương của nhà mình, tất cả đều dùng thủ đoạn kiểu này, khiến Chương Ngọc Giai muốn rút dao giết người nhưng không biết nên chém ai, giống như hắn không hề hay biết đã bị cảnh sát đưa đến đồn cảnh sát, nhưng lại chưa từng gặp mặt hai đối thủ.

Thời đại đã thay đổi, đợi chiến tranh kết thúc, bản thân sẽ di cư đến Úc định cư, làm một thương nhân hợp pháp hưởng tuổi già.

Chương Ngọc Giai càng thấy Úc là một nơi tốt.

- Lương thiếu bảo ta đến thăm hỏi ngài, Chương tiên sinh!

Ngay khi Chương Ngọc Giai còn đang suy nghĩ về con đường tương lai trong đầu, một bóng người lặng lẽ lướt vào từ bên ngoài, cổ tay giấu một con dao găm sắc bén, nhìn bóng lưng Chương Ngọc Giai lên tiếng nói.

…

Chương Ngọc Giai tuy hai năm gần đây sống sung túc, nhưng đặt vào năm năm trước vẫn là kẻ tàn nhẫn có thể giết người trên tàu không chớp mắt rồi ném xác xuống biển. Khi cửa vừa động, hắn liền quay đầu nhìn. Đến khi đối phương vừa mở miệng nói chữ đầu tiên, Chương Ngọc Giai đã chú ý thấy con dao trong tay đối phương. Hắn vươn tay chộp lấy tách trà trên bàn ném về phía đối phương. Nhân lúc đối phương né tránh, hắn nhấc ghế dưới thân quật về phía đối phương, ra tay trước!

Đồng thời miệng hét lớn:

- Con mẹ ngươi! Dám giết người trong cục cảnh sát! Gan to quá!

Hắn vung ghế, ép đối phương không thể áp sát. Chỉ mười mấy giây sau, bên ngoài đã có mấy cảnh sát xông vào, ngăn cách kẻ cầm dao với Chương Ngọc Giai. Chương Ngọc Giai được cảnh sát bảo vệ, lúc này đôi mắt gần như phun lửa:

- Tốt! Lão Tứ làm tốt lắm!

Lưu Phúc cũng từ bên ngoài xông vào. Nhìn thấy hai người trong phòng, hắn lập tức nhận ra đối phương định ra tay giết Chương Ngọc Giai. Khuôn mặt béo phị toát ra một lớp mồ hôi vì sợ hãi. Nếu để tên khốn này thành công, đây chính là trụ sở cảnh sát Hồng Kông, nơi Đặc khu trưởng làm việc vào ban ngày.

Nếu xảy ra án mạng, không nghi ngờ gì bản thân mình - một tổng hoa thám trưởng sẽ phải gánh chịu cơn thịnh nộ lớn

của bọn quỷ tây trước tiên, việc về hưu sớm chỉ là chuyện bọn quỷ tây nói một câu là xong.

- Đồ khốn!

Lưu Phúc tát mạnh một cái vào mặt hung thủ, rồi túm tóc kéo mặt hắn ngẩng lên:

- Ai bảo ngươi đến đây?

- Người nhà ta chết vì uống thuốc giả của Chương Ngọc Giai, ta đến báo thù cho người nhà.

Hung thủ là một người đàn ông khoảng 30 tuổi bình thường, lúc này bị hai cảnh sát mặc quân phục còng hai tay, ép ra sau, căm hận nhìn chằm chằm vào Chương Ngọc Giai nói.

Chương Ngọc Giai khụt một tiếng nhổ nước bọt, chửi Lưu Phúc:

- Đám vô dụng các ngươi, ngay cả trong cục cảnh sát cũng để người ta xông vào giết người được, con mẹ các ngươi! Người Anh nuôi vài con chó còn cảnh giác hơn các ngươi, cần gì phải hỏi? Tên khốn đó vừa vào phòng đã nói Chương Ngọc Lương hỏi thăm ta, đương nhiên là Chương Ngọc Lương thuê hung thủ giết người!

- Trước hết áp giải hắn vào phòng thẩm vấn, tìm vài huynh đệ chiêu đãi hắn, điều tra xem hắn vào trụ sở cảnh sát bằng cách nào, rồi hỏi rõ toàn bộ sự việc.

Lưu Phúc nói với mấy tên cảnh sát mặc thường phục bên cạnh.

Mấy tên cảnh sát mặc thường phục dẫn hung thủ ra khỏi phòng. Lưu Phúc nhìn Chương Ngọc Giai, lau mồ hôi:

- Chương tiên sinh, ngài cũng thấy đấy, không phải ta làm khó ngài. Cái danh tổng hoa thám trưởng của ta, có thể dọa dọa mấy tên nghèo khổ và người giang hồ, nhưng đối với các

đại lão bản như các ngài, đúng là cọp giấy. Chính người Anh mở miệng muốn động đến ngài, đã lên cả báo Luân Đôn rồi, đừng trách ta, cấp trên bảo làm việc thôi.

Chương 297. Loạn (2)

- A Hùng đâu?

Chương Ngọc Giai không để ý đến lời biện bạch của Lưu Phúc, thở đều lại rồi hỏi Lưu Phúc về tung tích của Thái Kiến Hùng.

Lưu Phúc hiểu ý nói:

- Chương tiên sinh, trước khi ra tòa, ta sẽ sắp xếp Thái Kiến Hùng cùng phòng giam với ngài, đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện như thế này nữa.

Mười mấy phút sau, thuộc hạ mặc thường phục của Lưu Phúc quay lại báo cáo:

- Phúc ca, tên nhóc đó sau khi chịu chút khổ sở đã khai hết rồi. Hắn là một tàn binh Quốc Dân Đảng, nhưng Chương Ngọc Lương đã nhìn lầm, tên đó không có gan dạ và thân thủ gì cả, chưa kịp sờ đến súng đã chạy trốn đến Hồng Kông cùng những tên đào binh khác. Hắn thú nhận Chương Ngọc Lương chi 5000 đồng để hắn vào đây giết người. Trên người hắn có một tấm ảnh cắt từ báo của Chương tiên sinh để tham khảo, giả làm tiểu nhị của tiệm thuốc lá đưa thuốc lá vào để trà nước cho anh em mà lẻn vào.

- Đưa Thái Kiến Hùng đến phòng này để ở cùng Chương tiên sinh. Nhân tiện dùng tên khốn đó để gánh luôn vụ án mạng của Khổ Lực Cường, chỉ kết tội hắn mưu sát chưa thành thì quá lãng phí, dù sao Chương tiên sinh cũng không tha cho hắn, chi bằng để hắn gánh thêm vài tội danh, kết án tử hình luôn.

Lưu Phúc nghe xong, nhíu mày ra lệnh.

Đợi tên cảnh sát mặc thường phục rời đi, Lưu Phúc nhìn Chương Ngọc Giai:

- Chương tiên sinh, nội bộ bất ổn? Em út phạm thượng sao?

- Không liên quan đến ngươi, ít quan tâm thì tốt hơn.

Chương Ngọc Giai nghe xong thân phận của hung thủ, ngồi lại vào ghế, sắc mặt bình thản nói.

Thái Kiến Hùng bị hai tên sai nha dẫn vào, tháo còng tay ra. Chương Ngọc Giai nhìn thấy thị vệ đắc lực của mình đến liền hỏi:

- Không bị khổ sở gì chứ?

- Không, chỉ bị giam trong phòng tạm giữ ngồi thẫn thờ thôi.

Thái Kiến Hùng vừa nói vừa cử động cổ tay.

- Lão Tứ vừa mới tìm người vào đây định giết ta, thời gian tới ngươi hãy ở cùng ta trong phòng giam, phải cảnh giác lên, ta nghĩ lão Tứ không thành công sẽ không chịu thôi đâu.

Chương Ngọc Giai dặn dò.

Thái Kiến Hùng gật đầu trầm ổn:

- Có ta ở đây, xin Chương tiên sinh yên tâm, chỉ cần A Hùng này chưa chết, tuyệt đối không ai có thể làm hại được ngài.

Một lúc sau, Chương Ngọc Kỳ, Chương Ngọc Lân, Nguy Gia Phỉ, Đinh Gia Phong, A Ngân, Alice bốn nam hai nữ vội vàng chạy đến. Chương Ngọc Giai thấy lão nhị Chương Ngọc Kỳ vẫn còn đi dép lê, nhíu mày nói:

- Nhớ đổi giày da khi ra ngoài.

- Chuyện lớn như vậy, ta đâu còn tâm trí nghĩ đến chuyện đó, sao đột nhiên lại thay đổi thế này?

Chương Ngọc Kỳ vẫn giữ vẻ phóng khoáng ôn hòa, chỉ có giọng nói không kiềm chế được mà lộ ra vẻ gấp gáp.

Chương Ngọc Giai nói:

- Ngươi cái gì cũng tốt, chỉ là gặp chuyện dễ mất bình tĩnh, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi.

- Kho hải quan bị cháy, các thương nhân thuốc ở Triều Châu và Ngũ Ấp đổ tội cho Chương gia, báo Anh cũng đăng tin, hải quan và quân Anh có lẽ cũng đã bị Chử gia mua chuộc.

Chương Ngọc Kỳ hít sâu vài hơi, cố gắng bình tĩnh lại, nói với Chương Ngọc Giai:

- Những việc này, từ giờ ta sẽ xử lý từng việc một.

- Tất cả mọi việc, thực ra chỉ là một việc.

Chương Ngọc Giai lên tiếng:

- Có quyền đại diện, Chương gia sẽ không sụp đổ. Ta sẽ ở nơi này hai tuần, trong thời gian này, ngươi phụ trách trông coi việc làm ăn của Chương gia, chủ yếu là giữ vững những công ty dược đó, không được để xảy ra vấn đề với quyền đại diện. Lão Tứ tìm người muốn giết ta, ta biết hắn đang tính toán gì, vì vậy, Ngụy Gia Phỉ, hãy soạn một bản di chúc tạm thời. Ta không chết được, việc làm ăn của Chương gia tạm thời do Chương Ngọc Kỳ quản lý, khi ta ra tù sẽ tự động vô hiệu. Nếu ta chết, toàn bộ việc làm ăn của Chương gia sẽ do mẹ quyết định, mọi người có mặt ở đây đều có thể làm chứng.

- Lão Tứ sẽ không làm vậy đâu, hắn làm sao dám…

Nghe Chương Ngọc Giai nói Chương Ngọc Lương tìm người giết Chương Ngọc Giai, Chương Ngọc Kỳ không dám tin mà lên tiếng.

Chương Ngọc Giai đột nhiên nổi giận, quát:

- Tên đồ khốn hắn thuê hiện giờ vẫn còn trong phòng giam, bị cảnh sát đánh đến khai ra hết! Ngươi vẫn nói hắn không dám? Có phải ba chúng ta đều phải chôn xuống đất ngươi mới tin là hắn sẽ thực sự ra tay không? Chuyện như thế này, thà giết lầm còn hơn bỏ sót!

Câu nói cuối cùng khiến tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

- Sao vẫn chưa động bút?

Chương Ngọc Giai nhìn về phía Ngụy Gia Phỉ, Nguy Gia Phỉ vội vàng lấy giấy bút từ cặp công văn ra, theo lời Chương Ngọc Giai nói mà soạn tạm một bản tuyên bố.

Chương Ngọc Giai đợi hắn viết xong rồi nhận lấy, nhưng lại đưa cho A Ngân, A Ngân hiểu ý chậm rãi đọc lại một lần.

Trong bản tuyên bố, đây là một bản di chúc tạm thời, trong thời gian Chương Ngọc Giai vào tù, toàn bộ việc làm ăn của Chương gia sẽ do Chương Ngọc Kỳ quản lý thay. Nếu cuộc điều tra của cảnh sát và tòa án với Chương Ngọc Giai kết thúc, thân phận của Chương Ngọc Kỳ sẽ tự động mất hiệu lực. Nếu Chương Ngọc Giai gặp bất trắc, toàn bộ việc làm ăn của Chương gia sẽ do mẹ Quách Cảnh làm chủ quyết định.

- Muốn giết ta? Được thôi, giết xong ta rồi thì tự mình đi gặp mẹ, xem mẹ có chịu chia việc làm ăn của Chương gia cho hắn không.

Chương Ngọc Giai nghe A Ngân đọc xong liền nói:

- Mấy người phụ nữ và Ngọc Lân, Nguy Gia Phỉ các ngươi ra ngoài đi, Ngọc Kỳ và A Phong ở lại.

Chương Ngọc Lân, Nguyh Gia Phỉ đang cất bản tuyên bố, A Ngân, Alice đều ngoan ngoãn lui ra ngoài, trong phòng chỉ

còn lại Chương Ngọc Giai, Thái Kiến Hùng, Chương Ngọc Kỳ, Đinh Gia Phong bốn người.

Chương Ngọc Giai nhìn về phía Đinh Gia Phong:

- Trong vòng hai tuần, tìm ra lão Tứ, giải quyết hắn đi, ta không muốn nhìn thấy hắn ở tòa án.

- Biết rồi, ta sẽ lập tức sắp xếp người tìm ra Lương thiếu đang trốn ở đâu.

Đinh Gia Phong nói.

Chương 298. Dùng tiền của đối thủ để mua mạng đối thủ (1)

Dặn dò xong Đinh Gia Phong, Chương Ngọc Giai lại nhìn về phía Chương Ngọc Kỳ, nghiêm túc căn dặn:

- Hai tuần này, không cần ngươi mở rộng làm ăn, chỉ cần giữ vững quyền đại diện là được, những con cá nhỏ nhảy ra kia, đợi ta ra ngoài rồi sẽ xử lý sau.

Chương Ngọc Kỳ mạnh mẽ gật đầu:

- Xin yên tâm, đại ca, quyền đại diện nhất định sẽ không có vấn đề gì, ta thề.

- Thề thốt có tác dụng gì, ngươi có đầu óc tốt, việc làm ăn trong nhà đi vào quỹ đạo, ngươi đã bỏ ra không ít công sức, chỉ là tính cách còn thiếu sót đôi chút. Ta đã già rồi, sau này việc làm ăn của nhà họ Chương, còn phải trông cậy vào ngươi nhiều, hãy dụng tâm hơn.

Chương Ngọc Giai nói.

Chương Ngọc Kỳ lặng lẽ gật đầu.

- Đi thôi, thời gian này ta ở trong đây, coi như đi nghỉ mát vậy.

Chương Ngọc Giai vẫy tay với Chương Ngọc Kỳ, rồi gọi ra ngoài cửa:

- Đưa ta về phòng giam, ta muốn ngủ rồi.

Bên ngoài, Lý Tựu Thắng dẫn theo mấy cảnh sát lập tức đi vào, hộ tống Chương Ngọc Giai và Thái Kiến Hùng về phòng giam.

Đinh Gia Phong nhìn về phía Chương Ngọc Kỳ:

- Kỳ thiếu, chuyện của Lương thiếu?

- Đại ca đã nói rồi, cứ làm theo, làm cẩn thận một chút.

Chương Ngọc Kỳ thở dài, nói với Đinh Gia Phong.

Đinh Gia Phong sắc mặt trầm ổn gật đầu:

- Biết rồi.

…

Ra khỏi cục cảnh sát, Chương Ngọc Kỳ định để tam đệ Chương Ngọc Lân cùng xe về khách sạn với mình, nhưng Chương Ngọc Lân từ chối nói rằng vẫn còn cuộc rượu với Phùng Nghĩa Xương chưa kết thúc.

Chờ mọi người đều đi hết, Chương Ngọc Lân lau đi giọt mồ hôi nhỏ trên trán, tự lái xe đến một khách sạn khác mà hắn thường ở và mở một phòng khách. Cho đến khi cửa phòng khách được khóa chặt, Chương Ngọc Lân mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhà họ Chương đã loạn, tuy hắn không tận tai nghe thấy Chương Ngọc Giai nói ra, nhưng hắn không phải kẻ ngốc, có thể cảm nhận được sát ý của Chương Ngọc Giai đối với Chương Ngọc Lương. Thủ đoạn khiến nhà họ Chương đảo lộn của Chương Ngọc Lương lúc trước đã khiến Chương Ngọc Lân có phần kinh hãi, giờ đây đại ca và tứ đệ lại đã giết đỏ cả mắt, trần trụi ra tay, đều muốn đối phương chết hắn mới yên tâm.

Hắn không biết rốt cuộc là gia đình có vấn đề gì, đại ca cũng tốt, nhị ca cũng tốt, hắn cũng tốt, Chương Ngọc Lương

cũng tốt, đáng lẽ hoàn toàn không có thâm thù đại hận mới phải.

Chương Ngọc Lân không nhìn thấu cục diện sau này, nhưng hắn biết nhà họ Chương sắp loạn rồi. Phong cách gia chủ truyền thống của đại ca Chương Ngọc Giai có thể áp chế nhị ca và hắn, nhưng đã không thể khuất phục được tứ đệ đã từng trải ở nước ngoài.

Có người thứ nhất, sẽ có người thứ hai, có lẽ sau này sẽ là hắn, hoặc là nhị ca Chương Ngọc Kỳ, sẽ có sự bất mãn tiếp theo đối với đại ca Chương Ngọc Giai.

Có lần này của tứ đệ, chẳng lẽ đại ca không phòng bị hai người bọn họ? Và nếu đại ca thật sự giết tứ đệ, hắn và nhị ca có còn có thể như trước đây? An nhiên sống chung một nhà với đại ca?

Chương Ngọc Lân không có sự tàn nhẫn bá đạo của đại ca Chương Ngọc Giai, cũng không có đầu óc thông minh của nhị ca Chương Ngọc Kỳ, càng không có thủ đoạn độc ác của Chương Ngọc Lương. Hắn chỉ muốn tránh xa cuộc đấu tranh đẫm máu của nhà họ Chương, bảo toàn bản thân.

Suy đi tính lại, hắn chỉ nghĩ ra một cách để thoát thân, đó là tìm một tiểu thư nhà giàu quen biết làm bạn gái, từ chức khỏi công việc kinh doanh của nhà họ Chương, đổi môi trường, làm việc cho nhà vợ hoặc tự mình làm ăn, sau này việc kinh doanh của nhà họ Chương không liên quan đến mình.

Chỉ là bản thân hắn cũng không chắc chắn, làm như vậy, có thật sự có thể thoát khỏi nhà họ Chương đã đến tình trạng giết anh em, không chết không thôi hay không.

…

Ba giờ sáng, đám cháy ở kho hải quan bến tàu đã sớm bị lửa đốt đến tối muộn mới dập tắt, hai bên xung đột cũng đã

giải tán, chỉ còn lại một mảnh tan hoang.

Một chiếc thuyền dài 20 mét, 150 mã lực, ngụy trang thành thuyền đánh cá chạy bằng động cơ diesel đang neo đậu không xa bến tàu nhỏ. Lôi Anh Đông và Tống Thiên Diệu đứng trên bờ ngậm thuốc lá, nhìn các thành viên tâm phúc do Triều Dũng Nghĩa Trần A Thập chọn cùng với thủy thủ của Lôi Anh Đông nhanh chóng dùng thuyền nhỏ vận chuyển thuốc lên tàu.

- Hai trăm thùng Penicillin, ba trăm thùng thuốc lao PAS, toàn bộ vụ này còn chưa ngã ngũ, ngươi đã dám bán những thứ này cho ta?

Lôi Anh Đông liếc nhìn Tống Thiên Diệu đang đứng đón gió bên cạnh, nói với chút ngưỡng mộ:

- Ta làm những phi vụ này là do mẹ già của ta ép buộc. Bà không chịu hợp tác làm ăn với ta, không tin tưởng ta, cho rằng ta nóng nảy, không đảm đương nổi việc lớn. Còn ngươi liều mạng làm những chuyện này là vì cái gì? Chỉ là một thư ký, có cần phải lấy mạng mình ra đánh cược cho lão bản không?

- Vì sao mẹ già của ngươi không chịu tin tưởng ngươi?

Tống Thiên Diệu không trả lời câu hỏi của Lôi Anh Đông, mà nhìn về phía hắn, tò mò hỏi ngược lại.

Lôi Anh Đông đảo mắt:

- Liên quan gì đến ngươi?

Tuy nhiên ngay sau đó, hắn ngậm điếu thuốc bắt đầu kể cho Tống Thiên Diệu về quá khứ của mình. Hắn mồ côi cha từ năm 7 tuổi, mẹ hắn một mình nuôi lớn ba đứa con, nỗi khổ đã rèn giũa người phụ nữ này trở nên mạnh mẽ như đàn ông.

Bà tiếp quản chiếc thuyền nhỏ chồng để lại, cứng rắn đứng ra với tư cách là một phụ nữ, tự lái thuyền ra đàm phán với các tàu chở than đậu ngoài khơi, nhận việc vận chuyển than, rồi

phân phối lại cho các chủ thuyền nhỏ, để họ chở hàng vào kho trên bờ, còn bà thì kiếm được chút hoa hồng ít ỏi.

Công việc của mẹ Lôi Anh Đông thậm chí còn được các chủ hàng đặt cho cái tên "người môi giới vận chuyển than". Nhờ thu phí công bằng, nhiều chủ hàng và chủ thuyền đều muốn hợp tác với bà. Đến khi Lôi Anh Đông học tại trường Hoàng Nhân, mỗi tháng phải đóng 10 đô la Hồng Kông tiền học phí, mẹ hắn đã có thể góp vốn với các chủ tàu khác mua một chiếc tàu hỏa nhỏ để chạy vận tải, hoàn cảnh gia đình không còn là người nghèo tầng đáy nữa.

Chương 299. Dùng tiền của đối thủ để mua mạng đối thủ (2)

Ngay cả trong thời kỳ Hồng Kông bị chiếm đóng, khi tàu hàng của nhà họ Lôi bị Nhật Bản trưng dụng cưỡng chế, bà Lôi vẫn có thể nghĩ cách góp vốn với người khác mở cửa hàng tạp hóa để duy trì. Có thể nói, việc Lôi Anh Đông có thể yên ổn học hết trường Hoàng Nhân hoàn toàn nhờ vào người mẹ không thua kém đàn ông của hắn.

Tuy nhiên nhược điểm là, mẹ già của Lôi Anh Đông hoàn toàn không coi trọng đứa con trai này. Sau khi tốt nghiệp Hoàng Nhân, lại thêm Hồng Kông bị chiếm đóng, mẹ già đã giới thiệu cho Lôi Anh Đông sáu công việc để kiếm sống, nhưng Lôi Anh Đông đã làm hỏng cả sáu công việc đó.

Khi đốt than, hắn có thể dập tắt lửa trong lò hơi, khi sửa tàu và dùng búa lớn đóng đinh tán, nghe nói hắn suýt đập gãy tay ba công nhân đóng tàu Nhật Bản, nếu không nhờ người nói giúp, có lẽ người Nhật đã xử bắn hắn.

Đi làm công nhân bốc vác ở sân bay Khải Đức, hắn vô ý làm nát một ngón tay của mình. Chuyển sang làm học đồ sửa xe, lén lút sau lưng sư phụ lái xe tải, muốn học lái xe để làm tài xế, kết quả đâm nát cả công việc của mình lẫn một chiếc xe tải khác.

Xét thấy con trai tốt nghiệp Hoàng Nhân, không giỏi lao động chân tay, mẹ Lôi lại nhờ người giới thiệu Lôi Anh Đông vào làm nhân viên hóa nghiệm tại nhà máy đường Thái Cổ do

Nhật chiếm đóng, dù sao Lôi Anh Đông tốt nghiệp Hoàng Nhân, vào thời điểm đó đã được coi là học vấn cao hiếm có.

Kết quả là Lôi Anh Đông vào phòng thí nghiệm hóa học tinh vi, thấy các kỹ sư hóa học Nhật Bản có thể hoàn thành đủ loại thí nghiệm, được mọi người Nhật Bản tung hô như sao, lập tức cảm thấy sau này mình cũng phải trở thành nhà phát minh, được vạn người ngưỡng mộ.

Vì vậy, gã khờ này kéo theo một học đồ khác có chút kiến thức hóa học trong phòng thí nghiệm, hai người thậm chí còn muốn dùng axit sulfuric để tạo ra khí hydro. Nhưng sau khi tạo ra khí hydro, không thể nhìn thấy hay sờ thấy, cách duy nhất là xem nó có cháy hay không.

Vì vậy, để chứng minh họ đã tạo ra khí hydro, tên liều mạng Lôi Anh Đông trực tiếp lấy diêm ra đốt khí trong dụng cụ hóa học ngay trong phòng thí nghiệm, tên học đồ kia thì trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào dụng cụ hóa học. Kết quả là khí hydro hòa trộn với oxy trong không khí, gây ra vụ nổ, Lôi Anh Đông bị mảnh thủy tinh cắt đầy mặt, tên ngốc kia cũng suýt bị nổ mù mắt.

Lính cứu hỏa, hiến binh, quân cảnh Nhật Bản lập tức đổ tới, tưởng rằng Lôi Anh Đông và đồng bọn là gián điệp Anh đặt bom, chuẩn bị áp giải tới quân pháp xử bắn. May mà tên hóa nghiệm sư Nhật mở miệng nói một câu rằng đó là do dụng cụ phòng thí nghiệm lão hóa, không phải do con người gây ra, nếu không thì Lôi Anh Đông đã bị người Nhật xử bắn rồi. Tuy nhiên dù tên hóa nghiệm sư Nhật đã cứu mạng bọn họ, nhưng lại trực tiếp sa thải cả hai người.

Liên tiếp làm hỏng năm công việc, theo lời mẹ Lôi nói thì Lôi Anh Đông là kẻ xúi quẩy, đua ngựa thì ngựa chết, đi thuyền thì thuyền lật, nếu đi buôn muối thì muối cũng sinh giòi.

Vì vậy công việc thứ sáu, Lôi Anh Đông đi giúp những khuân vác cân đong, mỗi khuân vác vác bao nhiêu, phải đợi hắn cân xong mới được vận chuyển lên tàu hoặc tới trạm phân phối lương thực. Các khuân vác sống nhờ vào việc vác lương thực, không muốn đợi, nếu Lôi Anh Đông cân chậm, những khuân vác xếp hàng tự nhiên không quản ngươi có phải là học sinh giỏi trường Hoàng Nhân hay không, mở miệng là chửi bới tục tĩu.

Bị người ta mắng, Lôi Anh Đông càng luống cuống tay chân. Ngày đầu tiên làm việc, vì tốc độ cân của hắn chậm, nên dẫn đến nhiều khuân vác ở kho lương thực của hắn kiếm được ít hơn ngày thường một phần ba. May mà mẹ Lôi đặc biệt đến xem hắn làm việc, phát hiện ánh mắt của các khuân vác nhìn Lôi Anh Đông đã không đúng, nên dứt khoát để Lôi Anh Đông từ bỏ công việc, nếu không nói không chừng làm thêm hai ngày nữa, các khuân vác đã chuẩn bị đánh Lôi Anh Đông một trận.

- Không cần nói tiếp, nếu ta đứng ở vị trí mẹ già của ngươi, sẽ không cho ngươi sáu cơ hội đâu, lão đại. Lần thứ hai ta đã đánh gãy chân ngươi rồi.

Nghe Lôi Anh Đông hiếm khi lải nhải kể lại chuyện mẹ của hắn chê bai hắn trong quá khứ, khi Tống Thiên Diệu nghe đến chỗ sáu công việc đều bị Lôi Anh Đông làm hỏng, liền chen ngang nói một câu.

Thấy Tống Thiên Diệu nói giúp mẹ của hắn, Lôi Anh Đông bất mãn trợn mắt:

- Này, nhưng ta đã rất cố gắng rồi.

- Ngươi cố gắng? Sáu công việc đều làm hỏng mà ngươi còn mặt mũi nói mình cố gắng? Này, bá mẫu có làm nghiệp vụ buôn bán hàng cấm không? Ta cảm thấy ta hợp tác với bà ấy

còn đáng tin cậy hơn ngươi đấy, vận khí của ngươi xui xẻo như vậy, ta nên tránh xa ngươi một chút thì tốt hơn.

Tống Thiên Diệu cười lên:

- Ta mới gọi là cố gắng, công việc thư ký này, đều là tự mình dùng tiền vay mượn của cả nhà để mua được, ngươi hỏi ta tại sao lại liều mạng như vậy? Ta không liều mạng thì làm sao lão bản tin tưởng ta? Ngươi làm hỏng sáu công việc, vẫn có tiền mua tàu đi vận chuyển, nếu ta làm hỏng một lần, sẽ hoàn toàn phá sản.

- Ta còn chưa nói xong, ta rất ít khi nói những chuyện này với người khác, những huynh đệ trên tàu đều rất khó trò chuyện cùng nhau, ngươi…

Lôi Anh Đông vẫn muốn tiếp tục kể về quá khứ khổ sở của hắn.

Tống Thiên Diệu dứt khoát lắc đầu từ chối:

- Ta không muốn nghe tiếp, lão đại, ngươi tha cho ta đi? Ngươi đang kể về những năm tháng khổ sở à? Ngươi đang khoe khoang với ta rằng ngươi có một bà mẹ mạnh mẽ đến mức đáng sợ sao? Nếu mẹ của ta giống như mẹ của ngươi, ta cũng sẽ không vất vả như thế này, mẹ của ngươi có thể quan tâm đến việc học của ngươi, mẹ của ta chỉ quan tâm xem ta có ngủ với đàn ông hay không.

Chương 300. Dùng tiền của đối thủ để mua mạng đối thủ (3)

Lôi Anh Đông sửng sốt một chút, không mở miệng nữa, động tác kín đáo lùi sang bên cạnh một bước, hai người ngậm thuốc lá rơi vào im lặng. Đợi đến khi tàu chất xong hàng, chuẩn bị khởi hành, Lôi Anh Đông chuẩn bị lên tàu, mới với vẻ mặt muốn nói lại thôi, hạ giọng hỏi Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, vậy ngươi cuối cùng có ngủ với đàn ông không? Nếu ngươi đã ngủ, lần sau phiền ngươi bảo Lợi Khang đổi một thư ký khác đến làm ăn với ta, ta có vợ rồi.

- Lần sau đừng nghĩ lấy thuốc từ Lợi Khang nữa, trong kho còn mấy trăm thùng thuốc đắt hàng, tạm biệt.

Tống Thiên Diệu nói với Lôi Anh Đông đang bước lên tàu.

Lôi Anh Đông vẫy tay với các thủy thủ, thủy thủ lập tức tháo dây neo, khởi động động cơ chuẩn bị rời bến. Lôi Anh Đông khoác lên người một chiếc áo mưa dài bằng cao su màu đen do thủ hạ đưa tới để chống gió bão trên biển, đứng ở đầu tàu, cười nói với Tống Thiên Diệu:

- Đừng giận mà, nhiều lắm thì ta giới thiệu đàn ông để hối lộ ngươi vậy?

- Chi bằng ngươi tắm rửa sạch sẽ mùi tanh của biển trên người rồi hầu hạ ta?

Tống Thiên Diệu đứng trên bờ, nhìn Lôi Anh Đông trên con tàu đang rẽ sóng trắng xóa trong đêm tối và nói.

Lôi Anh Đông vẫy tay với Tống Thiên Diệu:

- Bảo trọng, Tống thư ký, hi vọng khi ta quay lại vẫn có cơ hội làm ăn cùng nhau.

- Bảo trọng, chăm sóc bản thân đừng để Đại Thiên Nhị (cướp biển) hoặc lính Anh lôi đi làm bia tập bắn.

Sau khi con tàu biến mất trên biển, Tống Thiên Diệu quay người đi về phía kho hàng Lợi Khang. Lúc này đã là đêm khuya, Giang Vịnh Ân và Sư gia Huy đang ở trong kho hàng, dưới ánh sáng của vài ngọn đèn dầu, kiểm đếm số tiền mặt và hàng hóa mà Lôi Anh Đông mang đến.

- Hai trăm thùng Penicillin, mỗi thùng tính giá 9.800 đô la Hồng Kông, tổng cộng 1.960.000 đô la Hồng Kông. Ba trăm thùng thuốc trị lao PAS, mỗi thùng 6.700 đô la Hồng Kông, tổng cộng 2.010.000 đô la Hồng Kông. Đã kiểm đếm ba lần, tổng số là 3.970.000 đô la Hồng Kông.

Thấy Tống Thiên Diệu đi vào, Giang Vịnh Ân ngẩng đầu lên nói với hắn.

Vị thư ký chuyên nghiệp được Chử Hiếu Trung thuê này, từ sáng sớm đã được Tống Thiên Diệu mượn từ tay Chử Hiếu Trung để giúp đỡ, bận rộn đến tận bây giờ, dù là gương mặt tinh tế và năng nổ đến mấy, lúc này cũng có vẻ mệt mỏi.

- Đa tạ, vất vả cho ngươi rồi, Giang tiểu thư. Ngươi có tính qua, nếu theo giá này, số Penicillin và thuốc trị lao PAS còn lại trong kho trị giá bao nhiêu không?

- Không tính hàng rời và hàng giả, còn 362 thùng Penicillin thật, theo giá lần này vận chuyển đi, trị giá 3.547.600 đô la Hồng Kông. Thuốc trị lao PAS còn 516 thùng, trị giá 3.457.200 đô la Hồng Kông. Cộng thêm một số thuốc siro hoặc thuốc chống sốt rét khác, hiện tại những loại thuốc còn

lại trong kho Lợi Khang có tổng giá trị khoảng 9 triệu đô la Hồng Kông.

Hải quan và quân đội Anh tịch thu toàn bộ thuốc của các hiệu thuốc trong Hiệp hội Dược phẩm, tính cả lô hàng Tống Thiên Diệu vừa bán cho Lôi Anh Đông, tổng giá trị vượt quá 12 triệu. Tính trung bình cho hơn 40 hiệu thuốc trong Hiệp hội Dược phẩm, mỗi hiệu bị tịch thu khoảng 300.000 đô la Hồng Kông tiền thuốc.

- 3.970.000 đô la Hồng Kông. 1 triệu chuyển vào tài khoản của Hội Từ thiện Oxfam dưới danh nghĩa phu nhân Bess. 1 triệu chuyển vào tài khoản của Hội Từ thiện Oxfam dưới danh nghĩa phu nhân Thống đốc Grantham. Rút ra 1,5 triệu, trong đó 500.000 đưa cho phu nhân Bess, để bà ấy dùng danh nghĩa chủ tịch Hội Từ thiện Oxfam quyên góp cho Đại học Hồng Kông, có thể đổi lấy một chức giáo sư thỉnh giảng. 1 triệu quyên góp cho quỹ tư nhân mà vợ chồng Grantham thành lập dưới danh nghĩa Hội Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu nhìn những bao tải rắn chứa tiền mặt dưới đất, nói với Giang Vịnh Ân.

Giang Vịnh Ân ngẩng đầu, nhìn Tống Thiên Diệu:

- Nhưng hiện tại tình hình vẫn chưa rõ ràng, nhà họ Chương không phải là không có cơ hội phản công, cứ thế trực tiếp tiêu hết số tiền hàng này có thực sự tốt không? Hơn 3 triệu, bây giờ đã tiêu hết?

- Làm ăn mà, điều vui nhất chính là dùng tiền của đối thủ để mua mạng đối thủ. Dù sao cũng không phải tiền của Lợi Khang, tại sao phải đau lòng khi tiêu nó chứ?

Tống Thiên Diệu cười rạng rỡ nói với Giang Vịnh Ân:

- Luân Đôn đã giải quyết xong, 2 triệu mua sự trung lập của Thống đốc Grantham, 1,5 triệu mua Thạch Trí Ích tiếp tục

đứng về phía Lợi Khang. Nếu nhà họ Chương lại bỏ tiền ra để thông quan hệ, chúng ta sẽ lại bán thuốc của họ đổi lấy tiền. Dùng tiền của đối thủ để đấu với đối thủ, người nhà họ Chương không phải là kẻ ngốc, con đường của Chương Ngọc Giai rõ ràng đã đến đường cùng, những người khác không thể tiếp tục đi theo con đường tuyệt lộ này.

- Cho dù bọn họ đoàn kết yêu thương, anh em hòa thuận, thực sự quyết định tiếp tục đi con đường này, cùng lắm là chết một mình ta, nhưng bọn họ phải biết rằng, nhà họ Chử vẫn chưa ra tay. Cho đến bây giờ, kẻ chơi ván bài này với họ chỉ là một công ty Lợi Khang nhỏ bé. Chỉ cần ta chết đi, Chử hội trưởng sẽ lập tức ra tay, không cho nhà họ Chương bất kỳ cơ hội nào.

Giang Vịnh Ân ngẩn người nhìn Tống Thiên Diệu, một lúc lâu mới nói được một câu:

- Đây chính là lý do ngươi bảo Tín thiếu làm từ thiện? Bảo vệ Lợi Khang chính là bảo vệ bản thân ngươi?

- Ta không mua cho mình một lá bùa hộ mệnh, làm sao dám đi nước cờ mạnh như vậy.

Tống Thiên Diệu cười nói với Giang Vịnh Ân:

- Chết một mình ta thì nhà họ Chử đương nhiên không sao cả, nhưng nếu ông chủ của ta và Lợi Khang trong tình hình hiện tại mà xuất hiện tin tức bất lợi khác, làm sao Chử hội trưởng có thể bỏ qua?

Chương 301. Màn kết (1)

- Ngày mai sẽ mở phiên tòa, thời gian qua ăn ở có tốt không?

Tống Thiên Diệu ngồi trên ghế tiếp khách trong nhà an toàn của Chương Ngọc Lương, qua song sắt hỏi Chương Ngọc Lương đang ngồi trên sofa đọc cuốn "Nguyên lý Kinh tế chính trị và Thuế khóa".

Chương Ngọc Lương được Thạch Trí Ích dùng quan hệ của mình, đưa từ đồn cảnh sát thường đến Phòng Điều tra Đặc biệt thuộc Cảnh sát Hiến binh Hoàng gia Hồng Kông đặt tại doanh trại quân đội ở Thâm Thủy Bộ, ở trong nhà an toàn tạm thời mà Phòng Chính trị cảnh sát cung cấp cho điệp viên hoặc nhân chứng.

Tất nhiên, Chương Ngọc Lương chỉ được hưởng sự bảo vệ nhà an toàn cấp thấp nhất do Phòng Chính trị cảnh sát cung cấp. Mức độ an ninh này có thể không ngăn được sự ám sát của đặc vụ hay gián điệp, nhưng cũng đủ để Chương Ngọc Giai và những thành viên Ngũ Ấp bang dưới tay hắn không thể tìm ra một chút dấu vết, hoặc nói cách khác, dù có tìm ra được, bọn chúng cũng không thể vào được doanh trại quân đội Anh ở Thâm Thủy Bộ.

Chương Ngọc Lương gấp sách lại, ngồi xuống ghế tiếp khách đối diện song sắt, mỉm cười nói với Tống Thiên Diệu:

- Có phải ngươi thấy ta và đại ca ta đối chất tại tòa ngày mai, ta trực tiếp tố cáo hắn, trong lòng ngươi sẽ cảm thấy rất thỏa mãn?

- Vốn dĩ, Lương thiếu, giữa chúng ta chỉ là một xích mích nhỏ, nhưng không ngờ, tình cờ lại dẫn đến nhiều chuyện ngươi âm mưu phía sau, biết càng nhiều bí mật của đối phương, càng phải lo sợ bị người ta giết người diệt khẩu, đến nước này, tốt nhất là…

Tống Thiên Diệu đặt hai tay lên mép bàn, nhìn chằm chằm Chương Ngọc Giai từ từ nói.

Chương Ngọc Lương tiếp lời hắn:

- Để Chương gia tự tàn sát lẫn nhau, dù sao ta cũng đã chuẩn bị làm sụp đổ Chương gia, ngươi thừa cơ thúc đẩy, biến đối thủ thành bạn, ngươi giúp ta, không phải cũng muốn đẩy ta làm vật tế thần.

- Thực ra lão bản của ta gần đây vẫn làm từ thiện, có lẽ ta bị ảnh hưởng bởi hắn, ta giúp ngươi không phải muốn để ngươi làm vật tế thần, ngươi có ra tòa hay không đều không quan trọng, ngày thứ ba sau khi nhà kho bị đốt ở bến, hải quan đã ký một tờ khen thưởng, khen thưởng nhân viên hải quan và quân đội Anh tham gia phát hiện thuốc và vũ khí bất hợp pháp, điều này đã ngầm thể hiện thái độ của đám người Anh với những người quan tâm đến vụ việc này, Lợi Khang hiện giờ có rất nhiều tiền mặt, mà lại là tiền của Chương gia, Chương gia cũng biết, nên thời gian qua họ không lên tiếng, đã nhận mệnh, ta giúp ngươi, chỉ là giúp ngươi trút giận mà thôi, cũng coi như làm từ thiện.

Tống Thiên Diệu lấy từ túi mình hai điếu thuốc ngậm trên miệng, dùng bật lửa Zippo mà Chương Ngọc Lương đưa cho mình để châm lửa, rồi qua song sắt đưa cho Chương Ngọc Lương một điếu.

Thấy Chương Ngọc Lương nhìn chiếc Zippo trong tay mình, Tống Thiên Diệu trượt chiếc Zippo qua song sắt, ném sang phía bàn của Chương Ngọc Lương:

- Ngươi cho ta mượn, ta trả lại ngươi. Thực ra ta thấy chi bằng ngươi làm luôn điệp viên cho Phòng Chính trị có phải hay không, sợ ngươi đưa Zippo cho ta mà ta không hiểu, nên cố ý kẹp một mảnh giấy vào trong?

- Thua ngươi lần đó là vì không đủ cẩn thận, đương nhiên phải rút kinh nghiệm, ta biết ngươi sẽ hiểu, nhưng vẫn lo lắng vạn nhất.

Chương Ngọc Lương cũng tự chế giễu cười, nắm lấy chiếc Zippo đó nói:

- Nhưng khi ta viết mảnh giấy đó, thực sự vừa viết vừa cảm thấy hành động của mình rất ngu ngốc.

- Ta luôn cảm thấy ngươi dù cuối cùng hợp tác với ta ván này, nhưng vẫn thiếu chút hương vị, sau khi phiên tòa kết thúc, ngươi định làm gì? Về Mỹ?

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc nhìn về phía Chương Ngọc Lương:

- Ngươi sẽ không đơn thuần coi ta là lá bài chót để bù đắp ván này, ngươi hẳn phải còn nước cờ sau chứ, đầu voi đuôi chuột, không phải phong cách của ngươi.

Chương Ngọc Lương kẹp điếu thuốc, chỉ về phía Tống Thiên Diệu:

- Dĩ nhiên là không. Ngay từ đầu, ta đã sai lầm khi để Đại Phong giết người. Trong giới kinh doanh, chủ động giết người là đã rơi vào thế yếu, tệ nhất là người đó vẫn chưa chết. Việc đó đối với ta là một nước cờ sai lầm, ta sai một bước thì thua cả ván, còn ngươi thì nhân cơ hội làm nổi sóng gió.

- Những gì ta làm sau đó chẳng qua chỉ là tự bảo vệ mình, nhưng ta không hối hận. Nếu lúc đó giết được ngươi, Chương gia vẫn không loạn, ta vẫn còn cơ hội từ từ toan tính, không

như bây giờ, trở nên chật vật, chỉ có thể trách Đại Phong là đồ vô dụng.

- Ngươi vừa nói gì? Ta có kế hoạch gì tiếp theo không? Dĩ nhiên là có, đại ca ta lần này không thể lật ngược tình thế, nhưng Chương gia vẫn còn, những gì ta muốn vẫn chưa nắm trong tay, đương nhiên là phải tiếp tục đấu với nhị ca. Hắn khó đối phó hơn đại ca, nhưng ta có lòng tin, đã thua một lần, ta sẽ không mắc phải sai lầm tương tự.

- Ván này ta thua vì không coi ngươi là đối thủ, đợi khi ta nắm được việc kinh doanh của Chương gia, nếu có duyên gặp lại trên thương trường, ta sẽ chơi tiếp một ván với ngươi, bảo đảm sẽ không để ngươi thấy ta đầu voi đuôi chuột, ngươi chơi chưa đã.

- Lần sau ngươi thua nữa, có lẽ ta sẽ cho ngươi biết, trên thương trường làm sao để giết người. Tạm biệt, Chương Ngọc Lương.

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu với Chương Ngọc Lương rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Chương Ngọc Lương tựa vào ghế tiếp khách, nhìn theo bóng lưng Tống Thiên Diệu nói:

- Hẹn gặp lại bên ngoài, Tống Thiên Diệu.

Rồi hắn mỉm cười nhắm mắt lại, ngân nga một đoạn trong vở Việt kịch "Mộng đoạn hương tiêu tứ thập niên":

- Thân này làm đất Kê Sơn, chí lớn vẫn còn nơi lầu đài Bắc địa, thân mang gông xiềng, khí phách chưa đổi, mong ngày mai, thu phục Trung Nguyên bình tứ hải! Không sợ đường trước gươm đao, ta sẽ trở lại!

Hắn bị giam trong song sắt, nhưng tự tin như thượng đế, nhìn xuống cả thế giới bên ngoài.

Tham vọng và dục vọng, trong những câu hát ngân nga này, bộc lộ không giấu giếm!

Chương 302. Màn kết (2)

Lợi Khang, ở trong kho hàng bến tàu Trung Hoàn.

- Đây là 300.000 đô Hồng Kông, Tín thiếu bảo ta mang tới, cầm đi cho anh em vất vả thời gian qua uống trà.

Tống Thiên Diệu cười hì hì đổ 300.000 đô Hồng Kông trong túi nhựa ra trước mặt Kim Nha Lôi trên bàn.

Kim Nha Lôi nhìn số tiền trước mặt với nụ cười tràn đầy.

Tại sao Phúc Nghĩa Hưng đường đường là tự đầu giang hồ lớn, nhất định phải tìm mọi cách ôm đùi những thương nhân này, những đồng tiền trước mắt chính là biểu hiện trực quan nhất.

Lợi Khang dùng một nghìn người của Phúc Nghĩa Hưng trong thời gian qua để luân phiên canh giữ kho hải quan, công việc nhàn hạ như vậy, không cần tụ tập đánh nhau, không cần đánh đánh giết giết, Lợi Hanh có thể dễ dàng lấy ra 300.000 đô Hồng Kông thưởng cho đám đàn em đã bỏ công sức. 300.000 đô Hồng Kông ngoại trừ mấy ông chú đại gia đó ra, cả Phúc Nghĩa Hưng thu tiền bảo kê khu Cửu Long, cộng thêm tiền thu phần trăm từ tất cả các phi vụ cờ bạc ma túy mại dâm, một tháng chưa chắc đã tích góp được 300.000 đô Hồng Kông lợi nhuận ròng.

Nhưng chỉ cần giúp người giàu canh giữ kho hàng tùy tiện, đã có thể nhận được 300.000 đô Hồng Kông tiền công, tính theo một nghìn người, tiền vất vả Lợi Hanh đưa ra là mỗi người 300 đô, còn cao hơn lương tháng thư ký của nhiều công ty lớn, thương hội lớn, nhưng số tiền này đương nhiên không thể phát hết xuống dưới, Kim Nha Lôi, Cao Lão Thành những

đầu lĩnh Phúc Nghĩa Hưng này phải chia một phần, còn phải để lại một khoản trong bang hội, cuối cùng một nghìn người kia mỗi người có thể cầm về tay 100 đô Hồng Kông, đã là rất khó có được.

- Đa tạ, đa tạ Tống thư ký, cũng thay tôi cảm ơn Tín thiếu.

Kim Nha Lôi bảo đàn em thu dọn số tiền này, bản thân hỏi Tống Thiên Diệu:

- Thời gian này, Tống thư ký còn có gì phân phó không?

- Không có, sắp xếp người chăm sóc tốt cho Tín thiếu, người nhà của ta, hôm nay xử án, phải cẩn thận.

Tống Thiên Diệu nói với Kim Nha Lôi.

Kim Nha Lôi vội vàng nói:

- Yên tâm, kho hàng của Lợi Khang, nhà của Tống thư ký ở phố Thái Hòa, bên cạnh Tín thiếu, công ty Lợi Hanh, tất cả đều đã sắp xếp người. Ta còn đặc biệt sắp xếp những huynh đệ mắt tinh chân nhanh đi theo dõi những người của Ngũ Ấp.

Tống Thiên Diệu nghe xong, cười với Kim Nha Lôi:

- Ngươi có tâm rồi.

Nói xong, Tống Thiên Diệu quay người ra khỏi kho hàng, Kim Nha Lôi đứng phía sau muốn nói lại thôi, cuối cùng mím môi, đợi hai ngày nữa khi công việc xong xuôi, hắn nhất định phải nói chuyện với Tống Thiên Diệu về mối quan hệ giữa mình với mấy vị thúc bá của Phúc Nghĩa Hưng, không thể kéo dài thêm nữa.

Tống Thiên Diệu rời bến tàu, cùng Lạn Mệnh Câu lái xe đến Tòa án Tối cao Hồng Kông trên đường Kim Chung.

Hai tuần qua, nhà họ Chương rất yên ổn, Tống Thiên Diệu và Lợi Khang cũng không có động thái gì nhằm vào nhà họ

Chương, hai bên như đạt được thỏa thuận ngừng bắn trong hai tuần trước khi Chương Ngọc Giai ra tòa, trở nên như người dưng nước lã.

Từ ngày thứ hai sau khi báo chí Anh đưa tin về vụ bê bối của công ty Bờ Biển Châu Âu, các tờ báo lớn ở Hồng Kông cũng lập tức đăng tin về việc Hải quan và Cảnh sát Hồng Kông phát hiện vụ buôn lậu thuốc và vật tư quân sự, cũng như vụ cố ý phóng hỏa kho hàng hải quan, phản ánh với phía Luân Đôn.

Thậm chí một số tờ báo dưới sự dụ dỗ lợi ích từ phía Lợi Khang, chủ động phỏng vấn ông Thẩm Văn Khang - Cục trưởng Cục Hải quan và một số quân nhân Anh tham gia chiến dịch bắt giữ có ảnh đăng trên báo Luân Đôn, nhằm mở rộng tầm ảnh hưởng. Đến ngày thứ ba, Phủ Toàn quyền thậm chí còn ban hành lệnh khen thưởng, tuyên dương những người tham gia chiến dịch đánh sập các hoạt động vi phạm lệnh cấm vận, buôn lậu hàng cấm trong thời gian qua.

Đối với nhiều người hiểu chuyện, điều này đã đủ để chứng minh thái độ của Phủ Toàn quyền.

Xuống xe trên đường Kim Chung, Tống Thiên Diệu thấy Chử Hiếu Tín đang cầm mấy đồng lẻ nói chuyện với một bà đồng ngồi bên đường trước tòa án, Chử Hiếu Trung, Giang Vịnh Ân, Trần A Thập và những người khác đứng bên cạnh, vẻ mặt có chút dở khóc dở cười.

- Lão bản, cúng bái không?

Tống Thiên Diệu bước tới, cười hỏi Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín không để ý đến Tống Thiên Diệu, mà đưa mấy đồng lẻ trong tay cho bà đồng ngồi dưới đất, miệng nói:

- Chương Ngọc Giai, Chương Ngọc Lương, chỉ hai người này thôi.

Bà đồng mặc quần áo rách rưới ngồi dưới đất, nhận tiền lẻ Chử Hiếu Tín đưa, tay chân nhanh nhẹn dùng kéo cắt hai hình người nhỏ bằng giấy vàng, viết tên Chương Ngọc Giai và Chương Ngọc Lương lên hai hình nhân, rồi đặt xuống đất, cầm lấy một chiếc giày rách nát bên cạnh, bắt đầu làm phép, dùng đế giày đánh mạnh vào hai hình nhân dưới đất, miệng lẩm bẩm:

- Đánh đánh đánh, đánh vào đầu ngươi này, đánh đánh đánh, đánh vào đầu ngươi kia, giày rách đánh vào tay ngươi, khiến hai tay ngươi không giữ được tiền, giày rách đánh vào chân ngươi, khiến hai chân ngươi không có đường đi…

Tống Thiên Diệu cuối cùng cũng hiểu tại sao Chử Hiếu Trung và mấy người bên cạnh dở khóc dở cười, một công tử nhà giàu đường đường chính chính, chạy đến tòa án xem phiên tòa của đối thủ kinh doanh đã đủ ác thú vị rồi, lại còn để bà đồng bên ngoài cửa đánh hình nhân nguyền rủa đối phương.

Động tác của bà đồng rất nhanh, chỉ ba năm phút là đã làm xong nghi thức nguyền rủa, Chử Hiếu Tín xem rất hứng thú, dường như chưa đủ, lại lấy ra một trăm đồng đưa cho bà đồng:

- Lát nữa ta vào xem phiên tòa, bà cứ ở ngoài này giúp ta đánh tiếp, đánh cho đến khi ta ra, được không?

- Được! Đánh cả ngày cũng được!

Bà đồng cất kỹ tờ một trăm đồng của Chử Hiếu Tín, lại cầm chiếc giày rách lên bắt đầu một vòng làm phép mới.

Chử Hiếu Tín lúc này mới nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Vừa rồi ngươi nói gì?

- Ta nói ngươi tâm trạng tốt, cúng bái nha! Nếu giày rách thật sự có thể đánh chết đối thủ, làm ăn đâu cần vất vả như vậy?

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín.

Chương 303. Thừa nước đục thả câu (1)

Hai tuần qua Chử Hiếu Tín sống rất phóng khoáng, mỗi ngày Tống Thiên Diệu đều cho hắn hai vạn đồng, bất kể hắn đi đâu tìm lạc thú, nhưng ít nhất phải đảm bảo một vạn đồng đi khắp nơi quyên góp, vì vậy Chử Hiếu Tín đến các trường học, bệnh viện, viện dưỡng lão, mỗi nơi ném một hai ngàn đồng đóng vai nhà từ thiện, làm rất rầm rộ.

Và hơn nữa, gần đây, theo đề xuất của Tống Thiên Diệu, hắn đã quyên góp một khoản tiền lớn với tư cách cá nhân, trực tiếp tặng 500.000 đô la Hồng Kông cho Giáo hội Anh giáo Hồng Kông và Ma Cao, được coi là khoản quyên góp tiền mặt lớn nhất của người Trung Quốc cho Giáo hội Anh giáo Hồng Kông và Ma Cao sau chiến tranh. Hành động hào phóng này khiến Đại Giám mục Hà Minh Quang đích thân viết tay một trang "Tín điều của các Tông đồ" tặng cho Chử Hiếu Tín, và còn viết mấy chữ "Không phải để được người phục vụ, mà là để phục vụ người khác" cho Hội Oxfam Hồng Kông, được Chử Hiếu Tín và phu nhân Bess liệt vào phương châm của Hội Oxfam Hồng Kông.

Nếu không phải Chử Hiếu Tín kiên quyết chỉ làm người tìm hiểu đạo, không làm tín đồ Anh giáo, có lẽ Đại Giám mục đã sẵn sàng đích thân làm lễ rửa tội cho hắn rồi.

- Thành tâm thì linh nghiệm thôi, dù không linh nghiệm, ta nghe cũng đã thỏa mãn rồi.

Chử Hiếu Tín cùng Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Trung và những người khác quay người đi về phía Tòa án Tối cao Hồng

Kông, miệng nói.

Đối diện, người nhà họ Chương cũng lái xe đến, Chương Ngọc Kỳ, Chương Ngọc Lân, Đinh Gia Phong, A Ngân, Alice vài ngườ xuống xe, nhưng khi thấy đám người nhà họ Chử đi vào tòa án, Chương Ngọc Kỳ và những người khác cố tình chậm bước, không vào tòa cùng lúc với người nhà họ Chử.

Bởi vì lần này Chương Ngọc Giai liên quan đến tội buôn bán vũ khí và dược phẩm trong thời gian cấm vận, xúi giục người khác đốt phá tài sản công của chính quyền thuộc địa Hồng Kông, cố tình đẩy giá thuốc lên cao và các tội danh khác, vượt quá giới hạn tối đa 1 triệu đô la Hồng Kông của Tòa án Khu vực Hồng Kông, nên vụ án này được chuyển trực tiếp lên Tòa Sơ thẩm của Tòa án Tối cao Hồng Kông để xét xử.

- Ngươi nói Chương Ngọc Giai lần này sẽ bị kết án bao lâu?

Sau khi Chử Hiếu Tín và những người khác vào phòng xử án và ngồi xuống, hắn hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu lắc đầu:

- Luật pháp Hồng Kông là dành cho người nghèo, làm sao người giàu có thể có tội được.

- Nhưng nếu Chương Ngọc Lương một mực khăng khăng…

Chử Hiếu Trung cũng cảm thấy lời Tống Thiên Diệu nói có lý, ở Hồng Kông, luật pháp là để dọa người nghèo, nhưng hắn vẫn hy vọng được thấy Chương Ngọc Giai bị xét xử và bỏ tù.

- Vô dụng thôi, phiên tòa này, điều thú vị nhất không phải là xét xử có tội, mà là khi Chương Ngọc Lương ra tòa làm nhân chứng, sự đối đầu giữa hắn và Chương Ngọc Giai.

Chúng ta đến đây, chẳng phải là để xem màn kết của vở kịch lớn này sao? Tình anh em, thù hận, đây mới là phần cao trào.

…

Khi Chương Ngọc Giai được dẫn ra tòa, sắc mặt hắn rất khó coi. Mặc dù gia tộc họ Chương cũng đã thông qua văn phòng luật sư để thuê luật sư cao cấp bào chữa cho hắn, nhưng lúc này đứng đối diện với những luật sư cao cấp mà mình thuê, đội tóc giả, là một đoàn luật sư gồm những luật sư hành nghề nổi tiếng nhất toàn Hồng Kông, đại diện cho Văn phòng Công tố, nhiều người trong số các luật sư bào chữa cho mình là học trò của đối phương.

Chương Ngọc Kỳ nói với hắn, Văn phòng Công tố đã nhanh chóng thuê ngoài tất cả các luật sư nổi tiếng toàn Hồng Kông để khởi tố vụ án được định nghĩa là tội phạm thương mại nghiêm trọng này, gia tộc họ Chương chỉ có thể cố gắng mời các luật sư khác để bào chữa cho mình.

Hơn nữa trong hai tuần, Chương Ngọc Kỳ ở bên ngoài vẫn chưa xử lý xong Chương Ngọc Lương.

Điều này khiến Chương Ngọc Giai khi ra tòa, nhìn Chương Ngọc Kỳ bằng ánh mắt rất không thiện cảm.

Trước đó hắn chưa bị kết án, chỉ bị tạm giam vì tình nghi, nên vẫn mặc bộ vest đen của mình, khoác áo choàng bên ngoài, đứng trước vị trí bị cáo trong phiên tòa, vẫn giữ phong thái của một đại gia.

Đương nhiên, người giàu như Chương Ngọc Giai bị xét xử có thể yêu cầu không công khai, những người không liên quan đến vụ án không được vào phòng xử án, nên lúc này những người ngồi xem phiên tòa phần lớn là thành viên Hiệp hội Dược phẩm, bao gồm cả Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu, họ lấy lý do là khi hải quan niêm phong kho hàng của Hiệp hội

Dược phẩm, một lô kim khâu y tế trong kho của Lợi Khang cũng bị niêm phong và chuyển đến kho hải quan tại cảng, kho hải quan bị đốt cháy, Lợi Khang cũng miễn cưỡng được coi là một trong những nạn nhân.

Thực tế, tổng giá trị của lô kim khâu y tế đó chỉ có 3000 đô la Hồng Kông, và đã quá hạn sử dụng trong kho của Lợi Khang.

Nếu không phải Chử Hiếu Tín nhất định muốn đến xem phiên tòa, bảo Tống Thiên Diệu nghĩ cách xử lý, Tống Thiên Diệu đã quên mất lô kim khâu y tế trị giá 3000 đô la Hồng Kông này, nhưng lại không bán được.

Luật pháp Hồng Kông rất thú vị, bất kể đúng sai, nguyên cáo hay bị cáo, đều phải xem xét sức mạnh của đội ngũ luật sư của mỗi bên. Thẳng thắn mà nói, khi những luật sư kỳ cựu, nổi tiếng đại diện cho Văn phòng Công tố đội tóc giả ra tòa, thì đội ngũ luật sư bào chữa của Chương Ngọc Giai đã chuẩn bị tinh thần để chấp nhận thua cuộc.

Những luật sư lão luyện bên kia đều là những người thuộc nằm lòng luật pháp Anh quốc và luật thuộc địa Hồng Kông, họ giỏi nhất là tìm ra những kẽ hở pháp luật, giúp người giàu thoát tội. Họ có thể biến một vụ mưu sát thành ngộ sát, biến lừa đảo thành hành vi kinh doanh hợp pháp. Tương tự, khi đứng ở vị trí nguyên cáo, họ cũng có thể nắm bắt một chút sơ hở để buộc tội bị cáo đến cùng.

Chương 304. Thừa nước đục thả câu (2)

Những luật sư lớn này lần lượt lên tiếng, tố cáo những hành vi xấu xa của bị cáo Chương Ngọc Giai. Mỗi tội danh đều có bằng chứng xác đáng trong mắt người ngoài cuộc, mỗi tội danh đều có nhân chứng làm chứng.

Nghe những lời buộc tội sôi nổi và hùng hồn, Chử Hiếu Tín và Chử Hiếu Trung đều không khỏi biến sắc nghiêm trọng, như thể Chương Ngọc Giai thực sự đã phạm tội tày trời. Nhưng thực tế, chỉ là buôn lậu hàng cấm mà thôi. Trong số các thành viên Hiệp hội Dược phẩm có mặt tại phiên tòa hôm nay, có ai không làm chuyện giống nhà họ Chương?

- Cứ đà này, ta thấy Chương Ngọc Giai bị kết án tử hình cũng không quá đáng, đúng là đồ khốn. Ta một lòng làm từ thiện, nhà họ Chương lại ác ý cướp nguyên liệu mà Lợi Khang cần, loại người này, trời cũng phải trừng phạt!

Chử Hiếu Tín vừa nghe vừa gật đầu lia lịa, đồng thời thì thầm bày tỏ cảm nghĩ với Tống Thiên Diệu.

Những lời này khiến Chử Hiếu Trung, Giang Vịnh Ân và Tống Thiên Diệu đều nhìn về phía vị Chử nhị thiếu đang nghiêm nghị và giận dữ này với vẻ mặt ngây ngốc.

Những lời trơ trẽn như "một lòng làm từ thiện" mà cũng có thể nói ra với vẻ mặt nghiêm chỉnh, khiến Tống Thiên Diệu không khỏi cảm thán, dù hiện tại kỹ năng kinh doanh của lão bản mình còn chưa thành thục, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ

trở thành một thương nhân đạt chuẩn, bởi vì thiên phú đã bộc lộ rõ ràng.

Nói dối trắng trợn, đây tuyệt đối là nhờ gen di truyền từ Chử Diệu Tông.

Trước đó, nhân viên Sở Hải quan và binh lính Anh đồn trú tại Hồng Kông xuất hiện trong ảnh đều đã ra tòa làm chứng. Lúc này, bên nguyên cáo yêu cầu triệu tập thêm nhân chứng, Tống Thiên Diệu hơi ngồi thẳng người, và vô thức nới lỏng cà vạt, quay đầu nhìn về phía cửa vào phòng xử án.

Lần này, người bước ra có lẽ là Chương Ngọc Lương.

Nhận thấy động tác của Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Trung lên tiếng hỏi:

- Làm gì vậy? Sao lại nghiêm túc thế?

- Chử hội trưởng nói, hắn sẽ giúp nhà họ Chương.

Tống Thiên Diệu nói một câu khiến Chử Hiếu Trung không hiểu gì, trong khi đó ở cửa vào, Chương Ngọc Lương được hai cảnh sát hộ tống, bước vào với dáng đi nhẹ nhàng, thản nhiên nhìn về phía ghế bị cáo nơi Chương Ngọc Giai đang ngồi, rồi lại quay đầu nhìn Chương Ngọc Kỳ, Chương Ngọc Lân và những người khác có mặt tại hiện trường, mỉm cười chào hỏi.

Chử Hiếu Trung thấy Chương Ngọc Lương xuất hiện, cũng không để ý đến lời của Tống Thiên Diệu nữa, mà cùng với tất cả mọi người có mặt, nhìn về phía Chương Ngọc Lương, chờ đợi màn kịch tình anh em này chính thức bắt đầu.

Ngay khi Chương Ngọc Lương đi qua lối đi trước mặt người nhà họ Chương, Đinh Gia Phong đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên đột nhiên nhảy xuống, tay cầm một con dao găm, trong khoảnh khắc mà tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, tay trái hắn ôm lấy vai Chương Ngọc Lương, lộ ra phần ngực, tay

phải cầm dao găm hung hãn đâm vào tim Chương Ngọc Lương!

Sau khi đâm một nhát, hắn lập tức rút ra rồi nhanh chóng bổ sung thêm nhát thứ hai!

Sau đó Đinh Gia Phong bình tĩnh buông Chương Ngọc Lương ra, chỉ còn lại Chương Ngọc Lương không dám tin nổi, bưng lấy vết thương xuất hiện ở vị trí tim, loạng choạng bước đi, cố gắng nhìn về phía Chương Ngọc Kỳ trên khán đài!

Chương Ngọc Kỳ thì không dám tin nhìn về phía Chương Ngọc Giai đang ngồi ở ghế bị cáo, còn Chương Ngọc Giai cũng với vẻ mặt tương tự, nhìn Chương Ngọc Lương lúc này đã ngã xuống lối đi trong phòng xử án, rõ ràng là không còn cứu được!

Tuy ba anh em đứng ở vị trí khác nhau, nhưng trong khoảnh khắc này, ánh mắt và biểu cảm của họ giống hệt nhau!

Cho đến khi Đinh Gia Phong rút dao ra và buông Chương Ngọc Lương, hai cảnh sát mới hoàn hồn và đè hắn xuống đất. Đinh Gia Phong cũng không hề phản kháng, vứt bỏ con dao, để mặc cho các cảnh sát xông tới khống chế.

Một cảnh sát tư pháp nằm xuống kiểm tra vết thương cho Chương Ngọc Lương, nhưng thậm chí chưa kịp giúp Chương Ngọc Lương hô hấp nhân tạo, hắn đã ngẩng đầu lên lắc đầu tiếc nuối với đồng nghiệp:

- Nhân chứng không còn nhịp tim, đã chết rồi.

Vụ án mạng bất ngờ xảy ra trong phiên tòa, nhân chứng bị giết ngay tại chỗ, phiên xử đương nhiên không thể tiếp tục, đại pháp quan tuyên bố hoãn phiên tòa tại chỗ, bị cáo Chương Ngọc Giai tiếp tục bị giam giữ. Và do nhân chứng quan trọng Chương Ngọc Lương bị sát hại ngay tại tòa, bị cáo với tư cách

là nghi phạm số một bị thêm tội danh thuê người giết nhân chứng.

Bị cáo bị chuyển từ nhà giam của sở cảnh sát vào nhà tù Victoria tạm giam, luật sư thăm nom cần có cảnh sát có mặt, không được ký bảo lãnh, không được tùy tiện đi khám bệnh, việc khám chữa bệnh phải được thực hiện dưới sự giám sát của cảnh sát.

Thẩm phán và bồi thẩm đoàn rút lui, cảnh sát tư pháp áp giải Chương Ngọc Giai ra ngoài, Chương Ngọc Giai quay đầu lại nhìn Chương Ngọc Kỳ đang ngồi trên khán đài lúc này với ánh mắt đầy căm hận:

- Ngươi làm tốt lắm!

Lúc này Chương Ngọc Kỳ thậm chí không nhìn Chương Ngọc Giai, chỉ chăm chú nhìn Chương Ngọc Lương đang được các cảnh sát tư pháp khiêng lên cáng.

Bên cạnh, Chương Ngọc Lân đã bị cảnh tượng vừa rồi dọa đến ngồi bệt xuống ghế, hai người phụ nữ sắc mặt tái nhợt, Ngụy Gia Phỉ thậm chí đổ mồ hôi đầy mặt, toàn thân run rẩy như đang ở giữa mùa đông giá rét.

Cảnh sát tư pháp thúc giục những người xem phiên tòa lần lượt rời khỏi phòng xử án, Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Tín cũng đều có vẻ mặt kinh hãi vì cái chết đột ngột của Chương Ngọc Lương, lặng lẽ đi cùng đám đông ra khỏi tòa án. Cho đến khi bước ra ngoài, nhìn thấy bầu trời xanh trong, hít thở vài hơi không khí, sắc mặt mới dịu đi đôi chút.

Chương 305. Thừa nước đục thả câu (3)

Chử Hiếu Tín nhìn về phía xa nơi góc phố, vẫn thấy bà đồng đang hăng say đánh con nộm, giọng nói có chút không tự nhiên hỏi Tống Thiên Diệu:

- Sao lại linh nghiệm đến thế? Ta nhờ bà đồng đánh con nộm nguyền rủa hai người bọn họ, Chương Ngọc Lương đã thực sự bị giết, Chương Ngọc Giai trở thành kẻ giết người? Hai anh em bị báo ứng nhanh như vậy sao?

- Có lẽ vậy, chuyện này, ai mà nói rõ được.

Tống Thiên Diệu cũng thở dài đầy cảm khái:

- Hôm qua ta gặp Chương Ngọc Lương, tên đó còn nói chờ có cơ hội, lại đấu với ta một ván.

Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Tín, Giang Vịnh Ân không hẹn mà cùng lên chiếc Ford 49 do Tống Thiên Diệu lái, khiến Lạn Mệnh Câu vốn đi cùng Tống Thiên Diệu rất lúng túng, hắn không tiện chen chỗ với phụ nữ và hai vị công tử nhà họ Chử, đành phải cùng Trần A Thập cũng đang lúng túng ngồi lên chiếc Rolls-Royce đi phía sau của Chử Hiếu Trung, được hưởng đãi ngộ còn cao cấp hơn cả hai vị công tử nhà họ Chử.

- Hiện giờ xem ra, Chương Ngọc Lương chết, bề ngoài nghi phạm lớn nhất là Chương Ngọc Giai, nhưng thực tế người được lợi nhất rõ ràng là Chương Ngọc Kỳ, có phải hắn ra tay không?

Chử Hiếu Tín ngồi ở ghế phụ lái, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, mới không chắc chắn mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu và Chử

Hiếu Trung.

Tống Thiên Diệu nằm vô lăng, mắt nhìn thẳng phía trước:

- Không sai, Chương Ngọc Kỳ được lợi nhất, nhưng nói vậy hơi sớm, còn phải xem phản ứng tiếp theo của hắn.

- Phản ứng gì?

Chử Hiếu Trung vẫn im lặng, cho đến khi Tống Thiên Diệu lên tiếng mới hơi ngồi thẳng dậy từ ghế sau, nhìn Tống Thiên Diệu qua gương chiếu hậu hỏi.

Tống Thiên Diệu nhận thấy sắc mặt Chử Hiếu Trung hơi bất thường, cười cười nói:

- Đơn giản, là xem hắn chọn tiếp tục giữ phong độ quân tử, cố gắng cứu Chương Ngọc Giai, bày tỏ sự trong sạch với Chương Ngọc Giai, hay là nhân cơ hội này dứt khoát loại bỏ Chương Ngọc Giai, cướp ngôi đoạt vị.

- Con đường thứ nhất, cho dù hắn cứu được Chương Ngọc Giai, Chương Ngọc Giai được thả vô tội hoặc mãn hạn tù, cũng không thể tin tưởng hắn như ngày xưa, anh em đã thấy máu, dù có tô vẽ thế nào cũng không thể xóa nhòa. Chương Ngọc Giai tiếp tục nắm quyền họ Chương, Chương Ngọc Kỳ, Chương Ngọc Lân có thể không chết, e rằng cũng bị đày đi vùng hẻo lánh, không còn cơ hội lật ngược tình thế.

- Con đường thứ hai, nếu Chương Ngọc Kỳ muốn hoàn toàn tiếp quản họ Chương, tự mình làm gia chủ, việc đầu tiên chính là giải quyết đại ca Chương Ngọc Giai. Một đường là hắn chết, một đường đại ca hắn chết, chọn một trong hai.

Chử Hiếu Trung nói với Tống Thiên Diệu qua gương chiếu hậu:

- Hôm đó ở Lợi Khang, ngươi không nói với ta chuyện này.

Tống Thiên Diệu không trả lời nữa, trực tiếp lái xe về công ty Lợi Khang. Giang Vịnh Ân và Chử Hiếu Tín xuống xe trước, Chử Hiếu Trung và Tống Thiên Diệu ở lại trên xe. Chử Hiếu Trung nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu:

- Lúc Chương Ngọc Lương ra tòa, câu ngươi nói cha ta đã từng nói rằng ông ấy sẽ giúp nhà họ Chương. Rốt cuộc có ý gì?

Tống Thiên Diệu đưa cho Chử Hiếu Trung một điếu thuốc, dựa vào ghế lái, giọng có vẻ mệt mỏi nói:

- Câu đó chỉ có nghĩa đen như vậy thôi, ta chỉ hỏi Chử hội trưởng một câu. Con đường hai chọn một của Chương Ngọc Kỳ cũng là quyết định của Chử hội trưởng. Hắn sẽ đứng ra dẫn đầu, cùng các lão đại của thương hội Ngũ Ấp giúp đỡ nâng đỡ Chương Ngọc Kỳ lên nắm quyền điều hành nhà họ Chương, bề ngoài là giúp nhà họ Chương duy trì ổn định, thực chất là khẳng định danh tiếng giết anh cướp tài sản của Chương Ngọc Kỳ.

- Dù Chương Ngọc Kỳ có tài giỏi đến đâu, cơn bão sắp tới hắn cũng không gánh nổi. Trong ngành dược phẩm, nhà họ Chương sẽ không còn đứng vững được nữa. Nếu hắn thực sự là người thông minh, hắn sẽ biết phải làm gì. Nếu không giao quyền đại diện ra để nuôi no những kẻ đồng hương hoặc thúc bá ngày trước cười hề hề thân thiết với bốn người con nhà họ Chương như con cháu, nay thấy gia đạo suy sụp đã sẵn sàng mài dao, chỉ cần bị đặt lên lửa nướng thì cũng sẽ bị nướng chết.

- Thay ngô cứu mạch, đứng xem bờ bên kia cháy, cuối cùng là…

Chử Hiếu Trung ngẩn ngơ nói.

Tống Thiên Diệu gật đầu, khẳng định nói:

- Đúng vậy, thừa cơ hôi của, đục nước béo cò.

…

Chương Ngọc Kỳ bước chân có phần hư nhược đi vào phòng khách nơi mẹ đang ở. Còn Chương Ngọc Lân, cố nén đau thương đã đi trước một bước lo liệu đưa thi thể của Chương Ngọc Lương đến nhà xác bệnh viện bảo quản lạnh, chuẩn bị hậu sự, không chọn cùng về với hắn. Chương Ngọc Kỳ biết, Chương Ngọc Lân đã sợ đến mức không dám gặp bất kỳ ai trong nhà họ Chương vào lúc này, đặc biệt là sợ chính hắn.

Trong phòng khách, hai người vợ của Chương Ngọc Giai là Lý Tuy Ý, Trần Dao Phương, người phụ nữ có thực quyền không danh phận của Chương Ngọc Giai là A Ân, vợ của hắn là Thôi Tú Anh, vợ của tứ đệ Chương Ngọc Lương là Khánh Khiết Anh, khi Chương Ngọc Kỳ bước vào phòng khách, tất cả đều hướng ánh mắt về phía hắn.

Hoặc có oán độc, hoặc có thù hận, hoặc có bi thương, hoặc có tuyệt vọng.

Chương Ngọc Kỳ mặt không biểu cảm đi qua những ánh mắt này, đến trước ghế sofa chính giữa phòng khách, từ từ quỳ xuống, nhẹ nhàng gục đầu vào giữa hai chân của bà lão tóc bạc trắng trên ghế sofa.

Đây là mẹ của bốn anh em họ, người phụ nữ đã một mình nuôi lớn họ sau khi chồng qua đời, Quách Cống.

Quách Cống dùng bàn tay thô ráp như vỏ cây nhẹ nhàng vuốt ve Chương Ngọc Kỳ đang quỳ trước đầu gối, giọng hơi mơ hồ hỏi:

- Ngọc Lương, không về được nữa sao? Ngọc Giai, cũng không về được nữa sao?

Bà chỉ nói tên hai người con trai, đã khiến hai người vợ của Chương Ngọc Giai và vợ của Chương Ngọc Lương bên cạnh phải quay mặt đi, bịt miệng bằng khăn tay khóc thút thít.

- Ngọc Lương không phải do đại ca hại chết đâu, mẹ.

Chương Ngọc Kỳ vùi đầu chặt vào giữa hai chân mẹ, giọng trầm trầm vang lên không nghe ra điều gì bất thường.

Chương 306. Chương Ngọc Kỳ xả thân thành Phật? (1)

Câu nói này không lớn, nhưng những người phụ nữ trong phòng khách với sắc mặt khác nhau đều nghe rõ mồn một. Câu nói này thậm chí khiến hai người vợ của Chương Ngọc Giai, vợ của Chương Ngọc Lương vô thức ngừng khóc, còn vợ của Chương Ngọc Kỳ là Thôi Tú Anh thì hơi trợn tròn mắt, khó tin nhìn về phía chồng đang quỳ trước mặt mẹ chồng.

Chương Ngọc Kỳ tự miệng nói trước mặt mẹ rằng Chương Ngọc Lương không phải do Chương Ngọc Giai hại chết, không để Chương Ngọc Giai gánh cái nồi đen này, ngoài dự đoán của những người này.

Trong mắt họ, điều Chương Ngọc Kỳ nên làm là cắn chết rằng Chương Ngọc Giai hại chết Chương Ngọc Lương. Hiện giờ hắn đã tạm thời quản lý nhà họ Chương, lại dùng chuyện này mê hoặc mẹ Quách Cống, được sự ủng hộ danh chính ngôn thuận và khiến mẹ thù hận Chương Ngọc Giai vì anh em tương tàn, hiển nhiên có thể chính thức trở thành gia chủ họ Chương. Cho dù Chương Ngọc Giai thực sự ra tù, cũng chỉ có kết cục là chết trong u ám mà thôi.

Nhưng khi hắn vào phòng, câu đầu tiên quỳ trước mặt mẹ lại là bổ cứu cho Chương Ngọc Giai? Không phải Chương Ngọc Giai hại chết Chương Ngọc Lương, vậy còn ai? Trong mắt những người phụ nữ trong phòng này, đương nhiên Chương Ngọc Kỳ là người có khả năng cao nhất.

Phải chăng hắn vì Chương Ngọc Lương chết đi mà cảm thấy hối hận, nên chuẩn bị thổ lộ hết với mẹ Quách Cống?

Quách Cống năm nay đã gần sáu mươi tuổi, sau khi trưởng tử Chương Ngọc Giai độc lập chống đỡ gia tộc họ Chương sau chiến tranh, bà đã sớm ăn chay niệm Phật, không còn can thiệp vào chuyện làm ăn của nhà họ Chương nữa. Hơn nữa những việc kinh doanh dược phẩm, bất động sản hiện tại của nhà họ Chương, bà cũng không hiểu.

Có thể trong tình cảnh một đứa con trai chết, một đứa con trai vào tù mà vẫn có thể ngồi vững vàng ở đây, đó là vì đã trải qua nửa đời gian khổ, rèn luyện thần kinh và tâm cảnh của lão phụ nhân này vượt xa những người phụ nữ khác.

- Không biết tại sao, sau khi nghe mấy con dâu nói tin tức về Ngọc Giai và Ngọc Lương, ta cứ nhớ mãi chuyện năm xưa ngươi đang học đại học, cần tiền học phí. Lúc đó người Nhật đã đánh tới tỉnh thành, lo sợ trường học không nhận tiền giấy của Nhật, đại ca ngươi lén lút mang theo bạc, chạy hơn trăm dặm đường, nhờ đoàn lục lộ đáng tin cậy mang đến cho ngươi.

- Ta cũng cứ nhớ mãi chuyện năm đó ba đứa các ngươi đều ở bên ngoài, chỉ có Ngọc Lương ở bên cạnh ta tại Hồng Kông, ta vì không biết chữ, khi bán hàng rong đã bán một số giày cao su và pin mà người Nhật dán thông báo không cho bán, bị người Nhật bắt đi, chính Ngọc Lương mười lăm tuổi đã nghĩ mọi cách kiếm tiền nhờ người cứu ta ra.

- Còn có chuyện lão tứ du học trở về, ngươi từ Quảng Châu về nhà giúp gia đình làm việc, bốn anh em các ngươi đoàn tụ một nhà, uống say rượu, khoác vai nhau chạy đến tiệm chụp ảnh nhờ thợ chụp hình, chạy đến tiệm quần áo tây Liên Khoa Phát, mỗi người mua một bộ âu phục đen, mũ nỉ đen tròn, say khướt đi trên đường lớn giả làm thám tử Thượng Hải trong phim, những chuyện này dường như vẫn còn trước mắt.

Quách Canh đưa tay vuốt lên mái tóc của Chương Ngọc Kỳ, đôi mắt hoàn toàn không có tiêu cự, xuyên qua Chương

Ngọc Kỳ trước mặt, nhìn về hư vô.

Quách Canh không hỏi Chương Ngọc Lương rốt cuộc bị ai hại chết, cũng không như ngày thường động một tí là mở miệng quở trách, càng không khóc lóc thảm thiết không thành tiếng, chỉ như một người già lẩm bẩm, kể lại chuyện xưa của bốn anh em nhà họ Chương, họ là anh em hòa thuận, đồng lòng nhất trí như thế nào.

Lão nhân đã không còn quan tâm đến chuyện làm ăn của nhà họ Chương nữa, hai đứa con trai gặp biến cố lớn, đã khiến bà không biết phải làm sao, chỉ có thể mê muội cố gắng nhớ lại chuyện xưa của bốn đứa con trai, để lấp đầy bộ não đang trên bờ vực sụp đổ của mình.

Bà là một phụ nữ không có kiến thức, nhưng trong tình huống hiện tại, bà lại biết có một việc mình không thể làm, đó là Chương Ngọc Giai vào tù, Chương Ngọc Lương đã chết, mình không thể ép buộc con trai thứ hai Chương Ngọc Kỳ xảy ra bất cứ sơ suất nào.

Chương Ngọc Kỳ quỳ trước đầu gối mẹ một thời gian dài, mới chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía ba người phụ nữ của Chương Ngọc Giai, khuôn mặt ngày thường văn nhã ôn hòa, lúc này khắc đầy kiên định:

- Đại tẩu, tiếp theo, ta nhất định sẽ dốc toàn lực cứu đại ca ra, trong cả nhà họ Chương chỉ có huynh ấy mới gánh vác nổi, tất cả tội danh để ta nhận, đổi lấy việc đại ca ra ngoài, yên tâm, nhà họ Chương sẽ không sụp đổ!

Lý Toại Ý, Trần Diêu Phương, A Dận đều nhìn về phía Chương Ngọc Kỳ đang nói những lời này một cách dứt khoát, Chương Ngọc Kỳ lại nhìn về phía Khánh Khiết Anh:

- Đệ muội, bất kể lão tứ có ở đây hay không, ta nghĩ dù là mẹ hay đại ca, cũng sẽ không coi ngươi là người ngoài, lão tứ

làm sai chuyện, không liên quan đến ngươi, ngươi vẫn là người nhà họ Chương, tứ phòng của nhà họ Chương, những gì cần có sẽ không thiếu.

Cuối cùng hắn lại nhìn về phía mẹ, mẹ vẫn đang lẩm bẩm với đôi mắt vô hồn, Chương Ngọc Kỳ không nỡ nghiêng đầu cắn răng im lặng một lúc, nói với mọi người trong phòng:

- Đại ca đã được chuyển đến nhà tù, ta bây giờ sẽ dẫn luật sư đi gặp hắn, bàn bạc xem làm thế nào để đưa đại ca trở về.

Dường như để chứng minh quyết tâm của mình, Chương Ngọc Kỳ lại nhìn về phía A Dận:

- Dận tỷ, phiền tỷ thay hai vị đại tẩu đi cùng ta và luật sư gặp đại ca, ghi nhớ rõ những lời ta nói với đại ca, về kể lại cho mọi người nghe, cũng để mọi người thấy rõ, Chương Ngọc Kỳ rốt cuộc có phải là kẻ bỉ ổi lợi dụng lúc đại ca và huynh đệ gặp chuyện để thừa nước đục thả câu hay không!

Chương 307. Chương Ngọc Kỳ xả thân thành Phật? (2)

A Nhân nhìn Lý Tòng Ý và Trần Diêu Phương, cả hai đều khẽ gật đầu với cô. Đối với người phụ nữ không có danh phận này, hai người phụ nữ kia đều tin tưởng. Chương Ngọc Kỳ muốn tự chứng minh mình trong sạch, họ cũng muốn biết hắn sẽ nói gì với chồng mình, có thực sự định cứu hắn ra không, hay chỉ là dùng lời ngon tiếng ngọt để được tin tưởng, rồi tiếp quản nhà họ Chương.

Sau khi Chương Ngọc Kỳ nói xong, hắn bước ra ngoài. Căn phòng lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại Quách Cống vẫn lẩm bẩm tự nói với mình:

- Tết năm ngoái, bốn anh em các ngươi còn xúm xít bên ta, như những đứa trẻ, cười đùa xô đẩy nhau đòi lì xì…

…

Trong phòng thăm tù của nhà tù Victoria, chỉ sau nửa ngày ngắn ngủi, Chương Ngọc Kỳ lại gặp Chương Ngọc Giai. Tuy không bị còng tay xích chân, nhưng hắn đã thay bộ quần áo tù nhân đặc trưng của nhà tù. Chương Ngọc Giai ngồi đối diện Chương Ngọc Kỳ, cách một hàng rào sắt, dưới sự giám sát của hai cai ngục.

- Để diêm xuống, rồi các ngươi quay mặt đi.

Chương Ngọc Giai ngồi xuống và nói.

Hai cai ngục phía sau nghe lời Chương Ngọc Giai, một người lấy thuốc lá và diêm từ túi quân phục của mình, đặt lên

bàn trước mặt Chương Ngọc Giai, rồi ngoan ngoãn quay mặt đi.

- Anh em trong Hùng Thanh Niên Xã, người Ngũ Ấp.

Chương Ngọc Giai nói:

- Giờ không có ai bên cạnh ta, ta e rằng sẽ ngủ không ngon.

Vừa nói, hắn nhìn về phía A Nhân. A Nhân lấy từ túi xách của mình một xấp tiền lẻ và một hộp gỗ tinh xảo đựng xì gà đã được cắt đầu, đưa qua hàng rào sắt cho Chương Ngọc Giai. Chương Ngọc Giai lấy xì gà, chậm rãi dùng diêm đốt, hít một hơi sảng khoái, rồi mới nhìn thẳng vào Chương Ngọc Kỳ:

- Sao? Sau khi thay ta giải quyết lão Tứ trước mắt mọi người, giờ ngươi muốn đến xem ta sống thế nào ở đây à?

- Đại ca, không phải ta hại chết lão Tứ, ngươi nên rõ…

Chương Ngọc Kỳ nhìn Chương Ngọc Giai với vẻ mặt tái nhợt:

- Từ khi ta về từ Quảng Châu đến nay, chưa bao giờ tranh giành gì với ngươi và hai người anh em khác.

- Ta biết, nhưng giờ ta không hiểu, là ngươi thực sự không muốn tranh, hay là nhẫn nhục lâu hơn tên vô dụng lão Tứ kia. Dù sao, hiện giờ ngươi tạm thời làm chủ nhà họ Chương, bên mẹ, ngươi thay ta hiếu thuận cho tốt.

Chương Ngọc Giai ngậm xì gà, mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Chương Ngọc Kỳ:

- Mọi chuyện đợi ta ra ngoài rồi tính.

- Nhà họ Chương không thể thiếu ngươi, ngươi không thể ở trong này lâu được, ta sợ để lâu sinh biến, đêm dài lắm mộng. Đại ca, ta sẽ sắp xếp chứng cứ, để ngươi sớm ra ngoài. Ta định nhận hết tội lỗi, lão Tứ là do ta sắp xếp người giết, quân tư là

do ta sắp xếp người vận chuyển lén lút, quyền đại diện hiện vẫn nắm chắc trong tay nhà họ Chương, đợi ngươi ra ngoài chủ trì đại cục.

Chương Ngọc Kỳ nói những lời này, hai tay nắm chặt hàng rào sắt, mặt tái nhợt.

Nguy Gia Phì, A Nhân, Chương Ngọc Giai đều nghe đến ngẩn người.

- Muốn chứng minh không phải ngươi?

Chương Ngọc Giai khẽ cười:

- Là ngươi hay không đã chẳng còn quan trọng nữa. Khi lão Tứ thực sự chết trước mặt ta, ta chợt cảm thấy, gia sản hay sinh ý gì cũng chẳng quan trọng nữa. Anh em thân như ruột thịt, cũng không nhất thiết phải cùng ở chung một nhà. Gia quy cũng tốt, gia phong cũng được, việc ta làm năm xưa cũng tốt, khiến lão Tứ muốn phản kháng, lật đổ nhà họ Chương. Đã mất lão Tứ rồi, không cần thiết để ba anh em còn lại tiếp tục đấu đá nữa.

- Ta phải chứng minh sự trong sạch của mình, đại ca, với ngươi, với tất cả mọi người trong nhà, ta phải chứng minh ta không làm sai chuyện gì! Đợi ta sắp xếp xong chứng cứ giả, sẽ nhận hết tội lên người, để ngươi ra ngoài chủ trì đại cục.

Chương Ngọc Kỳ lại một lần nữa nhấn mạnh quyết tâm của mình.

Thấy ánh mắt kiên định của Chương Ngọc Kỳ, Chương Ngọc Giai khẽ gật đầu:

- Được, vậy ta đợi ngươi làm cho ta xem.

- Ta đi đây, đại ca, hãy chờ ta.

Chương Ngọc Kỳ nói xong, dứt khoát quay người, kiên quyết rời đi.

A Nhân nhìn về phía Chương Ngọc Giai, hắn lạnh lùng nói trong làn khói xì gà:

- Theo dõi hắn, đừng để hắn động đến sinh ý của nhà họ Chương, chuyển dịch tài sản.

- Đã rõ, Trương tiên sinh.

A Nhân đáp lại một tiếng, khi xoay người có chút đau lòng dặn dò:

- Ngươi phải cẩn thận đấy.

Khi A Nhân đuổi ra phòng tiếp khách, Chương Ngọc Kỳ đã bước ra khỏi cổng nhà tù Victoria, lúc này đang đứng trước xe hơi, hai tay nắm chặt, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt đau buồn.

Chương gia tứ tử, tam hổ nhất bưu, mỗi người đều có khí chất chủ gia, phong thái đại hùng.

Xả thân thành Phật Chương Ngọc Kỳ?

…

- Tống thư ký, ngươi bảo ta theo dõi gã Chương Ngọc Kỳ đó từ xa để làm gì? Hôm qua đã theo dõi cả ngày rồi, hôm nay lại phải đi nữa sao?

Sư gia Huy ngáp dài ngồi đối diện Tống Thiên Diệu, tay cầm nửa cái bánh bao xá xíu đã cắn dở, thắc mắc hỏi Tống Thiên Diệu.

Hôm qua đã theo dõi Chương Ngọc Kỳ cả ngày, hôm nay trời vừa sáng, đã bị Tống Thiên Diệu gọi xuống lầu cùng ăn điểm tâm, rồi lại phái hắn đi làm việc như cũ, dù Sư gia Huy từng làm tuần thành mã vượt núi băng suối không sợ gian khổ, kinh nghiệm chạy việc phong phú, sau một ngày hai chân cũng đau âm ỉ.

- Ngươi có việc gì khác phải làm sao?

Tống Thiên Diệu uống nước bách hợp mía lau trong lầu trà giúp tĩnh tâm hạ hỏa, hỏi Sư gia Huy đối diện.

Sư gia Huy gãi đầu:

- Không có, chỉ là chỗ mẹ con A Toản (Hàm Ngư Xuyên), ta định tiện đường qua giúp đỡ, làm vài việc lặt vặt như gánh nước mua rau chăm sóc người…

- Ngươi không phải có ý đồ xấu gì chứ? Hai mẹ con họ hiện đang ở tầng hai nhà lầu đường Tá Đốn, ta đã cố ý mời một người hầu theo giờ giúp vợ con A Toản quán xuyến việc nhà, mua rau nấu cơm, lại đặc biệt nhờ Cao Lão Thành nhờ thành viên Phúc Nghĩa Hưng ở đường Tá Đốn giúp trông nom, không để mẹ góa con côi bị người ta bắt nạt, ngươi hiện ở phố Thái Hòa, đi đường nào mới có thể vượt biển tiện đường đến nhà lầu bên cạnh trường nữ Bạt Tú ở đường Tá Đốn, Cửu Long?

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Sư gia Huy, nghi hoặc nói.

Chương 308. Bưu? (1)

Tống Thiên Diệu chờ tang sự của Hàm Ngư Xuyên kết thúc, đã nói được làm được, đưa mẹ con góa bụa mà Hàm Ngư Xuyên để lại an trí đến bên cạnh trường nữ Bạt Tú ở đường Tá Đốn, Cửu Long, thuê một căn lầu, lại sắp xếp một người hầu theo giờ, phụ trách quét dọn vệ sinh ba bữa một ngày, để vợ Hàm Ngư Xuyên có thể chuyên tâm đưa đón con gái đi học, thậm chí còn cân nhắc đến khu vực Cửu Long long xà hỗn tạp, Tống Thiên Diệu còn đặc biệt nói chuyện với Cao Lão Thành, nhờ các thành viên bang hội Phúc Nghĩa Hưng giúp trông nom, có thể nói đã cố gắng hết sức an bài chu đáo.

Bây giờ nghe Sư gia Huy nói muốn vượt biển tiện đường đi Cửu Long Tá Đốn giúp vợ con Hàm Ngư Xuyên gánh nước mua rau, Tống Thiên Diệu đương nhiên nghi ngờ động cơ của Sư gia Huy không trong sáng.

- Không phải, không phải, thi cốt A Toản chưa lạnh, ta sẽ không làm chuyện đó, ta… là tiệm thuốc bên cạnh nhà A Toản, có một thanh niên ở đó, hồi trước ta giúp mẹ con A Toản chèo thuyền dậy sớm chuyển nhà đi Cửu Long, vớt được cứu sống ở gần bến tàu dưới biển, sau lưng có vết dao, xương vai gãy, chân cũng gãy, vậy mà vẫn chưa chết, ta vốn định ném lên bờ để hắn tự sinh tự diệt, là vợ A Toản nói không bằng làm việc thiện, thay A Toản tích âm công, nên cứu về kéo đến tiệm thuốc, may mà gã đó còn trẻ, thân thể khỏe, lại thêm đưa đi kịp thời, cuối cùng cũng giữ được mạng, ta nghĩ, mẹ con A Toản và người hầu đều là phụ nữ, người đàn ông đó là người ngoại tỉnh, ở Hồng Kông không có người thân bạn bè, phải

thay thuốc thay quần áo gì đó, không tiện để phụ nữ làm, nên ta rảnh rỗi mới chạy đến giúp một tay.

Bị Tống Thiên Diệu nghi ngờ mình có ý đồ không tốt với vợ góa của Hàm Ngư Xuyên, chút buồn ngủ của Sư gia Huy lập tức biến mất, luýnh quýnh giải thích.

- Vậy lần sau nói thẳng ra là ngươi đi giúp đàn ông thay quần áo, nói những lời lộn xộn như gánh nước mua rau chăm sóc người ta, rất dễ bị hiểu lầm. Ta là người văn minh, nếu là Cao Lão Thành nghe được, chắc chắn sẽ nghĩ ngươi là lão tứ cửu của Phúc Nghĩa Hưng, định quyến rũ vợ của Hàm Ngư Thuẫn - lão tứ cửu cùng môn phái. Nói không chừng đã có búa chém vào đầu ngươi rồi. Ăn đi, ăn xong thì đến Tá Đốn chăm sóc đàn ông cho tốt.

Tống Thiên Diệu nhìn sư gia Huy, cảm thấy tên này không lanh lợi dễ nhìn bằng Hàm Ngư Xuyên đã qua đời:

- Hấp tấp vội vàng, nói năng không rõ ràng.

- Có cần tiểu đệ sắp xếp vài huynh đệ giúp Tống thư ký theo dõi Chương Ngọc Kỳ không?

Lạn Mệnh Câu đứng bên cạnh im lặng, nghe Tống Thiên Diệu không định để sư gia Huy chạy vặt nữa, chủ động lên tiếng nói.

- Không cần thiết, ta cũng chỉ tò mò hắn sẽ làm gì thôi, thấy sư gia Huy rảnh rỗi nên bảo hắn chạy vặt. Thực ra hắn làm thế nào thì kết quả cũng vậy.

Tống Thiên Diệu khẽ lắc đầu, nói một câu.

…

Chương Ngọc Kỳ đi đến trước cửa nhà xác bệnh viện Đông Hoa, quay người đối với A Ân và Alice cùng mấy thủ hạ của Ngũ Ấp thanh niên xã phụ trách bảo vệ Chương Ngọc Kỳ

đang theo sau, miễn cưỡng mỉm cười, giọng điệu tiêu sái mở miệng:

- Để ta ở một mình với Ngọc Lương một lát, ta nói chuyện với một người anh em đã qua đời, chắc không có vấn đề gì.

Thấy sắc mặt Chương Ngọc Kỳ tái xanh, vẻ mặt tiều tụy, quanh mắt đã xuất hiện quầng thâm nhạt, A Ân cũng có chút không nỡ. Chương Ngọc Kỳ gặp Chương Ngọc Giai hôm trước đến nay mới chỉ có hai ngày ngắn ngủi, nhưng hai ngày đêm đã khiến vị nhị công tử nhà họ Chương vốn tuấn tú phong độ, văn nhã ôn hòa trở nên tiều tụy như bây giờ.

Hắn thực sự đã quyết tâm làm vật thế tội, tài sản và việc làm ăn của nhà họ Chương hắn không hỏi thêm dù chỉ một câu, mà thuê một nhóm luật sư, lại cười cầu cạnh với trưởng thám tử khu Cửu Long Trương Vinh Cẩm, mời luật sư cùng cảnh sát chạy đôn chạy đáo khắp hiện trường cảng kho bãi, xưởng đóng gói thuốc giả, kho của nhà họ Chương và các nơi khác, nghiên cứu làm sao để ngụy tạo chứng cứ, để Chương Ngọc Giai từ thân phận chủ mưu đứng sau biến thành nạn nhân cũng bị lừa gạt, đổ hết tội lỗi lên đầu chính mình.

Vị nhị công tử nhà họ Chương này thực sự đã liều tất cả để chứng minh trong sạch, cứu Chương Ngọc Giai ra nắm quyền đại cục.

Trong lòng A Ân đã không còn một chút nghi ngờ nào với Chương Ngọc Kỳ, ngay cả hai người vợ của Chương Ngọc Giai cũng đã tin tưởng hắn, nhưng Chương Ngọc Kỳ vẫn kiên trì, làm bất cứ việc gì cũng mang theo nàng, để nàng nhìn rõ mình đang làm gì.

- Chúng ta ra ngoài bệnh viện hít thở không khí đi.

A Ân chủ động nắm tay Alice, quay người đi về phía hành lang bên ngoài.

Alice thương xót vị lão bản này của mình, bị A Ân kéo đi về phía trước, vẫn không ngừng quay đầu nhìn về phía Chương Ngọc Kỳ đứng một mình, tiều tụy xơ xác, trong ánh mắt tràn đầy thương cảm.

Chỉ còn lại người quản lý nhà xác bên cạnh Chương Ngọc Kỳ, Chương Ngọc Kỳ lịch sự hơi cúi người với lão nhân này, lấy từ ví tiền ra một tờ tiền đưa cho đối phương:

- Bác, phiền bác mở cửa, ta vào gặp em trai ta, đây là chút lòng thành.

Người quản lý nhận lấy cảm ơn, mở khóa cửa nhà xác, thành thạo tìm đến tủ lạnh chứa thi thể Chương Ngọc Lương, kéo tủ lạnh ra, rồi mới nói với Chương Ngọc Kỳ:

- Đã làm vệ sinh giúp Chương tứ thiếu gia, tắm rửa mặt mày, ta ra ngoài chuẩn bị ít nước sạch để cậu rửa tay khi rời đi.

Người quản lý nói xong, cũng nhanh chóng rời đi, trong nhà xác rộng lớn, tiếng máy làm lạnh ù ù, dưới ánh đèn lạnh lẽo cô đơn, chỉ còn lại hai anh em nhà họ Chương, một đứng một nằm.

Chương Ngọc Kỳ dùng tay kéo khóa kéo túi đựng xác màu đen, để lộ phần đầu và thân trên của Chương Ngọc Lương, gương mặt Chương Ngọc Lương an bình, như đang ngủ say.

Chương Ngọc Kỳ tay cầm khăn tay, che miệng mũi, đứng nhìn chằm chằm Chương Ngọc Lương, cứ thế kéo dài vài phút, cho đến khi chiếc khăn bên miệng thấm một vệt máu đỏ nhỏ, hóa ra Chương Ngọc Kỳ đã cắn nát ngón tay mình qua lớp khăn!

Chương 309. Bưu? (2)

Đột nhiên, Chương Ngọc Kỳ giơ tay kia lên, tát mạnh vào gương mặt đã cứng đờ lạnh giá của Chương Ngọc Lương, mở miệng nói những lời dường như còn lạnh lẽo hơn cả nhiệt độ trong nhà xác lúc này:

- Đồ vô dụng!

- Ngươi có biết ta đã làm bao nhiêu việc không, ngươi có biết ta đã chuẩn bị bao lâu không, ta vốn có thể bình yên ổn thỏa tiếp quản toàn bộ Chương gia, tất cả đều vì ngươi mà công sức trước đây đổ sông đổ biển! Đồ vô dụng!

- Trước khi chết vì trúng đao, ngươi nhìn về phía ta, là muốn ta nói cho ngươi biết câu trả lời sao? Ta sợ ngươi chết không nhắm mắt, nên đặc biệt đến nói cho ngươi một tiếng, nếu không ta sợ ngươi chết cũng không hiểu, sẽ cứ đoán là Thái gia và Chử gia để Đinh Gia Phong giết ngươi, mong Chương gia nội loạn, không phải đâu, làm sao những vị bá phụ đó lại tự mình ra tay, làm bẩn tay mình để lại chứng cớ chứ? Bọn họ chỉ dùng tình thế ép ta, kẻ thông minh bị hai đồ vô dụng là ngươi và đại ca ép đến đường cùng, tự tay giơ dao giết người! Giết xong ta còn phải nói một tiếng cảm ơn với bọn họ! Đồ vô dụng!

Vừa nói, dường như không còn chỗ để trút giận, Chương Ngọc Kỳ với vẻ mặt dữ tợn lại tát mạnh một cái vào mặt Chương Ngọc Lương.

Một tay che miệng mũi bằng khăn tay, tay kia chỉ vào Chương Ngọc Lương, dùng giọng điệu hận sắt không thành thép nói:

- Câu kết với người Thượng Hải làm chỉ số cổ phiếu, hủy hoại danh tiếng Chương gia? Thủ đoạn hạ lưu như vậy, là ngươi học được từ việc du học nước ngoài sao? Ngu! Đại ca mắng ngươi không sai, đánh ngươi không sai, ngươi từ nhỏ đã là đồ vô dụng, lớn lên đến chết, vẫn là đồ vô dụng!

- Chương gia hiện nay thanh thế đang thịnh, càng là lúc này, càng phải giấu kín tâm tư của mình, hành sự thấp điệu, bởi vì ngươi không biết bên ngoài có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào Chương gia, muốn ra tay nhưng tạm thời chưa có cơ hội, Chương gia nội bộ chỉ cần có chút động tĩnh, tức là cho bọn họ cơ hội, để bọn họ từ đó khiêu khích mở rộng, lần này ngươi chính là như vậy.

- Vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ giữa ngươi và Chử Hiếu Tín, lại bị liên lụy đến tình cảnh như hiện nay! Cả chuyện này ngươi tưởng Chử gia, Thái gia những lão quỷ đó không tham gia vào sao?! Ngu! Nếu không có sự mặc nhận của những lão quỷ đó, ngươi nghĩ Lợi Khang một công ty nhỏ, Tống Thiên Diệu một thư ký nhỏ dám liên thủ hợp tác với ngươi, dám công khai đối đầu với Chương gia sao?

- Ngu! Cũng vì ngươi ngu, buộc ta không còn cách nào tiếp quản trọn vẹn việc làm ăn của Chương gia từ tay đại ca, vẫn là vì ngươi ngu, mới buộc ta phải sắp xếp người giết ngươi trước mắt mọi người, làm chuyện giết em ruột!

- Nếu ngươi vô dụng, thì nên học như Ngọc Lân vậy, ngoan ngoãn đóng vai chó mù, ai làm chủ cũng được, hắn chỉ chịu trách nhiệm làm tốt những việc được sai bảo. Đại ca vẫn tưởng, chỉ cần cơ nghiệp Chương gia không đổ, sau khi ra ngoài nhiều lắm là nhờ Thái Văn Bách giúp đỡ, là có thể nhanh chóng khôi phục cục diện ban đầu.

- Chỉ có kẻ ngu như hắn mới thật sự tin Thái Văn Bách thân thiết với hắn, một hậu bối xuất thân từ Ngũ Ấp hơn là với

Chử Diệu Tông người Triều Châu, loại người ngu này, nếu ra tù, chỉ khiến Chương gia chết không có chỗ chôn.

- Chương gia không còn cơ hội và sức mạnh để đấu tiếp nữa, bảo toàn tài sản hiện tại, chuyển sang ngành nghề khác, điệu thấp cẩn thận, chậm rãi tìm kiếm cơ hội Đông Sơn tái khởi, đáng tiếc, đại ca sẽ không hiểu, ta hiểu, nên ta được những lão quỷ đó chọn, có biết bọn họ giúp ta thế nào không?

- Ta giết ngươi, tất cả người thông minh sẽ nghĩ là Thái Văn Bách và Chử Diệu Tông bọn họ ra tay, đó chính là cách bọn họ giúp ta, địa vị thân phận của bọn họ, đã không cần để ý đến những lời đồn tổn hại không có thực chất, có thể mặc cho nước bẩn lời đồn bên ngoài tùy ý tạt mà không thật sự tổn hại đến danh tiếng uy vọng! Bọn họ có thể thay ta gánh tiếng xấu, nhưng lại ép ta phải tự tay giết người! Đây chính là cách bọn họ giúp ta!

Sau khi nói một đoạn dài với giọng điệu kích động, vẻ mặt hung dữ, giọng nói của Chương Ngọc Kỳ bình tĩnh lại đôi chút:

- Tiếp theo, ta còn phải xử lý đại ca cho xong, mới có thể an ổn đưa Chương gia thoát khỏi cơn bão này. Lão Tứ, ngươi nên học cách nhẫn nại của nhị ca, dùng mắt quan sát thế giới thêm vài năm nữa, sẽ dần hiểu được cơ hội nào mới là thích hợp, cũng sẽ biết rằng, một khi quyết định ra tay thì phải dứt khoát lạnh lùng, giống như giết ngươi vậy, một dao mất mạng. Kiếp sau học làm người thông minh đi, đại ca dù không thể đi cùng ngươi, cũng chỉ sẽ già trong tù thôi, Tống Thiên Diệu thư ký của Lợi Khang đã cho ta một bài học, báo chí là thứ tốt đấy.

Sau đó, Chương Ngọc Kỳ kéo khóa túi đựng xác, sắc mặt từ vẻ độc ác hung tợn trước đó dần dần trở lại vẻ tiều tụy, đau buồn vô hạn, chậm rãi đẩy Chương Ngọc Lương trở vào tủ lạnh đựng xác.

Gấp chiếc khăn tay lại, che đi vết máu trên đó, Chương Ngọc Kỳ xoay người đi ra khỏi nhà xác, hắn đi qua hành lang dài tối tăm, dưới sự phục vụ của người quản lý rửa sạch đôi tay, lịch sự cảm ơn, rồi bước ra cổng bệnh viện, với vẻ mặt đau buồn đi về phía A Ân và Alice, thở dài đầy thương cảm:

- Chúng ta tiếp tục đi cứu đại ca thôi, gia đình này chỉ có hắn mới gánh vác nổi, Ngọc Lương đã đi rồi, Chương gia không thể tiếp tục rối loạn được nữa.

Chương gia tứ tử, tam hổ nhất bưu, ai cũng có cách cục của một gia chủ, khí chất của một đại gia.

Hoa nở hai mặt, đời người giữa Phật và Ma.

Phật tướng ma tâm Chương Ngọc Kỳ!

Chương 310. Màn cuối (1)

Cuối tháng 5 năm 1951, ngày kỷ niệm Khối Thịnh vượng chung Anh, là để tưởng nhớ Nữ hoàng Victoria - vị nữ vương trị vì lâu nhất của nước Anh, vào ngày kỷ niệm quan trọng này đối với người Anh ở Anh quốc và thuộc địa, phủ Toàn quyền Hồng Kông công bố bổ nhiệm 27 Thái Bình Thân sĩ, trong đó có 18 Thái Bình Thân sĩ chính thức và 9 Thái Bình Thân sĩ không chính thức.

Trong danh sách Thái Bình Thân sĩ không chính thức được phủ Toàn quyền công bố, có tên của nhà từ thiện trẻ tuổi Hồng Kông, doanh nhân trẻ Chử Hiếu Tín, trở thành người Hoa thứ ba được phong tước Thái Bình Thân sĩ trước tuổi 30 kể từ khi Hồng Kông được thành lập.

Tin tức này được đăng tải trên các tờ báo lớn, cũng khiến hai tin đồn khác đang lan truyền trong dân gian những ngày gần đây bị lu mờ đi phần nào.

Tin tức thứ nhất, cựu ông chủ công ty Bờ Biển Châu Âu Chương Ngọc Giai bị một tờ báo Malaysia phanh phui vụ giết hại đối tác người Malaysia khi mới khởi nghiệp, và còn tìm được người sống sót bị ném xuống biển năm đó sẵn sàng làm chứng buộc tội Chương Ngọc Giai, phía Malaysia đang nỗ lực liên hệ với Hồng Kông, hy vọng có thể tham gia điều tra Chương Ngọc Giai và dẫn độ hắn về Malaysia để xét xử, nếu chứng cứ xác đáng, tội danh giết người thành lập, Chương Ngọc Giai rất có thể sẽ bị chính phủ Malaysia kết án tử hình bằng treo cổ.

Tin tức này khiến nhiều người am hiểu nội tình đều thở dài trong lòng.

Việc Chương Ngọc Kỳ, nhị công tử Chương gia thu thập chứng cứ, một lòng muốn cứu đại ca Chương Ngọc Giai đã được nhiều người biết rõ, hiện tại các hội viên Hiệp hội Dược phẩm Hồng Kông đang gây rối bên ngoài, nội bộ Chương gia bất ổn, cần Chương Ngọc Giai - vị gia chủ này đứng ra chủ trì đại cục, khôi phục tình thế Chương gia, Chương Ngọc Kỳ không bằng Chương Ngọc Giai về uy tín gia tộc và năng lực kinh doanh đành tự mình nghĩ cách gánh tội thay, khiến không ít người tự nhận biết rõ nội tình không nhịn được khi nhắc đến Chương Ngọc Kỳ đều giơ ngón tay cái lên tỏ ý ngưỡng mộ khen ngợi.

Tin đồn về việc các đại thương gia địa phương như họ Thái, họ Chử thấy chết không cứu, thừa nước đục thả câu cũng bắt đầu lan truyền trong dân gian.

Trước khi tin Chương Ngọc Giai bị tình nghi giết người năm xưa bị phanh phui, danh tiếng cá nhân và địa vị gia đình của Chương Ngọc Kỳ đã đạt đến đỉnh điểm, tuy nhiên ngay khi hắn sắp xếp xong mọi thứ, chỉ đợi lật ngược tình thế để gánh tội thay Chương Ngọc Giai, bất ngờ một tòa báo lớn ở Malaysia chú ý đến tin tức anh em nhà Chương của công ty Bờ Biển Châu Âu Hồng Kông nội đấu, thuận tiện đào sâu, không ngờ lại đào được một tin bom tấn như vậy! Khiến tâm huyết mấy ngày qua của Chương Ngọc Kỳ thành công cốc.

Nhiều người đều tin chắc rằng, khi nhận được tin này Chương Ngọc Kỳ đã tức giận đến mức tổn thương nội tạng, ho ra máu, ngày hôm sau khi Chương Ngọc Kỳ đến thăm Chương Ngọc Giai trong tù, tóc đã bạc trắng, chỉ sau một đêm đầu đã bạc.

Lão phu nhân nhà họ Chương là Quách Cống nghe nói cũng cùng đi gặp Chương Ngọc Giai. Cuộc nói chuyện giữa mẹ con anh em như thế nào, người ngoài không được biết. Sau khi gặp mặt, Chương Ngọc Kỳ bắt đầu chính thức thay Chương Ngọc Giai - người hiện tại không có hy vọng ra tù sớm - tiếp quản việc làm ăn của nhà họ Chương. Dù là người ngoài hay người nhà họ Chương đều không có ý kiến gì về việc này. Chương Ngọc Giai đã không thể có cơ hội ra tù ngay được, lúc này nếu không trông cậy vào Chương Ngọc Kỳ - người một lòng vì nhà họ Chương, một lòng vì đại ca, thì còn có thể trông cậy vào ai?

Việc thứ hai, vẫn liên quan đến nhà họ Chương. Sau khi tiếp quản công việc làm ăn của nhà họ Chương, việc đầu tiên Chương Ngọc Kỳ làm là bán công ty Bờ Biển Châu Âu đang trong tâm bão cho Chử Hiếu Tín, bán công ty Chúc Hưng Thương Mại - kênh phân phối cấp hai của công ty Bờ Biển Châu Âu cho công ty Lợi Hanh. Chương Ngọc Kỳ tuyên bố với bên ngoài rằng, để cho mẹ và người nhà đi tản tâm dưỡng bệnh, xua tan nỗi buồn đau, nhà họ Chương sẽ tạm thời do Chương Ngọc Lân sắp xếp cho người nhà du cư ở Úc một thời gian, không có tinh lực để quản lý việc kinh doanh dược phẩm nữa, chỉ còn lại Chương Ngọc Kỳ và một số ít người ở lại Hồng Kông, cho đến khi vụ án của Chương Ngọc Giai được xét xử xong xuôi, mới sang Úc đoàn tụ với gia đình.

Tin tức này càng chứng thực bằng chứng Chử gia cấu kết với Thái gia hãm hại nhà họ Chương, bởi vì Thái gia với tư cách là hội trưởng Ngũ Ấp thương hội, lại thấy chết mà không cứu đồng hương Ngũ Ấp là nhà họ Chương, ép nhà họ Chương phải bỏ xứ ra đi, di cư ra nước ngoài, điều này đã rất không bình thường.

Tuy lời đồn đại trong dân gian đều chỉ tội đầu sỏ gây họa về phía Chử gia, Thái gia, nhưng lại không có bất kỳ bằng

chứng nào, lời đồn xôn xao náo động, cũng không thể làm tổn thương Chử gia, Thái gia một chút nào.

Còn có những tin tức khác như phó cục trưởng Cục Quản lý Công Thương nghiệp của chính quyền thuộc địa Hồng Kông là Thạch Trí Ích được thăng chức làm cục trưởng Cục Quản lý Công Thương nghiệp, được thăng cấp làm Quan học sinh cấp một, vợ ông ta trở thành nghiên cứu viên cao cấp của Viện Nghiên cứu Khoa học Thủy văn Luân Đôn, giáo sư thỉnh giảng của Đại học Hồng Kông, những tin tức chỉ người Anh mới quan tâm này, thì người Trung Quốc bình dân càng không biết đến.

- Chương Ngọc Kỳ nói thảm thương như vậy, chẳng lẽ Hiếu Tín mua lại công ty Bờ Biển Châu Âu không trả tiền sao? Chẳng lẽ ta mua lại công ty Chúc Hưng Thương Mại không trả tiền sao?

Chử Hiếu Trung ngồi trong phòng sách của cha mình, bực bội mở miệng nói.

Chương 311. Màn cuối (2)

Ngồi ở vị trí chủ tọa, Chử Diệu Tông tâm trạng rõ ràng không tệ, nhìn về phía con trai thứ hai Chử Hiếu Tín, hiếm khi trên mặt nụ cười không ngừng, lúc này nghe được lời than phiền của Chử Hiếu Trung, mỉm cười nhạt:

- Nhà họ Chương đã chịu thua, còn không thể chịu đựng được việc đối phương nhổ nước bọt vào ngươi trước khi đi sao? Chương Ngọc Kỳ là nhân tài, tâm cứng tay vững, quyết đoán kịp thời, thấy sự việc không thể cứu vãn, không có kiên trì giống như người mù, rõ ràng không thể nhìn thấy đối thủ nhưng lại thấy đối thủ khắp nơi, tiếp tục đấu tiếp, chi bằng rút lui bảo toàn thực lực nhà họ Chương, chờ đợi cơ hội đông sơn tái khởi. Chuyện này, ngươi phải học hỏi hắn nhiều hơn.

- Ta biết, chỉ là nghĩ đến việc Thái gia rõ ràng cũng muốn chia phần lợi, nhưng lại không phải gánh tiếng xấu nặng như vậy, hơn nữa bây giờ lại giả vờ làm người tốt, để Chử gia đóng vai kẻ ác, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Chử Hiếu Trung nhìn đệ đệ của mình lúc này đang nghịch cái huy hiệu nhỏ có hai chữ JP, miệng nói.

Chử Diệu Tông hôm nay tâm trạng quả thật không tệ, hôm qua đã nhận được tin Chử Hiếu Tín trở thành Thái Bình Thân sĩ. Năm nay chính quyền Hồng Kông bổ nhiệm hai mươi bảy Thái Bình Thân sĩ tưởng chừng không ít, nhưng thực tế người Hoa chỉ có bốn người, trong bốn Thái Bình Thân sĩ người Hoa, có con trai của mình. Bản thân Chử Diệu Tông cũng là Thái Bình Thân sĩ, biết rằng nếu theo con đường bình thường,

lấy được danh hiệu này tuy không quá khó khăn, nhưng cũng không dễ dàng như Chử Hiếu Tín.

Nhưng lại bị Tống Thiên Diệu đi đường vòng, để Chử Hiếu Tín cùng phu nhân cục trưởng Công Thương nghiệp, phu nhân thống đốc cùng làm từ thiện, lại bỏ tiền mua báo chí Anh văn và Trung văn, thậm chí cả báo chí ở Luân Đôn cũng đăng tên Hội Từ thiện Hồng Kông, còn quyên góp năm mươi vạn đô la Hồng Kông ủng hộ sự nghiệp từ thiện của Thánh Công hội ở Hồng Kông, dựa vào dư luận, cứng rắn đẩy Chử Hiếu Tín lên danh tiếng là một nhà từ thiện, cuối cùng giành được danh hiệu Thái Bình Thân sĩ.

Nỗi oán giận của con trai cả, Chử Diệu Tông trong lòng hiểu rõ, đối với Thái gia có thể có chút oán giận, nhưng tuyệt đối không đến mức phàn nàn.

Vừa rồi những lời này hắn nói cho chính mình nghe, thực tế chứng minh hắn thực sự oán giận Tống Thiên Diệu, hôm nay Tống Thiên Diệu biết điều không cùng Chử Hiếu Tín xuất hiện trước mặt hắn, ước chừng là đã sớm đoán được Chử Hiếu Trung gặp hắn, rất có thể sẽ không đếm xỉa đến tình nghĩa anh em, xảy ra cảnh Chử Hiếu Trung đánh đập thư ký của Chử Hiếu Tín.

Không trách Chử Hiếu Trung hận đến nghiến răng nghiến lợi, công ty Bờ Biển Châu Âu, bề ngoài xem là Chử Hiếu Tín bỏ vốn mua vào, nhưng thực tế lại là con trai thứ hai của Thái Văn Bách bỏ vốn chiếm 40% cổ phần, Chử Hiếu Tín bỏ vốn chiếm 40% cổ phần, Chử Hiếu Trung đầy lòng hi vọng 20% còn lại là do hắn tiếp quản, kết quả tên khốn Tống Thiên Diệu để mẹ già của Chử Hiếu Tín bỏ vốn, chiếm 20% còn lại cho tam đệ Chử Hiếu Trí.

Không chiếm được lợi ích từ công ty Bờ Biển Châu Âu, kênh phân phối bán sỉ cấp hai công ty thương mại Chúc Hưng

lại vào tay Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Trung cảm thấy như vậy cũng tốt, lại là tên khốn Tống Thiên Diệu, còn dám trộn cát biển, mở rộng kênh phân phối bán sỉ cấp hai, từ một mình công ty thương mại Chúc Hưng, trực tiếp biến thành năm công ty, cũng có nghĩa là, những loại thuốc bán chạy của công ty Bờ Biển Châu Âu sẽ không chỉ bán lại cho công ty thương mại Chúc Hưng, mà sẽ chia thành năm phần, lợi nhuận của công ty thương mại Chúc Hưng trong tay Chử Hiếu Trung, từ 100% trực tiếp vì thế biến thành 20%.

Lợi Hanh của Chử Hiếu Trung trong toàn bộ sự việc này, vừa bỏ tiền, vừa bỏ công sức, còn chủ động thể hiện thiện chí, lại cho mượn thư ký Giang Vịnh Ân cho Tống Thiên Diệu đi chạy việc, kết quả thu được lợi nhuận còn không bằng con trai thứ hai của nhà họ Thái từ đầu đến cuối không biết chuyện gì xảy ra, ngồi chờ tiền rơi từ trên trời xuống là Thái Văn Hoành.

- Hắn là thư ký của A Tín, việc này làm không có sai.

Chử Diệu Tông nói với Chử Hiếu Trung một câu.

Chử Hiếu Trung thực ra cũng biết Tống Thiên Diệu không có sai, chỉ là thu hoạch không như dự kiến ban đầu, khoảng cách tâm lý hơi lớn, lúc này lại thêm việc thấy Chử Hiếu Tín vừa ngâm nga tiểu khúc vừa nghịch ngợm huy hiệu JP, nhịn không được cố ý mở miệng nói:

- Tên khốn đó tự mình đường hoàng đăng ký một công ty thương mại, chiếm một trong năm chỗ đại lý cấp hai, chuẩn bị lấy hàng từ tay công ty Bờ Biển Châu Âu, rõ ràng là muốn thoát ly khỏi nhà họ Chử, tự mình kiếm tiền.

Lời này khiến Chử Hiếu Tín giật mình, hắn vừa mới nghe đại ca nói chuyện chua lòm, trong lòng thầm sướng, lúc này nghe Chử Hiếu Trung cố ý nhắc đến chuyện Tống Thiên Diệu đăng ký một công ty thương mại, chuẩn bị tự mình kiếm tiền,

thoát ly khỏi nhà họ Chử, lập tức nhìn về phía Chử Diệu Tông, mở miệng giải thích:

- Chuyện A Diệu tự mình đăng ký công ty thương mại, là đã thông qua ta trước, ta gật đầu hắn mới đi sắp xếp, hơn nữa là trong tình huống Thái Văn Hoành, ta, mẹ đều biết chuyện, huống chi công ty thương mại đó hắn cũng không định tự mình quản lý, hắn còn phải giúp ta chuẩn bị mở xưởng sản xuất thuốc, công ty đó chỉ là trên giấy tờ, tất cả thuốc men đều đi qua kho của công ty Chúc Hưng của đại ca, chỉ là giúp sổ sách công ty của hắn để lại một chút lợi nhuận là được.

- Ta để lại cái khỉ gì cho hắn!

Chử Hiếu Trung không nghe còn đỡ, nghe xong câu này, không đếm xỉa đến việc Chử Diệu Tông có mặt, trực tiếp trợn mắt nói. Tuy không trực tiếp chửi thề, nhưng đối với hắn mà nói, câu nói này đã là rất thô tục:

- Tên khốn kiếp, muốn lợi nhuận thì trực tiếp nói với ngươi hoặc ta, ngươi thấy năm công ty nhà họ Chử, có thư ký nào vừa làm việc vừa tự mở công ty không? Hắn làm vậy, sau này những người khác làm việc cho nhà họ Chử cũng bắt chước, ta làm sao đây?

Chương 312. Chiều tà (1)

Chử Diệu Tông luôn mỉm cười nhìn hai anh em đối thoại, những lời nói có vẻ tranh cãi này, cãi không ra vấn đề lớn, ngược lại nếu Chử Hiếu Trung thực sự chịu thiệt không nói không rằng, hoặc Chử Hiếu Tín cũng rộng lượng nhường phần lớn lợi nhuận cho Chử Hiếu Trung, thì mới có thể gây ra vấn đề, không khéo hai anh em đã chuẩn bị giống như mấy anh em nhà họ Chương kia, mặt ngoài cười hì hì, sau lưng dao sắc bén.

Lúc này họ tranh luận về lợi ích của mình, chính là anh em ruột tính toán rõ ràng, sổ sách rõ ràng, lợi ích phân minh, mâu thuẫn sẽ không xảy ra, bởi vì hai công ty Lợi Khang và Lợi Hanh đều là độc lập tách biệt.

Lần này, lợi ích có được là do Lợi Khang đích thân đoạt lấy từ tay nhà họ Chương. Tuy đằng sau Lợi Khang quả thật có dựa vào thế lực của hắn và nhà họ Thái, nhưng nếu không có Tống Thiên Diệu liều mạng xông pha, e rằng đứa con trai thứ hai của hắn vẫn còn đang ăn chơi trác táng, đừng nói đến việc làm từ thiện, có khi còn phải về nhà xin tiền tiêu vặt từ hắn.

Đã là do Lợi Khang tự tay đoạt được, đương nhiên Lợi Khang mới là người có quyền phân chia. Nhà họ Thái đã chiếm 40% cổ phần của công ty Bờ Biển Châu Âu, bọn họ đã mãn nguyện rồi. Về phần nhà họ Chử, nếu tính cả 20% cổ phần công ty Bờ Biển Châu Âu của Chử Hiếu Trí, cộng thêm công ty Chúc Hưng mà Chử Hiếu Trung đã có được, thực ra cũng không ít. Dù sao nhà họ Chử không phải người ngoài như nhà họ Thái, vẫn còn một phần tình thân trong đó, không

thể để Chử Hiếu Tín đem hết phú quý của mình ra tặng cho Chử Hiếu Trung.

Còn về Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Trung có một câu nói sai, hắn không phải thư ký của nhà họ Chử, hắn là thư ký của Chử Hiếu Tín. Nhà họ Chử là của Chử Hiếu Trung, nhưng Lợi Khang của Chử Hiếu Tín thì không phải.

Tình anh em không đứt đoạn, nhưng địa vị trong thương trường phân minh.

- A Diệu đi đâu rồi?

Chử Diệu Tông mở miệng hỏi Chử Hiếu Tín một câu.

Hắn rất tò mò, gã thanh niên đã liều mạng để cẩn thận dẫn dắt cả vụ việc này giờ đang làm gì.

- A Diệu định thuê hết ba chiếc thuyền hải sản Thái Bạch, Tô Viên, Lâm Ba, giúp ta mở đại hội tuyển phi. Hắn lại chuẩn bị đóng vai tiểu tử rải tiền để tán gái. Tên khốn đó làm thư ký cho ta bao lâu nay, tiền xài ra không biết bao nhiêu, nhưng e là ngay cả eo nữ nhân cũng chưa từng chạm vào.

Nghe cha hỏi đến Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín gãi đầu đáp.

Chử Diệu Tông vui sướng trong lòng, ha hả cười lớn:

- Tốt, ngày trước mưu tính liên hoàn, không rảnh để ý đến nữ sắc, giờ đây khúc nhạc đã tàn, màn đã hạ, đúng là nên phong lưu, cưỡi ngựa dựa cầu xiêu, lầu son gái đẹp vẫy gọi!

…

- Này, ta tổ chức ăn mừng lớn như vậy, có phải không tốt lắm không?

Chử Hiếu Tín hơi say, đẩy mấy cô gái đang quấn quýt bên cạnh ra, hỏi Tống Thiên Diệu vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi

bên cạnh.

- Ngươi thật sự nghĩ mở đại hội tuyển phi à, lão đại?

Tống Thiên Diệu tự tay rót một ly trà để làm ướt cổ họng:

- Ngươi tưởng những thành viên hiệp hội dược nghiệp vừa rồi lần lượt đến chúc mừng ngươi là vì cái gì? Đương nhiên là vì Lợi Khang hiện giờ là lão đại ngành dược phẩm, ngươi bây giờ là lão đại phân phát cơm áo cho bọn họ. Những kẻ trước đây sống dưới trướng nhà họ Chương, nhân cơ hội này đặc biệt đến bái kiến bến tàu mới, bọn chúng không phải đến chúc mừng, mà là đến lộ mặt trước mặt ngươi, để tiện sau này tiếp tục làm ăn.

- Ta còn chẳng nhớ rõ mặt mũi mấy người đó, ngay cả mấy cô gái cũng nhìn không xuể, làm gì có mắt để nhìn bọn họ, làm sao mà làm ăn được.

Chử Hiếu Tín nấc một cái, mặt đỏ bừng vì rượu nói.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với hắn:

- Với thân phận của ngươi bây giờ, chỉ cần để bọn họ nhớ kỹ ba chữ Chử Hiếu Tín, không cần ngươi phải cố gắng nhớ rõ bọn họ là ai. Đến chúc mừng uống một ly rượu, đã muốn lão bản ta nhớ hắn? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, tùy tiện nói vài câu nịnh bợ đã muốn được chia nhiều thuốc hot? Thật sự tưởng lão bản ta là nhà từ thiện à?

- Ta đúng là nhà từ thiện mà.

Chử Hiếu Tín nhìn về phía Tống Thiên Diệu, vừa đúng lúc tiếp lời.

Tống Thiên Diệu vỗ trán:

- Là ta nói sai rồi, nhưng nhà từ thiện cũng không làm từ thiện như vậy đâu.

- Hiệp hội dược nghiệp lớn nhỏ mấy chục người đến chúc mừng ta, không lạ, đại ca ta cũng qua uống với ta vài ly, cũng không lạ, mấy chục tên bạn nhậu quen ở hộp đêm Lệ Trì chạy đến cùng ta uống rượu, càng không lạ. Nhưng mà, tên khốn Trần A Thập kia, dẫn theo một đám thủ hạ của hắn đến, uống ba chén rượu như đưa đám rồi bỏ đi, là làm cái quái gì vậy?

Chử Hiếu Tín vươn tay ôm lấy bờ vai thơm của một cô gái xinh đẹp, hỏi Tống Thiên Diệu.

Lúc này, tầng ba của thuyền hải sản Thái Bạch, ngoài một đám yến yến oanh oanh, cùng với vài tiểu nhị chạy lo bưng bê, thêm vài tiểu đệ của Phúc Nghĩa Hưng, chỉ còn lại Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu.

Đám bạn ở chốn ăn chơi của Chử Hiếu Tín lúc này đã được Tống Thiên Diệu sắp xếp ổn thỏa xuống lầu dưới tiếp tục uống rượu vui chơi, để cho Chử Hiếu Tín vốn đã tiếp khách uống không ít được thở một chút.

- Trần A Thập hiện giờ đương nhiên muốn ngươi đại nhân không chấp tiểu nhân, đừng nhớ đến những chuyện trước kia nữa.

Tống Thiên Diệu vừa ngáp vừa nói:

- Bây giờ Lợi Khang đã khác xưa, hắn đương nhiên phải đến xin lỗi, không chừng vài ngày nữa Trung thiếu cũng sẽ mở miệng khuyên ngươi, hy vọng ngươi nhìn vào việc Triều Dũng Nghĩa đã giúp sức cho nhà họ Chử nhiều năm, tiếp tục để Triều Dũng Nghĩa giúp đỡ quản lý công việc làm ăn của Lợi Khang ở bến tàu.

Chử Hiếu Tín được mỹ nhân bên cạnh hầu hạ, nếm một miếng thức ăn, hừ một tiếng khinh thường:

- Để tên khốn đó cút xa một chút.

Chương 313. Chiều tà (2)

Tống Thiên Diệu bên cạnh cười không nói gì, lão bản của mình có thể hòa giải với Chử Hiếu Trung, đó là vì rốt cuộc là người một nhà, hai anh em, nhưng Trần A Thập chỉ là một kẻ giang hồ ăn nhờ ở đậu nhà họ Chử, muốn được Chử Hiếu Tín tha thứ, thì không dễ dàng như vậy.

Cao Lão Thành lúc này bước lên cầu thang, hơi cúi người với Chử Hiếu Tín rồi nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, Thập ca của Triều Dũng Nghĩa, Câu ca và những người khác, ta đã đích thân tiễn họ rời thuyền, Thập ca nhìn có vẻ tươi cười, không hề có vẻ không vui.

- Hắn dám sao? Đồ khốn!

Nghe Cao Lão Thành nói, Tống Thiên Diệu chưa kịp mở miệng, Chử Hiếu Tín đã chửi một câu.

Tống Thiên Diệu vẫy tay với Cao Lão Thành, bảo hắn đứng sang một bên, rồi nói với Chử Hiếu Tín:

- Này, bây giờ ngươi là Thái Bình thân sĩ, lão đại, cần gì mở miệng là chửi thề?

Nói xong, Tống Thiên Diệu lại không nhịn được ngáp một cái.

Lúc này các thành viên hiệp hội dược nghiệp đều đã gặp Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu cũng tạm thời không có việc gì khác cần động não suy tính, cơn buồn ngủ đã không kiềm chế được, sau khi tiễn những thành viên hiệp hội dược nghiệp đi, ngồi cùng Chử Hiếu Tín ở đây chưa đầy mười phút, đã liên tiếp ngáp ba bốn cái.

Chử Hiếu Tín ra hiệu cho bốn năm mỹ nhân được chọn lựa kỹ càng đang vây quanh tránh ra một chút, bản thân dịch ghế lại gần Tống Thiên Diệu, một tay ôm vai Tống Thiên Diệu, tay kia chỉ vào chiếc ghim JP cài trên áo vest của mình, mở miệng nói:

- A Diệu, ta có được ngày hôm nay, đa phần nhờ ngươi, ngươi là phúc tinh của ta, ta không giống những lão bản khác, ta tự biết chuyện của mình, nếu không có ngươi, ta chỉ là một kẻ bị đại ca cười là vô dụng…

- Ngươi uống nhiều quá rồi, lão bản.

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ lưng Chử Hiếu Tín, ngắt lời Chử Hiếu Tín đang bộc lộ chân tình:

- Nếu ngươi không tin ta, ta cũng chẳng làm được việc gì, ngươi có câu nói hay lắm, làm người, quan trọng nhất là chữ tín.

Vừa nói, Tống Thiên Diệu vừa nhẹ nhàng gỡ tay Chử Hiếu Tín ra khỏi vai mình:

- Còn nữa, mẹ già của ta hiện giờ vẫn nghi ngờ ta ngủ với đàn ông, ngươi tốt nhất nên cẩn thận một chút, đừng uống say rượu bị ta thừa cơ hội mà đắc thủ…

- Phụt… khụ khụ…

Chữ Hiếu Tín bị sặc trong miệng, lập tức mấy cô gái xinh đẹp xúm lại, người đấm lưng, người rót trà, người đưa khăn, sau khi cơn khó chịu ban đầu qua đi, Chử Hiếu Tín nhìn Tống Thiên Diệu cười nói:

- Ngươi khi nào ngủ với đàn ông? Tán gái không được cũng đừng tàn nhẫn với bản thân như vậy chứ? Này, hôm nay có nhiều em xinh đẹp thế này, ngươi thích chọn mấy em thì chọn, chỉ cần ngươi đủ lợi hại, dẫn hết đi mở phòng cũng được, còn không cần ngươi tự bỏ tiền, ta trả giúp ngươi, khỏi

phải đi ngủ với đàn ông. Người khác nói kiểu này, ta rất khó tưởng tượng, nhưng là ngươi thì, thật sự có khả năng, ngay cả một cô gái cũng không tán được.

- Ta tán không được sao?

Tống Thiên Diệu làm động tác như sắp đứng dậy sờ ví tiền của mình.

Thấy Tống Thiên Diệu có động tác lấy ví tiền, Chử nhị thiếu sợ quá vội vàng ấn Tống Thiên Diệu ngồi xuống ghế:

- Đồ khốn, ta nhận sai được chưa? Bây giờ ngươi đừng động một tí là lấy ví tiền ra dọa người, hôm nay có nhiều cô gái đẹp, ta sợ ngươi không kiềm chế được mình, vạn nhất lại muốn hào phóng thưởng mỗi cô gái đẹp một thỏi vàng, không khéo tiền Lợi Khang kiếm được cũng không đủ giúp ngươi trả tiền thưởng cho các cô gái đẹp.

Tống Thiên Diệu cũng chỉ cố ý góp vui mà thôi. Cả vụ ồn ào đã kết thúc, nhìn nhà họ Chương thất bại bỏ chạy, cảm giác đầu tiên hiện lên trong lòng hắn là mệt mỏi. Nếu không phải muốn tận dụng cơ hội Chử Hiếu Tín được bầu làm Thái Bình Thân Sĩ để tạo cơ hội cho những thành viên Hiệp hội Dược nghiệp đến bái kiến đại ca mới, đồng thời để Chử Hiếu Tín hiện đang nắm quyền Công ty Bờ Biển Châu Âu lên tiếng ổn định lòng người, thì Tống Thiên Diệu đã về khách sạn Doris thuê phòng hạng sang ngủ một giấc ngay rồi, đâu còn tâm trạng đi tán gái nữa.

- Nhắc mới nhớ, lần trước ngươi đã thưởng cho một cô gái xinh đẹp thỏi vàng ở Thái Bạch phải không?

So với Tống Thiên Diệu đang buồn ngủ díp mắt, Chử Hiếu Tín tuy đã uống không ít rượu nhưng lúc này lại càng thêm phấn chấn.

Hiện giờ hắn đã là Thái Bình Thân Sĩ, là nhà từ thiện, lại tiếp quản Công ty Bờ Biển Châu Âu, lúc này rượu ngon vào miệng, mỹ nhân trong lòng, rõ ràng là tấm gương để đám công tử phá gia chi tử ở tầng dưới noi theo, đỉnh cao của cuộc đời.

Nhắc đến thỏi vàng, Chử Hiếu Tín chợt nhớ ra, dường như khi đó vị thư ký phung phí tiền như rác này của mình cũng đã thưởng thỏi vàng cho một cô gái xinh đẹp nào đó ở Thái Bạch.

- Cô gái nào đã được Thiên Diệu bên cạnh ta thưởng thỏi vàng ngày đó?

Chử Hiếu Tín hỏi mấy cô gái bên cạnh.

Mấy cô gái hầu rượu đều nhìn nhau ngơ ngác, trong đó có một cô gái vẫn còn ấn tượng về chuyện này, mơ hồ nhớ rằng có một chị em cùng nhóm với họ đã góp tiền đổi lấy thỏi vàng từ tay khách. Lúc này cô ta một lòng muốn hiến thân trước mặt Chử Hiếu Tín, nên cố gắng suy nghĩ một lúc, đột nhiên vỗ tay nói:

- Nhớ ra rồi, là Vãn Tình!

Mắt Tống Thiên Diệu sáng lên, Vãn Tình, cái tên này của người phụ nữ hơi phóng túng, nhưng so với mấy cái tên lặp lại âm của các cô gái trên bàn thì đã tốt hơn nhiều.

Nói ra thật xấu hổ, Tống Thiên Diệu đã thưởng cho cô ta không ít, gặp hai lần, nhưng vẫn không biết tên cô ta. Giờ đây khi cái tên này được nhắc đến, trong đầu hắn lập tức hiện lên hình ảnh người phụ nữ chân dài quyến rũ nhẹ nhàng vuốt ve cây đàn tỳ bà.

Đôi mắt tinh quái của Chử Hiếu Tín vốn đã dõi theo phản ứng của Tống Thiên Diệu, thấy mắt Tống Thiên Diệu sáng lên, lập tức đắc ý khoe khoang với Tống Thiên Diệu:

- Thỏi vàng cũng không lấy được phải không, xem lão đại ta lần này giúp ngươi, tối nay khi hành sự với mỹ nhân, nhớ

nói lời cảm ơn ta đấy!

Chương 314. Hận (1)

Nói xong, hắn gọi tiểu nhị:

- Cô gái tên Vãn Tình ở đâu? Gọi cô ta đến bàn này hầu rượu cho Thiên Diệu.

Tiểu nhị vâng dạ một tiếng, nhanh chóng xuống hỏi quản lý, một lúc sau đã lanh lẹ chạy lên, mặt đầy áy náy nói với Chử Hiếu Tín:

- Chử tiên sinh, thật sự xin lỗi, Vãn Tình đã bị em trai cô ấy đưa đi chiều nay rồi, hay là ngài đổi người khác?

Tống Thiên Diệu nghe tiểu nhị nói vậy, liền mất hứng, tựa lưng vào ghế tiếp tục ngáp. Chử Hiếu Tín nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Có muốn đổi người khác không? Hai người cũng được đấy.

- Không hứng thú, có duyên vô phận, cần gì phải cưỡng cầu, ta chuẩn bị về khách sạn ngủ.

Tống Thiên Diệu uể oải nói.

- Ngươi thế này không tốt đâu, cứ tiếp tục như vậy ta lo ngươi sẽ thật sự đi ngủ với đàn ông mất, ta là ông chủ của ngươi, đương nhiên không thể nhìn ngươi sa vào tà đạo được, tà đạo đó.

Chử Hiếu Tín đưa cho Tống Thiên Diệu một cái nhìn ý nhị, rồi quay sang nhìn tiểu nhị:

- Này, nhà cô ta có chuyện gấp à? Đêm nay bao hết ba chiếc thuyền, tất cả mỹ nữ trên ba chiếc thuyền không cần hầu

rượu cũng được tiền trọn giờ, chuyện tốt thế này mà không làm?

Tiểu nhị cũng không rõ, ngược lại cô gái đang bày thức ăn cho Chử Hiếu Tín bên cạnh lên tiếng:

- Tên nghiện thuốc phiện em trai cô ta, suốt ngày muốn lừa Văn Tình đi bán cho kỹ viện giá cao, nghe nói em trai Văn Tình nợ một tiệm thuốc phiện của Phúc Nghĩa Hưng rất nhiều tiền, lần trước lại lừa Văn Tình vay món nợ nặng lãi của Phúc Nghĩa Hưng, lần này ta nghĩ chắc chắn là người cho vay nặng lãi của Phúc Nghĩa Hưng định lấy bản thân Văn Tình để trả lãi…

Chưa đợi cô gái này nói xong, Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín đã đồng loạt quay mặt, nhìn sang Cao Lão Thành bên cạnh, người đang toát mồ hôi lạnh vì một câu nói của cô gái.

Cao Lão Thành thầm mắng trong lòng, gần đây Phúc Nghĩa Hưng chắc chắn đã thất lễ với các vị thần tiên ở khắp nơi, nếu không thì làm sao vận khí lại thấp đến vậy? Đầu tiên là tam thúc của Tống Thiên Diệu chết trong tay mấy vị thúc bá Hán gian của Phúc Nghĩa Hưng, bây giờ lại cho vay nặng lãi mà còn vay đúng nữ ca kỹ mà Tống Thiên Diệu để ý?

Đường đường là Thái Bình Thân sĩ, Chử Hiếu Tín không nhịn được bật ra một câu thô tục:

- Con bà nó! Cao Lão Thành, qua thuyền bên cạnh gặp tên khốn Kim Nha Lôi kia, nói cho hắn biết, người phụ nữ mà A Diệu để ý, bảo hắn giao nộp nguyên vẹn, nếu không thì bảo hắn rửa sạch mông, tự mình đi hầu hạ A Diệu. Chúng ta chỉ đợi ở đây một tiếng, quá hạn thì dù hắn có đi tạ ơn thần cũng không kịp.

…

Khi Cao Lão Thành sợ đến toát mồ hôi lạnh, Kim Nha Lôi đang ở trên hoa thuyền bên cạnh, cùng vài thành viên trong nhóm cậu út mà Tống Thiên Diệu đặc biệt giới thiệu cho hắn quen biết, uống rượu dưới sự hầu hạ của mấy cô ca kỹ, lúc này đã uống liên tiếp năm sáu chén, tai đỏ mặt nóng.

Vị Tống thư ký này quả nhiên không uổng công trong thời gian qua ta sắp xếp người trong bang hội chạy vạy giúp hắn, Chử Hiếu Tín vinh thăng Thái Bình Thân sĩ, công ty Lợi Khang nuốt chửng công ty Bờ Biển Châu Âu của nhà họ Chương, lúc này hiển nhiên là ngôi sao mới nổi trong ngành dược phẩm Hồng Kông, Kim Nha Lôi thậm chí còn chưa kịp cảm thán về việc chỗ dựa của bang hội mình trong nháy mắt từ một công tử phá gia chi tử không được gia tộc coi trọng lột xác thành đầu ngành trong giới, thì bên kia Tống Thiên Diệu đã chủ động giới thiệu cho hắn quen biết vài công tử nhà giàu trước đây có địa vị trong gia đình tương đương với Chử Hiếu Tín, lúc này có ý định bỏ tiền ra làm ăn dược phẩm.

Hàm ý đằng sau rất đơn giản, lúc này nếu Kim Nha Lôi hắn tiếp đãi tốt mấy vị công tử nhà giàu này, cho đủ mặt mũi, lại kết hợp với chiêu bài Lợi Khang đằng sau lưng hắn lúc này, thì khi mấy vị công tử nhà giàu đó xây kho chứa hàng ở bến tàu, thuê bến đỗ tàu, bốc dỡ hàng hóa v.v… những việc vụn vặt cần người làm, tự nhiên sẽ ưu tiên xem xét để người của Phúc Nghĩa Hưng làm thay, rõ ràng đây là cơ hội Tống Thiên Diệu tạo ra cho hắn Kim Nha Lôi mở rộng thế lực ở bến tàu.

Vì vậy Kim Nha Lôi khom lưng uốn gối trước mặt mấy vị công tử nhà giàu, mấy vị công tử nhà giàu này có thể hợp ý với Chử Hiếu Tín, tự nhiên là không từ chối chuyện phong hoa tuyết nguyệt, Phúc Nghĩa Hưng của Kim Nha Lôi ở khu vực Cửu Long quen làm ăn ma túy cờ bạc, cho hắn thêm lá gan cũng không dám khuyên mấy vị công tử giàu có này qua tiệm thuốc phiện và sòng bạc nếm thử, lúc này đang vỗ ngực nói,

hôm nay Chử tiên sinh đãi khách, hắn không tiện thể hiện gì, đợi đến ngày mai nhất định sẽ tập hợp các kỹ nữ hạng nhất ở các quán rượu, lầu xanh, kỹ viện dưới quyền Phúc Nghĩa Hưng lại, tự mình nhờ người viết thiếp mời cho mấy vị công tử, mời mấy vị công tử giàu có qua uống hoa tửu.

Mấy vị công tử giàu có này có ấn tượng không tồi với Kim Nha Lôi, một lão đại giang hồ tuổi đã cao nhưng vẫn biết khúm núm trước đám người như họ, biết điều biết thời, không ỷ già khiến người ta chán ghét, dù đã uống không ít rượu, nhưng khí chất giang hồ cũng không hề lộ ra trước mặt họ.

Xuất thân từ nhà giàu có, dù chỉ là công tử phá gia chi tử, nhưng đã quen với các tình huống, nhận người cũng phải có con mắt tinh đời hơn người thường một chút, tự nhiên có thể nhìn ra Kim Nha Lão biểu hiện như vậy là một nhân vật lão luyện cẩn trọng.

Còn về việc họ làm ăn dược phẩm, cũng chỉ muốn kiếm tiền tiêu vặt mà thôi, đều là những kẻ phóng đãng không được trọng dụng trong gia tộc, gia đình cũng sẽ không sắp xếp người quản lý công việc cho họ, chạy vặt làm việc ở bến tàu, đã Chử Hiếu Tín dùng Phúc Nghĩa Hưng, bọn họ cũng dùng Phúc Nghĩa Hưng giúp đỡ cũng không sao.

Đang lúc đôi bên trò chuyện sôi nổi, Cao Lão Thành bước vội vã đến, không kịp đợi Kim Nha Lôi vẫn đang nâng chén mời rượu mấy vị công tử, nhanh chóng tiến lên cúi người nói nhỏ vài câu bên tai Kim Nha Lôi.

Chương 315. Hận (2)

Chén rượu vừa rót đầy trong tay Kim Nha Lôi đang chuẩn bị nâng lên mời rượu lập tức run lên, nửa chén rượu đổ ra ngoài!

Đồ chó chết! Với Phúc Nghĩa Hưng, Tống Thiên Diệu quả thật đã tận tình tận nghĩa, tạm không nhắc đến chuyện của tam thúc hắn, Phúc Nghĩa Hưng chỉ giúp Lợi Khang canh giữ kho hải quan vài ngày, đối phương đã đưa ra ba mươi vạn để khao thưởng anh em, đợi khi toàn bộ sự việc lắng xuống, nhìn vào việc kinh doanh dược phẩm tại bến tàu, Phúc Nghĩa Hưng có thể chiếm được phần lớn, dù đã được hưởng lợi như vậy, Tống Thiên Diệu còn đặc biệt giới thiệu mấy vị công tử nhà giàu trước mặt cho mình quen biết, giúp Phúc Nghĩa Hưng mở thêm vài đường làm ăn.

Tống Thiên Diệu quả thực là quý nhân từ trên trời rơi xuống cho Phúc Nghĩa Hưng, nhưng không biết kiếp trước tên tọa quán Phúc Nghĩa Hưng này đã gây ra tội nghiệt gì! Trước tiên là có tên Hắc Tâm Hoa trêu chọc người nhà Tống Thiên Diệu, sau đó lại có mấy vị thúc bá và mối thâm thù với tam thúc Tống Thiên Diệu, giờ đây vào ngày tốt lành, Tống Thiên Diệu muốn tìm một người phụ nữ để uống rượu giúp vui, lại có thể bị người của Phúc Nghĩa Hưng nhanh tay một bước đưa đi mất?

- Kiệt thiếu, Kim thiếu, Sâm thiếu, Uy thiếu, bên Chử tiên sinh có chút chuyện nhỏ, ta đi sắp xếp một chút, lập tức quay lại, tạm phiền mấy vị cô nương thay ta tiếp đãi mấy vị quý khách, một chút tâm ý, một chút tâm ý, đợi ta quay lại uống

rượu cùng mấy vị đại thiếu, nhất định sẽ còn tiền rượu để thưởng cho mấy vị cô nương.

Kim Nha Lôi sau khi kinh ngạc ban đầu, lập tức tươi cười trên mặt, trước tiên giải thích với mấy vị thiếu gia giàu có, sau đó lấy ra năm trăm đô la Hồng Kông đưa cho người phụ nữ tiếp rượu bên cạnh mình, bảo cô ta chia cho tất cả phụ nữ tiếp rượu ở bàn này, bảo họ cố gắng chiều lòng mấy vị công tử vui vẻ, nói chuyện hoàn toàn không có khí chất giang hồ, đối với mấy cô ca kỹ tiếp rượu đều tươi cười đầy mặt, hết sức cẩn thận.

Đợi khi mấy vị đại thiếu đều lên tiếng nói không sao, Kim Nha Lôi mới cáo lỗi rời bàn, cùng Cao Lão Thành đi đến một nơi vắng người:

- Phái một nửa anh em trên tàu đi thông báo cho tất cả lầu xanh và tiệm thuốc phiện, cho vay nặng lãi của Phúc Nghĩa Hưng ở Cửu Long, lập tức tra ra cô nương Vãn Tình này, nhanh lên, sau khi tra ra đừng vội báo cho Chử tiên sinh và Tống thư ký, lặng lẽ đưa đến bến tàu gặp ta, ta sẽ đợi ở bến tàu, dù thế nào, dùng tiền cũng được, cầu xin cũng được, nhất định phải khiến người phụ nữ này im miệng.

- Ta thấy Lôi ca ngươi lúc trước đã bảo Ngư Lão Minh, Manh Công Thạch mấy người dẫn anh em đi tra xem người phụ nữ đó ở đâu, bất kể ai giữ người phụ nữ đó, nợ bao nhiêu tiền, cứ đưa đến đây rồi tính. Nhưng chỉ là một ca kỹ thôi, Tống thư ký hứng thú không cao, cũng không nhất định phải gặp người phụ nữ này, ngược lại Chử tiên sinh lại hứng thú khá cao, khi Tống thư ký nói không cần gặp nữa, chính Chử tiên sinh kiên quyết bảo ta đến gặp ngươi, bảo Phúc Nghĩa Hưng nghĩ cách đưa người phụ nữ đến.

Cao Lão Thành nói ở bên cạnh:

- Hay là Lôi ca ngươi đi gặp Chử tiên sinh và Tống thư ký? Giữ vững hai người? Biết đâu không cần nhất thiết phải gặp người phụ nữ đó.

Trong miệng họ gọi Chử Hiếu Tín, đã không còn là Tín thiếu nữa, mà là ba chữ Chử tiên sinh một cách nghiêm túc, rất đơn giản, Chử Hiếu Tín trước đây, vẫn phải dựa vào danh tiếng nhà họ Chử để hống hách, nhưng Chử Hiếu Tín bây giờ, chỉ một câu nói tùy ý, cũng có thể khiến những người làm ăn dược phẩm đổ mồ hôi như mưa, địa vị đã khác.

- Hứng thú không cao là hứng thú không cao, người phụ nữ được Tống thư ký thưởng một nén vàng, còn chưa chạm đến, đợi sau này hắn có hứng thú, nếu biết được người của Phúc Nghĩa Hưng đẩy cô ta vào lầu xanh, ngươi đoán hắn sẽ nghĩ thế nào?

Kim Nha Lôi liếc nhìn Cao Lão Thành, bực bội nói.

- Vậy bây giờ?

Kim Nha Lôi đi về phía cầu thang, miệng chửi tục:

- Cái con bà nó! Còn có thể làm gì? Ta bây giờ đi đến bến tàu đợi, cũng thể để người phụ nữ kia được đưa lên tàu, không thể đi gặp Tống thư ký, mà đến gặp ta trước! Sau này ai muốn tranh tọa quán, để hắn tranh! Gây ra nhiều chuyện như thế này, ta không biết bản thân làm tọa quán này có thể sống qua tuổi sáu mươi không! Dọa chết mất!

…

Đêm xuống, Cửu Long, gần ngã tư đường Á Giai Lão và Lộ Minh.

Một tòa nhà kiểu Tàu treo biển "Chung cư Chặm Hoa".

Bên ngoài tòa nhà còn có hai người phụ nữ diêm dúa mặc hở hang dựa vào hành lang che mưa, nghiêng người đứng, liếc

mắt đưa tình với những người đàn ông đi qua trên đường.

Vạt trái của chiếc áo dài hoa lá cành lộng lẫy xẻ cao gần đến tận đùi, khi đứng nghiêng người, đôi chân trắng ngần quyến rũ dưới ánh đèn ga bên đường càng thêm hấp dẫn, khiến những người đàn ông đi qua phải dừng chân nhìn ngắm, nuốt nước bọt. Hai người phụ nữ chẳng hề sợ hãi trước ánh mắt thèm thuồng của đám đàn ông, thậm chí còn cố tình ưỡn ngực, co một chân lên, khẽ vẫy tay với bọn họ, những động tác nhỏ nhặt ấy càng thêm phần mê hoặc.

Không ít đàn ông nhìn chằm chằm vào hai người phụ nữ, lập tức có những gã thanh niên tiến lên mời chào. Nếu bị thuyết phục, họ sẽ thỏa thuận giá cả rồi đi theo hai người phụ nữ vào căn hộ trước mặt.

Rõ ràng, căn hộ này không đơn giản chỉ là nơi ở như biển hiệu ghi.

Lúc này, trong văn phòng tầng hai của căn hộ, lão Mao Tường - Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng ngồi sau bàn làm việc, hai chân lông lá gác lên mặt bàn run lẩy bẩy, cười dâm đãng nhìn Mạnh Vãn Tình:

- Vãn Tình tiểu thư, ta làm người rất công bằng, chưa bao giờ làm khó khách hàng vay tiền cấp bách. Chính ngươi nói sẽ thay em trai A Hưng trả nợ, không phải ta ép ngươi, nhưng hôm nay ngươi lại đổi ý?

Chương 316. Hận (3)

Người phụ nữ trẻ đẹp Mạnh Vãn Tình vừa thay xong áo dài, chưa kịp đi làm ở thuyền hoa, đã bị em trai và người của Phúc Nghĩa Hưng gọi đến. Cô cắn môi, cố nén sự hoảng sợ trong lòng, mặt không biểu cảm nói:

- Ta đã giúp hắn trả mấy lần không sai, nhưng chưa từng nói sẽ trả hết toàn bộ nợ thay hắn.

- Oa, sao lại nói ra những lời vô tình vô nghĩa như vậy? Hắn là em trai của ngươi, ta còn đối xử với tên khốn A Hưng đó tốt hơn ngươi. Mấy lần hắn thèm thuốc quá chịu không nổi, ta còn cho hắn hút miễn phí vài hơi để cắt cơn. Vãn Tình tiểu thư, nếu không có ngươi giúp trả nợ, làm sao ta dám cho hắn vay tiếp? Dĩ nhiên là vì nể mặt ngươi, nhưng giờ ngươi lại nói thế này… Thôi được, hay là thế này, ngươi thay hắn trả tiền lãi đợt này, lần sau ta tuyệt đối không tìm ngươi nữa, chỉ đánh gãy tay chân hắn, rồi giao về nhà. Vãn Tình tiểu thư làm tiếp viên ở lầu Thái Bạch, mỗi đêm kiếm được vài chục đến cả trăm đồng, tiền lãi một đợt có là gì, cũng đủ để ta báo cáo lên trên.

Lão Mao Tường liếc mắt nhìn trộm đôi chân dài lộ ra từ khe hở chiếc áo dài của Mạnh Vãn Tình, vừa gãi chân vừa nói.

Mạnh Vãn Tình chẳng thèm để tâm đến lời đe dọa ngầm về cha mẹ mình trong câu nói của lão Mao Tường, quay người định bước ra ngoài:

- Hắn vay tiền thì hắn tự trả, đánh gãy tay chân hay ném xuống biển cũng được, không liên quan đến ta, tiền lãi ta cũng không trả.

Hai tên thủ hạ của lão Mao Tường đứng canh cửa lập tức tiến lên một bước, chặn cửa lại. Lão Mao Tường phía sau cười hì hì, mở miệng chửi:

- Đồ khốn, nếu không phải tên khốn em trai ngươi nói ngươi chưa bị đàn ông đụng tới, ta mới lười quan tâm đến một con điếm rẻ tiền như ngươi. Mấy hôm nay lão đại Phúc Nghĩa Hưng của ta là Kim Nha Lôi vừa bắt tay với một ông lớn, điều động rất nhiều anh em trong bang hội đi giúp việc, đại ca ta rất không vui, đang nóng nảy, muốn xả giận. Hắn lại không thích mấy con gà non không biết điều, chỉ muốn tìm một người phụ nữ biết cách hầu hạ mà chưa bị đàn ông đụng tới, nên chuyện tốt này mới đến lượt ngươi. Lát nữa đại ca ta đến, ngươi vào phòng hầu hạ hắn một đêm, khoản nợ của em trai ngươi, ta sẽ trừ đi một kỳ lãi.

Mạnh Vãn Tình định đưa tay đẩy hai gã chặn cửa, nhưng làm sao một người phụ nữ có thể đẩy nổi. Cô quay người căm hận nhìn lão Mao Tường:

- Bên cạnh là đồn cảnh sát Cửu Long Thành, ta…

- Ổ điếm của ta mở ngay cạnh đồn cảnh sát Cửu Long Thành, rất nhiều cảnh sát tới lui. Muốn báo cảnh không cần đến đồn, nói không chừng lúc này trong phòng nào đó cũng có cảnh sát đang hưởng thụ dịch vụ của ta. Ngươi có muốn ta thông báo giúp không?

Lão Thử Tường cười ha hả:

- Đợi đại ca của ta hưởng thụ xong, ta cũng muốn thử tài nghệ của ngươi. Lần trước ngươi lấy ra một thỏi vàng để trả nợ, còn tưởng ngươi có chỗ dựa là thiếu gia giàu có nào đó, bị khí thế giả thần giả quỷ của ngươi dọa cho sợ. Không bằng lần này ngươi cũng lấy một thỏi vàng ra dọa ta xem? Đi, dẫn cô ta vào phòng, cho cô ta uống vài ly rượu, đừng để cô ta hung hăng như vậy, làm hỏng hứng thú của đại ca.

Hai tên thuộc hạ của lão Mao Tường lôi Mạnh Vãn Tình đi ra ngoài, Mạnh Vãn Tình giãy giụa trong tay hai tên đó nhưng vẫn không thoát ra được. Trong lúc tuyệt vọng, nàng không khỏi nhớ đến người thanh niên đứng trên tầng ba của Thái Bạch Hải Sản Phường ngày nào, chính hắn đã cứu nàng một lần bằng thỏi vàng. Chỉ là lần này, e rằng nàng không thể thoát được nữa.

Giờ này người thanh niên đó đang ở đâu? Biết trước hôm nay khó tránh khỏi bị làm nhục, đêm đó nàng nên chiều hắn một lần cũng tốt.

- Trêu chọc phụ nữ động tình, nhưng lại không chịu xuất hiện, ta hận chết ngươi.

Mạnh Vãn Tình biết hôm nay không còn hy vọng thoát thân, từ bỏ giãy giụa, chỉ là gương mặt lạnh lùng kiều diễm cuối cùng cũng nở một nụ cười thê lương, mở miệng nói một câu.

Vừa khi Mạnh Vãn Tình nói xong câu đó, cửa bỗng bị người từ bên ngoài đá tung, năm sáu tên cảnh sát mặc thường phục đeo súng xông vào trước tiên, trước hết khống chế hai tên giữ nàng, thậm chí có hai tên đã giơ súng chỉa vào lão Mao Tường vẫn chưa hoàn hồn!

Cuối cùng, một thanh niên bước vào từ ngoài cửa, trên mặt mang vẻ mệt mỏi khó che giấu, nhưng vẫn mặc comple chỉnh tề, phong độ phiêu dật, đôi mắt mang nụ cười hỏi Mạnh Vãn Tình, người không còn giữ được vẻ lạnh lùng kiều diễm ngày thường, gương mặt xinh đẹp chỉ còn lại vẻ vừa kinh ngạc và mừng rỡ.

- Cô gái, vừa rồi cô nói là hận chết ta phải không?

(ps: chương tiếp theo sẽ có nội dung hơi khác vì tác giả viết xong lại sửa, mình không tìm được text đã sửa của các chương

trước, nên sẽ dịch theo nội dung tác giả sửa lại)

Chương 317. Thời cơ (1)

Một tiếng trước.

- Trên thuyền có nhiều mỹ nữ như vậy, ngươi chọn một người cùng ngươi uống vài ly trước đi.

Chử Hiếu Tín vừa sờ soạng hai vị ca kỹ bên cạnh, vừa nói với Tống Thiên Diệu đang buồn ngủ đến mức như không mở nổi mắt:

- Chưa đến nửa đêm, ngươi đã muốn về khách sạn ngủ? Lãng phí thời gian tốt đẹp?

Thấy Tống Thiên Diệu vẫn không hứng thú, Chử Hiếu Tín buông hai mỹ nhân bên cạnh ra, hào khí ngất trời bảo tiểu nhị lấy áo khoác chắn gió của mình, lấy từ túi áo khoác ra một xấp dày tiền trăm đô, lảo đảo đi đến cửa cầu thang tầng ba, hướng về phía dưới tầng một tầng hai vung tay ném ra, miệng hô:

- Mỹ nữ nào nhặt được tiền, lên đây uống rượu với chúng ta! Chỉ cần làm chúng ta vui vẻ, sẽ thưởng thêm nhiều nữa!

Trên con thuyền này ngoài vài chục ca kỹ đang hầu hạ bên cạnh mấy công tử con nhà giàu ở tầng một tầng hai lúc này, cùng năm sáu mỹ nhân bên cạnh Chử Hiếu Tín, phần lớn đều ngồi không ở các chỗ trống tầng một tầng hai, tuy được bao trọn giờ nhưng nhìn các chị em khác hầu hạ khách, trong lòng khó tránh khỏi ghen tị oán hận, lúc này thấy ném xuống một đống tiền, liền đồng loạt kêu lên đứng dậy, đi nhặt những tờ tiền rơi vãi đó, Chử Hiếu Tín đứng ở cửa cầu thang cười sảng khoái, thấy hơn mười ca kỹ nhanh tay nhanh chân đã đi lên tầng ba, hắn quay người về chỗ ngồi của mình, nói với Tống Thiên Diệu:

- Cảm giác vung tiền rộng rãi thật không tồi, không cần mỹ nữ phục vụ, trong lòng đã cảm thấy sảng khoái, khó trách tên khốn nạn ngươi thích rải tiền khắp nơi, tiêu xài hoang phí.

Hắn say sưa nói chuyện ở đây, trên cầu thang đã có hơn mười ca kỹ như làn gió thơm ùa tới, chớp mắt một cái, xung quanh hai người đã bị vây quanh bởi đám yến yến oanh oanh.

Chử Hiếu Tín hứng khởi cao, Tống Thiên Diệu cũng miễn cưỡng nói vài câu đùa góp vui, thêm vào đó những ca kỹ này đều biết điều hiểu ý, quả thật vui vẻ hòa thuận, đang trò chuyện thì Cao Lão Thành lại đi lên, mở miệng nói:

- Chử tiên sinh, Trương Vinh Cẩm, thám mục khu Cửu Long, đến chúc mừng ngài trở thành Thái Bình Thiện Sĩ.

Chử Hiếu Tín còn chưa nghĩ ra Trương Vinh Cẩm là ai, Tống Thiên Diệu vẫn đang buồn ngủ lại sáng mắt lên, Trương Vinh Cẩm? Cắn răng cũng phải đến chúc mừng, quả nhiên có chút thú vị.

- Chính là cha nuôi của tên từng bị ngươi đập chai rượu vào đầu ở Lệ Trì, cảnh trưởng Cửu Long, ngươi quên rồi sao?

Tống Thiên Diệu nhắc nhở Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín lập tức nhớ ra, hai mắt trợn to:

- Biết chứ, tên khốn đó? Hôm nay đến chúc mừng ta? Được thôi! Vừa hay ném hắn và tên con nuôi của hắn xuống biển, dám chống cự, ta sẽ đến nói chuyện với tên quỷ ngoại bang cấp trên của hắn!

- Này, lão đại, bây giờ ngươi khác xưa rồi, ngươi hiện giờ là Thái Bình thân sĩ, là người có địa vị trong xã hội, tiếp tục đấu đá với những kẻ tiểu nhân này chỉ làm nâng tầm bọn chúng, hạ thấp thân phận của mình. Đối phương đã đến chúc mừng ngươi, đương nhiên là đã chuẩn bị tinh thần bị ngươi chế giễu rồi. Ngươi cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra

là đủ, quên hết đi, hắn nói gì ngươi cũng cười gật đầu, như vậy đủ để hắn sợ chết khiếp. Ta đã điều tra trước, cha mẹ của vợ hắn, em trai ruột của hắn, đều làm ăn buôn bán thuốc men, nhận hàng từ tay nhà họ Chương, ngươi càng cười, hắn càng lo lắng ngài sẽ cắt đứt nguồn tài chính của hắn.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín bên cạnh.

Chử Hiếu Tín nghe xong suy nghĩ một lúc, lắc lắc cái đầu hơi tê dại vì kích thích của cồn:

- Giống như lão cha của ta vậy sao? Gặp ai cũng cười?

Tống Thiên Diệu khẳng định gật đầu.

- Mời Trương cảnh trưởng lên.

Chử Hiếu Tín không để tâm đến lời của người khác, nhưng đối với lời của Tống Thiên Diệu, hiện giờ lại nghe theo răm rắp. Không có gì khác, Tống Thiên Diệu làm thư ký cho hắn chưa đầy một tháng, đã giúp hắn trở thành Thái Bình thân sĩ, công ty của hắn trở thành đầu rồng ngành dược phẩm Hồng Kông, không nghe lời tâm phúc đắc lực như vậy, hắn còn nghe lời ai?

Cao Lão Thành quay người đi xuống, không lâu sau, cảnh trưởng Hoa khu Cửu Long Trương Vinh Cẩm dẫn theo hai thuộc hạ đi theo sau Cao Lão Thành bước lên. Trương Vinh Cẩm đã ngoài tứ tuần, lúc này lại tươi cười, hơi cúi người đi về phía Chử Hiếu Tín, miệng liên tục nói:

- Chúc mừng Chử tiên sinh trở thành Thái Bình thân sĩ, ta đến muộn quá.

Chử Hiếu Tín vốn đã theo lời dặn của Tống Thiên Diệu, từ từ đứng dậy, tỏ ra thân thiết với Trương Vinh Cẩm, không muốn lạnh nhạt với hắn. Nhưng mông vừa nhấc được một nửa, đã thấy hai người đi theo sau Trương Vinh Cẩm, hắn đều nhận ra cả, một người chính là tên con nuôi của Trương Vinh Cẩm

đã từng gây thù với mình ở hộp đêm Lệ Trì, người kia lại là Nhan Hùng, kẻ đã vì thể diện của mình mà bỏ quan từ chức chạy đến Sa Đầu Giác canh bến tàu!

Tống Thiên Diệu cũng sửng sốt một chút, con nuôi của Trương Vinh Cẩm đi cùng Trương Vinh Cẩm, hắn không ngạc nhiên, đoán chừng là Trương Vinh Cẩm mang đến để Chử Hiếu Tín trút giận, nhưng hắn thực sự không ngờ tên Trương Vinh Cẩm này lại gọi Nhan Hùng từ Sa Đầu Giác xa xôi quay về.

- A Hùng?

Chử Hiếu Tín muốn chào hỏi Trương Vinh Cẩm trước, nhưng vẫn không nhịn được ngạc nhiên, mở miệng gọi tên Nhan Hùng trước.

Nhan Hùng mặc một bộ thường phục, lúc này mặt mày rạng rỡ đi theo sau Trương Vinh Cẩm, nghe Chử Hiếu Tín mở miệng gọi tên mình trước, người đã hơn ba mươi tuổi mà đôi lông mày vui đến nỗi như muốn bay lên:

- Tín thiếu… không, Chử tiên sinh, ta cũng đi cùng Trương cảnh trưởng đến chúc mừng ngài.

Chỉ có Tống Thiên Diệu nhìn Nhan Hùng với vẻ tiếc nuối, gã này ước chừng là nhận được tin Chử Hiếu Tín trong chớp mắt đã bay lên mây hóa rồng, vui mừng đến nỗi ngớ ngẩn, mới ngốc nghếch để Trương Vinh Cẩm gọi từ xa xôi đến cùng chúc mừng Chử Hiếu Tín. Đợi đến khi đầu óc tỉnh táo lại, chắc sẽ mắng mình sao lại ngu ngốc đến thế.

Chương 318. Thời cơ (2)

- Trương cảnh trưởng, ngươi có tâm rồi, mời ngồi xuống uống vài chén, A Hùng cũng ngồi lại đây, còn cả tên khố… tên cảnh sát kia, cũng cùng ngồi lại uống vài chén.

Chử Hiếu Tín cười đứng dậy mời Trương Vinh Cẩm, Nhan Hùng, thậm chí cả con nuôi của Trương Vinh Cẩm cùng nhập tiệc.

Tên con nuôi của Trương Vinh Cẩm từng gây thù với Chử nhị thiếu ở chốn ăn chơi kia, nghe Chử Hiếu Tín dường như đã quên mối thù với mình, còn mời mình nhập tiệc, vẻ mặt buồn bã lúc trước lập tức chuyển thành vui mừng. Còn Trương Vinh Cẩm, khi Chử Hiếu Tín vừa nói xong những lời này, sắc mặt hắn đã khổ sở ba phần, ngồi xuống vị trí dưới Chử Hiếu Tín, trợn mắt ra lệnh cho đứa con nuôi đang định ngồi xuống:

- Đồ khốn, ngươi đang chờ người của Chử tiên sinh tự mình mang lễ vật lên đây sao? Mau cút xuống mang lễ vật của ta và A Hùng lên đây.

Đứa con nuôi của hắn vội vã quay người chạy xuống lầu. Trương Vinh Cẩm nói với Chử Hiếu Tín đang mỉm cười nhẹ nhàng:

- A Hùng ở Sa Đầu Giác, đường đến đây hơi xa. Hắn cũng một lòng muốn chúc mừng Chử tiên sinh, nên ta đợi hắn cùng đi xe của ta đến đây, mới đến trễ một chút. Mong Chử tiên sinh thông cảm.

Lúc này Chử Hiếu Tín nhớ kỹ lời Tống Thiên Diệu dặn, trên mặt mang nụ cười, tuyệt đối không nổi giận, cười ha hả nói với Trương Vinh Cẩm:

- Trương thám mục quá khách sáo rồi. Ta bất quá chỉ là một tiểu thương nhân Triều Châu buôn bán dược phẩm, chỉ là vận khí tốt, tùy tiện làm chút việc từ thiện mà được cái danh hiệu thôi, không đáng nhắc đến.

Những lời này không chỉ khiến Trương Vinh Cẩm ngẩn người, mà ngay cả Tống Thiên Diệu cũng hơi ngây người.

Lão bản của mình là Chử nhị thiếu hoàn khố, nhưng những lời này cũng quá biết khoe khoang rồi chứ? Miệng nói nhẹ nhàng, nhưng nên khoe cũng không thiếu chút nào, nên dọa cũng không thiếu chút nào.

Trước tiên nói Trương Vinh Cẩm quá khách sáo, ta và đồ khốn như ngươi rất thân thiết sao? Tiếp đó nhắc đến thân phận Triều Châu của mình, để Trương Vinh Cẩm nhớ kỹ hắn là người Ngũ Ấp. Rồi lại nhắc mình hiện đang làm ăn dược phẩm, Trương Vinh Cẩm, mẹ kiếp ngươi phải biết điều cho ta! Cuối cùng còn nói trắng ra mình hiện có danh hiệu Thái Bình thân sĩ, có tư cách trực tiếp gặp quỷ lão tố cáo Trương Vinh Cẩm ngươi, điều động cái đồ khốn ngươi!

Đây là sợ Trương Vinh Cẩm trong lòng chưa đủ khổ, nên phải thêm một chút sao?

Những lời này nói rất hay, kết hợp với vẻ mặt và giọng điệu say sưa, ít nhất có ba phần công lực nhẹ nhàng mà khiến người ta sợ chết khiếp của lão cha hắn là Chử Diệu Tông.

Xem ra sau này không có việc gì phải để Chử nhị thiếu uống thêm vài chén rượu, Chử nhị thiếu sau khi uống rượu ngược lại hiểu chuyện trò chuyện hơn lúc tỉnh táo.

Tất nhiên, Tống Thiên Diệu cũng nghĩ đến khả năng Chử nhị thiếu không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là thuận miệng khách sáo một câu, trong lời nói chưa chắc đã ẩn chứa nhiều thông tin như vậy. Nhưng Chử Hiếu Tín trong lòng nghĩ thế nào

không quan trọng, quan trọng là những lời này có thể khiến Trương Vinh Cẩm vốn đã bất an càng thêm lo lắng là đủ rồi.

Lúc này, đứa con nuôi của Trương Vinh Cẩm tự mình cẩn thận ôm một hộp quà bằng thủy tinh được phủ vải đỏ đi lên, phía sau còn có hai người làm của hoa thuyền, xách theo hai hộp quà bằng gỗ nặng nề.

- Chút lòng thành không đáng, mong Chử tiên sinh rồng bay phượng múa, làm ăn phát đạt.

Trương Vinh Cẩm đợi đứa con nuôi đặt hộp quà thủy tinh lên bàn ăn, tự mình đứng dậy vén tấm vải đỏ, trong hộp quà thủy tinh cao nửa mét, rộng một mét, một con rồng vàng đang múa may quay cuồng!

Con rồng vàng này chắc phải nặng gần trăm lạng, quả thật là lễ vật hậu hĩnh. Con rồng vàng năm móng lộng lẫy khiến Chử Hiếu Tín cũng phải sững sờ, những ca kỹ chưa từng thấy đời bên cạnh càng tấm tắc không ngớt.

- Lợi Khang của Chử tiên sinh hiện là đầu rồng ngành dược phẩm Hồng Kông, ta đặc biệt đúc một con rồng vàng để chúc mừng Chử tiên sinh.

Trương Vinh Cẩm vừa nói vừa chỉ tay vào hai hộp quà bằng gỗ mà hai người làm đặt xuống:

- Một hộp là yến, bào ngư, vi cá, nhân sâm mà A Hùng đặc biệt chuẩn bị để chúc mừng Chử tiên sinh, để Chử tiên sinh thưởng cho người hầu dùng. Hộp còn lại là một số thuốc lá xì gà tạm đủ tiêu chuẩn từ cửa hàng của ta, để Chử tiên sinh đãi khách.

Những lời này Trương Vinh Cẩm nói rất chân thành, Chử Hiếu Tín cười rạng rỡ bày tỏ lòng cảm kích, lại mời Trương Vinh Cẩm, Nhan Hùng cộng thêm đồ khốn kia vào chỗ ngồi,

ngắm nghía con rồng vàng này và bắt đầu uống rượu trò chuyện.

Trương Vinh Cẩm có thể được người Ngũ Ấp nâng lên vị trí thám mục quận Cửu Long, đương nhiên không thể là nhân vật không biết nhìn mặt mà bắt hình dong, tự nhiên sẽ không mạo muội mở miệng bàn về chuyện làm ăn dược phẩm với Chử Hiếu Tín vào hôm nay. Hắn chỉ bắt đứa con nuôi của mình làm trò hề, chọn những lời khó nghe chế giễu để cho những người khác trên bàn cười.

Đúng lúc này, Kim Nha Lôi bỗng nhiên đi lên. Thấy hắn một mình đi lên, Chử Hiếu Tín vốn đang có thể vui vẻ trò chuyện với kẻ ngoài như Trương Vinh Cẩm từng gây rắc rối cho mình, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Hắn hiện giờ không xem Kim Nha Lôi của Phúc Nghĩa Hưng như người ngoài giống Trương Vinh Cẩm nữa, người hầu làm việc không tốt, dĩ nhiên không cần khách sáo.

- Ta không phải bảo ngươi giúp A Diệu đưa cô nương Vãn Tình về sao?

Chử Hiếu Tín trừng mắt nhìn Kim Nha Lôi nói:

- Ngươi thật sự định tự mình đến đây hầu hạ A Diệu? Chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không xong?

Kim Nha Lôi không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Trương Vinh Cẩm và Nhan Hùng, bước đến trước bàn thẳng thắn nói:

- Chử tiên sinh, Tống thư ký, ta đã điều tra ra tung tích của cô nương Vãn Tình, cũng biết được kẻ muốn động đến cô ta là người thân tín dưới tay một vị thúc bá của Phúc Nghĩa Hưng. Ta chỉ không biết tiếp theo nên làm thế nào, nghe A Thành nói gia đình Tống thư ký có quan hệ cũ với mấy vị thúc bá Phúc Nghĩa Hưng, nên ta muốn nhờ Tống thư ký chỉ điểm vài câu.

- Tên này đang nói cái quái gì vậy?

Chử Hiếu Tín nhìn sang Tống Thiên Diệu bên cạnh.

Tống Thiên Diệu chăm chú nhìn Kim Nha Lôi với ánh mắt nửa cười nửa không, mười mấy giây sau mới cầm khăn ăn lau tay, mỉm cười nói:

- Người thông minh lắm, Kim Nha Lôi, chọn thời cơ tốt để mở miệng với ta.

Chương 319. Ngươi gặp may mắn (1)

Tốc độ thu thập thông tin của thuộc hạ ở khu Cửu Long khiến Kim Nha Lôi đang đứng trên cầu tàu chờ người rồi hút thuốc cũng phải hài lòng, hắn mới hút được hai điếu thuốc, Bạch Chỉ Phiến Manh Công Thạch đã chạy đến.

Kim Nha Lôi vứt tàn thuốc trong tay, lên tiếng hỏi:

- Đã điều tra ra chưa? Là huynh đệ nào trong bang hội làm việc sơ ý? Có đưa cô gái kia đến không?

- Đại ca.

Manh Công Thạch bảo những người khác lùi lại, chính mình ghé vào tai Kim Nha Lôi nói:

- Là Lão Thử Tường thuộc hạ của Nga Cảnh Hào, đưa người đến thanh lâu của hắn, nghe nói là để giúp Nga Cảnh Hào nếm mùi giải hỏa. Bên ngoài thanh lâu ta đã sắp xếp hơn mười huynh đệ tâm phúc đang làm việc gần đó đến canh chừng, có thể lên đòi người từ Lão Thử Tường bất cứ lúc nào. Ngư Lão Minh cũng đang dẫn người đến. Còn nữa, ta đã điều tra tin tức của Nga Cảnh Hào, hiện giờ hắn đang ở nhà Sơn Bá đánh mạt chược, ước chừng phải nửa đêm mới có thể đến thanh lâu, thời gian rất dư dả.

- Mẹ kiếp, kệ hắn có đang đánh mạt chược với Sơn Bá hay không, thời gian dư dả, trước tiên dẫn người phụ nữ đó ra khỏi tay Lão Thử Tường rồi tính! Đại Thủy Quản đang đợi trên thuyền, chỉ cho ta một giờ! Ta mặc kệ Nga Cảnh Hào tìm ai để giải hỏa!

Kim Nha Lôi lúc này đầu óc chỉ nghĩ đến tin tức của kỹ nữ Vãn Tình, không suy nghĩ gì mà buột miệng nói.

Nhưng nói xong, lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Manh Công Thạch bên cạnh, sự bực bội trên mặt Kim Nha Lôi dần dần phai nhạt, trầm ngâm lên tiếng:

- Ngươi muốn…

- Đại ca, Sơn Bá và gia đình Tống thư ký có thù sâu oán nặng, hiện giờ vừa hay kỹ nữ mà Tống thư ký yêu thích bị thuộc hạ của Sơn Bá là Nga Cảnh Hào mang đi. Nếu không nói rõ toàn bộ sự việc với Tống thư ký, đợi sau này hắn tự tìm hiểu rõ, cho dù chúng ta làm đẹp đến đâu cũng không chiếm được lợi thế, chỉ rước lấy oán trách. Đưa cô gái về là đương nhiên, nhưng Tống thư ký không biết vì việc này chúng ta đã đắc tội với Sơn Bá, vì việc này đại ca đã tốn bao nhiêu công sức, mất bao nhiêu thứ. Không đưa cô gái về thì càng xui xẻo hơn, tối nay Chử tiên sinh và Tống thư ký sẽ trở mặt ngay tại chỗ. Trần A Thập của Triều Dũng Nghĩa hôm nay cười gượng mời rượu Chử tiên sinh, tâm tư đằng sau ai cũng rõ. Đại ca, đã đến lúc phải quyết định rồi.

…

Sau khi cho thuộc hạ đi tới sòng bạc, đến tiệm thuốc phiện gần nhất mượn điện thoại, điều tra tin tức nhanh nhất có thể, Manh Công Thạch lập tức nhận ra không bằng coi đêm nay là cơ hội của Kim Nha Lôi, triệt để giải quyết vấn đề về lập trường khó xử của hắn lúc này, nên mới vội vàng chạy đến gặp Kim Nha Lôi.

Kim Nha Lôi dùng tay vuốt cằm:

- Quyết định thế nào? Vì một kỹ nữ mà Tống thư ký nhắc đến tùy tiện mà đắc tội với Sơn Bá? Hay là vì Sơn Bá mà đắc tội với Tống Thiên Diệu?

Manh Công Thạch khẽ giọng tiếp tục khuyên:

- Đại ca, trong lòng ngươi phải chọn một con đường, nếu không cứ kéo dài, chỉ khiến ngươi bị động hơn, chi bằng…

- Không cần ta quyết định.

Kim Nha Lôi khoát tay, ánh mắt trở nên kiên định, đã có quyết định:

- Ta quyết định gì không quan trọng, Phúc Nghĩa Hưng cũng chỉ là tay sai nhỏ của Lợi Khang, đâu có tư cách quyết định, hãy hạ thấp địa vị của mình xuống. Lão đại giang hồ sao có thể so với Thái Bình Thân Sĩ? Sao có thể so với thư ký tâm phúc được Thái Bình Thân Sĩ tin tưởng? Đương nhiên là không thể so được, cho nên, ta không quyết định, để Tống thư ký vừa quen biết cô gái đó vừa có quan hệ với Sơn Bá đi quyết định!

Nói xong, hắn vẫy tay gọi chiếc thuyền nhỏ bên ngoài cầu tàu:

- Chủ thuyền, chở ta về thuyền lớn!

Hắn nhảy lên thuyền nhỏ, nói với Manh Công Thạch đang đứng trên cầu tàu:

- Bảo người của ngươi canh chừng kỹ nhà chứa của Lão Thử Tường, ta chưa mở miệng, đừng nói là Nga Cảnh Hào, ngay cả Sơn Bá đích thân đến cũng không cho phép hắn động đến người phụ nữ đó!

- Biết rồi, lão đại.

Manh Công Thạch đứng trên cầu tàu đáp lời.

Nói xong, hắn đi về phía mấy tên thuộc hạ của mình ở xa xa, mấy tên đàn em vây quanh Manh Công Thạch:

- Lão đại, A Công có phải bảo mọi người chuẩn bị đi đòi người không?

Manh Công Thạch ngẩng đầu nhìn tên đàn em vừa lên tiếng, ngẩn người một lúc rồi mới mở miệng hỏi:

- Ngươi nói xem, Thái Bình Thân Sĩ lợi hại hay tọa quán đại tự đầu lợi hại hơn? Thái Bình Thân Sĩ rõ ràng chỉ là hư danh, lão đại giang hồ là địa vị đánh đấm từng quyền từng dao mà có, nhưng tại sao lại không bằng một cái hư danh?

Kim Nha Lôi đi thuyền nhỏ quay lại hoa thuyền, hắn đã định sẵn chủ ý nên chẳng cần để ý đến việc Trương Vinh Cẩm một kẻ ngoài có mặt ở đó, thản nhiên nói với Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu đang ngồi trên bàn:

- Chử tiên sinh, Tống thư ký, ta đã điều tra ra tung tích của cô nương Vãn Tình, cũng điều tra ra kẻ muốn động đến cô ta là một người được trọng dụng dưới tay một vị thúc bá của Phúc Nghĩa Hưng. Ta chỉ không rõ chuyện này tiếp theo nên làm thế nào, nghe A Thành nói gia đình Tống thư ký có quan hệ cũ với mấy vị thúc bá của Phúc Nghĩa Hưng, nên ta muốn nhờ Tống thư ký chỉ điểm cho vài câu.

Sau khi Kim Nha Lôi buột miệng nói ra những lời này, trong lòng đột nhiên thấy nhẹ nhõm, bất kể kết quả sau này ra sao, cũng không cần chính hắn phải suy nghĩ trong đầu nữa, chỉ cần đứng ở đây chờ đợi phản ứng của đối phương mà thôi.

Còn Cao Lão Thành cũng lo lắng nhìn về phía Tống Thiên Diệu, muốn nghe xem Tống Thiên Diệu nghĩ gì về chuyện này.

Chương 320. Ngươi gặp may mắn (2)

Tống Thiên Diệu thì nhìn về phía Chử Hiếu Tín đang hỏi mình, mỉm cười giải thích:

- Mấy lão già của Phúc Nghĩa Hưng từng làm Hán gian, chú của ta cũng chết trong tay bọn họ, đó chính là mối quan hệ cũ mà tôi nói.

- Ngươi… mẹ kiếp, chuyện như vậy mà ngươi không nói sớm với ta, lúc nãy khi Trần A Thập còn ở đây, lẽ ra phải để hắn dẫn người đi bắt mấy tên khốn đó mang đi thủy táng rồi! Có thù với Phúc Nghĩa Hưng, ngươi còn để ta dùng mấy tên Hán gian khốn kiếp này?

Chử Hiếu Tín nghe xong lời Tống Thiên Diệu, trừng mắt nhìn Kim Nha Lôi, miệng chửi thẳng.

Nếu Chử Hiếu Tín chửi những câu khác, Kim Nha Lôi chưa chắc đã dám cãi lại, nhưng lúc này nghe Chử Hiếu Tín quy mình vào hàng Hán gian, hắn cười khổ giải thích:

- Chử tiên sinh, Phúc Nghĩa Hưng quả thật có mấy vị thúc bá huynh đệ từng làm Hán gian, nhưng ta không làm, mấy đứa em dưới tay ta cũng không làm, khi người Nhật đến, chúng ta đều chạy về nông thôn nội địa.

- Ngươi xưng huynh gọi đệ với Hán gian, vậy chẳng phải đồng đảng Hán gian sao?

Chử Hiếu Tín nói với Kim Nha Lôi:

- Ngươi bảo mấy tên khốn dưới tay ngươi thu dọn đồ đạc đi, sau này không…

- Lão đại, ta đã nói rồi, bây giờ thân phận của ngươi đã khác, không cần vì chuyện này mà nổi giận, huống hồ Kim Nha Lôi đã đứng đây nói rõ ràng, tức là hắn không định ngồi chung thuyền với mấy vị thúc bá kia nữa.

Tống Thiên Diệu nghe giọng điệu Chử Hiếu Tín không ổn, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Rõ ràng là Chử Hiếu Tín định bảo người của Phúc Nghĩa Hưng cút đi cho xa, sau này công việc ở bến tàu của Lợi Khang không cần họ làm nữa.

Những lời như vậy nếu nói ra sẽ dễ khiến bầu không khí trở nên lạnh lẽo, cũng không phù hợp với thân phận hiện tại của Chử Hiếu Tín, nên Tống Thiên Diệu mới ngắt lời Chử Hiếu Tín.

- Không được! A Diệu, những chuyện khác ta đều nghe lời ngươi! Nhưng lần này thì không được! Ta Chử Hiếu Tín tuy không phải là bậc quân tử, nhưng tuyệt đối không làm Hán gian, cũng không để công việc làm ăn của mình dính dáng đến Hán gian! Mẹ kiếp! Ta không thể để người ngoài nói về ta Chử Hiếu Tín, chửi ta bề ngoài là nhà từ thiện, sau lưng lại nuôi một lũ Hán gian, cùng một giuộc với Hán gian! Nếu không phải A Diệu một lòng nâng đỡ ta và vì làm ăn, thì cái chức tước quý tộc chó má do người Anh phong này ta cũng lười nhận!

Chử Hiếu Tín có lẽ do men rượu dâng lên, đẩy người phụ nữ bên cạnh ra, đứng dậy, dõng dạc nói với Kim Nha Lôi:

- Ta không thông đồng với Hán gian!

Nhan Hùng ngồi trên bàn không dám nói một lời, cúi đầu thậm chí không dám nhìn ánh mắt bá đạo lúc này của Chử

Hiếu Tín. Hắn tuy cũng mang danh Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng, nhưng rất ít khi nhúng tay vào chuyện giang hồ, chỉ đội danh hiệu Hồng Côn để thông đồng với các mối quan hệ giang hồ.

Trong tình huống này bảo hắn nói giúp cho Kim Nha Lôi và Phúc Nghĩa Hưng ư? Đùa sao, bản thân hắn còn đang chịu khổ ở Sa Đầu Giác, đang mong lần này đến gặp Chử Hiếu Tín có thể được Chử Hiếu Tín điều về nâng đỡ lại, đâu có tâm trí lo cho sự sống còn của Phúc Nghĩa Hưng.

Chỉ là cái danh Hồng Côn Phúc Nghĩa Hưng, nếu công ty Lợi Khang của Chử Hiếu Tín nhất quyết đoạn tuyệt với Phúc Nghĩa Hưng, nhiều lắm là hắn tự bỏ ra một phong bao đỏ 3666 để chuyển sang tự đầu khác.

Còn về Trương Vinh Cẩm, càng là người ngoài, lúc này sắc mặt không đổi, im lặng ngồi bên cạnh giả điếc làm ngơ, coi như không thấy mọi chuyện xảy ra bên cạnh.

- Lôi ca, Chử tiên sinh không ưa Hán gian, ngươi đã nghe rồi đấy? Nên làm thế nào, không cần hỏi ta.

Tống Thiên Diệu thở dài, ông chủ của mình đã nói ra những lời đầy sức hấp dẫn nhân cách như vậy, mình còn nói được gì nữa, chỉ có thể cho tên Kim Nha Lôi may mắn này một cơ hội.

Nếu không, theo ý của Tống Thiên Diệu, mặc kệ Kim Nha Lôi hay Cao Lão Thành có từng làm Hán gian hay không, cái hố trong thời gian vừa qua đã đào gần xong, dù có phải Hán gian hay không, chờ thời cơ thích hợp, đem tất cả những kẻ nổi tiếng giang hồ mang danh Phúc Nghĩa Hưng chôn hết là xong, giết lầm còn hơn bỏ sót. Nếu không tại sao lại cố ý sắp xếp người của Phúc Nghĩa Hưng canh gác bến tàu hải quan, mà không phải Triều Dũng Nghĩa vốn thân thiết hơn với nhà họ Chử.

Nhưng sau khi ông chủ của mình nói ra những lời như vậy, nếu vẫn làm theo kế hoạch ban đầu của mình thì có vẻ không hay lắm. Dù sao Kim Nha Lôi cũng cố ý thẳng thắn trước mặt người ngoài, tự tách mình ra, lại còn tỏ vẻ cam chịu để Chử Hiếu Tín xử trí.

Quan trọng nhất là, Lợi Khang hiện giờ mới phất lên, vội vàng thay đổi bang hội giúp đỡ việc vây bến tàu bên dưới, truyền ra ngoài tiếng tăm không tốt. Người giang hồ không hiểu chuyện khác, nhưng đạo lý "thỏ chết chó nấu" thì họ hiểu rõ.

Hơn nữa, thực sự muốn đuổi Phúc Nghĩa Hưng ra ngoài, rõ ràng là ép Phúc Nghĩa Hưng vì thể diện mà gây chiến với bang hội tiếp quản công việc làm ăn ở bến tàu của Lợi Khang. Vụ lùm xùm với nhà họ Chương vừa mới kết thúc, lòng người trong Hiệp hội Dược nghiệp chưa ổn định, kẻ muốn chia một phần không ít, lúc này không thể cho bất kỳ ai có cơ hội thừa cơ hỗn loạn mà ra tay.

- Nếu ta để những huynh đệ dưới tay ta rời khỏi Phúc Nghĩa Hưng, Chử tiên sinh có thể để những huynh đệ đó tiếp tục làm việc cho Lợi Khang không? Ta là tọa quán Phúc Nghĩa Hưng, những thúc bá đó dù tình nguyện hay không, dù sao cũng là họ nâng đỡ ta lên, bảo ta ra tay với họ, ta làm không được. Để ta đường đường là tọa quán mà rời khỏi Phúc Nghĩa Hưng để bị người giang hồ cười chê, ta càng không làm được. Tống thư ký, ngươi chỉ giáo ta đi.

Chương 321. Quyền lực của Thái Bình thân sĩ (1)

Kim Nha Lôi không bị dọa bởi những lời hùng hồn của Chử Hiếu Tín, nghe Tống Thiên Diệu hỏi hắn nên làm thế nào, lời nói có vẻ là để những thành viên Phúc Nghĩa Hưng làm việc cho nhà họ Chử rời khỏi Phúc Nghĩa Hưng, tiếp tục làm việc cho nhà họ Chử, thực tế vẫn đẩy vấn đề trở lại, để Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu quyết định. Chỉ là hơi mỹ hóa bản thân một chút, nói rõ với Chử Hiếu Tín rằng hắn cũng không muốn làm Hán gian nhưng thân bất do kỷ.

Chử Hiếu Tín không đếm xỉa đến Kim Nha Lôi, quay đầu nhìn Tống Thiên Diệu:

- Ngươi quyết định đi, nhưng ta vẫn nói câu đó, ta Chử Hiếu Tín không bao che cho kẻ từng làm Hán gian.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Lão bản, bớt nóng giận đi, Kim Nha Lôi nhờ ta giúp, vậy ta sẽ giúp hắn lần này.

Nói xong, hắn đứng dậy bước đến bên cạnh Kim Nha Lôi, giọng nói không lộ vẻ vui buồn:

- Ngươi vẫn chưa quyết định được? Được, lần này mượn cớ cô gái tên Vãn Tình kia, vừa hay để ngươi thấy rõ thế nào là Thái Bình thân sĩ, thế nào là một người đắc đạo gà chó lên trời. Ta nghĩ chưa đến sáng mai, vị thúc bá đang tranh giành phụ nữ với ta kia sẽ đến cầu ngươi giúp đỡ, uy tín của ngươi trong bang hội sẽ tăng mạnh. Nhưng đừng vui mừng quá sớm, sau khi chuyện đêm nay qua đi, thanh đao đó vẫn sẽ được giao

vào tay ngươi, lúc đó, ngươi phải tự quyết định, hoặc là giết người, hoặc là tự sát, đừng cứ nghĩ đến chuyện đi hai thuyền.

Tống Thiên Diệu nói xong định quay lại chỗ ngồi, nhưng lại nghĩ ra điều gì đó, quay người lại nhìn chằm chằm vào Kim Nha Lôi bằng đôi mắt hơi thâm quầng, giọng lạnh lùng nói thêm:

- Còn nữa, Kim Nha Lôi, lần này ngươi gặp may, chọn đúng thời điểm mở miệng, thêm vào đó lão bản ta đã nói câu đó, nên ngươi vẫn là đại ca giang hồ đường đường. Lần sau nếu ta đã mệt mỏi muốn chết mà ngươi còn bắt ta động não chạy vạy xử lý đầu đuôi cho ngươi - một kẻ giang hồ, lão bản ta là nhà từ thiện không trừng phạt ngươi, nhưng ta sẽ khiến ngươi - vị đại ca giang hồ này, tự tìm dây thắt cổ. Ngoài lão bản ta và bản thân ta, ta không hứng thú lo lắng cho người khác. Cút về đường phố của ngươi đóng vai đại ca đi, chờ tên thúc bá chó má kia đến cầu xin ngươi.

…

Sau khi Tống Thiên Diệu bảo hắn cút đi, Kim Nha Lôi gần như cười nịnh, bước chân nhẹ nhàng biến mất ở cầu thang. Khi Tống Thiên Diệu ngồi lại vị trí, Chử Hiếu Tín hỏi hắn:

- Tên khốn đó có phải bị hỏng não không, ngươi mắng hắn mà hắn vẫn cười được?

- Nếu ta cười hì hì khuyên hắn không cần lo lắng gì cả, yên tâm làm việc, hắn mới sợ đến ướt quần. Bây giờ ta vẫn chịu mắng hắn, nhắc nhở hắn, chứng tỏ hắn vẫn là người của mình, Lợi Khang vẫn định tiếp tục dùng hắn làm việc.

Tống Thiên Diệu ngáp một cái:

- Tên khốn đó thật biết chọn thời điểm, ta vốn định qua vài ngày… Thôi được, hắn đã may mắn mở miệng sớm, thì đẩy hắn một cái, để trông có vẻ như bất đắc dĩ vậy. Vừa rồi Kim

Nha Lôi nói, kỹ viện đó ở đâu? Phố Á Giai, chung cư Sáp Hoa phải không?

- Không hiểu, ngươi đang nói cái quỷ gì vậy?

Chử Hiếu Tín dường như cũng bị Tống Thiên Diệu lây nhiễm, cũng không nhịn được ngáp một cái.

- Này, đại ca, bây giờ ngươi là Thái Bình thân sĩ, người phụ nữ mà thư ký của ngươi thích bị người ta cướp vào kỹ viện, ngươi có giúp không?

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Chử Hiếu Tín nói.

Chử Hiếu Tín liếc mắt nhìn về phía đứa con nuôi bên cạnh Trương Vinh Cẩm, cố tình nói to:

- Giúp, đương nhiên phải giúp, ta thích nhất mấy chuyện đánh nhau vì phụ nữ ghen tuông này. Nhưng ngươi đuổi Kim Nha Lôi đi, không phải định chỉ hai chúng ta đi cướp phụ nữ chứ? Nhưng chưa ai nói với ta, trở thành Thái Bình thân sĩ thì có thể một mình đánh mấy chục người, biến thành Hoàng Phi Hồng.

- Thái Bình thân sĩ đâu cần tự mình đánh nhau, mượn chút danh tiếng của ngươi ra là đủ rồi. Ngươi có biết tại sao những đại gia thương giới đều muốn kiếm cho mình một chức Thái Bình thân sĩ không? Đương nhiên không phải chỉ để treo cái danh JP khoe khoang khắp nơi, mà còn nhiều lợi ích khác. Này, không bằng gọi điện cho tổng thanh tra Lưu Phúc, nói rằng phụ nữ của thư ký ngươi bị người giang hồ cướp đi, ngày mai ngươi định đi tìm cấp trên của hắn là tên quỷ Tây nói chuyện về trị an Hồng Kông, rồi hẹn vài nghị viên uống trà, xem hắn làm thế nào.

Tống Thiên Diệu liếc nhìn Nhan Hùng vẫn chưa hoàn hồn, thấy gã vẫn giả vờ rụt đầu rùa, đành phải tự nói với Chử Hiếu Tín:

- Nếu Lưu Phúc không dám động đến Phúc Nghĩa Hưng, ngươi cứ để người của Triều Dũng Nghĩa đi phá rối việc làm ăn của Phúc Nghĩa Hưng, ngày hôm sau, cảnh sát chỉ bắt người của Phúc Nghĩa Hưng, không bắt người của Triều Dũng Nghĩa.

- Chính vì ta là Thái Bình thân sĩ, nên cảnh sát chỉ bắt người của Phúc Nghĩa Hưng, mà không bắt người của ta?

Chử Hiếu Tín nghe lời Tống Thiên Diệu, lập tức hứng thú:

- Ê, chuyện này trước đây chưa từng nghe mấy vị thúc bá nhắc đến.

- Thái Bình thân sĩ là tiếng Trung, do sư gia phụ trách phiên dịch lúc đó tự ý đặt ra, tên tiếng Anh chính thức là Ủy viên Hội đồng An ninh Chính phủ Thuộc địa Hồng Kông. Điều khoản thứ nhất của Hội đồng An ninh quy định rằng, ủy viên an ninh có quyền hạn và nghĩa vụ, cùng với cảnh sát Hồng Kông và quân đội Anh đồn trú, duy trì trật tự xã hội Hồng Kông. Điều thứ tư, khi Hồng Kông xảy ra tình huống gây rối trật tự xã hội, ủy viên an ninh có quyền và nghĩa vụ tổ chức và chỉ huy cư dân Hồng Kông có mặt tại hiện trường hoặc gần đó, cùng nhau duy trì trật tự, ngăn chặn hành vi gây rối tiếp diễn. Nếu kẻ gây rối không tuân theo sự ngăn cản hoặc khuyên bảo của ủy viên an ninh, sẽ bị bắt giữ, sau khi bị bắt sẽ bị kết án tù ít nhất 3 tháng, không được bảo lãnh.

Chương 322. Quyền lực của Thái Bình thân sĩ (2)

Tống Thiên Diệu nói vanh vách hai điều quyền hạn và nghĩa vụ của Thái Bình thân sĩ:

- Cũng có nghĩa là, khi xã hội Hồng Kông xảy ra chuyện thành viên xã hội đen cướp đi người phụ nữ ta thích, đó chính là hành vi gây rối trật tự xã hội của người Phúc Nghĩa Hưng, ngươi có quyền đứng ra ngăn cản. Hơn nữa, ngươi không chỉ có quyền, mà còn có thể coi người của Triều Dũng Nghĩa như cư dân Hồng Kông hợp pháp có mặt tại hiện trường và gần đó, chỉ huy họ khống chế những thành viên xã hội đen kia. Và sau khi những thành viên xã hội đen đó bị bắt, dù có đưa tiền bảo lãnh cũng không thể được thả, bởi vì họ đã cãi lại Thái Bình thân sĩ, không nghe lời Thái Bình thân sĩ, tức là không nể mặt Thái Bình thân sĩ, kết cục là phải vào tù ba tháng.

- Ta đệt! Ngông cuồng vậy sao? Ta chưa từng thấy lão đầu ta sử dụng.

Chử Hiếu Tín nghe xong lời Tống Thiên Diệu, mắt sáng lên, cúi đầu kiểm tra kỹ lưỡng chiếc huy hiệu JP của mình:

- Vậy chẳng phải là ta nói cả vụ việc đen thì đen, trắng thì trắng?

- Bây giờ ngươi đã biết tại sao những tự đầu giang hồ đó đều thích làm việc vặt cho các đại thương gia chưa? Chỉ cần một lời của lão bản ngươi, những kẻ giang hồ làm việc vặt cho công ty dưới trướng Lợi Khang, đánh nhau ngoài đường với

các tự đầu khác, cảnh sát chỉ bắt đối phương, không bắt những kẻ giang hồ mà ngươi chỉ huy.

- Đây mới là Thái Bình thân sĩ thật sự của Thái Bạch Sơn. Còn về những vị thúc bá của ngươi, khi nhận được danh hiệu này đã ngoài 40 tuổi rồi, đương nhiên không thể đi ra đường can thiệp chuyện bao đồng, nhưng ngươi nhìn kỹ xem, Thái Bình thân sĩ nào mà không nuôi một đám tự đầu giang hồ đắc lực? Tuy nhiên thực ra cũng không tính là người giang hồ, rõ ràng là những công dân Hồng Kông hợp pháp được chính quyền cho phép, phối hợp với Thái Bình thân sĩ duy trì trật tự xã hội, ở gần Thái Bình thân sĩ mà thôi.

Tống Thiên Diệu khi dùng Hội Nhạc Thi đề cử Chử Hiếu Tín làm Thái Bình thân sĩ, đã tra cứu tài liệu về Thái Bình thân sĩ, lúc đó phát hiện, danh hiệu Thái Bình thân sĩ hiện nay vẫn chưa chỉ là danh hiệu danh dự như ở kiếp trước, chính quyền thuộc địa Hồng Kông đầu những năm 50 sau Thế chiến II vẫn chưa hạn chế và thu hồi quyền lực của Thái Bình thân sĩ, vẫn cho phép Thái Bình thân sĩ phối hợp với cảnh sát Hồng Kông và quân đội Anh đồn trú duy trì trật tự xã hội Hồng Kông.

Trên thực tế, những quyền lực này, người Anh không phải ban cho người Trung Quốc, quyền lực của Thái Bình thân sĩ ban đầu chủ yếu dành cho những thương nhân Anh buôn bán thuốc phiện có vũ trang. Lúc đó hải tặc hoành hành gần Hồng Kông, những thương nhân thuốc phiện Anh đó để ngăn chặn hàng hóa của mình bị cướp, chỉ có thể vũ trang cho tàu của mình và tuyển mộ thủy thủ có vũ trang.

Để cho những thương nhân thuốc phiện này một lý do chính đáng để buôn bán thuốc phiện có vũ trang, chính quyền thuộc địa Hồng Kông mới thành lập cái gọi là Hội đồng An ninh, trao cho những thương nhân thuốc phiện này danh hiệu

Ủy viên Hội đồng An ninh. Khi được dịch sang tiếng Trung, sư gia đã tự ý đặt ra cái tên thanh lịch là Thái Bình thân sĩ.

Tuy nhiên, sau này người Hoa ở Hồng Kông ngày càng đông, một số thương nhân Hoa kiều giàu có sẵn sàng phục vụ chính quyền thuộc địa Hồng Kông và tích lũy được của cải để đút lót quan chức, cũng bắt đầu dần dần trở thành Thái Bình thân sĩ. Tất nhiên họ không thể có vũ khí súng ống riêng, nhưng việc nuôi một nhóm tay chân chịu trách nhiệm bao vây cảng và tranh giành vị trí đậu tàu cho mình đã trở thành tiêu chuẩn của các Thái Bình thân sĩ người Hoa.

- Vậy chẳng phải ta sướng phát điên rồi sao, sau này tên khốn nào dám tranh giành phụ nữ với ta, hai bên cho tay chân đánh nhau, oa~ Nghĩ đến thôi ta đã phấn khích rồi~ Hay là thử một phen, cô gái Vãn Tình của ngươi bị người của Phúc Nghĩa Hưng bắt đi phải không, dùng cô ta để thử xem, gọi một chiếc thuyền, ta muốn lên bờ gọi điện cho Lưu Phúc, tốt nhất là Lưu Phúc không để ý đến ta, để ta tự sắp xếp người đi gây sự…

Chử Hiếu Tín sau khi nghe Tống Thiên Diệu giải thích rõ chức danh Thái Bình thân sĩ trên đầu mình lúc này, hứng thú đứng dậy muốn gọi một chiếc thuyền nhỏ đến bến tàu, để gọi điện đến đồn cảnh sát báo án.

Hoàn toàn coi ba tên cảnh sát trên bàn lúc này là không khí.

Nghe Chử Hiếu Tín muốn gọi điện cho Lưu Phúc, Trương Vinh Cẩm không thể im lặng được nữa, hắn là cảnh trưởng khu Cửu Long, Lưu Phúc nhận được điện thoại của Thái Bình thân sĩ không thể không hành động, chắc chắn sẽ lập tức liên lạc với hắn - người phụ trách khu vực Cửu Long, hơn nữa hắn rất quen thuộc với căn hộ chung cư của Lão Thử Tường thuộc Phúc Nghĩa Hưng, bởi vì căn hộ chung cư đó nằm ngay bên

cạnh đồn cảnh sát Cửu Long Thành mà hắn trấn giữ, mỗi tháng các khoản phí cần nộp đều được gửi đến rất đúng hạn.

Hắn cũng đã gặp Lão Thử Tường vài lần, đó là đồ đệ cháu của Đàm Trường Sơn thuộc Phúc Nghĩa Hưng, là tiểu đệ của Nga Cảnh Hào - Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng, phụ trách quản lý một tiệm cầm đồ, hai nhà hút thuốc phiện và một nhà chứa mang tên Đàm Trường Sơn trên đường Á Giai Lão.

- Chử tiên sinh, những chuyện nhỏ như vậy không cần ngài và Tống thư ký phải tự mình thông báo cho Lưu lão tổng đâu nhỉ? Cửu Long vừa hay do tại hạ phụ trách, tại hạ cũng rất quen thuộc với căn hộ chung cư đó, hay là để tại hạ sắp xếp gọi điện qua đó nói một tiếng? Đã muộn thế này rồi, sao có thể để hai vị mất hứng được, tại hạ sẽ cho người đưa cô Vãn Tình đó đến đây.

Trương Vinh Cẩm nhìn về phía Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu nói.

Chương 323. Anh hùng cứu mỹ nhân (1)

Tống Thiên Diệu cũng lười phải tự mình chạy ra ngoài vào đêm khuya vì một ca kỹ, ca kỹ đó chỉ là một cái cớ trên danh nghĩa mà thôi, hắn càng không thể để Chử Hiếu Tín đường đường là Thái Bình thân sĩ tự mình ra mặt đi đập phá sào huyệt của xã hội đen. Nếu Chử nhị thiếu gia thực sự tự mình dẫn người đi đập phá, chuyện mất mặt như vậy truyền ra ngoài, e rằng phủ Tổng đốc sẽ cân nhắc có nên thu hồi chức danh Thái Bình thân sĩ vừa mới được cấp của hắn không.

Đã có Trương Vinh Cẩm sẵn lòng giúp một việc nhỏ, Tống Thiên Diệu tất nhiên không phản đối, hắn nhìn về phía Nhan Hùng, dù sao trước đây cũng từng lợi dụng Nhan Hùng để thành tựu bản thân mình, hôm nay Nhan Hùng ngờ nghệch bị Trương Vinh Cẩm lôi đến để thể hiện thiện chí, vẫn chưa kịp phản ứng, giúp hắn một chút cũng không sao.

- Vậy thì phiền Trương cảnh trưởng gọi điện để người của đồn cảnh sát đến đón cô gái đó về trước, rồi nhờ Hùng ca vất vả đi một chuyến, đến đồn cảnh sát Cửu Long Thành đón người đưa đến đây được không?

Chử Hiếu Tín để Tống Thiên Diệu quyết định, Tống Thiên Diệu cũng trực tiếp lên tiếng nói.

Trương Vinh Cẩm thuận thế đứng dậy, cười nói với Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu:

- Chuyện nhỏ thôi, tại hạ xin cáo từ trước, đến bến tàu gọi một cuộc điện thoại, rồi để A Hùng cuối cùng đưa người đến

đây, hẹn ngày khác tại hạ sẽ đến gặp Chử tiên sinh.

Nhan Hùng vẫn muốn ở lại trước mặt Chử Hiếu Tín lâu hơn một chút, nhưng không ngờ Tống Thiên Diệu và Trương Vinh Cẩm đều lên tiếng bảo mình phụ trách việc này, thấy Chử Hiếu Tín không giữ mình lại, Nhan Hùng có chút không nỡ đứng dậy, chào Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín rồi đi xuống lầu theo Trương Vinh Cẩm.

Trương Vinh Cẩm vừa đi xuống lầu vừa nói với Nhan Hùng:

- A Hùng, những chuyện trước đây đừng để tâm, ta đang chuẩn bị điều ngươi về lại Cửu Long, hay là ngươi làm lại trinh sát trước, còn về chức vụ thám mục, chỉ cần có vị trí thích hợp, ta sẽ lập tức sắp xếp cho ngươi tiếp quản.

…

Gã thanh niên mặc thường phục dẫn theo vài thuộc hạ xông vào phòng của Lão Thử Tường, Mạnh Vãn Tình nhận ra đó là Hoàng Vân Siêu. Hắn từng nhiều lần đến quán Thái Bạch Hải Sản nâng đỡ nàng. Tuy rằng hành động của hắn có phần khinh bạc, thích chiếm chút tiện nghi khi nàng tiếp rượu, nhưng so với Lão Thử Tường đang ép buộc nàng lúc này thì đã là quy củ hiếm có. Hơn nữa gã thanh niên này là thám mục của sở cảnh sát Vượng Giác, thân phận cảnh sát chính hiệu không thể giả mạo.

- Hoàng cảnh quan, cứu ta.

Nhìn thấy tấm thẻ cảnh sát cài trên cổ áo vest của đối phương, cùng với nụ cười đó, Mạnh Vãn Tình trong lòng bỗng nhẹ nhõm hẳn. Nàng chưa kịp suy xét xem lòng căm hận của mình có đúng là dành cho Hoàng Vân Siêu trước mặt hay không, mà đã vội trốn ra sau lưng hắn.

Hoàng Vân Siêu khinh thường nhìn về phía Lão Thử Tường đang bị thuộc hạ của mình chĩa súng vào đầu, cố ý mở miệng nói giọng châm chọc:

- Tường ca, ép lương làm kỹ sao?

- Sái Hoa Siêu, ta mặc kệ ép lương làm kỹ cũng được, tình nguyện cũng được, đây là Cửu Long Thành, không phải Vượng Giác của ngươi, phá hoại chuyện làm ăn của ta, ngươi sống chán chết rồi sao!

Lão Thử Tường bất chấp hai khẩu súng đang chĩa vào mình, vỗ bàn đứng dậy, quát Hoàng Vân Siêu:

- Mấy khẩu ngắn đó mà muốn dọa người à! Có tin ta khiến bọn đồ khốn các ngươi không ra khỏi chung cư được không!

Hoàng Vân Siêu mặc bộ vest trắng phong lưu, lúc này cúi đầu châm điếu thuốc, rồi từ từ rút khẩu súng trong bao súng ra, chĩa vào Lão Thử Tường, ngông cuồng nói:

- Ta thách! Ngươi không điều tra rõ ràng đã tùy tiện động vào người phụ nữ này? Vãn Tình tiểu thư là ta nâng đỡ! Bây giờ ta để thuộc hạ đưa Vãn Tình tiểu thư ra ngoài lên xe của ta, ngươi dám để người của ngươi động đậy một cái, ta sẽ nói ngươi tấn công cảnh sát, bắn nát đầu ngươi. Các ngươi, trước hết hãy đưa Vãn Tình tiểu thư ra ngoài lên xe của ta, ta ở lại xem rõ, tên đồ khốn này dám động thủ với ta thế nào!

- Biết rồi, Siêu ca.

Mấy tên thuộc hạ bảo vệ Mạnh Vãn Tình đi ra ngoài, Mạnh Vãn Tình ngoảnh đầu nhìn về phía Hoàng Vân Siêu, Hoàng Vân Siêu mỉm cười thoải mái với nàng:

- Đừng sợ, Vãn Tình tiểu thư, cứ đi ra ngoài với mấy huynh đệ của ta trước, ta sẽ xuống ngay.

Đợi thuộc hạ và Mạnh Vãn Tình đều rời đi, hành lang không còn động tĩnh, Lão Thử Tường lại uể oải ngồi xuống sau bàn làm việc, cúi đầu nói không kiên nhẫn:

- Được rồi, con bé đó đã xuống lầu, cất đi, cẩn thận cướp cò.

Hoàng Vân Siêu cất súng lại, đi đến trước bàn của Lão Thử Tường gõ gõ mặt bàn, lấy thuốc lá đưa cho đối phương, cười cợt nói:

- Này, chỉ nhờ Tường ca giúp diễn một màn kịch thôi mà, chúng ta đều là huynh đệ đồng môn, cần gì phải như vậy?

- Gạ gẫm phụ nữ thì cứ gạ gẫm, con bé đó không đồng ý, tùy tiện gọi anh em giả vờ đưa lên xe kéo vào phòng là được rồi, làm gì phải anh hùng cứu mỹ nhân kiểu này.

Lão Thử Tường ngẩng đầu nhận điếu thuốc từ Hoàng Vân Siêu nói:

- Cửu Long thập bát hổ, ngươi xếp thứ mười bảy, gạ gẫm phụ nữ mà phải giả vờ anh hùng cứu mỹ nhân, bắt ta là cửu ca phải giúp ngươi diễn kịch, để anh em khác biết được, cười rụng răng đấy.

- Ta không thích cách thô lỗ như các ngươi, nếu cưỡng ép phụ nữ, thì còn gì thú vị nữa? Con bé này nhìn là biết tính cách bên ngoài lạnh lùng bên trong nóng bỏng, trông có vẻ băng thanh ngọc khiết lạnh lùng, ta mấy lần hẹn cô ta ra ngoài, cô ta đều không đồng ý, lại không muốn cưỡng ép, đương nhiên phải diễn một màn kịch, rồi sau đó đưa cô ta đi uống vài ly để trấn an, cuối cùng nửa đẩy nửa kéo, thừa lúc cô ta cảm kích ta mà thành sự, đưa về nhà làm thiếp thứ ba, sau này bảo đảm cô ta sẽ chết mê chết mệt ta, đôi bên cùng có lợi. Anh em khác cũng sẽ không cười ngươi đâu, chỉ khen ngươi giúp đỡ anh em, trọng nghĩa khí thôi.

Chương 324. Anh hùng cứu mỹ nhân (2)

Hoàng Vân Siêu đợi Lão Thử Tường ngậm điếu thuốc vào miệng, tự mình giúp hắn châm lửa, cười nịnh nọt nói.

Cửu Long thập bát hổ, là mười tám người có danh tiếng khá lớn ở khu vực Cửu Long, thuộc các bang phái khác nhau nhưng lại tâm đầu ý hợp, là nhân tài giang hồ. Sau khi đốt vàng mã chặt đầu gà, uống máu ăn thề kết nghĩa chính thức, họ được những người khác trong giang hồ truyền tụng biệt danh này. Mười tám người giang hồ này thuộc các bang phái khác nhau, đều có công việc riêng, nhưng lại kết nghĩa anh em, từng thề nguyện, ngoại trừ khi các bang hội đối địch, không thể tránh khỏi đối đầu trực diện, còn lại thời gian khác, phải cùng nhau trông nom, mười tám anh em một lòng, hợp tác làm ăn.

Người đề xuất việc kết nghĩa lần này là sư gia Đàm, một bạch chỉ phiến mới nổi ở khu Vượng Giác, chuyên sống bằng nghề cho vay nặng lãi. Những người khác như hai anh em Hắc Tử Kiệt và Hắc Tử Diệu, Sa Bì Cẩu, hai anh em Trư Du Tử, hai anh em Lương Cường và Lương Mao, Kim Nha Liên, Lão Thử Tường, Sài Hoa Siêu v.v… đều là những tay giang hồ mới nổi có thể độc lập ở khu Cửu Long. Trong số 18 người này, địa vị thấp nhất cũng là bạch chỉ phiến. Như Sài Hoa Siêu tuy mới 25 tuổi nhưng nhờ quan hệ của cha nuôi Lê Dân Hữu mà sớm đã có danh hiệu Hồng Côn chữ Hòa.

Lão Thử Tường hút một hơi thuốc cười nói:

- Vậy chẳng phải ngươi thành anh rể của Yên Quỷ Hưng rồi sao? Tên đó sau này coi như có chỗ dựa, cẩn thận hắn ăn nghèo ngươi đấy.

- Anh rể á? Ta phì, coi ta là thằng ngốc muốn ăn ta sao? Tường ca, việc nhỏ này, ngươi giúp tìm vài tên tay chân đắc lực, tùy tiện ném hắn xuống biển là xong, đàn bà ôm lên giường, ta quản gia đình cô ta sống chết làm gì?

Hoàng Vân Siêu vừa nói vừa lấy từ ví ra 500 đô đặt trước mặt Lão Thử Tường:

- Chút tiền này cho anh em làm việc đi uống trà.

- Chuyện nhỏ, ai bảo ngươi là đệ đệ kết nghĩa của ta, không phải huynh đệ kết nghĩa, chăm sóc anh em mà. Lát nữa sẽ sắp xếp người đưa em rể rẻ tiền của ngươi về tây phương cực lạc. Nhân tiện, ở Du Ma Địa, Hòa Quần Anh mới mở một tiệm thuốc phiện, cướp mất không ít khách của tiệm Hào ca đại ca ta, ngươi cũng biết hắn quý ngươi, vừa hay ngươi…

- Được rồi, việc của Hào ca ta nhất định sẽ giúp, ngày mai ta nói chuyện với cha nuôi, để ông ấy sắp xếp người đến đột kích tiệm vài lần. Không nói chuyện với ngươi nữa, có phụ nữ đang đợi ta trên xe.

Hoàng Vân Siêu cất ví tiền, chỉnh lại quần áo, quay người đi ra ngoài.

Lão Thử Tường cười dâm đãng phía sau:

- Tuổi còn trẻ đã có được ba bà vợ, coi chừng bất lực đấy!

Hoàng Vân Siêu bước ra khỏi chung cư Sáp Hoa, lên chiếc xe của mình đang đỗ bên ngoài, đuổi mấy tên tay chân trong ngoài xe đi tìm niềm vui riêng, tự mình lái xe chở Mạnh Vãn Tình, chớp chớp đôi mắt hơi khô, nghiêng mặt nhìn về phía mỹ nhân lạnh lùng này:

- Hôm nay sở cảnh sát có nhiều việc, làm xong ta vốn định chạy đến hải sản tửu lâu để ủng hộ tiểu thư Vãn Tình, nhưng đến nơi mới nghe tin cô bị đưa đến đây vì chuyện của em trai A Hưng, nên ta lại vội vàng dẫn người chạy đến, thế nào, không làm cô sợ chứ?

- Cảm ơn Hoàng cảnh quan, cảm ơn ngài, ta không sao.

Mạnh Vãn Tình vuốt lại mái tóc hơi rối, giọng chân thành cảm ơn Hoàng Vân Siêu.

Nếu không có Hoàng Vân Siêu đột nhiên chạy đến cứu mình, hậu quả thật khó tưởng tượng.

- Tối nay ngươi không đi làm ở hải sản tửu lâu, ta cũng chưa ăn tối, không bằng để ta mời ngươi đi ăn, ta biết ở Vượng Giác có nhà hàng Phượng Như, có hai món đặc sản, một mặn một chay, Tước Sào Hải Trung Bảo và Song Song Đôi Măng, rất nổi tiếng.

Hoàng Vân Siêu vừa nói vừa đưa tay sang số, nhưng lại cố tình sờ lên đùi Mạnh Vãn Tình, tinh thần cô ta còn căng thẳng, nhạy bén phát hiện động tác của đối phương, hai chân hơi dịch sang bên tránh tay hắn, đôi mắt cảnh giác nhìn về phía Hoàng Vân Siêu:

- Không cần đâu, đa tạ Hoàng cảnh quan, hôm nay tôi hơi mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi sớm.

Hoàng Vân Siêu cười:

- Ăn xong rồi về nhà mà, mệt mấy cũng phải ăn cơm chứ, huống chi, nhìn vào việc ta giúp ngươi lần này, đi ăn tối cùng ta không quá đáng đâu nhỉ?

Mạnh Vãn Tình lúc này vô tình nhìn thấy qua gương chiếu hậu, bên ngoài cửa chung cư Sáp Hoa vừa bỏ lại phía sau, mấy tên mật thám vừa cùng Hoàng Vân Siêu cứu mình ra, giờ đã

khoác vai bá cổ, châm thuốc hút, cười nói vui vẻ với mấy tên tay chân của Lão Thử Tường.

Cả người nàng lập tức chìm xuống.

Cả chuyện này, có phải là cái bẫy do tên cảnh sát bên cạnh đây bày ra không? Nếu đúng vậy, mình phải thoát thân thế nào, hay là nhảy xe? Không bằng đến nhà hàng rồi, tìm cơ hội đi vệ sinh để chạy trốn vậy.

…

Nhan Hùng gần đây quả thực sắp bị dồn đến phát điên ở Sa Đầu Giác. Ngoài việc lên núi hái quả dại, săn lợn rừng, xuống ao câu cá chép, bắt tôm sông, hắn hầu như chẳng có việc gì khác để làm. Đối với Phật tử hay người tu hành, Sa Đầu Giác chắc chắn là nơi lý tưởng để lánh xa phồn hoa đô hội, tu thân dưỡng tính. Nhưng Nhan Hùng không phải ẩn sĩ hay cao tăng, tâm trí hắn chỉ nghĩ đến việc làm sao thăng tiến trong ngành cảnh sát.

Bị điều đến Sa Đầu Giác, phải mặc lại quân phục, đối với kẻ tham vọng như hắn quả là đòn chí mạng. Nếu không tự thôi miên bản thân rằng Chử Hiếu Tín, nhị thiếu gia nhà họ Chử sẽ nhớ đến ân tình của mình, chỉ riêng lòng tham đã đủ khiến hắn phát điên.

Chương 325. Thủ đoạn hèn hạ (1)

Sa Đầu Giác rừng sâu núi thẳm, tin tức bị cách trở. Ngoài một chiếc điện thoại ở đồn cảnh sát để nhận chỉ thị từ cấp trên, có thể nói Nhan Hùng gần như không có liên lạc gì với khu vực thành phố Hồng Kông. Cái chốn quỷ quái này ngay cả báo cũng không có bán, muốn bắt được sóng radio phải chạy lên lưng chừng núi. Hơn nữa hắn đã đắc tội với Trương Vinh Cẩm và Lê Hữu Dân, không dám tự ý về thành phố, chỉ sợ bị người ta bắt được tội bỏ nhiệm sở, rồi đến cả quân phục cũng không còn được mặc. Vì vậy, một loạt sự kiện như công ty Lợi Khang đấu với nhà họ Chương, thành lập hội Lạc Thi, thậm chí cuối cùng Chử Hiếu Tín nuốt chửng công ty Bờ Biển Châu Âu, được bầu làm Thái Bình Thân Sĩ, Nhan Hùng đều không hay biết gì.

Vào lúc chiều tà, điện thoại ở đồn cảnh sát Sa Đầu Giác đổ chuông, đầu dây bên kia gọi đích danh Nhan Hùng. Hai quân nhân mặc quân phục tìm mãi mới thấy hắn đang tòm tem với cô gái làng, vừa tắm vừa giải quyết nhu cầu sinh lý ở cái ao phía sau đồn cảnh sát. Nghe nói có điện thoại từ thành phố, Nhan Hùng gần như vừa chạy vừa xỏ quần đến bên điện thoại.

Đầu dây bên kia là Trương Vinh Cẩm, thám mục Cửu Long Khu. Hắn không quở trách Nhan Hùng vì sao lâu như vậy mới đến nghe điện thoại, mà đi thẳng vào vấn đề, bảo hắn thay thường phục, ra đường núi đợi. Trương Vinh Cẩm đã sắp xếp xe đến đón Nhan Hùng, tối nay đi chúc mừng Chử Hiếu Tín.

Nếu lúc đó Nhan Hùng biết suy nghĩ một chút, hắn đã không dễ dàng đồng ý với Trương Vinh Cẩm như vậy. Một lão quân phục đã bị dẫm xuống bùn như hắn, có đáng để Trương Vinh Cẩm đích thân sắp xếp xe đến đón? Hơn nữa lại là đi gặp Chử Hiếu Tín? Đương nhiên phải lập tức nói với Trương Vinh Cẩm rằng mình đột nhiên bị bệnh nặng, không thể cử động, rồi tự mình nghĩ cách điều tra xem tại sao Trương Vinh Cẩm lại gọi điện cho mình, tại sao Chử Hiếu Tín lại để Trương Vinh Cẩm đi chúc mừng.

Nhưng Nhan Hùng thời gian qua chịu đựng quá khổ sở, đột nhiên thấy ánh sáng le lói, khiến hắn mất đi khả năng suy nghĩ, mở miệng là đồng ý ngay, ngồi xe về Cửu Long gặp Trương Vinh Cẩm. Khi Trương Vinh Cẩm kể cho hắn nghe những việc Chử Hiếu Tín đã làm trong thời gian qua, đôi mắt Nhan Hùng gần như muốn lồi ra khỏi hốc mắt!

Nhị thiếu gia vô dụng nhà họ Chử, chỉ trong hơn 20 ngày từ khi hắn đến Sa Đầu Giác, đột nhiên lột xác, trở thành người khởi xướng Hội Lạc Thi Hồng Kông, phó hội trưởng, Thái Bình Thân Sĩ Hồng Kông, nhà từ thiện, doanh nhân, đại lão đầu của Hiệp hội Dược nghiệp Hồng Kông? Hơn nữa trước đây đầu rồng ngành dược là nhà họ Chương, Chương Ngọc Giai vào tù, Chương Ngọc Lương bị giết? Cả nhà chuyển đến Úc Châu?

Chử nhị thiếu có năng lực như vậy, Chử Diệu Tông còn để trưởng tử Chử Hiếu Trung kế nghiệp sao? Nhan Hùng đương nhiên không tin đây là việc Chử Hiếu Tín có thể làm được.

Kẻ có thể nói dóc, lừa người không chớp mắt, Nhan Hùng chỉ tin và chỉ thấy một người bên cạnh Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu.

Tên khốn đó không chớp mắt đã có thể hạ bệ một thám mục như hắn, chỉ trong một đêm biến thành quân phục canh

ao!

Một thám mục cảnh sát như hắn chỉ chống đỡ được một đêm trước mặt Tống Thiên Diệu đã mất chức, nhưng gia tộc khổng lồ như nhà họ Chương, đầu rồng ngành dược Hồng Kông, không biết mạnh hơn hắn bao nhiêu lần, cũng chỉ chống đỡ được hơn 20 ngày trước mặt tên khốn Tống Thiên Diệu đó?

Tên khốn này nếu cho hắn đủ thời gian, ngay cả Thống đốc Hồng Kông cũng có thể bị hắn lập mưu hại chết?

Thật lòng mà nói, khi gặp Chử Hiếu Tín, Nhan Hùng vẫn đang chờ đợi Chử Hiếu Tín nhắc đến mình, thậm chí còn định khi Trương Vinh Cẩm cáo từ, hắn sẽ ở lại thêm một lúc để tỏ ra ân cần. Không ngờ Tống Thiên Diệu lại bảo hắn đi đón một người phụ nữ ở kỹ trại. Việc nhỏ này chỉ cần sai bất kỳ ai đi làm cũng được, Trương Vinh Cẩm có thể sắp xếp ổn thỏa, tại sao lại bảo hắn đi? Hơn nữa với thân phận Phúc Nghĩa Hưng của hắn, xích mích với đồng môn rất dễ bị người khác cười chê.

Đến bến tàu, đứng hứng gió đêm, nhìn theo Trương Vinh Cẩm rời đi đến đồn cảnh sát gần nhất để gọi điện thoại, Nhan Hùng có chút nghi ngờ suy đoán của mình, không biết có phải Tống Thiên Diệu đang tạo cơ hội cho hắn quay lại hoa thuyền để lấy lòng Chử Hiếu Tín không?

Tên khốn đó sao lại tốt bụng đến thế?

A Vị, thuộc hạ cùng bị điều đi Sa Đầu Giác với hắn, tối nay cũng cùng trở về, thấy Trương Vinh Cẩm rời đi, mới từ một chiếc taxi đã được sắp xếp sẵn bên cạnh bước xuống, mỉm cười nói:

- Chúc mừng Hùng ca, lần này Chử tiên sinh trở thành Thái Bình thân sĩ, Hùng ca nhất định cũng sẽ có cơ hội lớn phát triển.

Nhìn về phía thuộc hạ đã cùng mình chia ngọt sẻ bùi này, Nhan Hùng thở dài một hơi, vỗ vai đối phương nói:

- Trước hết đi đến chung cư Sáp Hoa bên cạnh đồn cảnh sát Cửu Long để đón một người phụ nữ, những chuyện khác vẫn chưa rõ, nhưng A Vị, ngươi và ta chắc chắn sẽ không phải quay lại cái nơi quỷ quái Sa Đầu Giác đó nữa, đi thôi.

Nói xong, hai người lên xe taxi, đèn xe sáng lên, động cơ nổ vang, hướng về phía đường Á Cát Lão ở Cửu Long mà phóng đi.

…

- Ngươi nói cái quái gì? Bị Sài Hoa Siêu lái xe chở đi? Manh Công Thạch không phải bảo các ngươi mấy tên khốn này phải canh chặt sao?

Ngư Lão Minh vội vã chạy đến gần chung cư Sáp Hoa, quát mắng mấy tên đàn em Phúc Nghĩa Hưng phụ trách theo dõi chung cư Sáp Hoa.

Chương 326. Thủ đoạn hèn hạ (2)

Một tên đàn em Phúc Nghĩa Hưng lên tiếng nói:

- Đã phái ba chiếc xe kéo theo sau xe hơi của Sài Hoa Siêu, hiện giờ Sài Hoa Siêu đang cùng người phụ nữ đó ăn tại lầu Phụng Như ở Vượng Giác, trong ngoài lầu rượu đều có anh em đang theo dõi. Thạch ca lại không bảo chúng ta trực tiếp ra tay cướp người, chỉ bảo theo sát, nói đợi lệnh của hắn, đối phương lại là cảnh sát, chúng ta không tiện ra tay trực tiếp.

- Mẹ kiếp! Vậy ngươi có nghĩ đến chưa, nếu Sài Hoa Siêu định đưa người phụ nữ đó đi khách sạn, ngươi định làm thế nào?

Ngư Lão Minh trừng mắt nhìn tên đàn em vừa lên tiếng:

- Tất cả theo ta đến lầu Phụng Như, mặc kệ Sài Hoa Siêu! Ta là người của Thành ca, không biết cái danh hiệu Thập Bát Hổ chó má gì của hắn và Lão Thử Tường! Đi!

Hắn gọi thuộc hạ của mình và người của Manh Công Thạch đến lầu Phụng Như ở Vượng Giác, chỉ vì hắn đang nóng giận, câu nói vừa rồi chưa kịp kiềm chế, đã hét lên, khiến mấy tên cảnh sát mặc thường phục thuộc hạ của Sài Hoa Siêu vừa xả xong ở kỹ trại, đi ra hút thuốc nghe được. Nghe thấy có người chửi Sài Hoa Siêu, một tên cảnh sát mặc thường phục hét về phía Ngư Lão Minh:

- Con mẹ mày! Ngươi nói cái quái gì? Chửi Siêu ca và Tường ca?

Ngư Lão Minh không thèm liếc mắt nhìn đối phương, như thể không nghe thấy gì, trước tiên tập hợp hai ba chục tên thuộc hạ ở gần đó lại, bảo bọn chúng đến lầu Phụng Như. Sau khi sắp xếp xong, hắn mới bước đến trước mặt tên cảnh sát mặc thường phục vừa lên tiếng, giơ tay tát một cái vào mặt đối phương:

- Con mẹ mày! Dám chửi ta! Ta giết cả nhà của ngươi! Có gan thì rút khẩu súng ngắn của ngươi ra bắn ta đi! Sau khi ta chết mà cả nhà của ngươi sống qua được đêm nay, ta sẽ đổi họ trên bài vị thành họ của ngươi!

Ngư Lão Minh không điềm tĩnh như Manh Công Thạch, Cao Lão Thành và những người khác, tính cách nóng nảy, liên tiếp tát bốn năm cái tát, đánh đến mức tên cảnh sát mặc thường phục kia khóe miệng chảy máu tươi vẫn không thôi. Khi những tên cảnh sát mặc thường phục khác định xô hắn ra, Ngư Lão Minh càng nổi điên, ai chạm vào quần áo hắn, hắn liền tặng cho người đó một cái tát, miệng không ngừng chửi rủa!

Mấy tên cảnh sát mặc thường phục định rút súng ra dọa, thuộc hạ của Ngư Lão Minh đã vây quanh lại, hàng chục con dao găm, dao bầu kề vào người bọn họ, trực tiếp động thủ cướp súng của mấy tên cảnh sát mặc thường phục, rồi ném vào thùng trà đang đun sôi của quán trà bên cạnh!

Ngư Lão Minh đẩy mấy tên cảnh sát thường phục khác ra, chỉ giẫm lên tóc tên cảnh sát vừa chửi hắn, mắt lóe vẻ hung ác:

- Sẽ đánh gãy hết răng của ngươi, thay Sài Hoa Siêu dạy ngươi làm người! Đưa búa cho ta!

Một tiểu đệ của hắn rút từ thắt lưng ra một cái rìu cán ngắn, quay lưỡi rìu lại, đưa cho Ngư Lão Minh:

- Đại ca, dùng mu rìu đập là được rồi, cần gì phải đi tìm cái búa để chăm sóc hắn.

- Minh ca! Ta sai rồi! Minh ca! Xin tha cho ta! Ta sai rồi!

Thấy Ngư Lão Minh thật sự cầm lấy rìu, tên cảnh sát thường phục bị giẫm lên tóc liên tục vùng vẫy, van xin thảm thiết.

Ngư Lão Minh một tay cầm cán rìu, một tay giẫm lên tóc đối phương:

- Con bà mày, bây giờ mới biết gọi ta là Minh ca? Vừa nãy không phải chửi ta sao? Xem răng của ngươi cứng hơn hay rìu của ta cứng hơn!

- Bốp!

Mu rìu đập mạnh vào môi đối phương!

Chỉ một cú đã khiến hai cái răng cửa của đối phương gãy nát, máu me be bét!

Đúng lúc hắn định đập tiếp cú thứ hai, Lão Thử Tường đã nhận được tin từ đám tiểu đệ chào khách bên ngoài, nhanh chóng dẫn theo mấy tên thuộc hạ chạy ra từ căn hộ Sáp Hoa, miệng quát:

- Ngư Lão Minh! Ngươi làm trò gì vậy! Đánh khách của ta?

Ngư Lão Minh dừng tay quay lại, nhìn Lão Thử Tường vừa chạy ra, như đột nhiên tỉnh ngộ "ồ" một tiếng, buông tên cảnh sát thường phục ra:

- Phải rồi, không thể đánh khách của huynh đệ đồng môn, là ta không đúng.

Nhưng ngay sau đó hắn lại giơ rìu chỉ vào tên cảnh sát đang ôm miệng rên rỉ thảm thiết:

- Vậy khách của ngươi sỉ nhục mẹ ta, ngươi bảo ta phải làm sao đây? Ngươi có phải cùng ta là huynh đệ đồng môn chặt hắn không? Khi nhập môn ai cũng thuộc quy tắc mà, cha mẹ ta chính là cha mẹ ngươi, cha mẹ ta bị người ta sỉ nhục, ngươi giúp ta một tay chứ? Đưa rìu cho ngươi, muốn không?

Lão Thử Tường bị lời của Ngư Lão Minh chọc tức đến mặt tái mét, mở miệng nói:

- Toàn bộ sự việc còn chưa rõ ràng, ngươi đừng vội lấy quy tắc ra áp người, cho dù hắn có lỗi trước, cũng có thể cho hắn cơ hội xin lỗi nhận sai, cần gì phải lấy đông hiếp ít, ra tay đánh người ngay?

- Ta làm việc vốn như vậy, không thích à? Đi tìm đại ca của ta Cao Lão Thành mà nói chuyện đi!

Ngư Lão Minh trừng mắt nhìn Lão Thử Tường, quay đầu nhìn tên cảnh sát đang nằm dưới đất, nói với đám huynh đệ bên cạnh:

- Kéo thằng khốn này dậy, đã nói đánh gãy hết răng của hắn, dĩ nhiên phải nói được làm được.

- Ngươi không cần làm bộ làm tịch như vậy!

Lão Thử Tường đẩy đám thủ hạ của Ngư Lão Minh ra, đứng đối diện che chở cho viên cảnh sát đang nằm dưới đất:

- Những người này là tiểu đệ của nghĩa huynh Sài Hoa Siêu của ta, ngươi là huynh đệ đồng môn, hắn là nghĩa huynh, ta không thiên vị bên nào, nhưng cũng không thể nhìn ngươi động thủ trước mặt ta, ngươi mà động thêm một cái nữa, chính là không nể mặt ta.

Ngư Lão Minh trừng mắt nhìn Lão Thử Tường hung dữ một lúc, sau đó hắc hắc cười lớn, vứt cái rìu đi, vỗ vai Lão Thử Tường thân mật:

- Ta đùa với ngươi thôi, chúng ta là đồng môn, đương nhiên ta phải nể mặt ngươi, thôi vậy, đi trước đây, phiền Tường ca ngươi, lần sau có cơ hội gặp Sài Hoa Siêu, nói rõ với tên Sài Hoa Siêu chó má đó, ta dạy thủ hạ của hắn làm người, bảo hắn nhớ nói với ta một tiếng cảm ơn.

Chương 327. Vận khí xui xẻo của Nhan Hùng (1)

Nói xong, Ngư Lão Minh vẫy tay gọi thủ hạ của mình:

- Đi thôi đi thôi, đừng làm phiền Tường ca làm ăn, đại ca ta dẫn các ngươi đi nhà hàng mở mang tầm mắt.

Đợi Ngư Lão Minh dẫn thủ hạ rời đi, Lão Thử Tường bảo anh em mình đỡ mấy tên cảnh sát thường phục của Sài Hoa Siêu dậy, vẻ mặt khó che giấu oán hận:

- Ngư Lão Minh, con chó, ta là đồng môn của ngươi nên không tiện ra tay, nhưng ngươi tưởng Cửu Long Thập Bát Hổ đều nhịn được cơn giận này sao?

Vừa nói, hắn nhìn về phía tên cảnh sát bị đánh:

- Có biết chỗ của đại ca Cửu Long Thập Bát Hổ, sư gia Đàm ở đâu không?

Tên cảnh sát bị đánh liên tục gật đầu.

- Ngươi đi cầu xin hắn, nói Ngư Lão Minh Phúc Nghĩa Hưng gây sự, Cửu ca Lão Thử Tường không tiện ra mặt, để hắn thay ngươi trả thù được không?

Lão Thử Tường cười khúc khích:

- 14K và Phúc Nghĩa Hưng vốn là đối thủ, tìm phiền phức cho Ngư Lão Minh, danh chính ngôn thuận.

…

Trên Thái Bạch Hải Sản Phường, ngay cả những công tử nhà giàu cũng đã chào tạm biệt Chử Hiếu Tín, mỗi người dẫn

theo ca kỹ mà mình ưng ý ra ngoài. Chử Hiếu Tín nhìn sang Tống Thiên Diệu bên cạnh, trên mặt hắn đã viết đầy vẻ "ta muốn ngủ":

- Hay là tan cuộc về khách sạn ngủ đi.

Tống Thiên Diệu giơ hai tay lên đầu vỗ tay:

- Đa tạ lão bản khoan hồng, tạm biệt, ta về khách sạn Doris ngủ đây. Còn nữa, tiện thể ta xin nghỉ hai ngày, không có việc gì đừng đánh thức ta, để ta ngủ cho đã rồi mới nghĩ cách làm thế nào để đối phó với những thương nhân Ngũ Ấp trong hiệp hội dược nghiệp, đa tạ.

Nói xong, Tống Thiên Diệu đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía cầu thang. Chử Hiếu Tín nói:

- Này, vậy A Hùng mang người phụ nữ kia đến thì sao?

- Ta mặc kệ hắn làm thế nào, toàn bộ chuyện này rất đơn giản, người phụ nữ đó không quan trọng. Kim Nha Lôi muốn có cái cớ để lật mặt với lão già của bang hội đó, ta cho hắn được không? Ta nói rằng người phụ nữ đó là ta nhắm trúng, Trương Vinh Cẩm lại mở miệng giúp một tay, hắn là tổng thám mục Cửu Long, loại chuyện này không cần nói rõ hắn cũng biết phải làm thế nào.

- Hắn là địa đầu xà ở Cửu Long, phía sau lại có bang hội Ngũ Ấp chống lưng, không cần sợ Phúc Nghĩa Hưng. Vì vậy chỉ cần người của Phúc Nghĩa Hưng báo với lão già kia rằng Trương Vinh Cẩm dùng cảnh sát đưa người phụ nữ kia đi, lão già muốn tìm Trương Vinh Cẩm gây rắc rối, kết quả chắc chắn là tất cả việc làm ăn của lão già đó sẽ gặp xui xẻo, cuối cùng phải cầu cứu đến Kim Nha Lôi, rồi thương lượng không xong, lật mặt thôi? Chuyện sau đó để Kim Nha Lôi tự quyết định, muốn đi hai hàng nữa thì ta cũng không giúp được hắn.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa bước xuống lầu.

Tống Thiên Diệu đi xuống cầu thang, Chử Hiếu Tín nhìn mấy mỹ nhân được chọn lọc kỹ càng bên cạnh, cũng ôm vai hai người phụ nữ đứng dậy, cười toe toét nói:

- Tất cả đi theo ta, tối nay cũng đến ở khách sạn Doris, sáu người phụ nữ cùng ta chung chăn gối, ta chưa từng thử qua, mở phòng ngay bên cạnh A Diệu, đến lúc đó các ngươi kêu to một chút, ta xem sắc mặt tên A Diệu đó ngày mai sẽ ra sao.

- Ngươi có nhân tính không vậy, rốt cuộc có phải là lão bản của ta không?

Tiếng nói chưa dứt, Tống Thiên Diệu lại quay lại tầng ba, cầm lấy bao thuốc lá để trên bàn, nhìn về phía Chử Hiếu Tín vẫn giữ vẻ mặt cười gian xảo đắc ý:

- May mà ta để quên thuốc lá ở đây, không thì trúng kế gian của ngươi rồi. Ta về đường Thái Hòa, ngươi có bản lĩnh thì bảo hàng xóm dọn nhà gấp trong đêm, đến ở bên cạnh ta đi, giường kêu làm phiền giấc mộng người khác, thật là vô đức.

Tống Thiên Diệu cất thuốc lá, phàn nàn xong với Chử Hiếu Tín, rồi lại nhanh chóng đi xuống lầu.

Lần này Chử Hiếu Tín cố ý đi đến đầu cầu thang, nhìn Tống Thiên Diệu đã xuống tới tầng một, mới mở miệng đầy hơi rượu gọi to với bóng lưng phía dưới:

- Đồ khốn, trêu chọc lão bản ngươi? Ngươi có tin ta bao hết tất cả gái đẹp trên tàu, đứng trên đường Thái Hòa cùng kêu to không?

- Ngươi có tin đêm nay ta đến nhà họ Chử ngủ nhờ, sáng mai lúc ăn sáng kể chuyện ngươi chung chăn gối đêm nay cho Chử phu nhân nghe không?

Tống Thiên Diệu ngẩng mặt lên cười với Chử Hiếu Tín:

- Chơi vui vẻ nhé, lão bản.

Nói xong, Tống Thiên Diệu lên thuyền nhỏ, chuẩn bị đi về phía bến tàu. Chử Hiếu Tín nhìn Cao Lão Thành vẫn đang đứng im ở tầng ba:

- Này, ngươi đi theo A Diệu đi, theo ta làm gì?

- Sợ Chử tiên sinh…

- Ta là Thái Bình thân sĩ, ngươi thấy Thái Bình thân sĩ Hồng Kông khi nào cần vệ sĩ đi theo ra ngoài, A Diệu mới cần có người đi theo. Vạn nhất nhà họ Chương có đồ khốn nào ra tay với hắn, nhanh lên, theo hắn đi.

Chử Hiếu Tín vẫy tay với Cao Lão Thành, ra hiệu hắn đi theo Tống Thiên Diệu.

Cao Lão Thành dạ một tiếng, vội vàng đi xuống đuổi theo Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu vừa đến bến tàu, thấy phía sau Cao Lão Thành đuổi theo, trong lòng hơi ấm áp. Lão bản của mình không hiểu chuyện làm ăn, nhưng vẫn biết chăm lo cho thuộc hạ. Hắn lái xe chở Cao Lão Thành về khách sạn Doris. Đường Thái Hòa ư? Để cho Tống Thiên Diệu đang buồn ngủ chết đi về nhà ngủ giường gỗ sao? Hắn sẽ không đi đâu.

Nói đến đây, sau khi ngủ đủ, cũng đến lúc sắp xếp để gia đình mình làm chút gì đó, nên kiếm thêm thu nhập rồi.

Hơn nữa, tam thẩm và Duẫn Chi cũng thực sự nên được đón về từ nhà họ Lâm. Vì Duẫn Chi mà những năm qua tam thẩm đã phải chịu không ít sự lạnh nhạt và khinh thường.

Còn về những chuyện rắc rối của Phúc Nghĩa Hưng, thì phải xem Kim Nha Lôi có biết cách làm người không. Nếu cơ hội đã cho hắn mà hắn vẫn làm không tốt, thì cũng không cần giữ lại để giúp Lợi Khang chạy vặt nữa, chẳng bằng chết cho xong.

Chương 328. Vận khí xui xẻo của Nhan Hùng (2)

Mạnh Vãn Tình được Hoàng Vân Siêu lái xe đưa đến tửu lâu Phượng Như ở Vượng Giác. Vượng Giác là địa bàn của Hoàng Vân Siêu, nhân viên nhà hàng thấy thám mục cảnh sát mặc thường phục Hoàng Vân Siêu dẫn Mạnh Vãn Tình xuống xe, lập tức cười nịnh tiến lên đón:

- Hoàng cảnh quan, chỗ ngồi quen thuộc của ngươi đã được giữ sẵn từ lâu rồi, mời vào trong, ta đi pha một ấm trà thơm ngon để ngươi súc miệng.

Hoàng Vân Siêu lấy tờ mười đồng từ ví ném cho nhân viên:

- Nịnh khá lắm, theo quy tắc cũ, bốn món nguội bốn món nóng hai chén canh hai bình rượu, Vãn Tình không thích ồn ào, đừng dẫn mấy tên say rượu nói nhảm vào phòng bên cạnh phá hỏng nhã hứng.

- Dạ, dạ!

Nhân viên dẫn hai người lên phòng riêng tầng hai của lầu rượu Phượng Như. Khi mở cửa phòng ra, Mạnh Vãn Tình thấy lòng chùng xuống, cả căn phòng được ngăn bằng bình phong, bên ngoài là bàn rượu, bên trong là giường nằm, thậm chí còn ngăn ra một phòng nhỏ làm nhà vệ sinh, cả phòng không có lấy một cửa sổ.

- Hoàng cảnh quan, vị tiểu thư này, mời ngồi, ta đi lấy đồ ăn cho hai vị.

Nhân viên mời hai người vào phòng rồi đóng cửa lại từ bên ngoài lui ra.

Hoàng Vân Siêu cởi áo vest ngồi vào vị trí chủ tọa, vừa treo áo xong đã thấy Mạnh Vãn Tình khẽ dùng tay che cổ áo giọt nước của chiếc áo sườn xám ngồi xuống đối diện mình. Hắn thoáng lộ vẻ không vui rồi lập tức cười nói:

- Vãn Tình, sao chúng ta lại ngồi xa thế này? Ngày trước ta đến Thái Bạch Hải Sản Phường ủng hộ ngươi, chúng ta còn ngồi sát bên nhau, sao hôm nay ta mời ngươi ăn tối lại xa cách thế này?

Mạnh Vãn Tình cúi đầu không nhìn Hoàng Vân Siêu đối diện, trong lòng nàng đã nghi ngờ đối phương là chủ mưu, lại thêm tính cách lạnh lùng, giọng điệu khi mở lời tự nhiên mang theo chút bất thường:

- Hoàng cảnh quan, ta cảm ơn ngươi đã cứu ta, chỉ là bây giờ ta thực sự không có tâm trạng ăn tối, cơ thể rất không khỏe, muốn về nghỉ ngơi sớm, hay là đợi ngày mai ngươi đến hải sản phường…

Hoàng Vân Siêu cũng là nhân vật phản ứng nhanh nhạy, làm cảnh sát mặc thường phục trong đội, điều quan trọng nhất là phải biết thích ứng, quan sát sắc mặt là môn học bắt buộc. Phát hiện động tác của Mạnh Vãn Tình căng thẳng, lời nói đầy cảnh giác, thậm chí còn mang theo chút ghét bỏ nhẹ, hắn lập tức nhận ra rằng màn anh hùng cứu mỹ nhân tối nay của mình có thể đã có sơ hở, bị người phụ nữ này phát hiện.

Hắn khẽ cười khan hai tiếng để che giấu sự lúng túng, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, bước đến bên cạnh Mạnh Vãn Tình, hai tay đặt lên vai thơm của đối phương, ấn cô xuống ghế không nhẹ không nặng, rồi kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Mạnh Vãn Tình:

- Tiểu thư Vãn Tình, ta ba lần bốn lượt đến Thái Bạch Hải Sản Phường ủng hộ ngươi, không cần ngươi hát, không cần ngươi đàn tỳ bà, thậm chí cũng không cần ngươi uống vài ly rượu, mỗi lần chỉ cần ngồi bên cạnh ta, tiền thưởng cũng không thiếu một xu, không tính chi phí rượu thịt xe cộ, chỉ tính tiền ta ủng hộ ngươi, e rằng đã hơn năm trăm đồng rồi. Có người phụ nữ nào ta từng ủng hộ như vậy chưa? Tình cảm của ta dành cho ngươi, lẽ nào ngươi vẫn chưa hiểu? Những chuyện tối nay, cũng có thể thấy được tình cảm sâu đậm của ta dành cho ngươi.

Những lời này không nghi ngờ gì đã thừa nhận rằng chuyện tối nay là do hắn sắp đặt. Mạnh Vãn Tình nghe xong ngẩng đầu lên, đôi mắt như nước lạnh nhìn về phía Hoàng Vân Siêu, giọng điệu quyết liệt:

- Hoàng cảnh quan, tiền thưởng ta sẽ trả lại cho ngươi. Đừng nói năm trăm đồng tiền thưởng, ngay cả khi có người từng dùng một thỏi vàng để mua ta ra phố, Mạnh Vãn Tình cũng đã từ chối. Chẳng phải ngươi chỉ muốn ta hầu hạ ngươi sao, được, thân xác để lại cho ngươi, mạng ta tự bỏ!

Nàng thậm chí không đứng dậy, vừa nói vừa chộp lấy một đôi đũa ngà voi bịt bạc trên bàn, thân trên nghiêng về phía trước, tay cầm đũa đâm lên trên, dường như muốn dùng đũa đâm vào mắt mình!

Hoàng Vân Siêu một tay gạt phăng bàn tay đang cầm đũa của Mạnh Vãn Tình, hoảng hốt toát mồ hôi lạnh. Động tác của Mạnh Vãn Tình quá nhanh, suýt nữa đã chạm vào tròng mắt. May mà Hoàng Vân Siêu xuất thân từ cảnh sát, phản ứng nhanh hơn người thường, nếu không thì lúc này đôi đũa đã đâm vào hốc mắt của người phụ nữ này rồi!

Hoàng Vân Siêu giật phăng đôi đũa từ tay Mạnh Vãn Tình, tát cho cô ta một cái:

- Đồ tiện! Ngươi ngu ngốc sao!

Tửu lâu này là sản nghiệp mà sư gia Đàm của 14K góp vốn. Nếu mình dẫn một người phụ nữ đến đây rồi gây ra cảnh máu me be bét, dù vị đại ca trong Cửu Long thập bát hổ kia không để tâm, bản thân mình cũng coi như nợ đối phương một ân tình. Sư gia Đàm là loại người đầu óc sắc sảo, không chừng sẽ nghĩ cách bắt mình phải trả ân tình gấp đôi vào lúc nào đó.

Loại ân tình của đại ca như vậy, tốt nhất là đừng nên nợ bừa bãi.

- Để thân xác cho ta, còn mạng tự mình bỏ? Được thôi? Ta hưởng thụ xong rồi mặc kệ ngươi sống chết!

Hoàng Vân Siêu túm tóc Mạnh Vãn Tình kéo về phía giường bên cạnh. Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, chưa kịp phản ứng, cửa phòng đã bị Ngư lão Minh đá tung!

…

Nhan Hùng và thuộc hạ A Vĩ đến bên ngoài đồn cảnh sát Cửu Long Thành, cố ý nhìn sang bên cạnh khu chung cư Sáp Hoa, thấy mọi thứ yên bình, nghĩ rằng thuộc hạ của Trương Vinh Cẩm hẳn đã đưa người phụ nữ đến đồn cảnh sát, nên đi vào trước. Trương Vinh Cẩm sau khi gặp Chử Hiếu Tín xong, gọi điện dặn dò thuộc hạ rồi đã về nhà nghỉ ngơi. Một cảnh trưởng như hắn đương nhiên không thể trực ban đêm ở đồn cảnh sát, nên trong phòng cảnh sát mặc thường phục ở tầng hai là những người khác trực đêm hôm nay.

- Vinh ca gọi điện nói giao cho ta một người phụ nữ, đâu rồi? Chính ca?

Nhan Hùng đẩy cửa phòng cảnh sát mặc thường phục, hỏi một trong số mấy người đang đánh bài mà hắn quen biết.

Chương 329. Cho ta một cơ hội (1)

Người được Nhan Hùng gọi là Chính ca vừa ném bài vừa không ngẩng đầu lên nói:

- Cô gái ở khu chung cư Sáp Hoa đó à? Đã cho người qua hỏi, Lão Thử Tường nói không có người đó, đã tự đi từ lâu rồi. A Hùng, phụ nữ thì đổi một người khác đi, này, ở kỹ viện của Lão Thử Tường có cô gái tên Mộng Na không tệ đâu, ngực to da trắng, ngươi thử đi.

- Vinh ca không nói với các người đó là người của ai sao?

Nhan Hùng sững người, mơ hồ cảm thấy có chuyện chẳng lành. Vận may của mình không thể xui xẻo đến thế chứ? Chỉ giúp làm chuyện nhỏ như đón phụ nữ mà cũng gặp trắc trở?

Chính ca nói:

- Ta nhận điện thoại, Vinh ca nói để ta qua bên khu chung cư Sáp Hoa đón một phụ nữ tên Vãn Tình ra trước, đợi lát nữa A Hùng ngươi đến dẫn đi. Một lát nữa hắn sẽ về nhà báo một tiếng, rồi sẽ quay lại đồn cảnh sát trực ban. Nhưng ta thật sự đã cho người qua hỏi, Lão Thử Tường chỉ nói không có phụ nữ tên Vãn Tình nào cả. Dù Vinh ca có quay lại, ta cũng chỉ có thể nói như vậy thôi, không lẽ đuổi hết tất cả khách của Lão Thử Tường ra rồi từ từ tìm sao?

- Con bà ngươi!

Nghe xong câu này, trán Nhan Hùng toát mồ hôi lạnh, quay người nói với A Vĩ:

- Ngươi bây giờ đến khu chung cư Sáp Hoa điều tra tung tích của người phụ nữ đó đi, ta gọi điện đến nhà Vinh ca!

- Biết rồi, Hùng ca.

A Vĩ quay người đi ra ngoài.

Nhan Hùng thì bước nhanh đến chiếc điện thoại trên bàn làm việc trong phòng, đưa tay nhấc máy định gọi đến nhà Trương Vinh Cẩm.

- Sao gấp gáp thế, A Hùng, tìm phụ nữ mà, cần gì chứ, một người không có thì đổi người khác thôi!

Chính ca thấy vẻ mặt Nhan Hùng vội vàng lo lắng, không nhịn được mở miệng nói.

Nhan Hùng trợn mắt nhìn Chính ca, mắt long lên sòng sọc, gầm lên:

- Đồ khốn nạn! Ta tìm phụ nữ sao? Đó là người phụ nữ mà thư ký tâm phúc của Thái Bình thân sĩ Chử Hiếu Tín nhắm trúng đấy! Nếu vì người phụ nữ này mà xảy ra chuyện gì, làm hỏng đại sự của ta! Trước khi ta bị tên đó hại chết, ta cũng phải giết hết cả nhà Lão Thử Tường và mấy tên tạp chủng các ngươi để chôn cùng!

…

Nhan Hùng tưởng rằng Trương Vinh Cẩm không coi trọng ca kỹ tên Vãn Tình này, chỉ làm qua loa cho xong chuyện. Nhưng thực tế, khi Trương Vinh Cẩm gọi điện dặn dò thuộc hạ ở đồn cảnh sát Cửu Long Thành, hắn cố ý nói không rõ ràng về toàn bộ sự việc. Hắn chỉ nói Nhan Hùng muốn đến chung cư Sáp Hoa đón một người phụ nữ tên Vãn Tình, nhưng không nhắc đến Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu đứng sau lưng Nhan Hùng. Nếu nêu danh hiệu Thái Bình thân sĩ của Chử Hiếu Tín, dù là Lão Thử Tường hay Đàm Trường Sơn cũng sẽ sợ mà ngoan ngoãn giao người.

Trương Vinh Cẩm lại mong rằng người phụ nữ đó bị Lão Thử Tường giữ lại không chịu giao ra. Trên bàn tiệc hắn giả vờ điếc đặc, nhưng những lời Tống Thiên Diệu nói với Kim Nha Lôi và Chử Hiếu Tín, hắn nghe rất rõ ràng.

Mấy lão tự đầu Hán gian của Phúc Nghĩa Hưng có hiềm khích cũ với nhà Tống Thiên Diệu, chuyện như vậy Tống Thiên Diệu làm sao có thể bỏ qua? Những lời đó không tránh né hắn - một người ngoài nghe thấy, không biết Tống Thiên Diệu có phải cố ý muốn hắn nhúng tay vào không.

Tuy nhiên, bất kể Tống Thiên Diệu nghĩ gì, việc này hắn nhất định phải làm cho to chuyện hơn một chút, nói rõ lập trường của mình, cũng coi như xoa dịu tình cảnh hơi khó xử trước đó khi hắn đứng về phía họ Chương, đối lập với nhà họ Chử. Hắn chỉ giúp một tay, nếu thực sự là việc lớn, Trương Vinh Cẩm hắn là thám mục quận Cửu Long, có Ngũ Ấp bang hội làm hậu thuẫn, có thể động thủ cả hai mặt đen trắng. Cảnh sát càn quét việc làm ăn của Phúc Nghĩa Hưng, bang hội đánh nhau với Phúc Nghĩa Hưng, hắn đâu sợ một Phúc Nghĩa Hưng, huống chi còn có Nhan Hùng đứng ở tuyến đầu.

Hơn nữa, đến cuối cùng, Chử Hiếu Tín cũng không thể ngồi yên. Thái Bình thân sĩ hẹn vài nghị viên tán gẫu, rồi nói vài câu với mấy tên quỷ tây trong cảnh sát, trục xuất mấy lão già Phúc Nghĩa Hưng ra khỏi biên giới chỉ trong chớp mắt.

Vì vậy, mấy thuộc hạ của Trương Vinh Cẩm, nghe nói là Nhan Hùng muốn đưa một phụ nữ đi, chỉ tùy tiện phái một quân phục đến chung cư Sáp Hoa hỏi thăm. Quân phục thậm chí còn không gặp được mặt Lão Thử Tường, đã bị thuộc hạ của Lão Thử Tường chặn lại, cho hắn hai đồng tiền rồi nói không có người phụ nữ này, đuổi quân phục đi uống trà đá.

Nhưng khi Nhan Hùng gọi điện đến nhà Trương Vinh Cẩm, Trương Vinh Cẩm nghe lời Nhan Hùng nói, lại là một thái độ

khác, gần như nổi trận lôi đình, quăng điện thoại:

- Đồ khốn nạn! Lũ vô dụng này! Ngay cả việc ta dặn dò cũng dám làm qua loa? Ta sẽ lập tức quay về, A Hùng, đưa điện thoại cho A Chính và mấy thằng khốn kia nghe!

Nhan Hùng mặt đen sì, đưa điện thoại cho tên cảnh sát mặc thường phục vừa rồi chỉ một câu đã trở mặt, bị làm cho có chút không biết phải làm sao:

- Vinh ca gọi điện!

A Chính bước tới nhận điện thoại:

- Vinh ca?

Những người khác gần như không cần phải ghé lại gần, đã nghe thấy tiếng gầm thét của Trương Vinh Cẩm trong điện thoại:

- Mấy thằng khốn! Việc ta dặn dò cũng làm không xong? Người phụ nữ đó là do Thái Bình thân sĩ Chử tiên sinh chỉ đích danh yêu cầu! Có phải muốn trước khi ta điều chuyển công tác, phái các ngươi đến Sa Đầu Giác để dọn chỗ không? Ta sẽ gọi đến các đồn cảnh sát khác ở Cửu Long, để tất cả anh em làm việc. Nếu Lão Thử Tường không giao người, trong vòng một tiếng đồng hồ dẫn anh em trong đồn cảnh sát quét sạch tất cả địa bàn của hắn! Đánh đến khi hắn giao người! Dám phản kháng, lập tức nổ súng xử lý theo tội chống cự bắt giữ!

Chương 330. Cho ta một cơ hội (2)

- Rõ!

A Chính sợ đến nỗi cơ thể vô thức đứng nghiêm, lớn tiếng nói.

- Ta sẽ lập tức về đồn, hy vọng khi ta về đồn có thể thấy người phụ nữ đó bình an vô sự, nếu không, các ngươi cứ chờ đến Tân Giới thay đồng hương bắt gà bắt lợn, cả đời đừng mong quay lại! Còn nữa, toàn bộ sự việc để A Hùng dẫn đội.

Trương Vinh Cẩm nói xong liền cúp điện thoại.

A Chính đặt ống nghe điện thoại về vị trí cũ, nhìn sang bên cạnh Nhan Hùng đang thở hổn hển, hai mắt gần như đỏ ngầu:

- Vinh ca nói, để huynh đệ ngươi chỉ huy.

- Ta chỉ huy mẹ ngươi, điểm danh toàn bộ quân phục và cảnh sát mặc thường phục trong đồn, tất cả theo ta đến chung cư của Lão Thử Tường, bất kể khách hay là thuộc hạ của hắn, tất cả đều lôi ra ngoài rồi tính sau, tra hỏi từng người phụ nữ cho rõ ràng!

Nhan Hùng miệng ra lệnh, bước nhanh ra ngoài, đi được hai bước lại quay lại, chỉ vào thắt lưng của A Chính:

- Cho ta mượn khẩu súng của ngươi! Súng của ta còn ở Sa Đầu Giác!

A Chính tháo súng đưa cho Nhan Hùng, rồi liếc mắt ra hiệu cho mấy đồng đội phía sau, đuổi theo Nhan Hùng đi ra ngoài,

còn mấy cảnh sát mặc thường phục khác vội vàng đi thông báo cho người trong đồn.

Khi Nhan Hùng xuống lầu đi ra khỏi đồn, phía sau đã tập trung hơn chục cảnh sát cùng hắn đi ra.

Ngay bên cạnh là Chá Hoa Công Quán, Nhan Hùng vừa nhìn đã thấy, thủ hạ của mình là A Vĩ còn chưa vào được trong Chá Hoa Công Quán, đang bị mấy tay chân của Lão Thử Tường chặn ở cửa.

Nhan Hùng cầm súng đi tới, không nói hai lời trước tiên đá thẳng vào ngực tên đối diện A Vĩ, rồi chĩa nòng súng vào trán tên còn lại:

- Cút hết đi! Lục soát toàn bộ tòa nhà! Nghi ngờ nơi này bắt cóc phụ nữ lương thiện, ép làm gái điếm, buôn bán thuốc phiện, tổ chức mại dâm!

Hắn vừa mở miệng ra lệnh, A Chính và mấy cảnh sát mặc thường phục cũng đã nhận được lệnh từ Trương Vinh Cẩm, do Nhan Hùng dẫn đầu, nên hắn vừa nói xong, A Chính và những người khác lập tức xông vào Chá Hoa Công Quán, phía sau còn có cảnh sát từ đồn Cửu Long Thành liên tục chạy tới tiếp viện, khiến mấy khách làng chơi định vào tìm vui vội vàng lắc đầu bỏ chạy, sợ bị vạ lây.

- Nhan Hùng?

Tên tay chân của Lão Thử Tường bị Nhan Hùng chĩa súng vào đầu nhận ra đối phương là Sái Lão Hùng Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng, nhưng cũng biết gã này đã bị điều đi Sa Đầu Giác, không ngờ tối nay hắn đột nhiên xuất hiện, mà còn hung hăng muốn phá chỗ của Lão Thử Tường.

Hai cảnh sát mặc sắc phục đã từ phía sau tiến lên, không nói hai lời đã còng tên kia lại, Nhan Hùng thậm chí còn chẳng thèm nhìn hắn, bước thẳng vào công quán, lúc này tất cả

phòng ở tầng một đều đã bị cảnh sát đạp cửa xông vào, quát nạt ầm ĩ những nam nữ đang hoảng sợ kêu la.

Nhan Hùng còn chưa kịp lên đến góc cầu thang tầng hai, Lão Thử Tường đã từ trên đó lao xuống, đâm sầm vào Nhan Hùng đang đi lên, Lão Thử Tường trợn mắt chửi thẳng vào mặt Nhan Hùng:

- Sái Lão Hùng, con mẹ ngươi! Ngươi dám phá chỗ của ta?

Không trách Lão Thử Tường có vẻ muốn không đội trời chung với Nhan Hùng, làm ăn trong lĩnh vực cờ bạc ma túy gái gú, điều sợ nhất chính là cảnh sát ầm ĩ gây sự, bị phá một lần, phải mất vài tháng công việc mới có thể hồi phục, những khách làng chơi đến đây tìm vui tối nay, trong thời gian tới dù có cho tiền mời họ đến chơi gái, chắc cũng không dám đến nữa!

Vừa nói, Lão Thử Tường còn giơ tay túm lấy cổ áo Nhan Hùng!

Nhan Hùng cũng hung tợn không kém, tay cầm khẩu súng ngắn lập tức bóp cò!

Bùm! một phát, bắn thẳng vào chân Lão Thử Tường, không đợi Lão Thử Tường kịp kêu thảm, Nhan Hùng đã túm cổ áo hắn ném thẳng từ cầu thang xuống dưới, thân thể Lão Thử Tường lăn lóc mấy vòng trên cầu thang rồi ngã xuống sàn tầng một, nằm bẹp trên mặt đất còn định vùng vẫy kêu thét, Nhan Hùng đã bước lên giẫm chân lên ngực hắn, chĩa súng vào đầu Lão Thử Tường:

- Con mẹ ngươi! Con nhỏ tên Vãn Tình đâu rồi? Ở đâu?!

Đám tay chân của Lão Thử Tường định xông lên cứu người, Nhan Hùng giơ súng lên, một phát bắn thẳng vào ngực tên kia!

Bắn cho hắn ngã ngửa ra sau!

- Con bà nó! Tấn công cảnh sát! Bắt giữ! Tàng trữ ma túy! Cảnh sát khuyên can vô hiệu, đã bắn chết tại chỗ! Đứa nào dám tiến lên, cũng sẽ như hắn!

Vẻ mặt Nhan Hùng lúc này khó có thể dùng từ hung ác hay phẫn nộ để miêu tả, tròng mắt trắng dã, đồng tử co lại, trông như phát điên!

Khí thế tàn nhẫn vô tình bắn chết người này, khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ!

Xã hội đen dám bắt nạt cảnh sát, là vì biết cảnh sát hầu hết thời điểm không dám nổ súng, cộng thêm thế lực băng đảng phía sau, có thể dọa được đối phương, nhưng khi cảnh sát thực sự nổi điên, không hỏi han gì đã trực tiếp nổ súng giết người, dù là Song Hoa Hồng Côn hung hãn đến mấy cũng phải sợ hãi tránh đi tạm thời, huống chi là những tay chân của Lão Thử Tường.

Không ai dám tiến lên nữa, Nhan Hùng lại chĩa súng vào trán Lão Thử Tường đang nằm dưới chân:

- Vãn Tình ở đâu! Nói!

- Tao mổ mẹ mày…

- Bùm!

Nhan Hùng quay nòng súng, chĩa thẳng vào đầu gối trái của Lão Thử Tường và nổ một phát!

- Nói ra coi! Không chịu khai ra, ta sẽ bắn gãy hết tứ chi của ngươi, biến ngươi thành phế nhân, để ngươi tận mắt chứng kiến cả nhà ngươi chết hết!

A Chính định bước lên khuyên can Nhan Hùng đang gần như phát điên, dù sao ngoài mấy tên sai lão và đám thủ hạ của Lão Thử Tường, còn có rất nhiều khách bị đuổi ra ngoài phòng đang ôm đầu, để quá nhiều người thấy cảnh sát tự ý nổ súng

thì không phải chuyện hay ho gì, nhưng vừa mới bước lên một bước, chưa kịp mở miệng đã bị Nhan Hùng trợn mắt nhìn!

Chương 331. Cho ta một cơ hội (3)

- Nói!

- Bùm!

Đầu gối phải của Lão Thử Tường lại trúng thêm một phát đạn.

Lão Thử Tường dù là Hồng Côn giang hồ, từng trải qua nhiều trận sinh tử, nhưng chưa từng bị bắn thật sự, lúc này trên người đã trúng ba phát đạn, chút huyết dũng ban nãy không biết đã bị cơn đau và nỗi sợ hãi đuổi chạy đi đâu mất rồi!

- Sài Hoa Siêu! Sài Hoa Siêu đã đưa đi rồi! Chính Sài Hoa Siêu bảo ta làm!

Nhan Hùng trợn mắt nhìn Lão Thử Tường:

- Ta hỏi ngươi hiện giờ người đó đang ở đâu!

- Ta không biết, ta không biết… Ta thực sự không biết! Sài Hoa Siêu muốn rót rượu cho cô gái đó, cùng ăn bữa tối.

Giọng Lão Thử Tường yếu ớt, khóe mắt không biết là bị dọa bởi vẻ mặt tàn nhẫn của Nhan Hùng, hay là vì đau đớn, đã ứa ra nước mắt.

Nhan Hùng đứng thẳng dậy khỏi người Lão Thử Tường:

- Sài Hoa Siêu, con nuôi của Lê Hữu Dân, được.

- Đi lấy mấy cái tẩu thuốc phiện ở đồn, rồi qua tiệm thuốc phiện bên cạnh mượn hai thùng thuốc phiện, A Chính dẫn anh

em đến nhà Sài Hoa Siêu, buộc tội hắn tàng trữ thuốc phiện! Ta xem hắn còn tâm trạng rót rượu cho phụ nữ không?

Nhan Hùng nghe đến Sài Hoa Siêu, dứt khoát nói một cách tàn nhẫn.

Những lời này được nói ra một cách lạnh lùng, khiến A Chính và mấy người bên cạnh run lên. Sài Hoa Siêu là một thám mục, không thành vấn đề, nhưng cha nuôi của hắn là Lê Hữu Dân, cảnh trưởng đồn Du Ma Địa mà ngay cả Trương Vinh Cẩm cũng phải tiếp đãi lịch sự, là tâm phúc đắc lực của tổng thanh tra Lưu Phúc ở Đông Hoàn.

- Sái Lão Hùng, ngươi, ta chửi mẹ ngươi, ngươi…

Lão Thử Tường thấy Nhan Hùng chuẩn bị rời đi tìm Sài Hoa Siêu gây rắc rối, còn muốn mở miệng nói câu hung ác để lấy lại chút thể diện, kết quả Nhan Hùng quay đầu lại bắn một phát vào đầu hắn!

- Bùm!

- Buôn người, ép lương thành kỹ, tấn công cảnh sát, cướp súng, chống cự bắt giữ, ý đồ giết hại nhân viên thi hành công vụ, khuyên can vô hiệu, bắn chết tại chỗ.

Nhan Hùng quét mắt nhìn xung quanh một vòng, mở miệng nói.

Các sai lão của đồn Cửu Long Thành đều bị một phát súng của Nhan Hùng dọa cho tim đập thót mấy cái!

Lão Thử Tường, xếp hạng thứ 9 trong Cửu Long Thập Bát Hổ, tâm phúc thủ hạ của Nga Cảnh Hào - Hồng Côn Phúc Nghĩa Hưng, đệ tử đích truyền của đại lão gia Đàm Trường Sơn – lão đại của Phúc Nghĩa Hưng, bị Nhan Hùng bắn chết, điều này tương đương với việc đập nát bảng hiệu của Phúc Nghĩa Hưng, và điều quái đản nhất là, Nhan Hùng cũng là

Hồng Côn Phúc Nghĩa Hưng, người nhà đối xử với người nhà mà cũng tàn nhẫn như vậy sao?

- Đi thôi! Có chuyện gì ta chịu trách nhiệm!

Nhan Hùng sau khi bắn xong quát A Chính đang còn không biết phải làm sao.

A Chính lúc này mới hoàn hồn, vội vàng dẫn theo một số cảnh sát đi ra ngoài theo lệnh của Nhan Hùng, chuẩn bị đi vu oan cho Sài Hoa Siêu.

- Những người còn lại theo ta đến đồn Vượng Giác, ở đó chắc chắn có người biết Sài Hoa Siêu đang ở đâu!

Nhan Hùng cất khẩu súng vào người, mở miệng dặn dò một câu, rồi bước ra khỏi căn hộ Sáp Hoa đang nồng nặc mùi máu tanh dưới ánh mắt ngây người của mọi người.

Các sai lão có mặt khi thấy Nhan Hùng bắn chết Lão Thử Tường, sau khi qua cơn sốc ban đầu, chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác sảng khoái khó tả, chỉ muốn mở miệng hét lớn một tiếng giết hay lắm!

Đây mới là khí độ mà một lão đại của cảnh sát nên có! Cảnh sát như chúng ta, rõ ràng đeo súng bên hông, nhưng gặp người giang hồ lại phải hạ giọng, cười nịnh, nhận tiền bảo kê cũng giống như ăn xin vậy, nhìn xem hôm nay, mấy chục người giang hồ có mặt, tất cả đều im thin thít run rẩy, ngay cả thở mạnh cũng không dám!

Chỉ riêng cái gan không sợ tự đầu giang hồ của Nhan Hùng, theo người như vậy làm việc cũng không uổng khoác lên mình bộ da hổ một lần!

- Tuân lệnh! Hùng gia!

Trước tiên đã có hơn chục quân trang trẻ tuổi huyết khí phương cương, miệng lớn tiếng đáp ứng một tiếng, xoay người

đi theo Nhan Hùng ra ngoài!

Nhan Hùng không chỉ sắc mặt hung dữ, trong lòng cũng đang căm hận, hắn vận khí suy sụp, rõ ràng chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng khi đến tay mình lại luôn trở nên khó xử. Lần này ta Nhan Hùng vì Tống Thiên Diệu ngươi mà đứng về phía ngươi trong mâu thuẫn với Phúc Nghĩa Hưng, dù thế nào ngươi cũng phải bảo vệ ta lần này chứ?

Lần trước là ngươi lừa ta tự đẩy mình vào đường cùng, lần này ta chủ động ép mình vào đường cùng, ngươi có thù với lão già Phúc Nghĩa Hưng, ta tự lấy mạng mình để lấy lòng ngươi, quyết liệt với Phúc Nghĩa Hưng, nếu ngươi còn hãm hại ta, cản trở phú quý của ta, Chử Hiếu Tín sẽ không ngồi nhìn, chính ta cũng không tha cho ngươi.

Cho ta một cơ hội!

…

Trương Vinh Cẩm vội vã đến đồn cảnh sát Cửu Long Thành thì Nhan Hùng đã dẫn một nhóm cảnh sát đến đồn cảnh sát Vượng Giác, khi đột ngột nghe tin Nhan Hùng nổ súng bắn chết Lão Thử Tường - Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng, Trương Vinh Cẩm cũng giật mình, hắn không ngờ Nhan Hùng vì muốn nổi bật mà liều mạng như vậy.

Nếu lần này Chử Hiếu Tín không đứng sau lưng chống đỡ cho Nhan Hùng, e rằng Nhan Hùng muốn giữ được xác nguyên vẹn cũng khó, cho dù cảnh sát không truy cứu việc hắn tự ý nổ súng giết người, nhưng trong giang hồ hắn là một Hồng Côn đường đường chính chính của Phúc Nghĩa Hưng, người nhà đánh người nhà, tay chân tương tàn? Đây là đại kỵ trong giang hồ, chém thành muôn mảnh cũng chưa đủ.

Tuy nhiên dù có chết cũng là Nhan Hùng chết, Trương Vinh Cẩm lúc này lại khá cảm kích việc Nhan Hùng trực tiếp

làm triệt để cả chuyện, không có chút quay đầu, thuận tiện cho hắn ra tay sau đó, nên khi Trương Vinh Cẩm đến đồn cảnh sát Cửu Long Thành, việc đầu tiên là sắp xếp cho tất cả thành viên đội điều tra hình sự của các đồn cảnh sát Cửu Long, dưới sự phối hợp của cảnh sát mặc sắc phục, quét sạch tất cả các cơ sở kinh doanh dưới quyền Đàm Trường Sơn của Phúc Nghĩa Hưng.

Chương 332. Giết đến đỏ mắt (1)

Sau đó lại cho người đưa vài khách làng chơi ở chung cư Sáp Hoa về đồn ghi lời khai, khẳng định Lão Thử Tường cướp súng, chống đối bắt giữ, có ý định giết hại nhân viên thực thi pháp luật, chứng minh Nhan Hùng chỉ nổ súng tự vệ, bắn chết đối phương trong tình thế bất đắc dĩ.

Lại để mấy thuộc hạ tâm phúc như A Chính phối hợp với Nhan Hùng đi tuần tra cũng làm lời khai, chứng thực là Nhan Hùng chỉ thị họ mang theo tẩu thuốc phiện, thuốc phiện v.v… đến nhà Hoàng Vân Siêu để vu oan giá họa.

Nhưng Trương Vinh Cẩm không ngăn cản việc vu oan giá họa mà Nhan Hùng ra lệnh, ngược lại còn tăng gấp mấy lần số lượng tẩu thuốc phiện và thuốc phiện mà Nhan Hùng chỉ thị, cho cảnh sát vận chuyển đến tòa nhà ở Vượng Giác nơi Hoàng Vân Siêu cư trú.

Tất nhiên, những lời khai này, Trương Vinh Cẩm cũng chỉ thu giữ trước để dùng sau, nếu Nhan Hùng may mắn, Chử Hiếu Tín bảo vệ hắn, thì những lời khai về việc bắn chết Lão Thử Tường sẽ là bằng khen cho Nhan Hùng, nếu Nhan Hùng xui xẻo, bị vứt bỏ, thì lời khai về việc vu oan cho Hoàng Vân Siêu cũng đủ để Nhan Hùng chết không có chỗ chôn.

Nhan Hùng ra tay, chỉ dẫn hai ba chục người của đồn cảnh sát Cửu Long Thành đi làm việc, nhưng chỉ một cú điện thoại của Trương Vinh Cẩm - tổng thám mục khu Cửu Long, tất cả cảnh sát mặc thường phục lớn nhỏ trong toàn khu Cửu Long

đều phải xuất động, kể cả những người đã về nhà ngủ cũng phải bò dậy quay lại đồn làm việc.

Tin tức về cái chết của Lão Thử Tường vừa truyền đến tai Đàm Trường Sơn, chưa kịp hoàn hồn, cuộc gọi thứ hai đã gọi tới, một đám lớn cảnh sát đã bắt đầu càn quét các sòng bạc, tiệm thuốc phiện, quán rượu, kỹ viện, công ty hướng dẫn viên v.v… dưới quyền Đàm Trường Sơn, bất kể nam nữ, tất cả đều bị đưa về đồn báo danh.

Đàm Trường Sơn bối phận cao, tuy được gọi là thúc bá của Phúc Nghĩa Hưng, nhưng tuổi còn nhỏ hơn Kim Nha Lôi hai tuổi, nếu không phải vì bản thân hắn thực sự không thể rửa sạch, cũng không để Kim Nha Lôi có cơ hội nắm quyền Phúc Nghĩa Hưng, đã đi trên giang hồ gần ba mươi năm, từng trải qua nhiều sóng gió, nhưng khi nghe tin tất cả cơ sở kinh doanh của mình đều bị cảnh sát càn quét, vẫn không khỏi choáng váng.

Khi người Nhật vừa thua chạy, không ai tìm mình gây rắc rối, người Anh cũng không truy cứu những việc mình đã làm, sao bây giờ khi địa vị giang hồ của mình càng ngày càng cao, tiền nhiều thế lớn, cảnh sát dám chọc tới mình?

Mấy tên tâm phúc đang chơi mạt chược cùng hắn tại nhà ở phố Sơn Đông, Vượng Giác cũng đã biết tin từ miệng Đàm Trường Sơn. Ngạc Cảnh Hào, tay đánh số một dưới trướng Đàm Trường Sơn, được gọi là người kế nhiệm Sơn gia trong giang hồ, lúc này mặt đen như đít nồi, thở hổn hển nhìn Đàm Trường Sơn đang im lặng, chỉ chờ hắn ra lệnh là sẽ hành động ngay, bất kể đối phương có phải là cảnh sát hay không.

- Ngân đầu ở chung cư Sáp Hoa gọi điện đến, nói rằng Sái Lão Hùng đã nổ súng bắn chết A Tường. Sái Lão Hùng là người của Lão Phúc chúng ta, chuyện gì có thể khiến hắn không còn coi trọng quy tắc giang hồ, không kịp sắp xếp

mượn dao giết người, hoặc để cảnh sát khác nổ súng, mà trực tiếp gây ra cảnh đồng môn tương tàn như vậy?

Đàm Trường Sơn sau khi hết choáng váng ban đầu, xoa xoa hai hạt hồ đào trong tay, lên tiếng trên bàn mạt chược.

Ngạc Cảnh Hào không nói gì, ngược lại Diêm Kê Quý ngồi đối diện Đàm Trường Sơn, vốn nhanh nhạy, lên tiếng trước:

- Sơn gia, Sái Lão Hùng là đệ tử của Kim Nha Lôi, coi như ngang hàng với Lão Thử Tường. Nghe nói thời gian trước đắc tội với Lê Hữu Dân và Trương Vinh Cẩm, bị điều đến Sa Đầu Giác. Đêm nay đột nhiên xuất hiện, thật sự có điều kỳ lạ. Hơn nữa Nhan Hùng trước đây chỉ là một thám mục, dù thế nào cũng không thể ra lệnh dẹp bỏ công việc làm ăn của ngài. Trong toàn bộ Cửu Long, ngoài Trương Vinh Cẩm ra, không thể có người nào khác dám làm chuyện này. E rằng Nhan Hùng chỉ là bị cuốn vào, bị Trương Vinh Cẩm đưa ra làm con cờ thí.

- Mặc kệ hắn là Trương Vinh Cẩm hay Lưu Phúc! Con mẹ nó, lệ phí cho cảnh sát chưa từng thiếu một lần, vậy mà bọn chúng lại vong ân bội nghĩa phá công việc làm ăn của Sơn gia, giết người của ta? Tìm người ném vài quả bom xăng vào nhà bọn chúng trước! Những năm gần đây Sơn gia tu thân dưỡng tính, nhưng Ngạc Cảnh Hào ta không ăn chay đâu!

Ngạc Cảnh Hào trợn tròn mắt, lên tiếng quát.

Đàm Trường Sơn ném hai hạt hồ đào trong tay vào thùng rác bên cạnh bàn, hai tay đẩy ngã những quân bài mạt chược thanh nhất sắc trước mặt, giọng điệu bình thản nói:

- Thanh nhất sắc, hòa bài rồi.

Sau khi đẩy ngã những quân bài mạt chược, Đàm Trường Sơn tự mình bắt đầu cuốn thuốc lá bằng hai tay vững vàng, nhẹ nhàng rũ thuốc ra ngoài, đợi cuốn xong điếu thuốc, được

Diêm Kê Quý quẹt diêm châm lửa, hút một hơi rồi mới từ tốn lên tiếng:

- Không vội, trước hết điều tra xem Lão Thử Tường đã làm chuyện gì, lấy lại thể diện đêm nay hay ngày mai cũng như nhau, không cần vội vàng lúc này. Hãy điều tra cho rõ ràng đã, biết nguyên do rồi mới quyết định ra tay thế nào. A Quý có đầu óc nhanh nhạy, quan hệ rộng rãi, phụ trách việc này. Công việc làm ăn bị phá là chuyện làm ăn, chơi mạt chược ở nhà thì có trái pháp luật đâu? Hai người các ngươi, tiếp tục chơi bài với ta, tránh ra ngoài không kìm được lửa giận gây chuyện.

Hắn vừa ra lệnh, Diêm Kê Quý lập tức đứng dậy đi ra ngoài, còn lại trên bàn Ngạc Cảnh Hùng và một tâm phúc khác của Đàm Trường Sơn là Hồng Côn Thần Đả Thắng, dù trong lòng bất mãn cũng chỉ có thể kìm nén lửa giận ngồi yên tại chỗ chơi bài cùng Đàm Trường Sơn. Đàm Trường Sơn vừa xóc bài vừa nhìn sang đệ tử của Thần Đả Thắng bên cạnh, cười híp mắt nói:

- A Văn lại đây cứu nguy, thiếu một người, thắng thì tính của ngươi, thua ta sẽ trả giúp.

Chương 333. Giết đến đỏ mắt (2)

Tên đệ tử đó ngồi lại bắt đầu xóc bài mạt chược trên bàn cùng ba người. Ba người chơi bài cùng Đàm Trường Sơn đều không để ý đến hai hạt hồ đào mà Đàm Trường Sơn vừa ném đi, chỉ có Diêm Kê Quý khi đứng dậy mới chú ý thấy hai hạt hồ đào cũ mà Đàm Trường Sơn yêu thích giờ đang nằm trong thùng rác, thế mà đã bị hắn bóp vỡ!

Vị đại ca của mình lúc này tuy vẻ mặt có vẻ nói cười thoải mái, e rằng trong lòng đã sát khí ngút trời!

…

Khi Nhan Hùng dẫn người đến Vượng Giác, chưa kịp đến đồn cảnh sát đã thấy bảy tám cảnh sát mặc quân phục và thường phục của đồn Vượng Giác đang chạy về phía nhà hàng Phượng Như bên đường. Nhan Hùng sắc mặt biến đổi, lên tiếng hỏi một cảnh sát mặc quân phục đi cuối cùng:

- Huynh đệ, chúng ta là cảnh sát Cửu Long Thành, có chuyện gì vậy?

Tên quân trang nhìn Nhan Hùng và những người khác, mở miệng nói:

- Ngư lão Minh của Phúc Nghĩa Hưng và con nuôi của Lê tham trưởng là Sài Hoa Siêu đang cãi nhau bên trong. Ngư lão Minh cướp người phụ nữ của Sài Hoa Siêu, lúc này đang bị Sài Hoa Siêu dùng súng chĩa vào đầu đối chọi. Nhân viên tửu lâu đã đến đồn báo tin, nên chúng ta đến đây hỗ trợ.

Nhan Hùng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, điều này cho thấy người phụ nữ tên Vãn Tình không có chuyện gì. Thực ra hắn cũng biết, Tống Thiên Diệu chưa chắc đã quan tâm đến người phụ nữ tên Vãn Tình này, nhưng nếu Vãn Tình bị Sài Hoa Siêu đắc thủ, dù bản thân có xử lý tốt toàn bộ sự việc thì cũng không thể nói là hoàn hảo được, chi bằng đưa người phụ nữ nguyên vẹn đến trước mặt Tống Thiên Diệu.

- Sài Hoa Siêu ở bên trong? Tốt, ta đúng lúc muốn gặp hắn một mặt, đi theo ta.

Nhan Hùng mở miệng nói với hơn chục quân trang phía sau.

Những người mặc thường phục của đồn Cửu Long Thành đều là những nhân vật lanh lợi sáng suốt, khi Nhan Hùng vừa nổ súng giết người, họ lập tức giữ khoảng cách với Nhan Hùng, chọn ở lại hiện trường ở căn hộ Chuyển Hoa để kiểm soát tình hình. Ngoại trừ tâm phúc A Vĩ của Nhan Hùng, chỉ có hơn chục tân binh quân trang vừa mới gia nhập cảnh sát, chỉ biết nhận lương và chịu khổ, dù theo sai người chọn sai đường thì kết cục cũng không đến nỗi thảm hại, bị thu hút bởi sự hung ác và khí phách của Nhan Hùng khi nổ súng giết người, theo hắn đến Vượng Giác.

Nhan Hùng dẫn người bước vào nhà hàng Phượng Như, đi theo những người của đồn Vượng Giác phía trước lên tầng hai. Khi lên đến tầng hai, Nhan Hùng nhìn thấy hai ba mươi tên đàn em do Ngư lão Minh, tiểu đệ của Cao lão Thành dẫn đầu đã chặn kín hành lang bên ngoài phòng bao, lúc này đang trừng mắt nhìn vào trong phòng bao với ánh mắt không thiện cảm.

Những người của đồn Vượng Giác hoàn toàn không được nể mặt, đẩy mãi cũng không mở được, Nhan Hùng lúc này dường như nhớ ra mình có thân phận Hồng Côn Phúc Nghĩa

Hưng, bảo những cảnh sát mang theo đợi ở cầu thang, còn mình đi đến phía trước đám đông mở miệng nói:

- Ta là Sái Lão Hùng, Hồng Côn Phúc Nghĩa Hưng, tránh ra, ta đến gặp A Minh.

Có tiểu đệ nhận ra Nhan Hùng, thấy hắn đứng ra, do dự một chút rồi nhường ra một lối đi hẹp, Nhan Hùng len qua đám đông bước vào, những người của đồn Vượng Giác phía sau cũng muốn đi theo, Nhan Hùng đã mở miệng nói:

- Những người khác ta không quen, không cần để họ vào.

Hắn vừa mở miệng, đám tiểu đệ của Ngư lão Minh lập tức khép lại, chặn kín hành lang, tiếp tục đối đầu với cảnh sát.

Sau khi Nhan Hùng vào phòng bao mới nhìn thấy, Ngư lão Minh không hề tỏ ra sợ hãi, tay cầm dao bầu đứng đối mặt với Sài Hoa Siêu, súng của Sài Hoa Siêu đã chĩa vào trán Ngư lão Minh, khuôn mặt anh tuấn lúc này đã rịn mồ hôi, vẻ mặt oán độc pha lẫn vài phần khó xử.

Còn phía sau Ngư lão Minh, gần cửa phòng bao, một người phụ nữ mặc áo dài, tóc rối bù nhưng quần áo vẫn còn chỉnh tề, sắc mặt hơi tái nhợt, đang được hai tên tiểu đệ của Ngư lão Minh bảo vệ.

- Ngươi là Vãn Tình tiểu thư?

Nhan Hùng không để ý đến hai người đang đối chọi trong phòng, mà đi thẳng đến trước mặt người phụ nữ, hít sâu một hơi, cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe lịch sự hơn:

- Vãn Tình tiểu thư của Thái Bạch Hải Sản Phường?

Mạnh Vãn Tình đến giờ vẫn hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, bản thân cầu chết không được, Hoàng Vân Siêu muốn cưỡng bức cô, đột nhiên cửa phòng bao bị mở ra, lúc này gã đàn ông đang bị Hoàng Vân Siêu chĩa súng vào đầu

tiến vào trước tiên cướp cô từ tay Hoàng Vân Siêu, bảo hai tên thủ hạ bảo vệ cô chuẩn bị đưa về hải sản phường, sau đó Hoàng Vân Siêu liền rút súng ra, chĩa vào đối phương, đe dọa nếu dám bước ra khỏi phòng, hắn sẽ nổ súng, hai bên giằng co đến tận bây giờ.

Bây giờ lại xuất hiện một người đàn ông trung niên thấp lùn vạm vỡ, da ngăm đen, sắc mặt âm trầm, mở miệng lại lịch sự đúng mực, Mạnh Vãn Tình cắn môi, khẽ gật đầu.

Nhan Hùng được đối phương xác nhận, gương mặt âm trầm cuối cùng cũng gượng ép một nụ cười:

- Đã làm Vãn Tình tiểu thư hoảng sợ rồi, lát nữa ta sẽ đích thân đưa cô về Thái Bạch Hải Sản Phường, xin đợi một lát.

Nói xong hắn quay người, đi đến giữa Hoàng Vân Siêu và Ngư lão Minh:

- Nhận ra ta chứ? Sái Lão Hùng Phúc Nghĩa Hưng, nguyên thám mục cảnh sát Dầu Ma Địa, hiện là quân trang đồn Sa Đầu Giác.

- Hùng ca.

- Hùng ca.

Hắn vừa mở miệng tự giới thiệu, Ngư Lão Minh là tiểu đệ của Cao Lão Thành, tất nhiên biết Nhan Hùng. Cao Lão Thành và Nhan Hùng cùng thế hệ, nên Ngư Lão Minh mở miệng gọi một tiếng Hùng ca.

Còn Hoàng Vân Siêu trước đây cũng từng gặp Nhan Hùng đi theo dưới trướng cha nuôi Lê Hữu Dân, theo thân phận quân trang hiện tại của Nhan Hùng, đáng lẽ không cần phải gọi một tiếng Hùng ca, nhưng hiện tại tình thế khó xử, hắn cho rằng Nhan Hùng đến để điều giải mâu thuẫn giữa hai bên, nên cũng gọi một tiếng Hùng ca.

Chương 334. Đưa dao (1)

Nhan Hùng trước tiên nhìn về phía Hoàng Vân Siêu, bình tĩnh nói:

- Cả chuyện đã thành ra thế này, ngươi còn tâm trạng ăn uống với người phụ nữ đó sao? Chi bằng để người phụ nữ và những người khác đến chờ ở cửa thang máy trước, ta cùng hai người nói chuyện cho rõ ràng trong phòng, đều bỏ vũ khí xuống, được không?

Hoàng Vân Siêu thầm chửi một tiếng xui xẻo, tình cảnh này, muốn làm chuyện với phụ nữ cũng không thể nào, nên cũng gật đầu. Nhan Hùng nói với hai tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng:

- Đưa Mạnh tiểu thư ra ngoài chờ ta trước.

Hai tên tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng hộ tống Mạnh Vãn Tình đi ra khỏi phòng, Nhan Hùng nhìn về phía Ngư Lão Minh:

- Ngươi ném dao đi, ngồi xuống.

Ngư Lão Minh dứt khoát ném con dao bầu lên bàn tròn, tự mình ngồi xuống một chiếc ghế. Nhan Hùng lại nhìn về phía Hoàng Vân Siêu:

- A Siêu, ngươi cũng đặt súng lên bàn, thẳng thắn, mọi người cùng nói chuyện.

Hoàng Vân Siêu hạ khẩu súng đang giơ xuống, đứng nửa ngày chân tay mỏi nhừ, cũng ngồi xuống ghế bên bàn, tiện tay đặt khẩu súng lên mặt bàn, cố ý đè lên con dao bầu của Ngư Lão Minh, rồi đưa tay vào túi lấy thuốc lá, chỉ là điếu thuốc vừa ngậm vào miệng, còn chưa kịp châm lửa.

Nhan Hùng đã giơ súng lên, nhắm vào đầu Hoàng Vân Siêu bóp cò!

- Bùm!

Nhan Hùng cầm súng, không thèm nhìn Ngư Lão Minh đã sợ đến ngây người bên cạnh, xoay người bước ra ngoài, nói với đám người lúc này im lặng như tờ bên ngoài:

- Hoàng Vân Siêu, tình nghi sản xuất buôn bán thuốc phiện, bị cảnh sát lập án điều tra. Cảnh sát biết được tin hắn ở nhà hàng Phượng Như, đến để tìm hiểu tình hình từ bản thân hắn, Hoàng Vân Siêu có ý định chống cự bắt giữ. Sau khi bản thân nhiều lần khuyên can vô hiệu, nghi phạm cầm súng có ý định đe dọa và mưu sát nhân viên cảnh sát thi hành công vụ, bất đắc dĩ ta nổ súng tự vệ, bắn chết nghi phạm tại chỗ.

Lần này, hắn không cần phải chen ra ngoài nữa, dù là tiểu đệ Phúc Nghĩa Hưng hay là những tên cảnh sát kia, không đợi Nhan Hùng bước đi, đều chủ động nhường ra một lối đi đủ rộng rãi.

Nhan Hùng đi qua đám người, bước đến cửa thang máy, nói với Mạnh Vãn Tình vẫn còn chưa hoàn hồn:

- Vãn Tình tiểu thư, ta dẫn cảnh viên đưa cô về Thái Bạch Hải Sản Phường gặp Tống thư ký.

Mạnh Vãn Tình nghe lời Nhan Hùng, trái tim đột nhiên đập mạnh hai cái, thanh niên từng ban thưởng cho mình thỏi vàng khi xưa, cũng được người ta gọi là Tống thư ký.

…

Nhan Hùng tiếp đón Mạnh Vãn Tình xong, việc đầu tiên là dẫn hơn chục quân trang đưa người phụ nữ này về Thái Bạch Hải Sản Phường ở Tháp Tây. Lão Thử Tường giam giữ người phụ nữ này bất hợp pháp, Hoàng Vân Siêu có ý định cưỡng hiếp, đều bị hắn giết hết.

Tuy nghe có vẻ đáng sợ, nhưng Nhan Hùng trong lòng hiểu rõ, hai cái mạng này trong mắt người Anh hay đại tộc thương nhân Hoa kiều, bất quá chỉ là hai con kiến mà thôi. Chỉ cần Tống Thiên Diệu nhận chuyện hắn ra tay vì người phụ nữ của hắn đêm nay, dù Hoàng Vân Siêu là con nuôi của Lê Hữu Dân, Lưu Phúc cũng phải bịt mũi nhịn xuống.

Nói ra kỳ lạ, trước khi giết người Nhan Hùng trong lòng phẫn nộ, tuyệt vọng, thất vọng đủ loại cảm xúc không ngừng dâng lên, nhưng sau khi giết liên tiếp hai người, lúc này hộ tống Mạnh Vãn Tình đi về Thái Bạch Hải Sản Phường, trong lòng lại càng thêm bình tĩnh. Chân đã bước ra, không có đường quay đầu, bất quá chỉ có một chết một sống hai kết cục, sống chết đều nằm trong tay người khác nắm giữ. Trong súng chỉ còn hai viên đạn, nếu Tống Thiên Diệu không cho cơ hội, bất quá là đối phương một viên, mình một viên, nhanh gọn dứt khoát.

Dù chết, cũng có hai nhân vật giang hồ trong Cửu Long Thập Bát Hổ, cùng một tâm phúc thư ký của Thái Bình thân sĩ đi cùng mình!

Hắn dẫn người rời khỏi nhà hàng Phượng Như, chặn lại sáu bảy chiếc xe kéo, lại cưỡng ép chặn một chiếc tắc-xi đỏ đang chuẩn bị về nghỉ. Mấy chiếc xe kéo hộ tống trước sau chiếc tắc-xi đó, hướng về bến Đường Tây mà đi.

Đợi khi ngồi lên xe, Nhan Hùng mới có tinh thần nhìn kỹ Mạnh Vãn Tình đang được A Vĩ và một quân nhân bảo vệ hai bên ở ghế sau. Không bàn đến tướng mạo, lúc này Mạnh Vãn Tình ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt ra, lại không có bất kỳ biểu cảm hoảng hốt nào, đôi mắt phát hiện hắn quay đầu liền cảnh giác nhìn lại. Nhan Hùng không né tránh ánh mắt đối phương, thản nhiên mở miệng:

- Tiểu thư Vãn Tình, tất cả mọi chuyện xảy ra tối nay, ta không cầu ngươi nói tốt cho ta, chỉ cầu ngươi nói rõ sự thật với Tống thư ký rằng chính ta, Nhan Hùng, đã đưa ngươi từ lầu Phượng Như về Thái Bạch Hải Sản Phường.

Mạnh Vãn Tình từ đầu đến cuối không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc này Nhan Hùng mở miệng cầu cô nói thật với Tống thư ký, cô không biết mình nên nói gì, chỉ có thể gật đầu coi như đáp lại.

Nhan Hùng lại nhìn về phía gã quân nhân trẻ tuổi lúc này vì căng thẳng mà không biết đặt hai tay ở đâu:

- Đừng sợ, có chuyện gì ta tự gánh, ngươi thậm chí còn không tính là trợ thủ, thủ hạ của Lão Thử Tường và Hoàng Vân Siêu đã chết sẽ không gây phiền phức cho ngươi đâu.

Gã cảnh sát cúi đầu ừm một tiếng, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Nhan Hùng, trong ánh mắt tràn đầy sự sùng bái:

- Hùng gia, hôm nay ngài thật đủ uy phong, tháng trước ta đi thu tiền lệ phí ở chung cư Sáp Hoa, chỉ vì Ngân Đầu ném tiền xuống chân ta, lúc ta cúi người nhặt lên miệng lẩm bẩm than phiền một câu, vừa hay bị Lão Thử Tường nghe thấy, từ phía sau đá mạnh ta một cú, mắng ta làm cảnh sát mà xin ăn còn chê mệt khi cúi người! Mắng cảnh sát chúng ta không bằng chó, chó còn biết giúp hắn canh cửa, bọn cảnh sát ăn mày chúng ta chỉ biết lấy tiền! Hôm nay thấy ngài đứng ra, trong lòng ta không biết sung sướng đến mức nào, cảnh sát phải như vậy chứ, chúng ta là binh, bọn chúng là giặc, tại sao phải sợ chúng? Chúng có đánh giỏi đến mấy, đánh được qua đạn của chúng ta sao? Nếu ngài có thể làm thượng cấp của ta, chịu đứng ra vì anh em thì tốt biết mấy.

Chương 335. Đưa dao (2)

Những lời này khiến Nhan Hùng thực sự sững sờ, câu hỏi của gã cảnh sát khiến Nhan Hùng rơi vào trầm tư, chúng ta là binh, bọn chúng là giặc, tại sao cảnh sát lại phải sợ người giang hồ? Chúng có đánh giỏi đến mấy, làm sao có thể đánh được qua đạn trong tay cảnh sát?

Cuối cùng sợ cái gì?

Nhan Hùng cảm thấy mình đã mơ hồ nắm bắt được câu trả lời, nhưng lại cảm thấy còn thiếu một chút gì đó.

Khi đoàn người của hắn đến bến Đường Tây dưới màn đêm, gần cầu tàu bến cảng lại tụ tập hơn trăm người giang hồ, Nhan Hùng bảo tắc-xi dừng lại ở nơi hơi xa, chính hắn mở cửa xe mời Mạnh Vãn Tình xuống xe, lúc này mới đứng thẳng người, nhìn về phía đám người giang hồ kia.

Đám giang hồ cầm các loại binh khí ở xa thấy Nhan Hùng, lập tức vang lên đủ loại tiếng:

- Chính là tên này đã giết hai người trong Cửu Long Thập Bát Hổ? Đủ gan!

- Sái Lão Hùng lần này gặp rắc rối lớn rồi, đồng môn tự tàn sát lẫn nhau, chắc chắn chết không toàn thây, không thấy Sơn gia Đàm Trường Sơn dẫn cả Nga Cảnh Hào đến hiện trường sao, đây là chuẩn bị đưa ra bang quy tại chỗ đó!

- Sái Lão Hùng ngày thường như Phật Di Lặc vậy, không biết lần này vì sao lại phát điên.

- Nếu Sái Lão Hùng không chết, giang hồ chắc chắn sẽ nổi danh lừng lẫy.

- Không chết? Có thể không chết sao? Dám giết cả người của Sơn gia, để hắn sống Sơn gia còn mặt mũi nào!

Nhan Hùng thấy trong đám giang hồ, Hắc Tử Kiệt, Sư Gia Đàm, Sa Bì Cẩu và những người khác trong Cửu Long Thập Bát Hổ đều dẫn thủ hạ đến hiện trường, Kim Nha Lôi tọa quán Phúc Nghĩa Hưng ánh mắt lơ đãng, Đàm Trường Sơn mặt mang nụ cười, Yên Kê Quý ánh mắt kinh ngạc, Nga Cảnh Hào sát khí ngút trời đứng ở phía trước đám người.

Những người giang hồ này vừa hay chặn mất cầu tàu, nếu Nhan Hùng muốn bảo vệ Mạnh Vãn Tình lên thuyền nhỏ đến hải sản phường, chắc chắn phải đi qua đám người này trước.

Những cảnh sát khác đằng sau hắn đều có vẻ mặt hoảng hốt, tay đặt trên bao súng mở sẵn, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng rút súng, A Vĩ thậm chí còn mở miệng nói:

- Hay là về đồn tránh một chút đã, Hùng ca.

Nhan Hùng trừng mắt nhìn đám giang hồ đối diện, khạc một bãi nước bọt xuống đất, không để ý đến lời của A Vĩ, mà quay sang nhìn Mạnh Vãn Tình, lên tiếng không hề che giấu:

- Tiểu thư Vãn Tình, ta đưa ngươi lên tàu gặp Tống thư ký. Đám khốn này không dám động đến ngươi đâu, nếu dám nói năng vô lễ, ta sẽ cho chúng lên đường. Mời.

Nói xong, hắn dẫn đầu tiến về phía đám giang hồ đang chặn cầu tàu cách đó hơn 20 mét. Câu nói vừa rồi của hắn với Mạnh Vãn Tình đã theo gió đêm lọt vào tai những người kia. Bị Nhan Hùng mắng là đồ khốn, Hắc Tử Kiệt, Sư Gia Đàm, Sa Bì Cẩu đều biến sắc mặt, nhưng không ai lên tiếng.

Ngược lại, Đàm Trường Sơn mặc trường sam, mặt mày tươi cười bước về phía Nhan Hùng:

- A Hùng, ngươi làm tốt lắm! Tên Lão Thử Tường khốn kiếp ép gái lương thiện làm điếm, phạm quy tắc của bang hội,

đáng bị trừng phạt nặng. Huống chi còn đắc tội với Tống thư ký, tội đáng chết vạn lần. Ngươi đã trừ hại cho bang hội, làm rất tốt! Đại ân không cần nói lời cảm tạ, ta đã chuẩn bị vài cửa hàng, qua vài ngày sẽ chuyển cho ngươi. Hãy để ta xin lỗi tiểu thư Vãn Tình trước.

Hắn bước đi nhanh nhẹn, mặt mày tươi cười, miệng nói khách sáo với Nhan Hùng xong thì mắt đã nhìn về phía Mạnh Vãn Tình đứng sau lưng Nhan Hùng. Chưa kịp vượt qua Nhan Hùng để đối mặt với Mạnh Vãn Tình, hắn đã cúi người thật thấp, giọng nói không thể cung kính và ôn hòa hơn:

- Tiểu thư Vãn Tình, thật xin lỗi! Là do ta không quản được thuộc hạ, cũng là do ta mắt mù không biết ngươi là người bên cạnh Tống thư ký, để ngươi chịu ủy khuất. Ta đã chuẩn bị một món quà mọn…

- Bùm!

Nhan Hùng đợi Đàm Trường Sơn đi đến trước mặt mình, định vượt qua mình để xin lỗi Mạnh Vãn Tình, liền giơ tay đặt súng vào thái dương Đàm Trường Sơn và bóp cò!

Tiếng súng vừa nổ, thi thể Đàm Trường Sơn đã ngã nghiêng sang một bên, khiến Mạnh Vãn Tình sợ hãi lùi lại mấy bước, suýt ngã.

- Xuống dưới nói xin lỗi với những người mà ngươi đã giết cho Nhật Bản đi.

Nhan Hùng khi thấy Đàm Trường Sơn có mặt đã quyết định bắn hắn, lúc này Đàm Trường Sơn đến hiến ân cần, hắn đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội.

Đàm Trường Sơn là kẻ thù của Tống Thiên Diệu, đằng nào đã giết một người anh em đồng môn là Lão Thử Tường, giết thêm một người thúc bá đồng môn Đàm Trường Sơn thì sao?

Đối diện, Nga Cảnh Hào, Yểm Kê Quý và những người khác thấy Nhan Hùng nổ súng giết Đàm Trường Sơn - người đã biết tin tức, hạ mình chạy đến tỏ thiện chí với Mạnh Vãn Tình ngay trong đêm, lập tức đỏ mắt lên, định gọi thuộc hạ xông lên. Nhan Hùng đã quay nòng súng chỉ về phía mọi người, miệng quát:

- Ta làm việc cho Thái Bình thân sĩ Chử Hiếu Tín! Thái Bình thân sĩ phụng chỉ giết người! Ai lên trước ta giết người đó!

Đa số người giang hồ đều bị Nhan Hùng dọa cho sợ hãi, Nga Cảnh Hào là tâm phúc của Đàm Trường Sơn, dẫn hơn chục thuộc hạ thân tín không tin, vung vũ khí xông lên. Nhan Hùng không hề do dự rút lui, đợi Nga Cảnh Hào mặt mày dữ tợn xông đến cách mười mét thì định bóp cò bắn vào ngực đối phương.

Nhưng chưa kịp bóp cò, - bùm- một tiếng súng nổ, ngực Nga Cảnh Hào đã thêm một lỗ đạn, thân hình giật lên rồi ngã vật xuống đất!

Nga Cảnh Hào dẫn đầu bị bắn gục, hơn chục thuộc hạ phía sau hắn có kẻ sợ đến phát khờ, lập tức hai chân mềm nhũn ngã xuống đất, kẻ gan dạ hơn thì quay người tránh sang một bên.

Nhan Hùng quay đầu lại, thấy người bắn là gã mặc quân phục cùng xe với mình, lúc này vẫn đang hai tay nắm chặt súng, giữ tư thế bắn.

- Đưa súng cho ta.

Chương 336. Đưa dao (3)

Nhan Hùng đi qua lấy khẩu súng từ tay gã mặc quân phục, mở miệng hỏi:

- Là ta bắn, không liên quan đến ngươi. Ngươi tên gì?

Gã mặc quân phục ngơ ngác nhìn Nhan Hùng:

- Tiểu nhân tên A Dược, Hùng gia.

Cầm lấy khẩu súng của đối phương, Nhan Hùng đưa tay đỡ Mạnh Vãn Tình đang đầu óc trống rỗng, tiếp tục đi về phía đám giang hồ, miệng nói:

- Tránh ra, không thì không chỉ ta không quen biết các ngươi, mà khẩu súng trong tay ta cũng không quen biết các ngươi đâu.

Kim Nha Lôi đứng phía sau, Manh Công Thạch thấy Nhan Hùng dứt khoát giết chết Đàm Trường Sơn, hắn không kịp bàn bạc với Kim Nha Lôi nữa, trực tiếp mở miệng quát khẽ:

- Lão đại! Giết luôn Yểm Kê Quý, Thần Đả Thắng! Nhanh lên! Không thể để Sái Lão Hùng cướp hết công lao!

Kim Nha Lôi bị tiếng quát này đánh thức, tự mình giật lấy một con dao từ tay tiểu đệ bên cạnh, quay đầu chém ngang vào cổ Yểm Kê Quý đang đứng không xa mình!

Năm sáu tên tiểu đệ bên cạnh cũng đã lao về phía Thần Đả Thắng. Trong lúc Thần Đả Thắng vẫn đang nhìn chằm chằm vào vận khí của Nhan Hùng, chuẩn bị tìm cơ hội ra tay báo thù cho Đàm Trường Sơn, thì đã có vài lưỡi đao ngắn kiểu dao găm đâm vào người hắn!

Hai tên đầu lĩnh thủ hạ của Đàm Trường Sơn bị giết, Manh Công Thạch lập tức nói với những người Đàm Trường Sơn mang đến:

- Đừng có loạn động, mọi chuyện đều do tọa quán quyết định!

Bên cạnh, Sư Gia Đàm, Hắc Tử Kiệt và những người khác trợn tròn mắt, không hiểu tối nay Phúc Nghĩa Hưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước tiên là Sái Lão Hùng và Lão Thử Tường hai tên Hồng Côn tự tàn sát lẫn nhau, giờ Sái Lão Hùng lại giết Đàm Trường Sơn vẫn chưa dừng lại, tọa quán Phúc Nghĩa Hưng Kim Nha Lôi còn tự tay chém chết huynh đệ trong bang?!

Bên này Phúc Nghĩa Hưng gây loạn, bên kia Nhan Hùng đã giết đến mắt đỏ ngầu, vốn đến đây để đòi lời giải thích cho huynh đệ kết nghĩa, Sư Gia Đàm liền nói với Hắc Tử Kiệt, Sa Bì Cẩu và những người khác:

- Chúng ta đi trước, chuyện gì qua đêm nay rồi tính.

Sư Gia Đàm là đại ca trong Cửu Long Thập Bát Hổ, cũng là nhân vật mưu trí bậc nhất trong 18 người này. Hắn vừa mở miệng, Hắc Tử Kiệt, Sa Bì Cẩu và những người khác lập tức dẫn người rút lui về phía xa, chỉ còn lại Kim Nha Lôi, Manh Công Thạch và những thành viên Phúc Nghĩa Hưng.

Khi Nhan Hùng coi như không thấy hắn và Kim Nha Lôi, vẫn muốn dẫn Mạnh Văn Tinh lên cầu tàu, Manh Công Thạch bên cạnh lên tiếng:

- Hùng ca, Chử tiên sinh, Tống thư ký đã về khách sạn Doris, Sơn gia dẫn người đợi ở bến tàu, muốn giải quyết toàn bộ chuyện này trước khi nó lọt đến tai Chử tiên sinh và Tống thư ký, Lôi ca cũng đã đến…

Nhan Hùng nghe Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín đã không còn trên tàu, lúc này mới xoay người với vẻ mặt vô cảm, nhìn về phía Kim Nha Lôi và Manh Công Thạch đang có vẻ mặt phức tạp, giọng đã có phần khàn đặc:

- Ta không biết gì cả, ta chỉ biết, tối nay, ai cản đường ta đi gặp Tống Thiên Diệu, ta sẽ giết kẻ đó, có chuyện gì, qua đêm nay rồi tính.

Nói xong, hắn vẫn lịch sự nói với Mạnh Vãn Tinh đang đầu óc trống rỗng bên cạnh:

- Vãn Tinh tiểu thư, ta đưa cô đến khách sạn Doris gặp Tống thư ký.

Nhìn Nhan Hùng dẫn theo người phụ nữ lên xe, rõ ràng là muốn đến khách sạn, Manh Công Thạch nhìn Kim Nha Lôi vẫn đang cầm dao trong tay:

- Lão đại, dao đã đến tay ngươi, nếu ngươi không hành động, Phúc Nghĩa Hưng chỉ sụp đổ nhanh hơn thôi, mọi người đã sắp xếp xong, chỉ đợi lệnh của ngươi.

Kim Nha Lôi cúi đầu nhìn thanh khai sơn đao đang nhỏ giọt máu tươi của huynh đệ đồng môn trên tay mình, cay đắng mở miệng nói:

- Bảo anh em hành động! Tống thư ký trao con dao này, hay thật!

…

Tống Thiên Diệu trở về khách sạn Doris, sảng khoái tắm rửa trong bồn tắm, lúc này đã nằm trong phòng ngủ chính của phòng suite khách sạn Doris và đang ngủ say.

Tuy đã nhường một phòng ngủ phụ cho Cao Lão Thành, nhưng Cao Lão Thành lại không hề buồn ngủ, cau mày ngồi trên ghế sofa trong phòng khách trầm ngâm.

Khi Tống Thiên Diệu nói chuyện với Kim Nha Lôi, hắn ở bên cạnh, ý tứ trong lời nói hắn cũng nghe rõ, chỉ là không biết hiện giờ tình hình bên ngoài thế nào, không biết Kim Nha Lôi có thật sự quyết liệt với mấy vị thúc bá của Phúc Nghĩa Hưng không.

Phòng bên cạnh cũng đã im lặng, Chử Hiếu Tín miệng nói muốn chung chăn gối với sáu mỹ nữ, nhưng uống say rượu, về phòng rồi đã không còn động tĩnh gì.

Đúng lúc này, cửa phòng suite bị người bên ngoài gõ nhẹ, có nhân viên phục vụ dùng tiếng Anh lên tiếng hỏi bên ngoài.

Cao Lão Thành đi đến cửa, vén tấm che trên lỗ nhìn ra, nhìn ra ngoài, ngoài nhân viên phục vụ mặc áo sơ mi ghi lê, bên ngoài còn có Nhan Hùng và người phụ nữ tên Văn Tinh kia đang đứng.

- Tống thư ký đã đi ngủ rồi.

Cao Lão Thành không vội mở cửa, mà nói vọng qua cánh cửa.

- Đàm Trường Sơn đã chết, do ta giết. Ta đưa tiểu thư Văn Tình đến gặp Tống thư ký.

Nhan Hùng đứng bên cạnh nhân viên phục vụ, mở miệng nói.

Chỉ một câu ngắn gọn đã khiến Cao Lão Thành, một Song Hoa Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng, không khỏi rùng mình. Hắn do dự một lát, cuối cùng vẫn lên tiếng:

- Đợi một chút, ta sẽ đi gọi Tống thư ký ra.

Nói xong, hắn đi đến trước cửa phòng ngủ chính, gõ nhẹ vài cái rồi nói:

- Tống thư ký, Nhan Hùng đưa tiểu thư Văn Tình đến gặp ngài.

- Ăn cứt cũng không giành được miếng đầu tiên, bảo hắn đi đưa một người phụ nữ mà đến giờ mới xuất hiện? Chi bằng bảo hắn đợi đến lúc ta thượng thọ 60 tuổi rồi hãy xuất hiện chúc thọ ta.

Tống Thiên Diệu trong phòng ngủ vẫn còn buồn ngủ, cáu kỉnh mắng một câu.

Cao Lão Thành im lặng vài giây rồi tiếp tục nói:

- Nhan Hùng nói hắn đã giết Đàm Trường Sơn, thúc bá của Phúc Nghĩa Hưng, Sơn gia.

Lần này, trong phòng ngủ im bặt. Hai phút sau, Tống Thiên Diệu mở cửa phòng, tuy chưa mặc áo khoác ngoài nhưng đã thay lại áo sơ mi quần tây, hỏi Cao Lão Thành:

- Người đâu?

- Ở ngoài cửa.

- Đi, bảo hắn vào đi.

Tống Thiên Diệu vừa cài nút áo sơ mi vừa nói.

Cao Lão Thành quay người đi mở cửa phòng. Bên ngoài, Nhan Hùng dẫn Mạnh Văn Tình cùng nhân viên phục vụ người Nga trắng bước vào. Nhân viên phục vụ dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu lấy từ ví ra mười đô la Hồng Kông đưa cho hắn:

- Cảm ơn, hai vị này là khách của ta, phiền ngươi giúp ta chuẩn bị một bình cà phê đặc gửi lên, cùng với một ít điểm tâm, có lẽ khách của ta chưa ăn gì.

- Vâng, thưa ngài.

Khi nhân viên phục vụ được đuổi đi, Tống Thiên Diệu nhìn về phía một nam một nữ đang đứng trong phòng khách, Nhan Hùng với vẻ mặt lạnh lùng, còn người phụ nữ chân dài trưởng

thành mà mình từng thưởng cho thỏi vàng thì tóc tai rối bù, sắc mặt tái nhợt.

Chương 337. Hoài bão của Nhan Hùng (1)

Tống Thiên Diệu đeo đồng hồ lại vào cổ tay rồi mở miệng nói với Cao Lão Thành:

- Sang phòng bên cạnh gõ cửa nhẹ, phiền các cô gái đang ngủ với Chử tiên sinh dậy một hai người, ta nghĩ tiểu thư Vãn Tình có thể đã sợ hãi, cần người an ủi một chút, bảo họ đưa tiểu thư Vãn Tình đến phòng ngủ phụ nghỉ ngơi… Thôi, để ta tự đi vậy.

Tống Thiên Diệu dặn dò được một nửa, đeo đồng hồ xong thì tự mình ra khỏi phòng, gõ cửa phòng bên cạnh. Hắn biết Chử Hiếu Tín uống nhiều rượu, không dễ bị đánh thức, nhưng rất nhanh đã có giọng nữ đi ra phòng khách hỏi:

- Ai gõ cửa vậy?

- Ta là thư ký của Chử tiên sinh, cô nương, tiểu thư Vãn Tình có lẽ đã bị hoảng sợ, có thể nhờ ngươi và một người khác đến phòng ta bầu bạn với cô ấy không, mỗi người hai trăm đồng.

Tống Thiên Diệu nói ở ngoài cửa.

Không lâu sau, cửa phòng mở ra, hai ca nữ đã ăn mặc chỉnh tề bước ra, Tống Thiên Diệu đưa tiền trước, rồi mới dẫn họ quay lại.

Trở về phòng khách, thấy Mạnh Vãn Tình đang nhìn chằm chằm vào mình, Tống Thiên Diệu miễn cưỡng cười:

- Để hai vị này đưa ngươi đến phòng ngủ nghỉ ngơi, có chuyện gì đợi nghỉ ngơi xong rồi hãy nói.

Mạnh Vãn Tình được hai chị em Hải Sản Phường nửa đẩy nửa kéo đưa đến phòng ngủ phụ, nhân viên phục vụ cũng mang cà phê và điểm tâm đến. Khi nhân viên phục vụ rời đi, Cao Lão Thành khóa chặt cửa phòng, Tống Thiên Diệu chọn một ít điểm tâm nhỏ trên khay, quay người đặt lên tủ đầu giường của phòng ngủ phụ, rồi mới đi ra ngồi xuống sofa, nhìn về phía Nhan Hùng vẫn đang đứng:

- Hùng ca, lại đây ngồi, uống tách cà phê cho ấm người.

Nhan Hùng đôi mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu đang bình tĩnh rót cà phê cho mình trên sofa, mở miệng nói:

- Tống thư ký, Lão Tử Tường của Phúc Nghĩa Hưng ép lương làm kỹ nữ, bắt đi tiểu thư Vãn Tình, đã bị ta giết. Thám mục Vượng Giác sai quản, con nuôi của Lê Hữu Dân là Sài Hoa Siêu, muốn cưỡng hiếp tiểu thư Vãn Tình, cũng bị ta giết. Trên bến tàu, Đàm Trường Sơn muốn tỏ thiện chí sửa chữa quan hệ với ta, cũng bị ta giết. Bây giờ, ta đưa tiểu thư Vãn Tình đến đây an toàn, cầu xin ngươi cho ta một cơ hội!

Vừa nói hắn đưa tay định sờ vào khẩu súng bên hông, cách đó hai mét Cao Lão Thành vẫn chăm chú nhìn hắn, chưa đợi tay hắn chạm vào thân súng, một con dao ngắn đã kề vào động mạch cổ của Nhan Hùng, nhìn chằm chằm vào bàn tay Nhan Hùng đang khựng lại và nói:

- A Hùng, đừng làm chuyện ngu ngốc khiến ta khó xử.

- Thả hắn ra.

Tống Thiên Diệu rót hai tách cà phê nóng hổi, nói với Cao Lão Thành.

Cao Lão Thành từ từ thu lại con dao găm, tay Nhan Hùng cũng nắm lấy thân súng rút ra, dùng nòng súng chĩa vào thái

dương của mình, mắt nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, lần này ta tự đẩy mình vào đường cùng, chỉ xin ngươi cho ta một cơ hội, nếu ngươi không chịu, ta chỉ còn đường chết!

- Ngươi có phải ngu không, lúc giết người thì tàn nhẫn quyết đoán, ta còn định khen ngươi vài câu sau khi tỉnh dậy, giờ ngươi lại nhanh chóng biến thành đồ ngu như vậy? Nếu ta không định giúp ngươi, sẽ không để ngươi bước qua cánh cửa này đâu, cất súng đi và ngồi xuống đây, từ từ kể lại toàn bộ sự việc.

Tống Thiên Diệu đẩy một tách cà phê về phía chỗ trống bên cạnh, nói với Nhan Hùng đang dùng súng chĩa vào đầu mình:

- Vừa rồi ngươi nói gì? Cho ngươi một cơ hội, ngươi đã đi đến nước này rồi, chẳng lẽ vẫn chưa hiểu sao? Cơ hội không phải do người khác cho, mà là do chính ngươi dùng mạng mình giành lấy, bây giờ ngươi đã có cơ hội mà ngươi muốn rồi.

Được Tống Thiên Diệu khẳng định, toàn thân Nhan Hùng hơi lảo đảo tại chỗ vài cái, rồi mới hạ súng xuống, ngồi xuống bên cạnh Tống Thiên Diệu. Dù Tống Thiên Diệu vừa mới đích thân nói với hắn rằng đã cho hắn cơ hội, Nhan Hùng lúc này vẫn nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu, lo sợ tên này đang lừa mình.

Điều này không phải không có khả năng, tại sao mình lại chạy đến Sa Đầu Giác mặc quân phục? Chính là vì lúc đó gã này cũng giống như bây giờ, mặt mỉm cười chỉ cho mình một con đường sáng sủa, mình ngốc nghếch đi theo, rồi cứ thế đi đến Sa Đầu Giác.

Vì vậy, nếu tối nay Tống Thiên Diệu không nói rõ toàn bộ sự việc, cho hắn một câu trả lời khẳng định, hắn sẽ không thực sự tin tưởng đối phương.

Nên sau khi ngồi xuống, Nhan Hùng bắt đầu kể từ lúc rời khỏi Thái Bạch Hải Sản Phường, tất cả những gì mình đã trải qua đều kể lại một cách trung thực, rồi nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Ta đã nói với Chử tiên sinh, sau khi giúp hắn giải quyết xong vụ nhà máy dược, ta sẽ bận rộn với chút làm ăn riêng của mình.

Tống Thiên Diệu lấy ra hai điếu thuốc từ hộp thuốc, đưa cho Nhan Hùng một điếu, tự mình châm một điếu, nhìn Nhan Hùng và từ từ mở miệng nói:

- Sau này ta vẫn có thể trông nom việc làm ăn của Lợi Khang, nhưng việc ở bến tàu, có lẽ sức có hạn, nên Chử tiên sinh cần một người có thể thay hắn chăm sóc việc làm ăn ở bến tàu, không để hắn ba bốn ngày phải gặp Kim Nha Lôi của Phúc Nghĩa Hưng một lần, để xử lý những chuyện vụn vặt như vị trí neo đậu tàu hoặc phu khuân vác đánh nhau.

- Ta cũng cần một người như vậy sau này, nếu không có chuyện ngươi đi cùng Trương Vinh Cẩm tối nay, chậm nhất một tháng sau, ngươi cũng có thể được điều về khu vực thành phố an toàn, khôi phục chức vụ cũ, rồi từ từ được nâng đỡ lên. Hiện tại trong lực lượng cảnh sát, người Đông Hoàn làm lớn nhất, người Ngũ Ấp đứng thứ hai, chỉ có cảnh sát gốc Triều Châu thành công ít nhất, mà Chử tiên sinh lại cần một người Triều Châu trong lực lượng cảnh sát để giúp hắn.

- Vậy tối nay…

Nhan Hùng thở hắt ra một hơi, khi nghe được cuộc gọi của Trương Vinh Cẩm, mình đã mừng đến ngốc nghếch, lúc này

nói “nếu như” đã không còn ý nghĩa nữa.

Chương 338. Hoài bão của Nhan Hùng (2)

Tống Thiên Diệu nhìn khẩu súng đặt trên bàn trà và nói:

- Nhưng ta cũng không ngờ ngươi lại làm chuyện như vậy trong đêm nay, cướp mất phong thái của Kim Nha Lôi. Đàm Trường Sơn, ta vốn đoán là Kim Nha Lôi sẽ ra tay, nhưng lại bị ngươi nhanh tay hơn. Cơ hội là như vậy đấy, Kim Nha Lôi còn đang do dự, ngươi đã quyết đoán ra tay, thì cơ hội này thuộc về ngươi rồi.

- Sài Hoa Siêu buôn bán thuốc phiện, cưỡng hiếp phụ nữ không thành, ngươi khuyên can không được nên nổ súng bắn chết. Ta có thể giúp ngươi nói chuyện với cục cảnh sát, thậm chí không cần Chử tiên sinh ra mặt, chỉ cần một kẻ tiểu nhân bên cạnh Chử tiên sinh như ta cũng đủ để Trương Vinh Cẩm gật đầu.

- Còn về thân phận giang hồ của hai người Phúc Nghĩa Hưng và Sài Hoa Siêu đã chết, cảnh sát cũng sẽ không truy cứu, nhưng e rằng sau này những tự đầu giang hồ kia sẽ tìm cơ hội gặp ngươi nói chuyện. Người giang hồ tìm ngươi gây rắc rối, ngươi sẽ làm thế nào? Đừng nói đến chuyện dùng thân phận của Chử tiên sinh để áp đảo người giang hồ, danh hiệu của lão bản ta không rẻ như vậy đâu.

- Nói xem, ngươi sẽ làm thế nào? Nếu trả lời tốt, ta sẽ giúp ngươi bỏ tiền mua lại vị trí thám mục của Sài Hoa Siêu đã chết, trong vòng một năm sẽ để ngươi ngồi vào vị trí cảnh trưởng trinh thám của một cục cảnh sát nhỏ, bên ngoài người ta cũng có thể gọi ngươi là Nhan thám mục. Nếu trả lời không

tốt, dù đêm nay ngươi đã bỏ ra nhiều công sức, vị trí thám mục vẫn là của ngươi, ta sẽ giúp ngươi chuẩn bị một số tiền làm phí an gia, bởi vì sau này những người giang hồ kia tìm được cơ hội, sẽ không tha cho ngươi đâu.

Những lời Tống Thiên Diệu nói khiến tim Nhan Hùng đập mạnh vài cái. Lời Tống Thiên Diệu nói rất rõ ràng, hắn chuẩn bị tự mình làm ăn, dù là giúp Chử Hiếu Tín làm việc, sau này cũng chủ yếu là trên thương trường. Những chuyện vụn vặt ở nơi giang hồ địa phương như bến tàu, ngoài việc người của Phúc Nghĩa Hưng làm việc cho Lợi Khang, cũng cần một người đại diện cho thân phận của Chử Hiếu Tín để giám sát và quản lý, không thể để Chử Hiếu Tín hoặc Tống Thiên Diệu mỗi ngày chạy ra bến tàu xem người khuân vác đánh nhau.

Đêm nay mình đã nắm bắt được cơ hội, thể hiện năng lực và quyết tâm, chủ động bước tới gần, vị trí này đã thuộc về mình rồi. Chuyện giết chết Sài Hoa Siêu, ngày mai Tống Thiên Diệu có thể đi gặp Trương Vinh Cẩm, làm rõ tội danh của Sài Hoa Siêu, nhẹ nhàng xóa bỏ.

Chỉ có một vấn đề là, sau này mình phải làm thế nào để dàn xếp với người giang hồ. Nếu không dàn xếp được với người giang hồ, thì việc mình ngồi vào vị trí này đối với Chử Hiếu Tín sẽ hoàn toàn vô dụng, không thể hy vọng mỗi lần đều dựa vào danh hiệu Thái Bình thân sĩ của Chử Hiếu Tín để áp đảo người khác.

Trả lời tốt, làm tốt, Tống Thiên Diệu có thể bỏ tiền nâng đỡ hắn Nhan Hùng mặc lại quần áo thường dân, ngồi lại vị trí thám mục, thậm chí trong vòng một năm sẽ giúp hắn mua được vị trí cảnh trưởng trinh thám, để hắn dần dần thăng tiến.

Làm không tốt, trả lời không tốt, Tống Thiên Diệu có thể bảo vệ hắn nhất thời, nhưng không thể bảo vệ hắn suốt đời.

Nhan Hùng nhìn Tống Thiên Diệu, nhớ lại câu hỏi của tên cảnh sát gọi là A Dược kia hỏi mình, chúng ta là lính, bọn chúng là giặc, tại sao cảnh sát lại phải sợ người giang hồ? Chúng có hung dữ, có đánh giỏi đến mấy, liệu có đánh lại viên đạn trong súng của chúng ta không?

Nghĩ đến đây, lại nghĩ đến ba người bị mình bắn chết đêm nay, Nhan Hùng dõng dạc, dứt khoát nói:

- Tống thư ký, nếu tôi được khôi phục chức vụ cũ, lại có tiền hỗ trợ, việc đầu tiên tôi muốn làm là khiến toàn bộ cảnh sát Hồng Kông không còn nói đến chuyện người Triều Châu, người Ngũ Ấp, người Đông Hoàn nữa. Chỉ cần mặc quân phục là cảnh sát, là một nhà, không phân biệt.

- Toàn bộ cảnh sát Hồng Kông chỉ cần đoàn kết lại thành một bang, sẽ là tự đầu số một giang hồ Hồng Kông, không cần quản đến những Hòa tự đầu, Liên tự đầu, Triều tự đầu kia, dù hung dữ đến mấy cũng không thể hung dữ hơn cảnh sát! Giết người theo lệnh hay tự ý giết người, những kẻ giang hồ đó đều chỉ có thể chờ chết!

- Bởi vì bọn quỷ nước ngoài sẽ không tin lời của những tự đầu khốn kiếp đó, mà chỉ tin lời của cảnh sát! Ta muốn khiến tất cả tự đầu ở Hồng Kông, dù chỉ nhìn thấy một bộ quân phục cũng phải cười nịnh! Tự đầu nào không phục, cứ vu oan cho chúng, rồi điều động toàn bộ cảnh sát trong khu vực, bằng chứng xác đáng sẽ bắn chết tại chỗ! Ta muốn khiến tất cả tự đầu Hồng Kông đều phải biết rằng, tự đầu lớn nhất giang hồ Hồng Kông, gọi là Quan tự đầu!

- Nói rất hay, nhưng có một điều ngươi đã nói sai.

Tống Thiên Diệu nhìn Nhan Hùng với vẻ mặt hăng hái, nhấp một ngụm cà phê rồi mới nhẹ nhàng nói:

- Việc đầu tiên ngươi cần làm là giúp ta lấy lại những giấy tờ nhà đất, tiền thuê nhà của mấy tên Hán gian Phúc Nghĩa Hưng đó, để lại cho gia đình bọn chúng, cho bọn chúng làm lại từ đầu à? Đồ ngốc, lần sau Chử tiên sinh hỏi chuyện, nhớ phải suy nghĩ xem hắn cần gì trước, đừng vội vàng khoe khoang hoài bão của mình, không giúp lão bản kiếm lợi, lão bản sẽ không nuôi người vô dụng đâu. Tuy nhiên ý tưởng của ngươi cũng không tệ, để cảnh sát đặt ra quy tắc còn tốt hơn để những tên đầu sỏ giang hồ làm loạn. Ngươi có thể ngồi ở vị trí nào trong cảnh sát, còn phụ thuộc vào việc ngươi có thể giúp ta vét được bao nhiêu tiền từ tay mấy tên Hán gian đó, Nhan thám mục, ngươi nói sao?

Chương 339. Không còn như xưa (1)

Trong những ngày này, có hai tin đồn được lan truyền nhiều nhất trong giang hồ. Tin thứ nhất, Kim Nha Lôi, tọa quán của Phúc Nghĩa Hưng, đã hẹn gặp các đồng đạo giang hồ để tuyên bố rằng các thúc bá của Phúc Nghĩa Hưng như Lâm Mãn, Đàm Trường Sơn, Bạch Xuân Đình trong thời kỳ Hồng Kông thất thủ đã cấu kết với quân Nhật, làm tay sai cho giặc, vi phạm quy tắc của bang hội. Hắn đã tự quyết định theo quy định của bang hội, xử tử ba người tại chỗ, loại bỏ khỏi Phúc Nghĩa Hưng.

Tin thứ hai là Lưu Phúc khi trả lời phỏng vấn của báo chí đã tuyên bố rằng vụ án buôn lậu thuốc phiện của Hoàng Vân Siêu, thám mục đồn cảnh sát Vượng Giác, là do chính hắn lên kế hoạch và ký phê chuẩn phương án hành động. Cảnh sát đã thu giữ được một lượng lớn ống điếu và thuốc phiện tại nhà của Hoàng Vân Siêu. Trong quá trình bắt giữ, Hoàng Vân Siêu đã dùng súng chống cự, buộc các cảnh sát phải bắn chết vì bất đắc dĩ. Chức vụ thám mục bỏ trống, theo đề xuất của Trương Vinh Cẩm, cảnh trưởng khu Cửu Long, sẽ do Nhan Hùng, cựu thám mục đồn cảnh sát Du Ma Địa đảm nhiệm. Vì Nhan Hùng làm việc cần cù nhiều năm, nhiều lần thể hiện xuất sắc trong các cuộc điều tra, nên được thăng chức thành thám mục cấp cao điều tra hình sự.

Điểm chung của hai tin tức này là đã nhanh chóng nâng cao uy tín của Nhan Hùng trong cả cảnh sát lẫn giang hồ. Trong cảnh sát, ai cũng biết chính Nhan Hùng đã trực tiếp nổ

súng giết Hoàng Vân Siêu, nhưng dù là Lưu Phúc, Lê Hữu Dân hay Trương Vinh Cẩm đều phải cắn răng công nhận công lao của Nhan Hùng.

Hơn nữa, Trương Vinh Cẩm còn đích thân đề xuất để Nhan Hùng thay thế vị trí thám mục trống của Hoàng Vân Siêu ở đồn cảnh sát Vượng Giác, đồng thời thăng một cấp, trở thành thám mục cấp cao điều tra hình sự của đồn cảnh sát Vượng Giác.

Còn trong giới giang hồ, điều họ quan tâm hơn là việc Nhan Hùng đã giết Lão Thử Tường, Sài Hoa Siêu trong Cửu Long Thập Bát Hổ, cũng như Đàm Trường Sơn, một tay lớn trong giang hồ. Tuy nhiên, dù là Phúc Nghĩa Hưng hay Hòa Thắng Hòa - bang hội của Sài Hoa Siêu, hay thậm chí là những người còn lại trong Cửu Long Thập Bát Hổ, hiện tại không ai dám đứng ra đòi báo thù cho những người đã chết với Nhan Hùng.

Sự im lặng này khiến giang hồ bắt đầu đồn đại rằng Nhan Hùng có quan chức lớn chống lưng, giết người là do mệnh lệnh. Thậm chí có người còn sống động tuyên bố rằng vị đại nhân vật kia đã bỏ ra hơn một triệu đô la Hồng Kông, quyết tâm nâng đỡ Nhan Hùng lên, trở thành nhân vật cấp cảnh trưởng của người Triều Châu trong cảnh sát.

Ngoài Nhan Hùng ra, còn có một người nữa có tên được truyền đi trong toàn bộ sự việc này, đó là một người phụ nữ tên Vãn Tình.

Lão Thử Tường đã bắt cóc cô ta, bị Nhan Hùng giết. Hoàng Vân Siêu muốn chiếm đoạt cô ta, bị Nhan Hùng giết. Đàm Trường Sơn tỏ ý muốn chiếm hữu cô ta, cũng bị Nhan Hùng giết. Lý do chỉ có một, người phụ nữ này có dung nhan tuyệt thế, đẹp như tiên nữ, quan trọng nhất là, cô ta là người phụ nữ của vị đại nhân vật đứng sau lưng Nhan Hùng. Nhan

Hùng có thể lấy lòng được vị đại nhân vật đó, cũng là vì đã giúp người phụ nữ tên Vãn Tình này giết người, mới lọt vào mắt xanh của đối phương.

Bất kể bên ngoài đồn đại thế nào, chỉ trong vòng hai ngày sau khi giết người, Nhan Hùng đã mặc thường phục đến nhận chức ở đồn cảnh sát Vượng Giác. Hơn nữa, hắn ra tay rất hào phóng, thuê cả nhà hàng Phượng Như để mở tiệc đãi tất cả đồng nghiệp ở đồn cảnh sát Vượng Giác, trừ mấy tên quỷ lão ra, từ cảnh trưởng trở xuống đến cả những tên lính mới nhập ngũ cấp thấp nhất, tất cả đều được mời.

Cảnh trưởng ngoài thiếp mời chính thức còn có một món trang sức vàng làm quà gặp mặt, các thám tử, thám mục bình thường cũng có những món bổ dưỡng quý giá như yến, bào ngư, vây cá, sâm. Ngay cả những người lính bình thường, Nhan Hùng cũng tự tay phát cho mỗi người hai cây thuốc lá Tam Ngũ.

Những huynh đệ được điều đến dưới tay hắn, ngoại trừ A Vĩ và A Dược mà hắn tự mang theo, tất cả người mới không chỉ không cần phải chúc mừng hối lộ hắn, mà còn được phát mỗi người phong bì đỏ hai trăm đồng. Nhờ những biểu hiện này, Nhan Hùng lập tức trở thành nhân vật cấp lão đại có tiếng tăm sánh ngang với thám mục Thiệu Hội Ninh tại cảnh sát Vượng Giác. Những cảnh sát mặc thường phục dưới quyền mấy thám mục khác đều bắt đầu manh nha ý định, muốn được điều đến dưới trướng Nhan Hùng làm việc.

- Hùng gia, đây là thiếp mời do sư gia Đàm ở Vượng Giác gửi đến cho ngài, mời ngài đến dự tiệc tối nay.

Một thuộc hạ của Nhan Hùng gõ cửa văn phòng, nói với Nhan Hùng đang tựa lưng vào ghế lật xem cuốn danh bạ điện thoại bên trong.

Nhan Hùng ném cuốn danh bạ điện thoại lên bàn, đón lấy tấm thiếp mời tinh xảo mà đối phương đưa tới, liếc nhìn qua rồi tiện tay ném sang một bên. Trên mặt hắn đâu còn vẻ hung ác của đêm giết người, cười híp mắt như Phật Di Lặc:

- Ngươi nhận được bao nhiêu lợi lộc mà thay sư gia Đàm đưa tin?

Tên cảnh sát mặc thường phục gãi đầu, cười ngượng ngùng:

- Tiểu đệ tâm phúc của hắn cho ta mười đồng, nhờ ta giúp đưa lên cho Hùng gia.

- Con mẹ nó, mười đồng đã cho người của ta đi chạy việc?

Nhan Hùng trừng mắt nói:

- Lát nữa xuống phòng quân trang và chào hỏi thuộc hạ của các sa trưởng khác, tối nay xuất động, mỗi huynh đệ tham gia ta sẽ bù thêm một trăm đồng tiền riêng, càn quét hết tất cả các sòng bạc của sư gia Đàm, hoặc bắt sư gia Đàm tự mò đến đây gặp ta. Muốn ra mặt vì cái chết của Sài Hoa Siêu, ta ở đây đợi hắn.

Chương 340. Không còn như xưa (2)

Tên cảnh sát mặc thường phục sững người, hạ giọng nói:

- Hùng gia, sư gia Đàm có thế lực không nhỏ ở Vượng Giác, ngay cả chỗ thám mục… thám mục cũng được chia lợi từ những phi vụ làm ăn của sư gia Đàm.

- Lợi lộc? Hắn cho thám mục lợi lộc, ta cũng có thể cho. Cướp hết của hắn, làm chứng cứ giả đổ tội lên đầu hắn, bỏ tù hắn mười năm tám năm, tìm người giang hồ biết nghe lời tiếp quản công việc của hắn, hàng tháng phần đưa cho thám mục của thám mục gấp đôi, lại lấy ra một phần thưởng cho tất cả huynh đệ trong cảnh sát, chẳng phải tốt hơn sao? Làm cảnh sát sao phải sợ mấy tên tự đầu đó? Khẩu súng trong tay ngươi là để móc lỗ tai à?

Nhan Hùng nói đến đây, còn trực tiếp gọi lớn một tiếng:

- A Dược!

Bên ngoài một thanh niên mặc áo sơ mi caro mới tinh bước vào:

- Hùng gia, ngài tìm ta?

A Dược chính là tên cảnh sát mặc quân phục đã nổ súng bắn Ngỗng Cổ Hào đêm đó. Nhan Hùng ấn tượng sâu sắc về hắn, sau khi Tống Thiên Diệu đã sắp xếp ổn thỏa vị trí thám mục cao cấp cho mình, việc đầu tiên khi tổ chức nhân sự cho đội trinh sát của riêng mình là điều A Vĩ và tên cảnh sát mặc quân phục này về dưới trướng.

Tên cảnh sát quân phục ngơ ngác đêm đó, một bước nhảy vọt trở thành cảnh sát mặc thường phục của đội trinh sát hình sự, tâm phúc của Nhan Hùng.

- Ngươi có biết sư gia Đàm không?

Nhan Hùng gác hai chân lên bàn làm việc đung đưa, hỏi A Dược.

A Dược gật đầu:

- Biết.

- Ngươi đi thay ta chuyển lời cho hắn, hắn mời ta, ta không có thời gian. Muốn nói chuyện thì từ 4 giờ đến 5 giờ chiều đến văn phòng của ta. Nếu trước 5 giờ mà không thấy người, đừng nhắc đến quan hệ với thám mục, ngay cả quan hệ của hắn với Trương Vinh Cẩm ta cũng không nhớ nổi. Mười đồng, ta chửi mẹ hắn, coi huynh đệ của ta là ăn mày à? Nhớ khi chuyển lời thì ném trả lại hai mươi đồng cho hắn, bảo hắn thay ta thưởng cho ăn mày bên đường.

Nhan Hùng lên tiếng nói.

- Vâng, Hùng gia.

A Dược dạ một tiếng, xoay người định ra cửa.

Đúng lúc này, A Vĩ ở bên ngoài bước nhanh vào, gọi với Nhan Hùng đang trợn mắt tỏ vẻ ngạo mạn:

- Hùng gia, tiểu thư Vãn Tình đến rồi.

Nhan Hùng đang tựa vào ghế, hai chân gác lên bàn đung đưa, nghe câu nói từ miệng A Vĩ, suýt nữa thì ngã sấp mặt.

- Ở đâu? Mau mời vào! Không! Ta tự đi đón tiểu thư Vãn Tình!

Nhan Hùng sau khi đứng vững lại liền đứng bật dậy, vừa nói liên tục, vừa nhanh nhẹn cài lại nút áo sơ mi đang mở, rảo

bước nhanh ra cửa.

Quả nhiên, vừa ra khỏi văn phòng, đã thấy Mạnh Vãn Tình đang bước lên cầu thang. Cô đã thay sang một bộ áo hoa nhỏ màu xanh nhạt bình thường, nhưng vẫn toát lên một phong thái thanh tao riêng biệt. Nhan Hùng tươi cười đón tiếp:

- Tiểu thư Vãn Tình, sao ngươi lại đến đây? Có chuyện gì cứ sai người đến nói một tiếng, ta đến gặp ngươi cũng được.

Mạnh Vãn Tình khẽ cúi người chào Nhan Hùng, rồi mới ngẩng đầu lên nói với hắn:

- Nhan cảnh quan, ta đến báo án. Vị cảnh quan phía sau ngươi ở tầng dưới đã bảo ta lên trên gặp ngươi.

- Vào văn phòng của ta nói chuyện. Kẻ nào to gan dám chọc giận tiểu thư Vãn Tình vậy?

Nhan Hùng chẳng hề có chút tác phong của một thám mục cao cấp, như một công bộc dẫn đường phía trước, đưa Mạnh Vãn Tình vào văn phòng của mình. Hắn còn tự tay khóa cửa văn phòng, mời Mạnh Vãn Tình ngồi xuống, rót nước pha trà cho cô. Cuối cùng khi đã xong xuôi mới cung kính ngồi xuống phía đối diện Mạnh Vãn Tình sau bàn làm việc.

Sau khi Nhan Hùng ngồi xuống, Mạnh Vãn Tình hơi thất thần nhìn hắn, Nhan Hùng cũng lúng túng nhìn cô. Đây là lần đầu tiên hai người gặp lại nhau kể từ đêm hôm đó, dường như sau một đêm, hai người đàn ông và đàn bà ở trong tâm bão đã không còn giống như lúc đó nữa.

Mạnh Vãn Tình không biết chuyện Nhan Hùng đã trở thành thám mục cao cấp. Hôm nay cô đến đồn cảnh sát Vượng Giác báo án, gặp được tâm phúc của Nhan Hùng là A Vĩ. A Vĩ đã dẫn cô lên đây, cô mới biết gã đàn ông trung niên thấp lùn mập mạp đã đưa mình đến gặp Tống thư ký kia giờ đã trở

thành một cảnh quan còn cao cấp hơn cả Hoàng Vân Siêu trong lực lượng cảnh sát.

Còn về phần Mạnh Vãn Tình, thời gian qua, cô cảm thấy mình dường như không còn nhận ra thành phố này và những con người trong đó nữa. Vị Tống thư ký đó quả thật chính là chàng thanh niên đã thưởng cho mình những thỏi vàng lúc trước. Hắn cũng không như Hoàng Vân Siêu hay những kẻ khác có ý đồ riêng, uy hiếp hay dụ dỗ mình lên giường. Thậm chí khi trời sáng, cô cùng những chị em của mình rời khỏi khách sạn Doris, cô cũng rời đi cùng họ. Lúc rời đi, vị Tống thư ký đó vẫn còn đang ngủ trong phòng ngủ, tên tùy tùng của hắn và Nhan Hùng cũng không ngăn cản cô.

Chỉ là sau khi rời khỏi khách sạn, thế giới đã thay đổi. Cô về nhà gặp bố mẹ, hàng xóm lén lút chỉ trỏ sau lưng. Đến hải sản phường chuẩn bị đi làm kiếm tiền trả nợ, quản lý Thái Bạch hải sản phường thanh toán cho cô 6 tháng lương, chỉ nói không dám mời cô đến thuyền đánh đàn tỳ bà nữa.

Thất nghiệp về nhà chưa kịp nói chuyện với bố mẹ, chủ nợ của gia đình đã theo sau cô đến tận cửa, muốn xóa hết món nợ mà gia đình đã vay, chỉ cầu xin cô đừng gây phiền phức cho hắn. Cô khách sáo từ chối, nghe nói chủ nợ cũng là người giang hồ đã sợ đến mức quỳ lạy, khóc lóc nói không muốn có cùng kết cục như Cửu Long Thập Bát Hổ Lão Thử Tường và Sài Hoa Siêu, chết không rõ ràng.

Chương 341. Hiệu thuốc tây Anh Đức (1)

Cuối cùng cũng khuyên được chủ nợ rời đi, bố mẹ lại nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, như kẻ trộm hạ thấp giọng hỏi nhân vật lớn mà cô qua đêm tối qua rốt cuộc là ai, được bao nhiêu tiền qua đêm.

Ánh mắt nóng bỏng của bố mẹ khiến Mạnh Vãn Tình không biết nói gì, là nên nói dối trong ánh mắt mong đợi của bố mẹ rằng mình đã ngủ với chàng thanh niên đó cả đêm, hay là nói thật rằng đêm đó bên cạnh mình chỉ có hai chị em hải sản phường cùng chung giường.

Ẩn náu ở nhà vài ngày để bình tâm, em trai của cô vẫn chưa về nhà. Trước đây tuy hắn hút thuốc phiện, nhưng mỗi ngày ít nhất cũng về nhà lộ mặt, chưa từng có chuyện mấy ngày liền không thấy người. Bố mẹ cuống cuồng, bảo Mạnh Vãn Tình giúp đến đồn cảnh sát báo án, nhờ cảnh sát tìm hiểu tung tích của em trai mình.

- Tiểu thư Vãn Tình, em trai của cô… quả thật có tin tức của hắn. Đêm cô gặp chuyện, bị Sài Hoa Siêu đưa ra khỏi Sáp Hoa quán, em trai cô đã bị Lão Thử Tường sai người đánh chết, ném xác xuống Ngư Vĩ Thạch.

Nghe Mạnh Vãn Tình muốn nhờ cảnh sát tìm tung tích em trai, sắc mặt Nhan Hùng trở nên nghiêm túc, mở miệng nói:

- Thi thể vẫn chưa vớt lên được, nhưng thủ hạ của Lão Thử Tường đã nhận tội và bị giam giữ, Lão Thử Tường cũng đã bị bắn chết đêm đó. Tiểu thư Vãn Tình, xin hãy bảo trọng.

Mạnh Vãn Tình ngẩn người một lúc, đối với người em trai của mình, cô đã không còn nhiều tình cảm. Suốt ngày hút thuốc phiện, lang thang đầu đường xó chợ, đối với cái chết của hắn, có thể nói Mạnh Vãn Tình đã sớm có tâm lý chuẩn bị. Nghe tin em trai qua đời, ngoài nỗi buồn thoáng qua ban đầu, sau đó cảm giác giống như được giải thoát hơn. Cô từ từ đứng dậy khỏi ghế, lịch sự nói với Nhan Hùng:

- Cảm ơn cảnh sát Nhan.

- Đêm hôm đó, có phải vị Tống thư ký kia đã cứu ta không?

Cô quay đầu, nhìn chăm chú vào bông thủy tiên, nhẹ nhàng hỏi.

Nhan Hùng không vội trả lời, cũng đứng dậy, cân nhắc từng lời nói:

- Tiểu thư Vãn Tình, hôm nay cửa hàng nhà Tống thư ký khai trương, ta phải đến chúc mừng trước buổi trưa. Chi bằng ta và ngươi đến gặp Tống thư ký, có vài lời, vẫn nên nghe Tống thư ký nói trực tiếp thì hơn.

…

Tống Thiên Diệu quả thật đã mở một cửa hàng cho gia đình, chính là gian hàng mặt phố ở tầng một đường Thái Hòa đã bỏ trống từ khi cả nhà họ chuyển đến. Tên cửa hàng không giống như những cửa hiệu cùng phố lấy những chữ mang đậm khí chất Trung Hoa như Nguyên, Trinh, Lợi, Hanh, Khang, Ninh, Hoành, Thịnh, mà đơn giản gọi là Hiệu thuốc tây Anh Đức.

Hiệu thuốc tây này không phải do Tống Thiên Diệu muốn sau này dấn thân vào ngành y dược, mà là mở cho người nhà. Tuy hiện giờ Tống Thiên Diệu chưa thể coi là nhân vật lớn, nhưng cũng không thể để cha mẹ đi sửa giày bên đường hay

làm tạp vụ trong quán trà nữa. Đối với Tống Thiên Diệu, mục đích mở hiệu thuốc tây này không phải để kiếm quá nhiều tiền, chủ yếu là để cha mẹ có thể ngồi bên đường tán gẫu với hàng xóm mỗi ngày, không đến nỗi quá buồn chán, lại có việc để giết thời gian.

Tống Thiên Diệu không coi trọng cửa hàng này, nhưng Tống Xuân Lương và Triệu Mỹ Trân lại xem đó như việc hàng đầu hiện nay. Họ không biết sự khác biệt giữa Lợi Khang và Chử Hiếu Tín trước đây và hiện tại, chỉ biết con trai mình vẫn làm thư ký cho nhà họ Chử. Công việc thư ký này rốt cuộc không ổn định bằng có sản nghiệp trong tay, nên khi Tống Thiên Diệu lấy tiền ra nói muốn mở cửa hàng cho gia đình, hai người vui mừng đến mấy đêm liền không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau đã bắt đầu nhờ hàng xóm và thợ giúp dọn dẹp cửa hàng, đóng kệ hàng và quầy, làm biển hiệu, còn đặc biệt mời thầy bói chọn ngày hoàng đạo cát tường, định ngày khai trương chính thức, cũng chính là hôm nay.

Sáng nay, cha mẹ Tống Thiên Diệu đã sớm thay quần áo mới đến cửa hàng dọn dẹp lần cuối, cả Tống Văn Văn cũng mặc bộ đồ Tây sạch sẽ đi lại trong cửa hàng. Ngoài ba người nhà họ Tống, còn có sư gia Huy, vợ của Hàm Ngư Xuyên là Phấn tỷ, con gái của Hàm Ngư Xuyên, cô bé ngoan ngoãn hiểu chuyện Ngô Tú Nhi, và Lâu Phượng Vân đã không cần người dìu, có thể chậm rãi di chuyển tự do không cần chống gậy.

Mới 8 giờ, sư gia Huy đã cầm miếng giẻ lau đứng ngoài cửa cửa hàng, dựa vào cửa như hòn vọng phu, nhìn về phía đầu phố, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Tống thư ký sao vẫn chưa đến?

Tống Văn Văn đưa mứt trái cây vào miệng, thấy dáng vẻ của sư gia Huy, cười nói:

- Huy ca, cẩn thận biến thành hòn vọng phu đó. Thầy bói nói đến trưa mới chính thức khai trương đốt pháo, anh trai ta có khi vẫn chưa dậy ở khách sạn, người đó lười nhất!

Triệu Mỹ Trân bên cạnh nghe con gái nói con trai mình lười, buông việc đang làm, trừng mắt nhìn Tống Văn Văn:

- Lười lười lười! Cả nhà lười nhất chính là ngươi! Khi ta bằng tuổi ngươi, giặt quần áo nấu cơm vá giày may quần áo cái gì cũng biết làm, đâu như ngươi, cái áo cũng không biết cắt, coi chừng gả không ai lấy! Lại đây làm việc đi, chỉ biết ăn, mấy thứ mứt đó là ca của ngươi bảo ta mua để đãi khách chúc mừng, không phải để ngươi ăn vụng đâu.

Tống Văn Văn ngượng ngùng buông mứt trong tay xuống, đi qua giúp cha sắp xếp kệ hàng. Lâu Phượng Vân lật xem sổ sách, tay gõ bàn tính tính toán số lượng thuốc, miệng dịu dàng nói với Triệu Mỹ Trân:

- Văn Văn còn nhỏ, lớn thêm chút nữa sẽ tốt thôi.

- Đồ tiểu nha đầu chết tiệt, có được một nửa tài năng của ngươi ta đã mãn nguyện rồi, việc nhà không làm nổi, lại chẳng giống ngươi, biết ghi chép sổ sách.

Triệu Mỹ Trân thở dài một câu, rồi tiếp tục bận rộn.

Chương 342. Hiệu thuốc tây Anh Đức (2)

Hôm nay Lâu Phượng Vân mặc một chiếc áo sườn xám nửa tay màu đỏ thẫm thêu hoa mai nhạt, vạt áo bên trái xẻ tới đầu gối, mái tóc không búi lên mà xõa xuống, kết hợp với khuôn mặt trứng ngỗng chuẩn mực của mỹ nhân, càng tăng thêm vài phần phong tình.

Dưới bộ ngực đầy đặn cao vút, chiếc áo sườn xám càng làm nổi bật vòng eo thon thả của cô ta. Lúc này thân hình cô hơi cúi về phía trước quầy, đường cong mông hơi nhấp nhô, chân đi đôi giày cao gót, càng tôn lên đôi chân dài, vóc dáng cao ráo, hiện rõ là một thiếu phụ trẻ đầy phong vận.

Vợ chồng Tống Xuân Lương và Triệu Mỹ Trân không biết Tống Thiên Diệu đang bận rộn việc gì, nhưng Lâu Phượng Vân lại biết đôi chút. Ngoài sư gia Huy giúp Tống Thiên Diệu chạy việc rồi về nói với cô vài câu, những thành viên Phúc Nghĩa Hưng giúp chăm sóc nhà họ Tống, Lâu Phượng Vân cũng thay Tống Thiên Diệu thưởng tiền cho họ, không để họ vất vả không công. Từ miệng những người đó, cô ta đã dò hỏi được vài lời chỉ ngôn phiến ngữ về Tống Thiên Diệu, lại mua thêm vài tờ báo tham khảo, ghép nối những tin tức hiểu được lại với nhau, trong lòng càng thêm khẳng định, vị Tống thư ký này thời gian qua đã giúp Lợi Khang đánh bại họ Chương.

Thời gian này sống trên dưới một mái nhà với nhà họ Tống, Lâu Phượng Vân cũng tạm coi như đã nhìn rõ được một số điều về con người Tống Thiên Diệu. Gã thanh niên này, khi làm việc chính sự, đầu óc suy nghĩ sẽ không phân nửa điểm

nào cho phụ nữ. Nhưng nếu không có việc gì, gặp phụ nữ xinh đẹp là hai mắt sáng rực.

Tống Văn Văn đã lén nói với cô ta vài lần, mấy ngày nay anh trai cô ngồi ở quán nước mía đường Thái Hòa, vừa uống nước đường vừa nhìn các cô gái xinh đẹp đi qua với ánh mắt thèm thuồng. Hơn nữa Lâu Phượng Vân cũng nghe sư gia Huy kể lại chuyện đêm đó mình đi Cửu Long, Tống Thiên Diệu gấp gáp như ham muốn chạy đến gặp mình, khiến Lâu Phượng Vân cảm thấy Tống Thiên Diệu thực ra cũng chỉ là một người đàn ông, không phải thần nhân bất nhiễm, cũng chân thực hơn.

Nhưng khi Tống Thiên Diệu bận rộn đối phó với họ Chương, dù thỉnh thoảng về nhà ở, dù biết rõ mình đang ở tầng trên, cũng không có ý định tìm mình. Ngược lại, khi xong việc với họ Chương, về nhà để mở cửa hàng cho cha mẹ rồi gặp lại mình, đôi mắt gần như dính chặt vào người mình không rời, những lời đùa cợt buột miệng càng khiến một người phụ nữ như cô ta đã từng gặp đủ loại người ở sòng bạc cũng phải đỏ mặt.

Một hai ngày nữa, e rằng Tống Thiên Diệu sẽ không nhịn được mà chạy lên lầu gặp riêng mình chăng?

Ngay cả cha mẹ Tống Thiên Diệu cũng đã nhìn ra thái độ của hắn đối với mình, thậm chí Tống Văn Văn cũng đã lén hỏi mình vài lần, có phải đã làm chị dâu của nàng không.

Lâu Phượng Vân vừa gõ bàn tính, vừa nghĩ về những chuyện có thể xảy ra trong tương lai.

Thấy thời gian đã qua 10 giờ, nhiều hàng xóm đã đổ xô vào cùng gia đình họ Tống chờ đợi đốt pháo chúc mừng tiệm thuốc khai trương, Tống Thiên Diệu vẫn chưa xuất hiện, ngay cả Tống Xuân Lương, Triệu Mỹ Trân cũng có phần ngồi không yên, thỉnh thoảng tranh thủ ra ngoài nhìn vài cái, lẩm bẩm phàn nàn vài câu.

Lại qua một lúc nữa, mấy gia đình hàng xóm cũ từng thân thiết với nhà họ Tống ở khu nhà gỗ đường Gia Lâm, Cửu Long cũng đã đi tàu nhỏ đến, ngay cả Phấn tỷ cũng bắt đầu tiếp đãi với Tống Xuân Lương, Triệu Mỹ Trân và những người khác, sợ làm lạnh lòng khách khứa. Sư gia Huy càng dẫn theo Tống Văn Văn và Ngô Tú Nhi hai người, phân phát kẹo, rót trà nước cho các hàng xóm, bận rộn đến mồ hôi đầy đầu.

- Vân tỷ, ta đến chúc mừng Lương bá và Trân thẩm.

Một bóng dáng cao lớn khỏe mạnh từ bên ngoài bước vào, đi đến trước mặt Lâu Phượng Vân đang phụ trách ghi sổ. Lâu Phượng Vân ngẩng đầu lên, Trần Thái nở với nàng một nụ cười rạng rỡ, tay đẩy một phong bì đỏ đến trước mặt Lâu Phượng Vân.

- A Thái?

Lâu Phượng Vân liếc nhìn mấy tiểu đệ phía sau Trần Thái, đưa tay mở phong bì ra xem qua, 200 đô la Hồng Kông.

Trần Thái trước mặt, một bộ áo quần sạch sẽ, chiếc dây chuyền vàng to bằng ngón tay cái đeo trên cổ, ngậm điếu thuốc trên miệng nhìn nhãn hiệu biết ngay là thuốc lá Anh 555. Nhìn vào bên trong, thấy Tống Xuân Lương và Triệu Mỹ Trân đang được nhiều hàng xóm vây quanh chúc mừng, Lâu Phượng Vân đành tự mình đứng dậy nói với Trần Thái:

- Ngươi có lòng rồi, Trân tỷ bận không xuể, ngươi đợi một chút, Diệu ca của ngươi sẽ đến ngay thôi. A Huy, chuẩn bị trà nước cho A Thái bọn họ.

Sư gia Huy nghe Lâu Phượng Vân sai bảo, xách ấm trà đi tới, thấy là Trần Thái đến thăm, cười một cái, vỗ vai Trần Thái bằng một tay:

- A Thái mà, chỗ này còn quen hơn cả ta, tự rót trà uống là được.

Trần Thái vẫn giữ nụ cười rạng rỡ chất phác, nhưng mấy tên đàn em đứng sau lưng Trần Thái, thấy sư gia Huy xách ấm trà mà dám vỗ vai Trần Thái, định bước lên mở miệng nói.

Trần Thái như có mắt sau gáy, không quay đầu lại mà dặn dò:

- Đây là Huy ca, gọi Huy ca.

- Huy ca.

Mấy tên đàn em của Trần Thái miễn cưỡng nhìn sư gia Huy, mở miệng gọi một tiếng.

Sư gia Huy hoàn toàn không để ý đến biểu cảm của mấy tên đàn em đó:

- Này, có nhiều hàng xóm quen biết cũng đang ở trong đó, ta qua đó giúp một tay trước đã.

Hắn vừa quay người, Kim Nha Lôi và Manh Công Thạch cũng dẫn theo vài người chạy đến bên ngoài cửa hàng, vừa hay chạm mặt với đám người của Trần Thái.

- Lôi ca, Thạch ca.

Trần Thái thấy Kim Nha Lôi và Manh Công Thạch đến, mở miệng chào hỏi.

Chương 343. Mạnh Uyển Thanh (1)

Lâu Phượng Vân cũng mở miệng chào hỏi Kim Nha Lôi, tự mình chậm rãi bước ra khỏi quầy để tiếp đón những người giang hồ này. Cha mẹ Tống Thiên Diệu không biết làm sao để chào hỏi người giang hồ, Tống Thiên Diệu lại không có mặt, chỉ có thể để mình làm những việc này.

Kim Nha Lôi hiện giờ cũng không dám coi Lâu Phượng Vân là tứ cửu dưới trướng Phúc Nghĩa Hưng mà quát tháo tùy tiện nữa, người đàn bà góa trước mặt rõ ràng đã theo Tống Thiên Diệu, nếu mình còn tỏ vẻ tọa quán Phúc Nghĩa Hưng, bị người đàn bà này thổi gió bên gối cho Tống Thiên Diệu, vốn trong vụ Đàm Trường Sơn đã để Nhan Hùng cướp mất công đầu áp đảo mình, lại bị thổi gió bên gối, e rằng sau này càng không lọt vào mắt xanh của Tống Thiên Diệu.

Lâu Phượng Vân dường như cũng quên chuyện Kim Nha Lôi từng sai người thực hiện gia pháp với mình, cùng Trần Thái, Kim Nha Lôi và những người khác kéo vài cái ghế đẩu ra nói chuyện dưới mái hiên che mưa trước cửa, ít nhất nhìn bề ngoài thì có vẻ trò chuyện vui vẻ, chỉ là mắt mọi người thỉnh thoảng lại liếc nhìn ra ngoài hiên.

Đúng lúc này, tiếng một chiếc xe Ford cũ vang lên từ xa, nghe tiếng xe, Kim Nha Lôi, Trần Thái, Lâu Phượng Vân đều vô thức đứng dậy bước ra khỏi mái hiên che mưa hai bước, tưởng là Tống Thiên Diệu lái xe về, nhưng đến khi đứng ra ngoài cửa mới phát hiện, Nhan Hùng dẫn theo hai tên thủ hạ

và một người phụ nữ, từ chiếc xe đỗ bên kia đường bước xuống.

Lâu Phượng Vân ban đầu nhìn qua, phát hiện không phải Tống Thiên Diệu, liền mất hứng quan sát kỹ, nàng biết Sái Lão Hùng, tưởng Sái Lão Hùng dẫn vợ mình đến chúc mừng, nhưng đến khi thấy Nhan Hùng đi trước người phụ nữ nửa thân, lại có vẻ nịnh bợ hơi nghiêng người như đang dẫn đường, trực giác của phụ nữ khiến lòng cô ta chùng xuống, đó không phải là phụ nữ của Nhan Hùng, trong tình huống này, chẳng lẽ bảo cô ta tin rằng Nhan Hùng dẫn vợ của thanh tra đến chúc mừng? Chỉ có thể nói người phụ nữ này có quan hệ với Tống Thiên Diệu.

Cô ta đứng trước cửa tiệm thuốc nhìn về phía người phụ nữ, người phụ nữ được Nhan Hùng dẫn đường cũng vừa ngẩng đầu nhìn về phía Lâu Phượng Vân đang đứng dưới biển hiệu tiệm thuốc tây Anh Đức, ánh mắt hai người phụ nữ giao nhau chỉ trong chớp mắt, rồi đều né tránh.

Kim Nha Lôi và Nhan Hùng cũng có chút ngượng ngùng, vị trí đứng của hai người lúc này, giống như đã phân chia đội ngũ vậy, Kim Nha Lôi dẫn người đứng về phía Lâu Phượng Vân, còn Nhan Hùng thì dẫn theo hai tên thủ hạ đi cùng Mạnh Vãn Tình qua đường, phân chia rõ ràng.

Khi nhìn thấy Lâu Phượng Vân, người mà mình đã đá một cú, lúc này đứng ở cửa tiệm thuốc như một nữ chủ nhân, Nhan Hùng trong lòng rùng mình. Người đàn bà này giờ cũng là người của Tống Thiên Diệu sao? Mẹ kiếp, quả nhiên vận khí của mình vẫn hơi đen đủi. Hiện giờ chỉ có thể trông cậy vào vị Vãn Tình tiểu thư bên cạnh đây, người đã nổi danh giang hồ, có thể được Tống Thiên Diệu sủng ái hơn, đừng để cho góa phụ kia làm bà cả, tránh để cô ta nhớ thù cú đá lúc đó của mình, thổi gió bên gối với Tống Thiên Diệu.

Nhìn lại biển hiệu của tiệm thuốc tây Anh Đức, Nhan Hùng hơi nghi hoặc. Tiệm thuốc tây Anh Đức, quả nhiên là Tiệm thuốc tây Anh Đức. Giờ Mạnh Vãn Tình bên cạnh mình, với góa phụ Vân đứng ở cửa, chẳng phải giống như Anh và Đức trong chiến tranh, là kẻ địch không đội trời chung sao? Sau này có nhiều chuyện để đấu đá rồi, hy vọng Vãn Tình tiểu thư bên cạnh lợi hại hơn đánh bại được góa phụ, sau này quan tâm đến mình nhiều hơn. Dù sao hai người cũng là chiến hữu cùng trải qua đêm đó, đổi lấy ngày hôm nay ngẩng cao đầu, vượt lên trên người khác.

"Bíp bíp", một chiếc xe Ford khác từ ngoài phố lái vào, bấm còi vào những người đi đường. Khi thấy chiếc xe xuất hiện, tất cả mọi người lúc này với sắc mặt khác nhau đều dừng động tác lại. Lâu Phượng Vân đứng ở cửa tiệm, Kim Nha Lôi đứng bên cạnh cô ta, Mạnh Vãn Tình thì vừa mới đi đến bên đường với Nhan Hùng, cũng nghe thấy tiếng còi xe dừng bước chân lại. Bốn đôi mắt đều nhìn về phía chiếc Ford 49 đang từ từ dừng lại bên đường.

Tống Thiên Diệu và Cao Lão Thành xuống xe từ hàng ghế trước. Chưa kịp đứng vững, cửa sau xe cũng được mở ra, một người phụ nữ trẻ lanh lợi mặc bộ vest nữ, đi giày cao gót xuống xe, tự nhiên đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu, cùng Tống Thiên Diệu sóng vai đi về phía Tiệm thuốc tây Anh Đức này.

Nhan Hùng vô thức gãi gãi mũi, như tự nói với mình:

- Có phải người phụ nữ cùng xuống xe với Tống thư ký mới là Đức, còn hai người này là liên quân Anh-Mỹ?

…

Người cùng xuống xe với Tống Thiên Diệu tất nhiên là thư ký của Chử Hiếu Trung - Giang Vịnh Ân. Đến đây cũng không đơn thuần là để chúc mừng tiệm thuốc của Tống Thiên

Diệu khai trương, mà là có một số việc do cô ta tiếp quản. Lúc này Tống Thiên Diệu vừa đi vừa nói với cô:

- Công ty phân phối cấp hai mà ta đăng ký trên giấy tờ có tên là Quán Á, mấy ngày nay lười biếng, chỉ mới phác thảo khoảng hai phần ba danh sách và số liệu phân phối lợi nhuận của Quán Á. Lát nữa ta sẽ giao danh sách và số liệu cho ngươi, ngươi tự bổ sung đầy đủ, mỗi tháng chuyển vào tài khoản của những người đó là được.

- Ngươi thật sự không định tự mình làm thư ký cho Chử tiên sinh nữa sao? Ta nghe Trung thiếu nói, Chử tiên sinh và mẹ hắn đều đã mở lời níu kéo ngươi. Hơn nữa, dù không làm thư ký, công ty dược phẩm tên Quán Á này cũng có thể giúp ngươi nhanh chóng tích lũy tài sản. Tại sao không tự mình quản lý mà lại giao cho Trung thiếu?

Giang Vịnh Ân nghiêng mặt, nhìn về phía Tống Thiên Diệu bên cạnh, tò mò hỏi.

Chương 344. Mạnh Uyển Thanh (2)

Bản thân là thư ký của Chử Hiếu Trung, dù thế nào thì tạm thời cũng không thể so được với vị thư ký Chử Hiếu Tín bên cạnh này về thanh thế trong nhà họ Chử. Cô không quá ghen tị, thân phận địa vị của hai người khác nhau. Chử Hiếu Trung độc lập tự chủ, là một tài năng trẻ trong thương trường việc gì cũng tự mình làm, cô chỉ cần ở bên cạnh xử lý nhiều việc vặt hơn cho ông chủ. Còn Chử Hiếu Tín thì giống như một A Đẩu không lo chính sự hơn, toàn bộ quyền lực và sự tin tưởng đều giao cho chàng trai trước mặt này, mọi việc của Lợi Khang đều do chàng trai này một lời quyết định. Chuyện này không phải thuần túy dựa vào ghen tị và thèm muốn là có thể đạt được.

Giang Vịnh Ân chỉ không rõ tại sao Tống Thiên Diệu hiện giờ đang có địa vị nóng bỏng trong nhà họ Chử, lại muốn rút lui khỏi công việc của nhà họ Chử. Thậm chí ngay cả công ty phân phối cấp hai Quán Á mà Chử Diệu Tông đã mặc nhiên cho phép hắn đăng ký thành lập, cũng chỉ giữ lại cái tên người đăng ký công ty, chuyển toàn bộ công việc của công ty cho Chử Hiếu Trung. Chử Hiếu Trung chính vì việc này mới sắp xếp cho cô đến làm việc bàn giao với Tống Thiên Diệu.

- Ngươi thật sự nghĩ Quán Á chỉ là của một mình ta sao?

Tống Thiên Diệu cười với Giang Vịnh Ân:

- Bọn quỷ lão hải quan, quân Anh phụ trách bắt buôn lậu ở vùng biển Hồng Kông, cảnh sát thủy, những quan chức ở các cơ quan quản lý công thương nghiệp, tất cả đều phải chăm sóc,

lợi ích đều cần được chi trả từ lợi nhuận trên sổ sách của Quán Á. Còn việc Quán Á phải ghi tên ta Tống Thiên Diệu, là ta dùng để làm chiêu bài cho Chử tiên sinh, để cho tất cả mọi người đều thấy, Tống Thiên Diệu ta chỉ là một tiểu thư ký, chỉ cần làm tốt, Chử tiên sinh có thể nhượng lại một trong năm công ty phân phối cho ta. Đó chỉ là chuyện ngàn vàng mua xương ngựa, những thứ này là để cho người ngoài xem, Chử hội trưởng đương nhiên sẽ đồng ý. Chẳng lẽ ta ngu ngốc thật sự chiếm độc quyền lợi nhuận của Quán Á? Nghĩ cũng không thể nào, tự biết việc của mình, kiếm được một chút là đủ rồi. Muốn nổi danh, vẫn cần phải dựa vào nỗ lực của bản thân… Ồ, cơ hội được ngắm nhìn hai mỹ nữ đứng yên trước mặt thật hiếm có.

Tống Thiên Diệu và Giang Vịnh Ân đi ra hành lang mái hiên bên ngoài cửa hàng, mới để ý thấy Lâu Phượng Vân, Kim Nha Lôi đứng ở cửa, Nhan Hùng, Mạnh Vãn Tình đứng ở ven đường, lúc này đang nhìn chằm chằm vào hắn và Giang Vịnh Ân một cách rõ ràng, nên cuối cùng mới cười và chuyển chủ đề ở cuối cuộc trò chuyện.

- Tống thư ký.

- Tống thư ký.

- Tống thư ký.

- Diệu ca.

Hắn đang đánh giá Mạnh Vãn Tình và Lâu Phượng Vân ở ngoài cửa, những người này cũng lần lượt lên tiếng chào hỏi hắn. Giang Vịnh Ân nhìn hai nhóm người, xoay nửa người lại, mái tóc thậm chí còn nhẹ nhàng quét qua vành tai Tống Thiên Diệu, nói khẽ:

- Hai người phụ nữ này trông có vẻ lớn tuổi hơn ngươi, thật sự là… tình nhân của ngươi sao? Đại phòng nhị phòng gặp

mặt à?

- Tuổi của ngươi cũng lớn hơn ta, a cô, năm nay có ba mươi chưa? Ngươi già như vậy vẫn bị ta đè một đầu, nhưng ta sẽ không cho ngươi cơ hội trả thù đâu. Nói thêm một câu, khi không nói chuyện công việc, ngươi cũng chẳng khác gì những phụ nữ khác, cũng tám chuyện như thường.

Tống Thiên Diệu không trả lời câu hỏi của Giang Vịnh Ân, mà chỉ trêu chọc đối phương một chút, rồi tự nhiên bước ra ngoài cửa hàng, trước tiên giới thiệu Giang Vịnh Ân với hai nhóm người:

- Đây là thư ký của Trung thiếu, Giang Vịnh Ân, có việc đến gặp ta.

Rồi chỉ về phía Lâu Phượng Vân, nói với Giang Vịnh Ân và Mạnh Vãn Tình:

- Đây là Vân tỷ, vẫn sống một mình ở tầng trên nhà ta, ta vẫn chưa chiếm được, nhưng sau này có cơ hội.

Lại quay người giới thiệu Mạnh Vãn Tình với Lâu Phượng Vân và Giang Vịnh Ân:

- Đây là Vãn Tình tiểu thư, không chịu ra ngoài với ta, nên ta cũng chưa chiếm được, vì vậy mọi người không cần quá ngượng ngùng.

Lời giới thiệu Giang Vịnh Ân còn tốt, nhưng khi giới thiệu Lâu Phượng Vân và Mạnh Vãn Tình, Tống Thiên Diệu nói mình chưa chiếm được với giọng điệu bình thản nhưng phong lưu, khiến Giang Vịnh Ân không nhịn được mà trợn tròn mắt.

Mặc dù hiện tại chế độ một vợ nhiều chồng vẫn chưa bị bãi bỏ, nhưng tư tưởng độc lập của phụ nữ và bình đẳng nam nữ đã ăn sâu vào tâm trí của những phụ nữ trí thức như cô ta, đã từng du học và nhận được giáo dục cao cấp. Phản ứng đầu tiên của cô ta là muốn xem hai người phụ nữ này sẽ phản ứng thế

nào với kiểu đàn ông tự đại như Tống Thiên Diệu, liệu có mắng vài câu cay độc không.

Ngoài dự đoán của cô ấy, Mạnh Vãn Tình chỉ nghe xong lời Tống Thiên Diệu, tò mò nhìn Lâu Phượng Vân một cái, không lên tiếng, còn Lâu Phượng Vân thì ngực hơi phập phồng một cái, rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm.

- Tống thư ký, ta lái xe đưa Vãn Tình tiểu thư đến, cô ta muốn tự mình nói lời cảm ơn với ngươi.

Nhan Hùng thấy Tống Thiên Diệu đưa tay vào túi lấy thuốc lá, vội vàng đưa điếu thuốc của mình qua, giúp Tống Thiên Diệu châm lửa.

- Vãn Tình tiểu thư có lòng rồi, mời vào.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc, nhe hàm răng trắng lịch sự cười với Mạnh Vãn Tình.

Sau đó nhìn về phía Trần Thái đang trốn sau lưng Kim Nha Lôi, vừa mới gọi hắn là Diệu ca, lúc này lại có vẻ rụt rè ấp úng, cười hì hì nói:

- Ngươi cũng không nợ ta, lại còn cứu ta, sao vẫn còn vẻ mặt như vậy?

Rồi chào hỏi Kim Nha Lôi với nụ cười nhẹ, lúc này mới mời mọi người cùng vào tiệm thuốc tây.

Chương 345. Mạnh Uyển Thanh (3)

Mạnh Vãn Tình vốn hơi do dự, muốn quay người rời đi, nhưng Nhan Hùng làm sao đồng ý để cô ta đi được, hắn một lòng mong Mạnh Vãn Tình đấu bại quả phụ Vân. Thấy Tống Thiên Diệu, Giang Vịnh Ân và những người khác đi vào cửa hàng trước, hắn hạ thấp giọng nói với Mạnh Vãn Tình ở phía sau:

- Vãn Tình tiểu thư, Tống thư ký đối với ngươi thật là không có gì để nói, để cứu ngươi đêm đó hắn đã bỏ ra không biết bao nhiêu, những lời cảm ơn này vẫn nên để ngươi tự nói cho hắn nghe.

Thực ra đêm đó, chính Nhan Hùng đã liều mạng, còn Tống Thiên Diệu thì chẳng làm gì cả, việc đen tối vất vả đều do một mình Nhan Hùng hắn làm.

Mạnh Vãn Tình khẽ lắc đầu, cô rất có cảm tình với Tống Thiên Diệu, nếu không thì lúc tuyệt vọng cũng không thể nào trong đầu lại hiện lên bóng dáng của hắn, nhưng khi thực sự phải đối thoại với đối phương, cô lại không biết nên nói gì, nên đã đứng nguyên tại chỗ.

- Vãn Tình tiểu thư, nếu ngươi không nghĩ cho bản thân, thì cũng nghĩ giúp ta, xem như đêm đó ta liều mạng cứu ngươi, nếu ngươi bỏ đi giữa chừng, Nhan Hùng ta còn mặt mũi nào nữa, giúp một tay đi?

Nhan Hùng thấy Tống Thiên Diệu, Kim Nha Lôi và những người khác đã vào trong cửa hàng, hắn nói có vẻ sốt ruột.

Mạnh Vãn Tình do dự một chút, cuối cùng tự nhủ trong lòng, gặp lại Tống thư ký một lần nữa, tự miệng nói với hắn câu cảm ơn rồi sẽ không gặp lại nữa.

Khi vào tiệm thuốc, lại không có cơ hội mở miệng với Tống Thiên Diệu, rất nhiều bạn bè hàng xóm vốn muốn kết giao với Tống Thiên Diệu nên mới cố ý đến, lúc này Tống Thiên Diệu xuất hiện, họ càng vây quanh hắn, khiến Mạnh Vãn Tình chen chúc cũng không đến gần Tống Thiên Diệu được, đừng nói đến việc mở miệng cảm ơn.

Trong tiệm có hàng xóm láng giềng cũ cộng thêm người giang hồ, chỉ có hơn ba mươi người, khi lão đầu Tống Xuân Lương của Tống Thiên Diệu đốt pháo nổ vào giờ lành, tất cả mọi người chúc mừng làm ăn phát đạt xong, liền được nhà họ Tống mời đến tửu lâu ở con phố bên cạnh để dùng bữa.

Hàng xóm và những phụ nữ khác do Tống Xuân Lương và Triệu Mỹ Trân, Phấn tỷ, Lâu Phượng Vân và những người khác tiếp đãi ở các phòng khác, trong phòng của Tống Thiên Diệu, chỉ có Kim Nha Lôi, Cao Lão Thành, Manh Công Thạch, Trần Thái, đệ đệ của Trần Thái là Thiết Đầu Tô, Nhan Hùng và hai thuộc hạ của hắn là A Vĩ, A Dược cùng với thư ký Giang Vịnh Ân của Chử Hiếu Trung.

Sau khi chào hỏi khách sáo và cụng ly trên bàn tiệc, Tống Thiên Diệu đặt ly rượu xuống, mở miệng nói với Kim Nha Lôi:

- Sau này công việc của Lợi Khang ở bến tàu, Hùng ca sẽ quản lý cho Chử tiên sinh, chuyện này Chử tiên sinh cũng đã gật đầu đồng ý, Lôi ca, người của ngươi sau này nghe Hùng ca sắp xếp là được, nếu có chuyện gì không giải quyết được, cũng chỉ cần đi tìm Hùng ca, hắn sẽ quyết định có cần thông báo cho Chử tiên sinh hay không.

Dù trong lòng đã sớm biết câu trả lời, nhưng khi nghe Tống Thiên Diệu tự miệng nói ra, Kim Nha Lôi vẫn không nhịn được cảm giác thất vọng trong lòng, chậm một bước là chậm mọi bước, Nhan Hùng đêm đó tàn nhẫn quyết đoán, vừa hay lại gặp được cơ hội, người cản giết người, Phật cản giết Phật, không ngờ chỉ trong một đêm hắn đã lật thân, từ một quân trang trở thành thám tử mặc thường phục, quan trọng nhất là trở thành người phụ trách công việc của công ty Lợi Khang tại bến tàu.

Kim Nha Lôi trong lòng thất vọng nhưng trên mặt vẫn không thay đổi nụ cười, nói với Tống Thiên Diệu:

- A Hùng làm việc không có gì để chê trách, lại là người của Lão Phúc, được Chử tiên sinh tin tưởng cũng là cơ hội của Lão Phúc.

Bên cạnh Nhan Hùng đã nâng ly rượu, chúc rượu Kim Nha Lôi:

- Cũng phải cảm ơn đại ca đã cho ta cơ hội, ta kính ngươi.

Nhan Hùng có một bộ kỹ năng khá tốt trong việc làm không khí trên bàn rượu sôi nổi, sau hai ly rượu, hắn đã cười hỏi Trần Thái, Kim Nha Lôi có hứng thú làm ăn gì ở khu vực Vượng Giác mà hắn đang quản lý không, hắn thay Tống Thiên Diệu tiếp đãi những người giang hồ này, Tống Thiên Diệu lại có cơ hội trò chuyện với Giang Vịnh Ân, Giang Vịnh Ân uống một ngụm nước mía, cất đi danh sách tên và số lượng mà Tống Thiên Diệu vừa mới dùng bút máy ghi trên giấy trước khi ăn, hỏi Tống Thiên Diệu đã bị mời uống bốn năm ly rượu, mặt hơi đỏ vì rượu:

- Sau này ngươi không giúp nhà họ Chử làm việc nữa, định tự mình làm ăn gì?

Tống Thiên Diệu đặt đũa xuống, nhìn ly rượu trước mặt nói:

- Để người nhà làm vài việc buôn bán nhỏ trước đã, đợi vài ngày nữa ta giúp Chử tiên sinh sắp xếp xong chuyện nhà máy sản xuất thuốc diệt côn trùng, rồi chuẩn bị đến thư viện Đại học Hồng Kông đọc sách vài tháng.

- Đọc sách ư? Tiếng Anh của ngươi không phải rất giỏi sao? Làm ăn cũng có một bộ, còn bố trí cho nhà họ Chương khiến Trung thiếu khen không ngớt lời, đang yên đang lành đi đọc sách làm gì?

Giang Vịnh Ân nghe lời Tống Thiên Diệu, sững người một chút.

Tống Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn Giang Vịnh Ân, rồi thu hồi ánh mắt lắc đầu:

- Khác nhau, tự mình làm ăn khác với làm thư ký cho người khác, miễn cưỡng chạy vặt thì những thứ trong bụng có lẽ còn đủ dùng, nhưng làm ăn, ta thậm chí còn không hiểu tình hình kinh doanh hiện tại ở Hồng Kông, Nhật Bản, Đông Nam Á, giống như người mù vậy, đương nhiên cần phải học tập có hệ thống, hơn nữa nhiều việc làm ăn, ngươi muốn tìm được điểm đột phá thích hợp, tất nhiên cũng phải hiểu rõ điều khoản pháp luật, quy định ngành nghề của Hồng Kông đối với ngành này.

- Nơi có nhiều sách chuyên ngành nhất ở Hồng Kông là ở đâu? Đương nhiên là thư viện Đại học Hồng Kông, vì vậy ta đi đọc sách ở Đại học Hồng Kông thôi? Lệnh cấm vận chưa dỡ bỏ, giá nguyên liệu nhập khẩu tăng mạnh, hàng xuất khẩu lại vì giá nguyên liệu, không thể hạ giá để cạnh tranh với sản phẩm Nhật Bản, thời gian này bất cứ việc làm ăn nào cũng sẽ rất khó khăn, ta việc gì phải vội vàng tranh giành làm ăn vào

lúc này? Để người nhà làm vài việc buôn bán nhỏ kiếm sống là được rồi.

Chương 346. Mạnh Uyển Thanh (4)

- Buôn bán nhỏ như thế nào? Trong mắt ngươi thì thế nào là kiếm sống?

Giang Vịnh Ân nghe xong lời Tống Thiên Diệu, suy nghĩ vài giây rồi mở miệng hỏi:

- Việc làm ăn như thế nào, lại là đáng để ngươi làm?

- Ta cũng không biết việc làm ăn nào đáng làm, nhưng có một điều ta biết, bất kể làm gì, ta cần phải có vài lá bài, có tư cách tham gia mới được. Còn về việc buôn bán nhỏ kiếm sống, khắp nơi đều có, đột nhiên giàu to thì hơi khó, nhưng nuôi vài chục miệng ăn mặc thì đủ rồi.

- Chính là tiệm thuốc tây của ngươi?

- Đương nhiên không phải, đó là để cho cha mẹ của ta dưỡng già, nói chuyện với hàng xóm thôi.

Tống Thiên Diệu uống hết chút rượu trong ly:

- Từ từ đã, thời gian còn rất dài.

Giang Vịnh Ân còn muốn hỏi tiếp, Triệu Mỹ Trân lúc này đã đẩy cửa phòng bên ngoài:

- A Diệu, ra nói vài câu với hàng xóm đi, bọn họ đều đã ăn xong chuẩn bị về nhà.

Tống Thiên Diệu đứng dậy rời bàn, đi ra ngoài tiễn khách cùng cha mẹ, lịch sự tiễn phần lớn hàng xóm về, mới phát hiện Mạnh Vãn Tình cũng từ trong phòng đi ra, khẽ cúi người với Tống Thiên Diệu, giọng nói tuy lạnh nhạt, nhưng ánh mắt

trước khi cúi đầu lại đầy vẻ lưu luyến, nàng lấy từ túi xách đeo trên cổ tay một cái túi vải, đưa đến tay Tống Thiên Diệu, nhẹ giọng nói:

- Tống thư ký, đa tạ ngài đã cứu ta, đây là chút lòng thành của ta, không đáng là bao.

Đưa cái túi vải to bằng quyển sách vào tay Tống Thiên Diệu, Mạnh Vãn Tình nói xong, cúi đầu đi qua bên cạnh Tống Thiên Diệu, đi về phía cầu thang, Tống Thiên Diệu nghĩ đến ánh mắt cuối cùng của người phụ nữ nhìn mình trước khi cúi đầu, tay cầm túi vải xoay người lại, giọng nói không còn vẻ trêu chọc như trước, mà hiếm khi nghiêm túc mở miệng:

- Nếu bây giờ ta xuống lầu nói chuyện ngươi, ngươi có muốn nói xong rồi đi dạo cùng ta không, Mạnh Uyển Thanh tiểu thư? Hay là tiếp tục giống như đêm đó, muốn nói với ta, ghét ta đến chết?

Mạnh Vãn Tình nghe Tống Thiên Diệu gọi đúng tên thật của mình, ngạc nhiên quay người nhìn về phía Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu mỉm cười hỏi nàng:

- Muốn, hay là ghét?

- Muốn.

Mạnh Vãn Tình tuy vẫn có vẻ nhạt nhẽo trên mặt, nhưng gò má hơi ửng hồng.

Tống Thiên Diệu tay cầm túi vải, đi qua tự nhiên nắm lấy tay Mạnh Vãn Tình đi xuống lầu, không quay đầu lại nói với Sư gia Huy vẫn chưa hoàn hồn ở đầu cầu thang lầu hai:

- Bảo mẹ của ta đừng gọi ta, đừng tìm ta, ta đã là người trưởng thành rồi, phải đi làm vài việc đàn ông nên làm, nhịn gần hai mươi năm, rất hại sức khỏe đó.

Nói xong hắn khẽ nắm lấy ngón tay của Mạnh Vãn Tình, cười nhẹ nói:

- Muốn nói lời tạm biệt với ta rồi biến mất sao? Những tên khốn kiểu đó dễ đuổi đi, nhưng kẻ nguy hiểm nhất lại là những tên sắc lang đội lốt quân tử như ta. Bây giờ muốn biến mất thì đã quá muộn rồi, Uyển Thanh. Như trong Cửu Thán - Ưu Khổ có câu 'Uyển bỉ thanh thanh', quả là một cái tên đẹp.

- Ngươi biết lai lịch tên của ta sao? Đã từng đọc Sở Từ?

Mạnh Uyển Thanh nghe Tống Thiên Diệu biết cả lai lịch tên mình, nén xuống cảm giác xấu hổ khi bị hắn nắm tay, ngạc nhiên nhìn Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu thành thật lắc đầu:

- Ta chưa từng đọc, ta đã nhờ người hỏi cha ngươi, tiện thể hỏi luôn địa chỉ nhà ngươi, vào ngày ngươi bị đuổi việc ở nhà hàng hải sản.

…

Cho đến khi bị Tống Thiên Diệu nắm tay dẫn từ phố Thái Hòa đi khoảng nửa cây số đến khách sạn Moris trên đường Johnston ở Vịnh Đồng La, vào phòng khách sạn, Tống Thiên Diệu ôm lấy eo nàng ngã xuống giường, Mạnh Uyển Thanh mới hoàn hồn. Thấy Tống Thiên Diệu ôm lấy mình, khuôn mặt vốn lạnh lùng của nàng mới bắt đầu hoảng hốt, hơn nữa còn có chút mơ hồ, không hiểu sao mình lại bị gã đàn ông này nắm tay dắt từ ngoài đường vào tận khách sạn như thế?

Lúc ở ngoài đường, Tống Thiên Diệu chỉ nắm tay nàng, hai người đi dọc theo phố như một đôi tình nhân vừa đi vừa trò chuyện, khiến Mạnh Uyển Thanh dần dần quên đi cảm giác xấu hổ ban đầu. Hơn nữa Tống Thiên Diệu bắt đầu nói từ Kinh Thi, Sở Từ, rồi đến thư pháp, may đo quần áo, sau đó là ẩm thực Trung Quốc, toàn là những chủ đề Mạnh Uyển Thanh

cảm thấy hứng thú. Đặc biệt là nhiều điều Tống Thiên Diệu nói ra nàng chưa từng nghe qua, khiến nàng không nhịn được tò mò hỏi han, sau khi hỏi còn phải suy nghĩ một lúc mới miễn cưỡng hiểu được.

Bây giờ bị gã đàn ông này ôm trong lòng, nhìn thấy nụ cười xấu xa của hắn, Mạnh Uyển Thanh mới tỉnh ngộ, chính là gã đàn ông này cố ý ném ra những chủ đề mình quan tâm trên đường đi, khéo léo dùng lời nói dụ dỗ mình hỏi han suy nghĩ, không cẩn thận bị dẫn vào khách sạn.

Tống Thiên Diệu thấy trên mặt Mạnh Uyển Thanh đầu tiên là hoảng hốt, sau đó là bối rối, cuối cùng hơi mở to mắt tức giận trừng mắt nhìn mình, bị những biểu cảm liên tục thay đổi đó làm cho bật cười. Những biểu cảm này khiến người phụ nữ trung niên vốn trông lạnh lùng và tao nhã thêm phần quyến rũ, Tống Thiên Diệu lật người đè Mạnh Uyển Thanh xuống dưới thân mình, cười xấu xa nói:

- Vừa mới nhận ra sao? Quá muộn rồi.

Mạnh Uyển Thanh đưa hai tay ra định khẽ đẩy ngực Tống Thiên Diệu không cho hắn đè lên, nhưng Tống Thiên Diệu lập tức dừng động tác nhìn nàng, Mạnh Uyển Thanh bị hành động đột ngột dừng lại của Tống Thiên Diệu làm cho hơi ngẩn người, thu hai tay về từ ngực đối phương, cắn môi, rụt rè mở miệng:

- Ngươi…

Nàng vừa buông tay xuống, Tống Thiên Diệu đã đè thân trên lên, đôi môi đỏ của Mạnh Uyển Thanh đã bị Tống Thiên Diệu hôn lấy…

Chương 347. Gãy cành hoa

Cho đến khi cửa phòng khách sạn bị nhân viên phục vụ lịch sự gõ từ ngoài hành lang, hỏi khách có cần đặt bữa tối không, Tống Thiên Diệu mới tỉnh lại, ngẩn người vài giây mới nhận ra mình quên treo tấm biển "Xin đừng làm phiền" bên ngoài cửa phòng, mở miệng đuổi nhân viên tận tụy ngoài cửa đi. Tống Thiên Diệu nghiêng mặt nhìn Mạnh Uyển Thanh đang co người bên cạnh mình, lộ ra tấm lưng trần mịn màng, đưa tay kéo chăn lên giúp cô đắp kín, rồi xuống giường nhặt quần áo bị hai người đá xuống đất, lấy thuốc lá ra châm lửa, quay lại giường, tựa lưng vào đầu giường, thư thái hút thuốc trầm ngâm suy nghĩ.

Thực ra Mạnh Uyển Thanh đã tỉnh khi nhân viên gõ cửa, chỉ là cô không lên tiếng, đợi Tống Thiên Diệu chu đáo đắp chăn cho mình, rồi nằm xuống bên cạnh không phát ra tiếng động, mới chậm rãi chớp mi mở mắt, lén nhìn gã đàn ông này.

- Nhà hàng của khách sạn mãi đến 10 giờ đêm mới đóng cửa, ngươi có thể ngủ thêm một lúc nữa, phụ nữ sau lần đầu tiên cần nghỉ ngơi nhiều.

Dường như sớm đã phát hiện ra động tác nhỏ của Mạnh Uyển Thanh, Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc, đột nhiên quay đầu nói với Mạnh Uyển Thanh không kịp nhắm mắt lại giả vờ.

Gương mặt xinh đẹp của Mạnh Uyển Thanh lại từ từ ửng hồng. Cô trước tiên giấu thân thể dưới chăn, mò mẫm một lúc, rồi toàn thân chui hẳn vào chăn sột soạt. Đầu và hai tay thò ra từ góc chăn phía chân giường, nhặt lấy đồ lót đã vô tình bị đá rơi xuống đất trong lúc quên mình hoan lạc, giấu vào trong

chăn mặc lại. Sau đó cô mới lại thò đầu ra từ đầu giường, nghiêng người lặng lẽ nhìn Tống Thiên Diệu.

- Khi ở trên đường, tại sao ngươi không nói chuyện với ta về đàn tì bà?

Đợi Tống Thiên Diệu hút xong một điếu thuốc, Mạnh Uyển Thanh mới lên tiếng hỏi nhẹ nhàng.

Tống Thiên Diệu ôm người phụ nữ vào vòng eo mình:

- Ta đâu phải kẻ ngốc, cố ý nói về thứ ngươi không thích, để ngươi hoàn hồn giữa đường rồi sợ hãi bỏ chạy sao?

- Làm sao ngươi biết ta không thích? Ngay cả cha mẹ ta cũng không biết.

Mạnh Uyển Thanh bị Tống Thiên Diệu ôm gương mặt mình áp sát vào bụng dưới của hắn, nhận ra Tống Thiên Diệu vẫn chưa mặc quần áo, nên nhắm mắt kéo chăn lên cao hơn cho Tống Thiên Diệu, rồi mới mở mắt nói.

- Lấy lòng khách để kiếm tiền mưu sinh, dù ban đầu có thích học đàn tì bà, ở lâu trên thuyền hải sản, e rằng cũng đã chán ngấy rồi.

Bàn tay Tống Thiên Diệu luồn qua áo lót mà Mạnh Uyển Thanh vừa mới mặc, đặt lên bộ ngực mềm mại của nàng và nói.

So với thiếu nữ còn e ấp chờ nở, hắn thích hơn những người phụ nữ trưởng thành đã phóng thích hết mọi sức quyến rũ của bản thân, giống như Mạnh Uyển Thanh bên cạnh lúc này, vẻ ngoài lạnh lùng quyến rũ nhưng nội tâm lại nồng nàn, sự lạnh lùng bất quá chỉ là màu sắc bảo vệ sau khi đã từng trải thế thái nhân tình, điển hình của món quà trời ban cho đàn ông, loại phụ nữ này đáng để hắn bỏ chút tâm tư để nắm giữ trong tay.

Mạnh Uyển Thanh ấn tay Tống Thiên Diệu đang nghịch ngợm qua lớp áo lót, nàng vừa bị Tống Thiên Diệu chạm vào, giọng nói vốn còn có thể giữ bình tĩnh đã trở nên mềm mại ngọt ngào:

- Đừng…

- Ở thuyền hải sản đó, là ta đã bảo người ta dặn dò, không được giữ ngươi ở lại nữa. Trước đây bá phụ mở cửa hàng may đo làm trang phục kiểu Tây, vì ngân hàng phá sản, tích cóp nhiều năm đều mất trắng, nhưng tay nghề may vá chắc vẫn còn, có nghĩ đến việc mở lại một cửa hàng, hoặc nói là, mở một xưởng may nhỏ không? Quần áo kiểu Tây cũng có thể mở xưởng may được, không nhất thiết phải mời thợ may đến đo may tận nơi, mời vài người thân bạn bè đến phụ giúp, kiếm chút tiền tay nghề cũng tốt, có thể giúp hắn lấy lại chút tự tin để làm lại từ đầu, nếu không nghèo khó quá lâu, trong lòng sẽ quen với việc coi mình là người nghèo, quên mất thế nào là nỗ lực.

Tống Thiên Diệu hỏi Mạnh Uyển Thanh.

Hắn đã điều tra hoàn cảnh gia đình của Mạnh Uyển Thanh, trước đây nhà họ Mạnh mở cửa hàng may đo ở Quảng Châu để sinh sống, khi nội chiến bắt đầu, gia đình Mạnh di cư đến Hồng Kông, vẫn lấy nghề đo may làm kế sinh nhai, tuy không thể nói là giàu có sung sướng, nhưng so với xuất thân từ gia đình ở nhà ổ chuột của Tống Thiên Diệu, đã là một trời một vực, nếu không cũng không thể nuôi dạy ra một Mạnh Uyển Thanh thông thạo thi từ, thư pháp và đàn tì bà.

Đáng tiếc là khi các đại gia Thượng Hải đổ xô đến Hồng Kông, dấy lên cơn sốt đầu cơ vàng, khiến nhiều ngân hàng, tiệm cầm đồ lần lượt phá sản đóng cửa, ngân hàng mà nhà họ Mạnh gửi tiền cũng nằm trong số đó, tích góp nhiều năm trời tan thành mây khói, con trai độc nhất lại nghiện thuốc phiện,

vay nợ lãi cao khắp nơi, biến một gia đình trung lưu tốt đẹp thành phải dựa vào cô con gái nuôi trong khuê phòng mang đàn tì bà ra thuyền hải sản lấy sắc đẹp và tài nghệ làm vui lòng người để kiếm tiền miễn cưỡng qua ngày.

Mạnh Uyển Thanh quay đầu lại, đôi mắt đen láy trong veo nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang mở miệng, tuy không nói gì, nhưng niềm vui trong mắt không giấu nổi.

Cô đã từng thấy Tống Thiên Diệu chỉ cần mở miệng nói một câu, đã có rất nhiều người giang hồ thậm chí cả những tên cảnh sát như Nhan Hùng chạy đôn chạy đáo cho hắn, cũng thấy hắn tùy tay ban thưởng hào phóng rộng rãi với khí độ của khách làng chơi, nhưng trong xương tủy cô ghét cay ghét đắng những kẻ giang hồ và khách tìm vui trên thuyền, lúc này nghe người đàn ông này không khoa trương khoe khoang về tài sản và thế lực của mình, cũng không mở miệng hứa hẹn sẽ cho cô bao nhiêu vàng bạc châu báu để thể hiện sự sủng ái, mà giọng điệu nghiêm túc, giống như vợ chồng trao đổi ân cần, khuyên cha cô tiếp tục làm ăn nghề may vá.

Lúc này, Tống Thiên Diệu đối với Mạnh Uyển Thanh, còn đáng để gửi gắm hơn cả Tống Thiên Diệu đã để Nhan Hùng giết người cứu cô đi gặp hắn trong một đêm.

Chương 348. Khởi đầu mới (1)

Cô ở đây vui mừng nhìn Tống Thiên Diệu dường như đang suy nghĩ làm chuyện đứng đắn mà rơi vào trạng thái ngưng đọng, cảm thấy mình không đặt niềm tin nhầm chỗ.

Nhưng bàn tay của Tống Thiên Diệu lại tiếp tục di chuyển bên trong áo lót của cô. Khi Mạnh Vạn Thanh hoàn hồn thì sợi dây bạc của chiếc áo lót mà cô vừa mới cài lại đã bị Tống Thiên Diệu tháo ra rồi.

Tống Thiên Diệu lại lật người, đè lên người nàng:

- Ta vừa tính toán kỹ lưỡng, nhà hàng khách sạn mãi tới 10 giờ mới đóng cửa, thời gian nghỉ ngơi này có vẻ quá dư dả, chi bằng làm thêm một lần nữa.

Mạnh Vạn Thanh mặt đỏ bừng đẩy ngực Tống Thiên Diệu lên, mắt nhìn chằm chằm vào hắn, kiên quyết lắc đầu nhẹ. Tống Thiên Diệu nhìn người phụ nữ dưới thân, lên tiếng hỏi:

- Sao lại lạnh nhạt thế?

Mạnh Vạn Thanh cắn môi, khẽ thốt ra một chữ từ đôi môi đỏ mọng:

- Đau.

Giọng lạnh lùng mà quyến rũ, dung nhan như tiên.

…

Chử Diệu Tông sau khi rửa mặt xong, mặc bộ đồ ngủ rộng rãi vào phòng ngủ ở lầu sau. Vợ hắn là Bành Tú Liên đang dựa

đầu giường, mượn ánh đèn đầu giường đọc tờ Linh Tinh Nhật Báo toàn là chuyện lạ về các nghệ sĩ.

Thấy Chử Diệu Tông về phòng, Bành Tú Liên gập tờ báo lại đặt lên tủ đầu giường, ngồi thẳng dậy bưng bát tổ yến bổ dưỡng vừa đủ độ ấm từ tủ đầu giường đưa cho Chử Diệu Tông. Chử Diệu Tông nhận lấy uống từ từ, Bành Tú Liên lại đã cầm khăn tay lên, tự tay lau sạch khóe miệng cho Chử Diệu Tông. Hai vợ chồng mới cùng nằm xuống giường đi ngủ.

- Vị thư ký của A Tín… thật sự không định làm việc ở Lợi Khang nữa sao? Ta nghe A Tín nói lúc ăn tối, hôm nay Tống thư ký đã thuê một tầng nhà ở phố Cao Tây Doanh Bàn.

Bành Tú Liên tối nay không vội tắt đèn đầu giường, mà do dự một chút rồi mở lời hỏi Chử Diệu Tông.

Bà vốn có tính cách không tranh đua với đời, cũng không có khí chất của nữ chủ nhân trong gia đình giàu có, vì là vợ kế nên càng không dám tỏ thái độ nữ chủ nhân với người nhà họ Chử. Bình thường bà chỉ thêu thùa nghe hát dạy dỗ Chử Hiếu Trí, không hề hỏi han chuyện làm ăn của nhà họ Chử.

Nếu nói có gì để bận tâm thì cũng chỉ có hai đứa con trai do mình sinh ra. Chử Hiếu Trí còn nhỏ, nuôi bên cạnh đi học, hiện tại chỉ có Chử Hiếu Tín khiến bà quan tâm. Bà biết năng lực của con trai mình Chử Hiếu Tín như thế nào, Lợi Khang trong thời gian ngắn đã nuốt chửng cơ nghiệp nhà họ Chương như rắn nuốt voi, và việc Chử Hiếu Tín trở thành Thái Bình Thân Sĩ, tất cả đều là do vị thư ký trẻ tuổi Tống Thiên Diệu sắp đặt.

Bà lo lắng hiện giờ Chử Hiếu Tín được nâng lên cao, thu hút sự chú ý của các bên, nhưng Tống Thiên Diệu - người thực sự ra sức mang lại tất cả cho Chử Hiếu Tín lại công thành lui thân. Con trai mình với tính cách đó, vạn nhất không có Tống

Thiên Diệu ở bên cạnh giúp đỡ chăm sóc, sẽ không cẩn thận mà ngã nhào xuống.

- Mở miệng ép hắn, hắn cũng sẽ ở lại tiếp tục làm việc cho nhà họ Chử. A Trung cũng đã hỏi ta vì sao không giữ Tống Thiên Diệu lại. Thực ra dù bây giờ A Diệu có làm việc cho nhà họ Chử hay không thì bên ngoài cũng coi hắn là người của nhà họ Chử, không cần thiết phải cố giữ hắn ở lại Lợi Khang của A Tín. Nói thật, ta rất ngưỡng mộ A Diệu, đáng tiếc không có con gái, nếu không thì đính hôn trước rồi gả cho hắn, đúng là một mối lương duyên tốt.

Chử Diệu Tông nheo mắt, cười đùa:

- Nếu thật sự có con gái gả cho Tống Thiên Diệu, có khi còn hơn cả vị phò mã được Kim Vương Châu Chí Nguyên tự hào kia.

Bành Tú Liên bên cạnh đưa tay vỗ nhẹ lên cánh tay Chử Diệu Tông, ngắt lời đùa của chồng:

- Đừng nói đùa, ta sợ A Tín rời xa Tống thư ký sẽ lại trở về như trước kia. Tống thư ký rời đi, có phải vì lương bổng quá ít không?

- Hắn giúp A Tín, mượn thế lực chứ không phải vì tiền, chuyện này ngươi không hiểu đâu. Nhưng ngươi không cần lo lắng cho A Tín, A Tín sẽ không còn như trước nữa, bởi vì ta chuẩn bị sắp xếp cho Thư Hằng nhà tứ đệ đến Lợi Khang giúp A Tín quản lý việc làm ăn, sẽ không cho hắn cơ hội rảnh rỗi đâu. Hơn nữa, có lẽ một hai năm sau, Tống Thiên Diệu sẽ tiếp tục đứng cùng phe với A Tín, chỉ là thân phận có thể không còn như bây giờ nữa.

Chử Diệu Tông nói với vợ mình:

- A Tín vận khí tốt lắm, ta thấy ngươi lo lắng cho việc làm ăn của A Tín, chi bằng quan tâm đến chuyện hôn sự của A Tín

đi, tuổi hắn cũng không nhỏ rồi, nên cưới vợ để an định tâm thần.

Nghe Chử Diệu Tông sắp xếp Chử Thư Hằng đến giúp con trai mình quản lý công việc ở Lợi Khang, Bành Tú Liên nhẹ nhõm thở phào, điều này cho thấy chồng mình đã thực sự coi trọng Chử Hiếu Tín rồi. Trước đây Chử Thư Hằng vẫn luôn giúp nhà họ Chử quản lý công việc kinh doanh dệt may, được coi là nhân vật cốt cán trong việc làm ăn của nhà họ Chử.

So với những người như Phúc bá, cậu của Chử Hiếu Trung trước đây được phái đến Lợi Khang giúp Chử Hiếu Tín, thì Chử Thư Hằng quả thực là một trời một vực.

Sau khi được cam đoan, Bành Tú Liên với tay tắt đèn bàn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Còn Chử Diệu Tông nghĩ đến việc vợ mình nhắc đến chủ đề đó nên không vội ngủ. Tống Thiên Diệu làm việc không thể chê vào đâu được, ngay cả khi chuẩn bị rút lui khỏi công việc của nhà họ Chử, hắn cũng để lại cho Chử Hiếu Tín mặt mũi ngàn vàng mua xương ngựa. Công ty phân phối cấp hai treo tên hắn, nhưng đã soạn sẵn cách phân chia lợi nhuận của công ty.

Sau bữa tối, Chử Hiếu Trung đã đưa cho Chử Diệu Tông xem bản danh sách phân chia lợi nhuận đó, những mối quan hệ cần được chăm sóc trong việc kinh doanh dược phẩm của Lợi Khang, bất kể là người nước ngoài hay người Hoa, mỗi người nên được chia bao nhiêu lợi ích từ mỗi vụ làm ăn, tỷ lệ phân chia được tính toán vô cùng chi tiết.

Có thể nói, chỉ cần cầm bản danh sách này, con trai Chử Hiếu Tín của mình có thể tính toán được chi phí cần thiết để chăm sóc các mối quan hệ mà không cần đến kế toán.

Chương 349. Khởi đầu mới (2)

Bản thân Tống Thiên Diệu, mỗi tháng chỉ nhận được 8000 đô lợi nhuận từ công ty Quán Á. Dù Chử Diệu Tông biết Tống Thiên Diệu đã mượn danh nghĩa của Chử Hiếu Tín để cưỡng đoạt tài sản của một số tên Hán gian của Phúc Nghĩa Hưng, tổng giá trị đất đai nhà cửa cộng lại cũng được 30-50 vạn đô Hồng Kông, nhưng việc mỗi tháng chỉ nhận 8000 đô từ Quán Á, so với cơ nghiệp hắn đã gây dựng cho Lợi Khang, vẫn còn quá ít ỏi.

Tống Thiên Diệu cầu thế lực, giờ đây thế lực đã đến tay, để đổi lấy điều đó, Lợi Khang của Chử Hiếu Tín trở thành đầu rồng ngành dược phẩm Hồng Kông, bản thân cũng trở thành Thái Bình thân sĩ. Lúc này công thành lui thân chỉ nhận một phần lợi nhuận ít ỏi, ngay cả người già dặn như Chử Diệu Tông cũng không thể nói gì được về Tống Thiên Diệu.

Thay vì tự mình kiên quyết không cho người ta đi, bắt hắn tiếp tục hiệu lực cho nhà họ Chử, để đối phương ôm lòng bất mãn chờ cơ hội gây sự, chi bằng rộng lượng hơn, để Tống Thiên Diệu mượn chiêu bài của nhà họ Chử ra ngoài tự làm sự nghiệp.

Hơn nữa so với việc giữ Tống Thiên Diệu ở lại làm việc cho nhà họ Chử, Chử Diệu Tông tò mò hơn về việc chàng thanh niên này có thể tự mình xoay xở ra sao ở Hồng Kông. Khi còn làm thư ký, hắn đã bày mưu tính kế cho ông chủ với thủ đoạn đa dạng, tâm cơ quỷ quyệt, không biết khi tự mình

làm ăn có sử dụng những thủ đoạn liều lĩnh, chỉ cần sơ sẩy là vạn kiếp không siêu thoát như vậy không.

Hơn nữa, Tống Thiên Diệu cần bao lâu nữa, và sẽ xuất hiện trước mặt mình với thân phận mới như thế nào.

Hắn rất mong đợi.

…

- Ở đây ban ngày sẽ rất ồn ào.

Mạnh Uyển Thanh chậm rãi bước đi quan sát trong căn nhà độc lập mới thuê của Tống Thiên Diệu, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trạm nước ồn ào không xa và sân chơi cũ kỹ nơi tụ tập nhiều trẻ em. Lúc này đứng bên cửa sổ, có thể nghe rõ tiếng cãi vã của hàng xóm đang chỉ trích lẫn nhau vì xếp hàng lấy nước.

Mạnh Uyển Thanh quay đầu lại hỏi Tống Thiên Diệu đang thúc giục công nhân chuyển nhà mang đồ đạc sinh hoạt cần thiết vào:

- Ồn ào thế này làm sao đọc sách ôn tập được?

- Ban ngày ta sẽ đến thư viện Đại học Hồng Kông đối diện để đọc sách, chứ không ở đây đọc đâu. Ban đêm không cấp nước, bọn trẻ cũng phải về nhà nghỉ ngơi, tự nhiên sẽ yên tĩnh thôi.

Tống Thiên Diệu vừa giúp công nhân chuyển nhà đẩy cửa phòng, tạo điều kiện để họ vận chuyển đồ đạc vào phòng, vừa nói.

Kết quả vừa nghe xong lời Tống Thiên Diệu, Mạnh Uyển Thanh đã thấy bốn người công nhân chuyển nhà khiêng một chiếc giường gỗ đôi chưa lắp ráp, cùng với nệm và chân giường lên trước. Sau khi công nhân vâng lệnh Tống Thiên Diệu đưa chiếc giường đôi vào phòng ngủ, Mạnh Uyển Thanh

chậm rãi bước đến trước mặt Tống Thiên Diệu đang tựa cửa phòng, muốn nói lại thôi rồi hỏi:

- Giường đôi sao?

- Chẳng lẽ ngươi ngủ cùng ta không cần giường đôi, ngủ giường đơn cả đêm bị ta đè ngươi chịu nổi sao? Hay là ngươi muốn chuyển đến ở với mẹ ta?

Tống Thiên Diệu nhìn Mạnh Uyển Thanh, nghiêm túc hỏi.

Mạnh Uyển Thanh có vóc dáng cao ráo, đi chân trần chắc cũng gần 1m70, lúc này mặc một chiếc áo sườn xám tay ngắn, đi giày cao gót, nhìn không kém Tống Thiên Diệu là mấy về chiều cao, dù cúi đầu xuống, Tống Thiên Diệu vẫn thấy rõ gương mặt xinh đẹp của nàng dần dần đỏ lên.

Trước đây đi trên đường, dù Tống Thiên Diệu nắm tay người phụ nữ trưởng thành chân dài này bị người qua đường nhìn thấy, sắc mặt Mạnh Uyển Thanh vẫn luôn nhạt nhòa lạnh lùng, chỉ khi còn một mình đối diện Tống Thiên Diệu, mới thấy được phản ứng như vậy của nàng.

- Ngươi cần học hành… ta không nên ở cùng ngươi, chi bằng ta về nhà ở với cha mẹ, đợi khi ngươi rảnh rỗi sẽ đến thăm ngươi, tránh ngươi không thể tập trung ôn tập.

Mạnh Uyển Thanh trước tiên liếc mắt nhìn phòng ngủ, thấy công nhân đang lắp ráp giường gỗ, không chú ý đến đây, mới ghé môi son đến bên tai Tống Thiên Diệu, nói bằng giọng cực nhỏ.

- Bá phụ giờ đang tập trung chuẩn bị cho tiệm may của hắn, làm gì có tâm trạng gặp ngươi, hơn nữa họ đâu có không biết chuyện ngươi bị một kẻ giang hồ ác độc cướp về tay. Hai đêm trước ngươi không về nhà, ngươi chẳng phải nói họ cũng không hỏi han gì nhiều sao. Vả lại, ngươi ở đây, tại sao ta lại không có tinh thần học tập?

Tống Thiên Diệu cười xấu xa hỏi Mạnh Uyển Thanh một câu.

Mạnh Uyển Thanh cắn môi lùi lại hai bước, đứng trước mặt Tống Thiên Diệu, ánh mắt xấu hổ giận dữ trừng trừng nhìn hắn không nói gì nữa.

Tống Thiên Diệu tự làm ra vẻ chợt hiểu ra:

- Ta nghĩ ra rồi, ngươi có ý đồ không tốt, tối nay định cùng ta…

- Rõ ràng là ngươi bảo người ta mang giường đôi đến.

Mạnh Uyển Thanh biết Tống Thiên Diệu cố ý trêu chọc mình, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng phân bua một câu:

- Ta đi xe điện về nhà đây.

Nói xong xoay người làm bộ định bước ra ngoài, Tống Thiên Diệu từ phía sau khẽ ôm lấy eo cô, kéo nhẹ ôm vào lòng mình:

- Ngươi chưa từng ở đây làm sao biết ta không thể tập trung học tập, đợi khi ngươi phát hiện ta không thể tập trung học tập rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Thực ra Mạnh Uyển Thanh cũng không muốn xa Tống Thiên Diệu, gần đây cô đau đầu vì cha mẹ dường như tin sâu sắc tin đồn lan truyền rộng rãi trong miệng hàng xóm về việc cô bị một nhân vật giang hồ lớn cưỡng ép chiếm đoạt, mẹ cô còn khóc lóc suốt đêm nói lời xin lỗi với cô, trách móc bà và cha cô vô dụng, nếu không phải gia đạo sa sút, cần cô đi làm ở hải sản lâu lộ mặt, cũng không để cô rơi vào kết cục này.

Chương 350. Trao đổi hàng hóa trong doanh trại (1)

Sau đó lại khuyên cô ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn, đừng để bị lão đại giang hồ để mắt đến cô bỏ rơi, hai ngày nay mỗi lần về nhà đều bị mẹ khóc lóc xin lỗi, hỏi có phải bị đàn ông bỏ rơi không, khiến Mạnh Uyển Thanh có cảm giác sợ hãi về việc trở về nhà, cô giải thích người đàn ông hiện tại của mình là một thư ký, nhưng cha mẹ rõ ràng không tin, chỉ cho rằng cô đang an ủi hai người.

Vì vậy khi Tống Thiên Diệu chạy đến Cao Nhai Tây Doanh Bàn thuê một tầng nhà Đường lầu, bảo Mạnh Uyển Thanh đến giúp hắn tham mưu, Mạnh Uyển Thanh đã mơ hồ đoán được ý định của Tống Thiên Diệu.

Mạnh Uyển Thanh tất nhiên mong muốn được ở cùng một chỗ với Tống Thiên Diệu, cùng chung chăn gối, bình yên tận hưởng thế giới riêng của hai người, dù cho gã đàn ông này luôn thích trêu chọc nàng, nhìn cô e thẹn tức giận.

Tuy cô đang say đắm tình yêu, nhưng thật sự cũng lo lắng nếu mỗi đêm Tống Thiên Diệu ở cùng mình, liệu có ảnh hưởng đến việc học bổ túc của hắn không. Hiện tại gã đàn ông này đang rất mê mẩn cô, đến mức đi vệ sinh cũng muốn nắm tay cô.

Tống Thiên Diệu cưng chiều cô, nhưng Mạnh Uyển Thanh lại cảm thấy mình không thể để hắn đắm chìm trong tình ái. Đàn ông tất nhiên phải có chí hướng của đàn ông, khi mới quen biết cô, Tống Thiên Diệu không phải là công tử háo sắc thấy phụ nữ là không biết bước đi. Mạnh Uyển Thanh cũng

không muốn sau khi có cô bên cạnh, Tống Thiên Diệu lại chìm đắm trong tình yêu nam nữ, mà phai nhạt sự nghiệp của đấng nam nhi.

Vì vậy, nàng kiên quyết thoát khỏi vòng tay của Tống Thiên Diệu, nghiêm túc nói:

- Ta… vài ngày nữa ta sẽ đến thăm ngươi. Ngươi hãy chuyên tâm đọc sách, không thể vì ta mà bỏ bê việc cần làm. Hơn nữa, nếu dì Trân biết ta ở đây khi ngươi học bổ túc, bà sẽ không vui đâu.

- Chính phủ Hồng Kông đâu có quy định đến thư viện đại học đọc sách thì nhất định phải làm hòa thượng, tỷ tỷ. Sao ta cảm thấy việc ta đến đây đọc sách giống như ngươi đưa chồng đi tu vậy? Ngươi lo mẹ ta không thích ngươi dọn đến ở cùng ta sao? Ngươi không lo đến cuối năm bụng chưa lớn, bà ấy sẽ lộ ra vẻ mặt đen thui đó.

Tống Thiên Diệu nhìn vẻ mặt kiên quyết của Mạnh Uyển Thanh, mỉm cười nói.

Tuy hắn nói vậy, Mạnh Uyển Thanh vẫn khẽ lắc đầu, vẻ mặt đã quyết tâm.

Nghĩ đến việc mỗi tối về ngủ mà không có người đẹp bên cạnh, không được chung chăn gối, Tống Thiên Diệu có chút thất vọng, nhưng cũng không cưỡng ép Mạnh Uyển Thanh ở lại:

- Được rồi, nhưng vài ngày nữa là bao nhiêu ngày? Ngay cả trụ trì chùa chiền cũng có ngày nghỉ, không thể để chiếc giường đôi này trống quá lâu được.

- Năm ngày nữa ta sẽ đến… ba ngày vậy.

Mạnh Uyển Thanh vốn định nói năm ngày nữa, nhưng vừa nói ra đã thấy Tống Thiên Diệu tỏ vẻ phản đối, nên lập tức đổi thành ba ngày.

- Vậy sau khi công nhân dọn dẹp xong, chúng ta thử giường đôi trước đã…

- Tống thư ký! Tống thư ký! Ta đi giao rau bị người ta đánh…

Tống Thiên Diệu chưa kịp trêu chọc Mạnh Uyển Thanh thêm, Sư gia Huy đã ôm mắt trái bị đánh tím bầm chạy lên, đứng ở cửa kêu gào như heo bị chọc tiết.

Câu nói này khiến ánh mắt dịu dàng của Mạnh Uyển Thanh biến thành vẻ xấu hổ, quay đầu đi. Tống Thiên Diệu đang nóng bỏng bỗng như bị dội một gáo nước lạnh, hắn quay đầu nhìn Sư gia Huy với vẻ mặt thảm hại như độc nhãn long, mắt bị đánh một cú, lên tiếng với giọng tê dại hoặc có thể nói là tuyệt vọng:

- Ngươi bao giờ mới hiểu được thế nào là biết nhìn sắc mặt người khác hả?! Ngươi đi giao rau chứ có phải đi chém người cướp bến đâu, vậy mà cũng bị đánh?

…

Sư gia Huy đứng ở cửa, tội nghiệp nhìn Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu phàn nàn về hắn quá nhiều lần rồi, lúc mới quen Tống Thiên Diệu, nếu bị quát một câu, Sư gia Huy có thể sẽ sợ đến nỗi nửa ngày không dám thở mạnh, về nhà suy nghĩ mãi xem mình đã làm gì khiến Tống thư ký không vui.

Nhưng số lần quá nhiều, Sư gia Huy đã quen với việc mỗi lần gặp Tống Thiên Diệu là bị mắng. Nếu Tống Thiên Diệu cười với hắn, khen hắn làm tốt, hắn ngược lại sẽ cảm thấy không thoải mái.

Vì vậy, khi Tống Thiên Diệu mắng hắn không biết đọc sắc mặt người khác, ngay cả việc giao rau cũng không làm được, hắn hoàn toàn không để tâm. Ôm mắt mình, ngửa đầu lên, lý sự nói:

- Ta làm theo lời Tống thư ký dặn, đến doanh trại Tây Vịnh để giao rau cho những binh lính đó. Sau khi giao rau đến kho quân doanh đổi lấy thuốc lá, rượu, muối ra ngoài, ôi, vừa ra khỏi doanh trại không xa, đã bị một đám bà già chặn xe, mắng ta là đồ ngốc, nói ta chỉ lấy có một chút như vậy, sau này để họ làm thế nào? Ta vừa cãi lại vài câu, một bà già liền nhổ nước bọt vào ta!

- Ngươi đánh bà già đó à?

Tống Thiên Diệu nhìn Sư gia Huy hỏi.

Sư gia Huy cúi đầu xuống:

- Không có, bà ta nhổ nước bọt vào ta, đương nhiên ta cũng nhổ lại, bà ta tuổi già nên tất nhiên không độc như ta, làm sao nhổ được như ta, nhưng vừa mới nhổ xong, phía sau bà ta đột nhiên xuất hiện một tên tiểu tử khốn nạn ở nông thôn, to lớn như con bò, không nói không rằng liền đấm ta một cú, đánh ta thành ra nông nỗi này, những đồ đổi được như rượu thuốc lá tạp hóa cũng bị mấy bà già đó cướp đi gần hết.

- Ngươi thật là lợi hại, mẹ kiếp ngươi, với người già mà cũng dám nhổ nước bọt qua lại, ngay cả đồ đổi được cũng bị mấy bà già ở nông thôn cướp mất.

Tống Thiên Diệu dùng sức gãi gãi da đầu mình, xoay người tại chỗ hai vòng, nói với Sư gia Huy một cách hận sắt không thành thép.

Chương 351. Trao đổi hàng hóa trong doanh trại (2)

Thời gian gần đây hắn chuẩn bị đọc sách bồi dưỡng kiến thức, nhưng dù là Lâu Phượng Vân, hay cha mẹ của mình, hay A Toàn cô nhi quả phụ, hay Sư gia Huy trước mặt, đều cần có việc để làm. Tuy rằng hiện giờ mỗi tháng Tống Thiên Diệu có thể rút từ tài khoản của Quán Á tám nghìn đô la Hồng Kông, chăm lo cho những người này dư dả, nhưng Tống Thiên Diệu lại không muốn để họ nhàn rỗi. Không phải hắn tiếc tiền nuôi mọi người, mà hắn luôn cảm thấy, người ta càng rảnh càng lười, chi bằng làm một số việc bận rộn lên, có thể khiến bản thân trông có sức sống hơn.

Lâu Phượng Vân hiện giờ mỗi ngày an tọa tại tiệm thuốc tây, đường hoàng là đại chưởng quỹ của tiệm thuốc tây Anh Đức, kiểm hàng, ghi sổ, thu tiền một mình có thể làm xong, khiến mẹ già Tống Thiên Diệu là Triệu Mỹ Trân mang danh nghĩa bà chủ mỗi ngày chỉ còn lại việc ngồi ở hành lang ngoài cửa bất kể mưa gió, đánh mạt chược với hàng xóm, tán gẫu cãi nhau, chỉ hai việc này để làm, ngay cả ba bữa một ngày cũng không cần nấu nữa.

Cha già của Tống Thiên Diệu là Tống Xuân Lương còn mỗi tuần một lần đi công ty Lợi Hanh nhập hàng, thời gian còn lại chỉ là ôm radio ngồi trên ghế nghe đài phát thanh. Tống Văn Văn chịu khó nhất, bởi vì gần đây cô phải chịu trách nhiệm nấu cơm cho Lâu Phượng Vân cũng như cha mẹ mình, hiếm khi lười biếng, dọn dẹp nhà cửa.

Vợ của A Xuyên là Phấn tỷ, tuy được Tống Thiên Diệu sắp xếp vào tầng lầu độc lập ở đường Jordan Cửu Long, lại thuê hầu nữ, nhưng cô ta cũng xuất thân từ gia đình nghèo khó, không quen sống cuộc sống nhàn hạ giàu có, khi tiệm thuốc tây Anh Đức khai trương, đã nhiều lần nói với Triệu Mỹ Trân thậm chí cả Tống Thiên Diệu, không cần lương, để cô ta đến tiệm thuốc tây giúp đỡ làm việc chạy việc vặt, thể hiện một chút tâm ý là được.

Ngô Tú Nhi được hầu nữ chăm sóc ba bữa một ngày và việc nhà, Tống Thiên Diệu thấy Phấn tỷ cũng thực sự là tính cách không thể ngồi yên, tiện thể thuê luôn tầng trệt của tòa nhà mà mẹ con Phấn tỷ đang ở tại đường Jordan Cửu Long, mở một cửa hàng tạp hóa nhỏ mang tên Ngô ký, giao cho Phấn tỷ quản lý, như vậy tầng trên là nơi ở của cô ta, tầng dưới là cửa hàng, một người phụ nữ cũng không cần phải đi lại quá xa.

Cửa hàng vừa mở, tên khốn Sư gia Huy này chủ động tìm đến Tống Thiên Diệu, nói rằng ở tiệm thuốc tây này có bà chủ Vân tỷ một người quản lý là đủ rồi, ngược lại Phấn tỷ là phụ nữ, cô nhi quả phụ, không biết chữ, e rằng dễ bị người ta lừa, chi bằng hắn qua đó giúp Phấn tỷ quản lý cửa hàng tạp hóa, sự hào hứng đó còn chưa kịp mở miệng đã treo lên mặt, giấu cũng giấu không nổi.

Khi Sư gia Huy mở miệng, thực ra ngay cả bản thân hắn cũng cho rằng Tống Thiên Diệu sẽ không đồng ý, kết quả không ngờ Tống Thiên Diệu lại đồng ý để Sư gia Huy đi giúp Phấn tỷ, nhưng không phải đi quản lý cửa hàng tạp hóa, mà là mỗi sáng sớm đi thu mua rau xanh mà những người dân bản địa ở vùng nông thôn Tân Giới muốn mang vào thành phố bán, sau đó ghi chép cân nặng cẩn thận, rồi dùng thuyền chở đến doanh trại quân đội ở Tây Vịnh đảo Hồng Kông, đổi lấy những vật tư như thuốc lá rượu muối đường từ tay những binh

lính Anh đóng quân ở Hồng Kông này, rồi chở về cửa hàng tạp hóa để bán.

Lý do Tống Thiên Diệu để Sư gia Huy đến doanh trại quân đội Anh đóng quân ở Hồng Kông làm việc trao đổi hàng hóa, không phải là có ý nghĩ không đáng tin cậy như buôn bán vật tư quân sự của quân đội Anh đóng quân ở Hồng Kông, trao đổi hàng hóa ở doanh trại quân đội, hiện giờ là một trong những nghề làm ăn nhỏ phổ biến nhất trong tầng lớp dân đen ở Hồng Kông.

Quân đội Anh đồn trú tại Hồng Kông tiếp quản một lượng lớn vật tư từ Nhật Bản khi họ đầu hàng. Sau khi chiếm đóng Hồng Kông, Nhật Bản đã xây dựng nơi đây thành căn cứ hậu cần và bệnh viện điều dưỡng cho Đông Nam Á. Ngoài vật tư từ Nhật Bản, phần lớn tài nguyên cướp bóc từ Đông Nam Á cũng được vận chuyển đến Hồng Kông. Sau khi Nhật đầu hàng, toàn bộ số vật tư này rơi vào tay quân đội Anh đồn trú.

Quân đội Anh đồn trú thỉnh thoảng giao cho chính quyền thuộc địa Hồng Kông đấu giá những thứ không thể tự ý xử lý như tàu thuyền, máy móc, cao su, dầu hỏa để đổi lấy tiền. Tuy nhiên, ngoài những vật tư được săn đón, các vật dụng sinh hoạt như thuốc lá, khăn mặt, rượu trắng, đường trắng, muối ăn vẫn chất đống như núi trong hơn chục doanh trại và hơn 30 kho hàng trên toàn Hồng Kông.

Đối với những vật dụng sinh hoạt có hạn sử dụng từ 7 đến 10 năm trước, các sĩ quan hậu cần của các doanh trại Anh đều bó tay. Khăn mặt, đường trắng, muối ăn còn có thể tiêu thụ một phần nhỏ trong nội bộ hơn 10.000 quân Anh đồn trú toàn Hồng Kông. Nhưng thuốc lá phần lớn là thuốc lá Nhật, lại cất giữ quá lâu, mất hương vị, ngay cả khi phát miễn phí làm phúc lợi, những binh lính quen hút thuốc lá sản xuất ở Anh cũng không muốn nhận. Còn rượu trắng, bắt những binh lính Anh

quen uống whisky khói, brandy trái cây thậm chí bia nhạt uống rượu trắng phương Đông nồng nặc mùi cồn? Chẳng khác nào ép họ uống thuốc độc.

Không chỉ không ai muốn đụng đến những vật tư này, lương thực và rau củ trong các doanh trại cũng bắt đầu khan hiếm. Là quân viễn chinh của Anh đồn trú ở Hồng Kông Viễn Đông, những binh lính Anh này được hưởng đặc quyền cho gia đình đi theo sau chiến tranh.

Với việc hơn 10.000 người thân và con cái đi theo đến Hồng Kông, ngoài việc mở rộng diện tích doanh trại, tăng số lượng nhà ở cho gia đình, xây dựng các cơ sở phụ trợ trong doanh trại như trường mẫu giáo, tiểu học, trung học, bệnh viện, nhà hàng, cửa hàng, các doanh trại lần lượt rơi vào khủng hoảng lương thực và rau củ.

Chương 352. Trao đổi hàng hóa trong doanh trại (3)

Không phải vì gia đình đi theo mà lương của những binh lính Anh này không đủ mua rau củ và lương thực, mà chính vì xem xét đến việc gia đình đi theo, đơn vị quân viễn chinh này đã tăng lương để đảm bảo lương của mỗi binh lính Anh đủ chi tiêu cho cả gia đình trong doanh trại.

Lương nhận được quả thật nhiều hơn, nhưng doanh trại lại không có đủ lương thực và rau củ. Tất cả vật dụng sinh hoạt của quân đội Anh đồn trú, bao gồm thịt, rượu, thậm chí bột mì đều được vận chuyển từ Anh quốc hoặc Úc.

Quân đội Anh chỉ đảm bảo đủ vật dụng sinh hoạt cho hơn 10.000 binh lính, không tính đến nhu cầu của số lượng lớn người thân. Lý do là họ đã tăng lương cho những binh lính này, mức tăng lương đó là do xem xét đến việc gia đình đi theo, người thân cần gì thì tự mua ở Hồng Kông.

Nhưng Hồng Kông không có nhiều đất đai, ngay cả gạo người Trung Quốc ăn trước đây cũng phải nhập khẩu từ đại lục và các nước như Thái Lan. Sau khi lệnh cấm vận được ban hành, giá gạo đã tăng không ít, khiến người dân Hồng Kông kêu ca oán thán. Còn thị trường bột mì Hồng Kông thì bị các công ty Úc và Mỹ độc quyền, người nghèo ăn gạo rất phổ biến, nhưng hiếm khi có thể ăn được bột mì.

Trước đây, rau củ của các doanh trại quân đội Anh đồn trú đều do sĩ quan hậu cần đi chợ mua. Giờ đây người thân đi theo đã học cách tự mang tiền đến chợ gần đó mua rau củ lương thực về nhà tự nấu ăn. Thường khi sĩ quan hậu cần đi mua rau

củ, rau củ đã bị người thân đi theo mua sạch, người bán rau Hồng Kông đã chuẩn bị dọn hàng, chẳng còn mấy lá rau.

Quân đội Anh đồn trú chỉ có 12.000 người, nhưng số người thân đi theo, kể cả trẻ em, đã vượt quá 10.000. Lượng tiêu thụ rau củ nội địa khổng lồ của người thân đi theo khiến các nhà ăn trong doanh trại giờ đây muốn làm một đĩa salad rau đơn giản cho binh lính cũng không làm được, vì không đủ rau xanh.

Bất đắc dĩ, các quân nhu quan ở vài doanh trại gần Tân Giới sau khi xin chỉ thị của cấp trên, đã nảy sinh ý định động đến vật tư của quân Nhật. Họ mở kho vật tư trước tiên, và bắt đầu trao đổi hàng hóa với dân địa phương, đổi rau củ lương thực lấy thuốc lá rượu trà đường.

Vốn dĩ rau củ lương thực ở Hồng Kông đều được sản xuất ở Tân Giới, khi rảnh rỗi nông dân cũng sẽ vào thành phố bán rau. Giờ đây những nông dân Tân Giới này thấy bọn quỷ ngoại quốc dùng rượu thuốc đổi rau củ, liền lũ lượt đẩy xe cút kít hoặc gánh đòn gánh, chất đầy rau củ lương thực nhà mình trồng, không vào thành thị nữa mà trực tiếp mang đến doanh trại.

Hai giỏ rau đổi hai giỏ thuốc lá, đối với nông dân thì tuyệt đối là lời to, còn với quân nhu quan, những thuốc lá rượu đó đã mất hết mùi vị, lại chiếm chỗ trong kho, chẳng khác gì phế phẩm, đổi được hai giỏ rau củ quả thực là được món hời lớn.

Kiểu trao đổi hai bên cùng có lợi này nhanh chóng truyền từ Tân Giới đến Cửu Long, rồi đến Hồng Kông. Các quân nhu quan ở mọi doanh trại đều nói, chúng ta cũng có loại vật tư quá hạn để trong kho bị mốc mà chẳng ai muốn này. Thế là họ cũng bắt đầu trao đổi hàng hóa, đổi rau củ lương thực lấy vật tư.

Tuy nhiên doanh trại ở Hồng Kông không có lợi thế, bởi vì rau xanh sản xuất ở Tân Giới, dân chúng đều chọn trao đổi gần đó ở doanh trại Tân Giới hoặc Cửu Long. Có thể đổi được những thứ giống nhau, họ đương nhiên sẽ không vượt đường xa xôi đến Hồng Kông, tự bỏ tiền đi phà biển chuyên chở hai giỏ rau xanh cho bọn lính quỷ ngoại quốc ăn không nổi rau ở Hồng Kông.

Quân nhu quan đóng quân ở Tây Doanh Bàn có vật tư mà chẳng ai muốn trao đổi với mình đành phải hạ giá, một giỏ rau xanh đổi một giỏ rưỡi rượu thuốc. Thấy lợi nhuận cao hơn một chút, mới có dân chúng chịu góp vài nhà lại với nhau, một lần vượt biển đến giao rau xanh.

Việc Tống Thiên Diệu bảo sư gia Huy làm chính là buôn bán trao đổi với ba doanh trại ở Hồng Kông. Sắp xếp của hắn là để sư gia Huy dùng giá cao hơn doanh trại Tân Giới để mua rau xanh từ tay nông dân trồng rau ở Tân Giới, sau đó dùng xe tải nhỏ chở lên tàu hàng vận chuyển qua biển đến doanh trại Tây Doanh Bàn ở Hồng Kông, đổi lấy vật tư rượu thuốc.

Thực ra Tống Thiên Diệu biết, hiện giờ theo trào lưu trao đổi, những rượu thuốc quá hạn đổi ra từ các doanh trại này ở bên ngoài giá đã không còn đáng tiền, thậm chí có thể nói giá sắp rớt xuống thấp hơn cả rau xanh. Nguyên nhân là ở chỗ những nông dân trồng rau kia lấy được rượu thuốc liền mù quáng hạ giá bán tháo, không hiểu tình hình thị trường. Nông dân trước có thể bán một điếu thuốc lá giá 5 đồng Hồng Kông, nông dân sau để có thể bán nhanh hơn biến thành tiền mặt, 4 đồng Hồng Kông đã có thể bán hết toàn bộ thuốc lá trong tay, tiếp theo là 3 đồng, 2 đồng, 1 đồng. Sau khi lời lãi khổng lồ ban đầu, chỉ còn lại vòng luẩn quẩn hạ giá bán phá giá.

Tống Thiên Diệu cũng không phải muốn tích trữ rượu thuốc kiếm tiền, hắn nhìn xa hơn những kẻ tiểu dân bình

thường kia một chút. Kho của quân Anh cuối cùng cũng có ngày bị dọn sạch, loại buôn bán này sẽ không kéo dài quá lâu.

Ngược lại nên trong khoảng thời gian mà dân thường coi lính Anh là đồ ngốc này, làm tốt quan hệ với quân đội Anh đóng quân, lời lỗ một ngày cũng chỉ ba năm chục đồng mà thôi, hắn còn chịu được. So với số tiền lỗ này, hắn càng hy vọng có thể dùng đạo đức kinh doanh tốt để duy trì quan hệ với các quân nhu quan ở mọi doanh trại, việc làm ăn thực sự hoàn toàn có thể triển khai trong việc mua sắm đơn phương của quân đội Anh sau khi vật tư bị dọn sạch.

Chương 353. Đóng cửa không tiếp (1)

Hôm nay chính là ngày đầu tiên hắn để sư gia Huy đi thử trao đổi với doanh trại. Tống Thiên Diệu đã cân nhắc rất nhiều chi tiết có thể xuất hiện, những phép tắc cần có, những cụm từ tiếng Anh đơn giản, thậm chí cả những người trong hội đoàn chuyên thu phí bảo kê của nông dân trồng rau gần doanh trại, Tống Thiên Diệu đều bảo Cao Lão Thành đặc biệt đi chào hỏi, không cho phép bọn chúng gây khó dễ cho sư gia Huy.

Kết quả Tống Thiên Diệu vốn tưởng đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa, nhưng dù thế nào cũng không ngờ được ngày đầu tiên trao đổi, tên đồ khốn sư gia Huy này lại ôm mắt bị đánh sưng tím chạy đến gặp mình, nói với Tống Thiên Diệu, hắn không bị người giang hồ đánh, mà là cãi nhau và nhổ nước bọt qua lại với mấy bà già ở thôn quê, rượu thuốc kiếm được cũng không bị người giang hồ thu phí bảo kê cướp đi, mà là bị một đám bà già cướp mất.

Tống Thiên Diệu nghe xong lời của sư gia Huy, dùng sức xoa xoa mặt mình. Dưới hai bàn tay che đậy, sư gia Huy và Mạnh Uyển Thanh đều không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tống Thiên Diệu, chỉ có thể nghe thấy giọng Tống Thiên Diệu to nhưng rõ ràng bị tức đến giọng yếu ớt mà kêu lên:

- Đồ khốn kiếp! Ta có thể tính toán chính xác kế sách của bốn người nhà họ Chương, ta có thể đoán được Kim Nha Lôi tọa quán Phúc Nghĩa Hưng đang nghĩ cái quỷ gì! Chỉ có điều ta không thể ngờ được một tên khốn như ngươi đi giao rau mà cũng có thể bị mấy bà già ở quê hạ gục! Ngươi đến hỏi ta,

chính là trách ta không nghĩ ra mấy bà già còn lợi hại hơn ngươi? Trách ta ngu ngốc chứ gì! Hắc Tâm Hoa chết sớm như vậy, phần lớn là chết dưới sự ám sát từ từ của ngươi! Ta thật sự không thể đoán được ngươi, đồ khốn! Cút xa ra!

Sư gia Huy bị Tống Thiên Diệu mắng đến im thin thít, nhưng vẫn kiên quyết đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, không chịu cút đi theo lệnh. Đợi Tống Thiên Diệu mắng xong, hắn cẩn thận mở miệng:

- Tống thư ký, hay là để cái tên mà ta cứu được đó cùng đi giao rau với ta? Hắn đã khỏe hơn nhiều rồi, lại cũng không có việc gì làm, tuy hơi què chân nhưng luôn khoác lác rằng mình rất giỏi đánh nhau, bề ngoài cũng rất dọa người. Để hắn cùng đi giao rau với ta, đảm bảo sẽ không bị mấy bà già cướp mất nữa.

- Không thành vấn đề, ngươi muốn ai đi cùng cũng được, bây giờ mau cút xa ta ra một chút, nhanh lên, ta không muốn nhìn thấy ngươi.

Tống Thiên Diệu chỉ tay về phía cầu thang sau lưng sư gia Huy, giọng yếu ớt vẻ mặt vô cảm nói.

Sư gia Huy được Tống Thiên Diệu đồng ý xong, quay người chạy xuống lầu, vừa mới đi qua khúc quanh cầu thang, trên mặt đã cười tươi như hoa, tay nắm chặt, miệng lẩm bẩm:

- Long què chân khốn kiếp, cả ngày què chân đi bắt lươn, về thì quẩn quanh bên cạnh Phấn tỷ nịnh bợ! Lần này kêu Tống thư ký điều ngươi đến đi giao rau với ta! Ngay cả Tống thư ký cũng không đoán được ta đang nghĩ quỷ gì, ta rất lợi hại đó, ta trói ngươi bên cạnh ta, từng phút từng giây sẽ nhìn chằm chằm vào ngươi!

Ai bảo tiểu nhân vật không có trí tuệ lớn?

…

- Long què! Long què! Dậy đi!

Trời còn chưa sáng hẳn, sư gia Huy đã đứng ngoài cửa tiệm tạp hóa Ngô ký dùng sức gõ cửa.

Lúc đầu khẳng khái muốn đánh ra một mảnh thiên hạ ở Hồng Kông, tự xưng là Cửu Văn Long, gã trai quê ở Quế Bình Đặng Chí Long, cho đến khi sư gia Huy gõ hơn ba mươi giây, mới chống nạng mở cửa tiệm, mắt nhắm mắt mở chào sư gia Huy:

- Chào buổi sáng Huy ca, còn nữa, gọi ta là A Long cũng được, Cửu Văn Long cũng được, Long đệ cũng được, xin đừng gọi ta là què được không? Ta khỏi thương thì sẽ không què nữa, ồ, quầng mắt ngươi bị ai đánh thảm thế?

Cửu Văn Long đêm đó bị Hãn Cân Thanh, tay Song Hoa Hồng Côn vừa lộ mặt ở bến tàu Tây Cống của Hòa Thuận ra tay vài chiêu, đã bị roi sắt đánh trúng vai và mắt cá chân, ngực lại bị đá mạnh một cú, ngã xuống đất rên rỉ kêu thảm thiết.

Những thành viên 14K đó đều không ai có thể rảnh tay cứu hắn, may mà hắn luyện võ nhiều năm, thân thể cường tráng, miễn cưỡng bò ra khỏi vòng chiến trốn vào một góc bến tàu, kết quả cảnh sát dẫn người đến bến tàu giải tán, thành viên hai phe hội xã hội đều tự tản ra bỏ chạy, những người bị thương nặng nằm trên đất, rất nhanh đã có cảnh sát liên lạc với bệnh viện hoặc đơn giản là các tự đầu tự phái người đến đưa đi chữa trị, chỉ có tên ngốc không hiểu quy tắc, thoát khỏi vòng chiến bò đến một góc không người phát hiện là Cửu Văn Long, không ai phát hiện, đợi khi người bị thương được đưa đi hết, một cảnh sát mặc thường phục dẫn theo hai cảnh sát mặc quân phục cuối cùng tìm kiếm mới phát hiện ra Cửu Văn Long ở sau một cột dây gần cầu cảng.

- Này, ngươi thuộc tự đầu nào?

Cảnh sát mặc thường phục ngồi xuống quan sát vết thương của Cửu Văn Long, vỗ vỗ má Cửu Văn Long đã thở thoi thóp, hỏi.

Cửu Văn Long bị thương rất nặng, nhưng khí thế không yếu, nhìn chằm chằm vào cảnh sát đang hỏi chuyện mở miệng nói:

- Ta là Cửu Văn Long của 14K.

- 14K? Đồ khốn kiếp. Ta là người Quảng Đông, với 14K là kẻ thù không đội trời chung, tính là ngươi vận xui, kiếp sau đầu thai tốt hơn nhé! Các huynh đệ, giúp một tay ném hắn xuống biển, cũng khỏi phải cõng tên này đến bệnh viện.

Nghe Cửu Văn Long tự báo là người của 14K, cảnh sát mặc thường phục cười lạnh đứng dậy, ra lệnh cho hai cảnh sát mặc quân phục đằng sau.

Hai gã quân trang nâng Cửu Văn Long đang không còn sức chống cự lên cầu tàu, rồi dứt khoát ném hắn xuống biển, thậm chí còn lười không buộc thêm đá vào thắt lưng hắn.

Trong mắt bọn chúng, tên này có vẻ bị gãy xương vai, lưng trúng dao, chân lại bị đứt, ném xuống biển dù không buộc đá chắc chắn cũng sẽ chết.

Chương 354. Đóng cửa không tiếp (2)

Thật trùng hợp Cửu Văn Long lại gặp may, không biết từ đâu sóng biển cuốn tới một mảnh ván thuyền nhỏ, vừa vặn bị hắn bám được bằng một tay. Tuy không thể bơi vào bờ, nhưng cũng không đến nỗi chết đuối khi trôi nổi trên mặt biển. Dựa vào thân thể rèn luyện qua nhiều năm luyện võ và khí phách không chịu đầu hàng số mệnh trong lồng ngực, Cửu Văn Long đã cố gắng bám vào mảnh ván trôi nổi trên biển suốt nửa đêm bằng một tay, cho đến khi được sư gia Huy và mẹ con Phấn tỷ phát hiện cứu lên vào sáng sớm khi họ chuyển nhà qua biển.

Khi không ai cứu, Cửu Văn Long còn có thể gắng sức nổi trên mặt nước suốt nửa đêm để giành giật sự sống. Nhưng khi được cứu và đưa đến y quán, hắn bắt đầu liên tục sốt cao bất tỉnh. Nếu không phải mẹ con Phấn tỷ có tiền an cư mà Tống thư ký gửi đến, mua được hai ống penicillin giá cao trên chợ đen để giúp Cửu Văn Long hạ sốt, e rằng cơn sốt cao cũng có thể khiến hắn trở nên ngớ ngẩn.

Cửu Văn Long được cứu sống, được thầy thuốc ở y quán nắn xương và băng bó. Vai hắn bị nứt xương nghiêm trọng, xương ngực bị nứt nhẹ, vết dao ở lưng đều là những vết thương nhỏ đối với thầy thuốc nắn xương. Chỉ có mắt cá chân phải bị Hãn Cân Thanh dùng roi sắt đánh rất nặng, xương gần như bị vỡ nát, dù thầy thuốc nắn xương đã giúp hắn nắn lại và đặt nẹp, cũng không dám đảm bảo xương có thể mọc lại khớp chặt như ban đầu.

Cửu Văn Long tất nhiên cảm kích sư gia Huy và mẹ con Phấn tỷ đã cứu mình và cho mình một bữa cơm. Sau khi vết thương ở vai và lưng đã khá hơn, đúng lúc Phấn tỷ mở tiệm tạp hóa Ngô Ký, Cửu Văn Long tự nguyện giúp Phấn tỷ trông coi cửa hàng vào ban đêm. Dù sao khu vực Cửu Long Long Xà hỗn tạp, tiệm tạp hóa ban đêm rất dễ có trộm đến, hắn ở trong tiệm ngủ dưới đất, dù chỉ có một tay một chân cũng có thể đối phó với bọn trộm vặt thông thường, để Phấn tỷ lên lầu ở cùng con gái là Ngô Tú Nhi, giao an ninh ban đêm của tiệm tạp hóa cho hắn.

Hắn là một thân một mình, lại không có nơi nào để đi, bị thương lâu như vậy, 14K cũng không có ai tìm hắn, ý định quay lại 14K cũng đã phai nhạt, chỉ nghĩ đến khi vết thương lành hẳn sẽ báo đáp sư gia Huy và mẹ con Phấn tỷ, rồi đi tìm tên khốn Hãn Cân Thanh báo thù, sau đó đến 14K đánh cho những tên khốn không tìm mình, thấy chết không cứu và bọn cảnh sát ném mình xuống biển một trận thật đau.

Phấn tỷ thấy hắn đáng thương, cũng không có chỗ ở, bèn đặt một chiếc giường đơn ở phòng sau tiệm tạp hóa, coi như thu nhận Cửu Văn Long ở lại cửa hàng vào ban đêm.

Cũng chính từ khi Cửu Văn Long bắt đầu ở trong cửa hàng, khiến sư gia Huy cực kỳ khó chịu với tên khốn này.

- Tống thư ký nói rồi, ngươi đã bình phục được một nửa, bắt đầu từ sáng nay, đi với ta đi mua rau rồi qua biển giao cho doanh trại Cảng Đảo!

Sư gia Huy thấy Cửu Văn Long ngáp dài mở cửa, liền bước nhanh vào tiệm tạp hóa trước, trước tiên cẩn thận kiểm tra khóa cửa gỗ dẫn lên lầu hai, thấy ổ khóa vẫn còn nguyên vẹn mới yên tâm quay đầu lại, giả vờ như đang ngắm nghía hàng hóa trong cửa hàng rồi lên tiếng nói.

Cửu Văn Long cúi đầu nhìn chân mình vẫn còn phải chống nạng, hắn đã nghe ba chữ Tống thư ký đến mức gần như chai sạn cả tai, bất kể là Phấn tỷ hay Ngô Tú Nhi còn nhỏ tuổi, hoặc sư gia Huy trước mặt, mở miệng ra là nói Tống thư ký nói thế này thế nọ, hắn chỉ tò mò Tống thư ký chưa từng gặp mình, làm sao biết được chân mình đã khỏi được một nửa, rõ ràng bàn chân này hiện giờ chỉ có thể chạm nhẹ xuống đất, rời khỏi nạng thậm chí không thể đi nhanh hơn một chút:

- Tống thư ký? Hắn chưa từng gặp ta, sao biết được ta đã bình phục được một nửa?

Sư gia Huy sững người một chút, đương nhiên Tống Thiên Diệu không biết, là hắn tự nói với Tống Thiên Diệu như vậy, nhưng lúc này sư gia Huy cứng miệng nói:

- Đương nhiên ta có nhắc đến thân thể ngươi khỏe như trâu, nên Tống thư ký đoán ngươi có thể đã khỏi được một nửa rồi.

- Cũng được, ta sẽ đi với Diệu ca, nhưng bây giờ ta không thể bốc dỡ hàng hóa được, chân không có sức. Ngươi vẫn chưa nói cho ta biết ai đánh ngươi, để ta báo thù giúp ngươi.

Cửu Văn Long hoàn toàn không để tâm đến việc gần đây Sư Gia Diệu thường cố ý tìm lỗi trong lời nói của mình. Trong mắt hắn, Sư Gia Diệu đã cứu mạng hắn một lần, là ân nhân cứu mạng của hắn. Không chỉ nói vài câu châm chọc, mà cho dù có mắng hắn vài câu cũng không sao cả. Hơn nữa, Sư Gia Diệu chỉ nói vài câu châm chọc vô nghĩa, khi cần chăm sóc hắn như lấy nước, thay quần áo, thay thuốc, tất cả đều không hề phàn nàn, thậm chí mỗi ngày còn mua thêm thịt rau cải thiện bữa ăn cho hắn.

Nghe thấy Cửu Văn Long không từ chối, Sư Gia Diệu hài lòng gật đầu:

- Không cần ngươi bốc dỡ đâu, nông dân sẽ tự chở rau lên xe. Ngươi chỉ cần ngồi trên xe tải, nếu thấy có bà già nông thôn nào cãi nhau với ta, con trai hoặc cháu trai của họ muốn đánh ta, ngươi phụ trách ra mặt dọa họ.

- Không phải chứ, ngay cả bà già nông thôn ngươi cũng… Bây giờ bán rau ở Hồng Kông cũng phải đánh nhau sao?

Cửu Văn Long lấy tay chùi ghèn ở khóe mắt, định nói Sư Gia Diệu ngay cả với bà già nông thôn cũng cãi nhau, nhưng nói được một nửa thì dừng lại:

- Được rồi, Diệu ca. Nhưng là người luyện võ, ta không đánh người già như bà già đâu, chỉ khi nào có đàn ông ra tay với ngươi thì ta mới giúp.

- Đi thôi, ra ngoài lên xe.

Sư Gia Diệu gọi Cửu Văn Long đi ra ngoài.

Cửu Văn Long không vội ra cửa, mà trước tiên đi đến cửa cầu thang lên tầng hai trong cửa hàng, gọi lên tầng hai:

- Phấn tỷ, Diệu ca bảo ta giúp đi giao rau, đợi ta về sẽ giúp tỷ và Tú Nhi đi câu lươn…

Chương 355. Đóng cửa không tiếp (3)

- Bộp!

Nghe thấy Cửu Văn Long còn cố ý chạy đến cầu thang thông báo cho mẹ con Phấn tỷ, Sư Gia Diệu bay một cú đá vào mông Cửu Văn Long:

- Đi thôi! Đồ khốn! Câu lươn câu lươn! Phấn tỷ không biết tự mua à? Ngươi câu một cân lươn, trưa ăn nửa nồi cơm, một người ăn bằng năm người! Cứ thế này, núi vàng cũng bị ngươi ăn sập!

Cửu Văn Long xoa xoa mông, cười không để ý, đi theo Sư Gia Diệu ra ngoài cửa hàng, miệng vẫn nói:

- Chính vì ăn nhiều mới muốn đi câu lươn mà. Nói đến ăn, Diệu ca, lúc giao rau có gì ăn sáng không?

- Ăn cứt đi! Đúng là tên tham ăn!

…

Tống Thiên Diệu tỉnh dậy chưa kịp mở mắt, cánh tay đã vô thức muốn ôm lấy Mạnh Uyển Thanh đang ngủ bên cạnh mình đêm qua, kết quả lại ôm trượt. Mở mắt ra mới phát hiện bên cạnh trống không, Tống Thiên Diệu ngồi dậy trên giường, vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, trời đã sáng tỏ, lại nhìn đồng hồ báo thức bên giường, mới 7 giờ 20 phút.

Mũi ngửi thấy mùi thơm của bữa sáng, Tống Thiên Diệu đứng dậy xuống giường, mặc bộ đồ ngủ được xếp gọn bên giường đi ra khỏi phòng ngủ, phát hiện Mạnh Uyển Thanh ăn

mặc chỉnh tề đang bận rộn trong bếp một cách nhanh nhẹn. Tống Thiên Diệu vừa ngáp vừa đi đến cửa bếp, phát hiện bữa sáng Mạnh Uyển Thanh chuẩn bị rất phong phú, một nồi cháo nhỏ đang nấu trên bếp gas, bên cạnh còn có một xửng hấp đang hấp trên bếp, còn lúc này Mạnh Uyển Thanh đang đeo tạp dề hoa nhỏ nền xanh gói hoành thánh trên thớt.

- Xem ra tối qua ngươi van xin ta là nói dối, nếu không sao có sức lực dậy sớm thế này đi mua thức ăn? Có mệt không?

Tống Thiên Diệu đi đến bên vòi nước rửa tay, lên tiếng hỏi.

Mạnh Uyển Thanh quay đầu nhìn về phía Tống Thiên Diệu, thấy đối phương đang cười nhìn mình, khi cô quay đầu nhìn hắn, Tống Thiên Diệu còn cố ý nháy mắt, nhấn mạnh hai chữ "van xin" tối qua. Mạnh Uyển Thanh quay người lại tiếp tục gói hoành thánh, miệng nói:

- Rửa mặt xong quay lại, bữa sáng sẽ xong.

Tống Thiên Diệu lau khô tay, xắn tay áo lên, đi đến bên cạnh Mạnh Uyển Thanh đứng song song, cầm một miếng vỏ hoành thánh trên thớt, cho nhân vào, động tác thành thục gói một viên hoành thánh đặt lên thớt:

- Hình dáng cũng không tệ nhỉ? Ta đâu phải công tử nhà giàu, lúc còn sống ở khu nhà gỗ, cha mẹ ra ngoài làm việc, ba bữa một ngày trong nhà đều do ta phụ trách nấu, đương nhiên ta cũng biết làm bữa sáng.

- Khi ta ở bên ngươi, ngươi không cần phải làm việc này.

Mạnh Uyển Thanh đứng bên cạnh nhìn bánh bao sủi cảo Tống Thiên Diệu bày ra trước mắt, mỉm cười nói:

- Những việc này nên để phụ nữ làm.

- Hai người cùng làm bữa sáng, cùng ăn bữa sáng không phải tốt hơn sao?

Tống Thiên Diệu hỏi:

- Sao lại làm nhiều đồ ăn sáng thế này?

Mạnh Uyển Thanh hơi nghiêng người về phía Tống Thiên Diệu, nhẹ nhàng dựa vào hắn, đây gần như là động tác thể hiện sự thân mật hiếm hoi của cô. Nhìn Tống Thiên Diệu cùng mình làm bữa sáng, ánh mắt cô ánh lên sự vui sướng, giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút vui vẻ:

- Những thứ này là để dành cho ngươi khi đọc sách đến khuya, đói bụng thì nấu lên ăn đêm. Lát nữa ta sẽ đặt những thứ này ở chỗ cửa sổ thông gió, nếu không sáng mai sẽ hỏng mất. Nước dùng cho bánh bao sủi cảo ta cũng đã chuẩn bị sẵn, khi nấu nhớ cho vào nhé.

Sau khi hai người gói xong số bánh bao sủi cảo còn lại, mới cùng ngồi xuống bàn ăn, bắt đầu thưởng thức cháo cá gà và bánh bao xá xíu mật ong mà Mạnh Uyển Thanh đã dậy sớm ra chợ mua nguyên liệu về nấu.

Chuyện Mạnh Uyển Thanh có tài nấu nướng, Tống Thiên Diệu đã biết từ lâu, nếu không thì lúc trước khi dỗ dành cô đến khách sạn, hắn đâu có nói chuyện nấu ăn với cô. Trước đây Tống Thiên Diệu vẫn khá tự tin về tài nấu nướng của mình, nhưng sau khi nếm thử bữa sáng của Mạnh Uyển Thanh, hắn cảm thấy câu nói lúc nãy của cô rất đúng, việc nấu ăn quả thật nên để phụ nữ làm.

Tiễn Mạnh Uyển Thanh - người kiên quyết bắt mình làm hòa thượng đọc sách, năm ngày mới đến thăm một lần - lên tàu điện rời đi, Tống Thiên Diệu mới một mình đi đến thư viện Đại học Hồng Kông. Trước đó khi hắn chuẩn bị tìm chỗ đọc sách bồi dưỡng kiến thức, đã cố ý hỏi Chử Hiếu Trung, người tốt nghiệp Đại học Hồng Kông, trong lúc trò chuyện. Chử Hiếu Trung nói với hắn thư viện Đại học Hồng Kông mở cửa

đón khách, ngay cả người không phải sinh viên Đại học Hồng Kông cũng có thể vào đọc sách.

Nhưng khi Tống Thiên Diệu bước vào cánh cửa của thư viện được cho là có hơn 300.000 cuốn sách này, chưa kịp cảm thán về việc làm tốt đẹp của Đại học Hồng Kông mở cửa thư viện phổ cập văn hóa cho xã hội, đã bị một thanh niên vừa đeo xong thẻ nhân viên ngăn lại một cách thân thiện:

- Bạn học, thẻ sinh viên của ngươi đâu? Muốn mượn sách cần phải cầm thẻ đến quầy dịch vụ đăng ký trước.

- Nơi này không phải mở cửa đón khách sao?

Tống Thiên Diệu nhíu mày:

- Ta không phải sinh viên Đại học Hồng Kông.

- Thư viện Đại học Hồng Kông không mở cửa cho người ngoài trường, lối ra ở phía sau ngươi.

Sau khi nghe Tống Thiên Diệu nói không phải sinh viên Đại học Hồng Kông, vẻ thân thiện trên mặt thanh niên lập tức biến mất, hắn giơ tay chỉ về phía cánh cửa sau lưng Tống Thiên Diệu, lịch sự nhưng lạnh nhạt nói.

- Bạn ta nói, thư viện Đại học Hồng Kông mở cửa đón khách.

Tống Thiên Diệu tiếp tục hỏi.

Chương 356. Chi bằng quay về (1)

Thanh niên sững người một chút, rồi tự tin giải thích:

- Có lẽ bạn ngươi nhớ nhầm rồi, nơi mở cửa không phải thư viện Đại học Hồng Kông, mà là thư viện Học viện Trung văn Đại học Hồng Kông. Thưa ngài, ở đây phần lớn là sách tiếng Anh và tài liệu chuyên ngành, chỉ có thư viện Học viện Trung văn mới toàn bộ là sách tiếng Trung.

Hóa ra là Chử Hiếu Trung không nói rõ ràng, Tống Thiên Diệu quay người bước ra khỏi cửa thư viện, đi được hai bước lại quay lại trước mặt thanh niên, đưa tay chỉnh lại thẻ nhân viên đeo trên cổ đối phương, nhìn kỹ cái tên trên đó, miệng nói bằng tiếng Anh lưu loát:

- Đồng học Đỗ Chấn Hiền, điều gì khiến ngươi nghĩ rằng, ngươi biết nói tiếng Anh, đọc được sách tiếng Anh, thì có thể cao hơn người khác một bậc? Nếu cha mẹ ngươi không có bằng cấp của trường đại học này, ngươi cũng không cho họ vào thư viện xem sao? Hoặc là nhìn qua lật qua những cuốn sách mà họ không hiểu nhưng ngươi lại có thể hiểu? Người Anh đã dạy những sinh viên đại học như ngươi trở thành hình mẫu họ mong muốn, ngươi sẽ chỉ nhớ rằng Hồng Kông có ba tầng lớp, người Anh, người Hoa được người Anh công nhận là cao cấp, và người Trung Quốc, cậu thuộc loại thứ hai. Vẻ mặt của ngươi vừa rồi thay đổi nhanh chóng vì thân phận của ta, quả thật đã rất giống những quý ông thượng lưu mà người Anh nói đến. Tạm biệt.

…

Tống Thiên Diệu không tranh cãi với gã quản lý thư viện bán thời gian tên là Đỗ Chấn Hiền kia vì không cho hắn vào thư viện đọc sách. Đối phương ngăn cản hắn là do quy định của trường, là quản lý thư viện đương nhiên phải thực hiện theo quy định, điều này không có gì đáng bàn cãi. Tống Thiên Diệu chỉ không quen với thái độ tự phụ và giọng điệu thay đổi đột ngột của đối phương sau khi biết hắn không phải là sinh viên Đại học Hồng Kông.

Tất nhiên, Tống Thiên Diệu cũng không vì chuyện nhỏ như không vào được thư viện mà đem danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ của Chử nhị thiếu ra dọa người. Nếu không, chỉ cần nói dối rằng Thái Bình Thân Sĩ Chử nhị thiếu cử thư ký của mình đến thư viện Đại học Hồng Kông để kiểm tra tình hình sách, chuẩn bị quyên tặng một loạt sách cho Đại học Hồng Kông, có lẽ nhà trường sẽ vui vẻ mời hắn vào.

Để lại Đỗ Chấn Hiền đang ngẩn người, không biết có hiểu được lời mình nói hay không, Tống Thiên Diệu rời khỏi thư viện Đại học Hồng Kông, đi bộ đến thư viện Học viện Trung văn. Thư viện Học viện Trung văn kém xa thư viện Đại học Hồng Kông về quy mô, tuy ở đây cũng có nhiều quản lý thư viện duy trì trật tự, yêu cầu người đọc giữ im lặng, nhưng quả thật không từ chối ai cả, không cần phải xuất trình thẻ sinh viên, chỉ cần người mượn sách không làm hỏng sách hoặc tự ý mang sách ra khỏi thư viện, bất kỳ ai cũng có thể tận hưởng niềm vui đọc sách ở đây.

Và ngay khi Tống Thiên Diệu đang đọc sách ghi chép, bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc sống mới của mình, thì 14K mà hắn đã tùy tiện dùng để khuấy đục nước trong kế hoạch đối phó họ Chương đang đối mặt với tình cảnh tan rã.

Hương chủ 14K Trần Trọng Anh và Lý Tài Pháp của Thanh bang đều bị giết trong cùng một đêm, hơn nữa tối hôm

đó mặc dù 14K bề ngoài liên thủ với Thanh bang, nhưng sau lưng lại đột ngột cử người cướp nhà máy thuốc phiện của Lý Tài Pháp, điều này khiến mấy tay chân của Lý Tài Pháp lập tức khẳng định chính người của 14K đã ám sát Lý Tài Pháp, còn phía 14K cũng không biết hương chủ Trần Trọng Anh của mình bị ai giết, nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có Thanh bang là đáng nghi nhất.

Vì vậy, hai băng nhóm ngoại lai đang trong tình trạng quần long vô thủ bắt đầu động binh đao dưới sự chứng kiến của các tự đầu Hồng Kông.

Hai bên liên tiếp giao chiến nhiều lần, phá hủy cửa hàng lẫn nhau, đốt tiệm, thủ đoạn nhiều vô kể, nhưng về sức chiến đấu, đám tay chân của Lý Tài Pháp thuộc Thanh bang kém xa không chỉ một bậc so với những binh lính Quốc dân đảng đào ngũ của 14K.

14K huy động toàn bộ tinh nhuệ của tám đường trong ngoài, phối hợp với Thập nhị kim thoa, Cửu Long thập bát hổ - những lực lượng hỗ trợ từ bên ngoài do Tề Duy Văn và Trần Trọng Anh sắp xếp trước đó. Chưa đầy một tháng, mấy nhân vật cốt cán dưới trướng Lý Tài Pháp hoặc bị cảnh sát trục xuất sang Đài Loan, hoặc bị giang hồ dò ra nơi ẩn náu, giết người diệt khẩu.

Vốn 14K vẫn luôn lo lắng Đỗ Nguyệt Tiên đang bệnh nặng sẽ đứng ra chủ trì cục diện, tuyên chiến với 14K sau khi Lý Tài Pháp bị giết. Nhưng cho đến khi những kẻ tự xưng là môn đồ của Thanh bang đánh đến mức không dám ứng chiến, những công việc làm ăn vốn của Lý Tài Pháp đều rơi vào tay 14K, Đỗ Nguyệt Tiên và thậm chí cả những tâm phúc thật sự của hắn vẫn chưa lên tiếng tỏ thái độ.

Ngược lại, đúng lúc tất cả mọi người trong 14K thậm chí cả các tự đầu địa phương ở Hồng Kông đều cho rằng 14K đã

đại thắng lần này, thì Cố Gia Đường biệt danh là Hoa Viên A Căn - vệ sĩ tâm phúc của Đỗ Nguyệt Tiên lại cố ý hẹn gặp Hoàng Đức Hồng, người có thành tích xuất sắc nhất của 14K trong cuộc chiến với Thanh bang lần này, dưới sự hộ tống của vài đại lão tự đầu địa phương.

Ý tứ trong lời nói rất đơn giản, Lý Tài Pháp tự chuốc lấy họa, nhưng những người khác trong Thanh bang chỉ bị Lý Tài Pháp xúi giục, giờ 14K đã thu được công việc làm ăn của Lý Tài Pháp rồi, xin 14K nghĩ đến tình đồng đạo giang hồ, hai bên dừng chiến, thu quân.

Cố Gia Đường với tư cách là vệ sĩ của Đỗ Nguyệt Tiên, thấy môn nhân Thanh bang bị Lý Tài Pháp làm cho tan tác, có thể được Đỗ Nguyệt Tiên phái đến gặp người của 14K để yêu cầu dừng tay, đã coi như Đỗ Nguyệt Tiên cho 14K đủ mặt mũi, chuyện này người của 14K vẫn nhìn ra.

Nhưng thời điểm Đỗ Nguyệt Tiên cho Cố Gia Đường hẹn gặp Hoàng Đức Hồng lại khiến những kẻ có tâm không nhịn được phải thốt lên một tiếng lão luyện.

Trần Trọng Anh bị giết khi mọi người trong 14K không kịp nghĩ đến ai sẽ kế nhiệm vị trí của hắn, chỉ một lòng muốn báo thù khai chiến. Nhưng khi Thanh Bang bị đánh đến mức không còn sức phản kháng, mâu thuẫn nội bộ đã bắt đầu nổi lên. Mặc dù Cát Chiêu Hoàng vẫn được tôn xưng là lão sơn chủ, nhưng một là hắn bị tai biến cần tĩnh dưỡng, không có sức lực để quản lý 14K. Hai là sau khi hắn đi Đài Loan cầu viện bị Quốc Dân Đảng bỏ rơi, không còn tham vọng nữa, từ lâu đã để Trần Trọng Anh thay hắn nắm quyền 14K.

Chương 357. Chi bằng quay về (2)

Còn về Cát Chí Hùng, sau khi Trần Trọng Anh chết, hắn lập tức được đưa lên vị trí lãnh đạo. Khi đánh Thanh Bang, nội ngoại bát đường đã tuyên bố với bang chúng 14K rằng do thiếu sơn chủ chủ trì đại cục, nhưng thực ra những nguyên lão trong bang đều biết Cát Chí Hùng dũng khí có thừa, năng lực không đủ.

Lúc 17 tuổi ở Quảng Châu, hắn đã từng nổ súng giết người giữa phố vì tranh giành phụ nữ, thủ đoạn giết người tàn nhẫn không kém gì cha hắn. Nhưng nói đến việc chủ trì 14K, Cát Chí Hùng chỉ biết ca hát nhảy múa và quyến rũ phụ nữ, không những không bằng Trần Trọng Anh tài năng lỗi lạc, e rằng ngay cả Tề Duy Văn là một phụ nữ cũng không bằng được.

Vì vậy trong giai đoạn sau của cuộc đối đầu với Thanh Bang, nội bộ 14K đã ngấm ngầm chia thành ba phe cân bằng.

Thế lực thứ nhất tất nhiên là Cát Chí Hùng cùng những tâm phúc trung thành đi theo gia đình họ Cát đến Hồng Kông, chủ trương để Cát Chí Hùng kế nghiệp cha, chủ trì đại cục.

Thế lực thứ hai là ủng hộ nguyên lão 14K, Hữu Xuân Hoa - tọa đường tả tướng nội bát đường xếp thứ hai khi Trần Trọng Anh làm hương chủ - thay thế vị trí hương chủ trống, tiếp tục tạm thời quản lý 14K thay lão sơn chủ.

Người thứ ba là người được tiếng nói ủng hộ cao nhất từ bang chúng cấp dưới trong ba phe thế lực, đó là tâm phúc và ái tướng của Trần Trọng Anh, chịu trách nhiệm chỉ huy mọi cuộc

đối đầu trực diện trong trận chiến với Thanh Bang này, dẫn dắt thuộc hạ liên tiếp trừ khử nhiều nhân vật nổi tiếng của Thanh Bang - Hoàng Đức Hồng, chấp hoa đại tổng quản ngoại bát đường.

Hắn tổ chức điều động bang chúng có điều có lệ, trước nguy không loạn, có phong thái của một đại tướng, mỗi lần khai chiến đều xông pha tiên phong. Rõ ràng giống hệt như Trần Trọng Anh khi 14K mới đến Hồng Kông, thân xông pha trận mạc để giành lấy địa bàn cho 14K.

Chỉ là dù Hoàng Đức Hồng có tiếng tăm lớn trong đám đệ tử cấp dưới nhờ công lao chiến đấu, nhưng bối phận và thâm niên lại kém xa, thực lực mạnh nhất nhưng địa vị lại thấp nhất.

Ba phe thế lực vốn chỉ âm thầm đấu đá dưới bàn, bề ngoài vẫn tỏ vẻ bình thường, xưng huynh gọi đệ với nhau, nhưng Đỗ Nguyệt Tiên lại hẹn gặp Hoàng Đức Hồng thông qua Cố Gia Đường, đúng vào cùng ngày hẹn gặp Cát Chiêu Hoàng và Hữu Xuân Hoa, bảo hắn trông nom Cát Chí Hùng.

Sau khi Cố Gia Đường hẹn gặp Hoàng Đức Hồng, trước mặt nhiều tự đầu địa phương làm hòa sự lão đi cùng, hắn gọi một tiếng "Đức Hồng huynh đệ" bằng giọng Thượng Hải pha tiếng địa phương, gần như bổ khuyết cho địa vị giang hồ vốn thiếu sót của Hoàng Đức Hồng.

Dù là Cát Chí Hùng, Hữu Xuân Hoa hay ngay cả bản thân Hoàng Đức Hồng đều biết đây là Đỗ Nguyệt Tiên cố tình gây sự, nhưng họ từng trải nhiều nên có thể nhìn ra, còn những thành viên cấp dưới của 14K chỉ biết bán mạng thì không hiểu.

Những người đó chỉ thấy ngay cả đại ca Thượng Hải Đỗ Nguyệt Tiên cũng phải nhún nhường với Hoàng Đức Hồng, ngay cả Cố Gia Đường - loại vệ sĩ thân cận của Đỗ Nguyệt Sinh cũng phải sum xoe xưng huynh gọi đệ với Hoàng Đức Hồng, ai còn dám nói bối phận của Hoàng Đức Hồng không

đủ, thâm niên không cao? Để Cát Chí Hùng và Hữu Xuân Hoa thử xem, xem Cố Gia Đường có gọi họ một tiếng huynh đệ không?

Mâu thuẫn ngày càng gay gắt, trước tiên là đám đệ tử cấp dưới của ba phe liên tục cãi vã, dưới sự buông lỏng của người trên, lại phát triển thành động tay động chân. Tuy chưa đến mức rút dao xé toạc mặt nạ, nhưng khi gặp mặt ba phe cũng đều trợn mắt nhìn nhau lạnh lùng, ai làm việc nấy, 14K gần như đã ở bên bờ vực tan rã.

Còn Tề Duy Văn đang ở trong tâm bão, trở thành đối tượng mà cả ba phe đều ra sức lôi kéo.

Dù Tề Duy Văn chỉ là nữ nhi, nhưng tâm cơ mưu tính, uy vọng và thâm niên không kém gì đàn ông. Cho dù cô ta không muốn dính líu, nhưng trong tay cô có thế lực mà cả ba phe đều thèm muốn, người trong giang hồ thân bất do kỷ.

Vương Giác thập nhị kim thoa, Cửu Long thập bát hổ, đều là do Tề Vỹ Văn theo chỉ thị của Trần Trọng Anh, chọn ra đệ tử đích truyền Trần Yến Ni, cùng với Sư gia Đàm lên kế hoạch.

Hai tổ chức này do nam nữ từ các tự đầu khác nhau kết nghĩa, liên minh dựa vào nhau, trong trận đối đầu với Thanh bang lần này, Cát Chí Hùng, Vưu Xuân Hoa, Hoàng Đức Hồng đều thấy rõ biểu hiện của họ.

Sư gia Đàm sắp xếp cho các huynh đệ kết nghĩa của Cửu Long thập bát hổ giúp đỡ loại bỏ thuộc hạ của Lý Tài Pháp, Hắc Tử Kiệt, Sa Bì Cẩu và một số huynh đệ kết nghĩa có quan hệ tốt với Sư gia Đàm còn tự mình dẫn hơn trăm người đến trợ giúp cho 14K.

Các tỷ muội kết nghĩa của Trần Yến Ni trong Vương Giác thập nhị kim thoa, phần lớn là vợ của các thám mục cảnh sát

hoặc lão đại giang hồ, chỉ cần trên giường nói vài câu tình tứ, làm nũng một chút, đã khiến cảnh sát ra tay phong tỏa cơ nghiệp của Lý Tài Pháp, trục xuất nhiều thuộc hạ của hắn ra khỏi biên giới.

Còn Trần Yến Ni và Sư gia Đàm, hai người phát động tổ chức này, đều xuất thân từ môn hạ của Tề Vỹ Văn, là đệ tử đích truyền của Tề Vỹ Văn, tự nhiên là Tề Vỹ Văn đứng về phía nào, thế lực của Vương Giác thập nhị kim thoa và Cửu Long thập bát hổ sẽ ủng hộ phía đó.

Vì vậy thời gian gần đây, Tề Vỹ Văn bị chuyện tranh giành quyền lực trong 14K làm cho rất phiền lòng, sáng nay sau khi thức dậy, cô sớm ra khỏi nhà đi dạo trên phố, tránh bị ba phe lần lượt chặn ở nhà. Ba phe lôi kéo một người phụ nữ như cô, không khiến Tề Vỹ Văn cảm thấy được vạn chúng ngưỡng mộ, chỉ cảm thấy Cát, Vưu, Hoàng ba người nhãn quan nông cạn, ăn nói bừa bãi.

Chương 358. Chi bằng quay về (3)

Cát Chí Hùng, đường đường là thái tử 14K, tuổi mới hơn hai mươi, lại cuồng vọng mở miệng nói với cô, chỉ cần Tề Vỹ Văn đồng ý, hắn có thể không tính đến tuổi tác mà cưới cô, như vậy cô ủng hộ hắn sẽ danh chính ngôn thuận, vợ chồng liên thủ.

Loại lời nói không qua đầu óc mà cũng dám thốt ra, làm sao chấp chưởng 14K? Hắn cũng xứng nói loại lời này sao? Trần Trọng Anh vì tự cảm thấy không xứng với Tề Vỹ Văn, đến chết cũng không dám có một chút ý nghĩ vượt quá giới hạn với cô, Cát Chí Hùng một tên công tử phá gia chi tử không biết lấy đâu ra can đảm.

Vưu Xuân Hoa, mở miệng nhắm mắt không ngoài việc Cát Chí Hùng hiện nay còn trẻ tuổi phá gia, Hoàng Đức Hồng bối phận trong bang hội không đủ, chính là cần người già dặn chín chắn, lại phù hợp cả về thâm niên và bối phận như hắn để quản lý 14K, những lời như hoàng đế luân phiên làm, sang năm đến nhà ta, như muốn khắc thẳng lên mặt vậy.

Hoàng Đức Hồng, tuy trong lời nói vẫn gọi cô là sư cô, lễ tiết cũng không sai nửa điểm, nhưng mở miệng nói đến hai người kia, nhất định phải nhắc trước việc Đỗ Nguyệt Tiên sắp xếp cho Cố Gia Đường gặp hắn xưng huynh gọi đệ, như thể trong 14K chỉ có một mình hắn đủ tư cách được Đỗ Nguyệt Tiên công nhận, rõ ràng biết những lời của Cố Gia Đường là thuốc độc ly gián, nhưng lại vui vẻ nuốt vào miệng khen ngợi

không ngớt, khiến Tề Vỹ Văn vốn còn nhớ hắn là đệ tử của Trần Trọng Anh, có ý nghĩ thiên vị hắn lập tức phai nhạt đi.

Khi Tề Vỹ Văn được tin Trần Trọng Anh qua đời, cô đã nghĩ mình nên thay Trần Trọng Anh chống đỡ đại cục 14K, nhưng sau khi xử lý xong Thanh bang cô mới phát hiện, đứng sau Trần Trọng Anh ngày xưa và đứng lên đài tiền tuyến là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, cô muốn gánh vác trọng trách này, nhưng những người đàn ông khác trong bang hội lại hoàn toàn không nghĩ đến việc cho cô cơ hội, như thể trước đây Tề Vỹ Văn chỉ dựa vào sự tin tưởng của Trần Trọng Anh mới ngồi được vị trí như hiện nay.

- Kháng chiến cũng đã đánh xong rồi, Quốc dân đảng cũng không cần đến Hồng Phát Sơn nữa, Trung Quốc càng không cần Hồng môn phản Thanh phục Minh, ngươi cũng đã ra đi, để 14K cho bọn họ tranh giành tan rã cũng tốt, coi như tuẫn táng cho ngươi vậy.

Tề Vỹ Văn cúi đầu ngậm một điếu thuốc lá Thọ Bách Niên mỏng dài hương vị bạc hà dành cho phụ nữ trong miệng và châm lửa, nhớ đến cái chết đột ngột của Trần Trọng Anh, có chút tâm tro ý lạnh nghĩ.

Cô ngẩng đầu lên định thở ra một hơi buồn bực, nhưng lại phát hiện mình không ngờ lại đi đến bên đường ngoài Cửu Long Thành Trại, lúc này trên cửa sổ tầng bốn của một tòa nhà bên đường, đặt một chậu kiếm lan, đang nở hoa trên bậu cửa sổ, như một quý cô ưu nhã, lặng lẽ đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn người đi đường và phong cảnh trên phố.

Nhìn thấy cây lan đang đung đưa nhè nhẹ trong gió, Tề Vĩ Văn lại nhớ đến Tống Thiên Diệu, kẻ đã tính toán Thanh bang và 14K, nhưng lại không thể truy cứu vì chính mình tự nguyện mắc bẫy. Cô nhớ lại câu nói của Tống Thiên Diệu khi rời đi, bảo cô hãy đi ngửi hoa lan một lần nữa.

Tề Vĩ Văn đờ đẫn nhìn cây lan kiến, miệng lẩm bẩm:

- Ba mươi năm quay đầu nhìn lại, mới biết giang hồ dễ già. Chi bằng gột rửa phấn son, thong dong quay về.

Người đi trên phố tấp nập như dệt, nhưng cô chỉ cảm thấy cô đơn, giống như cây lan cô độc phía trên cô lúc này.

Gột rửa phấn son, thong dong quay về, chỉ là bản thân nên quay về đâu?

- Tống sư gia nói rồi, những hàng xóm muốn giúp sửa chữa trường Long Tân nghĩa học và viện dưỡng lão, mỗi người đều có tiền công. Nhà cửa hư hỏng dột nát, Tống sư gia cũng có thể giúp bỏ tiền sửa chữa! Tiền là của phi nghĩa, nhưng có thể dùng làm việc nghĩa, tiêu hết nó, không còn một xu!

Một tiếng hô già nua cắt ngang suy nghĩ của Tề Vĩ Văn. Cô quay đầu lại, lão già què chân mà Tống Thành Khê đã cúi người giúp buộc dây giày khi đêm đến, giờ đang đứng bên đường, mặt mày hớn hở gọi to với các hàng xóm đầy khí thế.

…

- A Diệu, những tờ báo tiếng Anh ngươi cần, những tạp chí tiếng Anh ngươi nhờ ta mượn giúp ở thư viện lớn, còn có cả bữa sáng nữa.

Thấy Tống Thiên Diệu lại bước vào thư viện, Khang Lợi Tu, người quản lý thư viện học viện Trung văn, từ trong quầy phục vụ lấy ra những tờ báo tiếng Anh đủ loại đã mua sẵn trên đường đến thư viện, cùng với những tạp chí tiếng Anh mà hôm trước Tống Thiên Diệu nhờ hắn giúp mượn ở thư viện Đại học Hồng Kông và bữa sáng.

Tống Thiên Diệu đặt hai đồng tiền lên quầy phục vụ, trước tiên nhận lấy gói bữa sáng gồm sữa và bánh dứa, nói với Khang Lợi Tu:

- Đa tạ Tu ca.

Rồi hắn vừa cắn bánh vừa đứng trước quầy phục vụ lật giở các tờ báo tiếng Anh. Khang Lợi Tu thì bắt đầu công việc lau dọn thư viện mỗi sáng, tay cầm khăn lau chùi tủ sách, miệng lẩm bẩm:

- A Diệu, ngươi đến thư viện đọc sách mỗi ngày, đã gần hai tháng rồi, ngươi không cần đi làm sao? Tuổi còn trẻ, đừng đọc thành kẻ ngốc nghếch chỉ biết sách vở, ngươi lại biết tiếng Anh, ghi chép cũng đẹp, dù không phải là sinh viên đại học, đi xin việc ở công ty lớn làm nhân viên cũng chắc chắn được. Không thì ngươi dùng thẻ mượn sách của ta, mượn sách về nhà đọc vào buổi tối, vừa kiếm tiền vừa đọc sách, cả hai không lỡ mà.

Hai tháng qua, hắn đã trở nên rất thân thiết với Tống Thiên Diệu. Gã thanh niên này gần như là người thích đọc sách nhất mà hắn từng thấy trong ba năm làm quản lý tại thư viện học viện Trung văn. Mỗi ngày tự mang theo sổ ghi chép, bút máy, thậm chí cả lọ mực, ngồi vài tiếng đồng hồ, còn chăm chú hơn cả nhiều sinh viên đại học đi học.

Thư viện này là do nhà từ thiện Phùng Bình Sơn quyên tặng cho Đại học Hồng Kông. Khi quyên tặng, yêu cầu duy nhất của Phùng Bình Sơn là thư viện này phải mở cửa miễn phí cho công chúng. Nhưng mở cửa lâu như vậy, rất ít người dân bình thường đến thư viện đọc sách.

Chương 359. Làm ăn (1)

Mọi người đều bận rộn vì cuộc sống, thỉnh thoảng có người rảnh rỗi cũng chỉ đến đây đọc tiểu thuyết, tùy bút. Như Tống Thiên Diệu, chỉ đọc những tài liệu lịch sử kinh tế và văn bản chuyên ngành khô khan, có thể nói là gần như không có.

Tống Thiên Diệu ngày nào cũng đến phòng đọc thư viện đọc sách bất kể mưa gió. Khang Lợi Tu quen biết hắn lâu rồi, trong lúc rảnh rỗi bắt đầu giúp hắn tìm một số sách vở. Tống Thiên Diệu lại biết cách cư xử, cứ ba năm ngày, khi thư viện đóng cửa vào buổi tối, Khang Lợi Tu tan việc, hắn lại rủ đi tìm một quán rượu nhỏ, gọi vài món đồ nguội rẻ tiền cùng nhau uống hai ly.

Bây giờ Khang Lợi Tu đã quen với việc Tống Thiên Diệu nhờ hắn mua báo, mượn sách tài liệu ở thư viện lớn (chỉ thư viện Đại học Hồng Kông), thậm chí là mang bữa sáng. Hắn năm nay hai mươi hai tuổi sắp tốt nghiệp, Tống Thiên Diệu mười tám tuổi, đều thích đọc sách, cũng coi như bạn bè tuổi tác tương đương, sở thích giống nhau, nên hắn mới dám mở miệng khuyên Tống Thiên Diệu đi tìm việc làm kiếm sống trước, đừng biến mình thành kẻ ngốc nghếch chỉ biết sách vở.

- Sắp xong rồi, hôm nay chỉ cần sắp xếp lại ghi chép một chút nữa thôi, ngày mai sẽ không đến làm phiền ngươi nữa, ta đã tìm được việc để làm rồi.

Tống Thiên Diệu nhét miếng bánh dứa cuối cùng vào miệng, sau đó uống một ngụm sữa, mắt vẫn dán vào tin tức trên tờ báo, miệng đáp lại.

Khang Lợi Tu đang lau tủ sách bỗng khựng lại, nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Thật hay đùa vậy? Ngươi cả ngày ở đây xem sách, ngay cả đi phỏng vấn cũng không, làm sao tìm được việc để làm?

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ lên đống báo tạp chí tiếng Anh trên quầy phục vụ:

- Trên này đấy, đọc sách mà ra.

- Ngươi đọc sách đến mê muội rồi, nói chuyện hoang đường.

Thấy Tống Thiên Diệu vỗ vào đống báo tạp chí, Khang Lợi Tu chỉ coi đối phương đang đùa giỡn, quay người tiếp tục bận rộn.

Sau khi ăn xong, Tống Thiên Diệu cầm sổ ghi chép, ôm báo tạp chí đi vào phòng đọc. Lần này, hắn không còn đọc báo nữa, mà mở cuốn sổ ghi chép dày cộm của mình ra, bắt đầu đọc lại tình hình thương mại thế giới mà mình đã tìm hiểu và ghi chép trong thời gian qua.

Hắn đến đây đọc sách không phải để tu thân dưỡng tính, mà là để tìm kiếm một ngành nghề mới nổi phù hợp để chuẩn bị làm ăn. Hiện tại ở Hồng Kông, các ngành nghề sẵn có đều bị các đại gia tộc Hoa kiều hoặc các công ty Anh Mỹ nắm giữ.

Mặc dù chỉ cần hắn nghiêm túc làm cũng có thể kiếm được tiền, với đầu óc của hắn cũng có thể giành được không ít phú quý thậm chí địa vị, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là ăn theo sau những đại thương gia Hoa kiều đó mà thôi. Trong một ngành nghề nếu không có quyền phát ngôn, chi bằng hắn cứ tiếp tục đi theo sau Chử gia, dựa cây lớn mà hưởng bóng mát.

Nhưng ngành nghề mới nổi cũng không phải muốn nghĩ ra là được, đặc biệt là trong thời kỳ cấm vận hiện nay, có thể nói các ngành nghề ở Hồng Kông đều đang chịu đòn đánh kép.

Kinh tế Nhật Bản dưới sự hậu thuẫn của Mỹ đang nhanh chóng trỗi dậy, nuốt chửng thị phần vốn do Hồng Kông chiếm giữ.

Dù Hồng Kông do dân nhập cư đổ về nên nhân công rẻ hơn Nhật Bản, nhưng chỉ riêng việc giá nguyên liệu tăng vọt trong thời kỳ cấm vận đã khiến các ngành xuất khẩu của Hồng Kông không thể đánh một cuộc chiến giá cả thông thường với Nhật Bản để giành thị phần.

Dưới đòn đánh kép của việc nguyên liệu tăng giá và hàng Nhật bán phá giá, các ông chủ ngành nghề ở Hồng Kông chỉ có thể trơ mắt nhìn thị phần sản phẩm của mình ở châu Âu, Trung Đông bị các công ty Nhật Bản cướp mất.

Ngay cả những chủ tàu làm vận tải ở Hồng Kông hiện nay, phần lớn các tàu hàng có trọng tải đủ lớn cũng đều được các công ty Nhật Bản thuê để vận chuyển.

Trong môi trường thị trường hiện tại của Hồng Kông như vậy, nếu vẫn đi làm kinh doanh ngành nghề hiện có, không khác gì cởi trần lao vào thị trường thương mại Hồng Kông vốn đã đẫm máu để tranh giành miếng ăn với người Trung Quốc, người mình đánh người mình.

Cho dù có đánh đến đỏ mắt mà vượt lên được, cũng chắc chắn phải cúi đầu trước các đại thương gia Hoa kiều nắm giữ ngành nghề, ngoan ngoãn tuân theo những quy tắc mà họ đã đặt ra từ lâu. Chỉ cần hơi có gì sai sót, đối phương có thể dễ dàng dẫn dắt những người trong ngành đuổi cùng giết tận mình.

Đây mới chính là lý do Tống Thiên Diệu đến thư viện đọc các loại sách báo kinh tế, tạp chí. Hắn muốn làm một ngành mà Hồng Kông tạm thời chưa có ai làm, chỉ dựa vào tư tưởng đi trước thời đại là không đủ, phải biết trong thời kỳ này nó có thị trường hay không, có thể bán được hay không.

Trong thời gian qua, Tống Thiên Diệu cơ bản đã liệt kê ra tất cả các loại kinh doanh mà Hồng Kông chưa có mà hắn có thể nghĩ ra trong đầu, nhưng trước lệnh cấm vận, về cơ bản đều không thể nói là hoàn hảo, đặc biệt là nhiều nguyên liệu giá rẻ cần phải dựa vào đại lục mới có thể tối đa hóa lợi nhuận.

Để Tống Thiên Diệu trực tiếp dưỡng thân hai năm, đợi lệnh cấm vận kết thúc rồi mới hoạch định tương lai của mình, hắn lại không muốn lãng phí thời gian vô ích, nên chỉ có thể cố gắng hết sức xem các tài liệu tạp chí thương mại của Mỹ - cường quốc sau chiến tranh. Người Mỹ chỉ cần có nhu cầu, mọi thứ đều không thành vấn đề.

Phần lớn các ngành kinh doanh, Mỹ đều đang hậu thuẫn cho Nhật Bản. Mãi đến khi đọc sách gần một tháng rưỡi sau, Tống Thiên Diệu mới chú ý đến một thuật ngữ được đề cập trong một tạp chí tiếng Anh: thế hệ beat.

Bài viết cho biết, sau Thế chiến thứ hai, giới trẻ Mỹ xuất hiện sự hoang mang chưa từng có. Hiện nay Mỹ đang phát triển mạnh mẽ về công nghệ, công nghiệp hóa và đô thị hóa không ngừng mở rộng, đời sống vật chất ngày càng được nâng cao.

Chương 360. Làm ăn (2)

Tuy nhiên, ngày càng nhiều thanh niên Mỹ bắt đầu cảm thấy cuộc sống sung túc hiện tại nhàm chán, vô nghĩa, thậm chí đánh mất niềm tin và nền tảng giáo dục. Họ bắt đầu dùng lối sống trốn tránh hiện thực, tự đọa lạc để thể hiện sự nổi loạn đối với cuộc sống.

Họ dùng một loạt hành vi nổi loạn như ăn mặc kỳ dị, xăm mình, đeo tóc giả, xỏ khuyên, trốn học, quan hệ tình dục ngoài hôn nhân, hút cần sa… để thách thức lối sống và quan niệm đạo đức truyền thống của Mỹ. Bắt đầu từ thành phố San Francisco, kiểu hành vi nổi loạn này đã dần lan rộng ra nhiều bang tự trị của Mỹ.

Tống Thiên Diệu hoàn toàn không quan tâm đến những đánh giá về sự phát triển xã hội Mỹ trong bài viết này, hắn chỉ chú ý đến ba từ "thế hệ beat", "trang phục kỳ dị" và "tóc giả". Sau một tuần điều tra và tra cứu tài liệu, hắn gạch bỏ cụm từ "trang phục kỳ dị", chỉ còn lại "thế hệ beat" và "tóc giả".

Sau khi thu thập càng nhiều tài liệu càng tốt về thế hệ beat của Mỹ, kết hợp với tình hình hiện tại và ký ức kiếp trước, Tống Thiên Diệu có thể đoán định rằng thế hệ beat của Mỹ không phải là một hiện tượng chóng vánh như sao băng, mà sẽ ngày càng lớn mạnh cùng với tình hình Chiến tranh Lạnh căng thẳng sau đó, sự bùng nổ của chiến tranh Việt Nam… và lan rộng sang các nước châu Âu. Thậm chí không chừng cái gọi là phong trào punk sau này cũng phát triển từ cái gọi là thế hệ beat này.

Hắn quyết định sẽ sản xuất tóc giả bán sang Mỹ, kiếm tiền của người Mỹ. Ít nhất trong vài năm tới, hắn có thể làm như vậy, đồng thời trở thành doanh nghiệp đầu ngành ở Hồng Kông trong lĩnh vực mới nổi này, do hắn đặt ra quy tắc ngành. Bất kể ai muốn tham gia thị trường đều phải tuân theo quy tắc của hắn, dù họ có đầu tư bao nhiêu vốn đi nữa.

Sau khi có được địa vị, hắn có thể vừa kiếm tiền trong ngành này, vừa giống như nhà họ Chử, nhà họ Thái hay các đại thương gia Hoa kiều khác, như hổ báo kiên nhẫn chờ đợi con mồi, tìm kiếm cơ hội để thâm nhập các ngành nghề khác.

Thậm chí sau khi đã định ra ý tưởng này, khi Mạnh Uyển Thanh đến thăm, Tống Thiên Diệu còn cố ý dẫn cô đi dạo quanh các trung tâm thương mại lớn ở Hồng Kông như Tiên Thí bách hóa, Đại Hoàn bách hóa, Lane Crawford bách hóa để tìm kiếm tóc giả.

Kết quả là dù là Tiên Thí bách hóa do thương gia bản địa mở, hay Đại Hoàn bách hóa của người Nhật, đều không có loại phụ kiện mới nổi này. Chỉ có Lane Crawford bách hóa có tóc giả đang thịnh hành ở Mỹ, nhưng cũng chỉ có 8 kiểu tóc thuộc hai loại.

Một loại sản xuất tại Pháp - nước có kỹ thuật sản xuất tóc giả hoàn thiện nhất hiện nay, giá 1700 đô la Hồng Kông một bộ. Loại còn lại sản xuất tại Mỹ, giá 1400 đô la Hồng Kông một bộ. Và nguyên liệu tóc để làm hai loại tóc giả này đều là tóc thật.

- Này, ngày mai nhớ tự bỏ rác thừa vào thùng rác đấy.

Dù sao sáng sớm cũng chẳng có ai đến thư viện đọc sách, Khang Lợi Tu lớn tiếng nói với Tống Thiên Diệu đang lật xem sổ tay.

Tống Thiên Diệu ngẩng đầu lên nói với Khang Lợi Tu:

- Ngày thường ta tự vứt, lần này cố ý để lại cho ngươi đấy. Đã nói từ ngày mai bắt đầu tìm việc làm rồi, sợ sau này ngươi muốn vứt cũng không có cơ hội.

- Thật sự tìm được việc làm rồi à?

Khang Lợi Tu ném hộp giấy vào thùng rác, đi đến bên cạnh Tống Thiên Diệu nói:

- Đi làm ở công ty lớn nào vậy? Lương thế nào? Này, tối nay để ta mời ngươi uống vài ly, coi như mừng nhé?

Tống Thiên Diệu cười với Khang Lợi Tu:

- Không phải đi làm, ta chuẩn bị đi San Francisco khảo sát một việc làm ăn. Tối nay vẫn để ta mời ngươi đi, coi như cảm ơn ngươi đã quan tâm ta thời gian qua.

- Mỹ á?

Khang Lợi Tu đặt tay lên trán Tống Thiên Diệu sờ thử:

- Trán không nóng mà? Có phải ngươi bị hỏng não rồi không? Ta quen ngươi lâu như vậy, ngươi cũng chẳng thay mấy bộ quần áo, bữa sáng chỉ có sữa bánh mì, mời ta uống rượu cũng toàn đồ nhắm rẻ tiền, ngươi có thể đi San Francisco được sao? Ta đưa ngươi đến bệnh viện tâm thần Tiểu Quả còn đáng tin cậy hơn.

- Tin hay không tùy ngươi, cứ coi như ta đi thăm dò cơ hội làm ăn ở bệnh viện tâm thần đi. Đợi ta từ bệnh viện tâm thần về, sẽ mang quà lưu niệm cho ngươi.

Tống Thiên Diệu vươn vai, lắc lắc cổ nói:

- Tối nay đến chỗ ta uống vài ly, nhớ dẫn theo bạn gái của ngươi. Tối nay bạn gái của ta cũng đến, quen biết lâu như vậy rồi, để ngươi được thưởng thức tài nấu nướng của cô ấy. Tiện thể để bạn gái của ngươi bái sư, chỉ điểm vài món.

- Tên khốn kiếp ngươi, chưa trưởng thành đã có bạn gái rồi sao?

Khi Khang Lợi Tu Chính đang nghĩ rằng hôm nay Tống Thiên Diệu chắc chắn có vấn đề về đầu óc, thì một tiếng gọi hưng phấn cùng tiếng bước chân nặng nề đã vang lên từ bên ngoài thư viện vọng vào. Âm thanh lớn đến nỗi khiến cả thư viện rộng lớn trống trải cũng vang lên tiếng vọng:

- Tống thư ký! Tống thư ký! Có vụ làm ăn lớn!

- Im lặng! Đây là thư viện! Ngươi tưởng là nhà ga xe điện chắc? Không nhìn thấy hàng chữ lớn kia à, phải giữ yên lặng trong thư viện.

Khang Lợi Tu Chính nghe thấy có người ồn ào liền quát người đến.

Tống Thiên Diệu cũng đồng thời mở miệng quát:

- Ta không phải bảo ngươi không có việc gì thì đừng đến gặp ta, cút càng xa càng tốt sao? Đồ khốn!

Sư gia Huy đeo kính gọng đen, trông giống người có học thức hơn cả Khang Lợi Tu Chính và Tống Thiên Diệu, sau khi hai người nói xong đã chạy đến trước mặt họ, thở hổn hển nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống thư ký, có vụ làm ăn lớn!

Chương 361. Ta là một ông chủ? (1)

Sư gia Huy và Cửu Văn Long mỗi ngày thuê một chiếc xe tải nhỏ đi thu mua rau từ vùng nông thôn Cửu Long Tân Giới, sau đó đi thuyền qua biển đến doanh trại quân đội ở Hồng Kông để trao đổi hàng hóa.

Tuy Sư gia Huy thường bị Tống Thiên Diệu mắng là không biết nhìn mặt người, nhưng hắn có một ưu điểm là thật thà nghe lời. Tống Thiên Diệu bảo hắn đừng như những nông dân khác coi quân Anh là kẻ ngốc mà kiếm lời vô tội vạ, hắn liền kiên quyết không kiếm lời.

Trước đây chỉ đảm bảo có chút lãi sau khi trừ tiền thuê xe tải và đi thuyền qua biển mỗi ngày, thậm chí đôi khi còn phải bù lỗ tiền xăng vì giá rau đột nhiên tăng. Từ khi Cửu Văn Long lành vết thương ở chân, họ thậm chí không thuê xe tải nữa, thay vì mỗi ngày dùng xe tải chở rau đến doanh trại ở Hồng Kông một lần, giờ hai người mỗi người một đòn gánh, buổi sáng một chuyến, buổi chiều một chuyến, tự gánh rau đi thuyền nhỏ và xe điện đến doanh trại.

Nói đến đánh nhau, mười Sư gia Huy có lẽ cũng đánh không lại Cửu Văn Long, nhưng nói đến gánh nặng đi bộ, Cửu Văn Long luyện võ nhiều năm thực sự không phải đối thủ của Sư gia Huy - người từng làm tuần thành mã, dựa vào đôi chân để vượt núi băng rừng.

Hơn nữa sau khi chân hắn lành, vẫn còn để lại chút tàn tật, đi chậm trông như người bình thường, nhưng khi chạy hoặc đi nhanh sẽ hơi khập khiễng.

- Huy ca, Tống thư ký đã bảo ngươi thuê xe tải, sao ngươi lại khổ công gánh đòn? Sao không tiếp tục thuê xe tải?

Cửu Văn Long sau khi lên thuyền qua biển, đặt đòn gánh xuống duỗi lưng, đi đến bên thuyền hóng gió, lau mồ hôi nói với Sư gia Huy bên cạnh cũng đang dùng khăn lau mồ hôi.

Sư gia Huy lau xong mồ hôi mới trừng mắt nhìn Cửu Văn Long, Cửu Văn Long không hiểu cúi đầu nhìn áo mình, không thấy vấn đề gì, hỏi:

- Sao vậy? Ta đã rửa mặt sáng nay mà?

- Tên khốn nhà ngươi, một ngày ba bữa ăn nhiều thế? Ta không tiết kiệm chút thì tiệm của Phấn tỷ sẽ bị ngươi ăn sập mất! Tống thư ký bỏ tiền ra là để kiếm lời, không phải để ta phung phí mỗi ngày, có thể tiết kiệm thì đương nhiên phải tiết kiệm chút.

Sư gia Huy càng nói càng tức, giơ tay đập vào đầu Cửu Văn Long:

- Ta không tiết kiệm tiền xe, tên khốn ngươi mỗi ngày kêu ca đồ ăn không có chất, lấy đâu ra đùi gà hay giò heo cho ngươi ăn!

Từ khi Cửu Văn Long đi theo mình bắt đầu giúp giao rau, Sư gia Huy không còn thù ghét gã thanh niên này mãnh liệt như trước, nhưng vẫn nhìn gã không ưa, bởi vì có lần hắn đi xử lý thuốc lá rượu về muộn, cũng muốn tạm ở lại cửa hàng tạp hóa một đêm, kết quả tên khốn này lại nói trước mặt Phấn tỷ là để mình đi ngủ ở phòng trống tầng hai! Cũng không biết tên khốn này có cố ý nói vậy không, khiến mình chỉ có thể liên tục lắc đầu từ chối trước mặt Phấn tỷ.

Ngoài hai khuyết điểm là không biết cách quan sát sắc thái và ăn khỏe, phần lớn thời gian còn lại, sư gia Huy đều cảm

thấy gã này là một đệ tử đạt tiêu chuẩn của mình, chịu khó, có sức lực và đủ ngoan ngoãn.

Thấy lúc này Cửu Văn Long móc từ trong túi ra nửa hộp thuốc lá, trước tiên đưa cho mình một điếu, sư gia Huy thậm chí còn cảm thấy khuyết điểm không biết quan sát sắc thái kia, Cửu Văn Long cũng đã có sự cải thiện.

- Huy ca, qua hai ngày nữa ta sẽ đi báo thù, sợ không giúp được ngươi, chi bằng sau này huynh vẫn như trước kia, thuê xe tải chở rau là tốt nhất.

Cửu Văn Long sau khi giúp sư gia Huy châm thuốc, lại tự mình châm một điếu, nhả một vòng khói, hai tay tựa vào lan can phà, nhìn ra làn nước biển màu xám xanh bên ngoài con tàu nhỏ và nói.

Sư gia Huy nhìn về phía Cửu Văn Long, trước đây hắn đã hỏi về lai lịch của Cửu Văn Long, cũng biết tại sao đối phương bị thương, nhưng Cửu Văn Long chưa từng nhắc đến việc muốn đi báo thù, sư gia Huy vẫn luôn cảm thấy, gã thanh niên này chân đã bị què, hẳn là đã tuyệt vọng không còn ý định báo thù nữa, không ngờ lúc này lại nhắc đến:

- Báo thù? Ngươi đầu óc hỏng rồi sao, đồ khốn! Ta đã cố ý hỏi thăm người khác, Song Hoa Hồng Côn của Hòa tự đầu, ngươi biết Song Hoa Hồng Côn là gì không? Huy ca ta đây giỏi đánh nhau như vậy, lúc đầu cũng chỉ là tứ cửu của Phúc Nghĩa Hưng! Ngươi đi tìm hắn báo thù, có phải muốn chân còn lại cũng què luôn không?!

- Cái quỷ gì Song Hoa Hồng Côn ta không hiểu, hắn cũng giống ta đều là một người hai tay, chẳng lẽ ba đầu sáu tay? Ta mới không sợ.

Cửu Văn Long gãi gãi mái tóc đã để dài nửa chừng vì mấy tháng chưa cắt, giọng điệu khẳng định nói:

- Lần trước là vì người của hắn đông, nếu một đối một, ta sẽ không thua.

Sư gia Huy nhìn chằm chằm vào Cửu Văn Long nói:

- Cho dù ngươi đánh thắng? Mấy vạn người của Hòa tự đầu muốn chém chết ngươi để báo thù cho tên khốn đó, chẳng lẽ ngươi định đánh hết từng người một? Không được, ta không đồng ý ngươi đi, ngươi ngoan ngoãn đi theo ta chở rau còn có thể giữ được mạng, ta cứu ngươi không phải để ngươi tìm cơ hội đi chết lần nữa, ngươi chưa từng thấy Hàm Ngư Xuyên A Toản bị người giang hồ thiêu chết đâu, ta cũng vậy, Phấn tỷ cũng vậy, thậm chí cả Tú Nhi cũng vậy, ghét nhất là người đi làm giang hồ, nếu ngươi cứ khăng khăng đi báo thù, coi như chúng ta không quen biết ngươi.

- Chẳng lẽ có thù không báo sao?

Cửu Văn Long lười biếng đáp lại sư gia Huy một câu, tiện tay búng tàn thuốc xuống biển:

- Chân ta đã què, nói không chừng sau này cưới vợ cũng khó cưới được, mối thâm cừu đại hận này không có đạo lý tha cho hắn chứ? Hoặc là hắn chết, hoặc là ta chết thôi? Ta không sợ chết.

Chương 362. Ta là một ông chủ? (2)

Sư gia Huy nghiêm túc nói:

- Báo thù? Đương nhiên phải báo, ngươi muốn báo thù, tìm Tống thư ký đi, để Tống thư ký giúp ngươi báo thù.

- Một thư ký, có đánh được Huy ca ngươi hay không còn khó nói, ngươi nói vậy không phải muốn Tống thư ký đi chịu chết sao?

Nghe sư gia Huy lại nhắc đến Tống Thiên Diệu, Cửu Văn Long bĩu môi khinh thường nói.

Sư gia Huy tiện tay "bốp bốp bốp" đánh liên tiếp mấy cái lên đầu Cửu Văn Long:

- Đồ khốn! Tống thư ký sẽ chịu chết sao? Hắn ăn não của ngươi đấy! Không giống như ta và ngươi, không, là không giống như ngươi, chỉ có sức lực và ngốc nghếch, Tống thư ký chịu giúp ngươi báo thù, chỉ cần nói vài câu, tên khốn đó có thể đặt trước quan tài rồi!

- Nói vài câu? Nghe như Tống thư ký là thầy bói bên đường vậy. Được, vậy ngươi để Tống thư ký giúp ta báo thù đi, ta xem thử có thật sự lợi hại như vậy không?

Cửu Văn Long vừa xoa đầu bị sư gia Huy đánh mấy cái vừa cười nói.

- Vô duyên vô cớ Tống thư ký tại sao phải giúp ngươi? Bây giờ ngươi tận tâm giúp Tống thư ký chở rau làm việc, sau này hắn tự nhiên sẽ quan tâm đến ngươi, đừng nói báo thù, cưới vợ

cũng có thể khiến phụ nữ xếp hàng chờ ngươi chọn từ từ, đi thôi, chuẩn bị xuống tàu.

Sư gia Huy vừa nói vừa đứng dậy, chuẩn bị tiếp tục đi vác đòn gánh.

- Huy ca, ngươi giúp Tống thư ký làm việc tận lực như vậy, lại suốt ngày khen hắn, Tống thư ký đã từng quan tâm đến huynh chưa?

Cửu Văn Long đi theo sau sư gia Huy tò mò hỏi.

Phấn tỷ và con gái có ấn tượng tốt với Tống Thiên Diệu, Cửu Văn Long đã biết chuyện này, vì Hàm Ngư Xuyên đã chết để cứu Tống Thiên Diệu, nên Tống Thiên Diệu đã an bài chu đáo cho hai mẹ con. Nhưng Sư gia Huy lại không thấy được quan tâm gì, chỉ thường nghe hắn lẩm bẩm bị Tống thư ký mắng, suốt ngày vất vả như chó chết đi giao rau.

Sư gia Huy vác đòn gánh đến xếp hàng ở cửa đập, nói với Cửu Văn Long đằng sau:

- Mỗi tháng giúp ta tính 200 đồng lương gửi cho Vân tỷ, dùng tùy ý, không thì ta lấy đâu ra tiền nuôi tên ăn hại như ngươi. Còn nữa, tro cốt của cha mẹ ta cũng được đưa từ nghĩa trang ở quê vào thờ ở chùa Đông Lâm, nhưng chuyện này Tống thư ký chưa từng nói với ta, mà là Vân tỷ nói riêng cho ta biết khi ta chuẩn bị đi thắp hương cho cha mẹ ở nghĩa trang. Trong mắt hắn, ta là kẻ vô dụng nhất mà hắn coi thường, hắn đã làm nhiều như vậy, ngươi nói có tính là quan tâm ta không? Ta lại không thông minh bằng Tống thư ký, chỉ có thể cố gắng làm việc thôi?

- Này, nghe ra thì vị Tống thư ký này không tệ… Đằng sau xếp hàng đi! Ai chen nữa? Có muốn đánh nhau không?

Cửu Văn Long thấy mấy người xuống thuyền không xếp hàng đúng quy tắc, chen lên trước Sư gia Huy, nên hắn bước

lên phía trước Sư gia Huy, dùng sức đẩy mấy người chen lấn xuống thuyền về phía sau. Có hai người định mở miệng chửi bậy, nhưng thấy Cửu Văn Long đã nắm chặt hai tay lách cách, sẵn sàng động thủ đánh nhau, liền ngoan ngoãn cúi đầu, giống như những người khác đi ra sau xếp hàng.

Đợi hàng xếp xong, Cửu Văn Long mới nói tiếp:

- Vậy ta giao rau xong sẽ đi câu mấy con lươn, mang đến thăm Tống thư ký, nhờ hắn giúp ta kiếm vợ…

- Câu cái đầu ngươi!

Sư gia Huy đá Cửu Văn Long một cú phía sau:

- Ngoan ngoãn giao rau đi! Ngươi không gọi là Cửu Văn Long nữa, gọi là Cửu Văn Lươn! Đồ khốn!

Cửu Văn Long tức giận nhưng không dám lên tiếng, ngoan ngoãn đứng im. Bộ dạng lão đại của Sư gia Huy khiến mấy gã đàn ông vừa bị Cửu Văn Long đuổi ra sau đều kinh ngạc, không biết gã đeo kính đen nhưng ăn mặc như nông dân bán rau này là nhân vật gì mà chỉ một cú đá đã khiến gã thanh niên khỏe mạnh kia phải câm miệng.

…

Như thường lệ, hai người đến doanh trại West Point. Viên sĩ quan hậu cần mũi to Harry đã rất quen thuộc với Sư gia Huy và Cửu Văn Long. Rau xanh của những nông dân khác vận chuyển đến, viên sĩ quan hậu cần vẫn để binh lính kiểm tra xem có tươi không, còn rau xanh của Sư gia Huy thường được chuyển thẳng vào kho để cân và nhập kho.

Sau khi dỡ rau xanh xong, Sư gia Huy móc từ túi ra một mảnh giấy ghi số lượng nguệch ngoạc, đưa cho viên sĩ quan hậu cần đang theo dõi họ dỡ hàng:

- Củ cải bốn mươi hai cân, cải con năm mươi bảy cân, cải làn năm mươi mốt cân, rau cần tây ba mươi bảy cân, dưa chuột ba mươi lăm cân.

Mấy binh sĩ người Anh phụ trách hậu cần đã bắt đầu cân rau xanh, sau khi cân xong không sai, viên sĩ quan hậu cần bên kia đã lên tiếng bằng thứ tiếng Trung kỳ cục được rèn luyện qua việc giao tiếp hàng ngày với nông dân:

- Cao, ta có chuyện cần ngươi giúp.

- Chuyện gì vậy?

Sư gia Huy tên thật là Cao Minh Huy lau mồ hôi, thở hổn hển hỏi viên sĩ quan hậu cần Harry:

- Cần rau gì? Bắp cải? Súp lơ? Ta quay về có thể hỏi nông dân giúp ngươi, nếu cần gấp, chiều nay ta sẽ mang đến cho ngươi.

Trước đây viên sĩ quan hậu cần cũng thường nhờ hắn để ý giúp mấy loại rau hiếm cho sĩ quan cấp cao hoặc vợ hắn ta, hắn tưởng hôm nay Harry cũng chỉ nhờ hắn tìm giúp vài loại rau mà thôi.

- Không không không, không phải rau xanh đâu. Chiều nay khi ngươi đi giao rau ở doanh trại Cẩm Chung, sĩ quan quân nhu Bruce ở đó cũng sẽ nói với ngươi điều tương tự. Ta và Bruce trước đó cũng đã bàn về vấn đề này rồi.

- Cao, ngươi là một gã đáng tin cậy, mấy ngày trước chúng ta đã cử người đi điều tra về ngươi, phát hiện ngươi là người trung thực nhất trong số những kẻ giao rau cho chúng ta, còn trung thực hơn cả mấy tên Ấn Độ kia. Ngươi không lợi dụng bọn ta là quân nhân, không dùng ít rau để đổi lấy nhiều vật tư, hơn nữa ngươi còn thường xuyên giúp vợ con ta mang riêng một ít rau hiếm.

- Ta và Bruce đều rất có cảm tình với ngươi. Hiện giờ trong kho không còn nhiều vật tư do người Nhật để lại, chúng ta định chỉ định ngươi làm nhà cung cấp rau cho ba doanh trại ở Hồng Kông. Nếu làm tốt, chúng ta còn có thể đề xuất với mấy doanh trại ở Cửu Long để họ cũng dùng ngươi làm nhà cung cấp rau.

- Dĩ nhiên, lần này thực ra chúng ta muốn nhờ ngươi thu mua thống nhất một lô lương thực cho gia quyến của chúng ta. Trước đây họ tự ra ngoài mua bột mì và gạo, giá cả luôn rất cao, những thương nhân lương thực Trung Quốc đó luôn nghĩ người Anh phải trả gấp mấy lần mới mua được lương thực. Ngươi là người phù hợp nhất để giúp chúng ta tiết kiệm tiền. Nếu ngươi không có đủ tiền mặt, chúng ta có thể ứng trước tiền lương thực cho ngươi.

Quân nhu quan Harry cất tờ giấy mà Sư gia Huy đưa cho hắn vào túi, rồi lấy từ túi mình ra một tờ giấy khác đưa cho Sư gia Huy:

- Đây là số lượng lương thực mà gia quyến ở ba doanh trại cần. Sau khi ngươi mua xong lương thực, thông báo cho chúng ta, chúng ta có thể điều xe tải của quân đội đến chở về doanh trại.

Sư gia Huy nửa tin nửa ngờ nhận lấy, trước tiên liếc nhìn Cửu Văn Long đang hút thuốc với mấy binh lính Anh bên cạnh, rồi lại nhìn quân nhu quan Harry mũi to, cuối cùng mới lên tiếng không chắc chắn:

- Ta? Giúp các ngươi mua lương thực?

Quân nhu quan Harry gật đầu, dùng đôi mắt màu xám xanh nghiêm túc nhìn Sư gia Huy nói:

- Sự cần cù, lịch sự và quan trọng nhất là trung thực của ngươi đã chiếm được cảm tình của sĩ quan quân nhu ở ba

doanh trại Hồng Kông. Cao, nếu lần này ngươi làm tốt, thể hiện đủ năng lực, ta nghĩ sau này ngươi có thể tự mình lập một kho nhỏ hoặc công ty nhỏ, chuyên thu mua lương thực rau củ cho gia đình chúng ta. Ngươi sẽ là một ông chủ được mọi người yêu mến.

- Ta? Ta là một ông chủ?

Sư gia Huy nhìn Harry, ngớ ngẩn hỏi.

Chương 363. Trước khi rời cảng (1)

- Ngươi nói sĩ quân nhu quan nhờ ngươi giúp họ mua gom một lô rau củ lương thực? Vậy thì cứ làm thôi, ngươi đã làm việc này lâu rồi, chuyện như vậy không cần phải đặc biệt hỏi ta chứ?

Tống Thiên Diệu bước ra khỏi cửa lớn thư viện, mới nói với Sư gia Huy đang đi theo sau mình.

Cửu Văn Long đứng dưới một cây bồ đề ở xa, thấy Sư gia Huy và Tống Thiên Diệu bước ra khỏi thư viện, hắn hơi khập khiễng bước nhanh vài bước về phía cửa lớn thư viện, muốn xem Tống thư ký trong miệng Sư gia Huy rốt cuộc trông như thế nào.

- Không thể nào? Ta tưởng ít nhất cũng phải ba mươi mấy tuổi, nhìn có vẻ còn trẻ hơn ta, Huy ca, đây là con trai của Tống thư ký sao?

Cửu Văn Long thực sự không thể chấp nhận Tống Thiên Diệu thần thông quảng đại trong miệng Sư gia Huy chỉ là một thanh niên tuổi tác tương đương mình, mở miệng gọi.

Tống Thiên Diệu liếc nhìn Cửu Văn Long ở đằng xa, không để ý đến lời của hắn, mà tiếp tục nói với Sư gia Huy:

- Lúc đầu bảo ngươi đừng kiếm tiền của bọn quỷ ngoại, chính là đợi ngày hôm nay, nếu lúc đó ngươi cũng như những nông dân khác coi họ là kẻ ngốc, chiếm tiện nghi của họ, chuyện tốt này cũng sẽ không đến lượt ngươi, bọn quỷ ngoại không phải kẻ ngốc, lấy thêm những vật tư quá hạn kia cũng

không sao, nhưng đến khi họ phải tự bỏ tiền mua đồ, đương nhiên sẽ chọn hợp tác với người rẻ nhất trước đây, bây giờ ngươi chính là vậy đó?

Sư gia Huy cúi đầu, dùng tay gãi gáy:

- Tống thư ký, bọn quỷ ngoại lại bảo ta tìm một kho nhỏ để chứa rau củ lương thực, lại bảo ta đăng ký một công ty mở tài khoản, để tiện cho họ chuyển tiền trực tiếp vào ngân hàng, ta… ta làm không được, ta chỉ biết thu mua rau củ từ nông dân, không biết làm ông chủ, chi bằng ngài làm đi, ta tiếp tục giúp bọn quỷ ngoại giao lương thực rau củ.

- Ta sắp phải đi xa, đâu có thời gian, hơn nữa, bọn quỷ ngoại bảo ngươi làm ông chủ, là để tiện cho sổ sách của họ, ngươi vẫn làm công việc giao rau củ, giống như trước đây là được, đối phương thiếu gì ngươi mua nấy thôi? Chỉ là tiền sẽ được thanh toán mỗi tháng một lần, không còn dùng rượu thuốc lá hoặc tiền mặt để thanh toán nữa, mà chuyển thẳng vào tài khoản ngân hàng của công ty.

Tống Thiên Diệu châm một điếu thuốc nói.

Lúc đầu hắn bảo Sư gia Huy giao rau củ không cần quan tâm đến lợi nhuận, chính là để đợi phản ứng này của đối phương, những vật tư quá hạn trông như phế phẩm trong mắt quân Anh kia sau khi được thanh lý, quân Anh tất nhiên sẽ cần dùng tiền để mua lương thực rau củ cho gia quyến đi theo quân đội, để họ hào phóng như trước đây cho nông dân vận chuyển thêm rượu thuốc lá quá hạn là không thể, họ sẽ tự chọn người phù hợp, nên việc Sư gia Huy hôm nay chạy đến nói với hắn chuyện này, hắn hoàn toàn không ngạc nhiên.

- Trước đây ta ở sòng bạc của Hoa ca đều thu tiền mặt, vạn nhất bọn quỷ ngoại nói đã thanh toán, nhưng ngân hàng lại không có tiền thì sao?

Sư gia Huy nhăn mặt nói:

- Trước đây ở sòng bạc của Hoa ca ta đã thấy nhiều kẻ lừa đảo không chịu nhận nợ.

- Chỉ cần ngươi đừng coi người Anh là kẻ ngốc mà chặt chém họ thậm tệ, họ sẽ không quỵt nợ đâu, nếu không trả tiền ngươi có thể thuê luật sư kiện họ, những sĩ quan đó chẳng lẽ muốn vì mấy ngàn đô la Hồng Kông tiền rau củ mà bị điều chuyển công tác? Ngốc nghếch, lo bò trắng răng, thế này đi, ta dạy ngươi, ngươi về tìm bà chủ của ngươi trước, bảo cô ta giúp ngươi liên lạc với luật sư, đăng ký một công ty, vốn nha, mỗi tháng công ty Quán Á sẽ có người gửi một phần tiền mặt đến chỗ bà chủ của ngươi để cô ta quản lý hộ, ngươi nói với cô ta là, ta bỏ ra năm ngàn đô la Hồng Kông, nửa còn lại ta coi như ngươi ứng trước hai năm lương, cho ngươi vay năm ngàn đô la, như vậy góp đủ một vạn đô la làm vốn đăng ký, một vạn đô la đối với công ty nhỏ mà nói, đã coi là vốn hùng hậu, sau này lợi nhuận công ty kiếm được sẽ chia cho ta và ngươi hai người, công ty do ngươi toàn quyền phụ trách, chỉ khi có vấn đề lớn mới tìm ta.

- Năm ngàn đô la? Tống thư ký, có phải tương đương với việc ta nợ ngài năm ngàn đô la không?

Sư gia Huy trợn tròn mắt, hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nói:

- Không tính là nợ, sẽ không bắt ngươi trả, đợi công ty này kiếm được tiền, trừ năm ngàn đô la từ phần lợi nhuận ngươi được chia là được, ta cũng không tìm người đòi nợ ngươi đâu.

- Ta không mượn tiền được không? Ngươi tự bỏ ra một vạn đồng được không? Vạn nhất công ty thua lỗ, hoặc bọn quỷ tây không trả tiền, làm gì có chuyện nợ tiền mà không cần trả, chỉ có bọn cho vay nặng lãi lừa gạt dân đen mới nói như vậy,

Tống thư ký, ngươi có phải đang định đợi lãi suất cao hơn rồi mới bắt ta bù đủ khoản nợ không? Ta không mượn tiền.

Sư gia Huy lắc đầu như chong chóng, nói ra những lời chỉ thiếu nước nói thẳng Tống Thiên Diệu muốn lừa tiền của hắn.

Tống Thiên Diệu bị vẻ mặt phòng trộm như phòng chính mình của hắn làm cho tức cười không nhịn được:

- Ngươi có phải là đồ ngốc không? Ta sẽ lừa ngươi năm ngàn đồng sao? Mẹ kiếp! Ta bảo ngươi cùng ta làm ăn chính đáng, đồ khốn này lại tưởng ta cho vay nặng lãi! Cút đi gặp bà chủ của ngươi, nói rõ lời của ta cho cô ta nghe, rồi để cô ta nói cho ngươi biết, ta có phải muốn lừa tiền của ngươi không! Đồ khốn, thật sự muốn khen ngươi mà ngươi cũng không cho ta cơ hội! Cút đi!

Sư gia Huy bị Tống Thiên Diệu mắng xong, cảm giác thư thái mới quay trở lại, xoay người đi ra ngoài, đi được vài bước lại quay lại, hỏi Tống Thiên Diệu đang chuẩn bị quay về thư viện:

- Tống thư ký, đăng ký thương hội thì đặt tên là gì?

- Không phải bảo ngươi tự quyết định sao? Gọi là Sư gia Huy là đồ khốn được rồi!

Tống Thiên Diệu trừng mắt nhìn Sư gia Huy, búng điếu thuốc bay đi, xoay người vào thư viện.

Chương 364. Trước khi rời cảng (2)

Sư gia Huy đợi Tống Thiên Diệu vào trong không thấy người, thở dài một hơi, Cửu Văn Long ở xa đi tới:

- Huy ca, ta nợ Tống thư ký…

- Nợ mẹ ngươi! Miệng quạ đen! Cút đi!

Sư gia Huy một lòng cho rằng mình nợ Tống Thiên Diệu tiền lãi cao, hét lên với Cửu Văn Long đang đi tới.

Trong thư viện vang lên tiếng của Tống Thiên Diệu:

- Im miệng, đây là thư viện.

…

Thạch Đường Chử, vũ trường Kim Phượng Trì.

- Này, cuối cùng cũng chịu ra khỏi miếu rồi à? Tu hành ra sao, thành Phật chưa?

Chử nhị công tử mặc bộ đồ tây sang trọng nhìn thấy Tống Thiên Diệu đứng dậy ở một chỗ ngồi nào đó, vẫy tay ra hiệu với mình, miệng gọi.

Đợi Chử Hiếu Tín đánh giá môi trường sàn nhảy rồi ngồi xuống đối diện Tống Thiên Diệu:

- Bây giờ khẩu vị của ngươi kém đi nhiều, vũ trường này hoàn toàn không bằng Lệ Trì mới trang trí lại, mời khách mà không biết mời đến chỗ cao cấp hơn một chút à.

- Khẩu vị của ta dù có kém cũng không đến nỗi sắc mặt tệ như lão đại ngươi? Hơn nữa lại không dẫn theo phụ nữ đến?

Không phải nói việc kinh doanh thuốc của Lợi Khang có người chuyên giúp ngươi xử lý, ngươi chỉ phụ trách việc của nhà máy thuốc, rất nhàn hạ sao?

Tống Thiên Diệu mở một lon bia đưa cho Chử Hiếu Tín, miệng cười nói.

- Đương nhiên là kém rồi! Đồ khốn, đều tại ngươi! Bây giờ ta bận từ sáng đến tối.

Chử Hiếu Tín nhận lấy bia trước tiên chạm cốc với Tống Thiên Diệu, uống một ngụm bia, rồi mới buồn bực nói:

- Lợi Khang là do đại ca nhà tứ thúc của ta là Chử Thư Hằng giúp ta quản lý, nhưng bây giờ nhà máy thuốc, loại kẹo tháp hoa mà ngươi làm trước đây rất kiếm tiền, được người nghèo ưa chuộng hơn cả thuốc trị giun sán như tán giải tích, chim cút những loại đó, tán giải tích phải ba thang thuốc mới miễn cưỡng có hiệu quả, kẹo tháp hoa một đồng ba viên lại thấy hiệu quả ngay trong ngày, thêm vào đó trước đây tặng thuốc coi như quảng cáo miễn phí, một đồng một phần, một phần ba viên, người nghèo cũng mua được, bây giờ đơn hàng đều bán sang Đông Nam Á, mấy tên khốn của các hiệp hội dược nghiệp như ruồi nhặng vây quhắn, bảo ta cho họ nhiều kẹo tháp hoa hơn, bị bọn họ làm phiền chết đi được.

- Tiền nhiều cũng rất phiền mà, dù có phiền cũng không bằng lúc trước lão đại ngươi muốn đi hộp đêm giải trí, nhưng trong túi không có tiền phiền phải không?

Tống Thiên Diệu đặt bia xuống, cười nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín thở dài một hơi:

- A Diệu, hay là ngươi quay lại giúp ta đi, chỉ cần ngươi chịu quay lại, lão đầu của ta nhất định sẽ lập tức điều Chử Thư Hằng đi, tiếp tục để ngươi quản lý Lợi Khang, bây giờ so với

lúc ngươi ở bên cạnh ta thật sự không thể so sánh được, Chử Thư Hằng hắn kém ngươi rất nhiều, ít nhất khi ngươi ở đây, chuyện gì ta cũng không cần phải quan tâm, bây giờ lại phải ta quyết định mọi việc.

- Qua hai năm nữa hãy nói chuyện ta giúp ngươi, lão đại, lần này ta gặp ngươi là có việc nhờ ngươi giúp đỡ, ngươi có bạn bè ở phố Tàu tại San Francisco Mỹ không, mấy ngày nay ta chuẩn bị đi San Francisco một chuyến, tìm người giúp làm hướng dẫn.

Tống Thiên Diệu giúp Chử Hiếu Tín châm thuốc, miệng hỏi.

Chử Hiếu Tín châm điếu thuốc rồi trừng mắt nhìn Tống Thiên Diệu:

- Ta biết ngay ngươi không vô cớ mời ta uống rượu.

Sau đó hắn kẹp điếu thuốc, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, vài phút sau mới nói:

- Đường Vĩ Nguyên thường hay uống rượu cùng ta ngày trước, ta nhớ hắn từng nói có chú hoặc ngươi gì đó ở San Francisco, ngày mai ta sẽ hỏi giúp ngươi. Ngươi đi Mỹ làm gì?

- Tra xét vài thứ, chuẩn bị làm chút tiểu sinh ý kiếm cơm.

Tống Thiên Diệu gảy tàn thuốc, nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín nghe Tống Thiên Diệu nói làm ăn, câu đầu tiên đã hỏi:

- Có thiếu tiền không?

- Tiểu sinh ý thôi, chắc không thiếu đâu, nếu thiếu tiền ta sẽ nói với đại ca.

Tống Thiên Diệu cầm ly bia lên, cụng với Chử Hiếu Tín một cái rồi nói.

Chử Hiếu Tín không hỏi Tống Thiên Diệu làm ăn gì, có lời không, mà câu đầu tiên đã hỏi Tống Thiên Diệu có thiếu tiền không, khiến Tống Thiên Diệu trong lòng có chút cảm động.

- Đừng tưởng ngươi không ở bên cạnh làm việc cho ta, Chử Hiếu Tín ta đã thay đổi. Có khó khăn cứ nói.

Chử Hiếu Tín vỗ vai Tống Thiên Diệu nói:

- Ngươi gọi ta một tiếng đại ca, nâng ta đến ngày hôm nay, nếu ngươi có chuyện mà ta không giúp, còn tính là người nữa sao?

…

Trên tòa lầu nhỏ ở sườn núi Nga Đầu, Lâm Du Tĩnh rửa tay xong, bắt đầu dùng bút lông viết chữ nhỏ ngay ngắn trên một tờ kinh văn:

- Phật ta nói, cẩn thận chớ tạo nhân, tiên từ phụ Lâm Viên chủ nhân Lâm Hy Chân phủ quân, tiên hiền phu Tống Xuân Nhân quân, bị hại thảm thương, người thân đau đớn tột cùng, đau không muốn sống. Ta dùng Phật lực không thể nghĩ rõ, độ thoát luân hồi, nguyện mời…

Khi nàng viết xong cả tờ kinh văn, bên ngoài cũng vừa vặn vang lên tiếng còi xe ô tô, nàng bước ra khỏi tòa lầu nhỏ cô đơn này, xa xa trên con đường núi gập ghềnh, con gái mười lăm tuổi Phùng Duẫn Chi đang lễ phép xuống từ một chiếc Ford 49, đứng bên ngoài cửa sổ xe lái lễ phép cúi đầu cảm ơn tài xế, rồi mới xách cặp sách đi về phía mẹ đã ra đón.

- Nương, con tan học rồi.

Lâm Du Tĩnh đứng bên ngoài tòa lầu nhỏ, cũng hơi cúi người về phía tài xế không thấy người trên xe ở xa, đợi xe quay đầu rời đi, mới cùng con gái vào tòa lầu nhỏ này. Tuy là một tòa lầu hai tầng ở sườn núi, nhưng núi Nga Đầu không thể so với núi Cô Phú, núi Thái Bình những đỉnh núi phong cảnh

đẹp kia, nơi này là một ngọn núi hoang ở phía nam Vịnh Đồng La, một là không có phong cảnh, hai là vì địa thế quá cao, không giống như núi Thái Bình và núi Cô Phú thu hút quan chức quyền quý xây nhà định cư, ngoài một rạp hát Lâm Vũ Đài ở chân núi, và phía tây góc núi bị một công ty điện ảnh thuê làm trường quay, còn lại chỉ có tòa lầu hai tầng này ở sườn núi.

Chương 365. Lâm Du Tĩnh

Tòa lầu này cũng được xây trước chiến tranh, tuy Lâm Du Tĩnh mẹ con chuyển vào đã sửa sang lại, nhưng vẫn cho người ta cảm giác cũ kỹ, kết hợp với việc ngẩng đầu nhìn lên, những thiết bị vui chơi trên đỉnh núi đã bị bỏ hoang hơn mười năm, nơi này càng giống như một địa điểm quỷ dị đáng sợ.

- Nương, hôm nay con không có khẩu vị nên để lại cơm trưa, tối nay chúng ta cùng ăn.

Phùng Duẫn Chi vào tòa lầu nhỏ, việc đầu tiên là lấy hộp cơm từ trong cặp sách ra, mở ra, một hộp đầy ắp cơm thức ăn phong phú, rõ ràng nhất là trên đỉnh hộp cơm còn có một con bào ngư, dường như cả hộp cơm thức ăn đều chưa được chạm vào, Lâm Du Tĩnh sờ thử, đã lạnh ngắt.

Nàng hơi nhíu mày, nói với Phùng Duẫn Chi đã quay người đi chuẩn bị làm bài tập:

- Nương không đói, lần sau không được để lại cơm trưa nữa, ngươi đang lớn, phải ăn nhiều một chút.

- Hừ hừ hừ, Hương di đã nói với con, chú Khang tháng này vẫn chưa gửi tiền mua thức ăn đến, nương, đừng lo, con sắp trưởng thành rồi, con nhất định sẽ cố gắng học hành, rồi kiếm tiền trả hết tiền mua thức ăn cho họ, chuyển ra khỏi nhà họ Lâm, mua một ngôi nhà lớn, đón gia gia đến ở cùng, à, còn phải đón cả Thiên Diệu ca nữa…

Phùng Duẫn Chi đặt cặp sách lên bàn trong phòng khách, rồi thắp đèn dầu chuẩn bị làm bài tập thầy giao, giọng điệu nhẹ nhàng nói.

Trước đó, khi đi xuống núi lấy nước, Hương tỷ - người hầu gái đã ở bên cạnh mẹ con Lâm Dư Tĩnh nhiều năm đang gánh hai thùng nước bằng đòn gánh đi vào, tình cờ nghe được lời nói của Phùng Duẫn Chi. Lâm Dư Tĩnh cũng nhìn về phía cô ta, Hương tỷ nhe răng cười:

- Là ta nói với tiểu thư đấy, phu nhân muốn trách thì trách ta.

- Sao ngươi lại nói với nó những lời như vậy, mỗi lần có chuyện nó đều đổ lỗi cho ngươi, còn ngươi thì luôn che chở cho nó.

Lâm Dư Tĩnh mỉm cười nhạt, đỡ lấy thùng nước từ đòn gánh của Hương tỷ, cùng cô ta đổ nước vào thùng chứa trong nhà bếp.

Sau đó, chủ tớ hai người bắt đầu bận rộn chuẩn bị bữa tối. Đến khi bữa tối làm xong, Phùng Duẫn Chi cũng đã làm xong bài tập, nhanh nhẹn thu dọn cặp sách, dọn dẹp bàn ăn trong phòng khách, rồi bày bát đũa, ba người chuẩn bị bắt đầu ăn cơm. Lâm Dư Tĩnh vừa mới ngồi xuống, bên ngoài cửa vang lên giọng nói của Ôn Kính Nguyên - lão gia nhân sống dưới chân núi, canh giữ núi cho nhà họ Lâm:

- Lục tiểu thư, dưới chân núi có một thanh niên, tự xưng là cháu trai của người tên Tống Thiên Diệu, muốn đến gặp người. Ta để hắn đợi dưới chân núi, còn mình lên trước thông báo cho người một tiếng.

- Thiên Diệu ca đến rồi sao?

Lâm Dư Tĩnh chưa kịp mở miệng, Phùng Duẫn Chi đã lộ vẻ mặt vui mừng buột miệng nói:

- Chắc chắn là Diệu ca đã góp đủ tiền, đến đón chúng ta về nhà!

Nhưng nói xong câu đó, nàng lại ngồi xuống với vẻ ngượng ngùng. Lâm Dư Tĩnh nhìn sang Hương tỷ bên cạnh đang có vẻ mặt hơi buồn:

- Hương tỷ, phiền tỷ lấy hơn hai trăm đồng đã để dành, nếu Thiên Diệu không gặp chuyện khó khăn, hắn sẽ không đến vào lúc trời tối để mở lời, chắc chắn là gặp phải chuyện rất khó xử.

Hương tỷ dạ một tiếng rồi đặt bát đũa xuống, đi lên lầu. Lâm Dư Tĩnh tự mình đi đến cửa đã khóa, mở khóa cửa, nói với Ôn Kính Nguyên đang đứng cách cửa mười mét:

- Nguyên thúc, phiền ngươi mời hắn lên.

- Dạ, Lục tiểu thư.

Ôn Kính Nguyên tóc đã bạc trắng nhưng thân hình vẫn khỏe mạnh, năm xưa từng theo bên cạnh phụ thân của Lâm Dư Tĩnh làm việc, mặc một bộ trường sam, xoay người đi xuống con đường núi đầy ổ gà do bom đạn của quân Nhật gây ra, sau chiến tranh chưa từng được sửa chữa nghiêm túc.

Không lâu sau, một chiếc xe hơi bật đèn từ dưới chân núi chạy lên.

Phùng Duẫn Chi lén đứng sau lưng Lâm Dư Tĩnh, cũng nhìn ra ngoài và kêu lên một tiếng:

- Thiên Diệu ca biết lái xe sao? Chẳng lẽ làm tài xế?

Khi chiếc xe dừng lại không xa trước cửa, đèn xe tắt, cửa xe mở ra, Lâm Dư Tĩnh và Phùng Duẫn Chi nhìn thấy chàng thanh niên bước xuống xe, tim đập hơi nhanh hơn một chút. Tống Thiên Diệu mặc vest, xách xuống từ xe hai túi nhựa to, mỉm cười với họ, bước đi về phía họ.

- Thiên Diệu ca! Có phải huynh không? Muội suýt không nhận ra huynh!

Phùng Duẫn Chi không để ý mẹ mình sẽ mắng mình cử chỉ không đoan trang, giơ tay đứng ở cửa vẫy vẫy về phía Tống Thiên Diệu, miệng vui vẻ gọi.

Nhưng Lâm Dư Tĩnh lại có một khoảnh khắc thất thần, nàng có lẽ đã hai năm chưa gặp Tống Thiên Diệu, lần cuối cùng gặp Tống Thiên Diệu là khi nàng đi thăm cha chồng Tống Thành Khê, Tống Thiên Diệu cũng tình cờ lén đi thăm gia gia. Hai năm không gặp, ngươi bé non nớt năm xưa giờ đã trở thành một chàng trai anh tuấn dáng người cao ráo, phong độ nho nhã.

Lâm Dư Tĩnh nhìn Tống Thiên Diệu đi đến trước mặt mình, không chắc chắn mở miệng:

- A Diệu?

Tống Thiên Diệu nhìn về phía tam thẩm của mình, khẽ gật đầu:

- Là ta, tam thẩm, ta đến đây để đón tam thẩm và Duẫn Chi về nhà.

Chỉ một câu ngắn ngủi đã khiến Lâm Dư Tĩnh và Phùng Duẫn Chi mắt đỏ hoe, Lâm Dư Tĩnh che miệng, nhìn người cháu trai trước mặt, một lúc lâu mới bước lên một bước, ôm Tống Thiên Diệu vào lòng, cố gắng kiềm chế bản thân không khóc thành tiếng, ôm Tống Thiên Diệu đưa vào phòng.

Hương tỷ đang lẩm bẩm đếm những tờ tiền lẻ trong tay đi xuống lầu, thấy Lâm Dư Tĩnh và Phùng Duẫn Chi vây quanh Tống Thiên Diệu mà chị gần như không nhận ra nữa trước bàn ăn với vẻ mặt xúc động, cô ta đứng sững ở chân cầu thang. Phùng Duẫn Chi mắt đẫm lệ nhưng cười rất ngọt ngào nói với Hương tỷ:

- Thiên Diệu ca nói, huynh ấy sẽ đưa chúng ta về nhà!

Hai tay Hương tỷ run run, tiền rơi tung tóe xuống đất, những ngày sống nhờ vả người khác cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi sao?

Chương 366. Lâm Du Tĩnh (2)

- Đây là hai vạn đô la Hồng Kông, hai túi kia là thực phẩm bổ dưỡng, phiền Hương tỷ chăm sóc tốt cho tam thẩm và Duẫn Chi của ta. Tam thẩm sức khỏe không tốt, những thực phẩm đó ngươi dùng để bồi bổ cho tam thẩm.

Tống Thiên Diệu lấy ra một xấp tiền, đặt trước mặt Hương tỷ đối diện:

- Còn nữa, các cô gái khác nhà họ Lâm mặc quần áo như thế nào, Duẫn Chi cũng phải có những bộ tương tự hoặc tốt hơn, không được kém họ nửa phần.

Bên cạnh, Lâm Dư Tĩnh và Phùng Duẫn Chi vẫn chưa hoàn hồn, Tống Thiên Diệu đã lấy từ ví ra một xấp tiền, đặt trước mặt Hương tỷ đang ngồi nhìn ngây người, mỉm cười nói.

- Thiên Diệu ca, hôm nay huynh không đưa chúng ta đi sao?

Phùng Duẫn Chi phản ứng đầu tiên, hỏi Tống Thiên Diệu:

- Không cần nhiều tiền như vậy đâu, ta và mẫu thân rất tiết kiệm, ta đã âm thầm tính toán, dù tính cả tiền rau củ, tiền thuê nhà những năm qua cộng lại, cũng chỉ có hai vạn ba ngàn tám trăm đồng, đem những thực phẩm bổ dưỡng đắt tiền kia đi bán đi, chắc có thể góp đủ số còn thiếu, chi bằng chúng ta đưa tiền cho Ôn Kính Nguyên dưới núi nhờ hắn trả lại cho nhà họ Lâm, bây giờ về Cửu Long Thành gặp a gia.

Tống Thiên Diệu đưa tay xoa đầu Phùng Duẫn Chi, làm rối mái tóc dài được chải gọn gàng của nàng như hồi nhỏ, miệng

nói:

- Đương nhiên không thể đi ngay bây giờ được, ta muốn nhà họ Lâm đưa muội và tam thẩm vào đại trạch, mở cổng lớn, chờ ta đường đường chính chính đón các người về nhà.

Hồi nhỏ Phùng Duẫn Chi ghét nhất là Tống Thiên Diệu làm rối tóc nàng, lúc này lại để mặc tay hắn động tác trên đầu mình, dường như động tác này không còn khiến nàng ghét như trước nữa, chỉ còn nỗi nhớ nhung đã quá lâu không được cảm nhận:

- Ta muốn đi gặp a gia, muốn huynh dẫn ta đi bắt tôm, ta không muốn ở đây đọc sách nữa.

- A Diệu, ngươi làm sao…

Lâm Dư Tĩnh sau khi bình tĩnh lại nửa ngày mới nhớ ra hỏi Tống Thiên Diệu làm sao lấy được nhiều tiền như vậy.

Tống Thiên Diệu cũng nhìn về phía Lâm Dư Tĩnh, tam thẩm của hắn bây giờ mới chỉ bốn mươi tuổi, có lẽ lúc này trong mắt người khác, một thân áo quần giản dị nhưng chất liệu vải vóc đắt tiền, bên cạnh có nữ tỳ hầu hạ, con gái còn được xe đưa đón, học ở trường nữ Bạt Tú, hẳn là xuất thân từ gia đình giàu có. Nhưng không ai có thể ngờ được, bốn mươi năm qua bà đã trải qua bao thăng trầm, vui buồn, nếu là phụ nữ bình thường, e rằng đã sớm không chịu nổi mà chết vì bệnh tật rồi.

Lâm Dư Tĩnh sinh năm 1912, là con gái thứ sinh ra từ tiểu thiếp của Lâm Hy Chân - trùm thuốc phiện khét tiếng ở Hồng Kông.

Việc buôn bán thuốc phiện của nhà họ Lâm đã có từ lâu, từ thời ông nội của Lâm Dư Tĩnh là Lâm Lương Ích đã tham gia vào việc buôn bán thuốc phiện, trở thành một trong những đại phú gia nổi tiếng ở Hồng Kông, sau đó đến Lâm Hy Chân,

Lâm Lương Ích không muốn hắn cũng làm việc buôn bán thuốc phiện, cho hắn đi học ở Hawaii, rồi sau đó về Hồng Kông học trường Hoàng Nhân. Nhờ sinh ra ở Hawaii nên thông thạo tiếng Anh từ nhỏ, sau khi tốt nghiệp trường Hoàng Nhân, Lâm Hy Chân được mời vào làm việc tại ngân hàng Hồng Kông Thượng Hải của người Anh.

Hắn vốn có thể an hưởng phú quý, nhưng Lâm Hy Chân đầy năng lượng, không an phận hiện tại, một lòng muốn kinh doanh, phụ thân Lâm Lương Ích bèn mua một chiếc tàu hàng, để Lâm Hy Chân làm việc vận chuyển gỗ, Lâm Hy Chân dùng một chiếc tàu đi lại giữa Nam Dương và Hồng Kông, trải qua mấy năm gió to sóng lớn, từ một công tử nhà giàu văn nhã, đã rèn luyện thành một tay trùm nhà giàu quen thuộc với sống chết, không sợ hiểm nguy, dám liều mạng.

Vận chuyển gỗ lợi nhuận ít ỏi, Lâm Hy Chân cảm thấy kiếm được quá ít, nên bắt đầu giống như cha mình đi buôn thuốc phiện từ Miến Điện, lúc đó Miến Điện là nơi sản xuất thuốc phiện lớn thứ hai ở châu Á sau Ấn Độ, buôn lậu thuốc phiện bằng đường biển, ngoài việc phải đối phó với cướp biển chuyên cướp các thương nhân buôn thuốc phiện, còn phải đề phòng các thương nhân thuốc phiện khác ăn cướp lẫn nhau, cũng chính là trong những chuyến buôn thuốc phiện giữa Miến Điện và Hồng Kông mà Lâm Hy Chân không chỉ rèn luyện được tài bắn súng chuẩn xác, mà còn ta luyện được một nhóm thuộc hạ đắc lực sống chết có nhau qua những cơn sóng gió kinh hoàng.

Trong vài năm, không dựa vào danh tiếng của cha ông, chỉ dựa vào thực lực của mình, Lâm Hy Chân đã lọt vào top 5 thương nhân thuốc phiện người Hoa ở Hồng Kông lúc bấy giờ, so với việc buôn bán thuốc phiện của cha mình cũng không thua kém là bao.

Hơn nữa, hắn phát hiện ra rằng ở Hồng Kông, chỉ có người Anh mới có quyền kinh doanh thuốc phiện hợp pháp. Dù làm lớn đến đâu, hắn cũng chỉ là nhặt nhạnh những thứ thừa thãi từ người Anh. Vì vậy, hắn quyết định chuyển sang Ma Cao và giành được độc quyền kinh doanh thuốc phiện từ tay người Bồ Đào Nha, gây chấn động khắp Quảng Châu, Hồng Kông và Ma Cao. Tin tức được đăng trên các báo bằng ba thứ tiếng Trung, Anh, Bồ, gọi hắn là đại gia thuốc phiện người Hoa ở Hồng Kông và Ma Cao. Năm đó hắn 35 tuổi, con gái thứ Lâm Dư Tĩnh ra đời.

Khi Lâm Dư Tĩnh chào đời, việc buôn bán thuốc phiện của nhà họ Lâm đang thịnh vượng như mặt trời giữa trưa. Tuy là con thứ sinh ra từ thiếp, nhưng mọi chi tiêu của nàng đều xa hoa, ngay cả con gái chính thất của nhà giàu có cũng chưa chắc được như vậy. Tuy nhiên, mẹ nàng tính tình yếu đuối, không thích tranh sủng với những người phụ nữ khác, nên Lâm Dư Tĩnh được nuôi dưỡng bên cạnh mẹ có tính cách điềm đạm không tranh giành, nhưng trong lòng lại giống cha, khá cương nghị.

Chương 367. Đường Bá Kỳ (1)

Năm 1928, Lâm Hy Chân bị ám sát bởi sát thủ chuyên nghiệp do tranh chấp độc quyền thuốc phiện. Gia đình họ Lâm gặp biến cố lớn, rồng không đầu, con cái thứ sinh bị chính thất đuổi đi. Năm 1929, Lâm Dư Tĩnh vội vàng bị gả cho Phùng Hữu Hoa, con thứ của một thương nhân thuốc ở Hồng Kông. Phùng Hữu Hoa cũng là con thứ nên không được coi trọng, vì vậy trong nhà họ Phùng không có nhiều tiền bạc.

Hai vợ chồng mở một hiệu thuốc nhỏ để sống qua ngày. Đáng tiếc Phùng Hữu Hoa có bệnh nghiện thuốc phiện từ lâu, tuổi còn trẻ đã qua đời, chỉ để lại Lâm Dư Tĩnh và một cô con gái tên Phùng Quái Nương. Sau khi Phùng Hữu Hoa mất, hiệu thuốc bị nhà họ Phùng lấy lại, Lâm Dư Tĩnh không có nơi nào để đi, chỉ còn cách miễn cưỡng cầm cố một số trang sức và đồ đạc trong nhà để kiếm sống, làm một số việc giặt giũ may vá để nuôi con gái.

Năm 1935, khi Lâm Dư Tĩnh bế con gái đến hiệu thuốc khám bệnh thì bị người ta trêu ghẹo, tình cờ gặp Tống Xuân Nhân tam thúc của Tống Thiên Diệu vừa mới góa vợ không lâu đến băng bó vết thương. Tống Xuân Nhân lúc đó là một tiểu đầu mục của một số phu khuân vác ở bến tàu, đã học võ công, ra tay đánh đuổi những kẻ xấu và đưa Lâm Dư Tĩnh về nhà. Sau đó, Lâm Dư Tĩnh cảm thấy hai người cùng cảnh ngộ, năm 1937 chính thức kết hôn với Tống Xuân Nhân, trở thành tam thẩm của Tống Thiên Diệu. Phùng Quái Nương vốn

không có tên chính thức, được Tống Thành Khê đặt tên là Duẫn Chi, và đồng ý để cô tiếp tục mang họ Phùng theo cha.

Năm 1941, Cửu Long thất thủ, đêm Tống Xuân Nhân qua đời, Lâm Dư Tĩnh dẫn con gái chạy trốn trên thuyền, hai mắt khóc đến cạn nước mắt chảy máu, nhưng không đi theo Tống Xuân Nhân, mà phát nguyện rằng sau khi Tống Thành Khê trăm tuổi, nàng hoàn thành tâm nguyện hiếu thảo chưa trọn với Tống Xuân Nhân, mới xuống gặp lại Tống Xuân Nhân.

Năm 1945, Hồng Kông được giải phóng, trưởng tử của Lâm Hy Chấn là Lâm Hiếu Tắc trở về Hồng Kông nắm quyền nhà họ Lâm sau khi kháng chiến kết thúc. Thấy nhiều anh chị em đã chia ra hoặc gả đi có kết cục khá thảm thương, nên ông ta mở lời cho phép các em trai thứ sinh và chị em gái chưa lấy chồng hoặc góa chồng trở về nhà họ Lâm ở, hàng tháng gia tộc sẽ cấp tiền ăn, sắp xếp cho con cái vào học. Chỉ là sau này việc hôn nhân công việc của con cái trong nhà cần phải do nhà họ Lâm sắp xếp, những anh chị em trở về này không có quyền tự quyết. Nếu muốn tái giá hoặc thoát ly khỏi nhà họ Lâm, thì cần phải trả hết tiền thuê nhà, tiền ăn, học phí v.v… trong nhiều năm, và đoạn tuyệt quan hệ.

Để cho con gái có cơ hội đi học, Lâm Dư Tĩnh dẫn con gái chịu đựng ánh mắt khinh miệt của nhiều người trong nhà họ Lâm để trở về. Vì thân phận góa chồng hai lần của nàng bị coi là xui xẻo trong nhà họ Lâm, thậm chí họ không cho mẹ con nàng ở trong biệt thự lớn của nhà họ Lâm, mà đuổi đến tòa nhà nhỏ cô đơn trên núi này, cho đến tận bây giờ.

Tống Thiên Diệu nghĩ, nếu không phải vì còn có Phùng Duẫn Chi và Tống Thành Khê là ràng buộc và nỗi niềm trong lòng, có lẽ Lâm Dư Tĩnh đã sớm đi cùng tam thúc vào đêm Cửu Long thất thủ, khi tam thúc qua đời rồi.

- Thực ra tam thẩm không nợ nhà họ Lâm, mà nhà họ Lâm nợ tam thẩm. Đợi ta đi Mỹ một chuyến rồi trở về, ta sẽ giúp tam thẩm lấy lại những gì nhà họ Lâm nợ tam thẩm.

Tống Thiên Diệu thở hắt ra một hơi:

- Ta nói được làm được.

…

Khi Tống Thiên Diệu bước ra khỏi sân bay quốc tế San Francisco, hắn điều chỉnh lại đồng hồ theo giờ Mỹ do sân bay cung cấp. Ngồi máy bay gần 20 tiếng, khi lên máy bay ở Hồng Kông đã là chiều tối, lúc này bước ra khỏi sân bay, San Francisco vẫn còn trong bóng đêm, khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy hơi không thích ứng.

Theo dòng người đi ra cửa sân bay, dưới ánh đèn đường sáng rực và các loại đèn neon đủ màu, những người đón khách đang nhón chân hoặc giơ cao tấm biển đón khách viết tên người được đón.

Chuyến bay thẳng từ Hồng Kông đến San Francisco lần này không có nhiều hành khách người Hoa, nên Tống Thiên Diệu không mất nhiều công sức đã nhìn thấy người đón mình đang chen giữa mấy phụ nữ da trắng, giơ cao tấm biển có tên mình. Đó là Đường Bá Kỳ, anh họ của Đường Vĩ Nguyên - thành viên nhóm Chử Hiếu Tín.

- Ngươi là Kỳ ca phải không?

Tống Thiên Diệu lịch sự hỏi khi bước đến trước mặt chàng trai đang cầm tấm biển đón.

Chàng trai đối diện rất đẹp trai, ăn mặc rất thời thượng. Ít nhất Tống Thiên Diệu cảm thấy đây là người đàn ông đẹp trai nhất về ngoại hình mà hắn từng gặp kể từ khi trọng sinh. Chử Hiếu Tín, Chử Hiếu Trung, Chương Ngọc Lương, Chương Ngọc Kỳ thậm chí cả bản thân Tống Thiên Diệu, nếu chỉ so về

ngoại hình mà bỏ qua khí chất hay nội lực, có lẽ đều kém đối phương một chút.

Đường Bá Kỳ mặc một bộ áo khoác jean làm từ vải bố cứng màu xanh, trên trán còn đeo một cặp kính râm, dái tai trái đeo một chiếc khuyên bạc nhỏ. Hắn cầm tấm biển có viết ba chữ lớn Tống Thiên Diệu, nhưng không nhìn về phía lối đi của sân bay để tìm bóng dáng Tống Thiên Diệu, mà cứ liếc mắt nhìn trộm khe ngực sâu hút của một phụ nữ da trắng bên cạnh đang mặc áo phông cổ thấp.

Cho đến khi Tống Thiên Diệu lên tiếng nói chuyện với hắn, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn Tống Thiên Diệu đã đi đến trước mặt mình, thân thiện nở nụ cười. Khác với Tống Thiên Diệu nói tiếng Trung, hắn nói thẳng bằng tiếng Anh:

- Hi, ngươi là A Diệu phải không? Ta là Đường Bá Kỳ, em họ ta gọi điện bảo ta đến đón ngươi. Ngươi có thể gọi ta là Billy, Billy zai. Ngươi nghe hiểu tiếng Hắn nói chứ?

- Ta tạm hiểu được một chút.

Tống Thiên Diệu một tay xách một cái túi du lịch, nói với Đường Bá Kỳ bằng tiếng Anh.

Chương 368. Đường Bá Kỳ (2)

Đường Bá Kỳ đưa tay ra đón lấy túi du lịch của Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu không do dự, dứt khoát đưa túi du lịch cho hắn. Đường Bá Kỳ mỉm cười đẹp trai với Tống Thiên Diệu, dường như rất hài lòng với sự tin tưởng của Tống Thiên Diệu đối với mình. Hắn tiện tay ném tấm biển đón khách vào thùng rác bên cạnh, vẫy tay với Tống Thiên Diệu, lần này đổi sang tiếng Trung với giọng Phúc Kiến:

- Đi thôi, A Diệu, ta đưa ngươi đi ăn bữa tối kiểu Mỹ trước, sau đó đến phố Tàu tìm chỗ ở, ngày mai ta sẽ đưa ngươi đi tham quan toàn bộ Kim Sơn đại bộ.

Đi theo sau Đường Bá Kỳ rời khỏi cửa ra sân bay đến lề đường, Đường Bá Kỳ vỗ vỗ vào chiếc mô tô Harley WR đường trường đã tháo bỏ lò xo, cải tạo ghế ngồi lên khung xe đang đỗ bên đường, khoe khoang với Tống Thiên Diệu:

- Thế nào? Ở Hồng Kông không thấy loại xe đua này đâu nhỉ? Đây là thứ đang thịnh hành nhất ở Mỹ hiện nay đấy. Lên đi, để ta cho ngươi cảm nhận sức quyến rũ của nó.

Đối với lời khoe khoang của Đường Bá Kỳ về chiếc xe đua Harley sơn đủ màu sắc rực rỡ này, Tống Thiên Diệu không cảm thấy đối phương quá đáng. Có lẽ trong mắt Đường Bá Kỳ, Hồng Kông và thậm chí cả châu Á giống như vùng quê lạc hậu, tất nhiên chưa từng thấy loại máy móc thời thượng này, hắn chỉ đơn thuần muốn khoe khoang một chút thôi.

Nhưng đối với Tống Thiên Diệu đã trải qua một kiếp và hiểu biết rộng, những lời của Đường Bá Kỳ nghe giống như người Đài Loan sau này cho rằng đại lục không đủ tiền ăn trứng trà vậy, chỉ khiến hắn cảm thấy hơi buồn cười.

- Ta mặc bộ đồ này, gọi taxi có phù hợp hơn không?

Tống Thiên Diệu cúi đầu nhìn bộ vest của mình, hỏi Đường Bá Kỳ đã leo lên xe máy.

Đường Bá Kỳ vẫy tay:

- Không ai quan tâm ngươi mặc gì đâu, A Diệu. Đây là Mỹ, tự do là tất cả. Miễn là ngươi muốn, ngươi có thể mặc bộ vest này đi bơi ở bể bơi.

Tống Thiên Diệu nhìn quanh, do dự một chút, cuối cùng cũng leo lên yên sau của chiếc mô tô Harley này. Đường Bá Kỳ hạ kính râm xuống, nổ máy, chiếc mô tô phóng đi trên đường.

Đường Bá Kỳ là đường huynh của một gã tên Đường Cảnh Nguyên trong đám bạn bè xấu xa của Chử Hiếu Tín. Gia đình Đường Cảnh Nguyên phát triển ở Hồng Kông, làm ăn trong lĩnh vực nhập khẩu và chế biến vừng. Gần đây lại đang dựa vào Chử Hiếu Tín, mở một hiệu thuốc nhỏ muốn kiếm chút lời trong ngành dược phẩm. Tuy không thể nói là giàu có lớn, nhưng cũng coi như là một gia đình có tiền trong cộng đồng người Hoa ở Hồng Kông.

Cha của Đường Bá Kỳ đã sớm rời quê hương trước khi xảy ra sự kiện Cầu Lư Câu ở Trung Quốc, đến núi vàng ở Mỹ phát triển. Chỉ là lúc đó cơn sốt đào vàng ở California đã qua, một cơn sốt đào vàng mới nổi lên ở Melbourne, Úc. Ngay cả núi vàng ở California cũng bị người Hoa đổi tên thành Cựu Kim Sơn, còn Melbourne ở Úc được họ gọi là Tân Kim Sơn.

May mắn là cha của Đường Bá Kỳ chịu khó, lại biết cầu tiến, vừa làm việc vừa học tiếng Anh. Cuối cùng nhờ có thể nói tiếng Anh thành thạo để giao tiếp với người Mỹ khác, ông đã mở một tiệm giặt là, đến tận nhà thu gom quần áo của những người Mỹ mang đi giặt. Làm được mấy chục năm, hiện tại đã sở hữu ba tiệm giặt trong toàn bộ Cựu Kim Sơn, cũng coi như là một gia đình sống sung túc trong cộng đồng người Hoa ở Cựu Kim Sơn.

- Ở đây.

Đường Bá Kỳ chở Tống Thiên Diệu phóng như bay từ sân bay về khu trung tâm, cuối cùng dừng xe máy tại một quán ăn nhanh có tên là Đào Vàng. Ngoài tên quán ra, còn có chữ số 49 được chiếu sáng bằng đèn neon to đùng.

Tống Thiên Diệu xuống xe, vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối, bên kia Đường Bá Kỳ đã lấy từ túi áo ra hai miếng dán nhỏ bằng tem thư, in dòng chữ 49SF. Hắn dán một miếng lên ngực áo khoác bò của mình, miếng còn lại dán lên bộ vest của Tống Thiên Diêu.

Tống Thiên Diệu nhìn hành động của Đường Bá Kỳ, hơi nhíu mày. Tên Đường Bá Kỳ này không phải là thành viên băng đảng Cựu Kim Sơn chứ?

- Đây là cái gì vậy?

Tống Thiên Diệu đứng yên tại chỗ hỏi Đường Bá Kỳ.

Đường Bá Kỳ nhe răng cười:

- Đừng lo, đây chỉ là vé để ngươi có thể ăn một bữa thịnh soạn mà không cần trả tiền thôi. Đây là biểu tượng của đội bóng bầu dục 49ers ở Cựu Kim Sơn. Quán ăn này là nơi tụ tập của một nhóm fan hâm mộ. Nào, bây giờ họ đang tuyển thành viên mới, chỉ cần quan tâm đến bóng bầu dục là có thể thưởng thức miễn phí bia, gà rán và hamburger. Quan trọng nhất là các

cô gái ở đây rất xinh đẹp, có thể khiến ngươi rất ngon miệng đấy. Ta dẫn ngươi đi gặp mấy cô gái Mỹ xinh đẹp nhé, họ đều rất thân thiện và hiếu khách.

- Ngươi là fan hâm mộ à?

Tống Thiên Diệu nghe xong lời giải thích của Đường Bá Kỳ, có chút không biết đánh giá thế nào. Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa Hồng Kông và Mỹ. Ở Hồng Kông, ngay cả thanh niên muốn làm quen với các cô gái thích thể thao cũng sẽ nghĩ cách thể hiện mình có đủ tiền trong ví, hẹn đối phương đi xem thi đấu. Chứ không giống như Đường Bá Kỳ, trước tiên nghĩ cách chiếm chút lợi lộc, chứ không vội vàng tiêu tiền.

Đường Bá Kỳ vừa đi lùi về phía cửa quán vừa nói với Tống Thiên Diệu:

- Đúng vậy, ta trở thành fan hâm mộ, kể từ khi ta phát hiện ra các cô gái trong nhóm fan hâm mộ này đều đủ xinh đẹp.

Vào trong quán, Đường Bá Kỳ - một thanh niên người Á, lại thân thiết chào hỏi nữ phục vụ và một đám thanh niên da trắng đang uống bia xem trận đấu trên TV đen trắng trong quán. Sau đó mới dẫn Tống Thiên Diệu tìm một chỗ ngồi xuống. Rất nhanh, một cô gái tóc vàng thân hình nóng bỏng mặc đồng phục váy ngắn đỏ trắng của quán đi tới, liếc nhìn Tống Thiên Diệu rồi mới nhìn Đường Bá Kỳ:

- Billy, đừng dùng cái trò nhỏ của ngươi để đến đây ăn chực nữa, hoặc là trả tiền, hoặc là cút ra ngoài.

Chương 369. Ý định cướp đoạt (1)

Tống Thiên Diệu chớp mắt, nhìn về phía Đường Bá Kỳ. Đây chính là cô gái Mỹ xinh đẹp rất thân thiện và hiếu khách mà hắn nói sao?

…

Tống Thiên Diệu tưởng Đường Bá Kỳ sẽ trả tiền gọi món, hoặc bị nữ phục vụ đuổi ra khỏi quán. Nhưng tên khốn này lại như dính mông vào ghế vậy, lải nhải không ngừng với cô phục vụ tóc vàng này. Cuối cùng lại dỗ dành được cô nàng Mỹ thân hình nóng bỏng này cười toe toét, quay người mang đến hai phần thức ăn miễn phí dành cho fan hâm mộ.

Cho đến khi thức ăn được mang lên, Đường Bá Kỳ mới lục trong túi lấy ra một ít tiền lẻ đưa cho đối phương:

- Ta không phải là những gã lang thang trên đường thường giả làm fan hâm mộ để lừa đồ ăn đâu, Jenny.

Nữ phục vụ chống hai tay lên bàn cúi người xuống, không hề e thẹn, thậm chí có thể nói là kiêu ngạo khoe với Đường Bá Kỳ thân hình đầy đặn của mình, nháy mắt với hắn:

- Nếu ngươi có thể dùng thuốc tẩy để tẩy trắng làn da này, ta sẽ cân nhắc đi dạo với ngươi.

Nói xong, Jenny mới xoay người ưỡn ẹo thân hình gợi cảm bỏ đi.

Đợi Đường Bá Kỳ thu hồi ánh mắt, Tống Thiên Diệu mới lên tiếng nói với hắn:

- Người phụ nữ đó đang kỳ thị ngươi.

- Đã tốt hơn nhiều rồi, tốt hơn nhiều so với việc ngươi bị người Anh coi thường ở Hồng Kông, đúng không? Đó không phải kỳ thị, sớm muộn gì ta cũng lên giường với cô ta.

Đường Bá Kỳ ngậm ống hút uống một ngụm cola, hỏi Tống Thiên Diệu:

- Tên đường đệ chưa từng gặp mặt của ta đã dặn dò qua điện thoại, bảo ta tiếp đãi ngươi cho tốt, vậy nên, có cần giúp đỡ gì không?

Tống Thiên Diệu cắn một miếng hamburger, nuốt xuống rồi mới nói với Đường Bá Kỳ:

- Ở vùng vịnh San Francisco có một số thanh niên Mỹ, bọn họ mặc những bộ quần áo kỳ lạ, đội tóc giả, không đi học, không đi làm, suốt ngày lang thang trên đường phố, ngươi có biết loại người này ở đâu không?

- Ngươi hỏi đúng người rồi.

Đường Bá Kỳ hút cola phát ra tiếng, nói với Tống Thiên Diệu:

- Cả khu phố Tàu, mọi người đều không quan tâm người Mỹ làm gì, chỉ có ta là quan tâm, người Hoa ở đây không được hưởng những phúc lợi như người da trắng, bọn da trắng đó chẳng cần làm gì, dù bãi khóa, đình công, cũng không bị thiệt một xu, nhưng nếu là người Hoa mà dám làm vậy, công việc của hắn sẽ nói lời tạm biệt, ngươi tìm những thanh niên da trắng đó làm gì? Những thanh niên ở khu trung tâm, ban ngày sẽ ở bên đường Haight, nhưng ban đêm sẽ không thấy bọn họ, phần lớn bọn họ sẽ tìm một người khác giới hoàn toàn không quen biết để qua đêm, cho rằng như vậy rất ngầu. Thực ra, ta cũng nghĩ tùy tiện tìm một em da trắng không quen biết để lên

giường ngủ một giấc rất ngầu, nhưng không có em da trắng nào muốn ngủ với ta.

- Loại người này ở vùng vịnh San Francisco có nhiều không?

Tống Thiên Diệu hỏi Đường Bá Kỳ.

Đường Bá Kỳ gật đầu:

- Rất nhiều, không chỉ ở San Francisco, bây giờ thanh niên da trắng ở cả California đều thích, ta cũng thích, nhưng ta là người da vàng, hơn nữa không có tiền mua những đồ trang trí thời thượng đó, bọn họ cứ hai ba ngày lại đổi một hình tượng, ngươi tìm bọn họ làm gì?

- Ta không tìm bọn họ, ta muốn biết bọn họ đi đâu để mua tóc giả, hoặc nói nhà máy sản xuất tóc giả ở San Francisco ở đâu?

Tống Thiên Diệu nói với Đường Bá Kỳ:

- Ta muốn làm ăn tóc giả.

Đường Bá Kỳ sững người, vẻ mặt cười cợt lúc trước khựng lại một chút, nhưng ngay lập tức lại trở lại bình thường:

- Ngươi nói là làm ăn tóc giả ở San Francisco, hay là ở Hồng Kông?

- Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu chú ý đến vẻ mặt thoáng qua của Đường Bá Kỳ lúc nãy, nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Ta muốn đến San Francisco xem thử, có thể mua một số thiết bị về Hồng Kông mở một nhà máy tóc giả không.

- Tóc giả ở đây bán bảy mươi đến chín mươi đô la Mỹ một cái, ngươi sẽ kiếm được nhiều tiền đấy, huynh đệ.

Đường Bá Kỳ cười nói với Tống Thiên Diệu:

- Đợi ăn xong, ta dẫn ngươi đến khu phố Tàu tìm một khách sạn, ngày mai ta sẽ đưa ngươi đến đường Haight xem những thanh niên da trắng đó.

Sau khi ăn xong bữa này, lại thấy Đường Bá Kỳ trò chuyện với mấy nữ phục vụ một lúc, mặc dù Đường Bá Kỳ khăng khăng nói những nữ phục vụ đó chỉ đang đùa với hắn, nhưng Tống Thiên Diệu lại cảm thấy những nữ phục vụ đó giống như đang kỳ thị Đường Bá Kỳ hơn, coi hắn như một tên hề, nhưng Đường Bá Kỳ lại vui vẻ trong đó, dường như không nghe ra những từ ngữ mang ý ác ý đó.

Rời khỏi quán ăn nhanh, đi qua Quảng trường Liên hợp San Francisco, đến khu phố Tàu lớn nhất nước Mỹ ngoại trừ New York, cổng vào là một cổng chào cổ kính màu xanh lục treo nhiều đèn lồng đỏ đã được thắp sáng, chiếu rọi bốn chữ lớn ở chính giữa cổng chào do Tôn Trung Sơn đích thân viết - Thiên hạ vi công.

Dưới bóng đêm, đèn nê-ông và đèn lồng kiểu Trung Quốc thắp sáng con đường chính của khu phố Tàu. Những người đi bộ có cùng màu da với Tống Thiên Diệu đang đi lại trên đường, nói tiếng Trung với đủ loại giọng địa phương, khiến Tống Thiên Diệu ngồi sau xe mô tô Harley có cảm giác như đang xuyên không.

Đường Bá Kỳ đã giúp Tống Thiên Diệu tìm một khách sạn kiểu Trung Hoa do người Triều Châu mở, rồi hẹn sáng mai sẽ đến đón hắn đi đường Haight, sau đó phóng xe mô tô đi mất. Theo lời hắn nói, hắn phải đi tán tỉnh mấy cô gái da trắng Mỹ.

Chủ khách sạn là một người đàn ông trung niên béo tốt rất nhiệt tình. Khi biết Tống Thiên Diệu cũng đến từ Triều Châu, ông ta đã giúp hắn chọn một phòng tương đối yên tĩnh, rồi mời hắn đi nếm thử món đậu đũa xào thịt rán, một món ăn đặc trưng của Triều Châu do vợ ông ta nấu.

Tống Thiên Diệu cười từ chối, nói mình đã ăn rồi, trước tiên về phòng để hành lý xuống rồi nằm nghỉ ngơi một lát. Sau khi ăn xong, chủ khách sạn lại chạy lên gõ cửa:

- A Diệu, tiểu tử đừng ngủ sớm quá, xuống uống trà công phu Triều Sán với a thúc, tiện thể kể chuyện quê nhà. Xa quê hơn mười năm chưa về, giờ không biết đã thay đổi thế nào rồi.

Chương 370. Ý định cướp đoạt (2)

Lần này Tống Thiên Diệu không từ chối nữa, đi xuống lầu cùng chủ khách sạn bắt đầu uống trà công phu, kể chuyện Hồng Kông và Triều Châu cho vợ chồng chủ khách sạn xa quê 13 năm nghe. Nói chuyện một lúc, Tống Thiên Diệu mới vô tình hỏi:

- A thúc, a thúc có quen biết gia đình Đường Bá Kỳ không?

…

Trong khi Tống Thiên Diệu đang uống trà công phu và trò chuyện về chuyện quê nhà với vợ chồng chủ khách sạn, thì Đường Bá Kỳ, người nói với Tống Thiên Diệu là đi tán tỉnh gái da trắng, lại đang ngồi trước mặt cha mẹ và anh trai mình:

- Ta đã hỏi ra rồi, tên đó rất tin tưởng ta. Hắn nói lần này đến đây là để tham quan nhà máy tóc giả ở San Francisco, sau đó hắn định về Hồng Kông mở nhà máy tóc giả, chuẩn bị bán sang Mỹ. Tầm nhìn rất lợi hại, ở Hồng Kông đã biết gần đây tóc giả bán chạy ở Mỹ.

- Tóc giả?

Cha của Đường Bá Kỳ, Đường Sĩ Hổ, mặt đầy vẻ mệt mỏi, nhíu mày lẩm bẩm.

Chuyện Tống Thiên Diệu đến San Francisco không đơn giản như Đường Bá Kỳ nói với Tống Thiên Diệu rằng chỉ là Đường Cảnh Nguyên gọi điện nhờ hắn giúp đón tiếp. Mà là em trai của Đường Sĩ Hổ, cha của Đường Cảnh Nguyên là Đường Văn Báo đích thân gọi điện cho Đường Sĩ Hổ, kể hết

những việc Tống Thiên Diệu đã làm như giúp nhà họ Chử nuốt trọn việc kinh doanh dược phẩm của nhà họ Chương, nâng đỡ Chử Hiếu Tín trở thành Thái Bình Thân Sĩ, v.v… chỉ thiếu nước nói thẳng ra Tống Thiên Diệu có thuật biến đá thành vàng.

Đường Văn Báo nói trong điện thoại, lần này trước khi tự mình tách khỏi nhà họ Chử để làm ăn, Tống Thiên Diệu nhất quyết muốn đến San Francisco ở Mỹ đi một vòng, chắc chắn đã có tính toán kỹ lưỡng, chuẩn bị làm ăn với người Mỹ.

Ông ta bảo gia đình Đường Sĩ Hổ nhất định phải điều tra xem Tống Thiên Diệu định làm ăn gì. Nếu có thể biết là làm ăn gì, và thực sự lợi nhuận hậu hĩnh, hai anh em Đường Sĩ Hổ và Đường Văn Báo liên thủ, một ở Hồng Kông một ở Mỹ, thế nào cũng kiếm được nhiều hơn và làm lớn hơn Tống Thiên Diệu một mình.

Dù sau này Tống Thiên Diệu biết cũng đành chịu, chẳng ai quy định chỉ cho phép một mình hắn làm ăn. Trong giới kinh doanh, đây được coi là hành vi chặn đầu điển hình, tuy không thể nói là quang minh lỗi lạc, nhưng cũng không ai có thể chỉ trích về điều này.

- Hắn không nghi ngờ ngươi sao?

Đường Sĩ Hổ nhìn Đường Bá Kỳ:

- Lại trực tiếp nói với ngươi là hắn muốn làm ăn tóc giả?

- Đổi lại là ai cũng không nghi ngờ, nhà mình ở San Francisco có tiệm giặt là riêng, lại xa Hồng Kông, hoàn toàn không đe dọa gì đến hắn, đương nhiên sẽ không nghi ngờ.

Đường Bá Kỳ lười biếng tựa vào ghế sofa nói:

- Hơn nữa, làm ăn chân chính chứ có phải ăn trộm đâu, cần gì phải giữ bí mật như thể không muốn ai biết?

Đường Sĩ Hổ xoa xoa đôi bàn tay đầy vết thương lớn nhỏ do thường xuyên giặt giũ phơi quần áo:

- Không giống như chú ngươi nói trong điện thoại là ăn thịt không nhả xương, thậm chí không có lòng đề phòng người khác sao?

- Ta nghĩ đó là sự thật. Hiện nay một bộ tóc giả trong cửa hàng bán tới 80-90 đô la. Nhìn những thanh niên da trắng suốt ngày lang thang ngoài đường kia, cứ hai ba ngày lại đổi kiểu tóc một lần, thậm chí có cả đàn ông to con cũng đội tóc giả phụ nữ đi ngoài phố.

Đường Bá Tôn, anh trai của Đường Bá Kỳ, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Hơn nữa cung không đủ cầu. Trước đây ta cũng đã tính chuyện mở xưởng làm tóc giả, nhưng máy móc, nhân công, đất đai đều quá đắt đỏ. Dù chỉ lắp hai dây chuyền sản xuất, mở ở khu phố Tàu của mình, riêng tiền máy móc cũng đã mất vài chục ngàn đô. Hơn nữa tóc giả làm từ tóc thật, giá cao đồng thời cũng khó thu mua, cần người chuyên giải quyết những vấn đề này mới có thể bắt tay vào làm. Vì vậy ta suy đi tính lại cuối cùng không đề cập đến nữa.

- Mấy ngày nay Billy cứ chạy theo bên cạnh tên Tống Thiên Diệu đó làm việc vặt, ghi nhớ hết những gì hắn thấy nhớ vào lòng. Ta sẽ gọi điện về nhà chú ngươi, hỏi thêm tình hình bên Hồng Kông.

Đường Sĩ Hổ nghe xong lời con trai cả, quay sang nhìn Đường Bá Kỳ:

- Nếu làm tóc giả ở Hồng Kông bán sang Mỹ thật sự kiếm được tiền, đương nhiên không thể để một mình hắn kiếm.

- Làm vậy có phải không tốt lắm không, tên đó tin tưởng ta, nhưng ta lại…

Đường Bá Kỳ gãi đầu, nói một cách uể oải:

- Làm ăn giặt ủi thì cứ làm giặt ủi, nếu chú nói cướp ngân hàng kiếm tiền, chẳng lẽ chúng ta cũng phải liên thủ với bọn họ đi cướp ngân hàng sao? Chuyên tâm làm một nghề thôi?

Đường Sĩ Hổ trừng mắt nhìn đứa con thứ hai luôn thiếu tinh thần cầu tiến, suốt ngày giao du với bọn thanh niên da trắng này, miệng quở trách:

- Ta mở tiệm giặt ủi mấy chục năm, đương nhiên không muốn các ngươi cũng tiếp tục như vậy! Mấy năm gần đây hoàn cảnh của người Hoa, người da đen, người Mexico ở Mỹ đã khá hơn nhiều. Tuy bọn da trắng vẫn kỳ thị chúng ta, nhưng nhờ chiến tranh khiến nhiều lính Mỹ chết, để trống nhiều vị trí và công việc, chúng ta đã có thể làm ăn như người da trắng.

- Đương nhiên phải nắm bắt cơ hội để phát triển kinh doanh, chẳng lẽ vẫn như ta ngày xưa, đến tận nhà thu quần áo cho người da trắng, ngay cả cổng nhà cũng không được vào? Hơn nữa giờ ngươi nhìn xung quanh xem, có bao nhiêu tiệm giặt ủi đang hoạt động? Kinh doanh giặt ủi đã rất khó làm, nếu không phải ta có uy tín mấy chục năm, sớm đã đóng cửa rồi! Bảo ngươi đi làm thì cứ làm đi, thiên hạ làm ăn ai cũng có thể làm được, có quy định gì chỉ cho phép hắn làm kinh doanh tóc giả, còn chúng ta thì không được làm đâu!

- Vậy nếu điều tra rõ kinh doanh tóc giả thật sự kiếm được tiền thì sao?

Chương 371. Tóc giả và mặt nạ (1)

Đường Bá Kỳ nhìn cha mình với vẻ buồn bực:

- Để anh cả đi làm có được không…

Chưa đợi hắn nói hết câu, Đường Sĩ Hổ đã quát lên:

- Anh ngươi phải giúp ta quản lý ba tiệm giặt ủi, đi khắp nơi thu quần áo, tính tiền, đâu có thời gian? Cả nhà chỉ có mình ngươi là kẻ nhàn rỗi, đương nhiên là ngươi đi làm! Ngươi tốt nghiệp đại học, ta bảo ngươi đến Nam Loan mở một tiệm giặt ủi ngươi lại không đồng ý, suốt ngày cứ…

- Ta không phải kẻ nhàn rỗi, cử nhân và thạc sĩ kinh tế học Đại học Boston, sao có thể gọi là nhàn rỗi được? Ta chỉ là muốn đến Phố Wall ở New York tìm việc làm, cha không đồng ý, ta mới tạm thời ở nhà chờ cha đồng ý thôi.

Đường Bá Kỳ không hài lòng khi cha gọi mình là kẻ nhàn rỗi, mở miệng biện bạch.

- Billy, ngươi nghe cho rõ đây, chỉ cần ta còn một hơi thở, ta sẽ không cho phép ngươi đến phố Wall làm cái nghề môi giới chứng khoán hay môi giới bảo hiểm đáng bị chém ngàn nhát dao kia đâu! Bị người ta chửi mắng hàng ngày có gì hay ho? Chính ta đã từng bị lừa bởi bọn môi giới chứng khoán chết tiệt đó, mất trắng mấy ngàn đô la, toàn bộ số tiền đó là do ta giặt từng bộ quần áo một mà đổi lấy. Ta đã bị lừa rồi, làm sao có thể để ngươi đi lừa người khác được! Lần trước ngươi chẳng nói giáo sư hướng dẫn của ngươi cũng đã thua lỗ đến

mức phá sản ở Phố Wall rồi sao? Ngươi có giỏi đến mấy, liệu có giỏi hơn thầy của ngươi không?

Nghe Đường Bá Kỳ lại nhắc đến chuyện đi New York tìm việc ở phố Wall, Đường Sĩ Hổ liền gầm lên đầy giận dữ.

Đường Bá Kỳ bĩu môi:

- Được rồi, ta sẽ làm. Nếu điều tra ra làm tóc giả kiếm được tiền, ta có thể làm được không? Đừng mắng nữa, ngươi thấy những người Mỹ nào không ủng hộ con trai làm việc mình thích, chỉ có chúng ta những người Hoa này, cha làm gì thì hận không thể để con cháu đời đời kiếp kiếp đều làm như vậy, không thể có lý tưởng riêng. Đợi khi ngươi già để lại toàn bộ tiệm giặt là cho đại ca, để lại cả việc kinh doanh tóc giả cho đại ca, ta mới đến Phố Wall, ta chỉ muốn đi thôi, nhiều nhất chỉ cần đợi thêm vài năm, ta nhất định sẽ đi, nói là làm.

…

Chín giờ sáng hôm sau, nghe thấy tiếng động cơ xe máy và tiếng còi vang lên bên ngoài khách sạn, Tống Thiên Diệu bình thản bước ra, đã thay một bộ quần áo thể thao áo phông. Đường Bá Kỳ đẩy kính râm lên, nhìn Tống Thiên Diệu đang đi tới:

- Tối qua ngươi không nói chuyện với chủ khách sạn sao, chẳng hạn về ta? Bộ quần áo này không tệ, mua ở cửa hàng bên cạnh à?

- Đương nhiên đã nói chuyện rồi, hắn nói ngươi là sinh viên đại học duy nhất trong nhà, muốn đến New York phát triển, nhưng cha ngươi lại chuẩn bị để ngươi làm việc kinh doanh tiệm giặt là. Cảm ơn lời khen, toàn bộ hết 15 đô la.

Tống Thiên Diệu ngồi lên sau xe mô tô Harley:

- Đi thôi.

Lần này đến lượt Đường Bá Kỳ ngẩn người, hắn vặn đầu nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta cố ý đưa ngươi đến khách sạn ở khu phố Tàu, chính là hy vọng ngươi có thể đoán được, có lẽ có người muốn làm việc kinh doanh giống như ngươi trước một bước, ta tưởng sáng nay ngươi có thể một mình đi đến phố Haight trước chứ? Tại sao ngươi vẫn ở lại? Không sợ ý tưởng của ngươi bị tiết lộ sao?

- Ta đoán cha ngươi hẳn cũng biết một số việc ta làm ở Hồng Kông, mọi người bây giờ đều hiểu rõ về nhau cả, ngươi lo lắng ta sẽ bị người khác cướp mất ý tưởng kinh doanh tóc giả sao?

Tống Thiên Diệu ngáp một cái:

- Chưa khắc phục được chênh lệch múi giờ, đi thôi, nếu ngươi cũng muốn làm kinh doanh tóc giả, ta đương nhiên hoan nghênh.

- Ta hoàn toàn không muốn làm, ta muốn đến Phố Wall làm một nhà môi giới chứng khoán, ngươi không biết bây giờ là cơ hội tốt như thế nào đâu.

Đường Bá Kỳ ngồi yên, khởi động xe máy hướng đến phố Haight nơi tụ tập những thanh niên da trắng nhàn rỗi.

Ở khu phố Tàu, hiếm khi thấy người da trắng, nhưng khi lái xe vào con phố Haight này, Tống Thiên Diệu và Đường Bá Kỳ lại trở thành những con vật hiếm, đúng như Đường Bá Kỳ đã nói, trên con phố này lang thang từng nhóm ba năm thanh niên nam nữ da trắng với phong cách khác lạ, có người tụ tập vẽ graffiti bằng sơn trên tường hẻm, có người tụ tập chia sẻ cần sa, thậm chí có người vác máy ghi âm, phát nhạc sôi động, mời những người khác nhảy múa bên đường.

Nhiều người hơn nữa thì đi lại trong các cửa hàng trên con phố này, cửa hàng quần áo, giày dép, tất, mỹ phẩm, đồ trang trí v.v., cầm những món đồ trang trí vừa mua trao đổi kinh nghiệm với bạn bè.

Các loại tóc giả đủ màu sắc, phấn mắt, hình xăm, son môi cùng những bộ quần áo kỳ quái, khuyên tai phóng đại, khiến Tống Thiên Diệu tặc lưỡi nói nhỏ:

- Chào mừng đến chi nhánh khác biệt của Mỹ.

- Thực ra gần khu phố Tàu cũng có trung tâm thương mại bán tóc giả, nhưng nếu ngươi muốn xem đầy đủ các loại hơn, con phố này là lựa chọn tốt nhất.

Đường Bá Kỳ chở Tống Thiên Diệu đi qua cả con phố rồi quay lại một cửa hàng đồ trang trí giữa phố nói:

- Trong trung tâm thương mại lớn là hàng cao cấp của Pháp, ở đây là hàng rẻ tiền của Mỹ, ngươi không thể mong đợi những kẻ này ai cũng có tiền mua tóc giả Pháp giá hàng trăm đô la.

- Tối qua ngươi còn không hiểu rõ lắm về tóc giả.

Tống Thiên Diệu xuống xe máy, mỉm cười hỏi Đường Bá Kỳ.

Đường Bá Kỳ thở dài buồn bã:

- Đúng vậy, sáng nay trước khi đến đón ngươi, ta đã đi một vòng trung tâm thương mại và cửa hàng này rồi, cha ta nói, nếu tóc giả kiếm được tiền, sẽ để ta cũng làm kinh doanh giống như ngươi.

- Thực ra ngươi chọn Phố Wall mới là đúng đắn, ngươi đang cố gắng để được đối xử bình đẳng ở Mỹ.

Tống Thiên Diệu nói với Đường Bá Kỳ:

- Ở hầu hết mọi nơi đều khó có thể, chỉ có thị trường tài chính, mọi người mới thực sự bình đẳng. Nếu trong tay ngươi có một cổ phiếu, nó sẽ không giảm giá vì ngươi là người da vàng, cũng không tăng giá vì ngươi là người da trắng. Ngược lại, nếu ngươi có thể vận dụng tốt sức mạnh tài chính, ngươi sẽ trở thành một người Mỹ thực thụ. Khi ngươi mua một chiếc xe hơi, có thể đại lý xe sẽ ưu tiên bán cho người da trắng và có người kỳ thị ngươi, nhưng thị trường tài chính thì không, nó không phân biệt chủng tộc, chỉ khuất phục trước sức mạnh.

Chương 372. Tóc giả và mặt nạ (2)

Đường Bá Kỳ đang mỉm cười bỗng sững sờ, nhìn Tống Thiên Diệu từ trên xuống dưới:

- Làm sao ngươi biết được? Suy nghĩ của ta? Ý ta là những điều ngươi nói, không giống như lời một chủ khách sạn có thể nói với ngươi.

- Ta có cùng suy nghĩ với ngươi, khác biệt là hiện tại ta tạm thời không quan tâm đến Mỹ, còn ngươi tạm thời không quan tâm đến Hồng Kông. Thời gian gần đây khi đọc tạp chí tài chính Mỹ, ta thấy một số số liệu khiến ta rất xúc động, nên ta đã ghi chép lại. Tổng sản phẩm quốc nội của Hợp Chủng Quốc Hoa Kỳ đã tăng từ 137 tỷ đô la Mỹ năm 1942 lên 241 tỷ đô la Mỹ năm 1950.

- Từ năm 1945 đến 1950, toàn nước Mỹ đã tăng thêm gần 80 triệu dân. Chỉ riêng năm 1950, toàn nước Mỹ đã bán ra 33 tỷ đô la Mỹ sản phẩm cho trẻ sơ sinh. Điều này nói lên điều gì? Nó cho thấy nền kinh tế Mỹ đang phát triển với tốc độ cao. Hiện tại trong toàn nước Mỹ, chỉ có thị trường chứng khoán Phố Wall là đang bi quan về nền kinh tế. Trong tình hình bình thường, khi nền kinh tế Mỹ mạnh mẽ đến mức đáng sợ như vậy, cổ phiếu lẽ ra phải tăng vọt lên mức rất cao mới đúng.

- Tại sao trong 5 năm qua, thị trường chứng khoán Phố Wall Mỹ vẫn ảm đạm như thời kỳ Đại suy thoái? Bởi vì những người giàu có ở Phố Wall đã bị hoảng sợ bởi trải nghiệm cổ phiếu trong tay giảm 90%. Có người nhảy lầu, có người uống thuốc độc, có người phát điên, quá trình chỉ sau một đêm từ

triệu phú trở thành kẻ nghèo khổ nợ nần hàng triệu đô khiến tất cả mọi người khiếp sợ.

- Nếu ta ở Mỹ, ta sẽ chuẩn bị đến Phố Wall làm môi giới chứng khoán, và chắc chắn sẽ làm được đến đỉnh cao nhất. Ngươi có biết tại sao không? Bình minh của thị trường chứng khoán Phố Wall sắp đến, chỉ cần ngươi bán ra bất kỳ cổ phiếu thương mại nào, cổ phiếu đó gần như sẽ lập tức mang lại của cải cho khách hàng của ngươi. Như vậy, khi thị trường chứng khoán thực sự trở thành thị trường con bò, ngươi đã là một cố vấn tài chính hàng đầu được tất cả khách hàng tin tưởng và đồng nghiệp ngưỡng mộ.

Tống Thiên Diệu không vội đi xem tóc giả ở cửa hàng mà nói với Đường Bá Kỳ:

- Chứ không phải đợi đến khi người khác trở thành môi giới chứng khoán, ngươi vẫn đang đưa bột giặt vào máy giặt.

Những lời này đã chạm đúng vào tâm can của Đường Bá Kỳ. Hiện tại hắn suốt ngày rảnh rỗi vô công rồi nghề, chỉ vì không muốn thỏa hiệp với cha, trở thành ông chủ của tiệm giặt là thứ tư mà gia đình chuẩn bị khai trương. Hắn, đường đường là thạc sĩ kinh tế Đại học Boston, lại đi làm cùng công việc với người cha không biết chữ? Vậy cha hắn cho hắn đi học đại học để làm gì?

Hơn nữa, hắn cũng không thích những người phụ nữ kia ác ý phân biệt đối xử với hắn, hắn chỉ muốn những sự phân biệt đó luôn nhắc nhở bản thân hắn đang sống ở một đất nước như thế nào. Nếu có thể tìm được một nơi trong đất nước này mà hắn cảm thấy chỉ nhìn vào năng lực chứ không nhìn vào màu da, thì chỉ có Phố Wall ở New York.

Ở đó, người da vàng có thể thành lập công ty chứng khoán, người da đen cũng có thể làm môi giới chứng khoán, không ai quan tâm đến màu da của ngươi, chỉ cần ngươi có năng lực,

ngươi mang lại lợi ích cho công ty, ngươi chính là người Mỹ xuất sắc. Ông chủ sẽ chọn một cô gái Mỹ trắng trẻo xinh đẹp gửi đến giường ngươi như một phần thưởng, nếu ai dám lấy màu da ra đùa cợt ngươi, khách hàng và ông chủ của ngươi sẽ thay ngươi mắng chửi thậm tệ, bởi vì năng lực của ngươi xuất chúng, đó mới là nước Mỹ thực sự.

Chứ không phải trốn trong khu phố Tàu nhỏ bé ở San Francisco này, ở đây tự xưng là người Mỹ, nhưng có gì khác với sống ở Trung Quốc? Hoàn toàn không có gì khác.

Nụ cười nhạt trên gương mặt Đường Bá Kỳ đã biến mất, thay vào đó là một vẻ nghiêm túc, như thể thái độ bất cần đời trước đó chỉ là một chiếc mặt nạ hắn vẫn luôn đeo:

- Ngươi có thể phân tích tình hình hiện tại của Phố Wall Mỹ ngay tại Hồng Kông, vậy mà chú và cha ta vẫn còn nghĩ đến chuyện cạnh tranh với ngươi, thật là nực cười. Những lời ngươi nói không phải để cố tình dụ ta rời xa việc kinh doanh tóc giả của ngươi, bởi vì những con số đó ta hiểu rõ hơn ngươi, ngươi đã thực sự phân tích kỹ lưỡng, vì vậy ngươi khiến ta vô cùng ngạc nhiên, Tống Thiên Diệu.

- Ta không quan tâm có người khác làm kinh doanh tóc giả hay không, giống như ở Mỹ có rất nhiều thương hiệu xe máy, nhưng tại sao bây giờ chỉ có Harley trở thành kinh điển. Làm kinh doanh gì không có gì bí ẩn, điều cần chú ý là làm kinh doanh như thế nào. Đi thôi, chúng ta đi xem tóc giả.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Đường Bá Kỳ, quay người đi vào cửa hàng.

Đường Bá Kỳ thở hắt ra đằng sau, đi theo Tống Thiên Diệu vào trong:

- Lợi hại.

Lúc này trong cửa hàng có năm sáu thanh niên da trắng đang chọn lựa các loại đồ trang trí, Tống Thiên Diệu không vội hỏi nhân viên, mà tiến đến gần một thanh niên da trắng mặc áo ba lỗ để lộ hai cánh tay đầy hình xăm, tóc dài buông xuống vai, đang chọn khuyên tai, chào hỏi bằng tiếng Anh:

- Bạn ơi, hình xăm của bạn rất đẹp.

- Cảm ơn, ồ, xin chào, người bạn da vàng.

Người da trắng ngẩng đầu thấy người chào hỏi mình là một người da vàng, sững người một chút, nhưng không có ý phân biệt.

Tống Thiên Diệu đứng bên cạnh nhìn đối phương chọn khuyên tai, từ từ hỏi:

- Ông chủ của ta bảo ta nghĩ cách thu thập các loại tóc màu khác nhau, ta có thể hỏi, bạn có mấy bộ tóc giả không?

- Ngươi nói cái này à?

Thanh niên lắc lắc mái tóc màu lanh của mình:

- Bốn bộ, màu vàng, đỏ sẫm, bạc trắng và bộ màu lanh này.

- Bạn thích màu nào nhất?

Tống Thiên Diệu nhìn về phía đối phương.

Chương 373. Tóc giả và mặt nạ (3)

Thanh niên dùng tay chỉ vào tóc của Tống Thiên Diệu:

- Màu đen, người bạn da vàng, đây là Mỹ, tóc đen rất ngầu, ngươi không thấy trên kệ không có tóc giả màu đen sao? Vì số lượng ít.

- Tóc giả ở đây so với hàng Mỹ mà ta từng thấy ở cửa hàng Lane Crawford ở Hồng Kông kém xa.

Đợi Đường Bá Kỳ đi vào, Tống Thiên Diệu nói với hắn:

- Nếu không phải hàng giả mạo, thì chỉ có một khả năng.

- Hàng cung không đủ cầu, khiến nhà máy tóc giả chạy theo số lượng, mà bỏ qua chất lượng ban đầu.

Đường Bá Kỳ tiếp lời.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Đường Bá Kỳ:

- Lần trước ta gặp kẻ thông minh như ngươi là cách đây vài tháng.

- Rồi sao? Ngươi và kẻ thông minh đó trở thành bạn bè?

Đường Bá Kỳ ra hiệu cho nhân viên đưa cho mình một bộ tóc giả, tiện miệng hỏi.

Tống Thiên Diệu lắc đầu:

- Hắn bị anh trai giết chết rồi.

- Loại tóc giả này được sản xuất tại nhà máy địa phương ở San Francisco.

Đường Bá Kỳ không nghe rõ, mà lật xem nhãn mác giấu trong tóc giả và nói, đợi nói xong mới nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Vừa rồi ngươi nói gì?

- Không có gì, ta nói chúng ta phải đi xem qua nhà máy đó.

Tống Thiên Diệu vẫy tay với nhân viên:

- Bao nhiêu tiền, ta muốn mua bộ này, rồi phiền cô cho biết bộ tóc giả này sản xuất ở đâu?

Khi bước ra khỏi cửa hàng lần nữa, Đường Bá Kỳ nói với Tống Thiên Diệu đang cầm bộ tóc giả trên tay:

- Ngươi nghĩ ta có nên đến Phố Wall không? Hay tiếp tục giống như ngươi làm tóc giả cho những gã da trắng điên rồ này?

- Ta hy vọng ngươi làm kinh doanh tóc giả, thật đấy.

Tống Thiên Diệu nói với Đường Bá Kỳ bằng giọng chân thành.

Đường Bá Kỳ khởi động xe máy:

- Ta thậm chí không biết câu nói này của ngươi là thật hay giả, gã này, chiếc mặt nạ giả của ngươi trông còn lợi hại hơn ta, hơn nữa ta chưa từng nghĩ đến chuyện hợp tác với người khác làm kinh doanh tóc giả.

- Hợp tác? Đương nhiên là không được, ta muốn hợp tác với người Mỹ có thể đại lý bán tóc giả ta sản xuất ở Hồng Kông tại Mỹ, còn ngươi là con trai của chủ tiệm giặt là người Hoa rõ ràng chưa có kênh phân phối lớn như vậy.

Tống Thiên Diệu đội thử mái tóc giả màu nâu lên đầu:

- Không phải cứ đội tóc giả màu nâu là được coi là người Mỹ đâu.

…

Tống Thiên Diệu và Đường Bá Kỳ giả làm thương nhân muốn mở cửa hàng tóc giả ở khu phố Tàu San Francisco và Los Angeles, cầm mấy bộ tóc giả vừa mua đi tham quan một nhà máy sản xuất tóc giả ở Nam San Francisco. Chủ nhà máy tóc giả là một người Do Thái, khi những người Do Thái khác đều lũ lượt từ khắp nơi trên thế giới về Israel để ăn mừng người Do Thái có quốc gia riêng, người Do Thái này lại chọn ở lại San Francisco kiếm thêm ít tiền rồi mới về xây dựng Israel.

Quy mô nhà máy tóc giả này không lớn lắm, chỉ có một xưởng sản xuất, hai dây chuyền máy móc, từ tẩy rửa đến định hình đều tự động hóa hoàn toàn, chỉ cần mười nhân viên là có thể vận hành nhà máy tóc giả một cách hiệu quả.

- Gần đây những bộ tóc giả này dường như rất đắt hàng ở California, ta dự định mở hai cửa hàng tóc giả ở khu phố Tàu San Francisco và Los Angeles trước.

Tống Thiên Diệu nói với chủ nhà máy đang đi cùng hắn tham quan xưởng:

- Hai bộ máy này mỗi tháng có thể sản xuất bao nhiêu bộ tóc giả?

- Không chỉ ở California đâu, ông Tống, tất cả những người trẻ ở Mỹ đều phát cuồng vì thứ này, thợ xăm, nhà máy may mặc và cửa hàng tóc giả sẽ là những ngành kinh doanh kiếm được nhiều tiền nhất, những người trẻ đó cứ ba bốn ngày lại đổi một bộ tóc giả.

Chủ nhà máy Marcus chỉ vào bốn máy đan tóc điện đang hoạt động bận rộn nói:

- Mỗi tháng, hai bộ thiết bị trong xưởng này có thể sản xuất 300 bộ tóc giả ngang với hàng Pháp, nếu yêu cầu của cửa hàng

không quá cao, có thể đạt 400 đến 450 bộ.

Tống Thiên Diệu cầm bộ tóc giả màu nâu vừa mua từ cửa hàng, lật xem rồi nói với Marcus:

- Có vẻ như loại tóc giả này không thể so sánh với hàng Pháp được.

Marcus dẫn Tống Thiên Diệu đến trước máy sắp xếp tóc đang kêu vo vo, thu gom và sắp xếp ép phẳng nguyên liệu tóc:

- Theo tiêu chuẩn của hàng Pháp, máy sắp xếp tóc phải ép phẳng sắp xếp ba lần, nhưng thực tế chỉ cần sắp xếp ép phẳng một lần là đủ.

Hắn lại đi đến trước máy đan tóc:

- Theo tiêu chuẩn của hàng Pháp, máy đan tóc phải gia công ba lần, bộ tóc giả trong tay ngươi cũng chỉ được gia công một lần, còn hàng cao cấp hơn là do thợ thủ công Paris đan tay, khách hàng của ta sẽ nhắc nhở ta giảm bớt một số công đoạn, sau đó tăng sản lượng.

- Công nhân trong nhà máy có vẻ rất ít.

Tống Thiên Diệu gật đầu tán thành, hỏi Marcus:

- Tại sao không tăng thêm một số thiết bị và công nhân?

- Tăng thêm thiết bị? Trước hết, không có nguyên liệu thô tích trữ cần ta tăng thêm thiết bị, hai dây chuyền sản xuất thỉnh thoảng còn phải tạm ngừng do thiếu nguyên liệu. Hơn nữa, thiết bị dây chuyền sản xuất tóc giả này là loại mới nhất, mỗi bộ đã tốn 70.000 đô la Mỹ.

- Ngươi biết đấy, khoản chi tiêu lớn như vậy cần phải cân nhắc kỹ lưỡng trước khi thực hiện. Tuy nhiên, so với nhân công, ta thích chọn máy móc hơn. Ít nhất máy móc chỉ đầu tư một lần, nhưng ngươi nhìn những công nhân kia xem, sáu người, ba người một nhóm phụ trách lấy tóc giả từ lò sấy định

hình ra và đóng gói, bốn người còn lại, hai người một nhóm, phụ trách vận hành và bảo trì máy móc, mỗi ngày chỉ làm việc 8 tiếng.

- Công nhân đóng gói mỗi tháng lương 320 đô la Mỹ, thợ bảo trì mỗi tháng lương 360 đô la Mỹ. Mỗi người bọn họ một năm lương đủ để mua hai chiếc xe gia đình Ford đời mới nhất! Ta đang chờ loại máy móc tiên tiến hơn chỉ cần một người phụ trách mỗi bộ.

- Chỉ với 10 công nhân, nhà máy tóc giả chỉ có 10 công nhân của ta, mỗi năm phải chi 40.000 đô la Mỹ tiền lương công nhân, chưa kể tiền làm thêm giờ chết tiệt. Bây giờ ngươi biết tại sao ta không mở rộng dây chuyền sản xuất rồi chứ.

- Tuy nhiên, nếu ngươi muốn mở cửa hàng tóc giả, dù đơn đặt hàng của nhà máy đã đủ nhiều, nhưng ta vẫn có thể cung cấp cho cửa hàng của ngươi khoảng 70 bộ tóc giả mỗi tháng.

Chương 374. Máy móc lạc hậu (1)

Marcus đi đến bên cạnh máy kim cao tốc đang phát ra tiếng ồn vận hành trong xưởng, mới mở miệng nói với Tống Thiên Diệu bằng giọng than phiền.

- Hai dây chuyền sản xuất này chính là con ngỗng vàng của ngài, ngài Marcus, liên tục tạo ra của cải cho ngài.

Tống Thiên Diệu dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi những sợi tóc vụn và hơi nước bám trên tấm biển nhỏ của máy móc, nói với Marcus:

- Sau khi ta khai trương sẽ liên lạc với ngươi. Hơn nữa ta không định chỉ bán tóc giả giá rẻ, và số lượng 70 bộ quá ít. Ta còn phải đi các nhà máy khác xem thử có thể lấy được nhiều tóc giả hơn không. Nếu ta có nhu cầu, sẽ gọi điện cho ngươi.

- Đương nhiên, 70 bộ hơi ít, nhưng đó đã là con số lớn nhất ta có thể cung cấp ngoài đơn đặt hàng rồi.

Marcus nói với Tống Thiên Diệu.

Rời khỏi nhà máy tóc giả này, Tống Thiên Diệu thầm nhẩm lại tên và địa chỉ nhà máy sản xuất dây chuyền trên tấm biển. Đường Bá Kỳ im lặng đi theo sau Tống Thiên Diệu. Thiết bị dây chuyền 70.000 đô la Mỹ một bộ, có thể khiến đa số người e ngại. Phải biết rằng, chiếc xe đua Harley hắn đang cưỡi lúc này mới chỉ gần 800 đô la Mỹ, xe gia đình Ford đời mới, giá cũng chỉ 1.500 đô la Mỹ một chiếc.

- Chúng ta chia tay ở đây nhé, Billy.

Tống Thiên Diệu quay người nói với Đường Bá Kỳ:

- Cảnh đẹp San Francisco ta đã xem đến đây. Tiếp theo ta định đi Los Angeles, rồi đến New York, ủy thác một số môi giới giúp ta làm quen với vài nhà phân phối Mỹ có năng lực, ví dụ như ông chủ các chuỗi cửa hàng bách hóa lớn, tìm cơ hội quảng bá. Ta nghĩ nếu ngươi muốn làm ăn tóc giả, cũng sẽ làm những việc tương tự như ta.

- Đúng vậy, quả thật phải tìm được nhà phân phối phù hợp phụ trách bán hàng.

Đường Bá Kỳ hiếm khi nghiêm túc gật đầu:

- Vậy ta đưa ngươi ra sân bay nhé? Tiễn ngươi chuyến cuối cùng?

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm một điếu thuốc, mỉm cười nói với Đường Bá Kỳ:

- Không cần đâu, thật lòng mà nói ta không hứng thú lắm với xe máy. Ta muốn tự mình đi taxi ngắm cảnh thành phố. Thay ta gửi lời hỏi thăm gia đình ngươi, cũng cảm ơn sự chăm sóc của ngươi ở San Francisco.

- Tạm biệt, ta cũng nên bàn bạc với gia đình xem làm ăn kiểu này như thế nào, có nhiều việc cần cân nhắc thật. Tạm biệt, Tống Thiên Diệu, rất vui được quen biết ngươi, đặc biệt là ở điểm có cùng quan điểm với ta về Phố Wall. Chúng ta coi như bạn bè chứ?

Đường Bá Kỳ cũng không khách sáo lưu luyến, dứt khoát ngồi lên xe máy của mình, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Đương nhiên rồi.

- Hẹn gặp lại, không chừng chúng ta có thể gặp nhau tại buổi tiệc của các nhà phân phối. Lúc đó ta sẽ không mặc bộ

quần áo này nữa đâu.

Nói xong, Đường Bá Kỳ đeo kính râm vào, nổ máy rời đi.

Tống Thiên Diệu đứng bên đường ngậm điếu thuốc, nhìn theo Đường Bá Kỳ đang đi xa, cười khẩy một tiếng:

- Ta thích những gã trẻ tuổi tự phụ như Chương Ngọc Lương. Ta thật sự hy vọng ngươi có thể từ từ chuẩn bị giai đoạn đầu, thiết lập kênh phân phối. Chỉ là không biết ngươi có cố tình giả vờ không hiểu lời nói dối của ta không, nhưng ngươi là một gã khá thú vị. Tiệc rượu của các nhà phân phối, ai sẽ quan tâm đến những chuyện đó? Ở cái xứ quỷ Mỹ này, không có nhà máy và sản phẩm, những nhà phân phối lớn thậm chí còn lười ném cho ngươi một câu chửi thề. Chỉ khi có sản phẩm và lợi nhuận rõ ràng, bọn chúng mới nhào tới như chó vậy.

Vừa nói, hắn vừa chặn một chiếc taxi:

- Đến sân bay, ta muốn bắt chuyến bay sớm nhất đến Cleveland. Cảm ơn, ta sẽ trả thêm tiền cho ông, thưa ngài tài xế.

…

Tống Thiên Diệu bay đến Cleveland vì thiết bị dây chuyền của Marcus được sản xuất tại Cleveland. Đây là trung tâm công nghiệp của Mỹ, phát triển dựa vào ngành công nghiệp thép từ thế kỷ 18 đến nay, đã trở thành một thành phố công nghiệp nặng với ngành sản xuất kim loại lớn nhất nước Mỹ và dân số gần một triệu người. So với gã khổng lồ công nghiệp Cleveland này, những thành phố công nghiệp mới nổi sau chiến tranh như Detroit chỉ giống như một đứa trẻ mới tập đi.

Vô số quặng sắt từ khắp nơi trên thế giới được đưa vào qua cảng, được chế biến thành các loại máy móc thép, phụ tùng ô tô, thiết bị điện v.v… rồi vận chuyển đi khắp thế giới.

Từ biển hiệu trên dây chuyền sản xuất, Tống Thiên Diệu chú ý thấy công ty sản xuất thiết bị làm tóc giả cho Marcus là một công ty có tên Fisher Machinery ở Cleveland. Nhưng khi Tống Thiên Diệu đến Cleveland mới phát hiện ra công ty Fisher Machinery này đã bị một công ty lớn hơn mua lại cách đây 4 tháng.

Dường như cùng với sự phát triển kinh tế của Mỹ, các doanh nghiệp Mỹ đều bắt đầu say mê trò chơi cá lớn nuốt cá bé. Khi đọc các tạp chí kinh tế ở Hồng Kông, Tống Thiên Diệu đã chú ý thấy làn sóng sáp nhập doanh nghiệp quy mô lớn bùng nổ trong các ngành như ngân hàng, bán lẻ v.v… của Mỹ. Nhưng khi đứng trước cổng công ty Fisher, nghe bảo vệ già giới thiệu nơi này đã chuyển từ sản xuất theo đơn đặt hàng các loại thiết bị dây chuyền trước đây sang chuyên sản xuất máy tiện gia công ô tô cho công ty Ford, hắn vẫn không nhịn được muốn chửi thề.

Dù bảo vệ già 50 tuổi này, sau khi biết Tống Thiên Diệu muốn mua thiết bị sản xuất tóc giả, đã cho hắn địa chỉ của ông chủ cũ công ty Fisher là Galen Nelson, cũng không thể xoa dịu nỗi đau về tiền vé máy bay của Tống Thiên Diệu lúc này. Đối với người Mỹ, tiền vé máy bay có thể chỉ là một khoản nhỏ, nhưng quy đổi ra đô la Hồng Kông, ở Hồng Kông đã là một khoản tiền lớn. Nếu không tìm được thiết bị sản xuất tóc giả ở Cleveland, Tống Thiên Diệu sẽ phải bay tiếp đến Detroit.

Với chút hy vọng cuối cùng, Tống Thiên Diệu đến thăm chủ sở hữu cũ của công ty Fisher, Galen Nelson.

Đây là một ông già người Mỹ đã hơn 60 tuổi, tóc bạc trắng, giọng nói vang vọng, thân hình vạm vỡ. Khi Tống Thiên Diệu gặp ông, ông đang cắt cỏ ở sân trước biệt thự ngoại ô Cleveland.

Chương 375. Máy móc lạc hậu (2)

- Xin hỏi đây có phải là nhà của ngài Galen Nelson không?

Tống Thiên Diệu đứng bên ngoài hàng rào thấp của biệt thự, hỏi Galen Nelson đang đẩy máy cắt cỏ.

Galen Nelson dừng lại, tắt công tắc máy cắt cỏ, để tiếng ồn cơ khí ngừng lại:

- Có chuyện gì vậy, ngươi bé?

- Tại San Francisco, ta đã từng thấy thiết bị sản xuất tóc giả do công ty Fisher sản xuất. Lần này đến Cleveland, ta muốn mua một số thiết bị sản xuất tóc giả. Bảo vệ Charlie của công ty Fisher nói với ta rằng ngài Nelson có thể giúp được, nên ta đến đây gặp ngài.

Tống Thiên Diệu nói với ông lão.

Galen Nelson đặt máy cắt cỏ xuống, bước đến đối diện Tống Thiên Diệu và vỗ vỗ lên người để phủi cỏ, nói:

- Chắc chắn Charlie chưa từng nói với ngươi, ta đã không còn là ông chủ của công ty Fisher từ 4 năm trước rồi, mà là thằng con chết tiệt của ta. Nhưng tên khốn đó không hề bàn bạc với ta, đã bán công ty cho Ford, rồi tự mình mang tiền chạy đến New York để làm cái công ty điện thoại chết tiệt gì đó. Hắn chẳng giống một thành viên của gia tộc Nelson đam mê cơ khí chút nào cả.

- Ngươi có biết gần đây còn có nhà máy nào khác có thể sản xuất thiết bị làm tóc giả không?

Tống Thiên Diệu lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá Marlboro, đưa cho đối phương một điếu và hỏi.

Galen Nelson nhận lấy điếu thuốc và châm lửa, hít một hơi rồi mới lắc đầu:

- Hiện giờ phần lớn các công ty cơ khí ở Cleveland đều sản xuất máy tiện cỡ lớn cho những nhà máy quân sự, tập đoàn ô tô và các nơi khác, đơn hàng nhiều đến nỗi phải xếp hàng đến vài năm sau. Nếu ngươi muốn vài bộ thiết bị làm tóc giả nhỏ như đồ chơi, ta nghĩ sau khi ngươi đặt cọc xong thì có thể cân nhắc đợi đến khi con trai ngươi thi đỗ đại học rồi hãy đến lấy hàng. Ngươi không bằng đến Detroit đi một vòng, những năm gần đây ở đó cũng mọc lên rất nhiều nhà máy cơ khí. Ngươi là người nơi nào? Nhật Bản? Trung Quốc?

- Trung Quốc, Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu cười có vẻ thất vọng, châm thuốc nói:

- Được rồi, Detroit.

Có người đến trò chuyện, Galen Nelson cũng nhân tiện dừng cắt cỏ để nghỉ ngơi một lát:

- Ở châu Á cũng có nhiều người thích đội những bộ tóc giả như đàn bà vậy sao?

- Ta định bán sang Mỹ, thanh niên Mỹ đều thích tóc giả.

Tống Thiên Diệu nói với Galen Nelson.

Galen Nelson sững người, dùng ngón tay xoay xoay bên thái dương, không chắc chắn lắm nói:

- Này nhóc, có phải đầu óc ngươi có vấn đề không? Thứ này ở Mỹ cũng sản xuất được, làm sao có thể có người mua tóc giả ngươi sản xuất ở châu Á? Tăng thêm phí vận chuyển, phí nhập khẩu các thứ, tóc giả ngươi sản xuất ở châu Á chỉ có thể bán đắt hơn so với sản xuất ở địa phương thôi.

- Ở đó nhân công rất rẻ, tiền lương một tháng của một công nhân ở Mỹ, ở Hồng Kông có thể thuê được 50 người thậm chí còn nhiều hơn. Vì vậy về mặt nhân công, ở Hồng Kông so với Mỹ có thể tiết kiệm được rất nhiều chi phí, các mặt khác chỉ có thể tiết kiệm hơn nữa. Tạm biệt, ngài Nelson, ta đi Detroit một chuyến.

Tống Thiên Diệu không có tâm trạng tán gẫu với ông lão, xoay người định bắt taxi rời đi.

Galen Nelson ngậm điếu thuốc suy nghĩ một lát, mở miệng nói:

- Này nhóc, nếu ngươi có thể thuê được nhiều công nhân, có lẽ trong kho của ta có thứ ngươi cần. Chúng có thể không tiện lợi bằng những máy móc sản xuất hiện nay, nhưng chỉ cần ngươi có đủ công nhân, ta nghĩ sẽ không thành vấn đề.

…

Galen Nelson lái chiếc xe tải nhỏ của mình chở Tống Thiên Diệu đến một kho hàng ở cảng, ông ta tự mình lấy chìa khóa ra, đẩy cửa kho hàng rộng đến hơn nghìn mét vuông:

- Đây là kho riêng của ta, dùng để cất giữ một số máy móc đã sản xuất xong, nhưng khách hàng vì nhiều lý do khác nhau mà không thể thanh toán nốt số tiền còn lại, cuối cùng bị tồn đọng lại.

Tống Thiên Diệu đi theo sau ông ta bước vào, trong kho hàng này toàn là máy móc được phủ bạt, Galen Nelson thông thạo đường đi lối lại, đi phía trước:

- Mỗi tháng ta đều đến đây dọn dẹp một lần, máy móc cũng giống như chó cưng vậy, nếu quá lâu không được chăm sóc, chúng cũng sẽ bị bệnh. Nhưng lại nhẹ nhàng hơn chăm sóc chó cưng, ngươi chỉ cần mỗi tháng đến kiểm tra xem chúng có bị gỉ sét hay không, hoặc bánh răng có thiếu dầu máy không,

mà không cần phải cho ăn đúng giờ mỗi ngày. Đến rồi, chính là ở đây.

Galen Nelson đi đến một góc nhà kho, lần lượt vén lên mấy tấm bạt, chỉ vào những chiếc máy lộ ra và nói với Tống Thiên Diệu:

- Máy sắp xếp, máy dệt kim cao cấp, thước ống nhôm định hình, lò nướng định hình, máy may điện dạng ống, năm loại máy này tính là một bộ, tổng cộng có bốn bộ. Đây là đơn hàng của một khách hàng ở bang Oregon đặt cách đây 7 năm. Ta đã cùng các đồng nghiệp già làm theo yêu cầu của họ trong 7 tháng, kết quả là họ phá sản. Sau đó mọi người thà mua máy mới giá cao chứ không mua những cái này với giá rẻ, vì nhân công quá đắt, nên chúng cứ bị để ở đây. Bộ thiết bị này cần 20 công nhân…

- Bao nhiêu tiền?

Tống Thiên Diệu hơi thất lễ khi ngắt lời Galen Nelson đang thao thao bất tuyệt, hỏi với vẻ hơi kích động.

Galen Nelson nhìn Tống Thiên Diệu với vẻ mặt đắc ý, cười ha hả:

- Có vẻ như ngươi rất thích chúng? Máy móc nên được vận hành chứ không phải mốc meo trong kho. Lúc đó giá của những máy móc đặt riêng này là 4000 đô la Mỹ một bộ. Gã thương nhân xui xẻo ở Oregon đã trả một nửa tiền đặt cọc, ngươi chỉ cần bù đủ số tiền còn lại, bốn bộ thiết bị này cùng một số linh kiện thay thế sẽ thuộc về ngươi. Không sai đâu, tiểu tử, ngươi không nghe nhầm đâu, bốn bộ này chỉ cần 8000 đô la Mỹ, chỉ đắt hơn bốn chiếc xe hơi một chút.

Chương 376. Chưa biết mới thú vị (1)

8000 đô la Mỹ, đổi ra tiền Hồng Kông là gần 24 vạn, nhưng Tống Thiên Diệu không hề chớp mắt:

- Ta lấy. Ta có thể đi ngân hàng Hoa Kỳ lấy tiền và hoàn tất giao dịch với ngài ngay bây giờ, ngài Nelson.

Khi nghe từ miệng Marcus rằng một bộ thiết bị trị giá 70.000 đô la Mỹ, đổi ra tiền Hồng Kông là hơn 2 triệu, Tống Thiên Diệu vẫn không nao núng, thậm chí hắn còn nảy ra ý định mượn tiền từ nhị công tử họ Chử. Giờ đây những máy móc lỗi thời trong mắt người Mỹ này lại phù hợp với nhu cầu của Hồng Kông hơn cả dây chuyền sản xuất mới nhất. Hồng Kông hiện tại hoàn toàn ngược lại với Mỹ, giá máy móc đắt đỏ nhưng nhân công lại rất rẻ, hắn đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội.

Trước khi đến Mỹ, những giấy tờ nhà đất của các bác chú trong Phúc Nghĩa Hưng đều đã được Tống Thiên Diệu xử lý đổi thành tiền mặt, chỉ có điều những giấy tờ nhà đất đó kiếm được không nhiều bằng việc buôn bán ma túy, cờ bạc của Đàm Trường Sơn và những người khác. Bán hết tất cả cũng chỉ gom được 53 vạn đô la Hồng Kông. Ngoài việc để lại 2 vạn cho Lâm Dư Tĩnh, số tiền còn lại đều được Tống Thiên Diệu đổi thành đô la Mỹ và gửi vào chi nhánh ngân hàng Hoa Kỳ ở Hồng Kông trước khi đến Mỹ, tổng cộng là 18.000 đô la Mỹ.

Nhanh chóng hoàn tất giao dịch với Galen Nelson, sau khi trả phí vận chuyển cho công ty vận tải, Tống Thiên Diệu nhìn theo bốn bộ thiết bị đã bị bụi phủ 7 năm được công nhân vận

chuyển lên tàu hàng lớn ở cảng. Ba tháng sau chúng sẽ vượt đại dương đến Hồng Kông.

- Ngài Galen, ngài có bao giờ nghĩ đến việc mở lại một xưởng máy nhỏ của riêng mình không?

Sau khi thiết bị được chất lên tàu, Tống Thiên Diệu đã bình tĩnh lại sau cơn kích động ban đầu, hỏi Galen Nelson bên cạnh, người đang nhìn theo những chiếc máy như cha tiễn con gái đi lấy chồng.

Galen Nelson vung tay, nói với giọng vang vọng:

- Đừng đùa nữa, thằng con Francis của ta không hứng thú gì với máy móc cả, nó đã bán công ty Fisher để lấy tiền đi New York rồi. Ta không có vốn để mua thiết bị mới và cạnh tranh với những công ty lớn đâu.

- Ta sẽ sớm quay lại, ngài Galen. Khi đó nếu ta kiếm được chút tiền, có lẽ ngài có thể cân nhắc vay ngân hàng, tiếp tục sản xuất những máy móc lỗi thời này, để ta giúp ngài bán sang châu Á. Những máy móc này sẽ bán chạy hơn cả những dây chuyền máy móc mới nhất.

Tống Thiên Diệu nói với Galen Nelson.

Galen Nelson nhìn về phía những con tàu hàng ở bến cảng xa xa, rồi quay sang nhìn Tống Thiên Diệu:

- Hãy đợi đến lần sau ngươi đến, kể cho ta nghe ngươi đã bán những thứ đồ chơi của đàn bà cho đàn ông Mỹ như thế nào rồi hãy nói. Lạy Chúa, bọn trẻ Mỹ đều phát điên cả rồi. Nếu thằng con ta dám đội cái thứ đồ chơi của đàn bà đó lên đầu, ta sẽ dùng súng săn đưa nó đi gặp Chúa, để Chúa tự mồm nói cho nó biết, nó là đàn ông hay đàn bà.

Tống Thiên Diệu đón gió biển thổi tới, thở phào sảng khoái. Hắn nên quay về Hồng Kông rồi. Thiết bị đã có, trước khi thiết bị đến nơi, còn vấn đề nguyên liệu và nhân công đang

chờ hắn giải quyết. Hắn phải làm tốt mọi việc, để mọi người thấy được cơ hội kinh doanh và lợi nhuận. Nếu không làm sao có thể thu hút mọi người cùng tham gia ngành này được?

…

Thạch Trí Ích lắng nghe năm vị đại diện của Hiệp hội Công nghiệp Thép Hồng Kông lần lượt phát biểu. Mặc dù trên mặt vẫn mang nụ cười lịch thiệp và vẻ chăm chú lắng nghe, nhưng trong lòng đã vô cùng bực bội.

Hắn đã như nguyện ngồi vào vị trí cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp Hồng Kông, nhưng lại chọn nhầm thời điểm. Cái lệnh cấm vận chết tiệt khiến công thương nghiệp Hồng Kông gặp phải mùa đông khắc nghiệt nhất kể từ sau chiến tranh.

Lúc này, năm vị đại diện của Hiệp hội Công nghiệp Thép trước mặt hắn đã là chủ nhân của năm nhà máy thép duy nhất còn lại ở Hồng Kông. Theo tài liệu, năm ngoái Hiệp hội Công nghiệp Thép Hồng Kông có 13 đơn vị thành viên, đầu năm nay còn 8, nhưng đến giờ, cả hiệp hội chỉ còn 5 nhà máy của 5 chủ xưởng này. Có vẻ như sự sụp đổ của toàn bộ Hiệp hội Công nghiệp Thép Hồng Kông đã có thể dự đoán trước.

- Nhà máy thép Hoa Tích của ta, hồi tháng Giêng, tổng cộng các loại nồi cao kiểu Mỹ, nồi cao có quai, nồi cơm bạc, nồi Quang Phục, chậu rửa mặt, chậu canh vân vân… cộng lại cũng chỉ được khoảng 500 bộ. 500 bộ chỉ đủ để nhà máy không bị lỗ. Nhưng tháng trước, cả tháng chỉ sản xuất bán được 270 bộ. Ta đã phải bỏ tiền túi ra bù lỗ cho nhà máy, trả lương công nhân, trả tiền điện nước.

Hứa Hoa Xương, hội trưởng Hiệp hội Công nghiệp Thép, nói với vẻ mặt đầy lo lắng:

- Ngành thép vốn luôn là ngành ổn định nhất ở Hồng Kông, nhưng giờ Ấn Độ, Pakistan, Nam Phi đều không còn muốn hàng Hồng Kông nữa, chuyển sang dùng hàng Nhật. Chỉ còn khu vực Nam Dương miễn cưỡng còn chút thị trường, nhưng ta thấy cũng nguy ngập lắm. Lượng nguyên liệu tích trữ trước đây của các nhà máy cũng đã cạn kiệt.

- Như tấm chì chẳng hạn, các nhà máy thép Hồng Kông vốn nhập từ Mỹ, Canada, nhưng giờ vì lệnh cấm vận, Canada bị Mỹ gây áp lực nên không còn cung cấp tấm chì cho Hồng Kông nữa. Anh và Pháp lại có rất ít loại nguyên liệu này, chỉ có Mỹ mới có hàng, nhưng giờ muốn có giấy phép nhập khẩu hợp pháp từ Mỹ rất phiền phức.

- Hơn nữa Mỹ chủ yếu cung cấp tấm chì cho Nhật Bản. Nhật Bản vốn đã có tấm chì, giờ lại nhân cơ hội tích trữ một lượng lớn nguyên liệu. Nếu chúng ta lấy nguyên liệu từ Nhật Bản, giá thành sẽ cao hơn giá hàng Nhật ít nhất một thành…

Hứa Hoa Xương hận không thể khóc lóc kể lể, nhưng Thạch Trí Ích đã không còn để tâm đến hắn nữa. Tình cảnh hiện tại của cả Hiệp hội Công nghiệp Thép, có lẽ hắn còn hiểu rõ hơn cả Hứa Hoa Xương. Nhưng với lệnh cấm vận của Liên Hợp Quốc treo trên đầu, Mỹ lại ra sức hậu thuẫn cho Nhật Bản, khiến ngành sản xuất Hồng Kông rất khó có thể làm nên chuyện. Tâm trạng của Thạch Trí Ích cũng không thoải mái giống như ngành sản xuất Hồng Kông vậy.

Tuy nhiên, nỗi lo của hắn về sự phát triển công thương nghiệp bản địa còn là thứ yếu. Điều hắn lo lắng chính là vấn đề tiền đồ của bản thân. Dù cho đây là do tình thế, nhưng nếu có kẻ ác ý nắm lấy vấn đề này để công kích mình, tạt nước bẩn lên người mình, nhân lúc ngành công nghiệp Hồng Kông gặp khó khăn, cấp trên muốn tìm người gánh tội, không chừng

mình bị đẩy ra làm vật hy sinh cũng nên. Liên quan đến chính trị, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Chương 377. Chưa biết mới thú vị (2)

Nghĩ đến đây, Thạch Trí Ích thậm chí còn cảm thấy vị trí phó cục trưởng trước đây của mình còn vững chãi hơn cả chức cục trưởng hiện tại.

- Giờ ngay cả các cửa hàng ở Hồng Kông, đồ dùng thép của Nhật cũng bày la liệt trên kệ hàng, giá cả…

Thấy Thạch Trí Ích không để ý đến mình, Hứa Hoa Xương hơi nâng giọng lên một chút.

Thạch Trí Ích nghiêm túc gật đầu:

- Hứa hội trưởng, Cục Quản lý Công thương nghiệp đang xem xét vấn đề có nên tăng thuế lợi tức đối với hàng Nhật bán tại Hồng Kông hay không. Chúng ta sẽ cố gắng hết sức bảo vệ sự phát triển của các doanh nghiệp địa phương. Về vấn đề giá nguyên liệu và nhập khẩu, chính quyền Hồng Kông cũng sẽ liên hệ với phía Anh Quốc, để Anh Quốc đàm phán với Mỹ, Canada và các nước cung cấp nguyên liệu khác. Xin hãy yên tâm, chính quyền Hồng Kông sẽ rất coi trọng vấn đề này.

Cuối cùng cũng đuổi được năm chủ xưởng đi, Thạch Trí Ích xoa xoa mi tâm, bước ra khỏi phòng họp của cục quản lý, không quay về phòng làm việc của mình mà thong thả đi ra sân ngắm nhìn những cây cối xanh tươi để xua đi cảm giác phiền muộn trong lòng.

Muốn không bị người ta mắng là kẻ ăn không ngồi rồi, hoặc muốn mưu cầu chức vụ lớn hơn, thì phải nỗ lực tạo ra

thành tích trong tình hình hiện tại. Chỉ là với lệnh cấm vận trên đầu, muốn làm được việc gì đó thật khó khăn.

- Cục trưởng Thạch, phu nhân của ngài đã gọi điện đến, nói có một vị Tống Thiên Diệu muốn mời ngài và phu nhân dùng bữa tối lúc 6 giờ tại nhà hàng trên đỉnh núi, mong ngài chiếu cố. Phu nhân bảo ta hỏi ý kiến ngài.

Thư ký của Thạch Trí Ích nhẹ nhàng bước đến phía sau hắn, nói với Thạch Trí Ích đang ngắm nhìn một cây văn trúc xanh um.

Thạch Trí Ích nghe đến cái tên Tống Thiên Diệu thì sững người một chút, định vẫy tay bảo thư ký rằng mình không có thời gian, nhưng cuối cùng lại quay người lại:

- Tối nay ta không có hẹn gì, hãy nói với phu nhân ta là được.

…

Hạ Tá Trị từ biệt viên quân nhu quan của doanh trại Thạch Cương rồi buồn bã trở về xe tải của mình.

Hắn lại thất bại một lần nữa, đáng ghét thay Cao Minh Huy, đáng ghét thay công ty cung cấp lương thực rau quả Thiên Minh, hắn chắc chắn đã bỏ bùa tất cả các quân nhu quan ở Hồng Kông, nếu không làm sao người Anh lại giao toàn bộ việc mua bán lương thực rau quả cho một người Trung Quốc chứ.

Dù sao thì hắn, một người Ấn Độ, cũng phải thân thiết hơn người Trung Quốc trong mắt người Anh chứ, dù sao Anh Quốc cũng đã thuộc địa hóa Ấn Độ sớm hơn Hồng Kông rất nhiều năm.

Chỉ vì gia đình hắn đã từng làm ăn với quân đội Nhật trong thời kỳ Nhật chiếm đóng? Trời ơi, lý do này thật quá hoang đường, hắn là một thương nhân, bất kể người cai trị là người

Anh hay người Nhật, điều đầu tiên cân nhắc là làm ăn kiếm tiền, hơn nữa gia đình hắn đã nhận được báo ứng rồi không phải sao? Số tiền quân phiếu của quân đội Nhật kiếm được trong thời kỳ Nhật chiếm đóng, sau chiến tranh đã mất giá như giấy lộn, cả gia tộc từ một gia đình giàu có trực tiếp trở nên nghèo rớt mồng tơi.

Nếu không thì làm sao hắn lại phải tự mình đi làm những việc buôn bán nhỏ nhặt với doanh trại quân đội này chứ?

Giờ đây không thể nhận được việc mua sắm cho doanh trại quân đội, hắn chỉ có thể nghĩ ra một số cơ hội kinh doanh khác, hay là học theo gia đình Michael, mở một xưởng may nhỏ?

Hắn lái xe tải vẫn đang suy nghĩ, rốt cuộc là ai đã tiết lộ cho quân đội Anh về việc gia tộc hắn làm ăn với quân nhân Nhật trong thời kỳ Nhật chiếm đóng, khiến cho những người lính Anh trước đây luôn cười với hắn giờ đây lười chào hỏi hắn? Người Trung Quốc? Không có khả năng, làm sao người Trung Quốc lại nghĩ đến việc tấn công hắn, một người Ấn Độ, họ còn bận rộn với cuộc cạnh tranh kinh doanh giữa họ với nhau, chỉ có người Ấn Độ mới có thể.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Tá Trị cảm thấy người đã kể cho lính Anh về những lịch sử đen tối của mình chỉ có thể là đồng hương Michael, gã đó vẫn luôn canh cánh trong lòng vì bị hắn hợp tác với người Nhật trước.

Đúng lúc này, một chiếc xe tải đối diện chở đầy rau quả lương thực đột nhiên dừng lại giữa đường, chặn xe của Hạ Tá Trị lại, cửa phụ xe tải đối diện mở ra, Cao Minh Huy - người mà Hạ Tá Trị đang căm ghét, hiện đã là nhà cung cấp lương thực rau quả chỉ định cho các doanh trại quân đội Anh ở Hồng Kông, Tân Giới và Cửu Long - nhảy xuống, mặt mày tươi cười bước về phía xe của hắn.

- Lão bản Hạ, vừa hay gặp ngươi, ta đang có chuyện muốn nói với ngươi.

Sư gia Huy đứng bên ngoài cửa sổ xe của Hạ Tá Trị vẫy vẫy tay nói to.

Hạ Tá Trị hạ cửa kính xe xuống, vẻ khó chịu hiện rõ trên mặt, nói bằng tiếng Trung thành thạo:

- Chuyện gì?

- Lão bản của ta muốn làm ăn với ngươi, bảo ta mời ngươi gặp mặt hắn, 9 giờ tối, tại Đại Lương tửu lâu ở Cửu Long.

Sư gia Huy nói với Hạ Tá Trị:

- Ngươi vận khí tốt đấy, sắp phát tài rồi.

- Lão bản của ngươi?

Hạ Tá Trị nhíu mày nhìn Sư gia Huy:

- Chẳng phải ngươi chính là lão bản sao?

Sư gia Huy chẳng có chút khí chất lão bản nào, dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt:

- Ta làm gì có tư cách làm lão bản, chỉ là chạy vặt cho lão bản của ta thôi. Nhưng chỉ cần ta giúp chạy vặt mà người ngoài đã gọi là lão bản, ngươi có thể thấy lão bản của ta hào phóng đến mức nào rồi đấy. Hắn chịu làm ăn với ngươi, ngươi muốn nghèo cũng khó. Ta đi giao rau đây, ngươi nhớ kỹ nhé, 9 giờ tối, Đại Lương tửu lâu ở Cửu Long.

Nói xong, hắn vội vàng quay về ngồi vào xe tải của mình, bảo tài xế nổ máy, chạy về phía trại lính Thạch Cương sau lưng Hạ Tá Trị.

Hạ Tá Trị đỗ xe tải bên đường, nghĩ về những lời không đầu không đuôi của Sư gia Huy. Lão bản của Cao Minh Huy? Làm ăn với mình? Hiện tại ngoài một cửa hàng tạp hóa nhỏ,

mình chẳng có gì cả, làm ăn gì chứ? Cần phải bàn bạc với một người Ấn Độ như mình sao? Người Trung Quốc chẳng phải thích làm ăn với đồng hương của họ hơn sao?

Chương 378. Chưa biết mới thú vị (3)

Lôi Anh Đông ngậm điếu thuốc, lấy từ trong khoang tàu ra hai lon bia Kirin sản xuất tại Nhật Bản, quay người bước ra khỏi khoang tàu, ném cho Tống Thiên Diệu - người không chịu nổi mùi dầu diesel, mùi mồ hôi và các mùi khác trong khoang tàu nên chạy ra ngoài hít thở không khí - một lon, còn mình thì mở nắp uống một ngụm, rồi mới bước đến bên cạnh Tống Thiên Diệu, cùng hắn tựa người vào lan can nhìn ra mặt biển:

- Vừa xuống máy bay đã chạy ra bến tàu gặp ta? Ta nên cảm thấy vinh hạnh hay là nên sợ ngươi thích đàn ông?

- Quan hệ của ngươi với công ty Nam Hoa thế nào?

Tống Thiên Diệu không mở lon bia, mà kẹp điếu thuốc, nghiêng mặt nhìn Lôi Anh Đông, hỏi thẳng vào vấn đề.

Hai chữ Nam Hoa của công ty Nam Hoa, đảo ngược lại chính là Hoa Nam. Công ty này có văn phòng đại diện ở Ma Cao và Thâm Quyến, thực chất là do Ủy ban Hoa Nam của Trung Quốc thành lập để mua sắm các vật tư khan hiếm do lệnh cấm vận.

Lôi Anh Đông sững người:

- Sao lại hỏi câu này?

- Bím tóc của phụ nữ, nhiều nhất không quá một đồng Hồng Kông mỗi cái, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu. Có thể nhờ công ty Nam Hoa giúp thu gom bím tóc dài của phụ nữ ở đại lục không?

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc, nhìn chằm chằm vào Lôi Anh Đông hỏi.

Lôi Anh Đông lại uống một ngụm bia:

- Sớm biết tên ngươi không có lòng tốt quan tâm ta vô cớ, nhưng ngươi muốn tóc dài làm gì?

- Không phải ta muốn, mà là ta quan tâm đến ngươi đấy. Ngươi bắt tay tích trữ một lô tóc đi, vài tháng sau, sẽ phải cảm ơn ta cho xem.

Tống Thiên Diệu mở lon bia, nói với Lôi Anh Đông.

- Quan hệ của ta với công ty Nam Hoa cũng tốt, chắc có thể thu được. Đổi hàng cũng được mà, thuốc men đổi lấy tóc. Chỉ là vô cớ ta tích trữ nhiều tóc như vậy làm gì? Nói rõ đi? Ta ghét nhất là thần thần bí bí.

Lôi Anh Đông không hài lòng lên tiếng gọi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu uống một ngụm bia, dang rộng hai tay đón gió biển:

- Vốn có thể yên ổn kiếm tiền, nhưng người như ta lại thích gây chuyện, muốn kiếm tiền của bọn Mỹ, lại muốn quan tâm đến người Trung Quốc ở đại lục, tiện thể còn muốn hái quả đào mà người Ấn Độ vất vả trồng được. Ngươi nói xem, người như ta có phải bị bệnh nặng không? Ta luôn cảm thấy, nếu con người giống như kẻ gian lận ở sòng bạc, nhìn thấu được những lá bài trong cuộc đời mình sau này, ngược lại sẽ rất vô vị.

- Chính cái chưa biết mới thú vị. Nếu bây giờ ngươi đã biết chắc chắn sau này mình sẽ là đại phú ông, thì có gì vui? Ngày mai ra biển đột nhiên bị Đại Thiên Nhị hoặc thủy thủ Anh đuổi theo, mới khiến ngươi cảm thấy kích thích, đúng không?

- Im miệng của ngươi lại, miệng quạ đen! Lão đại, ngày mai ta thật sự phải ra khơi, có thể giúp ta cầu chút may mắn không? Không hiểu ngươi đang nói gì, nếu là ta, ta thà an phận kiếm tiền, ngươi đương nhiên là bệnh rồi, bệnh rất nặng đấy, để ngươi thử bị quân Anh dí súng máy đuổi trên biển xem, ta bảo đảm ngươi sợ đến ướt quần, chưa biết mới thú vị, tin lời ngươi mới là lạ.

Lôi Anh Đông ở bên cạnh dùng tay lau đi hơi nước ẩm ướt trên mặt, mở miệng nói:

- Đợi dành dụm đủ tiền ta sẽ lên bờ, làm vài việc buôn bán nhỏ kiếm bát cơm an nhàn, nhưng có một điểm ngươi nói không sai, nếu bây giờ đã biết sau này Lôi Anh Đông ta có bao nhiêu tiền, sẽ trở thành người như thế nào, quả thật rất vô vị, mỗi người sau này trở thành thế nào không phải được thiết kế sẵn, mà là dựa vào bản thân nỗ lực để đạt được. Này, nói nhiều như vậy, ngươi chuyển cho ta một trăm thùng thuốc tây từ hiệu thuốc của ngươi theo giá gốc, là muốn ta giúp ngươi thu mua tóc dài ở trong nước à?

- Đã nói không phải giúp ta, mà là vì chính ngươi.

Tống Thiên Diệu ngáp một cái, uống cạn bia:

- Ta đi đây, còn phải gặp hai người nữa.

…

- Thân ái, trông ngươi có vẻ tâm trạng không được tốt?

Phu nhân Bess nhờ sự giúp đỡ của hầu nữ, đối diện gương thay đồ mặc một chiếc váy dài cotton đơn giản mà sang trọng, rồi mới tự mình bước đến trước mặt chồng, giúp chồng chỉnh lại gấu áo sơ mi, dịu dàng hỏi.

Thạch Trí Ích đeo đồng hồ đeo tay vào:

- Không có gì, ta chỉ cảm thấy, chúng ta không cần thiết phải gặp gã thanh niên tên Tống Thiên Diệu đó nữa.

- Tại sao vậy?

Phu nhân Bess đứng thẳng người:

- Nếu ngươi không muốn đi, chúng ta có thể từ chối.

- Không, không có lý do bắt buộc phải từ chối, đây chỉ là cảm giác của riêng ta, dù sao gã thanh niên đó, rất khó đoán được hắn đang muốn làm gì, đổi lại người bình thường nói chuyện với hắn sẽ rất vất vả, loại người này… cảm giác giống như khi ta đọc đại học ở London được mời gia nhập hội Aisa, cái hội sinh viên đó, người phỏng vấn ta là một học trưởng, nếu ngươi có thể đọc hiểu ý nghĩa ẩn giấu trong lời nói của hắn, thì đồng nghĩa với việc hắn sẽ cho rằng ngươi đủ tư cách trở thành bạn của hắn, hội viên của hắn, hoặc nói là người thông minh đủ để hắn coi trọng, nếu ta còn có thời gian rảnh rỗi như hồi đại học năm xưa, cũng không ngại trò chuyện với một gã thanh niên như vậy, nhưng bây giờ ta không có tâm trạng để quan tâm hắn đang nghĩ gì.

Thạch Trí Ích xoay người lại, quay lưng về phía gương, thuận tiện cho vợ giúp anh xóa đi một nếp nhăn nhỏ trên lưng, miệng nói.

So với việc chồng mình không mấy để tâm đến Tống Thiên Diệu, phu nhân Bess tương đối có cảm tình tốt hơn với Tống Thiên Diệu, nếu không có sự giúp đỡ của gã thanh niên này, bà sẽ không phải là nhà từ thiện, nhà khoa học thủy văn, mà vẫn chỉ là một người phụ nữ thổ dân đến từ vùng đất tội phạm Saint Kilda của Úc trong miệng những phu nhân quan chức xuất thân từ các gia tộc London.

Chương 379. Bữa tối

Thời gian trước bà trở về London, được mời làm nghiên cứu viên cao cấp của Viện Nghiên cứu Khoa học Thủy văn London, và trước khi về London, nhờ bản báo cáo điều tra về nguồn nước và lưu vực nước của Hồng Kông, bà đã trở thành giáo sư thỉnh giảng của Đại học Hồng Kông.

Khi tham dự tiệc từ thiện tại Nhà thờ Chính tòa Thánh Công giáo London, sự ghen tị và ngưỡng mộ trong mắt những phu nhân quan chức tại bữa tiệc gần như không thể che giấu được, họ vẫn phải dựa vào thân phận của chồng hoặc cha ông để nhận được thiệp mời, tên trên thiệp mời cũng nhất định phải viết tên chồng hoặc chức danh trước.

Trong khi phu nhân Bess đã có thể không cần sự đi cùng của Thạch Trí Ích, tự mình tham dự loại tiệc tối này, và trên thiệp mời cũng không phải là cái tên dài dòng khó nghe và chỉ khiến người ta cảm thấy địa vị thấp kém như "Phu nhân của Trưởng phòng Quản lý Công thương nghiệp Chính quyền Thuộc địa Hồng Kông thuộc Bộ Thuộc địa Hải ngoại Anh", Nhà thờ Chính tòa Thánh Công giáo London đã dùng một danh xưng ngắn gọn để kết luận về địa vị của bà ở London, Bess Mason - tín đồ ngoan đạo của Chúa, nhà khoa học thủy văn, nhà từ thiện.

- Thân ái, ta cảm thấy chàng trai trẻ đó rất xuất sắc. Hắn đã trao cho tiểu thư Angie thân phận của một trong ba người sáng lập Hội Từ Thiện, chỉ vì lý do để tiểu thư Angie có thể đường hoàng trở về London với thân phận này. Điểm này ta thấy hắn có chút giống ngươi thời trẻ, đều có phong thái của một quý ông.

Phu nhân Bess tự tay giúp Thạch Trí Ích lấy áo vest, mỉm cười nói.

Thạch Trí Ích mặc áo vest vào, nhìn vợ mình dang hai tay ra, lộ vẻ mặt kinh ngạc khoa trương:

- Giống ta ư? Giống ta thời trẻ ư? Bess, phu nhân, ngươi có biết mình đang nói gì không?

- Không, bây giờ nhìn lại vẫn còn kém ngươi quá xa, ngươi là người đàn ông đẹp trai nhất, có phong thái quý ông nhất mà thiếp từng gặp trong đời.

Phu nhân Bess tiến lên một bước, tự nhiên hôn nhẹ lên má chồng, mỉm cười nói.

- Ta phải thừa nhận gã này quả thật khiến chồng của ta rất có cảm tình, đi gặp hắn thôi, xem hắn định nói gì với chúng ta, có thể lại như lần đầu chúng ta gặp hắn, cho chúng ta một bất ngờ không.

Thạch Trí Ích nhẹ nhàng ôm vợ, bước ra cửa nhà, miệng nói.

Nhưng trong lòng, hắn lại chẳng có chút mong đợi nào về cuộc gặp tối nay.

Khi hai người đến nhà hàng trên đỉnh núi Thái Bình, Tống Thiên Diệu đã ăn mặc chỉnh tề, phong độ đứng chờ họ bên ngoài nhà hàng, thấy họ xuất hiện, lịch sự lên tiếng chào hỏi.

Sau khi Tống Thiên Diệu đích thân đưa Thạch Trí Ích và phu nhân Bess vào nhà hàng ngồi xuống, Tống Thiên Diệu vẫy tay gọi người phục vụ, người phục vụ mang đến một hộp quà tinh xảo, đặt lên bàn, Tống Thiên Diệu nói với phu nhân Bess:

- Gần đây ta đã đi Mỹ, sáng nay mới trở về, đặc biệt mang về vài món quà lưu niệm từ Mỹ làm quà nhỏ tặng phu nhân

Bess, cảm ơn phu nhân đã chăm sóc Angie Perlis trong thời gian ở London, ta đã gọi điện cho cô ấy, cô ấy nhờ ta một lần nữa bày tỏ lòng biết ơn vì phu nhân đã mời cô ấy cùng tham dự dạ tiệc từ thiện của Giáo hội Anh giáo London.

- Cảm ơn.

Phu nhân Bess liếc nhìn chồng mình, mỉm cười lịch sự cảm ơn Tống Thiên Diệu, rồi mở gói quà ra ngay tại chỗ, bên trong là một bộ ấm trà bạc nguyên chất với hoa văn tinh xảo:

- Hoa văn rất đẹp.

- Đây là bộ ấm trà bạc nguyên chất dành riêng cho phụ nữ quý phái uống trà chiều do Tiffany của Mỹ sản xuất, rất thịnh hành trong giới thượng lưu nữ ở Mỹ, nghe nói nhiều nữ minh tinh Mỹ đều dùng loại ấm trà này để uống trà chiều, ta đọc được trên báo Mỹ, ngay cả phu nhân tổng thống Mỹ hiện tại cũng bảo người hầu xếp hàng mua một bộ, nói ra cũng trùng hợp, phu nhân tổng thống Mỹ cũng tên là Bess.

Tống Thiên Diệu nói với phu nhân Bess.

Giao tiếp với người Anh khác với người Trung Quốc, nếu đối phương là người Trung Quốc, có lẽ Tống Thiên Diệu còn phải nói vài câu khiêm tốn rằng món quà nhỏ không đáng là gì, nhưng đối với người Anh - loại quỷ ngoại quốc này, nếu ngươi nói món quà nhỏ không đáng giá, họ sẽ tin thật, ngươi phải trực tiếp nói cho họ biết món quà của mình quý ở chỗ nào, để tiện cho họ khoe khoang giới thiệu với bạn bè.

- Ta rất thích, cảm ơn ngươi, Tống.

Phu nhân Bess nói với Tống Thiên Diệu:

- Lần trước ta trở về London, đã gặp tiểu thư Angie, hiện giờ cô ấy đang hoàn thành kỳ thực tập cuối cùng tại công ty luật Lotherr ở London. Cố vấn pháp lý trưởng của tờ Times, tín đồ nhiệt thành của Giáo hội Anh giáo London, bà Juliana

Abbey, sau khi biết được việc làm từ thiện của tiểu thư Angie ở Hồng Kông, đã chủ động đề nghị làm người hướng dẫn thực tập cho cô ấy.

Phu nhân Bess kể cho Tống Thiên Diệu nghe về tình hình của Angie Perlis ở London.

Nữ luật sư người Anh Angie Perlis, Tống Thiên Diệu hoàn toàn không lo lắng cô ta sẽ thiếu một tương lai rộng mở. Với bộ óc như vậy, dù trước đây tạm thời bị kẹt ở Hồng Kông, cũng chỉ là khó khăn ngắn hạn mà thôi.

So với những người như Chử Hiếu Tín, Nhan Hùng, Kim Nha Lôi, thực tế chỉ có nữ luật sư người Anh là người đã đồng hành cùng Tống Thiên Diệu từ một kẻ nhỏ bé lo lắng ngày mai có bị người ta vứt bỏ rồi chết thảm trên đường phố hay không, hoàn thành sự chuyển đổi thành một thương nhân nhỏ có vị trí không cao không thấp như hiện tại, cũng chứng kiến bước khởi đầu của Tống Thiên Diệu và tham gia sâu vào đó.

Theo một nghĩa nào đó, sự giúp đỡ mà Angie Perlis đã cung cấp cho Tống Thiên Diệu trong toàn bộ sự việc này không kém gì Chử Hiếu Tín, vì vậy Tống Thiên Diệu cảm thấy cần phải nhẹ nhàng đẩy cô ta một chút từ phía sau, để cô gái Anh đã giúp đỡ mình này có cơ hội vào một trong năm công ty luật lớn ở London, và có thể học hỏi từ các luật sư hàng đầu của Anh trong một thời gian. Làm người phải biết ơn mới được.

Chương 380. Ăn ngỗng quay (1)

- Ngươi chắc không chỉ muốn hẹn ta và vợ ta để nói chuyện về thời tiết ở London đâu, nói đi, chuyến đi Mỹ đã cho ngươi thấy được gì.

Thạch Trí Ích đợi vợ mình nói chuyện với Tống Thiên Diệu một lúc về những chủ đề không quan trọng, mới nói với Tống Thiên Diệu bằng giọng hơi khàn và trầm.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Thạch Trí Ích:

- Ta đã nghiên cứu trong hai tháng và phát hiện ra một vấn đề, nếu ta muốn làm một số việc kinh doanh nhỏ hợp pháp, dù Hồng Kông là lãnh thổ của Trung Quốc, hiện đang là thuộc địa của Anh, nhưng lại phải tuân theo quy tắc của Mỹ. Thành thật mà nói, khi ta phát hiện ra vấn đề này, cục trưởng Thạch, cảm giác đầu tiên của ta là vị trí ngài đang ngồi dường như không thoải mái lắm.

- Quy tắc của Mỹ là, nếu muốn kiếm tiền của người Mỹ, cũng phải để người Mỹ kiếm tiền, và không ít hơn số tiền bạn kiếm được.

Thạch Trí Ích gật đầu đồng ý:

- Bởi vì cả thế giới hiện nay không thể bỏ qua Mỹ, giống như nhiều năm trước, cả thế giới không thể bỏ qua Đế quốc Anh mặt trời không lặn vậy.

Tống Thiên Diệu lấy từ trong túi ra một cuốn sổ tay nhỏ, đưa cho Thạch Trí Ích:

- Đây là một chút ý tưởng của ta, hy vọng cục trưởng Thạch có thể cho ta một chút ý kiến. Ta không nghĩ rằng lợi ích nên do một người độc hưởng, người ích kỷ sẽ không có bạn bè. Hắn cần có trách nhiệm xã hội, cố gắng để nhiều người hơn được hưởng lợi từ đó, ví dụ như giúp đỡ những người đang gặp khó khăn trong kinh doanh mà không biết phải làm gì.

- Những lời này của ngươi làm ta nhớ đến một chuyện cũ, lần trước nói với ta những lời tương tự như ngươi còn là một chính trị gia ở London, bài phát biểu của hắn khiến ta buồn ngủ.

Thạch Trí Ích trêu chọc Tống Thiên Diệu một câu, nhận lấy cuốn sổ tay và mở ra, trên đó là những chữ Hán đẹp đẽ được Tống Thiên Diệu viết bằng bút máy, tuy nhiên đối với Thạch Trí Ích - một chuyên gia về Trung Quốc, việc đọc chữ Hán không có gì khó khăn.

Câu đầu tiên đập vào mắt ông khiến đồng tử của Thạch Trí Ích hơi co lại:

- Dưới tác động kép của lệnh cấm vận và hiệp ước San Francisco với Nhật Bản, ngành sản xuất Hồng Kông sẽ đi về đâu.

Đây có phải là vấn đề mà một người trẻ tuổi chỉ muốn làm một số việc kinh doanh nhỏ hợp pháp nên xem xét không? Ít nhất cũng phải là người đứng đầu một hiệp hội ngành nghề mới đủ tư cách và tâm trí để làm loại bài viết này chứ?

…

Cả buổi chiều, sư gia Huy bận rộn chuẩn bị rau củ lương thực cần gửi đến cho các gia đình trong doanh trại quân đội vào ngày mai. Hiện giờ hắn đã trở thành nhà cung cấp rau củ lương thực được công nhận cho 13 doanh trại quân đội ở Hồng

Kông, Cửu Long và Tân Giới. Tất nhiên, đó cũng chỉ là cái danh nghe có vẻ to tát mà thôi.

Bản thân sư gia Huy rất hiểu rõ thực tế, hắn chỉ là một tên đầu sỏ khổ sai kiếm chút tiền vận chuyển vất vả, nói trắng ra vẫn là làm nghề cũ của tuần thành phu, chỉ là hàng hóa đều đổi thành lương thực rau củ, khách hàng cũng không còn là những người dân quê ở vùng sâu vùng xa nữa, mà thay vào đó là lính Anh.

Những tên sĩ quan hậu cần mũi to đó có thể gọi hắn một tiếng "ông chủ Cao", còn lại phần lớn thời gian, hắn thích được gọi là sư gia Huy hoặc anh Huy hơn.

Để mấy tên khuân vác được thuê trông coi tốt rau củ lương thực đã chuẩn bị sẵn trong kho, để lại người trực đêm ở kho. Sư gia Huy lại tự mình vào kho đối chiếu với danh sách một lượt, xác nhận không sai sót mới bước ra khỏi kho, tiện miệng gọi:

- Long què, đi thôi, về nhà Phấn tỷ ăn cơm tối.

Hắn gọi liên tiếp hai tiếng mà không nhận được hồi đáp, bình thường nghe nói về ăn cơm tối, Cửu Văn Long luôn là người nhảy ra đầu tiên. Một tên khuân vác đang lau xe tải bên cạnh nói với sư gia Huy:

- Huy ca, cả buổi chiều không thấy Long ca.

- Hắn đi đâu rồi? Đi lúc nào?

Sư gia Huy hỏi tên khuân vác.

Tên khuân vác lắc đầu:

- Không biết, hôm nay giao rau xong, ăn trưa xong thì hình như không thấy Long ca nữa.

- Tên khốn đó không phải lại đi câu lươn chứ?

Sư gia Huy lẩm bẩm chửi một câu, cũng không để tâm.

Vì tính cách Cửu Văn Long rất nhảy nhót, trước đây cũng từng xảy ra chuyện làm xong việc mọi người đều nghỉ ngơi, tên đó tự chạy đi câu cá bắt tôm, nên sư gia Huy nghĩ hôm nay tên này chắc cũng nhân buổi chiều không cần giao hàng nên chạy đi câu lươn, lúc này chắc đã câu xong thu dọn, đang đợi mình ở nhà Phấn tỷ để ăn cơm.

Vì vậy sư gia Huy tiện thể cưỡi lên con ngựa mới trang bị cho mình, một chiếc xe đạp hiệu Xuân Anh sản xuất tại Nhật Bản, hướng về tiệm tạp hóa Ngô ký ở đường Jordan Cửu Long.

Hắn là ông chủ của công ty cung cấp lương thực rau củ Thiên Minh này, hiện nay dưới tay đã có sáu bảy công nhân, thuê được hai chiếc xe tải, nhưng lần duy nhất tiêu tiền cho bản thân chính là mua chiếc xe đạp này, chủ yếu là để tiện đi xe đạp đến các nhà nông trồng rau ở nông thôn đặt rau.

Khi đi qua tiệm đồ lu, sư gia Huy dừng xe mua hai cái chân giò và một phần thịt bò lu, treo lên đầu xe đạp, lắc lư trở về tiệm tạp hóa.

- Long què, đồ chết tiệt, có phải lại lười biếng chạy đi câu lươn không!

Xách đồ ăn chín vào tiệm tạp hóa, thậm chí chưa kịp nhìn thấy người, sư gia Huy đã mở miệng chửi.

Bây giờ hắn chửi Cửu Văn Long giống như Tống Thiên Diệu chửi hắn vậy, rất thành thạo.

- Huy ca về rồi à? Ngươi tìm A Long à?

Phấn tỷ vừa bưng bữa tối mới nấu xong xuống lầu, đặt lên bàn ăn ở phía sau tiệm tạp hóa, mở miệng hỏi sư gia Huy:

- A Long không phải nên cùng ngươi về ăn cơm tối sao?

Chương 381. Ăn ngỗng quay (2)

Sư gia Huy nhíu mày, đặt đồ ăn lu lên bàn:

- Tên này cả buổi chiều không thấy người, ta tưởng hắn lại đi câu lươn lười biếng, về sớm rồi, bây giờ đã gần tối, tên này có thể đi đâu, chắc chắn là đi câu…

Nói đến đây, sư gia Huy đi đến chiếc giường đơn nơi Cửu Văn Long thường ở, ngồi xổm nhìn xuống dưới giường, bình thường dụng cụ câu cá rảnh rỗi của Cửu Văn Long vẫn vứt dưới giường, những lời sau cũng không nói ra miệng.

Lại vén chăn gối đầu giường lên, sư gia Huy sững người, dưới đầu giường lẽ ra phải có tiền tiêu vặt mình cho Cửu Văn Long, mỗi ngày sư gia Huy đều cho Cửu Văn Long ba năm đồng tiền lẻ, để hắn giữ lấy tự mua thuốc lá rượu hoặc ăn đêm các thứ, nhưng Cửu Văn Long ngay cả hút thuốc cũng nhặt những điếu thuốc hết hạn của người Nhật trong kho quân đội Anh để hút, ăn uống suốt ngày ăn cùng sư gia Huy, rất ít khi tiêu tiền, thường tùy tay đè dưới giường, tích góp lâu như vậy, cũng có tám chín mươi đồng.

- Hắn đi đâu rồi? Chẳng lẽ thật sự tự mình lấy tiền đi ăn ngỗng quay?

Sư gia Huy đứng bên đầu giường cố gắng nhớ lại cuộc gặp với Cửu Văn Long hôm nay, dường như không phát hiện đối phương có bất kỳ điểm bất thường nào, lúc ăn trưa tên khốn đó vẫn như thường lệ ăn hết nửa nồi cơm, ngoài việc nói lúc ăn

cơm muốn ăn ngỗng quay ra, hoàn toàn không có biểu hiện và lời nói của việc bỏ đi không nói.

- Huy ca, Huy ca?

Một tên khuân vác dưới quyền hắn từ bên ngoài chạy đến cửa tiệm tạp hóa thở hổn hển, nhìn Phấn tỷ đang bày bát đũa, hạ thấp giọng vẫy vẫy tay với sư gia Huy.

Sư gia Huy nhìn thấy công nhân, lập tức quẳng Cửu Văn Long ra sau đầu, hắn lo lắng không biết có phải lính Anh đột nhiên có nhu cầu mua sắm mới nào cần hắn xử lý gấp không.

- Chuyện gì vậy?

Sư gia Huy đi đến chỗ người công nhân đang đứng trước cửa tiệm tạp hóa:

- Hôm nay không phải ca trực đêm của ngươi sao, sao không về nhà nghỉ ngơi?

- Ta vừa về đến nhà, đã nghe hàng xóm đồn rằng, có phu khuân vác ở bến tàu Tây Cống nói, có một tên ngốc tự xưng là Cửu Văn Long, tay không đến bến tàu Tây Cống đánh nhau với người ta, kết quả bị lột sạch quần áo, treo lủng lẳng trên giá hàng dùng để dỡ hàng ở bến tàu Tây Cống, không biết giờ sống chết ra sao…

Người công nhân nhìn về phía sư gia Huy:

- Ta đoán có thể là A Long, nên vội vàng đến gặp ngài.

Sư gia Huy đầu óc ù đi, tên khốn Cửu Văn Long này, không kiềm chế được tính nết, tự chạy đến bến tàu Tây Cống tìm Hãn Cân Thanh báo thù?

Ta… trước tìm Tống thư ký… không… trước tìm Vân tỷ… không, trước đến bến tàu… trước…

Nhận được tin này, hai tay sư gia Huy không tự chủ run lên, hắn chưa từng có kinh nghiệm xử lý những sự cố bất ngờ như thế này, trước đây cũng đều do Tống Thiên Diệu sắp xếp hắn làm gì thì hắn làm nấy, chưa từng có biến cố lớn nào.

Hắn ngây người nhìn người công nhân, người công nhân cũng đang nhìn hắn, thấy sư gia Huy như hóa đá, người công nhân lên tiếng nhắc nhở:

- Có nên tìm người cứu A Long xuống trước không? Báo cảnh sát?

- Báo cảnh sát? Đúng rồi! Báo cảnh sát, trước tiên phải báo cảnh sát!

Sư gia Huy được người công nhân đánh thức khỏi tâm trạng rối bời không biết làm sao, liên tục nói:

- Báo cảnh sát, trước tiên phải báo cảnh sát!

Hắn vừa nói vừa bước ra ngoài, đi được hai bước thì dừng lại, sau cơn hoảng loạn ban đầu, đầu óc lại bắt đầu chuyển động chậm rãi:

- Báo cảnh sát? Phải báo cảnh sát, nhưng không thể báo đồn cảnh sát Tây Cống, ngươi đến đồn cảnh sát Vượng Giác tìm một người tên là Sái Lão Hùng, nói người của Tống thư ký gặp chuyện, bảo hắn dẫn người đến bến tàu Tây Cống trước, ta sẽ tự mình đến bến tàu Tây Cống!

Hắn do dự một chút, rồi lấy từ trong túi ra một đồng tiền đưa cho người công nhân:

- Cầm đi bắt xe, bảo hắn nhanh chóng đến đó, chờ cứu mạng!

Người công nhân nhận tiền rồi quay người chạy đi, bản thân sư gia Huy định đi đẩy xe đạp, cuối cùng lại nhanh chóng

ra đường chặn một chiếc xe kéo tay, vừa lúc Phấn tỷ bước ra hỏi sư gia Huy:

- Bữa tối đã chuẩn bị xong, rửa tay…

- Ta đi đón tên chết tiệt A Long về ăn tối, vừa hỏi công nhân, hóa ra tên này chạy đến Tây Cống câu mực bị lạc đường, nên ta đi đón hắn.

Sư gia Huy quay đầu cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo với Phấn tỷ:

- Sẽ về ngay thôi, ngươi và Tú nhi cứ ăn trước, không cần đợi, đừng để thức ăn nguội mất.

…

Cửu Văn Long sau khi ăn trưa cùng sư gia Huy, buổi chiều không cần hắn giúp chất hàng lên xe giao rau, sư gia Huy lại bận ghi sổ sách, nên khi hắn lén lút rời khỏi kho hàng của Thiên Minh không ai để ý.

Hắn cầm theo hơn 70 đồng tiền lẻ trên người, đi đến tiệm Trường Vượng quay ngỗng quay thịt mà hắn thường đi qua trên đường Nhĩ Đan khi giao hàng trước đây. Đã qua giờ cao điểm ăn trưa, trong phòng ăn rộng lớn không có khách nào khác, Cửu Văn Long gọi với người phục vụ hai con ngỗng quay bóng nhẫy, rồi trả tiền trước, sau đó ngồi xuống ghế nghiến răng, chờ đợi người phục vụ vốn đang buồn ngủ díp mắt giờ đã trợn tròn mắt chuẩn bị xem Cửu Văn Long ăn đến chết, mang lên hai con ngỗng quay đã chặt sẵn, mỗi con nặng đến bốn năm cân béo ngậy và nước sốt mận chua để chấm.

Cửu Văn Long không dùng đũa, tay trái cầm đĩa đựng nước sốt mận chua, tay phải túm lấy thịt ngỗng, chấm chút nước sốt rồi nhét vào miệng, như thể đã đói lâu lắm.

Chương 382. Ngươi không dám đánh với ta (1)

Cách ăn uống thô lỗ này khiến không chỉ người phục vụ mà cả phụ bếp trong bếp cũng chạy ra xem, tận mắt chứng kiến Cửu Văn Long ăn hết một con ngỗng quay với vẻ mặt hung dữ, rồi đến con thứ hai, cho đến khi trước mặt chỉ còn lại xương, Cửu Văn Long mới giật hai tờ giấy lau miệng, rồi đứng dậy đi ra ngoài, nhìn mớ hỗn độn còn lại trên bàn, người phục vụ cảm thấy chỉ cần nhìn vị khách này ăn thôi cũng đã no:

- Hai con ngỗng quay được bày lên bàn này, kiếp trước có phải có thù oán sâu sắc gì với vị khách này không? Ăn một bữa cơm mà ăn như đang giết người vậy.

Từ tửu lâu bước ra, Cửu Văn Long hỏi rõ vị trí bến tàu Tây Cống rồi bắt đầu đi bộ về phía đó. Từ đường Jordan đến bến tàu Tây Cống cách khoảng 30 dặm, Cửu Văn Long đi hơn 2 tiếng, đi đến lưng áo đã ướt đẫm, giữa mái tóc đã có hơi nước mờ ảo bốc lên mới tới nơi.

- Tiểu tử, ngươi thuộc tự đầu nào? Có phải muốn làm việc không? May mắn thật, vừa có một chiếc thuyền gạo đang thiếu người, ngươi có muốn làm không?

Hắn thân hình vạm vỡ, đứng trên bến tàu Tây Cống trông giống như một kẻ khuân vác chuẩn bị làm việc, nên có một người môi giới bến tàu đang thiếu người mở miệng hỏi.

Cửu Văn Long không để ý đến đối phương, trước tiên đi một vòng quanh bến tàu, không phát hiện ra tên Hãn Cân

Thanh đó, cuối cùng vẫn quay lại bên cạnh người môi giới bến tàu kia và mở miệng hỏi:

- Phiền ngươi, ta muốn hỏi Hãn Cân Thanh có phải ở bến tàu này không?

…

- Hãn Cân Thanh? Ngươi là người nào?

Người môi giới bến tàu bị Cửu Văn Long hỏi chuyện nhìn kỹ hắn một lượt rồi mở miệng hỏi.

Cửu Văn Long nói:

- Ta muốn đánh một trận với hắn.

- Ngươi có phải là kẻ ngốc không? Hãn Cân Thanh Thanh ca là Song Hoa Hồng Côn của Hòa Thuận, ngươi tưởng là tiểu thương ở chợ thịt rau à, muốn gặp là gặp được sao? Ta hỏi ngươi là người nào, thuộc tự…

Tên môi giới bến tàu này vừa hay là người làm việc cho Hòa Thuận ở bến tàu Tây Cống, lúc này nghe Cửu Văn Long muốn giao đấu với Hãn Cân Thanh, lập tức biến sắc mặt, giơ tay đẩy Cửu Văn Long một cái, mượn oai hổ để hống hách quát lên.

Chỉ là chưa đợi hắn nói xong câu, Cửu Văn Long một động tác xoay người vặn eo đá chân, dùng cái chân què kia quét lên, giống như roi sắt hung hăng quất vào thân trên đối phương. Đối phương còn chưa kịp hoàn hồn đã như cỏ cây bị cuốn trong gió lốc bay sang một bên, hung hăng đập vào một giá hàng hóa.

Cửu Văn Long đứng một chân, cái chân què vừa đá người kia giơ cao trước người, tạo thành một tư thế nhất tự mã đẹp mắt hướng lên trời, hai tay nắm chặt, đối với tên môi giới bến tàu vừa bị mình đá đến phun máu tươi mở miệng nói:

- Ngươi là người của Hãn Cân Thanh? Nói với hắn, ta Cửu Văn Long hôm nay đến đây để giao đấu với hắn!

Xa xa hơn chục tên khuân vác đang dỡ hàng thấy Cửu Văn Long ra tay, lập tức cầm lấy đòn gánh, móc câu các thứ vây lại. Cửu Văn Long giữ nguyên tư thế nhất tự mã hướng lên trời nói:

- Người không liên quan thì đi đi, ta chỉ tìm Hãn Cân Thanh.

Còn tên môi giới bến tàu bị Cửu Văn Long đánh ngã, lúc này tay ôm vai trái bị Cửu Văn Long đá trúng, bước chân lảo đảo chạy về phía khu kho hàng bến tàu, hiển nhiên là đi báo tin.

- Ta chơi mẹ ngươi! Dám đến bến tàu của Hòa Thuận gây sự?

Một tên khuân vác vây lại vung đòn gánh không nói hai lời đập xuống đầu Cửu Văn Long.

Cửu Văn Long không tránh không né, giơ tay ra, cứng rắn dùng hai tay đỡ lấy cây đòn gánh này, sau đó cái chân què kia cũng hạ xuống đất, hai tay dùng sức giật lấy đòn gánh từ tay đối phương, nhẹ nhàng quét ngang một cái, đòn gánh đã như đuôi rồng quất vào xương mặt tên khuân vác kia!

- Bốp!

Một tiếng giòn vang! Tên khuân vác kia bị quất đến thân thể rời đất, lăn sang bên cạnh ngã xuống.

Cửu Văn Long hai tay nắm chặt cây đòn gánh như cầm gậy, đặt ngang trước ngực, mở miệng nói:

- Còn ai muốn giống hắn không? Ta đã nói rồi, ta chỉ tìm Hãn Cân Thanh!

Có ba tên khuân vác có lẽ tự cho là đã học qua quyền cước, thân hình khỏe mạnh, thấy đồng bọn bị đánh ngã, đâu còn nghe lời Cửu Văn Long, tay vung móc câu hoặc đơn giản là tay không xông lên, hai tên ở trước mặt Cửu Văn Long vung vẩy móc câu, một tên ở sau lưng Cửu Văn Long tay không muốn áp sát ôm chặt Cửu Văn Long.

Cửu Văn Long đột ngột vung mạnh cây đòn gánh đang đặt ngang trước ngực về phía hai người đối diện, đòn gánh quét ngang về phía thân trên hai người, còn bản thân Cửu Văn Long thì xoay người trước, một bước kỵ long tầm kiều, hai bước đến trước mặt đối phương, hai tay nắm đấm đánh ra, hung hãn lợi hại đấm vào ngực trái phải đối phương! Đánh cho đối phương cả người ngã ngửa ra sau!

Sau khi ra tay, Cửu Văn Long lại xoay người tại chỗ, bước liên hoàn tiến về phía trước. Hai gã kia vừa mới luống cuống đỡ được đòn gánh Cửu Văn Long ném tới, chưa kịp phát động tấn công, Cửu Văn Long đã đến trước mặt cả hai, chân trái, quyền phải liên tiếp đánh ra, một cú đá vào bụng dưới, một cú đấm vào mặt, gọn gàng lợi hại đánh ngã cả hai xuống đất.

Chớp mắt đã hạ gục liên tiếp năm người, khiến những tên khuân vác khác đều hoảng sợ không biết làm sao, thanh niên này rõ ràng không phải hạng tiểu nhân như bọn chúng có thể trêu chọc được. Đỡ lấy bốn tên đồng bọn bị đánh bị thương, đám khuân vác này đều chậm rãi lùi lại.

Ngay lúc đó, từ khu vực kho hàng bến tàu, hơn mười người tay cầm các loại hung khí xuất hiện, đi đầu là một gã cởi trần, quàng một chiếc khăn dài trên cổ, chính là tên Hãn Cân Thanh đã từng giao đấu với Cửu Văn Long đêm đó ở bến tàu!

- Tên khốn nào đây! Con mẹ mày, ngươi thuộc tự đầu nào? Dám gây sự ở bến tàu của lão tử?

Hãn Cân Thanh đi đầu, khi hắn đứng trên khoảng đất trống khu vực dỡ hàng này, liền mở miệng quát Cửu Văn Long.

Chương 383. Ngươi không dám đánh với ta (2)

Cửu Văn Long nhìn Hãn Cân Thanh, trên mặt lại không còn vẻ sát khí ngùn ngụt như lúc trước:

- Ngươi không nhớ ta sao?

- Ta biết ngươi sao?

Hãn Cân Thanh hai tay nắm hai góc khăn, đánh giá Cửu Văn Long hỏi.

- Ở bến tàu Trung Hoàn, ngươi đánh gãy chân ta, nói với ta, ta không đủ tư cách chết trong tay ngươi. Ta dưỡng thương khỏi, giờ đến tìm ngươi, không mang vũ khí, hôm nay đến chỉ muốn chứng minh một điều, một đấu một, ngươi không phải đối thủ của ta, dám đánh với ta một trận nữa không?

Cửu Văn Long bị đám thủ hạ của Hãn Cân Thanh bao vây, lúc này nói không chút sợ hãi.

Hãn Cân Thanh ngẩn người, dường như cố gắng nhớ lại mới mơ hồ nhớ ra hình như có tên nào đó, đêm đó rất ngông cuồng, nhưng rất nhanh đã bị hắn đánh thành chó chết, hắn cười khinh miệt:

- Xem ra ngươi nhặt được cái mạng, đã may mắn sống sót thì đừng nên tự tìm đường chết, ngoan ngoãn tìm một góc mà trốn đi có phải tốt hơn không, ngươi thật đủ ngu, không sợ chết lại đến bến tàu của ta tìm đến tận cửa, một đấu một? Ngươi có thân phận gì hả đồ khốn, đủ tư cách không, chưa chống đỡ nổi ba hai chiêu của ta, cũng có mặt mũi mở miệng?

- Ngươi không phải đối thủ của ta, đêm đó chỉ giao đấu hai ba chiêu ta đã biết.

Cửu Văn Long nói mà sắc mặt không đổi:

- Dám không, đánh lại một trận?

- Đánh mẹ mày! Ngươi có thân phận gì, đủ gan giao đấu với Thanh ca? Ta dạy ngươi làm người là đủ rồi! Thanh ca, hắn muốn một đấu một, để ta đi, loại tiểu tốt này ta Thiết Đầu Tô thay ngươi xử lý! Khỏi cần mọi người cùng lên, để người ngoài cười nhiều người bắt nạt ít người.

Đầu trọc bóng loáng, tiểu đệ đắc lực của Hãn Canh Thanh là Thiết Đầu Tô bên cạnh nói xong, liền cởi phăng áo, rút từ thắt lưng ra một con dao nhanh dài chưa đến một thước rưỡi, lưỡi mỏng sắc bén, lao về phía Cửu Văn Long.

Thiết Đầu Tô là một tiểu đệ mới thu nạp của Trần Thái gần đây, nhưng được Trần Thái yêu thích nhất, bởi vì Thiết Đầu Tô cũng luyện qua võ công, hơn nữa tính cách giống Trần Thái, rất trọng nghĩa khí với bạn bè, lại đủ trung thành, lần này đến bến tàu Tây Cống vừa hay là vì đại ca Trần Thái là Bả Thông có một lô thuốc phiện vận chuyển từ trên biển về, chuẩn bị mượn bến tàu Tây Cống và địa bàn của Hồng Thuận để tiếp hàng, Trần Thái đặc biệt để Thiết Đầu Tô đến đây chào hỏi Hãn Cân Thanh trước.

Thiết Đầu Tô hai mươi mốt tuổi, chỉ sùng bái hai người giang hồ, một là đại ca Trần Thái còn nhỏ hơn hắn vài tuổi, người còn lại chính là Hãn Cân Thanh chỉ dựa vào một chiếc khăn mà đánh ra tiếng tăm.

Nên khi nghe Cửu Văn Long ở đây nói lời cuồng ngôn, hắn không nhịn được nhảy ra thay Hãn Cân Thanh xử lý Cửu Văn Long.

- Ngươi dùng vũ khí gì?

Thiết Đầu Tô cũng không cậy mình cầm lợi khí mà động thủ ngay, mà đứng trước mặt Cửu Văn Long mở miệng hỏi:

- Không có vũ khí ta cho ngươi mượn.

- Ợ!

Cửu Văn Long ợ một tiếng, một mùi quái dị của ngỗng quay lên men theo âm thanh phun ra từ miệng, suýt nữa dọa Thiết Đầu Tô đối diện ngã nhào!

- Đánh ngươi, không cần đến vũ khí, chống đỡ được ba chiêu của ta coi như ngươi thắng!

Vừa nói Cửu Văn Long đã lao người về phía trước!

Thiết Đầu Tô tưởng Cửu Văn Long muốn nhào tới đè mình xuống, nên cố ý chĩa mũi dao về phía trước. Nhưng nào ngờ khi Cửu Văn Long cách hắn chưa đầy hai mét, đột nhiên cả người ngã sấp xuống đất, dường như muốn mượn lực lao xuống để cực nhanh trượt qua giữa hai chân hắn sát mặt đất!

Động tác này khiến Thiết Đầu Tô hơi ngớ người, nhưng Hãn Cân Thanh bên cạnh đã lên tiếng:

- Cẩn thận!

Chỉ là tiếng hét này lại càng khiến Thiết Đầu Tô không hiểu chuyện gì. Khi hắn quay đầu nhìn về phía Hãn Cân Thanh, thân thể Cửu Văn Long đã ở dưới háng hắn, hai tay đột ngột chống mạnh xuống đất! Chân phải lại giống như đuôi bò cạp vung lên! Dùng lòng bàn chân đá mạnh vào mặt Thiết Đầu Tô! Đá cho Thiết Đầu Tô lảo đảo lùi lại hai bước, chưa kịp định thần thì hai mắt cá chân đã bị hai nắm đấm của Cửu Văn Long đang chờ sẵn đánh trúng! Thiết Đầu Tô đứng không vững ngã xuống đất, còn Cửu Văn Long một cú lộn người đứng dậy, nhanh chóng tiến lên một cước đá vào cằm Thiết Đầu Tô!

Đá cho Thiết Đầu Tô đang muốn đứng dậy ngất lịm đi!

- Một chiêu cũng không tránh được.

Cửu Văn Long cúi đầu nhìn Thiết Đầu Tô đã ngất lịm, lại bình tĩnh nói với Hãn Cân Thanh:

- Bây giờ, ta có đủ tư cách đánh với ngươi một trận không?

- Ngươi ngay cả thân phận cũng không dám báo, cũng đòi đánh với ta? Ngươi không theo quy củ giang hồ báo danh, đánh huynh đệ của ta trước, lại làm bị thương đồng môn của Quần Anh, đồ ngu, làm gì có cơ hội cho ngươi! Vây hắn lại, đánh cho thật đau.

Hãn Cân Thanh hai tay nắm khăn lau, trước tiên nói với Cửu Văn Long, cuối cùng lại quát bảo đám thủ hạ khuân vác đang vây quhắny cầm đòn gánh của mình.

Hơn hai mươi cây đòn gánh như mưa rào đập xuống Cửu Văn Long, chống đỡ được vài cái, Cửu Văn Long đành nằm xuống đất, cười nói với Hãn Cân Thanh đang lạnh lùng nhìn mình:

- Ngươi là không dám đánh với ta nữa!

- Lần trước đánh gãy một chân ngươi, lần này sẽ đánh gãy hai chân, treo hắn lên, đánh gãy hai chân, để 14K đến lĩnh người.

Hãn Cân Thanh hừ lạnh một tiếng bên ngoài đám đông:

- Đồ ngu, tiểu tốt mà cũng đòi ta ra tay?

Chương 384. Đào hố (1)

Khi phu nhân Bess lần thứ hai đến thư phòng nói với chồng rằng hắn nên đi ngủ, Thạch Trí Ích vẫn đang xem xét cuốn sổ ghi chép mà Tống Thiên Diệu đưa cho hắn trong bữa tối.

Nội dung trong cuốn sổ này, nếu đưa cho bất kỳ chính khách nào xem, hầu hết cũng chỉ cười khinh bỉ rồi vứt đi, bởi vì nội dung trong sổ thực sự không thể nói là sâu sắc, đáng suy ngẫm, chỉ là một chút kiến thức về việc thương nhân theo đuổi lợi nhuận.

Nhưng Thạch Trí Ích lại cảm thấy những dòng chữ trong cuốn sổ của Tống Thiên Diệu đúng là chạm đúng chỗ ngứa của hắn. Nếu Tống Thiên Diệu thực sự thông thạo thiên văn địa lý, thao thao bất tuyệt về tình hình thế giới, khủng hoảng chính trị, Thạch Trí Ích có lẽ đã sớm ném cuốn sổ này vào thùng rác, nhưng Tống Thiên Diệu lại không như vậy, hắn chỉ đơn thuần phân tích tình hình thương mại hiện tại của Hồng Kông và những lối thoát có thể từ góc nhìn của một thương nhân thuần túy.

Hiệp ước hòa bình San Francisco với Nhật Bản đã được ký kết vào tuần trước, với 48 quốc gia sẽ ký kết tại San Francisco, Hoa Kỳ. Thực ra ngay cả trước khi hiệp ước được công bố, những người có tâm thường xuyên đọc báo chí để nắm bắt tình hình đã có thể hiểu được đại khái thông qua bước tiến công nghiệp của Nhật Bản trong hai năm qua và thái độ của Mỹ đối với Nhật Bản.

Cùng ngày ký kết hiệp ước, Mỹ và Nhật Bản cũng ký kết "Hiệp ước An ninh Mỹ - Nhật", có thể coi là trong lúc Chiến

tranh Triều Tiên đang diễn ra ác liệt, Nhật Bản chính thức được Mỹ đưa vào danh sách đồng minh quân sự của họ, khiến Nhật Bản chính thức trở thành căn cứ quân sự và trung tâm hậu cần của Mỹ ở châu Á.

Công nghiệp và kinh tế Nhật Bản đã phục hồi nhanh chóng chỉ trong hơn một năm ngắn ngủi. Sau khi lệnh cấm vận được ban hành, họ còn nhanh chóng chiếm lĩnh và nuốt chửng thị phần vốn thuộc về Hồng Kông trên phạm vi toàn cầu. Vấn đề này Tống Thiên Diệu viết rất đơn giản trong sổ tay, dùng nhân công giá rẻ thay thế máy móc để kiếm tiền của người Mỹ, đồng thời để người Mỹ kiếm tiền, giữ cho ngành sản xuất của Hồng Kông một hơi thở.

Nhưng câu nói này không phải là nói suông, ngay sau đó Tống Thiên Diệu đã liệt kê những điều tra về một số dữ liệu của Nhật Bản. Hiện nay mức tiêu thụ trung bình thịt, trứng, sữa của người dân Nhật Bản đã gấp 2,5 lần so với năm 1949.

Mức tiêu dùng của người dân Nhật Bản năm nay đã vượt qua thời kỳ đỉnh cao phát triển trước chiến tranh của Nhật Bản từ 1934 đến 1936, đạt 106%. Tiền lương thực tế của người lao động Nhật Bản, đặc biệt là công nhân, cũng đã phục hồi từ tình trạng không đủ ăn trong thời kỳ đầu sau chiến tranh lên 95,6% so với trước chiến tranh.

Năm 1950, lấy mức lương trung bình 100 của một nhà máy cơ khí có khoảng 50 người làm chuẩn, đến tháng 6 năm 1951, lương trung bình của công nhân đã tăng lên 113. Đối với các tập đoàn lớn có hơn 1000 người, mức tăng lương là 158, các công ty khai thác mỏ thậm chí còn tăng đến 170, trung bình vượt quá 50%.

Một lượng lớn phụ nữ Nhật Bản được đào tạo và đưa vào làm việc trong các ngành như may mặc, sản xuất đồ dùng hàng ngày, dệt may, v.v. Trong những ngành công nghiệp nhẹ này,

số lượng nữ công nhân đã chiếm 50% thậm chí 57%. Sau khi chiến tranh Triều Tiên bắt đầu, các Zaibatsu và tư bản độc quyền của Nhật Bản đã nhận được đơn đặt hàng đặc biệt từ quân đội Mỹ và xuất khẩu công nghệ Mỹ.

Chỉ riêng từ năm 1950 đến 1951, số tiền đơn đặt hàng đặc biệt của quân đội Mỹ cho công nghiệp Nhật Bản đã đạt 710 triệu đô la Mỹ. Con số khổng lồ này cũng khiến các nhà tư bản trong hầu hết các ngành của Nhật Bản đều đầu tư tiền vào máy móc thiết bị, bắt đầu làm thêm giờ để sản xuất đơn đặt hàng cho quân đội Mỹ, nhu cầu về công nhân tăng lên.

Hiện nay lực lượng lao động của Nhật Bản không đủ để duy trì ngành xây dựng cần mở rộng gấp sau chiến tranh. Sau khi chiến tranh Triều Tiên bắt đầu, số lượng công trình xây dựng mới của Nhật Bản đã giảm trực tiếp từ 740.000 hộ năm 1949 xuống còn 240.000 hộ năm 1951, vì nhiều công nhân xây dựng đã chuyển nghề, công nhân Nhật Bản cực kỳ thiếu hụt, tiền lương đang không ngừng tăng lên.

Dữ liệu đã được liệt kê chi tiết như vậy, không cần đến tư duy của Thạch Trí Ích - một cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp, ngay cả thương nhân bình thường cũng có thể hiểu được ý của Tống Thiên Diệu.

Nhật Bản đã được Mỹ nuôi béo phì, chỉ cần không phải ngành nghề quá béo bở, họ tạm thời không có khẩu vị và khả năng can thiệp. Vì vậy Tống Thiên Diệu cho rằng, Hồng Kông hiện nay nên nhân lúc Nhật Bản ăn quá no, sắp vỡ bụng, không còn khẩu vị với cơm đạm bạc, mà ăn chút cháo rau để duy trì cuộc sống, kiếm chút tiền của người Mỹ.

Chỉ cần làm đủ tư thế, lúc này dù là người Nhật hay người Mỹ cũng không có lý do để bám chặt Hồng Kông không buông, đánh sập hoàn toàn Hồng Kông. Người Mỹ khó có thể trực tiếp ra tay và xé rách mặt với Anh, khả năng lớn hơn là họ

sẽ để Nhật Bản rảnh tay sau khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc rồi mới cướp lấy công việc kinh doanh của Hồng Kông.

Và trong khoảng thời gian này, Hồng Kông hiện nay không thiếu lực lượng lao động giá rẻ mà Nhật Bản đang cần gấp, miễn cưỡng trụ lại trong ngành sản xuất phi quân sự mà Nhật Bản không có sức can thiệp.

Đọc xong cuốn sổ tay nhỏ này, Thạch Trí Ích nghĩ lại lời Tống Thiên Diệu nói rằng hắn đã chuẩn bị hai tháng công phu, chỉ thấy Tống Thiên Diệu không phải nói khoác, những tài liệu số liệu này nếu không có hai tháng đọc và ghi chép tĩnh tâm, không thể tùy tiện bịa ra được.

Chương 385. Đào hố (2)

Nếu thật sự làm theo cách nói của Tống Thiên Diệu, kiếm tiền của người Mỹ, để người Mỹ kiếm tiền, tiện thể kích thích sự phát triển của ngành sản xuất Hồng Kông, liệu giai đoạn khó khăn này của mình có thể vượt qua không, ít nhất là không để lại số liệu quá khó coi trong nhiệm kỳ?

Lần trước hợp tác với Tống Thiên Diệu, hắn đổi lấy vị trí cục trưởng và sự thay đổi thân phận của vợ, còn ông chủ của Tống Thiên Diệu trở thành Thái Bình Thân Sĩ, Lợi Khang trở thành long đầu ngành trong ngành dược phẩm.

Lần này nếu lại hợp tác với gã thanh niên này, mình có thể đạt được gì? Còn Tống Thiên Diệu đã tốn công sức điều tra nghiên cứu hai tháng, cuối cùng có thể đạt được gì?

Thạch Trí Ích bỗng cảm thấy mình đã có chút mong đợi, gã thanh niên này thật sự là một đối tác hợp tác rất tốt, ít nhất thù lao hậu hĩnh, cứ thử xem từ việc kinh doanh tóc giả mà Tống Thiên Diệu nói?

…

Cửu Long, khách sạn Đại Lương.

Hạ Tá Trị và Hạ Hạ Lợi, hai huynh đệ có vẻ mặt hơi cứng đờ nhìn Tống Thiên Diệu đang mỉm cười với họ ở phía đối diện.

Hai huynh đệ họ đều có ngoại hình điển hình của tầng lớp thượng đẳng Ấn Độ, thân hình cao lớn, làn da trắng trẻo hơn người Ấn Độ bình thường, diện mạo cũng mang đặc trưng của

người Aryan. Hạ Tá Trị 32 tuổi, Hạ Hạ Lợi 29 tuổi, cả hai đều đang ở độ tuổi đỉnh cao của một người đàn ông.

So với đa số người Ấn Độ sống khó khăn ở Hồng Kông, Hạ Tá Trị và Hạ Hạ Lợi ngoại trừ thời gian đầu khi theo cha mẹ đến Hồng Kông có một thời gian khó khăn, sau đó dù là trong thời kỳ Nhật chiếm đóng, mọi người hoảng loạn, nhà họ Hạ cũng không rơi vào cảnh khốn đốn. Ngay cả hiện tại do tiền quân phiếu Nhật Bản mất giá sau chiến tranh, gia đạo sa sút, nhà họ Hạ vẫn còn một cửa hàng tạp hóa có thể miễn cưỡng chu cấp cho hơn 20 miệng ăn trong gia đình ở Hồng Kông, tất cả nhờ hai huynh đệ trước mặt Tống Thiên Diệu đã vắt óc nghĩ cách kiếm tiền.

Trước khi đến khách sạn, hai người vẫn đang suy nghĩ không biết ông chủ của Cao Minh Huy là người như thế nào, tại sao lại muốn làm ăn với họ. Cho đến khi người thanh niên đối diện tự giới thiệu là Tống Thiên Diệu, Hạ Tá Trị vẫn chưa kịp phản ứng, Hạ Hạ Lợi đã sững người, hơi ngạc nhiên nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

Hắn thường xuyên buôn bán thuốc men khan hiếm trên chợ đen, đương nhiên biết về sự biến động trong ngành dược phẩm gần đây. Gần như chỉ trong một thời gian ngắn, gia tộc Chương vốn là đại gia trong ngành dược đã bị Lợi Khang thâu tóm. Mặc dù mọi người đều nói là do nhà họ Chử và họ Thái liên thủ đối phó nhà họ Chương, nhưng không ai nhìn thấy, ngược lại rất nhiều người trong hiệp hội dược phẩm đồn đại rằng chính thư ký Tống Thiên Diệu của Lợi Khang đã bày mưu tính kế từ đầu đến cuối mới đánh bại được nhà họ Chương.

Để trọng thưởng cho Tống Thiên Diệu, ông chủ Lợi Khang, Thái Bình Thân Sĩ Chử Hiếu Tín đã đặc biệt tặng cho Tống Thiên Diệu một công ty bán buôn dược phẩm cấp hai có

quyền lấy hàng trực tiếp từ công ty Lợi Khang làm phần thưởng.

- Tống tiên sinh, ta đã từng nghe danh ngài.

Hạ Hạ Lợi sau khi trải qua sự ngạc nhiên ban đầu, đã lên tiếng nói với Tống Thiên Diệu một câu.

Sau đó hắn lại giới thiệu sơ qua cho đại ca Hạ Tá Trị chưa từng nghe qua cái tên này, chỉ nghe thấy cụm từ thư ký của Thái Bình Thân Sĩ Chử Hiếu Tín đã khiến đôi mắt Hạ Tá Trị sáng lên, một thư ký của nhân vật lớn, có thể làm được rất nhiều việc kinh doanh.

- Tống tiên sinh, Cao tiên sinh nói ngài muốn gặp ta?

Hạ Tá Trị lịch sự mở lời hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Đương nhiên, ta nghe sư… Cao Minh Huy nói, trước đây các ngươi cũng từng làm giao dịch trao đổi hàng hóa với doanh trại quân đội, và giống như Cao Minh Huy, đã để lại ấn tượng sâu sắc cho sĩ quan quân nhu Anh, thậm chí Cao Minh Huy còn nói với ta rằng, các ngươi thực ra cũng có thể trở thành nhà cung cấp cho doanh trại quân đội, nhưng rất đáng tiếc, có lẽ có người đã cố ý loan truyền một số tin đồn về các ngươi cho binh lính Anh. Khi nghe hắn kể lại chuyện này, ta cảm thấy rất tiếc nuối, các ngươi không giống như những lời đồn đại đó, bởi vì các ngươi không tỏ ra quá tham lam trong giao dịch trao đổi hàng hóa, ta thích hợp tác với những người như vậy.

Hạ Tá Trị và Hạ Hạ Lợi nhìn nhau, Hạ Tá Trị lên tiếng nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống tiên sinh, không biết là hợp tác như thế nào?

- Ta muốn mời hai vị trở về Ấn Độ thu mua tóc bím của phụ nữ cho ta, chiều dài không được ngắn hơn 35 cm, mỗi bím tóc đến Hồng Kông, ta trả một đồng Hồng Kông. Theo tỷ giá hiện tại, một đồng Hồng Kông đổi được 20 paisa Ấn Độ, 10 paisa đã đủ để đổi lấy thức ăn dồi dào cho một gia đình 5 người ở vùng xa xôi của Ấn Độ trong một ngày, 10 paisa còn lại, bỏ qua chi phí vận chuyển, nhân công, chỉ cần tính toán kỹ, vẫn sẽ có lợi nhuận không nhỏ trong đó. Thu mua càng nhiều tóc, lợi nhuận càng lớn, các ngươi thấy thế nào?

Tống Thiên Diệu lấy ra thuốc lá tự mình châm một điếu, rồi cười híp mắt nhìn hai huynh đệ người Ấn Độ trước mặt nói.

…

Sư gia Huy chạy đến bến tàu Tây Cống khi trời đã tối sầm, những ngọn đèn khí thắp lên lác đác trên bến tàu khiến hắn hoa cả mắt. Sau khi loanh quanh mãi trong khu vực dỡ hàng, cuối cùng mới tìm thấy Cửu Văn Long vẫn đang trần như nhộng, bị treo lơ lửng trên giá hàng.

Chương 386. Bến tàu (1)

Khoảng cách quá xa, sư gia Huy chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy Cửu Văn Long dường như đang bị người ta đánh đập. Hắn muốn chạy tới, nhưng bị hai tên khuân vác chặn lại:

- Này, xem thì đứng xa ra, muốn bị thương à? Tránh ra đi!

- Đó hình như là huynh đệ của ta, ta đến cầu xin Thanh ca!

Sư gia Huy chân run lẩy bẩy, nhưng vẫn mở miệng giải thích với hai gã đàn ông to lớn hung dữ.

Hai tên thuộc hạ của Hãn Cân Thanh đánh giá sư gia Huy:

- Huynh đệ của ngươi? Ngươi là người của 14K à?

- Ta… ta không phải người giang hồ, ta là người giao rau, đó là huynh đệ giúp ta giao rau hàng ngày, luôn chăm chỉ, các ngươi để ta gặp Thanh ca, cầu xin Thanh ca đại nhân đại lượng tha cho hắn một mạng.

Sư gia Huy trán toát mồ hôi, cố gắng nặn ra nụ cười tạ lỗi với hai người.

Hắn nói mình không phải người giang hồ, cũng không tính là nói dối. Từ khi Lâu Phượng Vân bị đuổi khỏi Phúc Nghĩa Hưng, hắn cũng bị coi như là kẻ phụ thuộc của Lâu Phượng Vân, cùng bị xóa tên khỏi Phúc Nghĩa Hưng.

- Ngươi không phải người giang hồ thì chạy đến đây gây rối cái gì, tên đó đắc tội với Thanh ca, bị đánh gãy hai chân! Ngươi tự đi thuê một người khác đi! Cút đi!

Tên khuân vác giơ tay đẩy sư gia Huy, nói với giọng nặng nề.

Sư gia Huy bị hai tên khuân vác xô đẩy, không dám phản kháng, định quay người bỏ đi, nhưng lại nhớ đến Hàm Ngư Toản (Hàm cá thối) trước đây bị chết cháy ở phố Thái Hòa, đã chết một huynh đệ rồi, hắn không muốn chết thêm một người nữa. Hắn do dự rồi đột nhiên dùng sức hét về phía Cửu Văn Long:

- Hãn Cân Thanh! Ngươi có tin ta để lính Anh quét sạch bến tàu của ngươi không!

Tiếng hét của hắn vang xa trên bến tàu đang dần trở nên yên tĩnh, hai tên khuân vác bị tiếng hét của sư gia Huy làm giật mình, sau đó chửi bậy rồi xông lên:

- Đ** mẹ mày, bảo ngươi đi mà không đi! Thích bị đánh hả? Ta chiều ngươi! Muốn gặp Thanh ca cứu người phải không, để ngươi cùng đi xuống âm phủ luôn!

Hai người nắm chặt nắm đấm đánh vào đầu sư gia Huy mấy cái, sư gia Huy cũng không biết lấy đâu ra can đảm, kính đeo mắt bị đánh văng, vậy mà vẫn cố sức đẩy ra vùng vẫy, miệng vẫn hét lớn.

Hắn vùng vẫy không ngừng ở đây, đột nhiên trước mặt vây quanh một vòng người, Hãn Cân Thanh vẫy tay, ra hiệu cho hai người đừng đánh nữa, hắn nhìn sư gia Huy bằng ánh mắt khinh thường:

- Có phải ngươi vừa nói, muốn để lính Anh quét sạch bến tàu của ta không? Ngươi có phải bị điên không, tưởng mình là thống đốc à?

Hắn chưa nói xong, một giọng nói kinh ngạc đã vang lên:

- Huy ca?

Sư gia Huy càng không thể tin nổi nhìn về phía phát ra âm thanh, thân hình vạm vỡ của Trần Thái, dẫn theo Thiết Đầu Tô và mấy tên thuộc hạ, đã xuất hiện bên cạnh Hãn Cân Thanh!

- A Thái?

Sư gia Huy hoàn toàn sững sờ, Trần Thái cũng có chút ngạc nhiên:

- Người bị đánh gãy chân đó, là công nhân của Huy ca sao?

- Cái gì mà Huy ca? Thạch Hôi sao!

Hãn Cân Thanh cúi đầu châm một điếu thuốc, hỏi Trần Thái bên cạnh:

- Ngươi quen hắn à? Người giang hồ?

Trần Thái không biết nên mở miệng thế nào, sau khi biết Thiết Đầu Tô bị đánh ngã, hắn thậm chí đã cùng Hãn Cân Thanh lần lượt đánh gãy hai chân của Cửu Văn Long để trả thù cho thuộc hạ!

Sư gia Huy cũng không nói gì nữa, mà xoay người chen qua đám đông lảo đảo chạy về phía Cửu Văn Long. Khi chạy đến bên giá hàng nơi Cửu Văn Long bị treo lên, sư gia Huy thở hổn hển hét lớn với Cửu Văn Long đang treo trên giá hàng bất động:

- A! A Long! A Long! Ngươi tỉnh lại đi!

Cửu Văn Long hơi nhấc mí mắt, nói một cách khó nhọc:

- Chưa chết được, Huy ca, tên khốn đó không dám đánh ta… là đồ hèn… tiếc là ngỗng quay, bị chúng đánh vào bụng ta đến nôn ra, lãng phí hết rồi… Ngươi lại cứu ta một lần nữa…

- Suỵt…

Sư gia Huy nghe thấy Cửu Văn Long vẫn có thể mở miệng nói chuyện, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi bên cạnh giá hàng.

Ở xa, Hãn Cân Thanh cười hắc hắc hai tiếng, nói với sư gia Đàm của 14K bên cạnh:

- Này, Đàm ca, huynh nói 14K không có tên gọi Cửu Văn Long này, không chịu dẫn người đi, giờ lại xuất hiện một tên ngốc, không phải người giang hồ mà lại chạy đến nhận thân dẫn người đi. Nhưng nói rõ, đã không liên quan đến 14K, ta làm gì cũng không làm tổn hại tình cảm giữa chúng ta chứ?

Sư gia Đàm của 14K nhận được tin Hãn Cân Thanh đánh người của 14K nên mới vội vàng chạy đến, nhưng khi đến nơi mới phát hiện không biết Cửu Văn Long, hỏi thuộc hạ bên dưới cũng đều nói không biết, lại hỏi Hãn Cân Thanh mới hiểu Cửu Văn Long là một trong hơn trăm tên pháo hôi được 14K phái đến bến tàu đêm đó.

Những người đó chỉ có thể tính là dùng tạm, còn không thể gọi là tứ cửu tử, sư gia Đàm cũng không vì một tên pháo hôi mà đắc tội với Hãn Cân Thanh đang nổi như cồn gần đây. Hiện giờ việc hắn cần làm là cố gắng xây dựng quan hệ tốt với các bang hội địa phương, hợp tác làm ăn, để 14K thực sự đứng vững, nên dứt khoát nói mình không biết đối phương.

Nghe lời Hãn Cân Thanh nói, sư gia Đàm cười cười:

- A Thanh, không phải người của 14K, vậy tự nhiên là do ngươi quyết định.

- Treo cả tên khốn đó lên, hỏi hắn rốt cuộc… A Thái, ngươi có quen gã đó không? Nếu quen ta sẽ nể mặt ngươi, bỏ qua nhé?

Hãn Cân Thanh nói được một nửa, liếc nhìn Trần Thái đang có vẻ mặt khó coi, rồi nói một cách đại lượng.

Trần Thái gật đầu:

- Quen, phiền Thanh ca nể mặt, chuyện này cứ thế…

- Tất cả đứng yên, cảnh sát kiểm tra!

Ba chiếc xe hơi từ ngoài bến tàu chạy thẳng vào khu vực dỡ hàng!

Chương 387. Bến tàu (2)

Mấy tên cảnh sát mặc thường phục không đợi xe dừng hẳn đã vội vàng mở cửa xe nhảy xuống, miệng hét về phía đám Hãn Cân Thanh đang tụ tập.

- Mấy tên khốn các ngươi ăn nhầm thuốc à? Đến địa bàn của ta kiểm tra? Tiền lệ phí không nuôi no các ngươi à? Để các ngươi đói đến mức phải đi ăn xin à? Ăn xin thì thái độ tốt một chút, không chừng ta còn thưởng cho mỗi đứa hai đồng.

Hãn Cân Thanh trong lòng động một cái, nhưng vẻ mặt vẫn ngạo mạn mở miệng nói.

Người giang hồ, trong tình huống này, chưa bao giờ sợ những tên cảnh sát này.

- Vị này chính là Hãn Cân Thanh ca? Ngưỡng mộ đã lâu.

Nhan Hùng mặc bộ vest hoa, đi đôi dép xỏ ngón, miệng nhai trầu từ trên xe bước xuống, trước tiên "hự" một tiếng nhổ bã trầu trong miệng, rồi mới cười hì hì mở miệng nói:

- Lại đây, A Dược, đem món quà gặp mặt ta tặng Hãn Cân Thanh ca mang lên.

- Biết rồi, Hùng gia.

Thuộc hạ mặc thường phục A Dược của Nhan Hùng quay người dẫn người mở cốp sau của một chiếc xe, một thùng thuốc phiện và bốn ống điếu được đặt xuống mặt đất!

Sắc mặt Hãn Cân Thanh biến đổi một chút:

- Ngươi là Sái Lão Hùng? Ngươi không phải ở đồn cảnh sát Tây Cống…

- Hiện giờ cảnh sát nghi ngờ các ngươi liên quan đến buôn bán thuốc phiện, ngươi chạy tức là chống đối bắt giữ, nên ngoan ngoãn đi theo ta về đồn lấy lời khai và nộp tiền bảo lãnh.

Nhan Hùng vỗ vỗ bụi bẩn trên tay, cười gằn nói.

- Con mẹ nó mấy tên cảnh…

Hãn Cân Thanh tuy sớm nghe nói tên khốn Sái Lão Hùng này ngay cả đồng môn là Lão Thử Tường, Đàm Trường Sơn thậm chí cả Sài Hoa Siêu cũng là cảnh sát mà hắn cũng dám ra tay, nhưng không ngờ tên này lại chạy từ Vượng Giác đến Tây Cống, trước mặt bao người mà dám vu oan giá họa cho mình! Nên hắn mở miệng chửi.

Chỉ là chưa chửi xong, A Vĩ và A Dược đứng sau lưng Nhan Hùng đã rút súng ra, ép Hãn Cân Thanh chỉ nói được một nửa câu.

Hiện giờ ở Vượng Giác hay cả Cửu Long, ai mà không biết danh tiếng của Sái Lão Hùng, ra tay hào sảng, đối với thuộc hạ dù là mặc thường phục hay quân phục đều quan tâm chu đáo, ở đồn cảnh sát Vượng Giác, những tên cảnh sát này giờ đây không phân biệt bang phái, thân như một nhà, có một tên cảnh sát bị người giang hồ đắc tội, lập tức cả đồn cảnh sát kéo đến đập phá địa bàn đối phương, trong vòng hai tháng ngắn ngủi, những kẻ giang hồ ở khu vực Vượng Giác hoặc ngoan cố không chịu khuất phục bị Nhan Hùng vu oan bắt vào tù hoặc bắn chết tại chỗ đăng báo, hoặc là ngoan ngoãn cúi đầu phục tùng, ngay cả sư gia Đàm đang đứng sau lưng Hãn Cân Thanh lúc này, gặp Nhan Hùng cũng phải cười nịnh.

Hơn nữa, Nhan Hùng còn tỏ ra thân thiện với những người giang hồ cúi đầu trước hắn, chia những địa bàn của những kẻ bị đuổi đi cho những người chịu cúi đầu khuất phục hắn, đánh

một phía lôi kéo một phía, Nhan Hùng âm thầm đã trở thành kẻ nắm quyền quyết định trật tự giang hồ ở Vượng Giác!

- Hùng ca?

Khi bầu không khí căng thẳng, Trần Thái đứng sau Hãn Cân Thanh bất ngờ tiến lên một bước, khiến Nhan Hùng sững sờ.

Hắn biết Trần Thái là em họ xa của Tống Thiên Diệu, nhưng không ngờ đối phương cũng có mặt ở đây tối nay.

Hơn nữa ngay lúc này, lại có hai chiếc xe hơi từ xa chạy vào bến tàu, hai bên đang đối đầu gay gắt đều quay đầu nhìn, một người đàn ông trung niên mặc vest chỉnh tề, nụ cười rạng rỡ bước xuống xe, Nhan Hùng thấy đối phương, sắc mặt hơi thay đổi.

Còn Hãn Cân Thanh và đám thuộc hạ của hắn lại lộ vẻ mừng rỡ, chủ động lên tiếng gọi đối phương:

- Nhạc ca!

- Hùng ca, khuya thế này dẫn nhiều huynh đệ đến Tây Cống Hoàn Đầu của ta, ngắm cảnh đêm à?

Người mới đến gật đầu chào Hãn Cân Thanh và đám người của hắn, rồi bước đến trước mặt Nhan Hùng, cười nói.

Chương 214: Tâm tư của phụ nữ

Cho đến khi về đến nhà, Hạ Tá Trị và Hạ Hạ Lợi vẫn còn hơi phấn khích, hai người không vội về phòng nghỉ ngơi, mà ngồi xổm trước cửa tiệm tạp hóa nhà mình hút thuốc lá cuốn Ấn Độ và trò chuyện.

Hạ Tá Trị nói với Hạ Hạ Lợi:

- Ngươi thấy lời nói của Tống Thiên Diệu này có đáng tin không? Một đồng Hồng Kông mua một bím tóc phụ nữ.

Hạ Hạ Lợi thở ra một hơi:

- Tống Thiên Diệu đó đã nói rất rõ ràng, hắn có thể ký hợp đồng với chúng ta, và trả trước cho chúng ta một vạn đồng Hồng Kông tiền đặt cọc, hơn nữa hắn nghĩ rất bình thường, Trung Quốc hiện đang tham gia chiến tranh Triều Tiên, Liên Hợp Quốc chắc không muốn thấy người Trung Quốc dùng tóc để đổi lấy tiền bạc vật chất, chọn Ấn Độ cung cấp tóc là an toàn nhất.

- Mười paisa một bím tóc phụ nữ? Không cần đến mười paisa đâu, một số thành phố nhỏ năm paisa là đủ rồi.

Hạ Tá Trị rất hiểu tình hình trong nước Ấn Độ, nên nói chắc chắn:

- Ở những vùng nông thôn có xung đột giáo phái, hai paisa có khi đã đủ để đổi lấy tóc.

- Vậy chúng ta có nên thử không?

Hạ Hạ Lợi dùng ngón tay chà lên môi, dò hỏi anh trai mình:

- Ít nhất Tống Thiên Diệu có một câu nói rất đúng, việc này càng thu mua nhiều mới càng kiếm được tiền, hơn nữa, nếu chúng ta nắm được việc buôn bán tóc Ấn Độ, hắn đã làm tóc giả, nếu kiếm được tiền sau này, chắc chắn sẽ có những người Trung Quốc khác cũng bắt đầu làm tóc giả, vậy thì đến lúc đó chúng ta thậm chí có thể chủ động đề xuất tăng giá với Tống Thiên Diệu, nếu không tăng giá thì sẽ ưu tiên cung cấp tóc cho các thương nhân khác, tất nhiên, đó là chuyện sau này, nhưng bây giờ ta thấy, đây là một cơ hội, chúng ta là người Ấn Độ, chỉ cần làm tốt, sau này dù hắn có muốn tìm người khác đáng tin cậy đến Ấn Độ thu mua tóc, những người Ấn Độ đó cũng sẽ không bán cho hắn, chúng ta có thể trở thành nhà cung cấp nguyên liệu tóc lớn nhất.

Chương 388. Bến tàu (3)

Hạ Tá Trị cúi đầu nhìn đôi chân mình:

- Hắn có vẻ hơi ngốc không, làm những việc giao cơ hội cho người khác như vậy?

- Hắn không có lựa chọn, hắn không phải người Ấn Độ, không hiểu rõ tình hình trong nước Ấn Độ bằng chúng ta, một người Trung Quốc nếu đến những nơi xung đột giáo phái gay gắt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết chết.

Hạ Hạ Lợi nói:

- Hơn nữa bây giờ hắn cũng không dám liều lĩnh đến Trung Quốc đại lục thu mua tóc, ta nghĩ chỉ cần chúng ta kiếm được tiền, việc đầu tiên là lo lót cho các quan chức của Cục Quản lý Công thương Hồng Kông, để họ chặn đứng cơ hội buôn lậu tóc, độc quyền kinh doanh này.

- Đúng, Hạ Lợi, ngươi nói rất đúng, làm ăn phải như vậy, vậy ngày mai ngươi đi mời một luật sư Anh hỏi xem hợp đồng phải ký kết thế nào mới an toàn, nếu quyết định rồi, ta sẽ đích thân đến Ấn Độ ủy thác người ở quê nhà đi thu mua tóc.

Hạ Tá Trị nói với em trai mình:

- Đây là một cơ hội, một cơ hội để chúng ta quay trở lại cuộc sống như thời người Nhật cai trị Hồng Kông, chứ không phải như bây giờ, chỉ trông coi một cửa hàng tạp hóa nhỏ.

- Không biết tên Tống Thiên Diệu đó là ngu ngốc, hay thật sự là người tốt bụng, kinh doanh tóc giả, đúng là một việc làm ăn tốt.

Hạ Hạ Lợi ném tàn thuốc đi, nói với Hạ Tá Trị:

- Thật không ngờ, hắn lại thà tin tưởng hai người Ấn Độ.

- Hắn không quan trọng, Hạ Lợi à, cơ hội này mới quan trọng, nắm lấy cơ hội này, đừng để nó tuột khỏi tay chúng ta nữa.

Hạ Tá Trị đứng dậy quay người nhìn căn nhà đơn sơ của mình:

- Chúng ta không muốn sống cuộc sống như thế này nữa.

…

- Khách quý đấy, ngươi còn biết về nhà sao?

Triệu Mỹ Trân mặc đồ ngủ, giúp Tống Thiên Diệu đang gõ cửa mở cửa, nhìn đứa con trai bước vào với vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Không phải đã thuê phòng ở phố Cao, cùng cô nàng Văn Tình của ngươi ân ái sao? Không phải đã quên mình còn có cha mẹ già sao?

Tống Thiên Diệu nhìn về phía phòng khách, rõ ràng có đèn điện nhưng lại cố tình thắp đèn dầu, Tống Xuân Lương đang may giày vải:

- Lão đầu, sao mẹ ta lại thế này?

Tống Xuân Lương đang khâu mũi giày, đầu cũng không ngẩng lên, lầm bầm nói:

- Hôm nay đánh mạt chược với hàng xóm thua hơn hai đồng, cả nhà đều bị bà ấy mắng.

- Không cần tìm nữa.

Tống Thiên Diệu lấy từ trong túi ra mười đồng đưa cho Triệu Mỹ Trân, cười đùa nói:

- Hạ hỏa đi.

- Coi mẹ ngươi là ăn mày à, một đi là hai ba tháng không thấy mặt… Đã ăn cơm chưa?

Triệu Mỹ Trân không để ý đến trò đùa của con trai, oán trách vài câu, rồi lại quan tâm hỏi con trai đã ăn tối chưa.

- Ăn ở ngoài rồi.

Vừa nói, Tống Thiên Diệu vừa đi ra cửa, hướng lên lầu gọi:

- Sư gia Huy, lăn xuống đây, có chuyện muốn nói với ngươi!

- Sư gia Huy đã lâu không ở trên lầu, bây giờ là Văn Văn ở cùng A Vân trên lầu, sư gia Huy vì thu mua rau củ, đặc biệt ở tại kho hàng ở Tân Giới.

Triệu Mỹ Trân nghe con trai gọi sư gia Huy, liền nói một câu bên cạnh.

Tống Thiên Diệu sững người, quay đầu nói với mẹ:

- Tên đó đầu óc… Hắn không thể tự ở đây, mỗi sáng ra bến tàu đợi xe tải cùng đi giao hàng sao? Nếu ai cũng như hắn, việc gì cũng tự mình làm, chẳng phải sớm đã mệt chết rồi sao?

- Vân tỷ, ngủ chưa, xuống nói chuyện vài câu.

Sau khi biết sư gia Huy không ở đây, Tống Thiên Diệu lại gọi Lâu Phượng Vân ở trên lầu.

Lần này không lâu sau, Lâu Phượng Vân đã đi xuống từ trên lầu, tóc còn hơi nhỏ nước, rõ ràng vừa mới gội đầu xong, nhìn thấy Tống Thiên Diệu, Lâu Phượng Vân trên mặt không có biểu hiện gì khác thường, chỉ là một động tác muốn nói lại thôi, cuối cùng chậm rãi nói:

- Về rồi à?

- Vào phòng ta nói chuyện vài câu, có việc nhờ ngươi giúp đỡ.

Tống Thiên Diệu với vẻ mặt bình thường gọi Lâu Phượng Vân đi về phía phòng ngủ của mình.

Triệu Mỹ Trân còn chưa kịp mở miệng chỉ trích Tống Thiên Diệu có phải bây giờ quá trơ trẽn không, Tống Thiên Diệu đã mở miệng nói với bà:

- Mẹ, giúp con rót ly trà mát, sáng nay mới từ Mỹ về, sau khi xuống máy bay đã bận rộn đến giờ, khô cả miệng lưỡi, cảm ơn.

Không cần nhìn giọng điệu và biểu hiện của Tống Thiên Diệu lúc này, Lâu Phượng Vân đã biết tên này gọi mình xuống không phải để trêu chọc mình, bởi vì hắn mở miệng gọi sư gia Huy trước, chỉ khi có việc cần người làm, tên này mới có thái độ như vậy.

Đi theo sau Tống Thiên Diệu vào phòng ngủ, Tống Thiên Diệu uể oải ngã lên giường, tìm một tư thế thoải mái rồi dừng lại, Lâu Phượng Vân thì uyển chuyển ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh nhìn về phía Tống Thiên Diệu, chờ hắn mở miệng.

- Tiệm thuốc tây hàng ngày có bận rộn không?

Tống Thiên Diệu hỏi Lâu Phượng Vân.

Lâu Phượng Vân lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Hàng xóm rất ít khi muốn mua thuốc tây, giá quá cao.

- Để Văn Văn cùng mẹ ta quản lý việc kinh doanh tiệm thuốc tây, mấy ngày này ngươi giúp ta đi Bắc Giác xem xét, xem có nhà máy nào muốn chuyển nhượng không, rồi giúp ta tuyển trước một số công nhân nữ, ta chuẩn bị mở một nhà máy tóc giả, sau khi ta dạy ngươi cách sản xuất, ngươi sẽ quản lý nhà máy, giám sát công nhân sản xuất, ta còn có việc khác phải làm, không có thời gian làm giám sát trong nhà máy.

Tống Thiên Diệu gối đầu lên hai tay, nghiêng đầu nói với Lâu Phượng Vân.

Lâu Phượng Vân cúi đầu ừm một tiếng rồi không nói gì nữa, Tống Thiên Diệu chú ý thấy người phụ nữ này dường như không được vui vẻ, liền mở miệng hỏi:

- Ngươi có tâm sự gì sao?

- Ngươi, hai tháng nay đều sống cùng với người phụ nữ kia sao?

Lâu Phượng Vân ngẩng đầu lên, mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu.

Chương 389. Cười làm lành, ra vẻ hung dữ (1)

Tống Thiên Diệu bật cười ha hả:

- Vân tỷ, ngươi và người phụ nữ mà ngươi nói đến, so sánh về mặt này thì kém xa lắm. Mạnh Uyển Thanh ở cùng ta, chưa bao giờ hỏi ta có phụ nữ khác hay không, cũng không nhắc đến ngươi. Vì vậy ta mới nói, ngươi luôn cho rằng mình thông minh, nhưng đôi khi lại chui vào ngõ cụt. Có thể ngươi có chút tiểu xảo, nhưng phần lớn thời gian, ngốc nghếch lắm, động não suy nghĩ một chút đi, không phải nhất định phải lên giường với ta mới đại diện cho quan hệ thân thiết.

- Ngươi có phải còn muốn hỏi, nếu cô ta luôn ở bên cạnh ta, ta cưng chiều cô ta như vậy, tại sao không giao xưởng cho cô ta? Ta nói luôn cho ngươi biết, về mặt khai trương công việc này cô ta không bằng ngươi đâu. Ngươi có phát hiện ra sau khi ta trở về, ta chưa từng nói một câu vất vả với ngươi không? Bởi vì ngươi không cần, ngươi là người bên cạnh Tống Thiên Diệu ta, ta đương nhiên sẽ không khách sáo đến mức khiến ngươi xa cách. Ngươi nghĩ nhiều quá, nếu không yên tâm, đến đây, ta nằm sẵn rồi, đêm nay không phải là tiện nghi cho ngươi sao?

Nói xong, Tống Thiên Diệu nằm ngửa trên giường, tay chân dang rộng, nói với Lâu Phượng Vân.

- Xì.

Lâu Phượng Vân bị giọng điệu cuối cùng của Tống Thiên Diệu chọc cho vừa tức vừa buồn cười, muốn mở miệng nói

tiếp nhưng lại thấy Tống Thiên Diệu đã nói hết những gì mình muốn hỏi. Đúng lúc Triệu Mỹ Trân bưng trà mát vào, chưa kịp trách móc Tống Thiên Diệu thì một giọng nói đã vang lên bên ngoài cửa:

- Tống thư ký có ở đó không? Ta là Lam Cương từ đồn cảnh sát Loan Tử, Sái Lão Hùng bảo ta đến gặp ngươi! Sư gia Huy gặp chuyện rồi.

Tống Thiên Diệu bật dậy khỏi giường, miệng chửi:

- Sư gia Huy tên khốn này làm sao mà ở tận Cửu Long Tân Giới vẫn có thể khiến ta ở Hồng Kông chửi hắn là đồ khốn được!

…

Người vừa đến bến tàu là Lữ Nhạc, gần đây do ảnh hưởng của sự kiện Nhan Hùng, bị điều chuyển từ đồn cảnh sát Thâm Thủy Bộ sang đồn cảnh sát Tây Cống với chức vụ ngang hàng.

Có thể nói Lữ Nhạc căm hận Nhan Hùng thấu xương, không phải vì hắn ghen tị với Nhan Hùng, mà vì những chuyện Nhan Hùng gây ra gần đây khiến hắn vô tội bị liên lụy.

Trước đó không lâu, Nhan Hùng vì một câu nói của Chử Hiếu Tín về việc đánh đấm tội ác, là tấm gương của cảnh sát, cộng thêm việc Tống Thiên Diệu chạy vạy, chỉ cần dâng lên 150.000 đô la Hồng Kông cho bọn quỷ Tây trong cảnh sát, đã được khôi phục chức vụ cũ, thậm chí còn được thăng chức thành thám mục cao cấp.

Vượng Giác lại là một trong bốn đồn cảnh sát lớn của khu vực Cửu Long, có thể sánh ngang với bốn đồn cảnh sát lớn ở Hồng Kông là Thượng Hoàn, Trung Hoàn, Hạ Hoàn, Tây Hoàn. Mặc dù Lưu Phúc, Lê Dân Hữu e ngại danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ đang nóng hổi của Chử Hiếu Tín nên không dám

phản ứng, nhưng cũng không thể chịu thiệt thòi một cách vô ích.

Đã Nhan Hùng ép ta Lưu Phúc phải cắn răng nâng đỡ ngươi, nhưng ta không thể ra sức một cách vô ích, nhất định phải lấy lại lợi ích từ những người khác. Vì vậy, Lữ Nhạc - thám mục đồn cảnh sát Thâm Thủy Bộ, người một lòng theo sau cảnh trưởng Trần Lập để chuẩn bị kế thừa - bị Lưu Phúc điều chuyển trực tiếp từ đồn cảnh sát lớn như Thâm Thủy Bộ sang đồn cảnh sát Tây Cống ít béo bở. Vị trí thám mục trước đây ở đồn cảnh sát Thâm Thủy Bộ được Lưu Phúc sắp xếp cho thuộc hạ thân tín của Lê Dân Hữu - người của phe Đông Hoàn tiếp quản.

Lữ Nhạc có thể nói là vô tội mà chịu họa, bởi vì nói cho cùng, Lữ Nhạc là người Hải Phong, tuy gần Triều Châu nhưng không tính là người Triều Châu. Chỉ là vì Lưu Phúc thực sự không tìm được người phù hợp để bồi thường cho Lê Dân Hữu, nên đành phải lấy vị trí thám mục đồn cảnh sát Thâm Thủy Bộ của hắn ra, sắp xếp thuộc hạ của Lê Dân Hữu vào để xoa dịu đối phương, rồi đẩy Lữ Nhạc đến đồn cảnh sát Tây Cống.

Tuy nhiên, mặc dù tạm thời thất thế trong cảnh sát, nhưng địa vị của Lữ Nhạc trong giang hồ lại khá cao. Hiện tại Lữ Nhạc là phò mã của đại lão Thái Kiến Văn - một nhân vật thuộc hàng đại lão của Hòa Thắng Hòa, biệt danh là Chá Cô Thái. Con gái duy nhất của Thái Kiến Văn là Thái Trân được gả cho Lữ Nhạc, và trong đám cưới của con gái, Thái Kiến Văn cũng đã nói, chỉ cần Lữ Nhạc chăm chỉ, trong vòng hai năm sẽ đưa phò mã lên chức thám mục cao cấp, trong vòng bốn năm sẽ tìm cơ hội giúp Lữ Nhạc mua được chức cảnh trưởng.

Tuy hiện nay Lữ Nhạc không được coi là đệ tử dưới trướng của tự đầu họ Hòa, nhưng trong hội đoàn của tự đầu họ Hòa, hắn lại có địa vị rất cao. Ngay cả những kẻ giang hồ ngạo mạn như Hãn Cân Thanh, Hắc Tử Kiệt, Hắc Tử Diệu, Sa Bì Cẩu, Trư Du Tử hiện đang nổi bật trong tự đầu họ Hòa, gặp Lữ Nhạc cũng phải ngoan ngoãn gọi một tiếng "Nhạc ca".

Tối nay hắn vốn đang đánh bài với mấy đồng nghiệp muốn lôi kéo tại đồn cảnh sát Tây Cống, thì có bạn từ đồn cảnh sát Vượng Giác gọi điện đến, nói Nhan Hùng dẫn người đến bến tàu Tây Cống do hắn quản lý, lại còn mang theo thuốc phiện, dường như muốn đổ tội, nên hắn mới vội vàng chạy đến.

Lúc này thấy Lữ Nhạc bước đến trước mặt mình tuy mặt mang nụ cười, nhưng giọng điệu lại như chất vấn mình vượt địa phận, từ Vượng Giác chạy đến Tây Cống địa bàn của hắn gây sự, Nhan Hùng gãi gãi mặt mình, cười gượng nói:

- A Nhạc, ta là cảnh sát trưởng, ngươi là thám mục, bây giờ ngươi đang chất vấn cấp trên sao?

Nụ cười trên mặt Lữ Nhạc khựng lại một chút, nhưng rồi lại nhanh chóng hiện lên, như thể trên mặt hắn chỉ có một biểu cảm duy nhất:

- Hùng ca, gần đây ngươi rất mạnh, rất nhiều anh em trong cảnh lực đều muốn chuyển đến đồn cảnh sát Vượng Giác theo ngươi, ngươi nổi tiếng là người hay giúp đỡ anh em cảnh lực, sao lại trách ta nhất thời nói sai lời? Có nhất thiết phải công việc công tư phân minh đến mức vô tình như vậy không? Làm cho bầu không khí căng thẳng?

- Chúng ta đều mặc bộ da hổ này, ta cũng không muốn ngươi khó xử, nhưng tên khốn Hãn Cân Thanh đánh người của ông chủ ta, nếu ta không giúp ông chủ làm việc, thì làm sao? Ngươi dạy ta đi?

Chương 390. Cười làm lành, ra vẻ hung dữ (2)

Nhan Hùng trước khi chưa được như bây giờ luôn ghen tị với Lữ Nhạc, nhưng sau khi có được địa vị thân phận như hiện tại, nhìn lại Lữ Nhạc đang mỉm cười trước mặt mình, đã có chút khinh thường.

Nghe nói Hãn Cân Thanh đánh người của ông chủ Nhan Hùng, Lữ Nhạc trong lòng hơi cay đắng. Gần đây hắn đang học theo Nhan Hùng, lôi kéo những kẻ giang hồ, một loạt nhân vật giang hồ hung ác của tự đầu họ Hòa như Hãn Cân Thanh, Hắc Tử Kiệt, Hắc Tử Diệu, Sa Bì Cẩu, Trư Du Tử đều có quan hệ không tệ với hắn, thậm chí vì nể mặt cha vợ hắn là Chá Cô Thái mà ở khu vực Tây Cống có ý coi hắn như đầu lĩnh.

Nếu không bảo vệ Hãn Cân Thanh, những thành viên tự đầu họ Hòa mà hắn đã tỏ thiện chí chắc chắn sẽ vì hắn không trọng nghĩa khí mà sau này sẽ xa lánh hắn. Nhưng nếu bảo vệ Hãn Cân Thanh, đối đầu với Nhan Hùng lúc này, đắc tội với vị Thái Bình Thân Sĩ đứng sau lưng Nhan Hùng, Lữ Nhạc lại không có đủ can đảm, mặc dù hắn nghĩ rằng vị Thái Bình Thân Sĩ chưa chắc đã ra mặt vì chuyện nhỏ nhặt như vậy.

- Không biết thì không có tội mà, nếu A Thanh biết đó là người của Hùng ca, hắn chắc chắn sẽ không làm vậy. Hùng ca, chúng ta vốn luôn giữ nguyên tắc không xâm phạm lẫn nhau, huống chi bây giờ thân phận của ngươi hoàn toàn không cần thiết phải nổi giận với kẻ thô lỗ như A Thanh, mất thể diện lắm.

Lữ Nhạc dùng tay khoác vai Nhan Hùng đi sang bên cạnh hai bước, hạ thấp giọng:

- Thế này, ta sẽ bảo A Thanh đưa ra hai vạn đồng tiền thuốc men cho người bị thương, lại riêng tư dâng lên một vạn đồng cho đám thuộc hạ của Hùng ca làm tiền xe cộ, cả vụ việc sẽ được giải quyết êm đẹp. Đợi người bị thương bình phục, ta sẽ bày vài bàn để A Thanh đích thân xin lỗi các vị, thế nào? Trong hoàn cảnh này, ngươi cũng biết A Thanh là Song Hoa Hồng Côn, dù thế nào cũng không thể cúi đầu mất mặt được, hắn cũng giúp việc cho cha vợ ta, chúng ta là đồng liêu, giúp đỡ một chút đi?

Nhan Hùng im lặng suy nghĩ, thực ra chuyện tối nay đã không thể xé rách mặt nạ được, đối diện đã có Trần Thái, Nhan Hùng không dám thực sự động thủ, ai biết được tình cảm anh em giữa Tống Thiên Diệu và Trần Thái như thế nào?

Chỉ có thể sau đó nói rõ chuyện này với Tống Thiên Diệu, đã vậy bây giờ Lữ Nhạc mở miệng làm người trung gian, thái độ lại hạ thấp, Nhan Hùng cũng thấy không bằng đưa người đi trước, chuyện sau này, đợi mình hỏi qua Tống Thiên Diệu rồi mới xử lý.

- Khó trách mọi người đều nói ngươi là Phật Di Lặc, thường xuyên làm người hòa giải, được, ta nể mặt A Nhạc ngươi, tối nay tạm không tính toán, bảo tên đó sau này mở to mắt ra mà nhìn.

Nhan Hùng gật đầu, coi như đồng ý với điều kiện Lữ Nhạc đưa ra. Hai vạn đồng tiền thuốc men, ngay cả trong mắt Nhan Hùng, cũng đã được coi là rất có thành ý rồi. Còn việc Nhan Hùng nói Lữ Nhạc là Phật Di Lặc, thực ra Lữ Nhạc được người ta gọi là Tiếu Diện Hổ, chỉ là Nhan Hùng không nói toạc ra mà thôi.

Sau khi thỏa thuận xong với Lữ Nhạc, Nhan Hùng vẫy tay gọi A Vĩ:

- Đi vài huynh đệ đưa sư gia Huy và người bị thương lên xe, chúng ta đi trước, để A Lạc ở lại xử lý.

Bên kia Lữ Nhạc cũng đi đến trước mặt Hãn Cân Thanh, Trần Thái và những người khác, cúi đầu lấy ra một điếu thuốc, nói với giọng nhẹ nhàng với Hãn Cân Thanh:

- Yên tâm, đã giải quyết xong, chuyện nhỏ thôi, lần sau làm việc ở bến tàu nhớ báo cho ta một tiếng, ta sẽ giúp ngươi điều tra rõ ràng, tránh xảy ra tình huống khó xử.

- Phiền ngươi rồi, Lạc ca.

Hãn Cân Thanh bảo tiểu đệ giúp Lữ Nhạc châm thuốc, hắn tự mở miệng nói:

- Tên bị ta đánh là lai lịch gì, làm Sái Lão Hùng chạy đến đây.

Lữ Nhạc ngậm điếu thuốc nói:

- Sái Lão Hùng nói là người của ông chủ hắn, chuyện này hắn không ra mặt đương nhiên không được, đánh thì đã đánh rồi, lần sau đừng nóng nảy như vậy.

- Hừ!

Hãn Cân Thanh nhìn sư gia Huy, Cửu Văn Long bị A Dược, A Vĩ dẫn hai tên mặc thường phục đỡ đi qua trước mặt bọn họ, đi về phía xe cảnh sát của Nhan Hùng, khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt:

- Đồ khốn Sái Lão Hùng, ngay cả huynh đệ đồng môn và chú bác cũng giết, xem hắn có thể đắc ý được bao lâu.

Câu nói giận dữ này của hắn hơi lớn tiếng một chút, bị A Vĩ và A Dược nghe thấy, A Vĩ giả vờ như không nghe thấy,

coi như đối phương thua cuộc nên nói lời cay đắng, không để tâm.

Nhưng A Dược là tâm phúc được Nhan Hùng trực tiếp đề bạt từ cảnh sát mặc quân phục lên làm cảnh sát mặc thường phục bên cạnh, cũng rất sùng bái Nhan Hùng, nghe thấy Hãn Cân Thanh nói lời bất kính, lập tức biến sắc mặt, thời gian gần đây theo sau Nhan Hùng làm việc ở Vượng Giác, A Dược đã không còn là tên cảnh sát mặc quân phục bắn một phát súng cũng sợ hãi, bị bất kỳ kẻ giang hồ nào cũng có thể sỉ nhục như trước kia nữa, hắn mở miệng chửi Hãn Cân Thanh:

- Đồ khốn, ngươi dám chửi Hùng gia? Muốn chết à! Muốn chết ta tặng ngươi một vé tàu đến tiệm điểm tâm Cá Mập! Con mẹ mày!

Hãn Cân Thanh đường đường là Song Hoa Hồng Côn, có nhiều người giang hồ ở đây như vậy, ngay cả Nhan Hùng lúc trước cũng không dám chỉ đích danh chửi mẹ hắn, lúc này bị một tên cảnh sát mặc thường phục nhỏ bé mở miệng sỉ nhục, lập tức rút chiếc khăn lau mồ hôi trên cổ xuống, khi người khác còn chưa kịp phản ứng, hắn đã vung cổ tay "bốp" một tiếng, quất vào má A Dược, đánh cho A Dược không chỉ loạng choạng mà còn kéo theo sư gia Huy mà hắn đang đỡ ngã nghiêng xuống đất!

A Dược ôm má đang nóng rát, cảm thấy bên miệng hơi ấm, lau tay mới phát hiện mình thậm chí bị một cú quất khăn này làm rách khóe miệng, thậm chí nửa hàm răng cũng hơi lung lay!

Chương 391. Văn tỷ của Cửu Văn Long (1)

Hãn Cân Thanh mặt tối sầm, tay nắm góc khăn đã quấn lại quanh cổ, giọng điệu hung dữ nói:

- Nói thêm một câu nữa, ta sẽ quất đứt cổ ngươi!

Chuyện này vốn là hai bên có oán khí chửi nhau vài câu nhỏ tiếng rất bình thường, nhưng đột nhiên bị vạch trần ra bề mặt, thì không dễ kết thúc, Lữ Nhạc trong lòng kêu khổ đồng thời, đang đứng ở đầu xe hút thuốc, nhìn A Vĩ và A Dược đi đón người của Nhan Hùng, không ngờ bên kia A Dược đột nhiên lại xảy ra xung đột với người của Hãn Cân Thanh, đã vứt điếu thuốc bước nhanh về phía này!

Khi Nhan Hùng thấy A Dược bị Hãn Cân Thanh đánh một chiêu vào khóe miệng chảy máu, lập tức định rút súng ra, Lữ Nhạc tiến lên một bước định cười gượng hòa giải, nhưng lần này Nhan Hùng hoàn toàn không thèm để ý đến hắn nữa, định gạt Lữ Nhạc ra, trực tiếp bắn chết Hãn Cân Thanh.

Nhưng tay hắn vừa chạm vào người Lữ Nhạc, Lữ Nhạc đã kề súng vào nòng súng của Nhan Hùng trước một bước, trên mặt cũng không còn nụ cười, giọng điệu hung dữ nói:

- Nhan Hùng! Chúng ta đều là cảnh sát, nếu phải xé rách mặt nạ, đằng nào ngươi đã từng làm gì Sài Hoa Siêu, tối nay ta sẽ làm gì ngươi! Có nhất định phải lật mặt không?

A Dược A Vĩ gần như đồng thời buông sư gia Huy, Cửu Văn Long xuống, giơ súng lên ngắm vào Lữ Nhạc!

Năm sáu tên thủ hạ của Lữ Nhạc và tám tên thủ hạ của Nhan Hùng cũng nhanh chóng rút súng chĩa vào nhau!

Trong nháy mắt, hai nhóm cảnh sát lật mặt rút súng chĩa vào nhau trên bến tàu, khiến những người giang hồ bên cạnh đều nhìn ngây người!

Nhan Hùng trong tình thế bị Lữ Nhạc dí súng vào thái dương, từ từ xoay nòng súng đang chĩa vào Hãn Cân Thanh, áp vào cằm Lữ Nhạc. Hắn nhìn chằm chằm vào Lữ Nhạc ở cự ly gần, từng chữ từng chữ nói:

- Lão tử hôm nay giàu sang là nhờ bán mạng liều chết mà đánh được! Mày dọa được ta sao? Ta đếm đến ba, cùng bắn luôn!

- Một!

…

Những lời hung hãn của Nhan Hùng khiến Lữ Nhạc giật mình. Những năm trong ngành cảnh sát, Lữ Nhạc gần như coi công việc cảnh sát như làm ăn, hòa khí sinh tài, đối với cấp trên thì nịnh bợ, đối với cấp dưới thì vừa ân vừa uy, ở giữa lôi kéo thân thiện với một số người giang hồ, có thể nói là thuận lợi tứ bề. Những năm qua Lữ Nhạc hầu như chưa có cơ hội nổ súng.

Bảo hắn, một kẻ dựa vào đầu óc để lăn lộn trong ngành cảnh sát, làm những chuyện ngu ngốc như Nhan Hùng động một tí là vu oan giết người, đắc tội với một đám người, là điều không thể. Hắn thích ra đòn ngầm hơn. Giết người không thấy máu, nếu không cũng không được gọi là Tiếu Diện Hổ.

Nhưng lúc này đã cưỡi hổ khó xuống, hai người chĩa súng vào nhau, xung quanh bao nhiêu người giang hồ đang nhìn, nếu hắn Lữ Nhạc lùi một bước, lập tức sẽ trở thành bàn đạp cho Nhan Hùng, là trò cười của giang hồ. Nhưng nếu không

lùi, hắn cũng không biết tên thô lỗ Nhan Hùng có thật sự bắn hay không.

- Hai!

Nhan Hùng kể từ đêm nổ súng giết người, nhuốm máu tươi, cả tâm thái và khí chất đều có sự thay đổi. Ít nhất là từ ánh mắt, biểu cảm đã hơn hẳn Lữ Nhạc chưa từng nổ súng giết người. Lúc này giọng lạnh lùng đếm từng số.

Nhìn thấy biểu cảm thoáng qua của Lữ Nhạc sau khi nghe mình nói xong, Nhan Hùng đã chắc chắn đối phương không có gan bắn, nhưng hắn Nhan Hùng dám. Lữ Nhạc có chỗ dựa, bất quá là cha vợ và Hòa Thắng Hòa Trĩ Kê, ngay cả Đàm Trường Sơn có vai vế gần bằng Trĩ Kê mà hắn Nhan Hùng còn dám giết, một người con rể của Chá Cô Thái thì có gì mà không dám. Làm cấp trên không ra mặt cho đàn em bên dưới, sau này bọn A Dược dưới quyền sẽ nhìn mình thế nào?

Nhan Hùng thậm chí đã tính toán hậu quả, nếu đêm nay giết Lữ Nhạc, Hãn Cân Thanh hai người, e rằng Chử Hiếu Tín cũng không tiện bảo vệ mình nữa. Chưa đầy nửa năm mà mình đã giết hai đồng nghiệp có thân phận thám mục, nếu còn tính công cho mình vì chuyện này, e rằng những người khác trong ngành cảnh sát sẽ nổi giận.

Nên đành bỏ tiền ra, nói là Lữ Nhạc và hắn liên thủ đến bến tàu bắt được thuốc phiện, không may bị tội phạm bắn chết, là do hắn Nhan Hùng lên kế hoạch kém. Đành chịu giáng chức, nhưng giáng chức thì được, chỉ là vị trí thám mục cấp cao ở đồn cảnh sát Vượng Giác mà hắn để trống, phải tìm người của mình tiếp quản, đảm bảo địa vị giang hồ của hắn.

Nếu Trĩ Kê dám trở mặt, hắn sẽ nhờ Kim Nha Lôi liên kết với Triều Châu bang, cùng Đồng Hòa tự đầu khai chiến.

Còn Chử Hiếu Tín cũng tốt, Tống Thiên Diệu cũng được, không tiện ra mặt cho hắn Nhan Hùng, nhưng về mặt tiền bạc chắc sẽ không thiếu sự hỗ trợ với hắn.

Nếu Tống Thiên Diệu biết được những suy nghĩ lúc này trong đầu Nhan Hùng, chắc chắn sẽ ngạc nhiên, tên khốn Nhan Hùng này từ khi lên được chức thám mục cấp cao lại biết dùng đầu óc suy nghĩ, ra tay tàn nhẫn mà đầu óc lại tỉnh táo, đúng là nhân tài.

Nhan Hùng đã quyết tâm giết người, chuẩn bị hô xong số ba sẽ bóp cò, ngay lúc đó, Trần Thái bước lên, mặt đỏ bừng, đứng giữa Nhan Hùng và Lữ Nhạc, giọng hơi run rẩy nói:

- Hùng ca, Nhạc ca, ta là Trần Thái của Hòa Quần Anh, cũng là em họ của Diệu ca, hai vị, nể mặt ta được không?

Nghe Trần Thái lên tiếng cắt ngang việc đếm số của Nhan Hùng, Lữ Nhạc cảm thấy lòng nhẹ nhõm, tuy tay vẫn chĩa súng vào thái dương Nhan Hùng, nhưng vẻ mặt đã lộ nụ cười, không còn căng thẳng như lúc nãy.

Tên Hòa Quần Anh gọi là A Thái này, biết điều thật! Chỉ cần có người lên tiếng cắt ngang, dù thế nào cũng có thể quay lại đàm phán, nhưng chỉ là nói chuyện thôi, miễn không động thủ, Lữ Nhạc sẽ không để Nhan Hùng chiếm được tiện nghi.

Chương 392. Văn tỷ của Cửu Văn Long (2)

Nhan Hùng thấy Trần Thái đứng ra, trong lòng cũng có chút dao động. Hắn không phải không dám giết người, mà là không rõ mối quan hệ giữa Trần Thái và Tống Thiên Diệu thân thiết đến mức nào. Khi Anh Đức Tây Dược Hành khai trương, hắn và Trần Thái cũng đã uống với nhau vài chén rượu trên bàn tiệc, coi như có chút giao tình. Nếu không nể mặt hắn, vạn nhất Trần Thái được Tống Thiên Diệu coi như tâm phúc, đêm nay không nể mặt Trần Thái, sau này có thể sẽ bị oán trách.

- A Thái, không phải ta không nể mặt ngươi, nhưng nếu thuộc hạ trinh sát đội của ta bị một kẻ giang hồ đánh, ta không giúp hắn lấy lại thể diện, làm sao xứng đáng với việc hắn gọi ta một tiếng Hùng gia?

Nhan Hùng trong lòng đã dao động, nhưng vẻ mặt vẫn không đổi, vẫn chĩa súng về phía Lữ Nhạc, thậm chí mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Lữ Nhạc, không nhìn Trần Thái, mở miệng nói.

- Sái Lão Hùng! Chính ta đánh hắn! Có chuyện gì cứ đến tìm ta, đừng làm khó Nhạc ca!

Hãn Cân Thanh đứng tại chỗ, ngạo mạn mở miệng nói:

- Cứ bắn ta đi, nếu đêm nay đám đệ tử của ta không đốt cháy thành tro đồn cảnh sát Vượng Giác để chôn cùng ta, ta chết rồi bia mộ sẽ mang họ ngươi!

- A Hùng, chúng ta đều là người giang hồ, chửi vài câu thô tục không phải chuyện lớn, ngươi cũng vậy, ta cũng thế, bỏ mạng ở đây, quá đáng tiếc. Đến nước này rồi, ngươi bắn chết ta, dù có Thái Bình Thân Sĩ bảo vệ ngươi, người của các tự đầu cũng sẽ rút thăm sinh tử, không thể để ngươi sống qua đêm nay đâu, chẳng qua là cùng nhau chết thôi.

Lữ Nhạc nghe lời Hãn Cân Thanh, sợ Nhan Hùng lại bị chọc giận, lập tức chủ động mở miệng nói:

- Cần gì phải thế?

Nhan Hùng từ từ cất súng đi, không để ý đến Lữ Nhạc, mà nhìn về phía Trần Thái:

- Ngươi nói một câu ta sẽ đi, ta còn mặt mũi nào? Được, để Tống tiên sinh quyết định. A Vĩ, đến đồn cảnh sát Tây Cống mượn điện thoại gọi đến đồn cảnh sát Vịnh Nhai, nhờ bạn ta Vô Đầu giúp đi gặp Tống tiên sinh, mời hắn làm chủ.

- Biết rồi, Hùng ca.

A Vĩ cũng cất súng đi, quay người gọi một thuộc hạ, lên xe rời đi.

Lữ Nhạc thấy Nhan Hùng cất súng, hắn cũng cất khẩu súng đi, nhưng lo Nhan Hùng đột nhiên bắn Hãn Cân Thanh, nên cố ý đứng chắn giữa Nhan Hùng và Hãn Cân Thanh.

Nhan Hùng quay đầu nhìn Cửu Văn Long đang nằm dưới đất, tuy hai chân bị đánh gãy nhưng tinh thần vẫn khá tốt, rồi lại nhìn Sư Gia Huy đã không nói nên lời:

- A Huy, có muốn ta đưa các ngươi đi trước không?

- Không đi, đợi Tống tiên sinh đến giúp ra oai.

Sư Gia Huy vẫn còn chưa định thần, ngược lại Cửu Văn Long bị đánh thảm như vậy mà vẫn có tâm trạng nở nụ cười nói với Nhan Hùng.

Trần Thái cũng muốn đi qua nói chuyện với Sư Gia Huy, nhưng Nhan Hùng đã chặn lại, giọng điệu không lạnh không nóng nói:

- A Thái, vẫn nên đợi Tống tiên sinh đến rồi hãy mở miệng thì hơn.

Đang lúc mọi người trên bến tàu đều đang đợi Tống Thiên Diệu, bỗng có bốn người phụ nữ đi đến. Những người khác còn chưa để ý, nhưng Sư Gia Đàm của 14K thấy người đến thì sắc mặt thay đổi, bởi vì người đi đầu chính là đại lão bái môn của hắn, hiện đang ẩn cư ở Cửu Long Thành Trại và đã tuyên bố không can thiệp vào sự vụ của 14K nữa - Tề Vĩ Văn.

Đi sau lưng Tề Vĩ Văn là đại tỷ trong Thập Nhị Kim Thoa Vượng Giác - Trần Yến Ni, cùng hai chị em kết nghĩa khác cũng thuộc Thập Nhị Kim Thoa.

- Văn tỷ, sao ngươi lại đến đây…

Sư Gia Đàm còn chưa hỏi xong, Trần Yến Ni đi sau lưng Tề Vĩ Văn đã liếc mắt ra hiệu "ngươi gây họa rồi". Quả nhiên, Tề Vĩ Văn thấy Sư Gia Đàm lên chào hỏi, còn chẳng thèm để ý đến hắn, mà đi thẳng đến trước mặt Cửu Văn Long đang nằm dưới đất, đưa tay sờ hai chân của hắn. Cửu Văn Long thấy Tề Vĩ Văn, sửng sốt một chút:

- Văn tỷ, sao ngươi lại đến đây?

Bên cạnh, Sư Gia Huy cũng lên tiếng gọi:

- Văn tỷ?

Nghe Cửu Văn Long gọi một tiếng Văn tỷ, Sư Gia Đàm lập tức hiểu tại sao Trần Yến Ni lại liếc mắt ra hiệu với mình như vậy!

Cửu Văn Long lại nhận biết Tề Vĩ Văn! Mà còn quan hệ rất mật thiết! Thông thường các thành viên nội ngoại bát

đường của 14K khi gặp Tề Vĩ Văn, phải gọi là Tề đường chủ. Còn như Lam Đăng Lung hoặc những tứ cửu tử bình thường, thậm chí còn chưa có cơ hội gặp mặt Tề đường chủ, đi ngoài đường chưa chắc đã nhận ra được, chỉ có những hậu bối thân thiết với Tề Vĩ Văn, như hắn và Trần Yến Ni mới có thể thân thiết gọi một tiếng Văn tỷ!

- Hai xương chân đều bị gãy, nhưng không có gì đáng ngại, dưỡng một thời gian sẽ khỏi.

Tề Vĩ Văn xác nhận xong tình trạng thương tích của Cửu Văn Long, mỉm cười với Cửu Văn Long:

- Đợi Văn tỷ giúp ngươi trả thù.

Nói xong, Tề Vĩ Văn xoay người, cũng không nhìn Nhan Hùng, Lữ Nhạc, Hãn Cân Thanh, mà đi đến trước mặt sư gia Đàm đang cúi đầu tự biết mình gây họa:

- Cởi kính ra.

Sư gia Đàm tháo cặp kính gọng vàng xuống bỏ vào túi, ngẩng mặt lên vừa định nói Văn tỷ…

- Bốp!

Tề Vĩ Văn đã tát một cái vào mặt sư gia Đàm, âm thanh giòn tan khiến Nhan Hùng, Lữ Nhạc và mấy người khác cũng cảm thấy mặt mình hơi đau!

- Bốp!

Tát xong bằng mu bàn tay, Tề Vĩ Văn lại tát thêm một cái bằng lòng bàn tay!

Hai cái tát xong, mặt sư gia Đàm đã sưng vù lên, máu chảy ở khóe miệng.

Tề Vĩ Văn nhìn chằm chằm sư gia Đàm đang im lặng không nói gì bằng ánh mắt lạnh lùng:

- Có phải ngươi nghĩ ta không còn can thiệp vào chuyện giang hồ của 14K nữa, nên không quản được ngươi?

- Không phải, Văn tỷ.

Đường đường là thủ lĩnh của Cửu Long Thập Bát Hổ, vương giả Quý Lợi của Vượng Giác là sư gia Đàm thậm chí không dám lau máu ở khóe miệng, cung kính đứng nghiêm trước mặt Tề Vĩ Văn, mở miệng nói.

Chương 393. Ngươi có thể đi (1)

- Người của Hòa tự đầu tra ra hắn là người của 14K rồi thông báo cho ngươi đến nhận người, ngươi có điều tra kỹ thân phận của hắn không? Hắn là Lam Đăng Lung của 14K, chẳng lẽ không tính là thành viên của 14K, không tính là huynh đệ của ngươi? Để ngươi đến hiện trường mà ngay cả một câu thả người cũng không đáng để ngươi nói ra sao?

Tề Vĩ Văn nói với giọng nhạt nhẽo:

- Ngươi có biết không, ta ở Cửu Long Thành Trại, đều ăn lương thực rau củ hắn gửi đến? Ông nội của vị Tống tiên sinh đứng sau lưng Nhan Hùng, kẻ đã giết hai người kết nghĩa huynh đệ của ngươi, những đứa trẻ trong trường nghĩa học, những người già cô độc trong viện dưỡng lão, đều ăn lương thực rau củ hắn gửi đến? Ngươi có muốn xuống dưới đi cùng hai vị kết nghĩa huynh đệ của ngươi không?

Cửu Văn Long nằm mềm nhũn dưới đất, nhìn Tề Vĩ Văn tát sư gia Đàm đến ngây người, nói với sư gia Huy cũng đang kinh ngạc bên cạnh:

- Hóa ra Văn tỷ dạy những đứa trẻ đó ở trường nghĩa học lại sắc bén như vậy?

…

Gần đây Tề Vĩ Văn sống rất đầy đủ, cô chuyển đến thuê một căn nhà gỗ hai tầng ở Cửu Long Thành Trại, mỗi buổi sáng đến trường nghĩa học Long Tân dạy toán cho bọn trẻ, buổi chiều khi Tống Thành Khê dạy học cho bọn trẻ, cô lại

đến viện dưỡng lão pha trà đánh cờ với hơn chục cụ già cô độc, hoặc về nhà gỗ mình thuê trồng hoa luyện chữ.

Buổi tối thường phải xem tâm trạng của Tống Thành Khê, nếu Tống Thành Khê thắng được mấy ông già ở viện dưỡng lão khi đánh cờ hoặc không thua quá thảm, thường sẽ sai trẻ con mời cô đến viện dưỡng lão cùng ăn tối với mấy ông già, dĩ nhiên, nếu Tống Thành Khê thua quá thảm hại, sẽ không mời Tề Vĩ Văn và mấy cụ già uống rượu nữa, mà tự mình về Khôi Tinh Các xem sách cờ.

Cuộc sống xa rời những tranh chấp giang hồ này, Tề Vĩ Văn cảm thấy rất thoải mái, dù là Tống Thành Khê, hay những cụ già cô độc ở viện dưỡng lão, hay hơn chục đứa trẻ đọc sách ở Khôi Tinh Các, từ lúc đầu lười để ý đến cô, đến giờ coi cô như người nhà, khiến cô cảm thấy thoải mái tự tại hơn cả việc được gọi là Tề đường chủ hay đại tỷ khi ở 14K.

Nếu không phải nữ đệ tử Trần Yến Ni của cô tối nay rảnh rỗi đến thăm cô ở nhà gỗ, trò chuyện nhàn rỗi kể về việc sư gia Đàm hôm nay phái người gặp Trần Yến Ni, hỏi cô có biết một Lam Đăng Lung của 14K tên là Cửu Văn Long hay không, Tề Vĩ Văn thậm chí không biết Cửu Văn Long vẫn luôn gửi lương thực rau củ đến viện dưỡng lão, trường nghĩa học Long Tân lại hóa ra cũng là người của 14K, cũng không biết hắn lại bị đánh gãy cả hai chân, hơn nữa sư gia Đàm rõ ràng có mặt ở hiện trường nhưng lại không nhận ra thân phận của Cửu Văn Long.

Người khác không biết Cửu Văn Long, nhưng Tề Vĩ Văn thì biết rõ. Cửu Văn Long vẫn luôn cung cấp lương thực rau củ cho Tống Thành Khê và các cụ già ở viện dưỡng lão, hơn nữa còn theo lệnh của Tống Thiên Diệu, không lấy một đồng nào.

Tống Thiên Diệu coi việc cung cấp thức ăn cho những người già cô đơn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Cửu Văn Long lại làm việc này rất tận tâm. Thỉnh thoảng khi sư gia Huy rảnh rỗi, hắn còn chạy đến dạy võ cho bọn trẻ, hoặc dẫn chúng đi bắt cá bắt tôm về làm đồ nhắm cho các cụ già ở viện dưỡng lão. Những người già trẻ ở trường nghĩa học Long Tân và viện dưỡng lão, khi gặp Cửu Văn Long đều tươi cười gọi hắn là đại thiện nhân số một. Ngay cả Tống Thành Khê bây giờ thấy Cửu Văn Long dẫn bọn trẻ chạy nhảy điên cuồng cũng không còn nghiêm mặt quở trách nữa, nhiều lắm chỉ lắc đầu cười bất lực rồi quay đi làm ngơ.

Giờ đây, niềm vui của trường nghĩa học Long Tân và viện dưỡng lão, đại thiện nhân số một lại bị người ta đánh gãy cả hai chân?

Vì vậy Tề Vĩ Văn mới vội vàng dẫn Trần Yến Ni và những người khác đến bến tàu. Hiện tại nàng không còn đi lại trong giang hồ nữa, không thể ràng buộc được người khác, nhưng sư gia Đàm lại là đệ tử do chính tay nàng dạy dỗ, được coi là môn nhân đích truyền. Chính vì thế nàng mới ra tay tát hắn hai cái, vạch trần thân phận của Cửu Văn Long.

Trước đó Cửu Văn Long nói ở lại đây chờ Tống Thiên Diệu đến giải quyết cho hắn, thực ra chỉ là nói đùa. Trong lòng hắn thực sự muốn rời khỏi bến tàu càng nhanh càng tốt, bởi vì tên khốn Hãn Cân Thanh đã lột sạch quần áo của hắn và treo lên giá hàng như con lợn. Hàng nghìn phu khuân vác, thủy thủ, thuyền phu làm việc ở bến tàu Tây Cống đều đã từ xa hay gần đến xem. Thậm chí một số phụ nữ bận rộn trên tàu cũng đã nhìn thấy thân hình trần như nhộng của Cửu Văn Long đại gia.

Hắn chưa bao giờ coi trọng mạng sống của mình, sở dĩ không vội rời đi là vì lo lắng nếu Nhan Hùng còn ở lại bến tàu,

mà hắn và sư gia Huy đi trước, nửa đường có người gây rắc rối, bản thân hắn hiện không thể động thủ, sư gia Huy bị thương thì không hay. Vì vậy hắn mới cố làm ra vẻ thoải mái, ở lại bến tàu.

Lúc này, nhìn thấy Văn tỷ dạy học ở trường nghĩa học Long Tân, người vẫn luôn mỉm cười dịu dàng ấm áp mỗi khi thấy hắn đến giao rau, đánh cho tên sư gia Đàm 14K đến mức không dám động đậy, mắt trợn trừng như muốn lồi ra ngoài.

- Cút đi!

Tề Vĩ Văn tát sư gia Đàm hai cái rồi vén lại mái tóc bị gió thổi rối:

- Đợi khi chân A Long lành, ta sẽ dẫn hắn đến gặp ngươi, ngươi tự nghĩ xem muốn bị ta đuổi khỏi môn phái hay là trả lại hai cái chân cho hắn.

- Vâng, Văn tỷ.

Sư gia Đàm nhận lệnh từ Tề Vĩ Văn, thậm chí không thèm chào tạm biệt thuộc hạ và Hãn Cân Thanh, Lữ Nhạc, hắn quay người đi thẳng ra khỏi bến tàu. Thuộc hạ của hắn vội vàng cúi chào Tề Vĩ Văn rồi bước nhanh đuổi theo bóng dáng sư gia Đàm rời đi.

Chương 394. Ngươi có thể đi (2)

Tề Vĩ Văn quay lại bên cạnh Cửu Văn Long, ngồi xuống mỉm cười dịu dàng:

- Đợi khi ngươi lành vết thương, ngươi muốn lấy hai tay hay hai chân của hắn đều được, tùy ngươi. Giao lương thực lâu như vậy mà ta không biết ngươi lại là người của 14K. Bây giờ xem ra, ngươi gọi ta một tiếng Văn tỷ hàng ngày là đúng đắn, ngươi chính là huynh đệ đồng môn của ta, gọi ta một tiếng Văn tỷ nữa đi.

- Văn tỷ?

Cửu Văn Long không hiểu ý, nhưng vẫn gọi một tiếng, đồng thời cố gắng kéo lại chiếc áo khoác sư gia Huy quấn quanh eo mình, tránh để lộ thân thể.

- Ta nhận ngươi làm nghĩa đệ.

Tề Vĩ Văn cười xoa xoa khuôn mặt hơi sưng tím của Cửu Văn Long, đứng dậy quay sang nói với Trần Yến Ni:

- Sau này nói với người của 14K, hắn là nghĩa đệ mà ta Tề Vĩ Văn đích thân nhận, là sư thúc của các ngươi.

Lúc này Trần Yến Ni đâu dám nói gì khác, chỉ dạ một tiếng rồi im lặng. Ở xa, một chiếc Ford 49 như một con bọ cánh cứng lao đến trong đêm tối, hai ngọn đèn pha sáng rực trong bóng đêm vô cùng nổi bật. Chiếc xe này chạy chậm rãi đến bên cạnh hai nhóm người mới dừng lại. Trên ghế phụ, A Vĩ - tâm phúc của Nhan Hùng xuống xe trước, chạy đến mở cửa sau. Tống Thiên Diệu mặc vest bước xuống từ trên xe.

Tên cảnh sát mật Triều Châu phụ trách đón Tống Thiên Diệu từ đồn cảnh sát Loan Tễ đến, biệt danh Vô Đầu Lam Cương cũng bước xuống từ ghế lái. Sau khi xuống xe, hắn liếc mắt ra hiệu với Nhan Hùng, ý bảo việc đối phương nhờ mình làm đã xong.

- Tống tiên sinh.

- Tống thư ký.

- Diệu ca.

Sư gia Huy, Trần Thái, Nhan Hùng, A Dược và những người khác đều lên tiếng chào Tống Thiên Diệu. Đối diện, Hãn Cân Thanh, Lữ Nhạc và những người khác cũng nhìn Tống Thiên Diệu bước xuống xe với vẻ mặt thất thường. Họ đều nghe danh vị Tống thư ký này từ lâu, nghe nói chính vì hắn nhắm trúng một ca kỹ, bị Sài Hoa Siêu và Lão Thử Tường cướp trước một bước, mới để Nhan Hùng nắm được cơ hội đại khai sát giới, đưa người phụ nữ đó nguyên vẹn cho vị Tống thư ký này, đổi lấy địa vị như hiện tại.

Tống Thiên Diệu không thèm liếc nhìn bất kỳ ai dù chỉ một cái. Sau khi xuống xe, đôi giày da đóng đinh phát ra tiếng kim loại lách cách khi chạm đất. Hắn bước đến trước mặt Sư gia Huy, liếc nhìn Cửu Văn Long đang cố gắng nặn ra nụ cười, rồi lại nhìn thẳng vào Sư gia Huy, ánh mắt không giận không buồn.

Sư gia Huy bị ánh mắt của Tống Thiên Diệu nhìn đến phát lạnh trong lòng, lắp bắp mở miệng:

- Tống thư ký, ta…

- Ta cái con mẹ ngươi.

Tống Thiên Diệu nhe răng cười:

- Ta vừa mới xuống máy bay hôm nay, ngươi đã gây chuyện để đón ta, chuyện nhỏ như vậy mà cũng phải để Nhan Hùng gọi ta đến xử lý? Ngươi làm lão bản kiểu gì vậy?

- Ta…

Sư gia Huy không hiểu ra sao, Cửu Văn Long bị đánh thậm chí phát triển đến tình trạng hiện tại, có liên quan gì đến việc mình làm lão bản?

Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá từ trong túi ra, trước tiên nhét một điếu vào miệng Cửu Văn Long, tự tay châm lửa cho gã đang hơi ngẩn ngơ, rồi hỏi:

- Có phải bị người ta đánh không? Ngươi có mang vũ khí đến bến tàu gây án không?

- Không có, ta muốn đấu một đối một, nhưng bọn chúng hàng chục người đánh ta một mình.

Cửu Văn Long thật thà đáp.

Tống Thiên Diệu gật đầu, lại lấy ra một điếu thuốc, cắm vào miệng Sư gia Huy và châm lửa cho hắn:

- Hắn có phải làm việc trong công ty của ngươi không?

- Phải.

Sư gia Huy ngơ ngác ngậm điếu thuốc nói.

- Bây giờ ngươi là một lão bản, không phải tên côn đồ đầu đường xó chợ, chuyện như vậy mà cũng phải gọi cho Nhan Hùng? Rõ ràng là công nhân của ngươi đang trên đường giao rau cho trại lính Cửu Long, bị những tên này đột ngột tấn công, hơn nữa còn có cảnh sát bao che cho chúng. Ngươi quan hệ với trại lính tốt như vậy, nói với mấy tên sĩ quan hậu cần rằng rau xanh họ cần bị cướp mất, ngày mai không thể giao rau cho họ được, rồi lấy ít tiền mua thuốc lá bia chiêu đãi lính

Anh, ngươi đoán xem họ có sẵn lòng giúp ngươi, cho những tên cướp rau xấu xa đó một bài học không?

- Ngươi luôn giúp đỡ những tên lính Anh đó, họ đương nhiên hy vọng có cơ hội báo đáp ngươi, hơn nữa lính Anh cũng sống rất khổ, cũng phải tìm cho họ vài đường kiếm tiền, chuyện tốt như vậy mà cũng không hiểu? Ngoại trừ người của Nhan Hùng, còn lại, ghi nhớ tên từng người, rồi ngày mai dẫn lính Anh đi gõ cửa từng nhà, mấy tên đại ca giang hồ Hồng Côn chỉ phiến này không phải rất giỏi đánh đấm sao? Vậy thì tốt, để lính Anh mang họ về trại làm bao cát tập đấm vài ngày rồi tính.

Tống Thiên Diệu cuối cùng lấy ra một điếu thuốc, ngậm vào miệng mình và châm lửa, nói với Sư gia Huy:

- Bây giờ biết phải làm thế nào rồi chứ?

- Biết… biết rồi.

Sư gia Huy nghe đến ngẩn người, vị Tống thư ký này của mình giờ đang nói trước mặt mọi người cách xử lý đối phương, hoàn toàn không theo quy tắc giang hồ, thậm chí còn không dùng đến người của Phúc Nghĩa Hưng, chỉ đơn giản nói với mình vài câu ở đây, những người giang hồ bên cạnh đã hoàn toàn kinh hãi, sao mình lại cảm thấy thoải mái hơn cả việc Tống thư ký gọi vài trăm người của Phúc Nghĩa Hưng đến giúp mình trút giận?

Sao mình lại không nghĩ ra?

Không chỉ Sư gia Huy, Cửu Văn Long, lúc này Lữ Nhạc, Hãn Cân Thanh, Trần Thái và những người của các bang phái khác cũng đều biến sắc mặt vì những lời Tống Thiên Diệu nói ra với nụ cười trên môi.

Những kẻ giang hồ này không sợ cảnh sát, không sợ các tự đầu khác, nhưng rốt cuộc chúng vẫn là bọn trộm cướp, sợ nhất

là quan binh. Dù là Song Hoa Hồng Côn lợi hại đến đâu, khi lính Anh cầm súng đạn thật, lái xe Jeep gắn súng máy xông đến trước mặt, cũng chỉ còn nước ngoan ngoãn ôm đầu ngồi xổm.

Chương 395. Ngươi có thể đi (3)

Bọn lính Anh đó không phải cảnh sát người Hoa bản địa, chúng coi mạng sống của những người Hoa không phải thượng đẳng ở thuộc địa như cỏ rác. Từng có lính Anh mặc thường phục say rượu ở hộp đêm, tranh giành vũ nữ thoát y trên sân khấu với một lão đại giang hồ.

Tên lão đại đó tuy không dám động thủ đánh người da trắng, nhưng vì có đàn em ở đó, để giữ thể diện và địa vị giang hồ, nên sai người ném hai tên lính Anh say rượu ra đường. Kết quả ngày hôm sau, tên lão đại cùng hơn chục đàn em đều bị bắt vào doanh trại. Những nhân vật như cảnh trưởng, tổng cảnh trưởng người Hoa trước đây vẫn xưng huynh gọi đệ với các lão đại giang hồ, trước mặt dù chỉ một tên lính Anh bình thường cũng không dám nói nửa lời.

Cuối cùng phải ngoan ngoãn gửi hơn 200.000 đô Hồng Kông đến doanh trại, tên lão đại và hơn chục đàn em bị giam đủ một tuần mới được thả ra, tất cả đều bị đánh đến không còn hình người, gầy đến kiệt sức, có hai người thậm chí còn bị tàn tật suốt đời.

Tống Thiên Diệu bảo A Dược và một tay chân khác của Nhan Hùng đỡ Cửu Văn Long dậy, còn mình dùng tay khoác tạm chiếc áo khoác của sư gia Huy lên người Cửu Văn Long để tránh bị người khác nhìn thấy, rồi nói:

- Bảo bọn họ, ai không có chuyện gì thì có thể đi, nhưng ai được đi, ai không được đi, do ngươi quyết định. Đi đi, chơi vui vẻ một chút. Ăn cơm của tên chủ nghèo như sư gia Huy mà

ngươi còn ăn dữ dội như vậy, bây giờ trước mặt ngươi toàn là những lão đại giang hồ giàu có quyền quý, ngươi ăn ít quá sẽ khiến bọn họ mất mặt đấy.

Đôi mắt Cửu Văn Long gần như tỏa sáng, quả nhiên Tống thư ký mà Huy ca thường nhắc đến rất lợi hại, hắn vừa đến, tất cả mọi người đều không dám mở miệng, bây giờ còn để hắn tự đi nhận người, để những kẻ đánh hắn chờ Huy ca gọi lính Anh đến xử lý.

- Đa tạ Tống thư ký! Ta nhất định sẽ làm!

Cửu Văn Long cười tươi nói với Tống Thiên Diệu đã nói xong và quay lưng đi.

Khi A Dược và những người khác đỡ Cửu Văn Long, Tống Thiên Diệu đã đi đến bên cạnh Nhan Hùng, vỗ vai Nhan Hùng và nói nhỏ:

- Lần sau những chuyện nhỏ nhặt như thế đừng gọi ta đến xử lý, ta xuất hiện chỉ làm mất mặt ngươi trước người ngoài thôi. Chuyện ở đây để ngươi xử lý là được. Nhớ kỹ, ở đây chỉ có ba loại người, người sống, người chết và người của ta. Có kẻ tự chọn con đường khác, sống chết thế nào thì đừng làm phiền ta nữa, người của ta sẽ không thiếu ánh mắt như vậy.

Nói xong, Tống Thiên Diệu vẫy tay gọi Lam Cương:

- Vô Đầu? Đi thôi, đưa ta về ngủ.

Từ đầu đến cuối, Tống Thiên Diệu không hề nhìn Trần Thái đang đứng bên cạnh Hàm Cân Thanh một cái, dù hắn chủ động chào hỏi mình.

- Không phải chứ đại ca, đường xa xôi chạy đến đây, chỉ để nói một câu thôi sao? Ta còn bỏ cả bạn gái, vội vàng đến đón ngươi, chẳng phải là để xem kịch hay sao?

Lam Cương búng tàn thuốc, có vẻ tiếc nuối nói.

Tống Thiên Diệu đi về phía chiếc Ford 49 của Lam Cương, miệng hỏi:

- Đi không?

- Đi, đi chứ, ai bảo ngươi là đại ca, ta là đồ bỏ đi? Trời thật là mù quáng, ta sinh ra đẹp trai thế này, lại biết tiếng Anh, sao nhà họ Chử không mời ta làm thư ký nhỉ.

Lam Cương lẩm bẩm, nhưng vẫn nhanh chóng mở cửa xe cho Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhìn Lam Cương cười cười, hắn khá thích tính cách hoạt bát của Lam Cương. Khi lên xe, Tống Thiên Diệu nói:

- Vì sợ ngươi cướp mất phụ nữ nhà họ Chử, ngươi không phải muốn tán tỉnh cô gái ngoại quốc sao? Có cần ta giúp ngươi tìm cơ hội không?

Lam Cương khởi động xe, lùi xe quay đầu thuần thục, giọng điệu không hề ngượng ngùng, thoải mái nói:

- Đa tạ, lần trước là ta có mắt không tròng, đừng chọc ta nữa. Nói đến Tống thư ký, A Hùng đêm đó chỉ đưa người phụ nữ của ngươi, ngươi đã nâng hắn lên làm thám mục cấp cao, hôm nay ta đích thân đưa ngươi đến, có phải cũng nên nâng đỡ ta một chút, cho ta một cơ hội không? Chúng ta đều là người Triều Châu mà?

- Nữ nhân mà Nhan Hùng mang đi đã ngủ với ta, vậy ngươi có ngủ với ta không?

Tống Thiên Diệu cười nói xong rồi ngả người ra sau nhắm mắt lại, hắn vừa từ Mỹ trở về, vẫn chưa hết chứng lệch múi giờ.

Trên bến tàu, Cửu Văn Long chỉ tay vào từng gương mặt khác nhau của những người giang hồ:

- Ngươi không được đi.

- Ngươi không được đi.

- Ngươi không được đi.

- Ngươi, cởi hết quần áo mới được đi.

- Đàn bà thì được đi.

- Văn tỷ cũng được đi.

- Ngươi, cởi hết quần áo mới được đi.

- Ngươi không được đi.

Lữ Nhạc nghe Cửu Văn Long nói liên tục "không được đi" mà trong lòng bực bội, nhưng lại không thể làm gì. Nếu những lời đó do Sư gia Huy nói ra, Lữ Nhạc sẽ không tin, nhưng do Tống Thiên Diệu nói ra, dù là nói dối cũng không ai dám coi như gió thoảng bên tai. Lính Anh sẽ không quan tâm mình có cha vợ như thế nào, cũng không quan tâm mình có phải là thám mục hay không, hơn nữa nếu thật sự bị đưa vào doanh trại, dù vài ngày sau có ra được thì còn mặt mũi nào tiếp tục lăn lộn trong cảnh sát nữa?

- Sái Lão Hùng, ta lấy mười vạn ra, chuyện tối nay coi như xóa sổ, được không?

Lữ Nhạc không chịu nổi việc Cửu Văn Long cứ như đang niệm chú quanh Hãn Cân Thanh, chỉ vào những thành viên của tự đầu, chủ động lên tiếng với Nhan Hùng.

Nhan Hùng nhìn về phía Cửu Văn Long:

- A Long, Lữ cảnh quan đưa mười vạn.

- Mười vạn?

Cửu Văn Long được đỡ trở lại trước mặt Lữ Nhạc, rộng lượng nói:

- Vậy ngươi được đi.

Rồi lại quay về bên cạnh Trần Thái và Hãn Cân Thanh, tiếp tục lẩm bẩm:

- Ngươi không được đi, ngươi cởi hết quần áo mới được đi…

- Giá chót, ba mươi vạn! Mua cho tất cả mọi người được đi.

Lữ Nhạc gần như muốn thổ huyết, ba mươi vạn này gần như là toàn bộ gia sản của hắn và vợ hắn, có lẽ còn phải nhờ cha vợ góp thêm một ít nữa, vốn dĩ là để chuẩn bị chi tiêu mua vị trí thám mục cao cấp cho bản thân, giờ đêm nay lại dùng để làm lợi cho Nhan Hùng.

Chương 396. Hàng mới? (1)

Cửu Văn Long cuối cùng đi đến trước mặt Hãn Cân Thanh đang mặt mày tái mét, trán lấm tấm mồ hôi, nhìn thẳng vào mắt Hãn Cân Thanh, giọng điệu nghiêm túc nói:

- Ba mươi vạn, ngươi được đi, đợi ta lần sau tìm ngươi.

…

Tống Thiên Diệu về đến phố Thái Hòa xuống xe, Lam Cương chào hỏi hắn một tiếng, rồi vội vàng lái xe đi dỗ dành người yêu mới quen. Thực ra ấn tượng của Tống Thiên Diệu về Lam Cương tốt hơn Nhan Hùng, tuy gã này trước đây đã từng vô duyên vô cớ tán tỉnh quỷ muội, nhưng gã này thông minh hơn Nhan Hùng, và chỗ lợi hại hơn Nhan Hùng là ở chỗ, Nhan Hùng phải bị người ta ép mới chịu liều mạng tàn nhẫn, còn Lam Cương sẽ chủ động tìm kiếm cơ hội.

Khi đưa hắn đến bến tàu Tây Cống, Lam Cương đã dùng giọng điệu trò chuyện tùy ý nói với Tống Thiên Diệu trên xe rằng, nếu Tống thư ký cần giết gà dọa khỉ, hôm nay địa vị thân phận của Nhan Hùng không tiện trở mặt nổ súng, thì Lam Cương hắn có thể.

Chỉ một câu nói này, Tống Thiên Diệu đã biết đối phương là một nhân vật hành sự quyết đoán tàn nhẫn, biệt danh Vô Đầu e rằng chỉ là bề ngoài.

Những lời như vậy đặt lên người Nhan Hùng trước khi bị ép vào đường cùng nổ súng giết người, tuyệt đối sẽ không có gan nói ra trực tiếp như vậy.

…

Thời gian này, Lâu Phượng Vân giao tiệm thuốc tây cho Triệu Mỹ Trân và Tống Văn Văn quản lý, còn mình thì đích thân đến khu công xưởng Bắc Giác giúp Tống Thiên Diệu chọn nhà máy. Hiện nay lệnh cấm vận đang có xu hướng mạnh mẽ, nhiều nhà máy đóng cửa chờ người thanh lý, theo yêu cầu của Tống Thiên Diệu, hầu như các nhà máy đều đáp ứng yêu cầu, khiến Lâu Phượng Vân phải đi từng nhà một, gần như hoa cả mắt.

Cô ta ở sòng bạc đã quen với đủ loại người, giờ đây lại gần như mỗi chủ nhà máy đều đang chờ đóng cửa cầu xin cô ta một người mua tiếp quản, chắc chắn bên mua chiếm hết ưu thế, nên đã thể hiện một phen kỹ năng mặc cả, trước đó một nhà máy vịt sáp to lớn, rộng đến bốn năm ngàn mét vuông, cô ta đã thuê được với giá thuê năm chỉ một vạn một ngàn đô Hồng Kông.

Thật đáng thương, vịt quay Hồng Kông được sản xuất tại Hồng Kông, ấp nở và nuôi dưỡng cũng tại Hồng Kông, nhưng trước đây trứng vịt vẫn luôn được vận chuyển từ Đại lục. Vì vậy, không lâu sau khi lệnh cấm vận được ban hành, chính phủ Mỹ đã từ chối cho vịt quay vào thị trường Mỹ với lý do rằng những con vịt này được ấp nở từ trứng vịt nuôi dưới chế độ cộng sản. Trong khi đó, người Anh lại khẳng định rằng vịt được nuôi lớn ở Hồng Kông, ăn thức ăn Hồng Kông, là vịt chính gốc từ thuộc địa Anh, và cho rằng hành động của Mỹ rõ ràng là muốn gây sự.

Vì vậy, các nhà ngoại giao hai nước đã trao đổi nhiều lần về vấn đề danh tính của vịt, cho đến nay vẫn chưa giải quyết được.

Trong khi hai chính phủ cãi vã lẫn nhau, tranh cãi không dứt, thì những xưởng sản xuất vịt quay lớn nhỏ ở Hồng Kông không có thời gian để chờ đợi. Chưa đầy hai tháng, một số

xưởng lớn chuyên làm ăn xuất khẩu sang Mỹ đã không chịu nổi thua lỗ, tuyên bố đóng cửa. Chủ xưởng về nhà tiếp tục mở xưởng nhỏ. Xưởng này cũng như vậy, chủ xưởng không muốn chờ đợi nữa, quyết định cắt đứt tay, bán rẻ cho Lâu Phượng Vân, về nhà tiếp tục mở một cửa hàng vịt quay nhỏ. Vịt là của nước nào thì là của nước đó, đằng nào hắn cũng không làm ăn với bọn Mỹ nữa, bán cho người Hồng Kông ăn là được.

Lâu Phượng Vân tiễn chủ xưởng đã hoàn tất giao dịch và luật sư phụ trách ký hợp đồng ra về, rồi ngồi xuống văn phòng đơn sơ đã có phần bừa bộn của xưởng, cởi giày cao gót, dùng tay nhẹ nhàng xoa bóp lòng bàn chân, trong lòng tức giận nghĩ rằng mình mấy ngày nay mệt đến đau lưng nhức chân, khô miệng khát nước, còn Tống Thiên Diệu có lẽ đang vui vẻ hạnh phúc bên cạnh người phụ nữ tên Mạnh Uyển Thanh kia.

Thực ra Lâu Phượng Vân đã hiểu lầm Tống Thiên Diệu. Trong khi cô bận rộn, Tống Thiên Diệu cũng không rảnh rỗi, mà lái xe đi khắp Hồng Kông, Cửu Long để thăm các đoàn hát Quảng Đông lớn nhỏ, chỉ để hỏi xem ở Hồng Kông có ai biết làm râu giả, tóc giả dùng trong hát Quảng không.

Người Mỹ bán máy móc cho hắn, nhưng không dạy Tống Thiên Diệu cách sản xuất tóc giả. Dây chuyền sản xuất tóc giả của Marcus hoàn toàn không có kỹ thuật thủ công, vận hành tự động, tóc sau khi được tẩy rửa đưa vào máy, khi ra đã là tóc giả thành phẩm.

Còn những máy móc lỗi thời mà Tống Thiên Diệu có trong tay, Galen Nelson có thể bán cho hắn, nhưng không thể dạy hắn cách sử dụng, chỉ có thể để Tống Thiên Diệu tự tìm cách nghiên cứu làm thế nào để sản xuất tóc giả bằng những máy móc này, và sau khi nghiên cứu xong còn phải dạy lại cho công nhân.

Nếu bảo Tống Thiên Diệu dạy kinh nghiệm kinh doanh thì hắn còn có thể ứng phó được, nhưng nói đến sản xuất thực tế trong xưởng, kiếp trước khi khởi nghiệp Tống Thiên Diệu chưa từng làm những việc thô thiển này, đương nhiên không thể có bất kỳ kinh nghiệm nào để tham khảo.

Thực ra tóc giả không có hàm lượng kỹ thuật quá cao, ngay cả việc tự mò mẫm sắp xếp tóc, dệt tóc, số lần và độ dày mỏng, sau vài lần thử nghiệm cũng có thể tìm ra được, nhưng hiện tại máy móc vẫn chưa đến Hồng Kông, hắn cảm thấy cần thiết phải tìm một công nhân có thể cung cấp một số kỹ thuật, tránh đi đường vòng.

Tống Thiên Diệu nghĩ đến tóc giả Trung Quốc, Hồng Kông không có xưởng sản xuất tóc giả kiểu phương Tây, nhưng chưa chắc đã không có tóc giả Trung Quốc, vì vậy hắn nghĩ ngay đến những bộ râu giả, tóc giả thường dùng trong kịch hát. Mấy ngày nay hắn đã hỏi thăm ở các đoàn hát Quảng Đông, biết được râu giả tóc giả dùng trong hát Quảng khác với râu giả thường dùng trong kinh kịch Bắc phái làm từ đuôi ngựa hoặc đuôi tê giác, trong hát Quảng đều làm từ tóc thật, chỉ có điều hầu hết râu giả tóc giả trong các đoàn hát Quảng đều đã được làm từ nhiều năm, thậm chí hàng chục năm trước, ban đầu đều do các thợ già ở tỉnh thành Quảng Châu sản xuất, không rõ ở Hồng Kông có thợ già nào có thể làm tóc giả như vậy không.

Chương 397. Hàng mới? (2)

Cuối cùng, sau khi hỏi một đoàn hát Quảng nhỏ ở Tây Doanh Bàn, Tống Thiên Diệu mới nhận được tin tức, tóc giả của đoàn hát này được làm bởi một thợ già ở gần Du Ma Địa, Cửu Long cách đây bốn năm theo yêu cầu của trưởng đoàn, nhưng trưởng đoàn hiện đã qua đời, trưởng đoàn mới cũng không biết trưởng đoàn cũ đã đến con đường nào ở Du Ma Địa để tìm thợ già đó.

Vì vậy, trong khi Lâu Phượng Vân đang than phiền về Tống Thiên Diệu, hắn đang lang thang khắp các ngõ ngách lớn nhỏ ở Du Ma Địa, tìm kiếm những thợ thủ công già có thể làm tóc giả Trung Quốc, thực tế còn vất vả hơn nhiều so với Lâu Phượng Vân.

Nhan Hùng biết Tống Thiên Diệu đang ở Du Ma Địa mấy ngày nay, lo lắng thám mục Du Ma Địa Lê Hữu Dân sẽ gây rắc rối cho Tống Thiên Diệu vì vụ Sài Hoa Siêu, nên đặc biệt phái thuộc hạ A Vĩ đi theo bên cạnh Tống Thiên Diệu để giúp lái xe.

Ngay khi Tống Thiên Diệu lái xe đi khắp Du Ma Địa mà không tìm thấy bất kỳ biển hiệu hay bảng hiệu nào liên quan đến hát bội hoặc tóc giả, đứng bên ngoài một con hẻm nhỏ ngậm điếu thuốc, trong lòng đang định liều lĩnh chờ máy móc đến rồi tự mò mẫm thử nghiệm sản xuất, thì phía sau một cánh cửa gỗ thấp trong con hẻm tồi tàn bỗng mở ra, một phụ nữ trung niên bưng cái nia bước ra ngoài, trước tiên khóa cửa gỗ từ bên ngoài bằng một ổ khóa chữ thập, sau đó bưng nia đổ rác vào thùng rác không xa chỗ Tống Thiên Diệu đang đứng.

Tống Thiên Diệu mấy ngày nay tìm người tìm đến nóng lòng, ánh mắt bồn chồn đảo quanh bốn phía đường phố, tình cờ người phụ nữ này đi qua, đổ rác vào thùng rác, Tống Thiên Diệu liếc mắt một cái đã thấy bên trong có không ít tóc vụn.

Hơn nữa Tống Thiên Diệu chú ý đến một chi tiết, chỉ là ra đường đổ rác mà người phụ nữ này cũng phải khóa cửa?

Gạt A Vĩ đang định giúp hắn châm thuốc sang một bên, Tống Thiên Diệu quay đầu lại nhìn cánh cửa gỗ thấp mà người phụ nữ vừa bước ra, phát hiện bên ngoài cửa không có bất kỳ biển hiệu nào, rồi lại đi đến bên thùng rác nhìn vào bên trong, những sợi tóc vụn bên trong rõ ràng cũng không phải là lượng tóc có thể xuất hiện khi người lớn trong nhà tự cắt tóc cho trẻ con, người phụ nữ trung niên đang đổ rác bên cạnh bị hành động của Tống Thiên Diệu làm giật mình, một người trẻ tuổi mặc vest bảnh bao, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm vào thùng rác? Bây giờ ăn mày cũng bảnh bao thế này sao?

- Chị ơi, xin hỏi một chút, bên trong này có phải làm tóc giả râu giả cho hát bội không?

Tống Thiên Diệu bình tĩnh hỏi người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ trung niên đưa mắt cảnh giác đánh giá Tống Thiên Diệu, gật đầu nói:

- Phải đó, tiểu huynh đệ, ngươi là người của đoàn hát bội à? Nhưng mấy năm nay không treo biển hiệu, sư phụ tuổi cao rồi mắt không còn tinh như trước, nên ngoài những khách quen thân thiết, không nhận làm cho người ngoài nữa, các ngươi tìm chỗ khác đi?

Vẻ mừng rỡ trên mặt Tống Thiên Diệu gần như sánh ngang với khi nhìn thấy lô máy móc lỗi thời trong tay Galen Nelson ở Mỹ, xem ra trời không phụ lòng người, vất vả tìm kiếm ở Du

Ma Địa hai ngày, hận không thể hỏi cả hang chuột, hắn quả nhiên vẫn còn chút may mắn.

- Chị à, có thể cho ta vào gặp sư phụ không? Ta muốn nhờ sư phụ giúp làm một số tóc giả, giá cả có thể thương lượng, hoặc không cần làm tóc giả, chỉ cần chỉ điểm một chút cũng được.

Tống Thiên Diệu nở nụ cười ôn hòa với người phụ nữ trung niên, lịch sự nói.

Nhưng người phụ nữ trung niên lắc đầu:

- Đã nói là bây giờ sư phụ không nhận làm nữa, chỉ làm cho một số khách quen nhiều năm thôi, các ngươi đến Thượng Hoàn đi, ở đó cũng có một vị sư phụ làm tóc giả.

Nói xong liền quay người đi về phía cửa, mở ổ khóa chữ thập, vào trong rồi lại cài then cửa từ bên trong.

Có việc làm ăn đến tận nơi mà cũng không nhận?

Khó khăn lắm mới tìm được một người, làm sao Tống Thiên Diệu có thể để đối phương đuổi đi Thượng Hoàn ở Hồng Kông được, vạn nhất đến Thượng Hoàn lại mất hai ngày mà không tìm thấy thì sao?

Hắn đi qua gõ gõ cửa gỗ:

- Chị à, giúp đỡ một chút đi?

- Đã nói là không làm ăn, ngươi loại người này sao mà dai dẳng thế, không đi nữa thì ta gọi cảnh sát đấy?

Người phụ nữ trung niên bên trong cửa bực bội đáp lại một câu.

Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn A Vĩ đằng sau:

- Này, chị bên trong nói muốn gọi cảnh sát.

A Vĩ vứt điếu thuốc hút dở, tiến lên đập mạnh vào cửa gỗ, hai ngày nay hắn đi theo sau Tống Thiên Diệu, vẫn chưa có cơ hội thể hiện bản thân trước mặt Tống Thiên Diệu, trong lòng còn nóng nảy hơn cả Tống Thiên Diệu, lúc này dùng sức gọi to:

- Mở cửa! Cảnh sát đến đây! Không tin thì đợi ta rút súng ra à? Nhanh lên!

Lần này bên trong bận rộn đến ba bốn phút, người phụ nữ trung niên mới hé cửa ra một khe nhỏ, dùng nửa khuôn mặt nhìn A Vĩ và Tống Thiên Diệu đứng ngoài cửa. A Vĩ để lộ bao súng bên hông:

- Thật sự là cảnh sát đến đây!

Thấy khẩu súng bên hông A Vĩ, người phụ nữ trung niên trái lại có vẻ thả lỏng hơn, không cần A Vĩ thúc giục nữa, chủ động mở cửa, miệng còn lẩm bẩm:

- Cảnh sát thì cứ nói là cảnh sát, sao phải nói là làm tóc giả, lô hàng mới này chưa huấn luyện xong thanh tra cũng biết mà, lại còn vội vã phái các ngươi đến thúc giục… Vào đi!

A Vĩ và Tống Thiên Diệu đứng ngoài cửa trao đổi ánh mắt với nhau, hàng mới?

Chương 398. Thiên Tiên cục (1)

- Không cần canh chừng gắt gao vậy chứ, sư phụ ra ngoài uống trà với bạn, chiều tối mới về, ba đứa mới đang ở phòng sau học thuộc bài.

Người phụ nữ trung niên đợi hai người vào rồi, khóa cửa gỗ thấp lè tè lại, lẩm bẩm nói.

Vừa nói vừa ngồi xuống cái ghế nhỏ trong phòng khách, cầm mấy lọn tóc đã cắt tỉa gọn gàng lên so đo, trông bộ dạng đúng là người làm tóc giả, nhưng làm tóc giả chỉ là thứ yếu, bà ta ngồi ở đây giống như đang trông cửa cho người khác hơn.

- Mấy ngày này cẩn thận một chút, mấy ngày trước bến tàu Tây Cống không yên ổn, thám mục cũng bị tống tiền ba mươi vạn, không có chuyện gì khác đâu, chúng ta điều tra vụ án tình cờ đi ngang qua, cảnh trưởng bảo tiện đường ghé qua nhắc nhở đừng để xảy ra sơ suất, mở cửa, chúng ta về đồn.

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc đảo mắt nhìn quanh môi trường này, giọng điệu bình tĩnh nói.

Căn nhà thấp lè tè này chia thành phòng trước và phòng sau, phòng trước chính là phòng khách mà người phụ nữ trung niên đang trông coi, hai bên trái phải, phòng sau thì đi qua phòng khách, ở phía sau có hai gian phòng, cả cái sân nhỏ chỉ có một lối ra vào mà người phụ nữ đang canh giữ.

- Biết rồi…

Người phụ nữ trung niên tuy giả vờ ngồi trên ghế đẩu sửa sang tóc, nhưng hai mắt vẫn luôn cảnh giác lén lút liếc nhìn

hai người, cho đến khi Tống Thiên Diệu không vội vàng vào phòng, mà nhắc nhở bà ta cẩn thận rồi rời đi luôn, bà ta mới thở phào nhẹ nhõm, trong lúc thả lỏng tinh thần không cẩn thận buột miệng nói một câu tiếng Thượng Hải.

Bà ta đứng dậy nhanh nhẹn mở khóa tiễn Tống Thiên Diệu hai người ra cửa, nhìn hai người đi xa, lại có xe hơi chạy đi, trong lòng càng tin hai người là cảnh sát, người thường làm gì có ai lái xe đến nơi này.

Lên xe rẽ qua hai ngã tư, Tống Thiên Diệu cho xe dừng lại bên đường, nói với A Vĩ:

- Chuyện này không nên để Nhan Hùng lấy công nữa, gần đây hắn đã nổi tiếng lắm rồi, để hắn sắp xếp Vô Đầu dẫn người đến, chắc chắn có vấn đề.

- Có phải chỉ là huấn luyện gà mái tơ không? Kỹ viện thường tìm mấy người phụ nữ huấn luyện gà mái tơ bán thân.

A Vĩ đi theo bên cạnh Nhan Hùng, thấy nhiều chuyện về ba cái độc hại cờ bạc ma túy mại dâm, nghe người phụ nữ trung niên nói huấn luyện ba đứa mới, đầu tiên nghĩ đến là gà mái tơ:

- Chuyện này, người Anh sẽ không để tâm đâu, mà chủ chứa kỹ viện phần lớn đều có thân phận giang hồ, có quan hệ với người trong cảnh sát, dù điều tra ra, cùng lắm cũng chỉ là đãi rượu thôi.

Cái gọi là gà mái tơ, chính là những cô gái vị thành niên xinh đẹp bằng nhiều cách rơi vào tay chủ chứa kỹ viện bị ép tiếp khách, rất nhiều người giàu có thích tìm mấy cô gà tơ chưa mở bao để lấy hên, được coi là một ngành nghề cực kỳ tội ác trong ba cái độc hại cờ bạc ma túy mại dâm.

- Không phải gà mái tơ bình thường đâu, kỹ viện bình thường tìm gà mái tơ về, chắc chắn phải có rất nhiều tay chân

canh chừng cẩn thận sợ chạy mất, nhưng ở đây chỉ có một người phụ nữ trông cửa, tuy cũng đủ cảnh giác, nhưng ý nghĩa trong đó rõ ràng là càng ít người biết càng tốt, hơn nữa người phụ nữ đó nói một câu tiếng Thượng Hải, không giống người địa phương làm việc, thực ra những chuyện khác đều không quan trọng, quan trọng là người phụ nữ đó biết làm tóc, vừa hay cô ta làm chuyện xấu, tiện thể đưa cô ta đến nhà máy của ta làm việc nặng. Đi, bảo Nhan Hùng gọi Lam Cương đến, tên đó thích phụ nữ nhất, dù không phải vụ án lớn, ba cô gà mái tơ, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân kiểu này hắn cũng muốn làm, huống chi, gà mái tơ cũng là người, việc nhỏ không làm sao?

Tống Thiên Diệu vẫy tay với A Vĩ:

- Đi đi, ta ở đây đợi ngươi quay lại.

A Vĩ xuống xe đi tìm chỗ gọi điện thoại, Tống Thiên Diệu quay đầu xe lại chạy về gần con hẻm nhỏ đó. Giờ đây tình cờ gặp phải chuyện này, hắn ngược lại không còn cảm thấy bực bội nữa, ngồi trong xe hút thuốc, mắt nhìn chằm chằm vào hai cánh cửa gỗ bị khóa ở đằng xa. Vụ lớn vụ nhỏ gì cũng không sao, ít nhất trước hết hãy để người phụ nữ trung niên biết chải tóc kia chuẩn bị đi làm chui cho xưởng tóc giả của mình.

Rất nhanh, Nhan Hùng đã dẫn người đến trước. Lam Cương vẫn còn đang đợi qua biển ở Loan Giới. Nhan Hùng sờ khẩu súng bên hông, bảo những người khác trốn ở con phố bên cạnh trước, còn mình thì lên xe của Tống Thiên Diệu:

- Tống tiên sinh, có chuyện gì vậy? Vô Đầu vẫn phải đợi một lát nữa, nhưng cũng không lâu đâu, hắn tính nóng nảy, trực tiếp bỏ tiền thuê thuyền của cảnh sát thủy vội vàng qua đây.

- Chuyện nhỏ thôi, gần đây ngươi đã nổi bật lắm rồi, chuyện này vẫn nên để cho hắn làm thì tốt hơn, như vậy hắn

cũng mang ơn ngươi.

Tống Thiên Diệu nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng cười hì hì:

- Ta biết, Vô Đầu không tệ, ngoại trừ thích phụ nữ ra thì làm người rất nghĩa khí, hơn nữa là người nhà Triều Châu của chúng ta.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện trong xe, một ông lão khoảng sáu mươi tuổi mặc trường sam, tướng mạo gầy gò, bước đến trước cửa kia, mở miệng nói một câu, cửa liền được người phụ nữ trung niên mở ra từ bên trong, đón ông lão vào. Ông lão này chắc hẳn là sư phụ mà người phụ nữ trung niên đã nhắc đến.

Nào ngờ ông lão vừa mới vào chưa đầy một phút đã quay ra, vẻ mặt bình tĩnh nhìn người phụ nữ trung niên bên trong khóa chặt cửa lại, rồi lập tức bước đi ra ngoài phố với vẻ hơi vội vàng.

- Ngươi xuống xe bắt lấy lão già đó, Vô Đầu không kịp đến, coi như hắn không may, lão già đó rõ ràng là muốn chạy.

Tống Thiên Diệu mở miệng nói với Nhan Hùng.

Chương 399. Thiên Tiên cục (2)

Nhan Hùng vừa mở cửa xe, chiếc Ford 49 của Lam Cương đã chạy đến từ phía sau, dừng lại bên cạnh xe của Tống Thiên Diệu, lộ ra một nụ cười:

- Tống tiên sinh, nghe nói có việc cần ta giúp?

- Lão già mặc trường sam phía trước kia, ngươi mang hắn về đây rồi nói chuyện khác.

Tống Thiên Diệu nói với Lam Cương:

- Nếu để hắn chạy mất, ngươi coi như chạy đến đây một chuyến vô ích.

- Kít kít kít~

Lam Cương nghe lời Tống Thiên Diệu, mắt nhìn chằm chằm vào ông lão đã đi được mấy chục mét phía trước, dùng sức đạp ga, hai bánh sau của xe cọ mạnh xuống mặt đất, rồi gầm rú lao về phía trước!

Chỉ trong chốc lát, chiếc xe đã lao đến sau lưng ông lão, ông lão nghe thấy tiếng xe phía sau, đã nhanh chóng tránh sang một bên, nào ngờ Lam Cương lại đánh lái theo hướng ông lão né tránh, hung hăng lao về phía ông ta, có vẻ như muốn đâm chết đối phương.

Khiến ông lão sợ hãi loạng choạng ngã xuống!

Lam Cương đạp mạnh phanh, đầu xe trực tiếp kẹp cả hai chân ông lão xuống gầm xe, lúc này Lam Cương mới xuống xe vén vạt áo lên, lộ ra còng tay miệng chửi:

- Lão già, ra đường không biết mở mắt mà đi à? Muốn mua sẵn tấm bia mộ để mừng Thanh Minh hả! Làm hỏng xe của ta, không bồi thường ba năm trăm đồng thì đừng hòng ra khỏi đồn, chuẩn bị chết trong tù đi!

Chưa đợi ông lão kịp phản ứng, Lam Cương đã tiến lên tháo còng tay, còng tay ông ta vào lưới tản nhiệt đầu xe Ford.

Rồi mới quay đầu nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

Nhan Hùng đã gọi thuộc hạ của mình đến từ khi Lam Cương đuổi theo ông lão, A Dược và A Vĩ đến trước thay Lam Cương trông chừng ông lão này, để Lam Cương dẫn đội đi phá cửa căn nhà dân đó.

Lam Cương dẫn thuộc hạ của Nhan Hùng chạy đến trước căn nhà dân, không nói không rằng lên ngay ba cú đá vào cửa gỗ, khiến hai cánh cửa gỗ rung lên dữ dội, miệng hét:

- Mở cửa! Cảnh sát đây!

Người phụ nữ trung niên bên trong vừa mở cửa, lập tức bị mấy tên cảnh sát mặc thường phục đẩy sang một bên tường khống chế. Lam Cương cầm súng dẫn người lục soát tiền viện trước, không thấy gì bất thường, rồi lại dẫn theo mấy tên cảnh sát mặc thường phục cẩn thận tiến vào hậu viện. Sau đó hắn lập tức bước ra với vẻ mặt khó chịu, nói với Tống Thiên Diệu đang hút thuốc bên xe:

- Lão đại, ngài đùa ta à? Bên trong chỉ có ba đứa con gái, lại không bị trói tay chân gì, ngoan ngoãn ngồi đọc sách viết chữ. Tuy bọn họ cũng khá xinh, vừa hay ngài chọn một đứa, Hùng ca chọn một đứa, ta chọn một đứa, mỗi người mang về nhà một đứa.

Nói đến cuối, giọng Lam Cương không nhịn được mang theo ý trêu chọc.

Tống Thiên Diệu vứt điếu thuốc, bước vào trong, không thèm nhìn người phụ nữ trung niên đang bị cảnh sát khống chế, mà tiến thẳng vào hậu viện. Bốn tên cảnh sát mặc thường phục đang canh cửa, thấy Tống Thiên Diệu vào liền nhường chỗ. Tống Thiên Diệu vào phòng, quả nhiên thấy ba cô gái khoảng 15-16 tuổi, mặt mũi được chải chuốt sạch sẽ. Tuy quần áo trên người có vẻ nghèo nàn, nhưng cũng không đến nỗi lôi thôi lếch thếch. Lúc này chúng đang co ro lại với nhau, cúi đầu thấp xuống ngực, không dám nhìn mấy tên cảnh sát mặc thường phục trông như hung thần ác sát.

Bên cạnh có một cái bàn thấp đặt vài cây bút chì và sổ ghi chép, hiển nhiên là dùng để ba người viết chữ. Tống Thiên Diệu bước tới cầm lên xem, chữ viết trên đó hơi non nớt, nhưng cũng coi như ngay ngắn:

- Quê hương bị lũ lụt, hàng trăm vạn dân chúng gặp nạn. Nay có ba chị em, nguyện vì cha mẹ, quê hương, hy sinh thân mình, quyên tiền cứu trợ. Bất kể ai, dù là kẻ lưu manh, người già, hay phu khuân vác, chỉ cần quyên một đồng, sẽ có cơ hội trúng thưởng. Ba chị em nguyện lấy thân làm phần thưởng, nguyện hiến thân cho ba người trúng thưởng…

- Ngẩng đầu lên!

Tống Thiên Diệu xem đến đây, liền tiện tay đưa cuốn sổ cho Lam Cương đang theo sau vào, rồi nói với ba cô gái.

Ba cô gái rụt rè ngẩng đầu lên, cô gái bên phải vừa ngẩng đầu nhìn thấy Tống Thiên Diệu thì sững người, Tống Thiên Diệu cũng hơi ngạc nhiên, cô gái bên phải lại chính là cô gái bán hát đã đàn tỳ bà và hát cho hắn nghe ở tiệm trà Lục Vũ trước đây.

- Bây giờ ngươi còn thấy đây là mấy con điếm non không?

Tống Thiên Diệu đợi Lam Cương xem xong nội dung trong sổ, mở miệng hỏi.

Lam Cương hít sâu một hơi:

- Đây là… Thiên Tiên cục do bọn lừa đảo bày ra để giết mấy tên nghèo kiết xác và kiếm một mẻ lớn?

…

Tống Thiên Diệu quay người ra khỏi phòng, đi đến trước mặt người phụ nữ trung niên vẫn đang bị ấn chặt ở tiền viện:

- Ngươi có biết làm tóc giả không? Lão già bên ngoài có biết làm tóc giả không? Ngươi có biết cụ thể người biết làm tóc giả ở Thượng Hoàn sống ở đâu không?

- Ta biết một chút, sư phụ biết làm, ta biết Tôn sư phụ ở Thượng Hoàn sống ở đâu.

Người phụ nữ trung niên bị mấy tên cảnh sát này dọa sợ, nhưng đầu óc vẫn chưa rối loạn, giọng hơi rụt rè nói.

Tống Thiên Diệu tiếp tục hỏi:

- Sư phụ ngươi tên gì? Ngươi tên gì? Người ở đâu?

- Sư phụ tên là Hàn Nghị Phương, ta tên là Tống Tứ Thị, từ tỉnh thành đến Hồng Kông.

Người phụ nữ trung niên hơi ngẩng đầu nhìn Tống Thiên Diệu một cái, rồi lập tức cúi đầu xuống nói.

Tống Thiên Diệu vẫy tay gọi Nhan Hùng:

- Bảo người của ngươi đưa lão già bên ngoài vào, khóa cửa lại, thẩm vấn cho rõ ràng bên trong. Người phụ nữ này lần trước mở miệng nói tiếng Thượng Hải, bây giờ lại nói là từ tỉnh thành đến, thẩm vấn riêng.

Nhan Hùng vừa nghe Lam Cương nói, đây là bọn lừa đảo chuẩn bị bày Thiên Tiên cục để lừa mấy tên nghèo kiết xác.

Loại vụ án này cảnh sát rất thích, bọn lừa đảo đều là người có tiền, vắt tiền từ những kẻ này là thiên kinh địa nghĩa.

Chương 400. Cục (1)

Hắn làm việc ở cục cảnh sát, đã từng thấy đủ loại người. Cái gọi là Thiên Tiên cục có rất nhiều loại, phần lớn Thiên Tiên cục đều là người ta bày cục trên bàn cờ bạc để lừa gạt con mồi. Tuy nhiên Nhan Hùng biết trong giới lừa đảo có tám loại thủ đoạn chính phụ, những Thiên Tiên cục trên bàn cờ bạc tuy một ván lừa được vài nghìn hay vạn đồng cũng đã là đại thủ bút, nhưng so với những Thiên Tiên cục ngoài bàn cờ bạc thì chỉ là muối bỏ biển. Những Thiên Tiên cục ngoài bàn cờ bạc còn lợi hại hơn nhiều, nhưng mức độ lợi hại thế nào thì hắn chưa từng thấy, cũng không biết. Có thể được gọi là Thiên Tiên cục, tự nhiên không dễ bị người ta nhìn thấu.

Lão già bên ngoài được A Vĩ và A Dược dẫn vào, chưa kịp bị tra khảo ở tiền viện đã ngoan ngoãn thú nhận, hắn chính là kẻ chủ mưu trong vụ này, đồng thời thẳng thắn nói rằng mình đã nhiều năm không làm, lần này thực sự là vì lo lắng sau khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc, đại lục sẽ dùng vũ lực thu hồi Hồng Kông, nên chuẩn bị kiếm một khoản để đến Brazil hoặc Malaysia an hưởng tuổi già, hiện giờ hắn có 9000 đô la Hồng Kông tiền tiết kiệm, có thể lấy ra hết để hiếu kính các vị trưởng quan, chỉ cần tha cho hắn một con đường sống, hắn sẽ lập tức rời khỏi Hồng Kông, không bao giờ quay lại.

Đối phương biết điều, Nhan Hùng và Lam Cương cũng không tiếp tục tra khảo, cùng với Tống Thiên Diệu, ba người ngồi ở tiền viện nghe lão già này kể về cách bố trí vụ này, lão già rất thẳng thắn, vụ này hắn không giết người giàu, không gây sự với người giang hồ, chỉ lấy tiền của kẻ nghèo.

Ba cô gái này đều được hắn mua lại từ tay người khác, được hắn sắp xếp cho một phụ nữ trung niên, cũng chính là nữ đệ tử của hắn tên Tống Tứ Tỵ huấn luyện và tẩy não, không trực tiếp tuyên bố mở sòng, mà tìm một khu nhà gỗ hay khu dân nghèo để định cư, sống như những người dân quê mới chạy nạn đến trong khoảng hai tháng, Tống Tứ Tỵ sẽ giả làm cô hay dì của ba cô gái, đối ngoại tuyên bố rằng những người thân khác của họ cũng sẽ sớm đến Hồng Kông định cư, giao hảo và làm quen với cả khu nhà gỗ, đợi đến khi hầu hết mọi người trong khu nhà gỗ đều biết cô ta có ba cô cháu gái xinh đẹp, chăm chỉ ngoan ngoãn, chưa kết hôn đang chờ gả, thì giả vờ đột nhiên nhận được thư từ quê nhà, biết tin quê nhà bị lũ lụt, phần lớn người thân trong gia đình đều gặp nạn mà chết, người sống sót ở quê nhà chỉ còn mười phần trăm, vô cùng thảm khốc.

Một người phụ nữ dẫn theo ba cô gái trẻ, làm sao có thể sống sót ở nơi như thế này? Người phụ nữ trung niên tự nuôi bản thân còn khó khăn, huống chi còn có ba cô gái? Hơn nữa người thân ở quê nhà còn phơi thây trong nước lũ, bốn người phụ nữ bó tay không biết làm sao, khóc lóc thảm thiết, lúc này chắc chắn sẽ có một người hàng xóm đã định cư trước trong khu nhà gỗ, trước đó giả vờ không quen biết bốn người, cũng chính là lão già tự mình đứng ra, mở miệng đề xuất không bằng gả ba cô gái ở đây, cũng coi như có chỗ nương thân.

Sau đó ba cô gái sẽ nói hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của Tống Tứ Tỵ, nhưng phải dành dụm tiền để an táng người thân ở quê nhà, tận hiếu lần cuối.

Tống Tứ Tỵ cũng sẽ nói, ba cô gái đều xuất thân nghèo khó, không dám mơ tưởng đến nhà giàu có, chỉ muốn tìm một người đàn ông gia đình bình thường, thật thà ổn định để sống qua ngày.

Trong quá trình đó chắc chắn sẽ có lưu manh gây sự, nhờ cảnh sát giúp đỡ, cảnh sát tiện thể nói một câu nào đó về lũ lụt nghiêm trọng ở quê nhà, mắng lưu manh vô nhân tính, nói những câu như "hổ dữ không ăn thịt con", "chó nhà có tang", "mưa to không dội người gặp nạn", để kích thích lòng thương cảm của hàng xóm khu nhà gỗ, sau khi đã dàn dựng từng bước như vậy, cuối cùng mới chỉ ra cách thức mở sòng tuyển rể, Tống Tứ Tỵ sẽ định ra số tiền mười vạn hoặc hai mươi vạn và ngày mở sòng, đến ngày đó chắc chắn sẽ mở ra kết quả, ba người trúng thưởng có thể đưa ba cô gái đi, nếu mọi người lo lắng bốn người phụ nữ này bỏ trốn, có thể sắp xếp người canh gác ngày đêm bên ngoài cửa nhà họ.

Tiền bọn họ cũng sẽ không động vào, có thể để hàng xóm gửi vào ngân hàng mỗi ngày, lúc này lão già đã sớm sống trong khu nhà gỗ, để hàng xóm biết trước rằng hắn biết ghi sổ sách sẽ được chọn làm đại diện hàng xóm phụ trách gửi tiền thưởng, và để tránh nghi ngờ, sẽ chọn thêm hai thanh niên to cao nhưng không thông minh là hàng xóm thật sự, mỗi ngày cùng hắn đi gửi tiền vào ngân hàng.

Còn cảnh sát? Thường sẽ tỏ ra thương cảm cho mấy người này, lấy ra vài trăm đồng dẫn đầu mua vé, những thanh niên khỏe mạnh hoặc góa vợ trong khu nhà gỗ thấy ba cô gái xinh đẹp như hoa là phần thưởng, lại là làm việc thiện, một đồng cũng không nhiều, thêm vào đó có cảnh sát đứng ra bảo đảm, đương nhiên sẽ hăng hái mua vé, mười vạn hai mươi vạn tiền thưởng, nhiều nhất mười ngày là có thể thu đủ.

Vụ này được thiết kế dựa trên việc người nghèo càng nghèo càng tham lam, càng mong muốn chuyện tốt rơi vào đầu mình, tính toán dựa trên bản tính con người của kẻ nghèo.

- Cuối cùng ngươi thoát thân bằng cách nào? Chẳng lẽ là cuỗm tiền bỏ trốn trước khi mở thưởng?

Tống Thiên Diệu, Lam Cương và Nhan Hùng nghe đến ngẩn người, lão già này kể chuyện bày mưu tính kế còn hấp dẫn hơn cả nghe kể chuyện ở quán trà. Khi lão già nói đến chỗ thu đủ tiền thưởng rồi im bặt, Nhan Hùng không nhịn được mở miệng hỏi.

Chương 401. Cục (2)

Lão già bị người phụ nữ trung niên gọi là Hàn Nghị Phương, nhưng tự xưng là Ninh Tử Khôn, ngượng ngùng cười:

- Quan lớn, không dám giấu ngài, làm chuyện này đến cuối cùng, thì ngay cả cảnh sát cũng phải giết luôn. Trước đó ta sẽ nói với cảnh sát rằng ta muốn bày một cái bẫy, chỉ cần hắn ra sức, tiền thưởng sẽ chia đôi. Sau đó ta sẽ nói với hắn, cái bẫy thật sự không phải là giết kẻ nghèo, mà là giết người giàu. Ván bài với kẻ nghèo chắc chắn sẽ mở thưởng, gả ba cô gái cho người trúng thưởng, để dụ người giàu mắc câu. Lúc đó không phải chỉ có mười hai mươi vạn tiền thưởng, mà ít nhất cũng trăm vạn. Ta dùng tiền thưởng của kẻ nghèo làm vốn, rồi lừa cảnh sát bỏ tiền ra cùng mưu tính, khi có tiền trong tay…

- Đồ khốn! Ngươi còn là người không? Cảnh sát làm việc vất vả như vậy! Ngươi còn nhẫn tâm lừa tiền của họ!

Nhan Hùng nghe xong lời lão già, không nhịn được định bước lên tát cho đối phương một cái.

Nhưng chưa kịp giơ tay đã bị Lam Cương kéo lại.

Thấy Tống Thiên Diệu và Lam Cương đều nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, Nhan Hùng xoa xoa mũi, lùi lại phía sau. Thực ra khi nghe lão già nói về mấy bước đầu của kế hoạch Thiên Tiên cục, hắn đã không nhịn được động lòng muốn liên thủ với lão già để giết kẻ nghèo kiếm một món lớn. Nào ngờ cuối cùng lão già lại giết luôn cả cảnh sát, khiến hắn không thể chấp nhận được khi ảo tưởng tan vỡ, trong lòng nổi lửa giận.

Hơn nữa, Nhan Hùng cũng nhớ lại chuyện đau lòng năm xưa khi vất vả góp được mười vạn đô Hồng Kông hiếu kính Diêu Mộc nhưng lại đổ sông đổ biển, nhất thời không kìm được cảm xúc.

- Còn nữ đồ đệ của ngươi và ba cô gái kia thì sao? Cũng xử lý sạch sẽ hết rồi?

Lam Cương sau khi kéo Nhan Hùng lại, tò mò hỏi lão già.

Lão già xoa xoa hai tay:

- Trước khi mở thưởng, ta đã đem khế ước bán thân cầm cố ở tiệm cầm đồ của người giang hồ đổi lấy tiền, cuỗm đi luôn. Ba cô gái là ta bỏ tiền mua, đương nhiên không thể lỗ vốn. Người giang hồ cướp lại ba cô gái từ tay kẻ nghèo không phải chuyện khó. Còn về Tống Tứ Tỷ, ta đã gửi trước cho cô ta một khoản tiền, đến lúc hỗn loạn, tùy tiện tìm kẽ hở cũng có thể biến mất. Cô ta đầu óc ngu ngốc, theo ta mấy năm mà chẳng học được gì, không có thiên phú, cả đời ta coi thường cô ta không có cơm ăn.

Nói đến đồ đệ nữ của mình, giọng điệu của lão già Ninh Tử Khôn có vẻ khá tức giận vì hận sắt không thành thép:

- Cảnh sát cảnh sát! Cảnh sát ta liên lạc làm sao ta có thể không có mặt, ta vừa vào cửa cô ta mở miệng nói vừa rồi cảnh sát đến, ta đã đoán là có chuyện, nên mới quay người định đi! Ngu chết!

Toàn bộ sự việc được lão già tự xưng là Ninh Tử Khôn này kể lại rõ ràng, thành thật, nghe có vẻ không giấu giếm gì. Tống Thiên Diệu cuối cùng mới hỏi:

- Ngươi có biết làm tóc giả cho kịch Quảng Đông không?

Có lẽ những câu hỏi của Nhan Hùng và Lam Cương, lão già này đều có thể nghĩ ra, nhưng duy chỉ có khi Tống Thiên Diệu hỏi, lão già mới ngẩn người:

- Làm tóc giả?

- Ngươi biết không?

Tống Thiên Diệu coi những chuyện lão già kể như truyện cổ tích, dù có lừa được bao nhiêu tiền cũng chẳng liên quan gì đến hắn, thực tế hắn chỉ quan tâm đối phương có biết làm tóc giả hay không.

- Biết, ta làm tóc giả hơn mười năm, từ Thượng Hải làm đến tỉnh thành, dùng làm thân phận chính đáng.

Ninh Tử Khôn nói với Tống Thiên Diệu.

- Bây giờ ngươi không lừa được ai nữa, chi bằng ta trả ngươi năm ngàn đồng, ngươi đến xưởng của ta dạy những công nhân đó cách sắp xếp tóc, dệt tóc. Dạy xong rồi ngươi dùng tiền mua vé tàu rời cảng, muốn đi Đài Loan cũng được, Ma Cao cũng được, Đông Nam Á cũng được, tiếp tục bày mưu tính kế cũng chẳng ai quản ngươi.

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ bụi bặm trên người lão già bị còng tay, nghiêm túc nói.

Ninh Tử Khôn bị thái độ của Tống Thiên Diệu hỏi đến có chút ngơ ngác:

- Các ngươi không phải cảnh sát sao?

- Bọn họ là cảnh sát, ta không phải, ta chỉ tình cờ đến đây hôm nay tìm sư phụ làm tóc giả thôi.

Tống Thiên Diệu nói với Ninh Tử Khôn:

- Khế ước bán thân của ba cô gái kia ở đâu?

- Trên người ta.

Ninh Tử Khôn nói:

- Bọn họ đều không có thân nhân, tuyệt đối không có hậu hoạn, là ta mua về, hai ngàn đồng một người, rất đắt đó.

Tống Thiên Diệu sờ soạng trong áo dài của đối phương lấy ra một gói vải, mở ra thì bên trong quả nhiên đầy đủ mọi thứ, sổ tiết kiệm ngân hàng, khế ước bán thân của ba người, sổ điện thoại ghi chép rất nhiều số điện thoại v.v… đều ở trong đó. Tống Thiên Diệu tiện tay xé bỏ khế ước bán thân, quay người nói với Nhan Hùng:

- Ngươi có mấy bà vợ?

- Ba người, trong nhà nuôi một con hổ cái, bên ngoài có hai người.

Nhan Hùng nói.

Tống Thiên Diệu lại nhìn về phía Lam Cương:

- Ngươi có mấy bà vợ?

- Tính cả bạn gái, hẹn hò lâu dài có sáu bảy người, nhưng thêm ba người nữa ta cũng xơi được.

Lam Cương thấy Tống Thiên Diệu xé bỏ khế ước bán thân, chuẩn bị chia nhau ba cô gái như hoa như ngọc, lập tức hăng hái nói.

- Sớm muộn cũng chết trên giường, ba người này đều không thích hợp với hai tên đồ khốn vợ lẽ thê thiếp thành đàn như các ngươi, vẫn là ta tự sắp xếp cho bọn họ thì hơn. Vô Đầu, trước hết dẫn lão già đó đi giam giữ, đợi ta sửa xong phòng riêng cho hắn ở nhà máy rồi sẽ đưa qua. A Hùng, ngươi bảo người dẫn tên Tống Tứ Tỷ kia đến Thượng Hoàn, hỏi cho rõ địa chỉ của thợ làm tóc giả ở Thượng Hoàn.

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ mảnh vụn trong tay:

- Cứ thế đi.

- Lão đại, ta tưởng là vụ án lớn, kết quả sao lại thành ngươi cưới tiểu lão bà, còn một đánh ba?

Lam Cương thấy Tống Thiên Diệu chuẩn bị rời đi, gọi với theo.

Chương 402. Cơn giận bất ngờ (1)

Tống Thiên Diệu liếc nhìn Lam Cương, cười nói:

- Yên tâm, sẽ không để ngươi đi một chuyến vô ích đâu. Chỗ A Hùng có ba mươi vạn Lữ Nhạc gửi đến, lấy từ đó năm vạn, tìm người giúp ngươi gửi tấm biển thêu dòng chữ 'Khắc tinh tội ác', sau đó lại tìm vài chỗ sẵn sàng hợp tác ở địa bàn Vượng Giác của hắn diễn một vở kịch hay, đăng lên báo, mua một lệnh khen thưởng từ nội bộ cảnh sát, cũng không tính là ngươi vất vả vô ích, thế nào?

- Đa tạ, oa, khắc tinh tội ác, đa tạ đa tạ. Lần sau đại ca ta đến thăm ngươi, nhất định sẽ giúp ngươi mang hải mã bổ thận, ngươi chơi vui vẻ nhé. Nếu ba người quá ít, ta còn có thể giới thiệu thêm phụ nữ khác cho ngươi.

Lam Cương nghe thấy mình lần này không phải đi không, còn kiếm được một lệnh khen thưởng nội bộ cảnh sát, mặt mày gần như rạng rỡ.

- Tống tiên sinh, ngươi đi đâu?

Nhan Hùng thấy Tống Thiên Diệu muốn rời đi, lên tiếng hỏi.

Tống Thiên Diệu dùng giọng nghe rất phóng đãng nói:

- Ta đương nhiên là dẫn ba cô gái đi trước, bọn họ sợ hãi, cần được an ủi gấp. Ta từng là thư ký của nhà từ thiện, việc này ta rất thạo.

…

Dẫn ba cô gái không biết từ chối, ngoan ngoãn nghe lời lên xe của mình, Tống Thiên Diệu nhìn qua gương chiếu hậu thấy ba người ngồi ở ghế sau gần như co rúm lại với nhau, mở miệng hỏi:

- Các cô còn có người thân ở Hồng Kông không, ta có thể đưa các cô đến đó.

Hai người kia không dám đối thoại với Tống Thiên Diệu, cúi đầu không nói, chỉ còn cô gái bán hát trước đây ở Lục Vũ Trà Lâu lắc đầu. Cô rời khỏi Lục Vũ Trà Lâu trong thời gian này, chỉ gặp được Tống Thiên Diệu là người tạm coi là quen biết. Nghe Tống Thiên Diệu hỏi, cô vành mắt đỏ lên, buồn bã nói với Tống Thiên Diệu:

- Sư phụ… sư phụ đã bán ta rồi…

Dường như câu nói này vừa thốt ra, nỗi chua xót đau buồn khi bị sư phụ như người thân bán đi, cùng với sự sợ hãi và hoang mang trong thời gian qua đột nhiên dâng trào trong lòng cô gái, không thể kìm nén được nữa, cô khẽ khóc lên.

Cô vừa khóc, hai cô gái khác cũng bắt đầu khóc theo.

Tống Thiên Diệu không vội khởi động xe, mà lấy chiếc khăn tay trong túi áo vest đưa ra phía sau. Đợi khi cả ba cô gái đều khóc nhỏ dần, hắn mới từ tốn tìm hiểu tình hình của ba người.

Ninh Tử Khôn mua ba cô gái này, đều là những cô gái trước đây được nuôi dạy bên cạnh các ông thầy mù hoặc nhạc sư để học nghề. Những ông thầy mù và nhạc sư này chính là sư phụ mà các cô gái thường gọi. Phần lớn họ bị mua với giá rẻ mạt từ tay cha mẹ nghèo khó ở vùng quê hẻo lánh phải bán con cái khi các cô mới 3-4 tuổi.

Sư phụ mang về bên mình dạy nghề, khi các cô lớn hơn một chút thì phải đi khắp nơi kiếm tiền cho sư phụ. Thông

thường khi các cô gái đến tuổi 15-16, tâm tính dần trưởng thành, sư phụ sẽ không nuôi bên mình nữa. Họ lo ngại khi tuổi già sức yếu, quở trách đệ tử, đệ tử cánh cứng sẽ lén bỏ trốn, nên thường bán đi để kiếm một khoản, rồi lại mua một đứa trẻ 3-4 tuổi về nuôi dạy lại, hoặc đơn giản là về quê an hưởng tuổi già.

Còn những cô gái bị bán đi, may mắn thì được người giàu nuôi làm thiếp ở bên ngoài, không may thì bị bán trinh ở lầu xanh tửu quán, cả đời sa chân vào chốn lầu xanh khó lòng thoát ra được.

Cô gái quen biết Tống Thiên Diệu khi đàn tỳ bà ca hát ở lầu trà Lục Vũ, trước đây theo họ của sư phụ là họ Phó, chỉ có tên khi nhỏ là Diêu Nương. Hai cô còn lại là một cặp song sinh, trước đây được một ông thầy mù hát rong nhận nuôi, giống nhưPhó Đào Nương không có tên chính thức, thậm chí cũng không có họ, chỉ có hai từ mà ông thầy mù đã chọn từ lời ca kịch khi mua họ về làm tên, Thư Nương và Thi Ân, chị gọi là Thư Nương, em gọi là Thi Ân.

Ba người thậm chí không biết quê hương ở đâu, cha mẹ là ai, sau khi khóc lóc kể lể xong, Tống Thiên Diệu có chút gãi đầu, hắn không phải là lợn đực, không có cái tâm tư như Lam Cương khi thấy phụ nữ đẹp là không thể ăn không ngon ngủ không yên, nhất định phải tìm cách quyến rũ lên giường.

Đối với hắn, phụ nữ giống như là thú vui ngoài sự nghiệp, bên cạnh có hai ba người phụ nữ, thỉnh thoảng tìm chút vui thú nam nữ cũng không tệ, nhưng bảo Tống Thiên Diệu tụ tập một đám phụ nữ bên mình, cả ngày bổ hải mã bổ lộc nhung để hứng tình với phụ nữ, hắn làm không được, hơn nữa ba cô gái trước mặt tuy dung mạo xinh đẹp, nhưng rõ ràng là chưa thành niên, lại còn suy dinh dưỡng, hơi gầy yếu, bản thân hắn không

phải cầm thú, không thể làm chuyện thừa nước đục thả câu được.

Khế ước bán thân của ba cô gái này đều đã bị Tống Thiên Diệu xé bỏ, đợi vài ngày nữa nhờ Nhan Hùng giúp đỡ lấy lý do đoàn tụ gia đình để đăng ký hộ khẩu ở đồn cảnh sát, thì có thể coi như được tự do.

- Thật sự không có nơi nào để đi sao?

Tống Thiên Diệu thấy bên ngoài Nhan Hùng và Lam Cương đều đã chuẩn bị thu quân, lại hỏi lần nữa.

Ba cô gái vẫn lắc đầu.

- Thôi được, trước hết đến nhà ta ở vài ngày giúp việc ở tiệm thuốc, mỗi ngày ba đồng tiền công, bao ăn ở, đợi khi nhà máy mở cửa, nếu vẫn chưa có nơi nào để đi, thì đến nhà máy làm việc vậy.

Suy nghĩ một lúc, Tống Thiên Diệu cũng không nghĩ ra cách nào để an trí ba cô gái này một cách thỏa đáng, nghĩ nghĩ ba cô gái sinh ra đủ xinh đẹp, dù để ở nhà không thể ăn vào miệng, khi mẹ già của mình đánh mạt chược bên ngoài tiệm thuốc, ba cô gái đứng bên ngoài cửa tiệm thuốc với đôi mắt sáng long lanh, nụ cười duyên dáng, khi mình bận rộn xong trở về nhà cũng là một cảnh đẹp, nên mở miệng nói.

Chương 403. Cơn giận bất ngờ (2)

Ba cô gái này từ khi bị Ninh Tử Khôn giam giữ ở con hẻm tồi tàn ở Du Ma Địa đến nay luôn sống trong sợ hãi, người phụ nữ trung niên Tống Tứ Tỷ hàng ngày đe dọa họ, nếu không ngoan ngoãn nghe lời sẽ bán đi lầu xanh, giờ nghe Tống Thiên Diệu cứu họ, còn mời họ đến tiệm thuốc làm việc, hơn nữa mỗi ngày trả tiền công, bao ăn ở, Thư Nương Thi Ân còn có chút không dám tin, rụt rè lén nhìn Tống Thiên Diệu, nhưngPhó Đào Nương lại cảm thấy Tống Thiên Diệu không giống người xấu, dù xấu cũng không thể xấu hơn Tống Tứ Tỷ, Ninh Tử Khôn hai người muốn biến họ thành vật hi sinh.

- Cảm ơn tiên sinh.

Phó Đào Nương lau đi giọt nước mắt trong đôi mắt to của mình, hơi nức nở cảm ơn Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu hiện giờ được không Tống Tứ Tỷ, Ninh Tử Khôn hai kẻ khuân vác có thể huấn luyện công nhân, trong lòng sự phiền muộn trước đó đã giảm đi một nửa, lúc này mỉm cười khởi động xe:

- Không cần cảm ơn, đưa các cô đến tiệm thuốc thôi.

Khi trở về phố Thái Hòa, Tống Thiên Diệu vốn tưởng mẹ mình sẽ vẫn ngồi đánh mạt chược với hàng xóm ở hành lang ngoài cửa hàng như thường lệ. Nhưng khi đỗ xe lại và dẫn ba cô gái xuống xe, hắn nhìn quanh hai bàn mạt chược ở hành lang mà không thấy bóng dáng mẹ mình đâu.

Phải chăng Triệu Mỹ Trân cảm thấy thời gian gần đây quá buông thả nên quyết định quay lại tiệm thuốc làm việc chăm chỉ?

Dẫn ba cô gái vào tiệm thuốc, sau quầy, Tống Văn Văn đang chu môi, vẻ mặt không vui lắm, lật xem những cuốn truyện tranh đang thịnh hành ở Hồng Kông gần đây, một tay bốc mứt cho vào miệng. Còn Lâu Phượng Vân trên mặt còn đọng mồ hôi, đứng sau quầy gõ bàn tính lách cách, tay cầm bút thép ghi chép sổ sách, miệng còn dịu dàng nói:

- Văn Văn, lần sau em đi mua mứt, đừng lấy tiền trực tiếp từ sổ sách, nếu muốn lấy thì cũng phải ghi rõ lấy bao nhiêu để chị tiện bù lại cho em, không thì lúc tính toán, Trân di hay ngươi đều sẽ…

Tống Thiên Diệu vào trong chưa kịp chào hai người, đã nghe thấy lời Lâu Phượng Vân nói với Tống Văn Văn, lập tức sắc mặt trở nên đen sì.

Tống Văn Văn là con gái út trong nhà, được Triệu Mỹ Trân và Tống Xuân Lương có phần nuông chiều, từ nhỏ đến lớn, dù Triệu Mỹ Trân và Tống Xuân Lương đi làm, vẫn có Tống Thiên Diệu là anh trai nấu cơm chăm sóc cô. Tuy trước đây Tống Văn Văn cũng từng được Triệu Mỹ Trân nhờ người giới thiệu đi làm phục vụ bánh ngọt ở tiệm trà nữ, nhưng công việc phục vụ bánh ngọt ở tiệm trà nữ vừa không phải lo lắng có khách nam sàm sỡ, lại không phải tự tay làm bánh, thậm chí cũng không cần thu tiền, chỉ cần mang bánh đến bàn cho khách, có thể nói là công việc nhàn nhã nhất ở tiệm trà nữ, có thể nói Tống Văn Văn chưa từng nếm trải khổ cực.

Đối với tính cách hơi lười biếng, thích hư vinh của Tống Văn Văn, Tống Thiên Diệu cũng không để tâm, dù sao cũng là em gái ruột của mình, kiếm tiền có mình đi làm là được, cần gì phải để em gái phải lo lắng, một cô gái thì tiêu xài được bao

nhiêu, nên đối với Tống Văn Văn, Tống Thiên Diệu cũng chưa từng quản giáo.

Nhưng giờ nhìn thái độ của Tống Văn Văn, rõ ràng là lấy tiền từ quầy tiệm thuốc để tiêu xài, lại không bù lại số tiền, Lâu Phượng Vân mấy ngày nay được hắn sắp xếp đi Bắc Giác xem xét nhà máy, nhìn khuôn mặt còn đọng mồ hôi là biết vừa mới về không lâu, vất vả trở về còn phải giúp đối phương tính toán, rồi lại tự móc túi bù đắp số tiền?

- Ca!

Tống Văn Văn nghe thấy lời Tống Thiên Diệu, vẻ mặt không vui lập tức biến thành nụ cười, đứng dậy khỏi ghế sau quầy, chào hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Lâu Phượng Vân:

- Đưa sổ sách cho nó, để nó tự tính xem đã tiêu bao nhiêu tiền, bảo nó tự đi xin mẹ ta để bù lại!

Lâu Phượng Vân thấy phía sau Tống Thiên Diệu có ba cô gái nhỏ tuổi tương đương Tống Văn Văn, lại nhìn Tống Thiên Diệu đang sắc mặt đen sì, vốn định mở miệng hòa giải, nhưng bị Tống Thiên Diệu trừng mắt nhìn sắc bén, lập tức ngoan ngoãn cúi đầu đứng dậy, nhường chỗ của mình.

- Ngươi!

Tống Thiên Diệu chỉ vào Tống Văn Văn vẫn chưa hoàn hồn, miệng quát:

- Ta để Vân tỷ đi Bắc Giác giúp ta làm việc, cô ấy vất vả trở về ngươi không biết rót cho người ta tách trà để nghỉ ngơi, ta không trách ngươi, ta để cô ấy dạy ngươi ghi sổ sách ngươi cũng không biết? Lấy tiền ở quầy đi mua mứt? Rồi còn để Vân tỷ bù lại số tiền cho ngươi?

Nếu là bình thường, Tống Thiên Diệu trừng mắt một cái, Tống Văn Văn cũng sẽ cúi đầu làm việc, nhưng hôm nay không biết sao, bị Tống Thiên Diệu quát một câu, Tống Văn Văn mắt đỏ hoe, lại không chịu thua kém mà cãi lại Tống Thiên Diệu:

- Tiền của tiệm thuốc không phải là tiền của nhà họ Tống sao? Có phải ta không phải người nhà họ Tống? Không được tiêu tiền của nhà họ Tống? Được, sau này ta đều không tiêu! Những khoản tiền đó coi như Vân tỷ cho ta mượn, Vân tỷ và em quan hệ tốt…

Nếu Tống Văn Văn cúi đầu không đáp trả, Tống Thiên Diệu quát một câu cũng đã xong, nhưng Tống Văn Văn lại đột ngột chuyển chủ đề sang mối quan hệ giữa cô và nhà họ Tống, khiến Tống Thiên Diệu trước tiên sửng sốt, sau đó lửa giận trong lòng bùng lên dữ dội:

- Nàng ta quan hệ tốt với ngươi?… Quan hệ tốt với ngươi thì có thể bù đắp số tiền thiếu hụt cho ngươi sao? Ngươi giết người nàng ta giúp ngươi gánh tội? Ta bảo ngươi làm việc, không phải để ngươi đến đây cãi lại ta! Cút lên lầu đi, từ nay tiệm thuốc không cần ngươi làm việc nữa!

Thực ra Tống Thiên Diệu buột miệng muốn nói câu“Nàng ta quan hệ tốt với ngươi? Tên chồng quỷ chết của nàng ta suýt nữa đã bán ngươi vào lầu xanh!”

Khi cơn giận dâng lên, lời nói đã đến bên miệng lại đổi ý vào phút chót, hắn biết nếu nói ra câu đó, Lâu Phượng Vân sẽ xấu hổ và đau lòng.

- Ngươi cũng muốn giống như mẹ già, gấp gáp ép ta đi lấy chồng sao? Ta nhất định không lấy!

Tống Văn Văn ném lại một câu không đầu không đuôi, rồi bưng mặt khóc chạy về phía căn phòng nhỏ chứa đồ linh tinh

phía sau tiệm thuốc.

Chương 404. Thân quyến đến thăm (1)

- Ta nhất định không lấy?

Tống Thiên Diệu sửng sốt một lúc, quay sang nhìn Lâu Phượng Vân hỏi không hiểu:

- Văn Văn vừa nói gì vậy?

Lâu Phượng Vân liếc mắt nhìn Tống Thiên Diệu, cố gắng phớt lờ ba cô gái đang ngoan ngoãn đứng sau lưng Tống Thiên Diệu, lúc này đang mở to mắt đánh giá mình:

- Ngươi như một lão gia vậy, trợn mắt lên là khiến ta sợ đến nỗi không dám nói lời nào, bây giờ mới hiểu ra mà hỏi cho rõ? Cậu của ngươi đã đến, hiện giờ Trân di và Lương thúc đang tiếp đãi trên lầu, có vẻ như ngươi mợ ngươi đã nhắc đến chuyện hôn sự của Văn Văn, Văn Văn nghe lén xong liền tức giận đi xuống lầu, là Lương thúc ra ngoài rót nước, thấy Văn Văn giận dữ, nên mới bảo nàng ra quầy lấy ít tiền mua đồ ăn để nguôi giận, đợi ngươi về để giúp nàng. Kết quả ngươi vừa về đã mở miệng mắng em gái mình một trận.

- Cậu của ta? Triệu Hậu Tích?

Tống Thiên Diệu nghe xong lời Lâu Phượng Vân, sửng sốt:

- Tên khốn đó vẫn còn sống sao? Chà, khi nhà ta gặp khó khăn, tên khốn đó chưa từng ghé thăm lấy một lần, giờ có chút tiền hắn đã ngửi thấy mùi mà đến, thật là có cái mũi tốt, không đi làm chó thì phí quá. Sao ngươi không nhắc ta sớm.

- Ta còn chưa kịp mở miệng đã bị ngươi trợn mắt dọa đến không dám nói.

Lâu Phượng Vân nghiêng đầu về phía căn phòng chứa đồ, hạ thấp giọng nói với Tống Thiên Diệu:

- Đi dỗ dành Văn Văn đi, con bé hết lòng chờ ngươi về để giúp mình, có lẽ Trân di đã bị cậu ngươi nói động lòng.

- Đương nhiên là mẹ ta động lòng rồi, Triệu Hậu Tích là anh ruột của bà ta mà, không được, ta tuyệt đối không thể để Văn Văn gả vào nhà kẻ nhân cách thấp hèn đó, như vậy còn tệ hơn cả đẩy Văn Văn vào hố lửa.

Tống Thiên Diệu lập tức hiểu ý, nâng cao giọng, quay đầu về phía căn phòng chứa đồ gọi to.

Sau đó Tống Thiên Diệu bước vào căn phòng chứa đồ, tìm thấy Tống Văn Văn đang ngồi xổm ở góc phòng che mặt khóc, dùng tay vỗ nhẹ lên đầu Tống Văn Văn, điều chỉnh giọng nói:

- Thôi nào, ca ca ngươi không phải đã về để giúp ngươi rồi sao? Yên tâm đi, có ca ca ta ở đây, Triệu Hậu Tích không thể nào dụ ngươi về làm con dâu được đâu.

Tống Văn Văn lắc đầu gạt tay Tống Thiên Diệu ra, không đếm xỉa gì đến hắn, Tống Thiên Diệu cũng ngồi xuống đất, nhìn cô em gái đang che mặt không lên tiếng:

- Này, nếu ngươi cứ thế này, ta sẽ lên lầu nói với bọn họ rằng ta đồng ý để ngươi gả vào nhà Triệu Hậu Tích, làm vợ cho con trai tên khốn đó đấy.

Lần này Tống Văn Văn bỏ tay khỏi mặt, trừng mắt nhìn Tống Thiên Diệu, đang chuẩn bị khóc tiếp, Tống Thiên Diệu nhe răng cười:

- Đùa ngươi thôi, thực ra ta muốn gả ngươi cho tên ngốc Tân ở khu nhà gỗ trước kia, kẻ đi vệ sinh cũng không biết kéo

quần lên ấy.

- Đi thôi, theo đại ca ta lên gặp nhà Triệu Hậu Tích, yên tâm, bảo đảm sẽ dọa cho bọn họ sau này không dám đến nữa.

Tống Thiên Diệu kéo tay Tống Văn Văn, lôi em gái dậy an ủi.

Tống Văn Văn lau khóe mắt nói:

- Châu di cũng ở trên đó, Triệu Hậu Tích còn nói muốn giới thiệu cháu gái vợ hắn cho ngươi.

- Triệu Hậu Tích đúng là đồ khốn, Trân di sức khỏe không tốt mà cũng bị hắn lôi đến, còn muốn giới thiệu cháu gái vợ hắn cho ta?

Tống Thiên Diệu một tay kéo Tống Văn Văn ra khỏi phòng chứa đồ, một tay vẫy vẫy ba cô gái:

- Ba người các ngươi lại đây, theo ta lên lầu gặp người, lát nữa xuống ta sẽ dạy các ngươi làm việc.

Phù Đồng Nương, Thư Nương, Thi Ấm ba cô bé tuổi tác tương đương với Tống Văn Văn, nhưng không có can đảm như Tống Văn Văn dám cãi lại Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu vẫy tay một cái, ba cô gái ngoan ngoãn đi theo sau lưng hắn, cùng anh em Tống Thiên Diệu lên lầu.

Vừa lên lầu, Tống Thiên Diệu vừa tổng kết lại những việc Triệu Hậu Tích đã làm với gia đình mình những năm qua, xác định xem mình có bỏ sót điều gì không.

Triệu Hậu Tích là anh trai của Triệu Mỹ Trân, cha mẹ Triệu Mỹ Trân sinh tổng cộng ba người con, Triệu Hậu Tích, Triệu Mỹ Trân, và mẹ của Triệu Văn Nghiệp là Triệu Mỹ Châu. Dù là Triệu Mỹ Trân hay Triệu Mỹ Châu, tính cách hai chị em đều giống nhau, tính tình mạnh mẽ, nội tâm cứng cỏi, chỉ có người anh cả Triệu Hậu Tích là đồ khốn nhất.

Tuy nhiên Triệu Hậu Tích lại là người may mắn nhất trong ba anh em. Khi còn trẻ hắn cưới được con gái độc nhất của một tài xế xe điện làm vợ. Lúc đó những tài xế biết lái xe vẫn được coi là nhân tài cao cấp, người bình thường hoàn toàn không biết lái xe, lương của tài xế cũng cao hơn công nhân bình thường một bậc. Triệu Mỹ Trân, Triệu Mỹ Châu cũng đều lập gia đình, nhưng không may mắn bằng Triệu Hậu Tích, Triệu Mỹ Trân lấy Tống Xuân Lương làm nghề sửa giày, Triệu Mỹ Châu lấy Triệu Đại Trung làm nghề khuân vác.

Từ sau khi Triệu Hậu Tích kết hôn, hắn chủ động xa lánh hai em gái.

Cha vợ của Triệu Hậu Tích dạy hắn học lái xe, Triệu Hậu Tích cũng thực sự có chút đầu óc, trước tiên hắn lái xe buýt cho công ty xe buýt Cửu Long, sau đó thấy xe taxi xuất hiện ở Hồng Kông, hắn cắn răng mua một chiếc xe taxi, chuyên đón những nhân vật có tiền nhưng chưa mua xe đi lại, kiếm được một khoản, rất nhanh lại mua chiếc xe taxi thứ hai.

Triệu Mỹ Trân nghe được tin tức, muốn để chồng mình giúp Triệu Hậu Tích lái chiếc xe taxi thứ hai, so với việc sửa giày trên đường phố cũng coi như có thêm một nghề tay trái tử tế hơn, kết quả Triệu Hậu Tích không những không đồng ý, còn chế giễu Tống Xuân Lương một trận, nói Tống Xuân Lương cả ngày sờ giày rách, có mùi hôi, sẽ làm khách hàng khó chịu.

Sau khi cuộc sống của hắn khá giả hơn, dù là Triệu Mỹ Trân hay Triệu Mỹ Châu, đến thăm chúc Tết hàng năm, quà cáp luôn bị hắn than phiền là đạm bạc rồi lại thu hết, nếu nhà hai em gái có việc gấp, muốn mượn tiền tạm thời, thì một xu cũng không có, thà gửi vào ngân hàng lấy lãi chứ không thể để người thân được lợi.

Chương 405. Thân quyến đến thăm (2)

Từ sau lần bị chế giễu đó, Tống Xuân Lương không bao giờ bước chân đến nhà Triệu Hậu Tích nữa, chỉ có Triệu Mỹ Trân vẫn một lòng hướng về anh trai, đổ hết trách nhiệm lên người vợ tâm địa xấu xa của Triệu Hậu Tích.

Sau đó Hồng Kông thất thủ, quân Nhật chiếm đóng Hồng Kông, các loại xe cộ tàu thuyền đều bị quân Nhật trưng dụng, hai chiếc xe taxi của Triệu Hậu Tích bị cưỡng chế, ngân hàng gửi tiền đã đóng cửa chi nhánh Hồng Kông về đại lục trước đó, gia đình Triệu Hậu Tích một lúc từ thiên đường rơi xuống, đói đến mức gần như đứt bữa, chạy đến cầu xin hai nhà Triệu Mỹ Trân Triệu Mỹ Châu, lại là hai em gái phát thiện tâm, chia phần lương thực của mình cho gia đình Triệu Hậu Tích mới miễn cưỡng không để họ chết đói, lúc đó gia đình Triệu Hậu Tích cảm kích vô cùng, kết quả khi cuộc sống khá lên, Triệu Hậu Tích tìm được công việc lái xe tải cho người Nhật, mỗi ngày kiếm được nhiều lương thực hơn, lập tức lại quay mặt không nhận người.

Lần trước Tống Thiên Diệu thi trường cảnh sát, nhà họ Tống thà đi vay tiền từng nhà hàng xóm trong khu nhà gỗ, cũng không mở miệng với Triệu Hậu Tích, chỉ có Triệu Mỹ Trân nhắc một câu, nhưng cũng không thực sự đến gõ cửa, có lẽ trong lòng Triệu Mỹ Trân cũng biết, dù có đến gõ cửa, e rằng đối phương cũng sẽ không cho mình vay.

Trong lòng Tống Thiên Diệu, loại đồ khốn này đừng nói là anh ruột, cho dù là cha ruột cũng không cần thiết phải giữ liên

lạc, sau khi hắn trọng sinh vừa không có thời gian vừa không cần thiết, lười động não đi hãm hại đối phương, nếu Triệu Hậu Tích biết Tống Thiên Diệu từ bi như vậy, hẳn nên đi thắp hương tụng kinh cảm ơn ân không hãm hại của hắn, lại còn cố tình đến gõ cửa? Mà như thế nào? Gả Tống Văn Văn cho con trai hắn? Gả cháu gái vợ hắn cho mình? Đồ khốn này tính toán rất hay đấy.

Đứng ngoài cửa cũng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào của vợ chồng Triệu Hậu Tích và Triệu Mỹ Trân. Tống Thiên Diệu gõ cửa cộc cộc mấy cái, người ra mở cửa là Tống Xuân Lương với vẻ mặt không vui. Nhìn thấy con trai mình xuất hiện ngoài cửa, đôi mắt Tống Xuân Lương lập tức sáng lên. Hắn không ngẩng đầu lên nổi trước mặt Triệu Hậu Tích, nhưng hắn có một đứa con trai xuất sắc.

- A Diệu…

Tống Xuân Lương định mở miệng, Tống Thiên Diệu đã cười nói:

- Lão đầu, ta đã biết hết rồi, yên tâm, ta có chừng mực.

Tống Xuân Lương vội vàng tránh ra khỏi cửa, Tống Thiên Diệu ra hiệu cho Tống Văn Văn và ba cô gái ở lại bên ngoài, còn mình thì bước vào phòng khách. Trong phòng khách tính cả Tống Xuân Lương có tổng cộng sáu người ngồi. Tống Thiên Diệu không thèm nhìn gia đình đang tụ tập bên cạnh Triệu Mỹ Trân lúc này, trước tiên hắn đến trước mặt mẹ của Triệu Văn Nghiệp, Triệu Mỹ Châu trông có vẻ già nua hơn cả chị gái Triệu Mỹ Trân, cười nói:

- Châu di.

Chồng của Triệu Mỹ Châu mất sớm, một mình Triệu Mỹ Châu vất vả nuôi lớn Triệu Văn Nghiệp, làm rất nhiều việc nặng nhọc, làm hỏng cả sức khỏe. Từ khi Triệu Văn Nghiệp

sớm đi làm ở bến tàu để kiếm sống, Triệu Mỹ Châu rất ít khi ra ngoài, chỉ ở nhà miễn cưỡng nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa.

- A Diệu.

Nhìn thấy Tống Thiên Diệu bước vào, khuôn mặt hơi cứng đờ của Triệu Mỹ Châu cuối cùng cũng nở một nụ cười, đưa tay nắm lấy tay Tống Thiên Diệu:

- Gần một năm không gặp, lại thay đổi rồi, ăn mặc giống như giám đốc người Hoa vậy.

- Châu di, ta đã sắp xếp xong hết rồi, đợi A Nghiệp tốt nghiệp trường cảnh sát, ta sẽ bảo người điều hắn đến đồn cảnh sát Đại Hoàn làm việc.

Tống Thiên Diệu cười nói với Triệu Mỹ Châu.

Triệu Văn Nghiệp đang học ở trường cảnh sát, sau khi tốt nghiệp đương nhiên sẽ giao cho Nhan Hùng sắp xếp. Tống Thiên Diệu không định để Triệu Văn Nghiệp giống như những người của Nhan Hùng, làm những việc không thể thấy ánh sáng. Mặc quân phục vài năm rồi để Triệu Văn Nghiệp đi thi phỏng vấn vào phòng chính trị của cảnh sát, làm một cảnh sát không tham ô không nhận hối lộ, an ổn, tránh để qua một hai mươi năm nữa, còn phải vội vàng bỏ trốn vì bị Ủy ban Chống tham nhũng truy nã.

- A Diệu, ngươi không thấy cậu và A Văn của ngươi cũng ở đây sao? Chỉ biết nói chuyện với Châu di của ngươi thôi à?

Triệu Mỹ Trân thấy con trai mình chỉ nói chuyện với em gái, mà không để ý đến mình và Triệu Hậu Tích, đành phải lên tiếng gọi đứa con trai vẫn đang quay lưng về phía mình, đồng thời còn nói với vợ chồng Triệu Hậu Tích:

- A Diệu gần đây bận rộn, vẫn chưa có thời gian rảnh đi thăm Châu di của hắn, nên gặp mặt mới như vậy.

Tống Thiên Diệu lúc này mới quay người lại, nhìn về phía đôi vợ chồng đang mỉm cười rạng rỡ nhìn mình, rồi lại nhìn những món quà đặt ở góc phòng khách, cười híp mắt vuốt mấy sợi râu lún phún mọc trên cằm nói:

- Nghe Văn Văn nói, có người định giúp ta cầu hôn phải không? Ta thích cưới vợ nhất, chính thất thì ta không muốn cưới bây giờ, cưới tiểu lão bà thì ta rất giỏi, nếu không cưới, ngủ với nhau trước rồi nói chuyện khác cũng được. À đúng rồi, mẹ, nói đến chuyện cầu hôn, ta lại mang về ba người phụ nữ, Văn Văn, giúp ta dẫn ba người ta mang về vào đây.

…

Đối với chuyện mẹ mình thiên vị Triệu Hậu Tích, Tống Thiên Diệu thực sự đã nhẫn nhịn đủ rồi. Hắn có thể hiểu được phụ nữ truyền thống dù đã lấy chồng vẫn cố gắng duy trì mối quan hệ thân thiết với nhà ngoại, phòng ngừa một ngày nào đó ly hôn với chồng sẽ hoàn toàn không còn nơi nương tựa. Đặc biệt là sau khi xảy ra mâu thuẫn với ông nội Tống Thành Khê, Triệu Mỹ Trân có thể luôn lo sợ một ngày nào đó Tống Xuân Lương nổi cơn nam tính đuổi bà ra khỏi nhà họ Tống, lưu lạc đầu đường xó chợ.

Nhưng vấn đề là Triệu Hậu Tích rõ ràng không phải là người thân mà Triệu Mỹ Trân tưởng tượng, chỉ cần tỏ ra tốt với hắn là hắn sẽ hiểu chuyện lễ tới lễ lui. Tên đó có tính cách tiểu nhân mười phần, có khó khăn thì tự mình gánh vác, có phúc thì hắn hưởng trước.

Chương 406. Rời nhà (1)

Hắn vừa mở miệng, Phó Đào Nương, Thư Nương, Thi Yên ba cô gái nhỏ ở ngoài cửa liền nắm tay nhau bước vào, đứng ở cạnh cửa trong phòng khách đầy người, không dám thở mạnh, hơi cúi đầu, sáu con mắt đều nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu.

- Vừa mới mua ba người, định nuôi lớn để làm tiểu lão bà, người muốn giới thiệu cho ta có đẹp bằng ba người này không?

Tống Thiên Diệu lười gọi Triệu Hậu Tích một tiếng ngươi, trực tiếp hỏi Triệu Mỹ Trân.

Ba cô gái này tuy thân hình chưa phát triển đầy đủ, quần áo cũng có phần sơ sài, nhưng đều là mầm mống mỹ nhân. Lão già lừa đảo Ninh Tử Khôn đã chọn lựa kỹ càng mua về làm vật trang trí để lừa tiền. Dù chỉ đứng yên tại chỗ, vẻ dịu dàng quyến rũ được nuôi dưỡng qua nhiều năm ca hát biểu diễn vẫn vô tình toát ra từ đôi mắt.

Những người trong phòng khách thấy ba cô gái liên tiếp bước vào, trong đó có hai chị em sinh đôi, đều nhìn đến ngẩn người, ngay cả Triệu Mỹ Trân cũng trợn mắt há hốc mồm. Con trai của Triệu Hậu Tích, Triệu Chí Sinh, lớn hơn Tống Thiên Diệu một tuổi, mắt dán chặt vào người Phó Đào Nương, quên cả chớp mắt, nước miếng suýt chảy ra ngoài.

- Chính là tên khốn này định cưới Văn Văn sao?

Thấy Triệu Chí Sinh trợn mắt, Tống Thiên Diệu chỉ tay vào đối phương, cười hì hì hỏi Triệu Mỹ Trân.

Triệu Mỹ Trân vừa định nhíu mày vì Tống Thiên Diệu chửi đối phương, Tống Thiên Diệu đã cầm tách trà trước mặt Triệu Mỹ Trân, hung hăng ném về phía gia đình Triệu Hậu Tích, tách trà vỡ tan tành, một số mảnh vỡ nhỏ còn bắn thẳng lên giày của ba người!

- Hôm nay ta tâm trạng tốt, lười để ý đến các ngươi, tự biết điều cút đi, sau này còn dám đến đây, ta sẽ tìm nhà tù gửi cả nhà các ngươi vào đó ăn cơm tù. Còn nữa, dám nói ra ngoài là người thân của Tống Thiên Diệu, nếu để ta nghe được lời đó, ta sẽ thể hiện tình thân, đưa cả nhà ngươi lên bài vị. Ra ngoài rồi đừng có mơ tưởng đến người nhà ta, nhà này họ Tống, Tống của Tống Thiên Diệu, cút đi.

Tống Thiên Diệu đột ngột chuyển từ nét mặt tươi cười sang vẻ âm trầm, lời nói càng thêm hung ác độc địa.

Tuổi hắn dù sao vẫn còn trẻ, còn xa mới đủ khí thế như Chử Diệu Tông khi uống trà ở nhà họ Thái, chỉ một cái liếc mắt đã khiến Chương Ngọc Lân cầm tách trà không vững. Tuy nhiên lúc này cái vẻ cố ý tạo ra đó cũng đủ để dọa những người trước mặt, không chỉ cả nhà ba người Triệu Hậu Tích sợ đến run lên, ngay cả Triệu Mỹ Trân bên cạnh thấy Tống Thiên Diệu đổi sắc mặt cũng giật thót tim, những lời định mắng con trai vài câu vô lễ cũng không thốt nên lời.

Tống Thiên Diệu đứng nguyên tại chỗ nhìn chằm chằm Triệu Hậu Tích, cả nhà ba người Triệu Hậu Tích ngoan ngoãn đứng dậy, cúi đầu đi qua bên cạnh Tống Thiên Diệu, lặng lẽ ra khỏi cửa nhanh chóng xuống lầu.

- Đồ khốn, ta không xử lý hắn, hắn đã phải cảm ơn ân không giết của ta, vậy mà còn có gan tìm đến cửa kết thân?

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm một điếu thuốc, nhìn ra ngoài cửa khinh bỉ nói.

Mắng xong cả nhà Triệu Hậu Tích, Tống Thiên Diệu mới lại lộ vẻ mặt tươi cười, mở miệng nói với Triệu Mỹ Châu vừa mới chỉ nghe thấy lời nói của mình, chưa thấy biểu cảm đã sợ giật mình:

- Châu di, đừng sợ, tên khốn đó không phải người nhà chúng ta, lát nữa ở lại cùng ăn cơm, ta tự tay xuống bếp, ăn xong lái xe đưa dì về.

Bên này vừa nói chuyện với Triệu Mỹ Châu vài câu, lại sai Tống Văn Văn đưa ba cô gái nhỏ xuống mua sắm quần áo thay đổi, đồ dùng hàng ngày của phụ nữ các thứ, chưa kịp đợi Tống Thiên Diệu đeo tạp dề vào nấu cơm, Triệu Mỹ Trân đã bắt đầu ngồi tại chỗ rơi nước mắt, Tống Thiên Diệu nhíu mày:

- Mẹ, ta còn chưa trách mẹ, mẹ khóc cái gì? Bình thường bên ngoài không phải rất oai phong sao? Ta chỉ thắc mắc, tên khốn Triệu Hậu Tích đó có phải đã bỏ bùa mê lên người mẹ và Châu di không, lừa mẹ và dì hết lần này đến lần khác, mẹ và dì lại vẫn kiên trì không nản, mỗi lần vẫn sẵn lòng để ý đến hắn, nghe Văn Văn nói, Triệu Hậu Tích muốn để thằng khốn con trai hắn cưới Văn Văn, mẹ lại có vẻ động lòng?

- Mẹ chỉ có một người anh trai như vậy, Hồng Kông lớn như thế, chỉ có ba anh em, mẹ đã lật mặt với ông nội ngươi, bây giờ ngươi lại tranh khí, vạn nhất cha ngươi một ngày nào đó đột nhiên vì ngươi mà cứng rắn lên, lấy lý do bất hiếu để ly hôn với mẹ, ngoài hai đứa con các ngươi ra, mẹ còn chẳng có chỗ nào để chân, huống hồ dù là đá cũng có ngày bị ấm lên mà.

Triệu Mỹ Trân có lẽ thực sự đau lòng, vì những lời con trai Tống Thiên Diệu nói ra trước mặt mọi người hôm nay, tương đương với việc mình không còn nhà ngoại nữa, lúc này nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tống Thiên Diệu xoa xoa mi tâm, có vẻ bất đắc dĩ nói:

- Nếu muốn ly hôn thì chẳng phải đã ly hôn từ khi cha không nhận hai người rồi sao? Sao lại kéo dài đến tận bây giờ? Thật là lo bò trắng răng. Vừa hay, hôm nay nói cho rõ, ta đang chuẩn bị mở một nhà máy ở Bắc Giác, sau này có thể sẽ ở nhà máy phần lớn thời gian.

- Ở nhà, Vân tỷ cũng sẽ không giúp tiệm thuốc tây nữa, cô ta sẽ giúp ta lo việc nhà máy. Mỗi tháng Quán Á gửi về 8000 đô la Hồng Kông, ta sẽ lấy ra 3000 đô la cho mẹ làm tiền chi tiêu trong nhà. Sau này tiệm thuốc tây lãi lỗ thế nào, mẹ tự quyết định, đừng làm phiền ta nữa. Chuyện làm ăn đã khiến ta đau đầu lắm rồi, thật sự không có tâm trạng để quan tâm đến loại đồ khốn như Triệu Hậu Tích chạy đến cửa chờ bị mắng. Cha ta cũng sẽ không ly hôn với mẹ đâu. Nếu hắn ly hôn với mẹ, cả tiệm thuốc tây cộng thêm ta và Văn Văn, tất cả đều thuộc về mẹ, được không? Bảo đảm sẽ không để mẹ khổ đến mức phải cầu xin tên khốn Triệu Hậu Tích đâu.

Chương 407. Rời nhà (2)

Sau khi an ủi Triệu Mỹ Trân một hồi, lại cùng gia đình ăn trưa, hắn lặp lại những lời mình nói trên bàn ăn trước mặt Lâu Phượng Vân và Tống Văn Văn. Ban đầu Tống Thiên Diệu định đưa Triệu Mỹ Châu về, nhưng thấy mẹ mình có vẻ buồn bã vì không còn nhà ngoại, nên nhờ Triệu Mỹ Châu ở lại đây thêm một thời gian để bầu bạn với Triệu Mỹ Trân. Dù sao Triệu Văn Nghiệp đang học trường cảnh sát phải ở nội trú, không có kỳ nghỉ không thể về nhà, Triệu Mỹ Châu về nhà cũng chỉ có một mình.

Lái xe chở Lâu Phượng Vân vội vàng thu dọn vài bộ quần áo cùng ba cô gái vừa được Tống Văn Văn đưa đi mua một số đồ dùng sinh hoạt, Tống Thiên Diệu hướng về nhà xưởng đã thuê ở Bắc Giác.

Ban đầu Tống Thiên Diệu định tạm thời sắp xếp ba cô gái ở nhà, có lẽ vì chuyện làm ăn khiến hắn tính toán quá nhiều, khi về nhà luôn muốn được ấm áp và thoải mái hơn, nhưng ở nhà lại toàn những chuyện vặt vãnh, những chuyện lặt vặt trong gia đình này khiến hắn rất bực bội. Nghĩ đến việc nếu để ba cô gái ở nhà sau này biến thành ba mụ già lắm chuyện, chi bằng đưa họ đến nhà máy học làm việc, tiện thể hắn còn được ngắm nghía.

Nhà xưởng sản xuất vịt quay ở Bắc Giác này khiến Tống Thiên Diệu rất hài lòng. Khác với những xưởng gia đình nhỏ khác, nhà xưởng này vì quy trình sản xuất vịt quay nên đã được chia thành nhiều khu vực, hoàn toàn có thể không cần thiết kế lại cấu trúc. Lấy phòng xưởng lớn nhất làm xưởng sản

xuất, bên cạnh là khu văn phòng, thậm chí còn có thể dựng một dãy ký túc xá trong khoảng sân nhỏ còn lại.

Tống Thiên Diệu không có ý định chỉ tuyển một đợt công nhân, khi thực sự sản xuất, đương nhiên sẽ là hai ca công nhân làm việc 24 giờ.

Trước tiên, hắn thuê một công ty chuyên chuyển máy móc cho các nhà máy ở Bắc Giác đến dọn dẹp mấy căn phòng trong khu văn phòng, vứt bỏ hết những đồ đạc cũ kỹ còn sót lại bên trong. Tống Thiên Diệu tự lái xe chở bốn người phụ nữ đến cửa hàng Sincere ở Vịnh Đồng La, đặt mua vài chiếc giường đơn và chăn màn, đồ dùng sinh hoạt, bàn làm việc, văn phòng phẩm các loại, quyết định ở lại nhà máy cho đến khi sản xuất được tóc giả.

Sau khi cửa hàng bách hóa giao đồ đạc đến, họ nhanh chóng giúp Tống Thiên Diệu dọn dẹp văn phòng thực sự thuộc về hắn. Một bàn làm việc, một giường đơn, một tủ quần áo, hai chiếc ghế, một chiếc ghế sofa tiếp khách, đó là toàn bộ nội thất trong văn phòng này.

Còn căn phòng bên cạnh, Lâu Phượng Vân vừa mới sắp xếp xong giường, tủ quần áo cho ba cô gái trong phòng kế bên, lúc này trở về phòng mình đã được dọn dẹp, cởi giày cao gót, ngồi xếp bằng bên mép giường, hơi vén váy lên, nhíu mày hít vào và xoa bóp bắp chân đau nhức của mình.

Đang nghĩ gần đây mình đi bộ quá nhiều, không biết có nên mua đôi guốc gỗ không, lại băn khoăn mang guốc gỗ có vẻ không đủ trang trọng. Một lúc sau lại nghĩ không biết đây có tính là đồng sàng với Tống Thiên Diệu không, kim ốc tàng kiều, thì Tống Thiên Diệu từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, ngồi xuống ngay bên cạnh Lâu Phượng Vân. Thấy cô ấy đang xoa chân, hắn kéo đôi chân Lâu Phượng Vân lên người mình, bắt đầu xoa bóp bắp chân trắng nõn của cô.

Toàn bộ động tác khiến Lâu Phượng Vân chưa kịp phản ứng, đôi chân của cô đã nằm trong lòng Tống Thiên Diệu. Cô chỉ kịp che lại vạt váy, tránh bị hở hang.

Tống Thiên Diệu có vẻ hơi bối rối, một tay giúp Lâu Phượng Vân xoa chân ngọc, một tay hỏi Lâu Phượng Vân đang ngây người vì bị hắn chiếm tiện nghi giữa thanh thiên bạch nhật:

- Ngươi thấy tuyển nữ công nên tuyển người chưa kết hôn hay đã kết hôn thì tốt hơn?

…

Lâu Phượng Vân nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ, nghĩ rằng tên này không phải là sau khi trở thành chủ xưởng thì chuẩn bị ăn chơi trác táng, truy hoa đuổi liễu chứ? Thực ra Tống Thiên Diệu chỉ đang nghĩ nếu sau này mở rộng quy mô tuyển thêm nam công, thì những nữ công chưa kết hôn làm ca đêm, có khi nào khiến nam công cùng ca có động lực hơn, không đến nỗi ngủ gật.

Công tác xây dựng cơ bản của xưởng rất nhanh chóng, trong sân xưởng đã dựng một dãy phòng ký túc xá bằng gỗ và tôn sắt ngăn nắp, dùng để cho những công nhân đến Hồng Kông tìm người thân nhưng không tìm được, vô gia cư có chỗ ở. Còn đặc biệt tăng thêm một nhà bếp lớn, cung cấp ba bữa cho công nhân.

San bằng mặt đất, quét vôi trắng, lắp điện nước, đến cục điện thoại xin đường dây điện thoại và các việc vặt vãnh khác, tất cả đều do Lâu Phượng Vân giám sát. Tống Thiên Diệu thì bắt đầu liên lạc với văn phòng luật sư, đi lo các thủ tục thành lập xưởng, công ty và những việc lặt vặt khác. Xưởng này được Tống Thiên Diệu đặt tên một cách kỳ quặc là Xưởng Tóc Giả Cửu Quang, ý là hói đầu lâu rồi thì cần tóc giả. Xưởng không thiết lập bộ phận bán hàng, mà lại thành lập một công

ty cấp một chỉ tồn tại trên giấy tờ, chịu trách nhiệm đại lý bán tóc giả của xưởng, được Tống Thiên Diệu đặt tên là Công ty Thương mại Hiển Vinh.

Người Ấn Độ Hạ Tá Trị về Ấn Độ thu mua lô tóc đầu tiên vẫn chưa quay lại, nhưng một phần tóc mà Lôi Anh Đông thu được đã được gửi đến xưởng của Tống Thiên Diệu trước. Và ngay ngày thứ tư sau khi lô tóc này đến, những chiếc máy mà Tống Thiên Diệu mong chờ đến mức gần như hóa đá đã cuối cùng cũng tới.

Nhìn công nhân của công ty chuyển nhà lần lượt đưa máy móc vào xưởng, nối điện bật công tắc, nghe tiếng máy phân tóc và máy dệt tóc cao cấp chạy không tải phát ra, Tống Thiên Diệu cảm thấy âm thanh đó còn du dương hơn bất kỳ bản nhạc nào.

- Hai tên lừa đảo đó và thợ làm tóc giả ở Thượng Hoàn, lại mời thêm hai thợ cắt tóc nữa, tất cả đều gửi đến xưởng của ta.

Tống Thiên Diệu gọi điện từ văn phòng mới lắp đặt điện thoại, nói với Lam Cương ở đồn cảnh sát Loan Giá.

Chương 408. Khởi đầu (1)

Ninh Tử Khôn, Tống Tứ Tỷ hai người gần đây vẫn đang được hưởng ba bữa một ngày trong phòng giam của đồn cảnh sát, Lam Cương không thể đánh, cũng không thể bỏ đói, còn sợ lão già đó đột nhiên chết bệnh, nên vừa nhận được điện thoại của Tống Thiên Diệu, gần như nhanh như gió, đưa hai tên lừa đảo này, cộng thêm thợ thủ công chuyên làm tóc giả cho đoàn kịch Quảng Đông ở Thượng Hoàn đến xưởng của Tống Thiên Diệu ở Bắc Giác.

Lam Cương dẫn thuộc hạ cùng những tên lừa đảo, thợ cắt tóc vừa vào cổng xưởng, hai con chó Tosa và một con chó sói xanh được nuôi trong chuồng mà Tống Thiên Diệu nhờ Nhan Hùng bảo người đến trường đấu chó ở Ma Cao mua về, liền bắt đầu bám vào song sắt chuồng chó, thò cái mõm hung dữ ra sủa không ngừng về phía Lam Cương và những người khác. Chuồng sắt được hàn bằng sắt đặc rung lắc dữ dội dưới sự xô đẩy của ba con chó dữ, dường như chúng có thể xông ra từ bên trong và cắn xé mọi người bất cứ lúc nào.

Nghe tiếng chó sủa, Phó Đào Nương mặc một bộ đồ bò vải bạt màu xanh, trông nhanh nhẹn hoạt bát từ phòng mình đi ra, vào bếp cắt ba miếng thịt sống ném vào chuồng chó, lúc này ba con chó mới ngừng sủa.

Lam Cương nhìn Phó Đào Nương đã hơn một tháng không gặp, khí chất và vóc dáng đều có sự thay đổi lớn, hai mắt. Khi cô ta quay người cúi chào hắn, Lam Cương chú ý thấy trên ngực cô ấy còn đeo một tấm biển tên tinh xảo, trên đó khắc chìm hai chữ Cửu Quang.

- Đại ca, ta đã đưa người đến cho ngươi.

Lam Cương không đợi Phó Đào Nương dẫn hắn vào văn phòng của Tống Thiên Diệu, trực tiếp hô lớn trong sân.

Tống Thiên Diệu bước ra từ văn phòng của mình, Lam Cương phát hiện Tống Thiên Diệu cũng mặc một bộ đồ bò, và ăn mặc giống hệt Phó Đào Nương, trên ngực cũng đeo tấm biển tên có chữ Cửu Quang, khiến Lam Cương vốn quen nhìn Tống Thiên Diệu mặc vest bảnh bao, có chút không quen.

- Đây là đồng phục làm việc mà xưởng của ta cung cấp miễn phí cho công nhân, trông cũng không tệ phải không?

Tống Thiên Diệu thấy Lam Cương có vẻ ngẩn người, cười nói.

Những bộ quần áo bò này đều được xưởng may của cha Mạnh Uyển Thanh giúp gia công. Các nhà máy ở Hồng Kông hầu như không có khái niệm cung cấp đồng phục cho công nhân, thỉnh thoảng ngành hóa chất mới phát khẩu trang, công nhân đều phải khen chủ có lương tâm. Tống Thiên Diệu lại cảm thấy mặc đủ kiểu không bằng thống nhất một loại, huống hồ tuy quần áo bò bán ở bách hóa rất đắt, nhưng mua nguyên liệu tự cắt may lại rẻ hơn cả đặt may áo dài. Lô quần áo công nhân bằng vải bò xanh đậm này là để xưởng may của cha Mạnh Uyển Thanh luyện tay nghề, luyện tốt rồi chưa chắc không thể mở rộng sản xuất.

Dẫn Lam Cương và những người khác vào xưởng rộng lớn, Tống Thiên Diệu chỉ vào Lâu Phượng Vân và Phó Đào Nương ba người, nói với lão già Ninh Tử Khôn:

- Ta chưa chính thức bắt đầu tuyển công nhân, ngươi phụ trách dạy chúng ta, chúng ta học xong rồi sẽ dạy lại cho công nhân. Đợi công nhân cũng đều học xong, ngươi có thể đi, không cần ngươi sắp xếp, có máy sắp xếp, ngươi xem tóc sắp

xếp thế nào là đủ, mở miệng hô dừng là được, dệt tóc cũng vậy, ta không vội sản xuất, từng máy móc mò mẫm thử nghiệm, hiểu không?

- Hiểu, hiểu.

Ninh Tử Khôn ở phòng giam đồn cảnh sát hơn một tháng qua thật sự quá khó chịu, lúc này thấy cuối cùng có cơ hội thoát khỏi cuộc sống này, vội vàng mở miệng đồng ý.

Tống Thiên Diệu lại nhìn về phía hai thợ cắt tóc, giơ lên một cuốn tạp chí thời trang của người Mỹ trong tay, lật ra những bức ảnh các kiểu tóc bên trong:

- Phiền hai vị sư phụ giúp dạy họ làm thế nào để tạo ra những kiểu tóc này trên tóc giả, làm ra một kiểu, mỗi người ta trả 500 đồng.

- Ta có nhiều việc, ta không nhận đồ đệ…

Một thợ cắt tóc có lẽ cảm thấy mình không được tôn trọng đúng mức, mặt lạnh lùng không chịu nghe lời Tống Thiên Diệu.

Lam Cương bên cạnh trực tiếp túm lấy tóc thợ cắt tóc:

- Mẹ kiếp ngươi, có phải muốn ta ném vài thùng thuốc phiện vào tiệm cắt tóc của ngươi không? Không tin à? Đi đi? Ngươi bước ra khỏi cánh cửa này, ta đảm bảo cái tiệm cắt tóc của ngươi đóng cửa luôn, con chó này, dạy người ta làm vài kiểu tóc, có phải cướp việc giết vợ ngươi đâu!

Dưới sự đối đãi một người đóng vai tốt một người đóng vai xấu của Tống Thiên Diệu và Lam Cương, mấy người được đưa đến đều bị vò nát bóp méo, cuối cùng ngoan ngoãn tuân theo. Tống Thiên Diệu bấm công tắc, máy móc ầm ầm:

- Xem như ta đã bước ra bước đầu tiên của mình.

…

Giang Vịnh Ân sau khi thanh toán sổ sách của công ty Quán Á, dựa vào ghế duỗi hai tay, rồi lật mở sổ tay của mình xem các việc cần làm còn lại trong tuần này.

Trong đó có một mục liên quan đến công ty Lợi Khang, đợt phát thuốc tẩy giun miễn phí thứ hai của hội Lạc Thi sắp bắt đầu, Giang Vịnh Ân không biết lần quyên tặng thuốc này là dùng danh nghĩa công ty Quán Á hay tiếp tục dùng danh nghĩa công ty Lợi Khang, bởi vì hiện tại những lợi ích của bà Bess và những người khác đều do công ty Quán Á lo liệu, sổ sách của những người đó đều thông qua công ty Quán Á để xoay xở, có nên nhân dịp quyên tặng này, chuyển việc quyên tặng thuốc cho hội Lạc Thi từ Lợi Khang sang công ty Quán Á không, hai công ty không bằng một công ty xử lý thuận tiện hơn.

Cô gọi điện hỏi Chử Thư Hằng hiện đang quản lý Lợi Khang, Chử Thư Hằng hoàn toàn không biết gì về việc quyên tặng cho hội Lạc Thi, bảo cô liên lạc với nhà máy dược. Giang Vịnh Ân lại lật sổ điện thoại, gọi cho giám đốc nhà máy Tín Khang đang giám sát sản xuất đường hoa tháp là Trần Khánh Văn, Trần Khánh Văn lại nói Chử Hiếu Tín không có ở đó, hắn cũng không rõ nên quyên tặng bao nhiêu, quyên tặng thế nào.

Chương 409. Khởi đầu (2)

Cuối cùng liên lạc được với Chử Hiếu Tín, Chử Hiếu Tín ở đầu dây bên kia lại bảo cô tự xử lý, khi cô hỏi lại số lượng quyên tặng là theo số lượng thuốc hay theo số tiền thì Chử Hiếu Tín cũng không rõ lắm, bực bội đưa cho cô một địa chỉ ở Bắc Giác, bảo cô đến hỏi Tống Thiên Diệu.

Giang Vịnh Ân nhờ tài xế của công ty Lợi Hanh lái một chiếc Ford 49 đưa cô đến Bắc Giác, theo địa chỉ Chử Hiếu Tín nói, thấy một nhà xưởng cổng lớn đóng chặt, chỉ để mở một cửa góc.

So với những nhà xưởng bẩn thỉu lộn xộn khác, nhà xưởng này chỉ nhìn bề ngoài đã khiến Giang Vịnh Ân cảm thấy rất thoải mái, cô đi vào từ cửa góc, chưa kịp bước bước thứ hai, ba con chó dữ từ bên cạnh đã hung hăng sủa ầm ĩ về phía cô qua hàng rào.

Nghe tiếng chó sủa, một người đàn bà trung niên mập mạp ăn mặc như đầu bếp, thân hình lực lưỡng, mặc bộ đồ đầu bếp màu trắng dính đầy dầu mỡ, lập tức thò đầu ra từ một căn phòng lớn trông giống như nhà bếp. Trước tiên bà ta cắt một ít thịt sống cho chó ăn, để chúng im miệng, rồi mới tay cầm con dao thái thịt cỡ lớn, tay chống nạnh, giọng đầy uy lực hỏi Giang Vịnh Ân:

- Ngươi tìm ai?

- Ta tìm Tống Thiên Diệu Tống tiên sinh, có người để lại địa chỉ cho ta, nói hắn ở đây.

Giang Vịnh Ân lịch sự nhưng cứng nhắc nói với người đàn bà đầu bếp.

Người đàn bà đầu bếp chỉ tay về phía xưởng:

- Lão bản đang ở trong đó dạy công nhân làm việc, ngươi tự vào gặp hắn đi.

Giang Vịnh Ân nói lời cảm ơn, cẩn thận tránh xa chuồng chó, đi về phía xưởng. Vừa đi được hai bước, phía sau người đàn bà đầu bếp mập mạp đã mở miệng chửi:

- Đồ khốn! Tên khốn nào còn dám đến đây trèo tường tán tỉnh, lão nương thả chó cắn đứt trứng hắn!

Giang Vịnh Ân quay đầu lại, không biết từ lúc nào trên bức tường ngoài xưởng đã có hai gã thanh niên đang bám vào, thò đầu ra treo lơ lửng bên tường. Rõ ràng người đàn bà đầu bếp vừa chửi chính là hai người này. Hai gã thanh niên nhăn nhó nịnh nọt người đàn bà đầu bếp:

- Hùng tẩu, ta đâu có tán tỉnh, ta chỉ đợi A Phấn dậy rủ cô ấy đi xem phim thôi, không cần mỗi lần đều hung dữ như vậy chứ?

Người đàn bà đầu bếp chống nạnh cầm dao, khí thế hơn cả lão đại giang hồ, chửi hai gã thanh niên trên tường:

- Không chịu làm ăn đàng hoàng, kiếm tiền còn không bằng đàn bà, cũng dám đến đây trêu ghẹo mấy đứa con gái? Tự nhìn xuống dưới xem có cái của nợ đáng giá nào không, có xứng với mấy đứa con gái của Cửu Quang không! Cút cút cút, dám làm ồn đánh thức mấy đứa con gái trong ký túc xá, lão nương thiến chúng mày!

Những lời thô tục của người đàn bà đầu bếp không làm Giang Vịnh Ân cảm thấy khó chịu, rõ ràng bà ta đang bảo vệ những cô gái mà bà gọi là "mấy đứa con gái" trong miệng. Nàng chỉ tò mò về Tống Thiên Diệu, tên này lúc trước nói muốn đi học vài tháng, giờ lại lén lút mở một xưởng? Từ đâu tìm được một người đàn bà đầu bếp hung hãn như vậy.

Bước vào xưởng, Giang Vịnh Ân lại sửng sốt, có đến sáu bảy chục phụ nữ đang bận rộn có trật tự trước các loại máy móc, và tất cả đều mặc đồng phục là bộ đồ bò màu xanh đậm.

Bên cạnh, một thanh niên cũng mặc đồ bò đang cúi người rửa những cuộn tóc lớn trong một cái thùng to, vừa rửa vừa dặn dò hai nữ công nhân bên cạnh mình:

- Rửa tóc không phải để các cô chải thẳng ngay bây giờ, có máy chải sẽ chải thẳng chúng, đừng lãng phí thời gian, các cô chủ yếu là rửa sạch những mớ tóc này nhanh chóng và tốt, rồi chuyển đến cho công nhân vận hành máy chải tóc.

Giang Vịnh Ân hơi lớn giọng trong tiếng máy, hỏi một nữ công nhân đang nghe thanh niên giải thích:

- Xin lỗi, ta muốn hỏi Tống Thiên Diệu ở đâu?

Nghe có người hỏi, gã thanh niên đứng thẳng dậy, Giang Vịnh Ân sửng sốt, người thanh niên trước mặt chính là Tống Thiên Diệu, lúc này cả bộ đồ bò bẩn thỉu mặc trên người, thấy Giang Vịnh Ân, Tống Thiên Diệu nhe răng cười:

- Sao Giang tiểu thư lại có thời gian đến thăm ta?

- Ngươi làm thư ký tốt đẹp không làm, tự chạy đến đây làm khuân vác? Ngươi không phải chủ xưởng sao?

Nhìn Tống Thiên Diệu trước mặt, ánh mắt vẫn sắc bén như xưa, chỉ có vẻ ngoài hơi tiều tụy, Giang Vịnh Ân không thể tin được mà buột miệng, bộ dạng này của Tống Thiên Diệu khiến Giang Vịnh Ân cảm thấy có chút đau lòng, Tống thư ký ngày xưa mặc vest bảnh bao nói cười tự nhiên, sao giờ lại trở thành một công nhân bẩn thỉu thế này?

- Việc làm ăn nhỏ của mình, đương nhiên phải chú tâm một chút.

Tống Thiên Diệu bảo hai nữ công nhân tiếp tục rửa theo chỉ dẫn của hắn vừa rồi, rồi mới tùy ý lau tay vào bộ đồ bò:

- Ở đây ồn quá, đến văn phòng của ta nói chuyện.

…

Sau khi hai người trở về văn phòng của Tống Thiên Diệu, Phó Đào Nương bưng ấm nước pha trà cho hai người rồi rời đi, Giang Vịnh Ân đảo mắt nhìn quanh văn phòng này, rồi nhìn Tống Thiên Diệu đang ngáp ngồi trước bàn làm việc, mỉm cười nói:

- Dù mệt mỏi đến đâu cũng không bỏ được thói quen thích gái xinh? Người pha trà cho ngươi cũng phải xinh đẹp như vậy sao?

- Nói chuyện của ngươi đi, lát nữa ta phải tiếp tục đến xưởng để giám sát những công nhân đó làm việc, vừa mới dạy xong, họ vẫn còn hơi vụng về.

Tống Thiên Diệu lấy ra từ túi áo jean một hộp thuốc lá đã bị ép nhăn nhúm, rút ra một điếu ngậm trên miệng và châm lửa, mở miệng hỏi Giang Vịnh Ân.

Chương 410. Ra cửa (1)

Giang Vịnh Ân có chút ngượng ngùng nói về việc quyên góp thuốc lần thứ hai của hội Lạc Thí, theo lý mà nói, hiện giờ Tống Thiên Diệu chỉ còn là người treo tên ở công ty Quán Á, không nên làm phiền hắn về những công việc cụ thể, nhưng chuyện này, Chử Hiếu Trung không tiện can thiệp, giám đốc Lợi Khang Chử Thư Hằng chưa từng trải qua, không biết làm sao để can thiệp, còn ông chủ thực sự Chử Hiếu Tín thì lười quan tâm, lại còn trực tiếp bảo Giang Vịnh Ân đến hỏi Tống Thiên Diệu, khiến nàng Giang Vịnh Ân như thể không biết làm gì cả.

- Vẫn xử lý riêng biệt, việc quyên góp thuốc cho hội Lạc Thí vẫn dùng danh nghĩa công ty Lợi Khang, dù sao Chử tiên sinh cũng là ông chủ của công ty Lợi Khang, công ty Quán Á không thể lên mặt tiền, giữa một sáng một tối, một ra một vào liên quan quá nhiều, tách ra là tốt nhất, chuyện này đừng sợ phiền phức.

Tống Thiên Diệu nghe xong ý định của Giang Vịnh Ân, giọng điệu nhạt nhẽo nói:

- Như vậy, cho dù thật sự đến lúc phải chặt tay để cứu mình, có thể trực tiếp cắt đứt mối liên hệ giữa công ty Quán Á và công ty Lợi Khang, vứt bỏ công ty Quán Á sẽ rất thuận tiện, có lợi hơn cho công ty Lợi Khang xoay sở, đây cũng là lý do ban đầu ta đề nghị Chử tiên sinh thành lập thêm vài công ty phân phối cấp hai.

Tống Thiên Diệu nói ra những lời như vứt bỏ công ty Quán Á, chặt tay để cứu mình, giọng điệu bình thản như một kẻ

bàng quan, hoàn toàn không nghĩ đến việc công ty Quán Á hiện tại vẫn đang đứng tên hắn, khi công ty Quán Á bị vứt bỏ, hắn sẽ bị làm vật tế thần.

Có lẽ phụ nữ luôn nhạy cảm hơn đàn ông, ngay cả một người lanh lợi như Giang Vịnh Ân, khi nghe Tống Thiên Diệu nói về chuyện này một cách bình thản như vậy cũng cảm thấy hơi khó chịu:

- Ngươi… ngươi không lo lắng cho bản thân sao?

- Ngốc.

Tống Thiên Diệu cười nói với Giang Vịnh Ân:

- Nếu ngươi làm gia chủ, lẽ nào cam tâm nhìn thuộc hạ bên cạnh con trai mình hoàn toàn bay đi? Đương nhiên thả diều là tốt nhất, bề ngoài thân thể ta là tự do, nhưng dây vẫn phải nắm trong tay người ta, nếu không ngươi mượn danh nghĩa của người ta, vạn nhất lại thật sự phân định ranh giới rõ ràng với đối phương, chẳng phải chủ nhân sẽ trắng tay?

- Quán Á sẽ không có chuyện gì đâu, khi có việc cần ta xử lý, nhà họ Chử tự nhiên sẽ để ta xử lý, chuyện này không gì khác ngoài việc để nhà họ Chử yên tâm, cũng để ta yên tâm, nếu không ta thật sự thoát ly quan hệ với nhà họ Chử mà không có chút ràng buộc nào, đừng đợi người khác thu thập ta, Trần A Thập có khi còn mong muốn chém chết ta, nhưng bây giờ, tuy bên ngoài ta không còn tự xưng là thư ký của Chử tiên sinh, nhưng nhắc đến, trong năm công ty phân phối của nhà họ Chử, có một cái là của ta, vẫn là người của nhà họ Chử.

- Vậy nếu ta không đến hỏi ngươi, mà trực tiếp chuyển việc quyên góp của hội Lạc Thí sang Quán Á thì sao?

Giang Vịnh Ân suy nghĩ về những lời Tống Thiên Diệu nói, hỏi một câu mà nàng tò mò.

Tống Thiên Diệu hút một hơi thuốc:

- Ngươi là thư ký, lại không quá ngốc, làm sao có thể tự ý quyết định, cuối cùng chẳng phải vẫn phải hỏi đến chỗ Chử tiên sinh sao? Rồi sao nữa? Đại ca của ta chẳng phải bảo ngươi đến gặp ta, để ta nói cho ngươi câu trả lời sao?

- Ngươi nói… Tín thiếu, không, Chử tiên sinh cũng biết?

- Hắn biết hay không không quan trọng, nhưng ta biết là được, này, nói đến ngươi không phải là thư ký của Trung thiếu sao, sao mấy tháng không gặp, vẫn còn phụ trách những việc nhỏ nhặt của Quán Á thế này? Chuyện này tùy tiện tìm một… thất sủng à?

Tống Thiên Diệu nói được một nửa, đột nhiên lộ vẻ mặt như vừa hiểu ra, nói với Giang Vịnh Ân:

- Bị đưa vào lãnh cung?

Giang Vịnh Ân trừng mắt nhìn Tống Thiên Diệu:

- Liên quan gì đến ngươi? Vậy ta sẽ làm theo lời ngươi nói, tiếp tục xử lý riêng biệt, thế đi, ta đi trước.

Nói xong, Giang Vịnh Ân đứng dậy chuẩn bị rời đi, Tống Thiên Diệu lười biếng vỗ vỗ lưng đứng dậy, tiễn Giang Vịnh Ân ra ngoài, thấy Tống Thiên Diệu với vẻ mệt mỏi đó đi theo sau mình ra khỏi văn phòng, Giang Vịnh Ân nhíu mày:

- Làm ăn thì cứ làm ăn, những việc vất vả đó để công nhân làm là đủ rồi, sao ngươi phải tự làm khổ mình.

- Ta vốn sinh ra là kiếp lao động, thích tự mình làm việc…

Tống Thiên Diệu vừa nói, vừa lúc Lâu Phượng Vân bên cạnh đang được nha hoàn dìu ra ngoài, thấy Tống Thiên Diệu đang xoa lưng nói chuyện với Giang Vịnh Ân bên ngoài, Lâu Phượng Vân mặt đỏ bừng, quay người trở lại phòng.

Giang Vịnh Ân nhìn thấy cảnh vừa rồi, quay đầu lại cười ha hả với Tống Thiên Diệu, dùng ngón tay chỉ chỉ vào hắn:

- Quả nhiên là thích tự mình làm việc, những chuyện này đúng là không nên nhờ người khác giúp. Lúc trước ngươi làm việc bên cạnh Chử tiên sinh còn chưa thấy, nhưng bây giờ tự mình làm việc, lại học được mười phần phong thái phóng khoáng của Chử tiên sinh.

- Cười cũng không che giấu được sự thất ý của ngươi. Khi ngươi chán công việc hiện tại, muốn đổi việc khác, không bằng cân nhắc đến nói chuyện với ta lần nữa.

Tống Thiên Diệu bị Giang Vịnh Ân trêu chọc, trên mặt không hề ngượng ngùng, chỉ nhìn thẳng vào mắt Giang Vịnh Ân:

- Đại gia tộc thích tự mình làm việc là vì người trong gia tộc đủ nhiều, người ngoài muốn được tin tưởng đương nhiên rất khó. Làm thư ký trừ phi như ta, liều lĩnh trên đường đi và sẵn sàng bị Chử gia vứt bỏ mạng sống bất cứ lúc nào, mới có thể nắm bắt cơ hội để thăng tiến. Nhưng nói thật, ngươi không cần thiết phải làm vậy, và ngươi cũng không phải là ta, không thể làm được những việc ta làm.

Chương 411. Ra cửa (2)

Giang Vịnh Ân đang cười vui vẻ, nghe Tống Thiên Diệu nói vậy, lập tức không còn nụ cười, nhìn chằm chằm vào mắt Tống Thiên Diệu một lúc, khẽ ừm một tiếng:

- Ta đi trước đây.

Tống Thiên Diệu nhìn theo Giang Vịnh Ân đi ra khỏi xưởng của mình, quay đầu lại thở dài một hơi, cuộc sống của Giang Vịnh Ân, có vẻ đang gặp khó khăn.

…

- Cạch cạch cạch!

Bà đầu bếp Hùng tẩu dùng muôi đập mạnh vào thùng nước ở cửa nhà bếp, gọi với các nữ công nhân đang xử lý tóc vụn bên ngoài xưởng:

- Thông báo mọi người nghỉ việc rửa tay xếp hàng lấy cơm, lại là cơm xá xíu, Tống lão bản thật là phát thiện tâm đến mức ngốc nghếch!

Không lâu sau, 60-70 nữ công nhân đang bận rộn trong xưởng xếp hàng, mỗi người cầm bát đũa của mình xếp hàng ở cửa nhà bếp chờ lấy cơm. Đang bận rộn trong bếp, Hùng ca - chồng của Hùng tẩu lúc này đang đổ mồ hôi đặt một thùng cơm lớn vừa hấp xong ra cửa bếp. Hùng ca tên nghe oai phong nhưng ngoại hình lại hoàn toàn ngược với Hùng tẩu, Hùng tẩu lưng hổ eo gấu, thân hình to lớn, còn Hùng ca lại có thân hình gầy nhỏ. Hai vợ chồng chỉ cần đứng cạnh nhau, sự tương phản về thân hình đã khiến người ta buồn cười.

Hùng ca dùng muôi xúc cơm cho từng bát của nữ công nhân, còn Hùng tẩu thì phụ trách cho mỗi bát ba miếng xá xíu, hai miếng rau xanh và một muôi nước sốt xá xíu thơm đặc.

Vừa chia thức ăn vừa liếc mắt nhìn chồng mình, thấy ánh mắt hắn dám dừng lại trên người nữ công nhân nào lâu hơn một chút, lập tức đá cho một cái, khiến các nữ công nhân đang lấy cơm thỉnh thoảng cười khúc khích.

Một số nữ công nhân lớn tuổi hơn, rõ ràng đã lập gia đình và có con, Hùng tẩu thường cho thêm hai miếng xá xíu và thêm hai muôi nước sốt, dặn họ nhớ hâm nóng lại khi mang về cho con.

Những nữ công nhân này lấy cơm xong sẽ quay lại vị trí máy của mình trong xưởng để ăn. Đợi tiễn hết đám người này, Hùng tẩu mới lau tay, gõ cửa một dãy phòng ký túc như một bà mẹ già của những nữ công nhân đang ngủ, gào to:

- Dậy ăn cơm đi, ăn xong ngủ tiếp!

Tất cả nữ công nhân ca đêm đều bò dậy, ngáp ngắn ngáp dài, mắt nhắm mắt mở xếp hàng lấy cơm. Một số nữ công nhân thậm chí mặc nguyên bộ đồ ngủ hoa đứng xếp hàng, để lộ cánh tay trắng nõn và nửa bắp chân trắng muốt. Lúc này, trên bức tường cao của xưởng đã lộ ra hàng chục cái đầu xếp hàng, mắt sáng rực nhìn vào bên trong nơi các nữ công nhân đang xếp hàng lấy cơm, thỉnh thoảng còn huýt sáo.

Hùng tẩu đang bận rộn chia cơm cho công nhân, lúc này không có tâm trạng mắng những tên khốn đó, chỉ có thể thấy nữ công nhân nào ăn mặc không chỉnh tề lười biếng đi ra, miệng không ngừng lải nhải khuyên bảo bằng câu chuyện đẫm máu và nước mắt của mình:

- Mặc quần áo cho đàng hoàng vào, phụ nữ bị người ta nhìn thấy hết thì không còn giá trị gì nữa! Bà đây chính là bị

tên khốn kia nhìn thấy nên cuối cùng phải lấy tên vô dụng này!

Tuy nhiên, các nữ công nhân xếp hàng vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, thường thì bà còn đang lải nhải thì đối phương đã lấy cơm xong và quay về phòng ngủ tiếp. Thấy người xếp hàng không còn nhiều, Hùng tẩu hướng về phía văn phòng của Tống Thiên Diệu gọi to:

- Lão bản, lão bản nương! Còn ba vị tiểu di thái đó nữa! Ra ăn cơm đi!

Tống Thiên Diệu mặt đen sì, bước ra khỏi văn phòng, tay cầm bát đũa, trừng mắt nhìn Hùng tẩu nói:

- Ta không bằng cho ngươi cái loa to, để ngươi đứng trên đỉnh núi hét cho cả Hồng Kông nghe luôn đi? Ai bảo ngươi biết cô ta là lão bản nương?

Hùng tẩu đón lấy bát đũa của Tống Thiên Diệu, cũng giống như với nữ công nhân, giúp đối phương múc cơm, hai miếng thịt xá xíu, chỉ khác là thêm vài cọng rau xanh, rồi đưa lại cho Tống Thiên Diệu, miệng nói không để ý:

- Ôi chao, tẩu tẩu ta đây là người từng trải, từ khi ngươi nói tóc giả làm xong hôm qua, sáng nay A Vân đã khác hẳn so với trước đây, đêm qua chắc chắn hai người đã…

Nói xong, Hùng tẩu còn liếc mắt đưa tình với Tống Thiên Diệu, ý nói "chuyện này không cần ta nói quá chi tiết".

Vợ chồng Hùng tẩu là người được Tống Thiên Diệu nhặt về từ Bắc Giác, cặp vợ chồng này đến Hồng Kông tìm người thân, nhưng người thân đã không còn ở đó nữa. Hai vợ chồng bán hết số trang sức bạc còn lại của Hùng tẩu, góp vốn mở một quán ăn vỉa hè nhỏ ở khu công nghiệp Bắc Giác, miễn cưỡng kiếm sống qua ngày, phía trước bán cơm phía sau người ở. Công nhân làm gì có tiền ăn quán vỉa hè, chỉ vài ngày quán

đã không trụ nổi. Chính Tống Thiên Diệu đã đưa hai vợ chồng về nhà máy, phụ trách nấu ăn cho công nhân.

Hùng tẩu vốn quen nói năng không kiêng nể, Tống Thiên Diệu cũng đã quen với giọng nói to của bà. Trong nhà máy này, quả thật cần một người phụ nữ trông có vẻ thô lỗ nhưng tâm tư tinh tế như vậy để chu toàn giữa các nữ công nhân, tạo nên uy tín khác biệt so với các nữ công nhân khác, thuận tiện giúp Tống Thiên Diệu giải quyết những xung đột vụn vặt giữa các nữ công nhân.

Vì vậy khi Hùng tẩu trêu chọc mình, Tống Thiên Diệu chỉ giả vờ tức giận và đùa cợt với đối phương mà thôi. Tuy nhiên hôm nay câu nói của Hùng tẩu lại khiến mặt Tống Thiên Diệu hơi nóng lên, con mụ vô lại này mắt thật độc, bình thường có thể phát hiện sớm mọi mâu thuẫn lớn nhỏ của các nữ công nhân còn chưa đủ, bản thân hắn mở xưởng kiêng khem bấy lâu, cuối cùng nhân dịp sản xuất tóc giả xong ra vui mừng, lén lút ăn mặn một lần mà bà cũng biết.

Chương 412. Ra cửa (3)

- Tống lão bản, hay để ta cũng đến làm công cho xưởng của ngươi đi! Bữa nào cũng được ăn cơm xá xíu, không trả lương cũng làm!

Trong số hơn chục thanh niên bám trên tường, có vài người suốt ngày treo mình ở đây, đã quen mặt với mọi người trong xưởng, thấy Tống Thiên Diệu đang lấy cơm ở đây, mở miệng nói đùa.

Tống Thiên Diệu chỉ chỉ vào Hùng tẩu:

- Được thôi, để ngươi vào bếp phụ giúp Hùng tẩu làm bếp, làm không?

Những thanh niên này phần lớn đều là công nhân từ các xưởng lân cận, các xưởng khác hầu hết đều thuê công nhân nam, chỉ có xưởng tóc giả của Tống Thiên Diệu là không có công việc nặng nhọc, nên chỉ thuê những nữ công nhân tỉ mỉ hơn để vận hành máy móc.

Những nữ công nhân này vào xưởng đều được phát đồng phục làm việc, mỗi ngày ba bữa do xưởng lo, ai ở xa lười về nhà còn có thể ở trong ký túc xá của xưởng. Những nữ công nhân trẻ tuổi này giống như mật ngọt hấp dẫn, thu hút các công nhân nam trẻ tuổi từ các xưởng lân cận đến bám tường nhìn trộm.

Trở về văn phòng ăn trưa xong, Tống Thiên Diệu mở tủ quần áo phía sau, trước tiên lấy ra bốn bộ tóc giả đặt lên bàn làm việc. Bộ thứ nhất là hàng rẻ tiền từ xưởng Marcus mà hắn mang về từ Mỹ. Bộ thứ hai là hàng cao cấp của Mỹ mà hắn mua từ cửa hàng bách hóa Lane Crawford ở Hồng Kông. Bộ

thứ ba là hàng Pháp được bán với giá cao tại Lane Crawford. Bộ thứ tư là bộ tóc giả đầu tiên do các nữ công nhân của xưởng hắn tự sản xuất độc lập và đạt tiêu chuẩn hôm qua.

Trong bốn bộ tóc giả này, hàng rẻ tiền từ xưởng Marcus có chất lượng kém nhất, sản phẩm của xưởng Tống Thiên Diệu ngang ngửa với hàng Mỹ, tinh xảo nhất vẫn là hàng Pháp.

Lâu Phượng Vân lúc này đẩy cửa bước vào định giúp Tống Thiên Diệu dọn dẹp bát đũa. Hôm qua, các nữ công nhân cuối cùng đã không cần Tống Thiên Diệu và nàng thay phiên trông coi nữa, có thể tự mình sản xuất ra những bộ tóc giả được Tống Thiên Diệu chấp nhận. Tâm trạng Tống Thiên Diệu rất phấn chấn, sau hai tháng vất vả, lần đầu tiên hắn uống chút rượu trong bữa tối để ăn mừng, rồi kéo Lâu Phượng Vân làm những chuyện đáng ra đã xảy ra từ lâu giữa nam nữ.

- Lát nữa gọi điện đến tiệm may của cha Uyển Thanh, bảo Uyển Thanh mang mấy bộ vest phụ kiện mà ta nhờ cô ấy đặt may trước đây tới đây, mặc đồ bò đã đủ lắm rồi.

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm vào bốn bộ tóc giả trước mặt, ánh mắt nóng bỏng nói.

- Định đi… Mỹ sao?

Lâu Phượng Vân cắn môi hỏi. Thời gian qua Tống Thiên Diệu hầu như không ra khỏi xưởng, cùng nàng nghiên cứu kỹ thuật sản xuất tóc giả. Thật lòng mà nói, thời gian này Lâu Phượng Vân gần như cảm thấy cứ sống như vậy mãi cũng tốt, Tống Thiên Diệu không cần phải ra ngoài làm giàu làm sang, hắn chỉ cần giữ một xưởng, còn nàng ở bên cạnh chăm sóc hắn, cảm giác đó rất tốt.

Tống Thiên Diệu lắc đầu, ánh mắt thậm chí không rời khỏi mấy bộ tóc giả, mỉm cười nói:

- Mặc đồ công nhân lâu như vậy, đã đến lúc cởi ra rồi. Chưa vội đi Mỹ đâu, trước hết phải nghĩ cách bán hàng cho thị trường nội địa để quảng bá thương hiệu đã, phải cho mấy ông chủ xưởng ở Bắc Giác biết rằng, làm tóc giả hóa ra lãi như vậy? Khó trách tên ngốc Tống Thiên Diệu có tiền cung cấp ba bữa mỗi ngày cho công nhân.

- Làm ăn có lãi, chẳng phải nên cố gắng không để người khác biết sao?

Lâu Phượng Vân không hiểu tại sao Tống Thiên Diệu lúc nào cũng muốn quảng bá việc kinh doanh tóc giả kiếm được tiền, như thể muốn cả Hồng Kông đều biết vậy.

Cô bước đến sau lưng Tống Thiên Diệu, kéo đầu hắn ngả ra sau tựa vào ngực bụng mình, rồi dùng hai tay nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho hắn và hỏi.

Thời gian qua, Tống Thiên Diệu thường nhắm mắt xoa thái dương và giữa hai chân mày, tuy rất nhanh đã trở lại bình thường, nhưng Lâu Phượng Vân vẫn cảm nhận được, dạo này Tống Thiên Diệu dường như còn mệt mỏi hơn cả lúc làm thư ký cho nhà họ Chử.

Ngoài việc hàng ngày gần như phải dạy tận tay cho các nữ công nhân, hắn còn phải đọc báo tiếng Anh, ghi chép, gọi điện thoại v.v… Mấy ngày đầu xưởng mới tuyển công nhân thử sản xuất, Tống Thiên Diệu thậm chí còn rất ít thời gian ngủ, thường mặc nguyên quần áo nằm vật xuống giường ngủ một lúc rồi lại dậy tiếp tục làm việc. Đừng nói đến chuyện ân ái, ngay cả những lời trêu ghẹo cũng hầu như không có, lạnh lùng như một người quân tử không gần gũi phụ nữ vậy.

Nếu bây giờ có ai hỏi Lâu Phượng Vân, một người nỗ lực phải như thế nào? Lâu Phượng Vân nghĩ, phải giống như Tống Thiên Diệu vậy.

Tống Thiên Diệu nhắm mắt tận hưởng giây phút dịu dàng, miệng nói:

- Những chuyện này không cần cô phải suy nghĩ, ngươi cứ trông coi xưởng, đợi ta bán được tóc giả là được rồi. Còn nhớ lúc đầu ta đã nói, muốn để ngươi đứng ra mở một câu lạc bộ tư nhân không? Sắp rồi.

Lâu Phượng Vân sững người, giờ nàng đã có một đêm ân ái với Tống Thiên Diệu, vậy mà tên này vẫn còn nhớ đến chuyện bảo nàng đi làm kỹ nữ? Ý nghĩ vừa chuyển, động tác tay nàng cũng ngừng lại. Tống Thiên Diệu nhạy bén cảm nhận được động tác của Lâu Phượng Vân, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng:

- Đừng luôn nghĩ mình thấp hèn như vậy. Đợi ta xử lý xong toàn bộ chuyện này, trong ngành tóc giả Hồng Kông, ngươi sẽ là đại tỷ đầu, đương nhiên phải mở một câu lạc bộ tư nhân, tiện cho ngươi cùng các ông chủ khác trò chuyện, định ra quy tắc ngành nghề.

- Còn ngươi thì sao?

Lâu Phượng Vân hai tay bị Tống Thiên Diệu nắm chặt không thể cử động, đứng sau lưng hắn cúi đầu nhìn gã thanh niên đã loáng thoáng râu ria này và hỏi.

Tống Thiên Diệu nhắm mắt thở dài một hơi:

- Ngươi và Mạnh Uyển Thanh, dù là tầm nhìn hay kinh nghiệm, cũng chỉ đủ làm ăn nhỏ như vậy thôi, nhiều hơn sẽ chỉ làm các ngươi kiệt sức. Những gì các ngươi không làm được, ta sẽ phải tự mình làm. Giúp ta chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa thay quần áo. Trốn trong xưởng lâu như vậy rồi, cũng đến lúc ra ngoài gặp gỡ người khác rồi. Hẹn đại ca Chử tiên sinh của ta, tối nay mời hắn đi vũ trường uống rượu.

Chương 413. Đến Hồng Kông (1)

Sân bay Khải Đức Hồng Kông, Đường Cảnh Nguyên đứng bên ngoài sân bay, tài xế của hắn đứng bên cạnh giơ cao tấm biển đón khách có ghi chữ Đường Bá Kỳ.

So với những kẻ bạn bè chó má vẫn còn đang sống cuộc đời trụy lạc, Đường Cảnh Nguyên 24 tuổi hiện giờ đã được coi là người tỉnh ngộ. Ban đầu hắn tưởng rằng giữa hắn và bạn cũ Chử Hiếu Tín không có gì khác biệt, nhưng Chử Hiếu Tín đột nhiên trở thành nhà từ thiện, Thái Bình Thân Sĩ, không còn cùng bọn họ ăn chơi trác táng mỗi đêm nữa, khoảng cách giữa hai bên lập tức được kéo dài, giống như một gáo nước lạnh tạt tỉnh hắn vậy.

Hắn không có người tài như Tống Thiên Diệu - tâm phúc đắc lực của Chử Hiếu Tín để mưu tính cho mình. Hắn và Chử Hiếu Tín khác nhau, Chử Hiếu Tín có thể ăn chơi trác táng với phụ nữ mà vẫn trở thành nhân vật thượng lưu, đó là vì phía sau Chử Hiếu Tín có Tống Thiên Diệu thay hắn ta chạy ngược chạy xuôi bên ngoài.

Còn hắn Đường Cảnh Nguyên đằng sau không nói đến thư ký, thậm chí ngay cả một công ty sắp phá sản như Lợi Khang trước đây của Chử Hiếu Tín cũng không có, tiền tiêu vặt ăn uống đều phải lĩnh từ tay cha mình, việc kinh doanh của gia tộc lại nắm chắc trong tay đại ca Đường Cảnh Công, hắn muốn nhúng tay vào hoàn toàn không có cơ hội.

Lần này Chử Hiếu Tín một bước lên trời đã gây cho hắn cú sốc quá lớn, lớn đến mức khiến Đường Cảnh Nguyên hoàn

toàn tỉnh ngộ từ cuộc sống hoang đường trước đây, trước tiên chủ động đề xuất mở một hiệu thuốc nhỏ, đi theo sau Chử Hiếu Tín để hưởng chút canh thừa, sau đó khi Chử Hiếu Tín hỏi hắn có người thân bạn bè nào ở San Francisco có thể giúp đón tiếp Tống Thiên Diệu không, Đường Cảnh Nguyên nhận ra đây có lẽ là một cơ hội.

Hắn chủ động thẳng thắn với cha là Đường Văn Báo, bản thân không còn cam tâm chỉ làm công tử nhà giàu ăn chơi, cũng không định chia một phần từ việc kinh doanh chế biến vừng đã được đại ca Đường Cảnh Công tiếp quản, mà muốn học theo Chử Hiếu Tín, tự mình mở ra một bầu trời nhỏ riêng, hy vọng cha có thể ủng hộ hắn.

Đứa con trai ăn chơi của mình đột nhiên hoàn lương, thương nhân Triều Châu Đường Văn Báo đương nhiên vui mừng khôn xiết, hơn nữa sau khi nghe xong Đường Cảnh Nguyên đề xuất muốn xem Tống Thiên Diệu đi Mỹ khảo sát làm ăn gì, chuẩn bị làm theo cùng một loại kinh doanh, dù sao bá phụ ở Mỹ, hẳn là có ưu thế hơn Tống Thiên Diệu, Đường Văn Báo cảm thấy Đường Cảnh Nguyên không phải là nghĩ bừa bãi mà thực sự đã dụng tâm.

Tống Thiên Diệu, cái tên này Đường Văn Báo đã nghe quá nhiều, thư ký của Chử Hiếu Tín, thay vị Chử nhị thiếu gia đó tiếp quản công ty Lợi Khang chưa đầy một tháng, xoay chuyển linh hoạt, hoành hành ngang dọc, thậm chí còn nuốt trọn việc kinh doanh dược phẩm của nhà họ Chương một lần làm lớn, đồng thời đưa Chử nhị thiếu gia vô dụng lên vị trí cao, trở thành Thái Bình Thân Sĩ.

Một công tử nhà giàu Triều Châu Chử nhị thiếu gia chớp mắt đã trở thành người xuất sắc trong thế hệ tiếp theo của giới thương nhân Triều Châu, đáng thương Chử Hiếu Trung - con trai lớn của Chử Diệu Tông đến giờ vẫn bị gọi là Trung thiếu,

còn Chử Hiếu Tín con trai thứ hai ra vào các trường hợp lớn đã được tôn xưng là Chử tiên sinh.

Tất cả đều là công lao của Tống Thiên Diêu, hiện giờ hắn ta tự mình mượn thế lực để khởi nghiệp, việc kinh doanh làm chắc chắn là kiếm lời, Đường Văn Báo không muốn gây thù với Tống Thiên Diệu, nhưng thiên hạ làm ăn ai cũng có phần, không có lý do gì Tống Thiên Diệu làm ngành nào lợi nhuận cao thì chuẩn bị không cho người khác ăn cả cơm thừa canh cặn.

Đường Văn Báo khi đó đích thân gọi điện cho anh trai Đường Sĩ Hổ ở San Francisco, nói rõ toàn bộ sự việc, Đường Sĩ Hổ cũng bị nói đến động lòng, cảm thấy việc này rất có triển vọng.

Nhưng sau đó Đường Cảnh Nguyên ở Hồng Kông nóng lòng chờ đợi tin tức từ phía bá phụ ở San Francisco, điều tra rõ Tống Thiên Diệu làm ăn gì, San Francisco lại im lặng rất lâu không có tin tức gì, Đường Cảnh Nguyên thực sự không kìm nén được lại gọi điện qua, lần này bá phụ cuối cùng cũng đưa ra tin tức chính xác, Tống Thiên Diệu thấy tóc giả bán chạy ở Mỹ, chuẩn bị sản xuất tóc giả ở Hồng Kông, làm ăn tóc giả.

Hơn nữa đại bá ở San Francisco cũng sắp xếp đường huynh Đường Bá Kỳ đến Hồng Kông, gặp mặt Đường Cảnh Nguyên, Đường Văn Báo để bàn bạc về việc làm ăn tóc giả.

Vì vậy, hôm nay Đường Cảnh Nguyên mới vội vàng đến sân bay Khải Đức, chuẩn bị đón đường huynh Đường Bá Kỳ mà từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp mặt.

Sau khi máy bay bị trì hoãn hơn nửa tiếng đồng hồ do thời tiết mới chậm rãi hạ cánh, Đường Cảnh Nguyên nhìn về phía cửa ra sân bay, ra hiệu cho tài xế của mình giơ tấm biển đón khách cao hơn một chút.

Sau khi hết lượt khách này đến lượt khách khác đi qua, cuối cùng, một chàng trai trẻ thời thượng mặc áo cao bồi, đi ủng cao cổ, một tay xách túi sau lưng, đeo kính râm trên mặt bước ra. Nhìn thấy tấm biển đón khách phía sau Đường Cảnh Nguyên, hắn đẩy kính râm lên trán, nhe răng cười:

- Ngươi là Cảnh Nguyên à? Ta là anh họ Billy của ngươi đây.

- Kỳ ca?

Ấn tượng của Đường Cảnh Nguyên về Đường Bá Kỳ vẫn dừng lại ở tấm ảnh bá phụ gửi về mấy năm trước. Giờ nhìn thấy chàng trai mặc áo cao bồi sành điệu trước mặt, hắn hoàn toàn không thể liên tưởng được giữa người anh họ ngố tàu để đầu nấm trong ảnh với chàng trai đẹp trai cười toe toét trước mặt.

Đường Bá Kỳ không đi vòng qua hàng rào lối ra, mà thực hiện một động tác nhảy đẹp mắt, vượt qua hàng rào đứng trước mặt Đường Cảnh Nguyên, thân thiết ôm Đường Cảnh Nguyên một cái, cười nói:

- Không tin à? Có cần kiểm tra hộ chiếu của ta không?

- Không cần, không cần, ta đùa thôi… Chỉ là chưa từng gặp Kỳ ca, xe của ta ở ngoài kia, đưa ngươi về nhà gặp cha ta.

Đường Cảnh Nguyên có vẻ không quen với kiểu nhiệt tình kiểu Mỹ của Đường Bá Kỳ, hơi lúng túng nói với Đường Bá Kỳ.

Chương 414. Đến Hồng Kông (2)

Hai người ra khỏi sân bay, lên chiếc xe Ford của Đường Cảnh Nguyên. Đường Cảnh Nguyên và Đường Bá Kỳ ngồi cạnh nhau ở ghế sau, hàn huyên xã giao vài câu, cuối cùng không giấu được tâm sự, cân nhắc giọng điệu hỏi Đường Bá Kỳ:

- Kỳ ca, tóc giả ở Mỹ thật sự kiếm được nhiều tiền vậy sao? Tống Thiên Diệu thật sự muốn làm ăn tóc giả à?

Đường Bá Kỳ tháo kính râm trên trán cất vào túi áo cao bồi:

- Đương nhiên kiếm được nhiều tiền, nhưng ban đầu ta không muốn làm ăn kiểu này, chỉ là tên đó vô cớ chơi ta một vố, ta thấy cần phải đến đây nói chuyện với hắn, nên mới chuẩn bị đến đây gặp hắn.

- Ngươi nói, Tống Thiên Diệu chơi ngươi một vố?

Đường Cảnh Nguyên chớp chớp mắt, nhìn về phía anh họ mình:

- Ở San Francisco à?

- Tên đó làm bộ muốn làm ăn lớn, miệng nói liên tục là muốn đi liên lạc với nhà phân phối Mỹ trước, cũng tại ta ngu, thiếu kinh nghiệm, lại thật sự tin lời nói dối của tên đó. Sau khi hắn đi, ta cũng đến Los Angeles, New York, Houston những nơi đó, thật sự đi tìm nhà phân phối để chuẩn bị đàm phán hợp tác, kết quả suýt nữa bị mấy tên Mỹ đó cười chết, ta

còn chưa có nhà máy, làm sao đàm phán? Bây giờ hắn đã mở xong nhà máy chưa?

Đường Bá Kỳ nhớ lại cảnh chia tay với Tống Thiên Diệu bên ngoài nhà máy Marcus ngày đó liền thấy khó chịu.

Sau đó hắn mới hiểu ra, những lời Tống Thiên Diệu nói cũng giống như mình, nửa thật nửa giả, nhưng chỗ giỏi hơn mình là, những lời khác của Tống Thiên Diệu đều là thật, chỉ có câu đi liên lạc với nhà phân phối là giả, nhưng lúc đó tên đó nói chuyện với mình về nhiều vấn đề Phố Wall, đã khiến Đường Bá Kỳ vô thức cảm thấy phương pháp tìm nhà phân phối trước của Tống Thiên Diệu là đúng đắn, bởi vì ở Phố Wall, nếu một công ty chuẩn bị phát hành cổ phiếu, cũng phải liên lạc với khách hàng trước để xác định số lượng họ mua vào rồi mới tiến hành các bước tiếp theo.

Cách làm này khiến hắn, một người tốt nghiệp chuyên ngành kinh tế, ngưỡng mộ Phố Wall, một chàng trai nhiệt huyết cảm thấy đồng cảm với đối phương, ai ngờ tên khốn này đào một cái hố không to không nhỏ, khiến mình lãng phí thời gian, còn hắn thì về Hồng Kông trước một bước để xây dựng nhà máy.

Những lời Tống Thiên Diệu nói áp dụng trong tài chính không có gì sai, sai là ở chỗ Đường Bá Kỳ thiếu kinh nghiệm, nhầm lẫn giữa công nghiệp và tài chính, tưởng rằng công nghiệp cũng có thể giống như cổ phiếu tài chính, có thể thảo luận với nhà phân phối về việc họ có thể bao tiêu bao nhiêu tóc giả của mình trong tình huống chưa có nhà máy và sản phẩm, kết quả bị những thương nhân đó chế giễu là đồ ngốc.

- Lợi hại không? Tên khốn đó chỉ một câu nói, đã khiến ngươi lãng phí hơn một tháng ở mấy thành phố lớn của Mỹ, lại không thể trách được hắn, vì hắn cũng đâu có khuyên ngươi đi, chỉ là hắn nói hắn sẽ đi tìm nhà phân phối Mỹ, ngươi chỉ

muốn đi theo sau hắn để đỡ tốn công sức, kết quả lại thành ra như vậy.

Đường Bá Kỳ kể cho Đường Cảnh Nguyên nghe chuyện Tống Thiên Diệu đã lừa mình như thế nào, cười hì hì nói với Đường Cảnh Nguyên.

Thật ra, Đường Cảnh Nguyên cũng không hiểu anh họ hắn đang nói gì. Hắn chưa từng học đại học, hoàn toàn không hiểu gì về kinh tế, tài chính. Hắn chỉ biết nếu tóc giả kiếm được tiền, hắn sẽ bỏ tiền ra mở nhà máy sản xuất tóc giả, còn việc bán hàng như thế nào thì tất nhiên là do Đường Bá Kỳ ở Mỹ quyết định.

- Tuy nhiên chuyện này cũng có mặt tốt, giúp ta hiểu rằng muốn đi theo sau người khác để hưởng lợi không dễ dàng như vậy. Hắn có thể chỉ một câu nói mà lừa ta cả tháng, thì cũng có thể thiết kế một cái bẫy khác. Ban đầu ta không muốn đến Hồng Kông, nhưng nghĩ lại nếu chỉ dựa vào ngươi, ta cảm thấy ngươi rất khó không bị đối phương dắt mũi. Thêm nữa lão cha ta cứ ép ta, nên ta mới đến Hồng Kông để gặp lại tên Tống Thiên Diệu đó.

Đường Bá Kỳ lấy từ trong túi ra một điếu Marlboro, châm lửa hút, giọng có vẻ ngưỡng mộ nói:

- Ta có thể cảm nhận được, tên đó không chỉ đơn độc kiếm tiền một mình, chỉ là hiện giờ vẫn chưa đoán được hắn đang muốn gì?

- Hắn muốn gì thì liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cũng không định trở mặt với hắn, cúi đầu làm nhà máy tóc giả của mình không phải là tốt rồi sao?

Đường Cảnh Nguyên nghe Đường Bá Kỳ nói vậy, không hiểu hỏi lại một câu:

- Ai quét tuyết trước cửa nhà nấy, hắn đâu thể không cho chúng ta mở nhà máy chứ?

Đường Bá Kỳ nhàn nhã nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thổi một vòng khói:

- Ngươi không hiểu, nếu hắn chiếm hết tiên cơ, thì ngành càng lớn, quyền lực của hắn càng lớn, ảnh hưởng càng lớn. Lợi nhuận lớn nhất không phải đến từ việc bán được bao nhiêu thứ, mà là hắn thu hoạch được bao nhiêu máu thịt của đồng nghiệp. Trong 'Rubaiyat' có câu nói hay, nơi đế vương đổ máu, hoa hồng nở rộ. Nhưng người không phải do đế vương giết, hắn lúc đó chẳng cần làm gì cả, ngồi cao trên ngai vàng, là có thể nhìn mọi người trong ngành tự tàn sát lẫn nhau. Huống chi, làm ăn, đã làm thì phải làm lớn nhất, làm càng lớn mới càng có cơ hội nuốt chửng người khác, chứ không phải bị người khác nuốt chửng.

- Ta chỉ muốn làm ăn nhỏ thôi, cần gì phải nói quá như vậy?

Đường Cảnh Nguyên nhíu mày, cảm thấy anh họ mình có vẻ nói quá lời, không giống người có thể hợp tác với mình mở nhà máy làm ăn.

Đường Bá Kỳ nhận ra ánh mắt nghi ngờ của Đường Cảnh Nguyên, nhưng hắn không để ý, mà đưa tay ôm lấy cổ đối phương tỏ vẻ thân thiết:

- Ta cũng chỉ nói bậy thôi, đừng nói nhiều nữa, lát nữa gặp xong thúc thúc, ngươi dẫn ta đi tham quan Hồng Kông nhé.

- Tối nay ta sẽ dẫn ngươi đi hộp đêm uống rượu, để ngươi thấy hộp đêm Hồng Kông khác hộp đêm Mỹ như thế nào.

Đường Cảnh Nguyên nở nụ cười, nói với Đường Bá Kỳ.

Chương 415. Liên hôn gia tộc (1)

Đường Bá Kỳ ôm vai người em họ, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Đường Cảnh Nguyên không tin lời mình nói hắn có thể hiểu được, thực ra bản thân Đường Bá Kỳ cũng không muốn tin.

Nhưng một kẻ vì làm ăn tóc giả mà đặc biệt dành hai tháng thời gian đọc sách tìm hiểu tình hình thương mại thế giới, thật sự chỉ muốn làm ăn nhỏ an ổn thôi sao?

Nếu tên đó không muốn tự mình đánh cược một lần, sao phải tách ra khỏi nhà họ Chử, tiếp tục làm thư ký tâm phúc của Thái Bình Thân Sĩ dưới một người trên vạn người không phải tốt hơn sao?

Không biết tại sao, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Đường Bá Kỳ không kìm được lại nhớ đến câu ngắn trong ‘Rubaiyat’, nơi đế vương đổ máu, hoa hồng nở rộ.

Nếu Tống Thiên Diệu thật sự sẵn lòng để người ta ùa vào ngành này cướp miếng thịt bên miệng hắn, không thể nào là hắn từ bi phát thiện tâm, cùng mọi người cùng hưởng phúc, chắc chắn là hắn chuẩn bị đạp lên đầu những người này để vươn lên.

Chỉ là nước cờ hắn bày ra, thật khó đoán quá.

…

Khi gặp lại Chử Hiếu Tín, nhị thiếu gia họ Chử đã không còn là công tử nhà giàu tranh giành gái đẹp, thích đánh nhau ở quán rượu nữa. Tóc được chải chuốt cẩn thận bằng sáp, quần

áo chỉnh tề, giày bóng loáng. Địa điểm gặp gỡ buổi tối với Tống Thiên Diệu cũng không còn là Lệ Trì Hoa Viên hay vũ trường Kim Phượng Trì xa hoa như trước kia, mà là vũ trường Ngân Nguyệt trên đại lộ Trung Hoàn.

So với Lệ Trì, Kim Phượng Trì và các vũ trường khác, vũ trường Ngân Nguyệt hiện nay đã tỏ ra lạc hậu, trang trí và ánh đèn thay đổi xa không bằng những vũ trường mới mở rực rỡ đa dạng. Một vũ trường, đại sảnh có thêm hơn mười phòng bao, đó là toàn bộ của vũ trường Ngân Nguyệt, so với những hộp đêm ngày nay có đầy đủ dịch vụ như sòng mạt chược, trà xá, nhà hàng, không biết thua kém bao nhiêu.

Bình thường, Chử Hiếu Tín không thể đến nơi này, nhưng hiện tại, hắn lại là khách quen ở đây, còn Lệ Trì, Kim Phượng Trì và các chốn ăn chơi khác, ngược lại rất ít khi đến.

Khách đến vũ trường Ngân Nguyệt giải trí, tuổi nhỏ nhất cũng gần 40. Những vị khách này có thể nói là những khách ăn chơi phong lưu đầu tiên tranh giành gái đẹp, vung tiền tại vũ trường Ngân Nguyệt khi nó mở cửa năm 1930. Giờ đây 20 năm đã trôi qua, nhóm khách này đều đã trở thành những đại ca thế hệ mới trong giới thương nhân Hoa kiều ở Hồng Kông.

Ngay cả cha của Chử Hiếu Tín là Chử Diệu Tông, nếu thỉnh thoảng được đồng trang lứa mời đến vũ trường nghe nhạc, cũng chỉ đến vũ trường Ngân Nguyệt. Khi họ còn trẻ, vũ trường Ngân Nguyệt được coi là thứ mới mẻ, cho họ trải nghiệm cảnh ăn chơi xa hoa, yểu điệu phong lưu. Giờ họ đã lớn tuổi, vẫn thích đến vũ trường Ngân Nguyệt đã lạc hậu để ủng hộ và khiêu vũ.

Nhưng vũ trường Ngân Nguyệt không thay đổi, còn họ thì đã khác. Từ những thanh niên đầy tham vọng ban đầu tay trắng làm nên khi mới bước chân vào vũ trường Ngân Nguyệt, hoặc là công tử nhà giàu kế thừa sự nghiệp tổ tiên mở mang

phát triển, giờ đã trở thành những người đứng đầu các ngành nghề, danh hiệu kém nhất cũng là giám đốc Bảo Lương Cục hoặc ủy viên Đông Hoa Tam Viện, Thái Bình Thân Sĩ…

Dần dà, vũ trường Ngân Nguyệt thậm chí xuất hiện một quy tắc bất thành văn, nếu không có danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ hoặc Bảo Lương Cục, Đông Hoa Tam Viện… thể hiện địa vị xã hội, thì đừng đến Ngân Nguyệt mất mặt.

Tất nhiên, quy tắc này không có tính bắt buộc, ban đầu cũng chỉ là chuyện đùa, nhưng dần dần phổ biến. Bởi vì nếu như Chử nhị thiếu với thân phận công tử ăn chơi trước đây đến vũ trường Ngân Nguyệt, đừng nói là muốn làm đoàn trưởng gì đó ở vũ trường Ngân Nguyệt, e rằng dù có đem hết tiền tiêu vặt ra ném, các vũ nữ đang nổi tiếng của vũ trường Ngân Nguyệt cũng không có thời gian nhảy với hắn một bài.

Vì vậy nhiều công tử nhà giàu cũng chủ động không đến vũ trường Ngân Nguyệt, dù sao tranh giành gái đẹp, đấu đá lẫn nhau, đối phương đều là những đại ca thương trường thế hệ trước có danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ, có đặc quyền chỉ hươu bảo ngựa. Dù có náo loạn đến cuối cùng, cũng chỉ là bị cha mẹ mắng chửi, đóng cửa tự kiểm điểm. Tranh giành phụ nữ với những người đó? Không bằng tự thiến mình còn nhẹ nhàng hơn.

- Lần trước gặp ta, là vì nhờ ta liên lạc giúp ngươi đi Mỹ, lần này gặp ta là vì cái gì? Ngươi có thể hẹn ta một lần, mà mục đích không quá rõ ràng không?

Thấy Tống Thiên Diệu được phục vụ dẫn vào phòng bao của mình, Chử Hiếu Tín cười đứng dậy, đưa tay đấm một cái vào vai Tống Thiên Diệu, rồi lại kẹp cổ Tống Thiên Diệu, cười toe toét nói:

- Trong mắt ngươi đã không còn coi ta là đại ca nữa phải không?

Bên cạnh hắn trên ghế sa lông ngồi một mỹ nữ trẻ mặc váy liền đơn giản, vốn chỉ ngồi yên lặng bên cạnh Chử Hiếu Tín, nhưng thấy Chử Hiếu Tín đứng dậy thân mật chào hỏi Tống Thiên Diệu, lập tức cũng đứng dậy bên cạnh, trên mặt treo nụ cười lịch sự đúng mực, nhìn động tác của Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín đợi Tống Thiên Diệu bị kẹp đến phải xin tha mới buông tay ra, giới thiệu mỹ nữ đó với Tống Thiên Diệu:

- Đây là Lư Bội Anh, bạn gái của ta, cha cô ta là đại luật sư, nghị viên Lập Pháp Viện Lư Văn Huệ tiên sinh.

- Chào Lư tiểu thư, ta là Tống Thiên Diệu.

Ban đầu Tống Thiên Diệu còn tưởng đối phương là vũ nữ mà Chử Hiếu Tín bao ở vũ trường Ngân Nguyệt, lúc này nghe Chử Hiếu Tín giới thiệu, hướng về phía đối phương đưa tay hơi cúi người, lịch sự chào hỏi.

Lư Bội Anh và Tống Thiên Diệu nắm tay nhau một chút, mỉm cười nói:

- Xin chào ngài Tống, thời gian qua, mỗi khi Tín ca gặp chuyện phiền lòng đều nhắc đến tên ngài Tống, cái tên này tiểu nữ đã nghe quá nhiều lần rồi. Tín ca luôn nói, có được ngày hôm nay là nhờ ngài Tống giúp đỡ.

- Ta quen ở bên cạnh Chử tiên sinh rồi, hắn nhất thời chưa đổi được cách xưng hô thôi, đâu có phải khoa trương như vậy, ta chỉ là chạy vặt bên cạnh Chử tiên sinh mà thôi.

Tống Thiên Diệu khiêm tốn nói vài câu.

Chương 416. Liên hôn gia tộc (2)

Từ khi nghe Chử nhị thiếu giới thiệu Lư Bội Anh là bạn gái của hắn, rồi lại nghe đến cái tên Lư Văn Huệ, Tống Thiên Diệu đã đoán được rằng Chử nhị thiếu lần này dù muốn hay không, kết cục cũng sẽ là cưới mỹ nữ tên Lư Bội Anh này.

Chử nhị thiếu có thể kết thân với nhà họ Lư, con gái chính thất thì không thể, Lư Bội Anh này chắc là con gái thứ của Lư Văn Huệ, nhưng dù là con thứ, e rằng cũng là điều mà nhiều thanh niên tài tuấn trằn trọc khó ngủ mà không thể cầu được.

Nhà họ Lư là một trong bốn đại gia tộc người Hoa ở Hồng Kông trong mắt người Anh. Gia chủ nhà họ Lư hiện là thành viên không chính thức hàng đầu người Hoa trong chính quyền thuộc địa Hồng Kông, từng là thành viên không chính thức của Hội đồng Thành phố, Hội đồng Lập pháp, Hội đồng Hành chính, cố vấn pháp luật tổng hội của Hoa thương, thành viên vĩnh viễn của Bảo Lương Cục, cố vấn vĩnh viễn của Đông Hoa Tam Viện, ủy viên và cố vấn của Đại học Hồng Kông, người được trao tặng huân chương Hiệp sĩ Đế quốc Anh - Lư Văn Cẩm.

Lư Văn Huệ là em trai thứ ba của Lư Văn Cẩm, hiện là một trong những đối tác của văn phòng luật sư Lư Văn Cẩm ở Hồng Kông, là luật sư nổi tiếng, Thái Bình Thân Sĩ, từng là thành viên Hội đồng Thành phố Hồng Kông, hiện là thành viên không chính thức của Hội đồng Lập pháp Hồng Kông, người được trao tặng huân chương OBE của Đế quốc Anh, thành viên hội đồng quản trị của nhiều công ty niêm yết như

Công ty TNHH Tinh Tinh Tiểu Phù, Công ty Xe điện Hồng Kông, Công ty Điện lực Trung Hoa, v.v.

Ngoài gia chủ Lư Văn Cẩm và người em thứ ba Lư Văn Huệ, nhà họ Lư còn có hai người khác, đó là anh trai thứ hai của Lư Văn Huệ là Lư Văn Hiển và em trai thứ tư Lư Văn Hạo. Em út Lư Văn Hạo hiện là Thái Bình Thân Sĩ, thẩm phán Tòa án Tối cao Hồng Kông, còn anh hai Lư Văn Hiển thì bước chân vào thương trường, là đại ban người Hoa của công ty Jardine Matheson, Thái Bình Thân Sĩ, lý sự của Tổng hội Hoa thương, chủ tịch Liên hiệp hội Văn phòng Dương hành Hồng Kông.

Khi các gia tộc người Hoa khác còn đang vui mừng vì có được một danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ, thì bốn anh em nhà họ Lư, mỗi người đều có danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ là danh hiệu ít giá trị nhất trên đầu họ.

Đừng nhìn nhà họ Chử là đầu rồng của Hội Triều Châu, nhưng nếu thực sự bàn về địa vị xã hội trong mắt chính quyền thuộc địa Hồng Kông, thì kém nhà họ Lư không chỉ một bậc. Nhà họ Chử cuối cùng vẫn là thương nhân, còn nhà họ Lư đã là nhân vật hiển hách trong giới chính trị.

Nếu muốn phân biệt đơn giản thân phận giữa nhà họ Chử và nhà họ Lư, một câu là đủ: Gia chủ nhà họ Lư Lư Văn Cẩm nói một câu với Thống đốc Hồng Kông, sẽ được gọi là đề xuất. Gia chủ nhà họ Chử Chử Diệu Tông nói một câu với Thống đốc Hồng Kông, nhiều lắm cũng chỉ được gọi là ý kiến.

Địa vị rõ ràng như vậy.

Lư Bội Anh dù là con gái thứ của Lư Văn Huệ, cũng không phải là người mà Chử nhị thiếu vừa giàu lên có thể nói bỏ là bỏ. Rõ ràng đây là một cuộc hôn nhân gia tộc điển hình kiểu Trung Quốc, nhưng Chử nhị thiếu may mắn, Lư Bội Anh là một mỹ nữ, bản thân hắn cũng có vẻ ngoài anh tuấn, coi như là

xứng đôi, không giống như nhiều cuộc hôn nhân gia tộc khác, khi nam nữ chênh lệch quá lớn về ngoại hình.

Khi Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín ngồi xuống, bên kia Lư Bội Anh đã mỉm cười đứng dậy:

- Ngươi cứ nói chuyện với Tống tiên sinh, tiểu muội ra ngoài nghe nhạc jazz với nhị tẩu.

- Đi đi.

Chử Hiếu Tín gật đầu.

Lư Bội Anh bước đi nhẹ nhàng rời khỏi phòng riêng, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Chử Hiếu Tín, tò mò hỏi một câu:

- Nhị tẩu?

- Nhị ca của cô ấy là Lư Đức Chương dẫn vợ cũng đang ở phòng riêng của vũ trường Ngân Nguyệt nói chuyện với người khác, ta vừa mới đi chào hỏi.

Chử Hiếu Tín cầm chai rượu vang Pháp trên bàn, rót vào hai ly cao chân đầy rượu màu đỏ thẫm, đưa cho Tống Thiên Diệu một ly rồi nói.

Tống Thiên Diệu cúi đầu ngửi mùi rượu thơm, nói với Chử Hiếu Tín:

- Đại ca, ta cảm thấy một thời gian không gặp, ngươi có vẻ trưởng thành hơn?

Chạm cốc với Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín nhấp một ngụm rượu rồi cười khổ:

- Tất nhiên là ta đã trưởng thành rồi. Cô gái bên ngoài kia, là mẫu người hiền thê lương mẫu, mới quen nhau có hai tháng đã sắp đính hôn. Nhưng vị tiểu thư khuê các này hoàn toàn không có chút thú vị nào cả. Ngươi xem cô ta đoan trang như vậy, hai người đối xử với nhau như khách, thử nghĩ xem, khi

hai người vào động phòng mà nói chuyện cũng như thế này, ai mà chịu nổi chứ?

- Này, thân ở trong phúc mà không biết phúc. Nếu không phải ngươi là lão bản Lợi Hanh, thiếu niên tài tuấn, làm sao có cơ hội bàn chuyện hôn nhân với con gái nhà họ Lư chứ? Nhà họ Lư xưa nay chỉ kết thân với nhà môn đăng hộ đối như nhà họ Hạ thôi.

Tống Thiên Diệu cũng uống một ngụm rượu rồi nói với Chử Hiếu Tín:

- Hơn nữa con gái nhà họ Lư nổi tiếng hiền thục, không tranh giành ghen tuông. Ta nhớ hình như là cô của vị Lư tiểu thư này, gả cho em trai của Hạ Đông - gia chủ nhà họ Hạ làm đại phòng, vị Hà tiên sinh đó chẳng phải vẫn đêm đêm ca hát sao? Tiểu thiếp tình nhân cộng lại đưa vào nhà cũng hơn 30 người.

- Đó là nhà họ Hạ, ta đâu dám chứ? Ta không sợ cô ta nhưng ta sợ cha của cô ta!

Chử Hiếu Tín thở hắt ra một hơi:

- Bây giờ ta càng cảm thấy làm Thái Bình Thân Sĩ hoàn toàn không tự do như trước kia. Giờ ta ra ngoài uống rượu, phải đến vũ trường Ngân Nguyệt, bạn bè uống rượu trò chuyện toàn là người lớn hơn ta mười mấy hai mươi tuổi, nói chuyện gì chứ? Ta cảm thấy mình đã trở thành lão già ba bốn mươi tuổi rồi.

Chương 417. Chuyện nhỏ thôi (1)

- Vậy qua một thời gian nữa ta dẫn ngươi đi Mỹ, Nhật Bản giải sầu nhé? Trải nghiệm phong tình dị quốc?

Tống Thiên Diệu cười xấu xa nói với Chử Hiếu Tín.

Mắt Chử Hiếu Tín lập tức sáng lên:

- Thật sao?

- Thật, nhưng trước khi đi có việc muốn nhờ ngươi giúp một tay.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín ngả người lười biếng trên ghế sofa:

- Chuyện gì vậy? Biết ngay ngươi không có ý tốt khi đến gặp ta mà.

- Quỷ muội sắp về Hồng Kông, cô ta sẽ rất thiếu tiền. Ta đã nói chuyện với quỷ lão Thạch Trí Ích, hắn sẽ giúp ta sắp xếp. Ta muốn nhờ công ty Lợi Hanh bảo lãnh, vay một khoản từ ngân hàng Hồng Kông Thượng Hải.

Tống Thiên Diệu nói với giọng bình tĩnh.

Chử Hiếu Tín sững người:

- Vay tiền? Ngươi thiếu tiền ta đưa cho ngươi là được mà? Nói gì thì nói, vay tiền đương nhiên phải đến ngân hàng của người Hoa, sao lại để lợi tức rẻ cho bọn quỷ lão? Ngươi thiếu bao nhiêu?

- Hai mươi vạn đô la Mỹ.

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang ngỡ ngàng của Chử Hiếu Tín, nói ra một con số.

…

- Sáu triệu đô la Hồng Kông?

Sau khi hoàn hồn khỏi cơn sửng sốt ban đầu, Chử Hiếu Tín hít sâu một hơi.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Không sai, ta nói rõ toàn bộ sự việc cho ngươi nghe. Quỷ muội đã kết thúc thời gian thực tập, sẽ về Hồng Kông giúp ta. Ta dự định sắp xếp cho cô ta đi Mỹ giúp ta làm vài việc. Cô ta là người Anh, về mặt thân phận không có vấn đề gì. Nếu là ta - một người Trung Quốc đi Mỹ, hiện giờ chiến tranh Triều Tiên vẫn đang diễn ra, làm việc ở Mỹ sẽ không dễ dàng lắm. Hơn nữa, dù là Lợi Hanh cũng không thể lập tức rút ra ngần ấy tiền mặt, việc kiểm tra nguồn vốn của ngân hàng người Hoa ở Mỹ cũng rất phiền phức. Bây giờ tóc giả đã bắt đầu sản xuất, ta dự định để cô ta giúp ta hợp tác với người Mỹ mở một nhà máy sản xuất máy móc ở Mỹ…

Chử Hiếu Tín lấy từ trong túi ra hai điếu xì gà nhỏ, đưa cho Tống Thiên Diệu một điếu, dùng bật lửa mạ vàng châm lửa hút một hơi, cười toe toét ngắt lời Tống Thiên Diệu:

- Ngươi cũng biết ta không rành về chuyện làm ăn, không cần nói dài dòng. Sáu triệu đô, dù ngươi không trả được, ta cũng có thể trả thay ngươi cho ngân hàng. Hiện giờ thị trường dược phẩm đang tốt, sáu triệu đô Hồng Kông chỉ là lợi nhuận hơn một năm của công ty Lợi Hanh và nhà máy dược phẩm thôi. Bỏ qua cổ phần của nhà họ Thái, phần chia về tay ta và mẹ ta cũng gần bốn triệu. Con số nhỏ này không làm ta sợ đâu. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, có nhất định phải làm không?

- Phải.

Tống Thiên Diệu cầm điếu xì gà trong tay, im lặng nhìn Chử Hiếu Tín hơn mười giây rồi mới lên tiếng.

Chử Hiếu Tín nâng ly rượu lên, chạm nhẹ vào ly của Tống Thiên Diệu, rồi uống cạn ly rượu đỏ:

- Khi nào cần ta ra mặt gặp người của HSBC, ngươi gọi điện cho Lợi Khang thông báo cho ta, ta sẽ giúp ngươi đứng ra bảo lãnh.

- Đa tạ, lão đại.

Tống Thiên Diệu gãi gãi đầu, muốn nói vài lời cảm ơn, nhưng cuối cùng chỉ thốt ra bốn chữ thông thường nhất giữa hai người ngày thường, rồi cũng nâng ly lên uống cạn phần rượu còn lại.

Chử Hiếu Tín khoát tay, dùng khăn tay lau khóe miệng:

- Không cần khách sáo, lần trước ta tin tưởng ngươi, kết quả bây giờ ta đứng đầu ngành dược phẩm, Thái Bình Thân Sĩ, đương nhiên không có lý do gì không tiếp tục tin tưởng ngươi.

- Lần này làm ăn tóc giả, ta chưa chuẩn bị lợi ích cho ngươi, ván này hơi rắc rối, huyngươinh không nên dính vào, đợi ta giải quyết xong toàn bộ sự việc, sẽ giúp ngươi…

Chưa đợi Tống Thiên Diệu nói hết, Chử Hiếu Tín bật cười ha hả, đánh giá Tống Thiên Diệu:

- Đồ khốn, bây giờ ngươi rất oai phong sao? Giúp ta chuẩn bị lợi ích? Ta là lão đại của ngươi, cần ngươi giúp ta chuẩn bị cổ phần? Bây giờ ngươi tốt nhất nên nghĩ cách tìm một lý do hợp lý để đưa ta đi Nhật Bản hay Mỹ gì đó mở mang tầm mắt, dám lớn giọng hơn ta?

Tống Thiên Diệu cúi đầu cười toe toét, rồi lại ngẩng đầu nhìn Chử Hiếu Tín:

- Thực ra lão đại, trước khi gặp ngươi, ta đã nghĩ, nếu ngươi không tiện ra mặt giúp ta thì ta phải làm sao, ta cũng có thể làm được, chỉ là rất phiền phức, hơn nữa lúc đó biến số quá nhiều, ngươi chịu giúp ta, giúp ta tiết kiệm được rất nhiều thời gian quý báu.

- Nói ra rất trùng hợp, mấy ngày trước mẹ già của ta đến miếu Thiên Hậu xin quẻ cho ta, hỏi về sự nghiệp và duyên phận cả đời của ta, này, đặc biệt bảo ta mang theo lá bùa quẻ sự nghiệp này bên mình, ta đọc cho ngươi nghe nhé, thượng thượng quẻ, Trần Kiều binh biến, thời lai lôi chấn bách trùng minh, phiên thân nhất chuyển ly nê trung; thủy tri xuất nhập hoàn lai vãng, nhất triêu biến hóa tiện thành long.

Chử Hiếu Tín lấy từ túi áo sơ mi sát người ra một túi hương nhỏ, mở ra là một lá bùa quẻ, mở miệng đọc cho Tống Thiên Diệu nghe:

- Biết ý nghĩa gì không?

Tống Thiên Diệu lắc đầu, hắn đâu phải đạo sĩ giải quẻ, đương nhiên không biết cách giải.

- Mẹ già của ta nói với ta, đạo sĩ giải quẻ nói ta sẽ chuyển vận khi lôi chấn bách trùng, quả nhiên là vào tháng 6, đúng lúc mùa mưa bão, ta liền trở thành Thái Bình Thân Sĩ, thoát khỏi cuộc sống phong lưu trước kia, coi như thoát khỏi bùn lầy. Thủy tri xuất nhập hoàn lai vãng, chính là bảo ta nhớ ai đã giúp ta, ta phải nhớ giúp lại người đó, nếu hiểu được nhân tình qua lại, thì sẽ có kết quả như câu cuối cùng, nhất triêu biến hóa tiện thành long.

Chử Hiếu Tín đưa lá bùa quẻ cho Tống Thiên Diệu, miệng cười nói:

- Vì vậy, nhớ kỹ, bây giờ ta giúp ngươi, sau này ta có thành rồng hay không là xem ngươi đấy, ngươi phải dụng tâm một

chút.

Tống Thiên Diệu nhận lấy lá bùa quẻ, quả nhiên trên đó bốn câu quẻ giống hệt như Chử Hiếu Tín đọc, thượng thượng quẻ.

Chương 418. Chuyện nhỏ thôi (2)

Hắn hoàn toàn không tin vào những chuyện xin quẻ bói toán này, nhưng hôm nay Chử Hiếu Tín chịu mở miệng giúp mình mà không hỏi nguyên do, sau này đương nhiên hắn phải báo đáp ân tình Chử nhị thiếu hôm nay nhẹ nhàng một câu nói đã chịu bảo lãnh, thành rồng hay không Tống Thiên Diệu không biết, nhưng có lợi ích của hắn, thì sẽ không thiếu phần của Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín luôn coi Tống Thiên Diệu là ngôi sao may mắn trong miệng hắn, thực tế, Tống Thiên Diệu cũng rất may mắn khi có thể gặp được một ông chủ như vậy.

Trả lại lá bùa quẻ cho Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu gãi gãi đầu, suy nghĩ nửa ngày mới ngập ngừng mở miệng:

- Bây giờ ta nói không rõ được, nhưng lão đại, nếu có thể, thời gian này làm ăn khó khăn, đừng nghĩ đến việc làm ăn khác, để dành nhiều tiền mặt có thể sử dụng bên mình.

- Biết rồi.

Chử Hiếu Tín cất lá bùa quẻ cẩn thận, đáp lại một tiếng.

Sau khi Tống Thiên Diệu thuyết phục Chử Hiếu Tín bảo lãnh cho việc này, hai người rời khỏi phòng riêng ra ngồi ở khu vực trà đài trong đại sảnh, thưởng thức ban nhạc của vũ trường biểu diễn. Thỉnh thoảng có nam nữ bước vào sàn nhảy giữa phòng, nhảy múa theo điệu nhạc. Thấy hai người bước ra, Lư Bội Anh đang trò chuyện với nhị tẩu ở vị trí xa xa liền gọi ngay nhân viên phục vụ đến, lấy từ chiếc túi xách da cá sấu

tinh xảo của mình ra 10 đô la Hồng Kông thưởng cho đối phương:

- Chử tiên sinh họ đã bàn xong chuyện chính, dựa theo rượu trong phòng riêng, hãy giúp mang thêm một phần cho Chử tiên sinh và Tống tiên sinh, sau đó sắp xếp hai vũ nữ đến để không khí sôi động hơn, nhớ bảo vũ nữ đến chỗ ta lĩnh thưởng.

Sau khi nhân viên phục vụ đi sắp xếp, nhị tẩu của Lư Bội Anh cười cười, mở miệng trêu chọc:

- Ồ, chưa đính hôn mà đã có phong thái của đại phụ rồi? Giúp nam nhân của mình gọi vũ nữ đến uống rượu à?

- Tính em hơi trầm lặng, không quen lắm với việc tiếp đãi.

Lư Bội Anh cất túi xách cẩn thận, thành thật nói với nhị tẩu:

- Chẳng phải các tẩu tẩu và mẹ đã dạy em trước đây sao, nam nhân ở bên ngoài giao thiệp xã giao, đừng nên tức giận, phải rộng lượng hơn, nhị ca họ uống rượu với vũ nữ, chẳng phải tẩu cũng làm như vậy sao?

- Ta đã kết hôn với hắn rồi, còn ngươi bây giờ, với A Tín còn chưa đính hôn đã giúp hắn gọi vũ nữ? Sau này có ngươi chịu đấy.

Nhị tẩu của Lư Bội Anh tính cách rất hoạt bát, lúc này đang trêu chọc Lư Bội Anh.

Lư Bội Anh cúi đầu cười cười, nhà họ Lư trọng nam khinh nữ, nam nhân đều phải đi học, du học, nữ nhân ngược lại thoải mái hơn nhiều, học xong thư viện nếu muốn học đại học cũng được, không muốn học đại học thì ở nhà học việc nhà, dù sao cuối cùng cũng không đến nỗi nào, ít nhất cũng là thiếu phu nhân của một gia đình thương gia giàu có.

Lư Bội Anh cũng như vậy, nàng tốt nghiệp Đại học Hồng Kông xong, không tiếp tục du học sâu hơn, 24 tuổi đã đến tuổi lấy chồng, nên được nuôi ở nhà, được ba vị tẩu tẩu và mẹ dạy dỗ cách quản lý việc nhà.

Cô có ấn tượng rất tốt với Chử Hiếu Tín, trẻ tuổi giàu có, diện mạo cũng coi như anh tuấn, tuy trước đây quả thật có tiếng là phong lưu, nhưng hiện giờ đã là vị Thái Bình Thân Sĩ trẻ tuổi, đứng đầu ngành dược, hơn nữa sau khi hai người gặp mặt qua lại, Chử Hiếu Tín cũng không còn như trước đây đêm đêm ca hát, nếu có thời gian rảnh, cũng sẽ hẹn hò với cô ăn đồ Tây, xem phim, lái xe đi dạo, loại nam nhân này đã được coi là ưu tú giữa các đại gia tộc, Lư Bội Anh đã nghe quá nhiều chuyện phong lưu của con cái các đại tộc, Chử Hiếu Tín trước đây nâng đỡ ca nữ làm cậu út đoàn, so với những người đó thì chẳng đáng nhắc đến.

Còn về việc nam nhân khi giao thiệp gọi hai vũ nữ đến uống rượu cùng, xã giao cho không khí sôi động, trong mắt Lư Bội Anh đó là chuyện đương nhiên.

- Người đàn ông đi cùng A Tín là ai vậy? Trông còn trẻ đẹp trai hơn cả A Tín.

Nhị tẩu hỏi bên cạnh.

Lư Bội Anh liếc nhìn Tống Thiên Diệu một cái, mở miệng nói:

- Đó chính là Tống thư ký Tống Thiên Diệu trước đây giúp việc cho Tín ca, lúc ta vừa gặp cũng giật mình, không ngờ Tống thư ký giúp Tín ca giành được việc làm ăn của nhà họ Chương lại trẻ như vậy.

Cô nói xong lại dừng lại một chút, dường như không hài lòng với lời của nhị tẩu, bổ sung:

- Tuy hắn trẻ hơn, nhưng cuối cùng vẫn không đẹp trai bằng Tín ca.

Nhị tẩu của cô cười lên:

- Chưa qua cửa đã giúp nam nhân nhà mình nói chuyện rồi.

Bên kia nhân viên phục vụ thật sự dẫn hai vũ nữ đến chỗ ngồi của Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín đối với chuyện này dường như đã quen thuộc, nói với Tống Thiên Diệu:

- Bạn gái ta cởi mở chứ? Giúp ta gọi mỹ nữ đến uống rượu cùng, đại khuê các, làm việc không sơ hở, mẹ già ta thích cô ta còn hơn cả ta.

- Loại vợ này có thể gặp chứ không thể cầu, đại ca không phải cố ý dùng giọng điệu phàn nàn để kích thích ta chứ?

Tống Thiên Diệu rót một ly rượu cho Chử Hiếu Tín, nhường chỗ bên cạnh, ra hiệu cho hai vũ nữ ngồi xuống.

Có vũ nữ ở đó, hai người cũng bắt đầu trò chuyện về chuyện phong hoa tuyết nguyệt, đợi khi uống gần hết một bình rượu mới rời khỏi vũ trường Ngân Nguyệt.

Chương 419. Nhân vật lớn trong tương lai (1)

Tống Thiên Diệu trở về nhà máy ngủ, còn Chử Hiếu Tín thì trước tiên đưa Lư Bội Anh về nhà, sau đó mới quay về trang viên họ Chử. Chử Diệu Tông vốn đã đi nghỉ, Chử Hiếu Tín cũng không đánh thức phụ thân dậy, mà ngồi ở hậu sảnh uống trà giải rượu. Đợi đến khi Chử Diệu Tông thức dậy uống nước ban đêm, mới để ý thấy con trai thứ hai của mình đang thản nhiên ngồi uống trà trong phòng khách, rõ ràng là có tâm sự không ngủ được, muốn đợi mình thức dậy uống nước để trò chuyện. Vì vậy Chử Diệu Tông mặc áo ngủ lụa đi đến bên cạnh Chử Hiếu Tín ngồi xuống:

- Chuyện gì vậy?

- A Diệu gặp TA, muốn TA dùng danh nghĩa công ty Lợi Khang để bảo lãnh cho hắn, bảo lãnh khoản vay 200.000 đô la Mỹ tại ngân hàng Hồng Kông Thượng Hải, ta đã đồng ý.

Chử Hiếu Tín hiện giờ gặp phụ thân, không còn rụt rè như trước kia nữa, thẳng thắn nói với phụ thân.

Chử Diệu Tông khẽ gật đầu:

- Ngươi đã đồng ý rồi, còn đến gặp ta làm gì? Hắn có nói với ngươi là vay tiền để làm gì không?

- Ta chưa đợi hắn nói xong đã trực tiếp đồng ý, sau đó mới lo lắng A Diệu có thể sẽ mắc sai lầm, vạn nhất hắn không trả được khoản vay, công ty Lợi Khang là người bảo lãnh, có trách nhiệm hoàn trả khoản vay, nên thông báo trước cho cha, dù sao đây cũng không phải số tiền nhỏ, nếu thật sự xảy ra vấn

đề, ta sẽ đứng ra trả nợ, tránh để tin tức đột ngột khiến cha lo lắng.

Chử Hiếu Tín thật thà nói.

- A Tín quả nhiên đã lớn rồi.

Chử Diệu Tông nghe xong lời Chử Hiếu Tín, mỉm cười, đứng dậy đi về phía phòng ngủ:

- Yên tâm đi, hắn đã dám mở miệng với ngươi thì chắc đã nắm chắc 9 phần, nếu không với tính cách đó của hắn, thà tốn công sức hơn cũng không muốn liên lụy rủi ro đến ngươi đâu. Nhưng ngươi có thể nghĩ đến việc nói rõ với ta trước, quan tâm đến cảm nhận của ta, mà không phải mù quáng tự đại tự quyết định, điều đó cho thấy ngươi vẫn biết Lợi Khang là của ngươi, nhưng ngươi là người của nhà họ Chử, điểm này ta rất vui. Chưa đợi A Diệu nói xong đã đồng ý? Ha ha, A Diệu thông minh như vậy, vậy mà lại bị ngươi dùng nhân tình trói chặt, A Tín bây giờ ngươi đã rất lợi hại rồi. Đêm đã khuya, ngủ sớm đi, lần sau nhớ kỹ, chỉ một khoản vay 200.000 đô la Mỹ thôi, không nên khiến ngươi ngủ không yên, đó chỉ là chuyện nhỏ thôi.

…

Thạch Trí Ích ngồi trước bàn làm việc của mình, nhìn bốn cái tóc giả có kiểu dáng khác nhau trên bàn lúc này, Tống Thiên Diệu ngồi đối diện, chờ đợi hắn đưa ra đánh giá.

- Đây là sản phẩm do nhà máy của ngươi sản xuất ra?

Thạch Trí Ích dùng tay sờ chiếc tóc giả trước mặt, nói với Tống Thiên Diệu:

- Ngươi chắc chắn thứ này có thể sánh ngang với tóc giả do người Mỹ sản xuất chứ?

- Ta đã nhờ bạn mình cầm tóc giả đến hỏi ở ba cửa hàng cao cấp của các công ty bách hóa Anh là Lane Crawford, Marks & Spencer và Debenhams, những người phụ trách bán tóc giả ở ba công ty bách hóa đều khẳng định chắc nịch rằng tóc giả trong tay cô ấy chắc chắn là hàng cao cấp sản xuất tại Mỹ.

Tống Thiên Diệu nở nụ cười với Thạch Trí Ích:

- Tóc giả, gần đây ta đọc báo tiếng Anh, để ý thấy dường như nó đã bắt đầu trở nên phổ biến trong giới trẻ ở London, Birmingham, Liverpool và các nơi khác phải không? Đều là học theo giới trẻ Mỹ, dù có thừa nhận hay không thì hiện nay người Mỹ đang dẫn đầu xu hướng thế giới.

- Vậy thì sao?

Thạch Trí Ích cầm một chiếc tóc giả uốn sóng trong tay, nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Thạch cục trưởng, phòng Quản lý Công thương nên đưa ra một số số liệu nổi bật cho phủ Thống đốc Hồng Kông xem, phải không? Hơn nữa, trước khi bán tóc giả sang Mỹ, cần phải cho mọi người thấy nó bán chạy, kích thích những người vẫn muốn tiếp tục mở nhà máy kiếm tiền, để họ nhận ra rằng đừng quan tâm đến thị trường Nam Dương, Trung Đông nữa, bây giờ họ nên làm ăn với người Mỹ. Ta nghĩ ngươi có thể cân nhắc giúp quảng bá sản phẩm của ta, chẳng hạn như gọi điện cho bộ phận mua hàng của ba công ty chuỗi cửa hàng bách hóa lâu đời ở Anh là Lane Crawford, Marks & Spencer và Debenhams.

Tống Thiên Diệu nói với Thạch Trí Ích:

- Các cửa hàng bách hóa Anh nên ủng hộ Hồng Kông, giúp nó vượt qua khó khăn, thay vì để thành phố Viễn Đông này dần lu mờ, trong khi họ lại bán sản phẩm Mỹ gây ra chuyện

này. Hồng Kông hiện là thuộc địa của Anh, những bộ tóc giả trước mặt ngài cũng nên được coi là hàng Anh.

- Nếu giá thấp hơn hàng Mỹ, ta có thể cân nhắc giúp ngươi hẹn họ ngồi lại bàn bạc. Ngươi nói cũng có lý, Hồng Kông là của Anh, điều này không cần bàn cãi. Tất nhiên, sản phẩm của ngươi cũng là của Anh, mặc dù phải ghi chú thuộc địa ở phía sau.

Thạch Trí Ích đã quen biết Tống Thiên Diệu một thời gian, một số lời không cần nói quá úp mở nữa. Hiện tại, một phần lợi nhuận hàng tháng của công ty Quán Á vẫn được chuyển vào tài khoản của vợ hắn, mối quan hệ giữa hắn và Tống Thiên Diệu rất vững chắc.

- Ta đã điều tra, tóc giả Mỹ, trừ những loại màu sắc cực kỳ hiếm và kiểu dáng khó, hầu hết tóc giả, giá bán của ba cửa hàng bách hóa lớn ở Anh khoảng 1400 đến 1550 đô Hồng Kông, trong khi giá nhập từ Mỹ khoảng 1170 đến 1200 đô Hồng Kông. Nghĩa là bán một bộ tóc giả sản xuất ở Mỹ, cửa hàng bách hóa lãi 300 đô Hồng Kông.

- Còn tóc giả của ta, từ nhà máy bán cho công ty thương mại Hiển Vinh của ta, giá là 1000 đô Hồng Kông. Công ty thương mại Hiển Vinh bán cho ba cửa hàng bách hóa lớn, giá thấp nhất có thể là 1050 đô Hồng Kông. Hơn nữa, ta đã giữ cổ phần cho phu nhân Bess ở công ty Hiển Vinh, mỗi bộ tóc giả bán cho ba công ty Anh, tài khoản quỹ từ thiện của phu nhân Bess sẽ tăng thêm 50 đô Hồng Kông. Ngài thấy giá này đủ rẻ chưa?

Chương 420. Nhân vật lớn trong tương lai (2)

Vì Thạch Trí Ích đã hỏi thẳng, Tống Thiên Diệu cũng không vòng vo nữa, thẳng thắn nói ra giá cả và lợi ích mà Thạch Trí Ích sẽ nhận được:

- Hay ngài vẫn thích sản phẩm Mỹ hơn?

- Nhà máy của ngươi mỗi tháng sản xuất được bao nhiêu bộ tóc giả?

Thạch Trí Ích không gật đầu cũng không lắc đầu, mà tiếp tục hỏi.

Hắn chưa bao giờ lo lắng về việc Tống Thiên Diệu sẽ cho mình bao nhiêu lợi ích, gã thanh niên Trung Quốc này luôn nghĩ mọi chuyện chu đáo.

Tống Thiên Diệu cầm lên một bộ tóc giả trên bàn:

- Nhà máy của ta hiện có bốn bộ thiết bị, một bộ thiết bị sản xuất 24 giờ, tùy theo độ thành thạo của công nhân, 24 giờ có thể sản xuất từ 6 đến 8 bộ tóc giả. Bốn bộ thiết bị, trong một tháng, số lượng tóc giả sản xuất khoảng 900 bộ.

Thạch Trí Ích ước tính trong lòng, một bộ tóc giả giá xuất xưởng 1000 đô Hồng Kông, nếu bán hết 900 bộ tóc giả, sẽ là 90 vạn đô Hồng Kông. Hiện tại đang bị lệnh cấm vận, những nhà máy ở Hồng Kông có thể đạt doanh thu hàng tháng 90 vạn đô Hồng Kông đã đếm trên đầu ngón tay, không trách Tống Thiên Diệu nói khi phòng Quản lý Công thương báo cáo lên phủ Thống đốc, trên giấy tờ sẽ trông đẹp hơn nhiều. Tăng trưởng 90 vạn đô Hồng Kông mỗi tháng, trong thời kỳ đầu sau

chiến tranh có lẽ không là gì, nhưng trong thời điểm lệnh cấm vận đang hoành hành Hồng Kông này, đã có thể hiện lên một đường cong đi lên khá đẹp mắt trên giấy tờ.

- Sau đó, ngươi định mở rộng thị trường Mỹ như thế nào?

Thạch Trí Ích nhìn Tống Thiên Diệu:

- Ta vẫn luôn nghi ngờ việc ngươi kiên trì muốn thúc đẩy toàn Hồng Kông sản xuất tóc giả. Tống, bản chất ngươi thực sự không phải là người tốt bụng, doanh thu 90 vạn một tháng, ngươi sẽ sẵn lòng chia sẻ với người khác sao?

- Như ta đã viết trong sổ tay, ta sẽ làm như vậy. Nếu cục trưởng Thạch không tin, cứ việc xem tiếp. À, chuyện vay vốn ngân hàng HSBC mà ta nhờ ngài trong bữa tối lần trước thế nào rồi?

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Thạch Trí Ích, không câu nệ vào câu hỏi của Thạch Trí Ích mà khéo léo chuyển chủ đề.

Thạch Trí Ích cũng không hỏi thêm, hắn gật đầu:

- Đương nhiên, miễn là ngươi chắc chắn bên bảo lãnh không có vấn đề gì, và khoản vay này cũng sẽ xuất hiện trong sổ sách của công ty do cô Angie Perlis đứng tên thành lập thì không thành vấn đề. Ngân hàng HSBC xét đến mối quan hệ đặc biệt giữa Angie Perlis và ngươi, thậm chí còn đặc biệt cử một vị giám đốc nghiệp vụ tên là Sandberg, tên tiếng Trung là Thẩm Bật để phụ trách riêng việc này.

- Ai cơ?

Tống Thiên Diệu nghe đến cái tên này thì sững người, hiếm khi hỏi lại lần thứ hai.

- Thẩm Bật, Sandberg, ngươi quen hắn sao? Hắn vừa mới được điều từ chi nhánh HSBC Nhật Bản về Hồng Kông, là

một người trẻ tuổi có năng lực xuất sắc và rất nghiêm túc, quan trọng nhất là hắn cũng tốt nghiệp Đại học Oxford.

Thạch Trí Ích nhìn vẻ mặt của Tống Thiên Diệu, ngạc nhiên nói.

Tống Thiên Diệu khẽ lắc đầu, cười giải thích:

- Không có gì, chỉ là tên tiếng Trung của vị Sandberg này trùng với tên một người bạn của ta thôi.

Thạch Trí Ích không để ý đến biểu hiện vừa rồi của Tống Thiên Diệu, trong mắt hắn, Tống Thiên Diệu và giám đốc nghiệp vụ của ngân hàng HSBC chắc không có gì liên quan, khả năng trùng tên mà ngạc nhiên là rất lớn.

Nhưng thực ra, khi Tống Thiên Diệu nghe đến cái tên Thẩm Bật, phản ứng đầu tiên không phải vì Thẩm Bật là chủ tịch tương lai của đế chế tài chính trăm năm HSBC này, mà là nghĩ ngay đến vị Lý Siêu Nhân có lẽ vẫn chưa khởi nghiệp lúc này.

Kiếp trước có rất nhiều tin đồn lan truyền rằng Lý Siêu Nhân có thể thực sự ngồi vững vị trí đại gia bất động sản Hồng Kông là nhờ vợ Chung Nguyệt Minh giúp ông ta kết nối với Thẩm Bật, thậm chí còn đồn đại rằng vợ Lý Siêu Nhân là Chung Nguyệt Minh là tình nhân của Thẩm Bật, tất nhiên, những lời đồn này thật giả khó biết.

Tuy nhiên, Lý Siêu Nhân quả thực đã thông qua vợ mới quen biết Thẩm Bật, và nhờ vào thời gian Thẩm Bật làm chủ tịch HSBC, không qua đấu thầu, trực tiếp bán quyền kiểm soát Hòa Ký Hoàng Phố cho ông ta với giá thấp hơn cả giá siêu thị đại hạ giá, hơn nữa còn cho phép ông ta trả chậm.

Sau khi tin này bị tiết lộ, nhiều người bày tỏ, ngay cả cha yêu con cũng không thể vượt qua mức độ này, Hòa Ký Hoàng Phố lúc đó ít nhất cũng đáng giá 15 tỷ đô la Hồng Kông, kết

quả Thẩm Bật chỉ bán cho Lý Siêu Nhân với giá 639 triệu đô la Hồng Kông. Vì vậy, có những lời đồn như vậy trong dân gian cũng không có gì lạ.

Tất nhiên, dù lời đồn không thể tin được, nhưng cũng thực sự kỳ lạ, ba năm sau khi Thẩm Bật từ chức chủ tịch HSBC về Anh nghỉ hưu, Chung Nguyệt Minh đột nhiên qua đời một cách bí ẩn, nguyên nhân cái chết bị bên ngoài đồn đoán đến nay vẫn còn là bí ẩn.

Tống Thiên Diệu bây giờ không ngờ rằng mình chuẩn bị vay một khoản tiền chín trâu một sợi lông đối với ngân hàng HSBC, lại có cơ hội tiếp xúc với vị Thẩm Bật này, người sẽ trở thành chủ tịch HSBC hơn 20 năm sau.

Thành thật mà nói, sau khi nghe cái tên này, trong lòng Tống Thiên Diệu cũng nảy sinh vài phần mong đợi.

Bất kể là dụ dỗ bằng sắc đẹp hay tiền bạc, ít nhất vụ Hòa Ký Hoàng Phố đã chứng minh Thẩm Bật không phải là thân kim bách luyện, chỉ cần có sơ hở, hắn Tống Thiên Diệu sẽ luôn có cơ hội. Đó là HSBC đấy, HSBC mà kiếp trước biết bao nhiêu người Trung Quốc miệng thì nhắc đến nhưng lòng thì bất lực.

Chương 421. Thiện cảm (1)

Angie Perlis nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc cá nhân trong văn phòng của cô ở công ty luật Clifford Chance. Người hướng dẫn của cô, Juliana Abe, bưng một tách cà phê thơm nồng đi đến cửa văn phòng, dựa vào khung cửa lặng lẽ nhìn Angie Perlis quay lưng về phía mình đang phân loại và gom những cuốn sách, tài liệu đó vào hộp đựng đồ của cô ấy trên bàn làm việc.

Đây là một cô gái Anh xinh đẹp, nàng đã thay bộ váy đồng phục màu tối thường mặc khi đi cùng mình bằng một chiếc áo khoác dài màu đỏ rực rỡ, mái tóc đỏ sẫm trước đây được búi lên bằng kẹp tóc hữu cơ giờ đã xõa xuống, khiến cô trông càng thêm quyến rũ mang vẻ đẹp phụ nữ.

- Ta luôn cảm thấy, ngươi vui vẻ như vậy là vì sắp rời xa ta, đứa trẻ à.

Juliana Abe nhấp một ngụm cà phê, cười nói nhẹ nhàng.

Angie Perlis quay đầu nhìn người hướng dẫn thực tập của mình thời gian qua, mỉm cười rồi tiếp tục bận rộn, nhưng miệng vẫn lịch sự nói:

- Phu nhân, đừng đùa nữa, ta làm sao nỡ rời xa người chứ.

- Câu này nói hay đấy.

Juliana Abe duyên dáng vén mái tóc bạc của mình, dù đã 57 tuổi bà vẫn là người phụ nữ thanh lịch nhất trong công ty luật Clifford Chance:

- Ngươi đã có một đặc điểm của luật sư, đó là nói dối với người hướng dẫn trước. Thành thật mà nói, ta đã đào tạo hơn

chục đứa trẻ như ngươi, mỗi lần chia tay chúng đều nói không nỡ rời xa ta, rồi sau đó lại bỏ đi. Ngươi thật sự từ chối làm trợ lý của ta sao? Ta hiếm khi đưa ra lời mời này với thực tập sinh của mình đấy.

Angie Perlis đặt cuốn sách xuống, bước đến trước mặt Juliana Abe, dang tay ôm lấy vị phu nhân già:

- Thưa phu nhân, ta có việc phải làm, ta… người đàn ông của con đang cần ta, ta phải đi gặp hắn.

- Tình yêu.

Juliana Abe gật đầu thông cảm, một tay cẩn thận cầm tách cà phê, tay kia vỗ nhẹ lưng Angie Perlis:

- Phải cho hắn biết sự hy sinh ngươi đã làm vì hắn, đứa trẻ à. Vì hắn, ngươi đã từ chối một công việc gọi là trợ lý của luật sư Juliana Abe tại công ty luật Clifford Chance London.

- Cambridge? Oxford? Imperial College? Tài chính, điện tử, truyền thông? Birmingham, Manchester, hay là Úc?

Juliana Abe đợi Angie Perlis buông tay ra khỏi mình rồi cười hỏi:

- Ta cũng phải biết, chàng trai như thế nào đã đưa đứa trẻ nhiệt tình từ thiện của ta rời xa ta chứ?

Angie Perlis quay lại tiếp tục thu dọn, miệng nói:

- Hồng Kông, hắn là người Trung Quốc, cũng chưa từng du học ở Anh. Lần trước gặp hắn, hắn là một thư ký, bây giờ, hắn là chủ một xưởng nhỏ.

Juliana Abe sững người, hơi nhíu mày:

- Angie, ta có thể hiểu là ngươi từ bỏ cuộc sống và công việc sung túc ở London, chạy đến vùng thuộc địa xa xôi để giúp đỡ bạn trai chủ xưởng nhỏ không? Hơn nữa hắn còn là

người Trung Quốc? Ta nghĩ con nên cân nhắc kỹ, trong công ty có rất nhiều chàng trai trẻ… theo ta biết, ngươi đã nhận được hàng chục lần hoa rồi.

- Mặc dù ta ít quan tâm đến tin tức thuộc địa, nhưng theo ta biết, công nghiệp Hồng Kông hiện không có không gian phát triển nào, có lẽ phải đợi đến khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc mới có thể bùng nổ phát triển, cuộc sống của chủ xưởng nhỏ đó có lẽ đang rất khó khăn.

- Không có hắn, giờ đây ta sẽ không có được giấy phép hành nghề luật sư do Hội đồng Luật sư Anh quốc cấp, cũng như bản báo cáo thực tập luật sư có chữ ký của ngài và đóng dấu của Clifford Chance - một trong năm hãng luật lớn nhất London. Ta biết cơ hội được theo học bên cạnh ngài quý giá đến nhường nào, chữ ký xác nhận của ngài đã mở đường cho tương lai của ta, ta vô cùng biết ơn ngài, cũng luyến tiếc khoảng thời gian thực tập này. Nhưng chính vì thế mà ta càng biết ơn những gì người đàn ông ấy đã làm cho ta. Nếu không có hắn cho ta tham gia thành lập Oxfam, ta vẫn chỉ là kẻ đáng thương không có được bản báo cáo thực tập.

Angie Perlis xếp sách vào hộp đựng đồ, tự tay ôm lấy nó, rồi quay người nhìn về phía Juliana Abe, mỉm cười nói:

- Còn về vấn đề ngài nói về công nghiệp Hồng Kông và liệu hắn có sống khó khăn hay không, khi gặp ta, hắn vẫn chỉ là một thư ký đáng thương chỉ có một bộ vest nhưng luôn ra tay hào phóng, còn ta là một cô gái nghèo người Anh chỉ có thể ở nhờ trong nhà thờ. Thời gian đó, hắn thậm chí không dám nghĩ đến chuyện lên giường với ta, ta biết hắn rất muốn, nhưng hắn không dám, vì hắn không biết liệu mình có sống được đến ngày mai không.

- Giờ đây, hắn đã có công việc kinh doanh nhỏ của riêng mình, còn ta, cũng trở thành một luật sư có giấy phép hành

nghề, chúng ta nương tựa lẫn nhau, vượt qua giai đoạn khó khăn nhất. Ngay cả trong những lúc gian khổ nhất đó, hắn chưa bao giờ dùng từ ‘khó khăn’ để miêu tả, và sau này cũng sẽ không, ta tin tưởng hắn.

Juliana Abe nhìn Angie Perlis trước mặt mình, cũng bình tĩnh và kiên định như bà khi còn trẻ, lúc này đang mặc một chiếc áo khoác đỏ toát lên khí chất mạnh mẽ như một mỹ nhân rực lửa:

- Với tư cách là một luật sư, lý trí của ta mách bảo đó không phải là một lựa chọn tốt. Nhưng với tư cách là một người phụ nữ, ta chọn tôn trọng và ủng hộ ngươi. Không phải ai cũng may mắn tìm được một người có thể nương tựa khi gặp khó khăn và cùng nhau vượt qua. Nhưng gia đình ngươi có đồng ý không? Theo ta biết, người Trung Quốc ở Hồng Kông vẫn đang trong chế độ xã hội một chồng nhiều vợ, đặc biệt là với thân phận hiện tại của con…

- Một chồng nhiều vợ? Hắn dám đưa phụ nữ khác đến trước mặt ta sao?

Chương 422. Thiện cảm (2)

Angie Perlis tự tin mỉm cười nói:

- Có lẽ hắn sẽ rất phong lưu, dù sao hắn cũng sống trong một chế độ xã hội như vậy, nhưng ta đảm bảo, nếu hắn thực sự có phụ nữ khác, thì đó cũng không phải là mối đe dọa ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa ta và hắn. Ta là học trò của ngài, một luật sư thông thạo các điều luật, những ả đàn bà xấu xa nào nếu dám có ý đồ xấu, thì họ phải cẩn thận đấy. Còn về gia đình ta, thân phận của ta, phu nhân Bess đã từng nói, tất cả những chuyện khiến phụ nữ đau đầu, đều nên giao cho người đàn ông yêu cô ấy xử lý, đây chẳng phải là lý do khiến phụ nữ thích người đàn ông đó sao? Hắn đáng tin cậy, chín chắn, không bao giờ khiến phụ nữ phải đau đầu thất vọng. Tạm biệt, phu nhân.

Juliana Abe nhường đường, Angie Perlis ôm chiếc hộp đựng đồ nhỏ của mình bước ra khỏi cửa, sau đó quay người nhìn lại sâu sắc một lần cuối văn phòng của mình.

- Khi gặp hắn, ngươi sẽ nói gì với hắn? Người yêu bé nhỏ của ngươi đã trở về rồi đây?

Juliana Abe đứng bên cạnh, quan sát Angie Perlis có chút luyến tiếc trong ánh mắt, cười nhẹ hỏi.

Khi Angie Perlis quay người lại, gương mặt đã trở nên bình tĩnh, đôi mắt trong veo, cô nhẹ nhàng nói một câu bên tai người thầy của mình, rồi bước đi trên đôi giày cao gót, bước chân uyển chuyển nhưng như một ngọn lửa rời đi:

- Chẳng muốn nói gì cả, ta chỉ muốn cùng hắn hoàn thành những việc đã trì hoãn quá lâu lẽ ra phải xảy ra từ lâu rồi.

…

- Cao, ngươi mua những bộ quần áo này ở đâu vậy, mà giá lại rẻ như thế? Nhìn kìa, bọn nhóc mặc vào trông thật đẹp.

Quân nhu quan Harry nhìn mấy chục đứa trẻ trong trường tiểu học nội bộ của doanh trại, lúc này đang mặc đồng phục mới màu xanh trắng hoạt động trên sân, miệng không ngớt khen ngợi với sư gia Huy.

Sư gia Huy gãi đầu, cười toe toét nói:

- Đây không phải mua sẵn đâu, mà là đặt may riêng, nên giá mới rẻ như vậy.

- Rất tốt, cuối tuần này, bọn nhóc ở bảy doanh trại sẽ tổ chức thi đấu bóng đá, áo đấu đã mua sẵn rồi, không cần nhờ ngươi nữa. Nhưng ta có thể giúp ngươi nói chuyện với các quân nhu quan ở các doanh trại khác, đề xuất để ngươi giúp mua đồng phục cho bọn trẻ ở đó. Dù sao bọn trẻ mặc giống nhau mới đẹp và chỉnh tề. Cao, ngươi đúng là bạn của quân nhân, ta phát hiện từ khi quen biết ngươi, công việc của ta nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hali cười toe toét nói với sư gia Huy.

Sư gia Huy gật đầu, lấy từ cặp da của mình một hộp gỗ tinh xảo đưa cho Hali, rồi mở một cuốn sổ tay nhỏ, đọc theo những chữ đã viết sẵn trên đó:

- Đây là… là xì gà Benson, ta thấy ở cửa hàng cao cấp trong bách hóa nên mua. Trường quan, sinh nhật ngươi sắp đến rồi, đây là quà sinh nhật. H…H…Happy…B…

Hali nghe sư gia Huy đọc từ tiếng Anh ngập ngừng mà nhíu mày, tự mình ghé đầu nhìn những chữ nguệch ngoạc trên đó, chủ động lên tiếng:

- Ngươi cứ nói thẳng bằng tiếng Trung chúc ta sinh nhật vui vẻ là được rồi. Cao, trời ơi, ngươi ghi nhớ cả sinh nhật của tất cả quân nhu quan sao?

- Tất nhiên ta phải nhớ sự quan tâm của các trường quan đối với ta.

Sư gia Huy ngượng ngùng nhét cuốn sổ tay vào cặp, cười với Hali.

Harry vỗ vai sư gia Huy:

- Cảm ơn ngươi về điếu xì gà, cảm ơn. Ngươi chỉ làm ăn nhỏ như vậy mà đã mua xì gà đắt tiền tặng ta. Được rồi, Cao, là bạn bè quen biết lâu như vậy, ngươi luôn tận tâm tận lực với chúng ta, ta nghĩ chúng ta có thể làm một phi vụ tốt hơn. Trong kho của doanh trại có một số máy móc tháo từ tàu thuyền xuống, chắc toàn là động cơ diesel, nồi hơi các thứ.

- Vốn dĩ trước đây sẽ nhờ chính phủ đấu giá giúp, nhưng phải đợi quá lâu. Gần đây doanh trại rất khó khăn, vì quân đội tham chiến ở Triều Tiên, nơi này cũng bị ảnh hưởng. Trường quan luôn muốn ta nghĩ cách bán nhanh để đổi lấy tiền mặt. Bây giờ ta nghĩ có thể xin phép trường quan bán những máy móc đó cho ngươi như phế liệu, nhưng ngươi phải biết cách làm.

- Ngươi không thể thực sự coi chúng là phế liệu chở đi bán. Những máy móc đó nếu đem đấu giá sẽ bán được 8-9 vạn đô la Hồng Kông, ngươi chỉ cần trả trước 1 vạn là có thể chở đi như phế liệu. Sau khi ngươi bán lại giá cao, ngươi kiếm một phần, số tiền còn lại cần đưa cho mấy vị trường quan, gần đây họ cũng rất thiếu tiền. Ta biết ngươi là người đáng tin cậy, nhưng vẫn phải nhắc nhở ngươi, những máy móc này ngươi không thể bán dưới 5 vạn đô la Hồng Kông.

Sư gia Huy làm ăn lâu như vậy, những chuyện hối lộ trao đổi nhỏ nhặt đã làm quá nhiều, thậm chí ngoài rau củ lương thực, còn giúp gia đình doanh trại đặt may quần áo, thậm chí mua bồn tắm và những việc vặt vãnh khác. Nhưng những chuyện đó đều không đáng để suy nghĩ.

Chuyện mà tên mũi to Harry vừa nói khiến hắn hơi do dự. Phản ứng đầu tiên của hắn là suy nghĩ một chút, rồi tìm Tống Thiên Diệu để hỏi ý kiến. Nhưng nhìn vẻ mặt thận trọng của Harry, lại nghĩ chỉ có 5 vạn đô la Hồng Kông, nếu mình chạy đi hỏi Tống Thiên Diệu, có khi Tống Thiên Diệu lại mắng mình một trận. Tống Thiên Diệu luôn nói hắn là ông chủ của công ty Thiên Minh, gặp chuyện phải học cách tự quyết định.

- Trường quan, ta có thể giúp ngài bán. Ta chỉ cần giữ lại tiền vận chuyển, nhân công và các chi phí liên quan là được. Các ngài đang thiếu tiền, ta không nên kiếm lời vào lúc này. Ta có thể bán được bao nhiêu sẽ mang hết về cho ngài.

Sư gia Huy quyết định xong trong lòng, mở miệng nói với Harry.

Vì gần đây binh lính Anh đang thiếu tiền, xin nhờ mình bán bớt một số hàng tồn kho trong kho. Bản thân không nên kiếm tiền vào lúc này, vì rất dễ khiến bọn quỷ ngoại quốc nghĩ rằng mình đang lợi dụng họ một cách vô lý, thừa nước đục thả câu, có vẻ tham lam quá đáng.

- Ta thật sự không nhìn nhầm ngươi, Cao, ngươi đúng là người tốt.

Harry một tay cầm hộp xì gà, một tay nắm chặt tay sư gia Huy:

- Cấp trên chắc chắn sẽ rất vui, ngươi sẽ được lòng ông ấy.

Chương 423. Trò chuyện trên bàn rượu (1)

- Vân tỷ, sáng mai bảo công nhân dọn dẹp nhà máy một chút, chiều mai sẽ có khách đến thăm nhà máy.

Tống Thiên Diệu đẩy cửa phòng Lâu Phượng Vân, nói với nàng đang cúi đầu ngồi trước bàn xem xét sổ sách.

Lâu Phượng Vân ừ một tiếng, nhưng không ngẩng đầu lên, mà tiếp tục lật xem tài liệu trước mặt. Tống Thiên Diệu tò mò bước lại gần:

- Sao vậy?

- Ta lật xem rất lâu, sổ sách chỉ thể hiện người Ấn Độ cung cấp tóc, không thấy ghi chép về nguyên liệu Lôi đản tử gửi đến?

Lâu Phượng Vân đợi Tống Thiên Diệu đến gần mới ngẩng đầu lên nhìn hắn nói.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Là ta làm vậy, tóc Lôi đản tử gửi đến thừa lúc chưa ai chú ý, nhà máy tạm thời tích trữ một phần, đợi vài ngày nữa sẽ để hắn tự tích trữ, ngươi cứ coi như sổ sách chỉ có người Ấn Độ giao hàng là được.

- Biết rồi, vậy ta sẽ tính tiền trả cho Lôi Đản Tử vào các khoản chi phí ăn uống, đồng phục.

Lâu Phượng Vân đóng sổ sách lại, lúc này mới đánh giá Tống Thiên Diệu trong bộ vest trước mặt:

- Ngươi mặc bộ này hợp hơn, mặc đồng phục công nhân mấy tháng, ta nhìn không quen.

- Chiều mới gặp tên quỷ ngoại Thạch Trí Ích, chưa ăn tối, ngươi nhớ dặn công nhân dọn dẹp một chút, ngày mai tên quỷ ngoại sẽ dẫn giám đốc mua hàng của công ty bách hóa đến nhà máy tham quan, ta đi nhờ Hùng tẩu làm ít đồ ăn.

Ra khỏi phòng Lâu Phượng Vân, vợ chồng Hùng tẩu đang ngồi trước cửa bếp nhặt rửa rau cho ngày mai, giờ rau củ lương thực của nhà máy tóc giả cũng do người của sư gia Huy cung cấp, chiều hôm trước sẽ đúng giờ giao rau củ cần dùng cho ngày hôm sau đến nhà máy, hai vợ chồng không cần đi mua, lương thực rau củ cần dùng được giao thẳng đến bếp.

- Hùng tẩu, làm giúp ít đồ ăn, chưa ăn tối, đói bụng, không bằng nấu hai món, Hùng ca và ta uống vài ly.

Tống Thiên Diệu rất không có khí chất ông chủ khi ngồi xổm xuống trước mặt vợ chồng Hùng tẩu, đưa cho Hùng ca một điếu thuốc, cười nịnh nọt nói với Hùng tẩu.

Hùng tẩu bỏ rau xanh trong tay xuống, vỗ vỗ hai tay, thản nhiên nói:

- Nấu ăn không tốn tiền à? Làm ông chủ suốt ngày hào phóng, tự vào bếp lấy đồ ăn thừa tối nay…

- Ta đi làm ít món… Ông chủ đương nhiên không thể ăn đồ thừa, những món thừa đó để sáng mai cho công nhân ca đêm mang về nhà, con mụ chết tiệt, không biết trên dưới, không có Tống lão bản thu nhận, sớm đã chết đói ngươi và ta rồi.

Hùng ca nhận điếu thuốc Tống Thiên Diệu đưa, đứng dậy đi về phía bếp, miệng còn trách móc vợ mình không nên nói những lời như vậy với Tống Thiên Diệu.

Lần này Hùng tẩu không mắng chồng, mà hiếm khi mở miệng giải thích:

- Chính vì hắn phát thiện tâm đến mức ngốc nghếch, ta mới khuyên hắn nên tiết kiệm chút, ta chỉ mong nhà máy của hắn có thể mở được vài chục năm, ngươi và ta cũng có thể yên ổn làm việc vài chục năm đến chết.

- Chỉ hai món thôi, không làm ta phá sản đâu.

Tống Thiên Diệu tự châm một điếu thuốc cười nói.

Tuy Hùng tẩu rõ ràng là chị cả của công nhân nữ trong nhà máy, nhưng nói đến nấu nướng, vẫn luôn là Hùng ca làm bếp chính, Hùng tẩu nhiều lắm chỉ phụ bếp, làm những việc như vo gạo rửa rau thái rau.

Không lâu sau, trong bếp vang lên tiếng nồi chảo va chạm và mùi thơm của thức ăn, nghe thấy mùi thơm bay ra, Hùng tẩu quay người vào bếp lấy ra một cái bàn nhỏ vuông kê bên cạnh bếp, lại lấy ra một hũ nhỏ rượu ngũ gia bì và bát đũa bày biện, sợ sân hơi tối, lại vào bếp lấy một ngọn đèn dầu chống gió thắp sáng, đặt giữa bàn vuông.

Nhà máy không có nguyên liệu gì ngon, chỉ toàn là những món ăn rẻ tiền mà công nhân thường ăn ba bữa. Hùng ca tay chân nhanh nhẹn xào một đĩa nghêu xào ớt đậu, rau muống thịt bò, lại cắt một đĩa nhỏ thịt xá xíu bày lên. Tuy không phải là cao lương mỹ vị, chỉ là những món ăn thường thấy ở quán ăn bình dân, nhưng nhìn mấy món ăn màu sắc rõ ràng cũng khiến người ta thấy ngon miệng.

Tống Thiên Diệu tự mình kéo ba cái ghế đẩu đặt qua, rồi gọi vọng vào trong sân:

- Ninh tiên sinh, ra đây uống vài chén.

Nghe Tống Thiên Diệu gọi mình, Ninh Tử Khôn từ trong một căn phòng ký túc xá đẩy cửa bước ra.

Đại lão thiên Ninh Tử Khôn dẫn đồ đệ Tống Tứ Đề bày Thiên Tiên cục giết người nghèo lừa tiền, bị Tống Thiên Diệu

tình cờ vạch trần rồi đưa về nhà máy làm giáo viên, dạy Tống Thiên Diệu, Lâu Phượng Vân và những người khác cách nhìn sắp xếp tóc, độ dệt tóc. Sau khi dạy xong, theo ý của Tống Thiên Diệu là lấy tiền ra đuổi sư đồ Ninh Tử Khôn đi, nhưng cuối cùng Tống Tứ Đề bị Ninh Tử Khôn đuổi đi vì quá ngu, còn hắn thì ở lại.

Theo lời Ninh Tử Khôn, có một bát cơm nhàn để ăn, ai lại muốn mười mấy năm không bày cục rồi lại quay về nghề cũ. Khi còn trẻ hắn quả thật đã từng làm thiên môn bát tướng, cùng vài người bạn đồng hành xông pha Ma Cao, Bắc Bình, tỉnh thành thậm chí cả Thượng Hải, cũng coi như là nhân vật ngang dọc giang hồ. Sau khi chiến tranh kháng Nhật thắng lợi, hắn đã dứt khoát rút lui không ra tay nữa.

Trước đây khi bày cục, hắn chuyên phụ trách làm thoát xác tử, cũng chính là thoát tướng trong chính phản đề thoát của thiên môn bát tướng, phụ trách giúp đồng bọn bày cục thành công, thoát thân thành công, nên biết làm một số đạo cụ giả như tóc giả, râu giả để ngụy trang.

Sau khi rút lui thì tiện thể ở lại tỉnh thành giúp đoàn kịch Quảng Đông làm tóc giả râu giả, tưởng rằng sau khi chiến tranh qua đi có thể an hưởng tuổi già, nhưng không ngờ chiến tranh giải phóng lại bắt đầu, nội chiến quốc cộng, và điều khiến Ninh Tử Khôn không thể chấp nhận nhất là tiền giấy do Quốc dân đảng phát hành mất giá quá nhanh. Hắn là một lão thiên, tuy biết lừa tiền nhưng không hiểu kinh tế tài chính những thứ này, đến ngân hàng rút tiền mới biết, những đồng tiền giấy mà mình đã vất vả lừa được, giờ đây đã không bằng giấy lộn.

Chương 424. Trò chuyện trên bàn rượu (2)

Ninh lão đầu tức đến phun máu, chửi rủa Quốc dân đảng vô lương tâm, ngân hàng mới là đại lão thiên, không cho lương dân đường sống.

Hắn phẫn nộ đổi những đồng tiền mất giá thành toàn bộ gia sản hai vạn đô la Hồng Kông chạy đến Hồng Kông. Đến Hồng Kông rồi, hắn cũng không định tiếp tục quay lại nghề cũ, vẫn là giúp người ta làm đạo cụ tóc giả, huống hồ hai vạn đô la Hồng Kông tiền tiết kiệm ở Hồng Kông tuy không bằng nhà giàu nhỏ, nhưng tiết kiệm dùng cũng có thể sống yên ổn năm sáu năm, lại dựa vào tay nghề làm tóc giả, qua hết đời còn gì.

Ninh Tử Khôn cho rằng trong nước đánh thành một nồi cháo, Hồng Kông bây giờ là của người Anh, sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Kết quả nội chiến kết thúc, chiến tranh Triều Tiên lập tức nổ ra, Anh Quốc trở thành nước tham chiến lớn thứ hai của quân Liên Hợp Quốc cử quân đến Triều Tiên, Hồng Kông lập tức bắt đầu tin đồn bốn phía, nói đợi chiến tranh Triều Tiên kết thúc, Trung Quốc đại lục chắc chắn sẽ dùng vũ lực thu hồi Hồng Kông.

Đã bị chiến tranh hại khổ, muốn rời đi trước khi Trung Quốc đại lục dùng vũ lực thu hồi Hồng Kông, Ninh Tử Khôn này mới bất đắc dĩ phẫn nộ ra tay, liều hết vốn liếng ra, bỏ giá cao mua ba cô gái Phó Đào Nương, Thư Nương, Thi Nhân, hơn nữa không định giết người giàu, nhắm đúng Hồng Kông là thuộc địa, giết người nghèo sẽ không bị coi trọng, cũng an

toàn hơn, nên mới độc lập bày một Thiên Tiên cục, chuẩn bị lừa một khoản tiền đi nước ngoài dưỡng lão, kết quả lại hỏng trong tay Tống Thiên Diệu.

Khi dạy Tống Thiên Diệu và những người khác sắp xếp tóc ở nhà máy, Ninh Tử Khôn cũng đã trò chuyện với Tống Thiên Diệu về vấn đề này, hơn nữa nhìn thấy Tống Thiên Diệu không ngược đãi hắn, ngoài việc không cho phép rời khỏi nhà máy trước khi dạy xong, ba bữa một ngày có rượu có thịt, đặc biệt dùng kinh nghiệm của mình chỉ điểm Tống Thiên Diệu, khuyên Tống Thiên Diệu đừng mở nhà máy vào lúc này, nếu không lại đánh nhau, bao nhiêu vốn liếng cũng không đủ bị ngân hàng lừa mất, còn lấy trải nghiệm thảm thương của mình làm ví dụ đẫm máu kể cho Tống Thiên Diệu nghe.

Kết quả hắn không thuyết phục được Tống Thiên Diệu, ngược lại bị Tống Thiên Diệu nói đến động lòng, hắn cũng không muốn tuổi già xa quê hương chạy ra nước ngoài, chết rồi chôn dưới đất, bên cạnh nằm toàn là người nước ngoài, biến thành ma nói chuyện với ma bên cạnh cũng nghe không hiểu.

Vì vậy sau khi dạy xong kỹ thuật sắp xếp và đan tóc cho Tống Thiên Diệu, đồ đệ Tống Tứ Đề bị hắn đuổi đi, còn bản thân hắn chọn ở lại nhà máy để chỉ bảo công nhân nữ giúp Tống Thiên Diệu, mỗi ngày đi loanh quanh trong xưởng vài vòng là có thể hưởng ba bữa ăn, đãi ngộ lương 120 đô la Hồng Kông.

Hơn nữa Tống Thiên Diệu cũng không đi khắp nơi tuyên truyền chuyện xấu hổ hắn lập mưu lừa tiền, trong nhà máy ngoại trừ ba cô gái nhỏ Phó Đào Nương và Lâu Phượng Vân, những công nhân nữ khác đều không biết hắn là một kẻ lừa đảo, hơn nữa bốn người phụ nữ đó có lẽ đã được Tống Thiên Diệu dặn dò, cũng không nói với công nhân nữ về quá khứ của

mình, Ninh Tử Khôn trong lòng khá cảm kích Tống Thiên Diệu đã giữ thể diện cho mình.

Khi Tống Thiên Diệu tuyển dụng công nhân nữ bắt đầu đào tạo, Ninh Tử Khôn còn tự mình ra tay giúp đỡ, tận tình chỉ bảo hầu hết công nhân nữ, nên hiện giờ Ninh Tử Khôn ở trong nhà máy rõ ràng như một thầy giáo vậy, công nhân nữ đều cung kính với hắn, ngoại trừ Tống Thiên Diệu và Lâu Phượng Vân, rõ ràng hắn là nhân vật số ba trong nhà máy, lão già rất thích thú cảm giác được một đám phụ nữ nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Ninh Tử Khôn không muốn đi, Tống Thiên Diệu cũng không ép đối phương đi, bất kể lão già nói thật hay giả, hắn đều chỉ coi như nghe chuyện truyền kỳ, hơn nữa đối phương cũng không có gì đe dọa hắn.

Hơn nữa kẻ lừa đảo hễ lập mưu, đều sẽ đặt vào chữ tham ẩn trong lòng người, cái mà Tống Thiên Diệu tham, Ninh Tử Khôn không thể cho được.

Mỗi tháng 120 đồng, thêm một người ăn cơm, Tống Thiên Diệu cũng không lo sẽ ăn phá sản mình, dù sao cũng là giữ một lão già giúp đỡ thỉnh thoảng kể chuyện truyền kỳ giải buồn cũng không tệ.

- Tống lão bản.

Ninh Tử Khôn kéo một cái ghế ngồi xuống đối diện Tống Thiên Diệu.

Hùng ca cũng ngồi xuống, tự tay rót rượu cho hai người, ba người ngồi trước bàn uống rượu trò chuyện, ngay cả Hùng ca vốn luôn cẩn trọng cũng nhìn ra hôm nay tâm trạng Tống Thiên Diệu không tệ, sau khi ba người uống liên tiếp hai vò Ngũ Gia Bì, Ninh Tử Khôn mặt đỏ bừng vì rượu, cười híp mắt vuốt râu mở miệng hỏi:

- Tống lão bản, trên mặt xuân phong đắc ý, có chuyện vui phải không?

- Sáng mai, ta sẽ đi đón một người phụ nữ.

Tống Thiên Diệu cười gật đầu, không phủ nhận:

- Coi như là chuyện vui.

Vừa lúc Hùng tẩu giúp ba người cắt một đĩa dưa chuột bưng lên, nghe thấy lời Tống Thiên Diệu, giật mình kêu lên:

- Lại đón phụ nữ à? Lão bản, ta là người từng trải, mặt dày, ngươi chịu nổi không? Đừng suốt ngày nghĩ đến chuyện phụ nữ, sức khỏe mới là quan trọng, đừng thấy bây giờ ngươi hai mươi tuổi khỏe mạnh, qua ba mươi tuổi, nhìn lão già nhà ta kìa…

- Ngươi im đi! Sớm muộn ngươi cũng hỏng vì cái miệng đó…

Hùng ca vốn đang đưa một miếng thịt hến vào miệng, lúc này mở miệng phun ra, rượu cũng tỉnh được một nửa, đưa tay bịt miệng vợ mình lại, miệng nói:

- Tống lão bản có tiền lại trẻ, cưới mấy bà vợ chẳng phải bình thường sao, người có tiền ai chẳng ba thê bốn thiếp?

- Ta khuyên lão bản yêu quý thân thể, cứ thế này, mấy chục công nhân nữ trẻ trong xưởng, còn tâm trạng nào làm việc nữa, chi bằng ai nấy trang điểm chờ được lên giường lão bản là xong?

Chương 425. Đỏ như lửa, đen như đêm (1)

Hùng tẩu gạt tay Hùng ca ra, nói với Tống Thiên Diệu một cách ân cần:

- Lão bản, ơn nghĩa chăm sóc vợ chồng chúng ta, ta nhất định nhớ kỹ, nhưng tục ngữ nói, lời trung thành nghịch tai, phụ nữ dù nhiều đến mấy cũng chỉ có người cùng đồng cam cộng khổ với ngươi là tốt nhất, gọi là kết tóc phu thê mà. Trong xưởng đã có bốn người, ta nghe lão bản nương Vân tỷ nói bên ngoài ngươi còn có con gái ông chủ tiệm may, ngươi cẩn thận bận rộn với phụ nữ đến mức không lo nổi, vô tâm làm ăn đấy, ta có lòng tốt mới nói nhiều như vậy.

- Người phụ nữ ta sắp đón, chính là người đã đồng hành với ta từ khi ta còn là kẻ nghèo khổ đến bây giờ, cùng ta chịu nhiều vất vả, không có cô ta giúp đỡ, ta sao có ngày hôm nay? Chỉ vì một cuộc điện thoại của ta, đã từ London chạy ngàn dặm xa xôi về đây giúp ta chuẩn bị tiếp tục chịu khổ, ngươi nói người phụ nữ này có nên đón không?

Tống Thiên Diệu mặt treo nụ cười, hoàn toàn không tức giận nói với Hùng tẩu.

Hùng tẩu sững người:

- Hóa ra Vân tỷ thật sự không phải lão bản nương, người này mới đúng sao?

Bên cạnh Ninh Tử Khôn rõ ràng có hơi say, lúc này dùng đũa gõ nhẹ vào ly rượu làm nhịp, mặt đầy vẻ say sưa, giọng khàn khàn lắc đầu lắc đầu hát lên lời tuồng:

- Không thể phong lưu chớ bàn suông, chỉ riêng chữ tình đã khó tham, nếu tham thấu được chữ tình ấy, gọi là phong lưu cũng chẳng hổ, khuyên quân tử, hãy xem chuyện nhân duyên xưa nay, trời xanh chẳng phù hộ kẻ bạc tình…

Nhưng chưa kịp hát xong, gáy hắn đã bị Hùng tẩu tát một cái, Ninh Tử Khôn suýt bị đập đầu xuống bàn. Hắn lơ mơ ngẩng đầu lên nhìn Hùng tẩu đột nhiên nổi giận đánh người, Hùng tẩu trợn mắt mắng:

- Uống hai ly rượu đã nói nhảm? Ngươi già đầu rồi mà chưa cưới vợ, cũng dám nói về lão bản? Coi chừng lão bản không cho ngươi ăn, để ngươi chết đói, đồ khốn kiếp!

…

Đã là cuối tháng 12, tuy Hồng Kông không có cảnh tuyết rơi trắng xóa của mùa đông giá lạnh, nhưng sáng nay trên bầu trời có những hạt mưa phùn nhẹ nhàng bay, khiến thành phố này thêm phần se lạnh.

Bên ngoài sân bay Khải Đức Hồng Kông, Tống Thiên Diệu khoác một chiếc áo khoác đen dài, dựa vào đầu xe ngậm điếu thuốc nhìn về phía chân trời hơi u ám.

Chiếc áo khoác này là do Mạnh Uyển Thanh đích thân đo đạc cho hắn tại xưởng khi thời tiết chuyển lạnh, rồi về đặt may một chiếc áo khoác ngoài trời. Nghe nói đã dùng loại vải giống như những chiếc áo đắt tiền bán trong các cửa hàng bách hóa.

Biết hôm nay hắn đến sân bay đón Angie Perlis vào buổi sáng, có thể sẽ phải đợi một lúc bên ngoài, Lâu Phượng Vân sợ Tống Thiên Diệu bị mưa phùn làm ướt, nên đã cố ý tìm ra và nhắc hắn mặc vào.

Chín giờ sáng, một chiếc máy bay xuất hiện từ xa trên bầu trời, từ từ hạ cánh xuống sân bay. Bên ngoài, rất nhiều người

đón máy bay đổ xô vào phòng chờ để đón người thân từ cửa ra. Tống Thiên Diệu vứt điếu thuốc đã cháy hết một nửa trong tay, phủi vài điểm tro thuốc rơi trên áo khoác, rồi đi theo sau đám đông vào phòng chờ.

Bước vào phòng chờ, dù phía trước đã có hàng trăm người muốn chen lấn về phía cửa ra của sân bay để đón người, với những bóng người nhấp nhô ồn ào, Tống Thiên Diệu vẫn nhìn thấy ngay Angie Perlis mặc một chiếc áo khoác màu đỏ rực, đi đầu trong số những hành khách vừa hạ cánh. Lúc này cô đã đi đến cửa ra, đang chuẩn bị nhận lại vali kéo của mình từ tay nhân viên sân bay ở cửa ra hành lý.

Vô tình hất mái tóc, Angie Perlis cũng nhìn thấy Tống Thiên Diệu đứng một mình phía sau đám đông, mỉm cười nhìn về phía mình.

- Thưa cô, đây là vali của cô.

Nhân viên bên cạnh đẩy vali của Angie Perlis đến bên tay cô.

- Cảm ơn.

Angie Perlis kéo vali lên, nhân lúc cúi xuống lấy vali, cố gắng làm cho vẻ mặt của mình trông giống như lúc rời khỏi Hồng Kông trước đây, bình tĩnh, lạnh lùng và thoải mái.

Sau đó cô bước đi trên đôi giày cao gót, một tay kéo vali, xuyên qua đám đông tiến về phía Tống Thiên Diệu.

Mỗi bước tiến gần, Angie Perlis đều cảm thấy sự bình tĩnh và lạnh lùng của mình biến mất dần, khi cô dừng lại trước mặt Tống Thiên Diệu, hơi ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông trước mặt, trong ánh mắt chỉ còn lại sự nồng nhiệt và vui mừng.

Gương mặt người đàn ông này trưởng thành hơn so với lúc cô rời đi, cả người cũng gầy đi một chút, nhưng vẫn như lúc tiễn cô ra đi, đứng tại chỗ, thân hình thẳng tắp, đầy tự tin.

Tống Thiên Diệu nhắm mắt hít sâu một hơi, rồi mở mắt ra, ôm người phụ nữ trước mặt vào lòng, cúi đầu hôn sâu lên đôi môi đỏ của Angie Perlis.

Phần lớn hành khách nam và những người đón máy bay đi qua đại sảnh, ban đầu khi Angie Perlis là người đầu tiên bước ra khỏi cửa sân bay, họ đều không kìm được liếc mắt nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp cao ráo này, khoác áo choàng màu đỏ rực, giày cao gót đỏ, ngay cả mái tóc cũng có màu đỏ sẫm.

Hơn nữa, với vóc dáng cao ráo, cô còn dám mặc một chiếc váy dài trắng họa tiết hoa xanh có vạt dài hơn cả áo khoác bên dưới chiếc áo khoác mở phanh, kết hợp váy dài với áo khoác không chỉ mặc đẹp mà còn toát lên vẻ năng động của một người phụ nữ da trắng xinh đẹp. Họ nhìn cô bước ra khỏi cửa sân bay đầu tiên với vẻ hơi kiêu hãnh, đi ngang qua họ về phía sau.

Một số nam giới nước ngoài thậm chí còn định giúp cô ấy xách hành lý, lịch thiệp bắt chuyện, nhưng chưa kịp hành động thì cái ôm và nụ hôn của Tống Thiên Diệu đã phá tan mọi ảo tưởng của họ về người phụ nữ này.

Mãi đến khi hôn rất lâu, Tống Thiên Diệu mới buông đôi môi đỏ của đối phương ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn người phụ nữ trước mặt nói:

- Từ khi kết thúc cuộc điện thoại cuối cùng với ngươi, trong đầu ta liên tục vang lên hai giọng nói, một lý trí, một bốc đồng. Hôm nay ta đã đứng ngoài sân bay hai tiếng đồng hồ, muốn để lý trí thuyết phục sự bốc đồng, nhưng cuối cùng ta vẫn thất bại.

Chương 426. Đỏ như lửa, đen như đêm (2)

- Cũng lãng mạn như những lời tình tứ ngươi nói khi tiễn ta đi vậy.

Angie Perlis tự nhiên khoác tay phải Tống Thiên Diệu, đưa vali của mình cho hắn, hai người sóng vai đi ra khỏi sân bay:

- Cái tôi bốc đồng đó muốn nói gì với cô luật sư lý trí như ta đây?

- Ta đã đặt phòng khách sạn Gloucester mà ngươi đã ở thêm ba đêm nữa, hoặc lâu hơn.

Tống Thiên Diệu mở lời.

Gương mặt Angie Perlis vẫn còn ửng hồng vì ham muốn sau nụ hôn sâu vừa rồi, nghe Tống Thiên Diệu nói vậy, cô vui vẻ cười:

- Ta tưởng ngươi sẽ bình tĩnh nhìn ta, mở miệng nói rằng đã đặt vé máy bay đi Mỹ cho ta rồi chứ.

- Ba đêm ở khách sạn còn tuyệt vời hơn chuyến bay đi Mỹ nhiều.

Tống Thiên Diệu đi đến bên xe của mình, mở cửa xe cho Angie Perlis, sau đó cất hành lý vào xe, ngồi vào ghế lái, quay sang nháy mắt với Angie Perlis rồi khởi động xe.

Angie Perlis tựa lưng vào ghế phụ, nghiêng mặt nhìn gương mặt góc cạnh bên cạnh:

- Rất lâu trước đây, nếu có người đàn ông nói những lời tục tĩu như vậy ở nơi công cộng tại Anh, có lẽ sẽ bị bắt và đánh

đòn.

- Ngươi đoán bên cạnh người đàn ông bị đánh đòn đó chắc chắn không có một nữ luật sư quyến rũ khiến mọi người xao xuyến như bên cạnh ta lúc này.

Tống Thiên Diệu nhìn thẳng phía trước, tay nắm vô lăng nói.

Cho đến khi vào phòng khách sạn Gloucester quen thuộc, đợi Tống Thiên Diệu treo biển "Không làm phiền" ra ngoài cửa và khóa cửa lại, hai người đã vứt bỏ hành lý và lại hôn nhau say đắm. Lúc này Tống Thiên Diệu cũng vậy, Angie Perlis cũng thế, đâu còn vẻ điềm tĩnh thông minh trước mặt người khác nữa, môi chưa rời nhau đã bắt đầu thô bạo cởi bỏ áo khoác của nhau, thậm chí không kịp vào phòng ngủ, hai người trực tiếp ngã xuống chiếc ghế sofa rộng rãi trong phòng khách.

Ham muốn bị kìm nén quá lâu, một khi được giải phóng, nóng bỏng gần như điên cuồng…

Chiếc váy dài quá gối của Angie Perlis lúc này đã bị vén lên đến eo, đôi chân trắng ngần chói mắt thậm chí chưa kịp cởi bỏ đôi giày cao gót rực rỡ, đã bị Tống Thiên Diệu vác lên vai, hai tay cô dùng sức nắm chặt tấm bọc vải của ghế sofa đón nhận những cử động thô bạo của Tống Thiên Diệu, phần ngực trên để lộ ra không khí theo mỗi lần xung kích của Tống Thiên Diệu đều vô thức nhô lên nhẹ nhàng, từ đôi môi đỏ thắm phát ra những tiếng rên rỉ không kìm nén được…

Sau khi trải qua nhiều lần cuồng nhiệt ở phòng khách, phòng tắm, phòng ngủ, mái tóc đỏ xõa trên giường như một nữ yêu mị, Angie Perlis gối đầu lên cánh tay Tống Thiên Diệu, làn da trắng nõn vẫn còn ửng hồng chưa tan, cô hơi lười biếng mỉm cười nói:

- Ngươi không phải đã nói với ta qua điện thoại rằng ngươi tìm được hai người tình sao? Lẽ nào họ chưa từng lên giường với ngươi để giải quyết nhu cầu sinh lý? Nên ngươi mới điên cuồng khát khao, không để ý đến sự mệt mỏi sau chuyến bay của ta, làm đến ba lần?

- Cảm giác khác hẳn, hai người tình kia, trước khi lên giường với họ, đối với ta họ có hay không cũng chẳng sao. Nhưng từ lần đầu tiên ngươi giúp ta làm việc, không cần phải lên giường, ta đã biết ngươi là không thể thiếu.

Tống Thiên Diệu tóc ướt đẫm mồ hôi, lúc này ôm lấy Angie Perlis, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ:

- Hai giờ mười bảy phút, ngươi ở lại đây nghỉ ngơi, tối ta sẽ đến ăn tối cùng ngươi. Bây giờ ta phải đến nhà máy đón Thạch Trí Ích dẫn người phụ trách bộ phận thu mua của công ty bách hóa đến, trước đó đã hẹn với Thạch Trí Ích lúc 3 giờ chiều.

- Ngươi không phải định để ta ở khách sạn ba ngày, mỗi ngày đều lặp lại trải nghiệm vừa rồi chứ? Qua ba ngày như vậy, có lẽ ta sẽ trở thành người ủng hộ chế độ đa thê mất. Dĩ nhiên là không được.

Angie Perlis xoay mặt lại, nằm đối diện Tống Thiên Diệu trên giường, ánh mắt long lanh nhìn hắn nói:

- Ta đã trở về, không thể để người đàn ông này tiếp tục đi một mình nữa. Ừm, ngươi có thể đỡ ta một chút không, lúc nãy ngươi mạnh quá…

…

Hai người tắm vội, thậm chí không kịp ăn trưa. Angie Perlis và Tống Thiên Diệu vừa lái xe vừa cắn từng miếng bánh sandwich đơn giản. Angie Perlis mặc quần áo chỉnh tề ngồi

bên cạnh Tống Thiên Diệu, dường như lại trở thành nữ luật sư quỷ muội lạnh lùng thông minh:

- Ngươi chắc chắn ba công ty bách hóa đều sẽ đồng ý với ngươi sao? Lý do là gì?

- Thực ra ta cố tình giả vờ sơ suất, để lại một khoảng chênh lệch giá cho họ. Ở châu Âu và Mỹ, tóc giả màu đen là màu được ưa chuộng nhất. Loại tóc giả màu đen này, dù họ nhập từ Mỹ thì Mỹ cũng không thể cung cấp nhiều cho họ, hơn nữa giá cao hơn rất nhiều so với tóc giả thông thường màu vàng, nâu… Nhưng ta chỉ tính giá như tóc giả bình thường cho họ.

- Sự chênh lệch này là điều họ không thể từ chối, ít nhất là hiện tại. Hơn nữa tóc giả không giống như các đồ trang sức khác như bông tai hay dây chuyền, các công đoạn như dệt tóc, sắp xếp, định hình… đều cần rất nhiều thời gian. Nhà máy một năm chỉ sản xuất được 900 bộ, 900 bộ tóc giả màu đen không nhiều, hơn nữa ta không định bán hết cho ba công ty bách hóa này.

Tống Thiên Diệu nuốt miếng sandwich cuối cùng rồi mở miệng nói.

Angie Perlis dùng khăn tay của mình lau khóe miệng cho Tống Thiên Diệu:

- Sắp xếp cho ta đi Mỹ, để người tình kia giúp ngươi quản lý việc kinh doanh tóc giả, còn ngươi tự mình phụ trách việc cổ phiếu?

- Sẽ tạm thời ủy thác cho chuyên gia môi giới chứng khoán của sàn giao dịch Hồng Kông từ từ làm, coi như đầu tư dài hạn mới không gây chú ý. Dù sao cũng là cổ phiếu ngủ đông, ra tay cần phải thận trọng hơn. Ta sẽ tự mình làm lớn ngành tóc giả trước, đợi khi tình hình tạm ổn không đến nỗi quá mất mặt

mới bắt đầu ra tay, có lẽ sẽ mất khoảng một năm rưỡi đến hai năm, nhưng lúc đó ngươi cũng đã trở về rồi.

Tống Thiên Diệu đợi Angie Perlis lau xong mới mở miệng nói.

Chương 427. Đỏ như lửa, đen như đêm (3)

Angie Perlis cất khăn tay:

- Thực ra ta phát hiện, ngươi vẫn đang mạo hiểm và đánh bạc. Điểm khác duy nhất so với lúc làm thư ký trước đây là lần này dù ngươi không thành công, cũng không phải gánh chịu bất kỳ nguy hiểm và hậu quả nào. Chỉ là với tư cách một luật sư… ta không thực sự tán thành hành vi này. Ngươi thực ra có thể phát triển ổn định, chỉ là thời gian sẽ rất dài, nhưng với năng lực của ngươi, cộng với thời gian dư dả, cuối cùng ngươi vẫn sẽ đạt được mục đích, không cần phải khiến người ta cảm thấy ngươi là một tay cờ bạc giỏi tìm cơ hội ra tay.

- Không có nhiều thời gian như vậy đâu. Nếu một ngày nào đó ngươi thực sự có thể đoán được ta muốn gì, sẽ phát hiện ra thực ra thời gian không hề dư dả, hoàn toàn không đủ để ta từ từ phát triển.

Tống Thiên Diệu nghiêng mặt nhìn Angie Perlis, cười một cái, rồi lại thu hồi ánh mắt chuyên tâm lái xe.

- Chúa thật không công bằng.

Angie Perlis nhìn Tống Thiên Diệu, mỉm cười nói:

- Ngài đã ban cho ngươi một bộ óc khiến ta ngưỡng mộ thậm chí ghen tị, nhưng Ngài lại công bằng, vì Ngài để ngươi ngồi bên cạnh ta, kết quả này ta có thể chấp nhận được.

Tống Thiên Diệu từ từ đạp chân ga để tăng tốc xe, mắt nhìn thẳng về phía trước, khóe miệng hơi nhếch lên:

- Ta cũng vậy.

Khi xe dừng lại bên ngoài nhà máy, hai người bước xuống xe và sóng vai đi về phía cổng chính. Trong làn mưa phùn, hai bóng người, một đỏ một đen.

Đỏ như lửa, đen như đêm.

…

Các giám đốc thu mua của ba cửa hàng bách hóa lâu đời Lane Crawford, Marks & Spencer và Debenhams, cùng với Thạch Trí Ích đến với tư cách cá nhân, đang đứng trong xưởng sản xuất dưới sự hướng dẫn của Tống Thiên Diệu và Angie Perlis, quan sát các nữ công nhân mặc đồng phục của nhà máy đang bận rộn làm việc trên dây chuyền sản xuất sạch sẽ và ngăn nắp.

Trong ba cửa hàng bách hóa, chỉ có giám đốc của Debenhams Hồng Kông là một người Anh tên Barney Owen, giống như tất cả những người Anh làm việc ở Hồng Kông, hắn cũng có một cái tên tiếng Trung là Bao Thế Kiệt. Còn trưởng phòng thu mua của Lane Crawford và Marks & Spencer đều là người Trung Quốc có kinh nghiệm du học ở Anh.

Bao Thế Kiệt đặc biệt lấy một bộ tóc giả sản xuất tại Mỹ từ quầy hàng Debenhams của hắn mang theo, lúc này hắn đang đứng gần lò sấy định hình, chờ đợi công đoạn cuối cùng này hoàn thành, chuẩn bị tự mình so sánh sự khác biệt giữa sản phẩm sản xuất tại Hồng Kông và sản phẩm sản xuất tại Mỹ.

Mặc dù hai người kia không rõ ràng như Bao Thế Kiệt, nhưng rõ ràng lúc này họ cũng không có ý định trò chuyện sâu hơn với Tống Thiên Diệu, thỉnh thoảng liếc mắt về phía lò sấy định hình, mục đích của họ đều giống nhau, phải tận mắt nhìn thấy sản phẩm hoàn thiện của nhà máy rồi mới quyết định bàn về các vấn đề khác. Thạch Trí Ích có thể để họ đến tham quan,

nhưng tuyệt đối không thể ép buộc họ cung cấp đơn đặt hàng cho nhà máy này, nếu chất lượng sản phẩm không đạt yêu cầu, mọi vấn đề đều không cần bàn luận.

- Dây chuyền sản xuất của nhà máy này có thể đồng thời sản xuất bốn kiểu tóc theo nhu cầu, hiện tại trong toàn Hồng Kông chỉ có nhà máy của ta có thể sản xuất tóc giả, đồng thời giải quyết công ăn việc làm cho hơn một trăm người cho chính phủ.

Tống Thiên Diệu nhận ra ba người lúc này không có tâm trạng trò chuyện với mình về những vấn đề khác, nên cũng giọng nhẹ nhàng giới thiệu với ba người về tình hình chung của nhà máy tóc giả Cửu Quang:

- Ở đây cung cấp ba bữa ăn một ngày cho công nhân, đồng phục thống nhất, có thể nói là nhà máy đầu tiên ở Hồng Kông có phúc lợi cho công nhân tốt như vậy.

Còn Angie Perlis thì đang khẽ trò chuyện với Thạch Trí Ích về phu nhân Bess và cuộc sống ở London.

Lưu Tân Trạch, trưởng phòng thu mua của Marks & Spencer đẩy kính, như thể không để ý mà hỏi một câu:

- Lão bản Tống, từ lúc chuẩn bị đến khi sản xuất, nhà máy của ngươi mất bao lâu?

- Từ khi ta quyết định làm tóc giả, trước tiên tiến hành khảo sát thị trường, sau đó đến đào tạo kỹ thuật, xây dựng nhà máy v.v., cuối cùng đến khi sản xuất ra bộ tóc giả đạt tiêu chuẩn đầu tiên, mất chín tháng.

Tống Thiên Diệu trả lời không chút do dự.

Tất nhiên, chín tháng là hắn nói bừa, dù tin hay không thì Tống Thiên Diệu đều biết đối phương đang nghĩ gì.

Bao Thế Kiệt và Tề Lạc Đông của Lane Crawford nghe câu trả lời của Tống Thiên Diệu, đều quay đầu nhìn hắn một cái, nhưng không lên tiếng.

Nữ công nhân phụ trách lò sấy định hình mắt nhìn chằm chằm vào đồng hồ, khi thời gian đến, cô ta tắt lò sấy, đeo găng tay dày, lấy ra bốn bộ tóc giả đã hoàn thành định hình từ trong lò sấy, đặt lên kệ hàng sát tường trong xưởng.

Bao Thế Kiệt nhanh chóng bước tới, dùng tay vuốt ve cảm nhận chất lượng sợi tóc, Lưu Tân Trạch và Tề Lạc Đông cũng đều đi đến kệ hàng, tự mình kiểm tra sản phẩm do nhà máy tóc giả của Tống Thiên Diệu sản xuất.

- Nhà máy đã làm thí nghiệm, giặt tóc giả giống như giặt tóc thật của chúng ta, cũng không làm thay đổi kiểu dáng của tóc giả, chỉ cần chải nhẹ và sấy khô là như mới.

Tống Thiên Diệu đi sau cùng, nói về tóc giả đang được kiểm tra.

Sau khi ba người kiểm tra kỹ lưỡng bốn kiểu tóc sản phẩm, cùng nhau bước ra khỏi xưởng sản xuất ồn ào, Thạch Trí Ích mới lên tiếng cuối cùng:

- Ba vị, các ngươi thấy sản phẩm của nhà máy Hồng Kông này thế nào?

Cục trưởng Cục Quản lý Công thương mở lời, ba người đương nhiên không còn giữ thái độ kiêu ngạo như lúc đối với Tống Thiên Diệu nữa. Bao Thế Kiệt gật đầu:

- Chất lượng không tệ, không khác biệt nhiều so với sản phẩm sản xuất ở Mỹ, có vẻ hơi nặng hơn một chút so với hàng Mỹ?

- Quả thật không tệ, nhưng chất tóc có vẻ kém hơn một chút so với tóc Âu Mỹ.

Chương 428. Mài dao

- Ngoài màu tóc đơn điệu ra, đối với một nhà máy Hồng Kông thì đã không còn gì để chê trách.

Ba người nói đều rất hay, nhưng nếu nghe kỹ, trong khi miệng nói không tệ thì họ cũng bắt đầu bắt bẻ.

Tống Thiên Diệu không hề tức giận vì điều đó, ngược lại còn tươi cười rạng rỡ. Chỉ có người chuẩn bị mua và có ý định mặc cả mới nói những lời như vậy, nếu không họ hoàn toàn có thể đến đây qua loa cho có lệ vì nể mặt Thạch Trí Ích, lúc ra về thì dùng lời khen ngợi hết lời rồi thoái thác về công ty nghiên cứu xem xét thêm để từ chối.

- Nếu giá cả hợp lý, Debenhams có thể đưa những bộ tóc giả này vào bán tại tất cả các chi nhánh của chúng ta ở Anh.

Bao Thế Kiệt liếc nhìn hai người bên cạnh, trong lòng thở dài, nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình thản nói với Tống Thiên Diệu.

Ba người đều đã trò chuyện với Thạch Trí Ích trước đó, Thạch Trí Ích không nhấn mạnh điều gì, chỉ nói rằng trong tình hình công thương nghiệp Hồng Kông đang gặp khó khăn, nếu sản phẩm Hồng Kông có chất lượng ngang bằng với sản phẩm Mỹ và có lợi thế nhất định về giá cả, hy vọng ba công ty bách hóa Anh có thể ưu tiên xem xét đặt mua sản phẩm Hồng Kông, dù sao Hồng Kông cũng là thuộc địa của Anh, không thể nhìn nó suy sụp dưới lệnh cấm vận do Mỹ dẫn đầu.

Bao Thế Kiệt có thể đoán được hai người kia cũng sẽ động lòng, chỉ là không ngờ hai người Trung Quốc lại nhanh chóng bày tỏ thái độ sẵn sàng mặc cả ngay sau khi mình lên tiếng. Điều này khiến Bao Thế Kiệt có chút lo lắng, đây là những bộ

tóc giả màu đen, là mặt hàng đắt tiền và được săn đón hơn cả tóc giả màu vàng, nâu thông thường ở châu Âu và Mỹ. Nếu cả ba người đều tỏ thái độ mặc cả, rất dễ khiến Tống Thiên Diệu từ bỏ cả ba công ty, bán trực tiếp sang Mỹ, rồi họ lại phải mua lại từ Mỹ với giá cao hơn.

Vì vậy, hắn lập tức lên tiếng lần nữa, bày tỏ ý định đặt hàng.

- Mỗi bộ 1100 đô Hồng Kông, ta biết giá bán sỉ của tóc giả Mỹ cho các công ty bách hóa lớn, mức giá này không hề cao.

Tống Thiên Diệu mỉm cười nói khi nghe Bao Thế Kiệt chủ động hỏi giá.

Bao Thế Kiệt cứng nhắc gật đầu nhẹ:

- Ta thừa nhận mức giá này rất có thành ý, ông Tống, vì tình bạn giữa ta và cục trưởng Thạch, ta…

- Ông Tống, Lane Crawford quyết định đặt mua bốn kiểu tóc, mỗi kiểu một nghìn bộ.

Trong khi Bao Thế Kiệt vẫn đang nói với vẻ kiêu ngạo của người Anh, Quý Đông Lạc bên cạnh đã nói thẳng với Tống Thiên Diệu:

- Mỗi bộ 1100 đô Hồng Kông, nhưng ngươi phải xem xét ưu tiên cung cấp cho Lane Crawford. Nếu ông Tống đồng ý, chúng ta có thể ký hợp đồng đặt hàng ngay bây giờ.

Quý Đông Lạc 41 tuổi, từng du học ở Anh thời trẻ, sau khi về Hồng Kông làm việc cũng thường xuyên tiếp xúc với người Anh, từ lâu đã không còn cảm giác kính sợ và tự ti như người dân bình thường Hồng Kông đối với bất kỳ người Anh nào. Ít nhất hắn không cảm thấy Bao Thế Kiệt, một người Anh bình thường không có chức vị gì, là cao quý hơn mình. Ngắt lời đối phương tuy rất bất lịch sự, nhưng so với việc kiếm thêm một

khoản cho Lane Crawford, cấp trên của hắn chắc chắn sẽ khen ngợi.

- Ông Bao, ông Quý, chính cục trưởng Thạch muốn các công ty bách hóa giúp Hồng Kông phấn chấn kinh tế một chút, giảm bớt áp lực, chứ không phải chúng ta thực sự muốn tranh mua. Không cần phải kích động như vậy, sao chúng ta không vào phòng họp của ông chủ Tống uống tách trà, ba người chúng ta nói chuyện trước?

Lưu Tân Trạch của Marks & Spencer thấy sắc mặt Bao Thế Kiệt có vẻ khó coi, cười nói để hòa giải không khí.

Ba người với vẻ mặt khác nhau bước vào phòng họp của nhà máy Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu và Thạch Trí Ích đều không vào, chỉ nhờ thư ký Thi Nhân vào pha trà.

- Ba người bọn họ vào phòng họp ngay trước mặt ngươi, đương nhiên là chuẩn bị mài dao sắc bén để liên thủ ép giá, ngươi không hề có chút căng thẳng nào sao?

Thạch Trí Ích được Tống Thiên Diệu dẫn đến một khu vườn hoa nhỏ trong sân nhà máy, đây là nơi mà ba cô gái nhỏ Phó Đào Nương, Thư Nương, Thi Nhân khai phá trong lúc rảnh rỗi. Lúc này Thạch Trí Ích đứng trước khu vườn hoa nói với Tống Thiên Diệu, hơn nữa còn dùng thành ngữ Trung Quốc "mài dao sắc bén" một cách chuẩn xác.

Tống Thiên Diệu gõ gõ vào thắt lưng mình, sau khi điên cuồng với cô gái ngoại quốc quá lâu, giờ thắt lưng vẫn còn hơi đau, đứng bên cạnh Thạch Trí Ích, giọng điệu nhạt nhẽo nói:

- Căng thẳng cái gì? Mấy bà đi chợ mua rau còn biết ép giá, huống chi là trưởng phòng thu mua của công ty lớn, ta cũng đã mài dao xong rồi, xem dao ai sắc hơn thôi, bây giờ là thị trường của người bán mà.

…

- Hai vị, ta nghĩ chúng ta nên thống nhất với nhau, không thể để tên chủ nhà máy Tống Thiên Diệu này nghĩ rằng hắn đưa ra một cái giá hơi thấp là có thể khiến ba người chúng ta tranh giành nhau.

Lưu Tân Trạch ngồi trong phòng họp, nói với Bao Thế Kiệt và Quý Lạc Đông:

- Nếu không, cái giá vốn có thể khiến chúng ta đều động lòng, có lẽ sẽ bị đẩy lên một cách ác ý, ba người chúng ta phải biết rằng, chính hắn cầu chúng ta đến mua sản phẩm của hắn, nếu hai vị đồng ý với ta, ta sẽ nói tiếp.

Bao Thế Kiệt mặt đen lại liếc nhìn Quý Lạc Đông đối diện, rồi gật đầu với Lưu Tân Trạch, Quý Lạc Đông mặt không biểu cảm xoay xoay tách trà trong tay:

- Ta không có ý kiến.

- Nhà máy này một tháng có thể sản xuất khoảng 900 bộ tóc giả, tất cả đều là tóc giả màu đen, 900 bộ, đừng nói là ba công ty bách hóa, chỉ riêng một chi nhánh ở London của bất kỳ công ty nào trong số ba công ty có mặt ở đây cũng có thể tiêu thụ hết, sản lượng quá thấp, nhà máy một năm cũng chỉ được một vạn bộ, chi bằng chúng ta ba nhà chia đều, ăn hết đơn hàng một năm của nhà máy này, mỗi nhà ba nghìn bộ, thế nào? Một năm sau, ta nghĩ, vị Tống tiên sinh này sẽ không cười rạng rỡ như hôm nay nữa.

Lưu Tân Trạch mặt treo nụ cười nhạt, dang tay nói với hai người trước mặt.

Chương 429. Nâng ly (1)

Quý Lạc Đông ánh mắt ngưng lại một chút:

- Ý của ngươi là… mượn dao giết giá?

- Đúng vậy, hiện giờ tóc giả đen đang khan hiếm, tóc giả đen bên Mỹ, giá cung cấp đều phải lên tới 1400 đô la Hồng Kông thậm chí 1500 đô la Hồng Kông một bộ, cũng chính vì thế, giờ hắn đưa ra giá 1100 đô la Hồng Kông mỗi bộ, mới khiến cả ba nhà chúng ta đều rất động lòng, hắn tự cho rằng hàng hiếm có giá, nhưng chúng ta có thể tùy tiện tìm vài tờ báo viết vài câu chuyện truyền kỳ giúp hắn quảng cáo, để nhiều người hơn nhìn thấy lợi nhuận béo bở của nhà máy này, đầu tư vào việc kinh doanh tóc giả, Tống tiên sinh nói chín tháng thời gian là có thể đưa vào sản xuất, dưới sự kích thích của lợi nhuận khổng lồ, bảy tháng, năm tháng thậm chí thời gian ngắn hơn ta nghĩ là đủ để xuất hiện nhà máy tóc giả thứ hai, thứ ba, vậy thì một năm sau, ngành công nghiệp này hoàn toàn có thể dấy lên cuộc chiến giá cả, họ tự tàn sát lẫn nhau, một năm sau, chúng ta sẽ có nguồn hàng dồi dào và rẻ, và nhiều nhà cung cấp hơn để lựa chọn.

Lưu Tân Trạch tháo kính từ mặt xuống, mở miệng nói.

- Ta đồng ý.

Bao Thế Kiệt mở miệng nói:

- Đơn hàng một năm của nhà máy này chia đều cho ba nhà.

- Ta cũng đồng ý.

Quý Lạc Đông liếc nhìn Bao Thế Kiệt, gật đầu.

Sau khi ba người bước ra khỏi phòng họp, bày tỏ rằng ba công ty bách hóa có thể chia đều đơn hàng một năm của nhà máy tóc giả Cửu Quang, họ tưởng rằng Tống Thiên Diệu sẽ vui mừng khôn xiết, nhưng Tống Thiên Diệu lại giơ hai ngón tay:

- Hai năm, đơn hàng hai năm, cung cấp hàng tháng, thanh toán hàng tháng.

- Hai năm thời gian quá dài, ai cũng không biết sau này thị trường sẽ như thế nào.

Lưu Tân Trạch sắc mặt không đổi nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cúi đầu cười cười, rồi quay người giới thiệu với ba người Angie Perlis vẫn luôn đứng sau lưng mình mà chưa từng giao tiếp với ba người:

- Ba vị tiên sinh, xét theo mức sản xuất hiện tại của nhà máy này, sản lượng tóc giả trong hai năm chỉ đạt hai vạn chiếc, đối với thị trường châu Âu và Mỹ rộng lớn, còn chưa thể gọi là muối bỏ biển. Vị này là tiểu thư Angie Perlis, thực ra, lý do cô ấy có mặt ở đây hôm nay là để chờ đợi quyết định của ba vị. Nếu ba vị cảm thấy giá cả không hợp lý, hoặc cho rằng chu kỳ đơn hàng hai năm quá dài, ngày mai cô ấy sẽ bay sang Mỹ để tiếp xúc với các nhà phân phối ở đó. Ta không nhất thiết phải bán hàng ở Hồng Kông, thị trường Mỹ hiện nay có nhu cầu về tóc giả lớn hơn cả thị trường Anh.

Điều này khiến ba người trước mặt có chút khó xử, đơn hàng hai vạn chiếc tóc giả không nhiều, thậm chí có thể nói là ít ỏi, tổng giá trị 22 triệu đô la Hồng Kông nghe có vẻ đáng sợ, nhưng phải biết rằng, trên thị trường quốc tế cần quy đổi thành đô la Mỹ hoặc bảng Anh để tính toán, 22 triệu đô la Hồng Kông theo tỷ giá thực tế chỉ tương đương hơn 700.000 đô la Mỹ, hơn 200.000 bảng Anh.

Hơn 200.000 bảng Anh, chia ra thanh toán hàng tháng trong hai năm, không cần nói đến việc ba công ty bách hóa chia đều, ngay cả bất kỳ công ty bách hóa nào có mặt ở đây, thậm chí không cần liên hệ với trụ sở chính ở London, chỉ cần chi nhánh Hồng Kông cũng có thể tự quyết định.

Họ không phải đang khó xử vì doanh số, mà vì họ vừa mới quyết định thúc đẩy, sau một năm sẽ kích động cuộc chiến giá cả trong ngành tóc giả Hồng Kông, lúc này Tống Thiên Diệu lại để ba công ty ký kết thỏa thuận cung cấp hàng trong hai năm, thời điểm hai năm này khiến họ có chút khó xử, không dài không ngắn, không lên không xuống, hơi lúng túng.

Ngay cả Lưu Tân Trạch cũng có chút do dự, một chiếc tóc giả màu đen, nếu mua với giá 1100 đô la Hồng Kông, khi bày bán trên quầy ở London, giá thấp nhất cũng sẽ được bán với giá 1800 đô la Hồng Kông, khoảng 20 bảng Anh giá cao, bỏ qua chi phí vận chuyển đến London có thể bỏ qua không tính, mỗi chiếc tóc giả có lợi nhuận lên đến 700 đô la Hồng Kông, nghĩa là một chiếc tóc giả bán với giá 20 bảng Anh, lợi nhuận thuần túy có thể đạt 7 bảng Anh, lợi nhuận một phần ba, 7 bảng Anh, đây mới chỉ là lợi nhuận của một chiếc tóc giả.

Cuối cùng ba người không thể cưỡng lại sự cám dỗ của lợi nhuận, lái xe đến văn phòng luật sư, trước mặt luật sư và Thạch Trí Ích cùng những người khác, đại diện cho chi nhánh Hồng Kông của ba công ty bách hóa ký kết thỏa thuận chính thức với nhà máy tóc giả Cửu Quang, trong hai năm sản phẩm của nhà máy tóc giả Cửu Quang sẽ do ba công ty bách hóa chịu trách nhiệm bao tiêu, thanh toán hàng tháng.

Sau khi tiễn ba người đi, trời đã tối, giao hợp đồng cho Angie Perlis, Tống Thiên Diệu đi cùng Thạch Trí Ích đến nhà hàng Tây của khách sạn Morrison để ăn tối cùng nhau.

Tâm trạng của Thạch Trí Ích cũng không tệ, ngoài việc tài khoản của vợ ông ta sẽ tăng thêm một triệu đô la Hồng Kông trong hai năm tới, tin tức về việc nhà máy tóc giả Cửu Quang được ba công ty bách hóa lớn bao tiêu sản phẩm trong hai năm sẽ kích thích điên cuồng những người khác đầu tư vào ngành này, ít nhất trong ngắn hạn có thể tạo ra một số số liệu đẹp cho Cục Quản lý Công Thương mà ông ta đang làm việc. Trong thời gian có lệnh cấm vận, Thạch Trí Ích không cầu thành tích xuất sắc, chỉ cầu đừng quá xấu, để người khác nắm được cơ hội tấn công.

- Nhà máy của ngươi hiện nay đã có doanh thu 990.000 đô la Hồng Kông mỗi tháng, tại sao vẫn phải vay tiền bảo lãnh từ ngân hàng HSBC?

Thạch Trí Ích cầm ly rượu vang đỏ, hỏi Tống Thiên Diệu đối diện.

Chương 430. Nâng ly (2)

Tống Thiên Diệu cười một cái:

- Làm ăn mà, đương nhiên phải càng làm càng lớn mới được. Đối với nhiều doanh nhân Hồng Kông, hiện tại là một giai đoạn rất khó khăn, nhưng thực tế, thời kỳ này cũng là một cơ hội, ít nhất đối với ta, đó là một cơ hội.

- Cơ hội gì? Ta nghĩ ngươi không bằng bắt đầu suy nghĩ từ bây giờ về việc hai năm sau, ngươi sẽ phải đối mặt với cuộc chiến giá cả như thế nào.

Thạch Trí Ích nếm thử miếng bò bít tết, gật đầu nhẹ, nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta nói nghiêm túc đấy, Tống, ngươi là một chàng trai rất tốt, có lẽ trong hai năm này ngươi sẽ từ một thư ký trở thành một người giàu có với tài sản hàng triệu, nhưng hai năm sau, ba công ty bách hóa lớn không thể ký những đơn hàng như vậy cho ngươi nữa, lúc đó sẽ không chỉ có một nhà máy của ngươi.

Hai năm sau, hiện giờ nói ra thì còn quá sớm. Có lẽ hai năm sau ngài sẽ được điều từ Hồng Kông về London nhận chức? Có lẽ ta sẽ theo ngài đến London định cư? Ta vẫn luôn rất tò mò về vấn đề thời tiết ở London.

Tống Thiên Diệu nói trong khi thành thạo cắt miếng thịt bò chín bảy phần.

Thạch Trí Ích nâng ly rượu lên, bật cười ha hả:

- Ta thích nghe câu này. So với London, cuộc sống ở thuộc địa thực sự kém xa quá nhiều. Nào, vì London, chúc mừng,

tiểu tử.

- Vì hai năm sau, chúc mừng, Thạch cục trưởng.

Tống Thiên Diệu mỉm cười rạng rỡ nâng ly rượu lên, khẽ chạm với Thạch Trí Ích, nói bằng giọng chân thành.

…

Đường Bá Kỳ và Đường Cảnh Nguyên có phản ứng hoàn toàn khác nhau khi nhận được tin nhà máy tóc giả Cửu Quang của Tống Thiên Diệu đã được ba công ty bách hóa Marks & Spencer, Debenhams và Lane Crawford bao tiêu sản phẩm trong hai năm.

Đường Cảnh Nguyên há hốc mồm, hận không thể lập tức có ngay nhà máy, thiết bị, công nhân trước mặt để bắt đầu sản xuất kiếm tiền nhanh chóng. Cha hắn là Đường Văn Báo cũng đã có phần ngồi không yên, lúc này đang đứng dậy đi đi lại lại trong phòng khách, thỉnh thoảng nhìn về phía Đường Bá Kỳ. Nếu không phải vì cân nhắc đến cảm xúc của đối phương, ông ta đã chuẩn bị trực tiếp mở miệng đề xuất xây dựng nhà máy rồi.

Còn Đường Bá Kỳ thì đang bóp cằm có vẻ do dự.

- Kỳ ca? Kỳ ca? Mấy ngày nay ngươi đã đi khắp Hồng Kông, cũng đã đến thăm một số khu công nghiệp, chi bằng nhanh chóng…

Đường Cảnh Nguyên lúc này chỉ thiếu nước nói thẳng một câu thô lỗ rằng chậm thì ăn cứt cũng không còn nóng.

- Hắn không nên giao toàn bộ đơn hàng hai năm cho ba công ty bách hóa mới phải. Trong hai năm không có thời gian đụng đến thị trường Mỹ, chỉ chuyên tâm cung cấp hàng cho người Anh, chẳng phải là tự tạo cơ hội cho người khác phát triển lớn mạnh, tranh giành miếng ăn với hắn sao?

Đường Bá Kỳ dụi tắt điếu thuốc trong tay:

- Ta muốn đến xem nhà máy của Tống Thiên Diệu. Dù có quyết tâm làm tóc giả, đến xem nhà máy của hắn để tìm hiểu quy trình sản xuất cũng rất cần thiết.

Nói xong hắn nhanh nhẹn đứng dậy khỏi ghế sofa, cũng không mở miệng bảo Đường Cảnh Nguyên đi cùng, vừa mặc áo vest vào vừa đi ra ngoài.

Đợi Đường Bá Kỳ ra khỏi cửa, Đường Cảnh Nguyên lại nhìn về phía cha mình:

- Lão đầu, Kỳ ca quá do dự rồi phải không?

- Không đợi nữa, chúng ta tự mở nhà máy. Hắn không muốn làm lớn thì chúng ta tự tìm người Mỹ để bán. Cứ để hắn đi lòng vòng mỗi ngày như vậy, tiền sẽ bị người khác kiếm hết. Tống Thiên Diệu nhanh hơn người khác một bước, giờ đã có đơn hàng vài triệu trong tay.

- Chúng ta dù chậm hơn hắn một bước nhưng vẫn nhanh hơn những người khác. Con đi thuê nhà xưởng, đặt máy móc đi. Ta sẽ đi gặp Chử Diệu Tông, nhờ ông ta ra mặt hẹn gặp Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu là người của nhà họ Chử, hắn sẽ không từ chối mặt mũi của Chử Diệu Tông đâu. Vì tình đồng hương Triều Châu, những chuyện như nguyên liệu và đào tạo công nhân, ít nhiều hắn cũng sẽ nói thật cho chúng ta biết.

Đường Văn Báo quay lại, nói với Đường Cảnh Nguyên đang nhìn mình.

Ngày thứ hai Đường Bá Kỳ đến Hồng Kông đã cố ý đi ngang qua nhà máy của Tống Thiên Diệu, biết địa chỉ nhà máy. Lúc này ngồi trên taxi đến nhà máy tóc giả, hắn vẫn đang suy nghĩ về ý đồ của Tống Thiên Diệu với đơn hàng này. Bảo hắn tin Tống Thiên Diệu là kẻ ngu ngốc thì hắn không tin.

Nhưng bán toàn bộ sản phẩm trong hai năm cho các công ty bách hóa Anh, rõ ràng là tạo cơ hội cho những người khác chuẩn bị gia nhập ngành này phát triển lớn mạnh. Thị trường lớn nhất của tóc giả hiện nay là Mỹ, xu hướng ở Anh hiện giờ cũng chịu ảnh hưởng từ Mỹ. Không chuẩn bị trước một tay, lẽ nào Tống Thiên Diệu đợi hai năm sau mới đưa sản phẩm vào thị trường Mỹ, cùng cạnh tranh quyết liệt với các đối thủ?

Tên này rốt cuộc đang giở trò gì? Nghĩ không ra, Đường Bá Kỳ cảm thấy chi bằng trực tiếp hỏi cho rõ Tống Thiên Diệu.

Khi đến bên ngoài nhà máy, sau khi xuống xe, Đường Bá Kỳ phát hiện cổng chính đóng chặt, bên ngoài cổng không có bảo vệ như hầu hết các nhà máy ở Mỹ. Vì vậy, hắn cẩn thận đi vào từ cửa hông hé mở của nhà máy. Vừa bước vào, ba con chó dữ từ trong chuồng lao ra sủa ầm ĩ về phía hắn. Chị đại của nhà máy tóc giả là Hùng tẩu xách con dao phay lớn dùng để thái rau đi ra, định cắt thịt cho chó ăn, tiện thể xem ai đến.

Ban đầu bà chỉ định liếc qua Đường Bá Kỳ, nhưng khi ánh mắt quét qua gương mặt đối phương, hai mắt chị ta trợn tròn, không kịp cho chó ăn, xách dao phay lao về phía Đường Bá Kỳ.

Chương 431. May mắn thay

Tư thế xách dao của Hùng tẩu khiến Đường Bá Kỳ sợ hãi lùi ngay ra ngoài nhà máy, còn đang nghi ngờ không biết nhà máy của Tống Thiên Diệu này có phải là cấm người ngoài vào không? Người tự ý xông vào sẽ bị chém cho chó ăn? Bảo vệ ở Mỹ có thể xin giấy phép mang súng, ở Hồng Kông này chẳng lẽ lại được trang bị dao?

- Tiểu tử từ đâu tới đây? Đẹp trai như vậy, có phải định vào nhà máy tán gái không?

Hùng tẩu xách dao đuổi theo ra tận cửa hông nhà máy, mở miệng hỏi Đường Bá Kỳ đang hơi choáng váng vì bị dọa ở bên ngoài.

Khi vừa nhìn thấy Đường Bá Kỳ, Hùng tẩu chỉ có một ý nghĩ, tên tiểu tử này đẹp trai thật, với gương mặt này, dù thiên vị Tống Thiên Diệu, bà ta cũng không thể nói Tống Thiên Diệu đẹp trai hơn hắn được.

Loại đẹp trai này đến nhà máy tóc giả, Hùng tẩu đương nhiên cho rằng đối phương đến quyến rũ các nữ công nhân trẻ trong nhà máy, nên mới nhất thời kích động đuổi theo ra ngoài. Đến khi ra ngoài quan sát kỹ Đường Bá Kỳ trước mặt, chị ta mới cảm thấy đối phương không giống những thanh niên leo tường vào những ngày trước, chàng trai đẹp trước mặt ăn mặc bảnh bao, khí chất và trang phục lại có vài phần giống với ông chủ nhà mình.

- Xin hỏi đại tẩu, chủ nhân của nhà máy này có phải là Tống Thiên Diệu không?

Đường Bá Kỳ thấy vị đại tẩu to lớn hung hãn đối diện không vung dao chém mình ngay lập tức, thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười hỏi Hùng tẩu.

Hùng tẩu nhìn chằm chằm vào mặt Đường Bá Kỳ gật đầu:

- Phải thì sao?

- Ừm… Ta muốn gặp Tống lão bản, không bằng đại tẩu giúp ta liên lạc với hắn một chút, ta tên là Đường Bá Kỳ, là bạn của hắn khi ở Mỹ.

Đường Bá Kỳ nói với Hùng tẩu.

- Lão bản không có ở đây, đi cùng phu nhân rồi.

Hùng tẩu nghe thấy ba con chó trong nhà xưởng vì không được ăn thịt nên vẫn đang sủa ầm ĩ, quay đầu vào cửa hông mắng ba con chó:

- Im miệng! Lát nữa sẽ cho ba đứa bay ăn! Còn ồn nữa lão nương sẽ hầm cả đám để bổ dưỡng cho lão bản!

Ba con chó dữ trong chuồng vừa mới còn nhe răng trợn mắt làm bộ muốn cắn Đường Bá Kỳ, bị Hùng tẩu quát một tiếng liền ngoan ngoãn im lặng. Hùng tẩu vừa lầm bầm vừa quay đầu lại, nói với Đường Bá Kỳ:

- Ngươi không bằng ngày mai hãy đến, nếu có việc gấp thì vào trong ngồi đợi đi, ta cũng không biết hắn có về hôm nay không.

Đường Bá Kỳ đã bị khí thế của Hùng tẩu thể hiện ra làm cho sợ hãi phục, hóa ra không chỉ mình hắn sợ bà ta, ngay cả ba con chó to đó cũng sợ. Hắn lùi lại hai bước vẫy tay:

- Ta đợi ở ngoài này được rồi, không khí bên ngoài tốt, ta hút điếu thuốc.

Bộ dạng này của hắn lại khiến Hùng tẩu cảnh giác, một tay cầm dao, tay kia dính dầu mỡ lau lau vào tạp dề, tiến lên sờ vải áo vest của Đường Bá Kỳ, không giống như những bộ vest rẻ tiền mà những công nhân nghèo khổ giả làm người giàu mặc:

- Ngươi thật sự không phải đến nhà máy tán gái? Vậy thì đợi ở ngoài đi, đẹp trai như vậy, vào trong ta cũng không yên tâm.

Nói xong câu khiến Đường Bá Kỳ không hiểu này, Hùng tẩu quay vào nhà máy, Đường Bá Kỳ châm điếu thuốc đợi bên ngoài nhà máy.

…

Trong khi Đường Bá Kỳ đang đợi Tống Thiên Diệu, thì Tống Thiên Diệu, Chử Diệu Tông, Angie Perlis, Chử Thư Hằng cùng luật sư và những người khác đang gặp mặt Thẩm Bật của ngân hàng HSBC.

Thẩm Bật năm nay 28 tuổi, diện mạo anh tuấn, thân hình cao lớn, và vì từng đi lính nên có một vẻ nam tính mà những nhân viên ngân hàng Anh bình thường không có, làm việc nhanh nhẹn dứt khoát. Ấn tượng đầu tiên của Tống Thiên Diệu về vị đại ban tương lai của HSBC này rất tốt. Thẩm Bật cũng có ấn tượng rất tốt về Tống Thiên Diệu, bởi vì Tống Thiên Diệu là khách hàng Trung Quốc đầu tiên mà hắn tiếp đón sau khi từ chi nhánh Nhật Bản trở về làm việc tại trụ sở chính ở Hồng Kông.

Thẩm Bật năm 1948 mới gia nhập ngân hàng HSBC, chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi, đã trở thành một khách hàng kinh lý thuộc bộ phận quản lý tín dụng của ngân hàng HSBC, có thể thấy năng lực như thế nào.

Lúc này thủ tục vay vốn đã hoàn tất, chỉ còn lại vài người đang trò chuyện sau khi công việc chính đã xong, Thẩm Bật

đang nói chuyện bằng tiếng Anh với Tống Thiên Diệu, giọng điệu đầy vẻ không hiểu về việc người Trung Quốc vay tiền:

- Đa số người Hoa ở Hồng Kông đều thiếu lòng tin đối với ngân hàng Anh quốc hay nói cách khác là ngân hàng nước ngoài, điều này hoàn toàn trái ngược với những gì ta từng gặp ở Nhật Bản trước đây, người Nhật rất tin tưởng ngân hàng HSBC, nhưng người Hoa ở Hồng Kông khi cần hỗ trợ về tài chính, chỉ nghĩ đến những tiệm cầm đồ, ngân hàng do đồng hương họ mở, dù lãi suất của ngân hàng HSBC thấp hơn nhiều so với ngân hàng Trung Quốc, quy mô lớn hơn và chính quy hơn, nhưng họ vẫn cố chấp chọn Đông Á, Hằng Sinh hoặc những ngân hàng vốn Hoa nhỏ hơn thậm chí không có chi nhánh.

Tống Thiên Diệu cười cười với những lời Thẩm Bật nói, không hùa theo, vấn đề Thẩm Bật nói quả thật tồn tại, cũng là điều bình thường không thể hơn, so với việc tin tưởng người Anh, người Trung Quốc tin tưởng đồng hương hơn, vay tiền cũng chỉ tìm đến ngân hàng, tiệm cầm đồ của đồng hương, nhưng tạo nên tình hình này, yếu tố ngân hàng nước ngoài không đủ thân thiện với người Trung Quốc cũng chiếm tỷ trọng rất cao:

- Vấn đề này thực ra tư tưởng truyền thống của người Trung Quốc chỉ chiếm một nửa, nửa còn lại là do ngân hàng nước ngoài, đặc biệt là ngân hàng HSBC không đủ thân thiện với khách hàng cá nhân Trung Quốc, nếu là một công nhân Trung Quốc bình thường, muốn gửi tiền lương vào ngân hàng HSBC, hoàn toàn không có cơ hội, bởi vì hắn sẽ không quen biết người có thế lực có thể giúp hắn mở tài khoản ở ngân hàng HSBC.

Chương 432. Người đầu tiên (1)

- Cho đến bây giờ, dù là mở tài khoản công ty hay cá nhân tại ngân hàng HSBC, đều cần có khách hàng hiện tại của ngân hàng giới thiệu mới được, công ty của ta mở tài khoản tại ngân hàng HSBC, cũng đã trải qua vấn đề này, là Chử tiên sinh giúp ta giới thiệu với giám đốc ngân hàng, ngân hàng HSBC mới chấp nhận mở tài khoản cho công ty Hiển Vinh, yêu cầu về tiền gửi, đây đã là một sự phân biệt đối xử.

- Cách làm của ngân hàng HSBC nhiều năm nay chỉ muốn thu hút khách hàng chất lượng cao, loại bỏ người bình thường, dẫn đến nhiều người Trung Quốc khi có tiền cũng không bước chân vào cửa ngân hàng HSBC, gửi vào các ngân hàng vốn Hoa khác, khi cần tiền, cũng sẽ cân nhắc ngân hàng vốn Hoa.

Thẩm Bật gật đầu nhẹ trước lời Tống Thiên Diệu nói, mắt nhìn về phía Tống Thiên Diệu, tán đồng nói:

- Ta cũng đồng ý điểm này, ngân hàng không phải là cơ quan chính trị, không phải là tổ chức từ thiện, không phải là câu lạc bộ người nước ngoài, ngân hàng là gì? Ta cho rằng là tổ chức lấy lợi nhuận làm gốc, nó không nên phân biệt màu da, quốc tịch, ngân hàng chỉ cần xem xét khách hàng có tín dụng tốt hay không, và ngân hàng có thể nhận được lợi nhuận hợp lý từ khách hàng hay không, nếu theo tiêu chuẩn ta vừa nói, Hồng Kông đối với ngân hàng HSBC mà nói, đúng là một núi vàng, có bao nhiêu khách hàng chất lượng cao đang chờ được khai thác, có bao nhiêu thương nhân từ Thượng Hải đến Hồng Kông?

Đối với cuộc trò chuyện của Tống Thiên Diệu và Thẩm Bật, Chử nhị thiếu tự nhiên là không hứng thú, hiện giờ Angie Perlis đang trò chuyện với hắn về những chuyện thú vị ở London, còn Chử Thư Hằng hiện là giám đốc của Lợi Khang thì gật đầu liên tục, cũng không biết hắn gật đầu với lời của Tống Thiên Diệu hay lời của Thẩm Bật.

Tống Thiên Diệu thở dài một hơi, Thẩm Bật 28 tuổi, người Anh, vào ngành ngân hàng chỉ ba năm, nhưng lại hiểu rõ hơn nhiều quỷ lão sống lâu ở Hồng Kông, ý của hắn nói là, người Anh ở Hồng Kông có thể đứng trên cao, nhưng ngân hàng Anh không cần phải tỏ ra cao ngạo với người Trung Quốc ở Hồng Kông, mà nên bỏ đi sự phân biệt đối xử trước đây, thu hút tiền của người Trung Quốc, rồi cho người Trung Quốc vay, thương nhân Trung Quốc càng làm lớn, ngân hàng HSBC cũng sẽ càng lớn mạnh.

Không trách Thẩm Bật sau này sẽ trở thành chủ tịc của HSBC, có lẽ cũng chính vì quan điểm này của HSBC sau đó, lại ra tay loại bỏ một vài ngân hàng vốn Hoa nổi tiếng, ngân hàng HSBC một bước trở thành tập đoàn tài chính độc quyền của Hồng Kông, vượt xa tất cả.

Mới có câu nói Hồng Kông có thể không có thống đốc, nhưng không thể không có HSBC.

Điều này cũng khiến người Hồng Kông những năm 70-80 đồng nhất hai chữ "ngân hàng" với HSBC.

Thậm chí sau khi Hồng Kông được trao trả, HSBC vẫn độc quyền tỷ giá ngoại hối và thanh toán thương mại quốc tế của Hồng Kông, Anh Quốc vẫn dùng HSBC để thực hiện sự thống trị kinh tế đối với Hồng Kông.

May mắn thay, tên này hiện tại vẫn chưa có tiếng nói gì trong HSBC, người Anh vẫn chưa dễ dàng từ bỏ thói kiêu ngạo cố hữu của thực dân.

May mắn thay, Hồng Kông hiện giờ không chỉ có một người Anh là Thẩm Bật, mà còn có một người Trung Quốc là Tống Thiên Diệu.

…

- Nhà máy trước đây của Galen Nelson chỉ sản xuất bốn bộ thiết bị hiện đang đưa vào sản xuất đã mất nửa năm, dù ngành sản xuất Mỹ phát triển nhanh chóng trong 7 năm qua, e rằng cũng phải mất ba tháng.

Tống Thiên Diệu nằm trên giường ôm Angie Perlis, tay luồn ra từ sau gáy nàng nhẹ nhàng xoa bóp ngực đối phương, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

- Ngành sản xuất Mỹ hiện nay là loại hình công nghệ cao, còn Hồng Kông là loại hình thâm dụng lao động. Để những người Hồng Kông muốn kinh doanh tóc giả bỏ ra hơn 2 triệu đô Hồng Kông mua dây chuyền sản xuất tóc giả hiện đại nhất, ngoại trừ những thương nhân Hoa kiều giàu có, phần lớn những người chuẩn bị tham gia ngành này để kiếm một khoản đều không thể góp đủ vốn. Để họ tự đi Mỹ tìm nhà máy đặt hàng máy móc, hai ba bộ thiết bị, những nhà máy đó chưa chắc đã để mắt tới, đơn hàng có thể phải xếp hàng đến vài năm sau. Việc ngươi cần làm là giúp mọi người tiết kiệm thời gian, đăng ký công ty bán hàng, đặt hàng từ nhiều nhà máy ở Mỹ, rồi thành lập chi nhánh ở Hồng Kông, bán máy móc về Hồng Kông.

Angie Perlis gạt tay Tống Thiên Diệu đang xoa bóp, rồi lấy điếu thuốc bên giường cho hắn, tự mình khoác áo sơ mi của Tống Thiên Diệu lên người, co hai chân trắng nõn mịn màng ngồi bên cạnh Tống Thiên Diệu:

- Trước tiên nộp tiền đặt cọc và đặt hàng máy móc với nhà máy, sau đó cầm đơn đặt hàng đi thu tiền đặt cọc của những người chuẩn bị mua máy, cộng thêm một khoản giá rồi bán sản

phẩm máy móc cho những người đó? Còn phải bao gồm cả việc hợp tác với Galen Nelson thành lập công ty máy móc, phụ trách bảo trì và gia công linh kiện cho những thiết bị đó… Nghe có vẻ như ta từ một luật sư biến thành một công nhân đầy dầu mỡ vậy.

Những việc Tống Thiên Diệu giao cho Angie Perlis đi Mỹ rất phức tạp, thực ra những việc này đáng lẽ phải do hắn đích thân đi làm, chứ không phải nhờ người khác. Nhưng hiện tại thân phận người Trung Quốc của Tống Thiên Diệu không tiện đi Mỹ làm những việc này, rất dễ bị người Mỹ tìm một lý do vô căn cứ đuổi về nước một cách nhục nhã vì những yếu tố như chiến tranh Triều Tiên, chủ nghĩa McCarthy hoành hành, v.v. Ngay cả nhiều người da trắng ở Mỹ cũng bị buộc tội là gián điệp, nếu hắn với thân phận người Trung Quốc đi Mỹ và làm nên một số thành tích, quả thực là mục tiêu tốt nhất.

Vì vậy, con quỷ Anh Angie Perlis hiện là lựa chọn duy nhất của Tống Thiên Diệu.

- Không chỉ vậy, ngoài khoản vay 200.000 đô la Mỹ, ta không thể hỗ trợ ngươi bất kỳ khoản tiền nào trong giai đoạn sau, giai đoạn đầu ngươi cần tự xoay xở, và còn phải đợi đến khi công ty Mỹ có lãi, mới đưa lợi nhuận về nuôi Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc châm lửa rồi nói.

- Tại sao ngươi không cân nhắc thực sự chỉ kinh doanh tóc giả?

Chương 433. Người đầu tiên (2)

- Tóc giả, giống như quần áo cao bồi từng thịnh hành ở Mỹ trước đây, mọi người thấy nam nữ ngôi sao Mỹ đều mặc quần áo cao bồi, nên tranh nhau mua, nhưng khi ai cũng có rồi, quần áo cao bồi cũng không còn đặc biệt nữa. Ngoại trừ một vài thương hiệu quần áo cao bồi nổi tiếng ban đầu, nhiều nhà máy đều phải đóng cửa vì mất đơn hàng như trước, khó có thể tiếp tục.

Tống Thiên Diệu thổi một vòng khói nói.

- Ngươi cũng có thể trở thành thương hiệu nổi tiếng trong ngành tóc giả, với khả năng của ngươi, ta tin rằng ngay cả khi ngành này đến thời kỳ suy thoái, nhà máy của ngươi cũng sẽ không phá sản, chỉ là quy mô lớn hơn, nhiều nhất là doanh số giảm mà thôi.

Angie Perlis lại nói:

- Đến lúc đó, ngươi thậm chí có thể được tạp chí gọi là Vua tóc giả thế giới, hãy nghĩ xem, một doanh nhân nổi tiếng toàn cầu.

- Không hứng thú, kiếm một khoản tiền nhanh, chuyển sang kích hoạt ngành công nghiệp tiếp theo sắp nổi lên, tiếp tục kiếm tiền.

Tống Thiên Diệu đặt hai chân của Angie Perlis nằm thẳng, rồi gối đầu lên trên nói.

Angie Perlis dùng tay xoa trán Tống Thiên Diệu:

- Đồ đầu cơ.

- Yên tâm, ta sẽ tìm được một thân phận phù hợp hơn cả ông vua tóc giả mà ngươi nói để xuất hiện trước gia đình ngươi, chuyện này không cần ngươi lo lắng, ta sẽ giải quyết.

Tống Thiên Diệu nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân của đối phương, nhắm mắt nói.

Angie Perlis đáng yêu đảo mắt, gã đàn ông này luôn phản ứng quá nhanh, cô chỉ vừa khuyên hắn kiên trì làm ngành này đến mức lớn nhất, hắn lập tức đoán được thực ra cô đang nghĩ đến việc để hắn có thể nhanh chóng có một thân phận tử tế xuất hiện trước mặt cha mẹ mình.

Dù sao cho đến bây giờ, cha mẹ cô vẫn chưa biết con gái họ đã ngủ với một thanh niên bản xứ từ thuộc địa, có lẽ họ sẽ nói ra ngoài là không phân biệt đối xử với người Trung Quốc, nhưng chắc chắn sẽ không muốn con gái mình lấy một người bản xứ từ thuộc địa, đây là hai khái niệm khác nhau.

Nếu Tống Thiên Diệu có thể có một thân phận thương nhân nổi tiếng, Angie Perlis cảm thấy có khả năng rất lớn thuyết phục được người cha cổ hủ của mình.

- Vài ngày nữa ta sẽ đi Mỹ, ngươi không định nói gì với ta hoặc đưa ta đi dạo một vòng sao? Chỉ ở trong khách sạn với ta thôi à?

Tống Thiên Diệu dụi tắt điếu thuốc, lật người đè Angie Perlis xuống dưới thân, nhìn người phụ nữ dưới thân lúc này cười lớn nói:

- Ta nhớ ra một câu mình từng đọc qua, thừa lúc chúng ta còn trẻ, thừa lúc chúng ta còn can đảm, thừa lúc ta còn yêu nàng, hãy làm tình với ta, thừa lúc ta không quan tâm đến kỹ thuật, tư thế hay thời gian, chỉ quan tâm bạn tình có phải là nàng hay không.

…

- Hùng tẩu, nhà máy vẫn luôn cung cấp ba bữa cho công nhân sao?

Đường Bá Kỳ bưng một đĩa cơm ngồi đối diện vợ chồng Hùng tẩu, vừa ăn vừa mở lời hỏi.

Hắn hút năm sáu điếu thuốc bên ngoài, cuối cùng không nhịn được lại vào nhà máy, năn nỉ mãi, cuối cùng Hùng tẩu bảo anh Hùng dẫn Đường Bá Kỳ đi một vòng qua các xưởng sản xuất. Đường Bá Kỳ nhìn thấy bốn bộ thiết bị sản xuất trong xưởng thì trợn tròn mắt, Tống Thiên Diệu không mua loại dây chuyền sản xuất tóc giả mới nhất mà hắn đã thấy ở nhà máy Marcus, mà là những máy móc cũ kỹ lạc hậu, vận hành theo từng phần riêng biệt, mỗi công đoạn đều cần dùng nhân lực để bù đắp cho sự thiếu sót của máy móc.

Giá của loại thiết bị này chắc chắn rất rẻ, có phải Tống Thiên Diệu cố ý đặt làm không? Thời gian không thể kịp được chứ? Đường Bá Kỳ tính đi tính lại đều cảm thấy nếu bốn dây chuyền sản xuất này là do Tống Thiên Diệu đặt làm, đừng nói là bây giờ mở nhà máy, e rằng máy móc còn chưa được chế tạo xong.

Tên này sau khi tách khỏi mình, rốt cuộc đã đi đâu tìm được bốn bộ máy như vậy.

Điều này khiến Đường Bá Kỳ càng cảm thấy không thể rời đi, không gặp được Tống Thiên Diệu thì không định đi, nên mặt dày ở lại nhà máy ăn trưa, cố ý dụ Hùng tẩu nói một số thông tin về nhà máy bên cạnh, để tăng cường hiểu biết của hắn về Tống Thiên Diệu, nhưng Hùng tẩu không có kiến thức gì, cũng chẳng quan tâm đến sản xuất của nhà máy, chỉ nói đi nói lại là Tống Thiên Diệu phát thiện tâm đến mức ngốc nghếch, bỏ tiền ra làm lợi cho công nhân một cách vô ích, vừa

cung cấp ba bữa ăn vừa cung cấp chỗ ở, thậm chí còn phát đồng phục làm việc v.v.

Cứ như vậy khó khăn lắm mới từ trưa cầm cự đến ba giờ chiều, trời không phụ lòng người, Đường Bá Kỳ đang giúp Hùng tẩu nhặt rau chuẩn bị nấu bữa tối ở cửa nhà bếp, cuối cùng cũng đợi được Tống Thiên Diệu bước chân hơi lảo đảo đi vào nhà máy.

- A Diệu.

Đường Bá Kỳ vứt bỏ rau xanh trong tay, vỗ vỗ hai tay, đứng dậy mở miệng nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu và Angie Perlis bận rộn xong chuyện vay vốn, trở về khách sạn mây mưa vài phen, để lại cô gái Tây trong khách sạn nghỉ ngơi, Tống Thiên Diệu cố gắng gượng dậy lái xe về nhà máy, vốn định lấy một số tài liệu sổ ghi chép rồi quay lại khách sạn ngủ tiếp, không ngờ vừa vào nhà máy đã thấy Đường Bá Kỳ đẹp trai hơn mình mở miệng chào hỏi.

Đường Bá Kỳ là kiểu người rất khó khiến người khác ghét bỏ, có thể mặc vest mà không hề kiểu cách ngồi xổm trước cửa bếp giúp Hùng tẩu đầu bếp nhặt rau, từ đó có thể thấy được sự phóng khoáng của gã này. Tống Thiên Diệu rất có cảm tình với chàng trai có biệt danh là Billy này, với kiểu người như vậy, nếu có thể làm bạn thì tốt nhất đừng nên trở thành đối thủ.

- Ngươi đến Hồng Kông khi nào vậy?

Tống Thiên Diệu thấy Đường Bá Kỳ xuất hiện trong xưởng, bước tới bắt tay đối phương, cười hỏi:

- Đi, vào văn phòng của ta nói chuyện.

Chương 434. Người đầu tiên (3)

Vào đến văn phòng của Tống Thiên Diệu, hắn vốn định tự mình rót nước cho đối phương, nhưng vì đã quá mệt mỏi với cô gái Tây nên lúc này hai chân thực sự lười không muốn cử động nữa, đành gọi hai cô thư ký Thi Nhân đến giúp pha trà. Đường Bá Kỳ nhìn cặp song sinh như hoa như ngọc bước vào giúp rót nước, lập tức ném về phía Tống Thiên Diệu ánh mắt ngưỡng mộ.

Sau khi hai người họ rời đi, Đường Bá Kỳ cười nói:

- Khó trách vội vã trở về Hồng Kông, không ở lại thêm vài ngày ngắm nhìn phụ nữ Mỹ, thì ra bên cạnh đã có những tiểu mỹ nhân như vậy. Oa, đẳng cấp cao đấy, nhưng có vẻ chưa đủ tuổi.

- Đừng nói chuyện phụ nữ nữa, giờ ta cảm thấy cơ thể đã bị rút cạn rồi.

Tống Thiên Diệu ngáp một cái, ngồi sau bàn làm việc nói với Đường Bá Kỳ.

Đường Bá Kỳ lấy ra một gói Marlboro, ném cho Tống Thiên Diệu một điếu, rồi kéo ghế đến đối diện bàn làm việc, lại giúp Tống Thiên Diệu châm thuốc, sau đó ngồi xuống ghế nhìn Tống Thiên Diệu không nói gì nữa.

- Sao lại có vẻ mặt đó? Trên mặt ta có gì dơ à?

Tống Thiên Diệu bị Đường Bá Kỳ nhìn chằm chằm đến khó chịu, cúi đầu nhìn lại trang phục của mình, dường như không có vấn đề gì, không chắc chắn mở miệng hỏi.

Đường Bá Kỳ nghiêm túc nói:

- Xem ngươi có giống như lời Hùng tẩu nói không, phát thiện tâm đến mức ngốc nghếch?

- Giống không?

Tống Thiên Diệu bị giọng điệu của Đường Bá Kỳ chọc cười.

- Không giống, nhưng ngươi vô cớ đem đơn hàng hai năm của xưởng cho công ty bách hóa Anh Quốc, không có lý do gì để làm vậy cả.

Đường Bá Kỳ nói với Tống Thiên Diệu:

- Chúng ta cũng coi như là bạn bè, sao ngươi không nói cho ta biết, ngươi đang nghĩ gì?

- Ngươi thực sự muốn làm tóc giả sao?

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc hỏi Đường Bá Kỳ.

Đường Bá Kỳ gật đầu.

- Là ba công ty chủ động muốn mua hàng của xưởng ta, có tiền kiếm lẽ nào ta không kiếm?

Tống Thiên Diệu cười híp mắt nói.

Đường Bá Kỳ lại lắc đầu:

- Ngươi không phải loại người bị lợi nhuận trước mắt làm cho mờ mắt, chính vì không hiểu nên ta mới đặc biệt đến tận nơi thỉnh giáo. Ta có thành ý như vậy, chúng ta lại quen biết nhau một lần, ngươi thậm chí còn chơi ta một vố ở Mỹ, ta đều chưa từng phàn nàn với ngươi, vậy mà ngươi vẫn không định nói cho ta biết sao?

- Ngươi đã muốn làm tóc giả thì cứ làm đi, tự mình làm việc kinh doanh của mình, sao lại cứ quan tâm đến việc ta làm gì? Ta là đàn ông bình thường, ngươi có cố gắng đến mấy

cũng không thể có được ta đâu, đừng lãng phí thời gian vào ta nữa, về mở xưởng của ngươi đi? Không sao, nếu ngươi thiếu máy móc, ta sẽ giới thiệu công ty Mỹ bán cho ngươi, công nhân ngươi tuyển không biết vận hành, ta sẽ để công nhân của ta đào tạo miễn phí cho ngươi, như vậy đã đủ có tình có nghĩa chưa?

Tống Thiên Diệu uống một ngụm trà để tỉnh táo, cười nói với Đường Bá Kỳ.

Đường Bá Kỳ bực bội thở ra một hơi, dựa lưng vào ghế, chọn một tư thế thoải mái để ngồi, lại trở về vẻ lười biếng dường như không còn hứng thú với bất cứ điều gì:

- Bất kể ngươi có phải phát thiện tâm đến mức ngốc nghếch hay không, dù sao bây giờ chú và em họ của ta đã bị ngươi kích động đến đỏ mắt rồi, không làm tóc giả cũng phải làm thôi? Ngươi sẽ bán máy móc để kiếm tiền, điều này ta đã đoán được khi tham quan xưởng của ngươi, nhưng thực sự không đoán ra tại sao ngươi lại để lại thị trường Mỹ. Thôi vậy, đoán không ra thì cứ từ từ xem, sớm muộn gì ta cũng sẽ hiểu rõ. Nói đến máy móc, có phải đang cân nhắc bán cho ta một lô trước không?

- Chúng ta quen thân như vậy, đừng nói ta không nói nghĩa khí, ta sẽ giới thiệu công ty bán máy làm tóc giả của Mỹ cho ngươi quen biết, đảm bảo trong số những người muốn làm tóc giả ở Hồng Kông, xưởng của ngươi sẽ là nơi đầu tiên có được máy móc.

Câu nói này khiến Đường Bá Kỳ sững sờ một chút, hắn ngẩng đầu lên nhìn Tống Thiên Diệu, nhưng Tống Thiên Diệu lúc này lại cúi đầu xuống uống trà, tránh ánh mắt giao nhau với hắn. Đường Bá Kỳ mơ hồ cảm thấy câu nói của Tống Thiên Diệu có ý nghĩa đặc biệt nào đó, nhưng lại không thể nắm bắt được đầu mối.

Nhà máy của hắn là nơi đầu tiên nhận được máy móc, nhận được máy móc đầu tiên, tự nhiên sẽ bắt đầu kiếm tiền trước tiên, có vẻ như quả thật là quan tâm đến mình, rốt cuộc là có vấn đề gì? Tại sao trong lòng mình lại cảm thấy có điều gì đó không ổn?

…

Bá Minh ôm đứa trẻ sơ sinh đang khóc không ngừng trong lòng, nhẹ nhàng dỗ dành, lúc này lão đang nhai nát một miếng cơm, rồi bôi cháo cơm đã nhai nát vào miệng đứa trẻ.

Tống Thành Khê có chút bực bội quay đầu đi, thở ra một hơi.

Đây đã là đứa trẻ thứ 11 bị bỏ rơi trước cửa viện dưỡng lão trong tháng này rồi. Kể từ khi viện dưỡng lão được sửa sang lại, số lượng người già không nơi nương tựa, trẻ em, người tàn tật ngày càng nhiều. Ban đầu viện dưỡng lão chỉ có 6 căn phòng nhỏ, mỗi phòng chỉ ở 2 người già, sau khi mở rộng sửa chữa, số phòng tăng lên 20 căn, nhưng theo đó là mỗi căn phòng nhỏ chỉ 60 bộ vuông đã chật ních ít nhất 4 người, có vài phòng thậm chí đã nhét đến 5-6 người.

Viện dưỡng lão Cửu Long này vốn đã bị bỏ hoang trong thời kỳ Nhật chiếm đóng, sau chiến tranh Tống Thành Khê và vài ông già không nơi nương tựa đã vất vả tự mình sửa sang lại. Cả Hoa dân ty lẫn Cục xã hội của chính quyền thuộc địa Hồng Kông đều không hề cho viện dưỡng lão một xu trợ cấp hay bổ sung, các tổ chức từ thiện như Bảo Lương cục, Đông Hoa Tam viện lại càng nhiệt tình xây dựng các trường tiểu học mới, viện dưỡng lão, viện phúc lợi, hoàn toàn coi như không thấy viện dưỡng lão này trong Cửu Long Thành Trại vốn đã không nên tồn tại nữa. Những năm qua, chi phí của viện dưỡng lão chỉ dựa vào số tiền học phí ít ỏi Tống Thành Khê kiếm được từ việc dạy học, cùng với việc Bá Minh và vài

người già nhặt rác hoặc cố gắng làm một số việc trong khả năng để miễn cưỡng đủ sống qua ngày.

Chương 435. Không bằng bạn sinh (1)

Mười vạn đô la Hồng Kông mà Tống Thành Khê ban đầu nhận được từ tay Cát Chiêu Hoàng, không còn một xu.

Thực ra nếu tiết kiệm sử dụng mười vạn đô la Hồng Kông, đủ để Tống Thành Khê và hơn chục ông già trong viện dưỡng lão sống an nhàn đến cuối đời, nhưng những ông già do Tống Thành Khê đứng đầu đã lấy tiền ra sửa chữa trường nghĩa học Long Tân và viện dưỡng lão, lại còn giúp sửa chữa nhà cửa cho những gia đình nghèo khó xung quanh, còn quyên góp xây một phòng khám nhỏ trong Cửu Long Thành Trại, lấy tiền mời hai thầy thuốc Đông y không có giấy phép hành nghề ở Hồng Kông đến giúp cư dân trong thành trại khám bệnh kê đơn miễn phí, chỉ riêng một phòng thuốc phòng khám và hai thầy thuốc Đông y đã ngốn mất một lần bốn vạn đô la Hồng Kông.

Hiện nay trong Cửu Long Thành Trại, uy tín của những ông già như Tống Thành Khê, Bá Minh như mặt trời giữa trưa, nhưng kết quả là trong túi lại một lần nữa trắng tay như cũ.

Không có tiền đối với Tống Thành Khê và những người khác cũng chẳng sao, dù sao trước đây cũng đã quen sống nghèo khó, tiếp tục cuộc sống như cũ cũng không tệ, nhưng người ngoài lại đều cho rằng, Tống sư gia bây giờ đã phát tài lớn, ông ấy làm đại thiện nhân, mọi người tất nhiên có khó khăn gì đều tìm đến ông ấy nhờ giúp đỡ.

Vì vậy ban đầu là xếp hàng đến cửa mong được vay tiền, Tống Thành Khê mặt lạnh túi rỗng, liên tục đuổi đi mấy người, sau đó lại có những người già lang thang, trẻ em không

nơi nương tựa đến cửa xin viện dưỡng lão thu nhận, thậm chí giống như sáng nay, Bá Minh vừa mở cửa, đã thấy ngoài cửa đặt một cái hộp giấy, bên trong hộp giấy là một đứa trẻ sơ sinh đang khóc ầm ĩ.

- Lão đại, cứ tiếp tục như thế này, ta thấy dù có xây thêm một tòa nhà cao tầng cũng không đủ chỗ ở, lúc đầu đừng nên phát tâm từ thiện, giữ lại tiền cho mấy ông già chúng ta ăn ngon mặc đẹp có phải tốt hơn không.

Bá Minh đợi đứa trẻ vài tháng tuổi ngừng khóc rồi, cố ý nhăn mặt nói với Tống Thành Khê.

Khác với những người già khác trong viện dưỡng lão, Bá Minh là huynh đệ mấy chục năm của Tống Thiên Diệu. Khi Tống Thành Khê mới đến Hồng Kông, Bá Minh đã ở bên cạnh hắn. Tuy không cùng Tống Thành Khê trải qua những năm tháng đao binh khói lửa ở đại lục, nhưng suốt những năm ở Hồng Kông, hai người luôn cùng chung hoạn nạn, chia sẻ vinh nhục. Phu nhân của Tống Thành Khê đến Hồng Kông không lâu thì qua đời vì bệnh. Tống Thành Khê có thể nuôi lớn ba đứa con trai, cưới vợ sinh con, phần lớn là nhờ công sức của Bá Minh độc thân cả đời, giống như một quản gia bên cạnh Tống Thành Khê vậy. Việc con trai thứ ba của Tống Thành Khê có thể trở thành đầu lĩnh phu khuân vác ở bến tàu cũng có công lao của Bá Minh. Sau khi đến Hồng Kông, lần duy nhất Tống Thành Khê dùng thân phận giang hồ của mình để ra tay giúp người khác chính là vì Bá Minh, cứu mạng Bá Minh khi nửa bàn chân của hắn đã bị chém đứt.

Những lời trêu chọc về việc không nên phát thiện tâm, giữ tiền cho riêng mình, chỉ có Bá Minh - người có quan hệ sâu đậm với Tống Thành Khê mới có thể nói nửa đùa nửa thật. Nếu là người khác, sớm đã bị Tống Thành Khê trừng mắt mắng cho rồi.

- Lương thực rau củ bây giờ không cần trả tiền, là do A Diệu cho người mang đến. Mọi người tiết kiệm được vài bữa ăn, chi bằng dựng thêm vài căn nhà tôn bên cạnh viện dưỡng lão đi.

Tống Thành Khê mặt lạnh tanh, nhưng trong lòng không nỡ nhìn cảnh thê thảm, cũng không đành lòng đuổi những người già hoặc trẻ em đã vào ở ra ngoài để họ tự sinh tự diệt.

- Lương thực rau củ của A Diệu không cần mua sao? Từ trên trời rơi xuống à? Nếu dựng thêm nhà tôn… vạn nhất có thêm nhiều người đến thì sao? Bây giờ ở Hồng Kông cái gì cũng thiếu, chỉ có người nghèo là không thiếu.

Bá Minh nghe Tống Thành Khê định dựng nhà tôn, giật mình hoảng hốt, vội vàng lên tiếng ngăn cản ý định của Tống Thành Khê.

Chỉ cần mở đầu, chắc chắn trong Cửu Long Thành Trại sẽ lập tức biến thành khu nhà ổ chuột mới, đủ loại nhà gỗ nhà tôn tự dựng lên lộn xộn có thể mọc lên chỉ sau một đêm. Hơn nữa phần lớn đều là những người già trẻ em không có khả năng sinh sống, chỉ muốn ăn bám. Dù chỉ ăn cơm thôi, vài trăm cái miệng cũng có thể khiến Tống Thành Khê phá sản trong chớp mắt.

Tống Thành Khê lấy ra một hộp nhỏ thuốc lá tự trồng, cuốn thành điếu:

- Tổng không thể nhìn những người già trẻ em này không bị người Nhật giết chết, lại chết đói trong thời bình chứ?

- Tháng trước không phải có một nhân viên xã hội từ viện phúc lợi nào đó đến viện dưỡng lão, nói có thể đưa những người già trẻ em không chứa được đến chỗ họ sao? Mấy lão già đều không muốn đi, cuối cùng chỉ có hơn chục đứa trẻ đi theo nhân viên xã hội. Ta thấy lần này không đi cũng phải đi

thôi, đưa một nửa số lão già trong viện dưỡng lão đến viện phúc lợi đó đi.

Bá Minh ôm đứa trẻ trong lòng nói:

- Ta sẽ tự mình dẫn họ đến ở, ta cũng đi đầu, những người khác sẽ không phản đối nữa.

- Ngươi đi?

Tống Thành Khê nhìn Bá Minh, cau mày lên tiếng.

Bá Minh cười hì hì:

- Ta đi vài ngày, đợi mấy lão già quen rồi, ta sẽ lén lút chạy về. Ở đây mấy chục năm rồi, làm sao có thể nói đi là đi được.

- Cũng được, ngươi đi ở vài ngày ở viện phúc lợi, xem ở đó có thể cho mọi người ăn no bụng không, có giường cho mỗi người ngủ không.

Tống Thành Khê do dự một lúc, cuối cùng lên tiếng nói.

Chương 436. Không bằng bạn sinh (2)

Khả năng của mình có hạn, viện dưỡng lão Cửu Long thực sự không thể tiêu hóa được quá nhiều người.

Hai người đang đứng nói chuyện trong viện dưỡng lão, bên kia Tề Vĩ Văn đã thong thả bước đến từ ngoài đường, chuẩn bị đến dạy học cho bọn trẻ trong Khôi Tinh Các. Nhìn thấy đứa trẻ trong lòng Bá Minh và hai ông lão có vẻ khó xử, Tề Vĩ Văn đi đến đứng bên cạnh Bá Minh nhìn đứa bé đã nhắm mắt ngủ:

- Là bé trai à? Đứa trẻ nhặt được tháng trước theo họ Trần của Trần a thúc, đứa trẻ tháng trước là họ Lưu của Bá Minh thúc, tháng này thì là chữ Tống của Tống tiên sinh. Bé gái hôm kia tên là Tống Thập, hôm nay là gọi Tống Thập Nhất?

Viện dưỡng lão thời gian gần đây nhặt được quá nhiều đứa trẻ, Tống Thành Khê tâm trạng u uất, đâu còn tâm trí đặt tên cho trẻ bị bỏ rơi, toàn nhờ Bá Minh giúp đặt tên, mà còn đặt một cách đơn giản thẳng thừng, dùng số để thay thế. Tháng trước nhặt được 6 đứa, theo họ của lão Trần - người cao tuổi nhất viện dưỡng lão, từ Trần Nhất đến Trần Lục. Tháng trước nữa nhặt được 14 đứa, theo họ của chính Bá Minh là Lưu, từ Lưu Nhất đến Lưu Thập Tứ. Tháng này đã là cuối tháng 12, tổng cộng nhặt được 8 đứa, bị Tề Vĩ Văn đề nghị một câu không bằng theo họ Tống của tiên sinh Tống, nên những đứa trẻ bị bỏ rơi tháng này đều mang họ Tống. Bá Minh lại cố tình làm trò, không bắt đầu từ Tống Nhất mà bắt đầu từ Tống Tứ, sắp xếp đến tận Tống Thập Nhất.

Tuy Tống Thành Khê không công nhận những đứa trẻ nhặt được mang họ Tống thì có liên quan gì đến hắn, họ Tống hay họ Trần đều không liên quan đến hắn, nhưng Bá Minh và Tề Vĩ Văn lại cứ cố tình nhìn về phía Tống Thành Khê, dùng những đứa trẻ mồ côi họ Tống để trêu chọc, đặc biệt là Tề Vĩ Văn, vẫn luôn nhớ đêm đầu tiên gặp Tống Thiên Diệu, vừa mở miệng nói một câu "Tống thế điệt", tên khốn Tống Thiên Diệu đã ngay lập tức ngắt lời nàng, nói hắn không có cô cô xinh đẹp quyến rũ như vậy.

Không có cô cô xinh đẹp quyến rũ phải không tên khốn? Được, bây giờ ngươi Tống Thiên Diệu có tám vị thúc thúc từ Tống Tứ đến Tống Thập Nhất đang chờ được cho bú đây.

Tề Vĩ Văn không nhịn được ý nghĩ xấu xa rằng nếu Tống Thiên Diệu biết hắn có thêm tám vị thúc thúc đang chờ được cho bú thì sẽ phản ứng thế nào, nói thật, nàng rất mong được thấy sắc mặt của Tống Thiên Diệu lúc đó.

- Ngươi dẫn mấy đứa có sức khỏe tốt hơn đến viện phúc lợi trước, xem điều kiện ở đó thế nào, những đứa yếu ớt thì tạm thời đừng để chúng phải vất vả.

Tống Thành Khê không để ý đến câu Tống Thập Nhất mà Tề Vĩ Văn cố tình nói bên cạnh, mà tiếp tục nói với Bá Minh.

Bá Minh gật đầu:

- Biết rồi, nếu điều kiện tốt hơn ở đây, sẽ để những lão già yếu ớt kia chuyển đến ở, càng sớm càng tốt. Ta sẽ đi bảo mấy lão già dậy và thu dọn đồ đạc với ta, chuyển đến viện phúc lợi ở, nhanh chân lên, kịp ăn bữa trưa ở viện phúc lợi, tiết kiệm được chút cho chúng ta.

- Ngươi chân không tiện, tự mình cẩn thận.

Tống Thành Khê nhìn Bá Minh khập khiễng ôm đứa trẻ đi về phòng nhỏ của mình trong viện dưỡng lão, miệng dặn dò.

Bá Minh không để tâm nói:

- Biết rồi, đừng nhìn ta què một chân, nếu phúc lợi ở đó tốt, an trí xong mấy lão già, nhiều lắm ba năm ngày ta sẽ lén chạy về đây.

Nghe Tống Thành Khê quyết định chia một phần người ở viện dưỡng lão đến viện phúc lợi, Tề Vĩ Văn cũng thở phào nhẹ nhõm, vị Tống sơn chủ này vì gần đây số người ở viện dưỡng lão tăng vọt, đã u uất rất lâu, lại không chịu mở miệng chủ động nhờ cháu trai Tống Thiên Diệu giúp đỡ, mà lại không nỡ để người già cô đơn không nơi nương tựa, chỉ có thể liên tục bóp chặt bản thân. Bá Minh không rõ, nhưng Tề Vĩ Văn đã lén lút để ý, sách vở trên lầu hai Khôi Tinh Các của Tống Thành Khê đã có một phần nhỏ biến mất, nhiều khả năng là bị vị Tống sơn chủ này lén lút đem cầm cố đổi tiền bù đắp cho viện dưỡng lão.

Tề Vĩ Văn cũng đã góp một ít tiền cho viện dưỡng lão và trường nghĩa học Long Tân, nhưng nàng cũng không phải đại phú ông, khi xưa ở 14K cũng chỉ là địa vị đủ cao, nhưng không có cơ hội vơ vét tiền bạc, toàn bộ gia sản miễn cưỡng vượt quá mười vạn, còn phải tự mình dùng để dưỡng già phòng khi bất trắc, không dám học Tống Thành Khê như vậy, lấy hết tiền ra làm việc thiện, nhiều lắm là khi thấy người ở viện dưỡng lão thiếu lương thực, nàng sẽ âm thầm mua một ít lương thực gửi qua.

- Tề cô nương, hôm nay cô đi dạy học cho bọn trẻ đi, ta đi dạo một chút.

Tống Thành Khê đợi Bá Minh vào phòng, bản thân nói với Tề Vĩ Văn một câu rồi xoay người đi ra ngoài.

Tề Vĩ Văn biết Tống Thành Khê không quen với việc Bá Minh rời đi. Trong thời gian ở Cửu Long Thành, Tề Vĩ Văn cũng hiểu mối quan hệ giữa Tống Thành Khê và Bá Minh. Khi

còn trẻ, Bá Minh cũng từng là nửa người giang hồ kiếm sống ở bến tàu. Việc Tống Xuân Nhân dù còn trẻ đã trở thành nhân vật số một ở bến tàu Cửu Long, đứng vững được và kéo theo một nhóm người Đông Lương Sơn, ngoài việc bản thân có võ công đủ mạnh, còn có nguyên nhân là Bá Minh đã giao hết đám khuân vác dưới quyền cho Tống Xuân Nhân. Thêm vào đó, hai lão huynh đệ đã sống cạnh nhau mấy chục năm, có một ngụm rượu cũng phải chia đôi uống, đột nhiên xa cách dù chỉ ba năm ngày, e rằng cũng đều không quen.

Tề Vĩ Văn nghĩ đến tình nghĩa bạn bè nhiều năm giữa Tống Thành Khê và Bá Minh, bước vào Khôi Tinh các, miệng ngâm nga bài Kinh Thi mà Tống Thành Khê thường dạy cho bọn trẻ:

- Loạn lạc đã yên, đã an đã tĩnh. Tuy có huynh đệ, không bằng bạn sinh.

Chương 437. Bá Minh biến mất (1)

Cửu Văn Long cùng những công nhân khác chất rau xanh và lương thực lên xe tải, để công nhân lái xe đi rồi mới vào văn phòng, lấm lét lượn lờ xung quanh sư gia Huy. Sư gia Huy nhìn Cửu Văn Long bằng ánh mắt ghê tởm:

- Làm gì vậy? Có phải là thấy mình giờ lại có thể đi lại được, nên muốn tiêu tiền mua hai con ngỗng quay, ăn no căng bụng rồi đi tìm Hãn Cân Thanh báo thù? Cứ đi đi, dù sao ở bến tàu Tây Cống cũng có nhiều phụ nữ đã thấy bộ dạng lột truồng như heo của ngươi, nói không chừng ngươi đi thêm lần nữa, không cần trả sính lễ, còn có thể cưới được vợ về.

- Không phải, không phải, Tú Nhi nghỉ Tết, ứng trước tiền công 500 đồng, ta định mua cho Tú Nhi một món quà Tết, con bé chắc chắn sẽ vui. Hơn nữa ta thề, dù sau này muốn báo thù, cũng nhất định sẽ hỏi ý kiến ngươi và Tống tiên sinh trước.

Cửu Văn Long cười nịnh nọt nói với sư gia Huy:

- Đừng nhắc đến chuyện ta bị lột truồng như heo nữa được không?

Cửu Văn Long ngoan ngoãn nằm trên giường thêm hơn hai tháng nữa, giờ đã hoàn toàn bình phục, khỏe khoắn như rồng. Tuy ban đầu sư gia Huy đã mạo hiểm chạy đến bến tàu Tây Cống cứu hắn về, nhưng từ đó về sau, lại lười không thèm để ý đến Cửu Văn Long. Trong thời gian Cửu Văn Long dưỡng thương, sư gia Huy hầu như không đến thăm hắn, nên khi Cửu Văn Long khỏe lại có thể xuống giường, liền vội vàng đến gặp

sư gia Huy, gần đây luôn tìm cách nịnh bợ, bồi tội với sư gia Huy.

- Ngươi cần ứng trước tiền công làm gì? 200.000 đô la Hồng Kông, Nhan Hùng đã gửi vào tài khoản ngân hàng của công ty Thiên Minh, ngươi có thể rút ra bất cứ lúc nào, bây giờ ngươi là đại phú gia rồi!

Sư gia Huy ngồi sau bàn làm việc của mình, không vui vẻ gì lật xem đơn đặt hàng nói.

Đêm đó, Lữ Nhạc đã trả giá 300.000 đô la Hồng Kông cho hai chân bị đánh gãy của Cửu Văn Long. Trong số 300.000 đô la Hồng Kông này, dưới sự cho phép của Tống Thiên Diệu, Nhan Hùng giữ lại 100.000 đô la Hồng Kông để lo lót cho Lam Cương và đám đàn em, xoa dịu cấp trên người Anh, số còn lại 200.000 đô la Hồng Kông thì gửi vào tài khoản ngân hàng của công ty Thiên Minh của sư gia Huy, coi như là tiền thuốc men cho Cửu Văn Long.

Đổi lại là người khác, một đêm phát tài, có lẽ thật sự sẽ khiến sư gia Huy lấy ra 200.000 đô la Hồng Kông để bắt đầu lại từ đầu, mỗi người đi một ngả. Nhưng Cửu Văn Long lại kiên quyết nói số tiền này không có phần của hắn, sư gia Huy có 100.000, Tống tiên sinh có 100.000, mạng của hắn đều là của hai người, nên số tiền này vẫn cứ nằm trong tài khoản ngân hàng chưa động đến.

Sư gia Huy vì tức giận chuyện đối phương giấu mình đi tìm Hãn Cân Thanh động thủ, sau khi Cửu Văn Long đã khỏi được bảy tám phần, đã nhiều lần đề nghị rút tiền ra đưa cho Cửu Văn Long, để hắn tự đi đường của mình, tránh xa mình một chút. Nhưng mỗi lần vừa mở miệng, Cửu Văn Long lại giả vờ không nghe thấy, hoặc trực tiếp làm mặt dày nói, nếu Huy ca đuổi ta đi, ta sẽ lập tức đến bến tàu Tây Cống tìm Hãn Cân Thanh báo thù.

Sư gia Huy bị Cửu Văn Long chơi xỏ tức đến nghiến răng, nhưng cũng đành chịu, tên này chỉ cần không đi báo thù gây chuyện, thực ra làm việc bên cạnh mình cũng rất chăm chỉ. Thêm nữa, tên khốn Cửu Văn Long này trước tiên đã thuyết phục được Phấn tỷ và Tú Nhi vốn mềm lòng, Phấn tỷ và Tú Nhi cũng giúp hắn mở miệng khuyên can Sư gia Huy, đừng đuổi Cửu Văn Long đi, khiến Sư gia Huy trở thành như một lão đại có quyền sinh sát trong số mấy người.

Cuối cùng, Cửu Văn Long cũng vẫn ở lại công ty Thiên Minh, tiếp tục làm việc cho Sư gia Huy.

- Huy ca, bớt giận đi, tất cả đều là lỗi của tiểu đệ, thế này nhé, ta đi câu ít lươn…

Cửu Văn Long đứng đối diện bàn làm việc cười hì hì nói.

Sư gia Huy lấy ví tiền ra, lật tìm trong đó năm tờ một trăm đồng, dứt khoát ngắt lời Cửu Văn Long:

- Câu cái mẹ ngươi… cầm đi, mua quà cho Tú Nhi thì được, không được gây chuyện nữa.

- Yên tâm, Huy ca, ta thật sự chỉ mua quà năm mới cho Tú Nhi thôi, mua xong sẽ về ngay..

Cửu Văn Long chộp lấy năm trăm đô Hồng Kông, quay người đi ra ngoài.

Sư gia Huy phía sau trừng mắt căm tức nhìn bóng dáng tên khốn này, lẩm bẩm chửi:

- Sao mặt hắn dày thế? Bị người ta lột sạch như lợn mà còn có tâm trạng đi dạo phố, mẹ kiếp, đổi là ta, cả đời ta cũng không muốn ra ngoài gặp người nữa.

Cửu Văn Long lấy tiền thực sự là muốn mua quà năm mới cho Ngô Tú Nhi. Ngô Tú Nhi vừa tròn bảy tuổi, theo sự sắp xếp của Tống Thiên Diệu đã vào học trường tiểu học nữ sinh

Bạt Tú của Thánh Công Hội. Cô bé rất hiểu chuyện, biết cơ hội được đi học không dễ có, hơn nữa bản thân cơ sở kém, thêm vào đó trường tiểu học nữ sinh Bạt Tú giảng dạy hoàn toàn bằng tiếng Anh, nên thường xuyên tan học về nhà ăn xong cơm, cô bé đều tự học tiếng Anh đến tận khuya. Tuy bây giờ nhà có cửa hàng tạp hóa không còn lo về kế sinh nhai, nhưng Phấn tỷ lại phát hiện con gái mình gầy đi vài phần so với lúc trước khó khăn, mỡ trẻ con đáng có gần như không còn thấy.

Hiện tại trường đã nghỉ Tết dương lịch, Ngô Tú Nhi càng không ra khỏi cửa, buổi sáng làm bài tập, buổi chiều thì luyện tập nhạc cụ, bởi vì trường tiểu học nữ sinh Bạt Tú yêu cầu học sinh phải nắm vững kỹ thuật một loại nhạc cụ, và phải biểu diễn hòa tấu hoặc độc tấu trên sân khấu phòng hòa nhạc của trường vào cuối mỗi học kỳ. Phần lớn bạn học đều là con gái nhà giàu, nhạc cụ động một cái đã là đàn piano vài vạn đô Hồng Kông hoặc violin cao cấp mua từ nước ngoài về, bởi vì ngoài luyện tập ở trường, trường cũng khuyến khích học sinh tự chuẩn bị nhạc cụ để luyện tập ở nhà. Ngô Tú Nhi chọn sáo dọc để luyện tập, rồi ở nhà thì dùng một cây sáo ngắn bằng gỗ bình thường để thay thế luyện tập.

Chương 438. Bá Minh biến mất (2)

Phấn tỷ bận rộn quản lý việc buôn bán của cửa hàng tạp hóa, không phát hiện ra vấn đề này, Cửu Văn Long đang dưỡng thương lại tình cờ biết được chuyện này từ miệng Tú Nhi, luôn ghi nhớ trong lòng. Vừa khỏi chân, hắn đã đặc biệt đến cửa hàng nhạc cụ hỏi, một cây sáo dọc bằng đồng rẻ nhất cũng phải hơn bốn trăm đô Hồng Kông, Ngô Tú Nhi lại chưa bao giờ mở miệng với mẹ mình, nên hắn mới xin Sư gia Huy ứng trước năm trăm đồng tiền công, chuẩn bị nhân dịp nghỉ Tết đi mua một cây sáo dọc để dỗ con bé có một kỳ nghỉ Tết vui vẻ.

Đến cửa hàng nhạc cụ ở cuối Đường Cửu Long, Cửu Văn Long thậm chí không dám hỏi giá sáo dọc bằng bạc hoặc mạ vàng, còn đàn piano thì càng không dám nhìn, dứt khoát móc tiền mua cây sáo dọc bằng đồng rẻ nhất. Trả tiền xong vừa bước ra khỏi cửa hàng nhạc cụ, liền thấy hai chiếc xe kéo vội vã chạy qua trước mặt mình.

- Tống sư… Văn tỷ…

Cửu Văn Long chưa kịp mở miệng chào hỏi người trên xe, hai chiếc xe kéo đã lướt qua, phu xe như chạy hết sức về phía trước, người đi đường bên cạnh đều bị tốc độ của hai chiếc xe kéo dọa đến phải né sang bên cạnh hai bước, miệng chửi một câu vội đi đầu thai à?

Cửu Văn Long cảm thấy có điều gì đó không ổn. Trước khi bị thương, hắn thường xuyên giao rau cho trường nghĩa học Long Tân và viện dưỡng lão, hầu như ngày nào cũng thấy

Tống Thành Khê và Tề Vĩ Văn. Hai người này đều không có vẻ gì là nóng nảy, đặc biệt là Tống Thành Khê. Cửu Văn Long quá hiểu vị lão phu tử này, ông ta chịu bỏ tiền đi xe kéo sao? Có một đồng trong túi cũng chỉ mua chút rượu thịt cho những người già cô đơn ở viện dưỡng lão mà thôi.

Không lẽ Tống sư gia và Văn tỷ gặp chuyện gì? Tống sư gia là ông nội của Tống tiên sinh, Văn tỷ lại nhận hắn làm em kết nghĩa, Cửu Văn Long nghĩ rằng nếu hai người gặp chuyện khẩn cấp, hắn không có lý do gì để không giúp đỡ. Hơn nữa, Tống Thành Khê trên xe kéo đâu còn vẻ gọn gàng như thường ngày, tóc tai bù xù, mặt mũi bẩn thỉu, quần áo trên người cũng đầy vá víu, rách rưới tả tơi.

Nghĩ đến đây, hắn cũng gọi một chiếc xe kéo, chỉ vào hai chiếc xe kéo sắp khuất dạng và thúc giục phu xe:

- Đuổi theo họ, đuổi theo họ!

Cuộc đuổi theo này đã đưa họ ra khỏi khu vực thành phố, hai chiếc xe kéo đi về phía tây qua Trường Sa Loan, hai bên đường dần xuất hiện rừng cây và núi hoang, người qua lại thưa thớt. Ngay cả phu xe kéo cũng đã nghỉ bốn năm lần, may mắn là hai phu xe phía trước cũng chậm lại để thở, Cửu Văn Long mới miễn cưỡng hét lớn gọi hai người dừng lại, rồi đuổi kịp hai chiếc xe kéo đã dừng, nhảy xuống xe và hỏi:

- Tống sư gia, Văn tỷ, có chuyện gì vậy? Hai người đi đâu thế?

Tống Thành Khê nhíu mày không nói gì, Tề Vĩ Văn thấy Cửu Văn Long, miễn cưỡng cười và nói:

- Sau khi Bá Minh thúc tự dẫn hơn chục người già đến một viện phúc lợi ở Quế Thanh, bốn ngày không có tin tức gì truyền về. Tống sư gia nhờ người đến hỏi, nhân viên xã hội lại nói Bá Minh thúc và những người khác đến nơi vào buổi trưa,

chiều cảm thấy không quen nên chủ động rời đi, hiện tại viện phúc lợi không có người này, và cũng không cho người ngoài ngoài nhân viên xã hội vào. Báo cảnh sát thì họ chê đường xa, bảo đợi vài ngày mới điều tra lại. Vì vậy Tống sư gia chuẩn bị tự mình giả làm người già cô đơn, để ta giả làm nhân viên xã hội đưa ông vào viện phúc lợi, điều tra xem viện phúc lợi này đang làm trò gì, đã đưa chú Bá Minh và hơn chục người già đó đi đâu.

- Tống sư gia một mình? Quá nguy hiểm phải không? Nếu thật sự có chuyện gì, ông ấy tuổi tác đã cao…

Cửu Văn Long nghe Tống Thành Khê định tự mình đến viện phúc lợi xem xét.

- Ta đã thông báo cho Yến Ni dẫn người đến sau, chỉ là viện phúc lợi thôi, chắc không có chuyện gì đâu. Hơn nữa ta và Tống sư gia cũng lo lắng nếu đến quá đông người sẽ đánh cỏ động rắn.

Tề Vĩ Văn nói với Cửu Văn Long.

Cửu Văn Long cầm cây sáo dài trong tay nói:

- Để ta đi cùng Tống sư gia vào được rồi. Tống sư gia là người già, ta giả làm đứa cháu đần độn câm điếc của ông ấy. Ta đủ sức đánh, nếu có rắc rối, chắc chắn có thể chăm sóc chu toàn cho Tống sư gia.

Chỉ vì Cửu Văn Long nói cháu trai của Tống Thành Khê là đứa câm điếc đần độn, Tề Vĩ Văn đã cảm thấy rất có thiện cảm với đứa em kết nghĩa này của mình. Cô nhìn về phía Tống Thành Khê:

- Tống sư gia, hai người vào sẽ ổn hơn. A Long cũng có thể thay ta trông nom ngươi, tránh trường hợp Yến Ni chưa kịp dẫn người đến mà xảy ra chuyện gì, ngươi không thể thoát ra được.

- Được.

Tống Thành Khê không từ chối, đồng ý ngay, chỉ quay đầu tiếp tục thúc giục phu xe lên đường.

Cửu Văn Long nhét cây sáo dài vào vạt áo giấu kỹ, giả vờ như người câm, ra dấu ú ớ với Tề Vĩ Văn vài tiếng, sống động như thật, giống hệt người câm điếc. Thấy Tề Vĩ Văn có vẻ ngạc nhiên, Cửu Văn Long đắc ý nói:

- Khi ta ở quê, đầu làng có một ông già câm điếc, lúc nhỏ ta thường bắt chước ông ấy ú ớ.

Ba người vừa nói chuyện vừa lên xe lần nữa, hướng về phía Quế Thanh hoang vắng xa xôi.

Chương 439. Đề bài của Lư Văn Huệ (1)

- Đại ca, thật ra huynh không cần gọi cho ta vào đêm khuya hôm qua đâu, sáng nay gọi cũng được mà, làm ta cả đêm không ngủ ngon.

Tống Thiên Diệu vừa ngáp vừa ngồi trong phòng riêng của tiệm trà Lục Vũ, nói với Chử Hiếu Tín, người đã hẹn mình ra uống trà.

Chử nhị thiếu tìm Tống Thiên Diệu ra ngoài, là vì đợt quyên tặng thuốc miễn phí lần thứ hai của hội Lạc Thi đã kết thúc. Tuy số người dân nhận thuốc nhiều hơn lần đầu, Chử Hiếu Tín còn cố ý bổ sung thêm một số thuốc miễn phí quyên tặng cho hội Lạc Thi, nhưng cảm giác dù là về tính thời sự hay sức lan tỏa truyền thông, rõ ràng đều không mạnh mẽ bằng phản ứng của lần quyên tặng thuốc đầu tiên.

Tuy hội trưởng hội Lạc Thi là phu nhân Bess và hội trưởng danh dự Cát Mộ Liên đều đã bớt chút thời gian đến tham dự và phát biểu về việc quyên tặng, nhưng Chử Hiếu Tín vẫn cảm thấy như thiếu đi điều gì đó, ngay cả thái độ của hội trưởng và hội trưởng danh dự cũng giống như qua loa cho xong chuyện, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?

Phu nhân Bess hiện nay đã có địa vị rồi, vị trí hội trưởng hội Lạc Thi nhiều nhất cũng chỉ ngồi một năm, sau đó có thể đổi thành cố vấn hoặc các chức danh như ủy viên, thậm chí là những chức vụ hữu danh vô thực kiểu như cố vấn vĩnh viễn.

Phu nhân thống đốc Hồng Kông Catherine qua loa cũng bình thường, dù sao đối phương đã có cả địa vị lẫn tiền bạc, có thể đeo danh hiệu hội trưởng danh dự hội Lạc Thi đến tham dự, có lẽ đều là nhìn mặt mũi lợi ích tiền bạc trước đây.

Nhưng Chử nhị thiếu lại có chút buồn bực, địa vị của hắn là dựa vào thân phận phó hội trưởng và người phát khởi hội Lạc Thi đổi lấy, ít nhất là trên bề mặt, người khác có thể không để tâm, nhưng hắn tổng không thể sau khi đạt được chức Thái Bình Thân Sĩ, cũng học theo người khác qua loa bỏ mặc hội Lạc Thi không quản? Nếu truyền ra Chử Hiếu Tín dựa vào từ thiện giả để đổi lấy danh hiệu…

Hơn nữa, vị nhạc phụ tương lai Lư Văn Huệ tối qua trong bữa tối đã nhắc nhở hắn hai câu, hội Lạc Thi cần hắn tự mình bỏ chút tâm tư, thân phận nhà từ thiện trẻ tuổi so với thân phận thương nhân thậm chí Thái Bình Thân Sĩ, trong một số việc còn có lợi hơn, lại hỏi hắn có ý kiến gì về sự phát triển sau này của hội Lạc Thi.

Chử nhị thiếu làm sao có ý kiến gì, nên sau khi nhạc phụ tương lai nhắc nhở xong tối qua, sáng nay hắn vội vàng lôi Tống Thiên Diệu đến Lục Vũ trà lâu, muốn hỏi cho rõ Tống Thiên Diệu, hội Lạc Thi tiếp theo nên phát triển thế nào, mới có thể giúp hắn ngồi vững vị trí nhà từ thiện trẻ tuổi.

- Đồ khốn, ngươi đừng quên, ngươi còn đeo danh hiệu thủ quỹ hội Lạc Thi, ngươi không có phần à? Mau nói đi, tối qua ta gọi điện cho ngươi, ngươi không chịu nói, đương nhiên hôm nay tiếp tục gọi ra ngoài, hỏi cho rõ ràng.

Chử Hiếu Tín gõ gõ mặt bàn, bất mãn nói với Tống Thiên Diệu đang không có tinh thần:

- Nhìn ngươi kìa? Tuổi còn trẻ mà đã giống như không còn xương cốt vậy, đừng kiếm được chút tiền đã suốt ngày ăn chơi trác táng, coi chừng tinh tận nhân vong.

- Không phải chứ lão đại? Ngươi còn có mặt mũi nói ta ăn chơi trác táng? Ta chỉ là học theo cấp trên mà thôi, có cần ta kể lại những chuyện trước đây của ngươi cho vị Lư tiểu thư kia nghe không?

Tống Thiên Diệu nghe Chử Hiếu Tín nói vậy, ngẩng đầu lên nói.

Hắn chiều hôm qua mới đưa quỷ muội lên máy bay đi Mỹ, trước khi đi không tránh khỏi làm thêm vài chuyện không thích hợp cho trẻ em xem, tiễn cô gái đó đi, lại đi gặp mấy người môi giới chứng khoán cùng ăn tối, tối về đến nhà máy, Lâu Phượng Vân lại nói với hắn, Chử Diệu Tông Chử hội trưởng mời hắn tối mai đến biệt thự nhà họ Chử cùng ăn tối, Tống Thiên Diệu suy nghĩ một lúc về ý định của Chử Diệu Tông khi gọi điện gặp mình, vừa nằm xuống nhắm mắt ngủ, nửa đêm 11 giờ, Chử nhị thiếu lại gọi điện bảo hắn sáng nay đến lầu trà Lục Vũ uống trà, hắn có tinh thần mới là lạ.

- Nói đi, hội Lạc Thi từ đầu đến cuối đều do ngươi phụ trách làm ra, tiếp theo nên làm thế nào, để mọi người giống như lần trước tiếp tục chú ý đến hội Lạc Thi, vẫn câu nói đó, ngươi ra sức ta ra tiền.

Chử Hiếu Tín hôm nay không có tâm trạng đấu khẩu với Tống Thiên Diệu, chỉ gấp gáp truy hỏi.

Tối qua Lư Văn Huệ tương đương với việc khảo sát hắn, hắn phải làm tốt bài tập này bằng mọi giá, ngay cả vị hôn thê Lư Bội Anh lúc này cũng có chút căng thẳng, chỉ sợ cha mình có ấn tượng không tốt về Chử Hiếu Tín, sau này quan hệ hai nhà bình bình đạm đạm, không thể thân thiết.

- Làm đi làm lại một việc thì sẽ mất đi cảm giác mới mẻ, nhưng tổ chức từ thiện đâu phải là tòa soạn báo, không cần cứ ba năm ngày lại tung ra một tin lớn để thu hút sự chú ý chứ?

Tống Thiên Diệu nâng chén trà lên uống một ngụm, rồi xoa xoa mi tâm hỏi lại toàn bộ cuộc trò chuyện tối qua giữa Chử Hiếu Tín và Lư Văn Huệ. Sau khi suy nghĩ hơn mười phút, hắn ngẩng đầu lên nói với Chử Hiếu Tín:

- Khi Lư tiên sinh hỏi ngươi về phát triển sau này, không phải là muốn hỏi lão đại ngươi tiếp theo sẽ làm ra tin tức lớn gì ở hội Lạc Thi, mà chỉ hỏi về hướng phát triển sau này của Hội Lạc Thi. Trong ba người sáng lập, phu nhân Bess đã thành danh, nếu chồng bà ấy quay về London hoặc chuyển đến thuộc địa khác, bà ấy cũng phải rời đi, nên sẽ không can thiệp vào sự phát triển của Hội Lạc Thi.

- Quỷ muội đã được ta sắp xếp đi Mỹ gần đây, dù không đi thì cũng sẽ không can thiệp. Thực tế Hội Lạc Thi là do một mình ngươi quyết định. Ta thấy lần sau ngươi gặp Lư tiên sinh, không bằng nói mấy chữ "một chặt một lỏng, một sáng một tối" thì hơn. Lư tiên sinh là nghị viên vì dân thỉnh mệnh, hắn chắc không muốn thấy hội Lạc Thi giống như Bảo Lương cục, Đông Hoa Tam viện tự thành hệ thống riêng tách khỏi chính quyền thuộc địa Hồng Kông.

Chương 440. Đề bài của Lư Văn Huệ (2)

- Hắn đã vì dân thỉnh mệnh, thường sẽ chỉ trích chính phủ thiếu sót trên bề mặt một cách chính nghĩa, không nhượng bộ một bước nào về vấn đề dân sinh. Việc ngươi cần làm không phải là bám sát sau lưng hắn, mà là nên cân nhắc để hội Lạc Thi tiếp xúc và hợp tác nhiều hơn với chính quyền thuộc địa, thuận tiện cho việc Lư tiên sinh có thể làm đệm khi xảy ra mâu thuẫn với chính quyền thuộc địa về một số vấn đề dân sinh, lợi ích giao thiệp vướng mắc cũng có thể xử lý rõ ràng trong một sáng một tối.

- Hắn chọn ngươi làm con rể, không gì khác ngoài việc nhắm vào thân phận người sáng lập hội Lạc Thi của ngươi. Ngay cả Phật Tổ cũng một tay sấm sét, một tay kinh văn để độ hóa thế nhân. Tuy nhà họ Lư không phải là Phật Tổ, nhưng sấm sét trong giới chính trị đã đủ mạnh, cả nhà đều lăn lộn trong chính trường, chỉ thiếu một quyển kinh văn khiến người ta cảm ơn đội đức. Nếu hội Lạc Thi vận hành tốt, sẽ là quyển kinh văn đó…

- Ngươi chờ một chút.

Chử Hiếu Tín đột nhiên ngắt lời Tống Thiên Diệu, lấy ra từ túi áo vest của mình một cuốn sổ tay nhỏ xinh, cắn mở nắp bút máy, bắt đầu viết vào sổ tay.

Tống Thiên Diệu bị hành động của Chử Hiếu Tín làm cho một lúc không hoàn hồn, nhìn Chử Hiếu Tín đang lấy sổ tay ra viết có chút ngớ ngẩn:

- Lão đại, ngươi làm cái quỷ gì vậy?

- Ngươi nói nhiều lời như vậy, ta làm sao nhớ được, đương nhiên phải ghi lại để thuộc lòng đọc cho Lư tiên sinh nghe.

Chử Hiếu Tín cúi đầu viết nhanh, miệng nói.

Tống Thiên Diệu lấy tay che mặt, giọng yếu ớt nói:

- Lão đại, ta thật sự không đoán được ngươi, ngươi tưởng là học bài à? Làm sao có thể nói trực tiếp những lời này cho cha vợ tương lai của ngươi nghe được, đã nói rồi ngươi chỉ cần nói một chặt một lỏng, một sáng một tối là được, phần còn lại đương nhiên là đợi hắn chỉ điểm ngươi, ngươi nói hết rồi, hắn lấy gì để chỉ điểm ngươi, không cho hắn cơ hội chỉ điểm hậu bối, làm sao kéo gần tình cảm cha con rể của các ngươi?

Chử Hiếu Tín đã viết được hơn mười chữ bằng nét chữ thảo loạn, đang chuyên tâm nhớ lại những lời Tống Thiên Diệu vừa nói, nhưng khi nghe Tống Thiên Diệu nói không thể đọc trực tiếp cho cha vợ tương lai nghe, lập tức sững người, ném bút máy lên bàn:

- Đồ khốn! Sao không nói rõ sớm! Không cần viết còn hại ta viết nhiều chữ như vậy? Các ngươi những người thông minh này thật phiền phức, lời nói cũng không nói hết trước mặt!

- Câu này ngươi có thể ghi lại, nói với cha vợ tương lai của ngươi.

Tống Thiên Diệu nghe Chử Hiếu Tín than phiền, cười nói:

- Lư tiên sinh hỏi ngươi, ngươi chỉ cần trả lời mấy chữ đó là được, rồi nói đó chỉ là chút kiến giải nông cạn của mình, suy nghĩ cũng có chút mơ hồ, phần còn lại còn phải nhờ hắn chỉ điểm. Nếu không ngươi thao thao bất tuyệt, nói một tràng dài, tuôn ra một hơi, tự mình nói hết mọi chuyện, khiến Lư tiên sinh chưa chính thức kết thông gia với nhà họ Chử cũng không tiện trao đổi sâu sắc với ngươi, kéo gần tình cảm. Còn về việc

cụ thể hội Lạc Thi phát triển như thế nào, chỉ cần ngươi trả lời hợp ý Lư tiên sinh, đương nhiên cũng do hắn giúp ngươi thiết kế, như vậy mới thể hiện sự thân thiết hơn.

Tống Thiên Diệu cảm thấy nếu như Chử nhị thiếu không từng giúp đỡ mình, thì với trí thông minh và phản ứng như vậy của Chử nhị thiếu, đừng nói là gọi điện quấy rầy hắn để xin chỉ giáo, dù có ném ra 100.000 đô la Hồng Kông để mời hắn làm thầy dạy Chử nhị thiếu, Tống Thiên Diệu bây giờ cũng tuyệt đối không động lòng, quá mệt mỏi.

- Mẹ kiếp, ta cảm thấy… A Diệu, ta cảm thấy mình giống như một con cừu khoác da sói trà trộn giữa một bầy sói khoác da cừu vậy, ngươi có từng có cảm giác này không? Ngay cả nói chuyện với vị nhạc phụ tương lai cũng phải suy nghĩ, ta sợ sẽ mệt chết mất, không chịu đựng được bao lâu ta sẽ lộ nguyên hình, sau này bắt ta giao tiếp với những người như vậy, ta cảm thấy rất dễ bị lừa thành kẻ ngốc.

Chử Hiếu Tín tự che mặt, nói một cách phát điên.

- Đâu có phóng đại như vậy, địa vị của ngươi đã có rồi, bây giờ chỉ cần nói một câu, tất cả những người làm ăn thuốc men ở Hồng Kông đều phải sợ hãi run rẩy, hàng trăm hiệu thuốc phải nhìn sắc mặt ngươi để lấy hàng, chẳng lẽ vậy vẫn chưa đủ oai sao? Thêm nữa là ngươi có Lư gia, Chử gia đứng sau lưng, ai dám lừa ngươi chứ?

Tống Thiên Diệu rót trà cho Chử Hiếu Tín, đẩy chén trà đến trước mặt đối phương:

- Hơn nữa, không phải ai cũng cần phải biết hết mọi thứ, Lư tiên sinh tối qua không truy hỏi ngươi câu trả lời ngay tại chỗ, chính là vì xét đến vị trí hiện tại của ngươi, bên cạnh ắt hẳn sẽ có người thay ngươi giải bài toán này, là ngươi tự nghĩ ra hay là người khác nói cho ngươi, đối với Lư tiên sinh mà nói không quan trọng. Còn về nguyên hình mà lão đại ngươi

nói, ngươi nghĩ Lư tiên sinh không điều tra rõ nguyên hình của ngươi, sẽ cân nhắc gả con gái cho ngươi sao? Nói không chừng ngươi và Trần Chu Đề trước đây đã ngủ với nhau mấy đêm, hắn cũng sẽ điều tra rõ ràng.

- Ngươi nói là, hắn đoán được ta không trả lời được câu hỏi của hắn nên sẽ đến hỏi ngươi?

Chử Hiếu Tín bóp cằm nhìn Tống Thiên Diệu hỏi.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Ta trước đây là thư ký của ngươi, ngươi đến hỏi ta là lẽ đương nhiên, cần gì phải đoán chứ?

- Vậy có nghĩa là, hắn thực ra cũng không quan tâm… không quan tâm đến những chuyện trước đây của ta?

Chử Hiếu Tín mắt lộ vẻ hưng phấn, ngập ngừng mở miệng.

Chương 441. Lòng người (1)

Tống Thiên Diệu dứt khoát tạt một gáo nước lạnh dập tắt ngọn lửa nhỏ vừa bùng lên trong lòng Chử nhị thiếu, hả hê ngậm điếu thuốc nói:

- Chết tâm đi lão đại, hắn không quan tâm ngươi trước đây phong lưu mỗi đêm, không có nghĩa là có thể chấp nhận ngươi cưới con gái hắn rồi vẫn phong lưu mỗi đêm, ngươi nhiều lắm là dỗ dành tiểu thư họ Lư, qua vài năm nữa cưới thêm hai cô vợ bé, nói không chừng còn không thể đưa vào đại trạch, chỉ có thể mua một căn nhà riêng bên ngoài, dám đối xử không tốt với vợ, nhạc phụ ngươi cộng thêm ba vị bá phụ nhạc phụ, bốn vị Thái Bình Thân Sĩ, có thể treo lên đánh ngươi là Thái Bình Thân Sĩ trẻ tuổi, bốn người đánh ngươi ba cái chân, còn dư ra một người làm dự bị, có người đánh đến đau tay, để hắn tiếp tục đánh tiếp.

- Đồ khốn! Chọc ghẹo ta?

Chử Hiếu Tín trừng mắt nhìn Tống Thiên Diệu, chộp lấy một miếng mơ khô trên bàn ném về phía Tống Thiên Diệu mắng.

Hai người nói chuyện chính xong rồi đùa giỡn, đã gần trưa, đang cân nhắc đi đâu ăn trưa thì bên ngoài phòng, tài xế của Chử Hiếu Tín là Trần Hưng Phúc nhẹ nhàng gõ cửa, mở miệng nói:

- Chử tiên sinh? Bên ngoài có một vị cảnh sát tên là Lam Cương muốn gặp Tống tiên sinh.

…

Tống Thành Khê, Tề Vĩ Văn, Cửu Văn Long ba người ngồi xe kéo tay đến tận Lệ Loan mới cuối cùng nhìn thấy viện phúc lợi có tên là Đồng An Kỳ Thọ Trưởng Ấu Hộ Lý Trung Tâm này, khu viện phúc lợi này chiếm diện tích không nhỏ, viện dưỡng lão ở Cửu Long Thành Trại dù đã được Tống Thành Khê bỏ tiền tu sửa, so với viện phúc lợi này, vẫn là sự khác biệt giữa nhà gỗ và biệt thự ngàn feet.

Viện phúc lợi dựa núi gần biển, bên phải là núi vô danh Lệ Loan, bên trái là nước biển Lệ Loan, nhìn qua quả thực giống như một nơi xa rời khu vực thành thị, yên tĩnh dưỡng già.

Trên cổng vào, phía trên cùng của biển hiệu Trung tâm Chăm sóc Người cao tuổi và Trẻ em Đồng An Kỳ Thọ còn có một biểu tượng nhỏ của Bảo Lương Cục. Lúc này, cổng sắt của viện phúc lợi đóng chặt. Bên cạnh là một chốt gác nhỏ, hai thanh niên nam nữ mặc áo ghi-lê công tác xã hội màu vàng nổi bật đang trò chuyện bên trong. Khi thấy Tề Vĩ Văn, Tống Thành Khê và Cửu Văn Long đứng bên ngoài, hai người mỉm cười bước ra. Nữ nhân viên công tác xã hội tươi cười đón ba người:

- Chào ba vị, đây là Trung tâm Chăm sóc Người cao tuổi và Trẻ em Đồng An Kỳ Thọ, có gì chúng ta có thể giúp được không?

Chỉ với tấm biển hiệu, quy mô này, cùng với hai nhân viên công tác xã hội và biểu tượng của Bảo Lương Cục, đã khiến sự nghi ngờ trong lòng ba người Tống Thành Khê giảm đi một nửa. Tống Thành Khê bụi bặm không lên tiếng, Cửu Văn Long như không nghe thấy gì, nắm lấy vạt áo của Tống Thành Khê, tay chỉ trỏ về phía cổng viện phúc lợi, miệng lẩm bẩm không ngừng. Chỉ có Tề Vĩ Văn cười khổ giới thiệu với đối phương:

- Xin chào, ta đến từ Trai đường Từ Dân ở Thâm Quyến. Đây là ông cháu đến trai đường xin được nhận nuôi hôm nay. Trai đường chúng ta nhỏ, hơn 20 giường đã chật kín, ngay cả bữa ăn cũng phải giảm từ ba xuống hai… Nghe nói viện phúc lợi này còn chỗ trống, nên đưa hai ông cháu đến xem có thể để họ ở lại đây không. Người già sức khỏe tốt, chỉ là đầu óc hơi lẫn lộn, ít nói chuyện. Đứa nhỏ vừa điếc vừa câm, ngoài ông nội của nó ra, không ai hiểu được nó đang ra dấu gì.

Nữ nhân viên công tác xã hội mỉm cười nhìn Tống Thành Khê và Cửu Văn Long, có vẻ khó xử nói:

- Viện chúng ta cũng đã nhận đủ người rồi. Hay là ta giúp ngươi đăng ký, khi nào có giường trống, chúng ta sẽ liên hệ với Trai đường Từ Dân để đón người?

- Thật sự không thể nhận thêm hai người sao?

Tề Vĩ Văn không ngờ Bá Minh và hơn chục ông già được nhận vào, còn mình đưa Tống Thành Khê và Cửu Văn Long đến lại bị từ chối.

Nữ nhân viên công tác xã hội lắc đầu:

- Xin lỗi, chúng ta thực sự không giúp được.

- Vậy thì cảm ơn, chúng ta sẽ đi các viện phúc lợi khác thử xem.

Tề Vĩ Văn cảm ơn nữ nhân viên công tác xã hội rồi quay người ra hiệu cho Tống Thành Khê dẫn Cửu Văn Long đi theo mình dọc đường. Cho đến khi lên xe kéo và rẽ qua một khúc cua, chắc chắn người của viện phúc lợi không còn nhìn thấy mình nữa, Tề Vĩ Văn mới bảo phu xe dừng lại và nhìn về phía Tống Thành Khê:

- Tống sư gia, nơi này không nhận người ngay khi gặp, có phải là…

- Không phải!

Tống Thành Khê dứt khoát nói:

- Bá Minh dù có đi cũng chỉ về viện dưỡng lão, không tự đi mất được.

Nói xong hắn cau mày trầm ngâm, hai ba phút sau mới quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Tề Vĩ Văn:

- Ngươi có từng thấy viện phúc lợi nào tự đến tận nơi đón người chưa? Nơi này chính là vậy! Viện dưỡng lão Cửu Long chính là họ chủ động đến tận nơi đề nghị nếu ở không xuể thì có thể gửi một nửa người già và trẻ em qua đây. Bá Minh và những người đó cũng chỉ cần gọi điện, họ tự phái người dùng xe tải đến chở đi. Nếu viện phúc lợi ở Hồng Kông thật sự tốt như vậy thì làm gì còn nhiều người nghèo đến thế. Họ không phải không nhận người, mà là chỉ nhận những người đã được xác định danh tính, trước đó đã vô gia cư sống trong viện dưỡng lão. Chúng ta tự đến gõ cửa, họ không tin tưởng chúng ta.

- Vậy chúng ta tiếp theo làm thế nào? Ta đã bảo Yến Ni dẫn người đuổi theo sau, trực tiếp xông vào tìm tung tích của Minh thúc?

Tề Vĩ Văn không nghĩ đến điểm này, lúc này nghe Tống Thành Khê nói về điểm đáng ngờ của viện phúc lợi, cũng cảm thấy quả thật có chút kỳ lạ:

- Nhưng trên biển hiệu đó treo biểu tượng của Bảo Lương Cục, Yến Ni dẫn người xông vào, e rằng…

Biểu tượng của Bảo Lương Cục không phải treo tùy tiện, đừng nói Trần Yến Ni là đại tỷ Thập Nhị Kim Thoa Vượng Giác, ngay cả mấy vị mãnh long bản địa của Hòa tự đầu Hồng Kông, thấy biểu tượng này cũng không dám tùy tiện động thủ.

Nếu Trần Yến Ni dẫn người xông vào viện phúc lợi trực thuộc Bảo Lương Cục, vạn nhất chọc giận mấy chục trăm vị đại lão Hoa kiều giàu có của Bảo Lương Cục, những người đó thậm chí không cần lộ mặt, chỉ cần một câu nói tùy ý cũng có thể khiến Trần Yến Ni thậm chí cả 14K vừa mới đứng vững bị tiêu diệt hoàn toàn.

Chương 442. Lòng người (2)

- Không cần, ta sẽ đi vòng qua bên phải viện phúc lợi rồi nhảy vào. Sau khi vào trong, một người già như ta cũng sẽ không gây chú ý lắm. Hơn nữa, có ai dám mạo danh biểu tượng của Bảo Lương Cục đâu?

Tống Thành Khê hít sâu một hơi, nhìn về phía viện phúc lợi:

- Ta luôn cảm thấy, Bá Minh vẫn đang ở trong đó chờ ta.

Vừa nói, hắn đã xuống xe, không đi theo đường về phía viện phúc lợi mà trực tiếp vào trong rừng núi, có vẻ như muốn đi vòng qua sườn núi để nhảy vào từ bức tường phía sau viện phúc lợi để điều tra cho rõ.

- Ta sẽ cùng Tống sư gia nhảy vào, Văn tỷ cứ yên tâm ở đây chờ những người khác.

Cửu Văn Long nói với Tề Vĩ Văn một câu rồi cũng chui vào rừng đuổi theo Tống Thành Khê.

Hai người đi xuyên qua rừng núi, vòng một vòng không nhỏ, cuối cùng cũng đến được bên ngoài bức tường sau của viện phúc lợi. Vạt áo dài của Tống Thành Khê đã được hắn tự nhét vào thắt lưng, hai chân sát sát bên tường từng bước từng bước chậm rãi tiến lên phía trước, tai gần như dán sát vào tường để nghe xem bên trong có tiếng động gì không.

Cửu Văn Long vốn định mở miệng khuyên Tống Thành Khê một phen tuổi tác rồi, những chuyện này không bằng để hắn tự làm, dù sao trong mắt hắn Tống Thành Khê cũng đã có tuổi, lại là một lão phu tử, đừng nói là nhảy tường, chỉ là đạp

lên người hắn để trèo lên đỉnh tường có lẽ cũng có chút vất vả, dù sao bức tường của viện phúc lợi này được thiết kế hơi cao, nhìn qua cũng phải gần bốn mét cao, ngay cả Cửu Văn Long tự mình chạy đà nhảy tường cũng không dám đảm bảo thành công trong một lần.

- A Long, ngươi dựa vào tường đứng mã bộ cho vững, đừng động đậy.

Tống Thành Khê hạ thấp giọng nói với Cửu Văn Long:

- Chút nữa ta sẽ đạp lên đầu ngươi.

Cửu Văn Long nhìn nhìn độ cao, cảm thấy Tống Thành Khê đạp lên mình duỗi thẳng hai tay, ước chừng khả năng chạm được đỉnh tường cũng không cao, nhưng chưa kịp đưa ra ý kiến của mình thì Tống Thành Khê đã vén vạt áo dài lên nhét vào thắt lưng, lùi ra sau hơn chục mét, hít sâu một hơi, đôi giày vải trên chân giẫm xuống đất bùn!

Đôi mắt lão nhân trợn tròn, dùng sức chạy về phía bức tường phía sau.

- Tống sư gia là cao thủ võ lâm sao?

Dáng vẻ của Tống Thành Khê làm Cửu Văn Long giật mình, nhưng khi Tống Thành Khê chạy đến trước mặt hắn, bước chân đầu tiên đạp lên mặt tường bên cạnh hắn, Cửu Văn Long liền thở dài.

Bởi vì bước chân đầu tiên của Tống Thành Khê không cao không thấp, nhiều nhất cũng chỉ đạp ở độ cao ngang bụng dưới của Cửu Văn Long, bước đầu tiên khởi động thấp như vậy, bước thứ hai chưa chắc đã đạp được lên đỉnh đầu của hắn.

Quả nhiên, Tống Thành Khê động tác lanh lẹ bước thứ hai đạp lên vai Cửu Văn Long, ngay khi Cửu Văn Long nghĩ rằng lần này chắc chắn thất bại thì Tống Thành Khê hai chân mạnh mẽ đạp lên đỉnh đầu Cửu Văn Long, dùng sức nhảy lên, hai

tay nhanh chóng nắm lấy đỉnh tường, hai cánh tay dùng sức kéo người lên, cả người lật người vào trong!

Chỉ còn lại Cửu Văn Long trợn mắt há mồm, động tác của Tống Thành Khê trong mắt hắn hoàn toàn không có khí phách của cao thủ tông sư, không phù hợp với khí thế lúc lão nhân vén áo dài bước chân chạy đà trước đó, ba bước đạp lên tường và đầu hắn cũng không đẹp mắt, nhưng lại khá thực dụng, ngược lại giống như động tác thể thao phương Tây, không giống võ công.

Hắn đánh giá xong động tác của Tống Thành Khê mới nghĩ đến một vấn đề, bức tường cao bốn mét, Tống sư gia đạp lên hắn nhảy vào được, còn hắn hiện giờ hơi khập khiễng một chân, có thể nhảy vào được hay không vẫn là điều chưa biết.

Hắn vội vàng lùi lại chạy đà, nhưng thử liên tiếp hai lần đều thất bại, không dám nghỉ ngơi nhiều, thở hổn hển vài hơi, Cửu Văn Long lần thứ ba cuối cùng cũng miễn cưỡng dùng hai tay bám được lên đỉnh tường, lanh lẹ lật người vào trong viện phúc lợi.

Hắn mất ba lần mới vào được, thời gian đã trôi qua bốn năm phút, sau khi hạ cánh mới phát hiện đây là một sân sau, gần bức tường phía sau toàn là cỏ dại và bụi cây chưa được cắt tỉa, xa xa có thể thấy trong sân có một hồ chứa nước để dự trữ.

- Không đợi ta sao?

Hắn đứng thẳng người nhìn quanh quất đều không thấy bóng dáng của Tống Thành Khê, bước chân ra khỏi bụi cỏ, vừa mới đi được không xa, đã thấy mấy thanh niên mặc áo ghi-lê nhân viên xã hội tay cầm gậy gỗ chạy tới, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Cửu Văn Long.

- Cái lão khỉ câm này cứ chỉ chỉ trỏ trỏ về phía sân sau, quả nhiên có người nhảy vào!

Gã thanh niên đứng đầu tay cầm gậy gỗ nói.

Cửu Văn Long lại vừa nhìn thấy phía sau nhân viên xã hội là Tống Thành Khê đang rụt rè theo sau, rõ ràng "lão khỉ câm" mà gã thanh niên nói đến chính là chỉ Tống Thành Khê. Thấy Cửu Văn Long nhìn về phía mình, Tống Thành Khê nhân lúc không ai để ý khẽ lắc đầu.

- Các ngươi đánh không lại ta đâu, ta vào đây chỉ muốn trộm chút đồ ăn thôi, đã đói bụng mấy ngày rồi.

Thấy Tống Thành Khê không muốn để mình và đối phương nhận ra nhau, Cửu Văn Long liền mở miệng nói thẳng với mấy gã thanh niên có vẻ mặt không thiện.

- Trộm đồ? Trong thành không trộm lại đến đây trộm? Dọa ma à!

Gã thanh niên kia vẫy tay, bốn năm tên đồng bọn cùng cầm gậy gỗ vây quanh Cửu Văn Long, định đánh trước rồi tính sau.

Thấy Cửu Văn Long động thủ với đối phương, Tống Thành Khê giả vờ một vẻ mặt sợ hãi, xoay người chạy vào tòa nhà phía trước, chớp mắt đã biến mất sau cánh cửa tầng hai của tòa nhà.

Vào trong tòa nhà này Tống Thành Khê mới thấy, lúc này trong hành lang có vài người trung niên và lão niên đần độn đang lang thang với vẻ mặt xanh xao, quần áo rách rưới, gầy còm đến mức không còn hình người, trong số đó có người đang nhét thứ gì đó vào miệng nuốt xuống, Tống Thành Khê thấy rõ những thứ đó rõ ràng là vôi vữa cạo từ tường xuống thậm chí là đất.

Chương 443. Ta giết (1)

Còn các cửa sắt của các phòng ở tầng một đều bị khóa chặt, chỉ có một lỗ nhỏ để quan sát, nhìn từ ngoài vào trong, mỗi phòng đều có ít nhất sáu bảy người được bố trí trên mặt đất, có vài tấm chăn rách nát, tất cả đều là người trung niên và lão niên, thậm chí không có một cái thùng vệ sinh, mùi hôi thối xộc vào mũi, những người này phần lớn đều cuộn mình nằm bất động, thỉnh thoảng có người cử động, cũng chỉ là đang móc bông gòn từ lỗ hổng của chăn cho vào miệng để đỡ đói!

- Bá Minh.

- Bá Minh!

- Bá Minh!

Tống Thành Khê đi qua từng cửa một, miệng gọi tên Bá Minh, tất cả các phòng ở tầng một đều được hắn đi qua, cuối cùng ở căn phòng cuối cùng mới nghe thấy tiếng đáp lại:

- Tống sư gia?

Giọng nói không phải của Bá Minh, mà là của một ông lão cùng đến viện phúc lợi với Bá Minh, vốn đang nằm yếu ớt trên mặt đất, nhìn thấy Tống Thành Khê ngoài cửa sổ quan sát, không biết lấy sức lực từ đâu, lão già lảo đảo đứng dậy lao về phía cửa sắt, đôi tay gầy guộc bám vào cửa sổ, ánh mắt tuyệt vọng kêu lên:

- Tống sư gia, cứu mạng! Cứu mạng! Ở đây họ nhốt những người được thu nhận lại, cứ cách một hai ngày lại đưa đi cho bác sĩ rút máu! Mười mấy đứa trẻ trước đây được đưa từ viện dưỡng lão đến đây cũng đều biến mất, nghe nói là bị bán đi!

Bá Minh, Bá Minh bị người ta đánh ngất đi trong phòng này, sau đó không thấy hắn đâu nữa, nhiều khả năng đã chết rồi! Tống sư gia, cứu ta với!

Nói xong mấy câu này một cách gấp gáp và nhanh chóng, Tống Thành Khê ngoài cửa sổ quan sát nhắm mắt lại, thân hình hơi loạng choạng vài cái, khi mở mắt ra lần nữa, đồng tử đã ngập máu!

…

Tống Thành Khê nói với ông lão bị nhốt trong phòng một câu:

- Đợi ta đi lấy chìa khóa.

Hắn xoay người đi về phía sân sau, vừa đến cửa tòa nhà đã nghe thấy tiếng bước chân, hắn nhanh chóng nghiêng người dựa vào tường, Cửu Văn Long đánh ngã mấy gã thanh niên từ bên ngoài đi vào, vừa mới bước chân vào cửa, tay phải Tống Thành Khê đã lướt qua eo, đợi Cửu Văn Long bước chân thứ hai vào, một con dao găm dài gần nửa thước đã được Tống Thành Khê nắm trong tay.

Đợi Cửu Văn Long đã vào được nửa người, con dao găm trong tay Tống Thành Khê đã nhắm vào eo Cửu Văn Long chờ cơ hội ra tay, đợi khi nhìn rõ Cửu Văn Long, hắn mới đổi hướng lưỡi dao, nhẹ nhàng hỏi:

- Mấy người kia đâu?

- Ở sân sau, bị ta đánh ngất rồi.

Cửu Văn Long liếc nhìn con dao găm trong tay Tống Thành Khê:

- Tống sư gia, ngươi nhặt được con dao găm này ở đâu vậy? Sống dao đã có vết rỉ rồi, lau không sạch nữa.

Ở Hồng Kông nhặt được, mua được hoặc tình cờ đào được dao găm trong bùn đất là chuyện rất phổ biến, của người Anh, của người Nhật, thậm chí là của binh lính Quốc Dân Đảng chạy trốn đến Hồng Kông, Cửu Văn Long theo bên cạnh sư gia Huy đi giao rau, đã từng thấy nông dân đào được vài con dao găm gần doanh trại quân đội.

- Thượng Hải.

Tống Thành Khê cầm lưỡi lê bước đến trước mặt mấy gã thanh niên bị Cửu Văn Long đánh ngất ở hậu viện, lục soát trên người bọn chúng, tìm được một chùm chìa khóa lớn, ném cho Cửu Văn Long:

- Mở tất cả các phòng ra, thả hết mọi người.

- Ồ.

Cửu Văn Long nhận lấy chìa khóa rồi đi vào trong lầu bắt đầu mở cửa các phòng giam, còn Tống Thành Khê thì dùng thân lưỡi lê đập vào đầu tên thanh niên mang chìa khóa, đánh thức gã đầu lĩnh nhỏ này dậy. Tên đầu lĩnh nhỏ mở mắt nhìn thấy Tống Thành Khê, còn chưa kịp hoàn hồn, hai tay chống đất định ngồi dậy, miệng chửi một câu:

- Lão câm…

- Xoẹt!

Một tiếng, lưỡi lê trong tay Tống Thành Khê đã hung hăng đâm xuyên qua mu bàn tay phải đang chống đất của hắn, lưỡi dao xuyên qua cả bàn tay, cắm sâu vào đất!

- Á~~~!

Đối phương kêu thét lên thảm thiết, Tống Thành Khê trừng mắt nhìn chằm chằm vào hắn nói:

- Lão già què chân bị đưa đến bốn ngày trước đang ở đâu? Ai bảo các ngươi hại những người đã đủ khổ này!

Tên đầu lĩnh nhỏ muốn vùng vẫy, Tống Thành Khê liền dùng sức vặn cán dao, xoáy một lỗ máu trên mu bàn tay tên đầu lĩnh nhỏ:

- Nói!

- Là… là… lão phế vật kia, con mẹ ngươi…

Tên đầu lĩnh nhỏ này miệng nói lấp liếm để đánh lạc hướng Tống Thành Khê, tay kia lại đột nhiên mò lấy cây gậy gỗ bên cạnh, chộp được rồi vung lên đập thẳng vào đầu Tống Thành Khê!

Tống Thành Khê rút lưỡi lê ra, tay trái đỡ cây gậy gỗ đối phương đánh tới, tay phải cầm lưỡi lê dứt khoát đâm thẳng vào ngực đối phương, sắc mặt hắn không hề biến đổi chút nào!

Cả người gã thanh niên giật mạnh một cái, rồi nằm bẹp xuống đất bất động, hai mắt trợn trừng nhìn lên bầu trời.

Tống Thành Khê lạnh lùng nói với tên đầu lĩnh đã chết:

- Ta đúng là một lão phế vật, nhưng giết ngươi chỉ cần một kẻ phế vật như ta là đủ, người tốt không muốn giết người, ta giết.

Tên thanh niên thứ hai vừa mới mở mắt, chưa kịp nhìn rõ Tống Thành Khê trước mặt, lưỡi lê của Tống Thành Khê đã đâm vào vai hắn, khiến hắn tỉnh táo ngay lập tức!

- Lão già què chân bị đưa đến bốn ngày trước đang ở đâu? Ai bảo các ngươi hại những người đã đủ khổ này! Nói!

Lúc này, Cửu Văn Long đã chạy ra lần nữa, nhìn thấy máu tươi đầy đất và Tống Thành Khê đang đứng giữa vũng máu tra hỏi thì giật mình hoảng sợ. Tống Thành Khê lau lưỡi lê trên quần áo của xác chết, quay người nhìn về phía Cửu Văn Long:

- Chuyện gì?

Cửu Văn Long nuốt một ngụm nước bọt, nói với Tống Thành Khê đang đỏ ngầu mắt và tỏa ra sát khí:

- Những người nghèo đó đều đã được ta thả ra, giờ họ chạy lung tung khắp nơi, có… có mấy người trông như bác sĩ đang dẫn người từ lầu trước chạy ra bắt người, trong đó, trong đó có một bác sĩ là quỷ tây!

…

Chương 444. Ta giết (2)

Chử Hiếu Tín nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa thì hơi nhíu mày, nhìn về phía Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu trong lòng hơi chùng xuống, nếu không có chuyện lớn, Lam Cương chắc chắn sẽ không đến gặp hắn, bởi vì Lam Cương hoàn toàn không biết hắn đang ở Lục Vũ trà lâu, chắc chắn là đã gọi điện cho Lâu Phượng Vân ở nhà máy để hỏi rõ, rồi mới vội vàng đến đây.

Vì vậy Tống Thiên Diệu gật đầu với Chử Hiếu Tín.

- Để hắn vào.

Chử Hiếu Tín đợi Tống Thiên Diệu gật đầu rồi mới lên tiếng.

Trần Hưng Phúc bên ngoài cửa đẩy cửa phòng riêng ra, Lam Cương bước vào từ bên cạnh hắn, trước tiên hơi cúi người với Chử Hiếu Tín:

- Chử tiên sinh.

Chử Hiếu Tín ừm một tiếng, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Lam Cương, gương mặt thường ngày hay cười đùa của Lam Cương lúc này lại có vẻ nghiêm trọng, ánh mắt lướt qua người Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu lên tiếng nói:

- Nói đi, Chử tiên sinh ở đây cũng không sao, chuyện của ta hắn vẫn luôn biết rõ.

- Tống tiên sinh, ông nội của ngài ở một viện phúc lợi ở Lệ Loan, xảy ra một số rắc rối với người của viện, có chút khó xử, Hùng ca nhận được tin tức liền phong tỏa hiện trường, lập

tức gọi điện bảo ta liên lạc với ngài, ta gọi điện đến nhà máy của ngài, Vân tỷ nói ngài ở đây, nên ta vội vàng chạy đến.

Lời nói của Lam Cương khiến Tống Thiên Diệu biến sắc:

- Lệ Hoàn? Ông nội ta ở Cửu Long Thành lâu như vậy, ngay cả thành trại cũng rất ít ra ngoài, sao lại chạy đến tận Lệ Hoàn xa xôi như thế?

- Tống sư gia đã tàn sát tại viện phúc lợi, năm người của viện phúc lợi đã chết tại chỗ, mười ba người bị thương, khi người của 14K và cảnh sát đến nơi, có ba người bị thương nặng không chịu nổi cũng đã chết, những người bị thương còn sống đều nói rằng chính Tống sư gia đã ra tay.

Lam Cương gãi mặt nói.

Chử Hiếu Tín đang cầm chén trà định uống một ngụm, nghe lời Lam Cương nói, chén trà hơi run lên, làm đổ vài giọt trà ra ngoài!

Tống Thiên Diệu thì nhíu mày, lập tức nắm bắt những từ quan trọng trong lời nói của Lam Cương:

- Viện phúc lợi? Của Bảo Lương Cục?

- Không phải, ta đã kiểm tra, trong các cơ quan trực thuộc Bảo Lương Cục không có viện phúc lợi đó, nó là giả mạo, họ treo biển Bảo Lương Cục vì ba chữ Bảo Lương Cục có thể khiến nhiều người nghèo yên tâm.

- Bảo a Hùng tìm vài kẻ thế mạng, tiền ta lo, đi thôi, không liên quan đến Bảo Lương Cục thì chỉ là chuyện nhỏ.

Chử Hiếu Tín vừa nghe lời Lam Cương nói, trong lòng cũng giật mình, ông nội Tống Thiên Diệu giết người sao? Nhưng khi nghe không liên quan đến Bảo Lương Cục, hắn cố gắng tỏ ra bình tĩnh, mở miệng nói với giọng điệu bình thản.

Chỉ cần không phải đơn vị trực thuộc Bảo Lương Cục, sẽ không bị những lão đại thực sự của Bảo Lương Cục gây rắc rối theo dõi, giết vài người rồi tìm kẻ thế mạng chịu tội, trong mắt Chử Hiếu Tín thực sự chỉ là chuyện nhỏ.

- Viện phúc lợi đó chuyên lừa những người Trung Quốc vô gia cư vào, những người nhỏ tuổi hoặc trẻ hơn thì bán đi các nhà máy hoặc đồn điền cao su ở Thái Lan, Malaysia, người lớn tuổi thì nuôi như nuôi lợn, cứ ba hai ngày lại bị rút máu, máu rút ra được họ bán giá cao cho các bệnh viện khắp Hồng Kông.

Lam Cương nói với vẻ mặt âm trầm:

- Hiện giờ tin tức đã bị Hùng ca dùng quan hệ ép chặt, đừng nói là quỷ lão, ngay cả Lưu Phúc, Trương Vinh Cẩm cũng tạm thời không biết, kẻ thế mạng cũng đã được sắp xếp xong, những tên khốn bị thương nặng cũng đã bị Tề Vĩ Văn quyết đoán để người của 14K diệt khẩu, có thể nói tất cả nhân viên xã hội trong viện phúc lợi đều đã bị xử lý, chuyện Tống sư gia ra tay giết người, ngoài người trong và những người nghèo bị bắt bị lừa, không có người ngoài biết, những chuyện này đều rất dễ xử lý, chỉ là ngoài người Trung Quốc ra, viện phúc lợi còn có một tên quỷ lão.

- Tên quỷ lão này mang danh nghĩa trợ lý tổng giám sát đội hỗ trợ y tế chi nhánh Hồng Kông của Hội Chữ thập đỏ Anh quốc và trợ lý tổng giám sát y tế vệ sinh của chính quyền Hồng Kông, hiện giờ ngoại trừ ông nội của ngươi nhất định phải giết tên quỷ lão đó, bị Hùng ca tạm thời khống chế, không ai dám thực sự ra tay diệt khẩu tên quỷ lão có thân phận chính thức này, giết những tên khốn kia, người của 14K dám, nhưng giết tên quỷ lão này…

- Tin tức chưa truyền ra ngoài?

Tống Thiên Diệu nghe Lam Cương nói xong, nhíu mày lên tiếng.

Lam Cương nói với giọng khẳng định:

- Nơi đó xa khu trung tâm, cổng viện phúc lợi khóa chặt, bên trong là người của 14K và hơn chục huynh đệ của Hùng ca, tin tức không bị lộ ra ngoài.

- Ta có thể tin ngươi không?

Tống Thiên Diệu từ từ xoay tròn đồng tử, nhìn chằm chằm vào mặt Lam Cương, rồi liếc nhìn Chử Hiếu Tín.

Lam Cương sững người một chút, rồi nhìn Tống Thiên Diệu với ánh mắt sáng quắc:

- Tống tiên sinh, ngài chỉ cần nói một lời.

- Được.

Tống Thiên Diệu cúi đầu từ từ đứng dậy, khi ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên sát ý gần như giống hệt Tống Thành Khê khi giết người tại viện phúc lợi:

- Bán máu và mạng sống của người Trung Quốc? Hội Chữ thập đỏ Anh quốc chi nhánh Hồng Kông? Con mẹ nó! Không ai dám giết quỷ lão? Ta giết!

Chương 445. Lòng chôn trung nghĩa, ra tay vô tình (1)

Dưới chân Nhan Hùng đã có hơn chục đầu mẩu thuốc lá, lúc này miệng vẫn ngậm một điếu thuốc đã cháy quá nửa, không ngừng hít thở.

Bây giờ hắn chỉ hối hận là mấy ngày trước không nghe lời vợ, đi du lịch với cô ta ở Ma Cao hoặc Thái Lan, từ khi có Tống Thiên Diệu làm hậu thuẫn, địa vị trong cảnh sát của hắn quả thật thăng tiến đủ nhanh, quan hệ cũng mở rộng đủ rộng, nhưng những chuyện gặp phải cũng càng lúc càng khó xử lý hơn.

Tình thế trước mắt, không phải chỉ dựa vào việc hắn hung hăng nổ súng là có thể giải quyết được. Hoàn toàn là một tình thế bế tắc.

Nghĩ đến đây, hắn lại nhìn về phía Tống Thành Khê đang bị còng vào một lan can. Lão đầu lúc này sắc mặt lạnh lùng, dường như đã bình tĩnh lại ngồi trên một chiếc ghế, chỉ là đôi mắt sắc bén như chim ưng thỉnh thoảng liếc nhìn Nhan Hùng, khiến Nhan Hùng không khỏi giật mình trong lòng.

Lão đầu này là ông nội ruột của Tống Thiên Diệu, ngày thường Nhan Hùng chỉ gặp qua cha của Tống Thiên Diệu là Tống Xuân Lương, đó là một người thật thà từ đầu đến chân, Nhan Hùng luôn cảm thấy Tống Xuân Lương không thể dạy ra một nhân vật tàn nhẫn như Tống Thiên Diệu, hôm nay mới

thực sự biết được, sự tàn nhẫn của Tống Thiên Diệu rốt cuộc là di truyền từ đâu.

Năm tên đánh thuê trong viện phúc lợi bị lão đầu này dùng một con dao găm đâm chết, thủ pháp gọn gàng lưu loát, không có cảnh tượng như người giang hồ tụ tập đánh nhau vung dao chém chặt nửa ngày, bị đâm mấy nhát vẫn hò hét chiến đấu, ra tay là muốn đối phương chết tươi, mỗi người đều bị đâm trúng vết thương chí mạng ở ngực, có hai người thậm chí bị đâm xuyên qua ngực, mũi dao đâm vào từ ngực trước, đầu dao xuyên ra từ lưng!

Những người bị thương, có ba người cũng vì bị đâm trúng thắt lưng thận, vết thương nặng không cứu được mà chết, có thể nói, lão già hơn sáu mươi tuổi này, một con dao găm, một mình, một hơi giết chết tám người!

Bỏ qua chuyện võ công cao thấp, chỉ riêng sự tàn nhẫn này, đã khiến Nhan Hùng vốn đã từng nổ súng giết người thấy máu cũng phải lạnh sống lưng, những tên Song Hoa Hồng Côn trên giang hồ suốt ngày dọa chém chết cả nhà đối thủ, nhưng phần lớn chỉ là nói suông, thực sự bàn về gan dạ, những tên Song Hoa Hồng Côn đó chưa chắc đã có thể ra tay tàn nhẫn như lão già trước mặt này!

Tuy nhiên Tống Thành Khê ra tay dù tàn nhẫn, Nhan Hùng vẫn cảm thấy tốt hơn Tống Thiên Diệu nhiều, ít nhất sự tàn nhẫn của Tống Thành Khê thể hiện ra bên ngoài, khiến người ta nhìn thấy rõ ràng, còn sự tàn nhẫn của Tống Thiên Diệu lại là kiểu bề ngoài đối mặt người ta tươi cười hớn hở, sau lưng ra tay tàn sát không tha. Đầu óc không đủ dùng, hoặc hơi chút sơ suất khinh địch, chờ bị tên đó hãm hại.

- Tống sư gia, A Hùng ta không có ý xúc phạm ngài, chỉ là việc này nhất định phải đợi Tống tiên sinh lên tiếng quyết định mới được, bọn quỷ tây không phải là những tên lưu manh vô

lại, không có sự sắp xếp của Tống tiên sinh, không thể tùy tiện giết, mạo phạm nhiều, sau này ta nhất định sẽ đến tận nhà xin lỗi.

Nhan Hùng đi đến trước mặt Tống Thành Khê, tự tay lấy ra một điếu thuốc giúp lão nhân đưa đến bên miệng, nghiêm túc nói.

Tống Thành Khê ngậm điếu thuốc, đợi Nhan Hùng giúp lão châm lửa, bất ngờ hiếm khi mỉm cười với Nhan Hùng:

- Tiểu tử, chuyện như thế này phải là ai ra tay người đó giải quyết, ta đã giết nhiều người như vậy, tội danh đương nhiên là ta nhận, ngươi không nên liên lụy đến A Diệu, mười năm trước khi người Nhật đánh tới, ta đáng lẽ phải chết rồi, lại sống thêm được bấy lâu, đã là lời rồi, thả ta ra, ta giết xong tên quỷ tây đó rồi để ngươi còng lại, tuyệt đối không để ngươi khó xử.

- Đợi thêm chút nữa Tống tiên sinh, Tống tiên sinh nhất định sẽ đến.

Nhan Hùng không dám tiếp lời Tống Thành Khê, liên tục lắc đầu lùi lại nói.

- Nhan cảnh quan, vừa rồi ta lại bảo Yến Ni và A Đề dẫn người lục soát kỹ lại toàn bộ viện phúc lợi, không có sót, những người bị giam giữ bây giờ cũng đã tạm thời bị nhốt lại phòng giam giữ.

Tề Vĩ Văn dẫn theo hai người phụ nữ trẻ từ bên ngoài đi vào văn phòng ở tiền viện, nói với Nhan Hùng.

Thấy Tề Vĩ Văn vào, Nhan Hùng không dám tỏ vẻ, lịch sự nói:

- Vất vả cho Tề đường chủ.

Miệng thì lịch sự, nhưng thực ra trong lòng Nhan Hùng cũng khá oán trách Tề Vĩ Văn, sau khi Tề Vĩ Văn dẫn người

của 14K vào viện phúc lợi, kiểm soát được tình hình lại lập tức gọi điện cho hắn, hắn và cô ta rõ ràng không có liên lạc, cũng không biết cô ta làm sao có được số điện thoại văn phòng của mình, nếu không có cuộc điện thoại này của Tề Vĩ Văn, dù tên quỷ tây bị giết, Nhan Hùng cũng có thể nói là không biết, nhưng cuộc điện thoại này đã gọi đến, hắn lại chối không biết, bên Tống Thiên Diệu hắn qua không được.

Nhưng dù trong lòng oán trách, trên mặt Nhan Hùng không dám biểu lộ ra, người phụ nữ trước mặt lúc này dáng vẻ nhẹ nhàng như cúc, khí chất ưu nhã, là một đóa hoa hồng độc thực sự có gai, hành sự quyết đoán, tâm tính và tầm nhìn không hề thua kém đàn ông.

Trong viện phúc lợi, những kẻ giả danh nhân viên xã hội làm tay sai cho cọp, ngoại trừ tên quỷ lão, không phân biệt nam nữ, đều bị giết để bịt miệng, đó là quyết định do chính người phụ nữ này đưa ra! Đó là hơn hai mươi mạng người, Tề Vĩ Văn thậm chí không hề chớp mắt, tự mình đi kiểm tra xem có ai còn sống sót không!

Chương 446. Lòng chôn trung nghĩa, ra tay vô tình (2)

Còn hai người phụ nữ trẻ đứng sau lưng cô ta, Nhan Hùng thấy Trần Yến Ni xinh đẹp nhưng bình thường, còn cô gái trẻ bên cạnh có vẻ ngoài bình thường, thân hình vạm vỡ, được Tề Vĩ Văn giới thiệu là Tạ Nhị Đệ, lại khiến Nhan Hùng phải nhìn lại. Bởi vì hơn hai mươi mạng người đó, đều do chính tay Tạ Nhị Đệ và thuộc hạ của cô ta ra tay. Trong giang hồ tuy có những nữ nhân như Vượng Giác thập nhị kim thoa, nhưng nói thẳng ra, chỉ dựa vào đàn ông hoặc thế lực đứng sau để làm càn. Còn như Tạ Nhị Đệ, loại nữ nhân hung hãn tự mình ra tay giết người, ngoại trừ Hải tặc hoàng hậu Trương Nguyệt Ảnh năm xưa, hầu như chưa từng xuất hiện, ít nhất là Nhan Hùng chưa từng gặp.

14K rốt cuộc đã giấu bao nhiêu kẻ lợi hại, một người phụ nữ trước đây chưa từng nghe tên trong giang hồ, mà dám làm ra chuyện như vậy?

- Ta vừa nghĩ, Nhan cảnh quan, sự đã đến nước này, tên quỷ lão không thể để hắn sống sót rời đi, hắn sống sót rời đi, mọi người đều phải chết, hắn chết đi, bất quá chỉ cần tìm một kẻ thế mạng đủ tư cách mà thôi, nếu vận hành tốt, nói không chừng ngươi còn có thể thăng chức nhanh chóng vì phá án nhanh, cứ kéo dài như vậy, coi chừng đêm dài lắm mộng.

Tề Vĩ Văn chê phòng quá nhiều mùi thuốc lá, tự mình cúi đầu châm một điếu thuốc lá nữ hiệu Thọ Bách Niên vị bạc hà

để át mùi, rồi nói với Nhan Hùng.

- Tề đường chủ, tên quỷ lão đâu phải mạng rẻ như cỏ, sống không vào cửa quan, chết không vào bệnh viện như người giang hồ, tìm kẻ thế mạng để giết quỷ lão đâu có dễ vậy? Ta đã bảo huynh đệ tốt của ta là Vô Đầu đi gặp Tống tiên sinh, vẫn nên đợi Tống tiên sinh…

- Từ lúc giết người đến giờ đã hơn bốn tiếng đồng hồ, đừng nói Tống tiên sinh ở Hồng Kông, cho dù ở tỉnh thành, huynh đệ của ngươi cũng đã tìm được rồi, Tống tiên sinh vẫn chưa lộ diện…

Tề Vĩ Văn nói:

- Vẫn nên nghĩ cách tìm cớ, sắp xếp kẻ thế mạng thì hơn.

Tề Vĩ Văn muốn nói Tống Thiên Diệu có thể đã nghe nói ông nội hắn gây họa với quỷ lão, chưa chắc còn can đảm lộ diện, hiện giờ đã là thế bí, giết quỷ lão, sự việc sẽ lớn chuyện, không giết quỷ lão, sự việc cũng sẽ lớn chuyện, hơn nữa tên quỷ lão này nghe nói còn là một trợ lý gì đó, có thân phận chính thức, loại người này, những kẻ thức thời thông minh như Tống Thiên Diệu đương nhiên sẽ tránh xa.

Nghĩ đến đây, Tề Vĩ Văn thậm chí cảm thấy, Tống Thành Khê thật đáng thương, bản thân là anh hùng một đời, nhưng con cháu còn lại hiện giờ, không một ai còn có khí phách nghĩa liệt và lòng dũng cảm của người xưa khắc sâu trong xương tủy.

Ngay lúc này, Cửu Văn Long được cử đi dẫn người canh gác cổng viện phúc lợi chạy vào, đẩy cửa văn phòng nói:

- Đến rồi đến rồi! Có người đến rồi! Là tên cảnh sát gọi là Vô Đầu kia!

Theo lời hắn nói, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân, Lam Cương mặc thường phục bước vào, Nhan Hùng mong đợi

nhìn ra phía sau Lam Cương, nhưng không thấy bóng dáng Tống Thiên Diệu, hắn nhìn về phía Lam Cương:

- Tống tiên sinh đâu?

Lam Cương nhìn Tề Vĩ Văn, Trần Yến Ni và Tạ Nhị Đệ trong phòng, hắn vốn thích ngắm mỹ nữ nhưng lúc này lại không nhìn Tề Vĩ Văn và Trần Yến Ni thêm lần nào, mở miệng nói:

- Ba vị tỷ tỷ 14K, Tống tiên sinh bảo ta nói một câu đa tạ, đặc biệt cảm ơn Tề đường chủ đã chăm sóc Tống sư gia, nhưng vẫn xin các vị lui một bước, ta có chuyện nói với Hùng ca.

Tề Vĩ Văn dẫn Trần Yến Ni và Tạ Nhị Đệ cùng Cửu Văn Long ra khỏi văn phòng, trong phòng chỉ còn lại Tống Thành Khê, Nhan Hùng và Lam Cương, Lam Cương cầm chìa khóa còng tay trên bàn, đi đến trước mặt Tống Thành Khê, mở còng tay cho Tống Thành Khê, miệng nói:

- Tống sư gia, Tống tiên sinh bảo ta nói với ngài một câu, tên quỷ lão hắn sẽ tự tay giết, không cần ngài động thủ, ngài cứ yên tâm về Thành Trại dưỡng lão là được.

Tống Thành Khê hoạt động cổ tay nhìn Lam Cương:

- Hắn tự mình sẽ giết người sao? Lớn từng này tuổi giết chó còn không biết, còn biết giết người?

- Không cần Tống tiên sinh ra tay, để ta. Ta là người Triều Châu, lại tốt nghiệp trường cảnh sát, việc giết người chuyên nghiệp hơn ngài đôi chút, chỉ là bày một cái bẫy thôi, Tống tiên sinh đã sắp xếp xong rồi.

Lam Cương miễn cưỡng cười với Tống Thành Khê:

- Tệ lắm thì ta thất thủ, ngài ra tay sau cũng được mà?

- Tên quỷ tây hiện giờ đang bị A Vĩ và A Dược canh giữ, ngươi làm sao ra tay?

Nhan Hùng thở phào nhẹ nhõm, Tống Thiên Diệu tuy không lộ diện, nhưng đã dặn dò Lam Cương phải làm thế nào, khiến hòn đá trong lòng hắn tạm thời đã rơi xuống đất.

- Bên ngoài có hai chiếc xe, một chiếc là xe của ta, một chiếc là taxi, trên taxi có hai tay súng do Ám Hoa Đài Lão Lục giới thiệu và 100.000 đô la Hồng Kông tiền mặt, hai tên đó trước đây là binh lính Quốc Dân Đảng thua trận, súng đã được chuẩn bị sẵn, giao người cho bọn họ, đợi đến khu vực thành phố Hồng Kông thì…

Lam Cương ngừng lại, làm động tác cắt cổ:

- Cứ nói tên quỷ tây bị bắt cóc, ta tình cờ chứng kiến, hai bên đấu súng, bọn bắt cóc giết con tin, ta giết bọn bắt cóc để bịt đầu mối.

- Hít…

Nhan Hùng hít một hơi lạnh:

- 100.000 tiền mặt giải thích thế nào?

- Trước khi ta đến, Tống tiên sinh đã nhờ Chử tiên sinh nhân danh Hội Từ Thiện, hẹn chủ tịch quỷ tây của Hội Hồng Thập Tự Anh Quốc chi nhánh Hồng Kông và mấy người đứng đầu các đơn vị trực thuộc cùng uống trà chiều, Hội Từ Thiện quyên góp cho Hội Hồng Thập Tự Hồng Kông 500.000 đô la Hồng Kông, mỗi đơn vị trực thuộc 100.000 đô la Hồng Kông, trong lúc uống trà, Chử tiên sinh đã sắp xếp người mang tiền mặt đến các cơ quan trực thuộc Hội Hồng Thập Tự Anh Quốc chi nhánh Hồng Kông, Tống tiên sinh cũng cố ý lợi dụng việc quyên góp để lấy được lời khai từ mấy tên quỷ tây rằng viện phúc lợi này là cơ quan trực thuộc Hội Hồng Thập Tự Hồng

Kông, nên việc tặng 100.000 đô la Hồng Kông cho người phụ trách ở đây là hợp lý.

Lúc này Lam Cương nói ra những lời này, giọng điệu còn đầy vẻ ngưỡng mộ đối với Tống Thiên Diệu.

Chương 447. Lòng chôn trung nghĩa, ra tay vô tình (3)

Trong thời gian ngắn ngủi, Tống Thiên Diệu vừa phải nghĩ ra đối sách, vừa phải tự mình sắp xếp, vừa giết được tên quỷ tây, lại có thể đứng ngoài vòng pháp luật.

- Không được, kế hoạch của Tống Thiên Diệu có sơ hở.

Bên ngoài cửa, Tề Vĩ Văn đẩy cửa bước vào, lên tiếng nói:

- Tên quỷ tây bị bịt miệng, nhưng việc buôn bán máu ở viện phúc lợi thì sao? Tất cả mọi người trong viện phúc lợi đều bị giết, hơn 20 mạng người, bọn quỷ tây không thể không nghi ngờ.

Lam Cương không trách Tề Vĩ Văn nghe lén bên ngoài cửa, giọng điệu nhạt nhẽo mở miệng nói:

- Tống tiên sinh đã nói, để những người ở 14K này xử lý xác chết trước, sau đó mặc áo khoác nhân viên xã hội ở lại đến sáng mai rồi lặng lẽ bỏ trốn là được. Viện phúc lợi này đảm bảo không mở cửa được đến ngày kia đâu, thuyền của Lôi đản tử đã đi Ma Cao đón mấy phóng viên báo chí, chụp ảnh và đưa tin về việc bán máu ở đây suốt đêm, ngày mai đăng báo ở Ma Cao bên cạnh, loại scandal này bị phanh phui ở Ma Cao bên cạnh, người Anh chỉ mừng là tên bác sĩ quỷ tây chết sớm, tiện cho họ giải thích cho mình, hơn nữa dựa vào ba chữ Bảo Lương Cục trên biển hiệu, báo chí sẽ cắn Bảo Lương Cục một miếng trước, không trực tiếp cắn Hội Hồng Thập Tự Anh Quốc chi nhánh Hồng Kông, sau khi đăng báo, tổng cố vấn

pháp luật của Bảo Lương Cục là Lư tiên sinh, sẽ chuẩn bị sẵn tài liệu chất vấn chính quyền Hồng Kông về việc tại sao viện phúc lợi trực thuộc Hội Hồng Thập Tự lại treo biển hiệu Bảo Lương Cục, đảm bảo khiến người Anh không còn tâm trí để quan tâm đến việc nhân viên xã hội ở đây đi đâu nữa?

- Đương nhiên là sự việc bị phanh phui nên bỏ trốn rồi, đến lúc đó sắp xếp cảnh sát bắt người, chúng ta có thể tùy ý tìm mấy kẻ thế mạng giao nộp, chủ mưu là tên bác sĩ quỷ tây đã chết rồi, người Anh mới không quan tâm bắt được có phải kẻ thế mạng hay không, chỉ quan tâm đến việc nhanh chóng che đậy chuyện này, đưa ra một lời giải thích cho báo chí Ma Cao, Bảo Lương Cục và người dân biết được chuyện này.

- Nói thêm một bước nữa, Tề đường chủ, ngươi nghĩ rằng những tên quỷ ngoại quốc của Hội Hồng Thập Tự Anh Quốc kia, sẽ biết mặt mũi những nhân viên xã hội người Trung Quốc ở đây trông như thế nào? Những tên quỷ ngoại đó không thể nào gặp được những người này.

- Những sơ hở mà ngươi nghĩ đến, đều đã được Tống tiên sinh tính toán trước một bước rồi. Điều duy nhất khiến Tống tiên sinh không hài lòng với nước cờ này của mình là thời gian quá ngắn, thiết kế có phần vội vàng, trùng hợp quá nhiều.

- Tuy có thể buộc người Anh không còn tâm trí để quan tâm đến việc có bao nhiêu nhân viên xã hội người Trung Quốc chết ở viện phúc lợi, nhưng lại không thoát khỏi con mắt của những người ở Bảo Lương Cục, hơn nữa sau khi những lão đại của Bảo Lương Cục ra tay, e rằng lại phải để hắn nhượng bộ một số lợi ích, mới có thể khiến những lão đại già đời xảo quyệt kia im miệng bỏ qua cho hắn.

- Tuy nhiên Tống tiên sinh cũng nói rồi, giết được tên quỷ ngoại để trả thù cho những người Trung Quốc đã chết kia, dù

phải cắt chút thịt để làm lợi cho những lão đại đó, hắn cũng cảm thấy sảng khoái.

Tề Nguy Văn nghe xong lời của Lam Cương, đột nhiên kỳ lạ thay lại nảy sinh một cảm giác thất bại. Tuy nàng không hề đối địch với Tống Thiên Diệu, nhưng những sắp đặt bố trí của Tống Thiên Diệu này, khiến nàng cảm thấy mình phải cam bái hạ phong. Phải biết rằng, từ lúc giết người đến giờ mới chỉ có 4 tiếng đồng hồ, chỉ trong 4 tiếng đồng hồ đã tính toán rõ ràng toàn bộ sự việc, nắm chắc trong tay mọi diễn biến có thể xảy ra.

Thủ đoạn và tâm cơ của Tống Thiên Diệu không chỉ khiến người ta khâm phục, mà còn khiến người ta cảm thấy sợ hãi một cách mơ hồ! Tề Nguy Văn tự nhận mình không phải kẻ đầu óc ngu đần, nhưng những khả năng mà nàng nghĩ đến, lại chẳng có cái nào phù hợp với sắp đặt của Tống Thiên Diệu.

- Bốn tiếng đồng hồ…

Tề Nguy Văn đờ đẫn nhìn Lam Cương:

- Hắn chỉ dùng có 4 tiếng đồng hồ mà đã nghĩ chu toàn đến vậy sao?

Tống Thiên Diệu còn nói là vội vàng? Bốn tiếng đồng hồ có thể nghĩ ra nước cờ này đến nước cờ khác? Đủ để buộc người Anh phải chuyển hướng chú ý, nhanh chóng làm nguội lạnh toàn bộ sự việc, mà vẫn gọi là vội vàng sao? Nếu cho hắn đủ thời gian, hắn sẽ làm thế nào?

Lam Cương hít sâu một hơi, giơ bốn ngón tay lên nói với Tề Nguy Văn:

- Bốn mươi phút, Tống tiên sinh ngồi yên lặng trong quán trà bốn mươi phút, sau đó bắt đầu cùng Chử tiên sinh sắp xếp hẹn những tên quỷ ngoại kia uống trà chiều, bàn chuyện quyên góp. Lý do ta đến muộn như vậy, là vì đợi Tống tiên sinh dùng

ba tiếng đồng hồ để tự mình bày ra cục diện này, rồi lại dùng hai mươi phút dạy ta cách giết người.

Nhan Hùng đứng bên cạnh đã nghe đến ngây người, trước đó hắn còn nghĩ rằng sự tàn nhẫn của Tống Thành Khê không bằng Tống Thiên Diệu. Lúc này nghe Lam Cương nói xong, hắn không nhịn được muốn vỗ tay vì đoán đúng.

Tống Thiên Diệu không chỉ không tự tay ra tay giết người, mà còn thiết kế liên tiếp những nước cờ sau, buộc người Anh phải tay chân luống cuống, thậm chí còn nhân cơ hội kích động những lão đại của Bảo Lương Cục ra tay gây rắc rối cho chi nhánh Hội Hồng Thập Tự Anh Quốc tại Hồng Kông.

Điều này gần như khiến Tống Thiên Diệu giết chết tên bác sĩ quỷ ngoại, mà người Anh còn phải cảm ơn Tống Thiên Diệu vì đã giết tên bác sĩ quỷ ngoại đó kịp thời, giết hay! Một nước cờ thật độc ác!

Tề Nguy Văn không biết tại sao, trong đầu lại hiện lên hai câu từ vở tuồng Quảng Đông ca ngợi Câu Tiễn và Phạm Lãi thời Xuân Thu, tổng cảm thấy hai câu từ này ghép lại với nhau, chính là bộ dạng của Tống Thiên Diệu:

- Vô tình kiêu hùng thôn Ngô Việt, Hữu nghĩa lang quân phiếm chu hành.

Lòng chôn chặt trung nghĩa, ra tay vô tình.

Chương 448. Cuộc gặp gỡ định mệnh (1)

PS: Xin lỗi mọi người, đến giờ này mình mới đăng truyện được vì vừa có điện sau mưa bão.

Khi Lam Cương gặp Tống Thành Khê, Nhan Hùng, Tề Nguy Văn và những người khác tại Viện phúc lợi Lệ Loan, thực ra cách đó chưa đầy hai cây số về phía tây tại bến tàu nhỏ Lệ Loan, Tống Thiên Diệu mặc áo khoác đen, đang đứng bên bờ biển cùng Lôi Anh Đông khoác áo mưa đen vừa chạy đến. Trước sau hai người có mấy thuộc hạ của Lôi Anh Đông đứng, có hai người đứng trên cầu tàu liên tục dùng ống nhòm nhìn ra xa ngoài mặt biển.

- Đa tạ ngươi chịu giúp một tay.

Tống Thiên Diệu đưa cho Lôi Anh Đông một điếu thuốc, rồi giúp đối phương và mình châm lửa, nhìn Lôi Anh Đông trước mặt nói một câu.

Lôi Anh Đông hít một hơi thuốc lá, cười không để ý:

- Chúng ta hợp tác đã lâu, ngươi lại rất chiếu cố ta về giá thuốc, nay chỉ gặp chút chuyện nhỏ thôi, lại không bắt ta xông lên trước giúp ngươi giết người, chỉ là để ta gõ trống bên lề, đương nhiên không sao rồi. Dù sái lão muốn tra cũng không tra được đến ta, không cần gấp, ta gọi điện cho Hà tiên sinh ở Ma Cao, hắn đã hứa giúp sắp xếp phóng viên qua đây, nhất định sẽ qua được. Người của ta đã sắp xếp thuyền cao tốc ở bến tàu Thượng Hoàn, tàu khách Ma Cao vừa cập bến Thượng

Hoàn, thuyền cao tốc sẽ lập tức đón người trực tiếp chạy đến đây.

Tống Thiên Diệu gọi điện liên lạc với Lôi Anh Đông, là muốn hỏi hắn có tàu nào đang dỡ hàng ở Ma Cao không, nếu có thì có thể đưa vài phóng viên đến Hồng Kông được không. Lôi Anh Đông hỏi một câu lý do của Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu kể lại chuyện viện phúc lợi, chỉ nói Lệ Hoàn có một viện phúc lợi bán máu và mạng sống của người Trung Quốc, hắn chuẩn bị để báo chí Ma Cao đăng tin phanh phui, không nói là muốn giết một bác sĩ quỷ lão.

Hắn hơi nóng vội, câu nói viện phúc lợi bán máu và mạng sống của người Trung Quốc khiến Lôi Anh Đông nhạy bén bắt được sơ hở, hỏi có phải người nước ngoài làm không, Tống Thiên Diệu có phải muốn giết quỷ lão trừ hại không. Sau khi bị hỏi liên tục, Tống Thiên Diệu cũng đành cắn răng thừa nhận, nói với Lôi Anh Đông, nói cho hắn biết thì Lôi Anh Đông không thể giả vờ không biết nữa.

Lôi Anh Đông bên kia điện thoại sau khi biết toàn bộ sự việc, chỉ hỏi một câu địa chỉ viện phúc lợi, lại dặn dò một câu bảo Tống Thiên Diệu nhớ sắp xếp cho Lam Cương diệt khẩu ở đường Đăng Ba Cửu Long, rồi bảo Tống Thiên Diệu gặp ở bến tàu nhỏ Lệ Hoàn nói chuyện tiếp.

Vì vậy Tống Thiên Diệu dặn dò xong Lam Cương, sau khi Lam Cương lên đường đến viện phúc lợi, bản thân Tống Thiên Diệu cũng lái xe đuổi theo đến Lệ Hoàn gặp Lôi Anh Đông.

- Ngoài phóng viên, ta còn nghĩ giúp ngươi, giết quỷ lão đương nhiên cũng phải có người làm chứng mới có thể khép kín vụ việc. Ngươi muốn nổ súng bắn bọn bắt cóc ở chốn đông người, làm ra vẻ bác sĩ quỷ lão bị bắt cóc, khó tránh khỏi cảnh sát đội điều tra người dân xung quanh xác nhận.

- Hai xe của ngươi đến đường Đăng Ba Cửu Long ra tay, con đường đó ta đã nhờ bạn bè sắp xếp xong, công ty địa ốc đang chuẩn bị xây nhà ở đó, người thuê nhà đều đã dọn đi bảy tám phần, người đi đường và cư dân đều không thấy nữa, chỉ có xưởng luyện vàng của hắn vì đang tìm đất thuê khác nên tạm thời chưa dọn hết. Khi người của ngươi ra tay, hắn sẽ để lại bốn năm tâm phúc trên con đường đó, khi cảnh sát đội đến hiện trường điều tra, bọn họ sẽ làm chứng giúp ngươi khẳng định chuyện này. Nhân chứng vật chứng đầy đủ mới tính là ổn thỏa.

Lôi Anh Đông kẹp điếu thuốc nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc nói:

- Ngươi có nhiều bạn bè nhỉ, chuyện làm chứng giả này, chủ tiệm vàng bình thường không có gan làm đâu.

- Có thể làm bạn với ta, đều giống ta cả, đủ gan cầm mạng mình ra đánh cược. Ngươi cũng vậy, bạn ở Ma Cao cũng vậy, bạn ở đường Đăng Ba cũng vậy, bản thân ta cũng vậy, đều là có gan trước, rồi mới có não, nếu không đều nhát như chuột, làm sao làm bạn được? Lát nữa bọn họ đến, ta giới thiệu các ngươi làm quen.

Lôi Anh Đông cười với Tống Thiên Diệu:

- Tên ở Ma Cao ban đầu ta và hắn coi như là thù địch, ta suýt dẫn anh em đi làm thịt hắn, sau đó là Hà Hiền Hà tiên sinh đứng ra điều giải cho chúng ta, sau khi xóa bỏ hiểu lầm, mọi người mới lại làm bạn. Ngoài việc hợp tác với người khác mở công ty vận tải đường thủy, hắn còn làm đại lý kinh doanh thuốc men, kinh doanh vàng, lại mở nhà máy lọc dầu, hiện giờ tài sản bốn năm trăm vạn.

- Còn về người bạn ở đường Đăng Ba, đôi khi hàng vận chuyển của ta đến Ma Cao hoặc Thâm Quyến, vì phía đại lục

thiếu đồng Hồng Kông, cũng sẽ dùng cá vàng thanh toán. Muốn giao dịch cá vàng ở Hồng Kông riêng tư rất phiền phức, bị rất nhiều tên khốn tham lam coi là đồ ăn cắp ép giá rất thấp. Người bạn ở đường Đăng Ba này ngược lại rất trọng nghĩa khí, sẵn sàng thu vàng của ta theo chín phần mười giá thị trường. Còn về ngươi? Về ta? Không cần nói nữa chứ?

Đứng lâu một chút bên bờ biển tháng mười hai, ít nhiều cũng sẽ cảm thấy hơi lạnh lẽo. Tống Thiên Diệu vừa khoác áo khoác lại, một tiểu đệ của Lôi Anh Đông đứng ở xa bên bờ biển đột nhiên giơ ống nhòm lên nói:

- Một chiếc thuyền nhỏ đến rồi!

Câu nói vừa dứt, chưa kịp để Tống Thiên Diệu và Lôi Anh Đông nhìn theo ánh mắt của hắn, hắn đã lên tiếng gọi tiếp:

- Là hai chiếc, đều là thuyền của chúng ta, Tử ca, hai chiếc thuyền nhỏ ở bến tàu Thượng Hoàn và Tiêm Sa Chủy đã cùng lúc đến, anh em trên hai chiếc thuyền đã đánh tín hiệu, gió yên sóng lặng, bình an vô sự.

Chương 449. Cuộc gặp gỡ định mệnh (2)

Lôi Anh Đông nói với Tống Thiên Diệu:

- Bọn họ đến rồi.

Theo lời hắn nói, trên mặt biển xa xa, hai chiếc thuyền cao tốc tạo thành hai vệt sóng trắng trên mặt nước xanh đen, ban đầu chạy riêng rẽ, đến đoạn cuối cùng thì biến thành hai chiếc thuyền cao tốc song song, thẳng tắp xé toạc mặt biển lao về phía bờ!

Khi thuyền cao tốc sắp lao thẳng lên bờ, mới rẽ trái phải sang hai bên, nhờ đà vừa rồi của thuyền, thậm chí không cần người của Lôi Anh Đông ở bờ giúp đỡ ném dây buộc cọc, hai chiếc thuyền cao tốc đã vẽ một vòng tròn đẹp mắt, cuối cùng dừng lại vững vàng ở hai bên cầu tàu cũ kỹ này, khoảng cách giữa thuyền và cầu tàu chỉ còn khoảng ba bốn mươi centimet, thậm chí không cần bắc cầu, đã đủ để người trên thuyền cao tốc bước thẳng lên cầu tàu.

- Giỏi quá!

Tống Thiên Diệu không nhịn được khen một câu, người lái thuyền đều là thủ hạ của Lôi Anh Đông, tuy Tống Thiên Diệu biết Lôi Anh Đông dẫn một nhóm thủ hạ ra biển chẻ sóng xẻ gió kiếm ăn, nhưng chưa từng tận mắt thấy nhóm người này thể hiện bản lĩnh của mình, hôm nay thấy kỹ thuật lái thuyền cao tốc tuy chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, nhưng đã có thể tưởng tượng được tại sao nhóm người này có thể nhiều lần

thoát khỏi sự truy đuổi của thủy thủ Anh quốc và Đại Thiên Nhị trên biển.

Trên chiếc thuyền nhỏ bên trái, một thanh niên động tác nhanh nhẹn nhảy thẳng lên cầu tàu, cười bước về phía Tống Thiên Diệu và Lôi Anh Đông đang đứng bên cầu tàu, gã thanh niên này khoảng hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, mặc một bộ tây phục, bên ngoài cũng học theo Lôi Anh Đông, để tránh tây phục bị ướt, khoác một chiếc áo mưa cao su dài che chắn bọt nước sóng biển, lúc này đã cởi mũ mưa ra, dung mạo không thể nói là anh tuấn, chỉ có thể nói là đoan chính, bên mép phải có một nốt ruồi đen, miệng rộng và hai hàng lông mày rậm khiến người ta nhìn một cái là không thể quên.

- Lôi đản tử, thủ hạ của ngươi múa thuyền trước mặt ta định dọa ta sao? Ta nể mặt ngươi nên không làm mất mặt hắn, lần sau ngươi nói với hắn, ta từ hai mươi đến hai mươi ba tuổi, tối nào cũng đi thuyền nhỏ qua biển đến Ma Cao, sóng cao năm mét, mười mét đều đã từng thấy.

Gã thanh niên này đi đến trước mặt hai người, trước tiên gật đầu chào Tống Thiên Diệu, sau đó mở miệng nói với Lôi Anh Đông.

Lôi Anh Đông giới thiệu cho hai người:

- Đây, hắn chính là ông chủ chi nhánh Hồng Kông của Chu Đại Phúc, Trịnh Ngọc Đồng, còn gọi là Đại Khẩu Đồng, thủ hạ của xưởng nấu vàng ở đường Đăng Ba, chính là do hắn sắp xếp.

- Ông chủ xưởng tóc giả Cửu Quang, Tống Thiên Diệu, có một tên quỷ ngoại quốc giết người bán máu người của chúng ta, chính là A Diệu chuẩn bị đưa hắn lên đường.

- Tống thư ký bên cạnh Chử tiên sinh trước đây phải không, đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Phò mã của ông chủ Chu Đại Phúc Chu Chí Nguyên, từ chân sai vặt trong tiệm vàng Chu Đại Phúc làm lên, một đường ngồi đến vị trí ông chủ chi nhánh Hồng Kông Trịnh Ngọc Đồng đưa tay nắm chặt tay Tống Thiên Diệu:

- Đã sớm nghe Lôi đản tử nhắc đến tên ngươi, nghe nói chính là ngươi ra tay thiết kế quỷ ngoại quốc, ta mới đặc biệt đến gặp một lần, can đảm giết quỷ ngoại quốc ta không có, nhưng dũng khí hô một tiếng tốt cho người đưa hắn lên đường thì có, người của ta ở đường Đăng Ba đều đã sắp xếp xong, toàn bộ đều là bạn hàng đã theo nhà mấy chục năm, cứ yên tâm.

Tống Thiên Diệu lại không ngờ lúc này người giúp Lôi Anh Đông nấu vàng lại là một trong những đại phú hào tương lai của Hồng Kông Trịnh Ngọc Đồng, lúc này bắt tay cười với đối phương:

- Đa tạ Trịnh lão bản giúp đỡ.

- Không cần khách sáo, gọi ta là A Đồng là được, Lôi đản tử một lời, không giúp cũng phải giúp, ai bảo hắn năm đó ở trên biển vừa hay cứu ta, không có hắn, ta sớm đã lật thuyền rơi xuống biển cho cá mập ăn rồi.

Trịnh Ngọc Đồng giải thích với Tống Thiên Diệu lý do tại sao hắn chỉ vì một câu nói của Lôi Anh Đông mà chịu giúp đỡ Tống Thiên Diệu.

Hắn là người thông minh, biết vào lúc này, đột nhiên tỏ ra thân thiện ngược lại sẽ khiến Tống Thiên Diệu cảnh giác trong lòng, không bằng tự mình đường hoàng chủ động nói rõ lý do.

- Nếu ngươi chết vào đêm đó, có lẽ ngươi sẽ là người được chôn cất xa hoa nhất.

Lôi Anh Đông đứng bên cạnh nói đùa một câu.

Cùng lúc ba người gặp nhau, bên phải chiếc ca nô cũng có người đang xuống. So với chiếc ca nô của Trịnh Ngọc Đồng chỉ có hắn và Lôi đản tử hai thuộc hạ, chiếc ca nô kia chen chúc tới bảy người. Lúc này ba người trông như phóng viên văn nhã khoác áo mưa, chân hơi run rẩy được người khác dìu lên cầu tàu, rõ ràng đã bị kỹ thuật lái thuyền của thuộc hạ Lôi Anh Đông dọa cho hồn xiêu phách lạc. Để lại ba phóng viên và thuộc hạ của Lôi Anh Đông trên cầu tàu hồi phục, có hai người khoác áo mưa đen đi về phía ba người.

Lần này không đợi Lôi Anh Đông giới thiệu, Tống Thiên Diệu đã nhận ra thanh niên đi đầu.

Trông có rõ dòng máu châu Âu, chàng thanh niên anh tuấn tiêu sái hạ mũ áo mưa xuống, để lộ mái tóc được chải chuốt kỹ càng bằng sáp. Hắn im lặng quét mắt qua Lôi Anh Đông, rồi nhìn Tống Thiên Diệu, Trịnh Ngọc Đồng, cuối cùng đưa mắt dừng lại trên người Lôi Anh Đông, lau nước mưa trên mặt:

- Ba tòa soạn báo, ba phóng viên, thân gia vài triệu của ta, tự thân chạy vạy đưa đến cho ngươi, có đủ tình bằng hữu không?

- Nếu không phải Hà tiên sinh mở lời, ngươi có chịu đến không? Thân gia vài triệu? Nhiều lắm sao?

Chương 450. Tiếng súng (1)

Lôi Anh Đông cười với người đến, rồi giới thiệu hai người bên cạnh:

- Hai vị này là bạn của ta ở Hồng Kông, ông chủ tiệm vàng Chu Đại Phúc Trịnh Ngọc Đồng, vàng trong tiệm hắn cũng đáng giá vài triệu chứ? Ông chủ Cửu Quang Giả Phát Tống Thiên Diệu, đơn hàng bách hóa hai năm đã một ngàn vạn đô Hồng Kông, nằm nhà chờ tiền từ trên trời rơi xuống túi, thân gia vài triệu mà để ngươi từ Ma Cao lên thuyền chạy đến Hồng Kông khoe khoang?

Nói xong, Lôi Anh Đông lại giới thiệu đối phương với hai người:

- Tên này là chủ quản bộ phận cung ứng Cục Mậu dịch Ma Cao, ông chủ nhà máy lọc dầu Liên Hưng, Hà Hồng Sanh.

Hà Hồng Sanh bắt tay với Tống Thiên Diệu và Trịnh Ngọc Đồng.

Thấy phía sau Hà Hồng Sanh có một thanh niên to lớn vẫn chưa lên tiếng, Lôi Anh Đông hỏi Hà Hồng Sanh:

- Bạn của ngươi?

- Không phải, thuộc hạ của Hà tiên sinh, sợ ta tự dẫn phóng viên đến Hồng Kông không an toàn, để hắn cùng qua giúp đỡ, hơn nữa Hà tiên sinh còn bảo hắn mang vài lời đến cho vị Tống tiên sinh này.

Hà Hồng Sanh vừa nói vừa quay người chỉ về phía thanh niên to lớn rồi chỉ Tống Thiên Diệu:

- Vị kia chính là Tống Thiên Diệu muốn giết quỷ lão.

Gã thanh niên cao hơn Tống Thiên Diệu cả nửa cái đầu kia cởi mũ áo mưa, để lộ khuôn mặt vuông vức như được đẽo gọt bằng dao búa, đôi mắt tròn đánh giá Tống Thiên Diệu, dường như có chút nghi hoặc vì sao kẻ dám giết quỷ lão lại trẻ như vậy. Tuy nhiên, đã biết đối phương là Tống Thiên Diệu, hắn cũng bước đến trước mặt Tống Thiên Diệu, nói bằng giọng mang âm điệu Quảng Tây:

- Ta tên Hoàng Lục, là tùy tùng bên cạnh Hà tiên sinh. Hà tiên sinh bảo ta mang vài lời đến cho Tống Thiên Diệu Tống tiên sinh. Hà tiên sinh nói, nếu Tống tiên sinh ra tay giết quỷ lão không tiện, có thể để ta thay mặt làm việc đó. Ta giết xong để phóng viên tiện thể chụp ảnh, để lại cho cảnh sát Hồng Kông dán thông báo truy nã rồi về Ma Cao, cảnh sát Hồng Kông không dám đến Ma Cao bắt ta.

- Hà tiên sinh còn nói, nếu sau khi Tống tiên sinh tự mình hành sự, vì chuyện này mà phát triển ở Hồng Kông không thuận lợi, cũng có thể đến Ma Cao phát triển, ông ấy nhiệt liệt hoan nghênh. Cuối cùng Hà tiên sinh còn nói, đệch mẹ nó, tên quỷ lão đó đáng chết lắm, nên giết.

….

Tống Thiên Diệu biết Hà tiên sinh mà Lôi Anh Đông, Hà Hồng Sanh thậm chí cả Hoàng Lục trước mặt nhắc đến chính là Hà Hiền - lý sự trưởng Tổng thương hội Trung Hoa Ma Cao. Trong thời kỳ Thế chiến thứ hai, Trung Quốc, Anh, Bồ Đào Nha, Nhật Bản bốn bên đều phải nể mặt Hà Hồng Sanh, ba đời thống đốc Ma Cao đều là khách quý của ông ta. Quyền kinh doanh vàng độc quyền ở Ma Cao chính là công ty của ông ta đang vận hành, ba khách sạn lớn nhất Ma Cao cũng thuộc công ty của ông ta. Có thể nói các ngành nghề kiếm tiền ở Ma Cao đều có cổ phần của ông ta, quả thực là vị vua không ngai của Ma Cao.

Cho dù lúc này Hà Hồng Sanh đang đứng trước mặt Tống Thiên Diệu, kiếp trước tuy có tài sản nghìn tỷ, được gọi là vua sòng bạc Ma Cao, tuy cũng họ Hà, nhưng địa vị so với Hà Hiền ở Ma Cao vẫn chênh lệch một trời một vực. Con trai Hà Hiền là đặc khu trưởng đầu tiên của Ma Cao, thực sự xứng danh Hà gia vương của Ma Cao. Còn Hà Hồng Sanh, cả đời cũng chỉ được gọi là vua sòng bạc Ma Cao. Vua Ma Cao và vua sòng bạc Ma Cao, chỉ khác nhau một chữ, nhưng địa vị chênh lệch không biết bao nhiêu lần.

- Đa tạ Hà tiên sinh quan tâm. Đợi khi vụ việc này lắng xuống, ta nhất định sẽ đích thân đến Ma Cao cảm tạ Hà tiên sinh. Còn nữa, chuyện nhỏ như vậy không cần phiền Hà tiên sinh và Hoàng tiên sinh, ta đã sắp xếp ổn thỏa, việc của mình cần tự mình làm mà.

Tống Thiên Diệu nói với Hoàng Lục đang đứng trước mặt, người cao to vạm vỡ, tướng mạo oai nghiêm.

Nhưng không hiểu sao, Tống Thiên Diệu cảm thấy Hoàng Lục trước mặt dù đang nghiêm mặt ra vẻ nghiêm túc, nhưng vẫn toát ra vẻ hào hứng muốn thử sức.

Đã Tống Thiên Diệu không cần hắn giúp giết người, Hà Hồng Sanh cũng không nói nhiều, xoay người lùi sang một bên, chờ đợi đi cùng ba phóng viên kia để điều tra phỏng vấn viện phúc lợi.

Tống Thiên Diệu giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ:

- Giờ này tên quỷ ngoại quốc chắc đã được chở về hướng khu trung tâm rồi.

- Không đi xem tận mắt không?

Trịnh Ngọc Đồng nhìn Tống Thiên Diệu và Lôi Anh Đông:

- Ta đặc biệt chạy đến để cùng các ngươi ngồi hàng ghế đầu đấy? Đi thuyền cao tốc đến lầu hai lò đúc vàng của ta, có

thể nhìn rõ mồn một, chắc vẫn kịp.

- Giết người có gì hay mà xem.

Lôi Anh Đông ném mẩu thuốc lá trong tay đi:

- Xem hay không xem thì tên quỷ ngoại quốc cũng sẽ chết thôi, để người của ngươi nhìn cho rõ là được, nhớ giúp ghi lời khai khi lấy cung là được rồi.

Tống Thiên Diệu thì để ý thấy sắc mặt Hà Hồng Sanh vẫn luôn có vẻ u uất, bèn lên tiếng hỏi:

- Hà tiên sinh có tâm sự?

Hà Hồng Sanh liếc nhìn Tống Thiên Diệu, lấy khăn tay lau khuôn mặt vẫn còn hơi ẩm ướt của mình:

- Đã quen biết nhau rồi, đừng gọi Tống lão bản Hà tiên sinh nữa, ta gọi ngươi A Diệu, ngươi gọi ta A Sanh là được. Ta không sao, chỉ là tâm trạng hơi không thoải mái, nếu không cũng chẳng đặc biệt đến Hồng Kông hóng gió giải sầu.

- Chuyện nhà máy lọc dầu của ngươi vẫn chưa giải quyết xong à?

Lôi Anh Đông rõ ràng biết chuyện, chen vào một câu.

Thấy Tống Thiên Diệu và Trịnh Ngọc Đồng đều nhìn về phía mình, Lôi Anh Đông chỉ vào Hà Hồng Sanh nói:

- Kho hàng nhà máy lọc dầu của hắn, giữa ban ngày ban mặt bị người ta ném vào sáu quả lựu đạn tự chế, may mắn chỉ nổ hai quả, nếu không dầu hỏa trong kho có thể làm nổ tung nửa con phố.

Chỉ một câu ngắn ngủi đã khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy việc mình giết một tên quỷ ngoại quốc ở Hồng Kông so với Hà Hồng Sanh ở Ma Cao, quả thực chẳng đáng nhắc tới. Ma Cao quả nhiên không hổ danh là vùng đất chín phản, giữa thanh

thiên bạch nhật mà dám ném sáu quả lựu đạn vào nhà máy? Mình ở Hồng Kông giết một tên quỷ ngoại quốc còn phải cân nhắc kỹ lưỡng, sợ xảy ra sơ suất, bên Ma Cao lại chẳng thèm che giấu? Mà ra tay còn hung hãn như vậy, ném lựu đạn? Giang hồ Hồng Kông dù vì quy tắc giang hồ hay sợ quân đội Anh, tóm lại ngay cả súng cũng rất ít khi dùng.

Chương 451. Tiếng súng (2)

- Hà tiên sinh giúp ta hẹn gặp những người đó, cuối cùng ta phải bồi thường cho đối phương hai vạn đồng tiền thuốc men.

Hà Hồng Sanh thở dài nói.

Trịnh Ngọc Đồng vẫy tay với Hà Hồng Sanh ra hiệu:

- Khoan đã, ta chưa hiểu rõ, nhà máy của ngươi bị ném lựu đạn, ngươi lại phải bồi thường tiền thuốc men cho những kẻ ném lựu đạn?

- Đương nhiên phải bồi thường rồi, thuộc hạ của hắn suýt đánh chết mấy tên ném lựu đạn đó, có một tên thậm chí xương cổ suýt bị đánh gãy, ngươi tưởng hắn ở Ma Cao là người hiền lành à? Những công nhân dưới trướng hắn ngày xưa đều cùng hắn đánh cướp hải tặc trên biển, nếu không làm sao người hiền lành lại bị ném lựu đạn vô cớ.

Lôi Anh Đông giải thích với Trịnh Ngọc Đồng.

Hà Hồng Sanh trừng mắt nhìn Lôi Anh Đông:

- Ta không phải người hiền lành sao? Nếu ta không hiền lành thì đã dùng dầu hỏa lọc từ nhà máy đốt chết cả nhà bọn chúng rồi. Là Hà tiên sinh bảo ta hòa khí sinh tài, lùi một bước biển rộng trời cao.

- Nếu ngươi thật thà, ban đầu ta cũng đâu muốn giết ngươi?

Lôi Anh Đông cười với Hà Hồng Sanh:

- Ngươi ở Ma Cao, bọn ta ba người ở Hồng Kông, nếu có kẻ nào phá hoại việc làm ăn của ngươi, nhiều lắm cũng như hôm nay thôi, ngươi cần người giúp đỡ ở Ma Cao, bọn ta sẽ

tìm người từ Hồng Kông qua giúp ngươi. Nhưng vận khí của ngươi quá xui xẻo, ta lo giúp ngươi sẽ ảnh hưởng đến vận may của ta.

Tống Thiên Diệu đứng bên cạnh cười nói:

- Ngươi kết bạn kiểu gì vậy? Suýt giết đối phương à? Còn nữa, ta nhớ ngươi không phải nổi tiếng xui xẻo sao? Bán muối mà muối cũng bị mốc.

- Kết bạn với hắn? Chuẩn bị xui xẻo cả đời rồi. A Diệu, ta nói cho ngươi biết, từ khi quen biết hắn, vận may của ta bắt đầu xuống dốc. Trước khi quen hắn, ta kiếm được một trăm vạn một năm, ba năm kiếm được ba trăm vạn. Sau khi quen hắn, bắt đầu bị người ta phá hoại, mấy năm mới kiếm được chút ít. Ngươi phải cẩn thận đấy.

Hà Hồng Sanh nghe Tống Thiên Diệu chọc ghẹo Lôi Anh Đông một câu, lập tức tiếp lời và quay sang nhìn Lôi Anh Đông.

Trịnh Ngọc Đồng bên cạnh cũng đồng tình nói:

- Câu này ta tin. Lôi đản tử nổi tiếng là thần hắc diện, trước khi quen hắn, ta đầu cơ vàng kiếm không biết bao nhiêu. Sau khi quen hắn, giá vàng sụt giảm thê thảm, các tiệm vàng đồng nghiệp đóng cửa gần hết, ta cũng chỉ miễn cưỡng trụ lại được thôi.

- A Diệu không phải vẫn tốt đó sao? Sao không thấy vận may của hắn tệ?

Lôi Anh Đông bất mãn nói với hai người:

- Hai tên khốn này, ta coi các ngươi là bạn bè, lại chọc ghẹo ta?

Tống Thiên Diệu lập tức tiếp lời:

- Đại ca, ngươi thấy ta may mắn chỗ nào? Xảy ra chuyện như hôm nay mà ta vẫn chưa đủ xui sao?

- Đúng vậy, bị dồn đến mức phải giết quỷ tây, ngươi vẫn cho là hắn may mắn à?

Trịnh Ngọc Đồng vỗ vai Lôi Anh Đông:

- Ngươi mù từ khi nào vậy? Nếu cần khám bác sĩ, ta giới thiệu cho ngươi một người quen.

Cả bốn người nói xong đều cười lên. Tống Thiên Diệu nói lời cảm ơn với ba người, hắn biết thực ra mấy câu đùa cuối cùng của họ là cố ý nói ra, không gì khác ngoài việc muốn hắn bớt căng thẳng, giảm bớt không khí nặng nề. Dù sao ba người họ cũng không vướng bận gì, còn Tống Thiên Diệu trong mắt họ, tuy lúc này đang đứng đây nhưng trong lòng chắc hẳn đã lo lắng đến tận cổ vì phải giết quỷ tây.

- Sinh tử có mệnh, phú quý do trời, các ngươi có tin vào số mệnh không?

Tống Thiên Diệu nhìn ba người trước mặt, mỉm cười hỏi.

Nếu Lôi Anh Đông tin vào số mệnh, hắn đã cùng mẹ quản lý cửa hàng tạp hóa nhỏ, chứ không phải bị thủy binh dùng súng máy truy đuổi trên biển, vượt sóng băng gió vận chuyển hàng cấm.

Nếu Trịnh Ngọc Đồng tin vào số mệnh, hắn đã vẫn là học đồ làm vàng ở chỗ Chu Đại Phú, sau này nhiều lắm cũng chỉ là thợ vàng ở một chi nhánh, chứ không phải một mình lái tàu cao tốc đến Ma Cao buôn lậu vàng về Hồng Kông.

Nếu Hà Hồng Sanh tin vào số mệnh, khi cha bỏ rơi hắn và mẹ, hắn đã tuyệt vọng buông xuôi, chứ không phải sau khi phá sản, mang theo 10 đô la Hồng Kông đến Ma Cao lập nghiệp, làm thư ký cho người ta, thậm chí bị ném lựu đạn cũng không chịu lùi bước.

Vì vậy, chỉ một câu đơn giản của Tống Thiên Diệu lại khiến họ đều sững người, rồi lắc đầu. Đối với ba người này, hai chữ "tin mệnh" chưa từng xuất hiện trong đầu họ, và sau này cũng sẽ không xuất hiện.

Tống Thiên Diệu khoác áo choàng quay người đi về phía xe của mình ở bờ biển, vừa đi vừa như tự nói với chính mình:

- Nếu tin vào số mệnh, ta đã là một kẻ khuân vác không thi đỗ trường cảnh sát mà chuẩn bị đi làm ở bến tàu, chứ không phải là Tống Thiên Diệu hôm nay dám giết quỷ tây. Đi đến ngày hôm nay, ta chỉ tin mệnh là do cha mẹ cho, phú quý là do chính mình tranh đoạt. Chỉ là giết một tên quỷ tây thôi, cần gì ba vị phải lo lắng cho ta. Trời sắp tối rồi, tối nay Chử hội trưởng mời ta đến nhà ông ta ăn cơm, ông ta là bậc trưởng bối, đến muộn không tốt lắm, còn phải đi mua ít quà làm lễ ra mắt nữa. Ta đi trước, chuyện còn lại phiền ba vị lo liệu. Ơn lớn không nói lời cảm ơn, để ngày khác ta mời ba vị uống rượu, không say không về.

Cho đến khi Tống Thiên Diệu lái xe thực sự rời đi, Trịnh Ngọc Đồng dùng tay gãi gãi nốt ruồi bên miệng:

- Tên này tỏ ra bình tĩnh là giả vờ hay thật vậy? Giết quỷ tây đấy, vẫn còn tâm trạng đi dự tiệc? Một lá gan to đùng bọc cả thân thể à?

- Ba vị bằng hữu phóng viên xin hãy đi theo thủ hạ của ta, để họ dẫn các ngươi đến viện phúc lợi điều tra phỏng vấn.

Lôi Anh Đông không trả lời câu hỏi của Trịnh Ngọc Đồng, mà gọi với ba vị phóng viên Ma Cao đã lấy lại tinh thần ở đằng xa.

Hà Hồng Sanh cười hắc một tiếng:

- Có chút thú vị, tên này nên đến những nơi như Ma Cao xông xáo một phen, nói không chừng sẽ phù hợp với hắn hơn.

Chương 452. Tiếng súng (3)

…

- Ngươi một mình có được không?

Nhan Hùng nhìn Lam Cương bước ra khỏi cổng viện phúc lợi chuẩn bị lên xe, có chút lo lắng mở miệng hỏi.

Lam Cương cười không để ý:

- Hùng ca, ta rất rõ và cũng rất ngưỡng mộ việc ngươi chỉ trong một đêm từ quân phục trở thành thám mục cao cấp như thế nào. Ta cũng luôn muốn trở nên giống như ngươi. Ngươi dựa vào giết người, ta cũng có thể. Đêm đó ngươi có thể giết lão đại giang hồ, hôm nay ta có thể giết quỷ lão. Cơ hội là do chính mình tranh thủ, không muốn làm gì cả mà lại muốn được người khác coi trọng nâng đỡ, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Đúng không?

Nói xong, Lam Cương xoay người lên chiếc Ford 49 của mình, vẫy tay với chiếc taxi phía trước đã nhét tên bác sĩ quỷ lão vào xe, ra hiệu cho hai tay súng trên xe xuất phát.

Hai tay súng trên xe là do chính Lam Cương tìm từ Lục lão của Ám Hoa Đài. Ám Hoa Đài là biệt danh mà người giang hồ gọi một nơi giới thiệu người, thực tế chính là một nơi giới thiệu người (giống như các cơ quan môi giới hiện nay), nhưng nơi giới thiệu người này khác với những nơi khác, Ám Hoa Đài của Lục lão không làm việc giới thiệu hầu nữ hay công nhân cũng như cho thuê nhà, chỉ làm việc của người giang hồ, nếu có ai cần tìm kẻ thế mạng, tìm sát thủ, có thể đến Ám Hoa Đài nhờ hắn liên lạc giúp, giá cả công bằng.

Hai kẻ thế mạng được Lục lão tìm đến này, trước đây là binh lính tàn quân Quốc dân đảng, vẫn luôn làm những việc cướp bóc trộm cắp ở Cửu Long để sống sót, chuẩn bị giúp người ta giết người hoặc cướp một vụ lớn ở Hồng Kông rồi trốn sang Đài Loan không quay lại nữa.

Thông tin mà Lục lão và Lam Cương đưa cho hai tay súng là để họ phối hợp với Lam Cương hoàn thành một màn thám mục cảnh sát cứu bác sĩ Anh, mục đích là để Lam Cương dễ thăng chức, để diễn cho thật, có thể nổ súng nhưng chỉ được bắn chỉ thiên, sau khi sự việc kết thúc, Lục lão sẽ sắp xếp người thế mạng thay thế vị trí của họ, thù lao của họ không chỉ là 10 vạn đô la Hồng Kông tiền mặt trên xe, mà còn có thể đến chỗ Lục lão nhận thêm 5 vạn đô la Hồng Kông, Lục lão thậm chí còn mua sẵn vé tàu cho họ, nhận được tiền là lập tức lên tàu rời cảng.

Nhưng thực tế, đường Đăng Ba chính là nơi cuối cùng của hai người, cho dù không chết ở đường Đăng Ba, chỗ Lục lão cũng đã được Lam Cương sắp xếp sẵn thủ hạ tâm phúc, chuẩn bị chờ hai người đến đó tự tìm đến cái chết.

Hai chiếc xe trước sau vào lúc chiều tối, chạy vào con đường Đăng Ba vắng vẻ, chiếc taxi phía trước còn chưa kịp phản ứng, Lam Cương phía sau đã đột ngột tăng tốc, đâm vào chiếc taxi!

Tay súng lái xe không kịp phòng bị, đánh tay lái chậm một chút, đầu xe đâm vào cột đèn khí đốt bên đường, sau đó xe dừng lại!

- Xuống xe chịu kiểm tra! Cảnh sát!

Lam Cương đeo găng tay cầm súng bước xuống xe, hét về phía hai tay súng trong chiếc taxi.

Hai tay súng theo lời dặn trước đó của Lam Cương và Lục lão, giơ súng xuống xe, ba người gần như đứng đối mặt, chỉ cách nhau một bước, một tay súng bắn chỉ thiên trước, miệng hét với Lam Cương:

- Không muốn chết thì tránh ra! Không liên quan đến ngươi! Đây là một tên quỷ lão, ngươi là người Trung Quốc, hãy nghĩ kỹ xem mạng của mình quan trọng hay mạng của hắn quan trọng!

Lam Cương đang chuẩn bị thừa cơ bắn hai phát để giết chết hai người thì đột nhiên từ một con hẻm nhỏ chạy ra một người mặc quân phục, thấy Lam Cương đối đầu với hai người cầm súng, hắn giật mình, rồi luống cuống rút súng ra, lúng túng ngắm giữa hai tay súng và Lam Cương, miệng hét lớn:

- Bỏ súng xuống! Cảnh sát! Bỏ súng xuống!

- Ta là Vô Đầu của sở cảnh sát Loan Giá! Hai tên này là cướp, ta thấy chúng bắt cóc một tên quỷ lão!

Lam Cương trong lòng kêu lên một tiếng không hay, nhưng miệng lập tức nói rõ thân phận của mình với đối phương.

Hai tên súng thì có vẻ hơi bối rối, trong chỉ thị trước đó chỉ nói đến một mình Lam Cương, không hề nhắc đến sự xuất hiện của quân phục.

Vì vậy họ không nhịn được quay đầu nhìn về phía tiếng nói phát ra từ bộ quân phục phía sau, và ngay khoảnh khắc hai người quay đầu, Lam Cương đã dứt khoát bóp cò súng!

- Bùm bùm!

Hai tiếng súng vang lên, hai tên súng bị bắn trúng đầu ở cự ly gần!

Sau khi bắn xong, Lam Cương một tay cầm súng, một tay lấy ra thẻ cảnh sát của mình từ trong áo giơ lên, nói với người

mặc quân phục đang căng thẳng chĩa súng vào mình:

- Thật sự là người của mình đến đây, đây là chứng minh thư của ta.

Nhìn thấy biểu tượng cảnh sát to đùng trên chứng minh thư, người mặc quân phục thở phào nhẹ nhõm, hạ nòng súng xuống và tiến về phía Lam Cương:

- Ta lười nên vào ngõ sau đi tiểu, không ngờ…

- Bùm!

Ngay khi hắn vừa hạ nòng súng xuống, còn đang vừa đi vừa quan sát hai xác chết bị bắn ngã, Lam Cương đã nhanh chóng cúi người nhặt khẩu súng của một tên đã chết, giơ lên bóp cò nhắm vào hắn! Viên đạn bắn chính xác vào trán tên mặc quân phục! Khiến cơ thể hắn giật mạnh, rồi ngã mềm xuống đất chết tại chỗ!

Lam Cương cầm khẩu súng của tên súng, từ từ đi đến gần chiếc taxi, mở cốp xe, lộ ra tên quỷ lão bị trói tay chân cuộn tròn bên trong, không chút do dự, bắn liên tiếp hai phát vào đầu và thân hắn, nhìn trái phải không có ai, hắn lùi về phía đầu xe của mình, hít sâu một hơi, giơ khẩu súng của tên súng lên bắn vào đùi mình một phát! Rồi cắn răng chịu đau ném khẩu súng về phía xác chết, chỉ một động tác ném súng thôi mà đã khiến răng hắn nghiến ken két.

Sau khi ném khẩu súng của tên súng đi, Lam Cương cởi găng tay ra, nhét vào dưới nắp capo xe của mình cất giấu, cắn răng gắng gượng làm xong tất cả những việc này, rồi mới từ từ ngồi tựa vào đầu xe, nắm chặt khẩu súng của mình, mặc cho máu trên đùi chảy ròng ròng, đôi mắt nhìn về phía xác chết mặc quân phục không xa, gương mặt anh tuấn lúc này đã đẫm mồ hôi, giọng nói yếu ớt nhưng không kém phần dữ tợn:

- Xin lỗi… hừ… huynh đệ, tại ngươi xui xẻo chắn đường ta… hừ… kiếp sau đầu thai tốt hơn…

Chương 453. Một công đôi ba việc (1)

Tống Thiên Diệu giao những món quà mình mua cho Ân thúc, rồi có Hồng tỷ đi cùng trực tiếp vào phòng ăn nhà họ Chử. Chử Diệu Tông, Chử phu nhân, Chử Hiếu Trung, Chử Hiếu Tín, vợ của Chử Hiếu Trung, hôn thê của Chử Hiếu Tín là Lư Bội Anh, thậm chí cả Chử Hiếu Trí và Chử Thư Hằng đều đã ngồi quanh bàn ăn, trông giống như một bữa cơm gia đình bình thường.

Tống Thiên Diệu chào hỏi Chử Diệu Tông và phu nhân Chử, định đi đến chỗ trống cuối bàn ngồi, nhưng Chử Diệu Tông vỗ vỗ chỗ trống bên trái mình:

- A Diệu, ngươi ngồi đây.

Tống Thiên Diệu sững người một chút, rồi cười xoa xoa hai tay:

- Không phải là Hồng Môn yến chứ? Ta nổi tiếng nhát gan, tuổi trẻ tài mọn, đâu có tư cách ngồi bên cạnh Chử hội trưởng.

Tuy miệng nói vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo lời Chử Diệu Tông, ngồi xuống bên dưới ông ta, trông có vẻ thân thiết với Chử Diệu Tông hơn cả trưởng tử Chử Hiếu Trung.

- Hôm nay khác với ngày thường mà, nhiều người trong thương hội đều gọi điện cho ta, bảo ta gọi ngươi đến nói chuyện, có việc cầu người, thái độ đương nhiên phải khiêm tốn một chút.

Nghe Tống Thiên Diệu đùa cợt, ông ta hiếm khi cười đáp lại một câu, bình thường khi Tống Thiên Diệu nói những lời

không đúng mực, Chử Diệu Tông nhiều lắm chỉ cười cười không nói gì, có vẻ hôm nay tâm trạng Chử Diệu Tông không tệ:

- Hồng tỷ, mọi người đã đến đủ, chuẩn bị bắt đầu bữa ăn đi.

Chủ nhân một nhà có vẻ tâm trạng rất tốt, nên sắc mặt mọi người quanh bàn ăn cũng trở nên thoải mái.

Hồng tỷ dạ một tiếng, quay người đi sắp xếp người hầu bắt đầu bày món, Chử phu nhân thì cười híp mắt nhìn Tống Thiên Diệu rồi lên tiếng:

- Mấy tháng không gặp, A Diệu trông có vẻ gầy đi một chút, ở bên ngoài tự làm việc chắc là vất vả lắm.

- Kiếm tiền làm gì có chuyện dễ dàng, A Diệu vất vả mấy tháng trời, mới giành được hợp đồng hai năm của ba công ty bách hóa, mỗi tháng giá trị đơn hàng đều trên một triệu, chỉ thấy hai năm nữa sẽ trở thành triệu phú.

Chử Diệu Tông không phiền hạ nhân, mà tự mình trải khăn ăn ra từ từ, miệng nói:

- Hiện giờ hắn được coi là người có tiền đồ nhất trong đám hậu bối Triều Châu của chúng ta.

Tống Thiên Diệu cười ngốc gãi đầu, hoàn toàn như hai người khác nhau so với hình ảnh người trẻ tuổi xuất sắc nhất Triều Châu mà Chử Diệu Tông khen ngợi:

- Đâu có như Chử hội trưởng nói quá lên vậy, ta chỉ kiếm được chút ít đủ sống qua ngày thôi.

Chử Hiếu Tín trên bàn ăn vẫn rất ít nói, thỉnh thoảng dùng mắt lo lắng liếc nhìn Tống Thiên Diệu, nhưng Tống Thiên Diệu lại trò chuyện vui vẻ với Chử Diệu Tông, Chử Hiếu Trung, Chử Thư Hằng mấy người, thỉnh thoảng kể vài chuyện thú vị mình gặp phải để không khí sôi nổi, khiến mấy nữ

quyến cũng thường xuyên lộ nét cười, dường như hoàn toàn không có tâm sự gì.

Đợi khi ăn tối xong, hạ nhân dọn dẹp bát đĩa, đổi sang trái cây tráng miệng và trà nước, Chử phu nhân liền dẫn Chử Hiếu Trí, vợ Chử Hiếu Trung, Lư Bội Anh chủ động đứng dậy, rời khỏi phòng ăn đi ra hậu sảnh ngắm hoa cỏ mới trồng của Chử phu nhân, để lại phòng ăn cho mấy người đàn ông, phụ nữ trong đại gia tộc thường có con mắt tinh tường và biết điều.

- Thư Hằng, ngươi ở lại nói chuyện với A Trung, gần đây thuốc trừ sâu do nhà máy dược phẩm của A Tín sản xuất dường như bán rất chạy, lần này gọi ngươi đến là muốn ngươi và A Trung bàn bạc một chút, về việc cung cấp hàng cho Đông Nam Á, Lợi Khang của A Tín có thể giao cho công ty logistics của A Trung phụ trách không, A Tín, A Diệu, theo ta đến thư phòng uống trà nói chuyện, một số người trong thương hội rất quan tâm đến việc làm ăn của A Diệu, ta bị họ làm phiền đến nhức đầu.

Chử Diệu Tông đợi khi phụ nữ rời đi, cười híp mắt nói với Chử Thư Hằng.

Câu nói này trực tiếp tương đương với việc bảo hai người, hắn muốn đến thư phòng bàn chuyện, hai người cứ ở lại phòng ăn nói chuyện làm ăn thuốc men, đừng tham gia.

Tống Thiên Diệu tự biết thân biết phận, cùng nhị thiếu gia Chử ngoan ngoãn đi theo sau Chử Diệu Tông đến thư phòng, đợi khi Ân thúc tự mình đóng cửa phòng từ bên ngoài rồi lui ra, Chử Diệu Tông ngồi xuống chỗ ngồi, trên mặt đâu còn hình ảnh Phật Di Lặc lúc trước ở phòng ăn, sắc mặt âm u hung dữ, giống hệt như lão quỷ tích năm trước mặt Tống Thiên Diệu, lúc nào cũng sẵn sàng đoạt lấy hồn phách của Tống Thiên Diệu.

- Ngươi nổi tiếng nhát gan? A Diệu, ngươi có biết ngươi đã làm chuyện gì không?

Chử Diệu Tông ngồi trên ghế cầm chén trà, dùng nắp trà khẽ khuấy lá trà trong nước, giọng nói âm trầm:

- Ta vẫn luôn khen ngươi thông minh, biết nhìn sắc mặt, sao lần này lại bất cẩn như vậy? Việc làm ăn của ngươi đã khiến bao nhiêu người đỏ mắt, ngươi có biết không? Ngươi gây ra chuyện như vậy, tương đương với việc cho bọn họ cơ hội quang minh chính đại cắt thịt ngươi, ngươi có biết sau khi A Tín nói cho ta biết chuyện ngươi làm, ta đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại ra ngoài cả buổi chiều không?

Ngay cả khi trước đây công ty Lợi Khang đối đầu trực tiếp với nhà họ Chương, thậm chí Chương Ngọc Giai đích thân đến cửa cố ý kiêu ngạo dùng lời nói áp bức Chử Hiếu Trung và Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu cũng chưa từng thấy trên mặt Chử Diệu Tông có vẻ mặt như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy Chử Diệu Tông mặt đen.

- Cha coi ngươi như hậu bối thân cận, nếu không sẽ không dùng…

Thấy cha mình mặt đen mắng Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín lo Tống Thiên Diệu sẽ sinh lòng bất mãn, chủ động mở miệng muốn giải thích một chút vì sao phụ thân lại nổi giận.

- Lão đại, ngài không cần giải thích ta cũng hiểu, Chử hội trưởng coi ta như con cháu, nếu không ngài ấy hoàn toàn có thể cười híp mắt nhìn việc làm ăn của ta bị người khác xé xác mà.

Tống Thiên Diệu cúi đầu như đứa trẻ phạm lỗi, cố ý liếc nhìn sắc mặt Chử Diệu Tông nói.

Chương 454. Một công đôi ba việc (2)

Chử Diệu Tông nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu, mở miệng với giọng không thiện cảm:

- Đừng giả ngốc nữa, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, bọn quỷ tây không coi người Trung Quốc ra gì, ngươi giết chúng cũng được, với đầu óc của ngươi, chỉ cần hoãn vài tháng là có thể nghĩ ra hàng chục cách để đưa bọn chúng xuống âm phủ. Tại sao lại phải ra tay ngay sau khi vừa nhận được đơn hàng, lại còn liên lụy đến Bảo Lương Cục? Ngươi thật sự nghĩ những người trong Bảo Lương Cục đều là những nhà từ thiện, người tốt sao? Bọn họ toàn là những kẻ ăn thịt người không nhả xương, phải giẫm đạp lên không biết bao nhiêu xác người mới có được địa vị như ngày hôm nay!

- Ngài cũng từng là lão đại của Bảo Lương Cục.

Tống Thiên Diệu cúi đầu ngồi xuống đối diện với Chử Diệu Tông, thu lại nụ cười trước đó, mở miệng với giọng điệu bình tĩnh:

- Chử hội trưởng, ta có được ngày hôm nay là nhờ họ Chử, Chử tiên sinh che chở cho ta, nếu không dù ta có đầu óc thông minh đến đâu cũng không thể nhanh chóng làm ăn riêng được như vậy, ta luôn ghi nhớ sự quan tâm của ngài. Còn bọn quỷ tây? Nhất định phải giết, thứ nhất, ông nội ta tính tình rất cứng đầu, thối như con bò vậy, người anh em mấy chục năm của hắn là Bá Minh bị bọn quỷ tây và người của viện phúc lợi hại chết, dù Ngọc Hoàng Đại Đế có bảo vệ bọn quỷ tây, ông ấy

cũng nhất định sẽ ra tay, ta không thể nhìn ông nội mình ở cái tuổi này vì giết quỷ tây mà cuối cùng bị treo cổ được.

- Thứ hai, đây cũng là một cơ hội, bọn quỷ tây để lừa người Trung Quốc, cố tình treo biển hiệu của Bảo Lương Cục, Hội Hồng Thập Tự của người Anh và Bảo Lương Cục của người Trung Quốc như nước với lửa, mỗi bên đều mua chuộc lòng người, lần này Bảo Lương Cục vừa hay có thể nhân cơ hội này chỉ trích Hội Hồng Thập Tự chi nhánh Hồng Kông của Anh, khiến ấn tượng của Hội Hồng Thập Tự chi nhánh Hồng Kông trong lòng dân chúng Hồng Kông càng thêm tồi tệ. Tuy nhiên dù Hội Hồng Thập Tự có tồi tệ đến đâu, chính quyền thuộc địa cũng chắc chắn sẽ không hướng về Bảo Lương Cục, nhưng cũng không thể trực tiếp bảo vệ Hội Hồng Thập Tự khi vụ bê bối bị phanh phui khiến dân chúng phẫn nộ, chắc chắn phải có một số giải thích. Trong tình huống này, Hội Nhạc Thi có quan hệ với thống đốc Hồng Kông và có chủ tịch là người Anh, có thể nhân cơ hội này đứng ra làm ngư ông đắc lợi, kiếm chút lợi lộc.

- Thứ ba, việc kinh doanh tóc giả của ta khiến mọi người đỏ mắt, ta đương nhiên biết điều đó, lần này cũng coi như cho họ một cơ hội để mở miệng trực tiếp, tránh để họ tiếp tục âm thầm dùng thủ đoạn đen tối với ta, khiến ta càng khó đối phó. Chi bằng ta thẳng thắn dạy mọi người cùng kiếm tiền trong ngành tóc giả, một công đôi việc, có gì không tốt chứ.

- Ngươi muốn nhường việc kinh doanh cho mọi người cùng làm?

Chử Diệu Tông ngừng động tác uống trà, ngẩng mắt nhìn Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu thẳng thắn mở miệng:

- Máy móc ta có thể giúp đặt hàng, công nhân ta có thể giúp đào tạo, bao dạy bao biết, hòa khí sinh tài.

- Sau đó ngươi nhân cơ hội thành lập hiệp hội ngành tóc giả, tự mình làm hội trưởng? Không tồi.

Chử Diệu Tông suy nghĩ một lúc trong đầu, gật đầu nhẹ nói:

- Ngươi có tiếng nói trong một ngành, đặt ra quy tắc, quy định mọi người làm ăn theo quy tắc của ngươi, quả thật tốt hơn nhiều so với việc đợi những kẻ đó ùa vào cướp trắng trợn công việc kinh doanh của mình. Ngươi có thể nghĩ đến điểm này, thật sự ngoài dự đoán của ta.

Tống Thiên Diệu nói ra vài lý do giết quỷ tây một cách rõ ràng mạch lạc, khiến Chử Diệu Tông nghe rất rõ ràng, thứ nhất là thù riêng, thứ hai là kiếm lợi, thứ ba là hãm hại người.

Để hắn tin rằng Tống Thiên Diệu sẽ thật lòng dẫn dắt mọi người cùng phát tài ư? Hắn mới không tin, nếu không Tống Thiên Diệu đã sớm quan tâm đến Chử Hiếu Tín rồi, chứ không phải cố ý dặn dò Chử Hiếu Tín không được nhúng tay vào ngành kinh doanh này.

- Chúng ta đều là người Trung Quốc cả, nếu ngươi chịu nhường một con đường, quang minh chính đại dẫn mọi người vào ngành tóc giả chia một miếng bánh, việc giết quỷ lão liên quan đến Bảo Lương Cục, vì lợi ích, mọi người quả thật không nên cắn ngươi không buông nữa. Nhưng lần sau đừng làm những chuyện xung động như vậy nữa, giúp ngươi dọn dẹp hậu quả rất mệt.

- Đường Đăng Ba là địa bàn của sai quán (tiếng lóng cảnh sát) Du Ma Địa, ta đã nói chuyện với Chu hội trưởng của Đông Hoàn thương hội, Lưu Phúc sẽ sắp xếp người của sai quán Du Ma Địa giúp người của ngươi xử lý sạch sẽ toàn bộ sự việc. Nghe nói trước đó người của ngươi đã giết con nuôi của thám mục Du Ma Địa? Nhân cơ hội này, gửi 100.000 đồng cho tên thám mục đó, hòa hoãn quan hệ một chút. Ngươi đừng

làm cao, tự mình đến gặp tên thám mục đó, hứa hẹn một số lợi ích.

- Những địa đầu xà này, không phải ngươi tự nuôi vài người dưới tay là có thể đi khắp Hồng Kông được, đương nhiên là càng nhiều càng tốt. Ngươi không cần vì nâng đỡ người Triều Châu nhà mình mà nhất định phải để họ làm quá căng với đồng nghiệp Đông Hoàn hoặc Ngũ Ấp.

Chử Diệu Tông thấy Tống Thiên Diệu nói rõ ràng cả ba vụ giết quỷ lão, hắn cũng kể ra việc mình đã làm, rất đơn giản, Tống Thiên Diệu để Lam Cương của sai quán Loan Tử giết người trên địa bàn của sai quán Du Ma Địa, rõ ràng có chút sơ hở, hắn giúp Tống Thiên Diệu bù đắp nốt chút sơ hở cuối cùng.

Chương 455. Lê Hữu Dân (1)

- Đa tạ Chử hội trưởng.

Tống Thiên Diệu gật đầu, lão đầu họ Chử cũng coi như nhắc nhở mình, không thể cứ quá cao điệu nâng đỡ Nhan Hùng và Lam Cương, như vậy ngược lại sẽ bất lợi cho hai người, để mình nhân cơ hội này gặp mặt Lê Dân Hữu của sai quán Du Ma Địa, lôi kéo quan hệ một chút, vừa hay lợi dụng việc Lê Dân Hữu giúp Lam Cương dọn dẹp hậu quả, xóa bỏ ân oán quá khứ như xóa chữ viết bằng phấn.

- Ngươi nói hội Lạc Thi thừa cơ hội Bảo Lương Cục và Hồng Thập Tự hội của người Anh chỉ trích công kích lẫn nhau mà ngư ông đắc lợi, chuyện này ta là thương nhân, không hiểu nhiều lắm. Nhưng vị cha vợ tương lai của A Tín, chiều nay khi nói chuyện điện thoại với ta, đã nghĩ đến khả năng này. Ông ta nói với ta, nếu ngươi thật sự có ý nghĩ này mới giết quỷ lão, thì để ngươi cùng A Tín tối nay đưa Lư tiểu thư về nhà gặp ông ta một lần, ông ta đang suy nghĩ cách ra tay giúp Bảo Lương Cục, muốn nghe ý kiến của người trẻ tuổi, dù sao hội Lạc Thi cũng là do ngươi giúp A Tín làm ra, hiểu rõ chuyện của hội Lạc Thi hơn Lư tiên sinh.

- Lư Văn Huệ nói, nếu ta thật sự nghĩ đến việc giết quỷ lão tiện thể ngư ông đắc lợi, thì muốn gặp ta?

Tống Thiên Diệu trực tiếp nói ra tên của đối phương.

Chử Diệu Tông gật đầu.

- Có phải đây là Chử hội trưởng không hài lòng với ta, nhân cơ hội tìm chuyện để ta đau đầu? Cứ coi như ta chưa nghĩ đến, không đi gặp ông ta được không?

Tống Thiên Diệu cười khổ một tiếng, mở miệng hỏi Chử Diệu Tông.

Chử Diệu Tông cười ha hả:

- Chiều nay ta vì chút chuyện của ngươi đã gọi đến 8-9 cuộc điện thoại, chẳng lẽ không đáng để ngươi bỏ chút công sức vì những cuộc điện thoại đó sao?

- Bỏ, đương nhiên bỏ, nhưng nói đi nói lại, ta cũng đâu có nhờ ngài giúp ta gọi điện thoại.

Tống Thiên Diệu nới lỏng cà vạt, rồi lại lau mặt một cái. Giọng điệu nghiêm túc nói:

- Đối phó với những nhân vật lớn đó không thể tùy tiện nói bậy, phải nói có căn cứ mới được, lại phải đưa ra một số phương pháp, lại phải giúp hội Lạc Thi của Chử tiên sinh giành được một số lợi ích, rất mệt mỏi.

Tống Thiên Diệu dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm một câu:

- Nhưng có thể giết được quỷ lão, dù mệt mỏi hơn nữa ta cũng chỉ thấy sướng thôi.

…

- Thanh tra bộ Chính trị Lưu Khải Minh, Lê thám mục, hiện trường vụ án sao không thấy đâu?

Thanh tra Chính trị bộ của cảnh sát Hồng Kông Anh Lưu Khải Minh dẫn theo mấy thuộc hạ đẩy cửa văn phòng của thám mục sở cảnh sát Du Ma Địa Lê Dân Hữu, ánh mắt sắc bén mở miệng hỏi.

Lê Dân Hữu uể oải ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, từ tốn mở miệng nói:

- Người bị thương đã được đưa đến bệnh viện, người chết đưa đến nhà xác, vật chứng đã lưu trữ trong phòng chứng cứ, nhân chứng cũng đã tìm được để lấy lời khai điều tra, phù hợp với lời khai của cảnh sát bị thương Lam Cương, hiện đang nỗ lực điều tra xem hai tên bắt cóc có kẻ chủ mưu đứng sau không.

- Ngươi mới làm cảnh sát ngày đầu tiên à!

Lưu Khải Minh nghe Lê Dân Hữu nói, mắt trợn tròn đột nhiên tăng giọng quát lớn!

Lưu Khải Minh dẫn theo thủ hạ của mình đến hiện trường vụ án ở đường Đăng Ba, phát hiện hiện trường không còn lưu lại được tấm ảnh nào, ngay cả dấu vết cũng bị phá hủy, ngoài một ít vết máu khô ra thì chẳng còn gì khác. Lúc này hắn mang theo lửa giận đến gặp Lê Hữu Dân, thấy Lê Hữu Dân lại có thái độ như vậy, khiến hắn càng thêm tức giận trong lòng.

Lê Hữu Dân hừ một tiếng, đánh giá Lưu Khải Minh và thủ hạ của hắn trong bộ vest lịch lãm. Đám người này khác hẳn với dáng vẻ thường phục của các sở cảnh sát thông thường, trông rất tinh nhanh và năng nổ. Lê Hữu Dân đánh giá xong liền cúi đầu xuống từ từ uống trà, khinh thường nói:

- Thanh tra Lưu, cái chức thanh tra của ngươi ở đây không dọa được ai đâu. Bốn năm trước ta đã bị cấp trên người Anh yêu cầu chuyển vào bộ phận chính trị, tốn ba mươi vạn mới mua được ba chữ ‘không đạt tiêu chuẩn’, tiếp tục làm một cảnh sát trưởng nhỏ bé của ta. Không hài lòng? Đi tìm cấp trên của ta là Lưu Phúc để khiếu nại ta đi? Cửa ở sau lưng ngươi đấy, không tiễn.

Sắc mặt Lưu Khải Minh lập tức đen thêm một tầng, nhưng lại không thể làm gì được. Một bác sĩ người Anh bị bắt cóc và giết hại ở Hồng Kông, hơn nữa còn là trợ lý bác sĩ của tổng giám sát Hội Chữ thập đỏ Anh chi nhánh Hồng Kông. Để thể

hiện sự coi trọng, người Anh đã đặc biệt điều động Lưu Khải Minh và một vài cảnh sát từ bộ phận chính trị đến sở cảnh sát Du Ma Địa để tiếp quản vụ án này.

Đối với người Anh, cảnh sát Trung Quốc trong bộ phận chính trị đáng tin cậy hơn và chuyên nghiệp hơn so với cảnh sát người Hoa thông thường. Về cơ bản, cảnh sát người Hoa trong bộ phận chính trị đều có kinh nghiệm đào tạo tại Scotland Yard, kinh nghiệm phá án phong phú, đã qua kiểm tra chính trị, chất lượng và độ tin cậy hoàn toàn không thể so sánh với những cảnh sát mặc đồng phục hoặc thường phục chỉ được đào tạo tối đa nửa năm tại trường cảnh sát Hoàng Trúc Khanh.

So với những cảnh sát mặc đồng phục và thường phục xuất thân từ trường cảnh sát Hoàng Trúc Khanh địa phương, những cảnh sát người Hoa trong bộ phận chính trị của lực lượng cảnh sát luôn cảm thấy mình cao hơn những người kia một bậc.

Kỹ năng chuyên môn và tố chất nghề nghiệp của họ không phải là thứ mà những cảnh sát trưởng thường phục chỉ biết tham gia vào cờ bạc, ma túy và mua bán chức quyền có thể so sánh được. Giống như Lưu Khải Minh lúc này, 30 tuổi, người bản xứ Tân Giới Hồng Kông, từng học tại trường Hoàng Nhân, sau đó du học tại Đại học Tokyo Nhật Bản.

Khi tham gia tuyển dụng của chính quyền Hồng Kông Anh, hắn được chọn vào bộ phận chính trị của Sở Cảnh sát Hồng Kông, sau đó được gửi đến Scotland Yard đào tạo một năm. Hiện tại đã đeo lon thanh tra, bỏ qua quyền lực, chỉ xét về cấp bậc thì còn cao hơn cả tổng cảnh sát trưởng người Hoa Lưu Phúc. Giờ đây bị một cảnh sát trưởng nhỏ bé như Lê Hữu Dân nói năng vô lễ, sắc mặt Lưu Khải Minh không thể tốt được mới là lạ.

Chương 456. Lê Hữu Dân (2)

Nhưng hắn lại không thể làm gì được. Người Anh quả thật rất coi trọng nhóm cảnh sát người Hoa trong bộ phận chính trị này, nhưng cũng coi trọng những cảnh sát thường phục có thể mang lại tiền bạc cho họ. Hai bên không thuộc quyền quản lý của nhau, mặc dù Lưu Khải Minh được điều động đến để điều tra vụ án này, nhưng lại cần sự hợp tác của Lê Hữu Dân. Nếu Lê Hữu Dân không hợp tác, dù Lưu Khải Minh có là thanh tra đi nữa thì cũng khó có thể làm được gì trên địa bàn Du Ma Địa này.

- Cảnh sát trưởng Lê…

Lưu Khải Minh cố gắng hít thở sâu vài lần rồi mới mở miệng nói với Lê Hữu Dân, giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn:

- Vừa rồi là ta hơi nóng vội, ngươi lớn tuổi hơn ta, đừng so đo với một người trẻ như ta nữa nhé?

Lê Hữu Dân đặt tách trà xuống, nhìn về phía Lưu Khải Minh:

- Thanh tra Lưu, dù là công việc công hay tư, hồ sơ vụ án, vật chứng, ta đều có thể cho người giao cho ngươi. Nhưng ngươi mắng ta là ngày đầu tiên làm cảnh sát, không biết bảo vệ hiện trường vụ án? Hay là ngươi dạy ta đi?

- Ai là thanh tra Lưu?

Bên ngoài cửa, một thuộc hạ thường phục của Lê Hữu Dân đẩy cửa, thò đầu vào phòng hỏi.

Lưu Khải Minh quay đầu lại:

- Ta đây.

- Bên ngoài có điện thoại cho ngươi.

Người mặc thường phục đánh giá Lưu Khải Minh một lượt rồi nói.

Lưu Khải Minh nhìn chằm chằm Lê Hữu Dân một cái thật sâu, rồi đi theo người đó ra khỏi văn phòng. Không lâu sau, hắn quay lại và nói với mấy đồng nghiệp:

- Chúng ta rút lui, vụ án này lát nữa nhóm B sẽ đến tiếp quản.

Đám người này đến đi vội vàng, Lê Hữu Dân đứng bên cửa sổ văn phòng của mình nhìn ra ngoài, thấy mấy người lên xe rời đi mới khinh thường nhếch mép:

- Đợi ngươi phá án? Ta để lại cho ngươi cái mẹ gì, đồ ngu đần làm chó cho bọn Anh.

Chưa đầy hai phút sau khi nói xong câu đó, Nhan Hùng đã từ phòng bên cạnh bước sang. Hắn đến sau khi đám người Lưu Khải Minh của Bộ Chính Trị tới, và chỉ xuất hiện gặp Lê Hữu Dân sau khi bọn họ đã rời đi.

Lê Hữu Dân quay người lại, ánh mắt phức tạp nhìn Nhan Hùng. Tên khốn này, ngày xưa theo sau mình nịnh bợ cẩn thận, mình cũng nhiều phen chiếu cố hắn, vậy mà khi có cơ hội ôm đùi kẻ có tiền, hắn lại hoàn toàn không nể mặt mà giết chết con nuôi của mình là Sài Hoa Siêu.

- Hữu ca, lâu rồi không gặp.

Nhan Hùng cười với Lê Hữu Dân:

- Ta biết trước đây ta có làm một số việc không phải, ngài đại nhân đại lượng không truy cứu ta, ta vô cùng cảm kích. Lần này đến đây là theo lệnh của Tống tiên sinh. Tống tiên sinh nói, tối nay mời Hữu ca đến lầu Phượng Như ăn đêm,

đích thân cảm ơn ngài đã giúp đỡ, mong Hữu ca nể mặt. Đây là chút tiền công cho thuộc hạ của Hữu ca.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn A Dược đứng phía sau. A Dược đặt gói giấy được bọc bằng báo lên bàn của Lê Hữu Dân.

Nhìn kích thước của gói giấy, Lê Hữu Dân có thể đoán được bên trong không dưới mười vạn đô la Hồng Kông tiền mặt.

Lưu Phúc gọi điện bảo hắn giúp đồn cảnh sát Loan Tễ dọn dẹp hậu quả, xóa bỏ tất cả sơ hở, thậm chí trực tiếp phá hủy hiện trường vụ án. Thật lòng mà nói, Lê Hữu Dân làm rất miễn cưỡng, chỉ là hắn là tâm phúc của Lưu Phúc, đại ca của mình nói một câu, dù không muốn cũng phải làm. Bây giờ xem ra, Tống Thiên Diệu kia biết cách làm người, lại chịu đích thân gặp mình nói lời cảm ơn, còn bảo Nhan Hùng mang đến mười vạn đô la Hồng Kông.

- Hữu ca, ta theo ngài mấy năm, cũng từng giao thiệp với Sài Hoa Siêu. Hắn chết rồi, Hữu ca nhận thêm một người khác là được. À phải rồi, địa bàn Vượng Giác của ta gần đây trống hai tiệm thuốc phiện, nếu Hữu ca nhận thêm con nuôi, ta sẽ lấy hai tiệm thuốc phiện đó làm lễ mừng.

Nhan Hùng cười với Lê Hữu Dân:

- Không làm phiền Hữu ca nữa, còn có việc đang đợi ta chạy vặt, ta đi trước.

Nói xong, Nhan Hùng xoay người dẫn A Dược rời đi.

Về cái chết của Sài Hoa Siêu, Lê Hữu Dân tất nhiên rất tức giận, nhưng hắn tức là vì mình mất mặt, chứ không phải tức vì mất đi Sài Hoa Siêu - đứa con nuôi này. Những kẻ cấp Cảnh trưởng, ai mà chẳng có vài đứa con nuôi bên cạnh giúp việc? Trương Vinh Cẩm, Lưu Phúc, Lương Bái… ai cũng có cả.

Nói thẳng ra, con nuôi chỉ là có tiền hiếu kính mình, mượn danh nghĩa của mình để ra ngoài làm càn. Giờ Nhan Hùng sẵn lòng dâng lên hai tiệm thuốc phiện để hòa hoãn với mình, vậy mình lại nhận thêm một đứa con nuôi để quản lý tiệm thuốc phiện là được, Sài Hoa Siêu cái thằng chết tiệt đó, thôi đừng nhớ đến nữa, đồ khốn không biết trời cao đất dày, tranh gái với Tống Thiên Diệu, chết là đáng đời, không chết cũng vô dụng.

Ra khỏi đồn cảnh sát Du Ma Địa, Nhan Hùng dẫn A Dược lái xe đến bệnh viện Quảng Hoa - nơi Lam Cương được đưa đến. Đây là bệnh viện trực thuộc Đông Hoa Tam Viện. Khi Nhan Hùng đến nơi, Lam Cương đã phẫu thuật xong, chân bị trúng đạn đã được cố định, cả người nằm trên giường, bốn cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc lúc này đang vây quanh giường bệnh, rơi lệ nhìn Lam Cương trên giường.

Tinh thần của Lam Cương khá tốt, khi Nhan Hùng vào phòng bệnh, hắn nghe thấy Lam Cương mặc đồ bệnh nhân nằm trên giường nói với mấy cô gái xinh đẹp:

- Ta có chết đâu mà khóc tang? Chỉ bị trúng đạn ở chân thôi, đâu phải bị người ta thiến, sẽ không để các ngươi đói đâu, vẫn mỗi tuần mỗi người một lần, không trễ không thiếu, nhiều lắm thì khi làm tình các em ngồi lên trên động đậy là được, sức eo của ta…

- Hùng ca.

Lam Cương đang nói chuyện với mấy cô bạn gái của mình, thấy Nhan Hùng vào cửa, lập tức im bặt chào hỏi, đồng thời định ngồi dậy tựa người.

Chương 457. Lợi của kẻ ngồi mát ăn bát vàng (1)

Nhan Hùng tiến lên giữ hắn lại:

- Ngươi cứ nằm đi. A Dược, ra ngoài cửa đợi.

A Dược dạ một tiếng, xoay người ra ngoài phòng bệnh. Lam Cương cũng hiểu ý mở miệng nói với mấy cô gái:

- Mấy đứa, ra ngoài ra ngoài đi, Hùng ca có chuyện nói với ta.

Đến khi trong phòng bệnh chỉ còn lại hắn và Nhan Hùng, Nhan Hùng mới lên tiếng nói:

- Không có chuyện gì đâu, đầu đuôi Lê Hữu Dân đều đã xử lý xong xuôi, kẻ chủ mưu đứng sau chỉ đạo hai tên súng bắt cóc tên quỷ ngoại để tống tiền cũng đã bị ta sắp xếp cho thám mục Đặng Nam của đồn cảnh sát Thâm Thủy Bộ dẫn người bắt được, hắn đã khai hết rồi, qua hai ngày chính thức ra tòa thì chỉ còn đợi chết thôi.

- Kẻ chủ mưu?

Lam Cương nhìn về phía Nhan Hùng:

- Là ai vậy?

Nhan Hùng giúp Lam Cương châm một điếu thuốc:

- Những chuyện khác, dù sao cũng do Tống tiên sinh sắp xếp, ngươi không biết gì hết là tốt nhất, chỉ là buổi tối lái xe đến Cửu Long gặp bạn gái, tình cờ thấy quân phục ở Du Ma Địa đang đấu súng với hai người trên đường Đăng Ba, mới bị cuốn vào trận chiến, Tống tiên sinh nói rồi, đã có một quân

phục chết, thì để công lao bề ngoài cho quân phục đã chết đi, hắn sẽ đợi khi mọi chuyện lắng xuống rồi sắp xếp cho ngươi.

- Tống tiên sinh nói gì thì là vậy hả?

Lam Cương hút một hơi thuốc không mấy để tâm:

- Ai bảo tên đó vận khí kém chứ?

…

- Lư thúc thúc.

- Lư tiên sinh.

Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu hai người bước vào thư phòng của Lư Văn Huệ, lên tiếng chào hỏi Lư Văn Huệ đang ngồi trên chiếc ghế mây lật xem tài liệu bên trong.

- A Tín đến rồi à? Vậy ngươi chắc hẳn là A Diệu.

Lư Văn Huệ 56 tuổi, vẫn còn có thể nhìn ra chút dáng vẻ lai, dù tuổi đã cao nhưng vẫn phong độ nho nhã, tướng mạo anh tuấn, lúc này trên mặt ông ta còn mang chút đỏ ửng vì rượu, đứng trong thư phòng tự nhiên lên tiếng chào hỏi Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín vừa bước vào.

- Ta là Tống Thiên Diệu, Lư tiên sinh.

Tống Thiên Diệu lịch sự đáp lại một câu với Lư Văn Huệ có vẻ mặt hòa nhã.

Lư Văn Huệ gật đầu, dường như đang chê mùi rượu của mình, cầm tách trà uống một ngụm rồi mới nói:

- Vốn tối nay không định uống rượu, nhưng Vương Văn Hiệp tiên sinh từ Bắc Kinh vừa trở về hôm nay, tình cờ gặp nhau, nên trò chuyện thêm vài câu, đến lúc định cáo từ lại gặp hai người Anh của viện lập pháp, không từ chối được nên uống thêm hai ly, ngồi xuống đi.

Nghe Lư Văn Huệ nhắc đến cái tên Vương Văn Hiệp, Tống Thiên Diệu ngẩn người một chút, nói thật, khi gặp Hà Hồng Sanh, Trịnh Ngọc Đồng, thậm chí cả Lôi Anh Đông, ba đại gia nổi tiếng ở Hồng Kông và Ma Cao sau này, hắn cũng không có phản ứng như vậy.

Vương Văn Hiệp, hiện tại là thương nhân yêu nước chân chính của Hồng Kông, năm 1949, khi Lôi Anh Đông còn đang đào rong biển ở quần đảo Đông Sa với hy vọng đào được kho báu, thì Vương tiên sinh đã dẫn một nhóm người Hồng Kông ra Bắc tham dự lễ khai quốc.

Năm 1950, khi chiến tranh Triều Tiên bắt đầu, Lôi Anh Đông đừng nói đến chuyện buôn bán hàng cấm, ngay cả một con tàu hắn cũng chưa có, thì Vương tiên sinh đã quyên tặng cho Trung Quốc đại lục một chiếc máy bay, đồng thời bán bất động sản ở Hồng Kông để mua công trái, có thể nói là thương nhân yêu nước cấp đại phú sau khi nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thành lập, sớm nhất đứng ra bày tỏ ủng hộ Trung Quốc ở Hồng Kông, nếu không phải Vương tiên sinh qua đời quá sớm, làm sao đến lượt Lôi Anh Đông nổi danh khắp Hồng Kông vào thời điểm Hồng Kông trở về.

- Ngươi đã nghe qua tên của Vương tiên sinh?

Dù đã uống rượu, nhưng ánh mắt của Lư Văn Huệ vẫn rất nhạy bén, bắt được khoảnh khắc Tống Thiên Diệu hơi ngẩn người khi nghe mình nói, nên lên tiếng hỏi.

Tống Thiên Diệu lấy lại tinh thần, lịch sự mỉm cười:

- Thời gian trước có thấy tên Vương tiên sinh trên báo, báo nói Vương tiên sinh thời gian này vẫn ở Bắc Kinh, bỏ vốn xây dựng khách sạn Tân Kiều, làm chủ tịch hội đồng quản trị khách sạn Tân Kiều phải không?

- Ông ta có nhiều việc kinh doanh ở Hồng Kông như vậy, cũng phải dành thời gian về đây một chuyến, uống trà với bạn bè ở Hồng Kông mà.

Lư Văn Huệ nhẹ nhàng nói một câu lướt qua.

Gọi người hầu mang trà lên cho Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu, Lư Văn Huệ trước tiên trò chuyện vài câu thường ngày với Chử Hiếu Tín, không ngoài chuyện qua vài ngày nữa cùng uống trà với Chử Diệu Tông, khi ông ta trò chuyện với Chử Hiếu Tín, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Tống Thiên Diệu, phát hiện người trẻ tuổi được Chử Hiếu Tín coi trọng này thật sự không tầm thường, ngoại trừ khoảnh khắc thất thần khi nghe đến tên Vương Văn Hiệp, sau khi ngồi xuống thì hoàn toàn không có vẻ gì lúng túng, dù bị bỏ qua một bên cũng vẫn bình tĩnh tự nhiên, trông còn thoải mái hơn cả Chử Hiếu Tín đang ngồi nghiêm chỉnh trước mặt mình.

Sau vài câu chuyện phiếm, Lư Văn Huệ nhẹ nhàng chuyển chủ đề sang hội Lạc Thi, ánh mắt tự nhiên hướng về phía Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, nghe A Tín nói, thành lập hội Lạc Thi là ý tưởng ban đầu của ngươi?

Nghe Lư Văn Huệ hỏi mình, Tống Thiên Diệu mỉm cười đáp:

- Lư tiên sinh, ta chỉ giúp Chử tiên sinh làm việc vặt, việc nhỏ này Chử tiên sinh giao cho ta, cũng là tin tưởng ta, cho ta cơ hội, đâu thể coi là ý tưởng của ta được, chỉ là chút tiểu xảo mà thôi.

- Không cần khiêm tốn, mối quan hệ của ta với A Tín ngươi rõ, quan hệ của ngươi với A Tín ta cũng rõ, không cần kiêng kỵ gì cả, chi bằng nói cho ta nghe, ngươi có ý kiến gì về sự phát triển sau này của hội Lạc Thi.

Lư Văn Huệ không bình luận về sự khiêm tốn của Tống Thiên Diệu, giọng điệu nhạt nhẽo nhìn về phía hắn.

Chương 458. Lợi của kẻ ngồi mát ăn bát vàng (2)

Những chuyện xảy ra hôm nay, hắn đã biết hết, việc Tống Thiên Diệu có thể xuất hiện trước mặt hắn, chứng tỏ vụ tên bác sĩ quỷ lão đã được dọn dẹp sạch sẽ, không liên lụy đến Tống Thiên Diệu, đã Tống Thiên Diệu trong sạch, vậy có thể nói chuyện về ngày mai và những việc sẽ xảy ra sau này, nên Lư Văn Huệ mới có ý gặp Tống Thiên Diệu, đặc biệt là sau khi Tống Thiên Diệu nghĩ ra cách mượn xung đột giữa Bảo Lương cục và Hồng Thập Tự hội lần này để hội Lạc Thi ngồi mát ăn bát vàng.

- Không giấu Lư tiên sinh, sau khi dùng bữa tối tại nhà Chử hội trưởng, ta đã đến vài bệnh viện lớn trò chuyện với bác sĩ và y tá, rồi mới dám đến gặp ngài. Hiện tại Hồng Kông có vài chục bệnh viện công lập, tư nhân lớn nhỏ, mỗi năm cần 30-40 tấn máu, nhưng thực tế tất cả các bệnh viện chỉ mua được, nhận được quyên góp và đưa vào sử dụng không quá 10 tấn máu mỗi năm.

- Nhu cầu lớn, máu khan hiếm, nhưng Hồng Kông lại không có một cơ quan nào có thể cung cấp máu cho các bệnh viện lớn. Cơ quan này, đáng lẽ phải do Hồng Thập Tự hội chi nhánh Hồng Kông của Anh đứng ra thành lập, nhưng hiện nay, ta cảm thấy hội Lạc Thi dường như có thể thành lập một cơ quan như vậy, và nhân cơ hội đưa cơ quan này vào phạm vi quản lý kép của Hội Lạc Thi và Sở Y tế Vệ sinh của chính quyền thuộc địa, hội Lạc Thi đầu tư xây dựng giai đoạn đầu, Sở Y tế Vệ sinh của chính quyền phụ trách quản lý chỉ đạo.

Tống Thiên Diệu nhìn Lư Văn Huệ bằng ánh mắt trong trẻo, mở miệng nói.

Khi Tống Thiên Diệu nói ra câu cuối cùng về phạm vi quản lý kép của hội Lạc Thi và Sở Y tế Vệ sinh của chính quyền, đôi mắt Lư Văn Huệ lập tức sáng lên, chút men rượu trước đó biến mất không còn một chút, hỏi nhanh và gấp, dường như Tống Thiên Diệu vừa chạm đúng chỗ ngứa của hắn, khiến hắn hứng thú:

- Đây là do ngươi tự nghĩ ra? Tại sao lại là quản lý kép, mà không phải hội Lạc Thi tự mình hoàn toàn chịu trách nhiệm về một cơ quan như vậy, vài chục bệnh viện, hội Lạc Thi tự làm chủ không phải tốt hơn sao?

Chử Hiếu Tín thấy bộ dạng Lư Văn Huệ mắc câu, đứng bên cạnh hận không thể đứng dậy hét lớn với vị cha vợ tương lai của mình một câu phục hay không phục!

Tên khốn A Diệu này đúng là có bản lĩnh đó, ăn tối xong ra khỏi nhà họ Chử, không vội đến gặp Lư Văn Huệ, lái xe đi vài bệnh viện lớn, nghiêm túc trò chuyện với y tá, bác sĩ ở trung tâm cấp cứu, Chử Hiếu Tín ở lại trên xe cùng Lư Bội Anh còn tưởng tên này định đi tán tỉnh y tá, không ngờ là đi tìm hiểu tin tức.

Chưa gặp Lư Văn Huệ đã có thể đoán được Lư Văn Huệ sẽ hỏi những câu gì, Chử Hiếu Tín tự hỏi bản thân dù thế nào cũng không làm được, nhưng Tống Thiên Diệu lại có bản lĩnh ôm chân Phật vào phút chót, đưa ra ý tưởng khiến người khác kinh ngạc như vậy.

- Lư tiên sinh nói đùa rồi, việc cung cấp máu cho hàng chục bệnh viện, hội Lạc Thi đương nhiên không thể đảm đương nổi, tham lam quá dễ mất trắng.

Tống Thiên Diệu không vòng vo trước mặt người tinh đời như Lư Văn Huệ, thành thật nói:

- Dù hội Lạc Thi tạm thời có người Anh làm hội trưởng, thêm việc Hồng Thập Tự hội đột nhiên bị bê bối, cũng không thể tự mình nuốt trọn. Đó là cơ quan cung cấp máu cho toàn bộ bệnh viện Hồng Kông, hàng chục bệnh viện trên toàn Hồng Kông, nếu hội Lạc Thi tự mình nuốt trọn, chẳng phải sẽ trở thành một Sở Y tế khác sao?

- Chính phủ sẽ không đồng ý đâu, hơn nữa, hội Lạc Thi dù có tự nuốt mà không bị vỡ bụng thì cũng chẳng thu được gì cả. Còn quản lý kép, để chính phủ có quyền quản lý danh nghĩa, còn hoạt động thực tế giao cho hội Lạc Thi phụ trách, chỉ cần giai đoạn đầu phát triển ổn định, dù sau này chính quyền Hồng Kông muốn giết ngựa sau khi xong việc, cắt đứt với hội Lạc Thi cũng không thể được.

- Sau này cơ quan này sẽ mãi mãi là chính phủ có quyền quản lý danh nghĩa, hội Lạc Thi có quyền quản lý thực tế, chính phủ muốn thu hồi cũng không thể. Đợi hội Lạc Thi xây dựng xong khung cơ cấu, vận hành một thời gian, dù hội Lạc Thi giao lại cho Sở Y tế, họ cũng không thể vận hành được. Và cơ quan bán chính thức này, so với tổ chức từ thiện thuần túy dân gian, sẽ càng nâng cao và mở rộng ảnh hưởng của hội Lạc Thi.

Nghe xong lời đối phương, Lư Văn Huệ cuối cùng cũng hiểu tại sao gã thanh niên trước mặt có thể nổi bật nhanh chóng như vậy, làm lớn mạnh Lợi Khang, đưa Chử Hiếu Tín lên vị trí Thái Bình Thân Sĩ, và khiến Chử Diệu Tông đích thân gọi điện chiều nay, đã báo trước với cả phía Bảo Lương cục và bản thân hắn.

Gã thanh niên này phân tích nắm bắt nhân tâm và thời cơ quá già dặn, không thua kém những tinh anh đang ở đỉnh cao

sau nhiều năm lăn lộn trong thương trường lẫn chính giới.

Trong lời nói này, Tống Thiên Diệu đã nói rõ hơn bao giờ hết, chữ "lợi" mà hội Lạc Thi được như ngư ông đắc lợi, chính là phát triển một cơ quan trực thuộc của tổ chức từ thiện dân gian hội Lạc Thi thành một cơ quan bán chính thức.

Hội Lạc Thi tiếp tục duy trì tính độc lập của tổ chức dân gian, nhưng cơ quan trực thuộc lại có thân phận bán chính thức. Và đây mới chỉ là khởi đầu, chỉ cần hoạt động tốt về sau, Hội Lạc Thi dần mở rộng quy mô và không ngừng tiến bộ, ảnh hưởng trong tương lai quả thật không thể đánh giá thấp.

Chương 459. Người trần trước đèn bên chén rượu (1)

Ít nhất trong việc thu nạp những người giàu có muốn đổi lấy địa vị xã hội bằng từ thiện, Hội Lạc Thi được người Anh công nhận nhưng lại do người Trung Quốc chủ đạo, sẽ không kém cạnh Bảo Lương cục. Điều đáng sợ hơn Bảo Lương cục là, người sáng lập Hội Lạc Thi Chử Hiếu Tín năm nay mới 25 tuổi, không phải những lão đại đời trước như Bảo Lương cục. Chỉ cần Chử Hiếu Tín không mắc sai lầm lớn, Hội Lạc Thi trong tay hắn ít nhất còn có thể nắm chắc ba mươi năm nữa!

Bất kỳ ai muốn trở thành nhà từ thiện có địa vị xã hội thông qua kênh Hội Lạc Thi, đều phải vượt qua cửa ải Chử Hiếu Tín trước. Và Hội Lạc Thi càng lớn, thành viên phát triển càng nhiều, nhân mạch và tiếng tăm của Chử Hiếu Tín trong giới Hoa kiều Hồng Kông cũng sẽ càng rộng càng cao, thậm chí có thể vượt qua thương hội Triều Châu do Chử Diệu Tông chủ trì.

Nghĩ đến đây, Lư Văn Huệ liếc nhìn Chử Hiếu Tín vẫn đang ngồi nghiêm chỉnh, rồi lại chuyển ánh mắt về phía Tống Thiên Diệu.

Gã thanh niên này, quả nhiên như Chử Diệu Tông nói, là phúc tướng của Chử Hiếu Tín. Ở Hồng Kông, Tống Thiên Diệu thiếu nền tảng thế lực của bản thân, mà Chử Hiếu Tín lại đúng là thiếu năng lực đầu óc.

- Ta đã để thư ký của văn phòng luật sư chuẩn bị một bản tài liệu cho phía Bảo Lương cục nộp lên trên.

Lư Văn Huệ nhìn về phía Tống Thiên Diệu, cảm thấy dường như không còn gì cần dặn dò nữa, một số vấn đề mình nghĩ quá xa xôi, lúc này đem ra nói cũng không hợp thời, cuối cùng chỉ cười tháo kính nói.

Tống Thiên Diệu cung kính mở miệng nói:

- Tối nay về ta sẽ giúp người sáng lập Hội Lạc Thi phu nhân Bess sắp xếp soạn thảo một bản cương yếu phát triển gần đây của Hội Lạc Thi, để phu nhân Bess nộp cho Cục Xã hội của chính quyền Hồng Kông trong vài ngày tới.

Cuộc đối thoại đến đây coi như kết thúc, Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu cáo từ Lư Văn Huệ, Lư Văn Huệ tiễn hai người từ thư phòng ra ngoài cửa phòng khách, muốn nói lại thôi với Tống Thiên Diệu đang đi phía sau:

- A Diệu… A Tín, lái xe trên đường cẩn thận nhé.

Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín vội vàng cảm ơn sự quan tâm của Lư tiên sinh. Hai người bước ra khỏi phòng khách nhà họ Lư, đợi đến khi ra đến đường mới mở cửa xe lên xe của mình. Lúc này Tống Thiên Diệu mới xoa xoa mi tâm suy nghĩ, câu nói cuối cùng của Lư Văn Huệ khi tiễn ra cửa là "Lái xe cẩn thận nhé".

Câu xã giao này nghe có vẻ quá đột ngột, hắn vốn định nói với mình câu gì đây?

…

Tống Thiên Diệu được Nhan Hùng đi cùng, gặp Lê Hữu Dân một lần tại lầu Phượng Như, một chén trà, vài câu nói.

Không ngoài việc bảo Lê Hữu Dân bỏ tiền ra, hứa hẹn sẽ chiếu cố hắn, có thể ưu tiên bán cho hắn một bộ thiết bị, mở một xưởng tóc giả.

Lê Hữu Dân tuổi đã không còn trẻ, hơn nữa vị trí hiện tại trong cảnh sát rất khó xử, không thể nào kế nhiệm vị trí của Lưu Phúc, cho dù muốn thăng tiến thêm một bước nữa, tuổi hắn đã lớn, chưa chắc có nhiều thời gian để lấy lại vốn đã hối lộ cho bọn quỷ Tây trước đó. Hơn nữa trong hai năm gần đây, lệnh cấm vận và sự xâm nhập của hàng Nhật khiến nền kinh tế Hồng Kông trì trệ, ngay cả các đại tộc thương nhân Hoa kiều cũng không còn những khoản tiền lớn để nâng đỡ người của mình như những năm đầu sau chiến tranh, mà phải cân nhắc kỹ lưỡng trước khi tìm một người thực sự đắc lực để ủng hộ.

Lui một bước nữa, cho dù phía thương hội Đông Hoàn muốn nâng đỡ người của mình sau khi Lưu Phúc rút lui, thì hiện tại, thám mục Hàn Sâm ở đồn Vịnh Đồng La cũng có lợi thế hơn Lê Hữu Dân. Hàn Sâm cũng là người của Lưu Phúc, người Đông Hoàn, và còn trẻ hơn, mới 32 tuổi, xử sự khéo léo, có quan hệ với nhiều người thừa kế thế hệ thứ hai của thương hội Đông Hoàn, những công tử nhà giàu, chạy vạy cho những công tử ăn chơi đó, khá giống với Nhan Hùng trước đây. Còn hắn Lê Hữu Dân, khi Lưu Phúc rút lui, tổng Hoa thám trưởng mới xuất hiện, một nơi sóng gió như đồn Du Ma Địa chắc chắn sẽ bị nhắm đến, đa phần cũng sẽ phải nhường chỗ một cách bất đắc dĩ.

Về phía những đại thủy quản Đông Hoàn, Lê Hữu Dân lại không có mặt mũi và ảnh hưởng lớn như Lưu Phúc, có thể xin được những lão đại đó chắc chắn bỏ tiền ra lo lót cho bọn quỷ Tây để nâng đỡ mình lên vị trí. Để hắn tự bỏ hết tích lũy nửa đời người ra để tranh giành vị trí tổng thám trưởng, hắn lại không nỡ, dù sao vạn nhất tranh không được, bọn quỷ Tây nhận tiền cũng sẽ không trả lại cho hắn, lúc đó vừa không có được vị trí, tiền lại mất sạch, chi bằng sớm tính toán việc làm ăn sau khi về hưu.

Điểm này, Lê Hữu Dân tự hiểu rõ, Tống Thiên Diệu cũng hiểu rõ, nên Tống Thiên Diệu mới mở lời đề nghị giúp gia đình Lê Hữu Dân mở một xưởng tóc giả nhỏ, kiếm chút tiền mỗi năm, no cơm ấm áo.

Điều này khiến Lê Hữu Dân khá xúc động, bởi vì những người giàu có sai khiến bọn họ - những cảnh sát hoặc người giang hồ như thể đám hạ nhân, hoặc có thể nói còn không bằng một số hạ nhân thân cận, ít nhất hầu nữ nhà họ Chu ở Đông Hoàn còn có thể chế giễu hắn vài câu, hắn cũng không dám cãi lại, chỉ có thể cười xòa.

Những nhân vật lớn đó, tâm trạng tốt khen ngợi vài câu, tâm trạng không tốt mắng mỏ một trận, đúng là chuyện thường ngày.

Ngay cả tổng Hoa thám trưởng đương nhiệm Lưu Phúc, cựu tổng Hoa thám trưởng Diêu Mộc, trong những năm làm cảnh sát kiếm được vài trăm vạn, rồi sao nữa? Chỉ có thể mua nhà làm chủ nhà cho thuê, không phải họ không biết làm ăn? Không phải, mà là không dám, vì không ai ban cho họ con đường đó, tiệm đồng hồ và tiệm vàng của Diêu Mộc, nếu không phải người Anh đặc biệt nhắc nhở, chỉ trong chốc lát đã bị những lão đại đó ra tay bóp nghẹt.

Chương 460. Người trần trước đèn bên chén rượu (2)

Thái độ của những lão đại đó đối với người giang hồ và cảnh sát luôn là, ta bỏ tiền nuôi ngươi được, nhưng ngươi có tiền rồi lại muốn trở thành như ta, không được, ngươi trước đây làm chó cho ta, không thể vì ta nuôi chó thông minh hiểu chuyện như người, mà ngươi con chó này lại thực sự nghĩ mình là người, nghĩ mình có thể ngang hàng với ta, ngươi một ngày là chó, cả đời đều là chó.

Thái độ này khiến Lê Hữu Dân không muốn thừa nhận, nhưng thực tế lại tàn nhẫn khiến hắn không thể làm gì khác.

Ngành tóc giả này, xưởng của Tống Thiên Diệu là xưởng đầu tiên ở Hồng Kông, không liên quan đến lợi ích của các lão đại khác, hắn sẵn lòng giúp mình mở một xưởng nhỏ trong ngành này để kiếm tiền, tương đương với việc cho hắn một con đường tài chính ổn định.

Lê Hữu Dân thậm chí đã nghĩ, một nhà máy phát triển chậm rãi mười mấy năm, đợi con trai hắn trưởng thành, học đại học xong rồi tiếp quản công việc, nói không chừng cũng có thể đổi đời, biến nhà họ Lê thành một gia đình thương nhân. Nếu sau này làm ăn lớn, nói không chừng còn có thể chen chân vào Thương hội Đông Hoàn, trở thành một trong những lão đại ấy.

- Đa tạ Tống tiên sinh, đa tạ Tống tiên sinh.

Lê Hữu Dân tự rót đầy một ly rượu, nâng lên kính Tống Thiên Diệu:

- Ta xin uống trước để tỏ lòng kính trọng.

Tống Thiên Diệu không dám vòng vo với Lư Văn Huệ là vì không dám, còn trước mặt Lê Hữu Dân thì thẳng thắn hứa hẹn lợi ích, là vì khinh thường. Những kẻ như Lê Hữu Dân, chẳng khác gì Nhan Hùng, chỉ cần nhìn thấu tâm tư của hắn thì rất dễ đối phó. Giống như Nhan Hùng muốn có địa vị trong cảnh sát, còn Lê Hữu Dân thì muốn có cơ hội sau khi về hưu.

- A Hùng, ngươi ở lại tiếp Lê thám mục ăn khuya, ta có việc phải đi trước.

Tống Thiên Diệu chỉ nhấp môi chút trà, rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhan Hùng dạ một tiếng, gọi A Vĩ bên cạnh:

- A Vĩ, ngươi giúp đưa Tống tiên sinh về nhà, ta ở lại uống thêm vài ly với Hữu ca.

Sau khi Tống Thiên Diệu rời đi, Lê Hữu Dân mới thực sự thả lỏng, nhìn Nhan Hùng với ánh mắt có chút ghen tị:

- A Hùng, ngươi vận khí tốt, Tống tiên sinh ra tay hào phóng như vậy, hai năm nữa vị trí của Trương Vinh Cẩm, nói không chừng sẽ đổi thành ngươi.

- Hữu ca, ngươi cũng vậy thôi, ngươi giúp Tống tiên sinh, Tống tiên sinh sẽ cho ngươi cơ hội mở nhà máy. Ta còn ghen tị đấy, ngươi cũng biết bây giờ mở nhà máy ở Hồng Kông khó khăn thế nào, những đại gia có tiền làm sao có thể dễ dàng để người khác vào tranh giành công việc của họ chứ? Chỉ có Tống tiên sinh, đối với những người giúp hắn làm việc, nhất định sẽ thưởng phạt phân minh.

Nhan Hùng cười nói với Lê Hữu Dân:

- Tống tiên sinh chịu quan tâm đến việc làm ăn của ngươi, ngươi muốn nghèo cũng khó.

…

Tiểu đệ của Nhan Hùng là A Vĩ lái xe giúp Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu tựa vào ghế phụ nhắm mắt dưỡng thần. Xe khẽ giật một cái rồi dừng lại, Tống Thiên Diệu mở mắt nhìn, thì ra là đèn đỏ ở đường Thái Tử khiến A Vĩ phải dừng xe.

Thấy Tống Thiên Diệu tỉnh dậy vì mình dừng xe, A Vĩ có chút căng thẳng nói lời xin lỗi với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu tự châm một điếu thuốc, gặp xong Lê Hữu Dân, hắn còn phải đến Cửu Long Thành Trại gặp ông nội của mình, sau đó về khách sạn hoặc nhà máy ngủ, còn phải suy nghĩ về việc nói chuyện với phu nhân Bess về cách thành lập trạm cung cấp máu ở Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ, nghĩ rằng công việc kinh doanh của nhà máy bây giờ không cần lo lắng, mỗi tháng sản xuất bao nhiêu cứ cung cấp trực tiếp cho ba công ty bách hóa là được. Như vậy xem ra, còn có thời gian để dành tâm sức giúp Hội Nhạc Thi suy nghĩ một chút, không nhìn Lư Văn Huệ và Chử Diệu Tông, cũng phải nhìn tình nghĩa Chử Hiếu Tín bảo lãnh cho mình vay tiền.

Khi đến Long Tân Nghĩa Học, Cửu Văn Long và Tề Vĩ Văn đang ngồi trên bậc đá ngoài Khôi Tinh Các của trường. Thấy Tống Thiên Diệu vào, Cửu Văn Long đứng dậy trước, gọi một tiếng Tống tiên sinh, còn Tề Vĩ Văn thì chậm rãi đứng lên, nhìn Tống Thiên Diệu rồi lại quay đầu nhìn Khôi Tinh Các này:

- Tống sư gia nói ông ấy đã ngủ rồi.

Có lẽ vì quần áo trước đó của Tề Vĩ Văn dính mùi máu tanh, sau khi về đã thay một bộ khác, lúc này là một bộ áo dài tay màu xanh nhạt bảo thủ, vạt áo chỉ xẻ đến bắp chân, đi một

đôi giày vải đế bằng, mái tóc dài ngang vai xõa xuống. Đêm đông ở Hồng Kông hơi lạnh, Tề Vĩ Văn quấn khăn trước ngực để chống lại cái lạnh.

- Chuyện chiều nay, đa tạ Tề đường chủ đã chăm sóc gia gia của ta.

Tống Thiên Diệu cởi áo khoác của mình ra, dùng hai tay ôm lấy Tề Vĩ Văn, vung áo khoác sau lưng đối phương, như một tấm áo choàng phủ lên người nàng.

Đồng thời nghiêng mặt nói với Cửu Văn Long bên cạnh:

- Thời tiết lạnh, ngươi nên cởi áo ngoài cho Văn tỷ của ngươi chứ.

Nói xong, Tống Thiên Diệu mặt không biểu cảm giúp Tề Vĩ Văn đang ngây người cài nút áo trên cùng, bước về phía cửa gỗ của Khôi Tinh Các:

- Đêm lạnh sương nhiều, cẩn thận kẻo bị cảm.

Nói xong, Tống Thiên Diệu đẩy cửa gỗ của Khôi Tinh Các, bước lên cầu thang đi lên tầng hai. Tề Vĩ Văn đứng tại chỗ do dự một lúc, rồi cũng theo sau Tống Thiên Diệu đi lên.

Chỉ còn lại Cửu Văn Long đứng tại chỗ chớp chớp mắt, nhìn chiếc áo khoác bẩn thỉu trên người mình:

- Ta đã nói sẽ đưa áo khoác của mình cho Văn tỷ, chính Văn tỷ từ chối nói không cần mà, sao khi Tống tiên sinh vừa cởi áo, chị ấy lại không nói hai chữ không cần nữa?

Trên tầng hai, một ngọn đèn dầu, hai ly rượu, ông nội Tống Thành Khê ngồi im lặng trước bàn viết không nói gì, Tống Thiên Diệu đứng ở cửa cầu thang không đi lại gần, nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Gia gia, ta lên đây là muốn báo cho ngươi và Bá Minh thúc một tiếng, tên quỷ tây đã bị ta giết rồi.

Tống Thành Khê dường như vẫn đang chờ Tống Thiên Diệu đến báo tin này, nghe xong lời Tống Thiên Diệu, ông từ từ đứng dậy, dùng ngón tay nhúng vào rượu trong ly, viết vài dòng chữ trên mặt bàn trống trải, viết xong mới đứng thẳng người, cầm ly rượu uống cạn phần còn lại:

- Bá Minh, ngươi yên tâm lên đường.

Tống Thiên Diệu đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Tề Vĩ Văn khoác chiếc áo gió đen của Tống Thiên Diệu lại không nhịn được tò mò, bước gần thêm hai bước về phía ánh đèn, trên mặt bàn là hai câu thảo thư viết bằng rượu:

- Quân mai tuyền hạ nê tiêu cốt, ngã ký nhân gian tuyết mãn đầu. Trừng Hải Tống Thành Khê ư tôn tiền đăng hạ nhân gian!

Chương 461. Cao thủ (1)

- Ta đón ngài về Hồng Kông ở đi, trước đây ngài còn có thể cùng Bá Minh thúc chăm sóc lẫn nhau, giờ chỉ còn lại một mình…

Tống Thiên Diệu đứng im lặng hồi lâu mới lên tiếng nói.

Tống Thành Khê đổ ly rượu đối diện mình xuống đất rồi mới lắc đầu nói:

- Không đi.

- Viện dưỡng lão ta sẽ nghĩ cách treo dưới danh nghĩa Hội Lạc Thi, dù sao cũng không để họ chết đói, trường nghĩa học Long Tân mỗi tháng ta cũng tự móc túi lấy một ngàn đô Hồng Kông, tìm người biết dạy học thay ngài dạy cho những đứa trẻ đó.

Tống Thiên Diệu nhìn Tống Thành Khê:

- Già rồi thì an tâm dưỡng lão đi, ta thích yên tĩnh, ta giúp ngài thuê một phòng khách ở chùa Đông Lâm để ở thường xuyên, để ngài cùng các đại sư cao tăng đàm đạo được không?

- Đi đi.

Tống Thành Khê quay đầu lại, nở một nụ cười với Tống Thiên Diệu:

- Ta đã quen với sinh tử, bà nội ngươi, tam thúc chết đi cũng không đánh gục được ta, hôm nay càng không thể vì Bá Minh đi trước một bước mà ta chống đỡ không nổi.

- Cả đời cứng đầu như con bò.

Tống Thiên Diệu bất đắc dĩ nói một câu, rồi lại mở miệng nói:

- Thôi được, sau này tiền lương thực rau củ của trường nghĩa học Long Tân, viện dưỡng lão, để sư gia Huy ghi vào tài khoản của ta, ta sẽ trả cho hắn. Nhưng mà, chỉ được nhiêu đây người thôi, nếu viện dưỡng lão lại thêm người vào, đừng nói là ta, ngay cả Tài Thần gia cũng không nuôi nổi.

- Không cần ngươi bỏ tiền.

Tống Thành Khê mở ngăn kéo bàn gỗ, lấy ra một xấp tiền:

- Một vạn bốn ngàn bảy trăm hai mươi sáu đô Hồng Kông, sau khi giết người xong, A Long lục soát được từ két sắt trong văn phòng của tên quỷ tây, tiết kiệm một chút, đủ cho những lão già ở viện dưỡng lão ăn rất lâu.

- Sau khi tiêu hết thì sao?

Tống Thiên Diệu thở dài một hơi:

- Cũng không thể để ngài tuổi tác lớn như vậy, chuẩn bị tái xuất giang hồ làm đại đạo chứ? Giết người giàu cứu người nghèo à?

- Ta muốn làm việc thiện, là để chuộc lỗi cho những sai lầm khi còn trẻ, hôm nay lại giết người, là để báo thù cho những người Trung Quốc đã chết, tiền là của phi nghĩa, tiện tay lấy được, làm sao có thể đi làm đạo tặc nữa?

Tống Thành Khê nhìn số tiền trên bàn:

- Số tiền này, ngoài việc lấy ra một ít để mua bài vị cho Bá Minh ở chùa, lại để lại một phần làm tiền rau củ cho viện dưỡng lão trong thời gian này, số còn lại, ta dự định dẫn những lão già còn cử động được ở viện dưỡng lão làm chút tiểu sinh ý, không thể để họ ăn ở không nữa, nếu không phải quá nhiều người ăn không ngồi rồi, cũng sẽ không đến nỗi Bá Minh phải dẫn một phần người chạy đến viện phúc lợi kia, chính vì lòng tốt dở dang của ta mới hại chết Bá Minh.

- Một vạn đồng, làm ăn gì?

Tống Thiên Diệu nhíu mày, hắn nhất thời không nghĩ ra một vạn đồng có thể giúp ông nội mình làm ăn kiếm tiền như thế nào, những lão già trong viện dưỡng lão cũng không thể làm những công việc nặng nhọc được.

- Chi bằng mở một tửu lâu, người già có thể giúp rửa bát rửa rau, những thiếu niên trẻ hơn có thể giúp chạy việc vặt giao đồ ăn, thức ăn thừa của khách có thể chia cho người nghèo, cũng không đến nỗi lãng phí, còn về phía khách hàng…

Tề Vĩ Văn đứng bên cạnh nghe ông cháu hai người đối thoại, vẫn chưa lên tiếng, cho đến khi Tống Thành Khê nói muốn làm ăn nhỏ, Tống Thiên Diệu lại không nghĩ ra phương hướng, cô mới lên tiếng.

Nói được một nửa, cô không nói nữa, mà nhìn về phía Tống Thiên Diệu, trong ánh mắt mang theo ý dò hỏi.

Mắt Tống Thiên Diệu sáng lên, Tề Vĩ Văn, người phụ nữ xinh đẹp mang chút khí chất giang hồ này, lại có một bộ óc phản ứng nhạy bén. Nói thật, trước đây Tống Thiên Diệu chưa từng để mắt đến người giang hồ, những kẻ giang hồ đó chỉ đáng lăn lộn trong những ngành nghề lề mề mà người có tiền hoặc những nhân vật lớn không thèm đoái hoài đến như cờ bạc, ma túy, mại dâm.

Nếu ném những kẻ tự xưng là bạch diện thư sinh, Hồng Côn, nguyên soái gì đó vào thương trường, không cần nói đến Tống Thiên Diệu, ngay cả bốn công tử nhà họ Chương trước đây tùy tiện lôi ra một người, cũng có thể lừa sạch tất cả tích cóp của những kẻ giang hồ này, buộc họ phải tự chém chết mình.

Nếu Tề Vĩ Văn mở miệng nói về những ngành nghề không thực tế, Tống Thiên Diệu ngược lại không ngạc nhiên, nhưng Tề Vĩ Văn lại nói mở một tửu lâu, Tống Thiên Diệu thấy đó là một phương pháp ổn thỏa, làm ăn tửu lâu không gì khác ngoài việc nói về nguồn khách, ánh mắt cô ta liếc nhìn mình hàm ý không gì khác ngoài việc muốn nói, truyền ra tin tức tửu lâu có Tống Thiên Diệu tham gia, dù là Phúc Nghĩa Hưng hay những tên cảnh sát như Nhan Hùng, hay Triều Dũng Nghĩa, tự nhiên sẽ nể mặt Tống Thiên Diệu mà đến ủng hộ.

- Mở một tửu lâu nhỏ cũng không tệ, chi bằng gọi là Cửu Long Phạn Điếm.

Tống Thiên Diệu gật đầu, nhìn về phía Tống Thành Khê nói:

- Đêm đã khuya, ta đi trước, đợi khi gia gia nghĩ ra muốn làm gì, nói một tiếng với ta, ta sẽ bảo người giúp ngài sắp xếp.

- Đi đi.

Tống Thành Khê vẫy tay với Tống Thiên Diệu:

- Ta sẽ suy nghĩ thêm.

Tống Thiên Diệu xoay người bước xuống cầu thang, Tề Vĩ Văn cũng đi theo sau Tống Thiên Diệu ra ngoài, Cửu Văn Long vứt bỏ đầu thuốc trong miệng đứng dậy từ bậc thang, nhìn hai người bước ra.

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ vai Cửu Văn Long, cười nói:

- Hôm nay cũng cảm ơn ngươi nhiều, hai chân đều đã khỏi chưa?

- Đã khỏi từ lâu rồi.

Cửu Văn Long nhấc chân lên, cười rạng rỡ nói với Tống Thiên Diệu.

Nhưng câu nói tiếp theo của Tống Thiên Diệu lại khiến Cửu Văn Long một lần nữa nhăn mặt.

Tống Thiên Diệu cười xấu xa nói với Cửu Văn Long:

- Vậy chi bằng đi một lần nữa đến bến tàu Tây Cống, ta nghĩ rất nhiều cô gái chèo thuyền ở Tây Cống có lẽ đang xếp hàng chờ cưới ngươi đấy.

- Ừm…

Chương 462. Cao thủ (2)

Cửu Văn Long cúi đầu không nói gì nữa, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Tề Vĩ Văn:

- Tề đường chủ, ngươi ở đâu? Ta lái xe đưa ngươi về nhé? Lần này cảm ơn ngươi đã giúp ta chăm sóc gia gia, cũng cảm ơn người của cô đã giúp Nhan Hùng dọn dẹp tình hình trong viện phúc lợi.

- Ta thuê một căn phòng trên đại lộ Long Tân, cứ đi thẳng theo đường là đến, rất gần đây thôi.

Tề Vĩ Văn mỉm cười nói với Tống Thiên Diệu.

Chiếc áo khoác gió mà Tống Thiên Diệu trước đó khoác cho cô lúc này vẫn quấn quanh người, chỉ là người khoác áo cho cô, dường như không có ý khác với cô như cô tưởng tượng, giọng điệu lịch sự nhưng lại có chút xa cách.

- Vừa hay, xe của ta cũng đỗ bên ngoài thành trại, A Long, tối nay ngươi đi đâu, ta lái xe đưa ngươi đi.

Tống Thiên Diệu hỏi Cửu Văn Long đang đi theo sau.

Cửu Văn Long nói:

- Đến cửa hàng tạp hóa của Phấn tỷ, ta mua cho Tú Nhi một cây sáo dài…

Hắn nói được một nửa thì hai tay ôm đầu, như phát điên hét lên:

- Chết rồi! Cây sáo dài mua hơn bốn trăm đồng! Ta để quên ở viện phúc lợi rồi!

- Ngày mai nhớ mua lại một cây là được.

Tống Thiên Diệu lấy ra ví tiền của mình, đếm năm trăm đồng đưa cho Cửu Văn Long nói.

Ba người đi dọc theo đại lộ Long Tân hướng về phía ngoài Cửu Long Thành Trại. Lúc này trên đại lộ Long Tân đang là thời khắc đèn đỏ rượu xanh, sòng bạc, quán rượu, lầu xanh, tiệm thuốc phiện, khói mù mịt, nhưng không có ai không biết điều mà lại gần chèo kéo ba người. Khi sắp đến dưới lầu nơi Tề Vĩ Văn thuê ở, Tống Thiên Diệu và Cửu Văn Long còn chưa kịp chào tạm biệt Tề Vĩ Văn, Tề Vĩ Văn cũng chưa kịp cởi áo khoác trả lại cho Tống Thiên Diệu, thì một giọng nói ngạo mạn đã vang lên trong hành lang:

- Tề đường chủ, ngươi cấu kết với người của bang Triều Châu?

Tề Vĩ Văn nghe thấy giọng nói này thì nhíu mày, Tống Thiên Diệu và Cửu Văn Long vốn định rời đi cũng dừng bước. Trong hành lang tối om, thiếu sơn chủ 14K Cát Chí Hùng, dẫn theo sư gia Đàm và ba bốn tên thuộc hạ từ bên trong đi ra.

- Ta khi nào cấu kết với người của bang Triều Châu? Hơn nữa, ta làm gì cũng là việc ngươi quản sao?

Tề Vĩ Văn ánh mắt phức tạp liếc qua mặt sư gia Đàm bên cạnh Cát Chí Hùng, rồi mới lạnh nhạt nói với Cát Chí Hùng.

Thiếu sơn chủ 14K Cát Chí Hùng, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, đã có biệt danh riêng trên giang hồ, Thái tử ca.

Hơn nữa hắn cũng thực sự đã làm vài việc được thành viên 14K công nhận sau khi hòa giải với Vưu Xuân Hoa trong cuộc tranh giành quyền lực, dẫn thuộc hạ thân chinh xông pha, đánh nhau với bang Việt Đông, bang Triều Châu vài trận.

Cát Chí Hùng tuy ngỗ ngược nhưng cũng có gan dạ, mới hơn mười tuổi đã dám nổ súng giết người ở chốn phồn hoa Quảng Châu, giờ đây có một đám thuộc hạ 14K hộ vệ mà cầm

đao chém người, đối với hắn không phải chuyện gì to tát. Đường đường là thiếu sơn chủ mà dám xông pha chiến trận, hắn cũng coi như thu phục được một bộ phận nhân tâm.

14K hiện giờ, thế lực của Thái tử Cát Chí Hùng và Ngoại bát đường đại tổng quản Hoàng Đức Hồng chia làm hai phe, hơn nữa thế lực của Cát Chí Hùng đã vượt qua Hoàng Đức Hồng nổi bật trước đó.

- Ngươi dám nói hai tên này không phải người của bang Triều Châu? Sư gia Đàm đã nói với ta, tên kia là Lam Đăng Long của 14K, kết quả bị ngươi và Sái Lão Hùng của bang Triều Châu ra mặt cứu.

Cát Chí Hùng cũng khoác một chiếc áo gió, lúc này chỉ vào Tống Thiên Diệu và Cửu Văn Long nói với Tề Vĩ Văn:

- Thời gian qua, ngươi trốn trong Cửu Long Thành Trại dạy học cho mấy lão già, trước đây thật không nhìn ra, hóa ra ngươi cũng biết kính lão! Cửu Long Thành Trại, địa bàn của bang Triều Châu, nếu ngươi không cấu kết với bang Triều Châu, một mình nội đường đường chủ 14K có thể thường trú ở nơi như thế này? Ta không thể quản? Ta hiện giờ là thiếu sơn chủ 14K, không thể quản ngươi?

- Không làm phiền các ngươi hàn huyên.

Tống Thiên Diệu hoàn toàn không hứng thú với những chuyện giang hồ rắc rối này, đã là người của 14K thì cứ để bọn họ từ từ nói chuyện.

Hắn xoay người định đi, Cát Chí Hùng đã lên tiếng gọi:

- Đứng lại! Đồ chó đẻ! Ngươi có phải người của bang Triều Châu không?

Tống Thiên Diệu nhíu mày, quay sang hỏi Cửu Văn Long bên cạnh:

- Ta nhớ ngươi từng nói, ngươi có thể đánh một chọi mười?

- Đúng vậy?

Cửu Văn Long gật đầu, nói với Tống Thiên Diệu:

- Lúc đói có thể đánh mười tên, sau khi ăn no, có thể đánh nhiều hơn.

- Đánh gục mấy tên chửi bậy này, ta dẫn ngươi đi ăn đêm.

Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá ra châm một điếu, nói với Cửu Văn Long:

- Nhanh lên, cho ngươi thời gian một điếu thuốc, ta vội về ngủ.

Cửu Văn Long đợi Tống Thiên Diệu nói xong, đã nhảy một bước đến trước mặt sư gia Đàm, thậm chí không cần đánh lạc hướng đối phương, nắm đấm phải đã đấm vào cặp kính vàng của đối phương, mảnh kính vỡ trực tiếp đâm thủng mí mắt!

Chưa đợi sư gia Đàm kêu thảm, Cửu Văn Long đã giơ chân đá mạnh vào bụng dưới đối phương!

Bên cạnh Cát Chí Hùng vừa mở miệng định hô người động thủ, miệng vừa mới hé mở, Cửu Văn Long đã vặn eo, nắm đấm trái vung ngang, đấm mạnh vào xương gò má đối phương, Cát Chí Hùng bị đánh loạng choạng mấy bước, ngã nghiêng bên đường.

Ba tên thuộc hạ đứng sau Cát Chí Hùng khi Cửu Văn Long ra tay đối phó sư gia Đàm đã sờ vào vũ khí bên hông, lúc này Cát Chí Hùng bị đánh ngã, bọn chúng đã rút dao bầu ra, xông về phía Cửu Văn Long.

Cửu Văn Long quăng chiếc áo khoác của mình, nhanh chóng quấn quanh cánh tay trái, dùng lớp áo dày trên cánh tay trái để đỡ nhát dao của đối phương, rồi nhanh như chớp đá vào ngực đối thủ!

Chương 463. Cao thủ (3)

Chỉ trong nháy mắt, ba tên đàn em đã bị Cửu Văn Long đá ngã không dậy nổi. Khoác lại chiếc áo đã bị rách vào người, Cửu Văn Long nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Có đi ăn đêm không, lão đại?

- Dám động đến sư gia Đàm huynh đệ của ta? Chém chết hắn!

Ở đằng xa, Hắc Tử Kiệt của Hòa Thắng Nghĩa đi cùng sư gia Đàm đến Cửu Long Thành Trại, thấy đối phương ra tay trước, làm bị thương huynh đệ kết nghĩa sư gia Đàm, hắn rút ra hai cây bút giá xoa, dẫn theo hơn chục người hung hăng xông về phía này!

Hắc Tử Kiệt tay cầm hai cây bút giá xoa xông lên đầu tiên, lao về phía Tống Thiên Diệu và Cửu Văn Long. Lúc này Tề Vĩ Văn bước lên chắn trước mặt hai người, dường như muốn mở miệng quát ngăn đối phương lại. Còn Tống Thiên Diệu thì đã nhanh tay lẹ mắt nhặt lên một con dao bầu, kề lưỡi dao vào cổ Cát Chí Hùng, cũng chuẩn bị đe dọa đối phương.

Ngay lúc đó, một gã đại hán trẻ tuổi từ con hẻm bên cạnh lao vụt ra, tay trái cầm một thanh đao nhanh như điện, lưỡi dao sáng loáng chém về phía cổ tay Hắc Tử Kiệt!

Hắc Tử Kiệt vội lùi lại một bước, dùng hai cây bút giá xoa đỡ lấy thanh đao, dao và xoa chạm nhau bắn ra mấy tia lửa. Chưa kịp để Hắc Tử Kiệt có động tác tiếp theo, tay phải của gã đại hán đã giơ súng lên kề vào thái dương hắn, giọng nói lười biếng vô lực:

- Người giang hồ Hồng Kông có phải toàn là mấy đứa trẻ con chỉ cầm dao xoa mà dám ra ngoài dạo phố ban đêm không?

- Lấy súng ngắn ra dọa người à?

Hắc Tử Kiệt bị nòng súng chỉ vào, không dám cử động, nhưng miệng vẫn cứng cỏi nói.

Gã đại hán trẻ tuổi chính là Hoàng Lục, hắn nói chuyện nhưng mắt lại nhìn về phía Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu tuy không biết tại sao Hoàng Lục lại xuất hiện ở đây, nhưng vẫn khẽ lắc đầu với hắn, ra hiệu tốt nhất đừng nổ súng, hôm nay đã có vụ nổ súng rồi, nếu lại xảy ra vụ bắn chết người, rất dễ chọc giận người Anh.

Hoàng Lục từ từ rút súng về cất vào bao, tách đao ra khỏi bút giá xoa của Hắc Tử Kiệt:

- Dọa ngươi không cần dùng súng ngắn.

Hắc Tử Kiệt hai tay cầm bút giá xoa, một cây để che ngực, cây kia cầm ngược lại, nhún người định đâm vào ngực Hoàng Lục.

Hoàng Lục nghiêng người sang bên tránh né, thanh đao nhanh cầm ngược trong tay trái, trong lúc nghiêng người, lưỡi dao nhanh như gió lướt qua bụng dưới của Hắc Tử Kiệt với biên độ nhỏ!

- Giao đấu với người ta mà ra tư thế lộ liễu như vậy? Muốn tự sát hả?

Hoàng Lục một đao đắc thủ, lùi về phía sau, ngáp dài nói với Hắc Tử Kiệt lúc này đang đứng nguyên tại chỗ, mặt đầy vẻ đau đớn và khó tin, cả bụng dưới gần như bị một đao xẻ ngang, lúc này máu me be bét:

- Mau đến bệnh viện đi, để bác sĩ khâu ruột khâu bụng lại, sẽ không chết dễ dàng đâu.

- Ta nhớ ai đó đã nói với ta, tên cầm hai cây phân xoa kia là Song Hoa Hồng Côn?

Tống Thiên Diệu thấy Hoàng Lục ra tay gọn gàng chỉ một đao đã giúp mổ bụng Hắc Tử Kiệt xong, ngạc nhiên hỏi Cửu Văn Long.

Cửu Văn Long lúc này sắc mặt nghiêm trọng:

- Tên này là cao thủ, dù ta ăn hai con ngỗng quay cũng đánh không lại kẻ đó.

…

Màn xuất hiện của Hoàng Lục quá ấn tượng, đến nỗi hơn chục tên đàn em mà Hắc Tử Kiệt dẫn theo đều chưa kịp phản ứng. Ai mà ngờ được, lão đại Hắc Tử Kiệt của họ vừa mới ra tay một chiêu đã bị gã đại hán trẻ tuổi này một đao cắt toạc bụng dưới!

Hắc Tử Kiệt chính là Song Hoa Hồng Côn của chữ Hòa, dù hiện nay những danh hiệu như Song Hoa Hồng Côn, Hồng Côn không còn quý giá như những năm 20-30, nhưng vẫn là tấm bảng vàng trong mắt nhiều người giang hồ. Có ai không phải là kẻ thực sự có võ công trong người?

- Ngươi gặp may đấy, thiếu sơn chủ.

Tống Thiên Diệu dùng thân dao vỗ vỗ vào má Cát Chí Hùng, rồi ném con dao bầu xuống đất.

Hoàng Lục lau sạch vết máu trên quần áo của Hắc Tử Kiệt bằng con dao nhanh của mình. Thấy Hắc Tử Kiệt vẫn trừng mắt nhìn hắn đầy oán độc dù bụng đã bị rạch toác, Hoàng Lục dùng mũi chân chọc chọc đầu Hắc Tử Kiệt:

- Ngươi chỉ vào ta nói ta dọa người, nhưng động đao lại đánh không lại ta. Mặt còn dám nhìn ta như vậy, tối nay ta uống nhiều trà mát quá, vừa hay tiện cho ngươi, để ngươi tỉnh táo đầu óc lại.

Trước mắt mọi người, hắn cởi thắt lưng, đứng dạng chân trước đầu Hắc Tử Kiệt, một dòng nước tiểu trực tiếp tưới lên đầu Hắc Tử Kiệt.

Tề Vĩ Văn nhíu mày quay mặt đi không nhìn, Cửu Văn Long cúi đầu nhìn xuống háng mình, rồi lại nhìn Hoàng Lục, cảm thấy tên này thật ngông cuồng, giống như cao thủ phản diện trong tiểu thuyết võ hiệp vậy. Nhưng không thể không thừa nhận, hành động đái lên đầu đại ca đối phương trước mặt hơn chục giang hồ cầm đao của tên này thật là lợi hại.

- Không thoải mái? Muốn báo thù? Đến phố Áo Môn tìm ta, dù cho ngươi chỉ còn một sợi lông chạy về Hồng Kông, ta cũng đổi họ theo ngươi.

Hoàng Lục đái xong rồi rùng mình, vừa kéo quần vừa nói với Hắc Tử Kiệt đã bị dòng nước tiểu kích thích đến ngất đi:

- Không có bản lĩnh gì, chỉ biết dẫn theo mấy tên vô dụng ba năm người thành đàn làm càn.

Mặc quần xong, Hoàng Lục cất con dao nhanh vào thắt lưng, đi về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống tiên sinh.

- Lên xe nói tiếp.

Tống Thiên Diệu nhìn Hoàng Lục với ánh mắt phức tạp, cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao lần đầu gặp mặt đã cảm thấy Hoàng Lục mặc dù mặt lạnh nhưng lại có vẻ hăng hái muốn thử, bây giờ nhìn lại, tên này rõ ràng là tính cách không an phận, nói không chừng từ Áo Môn chạy đến là muốn động thủ với người ở Hồng Kông.

Chương 464. Kẻ chuyên gây rối bẩm sinh (1)

Khi hắn vừa cởi quần, bản thân đã muốn nhắm mắt lại, tên khốn này lại hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của mình, một bãi nước tiểu tưới cho Hắc Tử Kiệt ngớ người, cũng khiến Tống Thiên Diệu suýt nữa thổ huyết.

Tên Hoàng Lục này chắc là kẻ ít được trọng dụng nhất bên cạnh Hà tiên sinh ở Áo Môn, nên mới bị đuổi đến Hồng Kông. Những cao thủ thực sự điềm tĩnh biết điều, Hà tiên sinh làm sao có thể không giữ bên mình.

Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn Tề Vĩ Văn:

- Tề đường chủ, ta thấy ngươi không bằng cùng A Long đi Giai Đan ở một đêm, ngươi là phụ nữ, ban đêm không được an toàn lắm.

- Được.

Tề Vĩ Văn liếc nhìn Cát Chí Hùng và Sư gia Đàm đang co rúm một bên không dám lên tiếng, rồi nói với Tống Thiên Diệu.

Sư gia Đàm và Cát Chí Hùng hai người trơ mắt nhìn Tống Thiên Diệu và đồng bọn rời khỏi Cửu Long Thành Trại, nhưng không dám lên tiếng. Đối phương không chỉ mang theo súng ngắn, mà chỉ một đao đã phế bỏ Song Hoa Hồng Côn của Hòa Thắng Nghĩa, lúc này không giả chết thì nhảy ra chờ chết sao?

Sư gia Đàm càng hối hận đến mức muốn tự tát mình một cái thật mạnh. Hắn vì Tề Vĩ Văn mãi không chịu đứng về phe nào, lại rút khỏi các sự vụ của bang hội 14K, thêm vào đó thời

gian trước, Tề Vĩ Văn dẫn Cửu Văn Long đến gặp hắn, bảo Cửu Văn Long đánh gãy hai tay hắn.

Tuy cuối cùng Cửu Văn Long không ra tay, nhưng cũng khiến Sư gia Đàm ôm hận trong lòng. Thêm vào đó thế lực của Cát Chí Hùng dần lớn mạnh, nên hắn mới từ chỗ không giúp bên nào, quyết định đầu quân cho Cát Chí Hùng.

Tối nay vốn là hắn muốn cướp quyền soán vị, nhân danh Cát Chí Hùng ép buộc Tề Vĩ Văn, thu lại chức vụ đường chủ nội đường của cô ta, để sư gia Đàm hắn kế thừa địa vị danh nghĩa của Tề Vĩ Văn. Nào ngờ bên cạnh Tề Vĩ Văn lại có những nhân vật lợi hại như vậy.

Nghĩ đến đầu óc và tư cách của Tề Vĩ Văn, Sư gia Đàm nằm trên đất, cả người không tự chủ được mà run lên.

Cát Chí Hùng chết hay không hắn không biết, nhưng hắn cảm thấy lần này không giải quyết được Tề Vĩ Văn, dù hắn không chết, kết cục cũng chẳng tốt đẹp gì.

Tống Thiên Diệu và mấy người ra khỏi thành trại, thấy Tống Thiên Diệu tự mình chuẩn bị lái xe, Hoàng Lục tò mò chỉ vào Cửu Văn Long hỏi:

- Tống tiên sinh, vị huynh đệ này không phải là tài xế kiêm vệ sĩ của ngươi sao?

- Ta không biết lái xe.

Cửu Văn Long nói với Hoàng Lục.

Hoàng Lục nghe xong, bước lên trước mở cửa ghế lái:

- Để ta lái.

Tống Thiên Diệu cũng không từ chối, lên xe chờ Hoàng Lục khởi động xe thành thạo, rồi ngồi ở ghế sau hỏi Hoàng Lục đang lái xe:

- Ngươi không đi à?

- Phóng viên đã được Hà Hồng Sanh đưa về Ma Cao, Hà tiên sinh dặn dò, nếu Tống tiên sinh không cần ta giúp đỡ làm việc, thì để ta ở lại Hồng Kông vài ngày, trông nom Tống tiên sinh.

Hoàng Lục vừa lái xe, vừa cố gắng tỏ ra chuyên nghiệp và năng nổ, nói một cách nghiêm túc.

Tống Thiên Diệu hỏi thêm:

- Không có lý do nào khác sao?

- Tiện thể tránh đầu gió, ở Ma Cao ta đã giết hai tên Đài Loan, cha ta cầm súng định bắn chết ta, Hà tiên sinh bảo ta ra ngoài ở vài ngày, đợi cha ta hết giận rồi hãy về.

Hoàng Lục do dự một lúc, rồi mới ngượng ngùng gãi mũi nói.

Trên đường đưa Cửu Văn Long và Tề Vĩ Văn đến Tả Đan, qua cuộc trò chuyện trên xe, Tống Thiên Diệu phát hiện Hoàng Lục quả nhiên giống như hắn đoán, không phải là một cao thủ có thể giữ mặt lạnh giả vờ chuyên nghiệp.

Hoàng Lục, tên thật là Hoàng Tử Hùng, cha hắn là Hoàng Sâm, ban đầu là đại đương gia của đội Thái Sơn - một nhóm thổ phỉ hung hãn hoạt động gần Đấu Môn ở Quảng Đông, từng cướp đội vận chuyển của người Nhật, cũng được coi là nhân vật anh hùng hiếm có trong giới lục lâm địa phương dám đối đầu trực diện với người Nhật.

Sau đó được Quốc dân đảng thu nạp, đội Thái Sơn được biên chế thành đại đội liên phòng Đấu Môn, Hoàng Sâm làm đại đội trưởng. Về sau không chịu nổi sự tham nhũng hủ bại của quân đội Quốc dân đảng, Hoàng Sâm dẫn đầu thuộc hạ nổi dậy, tham gia giải phóng Đấu Môn.

Hoàng Sâm dẫn theo anh em họ hàng nhà Hoàng và 200 người thuộc hạ đội Thái Sơn đã đánh bại hai đại đội được trang bị đầy đủ của sư đoàn cảnh vệ Quốc dân đảng, cũng được coi là dũng mãnh. Chỉ có điều sau đó vì bị chính thức biên chế, phân tán biên chế, thêm vào đó vì không đủ tin tưởng giữa Đảng Cộng sản và ông ta, Hoàng Sâm tâm sinh chán nản, chủ động giao quyền, dẫn con cháu họ Hoàng đi xa đến Ma Cao.

Hoàng Sâm tuổi cao, làm khách trọ dưỡng già, nhị đương gia của đội Thái Sơn, anh họ của Hoàng Lục là Hoàng Tam, tên thật là Hoàng Tử Nhã, hiện đang dẫn theo vài tâm phúc của đội Thái Sơn làm vệ sĩ thân cận bên cạnh Hà Hiền.

Hoàng Tử Nhã có tài bắn súng như thần, võ công cao cường, lại có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hơn nữa trầm ổn đại khí, được Hà Hiền rất coi trọng. Còn lúc này bên cạnh Tống Thiên Diệu, con trai ruột của Hoàng Sâm là Hoàng Tử Hùng, tuy tài bắn súng và võ công đều hạng nhất, nhưng tính cách lại giống hệt Hoàng Sâm thời trẻ khi còn tụ tập trên núi rừng, không sợ trời không sợ đất.

Làm vệ sĩ bên cạnh Hà Hồng Sanh, chưa đợi người khác gây rắc rối, hắn đã chủ động mang rắc rối đi tìm người khác. Có hai tên Đài Loan lén lút điều tra lịch trình gần đây của Hà Hiền ở Ma Cao, chưa đợi Hoàng Tử Nhã ra lệnh, Hoàng Tử Hùng đã tự mình dẫn người đến tận cửa, ném hai tên Đài Loan đăng ký là thương nhân hợp pháp xuống giếng nước ở phố Thiêu Y được đồn là có ma ám ở Ma Cao, khiến Hoàng Tử Nhã đang định thả câu dài bắt cá lớn rất tức giận, nói vài câu với chú là Hoàng Sâm.

Chương 465. Kẻ chuyên gây rối bẩm sinh (2)

Hoàng Sâm đang an nhàn dưỡng lão, tính nóng nảy không kém ngày xưa, cầm súng định bắn chết đứa con khốn nạn của mình. May mà lúc này Lôi Anh Đông gọi điện cho Hà tiên sinh, bảo phóng viên của tòa báo thuộc quyền Hà tiên sinh đến Hồng Kông, Hoàng Tử Nhã gần như không cần suy nghĩ, đã đuổi em trai thứ sáu Hoàng Tử Hùng đến Hồng Kông ở vài ngày, tránh cho mình nhìn thấy hắn đau đầu.

Đến Hồng Kông chưa đầy 12 tiếng, Hoàng Lục đã giúp một Song Hoa Hồng Côn ở Hồng Kông làm phẫu thuật mổ bụng, tiện thể còn đái lên đầu người ta một bãi.

Đúng là kẻ chuyên gây rối bẩm sinh.

…

Đường Cảnh Nguyên vẫn dẫn công nhân sửa chữa nhà xưởng đến tận đêm khuya, lúc này vẻ mặt nghiêm túc chuyên chú, không thể nào nhìn ra hắn từng là kẻ bất tài vô dụng trong miệng Đường Văn Báo.

Hắn bị sự thay đổi thân phận của Chử Hiếu Tín thời gian gần đây kích thích quá mạnh. Rõ ràng cả hai đều là hậu bối không được gia đình coi trọng, phía trên đều có một người anh trai đang độ sung sức, hàng ngày hai người tụ tập với nhau uống rượu giải sầu, tìm hoa hỏi liễu, giả điên trốn đời.

Đột nhiên, một trong hai người là Chử Hiếu Tín trở thành Thái Bình thân sĩ, nhà từ thiện trẻ tuổi, đầu ngành dược phẩm, hơn nữa còn được gia tộc họ Lư - một trong bốn đại gia tộc

Hoa kiều Hồng Kông coi trọng, không lâu nữa sẽ là phò mã của nhà họ Lư.

Điều này khiến Đường Cảnh Nguyên như có một ý niệm trong đầu, hắn không dám mơ mình cũng có thể lột xác thành rồng trong chớp mắt, nhưng ít nhất cũng phải chứng minh được bản thân có năng lực, không thua kém bất cứ ai.

- Tôn bá, lát nữa khi nghỉ ngơi đủ rồi, ngươi dẫn người đẩy bức tường này xuống, thông với phòng bên cạnh.

Đường Cảnh Nguyên nghiêm túc nhìn bản vẽ hai lần, rồi gọi công nhân sửa chữa nhà xưởng đến, cười đưa cho đầu lĩnh công nhân một điếu thuốc, lịch sự dặn dò:

- Ta bảo A Quan đi lấy đồ ăn khuya cho các ngươi, mỗi người hai cái quẩy và một bát cháo huyết heo, đến lúc các ngươi đẩy xong tường thì cũng vừa mang tới.

- Thiếu gia Nguyên quá khách sáo rồi, chủ nhân trẻ tuổi tốt bụng như ngươi thật hiếm thấy, bọn khuân vác chúng ta làm việc bình thường, bị người ta mắng ít hai câu đã thấy may mắn, nhưng làm việc cho Nguyên thiếu gia, thật là… thật là không biết nói sao.

Đầu lĩnh công nhân lau mồ hôi trên mặt, không nỡ đốt điếu thuốc, gài lên tai rồi nói với Đường Cảnh Nguyên đầy biết ơn.

Đường Cảnh Nguyên cũng lấy làm lạ về sự thay đổi gần đây của mình, trước đây, với loại công nhân này, Đường Cảnh Nguyên hắn đừng nói là đưa điếu thuốc cho đối phương, nói chuyện lịch sự, ngay cả khi đứng trước mặt mình, hắn cũng chưa chắc đã liếc mắt nhìn đối phương một cái, hơi không vừa ý là mở miệng chửi bậy.

- Đi làm việc đi, làm không tốt ta vẫn mắng như thường.

Đường Cảnh Nguyên cười vẫy tay với đầu lĩnh công nhân, ra hiệu cho hắn dẫn người đi làm việc.

Đầu lĩnh công nhân quay người gọi to với những công nhân đang ngồi trên đất thở hổn hển nghỉ ngơi:

- Đứng hết lên! Đứng hết lên! Nguyên thiếu gia chuẩn bị đồ ăn khuya cho chúng ta! Trước đây có chủ nhân nào hào phóng như Nguyên thiếu gia! Đều phải dùng hết sức làm việc! Ai lười biếng bị ta phát hiện, đừng trách ta không nói nghĩa khí, ngày mai không cần đến làm nữa!

Các công nhân lần lượt đứng dậy, huy động sức lực còn lại dưới sự thúc giục của đầu lĩnh phá bỏ bức tường, không lâu sau, tài xế A Quan dưới quyền Đường Cảnh Nguyên dẫn theo hai nữ hầu nhà họ Đường, mang đến hơn chục phần đồ ăn khuya, sau khi phát cho những công nhân đó, Đường Cảnh Nguyên cũng lấy một phần cho mình, nghĩ nghĩ lại lấy thêm một phần đi về phía một văn phòng được giữ lại bên cạnh, đứng ngoài cửa gõ hai cái:

- Kỳ ca, ăn khuya.

Đường Cảnh Nguyên rất hài lòng với biểu hiện gần đây của mình, nhưng điều duy nhất không hài lòng chính là vị huynh đệ họ từ xa đến này, nghe nói còn là sinh viên tốt nghiệp trường đại học danh tiếng Mỹ, Đường Bá Kỳ.

Vốn nói hai nhà làm ăn, nhưng Đường Bá Kỳ do dự không quyết, mãi không chịu mở miệng, cho đến khi xưởng của Tống Thiên Diệu giành được đơn hàng của ba công ty bách hóa, kích thích hắn và cha hắn là Đường Văn Báo, Đường Bá Kỳ mới mở miệng nói muốn gặp Tống Thiên Diệu, gặp xong về chỉ nói Tống Thiên Diệu giúp đặt máy móc, sau đó nhà họ Đường thuê đất xây xưởng, hắn đều lười không muốn nhúng tay, cả ngày chỉ co rúm trong phòng xem báo xem tạp chí.

Với biểu hiện như vậy của Đường Bá Kỳ, Đường Cảnh Nguyên hận không thể đối phương trực tiếp về Mỹ là tốt nhất

đừng gặp mặt nữa, hoàn toàn trông còn vô dụng hơn cả bản thân hắn trước đây.

Đường Bá Kỳ trong phòng mở cửa, mùi thuốc lá bên trong hun cho Đường Cảnh Nguyên đang đứng ngoài cửa phải ngả người ra sau, suýt ngã nhào.

Đường Bá Kỳ với khuôn mặt tuấn tú có vẻ tiều tụy, nhưng đôi mắt lại sáng rực, sau khi mở cửa liền lui về chỗ ngồi của mình, dưới ánh đèn điện đã thông điện tiếp tục lật xem những ghi chép đã sắp xếp gọn gàng của mình.

Trên bàn làm việc, hộp thuốc lá rỗng đã chất đống năm sáu cái, tàn thuốc cũng đã từ gạt tàn chất đống rơi ra ngoài, ngoại trừ khu vực trước mặt Đường Bá Kỳ chất đầy tạp chí báo chí, phần lớn diện tích bàn làm việc đều rơi vãi tro thuốc vụn.

- Kỳ ca, ngươi làm cái quỷ gì vậy?

Đường Cảnh Nguyên đặt đồ ăn khuya trong tay lên mặt bàn, nhìn về phía Đường Bá Kỳ hỏi:

- Làm ăn đâu phải thi đại học, đọc sách có thể đọc ra tóc giả từ trong sách sao?

Đường Bá Kỳ nhận lấy một phần đồ ăn khuya, vội vàng cắn một miếng quẩy, miệng ngậm quẩy không nói, mà lật ra một cuốn sổ ghi chép từ trên bàn ném đến trước mặt Đường Cảnh Nguyên, dùng ánh mắt ra hiệu đối phương cầm lên xem.

Đường Cảnh Nguyên cầm lấy cuốn sổ ghi chép lật mở ra, phần lớn chữ viết trên đó là tiếng Trung, hơn nữa rất ngay ngắn trôi chảy, thỉnh thoảng có một vài câu xen lẫn từ tiếng Anh, tuy nhiên điều đó không ảnh hưởng đến việc Đường Cảnh Nguyên đọc hiểu.

Chương 466. Làm ăn

Đối diện, Đường Bá Kỳ đang ăn bữa đêm ngấu nghiến, còn Đường Cảnh Nguyên lại nhìn cuốn sổ ghi chép đến ngẩn người.

Đường Cảnh Nguyên làm ăn kinh doanh là theo phong trào, thấy Tống Thiên Diệu mở nhà máy nên cũng muốn mở nhà máy, nhưng đối với kế hoạch tương lai của nhà máy lại không có chút khái niệm nào, đối phương làm gì, hắn làm theo nấy. Nhưng những thứ trong cuốn sổ ghi chép của Đường Bá Kỳ, lại như mở ra cho hắn một cánh cửa sổ, hóa ra suy nghĩ theo phong trào kiếm tiền của mình thật thấp kém đáng cười, những ghi chép trong cuốn sổ của Đường Bá Kỳ mới đúng là làm ăn.

Nội dung trong cuốn sổ ghi chép của Đường Bá Kỳ rất trực quan, ngành sản xuất của Mỹ hiện nay thuộc loại công nghệ cao, còn ngành sản xuất của Hồng Kông thuộc loại thâm dụng nhân công. Hồng Kông dùng đủ nhiều công nhân để giành miếng ăn từ tay những cỗ máy công nghệ cao của Mỹ. Khi nhân công của Hồng Kông rẻ đến mức không bằng máy móc của Mỹ, sẽ xuất hiện cảnh người Mỹ thà để máy móc nhàn rỗi, cũng sẽ đặt hàng từ Hồng Kông.

Trong đó thậm chí còn liệt kê một số dữ liệu, so sánh lương tháng của công nhân Mỹ và công nhân Hồng Kông, v.v… khiến người ta nhìn là hiểu ngay.

Tất nhiên những điều này đều không phải là điều hấp dẫn nhất đối với Đường Cảnh Nguyên, điều hấp dẫn nhất đối với

Đường Cảnh Nguyên là kế hoạch phát triển mà Đường Bá Kỳ đã làm ở phía sau.

Sau khi sản phẩm của nhà máy tóc giả ra đời, Đường Bá Kỳ sẽ đi Mỹ mở rộng kênh phân phối, sau đó đăng ký công ty ở Mỹ, rồi lấy danh nghĩa công ty Mỹ mở chi nhánh ở Hồng Kông, làm đại lý cho các nhà máy tóc giả ở Hồng Kông.

Lợi dụng cơ hội các nhà máy tóc giả khác không đủ thuận tiện để tự mở rộng kênh bán hàng ở Mỹ, dùng giá cả hợp lý bao tiêu toàn bộ tóc giả của các nhà máy, giúp các nhà máy tránh khỏi rắc rối tự đi Mỹ tìm kênh bán hàng. Chi nhánh sẽ vận chuyển sang Mỹ, rồi công ty Mỹ cung cấp cho các nhà phân phối, thậm chí sẽ yêu cầu tất cả sản phẩm của các nhà máy đều in logo của công ty Mỹ, thống nhất nhãn mác và giá cả.

Đây mới đúng là làm ăn kinh doanh.

Đường Cảnh Nguyên nhìn đến đây không nhịn được thốt lên lời tán thưởng, rồi nhìn về phía người anh họ đã mắt đỏ hoe vì thức khuya này, sự khinh thường trong mắt trước đó đã biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại sự khâm phục.

Bản thân chỉ biết làm tóc giả kiếm tiền, nhưng không biết làm thế nào để phát triển lớn mạnh, nhưng Đường Bá Kỳ lại biết. Họ là nhà máy tóc giả thứ hai, sau khi toàn bộ sản phẩm của nhà máy đầu tiên của Tống Thiên Diệu đã bị công ty bách hóa Anh đặt hàng hết, nhân cơ hội này nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường Mỹ, hơn nữa còn muốn thống nhất ngành công nghiệp tóc giả Hồng Kông, hàng hóa của mỗi nhà máy đều do công ty của họ làm đại lý bán hàng.

Điều đó có nghĩa là ngành công nghiệp này đều do công ty của nhà họ Đường làm chủ, chỉ cần giai đoạn đầu làm ổn định, sau đó dù có nhà máy nào nhảy ra muốn tự làm, lúc đó mượn sức mạnh của ngành công nghiệp cũng có thể dễ dàng đuổi

cùng giết tận những kẻ muốn khiêu khích, buộc đối phương phải rút lui. Hai năm sau, cho dù Tống Thiên Diệu muốn chuyển hướng sang thị trường Mỹ, cũng chỉ có thể làm theo quy tắc của nhà họ Đường!

- Kỳ ca… Chúng ta… sau này có thể làm được như vậy sao?

Đường Cảnh Nguyên hơi kích động cầm cuốn sổ ghi chép, hỏi Đường Bá Kỳ đang nuốt ừng ực cháo huyết heo.

Đường Bá Kỳ nuốt thức ăn trong miệng xuống, không có phong độ dùng mu bàn tay lau khóe miệng, không ngẩng đầu lên nói:

- Bình thường mà nói, là vậy.

- Bình thường mà nói?

Đường Cảnh Nguyên không hiểu ý nghĩa mấy chữ này của Đường Bá Kỳ, lặp lại một lần.

Đường Bá Kỳ quét sạch toàn bộ thức ăn trước mặt vào bụng, rồi vỗ vỗ bụng, thở ra một hơi, lúc này mới nhìn về phía em họ của mình:

- Có phải cảm thấy một con đường làm giàu đang vẫy gọi ngươi không?

- Ừm.

Đường Cảnh Nguyên gật đầu, những tài liệu trong cuốn sổ ghi chép này, đối với hắn mà nói, chính là một con đường làm giàu thực sự, cứ làm theo những gì trên đó, kẻ ngốc cũng có thể kiếm được tiền.

- Ngươi có nghĩ rằng Tống Thiên Diệu cũng biết những điều này, nhưng tại sao hắn lại nhường cho ngươi một con đường làm ăn còn béo bở hơn cả công ty bách hóa Anh quốc?

Đường Bá Kỳ ăn xong, lại đưa tay châm một điếu thuốc:

- Ngươi tưởng mấy ngày nay ta luôn suy nghĩ về những thứ trong cuốn sổ ghi chép kia sao? Thực ra ta vẫn đang tự hỏi, tại sao Tống Thiên Diệu không tự mình làm việc này.

- Đã nghĩ ra chưa?

Đường Cảnh Nguyên hỏi dồn.

Đường Bá Kỳ lắc đầu:

- Chưa, ta nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không hiểu tại sao Tống Thiên Diệu lại bỏ qua cơ hội trở thành đầu ngành một cách đường đường chính chính và phát triển lớn mạnh như vậy.

- Vậy chúng ta…

- Càng không nghĩ ra được, càng tò mò, hắn không làm, chúng ta làm.

Đường Bá Kỳ phả ra hai luồng khói từ mũi, ánh mắt kiên định nói.

Chương 467. Giết người kiêm môi giới (1)

Tối qua đưa Cửu Văn Long, Tề Vĩ Văn đến chỗ ở của Phấn tỷ ở Giao Đan đã quá muộn, nên Tống Thiên Diệu cũng không quay lại nhà máy nữa, mà trực tiếp đặt hai phòng ở khách sạn Madison Cửu Long, một phòng cho Hoàng Lục, một phòng cho mình.

Ngủ một giấc đến 8 giờ, Tống Thiên Diệu dậy trước tiên gọi điện cho Nhan Hùng, sau đó rửa mặt xong đẩy cửa phòng ra, định gọi Hoàng Lục cùng xuống lầu ăn sáng. Kết quả vừa mở cửa phòng mình ra, cửa phòng bên cạnh của Hoàng Lục cũng lập tức mở ra, Hoàng Lục ăn mặc chỉnh tề thò đầu ra từ bên trong, nở nụ cười rạng rỡ với Tống Thiên Diệu:

- Chào buổi sáng, Tống tiên sinh.

Không hiểu sao, Tống Thiên Diệu nhìn thấy nụ cười của Hoàng Lục lại cảm thấy trong lòng hơi bất an, tên này chính là kẻ không sợ trời không sợ đất, giết chóc tứ tung ở Hồng Kông có lẽ mới hợp khẩu vị hắn, sau đó hắn có thể vỗ mông chạy về Ma Cao một cách thong dong, để lại một đống rắc rối nhiều khả năng sẽ đổ lên đầu mình.

Tống Thiên Diệu miễn cưỡng gật đầu với Hoàng Lục:

- Dậy sớm vậy? Vừa hay, cùng xuống lầu đến nhà hàng ăn sáng.

Hai người xuống lầu đến nhà hàng của khách sạn ăn sáng, nhân viên phục vụ vừa mới mang bữa sáng lên, Nhan Hùng đã

lái xe đến bên ngoài khách sạn, dùng khăn tay lau mồ hôi trên mặt rồi đi thẳng vào nhà hàng:

- Tống tiên sinh, ngài tìm ta?

- Ngồi đi, ăn sáng chưa? Cùng ăn luôn.

Tống Thiên Diệu bảo Nhan Hùng ngồi xuống vị trí bên cạnh mình.

Nhan Hùng ngồi xuống sau đó gọi tượng trưng một ly cà phê, rồi mới nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Có chuyện gì vậy, Tống tiên sinh?

Tống Thiên Diệu liếc nhìn Hoàng Lục đối diện đang cúi đầu ăn không nói gì, mặt lạnh tanh ra vẻ cao thâm khó lường, thở dài nói với Nhan Hùng:

- Tối qua, ta có chút xích mích nhỏ với một thiếu sơn chủ của 14K, có một tên Song Hoa Hồng Côn của chữ Hòa tên là Hắc Tử Kiệt bị ta đánh bị thương, trông có vẻ hơi khó coi, ngươi lát nữa đích thân ra mặt, giúp ta đưa hai vạn phí thuốc men cho tên bị thương đó. Nếu đối phương không biết điều, thì giúp ta hẹn Kim Nha Lôi và mấy đại ca băng đảng Việt Đông, ta bỏ tiền ra, đánh tự đầu của Hắc Tử Kiệt, đánh đến khi đối phương chịu thua.

Nhan Hùng đang đưa cà phê lên miệng, nghe Tống Thiên Diệu nói vậy, cà phê đều rung ra khỏi cốc:

- Hắc Tử Kiệt? Thái tử 14K Cát Chí Hùng? Sư gia Đàm? Có phải mấy người đó không?

Tống Thiên Diệu hơi nhíu mày, nhìn Nhan Hùng sắc mặt đại biến:

- Sao ngươi biết?

- Tống tiên sinh, giang hồ hôm nay đều truyền ra, tối qua Hắc Tử Kiệt bị thương đưa đến bệnh viện Dưỡng Hòa, ở bệnh viện Dưỡng Hòa không biết thế nào lại chết mất, nghe nói là tai nạn y tế. Sư gia Đàm cũng sáng sớm bị tình nhân phát hiện chết trên giường do đột quỵ, chỉ có Cát Chí Hùng bình an vô sự.

Nhan Hùng run rẩy cầm cốc cà phê nói:

- Bên ngoài hiện giờ đều đồn đại, tối qua ba tên khốn này không biết sống chết đắc tội đại nhân vật, bị đại nhân vật sắp xếp sát thủ giết chết bọn chúng, chỉ để lại một con đường sống cho Cát Chí Hùng là vì hắn là thiếu sơn chủ 14K, địa vị quá cao, dùng hai người kia giết gà dọa khỉ, để nhắc nhở hắn.

Phản ứng đầu tiên của Tống Thiên Diệu là nhìn về phía Hoàng Lục, Hoàng Lục vẫn cúi đầu ăn xúc xích và thịt xông khói trong bữa sáng kiểu Anh trước mặt một cách văn nhã, như thể không nghe thấy gì vậy.

- Nếu ta tìm người làm việc, ta nhất định sẽ thông báo cho ngươi, không phải ta.

Tống Thiên Diệu bình thản nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng thở phào nhẹ nhõm:

- Biết rồi, ta sẽ đi dò la tin tức, truyền lời của Tống tiên sinh ra ngoài. Nếu bọn khốn đó không tin, ta sẽ mời người của bang Triều Châu và bang Việt Đông ra mặt.

Nói xong, Nhan Hùng vội vàng đứng dậy rời đi. Tống Thiên Diệu nhìn sang Hoàng Lục đối diện:

- Ngươi làm à?

- Ta nghĩ sợ để lại người sống sẽ gây rắc rối cho Tống tiên sinh, nên… ha ha, ở Áo Môn, loại việc này thường không đến lượt ta làm, ta cũng chỉ nhất thời ngứa tay thôi.

Hoàng Lục dùng khăn ăn lau miệng, cười hì hì nói.

Tống Thiên Diệu xoa xoa mi tâm, cố nén cơn giận muốn mắng đối phương, giọng yếu ớt nói:

- Ta giúp ngươi mua vé tàu, thêm một vạn tiền thù lao, sáu người, ngươi về Áo Môn đi?

Bên cạnh hắn hiện đã có một tên sư gia Huy khốn kiếp khiến hắn không kìm được cơn giận, không muốn mấy ngày gần đây bên cạnh lại thêm một con khủng long bạo lực bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên, động một tí là rút súng giết người.

- Vẫn là ở Hồng Kông an toàn hơn, lão tử ta động một tí là muốn rút súng bắn chết ta, nhiều nhất ở thêm một tuần nữa, đợi hắn hết giận ta sẽ về Áo Môn.

Hoàng Lục xoa xoa hai tay, hào hứng nói với Tống Thiên Diệu:

- Hơn nữa, Tống tiên sinh, ta đã diệt khẩu hết rồi, bọn chúng không dám gây rắc rối nữa đâu, nếu còn đến ta sẽ giết cả nhà chúng.

- Ngươi xử lý hai tên đó thế nào, tối qua sau khi ta vào phòng ngủ, ngươi làm sao ra ngoài tìm được bọn chúng?

Tống Thiên Diệu cố gắng bình tĩnh lại, đổi sang câu hỏi khác.

Thấy Tống Thiên Diệu không thật sự nổi giận, Hoàng Lục tiếp tục cầm dao nĩa cắt trứng ốp, miệng nói:

- Ta đến bệnh viện gần nơi xảy ra chuyện nhất, tên đó bị cắt đứt ruột gan, phòng khám nhỏ không chữa được, nên dễ dàng tìm thấy hắn ở bệnh viện gần nhất. Ta tùy tiện mặc áo blouse trắng của bác sĩ, đeo khẩu trang, thừa lúc không ai để ý,

tiêm hai mũi không khí vào tĩnh mạch hắn, chiêu này học được từ miệng gián điệp Đài Loan.

Chương 468. Giết người kiêm môi giới (2)

- Tên thứ hai, ta đến cửa hàng tạp hóa Tả Đan, hỏi người phụ nữ Tống tiên sinh gửi đến. Ánh mắt cô ta nhìn tên đó lúc ra đi rất lạ, cuộc đối thoại trước đó cũng cho thấy cô ta quen biết bọn họ. Nên ta gọi Cửu Văn Long của cửa hàng tạp hóa dậy, nhờ hắn gọi người phụ nữ xuống, hỏi rõ địa chỉ của tên đó, rồi đến đó xử lý hắn.

- Sao người phụ nữ đó lại dễ dàng nói địa chỉ cho ngươi vậy?

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm Hoàng Lục, từ từ mở miệng hỏi.

Hoàng Lục ngẩng đầu nhìn Tống Thiên Diệu:

- Ta nói Tống tiên sinh bảo ta đến giúp cô ta trả thù, Tống tiên sinh nói đắc tội hắn thì được, nhưng đắc tội phụ nữ của hắn thì không thể sống qua đêm nay. Sau đó người phụ nữ đó do dự một chút rồi nói.

Tống Thiên Diệu trợn mắt nhìn Hoàng Lục, cuối cùng thở dài một hơi, cúi đầu xuống:

- Lúc nãy ngươi nói cha ngươi muốn bắn chết ngươi, giờ ta tin rồi. Ngươi ra ngoài giết người thì thôi đi, còn tiện thể giúp ta dụ dỗ phụ nữ nữa?

- Ta làm sai à? Không phải vậy chứ? Hà tiên sinh đôi khi cũng khen ta thông minh, biết quan sát. Ta thấy người phụ nữ đó mặc áo khoác của ngươi, rõ ràng là có quan hệ không bình thường với Tống tiên sinh.

Hoàng Lục lý sự nhìn lại Tống Thiên Diệu nói, trong lời nói có vẻ tự hào vì nhận ra mối quan hệ không bình thường giữa Tề Vĩ Văn và Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu rất muốn hét lên một tiếng, tên khốn này nếu thật sự thông minh thì cũng không bị Hà tiên sinh đuổi đến Hồng Kông.

Nhưng cuối cùng chỉ yếu ớt đưa tay lên trán, hỏi không còn sức:

- Giết hai người, sao cuối cùng còn lại một người?

- Chỉ biết tên đó ở nông thôn, đêm khuya đi nông thôn quá phiền phức, taxi cũng không đi nông thôn. Nếu Tống tiên sinh mở lời, tối nay ta có thể…

- Không, không cần, cảm ơn, cứ để tên đó sống đi.

Tống Thiên Diệu vội vàng ngăn Hoàng Lục nói tiếp. Nếu Cát Chí Hùng biết hắn có thể sống sót là vì tối qua về biệt thự ở nông thôn, Hoàng Lục không tìm được đường đến nông thôn, không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

Nhìn thấy biểu cảm của Tống Thiên Diệu, Hoàng Lục tò mò hỏi:

- Tống tiên sinh, ngươi dám giết cả quỷ lão, ngay cả Hà tiên sinh cũng khen ngươi trẻ tuổi mà gan dạ, lẽ nào ngươi còn sợ những kẻ vô dụng trong giang hồ tìm ngươi gây rắc rối sao?

- Ngươi ở Ma Cao cũng làm việc như vậy sao?

Tống Thiên Diệu không nhịn được hỏi lại.

Hoàng Lục lập tức hứng thú, vẻ mặt nghiêm túc chỉ là ngụy trang của hắn, bản tính thích náo nhiệt mới là tính cách thật của hắn. Hắn nói về chuyện ở Ma Cao với vẻ hào hứng, thao thao bất tuyệt:

- Ở Ma Cao làm gì có bang hội nào dám gây rắc rối cho mấy đại gia tộc, không cần họ ra tay, chúng dám hé miệng, ta lập tức tìm đến tổng đàn của chúng, ném vài quả lựu đạn vào, bắn vài phát vào biển hiệu, lập tức tất cả đều ngoan ngoãn biết điều.

- Trên đường phố Ma Cao, đừng nói là nửa đêm ra ngoài giết người, ngay cả ban ngày trên đường lớn cũng có người giết người. Những nhân vật lớn ở Ma Cao, kể cả Hà tiên sinh, ngoài việc có vệ sĩ theo sát bên người, bản thân cũng phải luôn mang theo súng.

- Những kẻ dính líu đến ma túy cờ bạc như Phó gia, Cao gia, thậm chí còn không bao giờ cởi áo chống đạn. Các bang phái giang hồ ở Ma Cao không đáng sợ, những bang phái đó cũng không có gan chọc giận các nhân vật lớn, điều đáng sợ nhất là những kẻ từ bên ngoài đến, giống như ta từ Ma Cao đến Hồng Kông vậy, không vướng bận, không thân thích, làm xong việc là đi, đừng nói là những kẻ giang hồ sợ đến mức tè ra quần, ngay cả những nhân vật lớn cũng phải lạnh gáy.

- Tam ca của ta nói những kẻ giang hồ đều là đồ ngu ngốc lại thêm nhát gan, rời xa ma túy cờ bạc thì không biết kiếm tiền, không tụ tập thành băng nhóm thì không dám tự xưng là đàn ông, còn không bằng cả đầu bếp trong quân đội Quốc Dân Đảng. Tối qua ba tên tìm ngươi gây rắc rối, giết hai tên, hôm nay nếu có lão già nào trong bang hội dám không hài lòng, tối nay sẽ giết cả nhà hắn, liên tiếp hai ngày chết hơn chục người, ngày thứ ba vẫn còn kẻ dám đứng ra, ngay cả ta cũng phải khen một câu có gan! Nhưng khen xong rồi vẫn tiếp tục giết thôi…

- Lục ca…

Tống Thiên Diệu ngắt lời Hoàng Lục, giơ năm ngón tay lên, nuốt nước bọt, khó khăn mở miệng:

- Ta đưa năm vạn, thêm vé tàu khứ hồi, Thái Lan, Malay, Philippines, chỉ cần ngươi không ở lại Hồng Kông để chăm sóc ta thay Hà tiên sinh, dù là châu Âu, Mỹ, ngươi thích đi đâu ngắm cảnh cũng được, du lịch một vòng rồi quay về Ma Cao được không? Hồng Kông không phải Ma Cao, ta cũng không phải Hà tiên sinh, ngươi làm như vậy, một kẻ làm ăn nhỏ như ta thật sự không che chở nổi cho ngươi đâu.

Hoàng Lục cười híp mắt nói:

- Không được, Hà tiên sinh dặn ta phải chăm sóc ngươi, ngăn chặn kẻ khác gây rắc rối cho ngươi, ta nhất định phải làm việc, ở lại Hồng Kông đủ một tuần rồi mới quay về Ma Cao, tự chuẩn bị vé tàu.

…

Hoàng Lục tuyệt đối là một tên thổ phỉ, Tống Thiên Diệu đã tin chắc điều này, ngay cả những kẻ giang hồ ở Hồng Kông, ai có thể nói ra những lời như hôm nay bị đối phương gây rắc rối thì giết đối phương, ngày thứ hai lại có người gây rắc rối thì giết cả nhà đối phương, ngày thứ ba vẫn còn kẻ không sợ chết đến cửa thì khen ngợi đối phương có gan, rồi vẫn tiếp tục giết người?

Những kẻ giang hồ ở Hồng Kông dù đánh nhau một trận, có chết có bị thương, cũng sẽ lập tức tìm người trung gian hòa giải, uống rượu giảng hòa, ngồi xuống nói chuyện, nếu không thỏa thuận được mới cân nhắc đánh tiếp một trận nữa. Gã này trong đầu hoàn toàn không có quy tắc giang hồ, hoàn toàn là suy nghĩ một chiều, ai chọc giận ta thì ta sẽ giết kẻ đó, đừng ngại, cứ làm, hoặc là làm cho đối phương phải sợ, hoặc là làm cho đối phương phải chết.

Chương 469. Công việc mới của Sư gia Huy? (1)

Vấn đề là cách suy nghĩ kiểu này của Hoàng Lục ở Ma Cao thì không sao, ở Ma Cao chỉ cần một câu nói của Hà Hiền, cả giới đen lẫn giới trắng, mọi tầng lớp xã hội đều phải nể mặt, ngay cả hai đại gia tộc giang hồ là Phó Lão Vinh và Cao Khắc Ninh cũng đều mắc nợ ân tình của Hà Hiền, Hoàng Lục mang danh nghĩa của Hà Hiền tương đương với việc có được giấy phép hợp pháp để giết người theo lệnh ở Ma Cao.

Nhưng bây giờ ở Hồng Kông, nếu Hoàng Lục vẫn ôm cái suy nghĩ bá đạo là đừng ngại cứ làm, hắn làm xong rồi vỗ mông về Ma Cao, tất cả gánh nặng đều do Tống Thiên Diệu gánh chịu.

Người giang hồ Hồng Kông không phải muốn giết là giết được. Nhan Hùng có thể giết Đàm Trường Sơn của Phúc Nghĩa Hưng là vì Phúc Nghĩa Hưng theo Chử gia, mà Chử gia là đầu sỏ Hội thương nhân Triều Châu, dọn dẹp chó nuôi trong nhà mình thì người ngoài không thể can thiệp.

Nhưng quỷ mới biết tự đầu nào có quan hệ với các đại lão thương giới khác, Hoàng Lục giết người rồi bỏ đi, bang phái đối phương sẽ khóc lóc với đại thủy hào, đại thủy hào chỉ cần đánh vài lá bài là có thể khiến Tống Thiên Diệu phát điên.

Hơn nữa vấn đề khốn nạn nhất của Hoàng Lục hiện tại là, hắn giết người, còn kiên định cho rằng mình đã giúp Tống Thiên Diệu quét sạch rắc rối, lý lẽ đường hoàng bảo Tống Thiên Diệu nhớ ân tình của hắn.

Không trách Hà Hiền không để hắn ở bên cạnh, loại kẻ gây rối này mà đem theo bên mình, có thể khiến ông chủ tức đến đoản thọ. Tống Thiên Diệu cảm thấy nếu mình là cha của Hoàng Lục, cũng sẽ không nhịn được mà lấy súng bắn chết tên khốn này.

Không được, không thể để Hoàng Lục đến Hồng Kông rồi cảm thấy thoát khỏi xiềng xích, tự do bay nhảy. Sau khi hắn bay nhảy xong thì sẽ bay mất hẳn, chỉ còn lại mình gánh hết, không được, nhất định phải tìm việc gì đó cho tên này làm.

- Lục ca, ta dẫn ngươi đến Tây Doanh Bàn xem mỹ nữ Hồng Kông, gọi vài chục cô gái đẹp, thuê một phòng suite để ngươi vui vẻ.

Tống Thiên Diệu quyết định, nói với Hoàng Lục.

Hoàng Lục nhíu mày, nghiêm chỉnh từ chối:

- Ta không háo sắc, cháu gái xa của Tứ phu nhân còn đang đợi ta kiếm đủ tiền để cưới, có người đang nhớ mong ta, làm sao ta có thể phụ lòng người ta?

Tứ phu nhân, Tống Thiên Diệu ngẩn người một lúc mới phản ứng lại, Hoàng Lục nói đến là vợ thứ tư của Hà Hiền.

Sau đó trong lòng chỉ cảm thấy một vạn con thảo nê mã chạy ầm ầm qua, kẻ ngồi đối diện mình là một tên thổ phỉ, một tên thổ phỉ giết người không chớp mắt, thổ phỉ chẳng phải nên tham rượu háo sắc sao? Tên này lại không háo sắc, hơn nữa nhìn bộ dạng còn định giữ mình trong sạch cho vị hôn thê.

Đây rốt cuộc là một tên thổ phỉ có tính cách mâu thuẫn đến mức nào? Hắn sao không nghĩ nên giết ít người đi, đừng gây họa, bình an vô sự mới có mạng về nhà cưới vợ chứ?

- Lục ca, ngươi có sở thích gì không?

Sắc đẹp không động lòng, Tống Thiên Diệu đành trực tiếp mở miệng hỏi Hoàng Lục.

- Đánh quyền, tập bắn súng…

Tống Thiên Diệu lập tức hứng thú:

- Đánh quyền, vậy đánh quyền đi, ta dẫn ngươi đi đánh quyền, giao lưu với các cao thủ võ lâm của các võ quán lớn ở Hồng Kông, ta không tìm được chỗ cho ngươi tập bắn súng.

- Ta nói là đánh quyền Tây dương, không phải hoa quyền tú cước, là kiểu đánh quyền kiếm tiền thưởng ở Ma Cao ấy.

Hoàng Lục lắc đầu, vẻ mặt không hứng thú nói:

- Hồng Kông không có chỗ đánh quyền, nhiều người Hồng Kông phải qua biển đến Ma Cao xem đánh quyền.

- Ta nghĩ sai rồi, Lục ca, ngươi là muốn bảo vệ ta phải không? Cứ ở bên cạnh ta là được.

Tống Thiên Diệu nghe đối phương muốn đánh quyền đen, lập tức dẹp bỏ ý nghĩ:

- Mấy ngày tới ta có thể sẽ ở trong xưởng, nếu ngươi không chê buồn, cũng ở lại xưởng đi.

Đã không thoát được, tên này lại không an phận, chi bằng đem theo bên mình để trông chừng.

Ăn xong bữa sáng, không để Hoàng Lục lái xe, Tống Thiên Diệu tự mình chở Hoàng Lục về xưởng, giới thiệu Hoàng Lục với Lâu Phượng Vân, Hùng tẩu và vài người khác, Tống Thiên Diệu liền về văn phòng bắt đầu giúp Hội Lạc Thi soạn thảo tôn chỉ và kế hoạch ban đầu cho tổ chức mới, Hoàng Lục tự mình đi ra sân, xem đại lão thiên Ninh Tử Khôn đánh cờ với Hùng ca.

Mãi đến gần trưa, Lâu Phượng Vân mới lặng lẽ bước vào, thấy Tống Thiên Diệu dùng đồng Hồng Kông viết viết vẽ vẽ trên giấy, không lên tiếng, đến khi Tống Thiên Diệu ngừng bút châm thuốc mới nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Tiền hàng tháng đầu tiên của ba công ty bách hóa đã chuyển vào tài khoản của công ty Hiển Vinh ba ngày trước, đáng lẽ phải có 99 vạn đồng Hồng Kông, nhưng khi ta đi kiểm tra thì chỉ còn 24 vạn 5 ngàn đồng Hồng Kông.

- 45 vạn đô la Hồng Kông đã được chuyển vào tài khoản của vợ Thạch Trí Ích, còn lại đã được chuyển vào tài khoản của ngươi, Uyển Thanh, cha mẹ Uyển Thanh, sư gia Huy và một số người khác cùng với các công ty đã đăng ký tại Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu châm thuốc, ngẩng đầu nhìn Lâu Phượng Vân:

- Vốn định nói với ngươi từ hôm qua, nhưng bị Tín thiếu gọi đi uống trà nên không có thời gian. Sau này tài khoản của công ty Hiển Vinh sẽ không còn nhiều tiền mỗi tháng, chỉ để lại chi phí cần thiết cho nhà máy.

- Mua cổ phiếu?

Lâu Phượng Vân ngạc nhiên nhìn Tống Thiên Diệu:

- Ta tưởng ngươi sẽ nhân lúc làm ăn tốt mà mở thêm nhà máy thứ hai.

- Mở thêm nhà máy cũng không cần nhiều tiền như vậy, tiền trong tài khoản đủ rồi, hơn nữa không gấp, ta có chừng mực.

Tống Thiên Diệu nói với Lâu Phượng Vân:

- Giúp ta xoa đầu được không? Bây giờ ta đau đầu lắm.

Chương 470. Công việc mới của Sư gia Huy? (2)

Lâu Phượng Vân uyển chuyển bước đến sau lưng Tống Thiên Diệu, bàn tay ngọc nhẹ nhàng xoa bóp trán cho hắn:

- Chiều hôm qua sư gia Huy đến giao rau, đi theo xe chở hàng muốn gặp ngươi, có vẻ như có việc gì đó, thấy ngươi không có mặt nên lại vội vã bỏ đi. Tiểu thư Uyển Thanh vừa mới rời đi trước khi ngươi về, ngồi với ta một lúc thấy ngươi chưa về nên cũng về trước, có vẻ như gần đây ngươi không có thời gian gặp cô ta, ta thấy cô ta rất nhớ ngươi, hơn nữa cô ta nói sư gia Huy mới đến gặp cô ta hôm qua, muốn hợp tác làm ăn với cha cô ta.

- Ừm, tính cách cô ấy bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong nóng nảy, không thích hợp tự mình làm việc, bề ngoài…

Tống Thiên Diệu nhắm mắt nghĩ về Mạnh Uyển Thanh, cảm thấy không nên nói về khuyết điểm của Uyển Thanh trước mặt phụ nữ khác, dù đó không hẳn là khuyết điểm.

Mạnh Uyển Thanh rất tốt, là người phù hợp để nuôi bên cạnh làm hồng nhan tri kỷ, không phải như Lâu Phượng Vân, một người từng làm bà chủ sòng bạc, đã từng đối phó với đủ loại người trong xã hội, một phụ nữ khôn ngoan và sắc sảo. Dù Uyển Thanh đã từng bán giọng hát ở lầu xanh, cô ấy cũng không biết cách mài giũa những góc cạnh, nhiều nhất chỉ biết dùng sự lạnh lùng để bao bọc bản thân.

Gần đây Mạnh Uyển Thanh luôn giúp cha mình làm ăn trong ngành may mặc, còn Tống Thiên Diệu thì bận rộn chạy

vay tiền với cô gái Tây, đăng ký công ty, gặp môi giới chứng khoán, quả thật không có thời gian để ở bên cạnh đối phương.

Nghĩ về Mạnh Uyển Thanh một lúc, Tống Thiên Diệu mới phản ứng lại những lời Lâu Phượng Vân vừa nói, mắt hắn sáng lên, nhẹ nhàng gỡ tay Lâu Phượng Vân ra, chộp lấy điện thoại trên bàn, gọi đến số của công ty Thiên Minh của sư gia Huy:

- Tên khốn sư gia Huy, vô duyên vô cớ tìm lão Uyển Thanh làm ăn gì chứ?

Gần đây sư gia Huy vô cùng đau đầu, hiện tại việc cung cấp lương thực rau củ cho tất cả các doanh trại ở Hồng Kông, Cửu Long, Tân Giới đều do công ty Thiên Minh phụ trách. Chỉ trong vài tháng, số xe tải của công ty Thiên Minh đã tăng từ 2 chiếc ban đầu lên 6 chiếc, nhân sự công ty từ ban đầu chỉ có hắn và Cửu Văn Long, giờ đã mở rộng lên 40 người, kho chứa lương thực và rau củ của công ty cũng đã thuê hai nơi, một ở khu vực Cửu Long, một ở khu vực Hồng Kông.

Từ lúc đầu sư gia Huy tự mình đi giao rau cho các doanh trại, phát triển đến mức sư gia Huy không kịp giao rau, chỉ kịp đi đặt hàng với nông dân và các cửa hàng lương thực, cho đến bây giờ ngay cả việc đặt hàng cũng đã có người chuyên trách, sư gia Huy bây giờ trông có vẻ như một người nhàn rỗi, nhưng thực tế mỗi ngày lại cảm thấy mệt mỏi hơn cả lúc trước tự mình gánh đòn đi giao rau.

Không có gì khác, mỗi sáng thức dậy, trước tiên phải đi một vòng qua hai kho hàng, xem công nhân có giao hàng đúng giờ không, sau đó tự mình đi một vòng qua các doanh trại, tìm hiểu xem các sĩ quan hậu cần ở các doanh trại có nhu cầu đặc biệt gì không, chẳng hạn như cần món ăn đặc biệt cho tiệc sinh nhật của cấp trên, hoặc gia đình quân nhân cần một số vật dụng lặt vặt, v.v.

Sau khi đi qua hơn chục doanh trại, cơ bản một ngày đã trôi qua như vậy. Tuy chân tay mỏi nhừ, nhưng sư gia Huy vẫn có thể chịu đựng được. Tuy nhiên từ một thời gian trước, sư gia Huy cảm thấy mình sắp kiệt sức.

Bắt đầu từ việc sĩ quan hậu cần Harry ở doanh trại Tây Doanh Bàn nhờ hắn giúp bán một lô hàng tồn kho, sư gia Huy đích thân chạy vạy giúp đối phương thoát hàng, chỉ kiếm được một chút phí vận chuyển và nhân công. Sau đó, các sĩ quan quân nhu ở các doanh trại khác lập tức cũng bắt đầu liên lạc với sư gia Huy. Những máy phát điện diesel bỏ đi, nồi hơi, tàu kéo, máy may hỏng, sắt vụn… chất đống trong các doanh trại, tất cả đều giống như Harry, bán cho sư gia Huy với giá phế liệu, rồi chờ sư gia Huy bán được giá cao, trả tiền lại cho doanh trại.

Từ một gã bán rau nhỏ trước đây, sư gia Huy đã trở thành ông chủ trạm thu mua phế liệu của các doanh trại ở Hồng Kông. Ngay cả Tống Thiên Diệu cũng không biết, thậm chí Lôi Anh Đông cũng mua vài chiếc máy phát điện diesel cũ từ tay sư gia Huy.

Mất đúng hai tuần, mỗi khi bán được một món đồ đều ghi chép riêng, thậm chí sĩ quan quân nhu còn cử binh sĩ mặc thường phục đi theo bên cạnh hắn để giúp bốc dỡ hàng hóa, tiện thể xem rõ giá cả. Sau khi tất cả hàng hóa đã được bán hết, sư gia Huy mang tiền mặt thu được giao lại từng phần cho các doanh trại. Giá trị hàng hóa qua tay đã vượt quá một triệu. Những ngày này sư gia Huy chạy đôn chạy đáo không ngủ không nghỉ, nhưng chỉ kiếm được có hai vạn đô Hồng Kông bao gồm cả chi phí cần thiết.

Điều này khiến các quân nhu quan phát hiện ra rằng, so với những thương nhân Anh đầu cơ kinh doanh ở Hồng Kông, những người như sư gia Huy quả thực là bạn của quân đội

Anh, không tham tiền, thật thà đến mức ngốc nghếch. Điểm yếu duy nhất là dù tiếng Anh kém đến mức khiến các quân nhu quan muốn bắn chết hắn, nhưng sư gia Huy gặp họ vẫn không nhịn được muốn nói vài câu tiếng Anh vụng về.

Vì vậy, các sĩ quan Anh cảm thấy ngay cả kẻ ngốc cũng cần được yêu thương. Sau khi nhét đầy túi các cấp chỉ huy và bản thân bằng tiền đổi từ quân tư tồn kho, họ cảm thấy cần phải cho sư gia Huy một số việc làm ăn chính đáng để bù đắp.

Chương 471. Sư gia Huy đại phát tài (1)

Sau khi được cấp trên đồng ý, vài sĩ quan quân nhu hẹn sư gia Huy, người đã vất vả bán quân tư giúp họ, đến câu lạc bộ sĩ quan ở Kim Chung để uống rượu ăn mừng. Sau khi đã uống ba tuần rượu, họ mới tỏ vẻ hoàn toàn tin tưởng sư gia Huy, lấy ra vài bản hợp đồng đưa cho sư gia Huy như một món quà. Sư gia Huy không hiểu tiếng Anh, lại thêm say mèm, không xem gì đã ký luôn hợp đồng.

Đến khi tỉnh rượu trở về công ty, nhờ phiên dịch giúp xem qua hợp đồng, sư gia Huy mới hiểu rõ. Trên hợp đồng nói rằng, doanh trại Tây Doanh Bàn của Harry cùng với các doanh trại ở Trung Hoàn Kim Chung, doanh trại Bạc Phó Lâm, doanh trại Khang Sơn, doanh trại Xích Trụ trên đảo Hồng Kông đã bàn bạc và quyết định giao cho công ty của sư gia Huy đảm nhận sản xuất quân phục cho quân đội Anh đóng tại khu vực đảo Hồng Kông.

Nhiệm vụ cày điểm hảo cảm với các sĩ quan quân nhu Anh của sư gia Huy cuối cùng cũng nhận được một phần thưởng khá hậu hĩnh.

Thực ra, nếu không phải vì lo ngại khả năng sản xuất ban đầu của sư gia Huy khó có thể cung cấp quân phục cho toàn bộ doanh trại ở Hồng Kông, cũng như cần xem xét chất lượng quân phục do hắn sản xuất, thực tế tất cả các doanh trại ở Hồng Kông đều đã chuẩn bị để sư gia Huy cung cấp quân phục. Chỉ là họ sợ làm sư gia Huy hoảng sợ nên không cùng

lúc mở miệng, mà chỉ dùng các doanh trại ở khu vực đảo Hồng Kông để thử nghiệm trước.

Bởi vì việc kinh doanh quân phục khác với việc cung cấp lương thực rau củ hay thậm chí buôn bán quân tư, việc kinh doanh quân phục là một trong những giao dịch lớn công khai của quân đội Anh đóng tại Hồng Kông. Chi phí quân sự của quân đội Anh đóng tại Hồng Kông vốn do người dân Trung Quốc ở Hồng Kông đóng thuế gánh vác.

Trước đây, quân phục của quân đội Anh đóng tại Hồng Kông đều do các nhà máy may mặc ở Anh quốc sản xuất rồi vận chuyển đến Hồng Kông, giá cả rất cao, và kích cỡ quần áo đồng nhất khó điều chỉnh. Điểm chính yếu nhất là không có lợi nhuận nào rơi vào túi của các sĩ quan lớn nhỏ trong quân đội Anh đóng tại Hồng Kông. Vì vậy, bây giờ họ cảm thấy nếu để sư gia Huy sản xuất quân phục tại Hồng Kông, ngược lại có thể tiết kiệm được một khoản lớn để các sĩ quan chia nhau.

Hơn nữa, ngoài quân phục của 5 doanh trại quân đội, các tổ chức quân sự phụ trợ của người Hoa mang tính dự bị như Lực lượng Phòng vệ Tình nguyện Hoàng gia Hồng Kông, Không quân Phụ trợ Hồng Kông, Hải quân Phụ trợ Hồng Kông cũng yêu cầu các doanh trại đặt may một loạt quân phục từ công ty của Sư gia Huy.

Cộng dồn lại, có gần 4000 người ở khu vực Hồng Kông cần Sư gia Huy đảm nhận may quân phục.

Nếu là thương nhân tinh tường và năng nổ, có lẽ lúc này đã mừng rỡ như điên, nhưng khi Sư gia Huy nhận được tin này, hắn chỉ muốn tìm Tống Thiên Diệu, để Tống Thiên Diệu tự đi giao thiệp với bọn quỷ ngoại, còn hắn tiếp tục phụ trách việc giao lương thực rau xanh.

Đối với Sư gia Huy, may quân phục không đơn giản như mua lương thực giao rau, đó là việc cần bỏ tiền thật ra thuê

nhà xưởng, mua thiết bị, tuyển thợ may, hơn nữa không giống như giao rau, hôm nay thiếu ba cân rau xanh, có thể dùng củ cải bù tạm, hoặc nhiều lắm ngày mai bồi thường thêm hai cân rau xanh là xong chuyện, loại việc thầu này, ký hợp đồng rồi nếu quá hạn chưa hoàn thành, quân nhân không có quân phục mặc, hắn Sư gia Huy sẽ phải trả tiền phạt vi phạm hợp đồng, hơn nữa còn bị doanh trại kiện ra tòa.

Vì vậy Sư gia Huy trước tiên đến nhà máy định tìm Tống Thiên Diệu bàn bạc, nhưng Tống Thiên Diệu không có mặt.

Ký hợp đồng rồi có phần hoang mang lo lắng, Sư gia Huy bệnh vội vàng tìm thầy lung tung lại nghĩ đến cha của Mạnh Uyển Thanh mở tiệm may, hắn tuy không có trí tuệ lớn, nhưng cũng có chút tiểu xảo, Tống Thiên Diệu vốn không cho hắn sắc mặt tốt, nếu mình gây họa, vạn nhất Tống Thiên Diệu không ra tay cứu thì sao?

Chi bằng làm ăn này cùng với cha của Mạnh Uyển Thanh, Mạnh Uyển Thanh là người của Tống Thiên Diệu, nếu cha cô ta gặp vấn đề, Tống Thiên Diệu chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu.

Sư gia Huy dùng hết chút thông minh để suy đoán tâm tư của Tống Thiên Diệu, vì vậy lại chạy đi gặp cha của Mạnh Uyển Thanh, nói muốn mời đối phương làm việc may quân phục cho 4000 người ở Hồng Kông, tiệm may nhỏ của cha Mạnh Uyển Thanh, may đồng phục cho hơn trăm nữ công nhân của nhà máy Tống Thiên Diệu cũng phải mất hơn một tháng, còn phải thuê thêm người ngoài, việc may quân phục cho 4000 người, làm một năm cũng chưa chắc làm xong, nên tuy đơn hàng lớn, nhưng thấy mình không làm nổi, nên từ chối khéo.

Thời gian này làm ăn lâu rồi, đã hiểu được cách thả mồi câu, Sư gia Huy thấy chỉ nói không thể dụ được đối phương

vào cuộc, lại đổi giọng nói có thể hợp tác với đối phương, tên khốn Sư gia Huy chuẩn bị dùng hợp đồng góp vốn, lừa cha của Mạnh Uyển Thanh bỏ tiền ra mở xưởng may, như vậy Sư gia Huy không cần làm gì cả, chỉ chiếm không một nửa cổ phần xưởng may, còn việc vay tiền mở xưởng và gánh rủi ro đều do cha của Mạnh Uyển Thanh lo lắng, hơn nữa một khi xưởng may gặp vấn đề, Sư gia Huy còn có thể mượn danh nghĩa cha của Mạnh Uyển Thanh để cầu cứu khóc lóc với Tống Thiên Diệu.

Chỉ là hắn thực sự không hiểu khi nói chuyện với người khác phải giữ vẻ mặt bình thản như thế nào, khi nói chuyện vẻ mặt làm chuyện xấu xa giấu cũng không giấu được, khiến Mạnh Uyển Thanh đứng bên cạnh nhìn mà cau mày, nên sáng hôm sau, Mạnh Uyển Thanh đích thân đến nhà máy của Tống Thiên Diệu, chuẩn bị hỏi cho rõ Tống Thiên Diệu, tên gọi là Sư gia Huy này rốt cuộc muốn làm gì.

Khi nhận được điện thoại của Tống Thiên Diệu, Sư gia Huy đang chuẩn bị hôm nay tiếp tục đi quấy rầy cha của Mạnh Uyển Thanh là Mạnh Thành Chí, nghe Tống Thiên Diệu hỏi trong điện thoại, Sư gia Huy chỉ nói Tống thư ký đợi ta, ta sẽ đến ngay. Rồi vội vàng cúp điện thoại.

Chương 472. Sư gia Huy đại phát tài (2)

Hơn nửa giờ sau, Sư gia Huy ngồi trên xe tải giao rau của công ty Thiên Minh, mặc bộ vest, tay cặp một cái cặp da cỡ nhỏ, đeo kính gọng đen, tóc chải chuốt gọn gàng từ ngoài văn phòng đẩy cửa bước vào, chỉ nhìn bề ngoài, tuyệt đối là vị hoa kiều quản lý của công ty lớn.

Nhìn thấy bộ dạng này của Sư gia Huy, Tống Thiên Diệu đang uống trà suýt phun một ngụm nước trà lên tài liệu mình đang viết, lần trước gặp hắn, hắn còn mặc trường sam, đột nhiên chuyển sang mặc vest, ấn tượng ăn sâu trong đầu Tống Thiên Diệu một thời gian không chuyển đổi kịp.

- Tống thư ký.

Sư gia Huy trực tiếp gọi cách xưng hô cũ của Tống Thiên Diệu, luống cuống lấy từ trong cặp ra mấy bản hợp đồng đối với hắn như củ khoai nóng đưa qua:

- Ngươi xem thử.

Tống Thiên Diệu cầm lấy hợp đồng xem qua một lượt, rồi ngẩng đầu lên đánh giá Sư Gia Huy, kinh ngạc hỏi:

- Ngươi đã làm gì mà khiến bọn quỷ tây này trao cho ngươi loại hợp đồng quân phục chính quy này? Ngươi giúp bọn chúng buôn lậu vũ khí à?

- Ta giúp bọn họ bán những động cơ diesel quân sự tồn kho, đối ngoại công bố là phế phẩm, mua với giá phế liệu, rồi bán lại giá cao và trả lại tiền cho bọn họ, đã bán qua hơn chục doanh trại.

Sư Gia Huy trước mặt Tống Thiên Diệu luôn không tự chủ được mà căng thẳng, gãi gãi mặt nói.

Tống Thiên Diệu trợn tròn mắt, vui mừng nói:

- Đồ khốn, ngươi gan to thật, dám bán cả quân trang của hơn chục doanh trại? Vậy ngươi chẳng phải phát tài rồi sao? Cả Hồng Kông có hơn chục doanh trại, một doanh trại dù chỉ lời một vạn đô Hồng Kông, chỉ cần bán lại cũng kiếm được hơn chục vạn trong nháy mắt? Bây giờ ngươi cũng là đại gia rồi còn gì.

- Tất cả các doanh trại cộng lại, chỉ có hai… hai vạn.

Sư Gia Huy rụt rè giơ hai ngón tay về phía Tống Thiên Diệu, mở miệng nói.

Tống Thiên Diệu nghe con số này, nhất thời bị sặc nước bọt, ho sặc sụa, đợi Lâu Phượng Vân vỗ vỗ lưng mới hoàn hồn, nhìn Sư Gia Huy với ánh mắt tuyệt vọng:

- Đồ khốn, ngươi có phải đồ ngốc không… ta… ngươi… Không trách được bọn quỷ tây lại cho ngươi loại hợp đồng lớn này, việc làm ăn đáng lẽ phải kiếm được nhiều mà ngươi chỉ kiếm có chút xíu vậy thôi? Việc làm ăn quân phục bọn chúng cho không ngươi à?

- Đương nhiên cũng phải biếu xén cho những tên sĩ quan quỷ tây đó, mẹ kiếp, loại làm ăn chính quy này làm sao có nhiều lợi nhuận bằng buôn bán quân trang, đủ để nuôi no những cái miệng quỷ tây mà ngươi đã nuông chiều quen rồi? Chỉ kiếm được hai vạn… Không trách được Lôi Anh Đông hôm qua nói chuyện phiếm bên bờ biển, còn nói với ta hắn gặp phải kẻ ngốc, bán động cơ diesel với giá rau cải, bị hắn mua lại bán sang Ma Cao, dễ dàng kiếm lời ba thành, ta thấy kẻ ngốc trong miệng hắn chắc là ngươi rồi, cây lắc tiền trong mắt bọn sĩ quan quỷ tây, đồng tử mang tài trong mắt các bên mua.

- Ngươi đừng giận nữa, A Huy vốn luôn thật thà nghe lời, ngươi cũng biết mà, hắn đâu biết làm ăn, chẳng phải ngươi dạy hắn làm, giờ đã làm được giám đốc, cũng là nhờ ngươi…

Lâu Phượng Vân ở bên cạnh nhẹ nhàng véo một cái vào lưng Tống Thiên Diệu, mở miệng nói với giọng khuyên nhủ.

Sư Gia Huy được coi là tâm phúc bên cạnh cô ta, được Tống Thiên Diệu coi trọng, sắp xếp ra ngoài làm việc, Lâu Phượng Vân đương nhiên vui mừng, Tống Thiên Diệu mắng Sư Gia Huy trước mặt cô, cũng là để thể hiện sự thân thiết, chỉ là Sư Gia Huy bây giờ đã là ông chủ của công ty Thiên Minh, không còn là tên tùy tùng mặc áo vải thô, làm việc lỗ mãng như trước kia nữa, cô muốn khuyên Tống Thiên Diệu đừng mở miệng là chửi đối phương tục tĩu, tránh để Sư Gia Huy sinh lòng nghi kỵ.

Tống Thiên Diệu trừng mắt nhìn Sư Gia Huy đang cúi đầu đứng trước mặt, cũng thấy lời Lâu Phượng Vân có lý, tên này bây giờ không còn là tứ cửu của Phúc Nghĩa Hưng nữa, mà là giám đốc công ty mặc vest bảnh bao, phải bắt đầu giữ thể diện cho đối phương rồi, bèn vẫy tay với hắn, ném cho một điếu thuốc, cố gắng bình tĩnh hỏi:

- Ngồi xuống, Uyển Thanh đến gặp ta, nói ngươi định hợp tác với cha của cô ấy? Ngươi nghĩ ra sao?

Sư Gia Huy lén lút ngước mắt liếc nhìn Tống Thiên Diệu:

- Ta sợ mình làm không được, vạn nhất không làm ra được quân phục bị kiện ra tòa, lão đại không chịu cứu ta, nên ta nghĩ kéo cha của tiểu thư Uyển Thanh xuống nước, Tống tiên sinh tổng không thể nhìn cha vợ của tiểu thư Uyển Thanh cũng bị kiện…

- Đồ khốn nạn!

Tống Thiên Diệu ném hộp thuốc vào mặt Sư Gia Huy, quay mặt nhìn Lâu Phượng Vân:

- Ngươi thấy tên khốn này còn thật thà nghe lời không? Hắn biết cẩn thận làm việc để ta không nổi giận? Tên này lại còn nghĩ đến việc hãm hại cha của Uyển Thanh… Đồ khốn, đáng lẽ không nên để hắn ra ngoài làm việc, cút về bên cạnh để ta mắng thường xuyên…

- Tống thư ký, để ta về bên cạnh chạy việc vặt đi, ta sớm đã muốn quay về rồi, ở ngoài làm việc gần chết luôn.

Nghe Tống Thiên Diệu mắng hắn, bảo hắn lăn về tiếp tục giúp chạy việc vặt, Sư Gia Huy lập tức phấn chấn hẳn lên, hớn hở mày mặt rạng rỡ nhanh chóng đáp lời.

Tống Thiên Diệu trừng mắt nhìn sư gia Huy, chửi rủa:

- Mẹ kiếp ngươi, ngươi mơ tưởng hão huyền! Ở bên cạnh ta, ta sẽ tức chết nhanh hơn!

Chương 473. Chờ gặp lại sao? Ta gặp mẹ ngươi ấy! (1)

Tuy miệng nói rằng thà bị Tống Thiên Diệu mắng chửi cũng muốn quay về bên cạnh hắn để tiếp tục làm việc vặt, nhưng thực tế trong cặp công văn của sư gia Huy đã liệt kê sẵn các khoản chi phí để xây dựng xưởng may. Lý do chính khiến hắn nảy sinh ý định lôi kéo cả cha của Mạnh Uyển Thanh là Mạnh Thành Chí vào cuộc, chủ yếu là vì một nguyên nhân: công ty Thiên Minh trên sổ sách không còn nhiều tiền.

Từ lần đầu tiên sư gia Huy giao rau cho doanh trại đến nay đã nửa năm, lợi nhuận trên sổ sách của công ty Thiên Minh chỉ có chưa đến 6 vạn đô Hồng Kông. Đối với nhiều người nghèo, 6 vạn đô đã là con số lớn, nhưng muốn dùng 6 vạn đô để mở một xưởng may thì rõ ràng là không đủ. Mục đích cuối cùng của sư gia Huy thực ra là muốn Tống Thiên Diệu bỏ tiền ra, nếu Tống Thiên Diệu không chịu bỏ tiền, hắn sẽ lôi kéo Mạnh Thành Chí góp vốn.

Cuối cùng, Tống Thiên Diệu gọi điện cho quản lý khách hàng của ngân hàng HSBC là Thẩm Bật, bảo sư gia Huy qua đó vay một khoản 20 vạn đô Hồng Kông. Sư gia Huy không hiểu tại sao xưởng tóc giả của Tống Thiên Diệu có tiền, nhưng lại phải đi vay tiền ngân hàng, bởi vì một khi không trả được nợ ngân hàng, xưởng sẽ bị ngân hàng thu hồi ngay lập tức.

Nhưng Tống Thiên Diệu lại nói giọng cứng rắn, sư gia Huy không dám cãi lại, chỉ hỏi đi hỏi lại Tống Thiên Diệu xem có phải chỉ có 6 ly lãi suất không, sau khi được Tống Thiên Diệu đảm bảo mới lo lắng rời đi. Trước khi đi còn gọi điện cho cha

của Mạnh Uyển Thanh là Mạnh Thành Chí, hẹn gặp đối phương ở ngân hàng HSBC.

Bộ dạng không ra gì đó, muốn tránh rủi ro nên chuẩn bị để đối phương gánh một nửa khoản vay, khiến Tống Thiên Diệu ghét đến mức luôn muốn đá bay hắn.

Hiện nay vay tiền từ ngân hàng Anh quốc an toàn hơn và lãi suất cũng thấp hơn so với vay từ ngân hàng Hoa kiều, tiệm cầm đồ… Trong mắt Tống Thiên Diệu, việc dùng khoản vay ngân hàng để mở rộng kinh doanh là điều đương nhiên, nhưng trong mắt người Hồng Kông những năm 50, điều này rõ ràng là bất thường.

Nhiều thương nhân chính đáng đều thích tích góp từng đồng tiền mình kiếm được, dùng số tiền ít ỏi của mình để tích tiểu thành đại, từ từ mở rộng quy mô kinh doanh. Bây giờ là thời đại ngân hàng cầu xin khách hàng vay tiền, nhưng khách hàng lại không muốn vay.

Vào những năm 50 ở Hồng Kông, ngoại trừ những khách thương từ Thượng Hải đến, phần lớn các thương nhân Trung Quốc bản địa đều không thích nợ nần, đặc biệt là không thích nợ những khoản có lãi. Nếu thực sự thiếu tiền để xoay chuyển, họ sẽ nghĩ đến đồng hương trước tiên, chứ không phải ngân hàng.

Đuổi sư gia Huy đi, Tống Thiên Diệu thấy Hoàng Lục đã chen qua Hùng ca, tự mình ngồi đối diện Ninh Tử Khôn, vẻ mặt nghiêm trọng đang đấu cờ với đối phương. Có vẻ như nước cờ của tay lừa đảo khiến Hoàng Lục rất bối rối, tay cầm một quân cờ không biết nên đi thế nào.

- Hôm nay bữa trưa có thịt kho tóc tiên và sò điệp!

Hùng tẩu gõ gõ vào miệng chum nước ở cửa nhà bếp, hét to về phía xưởng:

- Ăn cơm thôi! Tóc tiên sò điệp (phát tài hảo sự)!

- Lời chúc tốt lành!

Tống Thiên Diệu trước tiên khen một câu, sau đó ngẩn người, nhìn về phía Hùng tẩu, vợ chồng Hùng ca, và các nữ công nhân lúc này đang ngừng việc ra ăn cơm, khi đi ngang qua Tống Thiên Diệu đều chào hỏi vị lão bản trẻ tuổi này với chút hy vọng.

Sắp đến Tết rồi à.

Tống Thiên Diệu sau khi nói ra câu "lời chúc tốt lành" mới nhận ra tóc tiên sò điệp là món ăn không phân biệt giàu nghèo, chỉ khi gần Tết mới được tất cả người Hoa ở Hồng Kông bày lên bàn ăn, để lấy một lời chúc tốt đẹp.

Thời gian trôi qua nhanh quá, Tết đầu tiên sau khi ta xuyên không trọng sinh sắp đến rồi sao?

Hùng tẩu canh chừng một nồi lớn thịt kho tóc tiên sò điệp, Hùng ca lại bưng ra một nồi đầy ắp món ăn thường ăn vào dịp Tết ở Tân Giới, củ cải, nấm đông cô, mực, da heo, thịt gà, cá linh và thịt heo kho chất đống thành hình chóp, nhìn dầu mỡ bóng nhẫy khiến người ta thèm ăn.

Các nữ công nhân xếp hàng lĩnh cơm xong, Hùng tẩu vừa bận rộn xong mới có thể thẳng lưng thở phào một hơi, nhìn về phía Tống Thiên Diệu, hỏi thẳng thừng:

- Lão bản, đã 24 rồi, xưởng có nghỉ Tết không?

Một số nữ công nhân cố tình đi chậm lại, dường như đang chờ nghe lời Tống Thiên Diệu nói. Tống Thiên Diệu hạ thấp giọng hỏi Hùng tẩu:

- Này, rốt cuộc bọn họ là mong được nghỉ hay muốn tiếp tục làm việc?

- Được nghỉ hai ngày tất nhiên là tốt nhất, nhưng dù không được nghỉ, mọi người cũng không nói gì đâu. Lão bản giống như người tốt vậy, lo ăn lo ở, tiền công cũng không nợ không thiếu, kiểu chủ như vậy rất khó gặp.

Hùng tẩu nói một cách thản nhiên:

- Ta nghỉ hay không cũng không sao, dù sao vợ chồng hai người, Tết cũng ở lại nhà máy.

- Ngày 28 tháng Chạp, tắm rửa sạch sẽ, tối 30 tháng Chạp, ăn cơm đoàn viên.

Tống Thiên Diệu đọc hai câu đồng dao Tết rồi nói với những ánh mắt đang mong chờ:

- Nghỉ, nghỉ bốn ngày, bắt đầu nghỉ từ 28, mùng 2 bắt đầu đi làm, trong thời gian nghỉ, ngoài tiền công ra, để Vân tỷ phát thêm cho mỗi người một bao lì xì.

Một số nữ công trẻ tuổi hơn lập tức hò reo vui sướng vài tiếng, những phụ nữ trầm tĩnh hơn cũng lộ vẻ mặt vui mừng. Vị Tống lão bản này đúng là người tốt bụng, hơn trăm công nhân, người nào cũng có bao lì xì?

Chương 474. Chờ gặp lại sao? Ta gặp mẹ ngươi ấy! (2)

Ở khu nhà máy Bắc Giác, tuy những nữ công nhân nhà máy tóc giả của Tống Thiên Diệu này bình thường ăn ở trong nhà máy, nhưng lúc rảnh rỗi cũng ra ngoài đi dạo, đều quen biết với công nhân các nhà máy khác, đã dò hỏi rõ ràng về sắp xếp Tết Nguyên đán của các nhà máy đó.

Những nhà máy kia, vào dịp Tết Nguyên đán, chủ có thể trả hết tiền công đã giữ lại trước đó đã khiến công nhân phải dập đầu tạ ơn, bao lì xì chỉ có vài người đứng đầu thân cận với chủ mới có khả năng nhận được, còn về nghỉ phép, phải xem tâm trạng của chủ, nếu công việc gấp, một ngày nghỉ cũng không có, muốn xin nghỉ thì chuẩn bị bị chủ đuổi việc, sau Tết lại đi tìm việc khác.

Bây giờ xem ra, so với những chủ nhà máy đó, Tống Thiên Diệu đúng là người tốt bụng số một Bắc Giác.

Cảm thán một chút về Tết Nguyên đán sắp đến, Tống Thiên Diệu lại quay người về phòng làm việc của mình, cúi xuống bàn tiếp tục thiết kế cơ cấu khung mới cho hội Nhạc Thi.

Liên tục ở trong phòng làm việc hai ngày, viết xong toàn bộ cấu trúc, thành phần, hoạt động v.v… của cả tổ chức, Tống Thiên Diệu mới chịu bước ra khỏi cửa, duỗi người, chuẩn bị trong hai ngày này tranh thủ thời gian đưa bản đề xuất đã soạn thảo cho bà Bess - chủ tịch hội Nhạc Thi, để đối phương tìm cơ hội chuyển cho phía chính quyền Anh tại Hồng Kông.

Vừa duỗi người, vừa hoạt động cổ kêu răng rắc bước ra khỏi phòng làm việc, Tống Thiên Diệu cảm thấy có điều kỳ lạ, mình bận rộn trong phòng làm việc hai ngày, nhưng lại không có bất kỳ việc gì quấy rầy mình, thậm chí điện thoại cũng không có một cuộc, sư gia Huy không quấy rầy mình, sợ bị mắng, có thể hiểu được, nhưng Chử nhị thiếu cũng không liên lạc với mình, hiện giờ Bảo Lương Cục và Hội Hồng Thập Tự Anh chi nhánh Hồng Kông rốt cuộc đã xuất hiện tình hình như thế nào, dù không liên quan đến hội Nhạc Thi, Chử nhị thiếu cũng nên gọi điện cho mình báo một tiếng mới phải.

Hắn đứng ở cửa phòng làm việc, nhìn ra nhà máy, Hùng tẩu vẫn đang nhặt rau chuẩn bị nấu cơm, Hoàng Lục và đại lão thiên Ninh Tử Khôn cũng vẫn ngồi bên cạnh đánh cờ, Phó Diêu Nương đang dẫn Thư Nương và Thi Nhân cầm sổ sách, đi theo Lâu Phượng Vân vào kho kiểm đếm, Hùng ca thì đang cắt ít thịt vụn cho chó ăn.

Mọi thứ trước mắt đều rất yên bình, nhưng sao mình lại cảm thấy không đúng lắm? Tống Thiên Diệu nhanh chóng chuyển ánh mắt về phía Hoàng Lục đang ngồi trên ghế đẩu thấp quay lưng về phía mình đánh cờ!

Tên này sẽ ngồi yên ổn đánh cờ tướng liên tục hai ngày sao?

Hơn nữa Tống Thiên Diệu thậm chí không biết, hai đêm này, Hoàng Lục rốt cuộc ngủ ở ký túc xá nào, Tống Thiên Diệu một khi bận rộn thì lười suy nghĩ đến những chi tiết nhỏ nhặt, nhưng Hoàng Lục vẫn chưa từng đẩy cửa phòng làm việc hỏi hắn, mình nên ở phòng ký túc xá nào, tìm ai sắp xếp.

Điều này không bình thường, rất không bình thường.

Tống Thiên Diệu giả vờ hoạt động gân cốt, di chuyển chậm rãi đến bên cạnh hai người đang đánh cờ, nhìn chằm chằm bàn

cờ vài chục giây, rồi mới giả vờ như không có chuyện gì hỏi Hoàng Lục:

- Lục ca, hai đêm nay anh ở nhà máy, ở có quen không?

- Ở nhà máy? Ta không phải ở khách sạn sao? Mỗi ngày sau khi trời tối, ta đều về khách sạn Madison.

Hoàng Lục nhẹ nhàng gõ gõ hai quân cờ trong tay, mắt nhìn chằm chằm bàn cờ, miệng nói.

Chỉ một câu nói đã khiến Tống Thiên Diệu lạnh nửa trái tim, thậm chí không biết nên hỏi tiếp như thế nào.

Tên khốn kiếp, ban ngày ở đây đánh cờ tướng, tối lại vượt biển từ Hồng Kông về Cửu Long để ở khách sạn? Tên đó thật sự có thể đi ở khách sạn sao? Không phải đi gây chuyện chứ? Mình quá sơ suất rồi!

- Lục ca, sắp đến Tết rồi, ta thấy cha ngươi cũng nên nguôi giận, đợi ngươi về nhà đoàn viên cùng.

Tống Thiên Diệu không có khí thế của ông chủ, ngồi xổm giữa hai người, nhìn những quân cờ trên bàn, giọng có vẻ nhẹ nhàng hỏi:

- Khi nào về Ma Cao?

Giọng Hoàng Lục còn nhẹ nhàng hơn cả Tống Thiên Diệu:

- Sắp rồi sắp rồi, vé tàu ta đã đặt xong, đánh xong ván cờ này ta sẽ đi tàu về Ma Cao, vốn tưởng phải ở lại đến tận đêm giao thừa mới về, không ngờ lại nhanh như vậy.

- Gấp vậy sao?

Tống Thiên Diệu rất muốn giả vờ níu kéo đối phương, nhưng khi nghe tên khốn này hôm nay sẽ đi, Tống Thiên Diệu không kìm được niềm vui, buột miệng:

- Hay là để ta lái xe đưa ngươi đi, có thể nhanh hơn một chút.

Có lẽ chỉ có mình Hoàng Lục mới có thể khiến Tống Thiên Diệu mất hết cả EQ cơ bản, không còn chút giả dối nào.

- Không cần, không cần, chiếu tướng!

Hoàng Lục miệng nói không cần, đột nhiên đẩy mạnh quân pháo tiến lên một bước, đắc ý gọi:

- Vẫn không phải ta thắng ngươi sao? Đi thôi!

Nói xong, Hoàng Lục đứng dậy khỏi ghế đẩu, lấy từ trong túi ra một mảnh giấy ghi số điện thoại đưa cho Tống Thiên Diệu:

- Tống tiên sinh, không chỉ Hà tiên sinh rất ngưỡng mộ ngươi, ta cũng rất thích ngươi, tính cách của ngươi hợp ý ta, trên đường phố Ma Cao, thực ra rất ít người dám động vào bọn tây, không ngờ ở Hồng Kông lại có người như ngươi, thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, dám đứng ra bênh vực người nghèo, khi nào có cơ hội ta sẽ đến tìm ngươi, nếu ngươi có việc cần ta giúp đỡ, có thể gọi số điện thoại này.

- Lục ca, ta… hay là… hay là để ta tiễn ngươi.

Tống Thiên Diệu muốn lịch sự nói một câu hay là ăn trưa xong rồi tiễn đối phương, nhưng thực sự không thể nói ra miệng được.

Chương 475. Chờ gặp lại sao? Ta gặp mẹ ngươi ấy! (3)

Hoàng Lục cười với Tống Thiên Diệu:

- Không cần đâu, ta tự đi, Ma Cao gần Hồng Kông như vậy, ngươi gọi điện thoại, ta một tiếng đồng hồ là đến rồi.

- Được, sau Tết ta nhất định sẽ đến bái kiến Hà tiên sinh, cảm ơn Hà tiên sinh, đến lúc đó lại mời Lục ca uống rượu.

Tống Thiên Diệu không nhịn được cảm thấy mình có phải quá đáng không, mấy ngày nay Hoàng Lục đi theo mình, mình chưa từng tiếp đãi đối phương tử tế, chỉ nhốt trong nhà máy hai ngày.

Hoàng Lục phóng khoáng đi về phía cổng nhà máy, đi được vài bước lại quay đầu đi trở lại:

- À, Tống tiên sinh, ta quên một chuyện, ta thấy ngươi trong văn phòng vất vả viết lách, Vân tỷ cũng nói ngươi sợ nhất bị người khác quấy rầy, nên ta lén cắt đứt dây điện thoại văn phòng của ngươi, mua một cái điện thoại mới, nối vào phòng của Ninh tiên sinh, hai ngày nay, ngươi có rất nhiều cuộc gọi đến, ta đã ghi lại giúp ngươi, còn nữa, những người giang hồ đó ta cũng đã giúp ngươi giải quyết xong, oa, thú vị quá, ngươi yên tâm, những tên đó không còn mặt mũi nào tìm ngươi gây rắc rối nữa, chúng ta cũng coi như là giao tình quân tử đợi ngày tái ngộ, vậy hẹn gặp lại ở Ma Cao nhé!

Lần này nói xong, Hoàng Lục quay người nhanh chóng đi về phía cổng nhà máy, chớp mắt đã lẻn ra khỏi cổng nhà máy, Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn về phía dây điện thoại bên

ngoài cửa văn phòng của mình, quả nhiên chỉ còn lại một đầu dây cô đơn treo trên mái nhà đung đưa theo gió, bị nối một sợi dây khác dẫn đến ký túc xá của tên lừa đảo Ninh Tử Khôn đang ở.

Hơn nữa câu cuối cùng Hoàng Lục nói, những người giang hồ đó ta đều giúp ngươi giải quyết xong, oa, thú vị quá.

Quỷ mới biết tên khốn này đã gây ra bao nhiêu chuyện trong hai đêm!

- Ta cho ngươi nếm mùi!

Tống Thiên Diệu ngẩn người vài giây rồi mới nhanh chóng đuổi ra cổng nhà máy, ngoài cổng lớn, đâu còn bóng dáng Hoàng Lục đâu, Tống Thiên Diệu vịn cổng, giọng yếu ớt chửi một câu:

- Khó trách thấy ta ra cửa, liền nói thẳng đã đặt vé tàu về Ma Cao! Chúc ngươi vừa xuống tàu ở Ma Cao đã bị cha ngươi bắn chết! Đồ khốn! Giao tình quân tử? Đợi ngày tái ngộ? Ta tái ngộ cái đầu mẹ ngươi!

…

- Đại cát đại lợi.

- Đa tạ lão bản, chúc lão bản làm ăn phát đạt.

- Tâm tưởng sự thành.

- Đa tạ lão bản.

- Cầm bao lì xì mua thêm hai quả đu đủ về nhà bổ sung một chút, còn bằng phẳng hơn cả ta, đợi nghỉ lễ về ta sẽ lo… Đại cát đại lợi.

- …Đa tạ lão bản.

Sáng sớm ngày 28, Tống Thiên Diệu ngáp dài bị Lâu Phượng Vân gọi dậy, cầm những bao lì xì đã chuẩn bị sẵn bắt

đầu phát cho những công nhân đã dọn dẹp sạch sẽ nhà máy, chuẩn bị về quê ăn Tết.

Đây cũng là cơ hội hiếm hoi để Tống Thiên Diệu có thể giao tiếp trực tiếp với các nữ công nhân trong nhà máy, có thể chiêm ngưỡng tận mắt những cô gái xinh đẹp. Không chiếm chút lợi thế bằng lời nói thì sao xứng với thân phận một ông chủ nhà máy vô lương tâm như hắn?

Vì vậy vừa thấy một cô gái xinh đẹp ngực lép đến nhận bao lì xì, Tống Thiên Diệu đã định mở miệng chiếm chút tiện nghi, nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị Lâu Phượng Vân đứng bên cạnh khẽ đá một cái, buộc phải nuốt lại những lời định nói.

Mỗi công nhân đều nhận được một bao lì xì giống nhau, 20 đô la Hồng Kông. Theo mức lương hàng tháng 120 đô la của những nữ công nhân này, 20 đô la tương đương với tiền công thêm 5 ngày. Nếu tiết kiệm một chút, thậm chí đủ để họ chi tiêu trong những ngày Tết.

Vợ chồng Hùng tẩu đã làm xong từ đêm qua những món ăn nhỏ ngày Tết như bánh rán, bánh góc, bánh củ cải… mang ra, mỗi nữ công nhân có thể nhận một phần mang về cho người già trẻ em trong gia đình, để hưởng chút không khí vui vẻ ngày Tết.

Tiễn các công nhân đi, dặn dò Hùng ca Hùng tẩu cùng Ninh Tử Khôn "kẻ lừa đảo cô độc" những ngày này trông coi nhà máy cẩn thận, lại gọi điện cho Mạnh Uyển Thanh, rồi đến sư gia Huy, thông báo hắn dẫn Cửu Văn Long, mẹ con Phấn tỷ nhớ đến nhà lầu ở phố Thái Hòa cùng ăn Tết, Tống Thiên Diệu mới dẫn Lâu Phượng Vân, Phó Diêu Nương, Thư Nương và Thi Nhân mấy người rời khỏi nhà máy ở Bắc Giác.

Đưa bốn người phụ nữ đến bách hóa Tiên Thi, để Lâu Phượng Vân vất vả bấy lâu dẫn ba cô gái trẻ đi mua sắm quần

áo, đồ Tết các thứ, còn Tống Thiên Diệu thì đến công ty Lợi Khang gặp Chử Hiếu Tín.

Ba tòa soạn báo ở Ma Cao hôm kia đột nhiên đăng một tin tức:

- Kinh hoàng! Viện phúc lợi trực thuộc Bảo Lương Cục Hồng Kông thực chất là chợ đen buôn bán máu ở Hồng Kông!

Mặc dù được đăng trên báo tiếng Trung ở Ma Cao, nhưng vì liên quan đến Bảo Lương Cục, thêm vào đó Ma Cao và Hồng Kông rất gần nhau, tin tức nhanh chóng lan truyền ở Hồng Kông.

Sau khi biết được tin tức trên báo, Bảo Lương Cục đã phát thông cáo qua đài phát thanh vào sáng ngày tin tức được đăng, và đặc biệt triệu tập họp báo.

Chín vị lý sự của Bảo Lương Cục tuyên bố trong cuộc họp báo rằng, viện phúc lợi được đề cập trên báo Ma Cao không phải là cơ sở trực thuộc Bảo Lương Cục, biển hiệu của viện phúc lợi treo logo Bảo Lương Cục thực chất là giả mạo.

Theo điều tra của Bảo Lương Cục, viện phúc lợi này do bác sĩ người Anh Chalier - Phó chủ tịch Chi hội Hồng thập tự Anh quốc tại Hồng Kông, Trợ lý Tổng giám sát, Trợ lý Tổng giám đốc Y tế Hồng Kông - khởi xướng thành lập vào tháng 11 năm 1950. Còn về việc tại sao bác sĩ Chalier lại treo biển hiệu Bảo Lương Cục, Bảo Lương Cục vẫn đang tiếp tục điều tra.

Trực tiếp chỉ ra rằng Chi hội Hồng thập tự Anh quốc tại Hồng Kông đã dùng viện phúc lợi giả mạo treo biển hiệu Bảo Lương Cục để lừa gạt tầng lớp dưới của người Trung Quốc.

Chương 476. Chử nhị thiếu đại phát lôi đình (1)

Carter - Chủ tịch đầu tiên của Chi hội Hồng thập tự Anh quốc tại Hồng Kông, Tổng giám đốc Y tế Hồng Kông kiêm Nghị viên chính thức của Viện Lập pháp, người được trao Huân chương Sĩ quan Đế quốc Anh, Thái Bình Thân Sĩ - sau khi biết tin đã lập tức tuyên bố với báo chí rằng, vụ việc Viện phúc lợi Lệ Loan không liên quan đến Chi hội Hồng thập tự Anh quốc tại Hồng Kông.

Còn về người phụ trách thực sự của viện phúc lợi mà Bảo Lương Cục đề cập, bác sĩ Chalier - Phó chủ tịch Chi hội Hồng thập tự Anh quốc tại Hồng Kông, Trợ lý Tổng giám sát - đã bị cướp sát hại vào tối hôm trước khi đang tuyên truyền và hướng dẫn công chúng về kiến thức phòng chống bệnh truyền nhiễm, phát thuốc miễn phí ở khu vực Cửu Long. Còn về việc viện phúc lợi treo biển hiệu Bảo Lương Cục, cũng vì bác sĩ Chalier đã qua đời nên không thể đưa ra câu trả lời.

Hội Chữ thập đỏ Anh chi nhánh Hồng Kông thẳng thừng nói rằng người chết không thể làm chứng, hai bên rơi vào bế tắc. Tuy chưa đến mức động tay chân nhưng rõ ràng đã trở mặt, chỉ trích lỗi thuộc về đối phương.

Bảo Lương Cục tố cáo người Anh treo biển hiệu Bảo Lương Cục để lừa người Trung Quốc vào viện phúc lợi rút máu, còn người Anh thì lật lại chuyện cũ hàng chục năm trước khi Bảo Lương Cục mới thành lập, nói rằng vụ bác sĩ Chalier bị giết gần như giống hệt vụ một luật sư Anh bị bắn chết ở Hồng Kông khi điều tra vấn đề mỹ nữ lúc Bảo Lương Cục mới

thành lập. Rất có thể bác sĩ Chalier đã chạm đến lợi ích của một số nhóm lợi ích nào đó trong quá trình điều tra vấn đề y tế Hồng Kông, nên bị những kẻ hưởng lợi giết hại.

Tình hình hai bên giống như mấy bà đanh đá chửi nhau ngoài đường, khiến Thống đốc Hồng Kông Gatham cuối cùng phải đứng ra gặp gỡ cả hai bên. Chuyện xưa khi Bảo Lương Cục mới thành lập đều bị Hội Chữ thập đỏ Anh chi nhánh Hồng Kông lôi ra làm vũ khí tấn công đối phương, có thể thấy Hội Chữ thập đỏ Anh chi nhánh Hồng Kông thực sự không tìm được chủ đề nào để tấn công Bảo Lương Cục trong vấn đề hiện tại, chỉ có thể lôi chuyện vô căn cứ hàng chục năm trước ra để bôi nhọ Bảo Lương Cục. Vì vậy ông ta đứng ra gặp gỡ hai bên, không thiên vị bên nào, chỉ nói rõ yêu cầu cả hai bên hạ nhiệt tình hình.

Ngay khi nhiệt độ có phần hạ xuống nhờ sự can thiệp của Gatham, bà Bess, chủ tịch Hội Lạc Thi Hồng Kông, đã đệ trình một bản kế hoạch lên Sở Y tế và Vệ sinh của chính quyền thuộc địa.

Thời cơ, mức độ, lựa chọn đều vừa phải. Tuy Hội Chữ thập đỏ và Bảo Lương Cục tạm thời ngừng chiến vì sự can thiệp của Gatham, nhưng hai bên vẫn trừng mắt nhìn nhau như gà chọi, chỉ chờ đối phương có bất kỳ động thái nào là sẵn sàng bắt đầu đợt tấn công tiếp theo.

Vì vậy, bản kế hoạch của bà Bess từ Hội Lạc Thi lúc này xuất hiện trên bàn của Giám đốc Sở Y tế và Vệ sinh, Trưởng phòng Quản lý Y tế, và cuối cùng là Gatham, ngay khi hai bên đang tức giận và thù địch nhau.

Bản kế hoạch này không chỉ trích bất kỳ bên nào, mà liệt kê số liệu, dùng việc Hồng Kông cần 34 tấn máu y tế mỗi năm nhưng thực tế chỉ có 10 tấn máu có thể sử dụng để giải thích tại sao Hồng Kông lại xuất hiện máu chợ đen.

Máu là tài nguyên khan hiếm, là vật phẩm cần thiết trong phẫu thuật y tế và cấp cứu. Hiện tại Hồng Kông lại không có cơ quan chuyên cung cấp máu cho các bệnh viện, máu mà bệnh viện cần gấp thường được bệnh viện trực tiếp đề xuất mua từ bên ngoài, thiếu giám sát, trật tự hỗn loạn, đây mới là nguyên nhân xuất hiện máu chợ đen.

Vì vậy, Hội Lạc Thi Hồng Kông đề xuất thành lập một cơ quan có thể tập trung cung cấp máu dưới sự giám sát của Sở Y tế và Vệ sinh, thiết lập hai phương thức nguồn máu là giao dịch máu có thù lao và hiến máu tự nguyện không thù lao, chủ yếu thúc đẩy hiến máu tươi không thù lao.

Cơ quan mới này sẽ thống nhất cung cấp máu cho các bệnh viện ở Hồng Kông, đảm bảo nguồn gốc máu có thể tra cứu, đảm bảo đích đến của máu có thể tra cứu, tránh xảy ra sự kiện rút máu ở viện phúc lợi một lần nữa do máu chợ đen vô trật tự.

Còn công việc khó khăn là thúc đẩy hiến máu không thù lao, có thể do Hội Lạc Thi tiến hành tuyên truyền phổ biến cho người dân trong hai đợt quyên tặng thuốc miễn phí quy mô lớn hàng năm, tăng cường nhận thức của người dân về hiến máu không thù lao, khuyến khích người dân hiến máu không thù lao, ổn định nguồn cung cấp máu ở Hồng Kông.

Chi phí thành lập ban đầu của cơ quan này có thể do một trong những người sáng lập Hội Lạc Thi, Thái Bình Thân Sĩ Chử Hiếu Tín tài trợ.

Bản kế hoạch mà bà Bess đệ trình lên đối với Gatham, Sở Y tế và Vệ sinh, Phòng Quản lý Y tế mà nói, quả thực là cứu cánh trong lúc nguy nan, bởi vì sau khi hai bên tạm ngừng tay, các nghị viên, người dân và truyền thông đã bắt đầu chỉ trích phê bình về sự kiện viện phúc lợi xảy ra, vấn đề lớn nhất là chính quyền Hồng Kông Anh thiếu sót trong lập pháp, chính phủ không hành động, thiếu quản lý hiệu quả.

Tên quỷ Tây giám đốc Sở Y tế và Vệ sinh lo lắng đến rụng không ít tóc vì chuyện này, lúc này trên trời rơi xuống một chiếc bánh nhân thịt, bất kể sau này thế nào, ít nhất hiện tại có vẻ có thể bịt miệng dư luận, cũng có thể thể hiện thái độ tích cực khắc phục hậu quả, vá lưới sau khi mất cừu của Sở Y tế và Vệ sinh.

Quan trọng nhất là, chỉ cần danh nghĩa của Sở Y tế và Vệ sinh, không cần chính phủ phân bổ kinh phí cho việc này, tất cả chi phí ban đầu do phó chủ tịch Hội Lạc Thi, Thái Bình Thân Sĩ Chử Hiếu Tín đảm nhận.

Chương 477. Chử nhị thiếu đại phát lôi đình (2)

Điều này khiến cục trưởng Y tế cảm thấy Chử Hiếu Tín Thái Bình Thân Sĩ quả thực là tấm gương sáng cho người Hoa, là bạn của người Anh.

Ngay cả khi lúc này Gatham muốn giao cơ quan này cho Hội Chữ thập đỏ Anh chi nhánh Hồng Kông điều hành, trong tình hình vụ bê bối vừa mới lắng xuống, cũng không tiện mở miệng trực tiếp.

Vì vậy, Trung tâm dịch vụ truyền máu Lư Bội Anh Hồng Kông do Sở Y tế chính quyền Hồng Kông quản lý, Hội Lạc Thi Hồng Kông điều hành, Thái Bình Thân Sĩ Chử Hiếu Tín cá nhân bỏ ra 500.000 đô la Hồng Kông và đặt tên, đã được thành lập trong tình huống như vậy.

Phải nói rằng, Chử nhị thiếu làm ăn không bằng Tống Thiên Diệu, nhưng thủ đoạn dỗ dành phụ nữ lại cao hơn Tống Thiên Diệu nhiều. Bỏ ra 500.000 đô la Hồng Kông để quyên góp, nhưng lại lấy danh nghĩa của vị hôn thê, dù gần đây không gặp Lư Bội Anh kia, Tống Thiên Diệu cũng có thể tưởng tượng ra nụ cười ngọt ngào hạnh phúc của tiểu thư nhà họ Lư khi ở cùng bạn bè hoặc người thân.

Tống Thiên Diệu đến gặp Chử Hiếu Tín, là vì ngoài việc nghĩ ra cái tên Trung tâm dịch vụ truyền máu Lư Bội Anh Hồng Kông để dỗ dành phụ nữ, Chử nhị thiếu hoàn toàn không có đầu mối gì về những chuyện khác xảy ra.

Hiện nay Chử nhị thiếu không chỉ nắm quyền lớn trong ngành dược, mà việc các ngân hàng máu ở các bệnh viện có thể tiếp tục tồn tại hợp pháp hay không cũng do hắn quyết định. Sau khi trung tâm dịch vụ truyền máu này được thành lập trên giấy tờ, rất nhiều chủ tịch hội đồng quản trị, ông chủ các bệnh viện đều lập tức tìm cách liên lạc với Chử nhị thiếu, để lấy lòng một chút.

- A Diệu, ngươi đến rồi à?

Chử Thư Hằng vừa bước ra khỏi văn phòng của mình, đã thấy Tống Thiên Diệu đi vào từ bên ngoài.

Tống Thiên Diệu cười nói với Chử Thư Hằng, tổng quản lý hiện tại của Lợi Khang:

- Hằng ca, ta đến gặp Chử tiên sinh.

- Chử tiên sinh vừa mới đến, ta thấy sắc mặt hắn có vẻ không tốt, có thể đang nổi giận, ngươi cẩn thận một chút.

Chử Thư Hằng chỉ về phía văn phòng của Chử Hiếu Tín, nhắc nhở Tống Thiên Diệu một câu.

Tống Thiên Diệu nói lời cảm ơn với Chử Thư Hằng, hơi do dự đi đến trước cửa văn phòng của Chử Hiếu Tín, khẽ áp tai vào cửa, quả nhiên, bên trong truyền ra tiếng Chử Hiếu Tín đang gọi điện thoại:

- Sắp đến Tết rồi, muốn để ta mang cơn giận qua Tết à? Tối nay tìm vài người, cùng ta đốt cái tòa báo đó để bắn pháo hoa! Con mẹ nó!

Nghe thấy câu nói này, Tống Thiên Diệu không kịp gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa bước vào, mở miệng nói với Chử Hiếu Tín đang ngậm xì gà, tay trái cầm một tờ báo, tay phải cầm ống nghe điện thoại, đang nổi trận lôi đình với đầu dây bên kia:

- Chử tiên sinh, những lời này không phải là điều ngươi nên nói, chuyện gì mà cần phải đánh đấm nghiêm trọng như vậy? Hồng Kông là nơi nói chuyện pháp luật mà.

…

Tống Thiên Diệu quen biết Chử Hiếu Tín đã lâu, rất hiếm khi thấy Chử Hiếu Tín thực sự nổi giận.

Chử Hiếu Tín không phải là người dễ nổi nóng, về bản chất Chử nhị thiếu là một người tốt bụng, ngay cả khi trước đây Chử Hiếu Trung ở nhà châm chọc hắn, Chử Hiếu Tín cũng chỉ cúi đầu không nói gì, trong lòng tức giận thì tức giận, nhưng tuyệt đối không lật mặt nổi giận.

Thậm chí khi xưa Chương Ngọc Lương bày mưu tính kế trên sổ sách của Lợi Khang về thuốc tẩy giun bị Tống Thiên Diệu phát hiện, nếu không có Tống Thiên Diệu xúi giục, Chử Hiếu Tín cũng chỉ mắng vài câu rồi định bỏ qua. Tống Thiên Diệu còn có thể bị sư gia Huy thậm chí là tên Hoàng Lục này kích động, nhưng hầu như không ai có thể kích động Chử Hiếu Tín đến mức chửi tục, thậm chí đi đến tình trạng muốn đốt tòa báo như hôm nay.

Nghĩ đến Hoàng Lục, Tống Thiên Diệu lại nhớ đến chuyện tên khốn này trước khi đi đã chơi xỏ mình, nói với mình là liên tục hai đêm chạy ra ngoài đại khai sát giới, khiến Tống Thiên Diệu lập tức gọi cho Nhan Hùng, kết quả Nhan Hùng mặt đầy ngơ ngác, nói rằng ngoài cái chết của sư gia Đàm và Hắc Tử Kiệt, hai ngày gần đây giang hồ yên ắng, cuối cùng là đại lão thiên Ninh Tử Khôn mới nói cho Tống Thiên Diệu biết, ngoài việc mượn đường dây điện thoại của Tống Thiên Diệu để gọi về Ma Cao đặt cược trận quyền anh, Hoàng Lục hoàn toàn không rời khỏi nhà máy, cùng ăn cùng ở với Ninh Tử Khôn, đánh cờ đối ẩm, trầm ổn không giống một người trẻ tuổi chút nào.

Hoàng Lục trong miệng Ninh Tử Khôn và Hoàng Lục mà mình đã gặp khiến Tống Thiên Diệu không biết đâu mới là bộ mặt thật của gã. Tống Thiên Diệu rất muốn nếu có cơ hội gặp lại Hoàng Lục sẽ hỏi một câu, đã có thể bình tĩnh ngồi đánh cờ ở xưởng suốt hai ngày, tại sao lúc đầu lại xúc động chạy ra ngoài giết người giữa đêm, phải chăng là bị tâm thần phân liệt, hay là gã đã ra ngoài, chỉ là Ninh Tử Khôn không biết, hắn đã lén lút làm những việc khiến bản thân phấn khích?

Nghe thấy lửa giận và sát ý trong lòng Chử nhị thiếu từ bên ngoài cửa, khi đối phương nói muốn đốt tòa soạn, Tống Thiên Diệu vội vàng đẩy cửa bước vào, ngăn Chử nhị thiếu tiếp tục nói lời độc ác. Hiện giờ Chử nhị thiếu không còn là công tử phong lưu nữa, mà là Thái Bình thân sĩ, dù có muốn làm những việc mờ ám không thể để lộ, cũng không nên tự mình ra lệnh.

Thấy Tống Thiên Diệu từ ngoài cửa bước vào mở miệng, Chử Hiếu Tín mặt lạnh lùng nói với đầu dây bên kia:

- Chờ ta gọi lại cho ngươi, đừng động thủ.

Chương 478. Lời mời của Đường Văn Báo

Cúp điện thoại, Chử Hiếu Tín đập mạnh tờ báo trong tay xuống bàn làm việc, tức giận mắng Tống Thiên Diệu:

- Tối qua Bội Anh đặc biệt bảo A Phúc lái xe đến lấy tờ báo này từ tay cô ấy mang về cho ta.

Tống Thiên Diệu cầm lên nhìn qua tiêu đề tờ báo, là một tờ báo lá cải tên "Âm thanh giải trí", in ấn khá thô sơ. Những tờ báo nhỏ kiểu này, Hồng Kông có đến tám mười tờ như "Linh Tinh Nhật Báo", "Khai Tâm", "Giải Trí Chân Lan", "Hoan Ngu" v.v… đều là loại báo giải trí nhỏ này.

Nếu ví những tờ báo chính thống như những nhà hàng lớn nổi tiếng, thì những tờ báo nhỏ này giống như những quán ăn vỉa hè, nội dung không nghiêm túc như tin tức thời sự chính trị của các tờ báo lớn, phần lớn là những sự kiện xã hội xảy ra ở Hồng Kông, chẳng hạn như nữ minh tinh nào đó từ Đài Loan đến Hồng Kông, hoặc vũ nữ nổi tiếng nào đó được tặng trăm bông hồng, rồi đến những câu chuyện tình yêu nam nữ ly kỳ uẩn khúc v.v…

Khách hàng chính của những tờ báo này là những phụ nữ biết chữ có nhiều thời gian rảnh rỗi, để họ giải trí cười đùa, nên thường một chuyện nhỏ cũng cố tình viết thành uẩn khúc gây xúc động, khiến người đọc xong đều cảm thấy tiếc nuối.

Trong mắt Tống Thiên Diệu, loại báo này giống như tạp chí "Tri Âm" thịnh hành ở kiếp trước của hắn, sự thật không quan trọng, quan trọng là đọc lên phải khiến độc giả cảm thấy

đủ cảm động, hoặc đủ ly kỳ, thu hút độc giả lần sau tiếp tục bỏ tiền mua.

Lật đến trang hai của tờ báo, một câu chuyện khiến Tống Thiên Diệu bật cười, không trách Chử nhị thiếu lại tức giận đến vậy. Bài viết này tuy tên nhân vật đều dùng bút danh, nhưng người tinh mắt nhìn qua tự nhiên đều có thể liên tưởng đến nhân vật thực.

Đây là một câu chuyện kỳ tình được kể từ góc nhìn của Trần Chu Đề, mở đầu là câu chuyện tình yêu sướt mướt giữa công tử nhà giàu và ca kỹ nổi tiếng gặp nhau tại hộp đêm, sau đó không ngoài việc công tử nhà giàu bị gia tộc xa lánh, không được trọng dụng, chẳng làm nên trò trống gì, suốt ngày uống rượu giải sầu.

Ca kỹ tuy sa cơ lỡ vận nhưng thông minh tài trí, giúp công tử nhà giàu mưu tính, thành tựu sự nghiệp, lại khuyên đối phương làm nhiều việc thiện. Công tử nhà giàu dưới sự đồng hành của ca kỹ, cuối cùng trở thành tài tử trẻ và nhà từ thiện, lại được tặng huân chương khen thưởng, nổi danh khắp Hồng Kông.

Nhưng vì kết hôn với môn đăng hộ đối, dứt khoát chia tay với ca kỹ, công tử nhà giàu ôm người mới cười, chỉ còn lại ca kỹ nhìn gương thầm đau lòng, than thở chữ tình làm tổn thương người không nhẹ.

Trong văn không chỉ viết Trần Chu Đề là quốc sắc thiên hương, còn thiết kế cô ta thành nữ Gia Cát, Chử nhị thiếu có được địa vị ngày nay, dường như tất cả đều là do cô ta với tư cách là một người phụ nữ, âm thầm mưu tính cho Chử nhị thiếu.

Hơn nữa cuối cùng, giữa những dòng chữ còn ẩn ý chỉ trích Chử nhị thiếu không nên làm kẻ bạc tình, lại miêu tả hình ảnh

của Lư Bội Anh như một tiểu thư quyền quý kiêu ngạo không chịu để Chử nhị thiếu có người phụ nữ khác.

Không trách Lư Bội Anh xem xong lại tức giận, Tống Thiên Diệu đã gặp Lư Bội Anh vài lần, tuy là con thứ của nhà họ Lư, nhưng tuyệt đối có khí chất khuê nữ danh gia, ngôn hành cử chỉ, khí chất phong thái, đều không thể chê vào đâu được, hoàn toàn khác với người được viết trên báo.

- Chỉ vì chuyện nhỏ này mà đòi đốt tòa soạn báo sao?

Tống Thiên Diệu đọc xong tờ báo, nói với Chử Hiếu Tín:

- Trần Chu Đề chắc không có gan thuê người viết câu chuyện kiểu này đâu?

Chử Hiếu Tín vẫn còn vẻ giận dữ chưa nguôi, nghiến răng ngậm điếu xì gà:

- Từ khi quen Bội Anh, ta đã cắt đứt quan hệ với Trần Chu Đề, cũng không hề đối xử tệ với cô ta. Đã cho cô ta một khoản tiền, lẽ ra không phải là cô ta mới đúng.

- Đã không liên quan đến Trần Chu Đề, vậy sao lão đại lại nổi giận lớn như vậy, ngươi không thấy ta còn chẳng tức giận sao?

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín nhìn chằm chằm Tống Thiên Diệu:

- Trên báo còn chưa nhắc đến ngươi, ngươi tức cái gì chứ?

- Chính vì chưa nhắc đến ta mới tức chứ, Trần Chu Đề đã là nữ Gia Cát Lượng, ta ít ra cũng từng chạy vặt cho lão đại, vậy mà trên báo còn chưa được lộ mặt lần nào.

Tống Thiên Diệu nói:

- Bớt giận đi, chuyện này, nếu ngươi đốt tòa soạn báo, chẳng phải là đang nói cho cả Hồng Kông biết, ngươi chính là

công tử nhà giàu bạc tình bạc nghĩa đó sao?

Chử Hiếu Tín vẫn không chịu buông tha:

- Vậy để mặc tòa soạn báo này bôi nhọ ta? Không tra ra ai đang chơi xỏ ta, ta còn mặt mũi nào nữa? Sắp đến Tết rồi, lúc này nhảy ra gây chuyện với ta, là muốn ta xấu hổ cả năm sao? Bội Anh nói một số bạn bè của cô ấy cũng đã đọc câu chuyện này, lấy đó làm trò cười trêu chọc Bội Anh.

- Có người viết chuyện, ngơi cũng tìm người viết chuyện chứ, Lư tiểu thư đưa báo cho ngươi, đâu nhất định phải bắt ngươi đốt tòa soạn báo để trả thù, ngươi có thể tìm người viết về việc ngươi và Lư tiểu thư quen biết yêu thương nhau như thế nào, rồi xây dựng một trung tâm truyền máu mang tên cô ấy để bày tỏ tâm ý ra sao, cuối cùng hé lộ mơ hồ rằng, chính vì xây trung tâm truyền máu mà đắc tội với người ta, nên mới có kẻ tạt nước bẩn lên ngươi, thế là xong.

Chương 479. Hận lòng người không như nước, bỗng dưng nổi sóng giữa đất bằng (1)

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Hiếu Tín nhún vai:

- Đối phương đăng một tờ báo, ngươi đăng năm tờ báo, lại nhờ đài phát thanh kể chuyện một lần, đảm bảo mọi người đều biết ngươi là chàng trai si tình, vừa quảng bá bản thân, vừa có thể công khai bày tỏ tình yêu với Lư tiểu thư, chắc chắn Lư tiểu thư sẽ đầu gối tay ấp với ngươi, khiến những người bạn của cô ấy ghen tị. Nếu nhất định muốn đốt tòa soạn báo, có thể đợi một hai tháng nữa rồi mới cho người ra tay, lúc đó mọi người đã quên câu chuyện này rồi, tòa soạn báo cháy cũng chẳng liên quan gì đến lão đại, lúc đó từ từ điều tra là được, đã vậy đối phương chỉ đủ gan làm chuyện không đàng hoàng này, chứng tỏ chỉ là nhân vật nhỏ bé, hoàn toàn không đáng để ngươi nổi giận lớn.

- Vẫn cảm thấy nuốt không trôi cơn giận này.

Chử Hiếu Tín căm tức ngồi xuống ghế, tuy nói nuốt không trôi cơn giận, nhưng khi Tống Thiên Diệu nói xong, mặc dù vẻ mặt vẫn còn hơi u ám, nhưng đã không còn kích động như lúc nãy:

- Tin ngươi, lát nữa tìm vài tòa soạn báo viết về thị trường chứng khoán cho ta!

- Lão đại, nói đến đây, ngươi gọi ta đến là vì chuyện gì?

Tống Thiên Diệu ngồi đối diện Chử Hiếu Tín, đổi chủ đề, hỏi Chử Hiếu Tín.

- Lão đầu của Đường Cảnh Nguyên là Đường Văn Báo, muốn mời ngươi ngồi lại ăn trưa, nhờ ta làm mặt mời ngươi, hắn là bậc trưởng bối Triều Châu, ta lại có quan hệ không tệ với Đường Cảnh Nguyên, rất khó từ chối, nên mới gọi ngươi đến, định nói chuyện với ngươi trước về ý đồ của đối phương, tránh lúc đó ta nói những lời khiến ngươi khó xử.

Chử Hiếu Tín búng tàn thuốc xì gà, nhìn Tống Thiên Diệu:

- Có phải nhà họ Đường cũng định nhúng tay vào việc làm ăn của ngươi? Nên mới mở miệng hẹn gặp ngươi?

- Không sao, hắn muốn nói gì thì cứ nói, việc làm tóc giả, cũng đâu có ai quy định chỉ mình ta được làm, hắn muốn làm, cũng chẳng ai ngăn cản, cần ta giúp đỡ, vì mặt mũi của ngươi và Chử hội trưởng, ta nhất định sẽ cố gắng giúp thôi.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín:

- Nhưng cuối cùng hắn làm được đến đâu, là chuyện của hắn.

…

Đường Văn Báo mời Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu đến tửu lâu Phong Thuận ở Cửu Long. Giống như tửu lâu Triều Châu và tửu lâu Sán Đầu có vị trí đặc biệt trong lòng người Triều Châu, tửu lâu Phong Thuận cũng là một trong ba tửu lâu đồng hương được người Triều Châu ưu tiên lựa chọn để đãi khách.

Người Triều Châu mời đồng hương ở Hồng Kông, phần lớn sẽ chọn một trong ba tửu lâu này. Đường Văn Báo hẹn Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu ở đây, cũng là để thể hiện rằng mọi người đều là người Triều Châu.

- Bây giờ không thể gọi A Tín nữa, phải gọi là Chử tiên sinh rồi.

Nhìn thấy Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu bước xuống xe, mặc áo đường bào cổ tròn thêu vàng màu đen, giày vải đen viền trắng, Đường Văn Báo đứng chờ sẵn trước cửa tửu lâu, cười tươi bước lên đón và nói với Chử Hiếu Tín trước.

Đường Cảnh Nguyên đứng bên cạnh hắn cũng thân thiết chào hỏi:

- Tín ca.

- Báo thúc, người nhà với nhau đừng trêu ta, ngươi đứng đây là định dọa ta quay đầu bỏ chạy sao?

Chử Hiếu Tín nói với Đường Văn Báo:

- Ta đâu còn như trước kia, ngươi gọi ta dẫn A Diệu đến ăn cơm là ta ngoan ngoãn chạy đến ngay?

Nói xong, Chử Hiếu Tín giới thiệu Tống Thiên Diệu với Đường Văn Báo và Đường Cảnh Nguyên đang đứng trước mặt:

- Đây là A Diệu.

- Đường tiên sinh, Nguyên thiếu.

Tống Thiên Diệu mỉm cười đứng bên cạnh Chử Hiếu Tín, chào hỏi Đường Văn Báo và Đường Cảnh Nguyên.

Khi còn làm thư ký cho Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu đã từng gặp Đường Cảnh Nguyên trong nhóm thiếu gia, nên cũng không xa lạ gì với công tử nhà giàu này.

Đường Văn Báo chủ động bắt tay Tống Thiên Diệu:

- Gọi gì mà Đường tiên sinh, Nguyên thiếu, cứ gọi ta một tiếng Báo thúc, gọi hắn một tiếng A Nguyên là được rồi, chúng ta đều là người nhà cả, cần gì khách sáo như vậy.

- Mời vào trong, mời vào trong.

Đường Văn Báo mời hai người lên phòng riêng của tửu lâu. Tống Thiên Diệu không thấy Đường Bá Kỳ ở bên ngoài, bây giờ vào phòng riêng cũng không thấy bóng dáng Đường Bá Kỳ đâu. Nhân lúc tiểu nhị đang rót trà cho mọi người, Tống Thiên Diệu hỏi Đường Văn Báo với giọng thoải mái:

- Báo thúc, sao không thấy vị Kỳ thiếu từ Mỹ đến vậy?

- Billy á? Về Mỹ ăn Tết rồi, tuy gia đình bọn họ đã chuyển đến Mỹ nhiều năm, nhưng vẫn chưa quen với năm mới ở đây, sáng nay A Nguyên mới đưa hắn ra sân bay, phải sau Tết mới quay lại.

Đường Văn Báo nghe Tống Thiên Diệu hỏi về Đường Bá Kỳ, cười nói.

Tống Thiên Diệu gật đầu, vẻ mặt lộ ra vẻ trầm ngâm, nhìn sang Đường Cảnh Nguyên bên cạnh.

Đường Văn Báo và Đường Cảnh Nguyên luôn chú ý đến sắc mặt của Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu, thấy Tống Thiên Diệu có vẻ mặt như vậy, Đường Cảnh Nguyên lập tức nâng ly rượu, nói với Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu:

- Dù sao thì, Tín ca bây giờ đã là Thái Bình Thân Sĩ, là tấm gương cho chúng ta - những người trẻ Triều Châu, còn A Diệu thì càng không cần phải nói, tuổi còn trẻ đã được Chử hội trưởng khen ngợi không ngớt. Tín ca làm Thái Bình Thân Sĩ vẫn sẵn lòng giao du với kẻ tiểu nhân như ta, vẫn coi ta là bạn bè, ta rất cảm động. Xem ra bất kể lúc nào, chỉ có chúng ta người Triều Châu mới đủ nghĩa khí. Ta xin kính Tín ca và A Diệu một ly trước.

Nói xong, Đường Cảnh Nguyên ngửa đầu uống cạn một ly rượu, cũng không lấy khăn ăn, trực tiếp dùng mu bàn tay lau miệng, trông có vẻ phóng khoáng bất cần.

Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu cũng uống một ngụm rượu. Gần Tết, lại là đồng hương Triều Châu, chủ đề mời rượu, kính rượu có thể lấy ra hàng chục cái. Đường Văn Báo không vội vàng nói thẳng chủ đề của bữa cơm hôm nay, Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín cũng không gấp, cùng nhau trò chuyện về đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

Chương 480. Hận lòng người không như nước, bỗng dưng nổi sóng giữa đất bằng (2)

Thực ra trong lòng Tống Thiên Diệu lại thấy Đường Văn Báo vòng vo xa xôi như vậy là không cần thiết. Đã đến ăn bữa cơm của Đường Văn Báo thì đã thể hiện thái độ rồi, Chử Hiếu Tín cũng đi theo, sau hai ly rượu thì nên đi thẳng vào vấn đề chính.

Đặt tiệc ở tửu lâu Triều Châu, lại luôn miệng nói đồng hương, thực sự không cần phải vòng vo xa xôi như vậy nữa. Không trách được quy mô kinh doanh của nhà Đường Văn Báo không lớn lắm, từ bàn rượu đã có thể thấy tính cách của Đường Văn Báo thận trọng có thừa, quyết đoán không đủ.

Cho đến khi hai chai rượu mười năm tuổi đã cạn đáy, Đường Văn Báo vẫn còn đang trò chuyện với Chử Hiếu Tín về việc Thương hội Triều Châu chuẩn bị múa sư tử diễu phố trong dịp Tết năm nay. Ngược lại, Đường Cảnh Nguyên đã không thể ngồi yên, trong lúc phụ thân hắn đang nói chuyện với Chử Hiếu Tín, hắn chủ động nói với Tống Thiên Diệu bằng giọng có phần ngượng ngùng:

- Thiên Diệu, trước đây Kỳ ca hắn đã gặp ngươi, ngươi cũng biết chuyện của chúng ta. Không giấu gì ngươi, ta không bằng Tín thiếu, việc làm ăn trong nhà càng không thể so với nhà họ Chử. Vì vậy khi thấy có cơ hội kiếm tiền từ việc buôn bán tóc giả, có thể kiếm được chút đỉnh, nên đã động lòng…

- Billy quả thật đã gặp ta, cũng đã nói về việc Nguyên thiếu và hắn muốn cùng làm ăn tóc giả. Ta đã bày tỏ thái độ, máy móc cũng đã giúp hắn liên hệ với công ty Mỹ đặt hàng, sau Tết khoảng hai ba tháng nữa chắc sẽ đến Hồng Kông. Việc kinh doanh tóc giả không phải chỉ của một mình ta, Nguyên ca và Báo thúc muốn làm, chúng ta lại là đồng hương, ta đương nhiên có thể giúp thì sẽ giúp.

Tống Thiên Diệu bóc một miếng thịt tôm, miệng cười ngắt lời Đường Cảnh Nguyên:

- Ngoài máy móc, còn việc gì cần ta giúp đỡ, cứ nói thẳng, ta không ngại. Nếu nhà họ Đường không làm, người khác thấy tóc giả có thể kiếm tiền cũng sẽ làm thôi, đương nhiên phải lo cho đồng hương của mình trước.

- Thiên Diệu, ngươi…

Đường Cảnh Nguyên không biết là do uống quá nhiều rượu nên hơi men dâng lên, hay là giả vờ, lúc này nhìn Tống Thiên Diệu với vẻ mặt có phần xúc động:

- Thực ra cả chuyện này là do ta không biết cư xử, lúc đầu ngươi đi Mỹ, ta lén dặn Kỳ ca để hắn tìm hiểu ngươi làm ăn gì, muốn kiếm chút tiền theo sau lưng ngươi. Bây giờ nhìn lại, là ta tiểu nhân dò xét lòng quân tử. Thiên Diệu, ta thật không ngờ Kỳ ca đi gặp ngươi, ngươi lại chủ động giúp đỡ đặt máy móc. Nếu biết ngươi chịu… Haiz, tóm lại là ta đã quá tiểu nhân, ta xin phạt rượu một chén.

Đường Cảnh Nguyên cầm ly rượu lên, rồi tự mình uống cạn một hơi.

Mặc dù miệng đang trò chuyện với Chử Hiếu Tín, nhưng tai Đường Văn Báo vẫn luôn chú ý đến cuộc đối thoại giữa Đường Bá Kỳ và Tống Thiên Diệu, rõ ràng rất hài lòng với những lời nói và thái độ mà con trai mình vừa thể hiện.

Tống Thiên Diệu đợi Đường Cảnh Nguyên uống xong rượu rồi nói:

- Ta nghe Billy nói, nhà máy của Đường gia đã xây dựng xong rồi? Máy móc cũng đã đặt hàng, không biết còn việc gì cần ta giúp đỡ không?

- Thiên Diệu, đã nói ra rồi, ta không ngại nói hết cho ngươi biết. Ngoài nhà máy, máy móc, Đường gia hiện giờ cũng đã chuẩn bị tuyển dụng công nhân, chỉ có điều trong toàn Hồng Kông, chỉ có nhà máy của ngươi mới có công nhân biết sản xuất tóc giả, hơn nữa còn có nguyên liệu nữa.

Đường Cảnh Nguyên vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào sắc mặt của Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu hơi nhíu mày, Đường Cảnh Nguyên lập tức giải thích:

- Ngươi đừng hiểu lầm, ta không có ý định lôi kéo công nhân của ngươi. Ta chỉ muốn hỏi, liệu có thể để công nhân mà Đường gia tuyển dụng đến nhà máy của ngươi làm việc và học hỏi vài tháng trước không, theo sát bên cạnh công nhân của ngươi để học cách vận hành máy móc. Như vậy khi máy móc đến Hồng Kông đưa vào sản xuất, họ cũng có thể quay về làm việc ngay lập tức. Những tháng này, tiền lương công nhân trong nhà máy của ngươi, ta có thể chi trả toàn bộ.

Chử Hiếu Tín đứng bên cạnh nghe mà cũng hơi nhíu mày, đây là ý tưởng của Đường Cảnh Nguyên hay của Đường Văn Báo?

Bất kể ai nghĩ ra, việc trước tiên đào tạo công nhân bằng máy móc và nhân công của Tống Thiên Diệu, đến khi thiết bị của nhà họ Đường đến Hồng Kông, có thể ngay lập tức đưa vào sản xuất thành thạo, tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Tuy nhiên Chử Hiếu Tín cũng lo Tống Thiên Diệu sẽ tức giận, bởi vì theo Chử Hiếu Tín, chỉ trả lương vài tháng cho Tống Thiên Diệu mà muốn có được một đội ngũ công nhân lành nghề, rồi tranh giành việc làm ăn với Tống Thiên Diệu? Tống Thiên Diệu có thể giúp họ đặt máy móc đã là rộng lượng lắm rồi, đồng nghiệp là kẻ thù, thêm một đối thủ cạnh tranh là thêm một người tranh giành công việc của mình.

Không ngờ Tống Thiên Diệu cầm ly rượu suy nghĩ nghiêm túc mấy phút, rồi mới nhìn về phía Đường Cảnh Nguyên đang lo lắng:

- Nguyên ca, ta nghĩ kỹ rồi, nếu ta làm vậy, có người thứ nhất sẽ có người thứ hai. Không giấu ngươi và Báo thúc, Chử hội trưởng đã nói chuyện với ta, không chỉ có các người muốn làm ăn tóc giả đâu. Theo ta biết, hiện giờ đã có chín nhà, trong đó người Triều Châu có bốn nhà.

- Mọi người đều thấy xưởng của ta nhận được đơn hàng từ công ty bách hóa Anh, nên chuẩn bị lấy tiền trong ngân hàng ra xây xưởng kiếm thêm thu nhập. Nếu xưởng của ta huấn luyện công nhân cho ngươi vài tháng, những người khác cũng làm vậy thì sao? Ta còn sản xuất được không? Người mới vận hành máy móc, tỷ lệ phế phẩm rất cao. Mỗi xưởng cho công nhân đến xưởng ta làm vài tháng, chỉ cần ba bốn xưởng là đã tốn của ta cả năm trời, đúng không? Ta không thể vì dạy mọi người mà làm trễ nải công việc của mình được.

Chương 481. Hận lòng người không như nước, bỗng dưng nổi sóng giữa đất bằng (3)

Đường Cảnh Nguyên định mở miệng giải thích, Tống Thiên Diệu khoát tay:

- Nghe ta nói hết đã. Ta nhất định sẽ giúp, không bằng định một thời gian sau, mọi người cùng huấn luyện. Xưởng ta có bốn bộ thiết bị, mỗi ngày nhường một bộ cho tất cả ông chủ xưởng tóc giả dẫn công nhân đến tham quan, do công nhân của ta dạy mọi người, không thiên vị ai cả. Như vậy ta cũng không khó xử trước mặt người khác, ngươi thấy sao?

- Nhưng các xưởng xây dựng thời gian khác nhau, công nhân và máy móc của ta đã chuẩn bị xong, xưởng và máy móc của người khác còn chưa có, lẽ nào phải đợi mãi?

Nói đến chuyện chính, Đường Cảnh Nguyên dường như quên mất vẻ say xỉn vừa rồi khi tự xưng là tiểu nhân, gấp gáp hỏi.

Đường Văn Báo hơi nhíu mày, lén dùng mũi giày khẽ chạm vào chân con trai dưới gầm bàn khi Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu không để ý.

Tống Thiên Diệu như không thấy thái độ trước sau bất nhất của Đường Cảnh Nguyên, nghiêm túc giải thích:

- Máy móc và xưởng có thể từ từ, còn công nhân thì có thể tuyển trước bốn năm người trung thành đáng tin. Đợi mấy người này học xong rồi dạy lại công nhân khác. Hơn nữa mấy

công nhân học trước này sau này cũng có thể làm đốc công trong xưởng, tiện cho quản lý.

- A Diệu nói có lý.

Đường Văn Báo không hài lòng trừng mắt nhìn con trai:

- Ngươi đâu phải đứa trẻ ba tuổi, làm ăn mà việc gì cũng phải đợi người khác dạy?

Đường Cảnh Nguyên cười gượng, khi nói chuyện với Tống Thiên Diệu cũng thuận thế đổi chủ đề.

Đợi tiệc tan, tiễn Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu đi rồi, trở lại phòng, Đường Văn Báo nhìn bàn tiệc bừa bộn, im lặng không nói. Đường Cảnh Nguyên cũng không còn vẻ say xỉn lúc tiễn hai người xuống lầu, ngẩn người suy nghĩ một lúc mới lên tiếng nói với Đường Văn Báo:

- Lão đầu, Tống Thiên Diệu không đồng ý dạy công nhân của chúng ta trước, mà muốn dạy tất cả cùng một lúc, hắn không làm theo ý Kỳ ca, phải làm sao?

Đường Văn Báo dùng khăn nóng lau mặt:

- Tống Thiên Diệu muốn tất cả người làm ngành này đều phải nhớ ơn hắn. Hắn đã muốn đợi sau này dạy cùng một lúc, thu phục nhân tâm, ta thấy chi bằng ngươi đứng ra, mấy ngày nay đi gặp mấy nữ công nhân nghỉ việc ở xưởng hắn, trả lương cao hơn, chắc có thể lôi kéo được công nhân động lòng. Sau đó huấn luyện công nhân, chúng ta sẽ huấn luyện cho những người khác muốn làm ăn tóc giả. Ân tình này, ai nắm được trước, đến lúc ngành này phát triển cần thành lập thương hội, người đó sẽ có đủ uy tín để làm chủ.

- Con đi làm… liệu bên Chử Hiếu Tín có khó coi không?

Đường Cảnh Nguyên do dự hỏi.

Đường Văn Báo lấy khăn bông đắp lên mặt, giọng nói từng chữ một vang lên dưới lớp khăn:

- Việc lôi kéo công nhân này, dù Tống Thiên Diệu có bất mãn cũng chẳng nói được gì, công nhân mà, đương nhiên là kiếm được nhiều thì đi đâu. Chử Hiếu Tín cũng không thể bày tỏ thái độ, chỉ là sau này gặp mặt sẽ có phần lạnh nhạt thôi. Đợi a Kỳ về Mỹ đăng ký xong công ty, bên này ngươi lại giúp đào tạo cho các xưởng khác, đến lúc đó xuất hàng do nhà họ Đường, đào tạo cũng do nhà họ Đường, tất cả các xưởng trong ngành này đều phải nhớ ơn nhà họ Đường. Đợi khi làm ăn tóc giả lớn mạnh, trở thành đầu ngành tóc giả, tự nhiên sẽ có bạn bè mới chờ ngươi làm quen.

- Hơn nữa ngươi chỉ là trẻ người non dạ, nhất thời không theo quy tắc mà làm sai, dù Tống Thiên Diệu không hài lòng, đưa đến trước mặt Chử Diệu Tông, ta có thể giả vờ không biết chuyện, sau đó giúp ngươi hòa giải.

- Chẳng lẽ ta đã có tuổi rồi, lại đi ra mặt hứa hẹn lôi kéo công nhân của Tống Thiên Diệu? Chuyện này, ngươi còn trẻ, lời nói đều do ngươi nói, sai lầm đều do ngươi làm. Nhà còn có những việc làm ăn khác, ta không thể lộ mặt, sai một ly đi một dặm. Còn về A Kỳ, hắn đã đi phụ trách đăng ký công ty ở Mỹ, nếu những chuyện như thế này ở Hồng Kông cũng để hắn về làm, vậy sau này trong việc làm ăn chung, ngươi làm sao tranh giành vị trí với hắn được.

Bên ngoài nhà hàng, sau khi Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín lên xe, tài xế của Chử Hiếu Tín là Trần Hưng Phúc từ từ lái xe đi. Tống Thiên Diệu giúp Chử Hiếu Tín châm một điếu thuốc, Chử Hiếu Tín kẹp điếu thuốc hỏi Tống Thiên Diệu:

- Đường Văn Báo bữa cơm này rốt cuộc muốn làm gì? Nhờ ngươi giúp đào tạo công nhân? Hắn ngu ngốc rồi sao? Đào tạo

người của hắn để cướp việc làm ăn của ngươi, thật không ngờ hắn dám nói ra miệng.

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm điếu thuốc ngậm trong miệng, nhìn ra ngoài cửa sổ về phía người đi đường, giọng nói nhạt nhẽo:

- Ngu ngốc? Lão già nhìn xa trông rộng đấy, vẫn là cổ nhân nói hay, hận lâu lòng người không như nước, bình thường mặt đất nổi sóng gió.

…

Ngày 26 tháng 1 năm 1952, đêm giao thừa.

Tình cảm Tết của người Hồng Kông đã ăn sâu bén rễ, bất kể giàu hay nghèo, lúc này đều đã lộ vẻ vui mừng trên gương mặt. Nhà giàu treo đèn lồng trước cửa, dán tranh Tết, nhà nghèo ở khu nhà gỗ cũng đi tìm một mảnh giấy đỏ viết "Ra vào bình an", "Vạn sự như ý" kiểu như vậy dán lên cửa, mong năm mới mang lại may mắn cho gia đình.

Tiếng pháo cũng vang lên từ sớm, phần lớn là trẻ con dùng tiền lì xì từ người lớn đổi lấy pháo ở cửa hàng tạp hóa, lúc này nổ lốp bốp thành một đám, thỉnh thoảng cũng có người đốt vài quả pháo to hơn pháo thường, tiếng nổ vang trời dậy đất.

Mặc dù Hồng Kông không cấm đốt pháo, nhưng ngoài đêm giao thừa, Tết Nguyên đán, Tết Nguyên tiêu ra, những ngày khác, nếu muốn tổ chức việc vui, hoặc khai trương cửa hàng muốn đốt pháo chúc mừng, đều cần đến đồn cảnh sát nộp phí để lấy một giấy phép đốt pháo ngày hôm đó, nếu không có giấy phép mà tự ý đốt pháo, thì cứ chờ cảnh sát đến nhà phạt tiền khởi tố.

Chương 482. Ngày Trừ tịch, rắn nuốt voi khổng lồ (1)

Đa số gia đình nghèo khó, ngay cả cưới xin cũng không nỡ bỏ tiền mua giấy phép đốt pháo, cuối cùng đến ngày được đốt pháo không hạn chế, lũ trẻ nhịn suốt một năm tự nhiên phải giải phóng hết mong đợi tích lũy.

Vì vậy, sáng sớm giao thừa ở Hồng Kông, từ Hồng Kông đến Cửu Long, từ đầu đường đến cuối phố, không khí đều tràn ngập mùi thuốc súng sau khi đốt.

Sáng sớm, trên phố Thái Hòa, Tống Xuân Lương mặc một bộ quần áo mới dùng sào tre trên sân thượng treo cao dây pháo đã được sửa đổi, một dây pháo dài, một đầu treo lơ lửng trên sào tre ở sân thượng tầng 4, đầu kia buông xuống tận mặt đường đá xanh, dài đến hơn mười mét. Cửu Văn Long và sư gia Huy, cùng với Triệu Văn Nghiệp vừa tốt nghiệp trường cảnh sát, được phân công đến đồn cảnh sát Vượng Giác, lúc này ngậm thuốc lá, ngẩng đầu nhìn về phía Tống Xuân Lương, đợi hắn dựng xong sào tre, sẵn sàng châm lửa bất cứ lúc nào.

Chu Tú Nhi được Phó Diêu Nương, Thư Nương và Thi Ân ba cô gái dẫn đứng xa xa ở bên kia đường. Mấy người vì quá căng thẳng, muốn co rúm người vào tường, nhưng mắt lại vừa sợ vừa mong nhìn mấy xâu pháo, chờ Triệu Văn Nghiệp, Cửu Văn Long và sư gia Huy đốt. Còn có rất nhiều trẻ con và người lớn hàng xóm cũng đứng sang bên kia, đều trông ngóng nhìn pháo, chờ xem mấy xâu pháo dài này nổ.

- Được rồi!

Tống Xuân Lương cố định từng cây sào tre, đứng trên sân thượng vẫy tay xuống, lên tiếng gọi.

Triệu Văn Nghiệp, Cửu Văn Long và sư gia Huy chia nhau dùng thuốc lá châm ngòi pháo. Khi tiếng nổ vang lên, ba người cũng ôm đầu chạy vào hiệu thuốc trốn.

- Tết đến rồi.

Nghe tiếng pháo nổ vang bên ngoài, Triệu Mỹ Trân cảm khái nói một câu. Năm ngoái vào dịp Tết, Triệu Mỹ Trân còn nhớ cả nhà bốn người, chỉ gói bánh chưng nhân chay, món chính đêm giao thừa là một miếng thịt muối nhỏ, pháo cũng chỉ mua tượng trưng một gói nhỏ, câu đối dán ngoài cửa khu nhà gỗ cũng không nỡ bỏ tiền mời người viết, mà để con trai Tống Thiên Diệu viết.

Nhưng năm nay, Triệu Mỹ Trân tay bận rộn chia kẹo mứt, mắt lại nhìn vào phòng khách, Lâu Phượng Vân, Phấn tỷ, Mạnh Uyển Thanh, Tống Văn Văn, cùng với em gái Triệu Mỹ Châu đang cùng mình bận rộn bên cạnh, thêm mấy người đàn ông, trẻ con đang đốt pháo bên ngoài, tổng cộng hơn chục người.

Năm ngoái ngoài Tống Văn Văn mua một bộ quần áo mới, vợ chồng mình và Tống Thiên Diệu đều không sắm sửa gì, nhưng năm nay, Triệu Mỹ Trân cúi đầu nhìn chiếc áo bông lót lông cáo thêu hoa đang mặc trên người, lại nhìn Mạnh Uyển Thanh đang giúp Lâu Phượng Vân bỏ tiền lẻ vào bao lì xì trong phòng khách, năm nay quần áo mới của hơn chục người, đều do Mạnh Uyển Thanh mang tới.

Cô Mạnh này từ nửa tháng trước đã cho thợ may đến đo ni tấc, sáng sớm hôm nay đặc biệt vội vã tới, mỗi người đều có hai bộ quần áo mới từ trong ra ngoài kể cả giày, không biết nhà cô Mạnh này kiếm được bao nhiêu tiền, chiếc áo nhỏ mình đang mặc, cổ áo và tay áo đều viền lông cáo, nghe nói dùng

cùng loại vải với những bộ quần áo đắt tiền ở các tiệm may Thượng Hải.

Lâu Phượng Vân có vẻ cũng kiếm được nhiều tiền, lúc này trên bàn phòng khách có mấy xấp tiền lẻ mới tinh chuẩn bị đặc biệt đều do cô ấy mang tới, đang được cô ấy cùng Mạnh Uyển Thanh, Tống Văn Văn, Phấn tỷ bỏ vào bao lì xì, những bao lì xì này để dành cho Triệu Mỹ Trân và Tống Xuân Lương tặng cho hàng xóm và người trẻ tuổi đến chúc Tết, mỗi bao lì xì bên trong có năm tờ tiền một đồng mới, nhìn mấy xấp đó, cộng lại e rằng phải đến năm sáu trăm đồng?

Pháo đang nổ bên ngoài, lúc này kẹo mứt trong tay, là do vợ của Hàm Ngư Toản (Hàm cá thối) là Phấn tỷ mang từ cửa hàng tạp hóa tới, lương thực, dầu ăn, rau củ, gà vịt cá thịt trong nhà mấy ngày nay, là do sư gia Huy bảo công nhân công ty Thiên Minh lái xe tải chở tới.

Từ cuối năm đến giờ, Triệu Mỹ Trân mới phát hiện, dường như cả nhà mình chưa bỏ tiền mua đồ Tết, muốn mua thì đã có người chuẩn bị sẵn hết rồi.

- May mà nhà tỷ có bốn tầng, không thì nhiều người thế này, một tầng không thể tiếp đãi hết được.

Triệu Mỹ Châu ở bên cạnh giúp chị gái bỏ nốt chút kẹo cuối cùng vào túi may mắn, cũng cảm khái nói một câu:

- Mấy cô gái lớn nhỏ này, đều là bạn gái của A Diệu sao?

Triệu Mỹ Trân lắc đầu, nhớ lại lúc con trai rời nhà tỏ ra xa cách, có chút bất lực nói:

- Ta cũng không biết, A Diệu lớn rồi, không ngoan ngoãn như trước nữa, ta và cha nó cũng không dám quản nữa, trước đây không phát hiện A Diệu trăng hoa, còn nhớ Tố Trinh ở khu nhà gỗ trước kia không? Lúc đó A Diệu suốt ngày dính lấy Tố Trinh, trong mắt chỉ có mỗi Tố Trinh, bây giờ thì hay

rồi, nghe A Vân nói với ta, A Diệu còn có một cô bạn gái quỷ muội, tóc còn màu đỏ nữa.

Bên ngoài, Triệu Văn Nghiệp, Cửu Văn Long, Sư gia Huy và những người khác đã đốt pháo xong, lúc này vừa nói vừa cười trở lại tầng hai. Gương mặt Triệu Văn Nghiệp giờ đã lấm tấm râu, đôi mắt cũng sáng hơn so với thời làm khuân vác trước đây. Hắn đi đến sau lưng Triệu Mỹ Trân và lên tiếng hỏi:

- Trân di, Diệu ca đâu rồi ạ?

Vừa nghe hắn mở miệng, Mạnh Uyển Thanh và Lâu Phượng Vân trong phòng khách lập tức đưa mắt nhìn qua. Họ đến sớm từ sáng mà vẫn chưa thấy Tống Thiên Diệu xuất hiện, chỉ ngồi đối diện nhau, không ai dám chủ động hỏi.

Chương 483. Ngày Trừ tịch, rắn nuốt voi khổng lồ (2)

- Nó đi thăm gia gia và tam thẩm rồi.

Triệu Mỹ Trân nghe Triệu Văn Nghiệp hỏi về con trai, tức giận nói:

- Sáng sớm đã tự lái xe đi, gọi từ phía sau mà nó còn giả vờ không nghe thấy, tưởng ta không cho nó đi chắc? Ta chỉ muốn nó mang theo ít đồ Tết gửi qua thôi!

…

Quả thật, sáng sớm ngày ba mươi Tết, Tống Thiên Diệu đã dậy sớm lái xe đến Cửu Long Thành Trại thăm Tống Thành Khê trước. Tống Thành Khê không còn Bá Minh làm bạn, giờ dẫn theo vài người già còn chút sức lực, cùng với Tề Vĩ Văn đang bận rộn sửa sang một tòa nhà gỗ hai tầng vừa mua lại. Xem ra sau Tết, tòa nhà gỗ này sẽ treo biển mở cửa đón khách.

Để lại đồ Tết đã mua sẵn từ hôm qua để trên xe, lại lén tặng Tống Thành Khê hai ngàn đô Hồng Kông để cho người già trẻ em trong viện dưỡng lão ăn Tết, Tống Thiên Diệu mới lái xe đến núi Nga Đầu thăm Lâm Du Tĩnh và Phùng Duẫn Chi.

Ban đầu Tống Thiên Diệu định đón hai người về phố Thái Hòa ăn Tết, nhưng khi gọi điện hỏi thì Lâm Du Tĩnh từ chối. Nghĩ lại một chút, Tống Thiên Diệu cũng hiểu, nhà họ Lâm quy củ lớn, chắc hẳn đêm giao thừa và Tết phải cả đại gia đình sum họp, nên Tống Thiên Diệu mới tranh thủ sáng sớm ba

mươi Tết đến tặng đồ Tết cho tam thẩm Lâm Du Tĩnh trước, tránh đến muộn lỡ không gặp.

Dưới chân núi, lại bị lão bộc nhà họ Lâm là Ôn Kính Nguyên chặn lại trước. Ông ta không vội vàng, từ từ đi bộ đến tòa nhà nhỏ của Lâm Du Tĩnh báo tin, đợi có câu trả lời của Lâm Du Tĩnh rồi mới cho Tống Thiên Diệu lái xe lên.

Đối với người hầu nhà họ Lâm này, Tống Thiên Diệu không dám tỏ vẻ, hắn nghe tam thẩm nói, đây là thuộc hạ của Lâm Hy Chấn thời buôn lậu thuốc phiện trên biển, có quan hệ với nhà họ Lâm mấy chục năm, súng ống, gan dạ đều đã qua thử thách của hải tặc và các tay buôn thuốc phiện khác, đừng nhìn tuổi cao, vài người trẻ bình thường cũng không phải đối thủ của ông lão hơn sáu mươi tuổi này.

- Thiên Diệu ca!

Phùng Duẫn Chi mặc bộ trang phục săn bắn nữ, nhảy nhót đi về phía Tống Thiên Diệu vừa xuống xe, ống giày dài gần đến đầu gối, tóc cũng buộc gọn thành đuôi ngựa vung vẩy sau gáy, một chiếc áo khoác da dê màu đen, cổ áo lộn lông trắng, chỉ có điều Phùng Duẫn Chi là cô gái ngoan, mặc loại trang phục hoang dã này cũng không có vẻ hoang dã, ngược lại càng thêm đáng yêu vì sự tương phản.

- Tự muội chọn à?

Tống Thiên Diệu xuống xe mở cốp sau, lấy ra ít đồ Tết đã chuẩn bị, xách trên tay cùng Phùng Duẫn Chi đi về phía tòa nhà nhỏ:

- Tam thẩm đang làm gì vậy?

- Mẹ đang chép kinh Phật, Hương tỷ đang dọn dẹp để trưa nay về biệt thự lớn phát lì xì cho các em, đây là muội tự chọn đấy, đẹp không?

Phùng Duẫn Chi giúp Tống Thiên Diệu xách một túi bào ngư khô, đi theo sau Tống Thiên Diệu nói.

Khi vào đến tòa nhà nhỏ, Lâm Du Tĩnh cũng đã ngừng viết, từ phòng mình ở tầng hai đi xuống. Thời gian gần đây sắc mặt Lâm Du Tĩnh trông đã khá hơn nhiều, người cũng có vẻ khỏe khoắn hơn, thấy Tống Thiên Diệu, Lâm Du Tĩnh vịn lan can cầu thang vừa đi xuống vừa nói:

- Tết trong nhà chắc cũng nhiều việc lắm, sao ngươi phải chạy đến đây sớm thế, đã ăn sáng chưa? Hương tỷ, bữa sáng xong chưa?

Tống Thiên Diệu cùng Lâm Du Tĩnh, Phùng Duẫn Chi ngồi vào bàn ăn cùng ăn sáng, Lâm Du Tĩnh nhìn Tống Thiên Diệu chỉ mỉm cười, bên cạnh Phùng Duẫn Chi vừa ăn vừa liếc nhìn Tống Thiên Diệu, đợi ăn vội xong phần của mình, lau khóe miệng rồi hỏi Tống Thiên Diệu:

- Thiên Diệu ca, khi nào mới được chuyển đến Cửu Long Thành Trại gặp gia gia, muội không muốn về biệt thự lớn nhà họ Lâm ăn Tết, biệt thự rất buồn tẻ, người đông lại ồn ào, muội muốn ăn Tết cùng gia gia.

- Sắp rồi, sắp rồi.

Tống Thiên Diệu nuốt miếng ăn sáng trong miệng, cười nói với Phùng Duẫn Chi:

- Đang nghĩ cách để sau này ngươi đến đại trạch họ Lâm không còn thấy buồn nữa.

Lâm Du Tĩnh quan sát biểu cảm của Tống Thiên Diệu, nhẹ nhàng lên tiếng:

- A Diệu, ngươi có chuyện gì muốn nói với tam thẩm phải không?

- Tam thẩm, ta đã sắp xếp người từ từ mua cổ phiếu của Hy Chấn Trí Nghiệp trên thị trường chứng khoán. Duẫn Chi không phải cảm thấy buồn sao? Đợi khi mua đủ số lượng, đến lúc ta có thể làm chủ công ty Hy Chấn Trí Nghiệp này, sẽ giúp Duẫn Chi cải tạo đại trạch họ Lâm thành công viên giải trí, như vậy sau này đến đó sẽ không còn buồn nữa phải không? Sau lần gặp tam thẩm lần trước, ta đã suy nghĩ, họ Lâm đã đuổi tam thẩm ra khỏi nhà như thế nào, chúng ta sẽ phải trả lại cho họ như vậy. Ban đầu định giấu tam thẩm, nhưng sợ sau này tam thẩm biết được sẽ đau lòng, nên thôi cứ nói thẳng ra. Hơn nữa ta muốn hỏi một câu, tam thẩm, người có giúp ta không?

Tống Thiên Diệu nghiêng mặt, nhìn về phía Lâm Du Tĩnh, cười híp mắt nói.

Chỉ một câu nói đó, đã khiến Lâm Du Tĩnh kinh ngạc trợn tròn mắt. Tuy cô không làm kinh doanh, nhưng cũng biết Hy Chấn Trí Nghiệp là công ty do cha cô - Lâm Hy Chấn sáng lập khi còn sống, là nền tảng của họ Lâm ngoài việc buôn bán thuốc phiện. Trong giai đoạn đầu niêm yết vào những năm 30, giá trị thị trường đã lên tới 4-5 triệu đô la Hồng Kông, phát triển đến nay, e rằng đã không chỉ vài chục triệu đô la Hồng Kông nữa.

Tống Thiên Diệu lại muốn nuốt chửng cả voi? Chiếm đoạt tổ chim? Còn muốn cô giúp hắn? Cô giúp hắn cái gì? Giúp hắn nhìn xem hắn tham lam vô độ đến mức nào? Hay là khi họ Lâm phát hiện ra sự việc và ra tay với hắn, cô sẽ thay hắn cầu xin các anh trai?

- Ta… ta giúp ngươi làm gì? A Diệu, ngươi đừng kiếm được chút tiền rồi làm chuyện ngu ngốc, ngươi đấu không lại họ Lâm đâu!

Lâm Du Tĩnh chợt cảm thấy không khí trở nên căng thẳng, vội vàng nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Lâm Du Tĩnh đang nắm chặt mép bàn đến nổi gân xanh:

- Tam thẩm, ta có chừng mực, sẽ không đối đầu với họ Lâm ngay bây giờ đâu. Ta muốn tam thẩm giúp ta, chỉ là muốn tam thẩm và Duẫn Chi tạm thời ở lại họ Lâm, tiếp tục sống ở đây, đợi ta đón tam thẩm và Duẫn Chi rời đi. Trước đó, tam thẩm không được đoạn tuyệt quan hệ với họ Lâm.

- Chỉ vậy thôi sao?

Lâm Du Tĩnh nhìn thẳng vào mắt Tống Thiên Diệu, hỏi lại.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Chỉ vậy thôi. Nếu ta thua, mọi người coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nếu ta thắng, thì phải nhắc nhở họ rằng, đại trạch họ Lâm nên đổi chủ nhân rồi.

Chương 484. Sau khi uống rượu (1)

Ngoại trừ ngày đêm giao thừa hiếm hoi Tống Thiên Diệu được rảnh rỗi, ở phố Thái Hòa ăn cơm đoàn viên cùng gia đình, uống rượu với sư gia Huy, Cửu Văn Long, Triệu Văn Nghiệp, chiều tối lại dẫn Tú Nhi và một nhóm phụ nữ đi dạo chợ hoa.

Đoàn pháo hoa được thuê đã bắn liên tục bốn tiếng đồng hồ đủ loại pháo hoa rực rỡ trên phố Thái Hòa vào buổi tối, thu hút hàng xóm mấy con phố đến xem náo nhiệt.

Tuy nhiên, đến mồng một Tết, Tống Thiên Diệu lại bận rộn đến mức không thấy mặt.

Ngay cả khi Nhan Hùng, Kim Nha Lôi và những người khác đến phố Thái Hòa chúc Tết vào sáng mồng một, cũng không gặp được Tống Thiên Diệu. Chính Lâu Phượng Vân, Mạnh Uyển Thanh cùng cha mẹ Tống Thiên Diệu tiếp đãi những vị khách này.

Còn Tống Thiên Diệu, tất nhiên là trước tiên mang quà đến nhà họ Chử chúc Tết, ăn trưa cùng Chử Diệu Tông, chiều lại đi cùng Chử Hiếu Tín đến nhà họ Lư gặp Lư Văn Huệ. Ngoài việc chúc Tết, Lư Văn Huệ còn bàn với Tống Thiên Diệu một lúc về vấn đề vận hành tiếp theo của Trung tâm Dịch vụ Truyền máu Lư Bội Anh Hồng Kông trực thuộc Hội Nhạc Thi.

Buổi tối, tại tiệc tân xuân của Hội Nhạc Thi Hồng Kông do Chử Hiếu Tín sắp xếp tại Khách sạn Đại Hồng Kông. Ngoài các thành viên của Hội Nhạc Thi, còn có các quan chức quỷ

tây từ Cục Xã hội, Sở Y tế, cùng với một số chủ bệnh viện chủ động đến tham dự vì Trung tâm Dịch vụ Truyền máu mới thành lập. Với tư cách là thủ quỹ của Hội Nhạc Thi, Tống Thiên Diệu đã ở lại đến tận cuối bữa tiệc, rồi trực tiếp ở lại khách sạn.

Chiều hôm sau, hắn ngủ dậy rồi lại đi gặp Chử Diệu Tông. Tống Thiên Diệu điền vào một mẫu đơn trong thư phòng của Chử Diệu Tông, sau đó công ty Hiển Vinh của hắn chính thức trở thành thành viên của thương hội Triều Châu. Tối mùng hai, thương hội Triều Châu tổ chức tiệc mừng xuân tại Triều Châu tửu lâu, Chử Diệu Tông giới thiệu hắn với các thành viên trong thương hội. Sau khi tiệc kết thúc, Tống Thiên Diệu tất nhiên lại say mèm.

Mùng ba, nhà máy tóc giả bắt đầu đi làm lại, Tống Thiên Diệu cũng quay lại nhà máy để lộ mặt. Lần này sau Tết, số công nhân nữ quay lại làm việc ít hơn hơn chục người. Hùng tẩu đã nghe ngóng rõ ràng từ miệng những công nhân khác quen biết với những nữ công nhân đã nghỉ việc, bí mật báo cho Tống Thiên Diệu:

- Lão bản, nghe nói hơn chục nữ công nhân đó, vào đêm giao thừa đều có người đến tận nhà, hứa hẹn mỗi tháng trả lương 180 đồng, tương lai mở nhà máy, tất cả đều là tổ trưởng, cho dù tạm thời chưa đi làm, lương vẫn được trả đầy đủ.

Khi Tống Thiên Diệu thuận miệng kể lại chuyện này cho Lâu Phượng Vân, Lâu Phượng Vân tức đến mặt tái mét. Tuy việc công nhân bỏ việc là chuyện thường tình, nhưng đối phương là Đường gia, Tống Thiên Diệu đã đủ quan tâm đến Đường gia, bao gồm việc giúp Đường gia đặt máy trước, và cũng đã đồng ý giúp đào tạo công nhân, vậy mà Đường gia vẫn không biết đủ, lại còn nghĩ đến việc công khai lôi kéo người từ nhà máy?

- Ta sẽ bảo Kim Nha Lôi tìm người đến nhà của hơn chục nữ công nhân đó chúc Tết, đảm bảo trong vòng ba ngày sẽ khiến họ ngoan ngoãn quay lại làm việc!

Lâu Phượng Vân trợn tròn đôi mắt đẹp, mở miệng với vẻ mặt hơi hung dữ.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với cô:

- Ngươi vẫn coi mình là bà chủ sòng bạc sao?

- Hả?

Lâu Phượng Vân nhìn Tống Thiên Diệu không hiểu.

Tống Thiên Diệu vươn vai, uống trà giải rượu do Phó Diêu Nương pha cho hắn, từ tốn nói:

- Bây giờ đối thủ của ngươi không phải là người giang hồ, ngươi dùng cách hành xử của giang hồ, chẳng phải là chủ động để lộ sơ hở cho đối phương sao? Hồng Kông có Liên đoàn công nhân nhà máy đấy, ngươi bảo Kim Nha Lôi đến tận nhà gây sự, nếu những nữ công nhân đó có Đường gia chống lưng, lại từ Liên đoàn công nhân ra tay, nói chủ nhà máy tóc giả Cửu Quang áp bức công nhân đã nghỉ việc, ngươi làm sao? Chém chết tất cả công nhân Hồng Kông à? Ngốc, làm ăn không phải là giang hồ, ngươi cũng không còn là bà chủ sòng bạc nữa.

- Vậy phải làm sao? Chẳng lẽ nhìn bộ mặt Đường gia bây giờ, đợi bọn họ cướp việc làm ăn?

Lâu Phượng Vân bị Tống Thiên Diệu nói là ngốc, vẫn không hài lòng nói.

Tống Thiên Diệu nhìn Lâu Phượng Vân cười hì hì, hì hì hai tiếng, hai tiếng cười như thần kinh này ngược lại làm Lâu Phượng Vân giật mình:

- Ngươi sao vậy?

- Không có gì, ta chỉ nghĩ, Đường Văn Báo, Đường Cảnh Nguyên, thật sự kém Đường Bá Kỳ quá xa, có hai người bọn họ đứng sau lưng Đường Bá Kỳ giúp kéo chân, thật sự khiến người ta yên tâm không ít.

Tống Thiên Diệu lắc đầu với Lâu Phượng Vân, tỏ ý mình không có vấn đề gì.

- Mấy ngày nữa ngươi rảnh thì đến chỗ Uyển Thanh, để cô ấy giúp ngươi chọn vài bộ quần áo trông sang trọng hơn, sau Tết Nguyên tiêu sẽ dùng đến.

Tống Thiên Diệu cười xong, liền nói với Lâu Phượng Vân:

- Hôm nay ta còn có kế hoạch, ngươi trông coi nhà máy nhé.

Ra khỏi văn phòng, Tống Thiên Diệu lái xe về căn nhà lầu trên phố mà hắn đã thuê trước đây khi tra cứu tài liệu ở thư viện. Đáng lẽ sau khi tra cứu xong tài liệu thì nên trả lại, nhưng Mạnh Uyển Thanh không nỡ rời bỏ thế giới nhỏ bé này của cô và Tống Thiên Diệu, thêm nữa tiền thuê căn nhà lầu này cũng không đắt, nên Tống Thiên Diệu lại thuê thêm một năm.

Thấy đã lâu không có người ở, trong phòng có chút bụi bặm, Tống Thiên Diệu xắn tay áo sơ mi lên tự mình dọn dẹp, nhưng chưa đầy mười phút đã không muốn động tay nữa, bèn đi đến tiệm trà gần đó tìm người phục vụ, nhờ họ giới thiệu hai bà dì tay chân nhanh nhẹn đến dọn dẹp phòng.

Chương 485. Sau khi uống rượu (2)

Sau khi dọn dẹp xong phòng, Tống Thiên Diệu tự mình đi chợ chọn mua rất nhiều thực phẩm, buổi trưa ngủ một giấc, sau khi thức dậy liền bắt đầu vào bếp tự mình nấu nướng. Bận rộn đến hơn bốn giờ chiều, bên ngoài có người gõ cửa, Tống Thiên Diệu lau đôi tay ướt đẫm đi ra mở cửa, Trịnh Ngọc Đồng từ bên ngoài xách hai chai rượu Ngũ Gia Bì đi vào:

- Làm ăn phát đạt, A Diệu.

- Đại cát đại lợi, oa, Trịnh lão bản ngươi thật là hào phóng, đến làm khách mà lại mang Ngũ gia bì, món quà quý giá như vậy? Ở cửa hàng tạp hóa bên đường phải bán đến bảy hào một chai mới đắt.

Tống Thiên Diệu nhường chỗ ở cửa, mời đối phương đi vào và nói:

- Ta tưởng ngươi mở tiệm vàng, đến dịp lễ tết tặng quà sẽ là vàng chứ.

- Không tệ, trước 16 tuổi, ta còn chẳng biết Ngũ gia bì là mùi vị quỷ gì.

Trịnh Ngọc Đồng đảo mắt nhìn quanh căn phòng:

- Ngươi mời khách cũng đủ keo kiệt, cả một bàn tiệc ở nhà hàng cũng không đặt.

Hắn đặt hai chai rượu xuống, nhìn nhìn nhà bếp chất đầy nguyên liệu, tự mình cởi áo khoác ra, lại khoác lên một cái tạp dề mà Tống Thiên Diệu đã mặc trước đó, cũng xắn tay áo sơ

mi lên rồi vào bếp, thấy Tống Thiên Diệu đang thu dọn hai con bồ câu non, liền hỏi bên cạnh:

- Làm thế nào?

- Đông Dao hầm song cáp.

Tống Thiên Diệu vừa cho gia vị vào bụng chim bồ câu vừa nói.

Trịnh Ngọc Đồng nghe xong tên món ăn, liền lục lọi trong đống nguyên liệu bên cạnh lấy ra bí đao, sò điệp, giăm bông và các nguyên liệu khác, động tác thuần thục cắt bí đao thành hình quân cờ đặt lên thớt.

Nhìn đối phương thao tác dao thuần thục, Tống Thiên Diệu hỏi:

- Ngươi cũng biết nấu ăn sao?

- Không biết, vợ ta biết nấu ăn, nhưng ta luôn làm phụ bếp cho cô ấy, rửa rau cắt rau là sở trường nhất.

Khoảng hơn 5 giờ, Lôi Anh Đông cũng chạy đến, còn bảo hai thuộc hạ mang lên hai thùng bia Kirin Nhật Bản, giống như Trịnh Ngọc Đồng, cũng bắt đầu làm phụ bếp cho Tống Thiên Diệu, nhưng động tác của hắn so với Trịnh Ngọc Đồng thì kém hơn nhiều.

- Cái tên Sử Ni Tiểu ở Ma Cao đâu? Không đến cùng ngươi sao?

Trịnh Ngọc Đồng vừa đuổi Lôi Anh Đông ra khỏi vị trí phụ bếp thứ hai của mình, vừa hỏi đối phương.

Sử Ni Tiểu, là cách gọi tiếng Quảng Đông của tên tiếng Anh Stanley của Hà Hồng Sanh, hôm nay là Tống Thiên Diệu mời Lôi Anh Đông, Trịnh Ngọc Đồng, Hà Hồng Sanh ba người ăn cơm, cố ý chọn ngày mùng ba này, tiệc tất niên gia

đình đã ăn gần xong, chuyện làm ăn cũng vừa lúc không quá bận rộn.

- Ta làm sao biết hắn đến lúc nào.

Lôi Anh Đông giúp hai người bẻ vỏ quýt khô thành từng miếng nhỏ để ướp gia vị, miệng nói.

Vừa nói xong, bên ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa, Lôi Anh Đông đứng dậy đi mở cửa, Hà Hồng Sanh dẫn theo một tài xế tay xách mấy gói lớn đồ từ bên ngoài đi vào.

- Đại cát đại lợi, Lôi đản tử.

Hà Hồng Sanh vào cửa trước tiên nói lời chúc tụng, Lôi Anh Đông cũng đáp lại một câu sinh ý hưng long rồi mới tò mò đánh giá mấy gói quà lớn trong tay tài xế của Hà Hồng Sanh:

- Ngươi dọn nhà à?

- Làm khách đến dự tiệc đương nhiên phải mang quà, đặc sản Ma Cao, trước đó đặc biệt mang về tặng cho bà con bạn bè bên Hồng Kông này.

Hà Hồng Sanh bảo tài xế để đồ xuống rồi rời đi.

Hắn tự mình đi đến cửa bếp, nhìn nhìn hai người Tống Thiên Diệu Trịnh Ngọc Đồng đang mặc tạp dề bận rộn, hỏi Lôi Anh Đông:

- A Diệu khi gọi điện thoại, không nói mời khách phải tự nấu ăn tự ăn, biết sớm ta đã dẫn đầu bếp cùng đến.

- Tiểu tử, có vị khách không hài lòng với các ngươi, chuẩn bị hủy đơn.

Lôi Anh Đông ngậm điếu thuốc, hét vào bếp một câu.

Tống Thiên Diệu cười lắc đầu tiếp tục thu dọn mấy món ăn, phụ bếp Trịnh Ngọc Đồng cầm dao bếp xoay người lại:

- Ai muốn hủy đơn? Ta vất vả cắt rau…

- Ta chỉ tiếc là không thể giúp đỡ, tuyệt đối không có ý định hủy đơn.

Hà Hồng Sanh lập tức lên tiếng nói.

Đợi món lớn cuối cùng Ngư Vĩ Mẫu Đơn xong xuôi, bốn người bưng bát đũa bày biện xong bàn ăn ngồi xuống, Hà Hồng Sanh đánh giá các món ăn trên bàn, lên tiếng trước:

- A Diệu quá khách sáo rồi, để ngươi vất vả làm một bàn như vậy, thực ra đến nhà hàng mời khách cũng như nhau thôi.

- Đến nhà hàng làm sao thể hiện được ta có thành ý.

Tống Thiên Diệu lấy ra bốn cái ly rượu, mở chai Ngũ gia bì mà Trịnh Ngọc Đồng mang đến, rót đầy cho bốn người kể cả mình, cười nâng ly rượu nói với ba người:

- Đa tạ ba vị lần trước giúp đỡ, cũng chúc các vị năm mới làm ăn phát đạt, ta xin uống cạn trước.

- Mọi người đại cát đại lợi, tài nguyên quảng tiến.

- Sinh ý hưng long.

Tam người kia cũng đều nâng ly đáp lễ. Bốn người này ngồi với nhau, dù chỉ là ăn uống trò chuyện, cũng không thể tách rời hai chữ làm ăn. Hơn nữa, bốn người hiện tại đều có vị thế khá tương đồng trên thương trường, đang ở vào tình thế khá khó xử.

Lôi Anh Đông không cần phải nói, hiện tại trong mắt đa số thương nhân Hồng Kông, hắn còn kém xa hai chữ thương nhân. Biệt danh Lôi đản tử được truyền ra chính là nói với Lôi Anh Đông rằng, tuy ngươi hiện giờ kiếm được không ít tiền, nhưng vẫn chỉ là một gã Thủy Lưu Sài, Đản Gia Tử trên biển mà thôi.

Trịnh Ngọc Đồng là ông chủ chi nhánh Hồng Kông của Chu Đại Phúc, thoạt nhìn tuổi còn trẻ đã là nhân vật phong vân trong ngành vàng bạc, nhưng trên đầu vẫn còn cha vợ đè nặng. Một số hành động trong kinh doanh nếu không được cha vợ chấp thuận, lập tức sẽ khó có thể tiến thêm bước nào.

Làm ông chủ chi nhánh Hồng Kông bấy lâu nay, tưởng chừng ngồi trên đống vàng, nhưng thực tế toàn bộ tài sản Trịnh Ngọc Đồng có thể tự do chi phối không quá một trăm vạn đô Hồng Kông.

Hà Hồng Sanh hiện có tài sản hơn bốn trăm vạn, nhưng tất cả công việc làm ăn ở Ma Cao đều là hợp tác kinh doanh với người địa phương Ma Cao. Bởi vì hắn là một gã Hồng Kông, muốn tự mình làm ăn ở Ma Cao, không khác gì chuyện hoang đường.

Nhưng hiện tại ngay cả việc làm ăn hợp tác, người Ma Cao cũng không muốn hắn tiếp tục nữa, luôn muốn đuổi Hà Hồng Sanh về Hồng Kông, không cho phép một gã Hồng Kông vượt ranh giới, cướp công việc làm ăn của người Ma Cao.

Nhìn như vậy, chỉ có Tống Thiên Diệu hiện tại còn tạm ổn, ít nhất đã là hội viên thương hội Triều Châu, có công ty riêng, nhà máy, mỗi tháng đơn đặt hàng cố định có thể mang lại lợi nhuận không nhỏ.

- Làm ăn tóc giả lãi như vậy, này, A Diệu, thay vì ngươi quan tâm đến những tên khốn đào người của ngươi, sao không quan tâm đến ba đứa chúng ta, đầu tư vài chục vạn, chúng ta đều bỏ ra được.

Nghe Tống Thiên Diệu nói Đường Văn Báo mời hắn ăn cơm xong, lập tức sắp xếp người đào người của hắn, Trịnh Ngọc Đồng chen ngang nói một câu.

- Tình hình vẫn chưa rõ ràng, nếu tóc giả thật sự dễ kiếm tiền như vậy, Chử Hiếu Tín đã nên nhân cơ hội kiếm một mẻ, còn đợi đến lúc ngươi mở miệng hỏi A Diệu sao? Ngay cả nhà họ Chử thân thiết với A Diệu cũng chưa động đến ngành này, ngươi nghĩ sao? Đương nhiên là có vấn đề rồi!

Lôi Anh Đông tuy đã uống vài ly rượu, nhưng tư duy vẫn rất nhạy bén, Trịnh Ngọc Đồng vừa nói xong, hắn lập tức đáp lại.

Trịnh Ngọc Đồng liếc nhìn Lôi Anh Đông:

- Ngươi đương nhiên không gấp, đừng tưởng ta không biết ngươi tích trữ bao nhiêu tóc, rõ ràng là A Diệu có cơ hội, để ngươi kiếm một mẻ.

- Ngươi để Lôi đản tử tích trữ tóc, chiến tranh Triều Tiên, ngươi định hại người.

Hà Hồng Sanh mặt vẫn còn đỏ vì rượu, hắn vẫn im lặng nghe ba người đối thoại, lúc này suy nghĩ một lát, mới nhìn về phía Tống Thiên Diệu, giọng điệu khẳng định nói.

Trịnh Ngọc Đồng nghe Hà Hồng Sanh nói vậy, kết hợp với việc Lôi Anh Đông tích trữ tóc, cũng bừng tỉnh nói:

- Gần đây ngay cả tôm biển Hồng Kông cũng bị bọn Mỹ nói là được nuôi bởi nước biển cộng sản, nên không thể bán sang Mỹ, nếu đám tóc trong tay Lôi đản tử bị những chủ xưởng kia dùng… Ngươi có thù sâu oán nặng với bọn họ sao? Những tên đó bị ngươi làm vậy, rất dễ thua lỗ nặng đấy.

Tống Thiên Diệu gãi đầu, bản thân chưa nói câu nào, chỉ dựa vào việc Lôi Anh Đông tích trữ tóc, ba người trước mặt đã đoán ra ba bốn phần ý đồ của mình.

Hơn nữa là trong lúc say rượu, quả nhiên, những đại gia phú hào phát tài sau này, làm gì có kẻ ngu ngốc.

Chương 486. Lấy tài của người, thành nghiệp của mình (1)

Khi Tết Nguyên tiêu mang đi chút hương vị năm mới cuối cùng của Hồng Kông, đối với người Trung Quốc ở Hồng Kông, một năm mới chính thức bắt đầu.

Không lâu sau Tết Nguyên tiêu, ba công ty con của Mỹ đã âm thầm treo biển tại tòa nhà Pedder ở Trung Hoàn, Hồng Kông. Một công ty có tên là Công ty Thương mại Máy móc Hampden Mỹ, một công ty có tên là Công ty Dịch vụ Bảo trì Máy móc Nelson Mỹ, và một công ty có tên là Công ty Thương mại Quốc tế Cơ Mỹ.

Hai công ty liên quan đến máy móc đầu tiên do Angie Perlis thành lập ở Mỹ, còn Công ty Thương mại Quốc tế Cơ Mỹ sau đó là do Đường Bá Kỳ đăng ký thành lập ở Mỹ rồi quay lại Hồng Kông mở chi nhánh.

So với việc Angie Perlis phải mất hơn hai tháng sau khi đến Mỹ mới bắt đầu thiết lập chi nhánh ở Hồng Kông, tốc độ của Đường Bá Kỳ rõ ràng nhanh hơn nhiều. Trước Tết âm lịch rời Hồng Kông về Mỹ, sau Tết Nguyên tiêu quay lại, hắn đã đăng ký và sắp xếp xong xuôi mọi việc liên quan đến công ty mẹ ở Mỹ và chi nhánh ở Hồng Kông.

Lúc này, Đường Bá Kỳ đang ở trong văn phòng mới thuê của công ty Cơ Mỹ tại tòa nhà Pedder, trước mặt luật sư và thư ký mới tuyển, hắn chửi rủa bằng tiếng Anh một tràng dài những lời thô tục khó nghe vào mặt Đường Cảnh Nguyên -

người vì lo lắng mà hỏi han tại sao anh họ có quầng thâm dưới mắt nghiêm trọng. May mà Đường Cảnh Nguyên không hiểu tiếng Anh, nếu không có lẽ đã lật mặt với Đường Bá Kỳ rồi.

- Não ngươi có vấn đề à? Lại đi lôi kéo công nhân của Tống Thiên Diệu? Hiện giờ Tống Thiên Diệu đang giúp ngươi đặt mua máy móc sản xuất, vậy mà ngươi lại lén lút lôi kéo nhân lực của người ta? Ngươi và thúc phụ làm ăn ở Hồng Kông kiểu này sao?

Đường Bá Kỳ vốn vui vẻ trở về Hồng Kông, chờ đợi tận mắt thấy máy móc đến cảng đưa vào sản xuất, sản phẩm làm ra sẽ dùng danh nghĩa Công ty Thương mại Quốc tế Cơ Mỹ nhập vào thị trường Mỹ. Kết quả chưa kịp vui sướng bao lâu, Đường Cảnh Nguyên đã hớn hở báo với hắn rằng, nhà họ Đường đã lôi kéo hơn chục nữ công nhân từ xưởng của Tống Thiên Diệu, chuẩn bị đào tạo công nhân của mình đồng thời tiện thể giúp đào tạo công nhân cho các xưởng khác chuẩn bị làm tóc giả. Những lời khoe khoang của Đường Cảnh Nguyên khiến Đường Bá Kỳ nghe xong suýt ngất đi, hắn tức giận gầm lên với Đường Cảnh Nguyên.

- Ngươi đã nói hắn có ý đồ khác sau lưng, làm sao tính là có lòng tốt được? Hơn nữa, nhà họ Đường trả giá cao để tuyển người, công nhân của hắn cũng tự nguyện, hai bên đều đồng ý, chẳng lẽ công nhân không được kiếm lương cao hơn sao?

Đường Cảnh Nguyên hoàn toàn không hiểu sự tức giận của Đường Bá Kỳ:

- Cha nói, chúng ta có thể dùng việc giúp mọi người đào tạo để tranh giành uy tín trong ngành với Tống Thiên Diệu.

- Nếu cha ngươi nói câu đó, thì có nghĩa là hắn cũng ngu như ngươi!

Gương mặt điển trai của Đường Bá Kỳ lúc này đã có phần dữ tợn, ánh mắt hung ác như dã thú muốn ăn thịt người, mở miệng nói ra những lời mắng cả cha của Đường Cảnh Nguyên là Đường Văn Báo:

- Hiện giờ ai cũng muốn đặt mua máy móc của Tống Thiên Diệu để mở xưởng, ngươi không sợ Tống Thiên Diệu trì hoãn một năm nửa năm việc giao máy móc mà nhà họ Đường đang gấp rút kiếm tiền sao?

- Lão đầu và ta đã nhờ luật sư nghiên cứu kỹ hợp đồng đặt mua máy móc, không có vấn đề gì mới quyết định làm vậy. Nếu máy móc bị trì hoãn, công ty máy móc phải bồi thường vi phạm hợp đồng. Hơn nữa ở Hồng Kông, công nhân đổi xưởng làm việc rất phổ biến.

Đường Cảnh Nguyên có chút không hài lòng khi Đường Bá Kỳ nói cha hắn ngu, nhíu mày nói với Đường Bá Kỳ:

- Làm ăn ở Hồng Kông, ai chẳng phải có quyền lực mới có thể làm càng ngày càng lớn?

Đường Bá Kỳ bật cười ha hả, ánh mắt châm biếm nhìn chằm chằm vào Đường Cảnh Nguyên:

- Trò chơi chữ trong điều khoản hợp đồng sao? Dù ta chưa từng học luật, chỉ học kinh tế, ta cũng có thể để lại một hai trò chơi chữ khi soạn thảo hợp đồng để thoái thác trách nhiệm. Được, đã nói đến việc trả tiền phạt vi phạm, vậy ngươi có nghĩ đến việc nếu Tống Thiên Diệu thà trả tiền phạt chứ không giao máy cho ngươi không?

- Chẳng lẽ ngươi định mua dây chuyền sản xuất tiên tiến của Mỹ với giá hơn 2 triệu đô la Hồng Kông một bộ? Bốn bộ cộng lại, cần gần 10 triệu đô la Hồng Kông, ngươi có tiền để trả không? Ngươi lại muốn nói, không phải chỉ có Tống Thiên

Diệu mới bán máy ở Mỹ, ngươi không hỏi ta tại sao quầng thâm mắt nghiêm trọng sao?

- Ta nói cho ngươi biết, là vì trong thời gian ta quay lại Mỹ, ta đã chạy khắp Cleveland và Detroit để điều tra Tống Thiên Diệu. Ngoài những nhà máy gia công máy móc lớn và vừa có đơn đặt hàng liên tục, hàng chục nhà máy quy mô nhỏ hơn còn lại ở hai nơi này hiện đều đã ký hợp đồng với công ty thương mại máy móc mà Tống Thiên Diệu đăng ký ở Mỹ, chịu trách nhiệm sản xuất máy làm tóc giả cho công ty bán máy của hắn ở Mỹ.

- Mỗi nhà máy hiện chịu trách nhiệm sản xuất hai bộ, công ty của Tống Thiên Diệu có quyền ưu tiên đặt hàng tiếp theo trong vòng một năm. Ngươi có hiểu quyền ưu tiên đặt hàng tiếp theo là gì không? Có nghĩa là nếu ngươi muốn vượt qua công ty của Tống Thiên Diệu, trực tiếp đến nhà máy của người Mỹ để mua máy, Tống Thiên Diệu chỉ cần sử dụng quyền ưu tiên này, có thể yêu cầu nhà máy tiếp tục sản xuất cho hắn, và đẩy đơn đặt hàng của ngươi ra sau mãi mãi.

- Nếu nhà máy dám gia công cho ngươi, thì số tiền phạt vi phạm mà Tống Thiên Diệu kiện nhà máy còn kiếm được nhiều hơn việc bán máy. So với cách chỉ biết bóc lột công nhân của cha ngươi, đây mới gọi là tính toán!

Đường Cảnh Nguyên ngơ ngác nhìn về phía đường huynh của mình:

- Có nghĩa là…

- Có nghĩa là, chỉ cần Tống Thiên Diệu muốn, nhà máy của ngươi nhanh nhất một năm sau cũng chưa chắc đã mua được máy rẻ.

Chương 487. Lấy tài của người, thành nghiệp của mình (2)

Đường Bá Kỳ dùng sức xoa xoa mặt mình, cố gắng hạ giọng:

- Ban đầu chính các ngươi gọi điện sang Mỹ, nói với ta rằng người tên Tống Thiên Diệu này là một kẻ rất lợi hại, nhưng đến giờ, ta vẫn rất coi trọng hắn, tại sao các ngươi lại cảm thấy đã có thể đối xử với hắn như một kẻ ngốc? Người trong cuộc mê muội chăng?

Nói xong, Đường Bá Kỳ chộp lấy áo khoác ngoài của mình đi ra ngoài, Đường Cảnh Nguyên quay người nhìn theo Đường Bá Kỳ:

- Kỳ ca, ngươi đi đâu vậy?

Đường Bá Kỳ không quay đầu lại nói:

- Còn có thể đi đâu nữa? Đi gặp Tống Thiên Diệu, nói rõ toàn bộ sự việc, cứu vãn cơ hội!

…

Mặc dù Đường Bá Kỳ là người Trung Quốc, nhưng sinh ra và lớn lên ở Mỹ, có phong cách làm việc của người Mỹ, hắn không giống như Đường Cảnh Nguyên, Đường Văn Báo và những thương nhân Trung Quốc khác thích nói bóng gió.

Mà là khi gặp chuyện, dù Tống Thiên Diệu là đối thủ cùng ngành, hắn cũng có can đảm và phong độ đến tận nơi để hỏi,

nếu không nhận được câu trả lời, bản thân sẽ suy nghĩ về các phương pháp khác.

Khi hắn lái xe đến nhà máy của Tống Thiên Diệu, vừa vặn thấy Tống Thiên Diệu dẫn theo Lâu Phượng Vân và ba cô gái xinh đẹp chuẩn bị lái xe rời đi, xe đã khởi động chuẩn bị lên đường, Đường Bá Kỳ lập tức lái chiếc xe Chevrolet Fleetline màu sâm panh của mình chắn ngang trước chiếc Ford 49 màu đen của Tống Thiên Diệu, chặn đường đối phương.

Tống Thiên Diệu mở cửa xe từ ghế lái xuống xe, Đường Bá Kỳ cũng bước xuống xe, đứng trước xe mình đối diện với Tống Thiên Diệu.

- Màu xe của ngươi không tệ, nghe nói loại xe mới này, các đại lý xe ở Hồng Kông chỉ nhập về tổng cộng mười chiếc, 94.000 đô la Hồng Kông, 3.000 đô la Mỹ một chiếc, ngươi lái từ Mỹ về Hồng Kông à?

Tống Thiên Diệu mỉm cười nhìn chiếc Chevrolet phía sau Đường Bá Kỳ và nói đùa một câu.

Đường Bá Kỳ hít sâu một hơi, không để ý đến lời đùa của Tống Thiên Diệu:

- Còn có thể thương lượng không? Nếu ta nói với ngươi, ta hoàn toàn không biết gì về việc cha con A Nguyên đã làm, ngươi có tin không?

- Tin.

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc, kéo chặt áo khoác:

- Có thể đi nhờ chiếc xe mới không? Trên xe ta tính cả ta có năm người, rất chật.

- Lên xe đi.

Đường Bá Kỳ đi đến bên ngoài ghế phụ, mở cửa xe cho Tống Thiên Diệu:

- Ta đưa ngươi đi.

- Không phải đưa ta, Vân tỷ, để Diêu Nương và hai người kia đi xe của Đường tiên sinh, rồi để xe của Đường tiên sinh đi theo sau xe chúng ta.

Tống Thiên Diệu quay lại nói với Lâu Phượng Vân đang ngồi ở ghế phụ lái.

Rất nhanh, Phó Diêu Nương, Thư Nương, Thi Ân ba cô gái nhỏ nắm tay nhau ngoan ngoãn lên xe của Đường Bá Kỳ. Thư Nương và Thi Ân ngồi ở ghế sau, Phó Diêu Nương thì ngồi ở ghế phụ lái. Họ chỉ từng thấy qua xe hơi màu đen, nên rất tò mò về chiếc xe màu sâm panh của Đường Bá Kỳ. Trước khi lên xe còn rất lễ phép cúi người cảm ơn Đường Bá Kỳ.

- Ngươi dẫn bốn người phụ nữ ra ngoài, đi đâu vậy?

Đường Bá Kỳ thấy Tống Thiên Diệu chuẩn bị quay lại lái chiếc xe Ford của mình, không nhịn được mở miệng hỏi trước một câu.

Tống Thiên Diệu cười nói với Đường Bá Kỳ:

- Ngươi không biết sao? Tiệm mì Hoàng Ký ở Vịnh Đồng La hôm nay giảm giá lớn cho hàng xóm, bình thường một tô mì hoành thánh thịt heo tám hào, hôm nay chỉ cần năm hào, còn tặng kèm một quả trứng hấp, thêm một hào nữa sẽ được tặng thêm một chén trà trứng tang ký sinh, bổ thận đấy.

- Ngươi dẫn bốn người phụ nữ đi bổ thận?

Đường Bá Kỳ nhìn nụ cười của Tống Thiên Diệu thì biết đối phương đang đùa.

Nhưng khi Tống Thiên Diệu lái xe phía trước, hắn đi theo phía sau lại phát hiện, Tống Thiên Diệu thật sự lái xe về hướng Vịnh Đồng La, cuối cùng cũng đúng là dừng lại trước một tiệm mì treo biển hiệu Hoàng Ký.

- Thật sự là đến ăn mì hoành thánh?

Đường Bá Kỳ đánh giá tiệm mì này, hỏi Tống Thiên Diệu đang gọi bốn người phụ nữ đi vào tiệm mì.

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm một điếu thuốc:

- Có rẻ đương nhiên phải chiếm ưu thế rồi, tiệm mì này có trà trứng tang ký sinh chính gốc nhất, nổi tiếng là có hiệu quả bổ thận tốt.

Bây giờ vẫn chưa đến giờ ăn, trong tiệm mì không có nhiều khách, bốn người phụ nữ xinh đẹp mỗi người một vẻ vào đại sảnh tiệm mì, lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Nhưng chưa đợi tiểu nhị đến chào hỏi, một người đàn ông trung niên mập mạp, thân hình tròn vo, khuôn mặt tròn vo, trên người còn dính chút bột mì đã đi ra từ phía sau tiệm mì, thân thiết chào hỏi Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, ngươi đến rồi? Thật là giữ lời, lên lầu hai nói chuyện, lên lầu hai nói chuyện.

- Nghe nói tiệm mì của Quần thúc giảm giá lớn, nên ta đặc biệt dẫn người đến chiếm ưu thế.

Tống Thiên Diệu cười nói với người đàn ông trung niên mập mạp.

Người đàn ông trung niên mập mạp dùng sức vỗ vỗ ngực mình, khiến lớp mỡ trên người cũng rung lên mấy cái:

- Cứ ăn thoải mái, cho dù ngươi kéo hết công nhân trong xưởng của ngươi đến tiệm mì của ta, cũng đảm bảo chứa được hết, cho ăn no.

Bộ dạng vỗ ngực khiến lớp mỡ trên người rung lên của hắn khiến ba cô gái nhỏ không nhịn được che miệng cười.

Khi lên lầu hai vào một phòng nhã, người đàn ông trung niên mập mạp trước tiên gọi tiểu nhị đến mang đồ ngọt và điểm tâm nhỏ cho mọi người, rồi mới lật đật xuống lầu, muốn tự mình dùng thang tre đánh mì làm hoành thánh, mời Tống Thiên Diệu nếm thử tay nghề của hắn.

Đợi người đàn ông trung niên mập mạp rời đi, Đường Bá Kỳ mới hỏi:

- Là ai vậy?

- Hoàng lão bản Hoàng Tư Quần trong thương hội Triều Châu chuẩn bị làm ăn tóc giả, trông không đáng chú ý phải không?

Tống Thiên Diệu nói với Đường Bá Kỳ.

Chương 488. Vô tâm gieo nhân (1)

Đường Bá Kỳ gật đầu:

- Nếu ngươi không nói, ta tưởng hắn là đầu bếp.

- Hồng Kông chỉ là một thành phố nhỏ như vậy, hắn mở bảy chi nhánh, bảy cửa hàng đều làm ăn phát đạt, tài sản những năm qua cũng có một hai trăm vạn, nhưng hắn vẫn tự mình xuống bếp nấu mì mỗi ngày.

Tống Thiên Diệu nói với Đường Bá Kỳ:

- Có ba con trai, hai con gái, từ nhỏ được nuông chiều, quen sống sung túc, không muốn kế thừa tay nghề làm bánh mì của hắn, nên hắn chuẩn bị mở một xưởng tóc giả cho con cái, để họ học cách làm ăn không vất vả như vậy.

- Làm ăn không vất vả như vậy?

Đường Bá Kỳ nhìn Tống Thiên Diệu, rồi lại cúi đầu nhìn mình:

- Nếu thật sự có, ta cũng muốn học.

- Ta giúp ngươi nghĩ ra một cách.

Tống Thiên Diệu nói với Đường Bá Kỳ bằng giọng nghiêm túc.

Vẻ mặt nghiêm túc đó khiến Đường Bá Kỳ không nhịn được trở nên nghiêm túc, nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Ngươi đủ đẹp trai, có thể mở một kỹ viện nam sắc, tự mình làm ông chủ kiêm làm cửu vãng, với vẻ ngoài của ngươi,

chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều phụ nữ nhà giàu đến.

Đường Bá Kỳ từ từ giơ ngón giữa về phía Tống Thiên Diệu, rồi quay lại chủ đề, vẻ mặt không còn thoải mái nữa, nói với Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, việc lôi kéo người là A Nguyên làm sai, làm người đúng là nên có tâm tiến thủ, nhưng thủ đoạn không nên bẩn thỉu như vậy. Sau này việc kinh doanh tóc giả của nhà họ Đường do ta làm chủ, sẽ không để A Nguyên làm những chuyện như vậy nữa, có thể thương lượng không?

- Lấy tài của người, thành nghiệp của mình, không có gì là sai cả. Ngươi lo ta ép giá máy móc của ngươi sao? Làm gì có chuyện đó, làm ăn phải giữ hòa khí tài lộc mới sinh, máy móc nhất định sẽ trả cho ngươi đúng hạn, đừng nghĩ ta xấu như vậy.

Tống Thiên Diệu thản nhiên nói với Đường Bá Kỳ:

- Huống hồ ngươi còn cho ta đi nhờ xe đến uống trà bổ thận, chuyện nhỏ thôi, ta sẽ không để bụng đâu.

Đường Bá Kỳ miệng lẩm bẩm câu "hòa khí tài lộc" của Tống Thiên Diệu, nhưng trong lòng lại nghĩ đến thủ đoạn của hắn đối với nhà họ Chương, tuyệt đối không thể gọi là hòa khí tài lộc được.

…

Hạ Tá Trì gần đây cảm thấy làm ăn không tệ, dường như gia tộc mình lại được thần linh chiếu cố lần nữa.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, hắn đã kiếm được gần 10 vạn đô Hồng Kông nhờ vận chuyển tóc giả cho Tống Thiên Diệu. Tuy so với Tống Thiên Diệu đã nhận được đơn hàng từ công ty bách hóa Anh Quốc thì 10 vạn đô Hồng Kông không nhiều, nhưng so với trước đây gia đình Hạ Tá Trì chỉ có một cửa hàng tạp hóa nhỏ sơ sài để kiếm sống qua ngày, thì giờ

đây hắn đã có thể thuê cả một tòa nhà Đường lâu để an trí toàn bộ gia đình, cửa hàng tạp hóa cũng đã đổi sang một địa điểm lớn hơn, và đã có một khoản vốn nhỏ để chuẩn bị thâm nhập vào các ngành kinh doanh khác, tích lũy tài sản.

Một bím tóc dài hơn 30 cm, khi đến Hồng Kông giao cho nhà kho của xưởng Tống Thiên Diệu, mỗi bím sẽ được trả công 1 đô Hồng Kông. Mà bím tóc này, ở vùng quê xa xôi của Ấn Độ, chỉ cần 5 paisa là có thể mua được, tương đương với mỗi bím tóc chỉ cần 2,5 xu Hồng Kông. Phí vận chuyển, nhân công và các chi phí khác chia đều cho mỗi bím tóc cũng không làm chi phí mỗi bím tăng lên đến 10 paisa, nghĩa là cứ nhận được một bím tóc, Hạ Tá Trì có thể kiếm được ít nhất 5 xu Hồng Kông.

Hơn nữa bây giờ hắn cũng không cần phải tự mình quay về Ấn Độ để thu mua, bà con bạn bè ở Ấn Độ đã thay thế công việc vất vả đi lại này của hắn. Hiện tại hắn và em trai Hạ Tá Lợi chỉ cần ở lại Hồng Kông, đợi tàu hàng từ Ấn Độ chở tóc đến Hồng Kông, bọn họ chỉ việc giao đến nhà kho của xưởng Tống Thiên Diệu là được.

- Ta đã đến thăm xưởng của Tống Thiên Diệu, chỉ có 4 bộ thiết bị, nghe công nhân trong xưởng nói, dù sản xuất 24 giờ một ngày thì mỗi tháng cũng không quá 1000 bộ tóc giả. Ba đến bốn bím tóc sau khi được sắp xếp và chọn lọc sẽ dệt thành một bộ tóc giả. Hiện nay hắn ta đã mua bao nhiêu tóc giả từ tay chúng ta rồi? Gần 20 vạn bím tóc, đủ để xưởng của hắn sản xuất ra 6-7 vạn bộ tóc giả.

Hạ Tá Lợi ngồi xổm bên đường, nhặt một que diêm, vẽ các con số trên mặt đất:

- Tính xưởng của hắn một tháng 1000 bộ, cũng phải mất 5 năm mới tiêu thụ hết, vậy mà hắn vẫn còn mua của chúng ta.

Hạ Tá Trì giờ đây đã thay một bộ tây phục đắt tiền, trên mặt còn đeo một cặp kính pha lê gọng vàng rộng, dây chuyền vàng, nhẫn, đồng hồ đeo tay đắt tiền lấp lánh dưới ánh nắng, trông như một đại phú thương Ấn Độ. Nghe lời em trai nói, Hạ Tá Trì đáp:

- Có lẽ hắn muốn mở rộng xưởng?

Hạ Tá Lợi lắc đầu:

- Hắn có lẽ muốn tích trữ đủ nhiều tóc, nâng giá bán cho những người khác muốn sản xuất tóc giả.

Dường như để Hạ Tá Trì tin vào phán đoán của mình, Hạ Tá Lợi dùng giày xóa những con số trên mặt đất, đứng dậy nói với Hạ Tá Trì:

- Thời gian trước khi huynh trưởng về Ấn Độ, ta đã đặc biệt đến quầy bán tóc giả của ba công ty bách hóa Anh Quốc để tìm hiểu. Ở Anh và Mỹ, tóc giả màu đen bán chạy nhất, giá cao hơn cả tóc giả màu nâu và vàng. Nhiều chủ xưởng người Trung Quốc ở Hồng Kông đều đang chuẩn bị học theo Tống Thiên Diệu, sản xuất tóc giả bán sang các nước phương Tây.

Thấy Hạ Tá Trì không mở miệng đáp lại, Hạ Tá Lợi tiếp tục nói:

- Ta nghĩ chúng ta nên bắt đầu ngay bây giờ, tích trữ tóc cho mình, đợi đến lúc có quá nhiều nhà máy, nguyên liệu khan hiếm thì bán ra với giá cao.

Chương 489. Vô tâm gieo nhân (2)

Hạ Tá Trì nghiêng đầu nhìn về phía em trai của mình, Hạ Tá Lợi đón ánh mắt của Hạ Tá Trì và nhún vai:

- Chúng ta không thể chỉ kiếm được chừng này, ta có thể nghĩ cách, đi gặp những người chuẩn bị mở nhà máy tóc giả, chủ động trò chuyện với bọn họ.

- Không, ngươi nên đi gặp Tống Thiên Diệu trước.

Hạ Tá Trì lấy ra một hộp thuốc lá bạc tinh xảo, từ bên trong lấy ra thuốc lá khô trồng ở quê nhà Ấn Độ, thành thạo cuốn một điếu thuốc, ngậm vào miệng châm lửa rồi mới nói:

- Dù sao cũng là hắn giới thiệu chúng ta làm ăn này, ta vẫn luôn nói, chính hắn đã cho chúng ta cơ hội này, và chúng ta không thể vì lợi ích trước mắt có vẻ thấy được, mà lập tức dứt khoát vứt bỏ người đã cho chúng ta cơ hội này, trước khi ngươi đi liên lạc với những thương nhân khác chuẩn bị sản xuất tóc giả, phải đi gặp Tống Thiên Diệu trước.

Hạ Tá Lợi cung kính gật đầu:

- Vâng, huynh trưởng.

- Gần đây ngươi cũng rất vất vả, ta biết, nhưng bây giờ chúng ta không thể dừng lại nghỉ ngơi, phải tiếp tục kiên trì đi tiếp, thời gian này ta còn cần đi gặp một số giám đốc ngân hàng, việc kinh doanh tóc chỉ là tạm thời, chúng ta phải tận dụng cơ hội này để làm một số việc kinh doanh thực sự thuộc về mình, cố lên Tá Lợi.

Hạ Tá Trì vỗ vỗ vai em trai mình, xoay người đi về phía cửa phòng.

Hạ Tá Lợi đứng yên tại chỗ, nghĩ về những lời anh trai vừa nói, hắn kính trọng anh trai của mình, nhưng hắn không cho rằng làm ăn riêng của mình, nhất định phải đi liên lạc với Tống Thiên Diệu, bọn họ là người bán, Tống Thiên Diệu là người mua, mối quan hệ đơn giản như vậy thôi, không ai quy định, tóc họ thu mua từ Ấn Độ chỉ có thể bán cho Tống Thiên Diệu, cũng không ai quy định, chỉ có thể bán theo giá một đồng Hồng Kông do Tống Thiên Diệu định.

Có tiền lẽ nào không kiếm?

…

- Thật sao?

Đường Bá Kỳ nghe Tống Thiên Diệu nói không để tâm đến chuyện này một cách nhẹ nhàng, ngược lại biểu cảm càng thêm nghiêm túc.

Nếu đổi lại mình ở vị trí của Tống Thiên Diệu, nếu xảy ra chuyện như vậy, Đường Bá Kỳ cảm thấy mình không thể làm được dù chỉ là không cho đối phương một chút bài học nào.

Trên đường đến gặp Tống Thiên Diệu, hắn đã nghĩ ra rất nhiều lời nói, nhưng bây giờ bị Tống Thiên Diệu nhẹ nhàng bỏ qua bằng một câu nói, tất cả đều mắc kẹt trong cổ họng.

- Nhìn vẻ mặt ngươi cũng không tin, ta nói dối, ngươi định nói gì với ta?

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa nhận lấy một phần món tráng miệng truyền thống của tỉnh thành là đường bất thải do Lâu Phượng Vân giúp hắn chia vào đĩa ăn, đưa vào miệng nếm thử một miếng, thơm mịn mềm dẻo, ngọt mà không ngấy, khiến Tống Thiên Diệu không nhịn được liên tục gật đầu, ăn hết món tráng miệng trong đĩa chỉ trong hai miếng, rồi lại đưa đĩa

cho Lâu Phượng Vân ra hiệu đối phương giúp hắn chia thêm một cái nữa, sau đó nói với Đường Bá Kỳ:

- Ăn đi, mùi vị rất ngon.

- Ta định…

Đường Bá Kỳ suy nghĩ một lúc, đột nhiên tự giễu cười:

- Thôi, thực ra ta cũng không biết nên nói gì để hòa hoãn quan hệ, vẫn là ăn đồ tốt hơn.

Tống Thiên Diệu nếm món tráng miệng, giọng điệu tùy ý nói:

- Ngươi có hứng thú với việc làm công nghiệp? Không định đến Phố Wall nữa sao?

- Làm sao đi được? Cha ta coi môi giới chứng khoán như kẻ lừa đảo, bây giờ có thể để ta đến Hồng Kông đã là ban ơn rồi, nếu không thì chuẩn bị mở thêm một tiệm giặt là giao cho ta quản lý.

Đường Bá Kỳ uống trà tang ký sinh, giọng điệu có chút buồn bực:

- Nếu ta biết cha con A Nguyên làm ăn như vậy, thà để cha ta tức giận, lúc đầu cũng không đến Hồng Kông.

- Thực ra ngươi có thể làm ăn riêng ở Hồng Kông, chứ không nhất thiết phải cùng Đường gia làm tóc giả, Hồng Kông còn rất nhiều việc làm ăn có thể làm.

Tống Thiên Diệu liếc mắt ra hiệu với Đường Bá Kỳ:

- Ngươi rất hứng thú với tài chính chứng khoán này, vậy chắc cũng hiểu biết đôi chút về thị trường chứng khoán Hồng Kông.

- Đương nhiên.

Đường Bá Kỳ tuy không biết tại sao Tống Thiên Diệu lại chuyển chủ đề sang tài chính chứng khoán, nhưng vẫn gật đầu thản nhiên:

- Sở Giao dịch công ty hữu hạn Chứng khoán Hồng Kông, đúng là bản sao của các sở giao dịch chứng khoán ở một số nước Anh Mỹ. Mặc dù đa số người Hồng Kông là người Trung Quốc, nhưng ngôn ngữ giao dịch, tài liệu của sở giao dịch lại hoàn toàn sử dụng tiếng Anh, khiến đa số nhà đầu tư tiềm năng người Hoa bị loại ra ngoài. Hiện giờ tệ hơn nữa là, các nhà môi giới chứng khoán ngoại quốc vì lo ngại chiến tranh Triều Tiên có thể dẫn đến chiến tranh ở Hồng Kông, nên lũ lượt rời khỏi Hồng Kông, chọn quay về London hoặc đi phát triển ở các thuộc địa khác của Anh, khiến khối lượng giao dịch cổ phiếu giảm mạnh, thị trường chứng khoán trở nên ảm đạm.

- Đã không còn là ảm đạm nữa, năm 1948, tổng khối lượng giao dịch của sở giao dịch là 159 triệu đô la Hồng Kông. Năm 1949, khi nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thành lập, thị trường tài chính Hồng Kông hoảng loạn, khối lượng giao dịch của sở giao dịch chứng khoán giảm một nửa, chỉ còn 80 triệu đô la Hồng Kông. Năm 1950, tức là năm ngoái, khi chiến tranh Triều Tiên bùng nổ, khối lượng giao dịch cả năm của Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông chỉ còn 60 triệu đô la Hồng Kông, mức thấp nhất trong lịch sử sau Thế chiến II.

- Đầu năm 1951, Mỹ tuyên bố sẽ không phá hoại lợi ích của đồng minh, châu Á là một phần quan trọng trong chiến lược toàn cầu của Mỹ. Nhờ thái độ của Mỹ, nửa đầu năm khối lượng giao dịch chứng khoán Hồng Kông đạt 83 triệu đô la Hồng Kông, vượt qua tổng khối lượng giao dịch cả năm 1950. Nhưng sau đó lệnh cấm vận Hồng Kông bị tăng cường, và rõ ràng Mỹ ủng hộ Nhật Bản để đè nén Hồng Kông, khiến khối lượng giao dịch nửa cuối năm lại giảm, cuối cùng tổng khối

lượng giao dịch cả năm dừng ở mức 140 triệu đô la Hồng Kông. Giới bên ngoài đều phân tích rằng, khối lượng giao dịch năm nay sẽ không vượt quá 100 triệu đô la Hồng Kông nữa.

Tống Thiên Diệu nói với Đường Bá Kỳ.

Chương 490. Đối thoại giữa kẻ ngốc và đồ khốn (1)

Đường Bá Kỳ lập tức bị kích thích hứng thú bởi chuỗi số liệu mà Tống Thiên Diệu vừa nói ra. Hắn xuất thân từ ngành kinh tế, suy nghĩ vấn đề không giống như các nhà đầu tư bình thường, dù thị trường chứng khoán có ảm đạm hay suy sụp, hắn vẫn có thể nhạy bén nắm bắt được điểm sáng.

Đang định mở miệng hỏi thêm về những con số mà Tống Thiên Diệu vừa nói, Đường Bá Kỳ đột nhiên biến sắc, giơ ngón giữa về phía Tống Thiên Diệu một lần nữa, bắt chước giọng Quảng Đông mắng:

- Đồ khốn! Lại một lần nữa? Còn muốn cố tình câu ta? Lần trước dùng chủ đề cổ phiếu lừa ta như một tên ngốc đi đàm phán hợp tác với kênh phân phối Mỹ trước, khiến ta tụt lại sau ngươi nhiều như vậy. Bây giờ lại muốn dụ dỗ ta phân tâm chạy đi tìm hiểu các loại số liệu về thị trường chứng khoán, rồi thừa cơ cướp mất việc kinh doanh tóc giả?

Thấy đối phương phản ứng lại, Tống Thiên Diệu lập tức lộ vẻ thất vọng, thở dài:

- Ngươi xem, người thông minh có gì tốt chứ, rõ ràng ta giới thiệu cho ngươi một con đường làm giàu, ngươi lại nói ta câu ngươi để hại ngươi.

Đường Bá Kỳ cảm thấy trán mình suýt nữa đã toát mồ hôi, tên khốn Tống Thiên Diệu này, hắn nghiên cứu lòng người quá kỹ, biết mình thích gì nên đầu tư vào đó, biết mình quan tâm

đến cổ phiếu nên vừa mở miệng đã nói về môi trường thị trường chứng khoán Hồng Kông và một số số liệu.

Khi những con số đó được nói ra, Đường Bá Kỳ không thể không thừa nhận, bản thân mình vốn quan tâm đến thị trường chứng khoán đã rất xúc động, đã có xung động muốn tìm hiểu chi tiết về thị trường chứng khoán Hồng Kông.

Cho dù là kẻ ngốc, không mua cổ phiếu, chỉ cần bỏ tiền mua ghế môi giới của sở giao dịch lúc này, chỉ cần nắm giữ qua giai đoạn trầm lắng này, chờ thị trường chứng khoán hồi phục một chút là có thể bán ra kiếm lời nhỏ.

Nhưng việc kinh doanh cổ phiếu cực kỳ tốn công sức và thời gian, nếu mình kiếm được tiền trong giai đoạn đầu, tự nhiên sẽ vô thức đầu tư nhiều công sức và thời gian hơn vào đó, để lại Đường Cảnh Nguyên và Đường Văn Báo cha con quản lý việc kinh doanh tóc giả, đối đầu với Tống Thiên Diệu?

Đường Bá Kỳ cảm thấy cặp cha con đó có thể đến lúc một xu không còn mà vẫn không biết mình đã bị Tống Thiên Diệu chơi đến phá sản như thế nào.

- Có lẽ thị trường chứng khoán có một số cơ hội, nhưng ta cảm thấy hiện tại cơ hội trong việc kinh doanh tóc giả còn lớn hơn.

Đường Bá Kỳ để bản thân thư giãn, cười nói với Tống Thiên Diệu:

- Muốn kéo ta vào vũng lầy, ta nhất định sẽ bám sát ngươi không buông, hãy từ bỏ đi.

- Ôi, ta vốn hướng lòng về trăng sáng, nào ngờ trăng sáng lại soi xuống mương rãnh.

Tống Thiên Diệu nuốt một viên kẹo không nhai, dùng giọng điệu đáng ghét để ngâm thơ rồi nói:

- Sớm muộn ngươi cũng sẽ biết, ta không có ý hãm hại ngươi.

…

Lâu Phượng Vân hơi căng thẳng đứng trước tấm gương soi toàn thân, nhìn qua gương thấy Mạnh Uyển Thanh đang giúp mình kéo phẳng những nếp gấp ở phía sau váy bộ đầm len màu đỏ rực. Dù chiếc máy hát bên cạnh đang phát nhạc jazz nhẹ nhàng, cũng không thể làm dịu đi cảm giác căng thẳng của cô.

Dù là khi làm bà chủ sòng bạc, hay như bây giờ quản lý nhà máy tóc giả của Tống Thiên Diệu, Lâu Phượng Vân vẫn luôn mặc trang phục truyền thống Trung Quốc. Khi ở nhà máy thì mặc áo ngắn cổ đứng, quần đùi và guốc gỗ thoải mái, khi cần ra ngoài thì đổi sang áo dài và giày cao gót lịch sự.

Cho dù bây giờ nhà máy đã kiếm được tiền, cô cũng chưa từng mặc loại bộ đầm len này, nghe nói là mua từ cửa hàng bách hóa Anh quốc về làm mẫu, do cha của Mạnh Uyển Thanh là Mạnh Thành Chí tự tay may lại, nghe đồn chỉ có phụ nữ làm việc ở các công ty lớn của Anh mới mặc.

- Còn có một cái ghim cài ngực này nữa.

Mạnh Uyển Thanh lấy từ hộp trang sức trên bàn trang điểm ra một cái ghim cài hình hoa hồng bằng bạc, cài lên ngực áo của Lâu Phượng Vân.

Sau khi giúp Lâu Phượng Vân cài xong ghim, Mạnh Uyển Thanh lùi lại hai bước, đánh giá Lâu Phượng Vân qua gương, giọng vẫn nhẹ nhàng:

- Có vẻ như vẫn thiếu cái gì đó.

Lâu Phượng Vân trong gương, tóc được búi thành một kiểu búi đơn giản mà sang trọng, đôi hoa tai vàng trước đây cũng đã được thay bằng bông tai pha lê, một bộ đầm len màu đỏ rực

hoàn hảo tôn lên vóc dáng mảnh mai của Lâu Phượng Vân, váy bao bọc đầu gối, chỉ để lộ một đoạn bắp chân trắng ngần bọc trong tất mỏng, và một đôi giày cao gót đang đặt trên sàn nhà.

- Còn thiếu một sợi dây chuyền.

Mạnh Uyển Thanh lại lấy từ hộp trang sức ra một sợi dây chuyền ngọc trai, đeo cho Lâu Phượng Vân vào cổ, rồi mới nghiêm túc nói:

- Bây giờ mới trông giống một bà chủ nhà máy.

Lâu Phượng Vân cúi đầu nhìn bộ trang phục của mình, tự giễu cười:

- Gì mà bà chủ nhà máy, chỉ thấy mình giống như một con ngựa, đợi mọi người chế giễu thôi.

Nói xong, Lâu Phượng Vân đưa mắt nhìn quanh bố trí trong phòng khuê của Mạnh Uyển Thanh, một chiếc giường đôi, một bàn trang điểm gỗ hồng cổ kính, hai chậu hoa dạ vụ đặt trước cửa sổ, một chiếc máy hát phương Tây, còn có một kệ sách, một bàn viết, trên kệ sách xếp ngăn nắp rất nhiều tạp chí thời trang phụ kiện nước ngoài và một số tập thơ cổ điển tiếng Trung, bên cạnh còn ngăn ra một phòng nhỏ riêng để Mạnh Uyển Thanh trưng bày quần áo, dùng làm tủ quần áo.

Chương 491. Đối thoại giữa kẻ ngốc và đồ khốn (2)

Chỉ nhìn phòng khuê của Mạnh Uyển Thanh, có thể tưởng tượng ra cuộc sống nhẹ nhàng thoải mái của người phụ nữ này, giọng Lâu Phượng Vân không giấu được sự ghen tị:

- A Diệu đối xử với ngươi thật tốt.

Dù là Angie Perlis hay Lâu Phượng Vân, đều bị Tống Thiên Diệu sai khiến như một con quay quay nhanh không ngừng nghỉ, chỉ có Mạnh Uyển Thanh, dường như lúc nào cũng nhàn nhã. Khi công việc may đo của cha cô bận rộn, cô thích đi phụ giúp cũng được, không đi cũng có công nhân khác, không muốn đi thì tự mình vào bếp học vài món ăn mới, trồng hoa cỏ, thời gian còn lại, xem xem tạp chí, đọc thơ từ, đi dạo phố ở cửa hàng bách hóa, gần như đó là toàn bộ cuộc sống của Mạnh Uyển Thanh.

Lâu Phượng Vân thậm chí biết rằng đôi khi Tống Thiên Diệu mệt mỏi hoặc sau khi uống rượu, cũng sẽ đến đây ngồi một lúc hoặc ở lại qua đêm, viết vài nét thư pháp trên bàn viết, nếm thử món ăn mới mà Mạnh Uyển Thanh học được, khi có thời gian rảnh, thậm chí còn đi cùng Mạnh Uyển Thanh đến cửa hàng bách hóa mua sắm quần áo, xem phim.

Đây mới là cuộc sống mà một người phụ nữ nên có, Lâu Phượng Vân nghĩ đến bản thân, gần như bị công việc lặt vặt của nhà máy trói buộc, đừng nói đến đi dạo phố, ngay cả muốn ngủ một giấc ngon cũng khó, hơn nữa bây giờ còn phải sắp xếp gặp gỡ những ông chủ khác đã xây dựng xong nhà xưởng, chỉ đợi máy móc đến vị trí là có thể bắt đầu làm việc, có vẻ

như sau này không chỉ có công việc lặt vặt của nhà máy, mà những cuộc giao tiếp bên ngoài cũng sẽ không ít đi.

Càng bận rộn, Lâu Phượng Vân càng cảm thấy Mạnh Uyển Thanh trước mặt mới sống như một người phụ nữ thuần túy.

Mạnh Uyển Thanh lấy ra một chai nước hoa, nhẹ nhàng xịt lên cổ và cổ tay áo của Lâu Phượng Vân, rồi khẽ nói:

- Chuyện này không thể ghen tị được đâu. Thực ra ta cũng ghen tị với Vân tỷ, có thể giúp hắn chia sẻ lo lắng, nhưng ta làm không được. Hắn chỉ khi mệt mỏi hoặc rảnh rỗi mới nhớ đến ghé qua chỗ ta ngồi một lát. Ngược lại Vân tỷ gần như ngày nào cũng được ở bên cạnh hắn.

- Đàn ông nếu chỉ nhớ đến ngươi khi làm việc, thì không coi ngươi là phụ nữ, mà chỉ coi ngươi là trợ thủ. Người phụ nữ mà hắn đặc biệt đến gặp khi mệt mỏi hoặc rảnh rỗi, mới thực sự là phụ nữ.

Lâu Phượng Vân bỗng nói ra hai câu như thể là triết lý nhân sinh vậy.

Mạnh Uyển Thanh lặng lẽ nhìn Lâu Phượng Vân bằng đôi mắt. Lâu Phượng Vân cúi đầu cười tự giễu, rồi lại xoay người trước gương hai vòng:

- Không biết để ta ăn mặc thế này, có bị những ông chủ kia cười chê không.

…

- Lợi Tú ca, dù sao ngươi cũng sắp chính thức tốt nghiệp rồi, việc học cũng đã kết thúc, có thể cân nhắc qua giúp đỡ ta không? Sau khi chính thức tốt nghiệp thì cũng không cần đi tìm việc nữa?

Khi Lâu Phượng Vân và Mạnh Uyển Thanh đang thử quần áo, Tống Thiên Diệu ngồi ở một vị trí khuất trong đại sảnh của

một quán rượu nhỏ trên đường Bạc Phụ Lâm, hỏi Khang Lợi Tú đang dùng đũa gắp một hạt đậu Hà Lan xào chín tròn trịa.

Khang Lợi Tú làm ngơ trước lời Tống Thiên Diệu, chuyên tâm dùng đũa gắp một hạt đậu đưa vào miệng, nhắm mắt lại cảm nhận hương vị. Đối diện, Tống Thiên Diệu đã dùng thìa múc trực tiếp một thìa đưa qua:

- Lợi Tú ca, mười phút ngươi mới ăn được ba hạt đậu, không bằng dùng thìa đi.

Những món khác trên bàn đều do nhà hàng làm, chỉ có món đậu Hà Lan xào là do Mạnh Uyển Thanh làm. Tống Thiên Diệu nếm thử thấy hợp khẩu vị, bản thân cũng đích thân xuống bếp thử vài lần, nhưng vẫn không làm được như Mạnh Uyển Thanh, dù đậu mềm nhưng vẫn giữ được màu xanh ngọc bích. Để đến gặp Khang Lợi Tú, Tống Thiên Diệu đặc biệt nhờ Mạnh Uyển Thanh làm món này mà hắn không học được, mang đến cho Khang Lợi Tú thưởng thức, trước hết là lấy lòng cái bụng đối phương.

Khang Lợi Tú không hài lòng liếc nhìn Tống Thiên Diệu:

- Gắp riêng từng hạt mới thấy đẹp, ăn cũng mới có hương vị.

- Nhưng với cách ăn của ngươi, dù ăn đến khi nhà hàng đóng cửa cũng chưa chắc đã ăn hết được đĩa này.

Tống Thiên Diệu nói với Khang Lợi Tú.

Khang Lợi Tú thở dài, đặt đũa xuống:

- Ngươi thực sự đang làm ăn? Không phải nói khoác chứ?

- Thật đấy, ta cần gì phải lừa ngươi?

Tống Thiên Diệu nghiêm mặt gật đầu nói.

Khang Lợi Tú uống một ngụm rượu gạo, rồi mới thản nhiên nói:

- Ngươi muốn ta giúp ngươi làm gì?

- Ta muốn bỏ tiền, để ngươi mở một tòa soạn làm một tờ báo.

Tống Thiên Diệu nói với Khang Lợi Tú.

Khang Lợi Tú sững người, rồi đưa tay sờ trán Tống Thiên Diệu:

- Ngươi có phải bị hỏng não không? Bảo ta giúp ngươi mở tòa soạn? Ta tốt nghiệp khoa Văn thật, nhưng làm tòa soạn đâu phải cứ tìm một sinh viên khoa Văn là xong. Ngươi là ông chủ nếu muốn mở tòa soạn, ít nhất cũng phải mời một tổng biên tập có danh tiếng có quan hệ đến tọa trấn, rồi mời thêm vài tác giả nổi tiếng mở chuyên mục, như vậy tờ báo mới có thể làm nên chuyện. Đồ ngốc, ngươi tưởng mở tòa soạn chỉ là tìm vài sinh viên khoa Văn viết bài đăng báo, rồi đem đi bán tiền à? Đâu có dễ vậy, ngay cả mấy tờ báo lá cải cũng biết tìm những tác giả chuyên viết chuyện tình ái nam nữ để biên tập tin đồn làm vui lòng độc giả.

- Trong mắt ngươi, ta có phải lúc nào cũng giống một tên ngốc không? Làm sao ta có thể không biết loại tòa soạn đó cần mời tổng biên tập và tác giả nổi tiếng?

Tống Thiên Diệu rất bực mình hỏi Khang Lợi Tú.

Khang Lợi Tú thu tay lại, cầm ly rượu nhấp một ngụm, khinh thường nói:

- Đương nhiên rồi, ngươi không ngốc sao lại ngồi thư viện đọc sách đến hai tháng? Không ngốc sao lại chạy đến gặp ta một sinh viên đại học, nói bỏ tiền để ta mở tòa soạn? A Diệu à, ta nói cho ngươi biết một bí mật mà có lẽ ngươi chưa hiểu.

- Bí mật gì vậy?

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Khang Lợi Tu, cố nén cơn xung động muốn đánh cho Khang Lợi Tu một trận rồi mới mở miệng hỏi.

Chương 492. Tham tiền, háo sắc, mê rượu… (1)

Khang Lợi Tu uống cạn một hơi ly rượu gạo, rồi dùng tay gắp một hạt đậu Hà Lan bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, lắc lư đầu trông rất đáng đánh mà nói:

- Thực ra trái đất hình tròn.

Mình nghiêm túc nói chuyện chính sự với hắn, tên khốn này lại từ đầu đến cuối coi mình như kẻ ngốc, tâm trí toàn để vào đĩa đậu Hà Lan kia sao? Tống Thiên Diệu ngây người một lúc lâu, mới thốt ra được một câu:

- Tu ca?

- Hửm?

Khang Lợi Tu tự rót đầy ly rượu, đáp lại Tống Thiên Diệu một tiếng.

Tống Thiên Diệu trợn tròn mắt:

- Ta sẽ giết chết ngươi, đồ khốn coi ta như kẻ ngốc.

…

Ấn tượng của Tống Thiên Diệu về Khang Lợi Tu thậm chí còn tốt hơn cả Đường Bá Kỳ, Hà Hiền, Trịnh Ngọc Đồng. Tống Thiên Diệu không biết người có học phải như thế nào, bởi vì bản thân hắn không phải người có học, ông nội hắn Tống Thành Khê dù bây giờ làm thầy giáo cũng không thể coi là người có học được, Tống Thiên Diệu cũng chưa từng tiếp xúc với người có học thực sự, nhưng ấn tượng mà Khang Lợi

Tu để lại cho hắn, giống như hình mẫu một người có học mà hắn tưởng tượng.

Tính cách phóng khoáng, hài hước tiêu sái, thẳng thắn, ăn nói không kiêng dè, lại có nền tảng văn hóa, sở thích rộng, giao thiệp rộng, thích giúp đỡ người khác, những tính cách này của Khang Lợi Tu đã phác họa nên một hình ảnh hoàn chỉnh về người có học trong tâm trí Tống Thiên Diệu.

Còn những kẻ tài tử học viện Trung văn nói những lời sáo rỗng vô nghĩa, gặp đàn ông thì hận không thể khoe khoang tài năng của mình, gặp gái đẹp lại không dám mở miệng tán tỉnh, Tống Thiên Diệu thực sự không coi trọng.

Khang Lợi Tu học đại học đến năm thứ hai đã có bạn gái, theo lời hắn nói, như vậy dù học đại học không học được gì, ít nhất cũng có thể chứng minh mình không phí hoài thời gian, ít nhất đã giải quyết được vấn đề hôn nhân. Nếu không phải vì cân nhắc đến cảm xúc của bạn gái, làm một số biện pháp phòng ngừa, hắn có thể để bạn gái sinh con trước khi tốt nghiệp, cả nhà ba người cùng tham dự lễ tốt nghiệp Đại học Hồng Kông.

Hơn nữa trong bốn năm đại học, làm thêm quản lý thư viện học viện Trung văn và một số công việc lặt vặt khác để kiếm thêm thu nhập, khiến Khang Lợi Tu hầu như không phải xin tiền từ gia đình.

Dù là về mặt tình cảm hay trí tuệ, Khang Lợi Tu đều tuyệt đối được coi là nhân tài.

Nhưng bây giờ Tống Thiên Diệu thấy Khang Lợi Tu là nhân tài, đáng tiếc Khang Lợi Tu lại coi Tống Thiên Diệu là kẻ ngốc.

Mình chăm chú lắng nghe đối phương nói bí mật, tên khốn này lại đang trêu chọc mình.

- A Diệu, ngươi không hiểu đâu, làm báo không phải chuyện đùa đâu. Được, ta coi như ngươi có chút vốn liếng, nhưng ngươi có nghĩ đến chưa, báo chí không phải một lần là xong, những tờ báo lớn, một phần là nhật báo, mỗi ngày phát hành một lần, có cái là báo hai ngày một lần, ba ngày một lần, còn báo nhỏ thì phần lớn là tuần báo. Dù là tuần báo nhỏ, một tuần phát hành một số, Hồng Kông chỉ có bấy nhiêu đó thôi, mỗi ngày hoặc mỗi tuần chỉ có vài chuyện có thể thu hút sự chú ý của độc giả, bị những tòa báo đó giành hết rồi, tờ báo của ngươi viết cái gì? Viết giống như báo khác, vậy tại sao người ta phải mua báo của ngươi?

Khang Lợi Tu sau khi trêu chọc xong mới nghiêm túc nói với Tống Thiên Diệu:

- Một là không có bút chính xuất sắc, hai là không có tin độc quyền gây sốc, lấy gì để giành giật công việc của mấy chục tòa báo lớn nhỏ? Làm sao để bán được báo?

- Ta không định bán báo, ta định phát báo miễn phí.

Tống Thiên Diệu đợi Khang Lợi Tu nói xong mới lên tiếng.

- Không thể nào, ngươi giành… ngươi nói cái quỷ gì vậy?

Đang định nói Tống Thiên Diệu cố chấp ngoan cố, mình thừa thắng xông lên dập tắt ý định đốt tiền của Tống Thiên Diệu, Khang Lợi Tu đã buột miệng nói ra, nhưng khi nghe câu phát miễn phí của Tống Thiên Diệu, lập tức nói được một nửa thì nghẹn lại.

- Ta nói, báo sẽ phát miễn phí, không thu tiền.

Tống Thiên Diệu lặp lại một lần nữa.

Khang Lợi Tu nhíu mày, tay cầm ly rượu nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu, một lúc sau mới thử hỏi:

- Thiên Diệu, khi ta vừa nói với ngươi Trái Đất hình tròn, có phải ngươi đã nói ‘Ồ, hóa ra là hình tròn’ không?

- Ta nói là ta sẽ giết chết tên khốn ngươi.

Tống Thiên Diệu bực bội nói với Khang Lợi Tu.

Khang Lợi Tu đặt ly rượu xuống:

- Nếu ngươi thực sự có nhiều tiền và muốn tiêu hết, sao không cho ta luôn. Phát báo miễn phí, cho dù ta là nhà từ thiện, không lấy tiền công, ngươi vẫn phải trả tiền nguyên liệu, nhân công, in ấn chứ? Báo kiếm tiền kiểu gì?

Tống Thiên Diệu xoa xoa mặt, tự gắp thức ăn ăn từ từ. Dáng vẻ này của hắn lại khiến Khang Lợi Tu thêm tò mò:

- Này, phát báo miễn phí, chẳng lẽ ngươi định kiếm tiền từ quảng cáo?

Mắt Tống Thiên Diệu sáng lên, đang định nghe Khang Lợi Tu nói tiếp theo hướng đúng, nào ngờ tên khốn đã lạc đề:

- Không thể nào, tiền quảng cáo không đủ chi phí, các báo đều đăng quảng cáo, sao không thấy họ phát miễn phí? Đừng nghĩ ngành này quá đơn giản, ngành báo cũng phức tạp lắm, ngay cả kẻ chưa học đại học như ngươi cũng muốn làm…

- Câm miệng.

Tống Thiên Diệu ngăn Khang Lợi Tu nói tiếp, tên khốn này nói nữa, Tống Thiên Diệu sẽ lật bàn mất:

- Nghe ta nói.

Chương 493. Tham tiền, háo sắc, mê rượu… (2)

Khang Lợi Tu ngừng lại, Tống Thiên Diệu uống một ngụm rượu gạo, rồi từ từ nói:

- Ta định làm một tờ báo nhỏ, tuần san là được, trên báo không cần nhiều tin tức hay chuyện lạ, không có cũng không sao, tờ báo nhỏ này chỉ dùng để đăng miễn phí thông tin cung cầu của các cửa hàng, thông tin cho thuê nhà tìm thuê nhà, thông tin tuyển dụng tìm việc. Ví dụ một nhà hàng cần tuyển đầu bếp, tờ báo này có thể đăng miễn phí tin tuyển đầu bếp cho nhà hàng đó, hoặc nếu ngươi muốn tìm việc, cũng có thể đăng thông tin của ngươi lên báo, Khang Lợi Tu, 24 tuổi, háo sắc vô nghĩa, ti tiện vô sỉ, tốt nghiệp khoa Trung văn Đại học Hồng Kông, muốn tìm việc kỳ cọ trong phòng tắm nữ, cuối cùng để lại thông tin liên lạc hoặc địa chỉ của ngươi, cũng miễn phí.

- Ta khi nào háo sắc vô nghĩa, ti tiện vô sỉ chứ, ta đường đường là sinh viên tốt nghiệp khoa Trung văn Đại học Hồng Kông, sao lại đi xin việc kỳ cọ trong phòng tắm nữ? Coi thường ta quá! Đương nhiên là nhân viên trông đồ phòng thay đồ nữ mới xứng với thân phận ta, nhìn phụ nữ từ từ cởi đồ trước mặt ta, so với cảnh trắng toát trong phòng tắm, còn có phong tình riêng.

Khang Lợi Tu cười ha hả nói đùa theo Tống Thiên Diệu, rồi lặng im suy ngẫm kỹ lời Tống Thiên Diệu nói:

- Vậy có nghĩa là, tất cả nội dung của tờ báo nhỏ này thực ra không cần mời chuyên mục viết bài, cũng không cần cử

phóng viên đi khắp nơi đào tin, tất cả đều là các thông tin để lấp đầy? Tương đương với đăng quảng cáo miễn phí cho các cửa hàng, ngươi lại phát miễn phí, vậy dựa vào đâu để kiếm tiền?

Tống Thiên Diệu xoay xoay ly rượu nói:

- Giai đoạn đầu đương nhiên không cần kiếm tiền, trước tiên để mọi người biết, Hồng Kông có một tờ báo nhỏ như vậy có thể cung cấp các thông tin tiện ích, đợi khi có đủ độc giả rồi mới tính chuyện lợi nhuận cũng không muộn, giai đoạn đầu để số lượng phát hành của tờ báo có thể sánh ngang với các tờ báo lớn.

- Ngươi không tính chuyện kiếm tiền, đợi khi có nhiều người xem rồi mới tính? Vậy chắc chắn sẽ thất bại, mọi người đã quen với tờ báo nhỏ này miễn phí, đột nhiên lại thu tiền, lập tức số lượng phát hành sẽ giảm xuống, không bằng thu phí ngay từ đầu.

Khang Lợi Tu lắc đầu, nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta chưa từng làm báo, nhưng các anh khóa trên quen ở đại học, có người sau khi tốt nghiệp vào làm ở các tòa soạn, thỉnh thoảng gặp gỡ trò chuyện, ta cũng hiểu đôi chút, cách này không tốt.

- Đó không phải là điều ngươi cần phải lo lắng. Hiện tại ngươi chỉ cần suy nghĩ một việc, đó là ta bỏ tiền ra, ngươi có thể giúp ta làm tờ báo nhỏ này không? Mỗi tuần xuất bản một số, thuê ba bốn người mỗi ngày đi thu thập thông tin đăng báo từ các cửa hàng ở Hồng Kông và Cửu Long, chỉ cần phát báo ra là được, tiền lương chi phí của tòa soạn, ta sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Khang Lợi Tu:

- Ngươi không nghĩ rằng ta nói nhiều như vậy, vẫn đang đùa với ngươi chứ?

- Tại sao lại tìm ta? Ngươi nên tìm một người thực sự hiểu về báo chí mới đúng.

Khang Lợi Tu thở ra một hơi nặng nề mang theo mùi thơm ngọt của rượu gạo, hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhún vai:

- Ngươi đủ rẻ, ta đã hỏi qua, những tổng biên tập, chủ biên trong ngành báo chí, những người có chút danh tiếng trong giới văn hóa, lương tháng đều phải ba bốn trăm đồng. Ta đã cân nhắc rất lâu, tờ báo nhỏ này không cần viết bài tranh tin tức, cũng không cần mối quan hệ của tổng biên tập lớn, chi bằng tiết kiệm chút, tìm một món hàng rẻ, nên mới tìm đến ngươi.

- Đồ khốn, quả nhiên trong mắt ngươi ta là món hàng rẻ tiền? Một đĩa đậu Hà Lan mà muốn lừa ta bán rẻ linh hồn cao quý của mình cho ngươi? Không làm!

Khang Lợi Tu trợn mắt hét lên với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu giơ hai ngón tay:

- Lương tháng hai trăm đồng, không trì hoãn không thiếu nợ.

- Làm luôn! Hai trăm đồng, đừng nói linh hồn, thể xác cũng được.

Khang Lợi Tu nói một cách không có khí tiết của người văn hóa chút nào.

Tống Thiên Diệu thấy đối phương đồng ý, thở phào nhẹ nhõm, cười hỏi:

- Không phải nói người văn hóa không vì ba đấu gạo mà cúi đầu sao?

- Bây giờ đã nói với ngươi rồi, ba đấu gạo sẽ không cúi đầu, nhưng hai trăm đồng thì chắc chắn sẽ cúi. Này, nếu ta làm chủ biên tòa soạn, có được phụ tá nữ thư ký không?

- Ngươi rốt cuộc có phải là người văn hóa không? Tham tiền, háo sắc, mê rượu…

Khi đã bàn xong chuyện chính, hai người uống hết hai vò rượu gạo rồi bước ra khỏi cửa quán rượu, thấy Khang Lợi Tu lảo đảo đi dọc theo lề đường chuẩn bị đi bộ về nhà, Tống Thiên Diệu ở phía sau lên tiếng hỏi:

- Gọi tờ báo là 'Hồng Kông Thương Tình Tuần San' thế nào?

- 'Trung Hoa Hồng Kông Thương Tình Tuần San'.

Khang Lợi Tu không quay đầu lại nói một câu:

- Dù tờ báo không bán văn chương chua chát, cũng phải nói cho người đọc biết, Hồng Kông là của Trung Quốc, tiện thể nói cho mọi người biết, chủ biên tòa soạn Khang Lợi Tu là một người văn hóa tham tiền, háo sắc, mê rượu… ợ~… yêu nước.

…

Tống Thiên Diệu dẫn Lâu Phượng Vân tham gia một buổi tiệc trà do thương hội Triều Châu tổ chức.

Buổi tiệc trà này do Lý Bạt Trung, một thành viên của thương hội Triều Châu đứng ra sắp xếp, được tổ chức tại trà lâu Nhất Minh Xuân, một thương hiệu lâu đời ở Giao Đan, Cửu Long. Những người đến tham dự buổi tiệc trà này phần lớn không liên quan đến thương hội Triều Châu, chỉ có bốn người là thành viên của thương hội Triều Châu, những người

còn lại đến từ nhiều khu vực khác nhau, điểm chung của họ là đều chuẩn bị kinh doanh tóc giả, và đều nhờ Tống Thiên Diệu giúp đặt mua máy móc. Hiện tại Tết đã qua, máy móc cũng sắp đến cảng và đưa vào sản xuất, tự nhiên cũng nên ngồi lại với nhau để trò chuyện, làm quen và nói ra những thắc mắc trong lòng để mọi người cùng trao đổi.

Chương 494. Tiệc trà (1)

Loại tiệc trà này được coi là truyền thống lâu đời giữa các thương hội địa phương và các hiệp hội ngành nghề ở Hồng Kông, hầu như mỗi ngành nghề đều tổ chức những buổi tiệc trà hoặc tiệc rượu tương tự định kỳ, mọi người trao đổi về nguyên liệu, quy trình sản xuất thậm chí là giá cả, ổn định trật tự toàn ngành, cùng nhau phát triển.

Tuy nhiên, buổi tiệc trà hôm nay hơi khác so với những ngành khác, bởi vì kinh doanh tóc giả mới xuất hiện, chưa có hiệp hội ngành nghề, ngoại trừ nhà máy của Tống Thiên Diệu hiện đang kiếm được tiền, những người khác vẫn còn là người ngoài ngành, trong lòng còn có chút lo lắng, chỉ biết tóc giả kiếm được tiền, nhưng khi sản xuất ra tóc giả rồi, nên bán đi đâu? Làm thế nào để giao dịch với người mua? Nên bán bao nhiêu tiền? Nguyên liệu nhập từ đâu?

Những câu hỏi này tất nhiên những người có tâm với ngành này đã tìm hiểu riêng, nhưng tìm hiểu riêng thì trong lòng vẫn chưa chắc chắn lắm, có cơ hội như thế này để mọi người ngồi xuống trao đổi, đương nhiên là rất mong muốn.

Trong khi những người này hiện đang tìm kiếm câu trả lời, không nghi ngờ gì nữa, người có thể cung cấp câu trả lời chính là thành viên mới của Triều Châu thương hội, Tống Thiên Diệu.

Khi Tống Thiên Diệu và Lâu Phượng Vân đến trà lâu Nhất Minh Xuân, họ vừa hay gặp hai anh em Đường Bá Kỳ và Đường Cảnh Nguyên đang bước xuống từ chiếc xe màu sâm panh thời thượng của Đường Bá Kỳ ngay trước cửa trà lâu.

- Billy, Nguyên thiếu.

Tống Thiên Diệu cười chào hai người, rồi dừng lại trước cửa trà lâu, chờ Đường Bá Kỳ và Đường Cảnh Nguyên cùng lên lầu.

Đường Cảnh Nguyên vô thức dừng bước, dù sao việc lôi kéo nữ công nhân từ xưởng của Tống Thiên Diệu cũng do hắn làm, lúc này gặp Tống Thiên Diệu, không khỏi có chút ngượng ngùng. Ngược lại, Đường Bá Kỳ thản nhiên bước tới, đưa cho Tống Thiên Diệu một điếu thuốc, mỉm cười nói:

- Sớm vậy A Diệu? Không phải đại nhân vật thường xuất hiện sau cùng sao? Bây giờ mọi người đều đang chờ ngươi truyền thụ kinh nghiệm, ngươi nên đến muộn hơn để giữ khí thế chứ.

- Ta cũng muốn vậy.

Tống Thiên Diệu châm thuốc, nghe lời Đường Bá Kỳ nói, gật đầu tán thành:

- Ta cũng muốn giữ phong độ của một vị phu tử trẻ tuổi truyền đạo giải hoặc khai trí, nhưng từ hôm qua Chử hội trưởng đã bảo quản gia của hắn gọi điện dặn dò ta phải giữ thái độ khiêm tốn, đừng vì kiếm được chút tiền mà quên mình là ai, đặc biệt là không được đến muộn.

- Chử hội trưởng quan tâm ngươi vậy sao?

Đường Bá Kỳ cười xấu xa nói với Tống Thiên Diệu:

- Hắn có phải có con gái chuẩn bị gả cho ngươi không?

- Buổi trà hội này do thương hội Triều Châu đứng ra sắp xếp, nếu ta tỏ vẻ ta đây, người ngoài chỉ nói thương hội Triều Châu không biết cách cư xử, hắn là hội trưởng thương hội Triều Châu, ngươi đoán xem hắn có quan tâm không?

Tống Thiên Diệu đảo mắt:

- Huống hồ ngươi sinh ra đẹp trai như vậy, cho dù có con gái, đa phần cũng chỉ để ý đến ngươi thôi.

Hai người kẹp điếu thuốc sóng vai đi lên lầu hai của trà lâu. Trên lầu vẫn chưa có khách nào khác đến, chỉ có trị sự của thương hội Triều Châu là Lý Bạt Trung đang ngồi uống trà đọc báo một cách nhàm chán. Thuộc hạ của ông ta đặt sổ đăng ký ở một bên cầu thang lầu hai, thấy có người lên lầu, lập tức mở sổ đăng ký, lịch sự mời Tống Thiên Diệu và Đường Bá Kỳ ký tên vào.

Tống Thiên Diệu tìm thấy tên mình được đánh dấu trong sổ đăng ký, dùng bút máy viết lại tên mình một lần nữa, viết xong lại đưa cho Lâu Phượng Vân. Thấy Tống Thiên Diệu và Lâu Phượng Vân viết tên mình, tên thuộc hạ phụ trách đăng ký lập tức hơi nâng giọng, lịch sự xướng tên công ty và tên hai người, mời họ đi vào đại sảnh lầu hai, đồng thời cũng báo tin trước cho Lý Bạt Trung đang cúi đầu đọc báo bên trong:

- Công ty Mậu Dịch Hiển Vinh Tống Thiên Diệu Tống lão bản, Công xưởng tóc giả Cửu Quang Lâu Phượng Vân Lâu nữ sĩ, mời.

- A Diệu? Đến sớm vậy sao?

Nghe tiếng thuộc hạ, Lý Bạt Trung gấp tờ báo lại, đứng dậy khỏi chỗ ngồi:

- Hẹn ba giờ chiều, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ, đến sớm quá rồi.

- Công ty Mậu Dịch Quốc Tế Cơ Mỹ Đường Bá Kỳ Đường lão bản, Công xưởng tóc giả Hưng Nghiệp Đường Cảnh Nguyên Đường lão bản, mời.

Bên kia Đường Bá Kỳ và Đường Cảnh Nguyên cũng đã đăng ký xong, Lý Bạt Trung nhìn Tống Thiên Diệu, rồi lại

nhìn Đường Bá Kỳ và Đường Cảnh Nguyên đi theo sau, tò mò hỏi:

- Sao vậy? Các ngươi cùng đến à?

- Chính là lo An thúc một mình buồn chán, nên ta đặc biệt đến sớm để trò chuyện với ngươi, thế nào? Hay là chúng ta đánh vài ván bài trước?

Tống Thiên Diệu nói với Lý Bạt Trung.

Lý Bạt Trung là trị sự của thương hội Triều Châu, khác với Chử Diệu Tông và những thương nhân Triều Châu khác đã đánh đông dẹp bắc ở Hồng Kông hơn mười năm, Lý Bạt Trung mãi đến năm 1946 mới từ đại lục đến Hồng Kông mở thương hội. Thuở thiếu niên, hắn làm phu khuân vác ở một công ty thép ở Quảng Châu, sau đó lại đến công ty thép ở Mã Lai và Singapore làm học đồ học nghề vài năm, rồi trở về Quảng Châu vào công ty thép, cuối cùng lần lượt thăng tiến đến vị trí phó tổng giám đốc công ty thép, chỉ đứng dưới một người, trên vạn người.

Đúng lúc Lý Bạt Trung nghĩ rằng cả đời mình sẽ phải gắn bó với sắt thép, thì chính phủ Quốc dân đảng đã nuốt trọn công ty thép nơi hắn làm việc, không lý do, không nguyên nhân, giống như cướp trắng trợn vậy.

Vì thế Lý Bạt Trung vô cùng thất vọng với chính phủ Quốc dân đảng, dẫn cả nhà di cư đến Hồng Kông, thành lập một thương hội, chủ yếu kinh doanh trái cây, vận chuyển trái cây tươi từ Nam Dương đến Hồng Kông, bán buôn cho các thương lái, cửa hàng trái cây ở địa phương. Trong vài năm tuy không giàu có lớn nhưng cũng coi như gia đình khá giả, có dư dả tiền bạc.

Chương 495. Tiệc trà (2)

Trước đây Lý Bạt Trung từng làm phó tổng công ty thép, tính cách hào sảng phóng khoáng, đặc biệt thích uống rượu kết bạn, hầu như các buổi tiệc trà rượu của thương hội Triều Châu, chỉ cần hắn rảnh rỗi, nhất định sẽ đến tham dự. Lần trước trong tiệc tân xuân, Tống Thiên Diệu đã chứng kiến khí thế uống rượu của Lý Bạt Trung, thô kệch đến mức không giống người miền Nam chút nào, nâng ly là uống cạn, liên tiếp mấy ly mà sắc mặt không đổi.

Hơn nữa Lý Bạt Trung không hứng thú với vị trí trong thương hội, cũng không muốn tranh giành công việc kinh doanh của ngành nghề khác, khắp nơi đều hòa thuận với mọi người, nên ngược lại được người trong thương hội Triều Châu công nhận. Lần tiệc trà này, trực tiếp do hắn với tính cách hòa đồng đứng ra sắp xếp.

- Ngươi muốn đấu rượu với ta? A Diệu, nếu đủ gan thì tối nay đừng về, đến tửu lâu uống vài ly với lão thúc ta, đấu xong một ván, còn có thể để ngươi nhìn rõ mình có bao nhiêu ngón tay, dù lão thúc ta thua đi nữa.

Lý Bạt Trung cười sảng khoái, mời gọi mấy người ngồi xuống trò chuyện.

Gần đến 3 giờ, những người khác cũng lục tục đến, cộng lại có 11 người, có người tự mình đến, như Hoàng Tư Quần chẳng hạn, có người là con cái đến thay, như Đường Cảnh Nguyên. Có Lý Bạt Trung ở đây, không khí hoàn toàn không bị lạnh nhạt. Thấy mọi người đã đến đông đủ, Lý Bạt Trung đứng ở vị trí chủ tọa cười nói:

- Chử hội trưởng đã nói chuyện với ta, A Diệu cũng nói chuyện với ta, gần đây có rất nhiều vị ngồi đây đã gọi điện riêng cho hai người họ, hỏi về một số vấn đề trong công việc kinh doanh tóc giả. Chử hội trưởng và A Diệu đều hiểu tâm trạng của mọi người, dù sao những người có mặt hôm nay đều đã đặt mua máy móc, thậm chí nhà máy và công nhân cũng đã sắp xếp xong, chỉ đợi máy móc đến cảng là bắt đầu sản xuất, tâm trạng gấp gáp một chút là bình thường.

- Vì vậy Chử hội trưởng đặc biệt bảo ta sắp xếp một buổi tiệc trà như thế này, mời A Diệu và mọi người đến cùng một bàn, nói chuyện cho rõ ràng, như vậy mọi người yên tâm, Chử hội trưởng và A Diệu cũng không cần phải giải thích riêng cho từng người. Nhưng ta nói trước, A Diệu là hậu bối trẻ tuổi, các vị đừng có ỷ lớn mà bắt nạt, A Diệu chịu mở miệng là nhân tình, không mở miệng là bổn phận, hắn tuổi trẻ mặt mỏng, không tiện mở miệng từ chối, nhưng nếu để ta thấy các ngươi ép hắn quá đáng…

Lý Bạt Trung vừa nói vừa vén tay áo lên một cách khoa trương, giọng điệu nửa đùa nửa thật:

- Lão thúc thương hội Triều Châu này sẽ không khách sáo đâu! Được rồi, mọi người đều đã quen biết, cũng không cần phải úp mở gì nữa, có gì cứ nói thẳng, mọi người đều rất bận.

- Tống tiên sinh, về phần nguyên liệu, có phải một bím tóc sẽ sản xuất được một bộ tóc giả không? Nếu có hao hụt thì khoảng bao nhiêu? So với lúc đầu, công nhân nhà máy của ngươi sản xuất tóc giả bây giờ có tiết kiệm nguyên liệu hơn không?

Một thanh niên sau khi Lý Bạt Trung nói xong, lịch sự nhìn về phía Tống Thiên Diệu, hơi gấp gáp hỏi liên tiếp một loạt câu hỏi.

Tống Thiên Diệu hơi ngạc nhiên nhìn đối phương, loạt câu hỏi này hỏi… rất có trình độ.

Chương 266: Đường Bá Kỳ đoán sai

Tuy nhiên chuỗi câu hỏi này hỏi có trình độ đồng thời cũng bộc lộ một vấn đề, đó là gã này thậm chí còn chưa hỏi về nguồn nguyên liệu, mà trực tiếp hỏi về sự hao hụt nguyên liệu trong quá trình sản xuất, điều này cho thấy hai anh em người Ấn Độ Hạ Tá Trì đã có tiếp xúc với hắn, có lẽ những ông chủ nhà máy ngồi đây đã bắt đầu chuẩn bị tích trữ nguyên liệu, chỉ đợi máy móc cập bến là bắt đầu sản xuất.

Xem ra đối phương vẫn còn hơi trẻ tuổi, nếu đổi lại là lão già thâm trầm từng trải, sẽ không để lộ vấn đề ngay câu đầu tiên.

Đây chỉ là suy nghĩ thoáng qua của Tống Thiên Diệu, hắn mỉm cười, ánh mắt bình thản nhìn đối phương:

- Bằng hữu, ngươi là?

- Tống tiên sinh, tại hạ tên là Lạc Gia Bảo.

Sau khi hỏi xong, gã thanh niên mới nhớ ra, hơi ngượng ngùng mỉm cười với Tống Thiên Diệu, giới thiệu tên của mình.

Tống Thiên Diệu gật đầu tỏ vẻ hiểu ra, gã thanh niên nói chuyện chính là tam công tử của nhà họ Lạc ở Thuận Đức làm ăn thủy sản tại Hồng Kông, cha là một lão đại của Bảo Lương Cục.

- Ừm… Ta xin giới thiệu với mọi người, ta phụ trách công việc của công ty thương mại Hiển Vinh, còn công việc của xưởng tóc giả Cửu Quang vẫn luôn do nữ sĩ Lâu Phượng Vân bên cạnh ta quản lý. Ta đặc biệt mang cô ấy đến đây, chính là lo ngại bản thân trả lời có thể không rõ ràng.

Tống Thiên Diệu giới thiệu Lâu Phượng Vân với mọi người, nghiêm túc nói:

- Vì vậy, Lạc tiên sinh, câu hỏi của ngươi, có thể nhờ Lâu nữ sĩ trả lời cho ngươi.

Sau khi nói xong với Lạc Gia Bảo, Tống Thiên Diệu đưa mắt khẳng định với Lâu Phượng Vân. Lâu Phượng Vân đặt hai tay lên mặt bàn, có lẽ hơi căng thẳng, các ngón tay đan vào nhau có chút cứng nhắc, tuy nhiên trên mặt Lâu Phượng Vân vẫn giữ nụ cười đúng mực, mở miệng nói với Lạc Gia Bảo:

- Một bộ tóc giả, theo tình hình sản xuất hiện tại của xưởng tóc giả Cửu Quang, cần ba bím tóc dài hơn 30 cm mới có thể làm xong. Trong quá trình sản xuất, một phần ba số tóc sẽ bị loại bỏ trong công đoạn chải và dệt tóc do vấn đề về độ dài hoặc chất lượng tóc. Còn về mặt công nhân vận hành máy móc, khi mới bắt đầu làm việc, công nhân quả thật sẽ do kỹ thuật chưa thành thạo mà xuất hiện hiện tượng lãng phí nguyên liệu. Khoảng nửa tháng sau, vấn đề này sẽ biến mất theo sự nâng cao tay nghề của công nhân. Nếu sau nửa tháng, xưởng vẫn còn hiện tượng lãng phí nguyên liệu nghiêm trọng, Lạc tiên sinh có thể xem xét liệu công nhân có bất mãn với xưởng hay không.

Lạc Gia Bảo lắng nghe rất chăm chú, đợi Lâu Phượng Vân nói xong, lịch sự mỉm cười với Lâu Phượng Vân, nói một tiếng đa tạ.

Chương 496. Tiệc trà (3)

Lâu Phượng Vân sau khi nói xong, nhìn về phía Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu trước mặt mọi người, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay đối phương, ra hiệu cô nói rất tốt. Bị Tống Thiên Diệu vỗ tay trước mặt mọi người, Lâu Phượng Vân cố gắng không để mình quá ngượng ngùng, nhưng vẫn không nhịn được, hơi dịch tay sang một bên.

Lạc Gia Bảo ngừng lại, chủ tiệm mì Hoàng Ký của Hội thương nhân Triều Châu là Hoàng Tư Quần cũng lên tiếng hỏi:

- Máy móc của xưởng có nhanh chóng gặp vấn đề không? Nếu gặp vấn đề thì phải làm sao? A Diệu, ta không phải nhằm vào ngươi, mấy năm trước ta đã mua một cái máy nhào bột được cho là sản xuất ở Mỹ, lúc đó bán hơn 30 nghìn đô la Hồng Kông. Ta chỉ nghĩ mình có thể không cần nhào bột mỗi ngày, tiết kiệm sức lực, cắn răng mua về. Kết quả bột nhào ra thế nào tạm không đề cập, chỉ dùng chưa đầy một năm đã hỏng. Ôi, ta muốn mang đi sửa, kết quả ở Hồng Kông không ai biết sửa, phải vận chuyển về Mỹ mới được. Tuy không phải bỏ thêm tiền sửa chữa, nhưng đi đi về về, trên đường đã mất nửa năm. Nếu máy móc của xưởng gặp vấn đề, có phải cũng sẽ như vậy không?

- Quần thúc có hai vấn đề, ta sẽ giúp quần thúc trả lời câu sau trước, sau đó để Vân tỷ nói cho Quần thúc biết máy móc thường gặp những vấn đề gì. Máy móc mà các vị đặt mua được sản xuất tại Mỹ, loại máy này ở Mỹ đã lỗi thời, thậm chí có thể nói không còn nhà sản xuất chuyên nghiệp nào tiếp tục sản xuất loạt máy đã rất lạc hậu đối với Mỹ này nữa, vì vậy

máy móc của các vị là do nhiều nhà máy sản xuất máy móc vừa và nhỏ nhận đơn đặt hàng, sản xuất theo yêu cầu.

- Thông thường, nếu máy móc gặp vấn đề về chất lượng trong quá trình vận hành, công ty bán hàng sẽ giúp các vị vận chuyển miễn phí về Mỹ để sửa chữa, nhưng ta nghĩ mọi người đều không muốn lãng phí gần nửa năm thời gian cho việc đi đi về về của máy móc, nên ta thấy còn một cách dung hòa khác, hiện nay ở Hồng Kông có một công ty dịch vụ bảo trì máy móc Nelson, nếu máy móc của các vị gặp vấn đề, không cần gấp sử dụng, có thể vận chuyển miễn phí về Mỹ để sửa chữa giúp các vị, bao gồm cả phí vận chuyển hai chiều cũng không cần các vị thanh toán, nếu các vị cần gấp sử dụng, có thể giao cho kỹ sư bảo trì chuyên nghiệp của công ty dịch vụ máy móc Nelson này phụ trách, tất nhiên, cần phải trả một khoản phí sửa chữa nhất định.

Tống Thiên Diệu mở miệng nói với mọi người.

Lâu Phượng Vân sau khi Tống Thiên Diệu nói xong, mỉm cười nói với Hoàng Tư Quần:

- Quần thúc, thực ra máy móc nhà máy không dễ hỏng đâu, ít nhất máy móc của nhà máy tóc giả Cửu Quang sử dụng đến nay chưa có vấn đề gì, ngược lại các loại kim dùng trên máy tiêu hao rất nhanh, kim máy da đầu, kim máy dệt tóc, kim máy sắp xếp tóc, những thứ này cần kiểm tra thay thế không định kỳ, nhà máy có thể chuẩn bị trước một số kim tiêu hao này, để phòng khi cần thay thế, không phải đi mua riêng.

Tất nhiên, Lâu Phượng Vân không nói rằng những cây kim đó, ở Hồng Kông chỉ có công ty dịch vụ máy móc Nelson kia mới có thể mua được.

Sau đó về vấn đề sản xuất của nhà máy, hầu như đều do Lâu Phượng Vân trả lời, bao gồm cả việc đào tạo công nhân, Lâu Phượng Vân cũng hứa sẽ cho mượn một bộ thiết bị trong

thời gian tới, chuyên để công nhân các nhà máy khác đến học cách vận hành.

Tống Thiên Diệu ở bên cạnh thỉnh thoảng mỉm cười nhìn về phía Đường Bá Kỳ vẫn im lặng không nói, những người khác trong buổi trà đàm đều chú ý thấy Tống Thiên Diệu luôn mỉm cười với chàng trai trẻ tuấn tú này, trong lòng không khỏi đoán già đoán non, không biết Tống Thiên Diệu có sở thích đặc biệt gì không? Nếu không thì bên cạnh đã có mỹ nữ Lâu Phượng Vân, sao mắt lại cứ liếc nhìn về phía đàn ông?

Ban đầu Đường Bá Kỳ không để ý đến ánh mắt của Tống Thiên Diệu, nhưng càng lúc càng nhiều người liếc nhìn về phía hắn và Đường Cảnh Nguyên, khiến hắn cũng có chút ngượng ngùng, hắn biết Tống Thiên Diệu cố ý nhìn chằm chằm vào mình như vậy, chính là muốn kích động mình, nói ra câu nói rằng hiện nay nhà họ Đường đã đăng ký công ty bán hàng ở Mỹ, có thể giúp mọi người ở đây bán tóc giả sang Mỹ.

Vì vậy Đường Bá Kỳ cứ nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo của Đường Cảnh Nguyên dưới bàn, hắn không lo cho mình, chỉ lo lắng vị đường đệ này, sẽ vì bị mọi người nhìn như trò hề mà tức giận mở miệng.

- A Diệu, nhà cung cấp nguyên liệu, có phải cũng nên hẹn ra để mọi người có thời gian gặp gỡ, cũng tốt để các nhà tích trữ một ít nguyên liệu chuẩn bị, đợi máy móc cập cảng là có thể sản xuất ngay?

Hoàng Tư Quần do dự một chút, thấy những người khác không lên tiếng, liền vỗ vỗ bụng, hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu gật đầu tán thành:

- Phải, phải, nhà máy tóc giả Cửu Quang vẫn luôn nhờ người Ấn Độ giúp ta cung cấp nguyên liệu, mọi người cũng biết đấy, ngay cả tôm đánh bắt ở vùng biển Hồng Kông, cũng

bị bọn Mỹ nói trên báo là của chủ nghĩa cộng sản, ngay cả vịt quay Hồng Kông, cũng phải đóng dấu lá cờ Anh lên chân vịt, được Mỹ kiểm định đạt chuẩn mới có thể bán sang Mỹ, nên ta cũng đề nghị mọi người giống như ta, dùng nguyên liệu vận chuyển từ Ấn Độ, cẩn thận một chút, tóc từ Ấn Độ chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Những lời này khiến mọi người liên tục gật đầu, trong đó đặc biệt là Lạc Gia Bảo đồng tình nhất, bởi vì nhà hắn làm ăn trong ngành thủy sản, bọn Mỹ khốn nạn vô lương tâm, trước đây mực, bào ngư, hải sản tươi sống khô từ Nam Dương đều do Hồng Kông vận chuyển sang bán, nhưng hiện giờ vì Mỹ nói hải sản từ vùng biển Hồng Kông không được phép bán trên thị trường Mỹ, người Nhật lập tức nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường Mỹ, hơn nữa còn nhanh chóng mở rộng hàng hóa sang Nam Dương, thậm chí hiện nay, trên thị trường Hồng Kông đã xuất hiện các loại hải sản của Nhật như mực xào, mực đông lạnh, rõ ràng là người Nhật muốn trần trụi đổ bộ vào Hồng Kông, cướp đoạt công việc làm ăn của người Trung Quốc ngay trên địa bàn của người Trung Quốc ở Hồng Kông.

Chương 497. Người Trung Quốc dùng tình cảm (1)

Nhưng Anh và chính quyền Hồng Kông lại chẳng lên tiếng gì, mọi người đều là thương nhân, phía trên có quy định, làm ăn khó khăn chỉ có thể từ từ chịu đựng, nên khi Tống Thiên Diệu nói phải cẩn thận, những người này đều cảm thấy rất đồng cảm, dùng tóc từ Ấn Độ là tốt, ổn thỏa.

Đường Bá Kỳ chăm chú nhìn chằm chằm vào tách trà trước mặt, im lặng không nói gì, tên này thực sự là không giấu giếm gì cả, đặt hàng máy móc, bảo trì máy móc, cung cấp nguyên liệu, đào tạo công nhân, tất cả đều nói rõ ràng, minh bạch, với thái độ thẳng thắn, những hành động mà hắn đoán Tống Thiên Diệu sẽ làm hoàn toàn không xuất hiện.

Tuy nhiên Đường Bá Kỳ vẫn tin chắc rằng tên này không đơn giản như vậy, hắn nhường thị trường Mỹ, lại để mọi người dùng nguyên liệu Ấn Độ để tránh rủi ro, hắn là thương nhân, không phải nhà từ thiện, một kẻ có thể không chớp mắt giúp công ty Lợi Khang nuốt chửng công ty Bờ Biển Châu Âu như rắn nuốt voi, trên thương trường sao lại tốt bụng như vậy? Nhưng hiện giờ Tống Thiên Diệu lại đang khuyến khích thậm chí chủ động giúp đỡ mọi người kiếm những khoản tiền lẽ ra thuộc về hắn.

Không ai chê tiền của mình kiếm được quá nhiều cả.

Tống Thiên Diệu, rốt cuộc ngươi đang giở trò gì?

…

Khi Tống Thiên Diệu hẹn gặp Hạ Tá Trì, Hạ Tá Trì vừa mới kết thúc cuộc gặp với một quản lý khách hàng của chi nhánh ngân hàng Đại Thông ở Hồng Kông, lúc này đang ngồi cùng với em trai Hạ Tá Lợi trong văn phòng nhà máy của Tống Thiên Diệu, hắn cúi đầu nhìn bộ vest, đồng hồ đeo tay, chiếc nhẫn trên tay mình, cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tống Thiên Diệu đối diện đang dần dần được rút ngắn lại.

Lần trước khi Tống Thiên Diệu gặp hắn và em trai Hạ Tá Lợi, hai anh em họ không cần nói đến đồ trang sức vàng và đồng hồ đeo tay, ngay cả bộ vest cũng là quần áo cũ từ thời Nhật chiếm đóng, miễn cưỡng mặc trên người để ra vẻ.

- Lão bản Hạ, hôm qua tôi tham dự một buổi tiệc trà, có nói chuyện với những người khác chuẩn bị làm ăn trong ngành tóc giả, sau này việc cung cấp nguyên liệu của họ cũng do ngươi phụ trách.

Tống Thiên Diệu đợi Phó Diêu Nương mang cà phê đến rồi rời đi, mới mỉm cười nói với Hạ Tá Trì và Hạ Tá Lợi ngồi đối diện bàn làm việc:

- Ta đã để lại số điện thoại và địa chỉ cửa hàng của các ngươi cho họ, ta nghĩ họ sẽ sớm liên lạc với các ngươi.

Hạ Tá Lợi có vẻ không mấy để tâm, còn Hạ Tá Trì thì lộ vẻ ngạc nhiên trên mặt, rồi tỏ ra biết ơn mà nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống tiên sinh, việc kinh doanh tóc của chúng tôi cũng nhờ ngươi quan tâm mới có thể làm được, giờ lại giới thiệu công việc cho chúng ta, thật sự là… khiến tôi vô cùng biết ơn.

- Mọi người làm ăn hòa thuận mà, ta quan tâm ngươi, ngươi quan tâm ta, hôm nay ta hẹn ngươi đến gặp mặt, thực ra cũng có việc muốn nhờ hai vị.

Tống Thiên Diệu dùng thìa bạc khẽ khuấy cà phê, mở lời nói.

Hạ Tá Trì đẩy gọng kính vàng:

- Tống tiên sinh, có việc gì cần ta giúp đỡ? Ngươi cứ nói.

- Là thế này, lần này sẽ có mười một nhà máy đi vào hoạt động, đến lúc đó có thể sẽ xuất hiện tình trạng thiếu hụt nguyên liệu, nên ta muốn dựa vào mối quan hệ hợp tác tốt đẹp giữa chúng ta, trước tiên mua từ tay ngươi một lô nguyên liệu lớn để tích trữ.

Tống Thiên Diệu khuấy đều cà phê xong, nâng lên nhấp một ngụm, rồi mới nhìn về phía Hạ Tá Trì, giọng điệu bình thản nói.

Hạ Tá Lợi đứng bên cạnh vẫn chưa lên tiếng, vẻ mặt hơi thay đổi. Không để ý Tống Thiên Diệu đang nhìn hai người, hắn khẽ dùng giày chạm nhẹ vào giày da của anh trai mình. Nhưng Hạ Tá Trì dường như không hề hay biết, vẫn ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt thẳng thắn nhìn về phía Tống Thiên Diệu, giọng nói mạnh mẽ, khá sảng khoái:

- Tống tiên sinh đã quan tâm, ta không giấu giếm, chúng ta quả thật nghe nói có tin các nhà máy khác sắp khai trương, nên đã tích trữ một số nguyên liệu. Hiện tại có 50.000 bím tóc trong kho ở Hồng Kông, Tống tiên sinh mở lời, chúng ta sẵn sàng cung cấp trước 20.000 bím tóc cho nhà máy của ngươi, 30.000 bím còn lại sẽ cung cấp cho các nhà máy khác.

- Huynh trưởng, chúng ta…

Hạ Tá Lợi bên cạnh có vẻ gấp gáp lên tiếng, nhưng bị Hạ Tá Trì giơ tay ngăn lại không cho nói tiếp. Hạ Tá Trì trước mặt Tống Thiên Diệu dứt khoát nói:

- Nếu không có Tống tiên sinh, làm sao chúng ta có cơ hội làm ăn như thế này. Kiếm ít tiền hơn cũng được, nhưng Tống

tiên sinh mở lời, nhất định phải giúp! Ngươi đừng nói nữa!

- Xem ra Hạ lão bản cũng giống người Trung Quốc, rất trọng nghĩa khí. Được, ta không làm khó ngươi, ta cũng biết nguyên liệu đang khan hiếm, giá cả chắc chắn sẽ có biến động. Thế này, 20.000 bím tóc này, trước đây là 20.000 đồng, bây giờ ta trả 30.000 đồng Hồng Kông, lát nữa sẽ cho luật sư đến ký hợp đồng chính thức. Đến lúc đó nếu các nhà máy khác không hài lòng vì ngươi ưu tiên cung cấp cho ta, ngươi cũng có thể đưa hợp đồng ra nói với họ, Tống Thiên Diệu ta đã trả giá cao, ngươi không có lý do không kiếm tiền.

Tống Thiên Diệu dường như cũng bị cảm xúc của Hạ Tá Trì ảnh hưởng, vẻ mặt hơi xúc động nói với Hạ Tá Trì.

Hạ Tá Trì liên tục xua tay:

- Tống tiên sinh, chỉ cần theo…

- Huynh trưởng, Tống tiên sinh đã nghĩ cho chúng ta, hắn không quan tâm đến 10.000 đồng Hồng Kông này đâu. Có hợp đồng, chúng ta cũng dễ giải thích với các nhà máy khác.

Hạ Lợi nghe thấy Hạ Tá Trì lại định từ chối, không để ý đến lời anh trai dặn không được lên tiếng, lại mở miệng.

Chương 498. Người Trung Quốc dùng tình cảm (2)

Tống Thiên Diệu cũng cười lên:

- Em trai ngươi đã lên tiếng, ngươi cũng đừng từ chối nữa. Lát nữa để Vân tỷ sắp xếp, hoàn tất hợp đồng các thứ, tiền cũng chuyển vào tài khoản của ngươi. Ta không thiếu 10.000 đồng Hồng Kông thêm này, 10.000 đồng Hồng Kông này so với cái gật đầu của Hạ lão bản, không đáng một xu.

Hạ Tá Trì tức giận trừng mắt nhìn Hạ Tá Lợi, ngượng ngùng nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống tiên sinh, thực sự là…

- Không cần nói, làm ăn, đương nhiên cũng phải nghĩ cho mình.

Tống Thiên Diệu nhẹ nhàng chuyển chủ đề với Hạ Tá Trì:

- Em trai ngươi nói cũng đúng, không thể đem hết hàng cho ta, mình không kiếm chút nào, vậy chẳng phải thành nhà từ thiện rồi sao? Đúng rồi, vừa nghe ngươi nói, gần đây bận rộn gặp mấy ngân hàng? Chuẩn bị vay tiền mở rộng làm ăn?

- Nhân lúc việc buôn bán tóc giả đang tốt, định tìm thêm vài ngành ổn định để làm.

Hạ Tá Trì thấy Tống Thiên Diệu kiên quyết, cũng không từ chối nữa, thuận theo lời Tống Thiên Diệu nói:

- Nhưng vay tiền thật sự là… Lãi suất vay của ngân hàng nước ngoài thấp, nhưng thủ tục rất phức tạp, đặc biệt là anh em chúng tôi, chỉ có một cửa hàng tạp hóa, việc buôn bán tóc

vì chưa đăng ký công ty nên ngân hàng không tin tưởng những giao dịch trong tài khoản cá nhân. Tiền của ngân hàng Trung Quốc thì lãi suất cao, không muốn vay.

Nói đến vấn đề muốn vay tiền gần đây, giọng Hạ Tá Trì có chút lo lắng. Hắn là người Ấn Độ, trong mắt người Anh, không khác gì người Hoa ở Hồng Kông. Đừng nói đến vay tiền, đến giờ Hạ Tá Trì thậm chí còn chưa mở được tài khoản ở hai ngân hàng Anh là Lloyds và HSBC. Một là không có ai giới thiệu, hai là việc hắn giúp Nhật Bản cung cấp lương thực trong thời kỳ Nhật chiếm đóng khiến người Anh thiếu thiện cảm với hắn.

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm một điếu thuốc:

- Ngươi chịu cung cấp hàng cho ta, việc này ta có thể nhờ bạn bè ở ngân hàng HSBC hỏi giúp ngươi. Nhưng ngươi định vay bao nhiêu? Ngươi cũng biết đấy, HSBC vốn cậy mạnh hiếp yếu, những khoản vay quá nhỏ, họ chẳng thèm làm đâu.

Hạ Tá Trì trong lòng chuẩn bị làm ăn kinh doanh may mặc, hắn đã điều tra kỹ lưỡng ở Hồng Kông, hiện tại ngoài các cửa hàng bách hóa bán quần áo ra, còn lại chỉ là các tiệm may đo, ngay cả vest cũng cần đặt may, giá cả cao đến mức dọa chết người, rất nhiều người không có nhiều tiền nhưng cũng muốn mặc âu phục vest, đều bị giá đặt may dọa chạy mất.

Nếu mở một xưởng may, chọn vài kiểu quần áo thông dụng, do nhà máy sản xuất đồng loạt rồi mở cửa hàng bán lẻ, chắc chắn sẽ rẻ hơn nhiều so với may đo riêng ở tiệm may âu phục. Hơn nữa khi trở về Ấn Độ, hắn còn cố ý ghé qua Thái Lan, Miến Điện, Việt Nam các nước, những quốc gia đó ngành may mặc cũng không phát triển, nếu việc kinh doanh may mặc của mình phát triển tốt, hoàn toàn có thể sản xuất ở Hồng Kông rồi bán sang đó.

Hắn đã tính toán, để mở một nhà máy có quy mô tương đối, cần mua máy may, máy khâu và các thiết bị khác từ Anh hoặc Mỹ, cộng thêm nhà xưởng, điện nước, nhân công thậm chí cả vải vóc v.v., nếu còn muốn tự mở cửa hàng quần áo, tự phụ trách bán hàng, giai đoạn đầu ít nhất phải có 50 vạn tiền mặt nắm trong tay.

Hiện nay hắn dựa vào kinh doanh tóc kiếm được khoảng 10 vạn, trừ đi chi phí, hiện tại trong ngân hàng có 7 vạn đô Hồng Kông, nếu nhu cầu nguyên liệu của xưởng tóc giả lớn, tăng giá một chút, nhiều nhất chỉ cần một hai năm là có thể kiếm được 40 vạn, đây cũng là lý do hắn có tự tin đến ngân hàng, muốn tìm kiếm khoản vay.

Lúc này Tống Thiên Diệu vì nghĩa khí mà ưu tiên nhượng lại cho hắn một lô nguyên liệu, muốn mở lời giúp đỡ, Hạ Tá Trì tính toán trong lòng một chút, rồi nói với Tống Thiên Diệu:

- 50 vạn đô Hồng Kông, ta muốn vay 50 vạn đô Hồng Kông.

- Quá ít rồi, không trách ngươi vay không được tiền ở ngân hàng nước ngoài, ngân hàng HSBC tính theo bảng Anh, 50 vạn đô Hồng Kông nghe có vẻ nhiều, thực tế chỉ có chưa đến 6000 bảng Anh, ngay cả quản lý khách hàng bình thường của Anh cũng không có hứng thú với khoản vay nhỏ như vậy.

Tống Thiên Diệu lắc đầu, bất lực nói:

- Ít nhất cũng phải 1 vạn bảng Anh, lãi suất vay 1 vạn bảng Anh của ngân hàng HSBC là 8 ly, còn 2 vạn bảng Anh thì lãi suất có thể giảm xuống 6 ly, nếu ngươi cân nhắc vay nhiều hơn, ta có thể giúp một tay, quá ít, người Anh sẽ không để ý đến ngươi đâu.

- Hai vạn bảng Anh là gần 200 vạn đô Hồng Kông, lãi suất 6 ly là rất thấp, nhưng… số tiền quá lớn.

Hạ Tá Trì nghe thấy lãi suất 6 ly, khá động lòng, phải biết rằng, hiện nay hầu hết các tiệm cầm đồ ngân hàng của người Trung Quốc ở Hồng Kông, đều là lãi suất 1 phân 8, 2 phân 1, lãi suất thấp hơn cũng có 1 phân 6, 6 ly đã được coi là rất hấp dẫn.

- Ngươi có biết ta làm ăn tóc giả, vay bao nhiêu từ HSBC không?

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc, dùng ngón tay làm thành hình số 6:

- Ta vay 600 vạn.

- Ngân hàng HSBC chịu cho ngươi vay nhiều như vậy sao?

Hạ Tá Trì sửng sốt một chút, rồi buột miệng nói.

Tống Thiên Diệu cười với Hạ Tá Trì:

- Ta nhờ Chử tiên sinh bảo lãnh, nhiều hơn nữa cũng vay được, dù sao không trả được, Chử tiên sinh sẽ phải trả thay ta, với việc làm ăn của Chử tiên sinh, ngân hàng chỉ mong ta vay nhiều hơn nữa. Nếu ngươi cân nhắc vay từ ngân hàng HSBC, ta có thể ký bảo lãnh cho ngươi, nhiều thì không thể, một hai trăm vạn, với việc làm ăn hiện tại của ta, vẫn có thể vay được. Hạ lão bản, ngươi nghĩa khí chịu nhường hàng cho ta, ta mới nói câu này, cần giúp đỡ, cứ gọi điện cho ta, ta nghĩa không từ chối.

Mấy câu cuối cùng, Tống Thiên Diệu nói rất chân thành, nồng nhiệt.

Chương 499. Tóc? (1)

- Được, ta sẽ cân nhắc, người Trung Quốc chịu giúp đỡ chúng ta những người Ấn Độ ở Hồng Kông thật sự rất ít, Tống tiên sinh, ta có được ngày hôm nay, ân tình thật sự là báo đáp không hết.

Hạ Tá Trì cũng có chút xúc động đứng dậy, nghiêm túc nói với Tống Thiên Diệu.

Sau khi ký xong hợp đồng trị giá 3 vạn đô Hồng Kông thành ba bản với Lâu Phượng Vân, hai anh em nhà họ Hạ cáo từ rời khỏi xưởng của Tống Thiên Diệu, cho đến khi đi được một hai trăm mét, Hạ Tá Lợi mới cười nói:

- Anh trai, ngươi thấy bộ dạng Tống Thiên Diệu cảm kích ngươi không, xem ra ngươi nói đúng, cho hắn chút ngon ngọt, là dễ dàng thu phục hắn rồi? Thậm chí huynh muốn vay tiền, hắn còn chịu bảo lãnh cho huynh.

- Làm ăn kinh doanh là như vậy đó.

Hạ Tá Trì cúi đầu cuốn điếu thuốc:

- Nếu đột ngột cắt đứt quan hệ với Tống Thiên Diệu, không khả thi lắm, chi bằng cho hắn chút lợi lộc.

- Nhưng nếu Tống Thiên Diệu biết chúng ta thực tế đã chuẩn bị cung cấp vài vạn bím tóc cho các xưởng khác thì sao?

Hạ Tá Lợi nghĩ đến một vấn đề:

- Chắc tên đó sẽ tức điên lên, nhưng cũng đành chịu thôi, dù sao chúng ta cũng đã dùng hai vạn bím tóc bịt miệng hắn rồi, hắn không tiện trách móc chúng ta trực tiếp được.

- Đúng là có vấn đề, gần đây quả thật muốn vay tiền, chi bằng về nghiên cứu thêm, trước hết thông qua tay Tống Thiên Diệu vay một khoản, để hắn ký bảo lãnh ngân hàng, đến lúc đó nếu hắn muốn trở mặt cũng không dễ, nếu chúng ta không kiếm được tiền trả nợ ngân hàng, việc làm ăn của hắn sẽ bị ngân hàng tịch thu, nên dù trong lòng bất mãn, đến lúc đó cũng buộc phải đứng về phía chúng ta vì khoản vay.

Hạ Tá Trì ngậm điếu thuốc nói:

- Người Trung Quốc, coi trọng ơn nhỏ đáp đền ơn lớn, ta nhường hắn hai vạn bím tóc, hắn sẽ vì thế mà bảo lãnh vay tiền cho ta, còn kiếm thêm được một vạn đô la Hồng Kông, đây chính là thủ đoạn kinh doanh của người Trung Quốc, bọn họ quen hành động theo cảm tính hơn.

Hạ Tá Lợi cười rạng rỡ nói:

- Vẫn là ngươi hiểu rõ người Trung Quốc hơn, người Trung Quốc thật dễ lừa, nói vài câu sướng tai, bàn chút nghĩa khí, kể lể tình cảm, đối phương liền coi chúng ta như tri kỷ, bọn họ không biết, làm ăn chính là làm ăn sao?

- Nếu bọn họ biết, chúng ta còn kiếm tiền kiểu gì.

Hạ Tá Trì thở ra một vòng khói, ánh mắt sâu thẳm nhìn nó tan biến trước mặt mình, thong thả nói.

…

Đuổi hai người Ấn Độ đi, Tống Thiên Diệu xoa xoa mi tâm ngồi yên trước bàn làm việc, Lâu Phượng Vân từ bên ngoài bước vào:

- Chẳng phải ngươi đã bảo bọn đầu gấu ở bến tàu của Phúc Nghĩa Hưng và Triều Dũng Nghĩa điều tra rõ, hai tên Ấn Độ này hiện có khoảng gần mười vạn bím tóc trong kho ở bến tàu Hồng Kông rồi sao? Còn đang nghĩ gì nữa?

Tống Thiên Diệu cầm tách cà phê đã nguội dần lên uống một ngụm, không đáp lời Lâu Phượng Vân, im lặng một lúc mới lên tiếng:

- Sư gia Huy đâu? Bảo hắn đến gặp ta, ta có vài việc cần hắn giúp một tay, thiếu người dùng, giờ xem ra có một tên vô dụng như sư gia Huy vẫn còn hơn không, tên vô dụng làm việc cẩu thả, nhưng ít ra đủ trung thành, không nghĩ lung tung.

Lâu Phượng Vân thấy vẻ mặt khó chịu nhưng bất lực của Tống Thiên Diệu khi nhắc đến sư gia Huy liền muốn cười, đi đến bàn quay số công ty Thiên Minh của sư gia Huy, đợi bên kia bắt máy rồi gọi sư gia Huy nghe điện, Lâu Phượng Vân nói một câu:

- A Huy, A Diệu muốn nói chuyện với ngươi.

Nói xong, Lâu Phượng Vân đưa ống nghe đến trước mặt Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu bỏ tay khỏi mi tâm, cầm lấy điện thoại:

- Sư gia Huy?

Lâu Phượng Vân thì đi ra sau lưng Tống Thiên Diệu, nhẹ nhàng xoa bóp trán và mi tâm cho hắn, thời gian gần đây, số lần Tống Thiên Diệu xoa mi tâm và trán dường như ngày càng nhiều, cũng không biết hắn suốt ngày đang nghĩ gì.

- Tống tiên sinh?

Bên kia điện thoại vang lên giọng của sư gia Huy:

- Ngươi tìm ta?

- Giờ ngươi đang làm cái quỷ gì vậy?

Tống Thiên Diệu lên tiếng hỏi với giọng thờ ơ.

Sư gia Huy bên kia không cần suy nghĩ đã nói:

- Ta á? Ta vừa mới tắm xong vì đổ mồ hôi, nghe ngươi gọi điện tìm ta, ta chỉ mới mặc quần xong thì…

- Đồ vô dụng! Ta hỏi ngươi đang làm việc gì chính đáng, có bận không, có thể dành thời gian không? Không muốn biết ngươi có tắm hay không!

- Ừm… Gần đây đang hợp tác với lão Mạnh, cha của tiểu thư Uyển Thanh làm xưởng may quần áo, sản xuất quân phục cho doanh trại, xưởng đều do lão Mạnh trông coi, ta chỉ phụ trách chạy qua chạy lại giữa xưởng may và doanh trại, đo đạc kích cỡ các thứ, Tống tiên sinh có việc gì cần ta làm không?

Sư gia Huy bên kia nghe Tống Thiên Diệu mắng mình, không hề tỏ ra khó chịu chút nào, giọng điệu cũng không thấy có biến động cảm xúc, có thể thấy đã quen với việc bị Tống Thiên Diệu mắng.

- Ngươi còn nhớ không, lúc đầu chính tên Ấn Độ đó, kẻ đã nói cho ngươi biết chuyện Hạ Tá Trì làm ăn với người Nhật khi Hồng Kông thất thủ, rồi ngươi truyền đi khắp các doanh trại ấy?

Tống Thiên Diệu cố gắng hít sâu hai hơi, hỏi với giọng dịu đi.

Chửi mắng đến mức đối phương không còn phản ứng, Tống Thiên Diệu cũng lười không muốn chửi nữa, không thay đổi được Sư Gia Huy thì phải học cách thích nghi với cái tên khốn không đâu vào đâu đó.

Chương 500. Tóc? (2)

- Lâu lắm rồi, để ta nghĩ xem… Vẫn là lúc vừa đưa rau đến doanh trại, ngươi hỏi ta kẻ nào buôn bán hàng đổi chác có quan hệ tốt nhất với bọn quỷ nước ngoài trong doanh trại, ta nói là Hạ Tá Trì, ngươi bảo ta tìm người tìm hiểu tin tức, ta cũng tìm được một người Ấn Độ… Nhớ ra rồi! Mê Đệ Nhượng, tên Ấn Độ đó tên tiếng Hoa là Mê Đệ Nhượng, lúc đó hắn cũng buôn bán hàng đổi chác ở doanh trại, chính hắn nói Hạ Tá Trì từng làm ăn với quân đội Nhật, tên đó có quan hệ rất xấu với Hạ Tá Trì, lúc nào cũng nói cả nhà Hạ Tá Trì hại chết cha hắn.

Sư Gia Huy lẩm bẩm hồi tưởng một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra được một cái tên.

Nói đến chuyện này, Sư Gia Huy vẫn không nhịn được mà tự khâm phục mình, vốn dĩ tên Ấn Độ Hạ Tá Trì luôn được sĩ quan hậu cần trong doanh trại tin tưởng, tên đó lại biết nói tiếng Anh, nhưng Tống Thiên Diệu bảo Sư Gia Huy dò la tin tức về Hạ Tá Trì.

Kết quả chỉ vài ngày sau, các doanh trại ở Hồng Kông, Cửu Long, Tân Giới đều biết Hạ Tá Trì vốn đã từng làm ăn với quân đội Nhật khi Hồng Kông thất thủ, điều này khiến Hạ Tá Trì lập tức trở nên xa cách với các doanh trại, các sĩ quan hậu cần Anh Quốc cũng lười không thèm để ý đến Hạ Tá Trì nữa, mà thủ phạm chính là hắn - Sư Gia Huy, dựa vào cái miệng lưỡi dài như đàn bà nhiều chuyện, truyền bá lịch sử đen tối của Hạ Tá Trì, mỗi lần nghĩ đến chuyện này, Sư Gia Huy đều không nhịn được mà mang chuyện này so sánh ngang hàng với việc Tống Thiên Diệu tính kế đối phó nhà họ Chương, tự cho

rằng mình đã có được năm phần mưu trí của Tống thư ký, biết cách nói xấu sau lưng.

Nếu Tống Thiên Diệu biết Sư Gia Huy coi những tính toán trong đầu hắn là nói xấu sau lưng, có lẽ sẽ không nhịn được mà chém chết hắn.

- Có biết tên Mê Đệ Nhượng đó hiện giờ ở đâu không?

Tống Thiên Diệu tiếp tục hỏi.

Sư Gia Huy suy nghĩ một lát:

- Nhớ rồi, nhớ rồi, những người Ấn Độ khác sống ở phố Ma La, chỉ có Mê Đệ Nhượng cả nhà hai ba chục người sống ở phố Đồ Chương gần chợ Thượng Hoàn, mở một tiệm ăn Ấn Độ nhỏ, còn có một tiệm xe đạp, làm ăn sửa chữa bán xe đạp.

- Đi gặp hắn, nói với hắn, hiện giờ tóc ở Hồng Kông rất kiếm được tiền, ngươi chuẩn bị hợp tác với hắn, hắn phụ trách vận chuyển tóc từ Ấn Độ sang, ngươi phụ trách bán, mỗi bím tóc dài 30 cm giá một đồng Hồng Kông, nếu thấy giá thấp, còn có thể thương lượng lại.

Tống Thiên Diệu dùng tay trái nhẹ nhàng nắm lấy tay Lâu Phượng Vân đang giúp mình xoa bóp mi tâm, nghĩ đến mạch suy nghĩ trong đầu rồi từ từ nói:

- Cứ nói với hắn ngươi nhận được tin tức, tóc Hạ Tá Trì bán quá đắt, có xưởng không định lấy hàng từ tay hắn nữa, chuẩn bị đổi sang người Ấn Độ khác cung cấp, ngươi quen biết vài ông chủ xưởng, hỏi hắn có đường dây không, có thể lấy được tóc từ Ấn Độ không, mọi người cùng nhau kiếm tiền. Nếu hắn không tin, nói với hắn, xưởng có thể ký trước hợp đồng một vạn bím tóc, hàng đến Hồng Kông, lập tức trả tiền mặt.

- Ừm… à…

Sư Gia Huy nghe xong lời dặn dò của Tống Thiên Diệu, nhưng mãi vẫn chưa cúp điện thoại để hành động ngay, mà cứ ấp úng phát ra đủ loại âm thanh từ miệng bên kia điện thoại.

Nghe mà Tống Thiên Diệu nhíu mày:

- Ngươi đang táo bón sao? Đồ khốn, kêu ối cha ôi cái quỷ gì thế? Có gì thì nói!

- Tống tiên sinh, tiền một vạn bím tóc… không phải là muốn công ty Thiên Minh ứng trước chứ, ngươi cũng biết đấy, vừa mới vay năm mươi vạn để mở xưởng may, bây giờ ta đã lo lắng từng ngày…

- Ngươi ăn phân à!

Tống Thiên Diệu bị Sư Gia Huy chọc tức đến đau hết cả trứng, tên này mạch suy nghĩ chắc còn nhỏ hơn cả gián, mình sai hắn làm việc, hắn lại đi lo trước tiền hợp đồng ai ra, làm như mình định lừa một vạn đồng từ công ty Thiên Minh vậy:

- Ta sẽ lừa ngươi một vạn đồng sao? Đương nhiên là xưởng ra tiền, ngươi lo xong thì cầm hợp đồng đến xưởng tìm Vân tỷ lấy tiền!

- Hắc hắc, biết rồi, ta đi ăn… à không, là ta đi làm việc đây, Tống tiên sinh.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ Tống Thiên Diệu rằng mình không cần phải móc túi, sư gia Huy hớn hở cúp điện thoại.

Tống Thiên Diệu sau khi đặt điện thoại xuống cũng không nhịn được cười, nhắm mắt lại nói với Lâu Phượng Vân:

- Tên sư gia Huy khốn kiếp này, nếu một ngày nào đó hắn đột nhiên trở nên bình thường, không còn bị ta mắng nữa, ta đoán có lẽ bản thân cũng sẽ không quen.

…

Người Ấn Độ được gọi là Mê Đệ Nhượng ở Hồng Kông - Địch Nhượng Mê Chân Ni, đang ngồi xổm trước một chiếc xe đạp kiểm tra xích xe. Năm nay hắn đã 35 tuổi, hiện là trưởng gia đình Mê Chân Ni, anh cả trong nhà. Trước khi Hồng Kông thất thủ, gia đình hắn mở nhà hàng Ấn Độ và cửa hàng hàng ngoại để kiếm sống, được coi là tầng lớp trung thượng trong cộng đồng người Ấn ở Hồng Kông.

Cha hắn đã chết trong thời kỳ Hồng Kông thất thủ, bị hiến binh Nhật giết hại vì tội cung cấp pin "một vật phẩm bị kiểm soát" cho quân đội Anh. Trước đây gia đình Mê Chân Ni quả thật có làm ăn buôn bán pin, nhưng quân đội Anh đã chạy trốn vì người Nhật tấn công vào Hồng Kông rồi, làm sao cha hắn còn có thể cung cấp pin cho quân đội Anh được?

Hắn không biết cụ thể là người Nhật nào đã giết cha mình, nhưng hắn biết rằng, những món hàng trong cửa hàng hàng ngoại, ngoài phần lớn bị quân đội Nhật cướp đoạt, phần còn lại đều bị người Nhật bán rẻ cho Hạ Tá Trì. Vì vậy, mặc dù không có bằng chứng, nhưng Địch Nhượng Mê Chân Ni vẫn luôn cố chấp tin rằng, thủ phạm thực sự gây ra cái chết của cha mình chính là gia đình Hạ Tá Trì - những kẻ thèm khát công việc làm ăn của họ.

Thực ra cha hắn cũng muốn làm ăn với người Nhật, chỉ là lúc đó chậm một bước, bị Hạ Tá Trì cướp mất cơ hội.

Chương 501. Tóc? (3)

- Mê lão bản.

Một giọng nói vang lên từ góc đường Đồ Chương và Đức Phụ, Mê Đệ Nhượng quay đầu nhìn lại, một người Trung Quốc mặc vest, đeo kính gọng đen đang đạp xe đạp hướng về phía mình, trên tay lái còn treo một cái cặp da, lắc lư lung lay.

- Là… là Cao, Cao tiên sinh.

Mê Chân Ni ngẩn người, đứng dậy suy nghĩ một lúc mới nhớ ra đối phương là ai.

Đó là người bạn quen biết khi Mê Đệ Nhượng trao đổi hàng hóa thuốc lá rượu với các doanh trại. Lúc đó có rất nhiều người trao đổi hàng hóa với doanh trại, lợi dụng doanh trại quân đội Anh. Người họ Cao này cũng quen biết khi trao đổi hàng hóa, họ còn trò chuyện với nhau rất nhiều ngày. Trước đây khi Mê Đệ Nhượng có một số thuốc lá rượu khó bán, đối phương còn thu mua với giá cao hơn thị trường, cũng coi như đã giúp đỡ hắn, là bạn bè thời đó.

- Cứ gọi ta là A Huy đi.

Sư gia Huy xuống xe đạp, kẹp cặp da đi đến trước mặt Mê Đệ Nhượng, lấy ra một điếu thuốc đưa cho đối phương, cười nói:

- Tìm ngươi dễ nhất, những người Ấn Độ khác đều thích ở phố Ma La, chỉ có ngươi là chịu ở đây.

Mê Đệ Nhượng đánh giá sư gia Huy, trước đây khi mọi người cùng trao đổi hàng hóa ở doanh trại, sư gia Huy còn là một người phu khuân vác mặc áo vải thô, tự gánh đòn gánh đi

giao hàng. Nếu không phải lúc đó trong số những người trao đổi hàng hóa, chỉ có mình sư gia Huy đeo kính, thì lúc này Mê Đệ Nhượng còn không dám tin người trước mặt và sư gia Huy nửa năm trước đi giao rau đến doanh trại là cùng một người.

Hắn trước tiên dùng một chiếc khăn đầy dầu mỡ đen lau tay, rồi mới nhận điếu thuốc từ sư gia Huy, tò mò hỏi:

- Cao tiên sinh, bây giờ ngươi… bây giờ ngươi làm ăn gì vậy?

- Cái gì kiếm được tiền thì ta làm cái đó. Này, tìm một chỗ, ta có chuyện muốn nói với ngươi, có việc tốt để giúp đỡ ta đây.

Sư gia Huy sau khi châm thuốc cho cả hai, hạ thấp giọng nói với Mê Đệ Nhượng.

- Vậy thì đến nhà hàng của ta đi, dù sao bây giờ cũng chẳng có ai.

Mê Đệ Nhượng thấy sư gia Huy có vẻ bí hiểm, kỳ lạ nói.

Dẫn sư gia Huy vào nhà hàng trống không, sư gia Huy ngửi ngửi mùi cà ri tràn ngập trong đó, khó chịu nhăn mũi:

- Mê lão bản, ngươi bán đồ ăn Ấn Độ thì nên đến phố Ma La chứ, cả con phố này toàn là người Trung Quốc, ai mà quen ăn cà ri chứ?

- Tìm ta rốt cuộc có chuyện gì? Lâu như vậy không gặp, ngươi có vẻ như đã thay đổi thành một người khác, kiếm được tiền rồi?

Mê Đệ Nhượng thậm chí không rót nước cho Sư Gia Huy, trực tiếp ngồi xuống một chỗ, mở miệng hỏi Sư Gia Huy.

Sư Gia Huy hạ thấp giọng nói:

- Gần đây ngươi có biết cái gì đang bán chạy nhất ở Hồng Kông không?

- Vàng? Thuốc? Dầu mỏ?

Mê Đệ Nhượng thuận miệng nói vài thứ để đối phó, thực ra hắn không tin rằng tên Sư Gia Huy này trong nửa năm có thể làm được gì to tát, hơn nữa người Trung Quốc có chuyện tốt sẽ chịu quan tâm đến một người Ấn Độ sao?

Sư Gia Huy lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Tóc, tóc dài, đặc biệt là tóc dài của người Ấn Độ.

Nghe Sư Gia Huy nhắc đến tóc, Mê Đệ Nhượng sửng sốt:

- Tóc dài của người Ấn Độ là sao?

- Ngươi chưa nghe qua sao? Hạ Tá Trì ngày xưa cùng chúng ta trao đổi hàng hóa với doanh trại, ngươi còn nhớ không?

Sư Gia Huy nói với Mê Đệ Nhượng.

Nghe đến ba chữ Hạ Tá Trì, sắc mặt Mê Đệ Nhượng trầm xuống:

- Hắn sao rồi?

- Bây giờ hắn phát tài rồi, tên đó dựa vào việc vận chuyển tóc từ Ấn Độ đến Hồng Kông, bán cho các xưởng làm tóc giả, một bím tóc dài bán được một đồng Hồng Kông, bây giờ đã là đại lão bản rồi.

Sư Gia Huy mắt nhìn thẳng vào Mê Đệ Nhượng, gần như lóe sáng, có chút kích động nói:

- Ta nhận được tin tức, gần đây Hạ Tá Trì chuẩn bị tăng giá tóc, có vài xưởng không hài lòng với giá sau khi tăng, muốn tìm nguồn hàng mới, đã có xưởng hỏi ta, hỏi ta có thể kiếm được tóc không, nên ta đến tìm ngươi, chính là muốn hỏi

ngươi, Hạ Tá Trì có thể kiếm được tóc từ Ấn Độ, ngươi cũng là người Ấn Độ, có đường dây không? Cùng nhau phát tài? Chỉ cần ngươi có thể kiếm được tóc, đã có xưởng bày tỏ, lập tức có thể ký hợp đồng một vạn đồng Hồng Kông.

- Tóc?

Mê Đệ Nhượng không kiềm chế được mà giật một cái mái tóc xoăn bù xù của mình:

- Một bím tóc một đồng Hồng Kông?

…

Giữa tháng ba, lô máy móc đầu tiên vận chuyển từ nhà máy Mỹ đến Hồng Kông cuối cùng cũng đã đến, có 37 bộ, nhiều nhất là 4 bộ cho một xưởng, ít nhất là 2 bộ, chỉ trong một đêm, ở Bắc Giác, Thuyền Loan và các nơi khác ở Hồng Kông đã xuất hiện thêm 11 xưởng tóc giả, và lập tức bắt đầu sản xuất.

Trong khi công nhân của các xưởng khác vẫn đang mò mẫm học hỏi dưới sự hướng dẫn của công nhân của Lâu Phượng Vân, thì xưởng tóc giả Hưng Nghiệp của nhà họ Đường, đã nhanh chóng sản xuất ra lô tóc giả đầu tiên có thể sánh ngang với sản phẩm của xưởng Tống Thiên Diệu, dựa vào những công nhân đã chiêu mộ được trước đó.

Ngày thứ hai sau khi sản phẩm xuất xưởng, Đường Bá Kỳ đã mang theo tóc giả do xưởng Hưng Nghiệp sản xuất bay về Mỹ, lần này hắn đã có sản phẩm trong tay, khi đi đàm phán với các nhà phân phối Mỹ, sẽ không còn bị chế giễu như lần trước nữa, ngược lại, vì xu hướng bán chạy của tóc giả trong giới trẻ Mỹ hiện nay, và sản lượng ở Mỹ không cao do nguyên liệu tóc đắt đỏ và khan hiếm, nên tóc giả màu đen mà Đường Bá Kỳ mang đến lại là mặt hàng đắt hàng hơn cả tóc giả màu vàng và nâu thông thường đối với Mỹ.

Chương 502. Tống Thiên Diệu hành động theo cảm xúc (1)

Vì vậy, khi nghe nói công ty thương mại của Đường Bá Kỳ có quan hệ hợp tác với nhiều xưởng tóc giả ở Hồng Kông, và còn có một xưởng tóc giả trực thuộc, thì những người đã chế giễu Đường Bá Kỳ như một kẻ ngốc trong lần gặp trước, lần này, đã không ai có thể từ chối cuộc gặp mặt với Đường Bá Kỳ trước sự cám dỗ của lợi nhuận.

Đối với họ, tóc giả sản xuất ở Hồng Kông rồi vận chuyển đến Mỹ để bán rẻ hơn tóc giả sản xuất tại các nhà máy ở Mỹ, có không gian lợi nhuận lớn hơn, nên họ đương nhiên sẽ chọn sản phẩm sản xuất tại Hồng Kông.

Sau khi cảm nhận được sự nhiệt tình của thị trường Mỹ đối với tóc giả, Đường Bá Kỳ không trực tiếp quay về Hồng Kông, mà gọi điện cho Đường Cảnh Nguyên ở Hồng Kông.

Đường Cảnh Nguyên và Đường Văn Báo cha con cùng lúc ra tay, đã gặp gỡ tất cả các chủ xưởng tóc giả ngoại trừ Tống Thiên Diệu và Lâu Phượng Vân. Chỉ có một chủ đề duy nhất, đó là tóc giả của nhà họ Đường hiện đã bắt đầu tiếp xúc với phía Mỹ. Nếu các xưởng khác muốn bán tóc giả sang Mỹ, nhà họ Đường có thể giúp đỡ làm trung gian. Về giá cả, giá bán cho người Mỹ của xưởng tóc giả Đường Gia Hưng Nghiệp bao nhiêu thì giá tóc giả của các xưởng khác cũng vậy, tuyệt đối không thiên vị bên nào, lợi nhuận đều nhau.

Các chủ xưởng khác đương nhiên cầu còn không được. Bọn họ không có người thân ở Mỹ có thể giúp quảng bá sản phẩm cho xưởng ở Hồng Kông từ xa ngàn dặm. Đã vậy nhà họ Đường còn sẵn lòng giúp đỡ, họ đương nhiên muốn tiết kiệm công sức hơn.

Tuy nhiên, mọi người cũng nhìn thấu tâm tư đằng sau của cha con nhà họ Đường. Không gì khác ngoài việc Đường Văn Báo đã lớn tuổi, có lẽ nảy sinh ý định ngồi vào vị trí chủ tịch hiệp hội thương mại ngành nghề. Nhưng nếu nhà họ Đường có thể giúp mọi người bán sản phẩm sang Mỹ kiếm tiền, hắn làm chủ tịch cũng chẳng sao. Chẳng qua là Tống Thiên Diệu sẽ thất vọng, xem ra trước đây Tống Thiên Diệu giúp đặt máy móc, giúp đào tạo công nhân, không ngờ bây giờ nhà họ Đường dựa vào mối quan hệ bên Mỹ, đã nhẹ nhàng cướp công của Tống Thiên Diệu.

Đường Bá Kỳ đang ở Mỹ nhận được điện hồi âm của Đường Cảnh Nguyên, xác nhận mười xưởng bao gồm cả nhà họ Đường đều đồng ý cung cấp hàng cho công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ. Đường Bá Kỳ vẫn còn lo lắng, lại chỉ đạo Đường Cảnh Nguyên ở Hồng Kông mời luật sư soạn thảo hợp đồng ý định ký kết với các chủ xưởng khác, rồi dùng máy fax gửi hợp đồng ý định sang Mỹ để trình cho các nhà phân phối Mỹ đang tiếp xúc xem.

Sau khi được phía Mỹ chấp thuận, Đường Bá Kỳ lại nhân danh công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ ở Mỹ chính thức ký hợp đồng cung cấp hàng với một số nhà phân phối Mỹ. Chỉ là một hợp đồng thử nghiệm trong một quý, công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ đã nhận được đơn đặt hàng trị giá tổng cộng 350.000 đô la Mỹ, quy đổi ra đô la Hồng Kông đã vượt 10 triệu, tương đương tổng số đơn hàng một năm của xưởng Tống Thiên Diệu.

Đường Bá Kỳ nắm trong tay đơn đặt hàng của công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ, lại vội vã trở về Hồng Kông. Cho đến khi ký kết hợp đồng cung cấp hàng cuối cùng với các xưởng nhân danh chi nhánh Hồng Kông của công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ, quyết định dứt khoát xong, tâm mới thực sự trở về vị trí cũ.

Tống Thiên Diệu, ván cờ này dù thế nào cũng không thể lay chuyển được vị thế của công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ trong ngành tóc giả Hồng Kông. Mười một xưởng, có mười xưởng hiện đang cung cấp hàng cho công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ của hắn. Vị thế của công ty Cơ Mỹ trong ngành tóc giả Hồng Kông đã rõ ràng, cho dù trước đây Tống Thiên Diệu có tâm tư gì, trước hợp đồng đã có hiệu lực, cũng đều vô ích.

Tống Thiên Diệu bán máy móc, bán vật tư tiêu hao kim chỉ, giúp các xưởng khác đào tạo công nhân, đều không thực tế bằng việc nhà họ Đường trực tiếp nắm lợi ích của những xưởng đó trong tay.

Tống Thiên Diệu, rốt cuộc có biết mình đã tổng hợp toàn bộ ngành tóc giả Hồng Kông ngoại trừ xưởng tóc giả Cửu Quang không? Đường Bá Kỳ rất tò mò, thậm chí không kìm được tò mò, gọi điện đến xưởng của Tống Thiên Diệu muốn nghe phản ứng của hắn. Nhưng tiếc là Lâu Phượng Vân nghe máy, Lâu Phượng Vân nói với Đường Bá Kỳ qua điện thoại rằng, Tống Thiên Diệu vừa mới bay đi Nhật Bản du lịch vài ngày, cũng vừa mới về hôm nay, đang tặng quà lưu niệm mang về từ Nhật cho bạn bè và người thân, chưa quay lại xưởng.

Đến chiều tối, Đường Bá Kỳ và mấy ông chủ xưởng khác vừa giải quyết xong vấn đề phân bổ đơn hàng cho các xưởng, đang chuẩn bị rời khỏi tòa nhà Bator của công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ để đi nhà hàng ăn tối. Một đoàn người vừa mới bước ra khỏi cửa công ty Cơ Mỹ, đã thấy Tống Thiên Diệu

mặc áo khoác đen phong trần mệt mỏi, vẻ mặt giận dữ, ánh mắt sắc bén đứng ở cuối hành lang tòa nhà.

Phía sau hắn còn theo một phụ nữ trung niên xinh đẹp có dung mạo và vóc dáng đều không thể chê được, người phụ nữ còn kéo theo một chiếc vali du lịch. Hiển nhiên là Tống Thiên Diệu nhận được tin tức, còn chưa kịp đưa người phụ nữ về, đã trực tiếp vội vàng đến gặp Đường Bá Kỳ.

Đường Cảnh Nguyên, Hoàng Tư Quần, Lạc Gia Bảo và một số ông chủ khác đều đi theo sau lưng Đường Bá Kỳ bước ra khỏi công ty Cơ Mỹ. Lúc này, họ đều đứng ở hành lang tòa nhà và nhìn thấy Tống Thiên Diệu ở phía đối diện. Mọi người đều có vẻ hơi ngượng ngùng, nhìn nhau lúng túng. Chỉ có Đường Bá Kỳ cố gắng hít một hơi thật sâu, đóng cửa kính công ty từ bên ngoài, hơi xoay người lại, đứng hiên ngang trước mặt mọi người, đối diện với Tống Thiên Diệu, ánh mắt bình thản nhìn lại đối phương.

Chương 503. Tống Thiên Diệu hành động theo cảm xúc (2)

Tống Thiên Diệu và Đường Bá Kỳ cách nhau bảy tám mét, lúc này đứng ở hành lang, mắt quét qua Đường Bá Kỳ và những người đứng sau lưng hắn, cuối cùng dừng lại trên gương mặt Đường Bá Kỳ ở phía trước nhất, giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Ta coi ngươi là bạn, ngươi thiếu máy móc, ta ưu tiên đặt hàng cho ngươi. Nhà họ Đường cướp công nhân của ta, vì nể mặt ngươi nên ta bỏ qua chuyện cũ. Có thể giúp được gì ta chưa bao giờ từ chối. Nhưng ngươi nhân lúc ta đi Nhật Bản chơi vài ngày với phụ nữ, lôi kéo tất cả các xưởng khác về tay mình? Ta không phản đối ngươi làm ăn, nhưng ta nhớ ngươi từng nói, chúng ta là bạn bè, chuyện như vậy mà ngươi không gọi điện thông báo cho cái gọi là bạn bè một tiếng? Là sợ ta "người bạn này" phá hỏng chuyện của ngươi?

- Ngươi nghĩ nhiều rồi, A Diệu. Trước đó ta còn không biết ngươi đi Nhật Bản. Hôm nay gọi đến xưởng của ngươi mới biết. Hơn nữa, ngươi chẳng phải đã sớm biết ta chuẩn bị bán hàng sang Mỹ rồi sao? Đã biết từ trước thì ngươi cũng nên đoán được ta sẽ lôi kéo các xưởng khác cùng bán hàng sang Mỹ, cần gì phải tức giận như vậy?

Đường Bá Kỳ im lặng đợi Tống Thiên Diệu nói xong mới mỉm cười lên tiếng, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm vào biểu cảm của đối phương:

- Nếu ngươi cũng muốn làm ăn với Mỹ, ta có thể ưu tiên giúp ngươi bán hàng của xưởng tóc giả Cửu Quang sang Mỹ, còn hơn cả hàng của nhà họ Đường. Ngươi thường nói một câu, mọi người hòa khí sinh tài. Xưởng của ngươi mở thêm vài bộ thiết bị, sản xuất tóc giả ra, ta giúp ngươi bán sang Mỹ, cùng nhau kiếm tiền của người Mỹ.

Tống Thiên Diệu nhìn với ánh mắt âm u nói:

- Ta không tức giận vì không bán được sản phẩm sang Mỹ. Ta tức giận vì thái độ của lũ khốn các ngươi. Đồ chó! Từng người trong số các ngươi, máy móc là ta giúp đặt hàng! Công nhân là ta giúp đào tạo, nguyên liệu là ta giúp giới thiệu! Nhưng khi có việc làm ăn, từng người đều như câm như hến không hé răng nửa lời với ta? Sợ ta cướp đơn hàng của các ngươi à! Được, đơn hàng Mỹ phải không? Tiền phạt vi phạm hợp đồng ở Mỹ rất đắt đó! Tự mình cẩn thận một chút.

Nói xong, Tống Thiên Diệu xoay người bước đi, dẫn Mạnh Uyển Thanh đi vào thang máy của tòa nhà trước.

Đường Bá Kỳ quay đầu nhìn những người khác có vẻ mặt hơi ngượng ngùng, thản nhiên dang hai tay ra, cười nói:

- Không sao, A Diệu chỉ nhất thời hơi tức giận thôi. Hắn làm ăn với người Anh, chúng ta làm ăn với người Mỹ, không có xung đột gì cả. Mọi người đừng lo lắng, vài ngày nữa ta sẽ hẹn hắn ra nói chuyện, đảm bảo sẽ không có vấn đề gì. Chúng ta làm ăn với nhau, đừng làm như chuyện yêu đương nam nữ bắt đầu rồi kết thúc vậy, đúng không? A Diệu đôi khi quá nóng nảy phải không? Đi thôi, ta mời mọi người cùng ăn tối

Dù Hoàng Tư Quần, Lạc Gia Bảo và những người khác không để lộ vẻ gì trên mặt, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận, những lời Đường Bá Kỳ vừa nói khi đối đầu với Tống Thiên Diệu, thậm chí cả phong thái, cử chỉ, lời nói khi quay lại nhìn họ, cộng với đơn hàng mà công ty thương mại

quốc tế Cơ Mỹ đang nắm trong tay, gã thanh niên này đã vượt qua Tống Thiên Diệu, trở thành người đứng đầu trong ngành công nghiệp tóc giả mới nổi ở Hồng Kông. Nếu thực sự thành lập hiệp hội thương mại ngành nghề, Tống Thiên Diệu đã không còn một chút cơ hội nào.

Chương 270: Tiếp chiêu đi

Bóng dáng Tống Thiên Diệu biến mất ở cuối hành lang, Đường Bá Kỳ giải thích với mọi người phía sau xong, chuẩn bị cùng nhau đi thang máy tiếp theo để xuống ăn cơm. Ngay khi thang máy sắp lên tới, Đường Bá Kỳ như chợt nhớ ra điều gì đó:

- Xin lỗi, ta phải gọi điện cho đường thúc, báo là tối nay không về nhà ăn cơm. A Nguyên, hãy đưa mấy vị lão bản xuống lầu trước, ta gọi điện xong sẽ xuống ngay. Tối đi uống rượu phải báo cho người lớn một tiếng, để họ khỏi lo lắng.

Nói xong, hắn cười xin lỗi mọi người rồi quay người trở lại công ty của mình. Khi vào đến văn phòng, gương mặt anh tuấn mới lộ ra vẻ nghiêm túc.

Những lời Tống Thiên Diệu đột ngột xuất hiện nói, Đường Bá Kỳ chỉ coi như đùa, chuyện gì mà không thông báo cho hắn một tiếng, không coi hắn là bạn bè, hắn hoàn toàn có thể bỏ qua. Hôm nay Tống Thiên Diệu xuất hiện ở đây, thực ra chỉ có một mục đích, đó là công khai đoạn tuyệt với bọn họ, chia đường ai nấy đi, có thể đường đường chính chính đứng về phía đối lập, đối mặt trực tiếp với nhau với tư cách đối thủ.

Hơn nữa Tống Thiên Diệu đe dọa cái gì? Tiền phạt vi phạm hợp đồng Mỹ rất cao? Muốn ra tay?

Đường Bá Kỳ cầm điện thoại trên bàn lên, bấm số của Hạ Tá Lợi:

- Hạ lão bản?

- Đường tiên sinh?

Đầu dây bên kia, Hạ Tá Lợi nhận được điện thoại của Đường Bá Kỳ, dường như không lấy làm ngạc nhiên.

Đường Bá Kỳ ngồi xuống ghế làm việc, đi thẳng vào vấn đề:

- Tống Thiên Diệu có gọi điện cho ngươi không?

- Ba mươi phút trước vừa gọi, hắn cũng giống như ngươi, trước tiên hỏi ngươi có gọi cho ta không.

Hạ Tá Lợi dường như đang ăn gì đó, giọng nói có phần không rõ ràng.

Đường Bá Kỳ tiếp tục hỏi Hạ Tá Lợi:

- Có phải muốn mua lại toàn bộ tóc giả trong tay ông không?

- Phải.

Hạ Tá Lợi nuốt thức ăn trong miệng xuống, nói một từ ngắn gọn.

Đường Bá Kỳ thở hắt ra một hơi:

- Hạ lão bản, vậy ngươi nên quyết định đi, muốn nâng giá, xem bên nào trả giá cao thì bán cho bên đó, kiếm thêm chút đỉnh là chuyện tốt, nhưng cũng phải nhìn rõ thực tế, Tống Thiên Diệu trả bao nhiêu tiền để mua hàng của ngươi? Giá gấp đôi? Mỗi cái hai đồng? Cơ Mỹ cũng có thể trả hai đồng Hồng Kông.

- Mỗi cái ba đồng, không chỉ là hàng hiện tại, hàng sau này Tống tiên sinh nói cũng có thể mua với giá ba đồng, Đường tiên sinh.

Hạ Tá Lợi ở đầu dây bên kia gần như không giấu nổi sự phấn khích trong giọng nói.

Chương 504. Tống Thiên Diệu hành động theo cảm xúc (3)

Đường Bá Kỳ nghe đến con số ba đồng thì dừng lại một chút, sau đó mở miệng, giọng đã có phần lạnh lùng:

- Hạ lão bản, đẩy giá lên cao, tức là đuổi khách hàng của ngươi ra khỏi cửa, một mình nhà máy của Tống Thiên Diệu sau này cần nhiều nguyên liệu, hay mười nhà máy hiện tại sau này cần nhiều nguyên liệu hơn? Ngươi nên rất rõ. Hai đồng Hồng Kông một bím tóc, ta mua toàn bộ hàng trong tay ngươi hiện tại, cũng như tất cả hàng vận chuyển đến Hồng Kông sau này, nếu không thỏa thuận được, ta sẽ tự mình đi Ấn Độ ngay bây giờ, dù tốn một hai tháng thời gian, cũng sẽ tìm ra một đối tác mới từ Ấn Độ.

- Ta đã suy nghĩ kỹ về vấn đề quyết định mà ngươi nói, Đường tiên sinh, nhưng ngươi phải biết, trước đây anh trai của ta thông qua quan hệ của Tống lão bản, vay được một khoản từ ngân hàng HSBC, đây là một ân tình rất lớn. Anh trai ta hiện giờ tuy đã đi quản lý việc may mặc của nhà họ Hạ, tạm thời để tôi điều hành việc kinh doanh tóc giả, nhưng một số việc vẫn do hắn quyết định.

- Vì vậy câu trả lời của ta cho ngươi là thế này, năm vạn bím tóc hiện đang tích trữ trong kho ở Hồng Kông, ba đồng một cái, nhà họ Hạ đã bán hết cho Tống Thiên Diệu, nhưng hàng sau này, nếu giá không đổi, hai đồng một cái, sẽ ưu tiên

cung cấp cho nhà họ Đường và các nhà máy khác, cũng coi như nhà họ Hạ đã trả xong ân tình cho Tống tiên sinh.

Hạ Tá Lợi nói với giọng nhẹ nhàng ở đầu dây bên kia:

- Sau này làm ăn là làm ăn, không liên quan đến ân tình.

Đường Bá Kỳ không chỉ trích đối phương rõ ràng là tham tiền, lại nói mình trả ân tình cho Tống Thiên Diệu, mà lập tức hỏi:

- Lô hàng tiếp theo của ông, khi nào đến?

- Một tháng rưỡi sau.

- Lúc này, nguyên liệu tích trữ trong nhà máy của các vị có thể đợi đến lô hàng tiếp theo của ta.

Hạ Tá Lợi nói.

- Nếu không đợi được, ta cũng có thể tạm thời giúp các vị điều chỉnh một lô nguyên liệu giá hơi cao để cứu nguy, đảm bảo không để nhà máy của Đường tiên sinh các vị gặp vấn đề thiếu nguyên liệu. Người Ấn Độ học được cách làm ăn từ người Anh, ý thức về thời gian rất quan trọng.

- Khi lô hàng tiếp theo đến, nhớ gọi điện cho ta trước. Nếu để ta biết lô hàng tiếp theo của ngươi vẫn định giữ giá cao như hôm nay để bán, ta sẽ để tất cả các nhà máy liên kết lại tẩy chay hàng của ngươi. Ta là người Trung Quốc mang hộ chiếu Mỹ, sinh ra đã không quen với luật lệ của người Anh.

Đường Bá Kỳ nói với giọng lạnh nhạt rồi cúp máy.

Đặt điện thoại xuống, Đường Bá Kỳ lại bắt đầu suy nghĩ về lý do Tống Thiên Diệu vội vàng đặt mình vào thế đối lập với các chủ nhà máy khác. Thị trường Mỹ không xung đột với thị trường Anh của Tống Thiên Diệu, và thị trường Mỹ lại là nơi Tống Thiên Diệu cố tình không động đến, để dành cho người khác. Chẳng phải hắn đang chờ người khác mở rộng thị trường

Mỹ sao? Vậy thì việc mình liên kết với các nhà máy khác giờ đây đã như ý muốn của hắn, giành được đơn hàng từ Mỹ, hắn vội vàng nhảy ra chỉ trích những người này không giữ chữ tín, thật là đột ngột.

Nguyên liệu cũng không thể bị Tống Thiên Diệu khống chế. Hạ Tá Lợi đâu phải kẻ ngốc, chỉ kiếm tiền của một mình Tống Thiên Diệu mà bỏ qua mười nhà máy khác?

Thời gian này Tống Thiên Diệu chắc hẳn vì đơn hàng từ ba công ty bách hóa lớn của Anh nên dòng tiền dồi dào, dùng chiêu trò nhỏ như trả giá cao để mua nguyên liệu có thể dọa dọa các ông chủ khác, nhưng không dọa được hắn Đường Bá Kỳ. Dù vì hợp đồng, người Ấn Độ cũng phải cung cấp hàng định kỳ cho mười nhà máy, nếu không thì không chỉ tiền phạt vi phạm hợp đồng Mỹ đáng sợ, mà hợp đồng của hắn Đường Bá Kỳ cũng không phải tờ giấy trắng.

Không biết tại sao, Đường Bá Kỳ không nhịn được đặt mình vào vị trí của Tống Thiên Diệu, nếu mình nắm trong tay dòng tiền dồi dào, sẽ chuẩn bị làm gì? Mở rộng quy mô, khai phá thị trường mới, bắt đầu quảng bá thương hiệu tóc giả của mình?

Thị trường tóc giả lớn nhất hiện nay là ở Mỹ, nếu Tống Thiên Diệu không hợp tác với mình, thì chỉ có thể tốn công sức sang Mỹ để liên lạc lại với các nhà phân phối. Sản lượng của một nhà máy không thể giành được thị phần của công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ do mười nhà máy cung cấp hàng.

Mở rộng quy mô quảng bá thương hiệu, Tống Thiên Diệu đã không bỏ qua thị trường Mỹ ngay từ đầu, hai điểm này mâu thuẫn với nhau.

Vậy thì mỗi tháng dựa vào đơn hàng của ba công ty bách hóa lớn, bỏ qua chi phí và các khoản chi tiêu, hắn gần như có thể đạt được lợi nhuận 80 vạn đô la Hồng Kông, không thể chỉ

để trong ngân hàng mốc meo được. Tâm tư không ở việc làm lớn thị trường, chẳng lẽ là muốn đầu cơ chứng khoán Hồng Kông? Đánh cược vào cơ hội kết thúc chiến tranh Triều Tiên?

Đường Bá Kỳ nhớ lại lúc ở tiệm mì Hoàng Ký, Tống Thiên Diệu đã nói ra một loạt con số về thị trường chứng khoán, những con số đó có thể chứng minh Tống Thiên Diệu đã bỏ rất nhiều tâm sức vào thị trường chứng khoán Hồng Kông, liệu gã này có ném tiền vào thị trường chứng khoán không?

Nếu tâm tư không ở việc kinh doanh tóc giả, muốn kiếm tiền từ thị trường chứng khoán, vậy tại sao lại đột ngột lật mặt với những người làm ăn tóc giả như mình?

Dù nghĩ thế nào, Đường Bá Kỳ đều cảm thấy không hiểu nổi biểu hiện của Tống Thiên Diệu, nhưng chứng khoán cũng là một hướng suy nghĩ. Ngày mai mình phải bảo thư ký giúp liên lạc với một môi giới chứng khoán để trò chuyện, tìm hiểu tình hình gần đây của thị trường chứng khoán Hồng Kông.

Nhưng dù sao đi nữa, thị trường tóc giả do công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ chủ đạo đã trở thành định cục.

Tống Thiên Diệu có thủ đoạn gì cứ thi triển ra, hắn Đường Bá Kỳ sẽ tiếp chiêu. Đơn hàng 35 vạn đô la Mỹ một quý, một năm là 140 vạn đô la Mỹ, và còn sẽ không ngừng tăng lên theo số lượng nhà máy tăng thêm. 140 vạn đô la Mỹ, quy đổi thành 4200 vạn đô la Hồng Kông, đây chỉ là doanh thu năm đầu tiên của công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ.

Trước con số khổng lồ này, Tống Thiên Diệu hoàn toàn không thể lay chuyển được mười chủ nhà máy đã liên kết chặt chẽ về lợi ích.

Chương 505. Ra chiêu? (1)

Đưa Mạnh Uyển Thanh về chỗ ở, Tống Thiên Diệu quay lại nhà máy, trên mặt hoàn toàn không còn vẻ u ám như lúc đối diện với Đường Bá Kỳ và những người khác ở tòa nhà Bator. Ngồi sau bàn làm việc, hắn nhận lấy tách trà do Lâu Phượng Vân rót giúp, bưng trong tay cười híp mắt nói:

- Các nhà máy trước đây tích trữ bao nhiêu hàng, đã tra rõ chưa?

Lâu Phượng Vân giúp Tống Thiên Diệu thu dọn những tờ báo và tài liệu lộn xộn trên bàn làm việc, miệng nói:

- Đã tra rồi, mọi người mới bắt đầu làm ăn, đều có thái độ thận trọng, nhiều nhất như nhà máy Hưng Nghiệp của nhà họ Đường cũng chỉ tích trữ nguyên liệu không đến một quý, ít nhất vài nơi chỉ có nguyên liệu cho một tháng.

- Còn hai anh em Hạ Tá Trì thì sao?

Tống Thiên Diệu uống một ngụm trà, hỏi Lâu Phượng Vân.

- Trước đây ngươi giúp Hạ Tá Trì vay được một trăm năm mươi vạn đô la Hồng Kông từ ngân hàng HSBC, hiện giờ hắn dồn hết tâm sức vào cái gọi là công ty may mặc của mình, hiện tại việc kinh doanh tóc giả hoàn toàn do em trai hắn là Hạ Tá Lợi quản lý.

- Những nhà máy kia cũng muốn lấy hàng số lượng lớn từ tay Hạ Tá Lợi, nhưng Hạ Tá Lợi có con mắt nhìn xa, thấy nhà máy nhiều lên, bây giờ chỉ chịu cung cấp từng chút một, rõ ràng là muốn chờ có nhà máy không chịu nổi, chủ động thay hắn đẩy giá lên, mua nguyên liệu. Ngươi bảo ta dùng mười

lăm vạn đô la Hồng Kông mua lại toàn bộ nguyên liệu tích trữ trong kho của hắn ở Hồng Kông, đúng ý hắn, ta thấy lần sau hắn chắc chắn sẽ mở miệng đòi giá trên trời.

Lâu Phượng Vân bước đến trước mặt Tống Thiên Diệu, mở ngăn kéo bàn làm việc ra, cất những thứ lặt vặt như tiền Hồng Kông, diêm quẹt trên bàn vào ngăn kéo cho gọn gàng.

Tống Thiên Diệu thuận thế từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy eo Lâu Phượng Vân, kéo nàng ngồi lên đùi mình:

- Ta dẫn Uyển Thanh đi Nhật Bản xem nhà máy, tiện thể nhường thời gian cho Đường Bá Kỳ, để hắn có thể đường đường chính chính cướp lấy vị trí chủ tịch hiệp hội ngành nghề trong mấy ngày này, ngươi có cảm thấy ghen tị trong lòng không?

Bị Tống Thiên Diệu ôm ngồi trên đùi hắn, Lâu Phượng Vân dừng công việc trong tay lại, quay đầu nhìn Tống Thiên Diệu một cái, rồi lại thu hồi ánh mắt, ngồi yên lặng trước mặt Tống Thiên Diệu không nói gì.

- Dẫn phụ nữ đi giải sầu mà chỉ đến nhà máy, có gì đáng ghen tị chứ.

Một lúc sau, Lâu Phượng Vân mới hơi ngả người ra sau, tựa đầu vào cằm Tống Thiên Diệu, nhẹ nhàng nói.

- Tên khốn Sư Gia Huy vội vàng giới thiệu Mê Đệ Nhượng cho cô xong thì chạy đi tiếp tục may quân phục cho lính Anh, tên đó, quân phục kiếm được bao nhiêu chứ, lúc đầu buôn bán quân nhu mới là béo bở nhất, đừng nói năm ngàn bộ quân phục, một vạn bộ quân phục cũng chưa chắc bằng một lần giúp hơn chục doanh trại buôn bán quân nhu. Nhưng không ngờ Hạ Tá Trì cũng đi mở xưởng may, ngược lại Sư Gia Huy gặp may, nếu có cơ hội thích hợp, xưởng may của Hạ Tá Trì nói không chừng sẽ để rẻ cho hắn, khoản vay ta sẽ trả, Sư Gia

Huy không cần bỏ tiền mà còn có thể quản lý thêm một nhà máy.

Tống Thiên Diệu vòng tay ôm bụng Lâu Phượng Vân nói.

Lâu Phượng Vân tận hưởng giây phút ấm áp với Tống Thiên Diệu, giọng nói uể oải:

- Tên Mê Đệ Nhượng đó đặc biệt gọi điện từ Ấn Độ, nói đã nhận được bảy ngàn bím tóc.

- Bảo hắn tiếp tục thu mua, vẫn chưa đủ, còn thiếu rất nhiều, một tháng sau mới rầm rộ vận chuyển tóc về Hồng Kông, đừng vội, tiền sẽ không thiếu hắn một xu.

Tống Thiên Diệu nhẹ nhàng xoay người Lâu Phượng Vân lại, để nàng ngồi vắt vẻo trên đùi mình, đưa tay vuốt một lọn tóc dài buông xuống má nàng:

- Một năm rưỡi, nhiều nhất là một năm rưỡi, đợi xong việc làm ăn, ta cũng sẽ đưa ngươi đi du lịch, ngươi muốn đi đâu?

Lâu Phượng Vân hai tay chống lên ngực Tống Thiên Diệu, nghĩ ngợi nghiêm túc:

- Malay, ta muốn đến Malay xem thử, trước đây ta nhờ người dò la tin tức về cha ta, có người nói cha ta chưa kịp đến Malay đã bị bệnh nặng và bị đầu rắn ném xuống biển, cũng có người nói ông ấy đến được Malay mới bị bệnh chết, được chôn trong nghĩa địa của cu li. Dù không tìm được bia mộ, ta cũng muốn đến đó nhìn một cái, thắp hương cho ông ấy, dù sao khi mẹ ta qua đời, bà ấy vẫn còn nhớ đến ông ấy.

- Ừm, đến lúc đó ta sẽ nhớ đi cùng ngươi.

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu, nói xong liền ngả đầu ra sau tựa vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâu Phượng Vân nhìn người đàn ông luôn bình tĩnh tự nhiên trước mặt Mạnh Uyển Thanh, chỉ khi ở một mình với cô

mới lộ ra vẻ mệt mỏi kiệt sức như vậy, mở miệng hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Tống Thiên Diệu nhắm mắt ôm nhẹ người phụ nữ vào lòng, như lẩm bẩm nói:

- Hoặc là đặt ra quy tắc cho ngành này, hoặc là tuân thủ quy tắc của ngành này, hoặc là chết trong sự hỗn loạn của việc làm ăn, hoặc là… đêm nay ngươi đến phòng ta ngủ thế nào?

- Hả?

Lâu Phượng Vân đang tựa đầu vào ngực Tống Thiên Diệu, nghe hắn cảm thán về chuyện làm ăn, kết quả câu cuối cùng lại đột nhiên bảo cô đêm nay đến ngủ cùng hắn?

Lâu Phượng Vân mở mắt, nhìn Tống Thiên Diệu:

- Uyển Thanh không phải vừa mới ở cùng ngươi về sao?

- Vừa xuống máy bay ở Nhật Bản, cô ấy đã đến kỳ kinh nguyệt, nếu không ta làm sao vừa về đã ôm ngươi như bị uống thuốc xuân vậy?

Tống Thiên Diệu nói có vẻ buồn bực.

Lâu Phượng Vân thoạt đầu ngẩn người, sau đó nụ cười trên mặt như gợn sóng lan rộng, cười đến cuối cùng, đã không thể ngồi thẳng dậy được.

Chương 506. Ra chiêu? (2)

…

Ngày hôm sau, Tống Thiên Diệu tỉnh táo sảng khoái lái xe đến tiệm mì Hoàng Ký. Thấy Tống Thiên Diệu đến thăm, Hoàng Tư Quần đích thân đón Tống Thiên Diệu vào một phòng nhã, khuôn mặt tròn béo lo lắng nhìn quanh bốn phía, rồi hạ thấp giọng như đặc vụ tiếp xúc bí mật nói với Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, ta thật không biết nói gì với ngươi nữa, ngươi là người trẻ tuổi giúp mọi người mở xưởng, mua máy móc, đào tạo công nhân, làm đều tốt cả, nhưng sai là sai ở chỗ, ngươi không giúp mọi người bán tóc giả trước một bước, nên bây giờ làm cháu rất bị động.

- Quần thúc, ta tức giận không phải vì các người bán hàng sang Mỹ, ta tức là nhà họ Đường ngay cả tin tức cũng không tiết lộ một tiếng, làm ăn có gì mà không thể cho người biết? Nhất định phải loại ta ra ngoài sao?

Tống Thiên Diệu cho một miếng bánh ngọt vào miệng nếm thử, vẻ như giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng nghe kỹ vẫn còn giận dữ nói với Hoàng Tư Quần:

- Nhưng bây giờ ta đã hết giận rồi, hôm qua đã mua hết toàn bộ hàng tồn kho của người Ấn Độ, tên khốn Đường Bá Kỳ, ta nghe nói có xưởng chỉ còn không đến một tháng hàng tồn, đến lúc đó xem Đường Bá Kỳ làm sao giải quyết cho người ta, lúc đó chẳng phải phải ngoan ngoãn cầu xin ta chia cho một ít nguyên liệu sao?

- Mười lăm vạn đô la Hồng Kông, mua năm vạn bím tóc? Tối qua ăn cơm tối, Đường Bá Kỳ đã nói với mọi người, bảo ngươi không làm theo quy tắc, đã coi là cố ý nhắm vào mọi người đẩy giá nguyên liệu lên cao.

Hoàng Tư Quần nửa thân trên nằm trên mặt bàn, nói với Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, lần này ngươi mua tóc ba đô la Hồng Kông một bím, lần sau có phải năm đô la không? Đừng làm vậy, tiền của ngươi cũng là kiếm được bằng mồ hôi nước mắt, cần gì phải dùng để đấu khí với nhà họ Đường.

- Quần thúc, ngoài nhà họ Đường ra, tính cả thúc, thương hội Triều Châu còn có ba xưởng làm ăn tóc giả, thúc và hai xưởng kia có giúp ta không? Ta không hứng thú với thị trường Mỹ, nhưng mà, ta muốn đưa người phụ nữ của ta lên vị trí chủ tịch hiệp hội thương mại ngành, thấy ta hợp với Quần thúc nên mới nói với thúc, nhà họ Đường bây giờ đối đầu với ta, cướp vị trí của ta, ta phải đấu với hắn một trận.

Tống Thiên Diệu nuốt miếng bánh ngọt trong miệng, nhìn về phía Hoàng Tư Quần.

Hoàng Tư Quần do dự nói:

- Phụ nữ? A Diệu ngươi tự làm, mọi người chắc chắn sẽ phục, dù sao cũng có một phần tình nghĩa, nhưng một người phụ nữ? Liệu có… Chiều chuộng phụ nữ thì mua ít đồ trang sức quần áo là được rồi?

- Ta có thể giúp Chử tiên sinh giành được vị trí chủ tịch hiệp hội dược phẩm, đeo được huy hiệu Thái Bình Thân Sĩ, thì chắc chắn cũng có thể đưa nữ nhân của ta lên vị trí chủ tịch hiệp hội sản xuất tóc giả.

Tống Thiên Diệu tự tin nói với Hoàng Tư Quần:

- Quần thúc, ngươi cùng hai nhà máy khác, đều có bốn bộ thiết bị, nhận được đơn hàng cũng nhiều hơn những nhà máy chỉ có hai ba bộ. Chỉ cần các ngươi giúp ta, cố tình vi phạm hợp đồng, khiến công ty của Đường Bá Kỳ bị phía Mỹ kiện, đòi bồi thường vi phạm hợp đồng, hắn sẽ lập tức sụp đổ thôi. Dù cả nhà bán hết tài sản cũng không đủ bồi thường đâu.

- Chúng ta cũng đã ký hợp đồng với công ty nhà họ Đường, nếu không giao hàng đúng hạn, cũng phải bồi thường thiệt hại cho đối phương.

Sắc mặt Hoàng Tư Quần thay đổi, không ngờ Tống Thiên Diệu lại nói ra những lời độc ác như vậy.

Tống Thiên Diệu dùng thìa múc một viên kẹo bỏ vào miệng, thưởng thức một lúc rồi mới cười nói:

- Quần thúc, ta và ngươi vừa gặp đã thấy hợp, nên ta mới nói những lời này với ngươi. Khoản bồi thường vi phạm hợp đồng của ba nhà kia, đến lúc đó ta sẽ trả. Yên tâm, hợp đồng với phía Mỹ chắc chắn là do công ty Cơ Mỹ của Đường Bá Kỳ ký với họ. Đến lúc đó phía Mỹ kiện hắn ở Mỹ, còn hắn kiện các vị là ở Hồng Kông, có một khoảng cách thời gian dài ở giữa.

- Khi bên đó kiện hắn xong, hắn còn có sức lực để kiện ba nhà các ngươi sao? Dù hắn thật sự bận bịu được, nhiều lắm ta cũng chỉ cần chuẩn bị sẵn tiền bồi thường cho ba nhà các ngươi trả cho hắn thôi. Hắn đại diện cho mười nhà máy làm ăn với Mỹ, số lượng đơn hàng lớn, tiền bồi thường cũng là con số trời ơi.

- Người Mỹ rất coi trọng hợp đồng, nên tiền bồi thường của ba nhà máy các ngươi cộng lại, ta tính cao nhất cũng chỉ bằng ba phần mười tiền bồi thường phía Mỹ thôi. Số tiền này ta trả nổi, nhưng dù hắn có được khoản bồi thường này cũng không đủ trả cho phía Mỹ, chắc chắn sẽ chết. Đến lúc đó ta tiếp quản

công việc làm ăn với Mỹ mà hắn để lại, dẫn dắt mọi người tiếp tục phát tài. Vì vậy ta mới hỏi, Quần thúc, ngươi có giúp ta không?

Hoàng Tư Quần lấy tay lau lớp mồ hôi không biết từ lúc nào đã rịn ra trên trán, nuốt ực một ngụm nước bọt, nhìn Tống Thiên Diệu:

- Để ta suy nghĩ kỹ đã, suy nghĩ kỹ đã.

Tối qua khi ăn cơm, Đường Bá Kỳ còn nói với họ, nếu Tống Thiên Diệu ra tay thì hắn sẽ đón đầu. Không ngờ hôm nay Tống Thiên Diệu đã nói ra cách độc ác như vậy, còn muốn hắn Hoàng Tư Quần đứng ra làm con dao giết người?

Chỉ vì hắn là ông chủ nhà máy mì béo phì, thì thật sự là đồ ngu ngốc sao?

Tống Thiên Diệu, thật sự không nhìn rõ tình hình, coi như đã ra tay với công ty Cơ Mỹ Quốc Tế Thương Mại nắm giữ nguồn lực của mười nhà máy rồi sao?

Chương 507. Tin tức (1)

- Ngươi nên cân nhắc đổi một chiếc du thuyền mới đi, Thạch cục trưởng.

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc đứng trên bến tàu của Câu lạc bộ Du thuyền Hoàng gia Hồng Kông ở đảo Gillette, nhìn Thạch Trí Ích đang đứng trước vị trí neo đậu, âu yếm vuốt ve thân một chiếc thuyền buồm gỗ và nói.

Hôm nay Thạch Trí Ích mặc một bộ đồ thể thao, vẻ mặt rất thoải mái, dường như cuối tuần được ra biển tự lái du thuyền đi một vòng là một trong những việc hạnh phúc nhất trong đời hắn.

- Đổi đi? Không, ta biết ngươi nhìn nó có vẻ lỗi thời, giống như một lão già vô dụng.

Nghe Tống Thiên Diệu bảo hắn đổi chiếc du thuyền này, Thạch Trí Ích vẫn để một tay trên thân thuyền, xoay nửa người nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Đây là mẫu cổ điển được công ty Plymouth Limited của Anh sản xuất năm 1942, ta đã mất rất nhiều thời gian mới vận chuyển nó từ tay một người bán tốt bụng ở Úc chịu nhượng lại về Hồng Kông. Loại mẫu cổ điển này đã rất hiếm, ta đã thay thế rất nhiều linh kiện bên trong, nhưng vẫn hoàn hảo giữ nguyên kiểu dáng cổ điển của nó. Nhìn bề ngoài, đây chỉ là một chiếc thuyền buồm hơi nước bằng gỗ, nhưng thực tế, nó là một chiếc thuyền buồm cơ giới bằng gỗ không thua kém gì những chiếc du thuyền hiện đại khác, mã lực rất mạnh. Rất nhiều hội viên của Câu lạc bộ Du thuyền Hoàng gia Hồng Kông thèm thuồng muốn sưu tầm nó, đều bị ta từ chối. Vì vậy,

đổi nó đối với ta là không thể, nhưng có thể cân nhắc mua thêm một chiếc nữa.

Tống Thiên Diệu cười nói:

- Thực ra, sau một thời gian nữa khi công việc kinh doanh ổn định, ta cũng đang cân nhắc mua một chiếc du thuyền kiểu mới. Tuy nhiên, niềm đam mê du thuyền của ta có lẽ chỉ kéo dài một thời gian ngắn. Có lẽ, ta nói có lẽ, ngươi có thể cân nhắc việc sưu tầm chiếc du thuyền mà ta đã mua nhưng không còn hứng thú nữa.

- Ha ha!

Thạch Trí Ích cười sảng khoái:

- Đương nhiên rồi. Nào, ta đưa ngươi lên thuyền, chúng ta ra biển một vòng.

Hắn dẫn Tống Thiên Diệu lên chiếc thuyền buồm gỗ dài 22 mét. Sau khi sáu thủy thủ người Úc và ba người phục vụ của câu lạc bộ du thuyền đã vào vị trí, Thạch Trí Ích tự mình lái chiếc du thuyền rời khỏi bến tàu của Câu lạc bộ Du thuyền Hoàng gia Hồng Kông ở đảo Gillette.

Tống Thiên Diệu đứng trên boong tàu ngậm điếu thuốc đón gió biển. Sau khi Thạch Trí Ích đã tận hưởng cảm giác lái du thuyền và giao quyền lái cho thủy thủ, hai người được người phục vụ trên tàu chuẩn bị sẵn dụng cụ câu cá, bắt đầu ngồi trên boong câu cá biển. Thạch Trí Ích nhìn ra mặt biển phẳng lặng hỏi Tống Thiên Diệu:

- Nhật Bản? Giống như ngươi đã nói với ta qua điện thoại, thương mại với Trung Quốc đại lục thường xuyên hơn cả Hồng Kông?

Tống Thiên Diệu gắn mồi vào lưỡi câu:

- Không phải thường xuyên hơn, mà là hiện nay thương mại giữa Hồng Kông và Trung Quốc đại lục đã ngừng trệ, nhưng thương mại giữa Nhật Bản và Trung Quốc đại lục lại không hề bị ảnh hưởng. Ta đã dùng danh nghĩa thương nhân Nam Dương, tham quan nhiều nhà máy cùng loại của Nhật Bản và Hồng Kông cũng như một số cảng của Nhật Bản.

- Những nguyên liệu có thể mua gần và rẻ từ Trung Quốc đại lục, Nhật Bản không hề cân nhắc mua từ Anh, Canada và các nước khác, bất kể nguyên liệu đó có nằm trong danh sách cấm vận hay không, dường như lệnh cấm vận chỉ dành riêng cho Hồng Kông vậy. Tuy nhiên, thương mại nhiều nhất vẫn là lương thực. Hiện nay Nhật Bản đang nhanh chóng mở rộng công nghiệp hóa, nông dân ở nông thôn đều được các chủ nhà máy tài phiệt Nhật Bản đưa vào làm việc trong nhà máy. Vì vậy, họ dùng cao su, nhựa, tấm nhôm và những thứ tương tự để trao đổi lấy lương thực với Trung Quốc đại lục. Tuy nhiên gần đây đại lục dường như đã giảm bớt thương mại lương thực.

- Bọn Mỹ chết tiệt.

Thạch Trí Ích nghe lời Tống Thiên Diệu, gật đầu căm phẫn:

- Tôm Hồng Kông đánh bắt được đều bị chúng bôi nhọ là cộng sản, không cho Hồng Kông làm ăn với đại lục dù chỉ một đồng, nhưng đồng minh châu Á của chúng lại đang bán những mặt hàng cấm vận cho Trung Quốc đại lục để đổi lấy lương thực một cách vô tội vạ. Đây chính là bọn Mỹ chết tiệt, bọn Mỹ đã hại nước Anh từ chủ nợ trước Thế chiến II trở thành con nợ. Bọn Mỹ đó đã không còn tinh thần của người da trắng châu Âu nữa, chỉ là một lũ ruồi nhặng ích kỷ chạy theo lợi ích.

- Nhưng con ruồi này lại là một con khổng lồ.

Tống Thiên Diệu bốc một quả nho từ đĩa trái cây mà người hầu mang lên, bỏ vào miệng, quay mặt nhìn Thạch Trí Ích nói.

Thạch Trí Ích cũng quay mặt lại, mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu:

- Ngươi phải đảm bảo rằng sau khi toàn bộ sự việc kết thúc, những con số đơn hàng đó chỉ có thể tăng lên, không được giảm xuống.

- Nhà máy và kho hàng của ta đã tích trữ đủ nguyên liệu để sử dụng trong bảy năm. Ngay cả khi đem ra chia đều cho mười một nhà máy, cũng đủ để mỗi nhà máy duy trì sản xuất trong một năm, hơn nữa nguyên liệu vẫn đang liên tục được chuyển đến từ Ấn Độ.

Tống Thiên Diệu nhổ hạt nho ra, khẳng định với Thạch Trí Ích.

- Ngươi có vẻ rất tự tin vào bạn gái của mình.

Nhìn thấy bộ dạng của Tống Thiên Diệu, Thạch Trí Ích cười nhếch mép:

- Được rồi, ta sẽ bắt tay vào điều tra chuyện này.

Nói xong, hắn vẫn không nhịn được bổ sung thêm một câu:

- Bọn Mỹ chết tiệt.

- Ta không phải tự tin vào phụ nữ, mà là tự tin vào nước Anh. Chẳng lẽ khi đã có đầy đủ bằng chứng, chính phủ Anh lại không thể làm được chuyện nhỏ nhặt như vậy sao?

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa ném lưỡi câu ra xa về phía biển.

…

Chương 508. Tin tức (2)

- Lâm tiên sinh, Đỗ Sử Uy tiên sinh và Lữ Kiến Sinh tiên sinh đã đến, hiện đang đợi ngài ở phòng khách.

Thái Hành Nhất, lão bộc của nhà họ Lâm, nói với Lâm Hiếu đang ngồi ở sân sau, mặc trang phục nghỉ ngơi, đang cầm cưa tay cưa gỗ với nụ cười trên môi.

Lâm Hiếu Tắc bốn mươi bảy tuổi, thân hình gầy gò nhưng cường tráng, đặt cái cưa tay xuống. Bên cạnh, Thôi Hành Nhất đã đưa khăn lau đúng lúc. Lâm Hiếu Tắc lau mồ hôi trên mặt, nhìn thành quả chưa hoàn thành trước mặt và nói với Thôi Hành Nhất bên cạnh:

- Nhất ca, sau khi ta làm xong, ngươi nấu cơm không cần dùng gas nữa, khi trời đẹp, chỉ cần dùng ánh nắng mặt trời là được. Mời hai người kia uống trà trước, ta đi thay quần áo.

Thôi Hành Nhất đánh giá những thanh gỗ và thanh nhôm trải ra trên đất, mỉm cười lắc đầu rồi lui ra trước. Vị Lâm tiên sinh này, từ nhỏ đã một lòng muốn làm kỹ sư, suốt ngày làm những vật nhỏ để tự giải trí. Thời thanh niên đi du học nước ngoài cũng học kỹ thuật, dù bây giờ đã là ông chủ của bảy tám công ty lớn, vẫn không thay đổi sở thích.

Khi Lâm Hiếu Tắc bước vào phòng khách, bộ trang phục thường ngày đã biến thành bộ vest chỉnh tề, trên mặt cũng không còn chút vẻ thoải mái khi làm mộc ở sân sau, chỉ còn lại một biểu cảm lạnh lùng. Khi mắt hắn quét qua hai người đang ngồi chờ trong phòng khách, cả hai đều vội vàng đứng dậy, chủ động lên tiếng:

- Lâm tiên sinh.

- Lâm tiên sinh.

- Ngồi.

Lâm Hiếu Tắc tự mình bước đến vị trí chủ tọa trên ghế sofa phòng khách, trước tiên nhìn Lữ Kiến Sinh - thư ký hội đồng quản trị của Hy Chấn Trí Nghiệp, rồi lại nhìn Đỗ Sử Uy - người phụ trách vấn đề cổ phiếu của Hy Chấn Trí Nghiệp:

- Hôm nay là cuối tuần, thị trường chứng khoán đóng cửa, ngài Studwell (Đỗ Sử Uy), ngươi cũng cùng đến đây là có chuyện gì sao?

Đỗ Sử Uy, người chuyên trách về vấn đề cổ phiếu cho Hy Chấn Trí Nghiệp đứng dậy, đặt một xấp tài liệu dày đã chuẩn bị sẵn bên cạnh lên bàn trà đối diện Lâm Hiếu Tắc:

- Lâm tiên sinh, có một số việc liên quan đến kinh doanh dầu mỏ, nhưng trước khi vào chuyện chính, có một chuyện nhỏ kỳ lạ có thể nói trước. Từ tháng 12 năm 1951, cổ phiếu của Hy Chấn Trí Nghiệp bắt đầu có mức tăng nhẹ, sau đó dừng lại, rồi lại tăng nhẹ, liên tục không ngừng. Hiện tại là tháng 3 năm 1952, cổ phiếu Hy Chấn Trí Nghiệp từ 0,63 đô la Hồng Kông mỗi cổ phiếu trước tháng 12, đã tăng lên 0,67 đô la Hồng Kông mỗi cổ phiếu. Qua phân tích của ta trong thời gian qua, có 5% cổ phiếu Hy Chấn Trí Nghiệp được giao dịch trên thị trường chứng khoán trong khoảng thời gian này, giá trị giao dịch khoảng từ 3 đến 4 triệu đô la Hồng Kông.

Lâm Hiếu Tắc cầm xấp tài liệu đó lên, lật xem với vẻ mặt không biểu cảm, miệng hỏi:

- Ngoài cổ phiếu của Hy Chấn Trí Nghiệp thì sao?

- Cổ phiếu của các công ty vốn Anh như Hội Đức Phong, Công ty xe điện, Cửu Long Thương, Trí Địa v.v… cũng có mức tăng khác nhau.

Đỗ Sử Uy nói với Lâm Hiếu Tắc.

Lâm Hiếu Tắc gập tài liệu lại, nhìn về phía Đỗ Sử Uy:

- Đã như vậy, tại sao cổ phiếu của Hy Chấn Trí Nghiệp xuất hiện mức tăng nhẹ lại khiến ngươi cảm thấy kỳ lạ?

- Bắt đầu từ mùa xuân, những cổ phiếu này xuất hiện mức tăng khác nhau, có thể liên quan đến việc hai bên tham chiến trong Chiến tranh Triều Tiên từ thế giằng co quay trở lại bàn đàm phán, nhưng lần tăng nhẹ đầu tiên của Hy Chấn Trí Nghiệp lại xảy ra trước những cổ phiếu lâu đời kia, điều này khiến ta cảm thấy hơi kỳ lạ… Thẳng thắn mà nói, Lâm tiên sinh, tất cả cổ phiếu tăng đều có nền tảng vốn Anh, chỉ có Hy Chấn Trí Nghiệp là một công ty có nền tảng vốn Hoa.

Đỗ Sử Uy nói ra suy nghĩ của mình:

- Hơn nữa gần đây Hy Chấn Trí Nghiệp không có tin tức tốt nào.

Lâm Hiếu Tắc cầm tách cà phê lên uống một ngụm:

- Ngươi muốn nói, là các công ty vốn Anh chuẩn bị mua vào cổ phiếu của Hy Chấn Trí Nghiệp trên thị trường chứng khoán một cách ồ ạt, hay là muốn nói, có người Trung Quốc đang thu gom cổ phiếu của Hy Chấn Trí Nghiệp trên thị trường chứng khoán? Hơn nữa trong bốn tháng, chỉ thu gom được năm phần trăm?

- Công ty Anh không thể nào, xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, Lâm tiên sinh, Hi Chấn Trí Nghiệp không có gì đáng để các công ty lớn của Anh muốn mua cổ phiếu cả, hơn nữa hiện nay các công ty Anh cũng đang chờ xem kết quả của chiến tranh Triều Tiên, nên rất có khả năng là người Trung Quốc, nhưng nếu là người Trung Quốc, trong tình hình không rõ ràng mà vẫn kiên trì xem trọng Hồng Kông, ngoài ngài ra thì chỉ có mấy thương nhân Trung Quốc mà ngài quen biết, đây cũng là điều khiến ta khó hiểu, nếu họ muốn mua cổ phiếu, hoàn toàn

có thể công khai thông qua ngài, chứ không phải âm thầm thu gom qua các cổ đông nhỏ lẻ trên thị trường chứng khoán.

Đỗ Sử Uy nhìn về phía Lâm Hiếu Tắc nhún vai:

- Tất nhiên, ta biết 5% hoặc thậm chí nhiều hơn cũng không ảnh hưởng gì đến ngài, ta đã nói rồi, đây chỉ là một vấn đề hơi kỳ lạ mà ta đề cập trước khi nói đến chuyện chính mà thôi.

- Nói đến chuyện chính tiếp theo đi.

Lâm Hiếu Tắc đặt tài liệu trong tay xuống, nói với Đỗ Sử Uy và Lữ Kiến Sinh.

Chương 509. Thả mồi (1)

Lâm Hiếu Tắc hoàn toàn không cảm thấy vấn đề mà Đỗ Sử Uy nói đáng lo ngại, thỉnh thoảng cổ phiếu tăng giá không cần phải đại kinh tiểu quái, khác với các thương nhân khác nhìn nhận bi quan về tình hình Hồng Kông sau chiến tranh Triều Tiên, Lâm Hiếu Tắc chọn lạc quan rằng Hồng Kông sẽ không bùng nổ chiến tranh sau khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc, dù Trung Quốc đại lục quyết tâm chiếm lấy Hồng Kông, cũng sẽ không lập tức bùng nổ chiến tranh, bởi vì Trung Quốc khó có thể đánh liên tiếp hai cuộc chiến, huống chi còn có Đài Loan đang rình rập bên cạnh, và một khi chiến tranh Triều Tiên ngừng bắn, lệnh cấm vận được dỡ bỏ, Hồng Kông sẽ lập tức đón nhận sự bùng nổ mạnh mẽ kiểu chạm đáy phản hồi, vì vậy hắn vẫn nỗ lực mở rộng kinh doanh của nhà họ Lâm sau khi chiến tranh Triều Tiên bùng nổ, vươn tay sang nhiều ngành nghề.

Đã có hắn nhìn nhận tốt về tương lai của Hồng Kông, thì việc xuất hiện thêm vài người khác lạc quan hơn về tương lai Hồng Kông có gì lạ đâu, giờ họ chú ý đến sự mở rộng của nhà họ Lâm, nhân lúc giá thấp tích trữ một số cổ phiếu của nhà họ Lâm, chờ thị trường chứng khoán tăng giá kiếm một khoản, không có gì bình thường hơn, đây là cách làm điển hình của thương nhân đầu cơ.

…

- Hạ lão bản! Hạ lão bản!

Một khuân vác làm việc cho nhà họ Hạ trên bến tàu chạy vào căn phòng nhỏ trong kho hàng, gọi với Hạ Tá Lợi đang

ngồi sau bàn làm việc, lật xem báo và ăn đồ ăn cà ri:

- Ra bến tàu! Ra bến tàu!

- Bến tàu sao vậy?

Hạ Tá Lợi đặt tờ báo xuống, nhìn về phía tên khuân vác chạy vào.

- Cãi nhau rồi, mấy anh em bốc dỡ hàng cho nhà ta, thấy có tóc được vận chuyển đến, chủ động chuẩn bị đi bốc dỡ, kết quả bị người Ấn Độ trên tàu đuổi xuống.

- Nguyên liệu đến rồi à?

Hạ Tá Lợi quay đầu nhìn lịch để trên bàn làm việc:

- Là nguyên liệu của chúng ta sao?

- Chúng tôi làm việc cho Hạ lão bản các người ở bến tàu lâu như vậy, làm sao có thể nhìn nhầm? Từng bao một đều là tóc, tuy không nhiều, nhưng nhìn qua số lượng bao, ước chừng cũng gần hai vạn sợi.

Tên khuân vác nói với Hạ Tá Lợi:

- Hơn nữa, dù có nhìn nhầm hàng hóa, thì người cũng không thể nhìn nhầm được, người vận chuyển hàng trên tàu cũng là người Ấn Độ, người Ấn Độ làm kinh doanh tóc, chẳng phải chỉ có Hạ lão bản ngài thôi sao?

- Thật sự là hàng đến rồi sao?

Hạ Tá Lợi vỗ vỗ mảnh vụn thức ăn trên tay, đứng dậy vội vàng chạy đến khu vực neo đậu tàu.

Khi đến khu vực bốc dỡ hàng ở bến tàu, niềm vui mừng ban đầu của Hạ Tá Lợi lập tức biến thành kinh ngạc và tức giận!

Cuộc cãi vã đã kết thúc, lúc này một người Ấn Độ đang đứng ở khu vực bốc dỡ hàng với vẻ mặt mệt mỏi, nhìn ba

mươi mấy bao tóc đã được khuân vác bốc dỡ xuống.

Hắn biết người Ấn Độ đó, cũng là người Ấn Độ định cư ở Hồng Kông, Mê Đệ Nhượng.

- Mê Đệ Nhượng?

Hạ Tá Lợi trợn mắt nhìn Mê Đệ Nhượng, nhanh chóng bước về phía Mê Đệ Nhượng cách đó hơn trăm mét, muốn chất vấn đối phương một câu - Ai cho phép ngươi cũng vận chuyển tóc để cướp sinh ý của nhà họ Hạ?

Nhưng chưa kịp đi gần mở miệng, Sư Gia Huy đã dẫn công nhân của công ty Thiên Minh từ ngoài bến tàu chạy vào, Sư Gia Huy cưỡi xe đạp đeo cặp da đi đầu, miệng còn hào hứng hô to:

- Tránh ra hết, lô hàng này là của ta!

- Cao Minh Huy?

Hạ Tá Lợi thấy sư gia Huy xuất hiện, lập tức dừng bước, không vội vã tiến lên chất vấn Mê Đệ Nhượng nữa, mà đứng xa xa nhìn sư gia Huy chạy đến trước mặt Mê Đệ Nhượng với vẻ mặt âm trầm:

- Mê lão bản, ta thật sự mong ngóng ngươi như mong sao trời mong trăng vậy! Đây là bao nhiêu bím tóc?

- Một vạn tám nghìn bím.

Mê Đệ Nhượng lau mồ hôi trên trán, nói với sư gia Huy.

Sư gia Huy đi qua Mê Đệ Nhượng, đi thẳng đến mở tất cả các túi ra, kiểm tra cẩn thận một lượt. Hạ Tá Lợi đứng xa xa nhìn rõ, trong những túi được mở ra toàn là tóc dài màu đen.

Sau khi xác định không có vấn đề gì với mớ tóc, sư gia Huy trước mặt mọi người trên bến tàu liền lấy ra cặp công văn

treo trên tay lái xe, rút ra hai cuộn tiền Hồng Kông đưa cho Mê Đệ Nhượng:

- Đã chuẩn bị sẵn cho ngươi từ lâu rồi, ngoài một vạn đồng tiền đặt cọc trả trước cho ngươi, còn có hai vạn đồng tiền hàng nữa.

- Không phải nói một đồng Hồng Kông một bím tóc sao?

Mê Đệ Nhượng cầm hai cuộn tiền, hỏi sư gia Huy với vẻ mặt vui mừng.

Hắn chỉ cảm thấy những vất vả của mình khi bị sư gia Huy đuổi đi Ấn Độ thu mua tóc trong thời gian qua, tất cả đều tan biến trước hai cuộn tiền này. Lúc này hai cuộn tiền trong tay, cho dù hắn sửa xe đạp, mở tiệm ăn nhỏ bốn năm năm không ăn không uống, cũng không kiếm được số tiền này.

- Ngươi gặp may đấy, ta cũng vì muốn thuận tiện hợp tác sau này, thêm vào đó Tống lão bản làm tóc giả đang đấu đá với các xưởng khác, hiện giờ tất cả tóc đến cảng, thấp nhất cũng hai đồng một bím tóc. Một vạn tám nghìn bím tóc, không cần tính chia đôi, ta tính cho ngươi một vạn năm nghìn bím, để lại ba nghìn bím tính là ta kiếm chút ít, có vấn đề gì không?

Sư gia Huy nói với giọng điệu ngạo mạn:

- Nếu ngươi không hài lòng, thì cứ tiếp tục tính theo hợp đồng một đồng một bím cho ngươi.

Những người khuân vác đứng xa xa trên bến tàu đều đã nhìn đến ngây người, hai vạn đồng nắm trong tay người Ấn Độ kích thích đến nỗi tim họ không nhịn được đập dữ dội, một bím tóc bán được hai đồng Hồng Kông?

- Dĩ nhiên là được, dĩ nhiên là được, lão bản Cao, ngài thật là hào phóng.

Mê Đệ Nhượng đâu phải kẻ ngốc, ba nghìn bím tóc, bất quá là sáu nghìn đồng Hồng Kông, mà ngoài một vạn đồng Hồng Kông tiền đặt cọc ban đầu làm vốn, thu được một vạn tám nghìn bím tóc, lúc này hai vạn đồng Hồng Kông trong tay, đã hoàn toàn là lợi nhuận của hắn.

Về Ấn Độ một lần, kiếm được hai vạn đồng Hồng Kông, loại làm ăn này đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Chương 510. Thả mồi (2)

Tuy nhiên nắm số tiền lớn này trong tay, Mê Đệ Nhượng vừa vui mừng vừa có chút lo lắng. Vui mừng là vì sư gia Huy nói chuyện quả nhiên giữ lời, ngày đó đã hẹn, nói hàng đến bến tàu Hồng Kông sẽ trả tiền ngay, hôm nay tàu của hắn vừa cập bến đã vội vàng gọi điện cho đối phương, kết quả sư gia Huy quả nhiên đã nhanh chóng chạy đến, nói được làm được. Lo lắng là vì bến tàu long đong hỗn tạp, nhiều người như vậy nhìn thấy mình cầm tiền, e rằng chưa kịp đi đến ngân hàng gửi vào đã bị cướp mất rồi.

- Lão bản Cao, số tiền này…

Mê Đệ Nhượng cầm hai cuộn tiền nhìn về phía sư gia Huy:

- Ta sợ bị người ta cướp mất.

- Không cần lo lắng, A Long, ngươi dẫn hai người đi cùng Mê lão bản đến tiệm cầm đồ hoặc ngân hàng gần nhất, sau khi tiễn Mê lão bản đi rồi hãy quay lại dẫn công nhân vận chuyển hàng.

Sư gia Huy cầm cặp công văn trong tay nói với Cửu Văn Long đứng phía sau.

Cửu Văn Long gọi hai công nhân, hộ tống Mê Đệ Nhượng đang lo lắng rời khỏi bến tàu. Sư gia Huy thì đi vòng quanh đống tóc này quan sát, như thể đây không phải là tóc, mà là một ngọn núi vàng.

Thấy Mê Đệ Nhượng đã đi khuất, Hạ Tá Lợi mới cố gắng để nét cười hiện lên trên mặt, đi về phía sư gia Huy.

Hắn biết sư gia Huy, cũng biết sư gia Huy làm việc cho Tống Thiên Diệu.

- Cao lão bản, lâu rồi không gặp.

Hạ Tá Lợi đi đến gần, mở miệng nói với sư gia Huy.

- Hạ lão bản.

Sư gia Huy ngẩng đầu liếc nhìn Hạ Tá Lợi một cái, đáp lại một tiếng không kiên nhẫn, rồi tiếp tục đặt ánh mắt lên đống tóc lớn kia.

Mắt Hạ Tá Lợi lướt qua cặp công văn của đối phương, nói với vẻ nửa cười nửa không:

- Lô tóc này là lão bản Tống bảo ngươi thu mua à? Bây giờ trông ngươi giống như người có tiền rồi đấy, hai vạn đồng Hồng Kông mắt cũng không chớp đã trả cho đối phương.

- Tống lão bản lo ngại các huynh đệ của ngươi chỉ cung cấp hàng cho các xưởng khác, cắt đứt nguồn nguyên liệu của hắn, nên bảo ta thu gom trước một số tóc. Sao? Bến tàu là địa bàn của ngươi à, không cho ta đến làm ăn?

Sư gia Huy tỏ thái độ lạnh nhạt với Hạ Tá Lợi.

Hạ Tá Lợi ngược lại lúc này nở nụ cười ôn hòa:

- Chúng ta sẽ không làm vậy đâu, Tống tiên sinh vừa mới giúp huynh trưởng của ta vay được một khoản tiền, có ân tình như vậy, chúng ta chắc chắn sẽ tiếp tục cung cấp hàng cho xưởng của hắn.

- Tống lão bản chịu giúp các ngươi, là vì hy vọng các ngươi chỉ bán nguyên liệu cho một mình hắn, không muốn thấy các ngươi bán hàng cho tất cả các xưởng, hai anh em các ngươi không biết Tống lão bản đã trở mặt với những người khác sao?

Sư gia Huy trừng mắt nhìn Hạ Tá Lợi với giọng điệu không thiện chí:

- Có gì cứ nói thẳng, bây giờ ta chỉ thu mua tóc, không nói chuyện tình cảm.

- Ta có một vạn bím tóc…

- Ta thu hàng của ai cũng được, nhưng không thu hàng của ngươi, đừng nói hai đồng một bím, cho dù một đồng một bím cũng không thu, đồ khốn, trước mặt lão bản của ta thì tỏ vẻ nghĩa khí, sau lưng lại lén lút cung cấp hàng cho các xưởng khác? Cho dù bán cho bọn họ, các ngươi cũng nên bàn bạc với lão bản của ta trước, đừng quên lúc đầu là ai chịu chiếu cố các ngươi!

Sư gia Huy dứt khoát quay lưng lại, lười nhác không thèm nhìn Hạ Tá Lợi một cái.

Hạ Tá Lợi không tức giận trước thái độ của Sư gia Huy, hắn sớm đã đoán được phản ứng của Tống Thiên Diệu nếu biết hai huynh đệ bọn họ lén lút cung cấp nguyên liệu cho các xưởng khác sau lưng Tống Thiên Diệu, Sư gia Huy là người của Tống Thiên Diệu, đương nhiên sẽ không cho hắn sắc mặt tốt.

- Thật sự không thu?

Hạ Tá Lợi cười híp mắt nói:

- Mê Đệ Nhượng mới bắt đầu làm ăn này, không quen thuộc bằng hai anh em chúng ta, hai ba tháng mới thu về được một vạn tám nghìn bím tóc, quá chậm rồi, chỉ một chút tóc như vậy, ở Ấn Độ còn chẳng đáng là gì, làm sao cướp được nguyên liệu của chúng ta, muốn khiến các xưởng khác đứt nguồn nguyên liệu? Chỉ có hợp tác với huynh đệ chúng ta mới có khả năng nhất.

- Hợp tác? Bây giờ ngươi dám sao?

Sư gia Huy tức giận quay người trừng mắt nhìn Hạ Tá Lợi:

- Ngươi có gan bán cho ta toàn bộ hàng tồn kho hiện tại và hàng sẽ đến sau nửa tháng nữa không, đừng nói hai đồng, năm đồng mười đồng một bím tóc ta cũng thu! Ngươi dám không?

- Không dám, ta nói đùa thôi, đã có hợp đồng với những xưởng kia rồi, làm sao có thể bán hết cho Tống lão bản được.

Hạ Tá Lợi nói với nụ cười không thay đổi trên mặt.

- Lời để ở đây, Hạ lão bản, nửa tháng sau lô hàng đó cập bến, nếu ngươi bán cho Tống lão bản, chúng ta vẫn là bạn bè, giá cả cứ tính năm đồng một bím, mười đồng một bím, Tống lão bản cũng không mặc cả, ngươi cũng biết hắn trả nổi, hơn nữa sau khi việc thành công, Tống lão bản còn sẽ chiếu cố ngươi, nhưng nếu nửa tháng sau ngươi vẫn bán cho các xưởng khác, sau này Tống lão bản sẽ chỉ để Mê Đệ Nhượng cung cấp tóc.

Sư gia Huy cuối cùng nhìn về phía Hạ Tá Lợi nói một tràng, rồi gọi công nhân chất tóc lên xe tải, chuẩn bị rời đi.

Hạ Tá Lợi nhìn công nhân của Sư gia Huy chuyển hết tóc lên xe tải đã đến, Sư gia Huy lại một lần nữa cưỡi xe đạp rời đi, trong lòng không nhịn được thở dài, năm đồng một bím, mười đồng một bím, Tống Thiên Diệu đúng là quyết tâm trở mặt đối đầu với Đường Bá Kỳ rồi.

Chương 511. Cha con trò chuyện đêm khuya (1)

Chỉ là giá bím tóc tuy hấp dẫn, nhưng số lượng nguyên liệu sẽ đến sau nửa tháng, Đường Bá Kỳ đều đã rõ, hắn không dám tự ý bán giá cao cho Tống Thiên Diệu một phần, hơn nữa Đường Bá Kỳ đã nói trước, nếu hắn dám hợp tác với Tống Thiên Diệu đẩy giá lên cao nữa, mười xưởng sẽ liên thủ tẩy chay nguyên liệu của hắn, hắn không thể đổ việc làm ăn lên đầu Mê Đệ Nhượng đột nhiên xuất hiện được.

Nếu có thể có thêm một lô hàng thì tốt quá, như vậy còn có thể giả vờ là nguyên liệu của mình sẽ cập bến sau nửa tháng, kiếm một mối hời từ tay Tống Thiên Diệu, dù sao đã trở mặt rồi, cắt thêm một miếng thịt từ đối phương thì có sao? Làm ăn là làm ăn, bản thân là người Ấn Độ, Tống Thiên Diệu là người Trung Quốc, có tình nghĩa gì đâu.

Hắn nhìn về phía sư gia Huy đang đi xa, trong đôi mắt không giấu nổi sự tiếc nuối. Trên một chiếc thuyền nhỏ không xa, Lôi đản tử mặc áo mưa đen, đội mũ che kín mặt, nhìn rõ mồn một biểu cảm của Hạ Tá Lợi.

Tên khốn Tống Thiên Diệu, để mình tích trữ lâu như vậy, đúng hai mươi vạn cái bím tóc, chỉ để chờ đợi khoảnh khắc này sao? Muốn kiếm một khoản lớn từ lòng tham của người Ấn Độ?

Nhìn Hạ Tá Lợi rời đi với vẻ thất vọng không giấu nổi, Lôi đản tử bóp nát lon bia đã uống hết ném vào góc thuyền, nói với đồng bọn bên cạnh:

- Bảo tàu của chúng ta quay về từ Thái Lan.

Hắn hạ mũ xuống, cười hì hì:

- Lúc đó sẽ có một lô tóc vận chuyển từ Thái Lan về, đúng hai mươi vạn cái bím tóc, mỗi cái ba đồng, xem người Ấn Độ có nhịn được lòng tham mà từ chối không? Ta vận chuyển hàng cấm lâu như vậy, chưa từng kiếm được nhiều lợi nhuận đến thế, lợi nhuận gấp ba lần, mẹ kiếp, tên Diệu khốn kiếp thật đủ độc ác, muốn ép người Ấn Độ nhảy biển sao?

- Nếu người Ấn Độ nhịn được thì sao? Đàn Tử ca?

Đồng bọn chèo thuyền hướng về phía con tàu ở xa, hỏi Lôi Anh Đông đang đứng ở mũi thuyền.

Lôi Anh Đông liếc nhìn hắn, khinh thường nói:

- Người Ấn Độ sao nhịn được? Tên Diệu đó đã tính toán hết những suy nghĩ của người Ấn Độ, diễn trò gì cũng đã diễn xong, giờ chỉ muốn mọi người đều biết Tống Thiên Diệu đã trở mặt với các xưởng khác, hắn muốn phá đơn hàng của đối phương bằng cách cắt nguồn nguyên liệu, có bao nhiêu nguyên liệu cũng nuốt hết, chỉ cầu các xưởng khác phải cúi đầu khuất phục, hơn nữa mọi người cũng tin hắn có đủ tiền để làm chuyện này.

- Huống chi người Ấn Độ cũng sẽ nghĩ, dù Tống Thiên Diệu không thu hai mươi vạn cái bím tóc này, hắn cũng có thể bán nguyên giá cho các xưởng khác, không nhịn được đâu. Mẹ kiếp, bị tên Diệu kia nhắm trúng thì không còn đường thoát, làm bạn với hắn dễ chịu hơn làm kẻ thù nhiều, ít nhất ta sẽ không đau đầu, để người Ấn Độ và các ông chủ xưởng khác đau đầu đi, ta chỉ là kẻ bán tóc, tóc từ đâu đến không liên quan đến ta.

…

Trong phòng riêng của vũ trường Ngân Nguyệt.

- Lão đại, mối quan hệ của ngươi với những người ở Sở Y tế thế nào?

Tống Thiên Diệu đứng dậy rót một ly rượu đưa cho Chử Hiếu Tín, rồi ngồi lại ghế sofa, nghiêng người về phía trước hỏi đối phương.

Chử Hiếu Tín lười biếng tựa vào ghế sofa, lắc lắc ly rượu màu hổ phách trong tay:

- Trước đây đóng vai công tử hào phóng, lập ra một trung tâm dịch vụ truyền máu, ta bỏ tiền, nhưng danh tiếng lại chia đều cho Hội Từ thiện và Sở Y tế, quan hệ đương nhiên tốt rồi?

- Có thể gọi những nam nữ phụ trách công tác kiểm dịch hàng ngày ở Sở Y tế ra cùng ăn bữa cơm, giúp một việc nhỏ được không?

Tống Thiên Diệu lấy một điếu thuốc ngậm trên môi, châm lửa nói:

- Ta có một việc nhỏ nhờ những người Sở Y tế giúp đỡ.

- Nhờ họ giúp đỡ còn cần mời ăn cơm sao? Không cần đâu, ngươi nói cho ta biết, lát nữa ta gọi điện cho người Sở Y tế giúp ngươi là được, chuyện gì vậy? Muốn dẫn mấy tên đó đi Nhật Bản du lịch à?

Chử Hiếu Tín nếm một ngụm rượu rồi bực bội nói với Tống Thiên Diệu.

Tên khốn Diệu này, lén lút đi Nhật Bản chơi, lại còn không rủ hắn, đáng giận nhất là, tên khốn này về còn kể lể tỉ mỉ chuyến du hí phong nguyệt ở Nhật Bản cho hắn nghe, rõ ràng biết bây giờ Chử nhị thiếu đã có bạn gái, không tiện tranh giành gái đẹp ở Hồng Kông nữa, vậy mà còn cố ý kể như vậy, rõ ràng là chọc tức hắn.

Nếu Tống Thiên Diệu báo trước cho hắn một tiếng, hắn cũng đi Nhật Bản cùng Tống Thiên Diệu thì tốt biết mấy, cũng có thể trải nghiệm phong tình dị quốc, nên lúc này Chử Hiếu Tín vẫn còn rất bực bội về chuyện Tống Thiên Diệu coi trọng sắc đẹp hơn bạn bè, tự mình đi Nhật Bản ăn chơi.

Tống Thiên Diệu cười lên:

- Không phải chứ? Vẫn còn giận à? Đã nói rồi ta đùa thôi, đi chơi nhất định sẽ rủ ngươi, ta đi thăm mấy nhà máy ở Nhật Bản mấy ngày, đâu có tâm trí nào mà phong hoa tuyết nguyệt.

- Thôi được, không có ta - một bậc tông sư chốn phong nguyệt bên cạnh chỉ điểm, ta đoán ngươi cũng không thể thành công được. Ngươi định để những người của Sở Y tế làm gì?

Chử Hiếu Tín cũng cười lên, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu im lặng vài giây rồi mới lên tiếng:

- Có một chiếc tàu hàng từ Ấn Độ đến, có thể sẽ cập cảng vào tuần sau. Ta muốn nhờ người của Sở Y tế đứng ra, phối hợp với hải quan và cảnh sát thủy để kiểm tra xem trên tàu hàng từ Ấn Độ có mang theo mầm bệnh truyền nhiễm không, dù sao hiện nay một số nơi ở Ấn Độ cũng đang bùng phát dịch bệnh truyền nhiễm như tả. Chỉ cần tạm thời không cho phép hàng hóa trên tàu dỡ xuống bến cảng, giữ lại khoảng 8-10 ngày là được. Người của hải quan và cảnh sát thủy ta đã sắp xếp xong, còn Sở Y tế đương nhiên là lão đại ngươi quen thuộc hơn, dù sao ngươi cũng bỏ tiền ra cùng Sở Y tế lập nên trung tâm truyền máu.

Chương 512. Cha con trò chuyện đêm khuya (2)

- Lại gây chuyện à?

Chử Hiếu Tín nâng ly rượu nhìn Tống Thiên Diệu, hơi nhíu mày:

- A Diệu, ngươi kiếm tiền thì cứ kiếm tiền, gần đây ta cũng nhận được tin đồn, nói ngươi và nhà họ Đường bất hòa, hiện giờ bên ngoài như phát điên vậy, nâng giá thu mua tóc lên cao, có phải đang chuẩn bị giống như lần trước với nhà họ Chương, giữ lại nguyên liệu mà nhà họ Đường đang cần gấp? Rồi sau đó đốt sạch một mẻ?

- Làm sao có chuyện đó được? Nhà họ Chương không giữ quy củ thì đương nhiên phải có cách xử lý không theo quy củ, hiện giờ nhà họ Đường cũng chưa tìm người giết ta diệt khẩu, chỉ cần giữ lại một tuần là được, nếu lão đại ngươi không tiện ra mặt, ta tự đi tìm người, vốn cũng không muốn làm phiền ngươi, chỉ là nghĩ nếu tự ý liên lạc mà không qua ngươi, sợ sau này ngươi biết được sẽ trách ta.

Tống Thiên Diệu há miệng, từ từ thổi ra một vòng khói, giọng điệu bình tĩnh nói.

Chử Hiếu Tín im lặng suy nghĩ một lúc:

- Ta không tiện ra mặt? Chuyện nhỏ thôi, khi nào tàu cập cảng, ngươi gọi điện thông báo cho ta, ta sẽ bảo Sở Y tế đứng ra, cùng với cảnh sát thủy và hải quan đến giữ tàu. A Diệu, miễn là ngươi không tìm người đốt tàu, kiểm tra bệnh truyền nhiễm cũng là lý do chính đáng, ta có thể đồng ý ngay bây giờ,

nhưng nếu ngươi có ý đồ khác đằng sau, chi bằng nói thẳng với ta, ta sẽ về bàn với cha ta quyết định, dù sao ngươi cũng biết, nhà họ Đường cũng là người của Hội thương nhân Triều Châu, cha ta phải giữ công bằng, đừng để ông ấy khó xử khi đứng giữa.

- Đã nói không đốt tàu thì chắc chắn sẽ không đốt tàu, ta sẽ không làm quá đáng, làm những chuyện khiến Chử hội trưởng và ngươi khó xử.

Tống Thiên Diệu giọng điệu chắc chắn nâng ly rượu của mình lên, nói với Chử Hiếu Tín:

- Kẻ ta đối phó là bọn Ấn Độ, chưa đến lượt nhà họ Đường.

- Tin ngươi.

Chử Hiếu Tín nâng ly rượu lên chạm với Tống Thiên Diệu, uống cạn rồi nói.

…

Sau khi gặp mặt Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín trở về nhà, thấy cha vẫn đang thư thái luyện chữ trong thư phòng, hắn nhận chén trà sâm từ tay Hồng tỷ, tự mình mang vào cho cha, rồi thuận thế đứng bên cạnh Chử Diệu Tông, lặng lẽ nhìn cha đang luyện chữ.

Viết xong chữ cuối cùng, Chử Diệu Tông khẽ thở ra một hơi, đặt bút xuống, nâng chén trà sâm uống một ngụm, lúc này mới nhìn về phía Chử Hiếu Tín:

- Sao vẫn chưa đi nghỉ?

- Vừa uống vài ly với A Diệu.

Chử Hiếu Tín cầm gói thuốc lá Song Hỷ rẻ tiền trên bàn Chử Diệu Tông, châm một điếu, nói với cha:

- Tên đó, tính không an phận, làm ăn thì cứ làm ăn, làm tóc giả rõ ràng hắn làm trước tiên, lại chủ động đi lôi kéo từng người một, chiếm hết tiên cơ, cuối cùng lại làm đến mức hiện giờ mười xưởng làm tóc giả coi hắn như kẻ thù, làm ăn không nên như A Diệu vậy.

Chử Diệu Tông ừ một tiếng:

- Không tệ, ngươi biết động não là chuyện tốt, tuy nói không đúng lắm, nhưng ít ra cũng chứng tỏ ngươi đã bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ làm sao để làm ăn.

- Không đúng sao?

Chử Hiếu Tín nhìn Chử Diệu Tông:

- Làm ăn không phải nên hòa khí sinh tài sao? Một người không thể làm hết tất cả việc làm ăn trên đời được.

- Làm ăn thì nên hòa khí sinh tài, nhưng cũng phải xem thời cơ và hoàn cảnh.

Chử Diệu Tông lại cúi đầu uống một ngụm trà, nghĩ rằng câu nói của mình có thể hơi mơ hồ, con trai thứ hai của hắn chưa chắc đã hiểu, dù sao cũng chỉ có hắn và Chử Hiếu Tín hai người, nói thêm vài câu cũng không sao, nên lại ngẩng đầu lên mỉm cười nói:

- Hiện nay môi trường ở Hồng Kông, làm ăn rất khó khăn, người Thượng Hải, người Thuận Đức, người Đông Hoàn, người Ngũ Ấp, người Việt Đông thậm chí cả người Triều Châu chúng ta, nhiều người không thiếu vốn, mà chỉ thiếu một ngành nghề kiếm tiền để đầu tư vào.

- Vậy thì đầu tư vào đi? Hắn làm tóc giả, người khác cũng làm tóc giả, có gì xung đột đâu.

Chử Hiếu Tín ở bên cạnh nói một câu.

Chử Hiếu Tín khẽ lắc đầu, như đang chìm vào hồi ức:

- Hoàn cảnh hiện tại của Tống Thiên Diệu, giống như năm 1949, năm 1949 có một tờ báo, từng khiến ta cùng Chu Tích Vũ, Thái Văn Bách, Đỗ Triệu Kiên thậm chí rất nhiều thương nhân Hoa kiều khác ở Hồng Kông sợ đến toát mồ hôi lạnh, mọi người ngồi lại với nhau không nói nên lời.

- Ngươi có biết tờ báo đó đăng một tin tức gì không? Đăng một bản thống kê tài sản của người Đại lục đến Hồng Kông của bọn quỷ ngoại quốc, có sáu người có danh có họ với tài sản trên một trăm triệu đô la Hồng Kông, mười lăm người có tài sản năm mươi triệu đô la Hồng Kông, bốn mươi ba người có trên mười triệu đô la Hồng Kông, triệu phú nhiều như rươi, vào năm 1949, gần như toàn bộ người giàu có ở Trung Quốc, ba thành đi Đài Loan, ba thành ở lại Đại lục, một thành đi nước ngoài, còn lại ba thành cuối cùng, tất cả đều đổ về Hồng Kông này, một nơi nhỏ bé, tờ báo nói, những nguồn vốn này đổ vào Hồng Kông, có thể khiến thành phố cảng này đón nhận sự phát triển bùng nổ, tương lai Hồng Kông một màu tươi sáng.

Chử Hiếu Tín tưởng tượng cảnh tượng nhiều đại phú ông như vậy đổ về Hồng Kông, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, lúc đó hắn suốt ngày say sưa mơ màng, tự nhiên không hề nhận ra cảnh tượng thịnh vượng của giới thương mại này.

Chương 513. Cha con trò chuyện đêm khuya (3)

Chử Diệu Tông cầm tách trà tiếp tục nói:

- Nhưng bọn ta những lão già đã lăn lộn nhiều năm ở Hồng Kông lại ngồi đứng không yên vì chuyện này, tài sản của bọn ta cộng lại, e rằng cũng không bằng số lẻ tiền mặt của những người đó. Người Thượng Hải Từ Kế Trang bị bắt giữ, tiểu thiếp của hắn tùy tiện có thể mời tất cả luật sư nổi tiếng ở Hồng Kông, tiền bảo lãnh năm triệu đô la Hồng Kông.

- Thậm chí không cần dành thời gian chuẩn bị đặc biệt, lập tức lấy ra ngay, đó là năm triệu đô la Hồng Kông tiền mặt, ở khu vực phồn hoa nhất Cửu Long, dễ dàng mua hai con phố và tất cả cửa hàng, đa số thương nhân Hoa kiều ở Hồng Kông, cả đời thậm chí vài đời cơ nghiệp cũng chỉ có năm triệu đô la Hồng Kông mà thôi, nhưng năm triệu đô la Hồng Kông, lại bị một tiểu thiếp của Từ Kế Trang từ nội địa đến coi như năm trăm đồng, năm mươi đồng ném ra, những lão già bọn ta có sợ không?

- Đương nhiên sợ, sợ đến chết khiếp, Hồng Kông chỉ có chừng này, người Thượng Hải rõ ràng muốn định cư thường trú phát triển, điều này có nghĩa là cướp việc làm ăn của bọn ta những con rắn địa phương này, nếu hai bên thực sự giếng nước không phạm nước sông, yên ổn phát triển riêng? Vậy làm sao bọn ta đấu với những nhà tư bản hùng hậu vốn liếng đó?

- Những con rồng vượt sông này có thể kiếm được tài sản hàng triệu hàng tỷ ở nội địa, đồng thời đến Hồng Kông, nói về làm ăn, có ai không xuất sắc hơn, tinh ranh hơn bọn ta những

lão già co cụm ở Hồng Kông này? Đối đầu trực diện với bọn họ, những con rắn địa phương bọn ta sớm muộn cũng bị đẩy ra đường ăn xin.

- Vậy sau đó…

Cha mình hiếm khi nói với mình nhiều như vậy, Chử Hiếu Tín nghe rất chăm chú, đợi Chử Diệu Tông ngừng lại, hắn mở miệng muốn mời cha tiếp tục nói tiếp.

Chử Diệu Tông quay đầu nhìn hắn, cười nói:

- Tống Thiên Diệu chính là bọn ta những con rắn địa phương lúc đó, vô số người giàu có vốn liếng đang chờ thời cơ chính là những con rồng mãnh liệt vượt sông thế lực hùng mạnh, nhà họ Đường và mười nhà máy chính là những người đầu tiên ra tay muốn cướp việc làm ăn của bọn ta những lão già này vào năm 1949, Tống Thiên Diệu và bọn ta lúc đó cùng một hoàn cảnh, nếu nhượng bộ một bước, tức là nhượng bộ tất cả, đến cuối cùng, ngay cả đơn hàng của công ty bách hóa Anh quốc cũng không giữ được, chuyện này hắn sớm đã nhìn thấy rõ.

Chử Hiếu Tín rất muốn nói với Chử Diệu Tông rằng, hiện giờ hắn không còn muốn nghe về Tống Thiên Diệu và ngành tóc giả nữa. Hắn rất muốn nghe Chử Diệu Tông kể về việc năm 1949, thế hệ cha của mình cùng với vài thương hội địa phương lớn đã liên kết với nhau như thế nào để đấu tranh ác liệt với khách từ Thượng Hải đến trong tình thế ít người chống lại đông người.

Nhưng nhìn vẻ mặt của cha, dường như hắn không định tiếp tục kể về chuyện xưa nữa, mà đang chuẩn bị kết thúc cuộc trò chuyện trước khi đi ngủ này.

- Một ngành nghề, một thành phố, đều giống nhau cả.

Chử Diệu Tông vỗ vai Chử Hiếu Tín, quay người hướng ra ngoài cửa thư phòng, giọng nhẹ nhàng nói:

- Đột nhiên hưng thịnh, hưng thịnh tất loạn, loạn rồi mới trị, từ đó mới thành quy củ. Nếu không ngươi nghĩ tại sao lúc đầu có nhiều người nhắm vào việc kinh doanh tóc giả của Tống Thiên Diệu như vậy, nhưng chỉ có mười nhà máy vội vàng nhảy ra sản xuất? Đó là vì những lão đại khác chỉ muốn kiếm tiền một cách yên ổn, bọn họ đang chờ, chờ quy củ của ngành này được thiết lập xong mới nhập cuộc.

- Đêm đã khuya, nghỉ ngơi sớm đi.

Chử Hiếu Tín nhìn bóng lưng cha bước ra khỏi thư phòng, cảm thấy mình đã hiểu được điều gì đó, nhưng lắc lắc đầu, lại phát hiện ra mình dường như chẳng hiểu gì cả.

Một ngành nghề, đột nhiên hưng thịnh, hưng thịnh tất loạn, loạn rồi mới trị, từ đó mới thành quy củ.

Quy củ là gì nhỉ?

…

- A Nghiệp, từ khu vực béo bở như Vượng Giác của Hùng ca, chuyển đến khu vực sa mạc như Hồng Kông này, trong lòng có cảm thấy không quen không?

Lam Cương đưa thuốc lá cho Triệu Văn Nghiệp một điếu, hỏi đối phương.

Triệu Văn Nghiệp hôm nay mới chính thức được điều từ đồn cảnh sát Vượng Giác Cửu Long đến đồn cảnh sát Trung Hoàn Hồng Kông để báo cáo với Lam Cương. Trước đây hắn làm cảnh sát mặc sắc phục ở địa bàn của Nhan Hùng, giờ đã thay sang thường phục, được điều đến bên cạnh Lam Cương vừa mới thăng chức để làm việc.

Tuy là ngày đầu tiên được điều đến, nhưng Lam Cương và Triệu Văn Nghiệp đã gặp nhau vài lần trước đó. Việc Triệu Văn Nghiệp được điều đến Hồng Kông cũng là kết quả sắp xếp trước đó của Nhan Hùng và Lam Cương. Khu vực Vượng Giác rồng rắn lẫn lộn, tương đối mà nói, môi trường ở Hồng Kông tốt hơn một chút.

Hơn nữa ở Hồng Kông có nhiều quỷ lão, Triệu Văn Nghiệp có Tống Thiên Diệu làm hậu thuẫn, không thiếu tiền để đút lót, ở Hồng Kông dễ dàng dùng tiền để thông đường với quỷ lão mà thăng tiến hơn. Vì vậy sau khi Nhan Hùng và Lam Cương bàn bạc, mới sắp xếp Triệu Văn Nghiệp đến bên cạnh Lam Cương ở Hồng Kông.

- Sa triển…

Nghe Lam Cương hỏi, Triệu Văn Nghiệp vội vàng nhận lấy điếu thuốc, dùng một cách xưng hô mới để gọi Lam Cương.

- Sa cái đầu ngươi.

Lam Cương cúi đầu tự mình châm thuốc:

- Gọi Vô Đầu ca hoặc Cương ca là được, lần sau nhớ kỹ, cái tên Sa triển này không phải gọi bừa đâu. Không phải người nhà, gặp ta phải gọi Sa triển, ngươi là người Triều Châu nhà mình, đương nhiên không cần khách sáo như vậy.

- Vô Đầu ca, sao Hồng Kông lại là khu vực sa mạc được? Người giàu đều ở Hồng Kông mà.

Triệu Văn Nghiệp tự quẹt diêm châm thuốc, hỏi Lam Cương với vẻ không hiểu.

Chương 514. Đại Long Phượng (1)

Lam Cương ngồi trên ghế xoay trong văn phòng của mình, ngáp một cái:

- Chính vì người giàu và quỷ lão đều ở Hồng Kông, trị an nhất định phải tốt mới được. Những thứ như cờ bạc, ma túy tự nhiên phải thu liễm bớt, tránh để quỷ lão nghĩ rằng họ quản lý Hồng Kông quá thất bại. Cờ bạc, ma túy thu liễm, tiền bẩn tự nhiên không bằng những khu vực như Vượng Giác, nên mới gọi là khu vực sa mạc.

- Không nói nhiều nữa, ta cũng vừa mới được thăng chức, ngươi được điều đến Hồng Kông, trước tiên cứ làm việc bên cạnh ta đã. Nhưng Tống tiên sinh là anh họ ngươi, có lẽ vài năm nữa ngươi sẽ ngồi trên đầu ta, ta chào ngươi cũng không chừng. Số mệnh là thứ rất khó nói trước. Ngày đầu tiên ngươi đến, theo quy củ cũ, sắp xếp một màn đại long phượng để lấy hên.

Nói xong với Triệu Văn Nghiệp, Lam Cương hướng ra ngoài cửa gọi một tiếng:

- A Phát!

- Chuyện gì vậy Vô Đầu ca?

Bên ngoài rất nhanh có một cảnh sát mặc thường phục đẩy cửa thò đầu vào.

Lam Cương chỉ vào Triệu Văn Nghiệp:

- A Nghiệp, vừa mới được điều từ Vượng Giác đến, lát nữa ngươi dẫn hắn đi sắp xếp một màn đại long phượng, lấy hên một chút. Tiện thể cho những người xung quanh biết, sau này ta có việc không thể ra mặt, lời của A Nghiệp chính là lời của ta.

- Đại long phượng?

Tên cảnh sát mặc thường phục tên A Phát ngẩn người:

- Vô Đầu ca, sắp xếp màn của ai?

- Chính là cái tiệm thuốc phiện mới mở ở tầng ba trong con hẻm phía sau đó phải không?

Lam Cương suy nghĩ một lúc:

- Mẹ kiếp, tuy ta không phải là loại vô tình như Sái Lão Hùng, nhưng mở tiệm thuốc phiện trên địa bàn của ta mà không gửi một tấm thiệp mời, kệ mẹ nó là chỗ của ai, lần này chính là cơ hội để hắn tỏ thiện chí với ta đây.

- Đã rõ, vậy ta sẽ dẫn A Nghiệp và vài huynh đệ qua đó ngay.

Nghe xong lệnh của Lam Cương, A Phát gọi Triệu Văn Nghiệp đi ra ngoài.

Tuy Triệu Văn Nghiệp không xen vào, nhưng làm cảnh sát mặc sắc phục ở đồn Vượng Giác mấy tháng, hắn đã biết "đại long phượng" nghĩa là gì. Trước đây "đại long phượng" là tên của một đoàn hát Quảng Đông nổi tiếng ở Hồng Kông, diễn xuất xuất sắc, vé bán hết veo, về sau "đại long phượng" trở thành cách nói của mọi người để chỉ một vở diễn hay.

Còn trong ngành cảnh sát.

"Đại long phượng" đại diện cho việc diễn một màn kịch hay cho mọi người xem khi có người mới báo danh hoặc thăng chức.

Tuy nhiên thông thường phải ít nhất như Lam Cương, từ cảnh sát lên đến cảnh sát trưởng mới đủ tư cách để cấp trên yêu cầu làm một màn "đại long phượng". Bản thân hắn chỉ là một cảnh sát mặc sắc phục chuyển sang mặc thường phục, chức vụ còn chưa thay đổi, nói theo quy tắc thì hoàn toàn không đủ tư cách.

Lý do duy nhất khiến Lam Cương mở miệng bảo người ta giúp mình làm một màn "đại long phượng", có lẽ chỉ vì hắn có một người anh họ tên là Tống Thiên Diệu.

A Phát gọi vài cảnh sát mặc thường phục, cùng Triệu Văn Nghiệp đi ra khỏi đồn cảnh sát, thành thạo đi vào một con hẻm nhỏ. A Phát vừa đi vừa chỉ cho Triệu Văn Nghiệp hai người đang đứng hút thuốc trên cầu thang gỗ trong con hẻm phía sau và giới thiệu:

- A Nghiệp, việc buôn bán cờ bạc và ma túy ở Hồng Kông không giống như ở Cửu Long, mở cửa hàng treo biển hiệu rầm rộ. Dưới con mắt của bọn quỷ tây, phải thu liễm đôi chút. Thấy hai tên đang làm nhiệm vụ canh gác trên cầu thang kia không? Chỉ cần có người canh gác, tức là xung quanh có loại buôn bán này.

Vừa nói, A Phát đã gắn thẻ cảnh sát lên áo sơ mi, dẫn Triệu Văn Nghiệp và những người khác đi lên cầu thang. Hai tên canh gác nhìn qua thẻ cảnh sát của mấy người họ nhưng không lên tiếng, để mặc A Phát và những người khác đi qua và vào tiệm thuốc phiện.

Khi vào bên trong tiệm thuốc phiện, trong căn phòng lớn bên ngoài có vài cái giường hút thuốc phiện được dựng lên tùy tiện, có vài người gầy như que củi, trông như những kẻ nghèo khổ đang đốt đèn hút thuốc phiện. A Phát đứng ở cửa gọi to:

- Ai là chủ tiệm?

Một bóng người ngồi dậy từ một cái giường hút thuốc phiện ở góc tường, miệng vẫn không quên hút hai hơi từ tẩu thuốc, rồi mới xuống giường, lê dép đi đến trước mặt A Phát với nụ cười nịnh bợ:

- Tôi đây, ta đây, các ngài cảnh sát có gì dạy bảo?

- Tên thế thân cút đi, ai mới là chủ thật sự? Không thấy cảnh sát đến thăm thì tưởng mở tiệm thuốc phiện ở Trung Hoàn là hợp pháp à?

A Phát đẩy tên nghiện thuốc đang tiến lại gần ra, tiếp tục gọi to.

- Mới mở cửa chưa đầy mười ngày, các ngài cảnh sát, dù có muốn đút lót cho các ngài cũng phải đợi đủ một tháng, kiếm đủ tiền để đút lót cho các ngài đã.

Cánh cửa của một căn phòng nhỏ bị đẩy ra, Thiết Đầu Tô, đầu trọc lóc, là đầu mối của Quần Anh Trần Thái, lững thững bước ra, dùng tay xoa xoa cái đầu trọc của mình, mở miệng nói với giọng nửa âm nửa dương.

A Phát trừng mắt nhìn Thiết Đầu Tô:

- Mở tiệm thuốc phiện là hợp pháp à? Không cần phải bái kiến sao? Con mẹ mày, ngươi thuộc tự đầu nào?

- Thôi được, là lỗi của ta trước, các ngài cảnh sát độ lượng, mỗi người cầm năm đồng đi uống trà, coi như là tấm lòng của ta, ta là Thiết Đầu Tô của Quần Anh.

Thiết Đầu Tô vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một xấp tiền lẻ, đếm ra ba mươi đồng theo số người của A Phát và Triệu Văn Nghiệp, đưa cho A Phát.

Chương 515. Đại Long Phượng (2)

Nhưng A Phát không nhận số tiền này:

- Thiết Đầu Tô phải không? Ngươi tiết kiệm đi, thấy ngươi mới mở cửa, lại không gửi thiệp mời, tiền thì không lấy của ngươi đâu, nhưng Vô Đầu ca nói muốn mượn chỗ của ngươi, hôm nay làm một màn đại long phượng.

Đôi mắt của Thiết Đầu Tô trợn tròn ngay khi A Phát nói xong, bàn tay phải nắm chặt ba mươi đồng:

- Mượn chỗ của ta để làm đại long phượng? Ngươi điên rồi à? Hắn đâu phải nghĩa đệ của ta, ta giúp hắn làm gì? Con mẹ mày! Không muốn tối về nhà bị tạt axit thì cầm ba mươi đồng cút ngay! Đừng đứng đây phá hoại việc làm ăn của ta!

- Việc làm ăn của ngươi mở ra, vẫn chưa đến đồn cảnh sát báo cáo.

A Phát thấy đối phương trở mặt, cũng có chút sợ hãi, giọng nói hạ thấp xuống vài phần.

Trong toàn bộ Hồng Kông, nơi duy nhất dám hoàn toàn trở mặt với người giang hồ, hiện giờ chỉ có một mình đồn cảnh sát Vượng Giác Cửu Long, đó là cục diện mà Nhan Hùng đã tạo ra bằng cả ân và uy, bất kể là người giang hồ thuộc tự đầu nào, muốn kiếm ăn trên mảnh đất Vượng Giác này, đều phải theo quy tắc của Nhan Hùng, các khu vực khác tuy cũng muốn học theo Nhan Hùng, nhưng vẫn đang trong tình trạng có tâm mà không có lực, không phải cảnh sát nào cũng có khí phách như

Nhan Hùng, có thể vu oan giá họa cho người giang hồ mà không chớp mắt.

A Phát và mấy tên cảnh sát mặc thường phục tuy có chút sợ hãi, nhưng lại quên mất Triệu Văn Nghiệp đang đi sau cùng, hắn chính là nhân vật đã theo bên cạnh Nhan Hùng hoành hành ở Vượng Giác mấy tháng.

Khi Triệu Văn Nghiệp từ trường cảnh sát Hoàng Trúc Khanh ra được phân về đồn cảnh sát Vượng Giác làm cảnh sát mặc đồng phục, Nhan Hùng đã nắn nót những người giang hồ trên địa bàn Vượng Giác, trong mấy tháng làm cảnh sát mặc đồng phục ở đồn cảnh sát Vượng Giác, Triệu Văn Nghiệp đã quen với thái độ ngạo mạn của cảnh sát đồn Vượng Giác đối với người giang hồ, đừng nói là Nhan Hùng, ngay cả một tên cảnh sát mặc đồng phục bình thường của đồn Vượng Giác, khi đi tuần tra trên đường, người giang hồ gặp mặt cũng phải cười nịnh.

Lúc này thấy A Phát, một tên cảnh sát mặc thường phục của đội trinh sát, lại vì bị Thiết Đầu Tô đe dọa tạt axit mà sợ hãi hạ thấp giọng xuống mấy độ, Triệu Văn Nghiệp trước tiên nhìn A Phát một cái khó hiểu, rồi bước lên một bước từ bên cạnh, đứng trước mặt Thiết Đầu Tô, nửa cười nửa không hỏi đối phương:

- Ngươi là ông chủ?

- Là ta.

Thiết Đầu Tô đánh giá Triệu Văn Nghiệp một lượt rồi nói:

- Sao? Muốn bị tạt axit à?

Triệu Văn Nghiệp thực hiện một động tác rút súng chuẩn xác, giơ súng lên tay, nhắm vào đùi của Thiết Đầu Tô mà không hề do dự bóp cò! Một tiếng súng nổ "bùm", Thiết Đầu Tô còn chưa kịp hoàn hồn, máu tươi đã trào ra từ chân!

- Lát nữa gọi điện đến đồn cảnh sát Vượng Giác, bảo Dược ca sắp xếp người giúp chuyển mười thùng thuốc phiện đến đây, đồn Vượng Giác có đủ lượng thuốc phiện dự trữ. Đến lúc đó mời thêm mấy phóng viên báo chí đến chụp ảnh đăng báo, nói rằng ông chủ tiệm thuốc phiện này là kẻ chủ mưu đứng sau vụ án thuốc phiện lớn gần đây, đã bị cảnh sát bắt giữ.

Triệu Văn Nghiệp nói về việc vu oan giá họa với A Phát đang sợ đến ngây người, giọng điệu bình tĩnh như đang nói chuyện gia đình vậy.

Nói xong với A Phát, Triệu Văn Nghiệp lại nhìn về phía Thiết Đầu Tô đã ngã xiêu vẹo:

- Không muốn giúp làm đại long phụng, vậy thì giả làm thật đi, tạt axit phải không? Quần Anh phải không? Oai phong quá nhỉ, sao ngươi không làm thống đốc Hồng Kông luôn đi?

Triệu Văn Nghiệp ở đồn cảnh sát Vượng Giác chỉ là một cảnh sát mặc đồng phục, nhưng những người thường xuyên tiếp xúc lại là Nhan Hùng, A Vĩ, A Dược, những đầu mối cảnh sát mặc thường phục biết thân phận em họ của Tống Thiên Diệu của hắn, đã sớm hiểu rõ phong cách làm việc của đồn cảnh sát Vượng Giác, lúc này bản thân được điều đến Hồng Kông, lại ngay lập tức gặp phải một tên giang hồ không biết trời cao đất dày?

Theo bên cạnh Nhan Hùng lâu như vậy, Triệu Văn Nghiệp tuy không học được gì khác, nhưng đối phó với người giang hồ thì tàn nhẫn độc ác, các thủ đoạn vu oan giá họa đã học được mười phần.

Hắn luôn nhớ những lời Nhan Hùng đã nói với thuộc hạ mặc thường phục: Súng trong tay cảnh sát, người thường không thể bắn, người giàu không dám bắn, nếu ngay cả người giang hồ cũng không bắn, vậy để nó làm gì?

Nhan Hùng đương nhiên chưa từng dạy hắn những điều này, nhưng Triệu Văn Nghiệp trước là người trong tự đầu, sau làm cảnh sát đã sớm tự học được trong môi trường huân đúc.

Lúc này tiếng súng vang lên, trong tiệm thuốc phiện ngoại trừ Thiết Đầu Tô ôm đùi bị thương rên rỉ trên đất, những người còn lại im lặng như ve sầu mùa đông, mồ hôi trên mặt A Phát cũng đã rịn ra, tên cảnh sát mới đến này rốt cuộc là nhân vật tàn nhẫn như thế nào? Chỉ vì bất đồng ý kiến mà đã nổ súng làm bị thương người?

Không chỉ hắn kinh ngạc, e rằng Tống Thiên Diệu, người ban đầu giao Triệu Văn Nghiệp cho Nhan Hùng chăm sóc, nếu biết được chỉ vài tháng làm việc ở đồn cảnh sát Vượng Giác đã khiến Triệu Văn Nghiệp trở nên như hiện tại, chắc hẳn vẻ mặt kinh ngạc cũng chẳng kém hắn chút nào.

…

- A Kỳ, cậu xem, ban đầu thành lập công ty Cơ Mỹ tốn bao nhiêu tiền, sao không tính toán lại cho rõ ràng, để A Nguyên…

Đường Văn Báo tay cầm tách cà phê, mở lời hỏi Đường Bá Kỳ ngồi đối diện.

Hắn đã ngồi trong văn phòng của Đường Bá Kỳ tại công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ ở tòa nhà Bator hơn một tiếng đồng hồ, tách cà phê từ nóng hổi đã nguội dần, cuối cùng Đường Văn Báo cũng tìm được cơ hội nói ra mục đích hôm nay đến đây.

Chương 516. Tâm tư (1)

Ban đầu hắn đã nói với huynh trưởng Đường Sĩ Hổ, hai nhà hợp tác làm ăn, nhà Đường Sĩ Hổ phụ trách bán hàng ở Mỹ, con trai Đường Văn Báo là Đường Cảnh Nguyên phụ trách mở xưởng sản xuất ở Hồng Kông.

Vì vậy tình hình hiện tại, nhìn bề ngoài công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ và xưởng tóc giả Hưng Nghiệp đều là việc làm ăn của nhà họ Đường, nhưng thực tế, công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ do Đường Bá Kỳ đăng ký thành lập, xưởng tóc giả Hưng Nghiệp do Đường Cảnh Nguyên xây dựng, tuy hỗ trợ lẫn nhau nhưng mỗi bên làm việc riêng, không có mối liên hệ căn bản nào.

Tuy nhiên gần đây Đường Văn Báo không còn nghĩ như vậy nữa, bởi vì địa vị của công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ trong ngành tóc giả hiện nay đã có thể thấy trước, mười một xưởng thì có tới mười xưởng nghe theo công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ. Tại sao vậy?

Bởi vì công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ nắm trong tay đơn đặt hàng của người Mỹ, có thể giúp các xưởng này bán sản phẩm sang Mỹ. Hơn nữa, công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ sẽ càng có tiếng nói trong ngành này khi đơn đặt hàng ngày càng tăng.

Nếu sau này có xưởng nào như Tống Thiên Diệu nhảy ra từ chối hợp tác với công ty Cơ Mỹ thì kết cục sẽ ra sao? Không hợp tác với công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ, tự tìm đường bán sang Mỹ? Các nhà phân phối ở Mỹ đều đã hợp tác với công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ - công ty có hợp đồng ràng

buộc với mười xưởng dưới quyền, liệu họ có thèm để mắt đến một ông chủ xưởng nhỏ ở Hồng Kông?

Vì vậy Đường Văn Báo tin chắc, trong ngành này, thời gian càng lâu, địa vị của công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ càng cao, và uy tín của Đường Bá Kỳ - người hiện đang phụ trách công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ, cũng sẽ ngày càng lớn.

Đã như vậy thì không thể để một mình Đường Bá Kỳ làm chủ công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ được.

Ban đầu hắn để con trai Đường Cảnh Nguyên tìm cơ hội nói chuyện với Đường Bá Kỳ về việc bỏ tiền góp vốn vào công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ, nhưng Đường Bá Kỳ luôn dễ dàng gạt phắt đi chủ đề mà Đường Cảnh Nguyên đưa ra. Thấy Đường Bá Kỳ đã trở thành ông thần tài trong mắt mấy xưởng tóc giả khác, Đường Văn Báo cuối cùng không thể ngồi yên được nữa, quyết định đích thân ra mặt, nói rõ chuyện này với Đường Bá Kỳ.

Vì vậy hôm nay hắn mới đặc biệt gác lại công việc lặt vặt của mình, đích thân đến đây gặp Đường Bá Kỳ.

Nghe Đường Văn Báo nói ra, Đường Bá Kỳ cười cười:

- Nhị thúc, ta nhớ ngày trước đã nói, bên Mỹ ta phụ trách, còn ở Hồng Kông này là A Nguyên phụ trách, sao bỗng dưng lại muốn bỏ tiền góp vốn vào công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ?

Bên cạnh, vẻ mặt Đường Cảnh Nguyên thoáng lộ vẻ ngượng ngùng, tại sao vậy? Đương nhiên là vì ban đầu chỉ nghĩ đến việc nhà họ Đường sản xuất tóc giả, để Đường Bá Kỳ bán sang Mỹ, ai ngờ Tống Thiên Diệu ký được đơn hàng lớn, kích thích nhiều xưởng khác cũng vội vã nhảy vào tranh giành, nhưng lại để công ty của Đường Bá Kỳ trở thành ông trùm trong ngành.

Sắc mặt Đường Văn Báo vẫn không đổi, chỉ khẽ mỉm cười:

- A Kỳ, bên Mỹ đương nhiên là ngươi phụ trách, sau này làm ăn càng lớn, ngươi còn phải về Mỹ trấn giữ, nhưng ở Hồng Kông này cũng không thể giao cho người ngoài…

- Thúc thúc…

Đường Bá Kỳ có vẻ hơi tâm trí bất định, hắn ngắt lời Đường Văn Báo một cách qua loa, cũng không trực tiếp vạch trần lòng tham của hai cha con đối diện:

- Ta sẽ cân nhắc kỹ, thực ra ta muốn đến Phố Wall tìm việc hơn. Nếu ta đã quyết định, để cả công ty lại cho A Nguyên cũng không phải không được, chỉ là ngươi cũng biết, nếu lúc đó chuyển giao cho A Nguyên, giá phải cao hơn một chút. Ta đến Phố Wall cũng cần vốn, hơn nữa, với lão đầu của ta, ta kiếm được tiền cũng dễ bàn giao hơn.

Từ mấy ngày nay Đường Cảnh Nguyên tìm cơ hội ngầm nhắc đến chuyện này, Đường Bá Kỳ đã biết được tâm tư của đối phương, không gì khác ngoài việc nhìn thấy quyền lực và lợi nhuận béo bở của công ty Cơ Mỹ Quốc tế Thương mại. Những lời Đường Bá Kỳ vừa nói ra, thực ra chỉ là qua loa, quyền lực và tiền bạc, ai lại chịu rộng lượng nhường cho người khác chứ?

- Thật sao?

Đường Văn Báo khá bất ngờ, Đường Bá Kỳ lại có ý định quay về Mỹ, trong thoáng chốc, khiến hắn quên mất cả việc che giấu tâm tư của mình.

Việc hắn để Đường Cảnh Nguyên góp vốn vào Cơ Mỹ, tất nhiên là muốn để Đường gia ở Hồng Kông trở thành đại ca trong ngành tóc giả. Như vậy hắn Đường Văn Báo tầm thường lẽo đẽo theo sau các đại Hoa thương khác cả đời, đến già cũng

có thể trải nghiệm cảm giác thao túng cả một ngành nghề như những Chử gia, Thái gia và các đại Hoa thương khác.

Hai chữ "thật sao" vừa thốt ra khỏi miệng, tất cả những che giấu trước đó cũng mất tác dụng.

Sau khi Đường Văn Báo bị Đường Bá Kỳ thử lòng bằng một câu nói, hắn cũng không còn ý định ở lại nữa, dẫn Đường Cảnh Nguyên ra khỏi văn phòng của Đường Bá Kỳ trong tâm trạng hơi ngượng ngùng.

Trong lòng Đường Bá Kỳ chỉ còn lại tiếng cười lạnh, người Trung Quốc rất coi trọng gia đình và tình thân, cha mẹ hắn ở Mỹ cũng vậy. Nhưng đối với Đường Bá Kỳ, thúc thúc và đường đệ ở Hồng Kông trước đây chỉ là những người xa lạ trong ảnh.

Ngay cả khi lần này về Hồng Kông, hắn cũng không có cảm giác máu chảy ruột mềm, ngược lại biểu hiện của cha con nhà họ Đường khiến Đường Bá Kỳ chỉ thấy họ là gánh nặng. Khi còn là người ngoài cuộc, họ còn miễn cưỡng nói với hắn không thể coi thường Tống Thiên Diệu, nhưng một khi đã nhập cuộc, bị lợi ích làm mờ mắt, công việc của hắn vừa có chút khởi sắc, tâm tư tham lam của họ đã không thể giấu được nữa.

Chương 517. Tâm tư (2)

- Muốn góp vốn vào công ty của ta? Các ngươi có thể đấu lại Tống Thiên Diệu sao? Thật không biết lượng sức mình.

Đường Bá Kỳ cầm tách cà phê đã nguội lạnh uống một ngụm, nhìn hai chiếc ghế trống không với giọng lạnh nhạt khinh thường nói.

…

- Ồ, Tống lão bản, đến chỉ điểm công việc cho ta à?

Khang Lợi Tu thấy Tống Thiên Diệu xách hai chai rượu Ngũ Gia Bì và vài món đồ nguội bước vào, nhưng không giống như những ngày ở thư viện, gác lại công việc đang làm, dọn dẹp bàn để chuẩn bị uống rượu, mà chỉ cười chào Tống Thiên Diệu một tiếng rồi lập tức cúi đầu xuống tiếp tục nhập thông tin.

Trong căn phòng làm việc nhỏ được ngăn cách này, khói thuốc lượn lờ, gạt tàn trên bàn của Khang Lợi Tu, tàn thuốc đã chất thành đống nhọn, nhưng miệng hắn vẫn ngậm một điếu thuốc.

Tống Thiên Diệu đặt rượu thức ăn lên bàn, tự mình đi đến bên cửa sổ kéo rèm, mở cửa sổ:

- Này, Quân tỷ đặc biệt tìm đến ta, nói với ta nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy, có thể cô ấy không thể tham dự đám cưới với ngươi được nữa, nhưng đám tang thì có khả năng. Chẳng phải đã nói rõ rồi sao, mỗi tháng chuyển 3000 đô la Hồng Kông vào tài khoản của tòa soạn, nếu tiền không đủ cứ gọi điện ngay lập tức sẽ gửi tiền, phiền ngươi thuê thêm vài người đi?

Khang Lợi Tu nhập xong thông tin cuối cùng bên cạnh, lắc đầu, động tác đẹp mắt nhổ điếu thuốc trong miệng, ném cây bút máy sang một bên, xoay nhẹ ghế xoay, quay mặt về phía Tống Thiên Diệu:

- Miễn phí mà, ta không tiết kiệm một chút, dù ngươi có cả một núi vàng cũng bị thua lỗ hết.

- Chỉ là tạp chí tuần thôi mà, một tuần một lần, ta có thể thua bao nhiêu chứ?

Tống Thiên Diệu kéo một cái ghế ngồi đối diện bàn làm việc, mở những món đồ nguội ra, vặn nắp hai chai Ngũ Gia Bì, chia cho đối phương một chai:

- Huống chi, đừng nói tạp chí tuần, tạp chí hai ngày một kỳ, tạp chí nhật báo ta cũng chịu nổi, ngươi lại không biết bây giờ việc kinh doanh tóc giả của ta rất kiếm được tiền sao.

Khang Lợi Tu không đón lấy rượu Tống Thiên Diệu đưa tới, mà trước tiên lấy ra vài số tạp chí "Trung Hoa Hồng Kông Thương Tình Tuần San" từ một chồng tài liệu dày cộp trên bàn làm việc, đưa cho Tống Thiên Diệu:

- Số đầu tiên phát 2000 bản, không dám ầm ĩ, chỉ chọn một số cửa hàng kinh doanh nhiều năm mới gửi một bản. Số thứ hai lên tới 5000 bản, nhiều cửa hàng không được phát số đầu tiên, số thứ hai đã chủ động hỏi những người phát báo, tại sao báo miễn phí lại phát cho cửa hàng kia mà không phát cho họ? Số thứ ba, 7000 bản, ngay cả những bà cô bán hàng rong ven đường thấy người phát báo cũng chủ động giơ tay xin một tờ báo miễn phí.

- Theo lời bà cô, đã là báo miễn phí thì cắt ra làm giấy vệ sinh cũng được. Nếu không phải ta mở miệng yêu cầu không được tùy tiện phát cho hàng xóm, số thứ tư đã không chỉ có 8000 bản, mà sớm đã dễ dàng phát hành vượt quá vạn bản rồi.

Nếu các tờ báo khác phát hành vượt vạn bản, thì đó đã là một tòa soạn lớn không thể chối cãi, là tờ báo nổi tiếng toàn Hồng Kông, quảng cáo cũng có thể bán được giá, nhưng tòa soạn này phát hành vượt vạn bản, lại chỉ đồng nghĩa với việc càng lỗ càng nhiều.

Tống Thiên Diệu đón lấy mấy số "Trung Hoa Hồng Kông Thương Tình Tuần San", loại báo thời điểm này vẫn còn in bằng mực in, đặc biệt là loại báo nhỏ này, để tiết kiệm giấy cũng dùng loại giấy rẻ tiền nhất, nhìn không khác gì những tờ báo lá cải như "Linh Tinh Nhật Báo".

Tuy nhiên chữ in trên toàn bộ tờ báo lại rõ ràng hơn báo lá cải, bố cục gọn gàng, không có bất kỳ tin tức nào, trên đó chỉ là các loại thông báo, cáo thị, thông cáo được đăng theo phân loại trong tuần.

- Có người muốn thì phát thôi? Ngươi dù có phát một vạn bản một tuần, một tháng cũng chỉ có bốn vạn bản, năm ngàn đô Hồng Kông hắn là đủ rồi, lại thuê thêm vài người giúp ngươi in ấn cũng đủ.

Tống Thiên Diệu đặt tờ báo sang một bên, đưa đũa cho Khang Lợi Tu nói:

- Cần gì phải làm khổ mình như vậy, cứ tiếp tục thế này, Quân tỷ sẽ chuẩn bị đi phản ánh với công đoàn báo chí về vấn đề ta là ông chủ tòa soạn bóc lột nhân viên đấy.

Nếu không phải bạn gái của Khang Lợi Tu là Từ Mẫn Quân tìm đến Tống Thiên Diệu, hắn còn chưa biết tên Khang Lợi Tu này vì tiết kiệm tiền mà liều mạng như vậy, thuê một tầng nhà lầu gần Đại học Hồng Kông làm tòa soạn, thuê bốn công nhân phụ trách phát báo miễn phí, còn lại việc in ấn, đăng bài thậm chí cả dọn dẹp vệ sinh trong tòa soạn, Khang Lợi Tu đều tự mình đảm nhận, ngoài những khóa học cần thiết

ở trường, Khang Lợi Tu cơ bản ăn ở hết trong tòa soạn nghèo nàn này.

Khang Lợi Tu mở chai Ngũ Gia Bì, nhấp một ngụm vào miệng, thở hắt ra nói:

- Ngươi lại chưa nói tờ báo này chỉ làm nửa năm hay một năm, nếu muốn làm lâu dài, đương nhiên phải tiết kiệm chút. Hiện tại mỗi tháng ngươi cấp tiền cho tòa soạn lỗ vốn, nhưng trời có khi mưa gió bất ngờ, nếu vạn nhất có tháng nào ngươi làm ăn khó khăn, vốn liếng xoay không kịp, tiền ta tiết kiệm cũng có thể chống đỡ được, đúng không? Tiết kiệm có gì không tốt đâu.

- Tiết kiệm không sai, nhưng không ai yêu cầu ngươi sau khi làm báo, phải ăn ở hết trong tòa soạn, ngay cả bạn gái hẹn hò với ngươi, ngươi cũng ứng phó trong tòa soạn phải không?

Tống Thiên Diệu mở mấy túi nilon đựng đồ ăn nguội, cười nói với Khang Lợi Tu.

Chương 518. Thành giao (1)

Khang Lợi Tu tay cầm đũa, đợi Tống Thiên Diệu mở túi nilon, lập tức động tác cực nhanh gắp mấy miếng thận gà, lưỡi vịt các món thịt cho vào miệng, đến khi ăn ngon lành vào bụng mới mở miệng nói:

- Vị đại lão bản ngươi mỗi tháng trả ta hai trăm đồng lương để làm việc, đương nhiên phải dụng tâm chút. Nhưng nói đi nói lại, A Diệu, tóc giả của ngươi kiếm lời nhiều như vậy, sao lại nghĩ đến việc làm loại báo miễn phí này?

- Đương nhiên là có dùng được, nên ngươi không cần tiết kiệm tiền cho ta, báo càng phát nhiều càng tốt, các cửa hàng, thậm chí hàng xóm, mỗi người một tờ, dù họ xem xong rồi dùng làm giấy vệ sinh cũng không sao. Hơn nữa…

Tống Thiên Diệu ngừng lại một chút, rồi mới tiếp tục nói với Khang Lợi Tu:

- Đợi thời gian tới ta có chút lãi, tiền nhiều hơn, có thể cân nhắc làm tờ báo này thành báo hai ngày một kỳ hoặc nhật báo, ngày nào cũng phát miễn phí.

Khang Lợi Tu ho sặc sụa dữ dội, nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Hiện tại mỗi tháng phát hành 4 kỳ, mỗi kỳ 8000 bản, không tính lương của ta, thậm chí cũng không tính nhân công của những người khác, tiền thuê nhà, điện nước các khoản chi tiêu này, chỉ tính nguyên liệu in báo thôi, mỗi tháng đã lỗ hơn 1100 đồng, tương đương mỗi kỳ lỗ gần 300 đô la Hồng Kông, nếu làm thành nhật báo hai ngày một kỳ thì là 15 kỳ, lỗ 4500 đồng, làm thành nhật báo, 30 kỳ, lỗ 9000 đồng, hơn nữa nếu

làm thành nhật báo hai ngày một kỳ hoặc nhật báo, chắc chắn phải tuyển thêm nhiều nhân lực làm việc, tương đương mỗi tháng tòa báo lỗ đều phải lỗ hơn vạn, ngươi cho dù làm ăn có lãi đến mấy, cũng không thể lấy số tiền này ra đốt đi được chứ? Tiện cho mọi người, chỉ có ngươi lỗ? Nếu thật sự muốn tiện cho mọi người, chi bằng ngươi giúp bỏ tiền ra xây thêm vài nhà vệ sinh công cộng cho hàng xóm.

Tống Thiên Diệu gắp một miếng tai heo:

- Ta đã mời vài môi giới chứng khoán, viết rất nhiều bài bình luận cổ phiếu, chuẩn bị đợi tờ báo này phát hành hơn vạn bản thì bắt đầu, đăng bài bình luận cổ phiếu trên tờ báo này, hơn nữa là bài bình luận cổ phiếu đã được chỉnh sửa trực quan hơn, dễ hiểu hơn.

…

Khi tin tức về việc tàu chở hàng từ Ấn Độ đến Hồng Kông chưa kịp cập bến đã bị Sở Y tế, Hải quan, Cảnh sát biển liên hợp bắt giữ truyền đến tai Hạ Tá Lợi, hắn vừa mới cúp điện thoại của người anh Hạ Tá Trì đang ở Nhật Bản gọi về. Hạ Tá Trì đi Nhật Bản là để mua đầu máy may cũ thay thế từ các nhà máy Nhật Bản.

Nhận được tin này, Hạ Tá Lợi vội vàng chạy đến bến tàu, đứng bên bờ nhìn thấy chiếc tàu chở 200.000 bím tóc của nhà họ Hạ, đang đậu xa xa ngoài khơi bị lệnh cấm cập bến, có vài chiếc tàu tuần tra của Cảnh sát biển và thuyền nan bình thường đang vây quanh tàu hàng, vài chiếc thuyền nan đang chở công nhân trên tàu vào bờ.

- Các vị trưởng quan! Có chuyện gì vậy? Có phải có người buôn lậu không?

Hạ Tá Lợi không kịp nghĩ ngợi gì khác, nhảy lên một chiếc thuyền nan, để thuyền phu chèo đến gần tàu hàng, lớn tiếng

gọi Hải quan và Cảnh sát biển đang tuần tra bên cạnh tàu hàng.

Một thành viên Hải quan bến tàu từng giao thiệp với Hạ Tá Trì, giơ cái loa sắt trong tay, đáp lại Hạ Tá Lợi đang lo lắng:

- Lão bản Hạ, đừng lo lắng, kiểm tra thường lệ thôi, không liên quan đến Hải quan và Cảnh sát biển, Ấn Độ bùng phát dịch tả và dịch bệnh, nên người của Sở Y tế yêu cầu Hải quan và Cảnh sát biển hỗ trợ điều tra kiểm dịch, nhiều nhất 3-5 ngày là xong.

Hạ Tá Lợi lo sợ Tống Thiên Diệu vì đối phó với mười nhà máy khác mà không từ thủ đoạn, mua chuộc Hải quan và Cảnh sát biển, vu khống chiếc tàu này buôn lậu, tịch thu toàn bộ hàng hóa trên tàu, dù sao một khi bị gán tội buôn lậu, đi theo kênh chính thức ít nhất cũng phải 2-3 tháng mới lấy lại được hàng hóa từ tay Hải quan.

Lúc này nghe nói là vì dịch tả và dịch bệnh ở Ấn Độ, Sở Y tế mới tiến hành điều tra, Hạ Tá Lợi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có chút nghi ngờ, dịch tả và dịch bệnh ở Ấn Độ mấy năm nay vẫn luôn có, trước đây cũng chưa từng thấy Sở Y tế Hồng Kông dừng tàu bắt giữ kiểm tra mỗi tàu hàng đến từ Ấn Độ.

Hắn nghi ngờ trong lòng, chỉ huy thuyền nan áp sát một chiếc tàu tuần tra rồi nhảy lên, lấy ra một ít tiền lẻ trong túi đưa cho nhân viên Hải quan và Cảnh sát biển trên tàu, miệng hạ thấp giọng hỏi người quen:

- Trước đây Ấn Độ cũng có dịch tả dịch bệnh, sao không thấy Sở Y tế kiểm tra?

Thành viên Hải quan nhận tiền của Hạ Tá Lợi nhìn quanh, cũng hạ thấp giọng nói:

- Có dịch tả dịch bệnh gì đâu, ta nhận được tin từ trên, trên tàu có một lô lông cừu từ Ấn Độ, chất lượng rất cao, nên có lão bản Hồng Kông đi cửa sau Sở Y tế, chuẩn bị lấy cớ có vi khuẩn để tịch thu tiêu hủy lô lông cừu này, đến lúc đó…

Câu cuối cùng chưa nói hết, mà đưa cho Hạ Tá Lợi một cái nhìn ý tứ sâu xa:

- Vì vậy, lão bản Hạ yên tâm, hàng của ngươi nhiều nhất 3-5 ngày kiểm tra xong, sẽ được thả về.

- Phiền các vị giúp ta trông chừng, có tin tức gì thì thông báo ngay cho ta, vài ngày nữa ta sẽ mời các vị ăn cơm.

Hạ Tá Lợi đã có được tin tức nội bộ, trong lòng yên tâm được phần lớn, đi thuyền nhỏ quay lại bến tàu, vừa mới nhảy từ thuyền lên cầu tàu, liền nghe thấy một giọng nói khiến hắn dừng bước chân giữa đám phu khuân vác đang xì xào bàn tán:

- Mẹ kiếp! Chúng ta vất vả vận chuyển tóc từ Thái Lan về, không lẽ cũng bị hải quan bắt giữ sao? Nghe nói họ Tống tàn nhẫn vô tình, liệu có lừa chúng ta vất vả mang tóc đến Hồng Kông, rồi cố tình nhờ hải quan tịch thu hàng của chúng ta không?

- Không thể nào… họ Tống…

Tóc?

Hạ Tá Lợi ngẩng đầu tìm kiếm nguồn âm thanh, trong đám phu khuân vác đang chen chúc trên cầu tàu nhìn ra xa, có ba người rõ ràng ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, hoàn toàn khác biệt với những phu khuân vác khác, lúc này đang đứng sát bên nhau, so với những phu khuân vác khác có vẻ không liên quan chỉ đứng xem, ba người này đều có vẻ mặt lo lắng.

Chương 519. Thành giao (2)

Mắt Hạ Tá Lợi sáng lên, sau đó với vẻ mặt hơi nặng nề đi đến bên cạnh ba người, khẽ lên tiếng:

- Ba vị huynh đệ, chúng ta nói chuyện được không?

Ba người quay đầu nhìn Hạ Tá Lợi người Ấn Độ này, sau đó nhìn nhau, người mở miệng đầu tiên lạnh nhạt nói:

- Ngươi là ai? Nhận nhầm người rồi? Chúng ta đâu có quen biết ngươi, có gì để nói chứ?

- Trên con tàu kia có 200.000 bím tóc của ta, giờ bị Tống Thiên Diệu nhờ hải quan và cảnh sát thủy tịch thu rồi.

Hạ Tá Lợi nhắc đến Tống Thiên Diệu, giọng nói đầy vẻ buồn bực căm hận.

Ba người nghe thấy tên Tống Thiên Diệu đều sững người, sau đó trao đổi ánh mắt với nhau, rồi mới không chắc chắn hỏi lại Hạ Tá Lợi:

- Thật sao?

- Bây giờ có thể đến kho hàng của ta nói chuyện không?

Hạ Tá Lợi dẫn ba người rời khỏi cầu tàu.

Đợi vào đến kho hàng của mình, Hạ Tá Lợi đưa thuốc lá cho ba người, lại mời họ ngồi xuống, rồi mới quan sát kỹ ba người trước mặt, tuổi đều khoảng hai mươi mấy, có lẽ vì quen làm ăn trên biển nên da dẻ trông thô ráp hơn người bình thường nhiều, tay kẹp thuốc cũng có một lớp chai dày.

- Xưng hô thế nào? Các vị?

Hạ Tá Lợi cũng tự châm một điếu thuốc, hỏi ba người.

Người đứng đầu trong ba người không trả lời thẳng câu hỏi của Hạ Tá Lợi, mà hỏi ngược lại:

- Chúng ta không quen thân lắm, không cần hỏi tên tuổi đâu nhỉ? Chúng ta chỉ muốn biết, vừa rồi ngươi nói ở bến tàu là họ Tống nhờ cảnh sát thủy tịch thu hàng của ngươi, có đúng không?

- Tàu đang đậu ngoài bến, các ngươi cũng thấy cảnh sát thủy và hải quan bắt giữ tàu rồi, ta tên là Hạ Tá Lợi, huynh trưởng ta tên là Hạ Tá Trì, toàn bộ tóc ở Hồng Kông đều do hai anh em chúng ta cung cấp, ngươi nói xem ta có nói dối không? Đương nhiên là thật rồi.

Hạ Tá Lợi hơi nhíu mày vì thái độ của đối phương thậm chí không chịu nói tên, nhưng rồi lại thông cảm, ba người này hiện giờ đang rất căng thẳng, cẩn thận đề phòng cũng là bình thường.

- Mẹ kiếp! Đại ca, họ Tống quả nhiên không có ý tốt, may mà ngươi dẫn chúng ta đến đây dò la trước, nếu thật sự ngốc nghếch lái tàu vào bến, hàng chắc chắn sẽ bị tịch thu! Mười đồng một bím tóc, lúc đầu đã không nên tin lời quỷ của hắn!

Người bên cạnh, lúc đầu ở cầu tàu phàn nàn rằng Tống Thiên Diệu sẽ dùng cảnh sát thủy để nuốt chửng nguyên liệu của họ, lập tức gấp gáp nói với người đứng đầu.

Người đứng đầu trước tiên ra hiệu cho đồng bọn im lặng:

- Câm miệng, chuyện này sao có thể nói trước mặt người ngoài?

Rồi lại nhìn về phía Hạ Tá Lợi đối diện:

- Thì ra ngươi chính là Hạ lão bản? Chúng ta chạy đến Thái Lan thu mua tóc, đều là thấy ngươi kiếm được tiền mới quyết tâm làm, ngưỡng mộ đã lâu, cảm ơn ngươi đã cung cấp tin tức và thuốc lá, chúng ta đi đây.

Nói xong, ba người đối diện đứng dậy chuẩn bị rời đi. Hạ Tá Lợi cũng đứng lên phía sau, nói với ba người đang quay lưng:

- Mười đồng một bím tóc là không thể. Nhà máy của Tống Thiên Diệu một năm cũng chỉ dùng không quá ba vạn bím tóc, hơn nữa hiện giờ đã tích trữ bảy tám vạn rồi. Ngươi nghĩ hắn có thể mua tóc trong tay ngươi với giá cao như vậy sao? Hiện tại hàng của ta bị hải quan giữ lại, chi bằng ngươi cân nhắc chuyển hàng cho ta. Ta đang gấp cung cấp cho mười nhà máy, ngươi cũng có thể lấy tiền ngay lập tức, hai bên cùng có lợi, mọi người đều thuận tiện. Về giá cả, có thể thương lượng.

- Đa tạ, không hứng thú.

Người đứng đầu rõ ràng ngập ngừng một chút, nhưng rất nhanh đã tiếp tục bước ra ngoài.

Hạ Tá Lợi thấy người đó do dự, tự tin cười sau lưng ba người, tiếp tục nói:

- Ngươi cũng thấy kết cục của lô hàng này của ta rồi, nếu còn nghĩ bán bím tóc của ngươi với giá mười đồng một cái, chi bằng nghĩ xem phải tốn bao nhiêu tiền để chuộc lại số tóc bị tịch thu từ tay hải quan.

- Ngươi… ngươi chịu trả bao nhiêu?

Người đứng đầu quay người lại, đánh giá Hạ Tá Lợi:

- Nếu trả tới tám đồng một cái, hai mươi vạn bím tóc đều bán cho ngươi. Hiện giờ tàu đang đậu gần đảo Bồ Đài, hàng của ta có giấy tờ thủ tục xuất cảng từ bến cảng Thái Lan, là hàng hóa chính đáng. Chỉ cần họ Tống không giở trò, dù là hải quan truy bắt chúng ta cũng không sợ.

Hai mươi vạn bím tóc? Tim Hạ Tá Lợi đập mạnh vài cái, rồi lập tức hỏi:

- Làm sao ngươi có thể thu được nhiều bím tóc như vậy trong thời gian ngắn?

- Chú ta ở Thái Lan thu thuế cho quân đội, ở một tỉnh phía nam Thái Lan. Lô hàng này là mua chuộc quân đội địa phương, để quân đội ép những dân thường Thái Lan cắt bím tóc mới thu thập được.

Người đó do dự một chút, đưa ra câu trả lời:

- Nhưng chỉ có thể làm một lần, lần sau muốn đến đó thu thập tóc, e rằng phải đợi thêm vài năm nữa. Tất cả tóc đủ dài đều đã bị ta lấy hết rồi.

Hạ Tá Lợi vừa kinh ngạc vừa tin lời đối phương, bởi vì một quốc gia như Thái Lan, hiện đang trong tình trạng độc tài của chính quyền quân sự. Chỉ cần thu xếp được với quân đội, không chỉ ép một khu vực cắt bím tóc, mà dân thường cả khu vực cạo trọc đầu cũng không có gì lạ, chẳng có dân chủ và tự do gì để nói.

- Tám đồng là không thể, không chỉ tám đồng, năm đồng cũng không thể.

Hạ Tá Lợi nói với đối phương bằng giọng thành thật:

- Tống Thiên Diệu ban đầu nói năm đồng mười đồng một bím tóc, là lời nói cứng khi đấu khí với mười nhà máy khác. Nhưng để hắn thực sự dùng hai triệu, một triệu để mua hai mươi vạn bím tóc? Đó chỉ là chuyện cười, làm sao một kẻ như hắn có thể mua nguyên liệu với giá cao như vậy? Nếu hắn thực sự đưa ra giá cao như thế, ta chỉ cần hợp tác với một mình nhà máy của hắn là đủ, cần gì phải đi làm ăn với mười nhà máy khác lúc này?

- Ta không hiểu những chuyện đó, nếu ngươi muốn mua tóc, chịu trả bao nhiêu?

Đối phương không quan tâm đến ân oán giữa Tống Thiên Diệu và các nhà máy khác, chỉ hỏi Hạ Tá Lợi định đưa ra giá bao nhiêu.

Chương 520. Cảnh sát thủy rất khó chịu (1)

Hạ Tá Lợi giơ lên một ngón tay:

- Một đồng một cái.

- Đồ khốn!

Đối phương buông lời chửi thề, hai hàng lông mày vì tức giận mà dựng đứng lên:

- Lấy được lô bím tóc này từ tay quân đội Thái Lan đã không chỉ có một đồng vốn một cái!

- Ngươi muốn bao nhiêu? Làm ăn, giá cả có thể thương lượng.

Hạ Tá Lợi lại bình tĩnh lên tiếng.

Đối phương giơ lên năm ngón tay:

- Năm đồng một bím tóc, ngươi gật đầu trả tiền, tàu sẽ lập tức từ ngoài đảo Bồ Đài chạy vào bến cảng ngươi chỉ định để dỡ hàng.

- Không thể nào, năm đồng một bím tóc, ngươi đi khắp Hồng Kông cũng không bán được.

Hạ Tá Lợi lại lắc đầu:

- Hai đồng một cái là nhiều nhất.

- Hai đồng cũng không đủ để hoàn vốn!

Đối phương tức giận đến nỗi khóe miệng run rẩy, liên tục chửi thề:

- Đồ khốn, bọn làm ăn các ngươi thật là tàn nhẫn, một tên họ Tống thì định dùng hải quan cưỡng đoạt, còn ngươi thì định ép giá đến mức ta phá sản! Vì lần thu mua tóc này, ta đã vay nặng lãi, không được! Chưa kể những thứ khác, tiền lãi nhất định phải trả, không thể làm ăn không lời mà cuối cùng còn bị người ta tịch thu cả thuyền vì nợ nần! Ba đồng một sợi! Làm được thì làm, không làm được ta thà chạy vào Hồng Kông thử vận may! Xem tên họ Tống có nuốt trôi ta không!

Hắn ôm đầu nói một cách bực bội, cuối cùng quyết tâm nhìn về phía Hạ Tá Lợi:

- Ba đồng một sợi! Thấp hơn nữa thì dù bán đi cũng không trả nổi tiền lãi, chi bằng không bán!

- Thỏa thuận.

Hạ Tá Lợi nhìn đối phương đầy bất mãn, nhanh chóng đồng ý.

Lúc này trong tay hắn có hơn mười vạn đô la Hồng Kông, là số tiền Hạ Tá Trì để lại cho hắn dùng làm vốn kinh doanh trong thời gian này trước khi đi Nhật Bản. Còn khoản vay của nhà họ Hạ, Hạ Tá Trì cũng đã tính toán trước khi đi Nhật Bản, bảy mươi vạn đã là quá đủ, tám mươi vạn còn lại tạm thời gửi ngân hàng, chỉ đợi xưởng may mở ra, nếu việc kinh doanh quần áo thật sự phát triển, sẽ dùng để mua đất mở cửa hàng, chuẩn bị đầu tư tám mươi vạn đô la Hồng Kông để mở cửa hàng quần áo, mở rộng kênh bán hàng.

Hạ Tá Lợi nghĩ rằng lô hàng trên tàu Ấn Độ chỉ cần đợi kiểm tra xong, gửi đến mười xưởng là có thể thu hồi tiền mặt, giá đặt hàng ban đầu cũng là ba đồng một sợi.

Chẳng qua là tạm thời lấy từ khoản vay ngân hàng đó vài ngày, còn lô hàng Thái Lan này giả vờ bán giá cao cho Tống Thiên Diệu kiếm một khoản, rồi đợi giao dịch với Tống Thiên

Diệu xong, sẽ ổn định cung cấp cho Đường Bá Kỳ và mười xưởng kia.

- Bằng hữu, ngươi tên gì? Sau này chúng ta có thể tiếp tục hợp tác.

Sau khi thỏa thuận xong, Hạ Tá Lợi hỏi đối phương.

Đối phương trả lời với giọng đầy bất mãn:

- Ta tên Lôi Quan Thái, tiếp tục hợp tác? Đừng mơ, loại làm ăn này, ta chỉ làm một lần là đủ rồi, đồ khốn! Không muốn dính dáng đến bọn làm ăn như các ngươi nữa!

…

Đã hai giờ sáng, Tống Thiên Diệu vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế trong văn phòng xưởng của mình, mắt nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại trên bàn, tay trái gõ nhịp từng tiếng, mặt không biểu cảm.

Tàn thuốc trên điếu thuốc kẹp ở tay phải đã cháy dài, khẽ rung một cái là rơi xuống sàn.

- Ring ring ring ring…

Điện thoại reo lên.

Tống Thiên Diệu nhìn máy điện thoại, đợi nó reo hai tiếng mới nhấc ống nghe:

- Ta là Tống Thiên Diệu.

- A Diệu, sáu mươi vạn đô la Hồng Kông, hai mươi vạn sợi tóc bím, đã giao dịch xong, sáu mươi vạn đô la Hồng Kông tiền mặt đang ở dưới chân ta, hàng cũng đã gửi đến kho của bọn Ấn Độ trong đêm rồi. Lần sau có việc làm ăn kiếm thêm như vậy, nhớ chiếu cố ta nhiều hơn.

Đầu dây bên kia, Lôi Anh Đông nói với giọng hơi phấn khích.

Tống Thiên Diệu nhận được tin tức mà hắn vẫn chờ đợi, tay trái lập tức ngừng gõ nhịp, giọng nói dù cố kìm nén cũng lộ ra chút nhẹ nhõm:

- Đừng tích trữ tóc nữa, tích trữ thêm sẽ gây rắc rối.

- Biết rồi, không làm phiền ngươi ngủ nữa, hôm khác mời ngươi uống rượu mừng.

Lôi Anh Đông bên kia điện thoại thông báo xong cho Tống Thiên Diệu rồi cúp máy.

Đơn hàng của Đường Bá Kỳ và mười xưởng tạm thời đã thất bại, bất kể nhà họ Hạ có cung cấp lô tóc này cho họ hay không, chỉ cần nhà họ Hạ nhận lô hàng này, lại là nhà cung cấp cho mười xưởng, nếu toàn bộ sự việc bị phanh phui, thu hút sự chú ý của Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông, thì trước khi phía Mỹ điều tra rõ ràng, sản phẩm tóc giả của mười xưởng này chắc chắn không thể vào Mỹ được, dù bây giờ Đường Bá Kỳ phát hiện ra vấn đề, không dùng lô hàng Thái Lan này, cũng đã không thể cứu vãn.

Suy nghĩ một lúc, lại gọi điện cho Angie Perlis ở Mỹ, Tống Thiên Diệu mới về giường ngủ.

Sáng hôm sau, chưa đến 8 giờ, Hạ Tá Lợi đã hớn hở chạy đến nhà máy gặp Tống Thiên Diệu, nhưng lại hụt. Lâu Phượng Vân phụ trách công việc kinh doanh của nhà máy nói Tống Thiên Diệu đã ra ngoài gặp người phụ trách của ba công ty bách hóa.

Trên đường đến, Hạ Tá Lợi vui mừng khôn xiết, nhưng khi nghe Lâu Phượng Vân nói Tống Thiên Diệu không có mặt, hắn chợt nhận ra mình quá nóng vội. Chuyện hắn âm thầm nhập hàng Thái Lan chắc không ai biết, nhưng hàng của hắn bị giữ trên tàu, nhiều người ở bến cảng đã thấy. Hắn vội vàng đến

gặp Tống Thiên Diệu, vạn nhất Tống Thiên Diệu biết hàng của hắn còn bị giữ trên tàu, lại dễ bị lộ…

Vì vậy Hạ Tá Lợi không thất vọng, ngược lại còn có chút mừng thầm, đồng thời tự trách mình không trầm tĩnh như huynh trưởng Hạ Tá Trì.

Chương 521. Cảnh sát thủy rất khó chịu (2)

Sau vài câu xã giao, Hạ Tá Lợi rời khỏi nhà máy. Khi hắn vừa ra khỏi cổng, Lâu Phượng Vân quay vào văn phòng, tiếp tục giúp Tống Thiên Diệu thắt cà vạt, miệng hỏi:

- Sao ngay cả người Ấn Độ cũng không muốn gặp?

Tống Thiên Diệu đứng trước gương, để mặc Lâu Phượng Vân chỉnh lại cổ tay áo và cà vạt, bất động nói:

- Nếu ta gặp hắn, hoặc là coi hắn như kẻ ngốc, hoặc hắn coi ta như kẻ ngốc. Nói chuyện trực tiếp chắc chắn sẽ không sai, nhưng khi ra khỏi cổng nhà máy, hắn sẽ dễ phát hiện vấn đề. Chi bằng không gặp. Hạ Tá Lợi tưởng mình thông minh, thực ra quá tham lam, kém xa anh trai hắn là Hạ Tá Trì. Vội vàng đến gặp ta như vậy, chẳng lẽ không sợ bị lộ? Ta còn lo hắn bị lộ. Nếu ta giúp hắn che đậy, bản thân sẽ trở nên như kẻ ngốc. Không giúp hắn che đậy, hắn sẽ tự phát hiện. Vậy nên tốt nhất là không gặp. Ngốc nghếch, còn không bằng sư gia Huy.

Nghe hắn nói Hạ Tá Lợi ngốc nghếch còn không bằng sư gia Huy, Lâu Phượng Vân bật cười:

- A Huy ngốc nghếch giờ cũng làm ông chủ rồi, nghe nói mấy hôm trước còn đặc biệt thuê một nữ thư ký biết tiếng Anh.

- Thật sao? Ta còn chưa nghĩ đến chuyện tìm thư ký, hắn đã thuê thư ký rồi? Lại còn là nữ? Vô duyên vô cớ sao hắn lại nghĩ đến chuyện thuê thư ký?

Tống Thiên Diệu không cho rằng sư gia Huy không thể có thư ký bên cạnh, chỉ là tưởng tượng sư gia Huy mặc áo vải thô dài, đeo kính gọng đen, quê mùa cưỡi xe đạp, bên cạnh có một cô gái công sở xinh đẹp chạy theo, cảnh tượng đó rất dễ khiến người ta bật cười.

Lâu Phượng Vân chỉnh lại cà vạt cho Tống Thiên Diệu:

- Hình như là đi Nhật Bản đàm phán công việc, bản thân hắn không biết tiếng Nhật, cũng không biết tiếng Anh, nên mới tìm một nữ thư ký làm trợ thủ.

- Đi Nhật Bản?

Tống Thiên Diệu không nghĩ sâu xa, cho rằng sư gia Huy có thể đi Nhật Bản mua một số máy may mới cho xưởng may:

- Xưởng may hắn làm với cha Uyển Thanh thế nào rồi?

- Nghe nói trước đây có hơn 30 người, mấy hôm trước khi giao rau cho xưởng, nói chuyện mới biết xưởng đã có hơn 100 công nhân làm việc.

Lâu Phượng Vân lùi lại hai bước, đánh giá trang phục của Tống Thiên Diệu, nói.

Sắc mặt Tống Thiên Diệu hơi tối:

- Hơn 100 công nhân? Giờ mới nghĩ đến chuyện đi Nhật Bản? Hắn nên đi Nhật Bản mua một số máy móc cũ giá rẻ để sản xuất từ lâu rồi. Dựa vào may tay, vừa chậm vừa tốn kém, ngốc nghếch.

Mặc xong quần áo, Tống Thiên Diệu tự lái xe đến tiệm trà Lục Vũ gần đồn cảnh sát Trung Hoàn. Em họ của hắn, Triệu Văn Nghiệp, hôm qua vừa chuyển từ quân phục sang thường phục, từ Cửu Long chuyển đến Hồng Kông, kết quả lại nổ súng làm bị thương người. Sau khi điều tra rõ toàn bộ sự việc,

phát hiện người giang hồ bị Triệu Văn Nghiệp bắn trúng lại là đầu mối của Trần Thái.

Chuyện Triệu Văn Nghiệp nổ súng, Lam Cương đương nhiên không để Tống Thiên Diệu ra mặt xử lý. Hắn đã xử lý gần xong, tránh hai bên xé rách mặt, mới gọi điện cho Tống Thiên Diệu, chỉ thông báo cho Tống Thiên Diệu một tiếng, không có ý định để Tống Thiên Diệu can thiệp. Dù sao hai bên trong vụ việc này, một người là em họ ruột của Tống Thiên Diệu, một người là em họ xa của Tống Thiên Diệu.

Lên lầu hai của lâu đài Lục Vũ, vào phòng riêng, Lam Cương đã dẫn Triệu Văn Nghiệp và những người khác vào trong chờ sẵn. Thấy Tống Thiên Diệu bước vào, hai người vội vàng đứng dậy, Tống Thiên Diệu khoát tay với họ:

- Ngồi đi.

- Diệu ca, là do ta làm sai, ngươi…

Triệu Văn Nghiệp ấp úng định mở miệng nhận lỗi với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu ngăn Triệu Văn Nghiệp nói tiếp, ngồi xuống bàn đối diện hai người, châm một điếu thuốc:

- Là lỗi của ta, nghĩ quá đơn giản, không nên giao ngươi cho Nhan Hùng, ngươi ở bên cạnh hắn mấy tháng, dù không được hắn chỉ điểm trực tiếp, chỉ cần gió thổi lửa hun cũng đủ thấm nhuần rồi.

- Tống tiên sinh, chuyện này để ta làm, nhưng mà…

Lam Cương mở miệng nói với Tống Thiên Diệu bằng giọng bình tĩnh.

Theo hắn thấy, Triệu Văn Nghiệp nổ súng bắn vào đầu mã của Trần Thái thuộc Quần Anh, tuy việc xảy ra đột ngột, nhưng về căn bản chỉ là chuyện nhỏ, hai bên đều có quan hệ

họ hàng, chẳng qua là ngồi lại nói chuyện cho rõ ràng, hắn mời Tống Thiên Diệu gặp mặt, chẳng qua là muốn xem thái độ của Tống Thiên Diệu, là thiên vị hay không thiên vị, hay là nhân cơ hội này răn dạy một bên.

- A Nghiệp quá xung động, không phải chuyện tốt, qua một thời gian tìm cách điều hắn đến cảnh sát thủy giữ đồn Cửu Long.

Tống Thiên Diệu liếc nhìn Triệu Văn Nghiệp, nói với Lam Cương.

Sắc mặt Triệu Văn Nghiệp lập tức trở nên tái nhợt, cảnh sát thủy so với cảnh sát bộ thì quá vất vả, hơn nữa không có tiền bôi trơn, từ cảnh sát mặc thường phục trở thành cảnh sát thủy, chẳng khác nào khi xưa Nhan Hùng từ tham mục trở thành quân phục canh giữ Sa Đầu Giác.

- Diệu ca… ta…

Triệu Văn Nghiệp định mở miệng biện bạch với Tống Thiên Diệu, nhưng Tống Thiên Diệu nhìn hắn cười:

- Ta biết ngươi đang nghĩ gì, ngươi có nghĩ không, bây giờ bọn sai lão đều biết làm cảnh sát bộ có thể kiếm chác, cảnh sát thủy khó chịu đựng, thực ra cũng bao gồm cả bọn quỷ lão cảnh sát thủy, những tên làm thủy xà khốn kiếp đó, làm sao có tiền đút lót cho cấp trên quỷ lão cảnh sát thủy của mình?

Nói xong câu này, mắt Lam Cương sáng lên!

Chương 522. Xin nhớ số ta (1)

Tống Thiên Diệu quả nhiên đã có ý định với Triệu Văn Nghiệp, bản thân hắn và Nhan Hùng còn đang nghĩ cách điều Triệu Văn Nghiệp từ Cửu Long về đồn cảnh sát Đại Hoàn Đầu ở Hồng Kông, để thuận tiện cho Triệu Văn Nghiệp thăng tiến, nhưng lại không nghĩ đến phía cảnh sát thủy, cảnh sát thủy cuộc sống khó khăn, không có tiền hối lộ cấp trên, điều đó có nghĩa là cấp trên quỷ lão cảnh sát thủy cũng không có gì để kiếm chác, mà Triệu Văn Nghiệp dựa vào Tống Thiên Diệu, liệu có thiếu tiền không? Đương nhiên là không, chỉ là thiếu cơ hội, nếu đến cảnh sát thủy, gần như không ai có thể tranh cơ hội với Triệu Văn Nghiệp!

- Ta…

Triệu Văn Nghiệp vẫn chưa phản ứng kịp, Lam Cương đã vỗ mạnh vào vai hắn:

- Được rồi! Tống tiên sinh đã nói, ngay cả ta cũng muốn đi làm cảnh sát thủy! Cứ nhân cơ hội ngươi nổ súng gây thương tích này, phái ngươi đi cảnh sát thủy!

…

Khi mười nhà máy cung cấp đúng hạn số tóc giả của tháng đầu tiên cho Công ty Thương mại Quốc tế Cơ Mỹ, Đường Bá Kỳ đích thân nộp các tài liệu kiểm tra về nguyên liệu, sản xuất, đóng gói sản phẩm cho thanh tra cấm vận của Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông, chứng minh tính thuần khiết về mặt ý thức hệ của tóc giả xuất khẩu sang Mỹ, sau khi điều tra kỹ lưỡng,

cuối cùng cũng nhận được kết quả kiểm tra thông qua từ tay thanh tra cấm vận.

Đường Bá Kỳ không chọn cách vận chuyển tóc giả bằng tàu biển đến bờ bên kia Đại Tây Dương của Mỹ, mà chọn cách vận chuyển bằng đường hàng không với giá đắt gấp ba lần so với đường biển. Hai nghìn sáu trăm bộ tóc giả được chất lên máy bay chở hàng cất cánh từ sân bay Khải Đức, bay thẳng đến San Francisco, Mỹ.

Đường Bá Kỳ cũng đặt vé máy bay khách quay về Mỹ sớm nhất.

Lần cung cấp đầu tiên này, việc hắn chọn vận chuyển nhanh bằng đường hàng không không phải vì thời gian không kịp, mà là muốn nhanh chóng thu hồi khoản tiền đầu tiên từ tay nhà phân phối Mỹ, để mười nhà máy vốn còn có chút lo lắng hoàn toàn yên tâm về hắn, thực sự tin rằng hắn Đường Bá Kỳ có thể biến sản phẩm của mười nhà máy thành tiền mặt mang về từ Mỹ, đồng thời có thể thông qua lần cung cấp nhanh chóng và hiệu quả đầu tiên này để bàn bạc với nhà phân phối Mỹ về việc bổ sung đơn hàng tiếp theo.

Và sau khi mang số tiền này và đơn hàng mới tiếp theo về, dựa vào uy tín và ảnh hưởng lúc đó, Đường Bá Kỳ cũng có thể thuận nước đẩy thuyền đề xuất thành lập hiệp hội ngành nghề, đặt ra quy tắc hành vi của ngành, ổn định thị trường toàn ngành.

Hắn đang từng bước thực hiện các bước trong kế hoạch của mình.

Khi Đường Bá Kỳ đang đi máy bay mang theo lô hàng tóc giả đầu tiên của Hồng Kông đến Mỹ, thì Tống Thiên Diệu đang cùng Lôi Anh Đông đến Ma Cao thăm ngài Hà Hiền, với lý do là chúc mừng sinh nhật phu nhân thứ năm Trình Quỳnh.

Lôi Anh Đông dẫn theo hai thuộc hạ cùng ra biển, còn Tống Thiên Diệu thì lần đầu tiên mang theo Cửu Văn Long, người duy nhất bên cạnh hắn có thể tạm làm vệ sĩ.

Không có gì khác, Ma Cao không giống Hồng Kông, ở Ma Cao ngay cả mấy vị lão đại, bao gồm cả Hà tiên sinh mà hai người sắp gặp, ra ngoài đều mặc áo chống đạn và mang theo súng. Hai gã Hồng Kông nghênh ngang qua biển đến Ma Cao, nếu bị kẻ xấu biết lai lịch, bắt cóc tống tiền rồi tiện thể giết luôn cũng chẳng có gì lạ.

Hơn nữa người Ma Cao rất bài xích người ngoài, không biết câu nào sẽ khiến đối phương ghi hận.

Ma Cao địa bàn nhỏ, nguồn tài chính hạn hẹp, thêm một người ngoài đến đồng nghĩa với việc người bản địa sẽ kiếm được ít tiền hơn. Đa số người Hồng Kông đến Ma Cao trong thời kỳ Hồng Kông thất thủ, sau chiến tranh đều quay về Hồng Kông, một là vì Hồng Kông được giải phóng, hai là vì sau khi chiến tranh kết thúc, người Ma Cao đã ép buộc người Hồng Kông quay về.

Người Ma Cao nói về việc đuổi người Hồng Kông đi, thường rất lý sự: đây là Ma Cao, không phải Hồng Kông, lúc đầu thu nhận người Hồng Kông là vì tất cả đều là người Trung Quốc, nếu Hồng Kông đã không còn quỷ Nhật, còn ở lại Ma Cao cướp công việc của chúng ta làm gì?

Đây cũng là lý do Hà Hồng Sanh thường xuyên bị người bản địa gây rắc rối ở Ma Cao, nếu không phải vì công việc của hắn có cổ phần của Hà Hiền và vợ hắn mang quốc tịch Bồ Đào Nha, người bản địa đâu còn dùng lựu đạn để đe dọa hắn, sớm đã lén bắt cóc hắn và ném xuống biển rồi. Chính vì có sự bảo vệ kép này, đặc biệt là cổ phần của Hà Hiền, mới có thể khiến Hà Hồng Sanh cắn răng kiên trì làm ăn ở Ma Cao đầy sự bài ngoại.

Tàu khách cập bến cảng Hắc Sa Hoàn ở Ma Cao, chưa kịp bước ra khỏi tàu, Tống Thiên Diệu và Lôi Anh Đông đã nhìn thấy Hà Hồng Sanh và Hoàng Lục ở lối ra cảng. Nhìn thấy Hoàng Lục, sắc mặt Tống Thiên Diệu hơi tối sầm lại.

Hoàng Lục thì không để ý, nhìn thấy hai người, mặc dù vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc của một vệ sĩ chuyên nghiệp, nhưng khóe mắt đã không kìm được nụ cười, vẫy tay về phía mấy người trên tàu.

- Không cần một ông chủ lớn như ngươi đích thân đến đón chúng ta chứ?

Tống Thiên Diệu bước ra khỏi cảng, cố gắng phớt lờ Hoàng Lục đang đứng bên cạnh Hà Hồng Sanh, mỉm cười nói với Hà Hồng Sanh.

Hà Hồng Sanh bắt tay Tống Thiên Diệu:

- Thân phận của ta tính là cái gì? Mặc dù Hà tiên sinh đã nói trước là không định tổ chức tiệc, nhưng những người lớn nhỏ ở Ma Cao ai mà chẳng sẵn sàng đến chúc mừng. Đừng nói là ta giả làm tài xế đón khách, ngay cả phó hội trưởng Phòng Thương mại Ma Cao bây giờ cũng chỉ làm người tiếp khách cho phu nhân thứ năm. Nếu không phải biết hai người các ngươi đặc biệt từ Hồng Kông đến, Hà tiên sinh cũng sẽ không gặp, nên mới bảo ta đón các ngươi đến khu ổ chuột Thanh Châu gặp hắn, hắn đang bận giúp đỡ cư dân khu ổ chuột Thanh Châu.

Chương 523. Xin nhớ số ta (2)

- Không phải là sinh nhật phu nhân thứ năm sao?

Lôi Anh Đông liếc nhìn thuộc hạ đang xách một cái cặp công văn cỡ lớn phía sau mình và Cửu Văn Long đang ôm một cái hộp gỗ:

- Chúng tôi đã chuẩn bị quà đặc biệt.

- Sinh nhật phu nhân thứ năm, ban đầu chỉ là Hà tiên sinh nhắc đến, Hà tiên sinh nghĩ phu nhân thích hát kịch, nên sai người gửi tin cho những nghệ sĩ cải lương nổi tiếng ở Quảng Đông, Hồng Kông và Ma Cao. Ai ngờ tin vừa truyền ra, đã thành ra như bây giờ, mọi người đều lấy cớ chúc mừng sinh nhật phu nhân thứ năm để gặp Hà tiên sinh kết giao. Hà tiên sinh đành không xuất hiện, tự mình đến khu ổ chuột Thanh Châu giúp đỡ người nghèo. Quà, cứ giao cho Hà tiên sinh là được.

Hà Hồng Sanh nói xong chỉ về phía hai chiếc xe đang đậu ở xa:

- Đi thôi, lên xe.

Đi theo sau Hà Hồng Sanh, khi đi ngang qua Hoàng Lục, Tống Thiên Diệu nghiêng mặt nhìn tên khốn này, cố gắng nhe răng cười, hạ thấp giọng nói:

- Lục ca, anh giỏi lắm.

- Lát nữa gặp xong Hà tiên sinh, ta sẽ đưa ngươi đi ngắm cảnh Ma Cao.

Hoàng Lục mặt không biểu cảm quay người, sóng vai với Tống Thiên Diệu đi về phía xe, cũng hạ thấp giọng nói.

Sắc mặt Tống Thiên Diệu giật giật:

- Tin ngươi thì có ma, gặp xong Hà tiên sinh ta sẽ về Hồng Kông ngay, không cần Lục ca quan tâm.

Họ lên hai chiếc xe, Tống Thiên Diệu và Cửu Văn Long chọn xe của Hà Hồng Sanh, còn Lôi Anh Đông và thuộc hạ thì đi xe của Hoàng Lục. Hai chiếc xe hướng về phía Thanh Châu.

Thanh Châu là khu ổ chuột của Ma Cao, nhìn ra xa chỉ thấy toàn những căn nhà gỗ và nhà tôn thấp bé chật hẹp. Xe chạy trên con đường đất gập ghềnh, cảm giác xóc nảy chưa từng dừng lại.

Tống Thiên Diệu vẫn giữ thói quen đọc báo hàng ngày, đặt mua tất cả các tờ báo nổi tiếng Hồng Kông và Ma Cao, nên lúc này hắn hỏi Hà Hồng Sanh đang ngồi ghế lái về tin tức ở Thanh Châu:

- Trên báo không phải nói chính quyền Bồ Đào Nha ở Ma Cao cho rằng khu nhà gỗ Thanh Châu ảnh hưởng đến cảnh quan thành phố, ra lệnh di dời, chuyển hết cư dân Thanh Châu đi, thống nhất chỉ định khu vực xây nhà cho cư dân ở sao? Sao nhìn ở đây vẫn còn nhiều nhà gỗ thế này?

- Người của chính quyền Bồ Đào Nha ở Ma Cao là quỷ Tây, quỷ Tây nói chuyện tất nhiên là chuyện ma, chuyện ma làm sao tin được? Đúng là bọn họ định phá bỏ khu nhà gỗ này, nhưng chính quyền Bồ Đào Nha lại không chịu bỏ tiền giúp người dân ở đây xây nhà mới, chỉ phân ra một mảnh đất trống, yêu cầu cư dân xây dựng nhà dân giống nhau để giữ vẻ đẹp thống nhất. Thử nghĩ xem, nếu người ở đây có tiền xây nhà, làm sao còn ở nhà gỗ? Hơn nữa khu đất trống chính phủ phân ra, tính trung bình, mỗi hộ gia đình chỉ có 6 mét vuông. 6 mét

vuông, còn chưa bằng cái chuồng nuôi chó ở trường đua chó, làm sao ở người được?

Hà Hồng Sanh nắm vô lăng, tránh một vũng nước đọng trên đường rồi mở miệng nói.

- Vậy thì sao? Hà tiên sinh là đứng ra thuyết phục giúp chính quyền Bồ Đào Nha, hay là đứng ra giúp người dân ở đây?

Tống Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy cảnh tượng thê thảm khổ cực, mở miệng hỏi.

Hà Hồng Sanh cho xe chạy chậm lại dọc theo lề đường rồi dừng hẳn, quay đầu nói với Tống Thiên Diệu:

- Hà tiên sinh là đại diện người Hoa ở Ma Cao, đương nhiên là giúp người nghèo rồi. Mấy ngày trước hắn đã trực tiếp kéo tên cục trưởng quỷ Tây của Cục Công vụ Ma Cao là Bật Sĩ Đạt đến đây. Người Bồ Đào Nha chỉ biết đây là khu ổ chuột, vẫn tồn tại ảnh hưởng không tốt đến Bồ Đào Nha trên trường quốc tế, nhưng không biết những người nghèo này nghèo đến mức nào.

- Nếu là người khác, Bật Sĩ Đạt mới không nể mặt, nhưng Hà tiên sinh mở miệng, hắn đành phải bịt mũi mặc vest đi giày da, ngoan ngoãn đến đây. Sau khi xem xong, cũng không dám nhắc đến chuyện ép buộc người nghèo di dời nữa. Đến rồi, chính là chỗ này, phía trước là xã công sở của khu nhà ổ chuột, Hà tiên sinh đang ở trong đó nói chuyện với cư dân Thanh Châu.

Phía sau, Hoàng Lục lái xe đưa Cửu Văn Long và hai thuộc hạ của Lôi Anh Đông đến. Cả đoàn người đi về phía một căn nhà lớn được dựng bằng tôn ở giữa con đường phía trước.

Bên ngoài căn nhà lớn, đứng hai thanh niên mặc vest bảnh bao đeo kính râm tròn. Hoàng Lục bước nhanh vài bước, chủ

động mở miệng nói với hai người:

- Khách của Hà tiên sinh, không có vấn đề gì đâu.

- Biết rồi, một người là Lôi tiên sinh người Đan Gia ở Hồng Kông từng gặp vài lần trước đây, người còn lại chắc là tên phốc giai Tống mà ngươi hay nhắc đến, Tống tiên sinh.

Một thanh niên có tướng mạo lạnh lùng bình thản mở miệng nói với Hoàng Lục.

- Phốc giai Tống?

Tai Tống Thiên Diệu lập tức dựng đứng lên, ánh mắt không thiện cảm nhìn Hoàng Lục phía trước, tên khốn này vẫn luôn gọi hắn là phốc giai Tống ở Ma Cao sao? (phốc giai = f*ck you)

Nếu không phải đang ở Ma Cao, đổi lại là ở Hồng Kông, Tống Thiên Diệu chắc chắn sẽ bỏ tiền mua hai con ngỗng quay cho Cửu Văn Long ăn, rồi dạy cho Hoàng Lục một bài học, hoặc đơn giản là gọi Lạn Mệnh Câu, Cao Lão Thành những kẻ có thể đánh nhau này đến, đánh hội đồng tên phốc giai này một trận.

- Biệt danh thân mật thôi, biệt danh thân mật.

Bị hai đồng bọn vạch trần biệt danh mình gọi Tống Thiên Diệu, vẻ mặt nghiêm túc giả tạo của Hoàng Lục không giữ nổi nữa, quay đầu nhìn Tống Thiên Diệu đang sầm mặt lại, vẫn còn mặt dày cười toe toét:

- Biệt danh thân mật, ta thường gọi bạn bè đều quen gọi họ là phốc giai. Vào gặp Hà tiên sinh thôi.

Chương 524. Xin nhớ số ta (3)

Vừa nói, gã này bước vào căn nhà tôn lớn trước tiên, Tống Thiên Diệu và mấy người đi theo sau cũng bước vào. Vừa vào trong, đã ngửi thấy mùi mồ hôi chua và mùi thuốc lá, hai ba chục người nghèo ăn mặc rách rưới lúc này đang tụ tập với nhau, dường như không để ý đến mấy người vừa vào, tất cả tâm trí đều tập trung vào người đang đứng giữa căn nhà tôn lúc này.

Người trung niên ngồi trước một chiếc bàn gỗ ở chính giữa, mặc bộ đồ Trung Sơn màu đen, đeo một cặp kính gọng vàng, thân hình hơi thấp, điều gây chú ý nhất là chiếc mũi cao thẳng, cánh mũi rộng trên khuôn mặt và đôi lông mày gần như cắm chéo phía trên đôi mắt. Dù lúc này đang bị đám đông vây quanh, nụ cười ôn hòa thân thiện, nhưng vẫn toát ra một khí thế không giận mà uy.

Hà Hiền - Vua Ma Cao được cả già trẻ lớn bé ở phố Ma Cao tôn xưng là Hiền ca.

Hà Hiền chỉ liếc mắt nhìn qua mấy người vừa vào, rồi lập tức tiếp tục chăm chú lắng nghe những lời thỉnh cầu của dân làng vây quanh hắn.

- Hiền ca, Hiền ca…

Một ông lão năm sáu mươi tuổi tóc bạc chen đến trước mặt Hà Hiền, nói có phần gấp gáp:

- Hiền ca, ngài đã phát tâm giúp xây một trường tiểu học cho bọn trẻ học, lẽ ra không nên làm phiền ngài nữa, nhưng

giờ ngoài ngài ra, chúng tôi không biết nhờ ai khác. Khu ổ chuột vốn có ba bể chứa nước, chính quyền đã cho người san phẳng hai cái, chỉ còn lại một bể chứa nước, lượng nước dự trữ hoàn toàn không đủ dùng.

- Giờ mọi người muốn dùng nước phải đi bảy dặm đường để gánh nước về, người trẻ còn chịu được, chúng ta lại già yếu thế này, thực sự không làm nổi, đi không nổi. Chúng ta đã đi cầu xin công ty nước máy giúp kéo một đường ống nước, họ bảo rằng đường ống quá dài, tốn quá nhiều tiền, ở đây toàn người nghèo, thu không được tiền nước, dù Thống đốc Ma Cao có mở miệng, cũng không có lý do gì bắt họ làm ăn lỗ, bảo chúng ta về nhà chờ từ từ, vài năm sau nếu có người muốn mở nhà máy ở đây, khi nhà máy cần dùng nước, may ra mới có khả năng kéo đường ống nước đến. Chúng tôi không có tiền trả tiền nước, nhưng bể chứa nước của chúng ta đã bị san phẳng làm đất, chính quyền lại không chịu bỏ tiền giúp chúng tôi kéo đường ống nước… Hiền ca, ngài có thể giúp nói với chính quyền một tiếng được không?

Ông lão này nói xong, những người khác trong phòng cũng đều gật đầu lia lịa. Thanh Châu không có nguồn nước ngọt, hoàn toàn phụ thuộc vào việc người dân khu ổ chuột tự đi gánh nước từ bên ngoài về đổ vào bể chứa, giờ chỉ còn lại một bể chứa nước, không thể đảm bảo nhu cầu nước uống cơ bản nhất, chưa nói đến nước sinh hoạt khác.

Hà Hiền lắng nghe chăm chú, gật đầu, suy nghĩ một lát, rút từ túi áo ra một cây bút máy, lại lấy ra một cuốn sổ tay nhỏ, xé một trang giấy, viết lên đó một dòng chữ, đưa cho một vệ sĩ đứng bên cạnh:

- Ngươi bây giờ mang đến cho người phụ trách công ty nước máy Ma Cao, nói với hắn, trong vòng một tuần ta muốn

thấy hai đường ống nước được kéo đến đây, nếu không thì chức vị của hắn sẽ để người khác làm.

Tên vệ sĩ đó cầm mảnh giấy nhỏ chen ra khỏi đám đông, khi đi ngang qua Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu liếc mắt nhìn thoáng qua mảnh giấy đó, trên đó chỉ có vài chữ đơn giản, nét bút như đá rơi, móc như vàng cong, móc bạc nét sắt nối thành một câu:

- Việc hai đường ống nước ở Thanh Châu, xin ghi nhớ. Ma Cao Hà Hiền.

Từ cụ già tóc bạc đến trẻ con tóc vàng, bất kể người Bồ Đào Nha hay người Trung Quốc, tất cả đều tôn xưng là Hiền ca - Vua Ma Cao Hà Hiền, tuy trên giấy chỉ có một câu có vẻ khiêm tốn "Xin ghi nhớ, Ma Cao Hà Hiền" nhưng lại toát ra vài phần bá khí hơn cả việc viết những câu chữ chuyên quyền ngạo mạn.

…

Đối với Hà Hiền, Tống Thiên Diệu rất bội phục. Một thanh niên mới hơn ba mươi tuổi, chỉ mới đặt chân đến Ma Cao vào tháng 12 năm 1941, nhưng chỉ trong vòng mười năm đã vượt qua nhiều gia tộc lâu đời ở Ma Cao, nhanh chóng phát triển lớn mạnh, thậm chí được người đương thời gọi là Vua Ma Cao, Thống đốc ngầm.

Từ năm 1941 đến 1951 chính là thời loạn ở Ma Cao. Có thể giành được danh xưng này ở vùng đất Cửu Phản trong cơn đại loạn, những từ như người tốt, doanh nhân, đại diện người Hoa dường như đều không đủ để miêu tả Hà Hiền. Mở lại trang sử phát triển 10 năm của Ma Cao, cũng chính là lịch sử phát tích mà Hà Hiền đã nắm bắt cơ hội trong thời loạn, liều mạng đổi lấy.

- Nước, ta sẽ giúp bà con lắp đặt. Nếu trong vòng một tuần mà đường ống vẫn chưa được kéo tới, xin mời bà con đến đập bể tấm biển 'Văn phòng đại diện người Hoa Ma Cao Hà Hiền' của ta.

Sau khi dặn dò vệ sĩ bên cạnh đi truyền tin, Hà Hiền mở miệng nói với đám dân nghèo đang nhìn hắn bằng ánh mắt tha thiết.

Mọi người trong phòng đều khá xúc động, một số người thậm chí đỏ hoe mắt, môi run rẩy nhưng không nói nên lời, chỉ lặp đi lặp lại - Hiền ca… Hiền ca…

- Cứ như vậy, sau khi về ta sẽ sắp xếp thời gian, để các vị lão bản trong thương hội nhiệt tình làm từ thiện ngồi lại với nhau, bàn xem có thể tổ chức quyên góp từ thiện không. Thấy thời tiết sắp chuyển nóng, giúp xây thêm vài nhà vệ sinh công cộng ở đây, mua thêm ít nước khử trùng, bột vôi quyên góp tới đây, tránh muỗi đốt quá nhiều khiến mọi người mắc bệnh truyền nhiễm. Tuy ta là giám đốc bệnh viện Kính Hồ, nhưng ta không muốn thấy người Ma Cao chúng ta nằm trong bệnh viện.

Chương 525. Cẩn thận từng li từng tí (1)

Hà Hiền cài bút máy vào túi áo, đứng dậy nói với mọi người:

- Ta có bạn từ Hồng Kông cần tiếp đãi, nên không thể ở lại với mọi người được nữa. Nếu mọi người có vấn đề gì, có thể tìm ta bất cứ lúc nào.

Hắn đứng dậy, đám dân nghèo Thanh Châu vừa mới chen chúc trước mặt hắn lập tức tự động nhường ra một lối đi. Dù trong lòng còn nhiều điều muốn nói với Hà Hiền, lúc này họ cũng đều im lặng. Một vị đại nhân vật đã giúp họ xây trường tiểu học, vừa rồi lại hứa kéo hai đường ống nước máy tới, sau khi về còn sẽ giúp mọi người quyên góp, bản thân còn có gì không biết đủ?

- Hiền ca trường thọ bách tuế!

- Hiền ca đại cát đại lợi.

Nhìn Hà Hiền bước ra ngoài, người trong phòng không dám giữ Hà Hiền lại, lại không có gì đáng giá để bày tỏ lòng biết ơn trong lòng, chỉ có thể cầu nguyện và chúc tụng Hà Hiền bằng những lời tâng bốc. Hà Hiền chắp tay rất giang hồ và phóng khoáng với mọi người, rồi được vài vệ sĩ hộ tống ra khỏi căn nhà tôn lớn.

Khi ra tới bên ngoài, Hà Hiền mang nụ cười thân thiện trên mặt, đánh giá Lôi Anh Đông và Tống Thiên Diệu đã lui ra trước, sảng khoái nói:

- Quan Thái, sao ngươi cũng học đòi những kẻ chờ đợi để bàn chuyện giao tình với ta vậy? Ta tổ chức sinh nhật cho vợ mình, ngươi lại chạy tới đây cũng định kết giao với ta sao? Còn dẫn theo cả Tống tiên sinh nữa?

- Hà tiên sinh, ta không dám nhận lời xưng hô này của Hà tiên sinh.

Nghe Hà Hiền gọi mình một tiếng Tống tiên sinh, Tống Thiên Diệu lập tức xua tay liên tục, khiêm tốn nói:

- Gọi tại hạ là A Diệu là được rồi. Chuyện trước đây ở Hồng Kông, đa tạ Hà tiên sinh đã giúp đỡ. Đáng lẽ phải đến bái phỏng Hà tiên sinh từ lâu rồi, chỉ là đã nhắc với Lôi đản tử vài lần nhờ hắn dẫn ta đến, từ Tết âm lịch nhắc mãi đến giờ mới có cơ hội để hắn dẫn ta đến gặp Hà tiên sinh.

- Ta lớn tuổi hơn ngươi, gọi một tiếng Hiền ca là được rồi, gọi Hà tiên sinh nghe như ta là ông già vậy.

Hà Hiền vươn tay vỗ vỗ vai Tống Thiên Diệu:

- Chuyện ở Hồng Kông ta đã nghe nói rồi, làm tốt lắm, A Diệu.

Lôi Anh Đông cũng mang nụ cười trên mặt, đứng bên cạnh tiếp lời:

- Ta suốt ngày chạy tàu, không rảnh bái kiến Hiền ca, chỉ có thể nhân dịp huynh tổ chức sinh nhật cho phu nhân mà đến uống chén rượu mừng.

Việc buôn bán hàng cấm của Lôi Anh Đông có thể làm lớn, được công ty Nam Hoa tin tưởng, ngoài việc hàng hóa của hắn đảm bảo chất lượng, giá cả phải chăng, điều quan trọng nhất là có Hà Hiền đứng giữa nói giúp một câu với công ty Nam Hoa cho Lôi Anh Đông.

Còn việc văn phòng đại diện của công ty Nam Hoa ở Ma Cao có thể mở cửa yên ổn, không bị gián điệp Đài Loan thuê người địa phương Ma Cao phá hoại đánh bom văn phòng, hoặc đốt kho hàng, có thể an toàn vận chuyển qua cửa khẩu Ma Cao về đại lục, một phần lớn nguyên nhân chính là vì Hà Hiền đã đặc biệt nói với thế lực bản địa Ma Cao rằng, ai ra tay phá hoại công ty Nam Hoa, hắn Hà Hiền sẽ trả gấp ba lần giá để mua mạng kẻ đó.

Gián điệp Quốc dân đảng Đài Loan ban đầu đã không ít lần nghĩ đến việc phá hoại văn phòng và kho hàng của công ty Nam Hoa ở Ma Cao, hủy hoại tuyến đường vận chuyển hàng cấm từ Hồng Kông sang Ma Cao rồi quay lại đại lục.

Nhưng mấy lần gián điệp Đài Loan định hành động, kết quả chưa kịp đợi công ty Nam Hoa hay người đại lục ra mặt, thế lực bản địa Ma Cao đã khiến những gián điệp Đài Loan lộ tẩy biến mất khỏi nhân gian. Khắp Ma Cao đều là tai mắt của Hà Hiền, Ma Cao lại chỉ có bấy nhiêu đó, gián điệp Đài Loan muốn tìm chỗ ẩn náu cũng vô cùng khó khăn.

Công ty Nam Hoa ở Ma Cao có thể không tin bất cứ ai, duy chỉ có Hà Hiền là không thể không tin. Đơn hàng cấm đầu tiên lớn của Lôi Anh Đông, trong tay không đủ tiền mặt để mua hàng, chỉ một lời bảo đảm của Hà Hiền, công ty Nam Hoa mới dùng vàng trả trước tiền hàng cho Lôi Anh Đông, Lôi Anh Đông quay về Hồng Kông chuẩn bị hàng.

Có thể nói nếu không có Hà Hiền, dù Lôi Anh Đông cũng kiếm được chút tiền, nhưng tuyệt đối không thể như bây giờ, gần như nhanh chóng phát triển thành nhà cung cấp chỉ định của công ty Nam Hoa ở Hồng Kông.

- Hôm nay nhà phải bày đủ trăm bàn, bàn ghế đều bày ra cả ngoài đường.

Hà Hiền lắc đầu cười khổ nói:

- Đi toàn là người không liên quan, người nghèo chúc vợ ta trường thọ bách tuế, nhận phong bao đỏ, dẫn cả nhà đi ăn một bữa, ta không sao cả, chỉ sợ nhất là những kẻ có chút sản nghiệp, lại chẳng liên quan gì đến ta, chỉ chờ mượn cơ hội này nhờ ta giúp đỡ, ta đi ra mặt, là cho họ cơ hội lần sau đến cửa, không ra mặt, lại sợ họ nói ngưỡng cửa nhà Hà Hiền quá cao, đãi khách lạnh nhạt, nên thôi, nhờ mấy bạn già trong thương hội thay ta tiếp khách ở nhà, như vậy vừa không làm mất mặt họ, lại không khiến bản thân khó xử.

- Thấy đã gần trưa, trong nhà gà vịt cá thịt đủ cả, ta lại chỉ có thể trốn đến Thanh Châu hóng gió, Quan Thái cùng A Diệu hai đứa cũng không may, đến khách sạn lại sợ bị người ta bắt gặp ta trốn việc, thôi vậy, đành đơn giản thôi, Huấn Chính, sắp xếp cho chúng ta đến Thiên Thần hạng ăn đồ gia đình nhà họ Tào.

Người được hắn gọi là Huấn Chính, chính là tam ca của Hoàng Lục, từng là nhị đương gia của đội Thái Sơn - đám cường đạo Trung Sơn, hiện giờ là đầu lĩnh vệ sĩ bên cạnh Hà Hiền - Hoàng Tử Nhã, Huấn Chính là tên chữ của Hoàng Tử Nhã.

Chương 526. Cẩn thận từng li từng tí (2)

Hoàng Tử Nhã nghe Hà Hiền phân phó, vẫy tay với một vệ sĩ, tên vệ sĩ đó hiểu ý quay người lên một chiếc xe hơi rời đi trước, xem ra là chuẩn bị đến cái gọi là Thiên Thần hạng sắp xếp trước.

Bên này mọi người lần lượt lên xe, Thiên Thần hạng nằm trong con hẻm nhỏ bên cạnh phố Bạch Mã Hành ở Ma Cao. Hẻm ở Ma Cao có ý nghĩa khác với hẻm ở Hồng Kông, cái gọi là hẻm ở Ma Cao rộng hơn hẻm nhỏ ở Hồng Kông một chút, có thể chứa được xe hơi chạy vào, còn những con hẻm nhỏ hẹp không thể đi xe ở Hồng Kông, ở Ma Cao được gọi là vi.

Mấy chiếc xe hơi kín đáo chạy vào con hẻm Thiên Thần sâu hun hút này, Tống Thiên Diệu chú ý thấy hai bên hẻm toàn là nhà lầu rộng rãi, tuy phần lớn đều có chút tàn tạ, nhưng từ tường sâu cổng cao vân vân, vẫn có thể cảm nhận được nơi Thiên Thần hạng này trước đây đều là nơi ở của những nhà giàu có tiền.

Xe hơi dừng lại trước cửa một tòa nhà lớn, Hà Hiền giới thiệu với Tống Thiên Diệu và Lôi Anh Đông:

- Chỗ này là đại trạch nhà họ Tào, trước đây nhà họ Tào cũng là hộ giàu có nổi tiếng ở Ma Cao, nhưng sau này sa sút, hậu nhân nhà họ Tào không muốn bán tổ trạch, lại muốn tìm kế sinh nhai, đành biến cả bộ đại trạch ba tầng này thành nơi tiêu khiển tổng hợp vừa nhà hàng, phòng trà, sân chơi.

Hà Hồng Sanh trong lúc Hà Hiền giới thiệu, cũng đã bước xuống xe, thấy chủ quán nhà họ Tào đã dẫn đầu bếp, nữ phục vụ vân vân gần như toàn bộ ra đón, vội vàng bước nhanh hai bước, chạy vào cổng trước khi mọi người ra đón, động tác trông không có khí độ đại ca, ngược lại có chút buồn cười như làm chuyện lén lút:

- Không cần đón, hôm nay không cần đón, lặng lẽ làm hai bàn, tìm một phòng tao nhã, không được nói với người khác hôm nay ta đến đây ăn cơm, nếu không truyền ra ngoài nói ta không về nhà tiếp khách, lại ra ngoài tự mình ăn uống, chẳng phải sẽ khiến bạn bè cười chê sao!

Bên ngoài cổng lớn, Hoàng Tử Nhã đã chỉ thị tài xế lái mấy chiếc xe này đi, tiếp tục đi lòng vòng trên đường phố Ma Cao.

Lôi Anh Đông, Hà Hiền, Tống Thiên Diệu, Hoàng Tử Nhã và hai vệ sĩ khác đi cùng Hà Hiền vào một căn phòng có không gian cổ kính tao nhã. Cửu Văn Long, hai thuộc hạ của Lôi Anh Đông, cùng những người khác của Hà Hiền thì ngồi ở phòng bên cạnh.

Trong phòng đã bày sẵn bàn rượu, bát đũa, thậm chí đồ nguội và hoa quả cũng đã được chuẩn bị từ trước. Chỉ nhìn chiếc bàn gỗ hồng nhỏ và bộ đồ ăn bằng vàng bạc tinh xảo, cùng với những bức tranh thư pháp của danh nhân treo trên tường, lư hương cổ ở góc phòng, mỗi thứ đều có giá trị không nhỏ, khiến người ta không khỏi tưởng tượng ra sự xa hoa của nhà họ Tào năm xưa.

Hà Hiền, Tống Thiên Diệu, Lôi Anh Đông, Hà Hiền bốn người ngồi quanh bàn ăn, Hoàng Tử Nhã đứng sau lưng Hà Hiền, ở cửa phòng có hai vệ sĩ đứng gác. Ngay cả nữ phục vụ mang đồ ăn cũng chỉ được mang đến cửa, rồi do vệ sĩ tiếp nhận mang vào bàn ăn.

Còn về phòng bếp, càng có vệ sĩ chuyên theo dõi từng công đoạn của đầu bếp, phòng ngừa trong món ăn có thứ không nên có.

Hà Hiền và Hà Hồng Sanh dường như đã quen với tình trạng phòng vệ nghiêm ngặt này, nhưng Tống Thiên Diệu và Lôi Anh Đông tuy đã từng nghe nói Áo Môn không yên ổn, nhưng tận mắt thấy ngay cả việc Hà Hiền ăn một bữa cơm cũng phải cẩn thận như vậy, vẫn không nhịn được mà nhìn nhau.

- Có phải thấy ta như vậy không quen không?

Hà Hiền ngược lại hỏi hai người với giọng nhẹ nhàng.

Tống Thiên Diệu lần đầu gặp Hà Hiền, không lên tiếng hỏi, Lôi Anh Đông đã từng giao thiệp với Hà Hiền vài lần, lúc này trực tiếp hỏi:

- Hiền ca, không cần như vậy chứ? Ở Áo Môn ai dám gây rắc rối cho ngươi? Đừng nói đến danh tiếng của Hiền ca, chỉ riêng danh tiếng của những thuộc hạ năm xưa giúp ngươi vượt qua vòng vây của người Nhật ở Hồng Kông để vận chuyển giấy in tiền, cũng đủ để dọa họ bỏ ý định rồi.

Chưa đợi Hà Hiền trả lời, một vệ sĩ ở cửa dường như nhận được tin tức gì đó từ bên ngoài, quay người đến bên tai Hoàng Tử Nhã nói nhỏ một câu. Hoàng Tử Nhã nhìn ba người kia, do dự một chút, cuối cùng vẫn cúi người nói nhỏ vào tai Hà Hiền.

…

Hà Hiền nghe xong câu hỏi của Lôi Anh Đông thì cười, nhìn về phía hắn:

- Bỏ ý định? Vừa rồi Huấn Chính báo cho ta, sáng nay những người Đài Loan giả dạng dân nghèo ở Thanh Châu định ra tay với ta đã bị tìm ra, bị tra hỏi, khai ra tin tức về hai tay súng ẩn trong đám người đến nhà ta chúc mừng sinh nhật vợ

ta, định ra tay với ta. Hiện giờ hai tay súng đó cũng đã bị xử lý, coi như không có chuyện gì xảy ra, mọi người đều vui vẻ. Nếu ta thật sự có danh tiếng lớn như vậy, làm gì còn ai dám gây rắc rối cho ta, nói trắng ra cũng chỉ là hư danh mà thôi, ai sẽ để ý đến kẻ làm ăn nhỏ như ta chứ, uống hai ly đi, đừng để chuyện nhỏ nhặt này làm hỏng hứng.

Tống Thiên Diệu khẽ thở ra một hơi, cả Áo Môn này, ngoài Hà Hiền ra, còn ai dám coi việc giết gián điệp Đài Loan và tay súng là chuyện nhỏ?

Chuyện này so với việc trước đây hắn ở Hồng Kông tìm đủ cách để giết một tên người Anh khốn nạn còn nghiêm trọng hơn nhiều phải không?

Nhưng trong miệng Hà Hiền, thật sự chỉ là chuyện nhẹ như mây gió, như thể những người bị "xử lý" trong miệng hắn chỉ là hai con kiến, dù phía Đài Loan có biết cũng đành bó tay.

Dù là ở Hồng Kông hay Áo Môn, Tống Thiên Diệu - một thương nhân Trung Quốc yêu nước cũng đã từng nghe qua, gặp qua nhiều người, nhưng có thể lên đứng đầu danh sách đen ám sát của Quốc Dân Đảng Đài Loan ở Áo Môn, đối đầu trực diện với Quốc Dân Đảng, dựa vào uy tín và thế lực của mình ở Áo Môn để đuổi sạch lãnh sự quán và cơ quan tình báo Đài Loan ở Áo Môn về Đài Loan, bị Quốc Dân Đảng căm ghét muốn trừ khử nhưng lại bất lực, một thương nhân yêu nước như vậy, Tống Thiên Diệu chỉ thấy mỗi Hà Hiền trước mặt, người tự xưng là kẻ làm ăn nhỏ này mà thôi.

Chương 527. Vô cùng đột ngột (1)

Những nhân vật lão làng trong giới thương nghiệp Hồng Kông như Chử Diệu Tông, Chu Tích Vũ, Thái Văn Bách đều đã già yếu, tuy vẫn còn sâu sắc và thâm hiểm nhưng tham vọng và hoài bão đã không còn như xưa, giống như những con hổ già đã no nê trở về núi, chỉ còn canh giữ lãnh địa của mình và ngủ gật. Còn Hà Hiền ở Ma Cao trước mặt đang ở độ tuổi sung sức, tham vọng và trí tuệ đều đang ở đỉnh cao, xử sự vừa có thâm trầm kiên nhẫn, vừa có thủ đoạn sấm sét, là một kẻ anh hùng thực sự đã vượt qua được thời loạn lạc 10 năm ở Ma Cao trước đây.

Tống Thiên Diệu biết câu này rất thô tục, nhưng hắn thực sự không nhịn được muốn nói, những lời nhẹ nhàng như mây gió của Hà Hiền thật là bá đạo.

Không trách được vì sao nhà họ Hà vẫn có thể kế thừa ngôi vị vua Ma Cao sau khi Ma Cao được trao trả.

- Ta kính Hiền ca, đa tạ Hiền ca lần trước đã mở lời giúp đỡ.

Tống Thiên Diệu nâng ly rượu đã rót đầy trước mặt, nói với Hà Hiền xong liền ngửa cổ uống cạn.

Hà Hiền uống nửa ly, mỉm cười với Tống Thiên Diệu:

- Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ thôi, huống chi tên quỷ Anh đó làm toàn chuyện xấu, đáng bị xử lý. Ngươi làm việc thiện, ta đứng bên cạnh giúp đỡ ủng hộ, đó là điều đương nhiên mà.

Mấy người ngồi trước bàn rượu uống rượu trò chuyện, bên ngoài dường như là Hoàng Lục nói vài câu, vệ sĩ ở cửa có vẻ bất đắc dĩ ôm quà của Lôi Anh Đông và Tống Thiên Diệu mang vào, nói với Hoàng Tử Nhã:

- Lục ca nói, Hà tiên sinh nhìn thấy quà chắc chắn sẽ rất vui.

- Mang ra ngoài, bảo hắn nếu còn giở trò nữa thì đuổi hắn đi Thanh Châu giúp dân cư lắp ống nước.

Hoàng Tử Nhã nhíu mày nói.

Hà Hiền cười một tiếng:

- Huấn Chính, thôi đi, A Lục biết chừng mực mà, ngươi cứ suốt ngày làm mặt lạnh, nói chuyện vui vẻ không bằng A Lục, mấy đứa nhỏ nhà ta đều thích A Lục mà không thích ngươi. Quan Thái và A Diệu cũng không phải người ngoài, mở ra xem thử, món quà gì mà khiến A Lục nói ta nhìn thấy sẽ vui.

Lôi Anh Đông mang đến là một cái cặp công văn, còn Tống Thiên Diệu là một cái hộp gỗ. Vệ sĩ mở cặp công văn ra, bên trong là một cuộn tranh lớn, khi mở ra là bức tranh "Thu thụ thương ưng" của bậc tông sư họa phái Lĩnh Nam là Cao Luân, con chim ưng trong tranh sắc bén linh động, sống động như thật.

- Ah~ Chim ưng của Kiếm Phụ tiên sinh.

Hà Hiền vui mừng đứng dậy, tự mình đón lấy một đầu cuộn tranh từ tay vệ sĩ, cẩn thận ngắm nghía:

- Kiếm Phụ tiên sinh năm ngoái đã qua đời tại bệnh viện Kính Hồ ở Ma Cao, trước khi mất ta thường xuyên uống trà trò chuyện với ông ấy, ông ấy cũng luôn hứa khi tinh thần khỏe hơn sẽ vẽ cho ta một bức tranh chim ưng, đáng tiếc cuối cùng vẫn thành tiếc nuối. Bức tranh này Quan Thái lấy được ở đâu vậy?

- Đã sớm nghe nói về điều tiếc nuối này của Hiền ca, vừa hay tại một tiệm cầm đồ ở Hồng Kông thấy được bức tranh này, nên đặc biệt mang đến, cũng coi như giúp Hiền ca bù đắp điều tiếc nuối này.

Lôi Anh Đông nói với Hà Hiền.

Ánh mắt Hà Hiền từ bức tranh chuyển sang mặt Lôi Anh Đông:

- Quan Thái, ngươi có tâm rồi.

Nói xong lại nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Khó trách A Lục nói ta sẽ vui, món quà của A Diệu…

Hà Hiền vừa nói vừa tự tay mở hộp gỗ Tống Thiên Diệu mang đến, bên trong là một bộ bảy tượng người Thanh ngồi bằng đất nung cao thấp giống nhau, sống động như thật. Hà Hiền cầm lên một tượng người xem kỹ chữ ký ở đế tượng, rồi quay lại nhìn Lôi Anh Đông và Tống Thiên Diệu, ánh mắt đã có chút thay đổi, lúc trước là vui mừng, giờ đã là kinh ngạc:

- Hai người các ngươi rốt cuộc đã tốn bao nhiêu tâm tư mới kiếm được những món quà như thế này? Một người tặng ta tranh của Cao Kiếm Phụ, người kia lại là tượng người Thanh do Sơn Công Vương Lưu Huy Thắng làm ra? Mỗi người một món, bù đắp những thiếu sót trong bộ sưu tập của ta? Không phải là có việc cầu ta chứ? Nhưng nếu có việc cầu ta, nhìn mặt mũi hai món đồ này, ta cũng sẽ đồng ý thôi.

Thực ra quà của Tống Thiên Diệu và Lôi Anh Đông không đáng giá bao nhiêu tiền, bức tranh của Cao Kiếm Phụ ba vạn đô Hồng Kông, tượng người Thanh của Tống Thiên Diệu bốn vạn đô Hồng Kông, nhưng giá không cao, lại cần phải bỏ tâm sức tìm kiếm từ từ. Chuyện này là Lôi Anh Đông đã làm từ trước Tết, Lôi Anh Đông đã từng giao thiệp với Hà Hiền, biết Hà Hiền thích sưu tầm cổ vật và tranh cổ, tuy có quan hệ tốt

với Cao Kiếm Phụ lúc cuối đời, nhưng trong tay lại không có một bức tranh chim ưng nào của Cao Kiếm Phụ ở thời kỳ đỉnh cao.

Về bức tượng ngồi của người thời Thanh, Hà Hiền có một bộ gồm bảy bức tượng ngồi của danh gia điêu khắc gốm cuối thời Thanh là Trần Vị Nham. Trần Vị Nham và Lưu Huy Thắng đều là những bậc thầy về điêu khắc gốm ở Thạch Loan, Quảng Đông cuối thời Thanh. Lưu Huy Thắng giỏi về tạc tượng nhân vật, còn Trần Vị Nham thì chuyên về tạo hình đồ vật. Lưu Huy Thắng nổi tiếng sớm hơn Trần Vị Nham, người đương thời khi nhắc đến nghệ thuật gốm Quảng Đông thường xếp tượng người của Lưu Huy Thắng trước đồ vật của Trần Vị Nham. Về sau, Trần Vị Nham đã tạo ra bộ tượng người này để chứng minh rằng mình không chỉ giỏi về đồ vật mà còn không thua kém Lưu Huy Thắng về tượng người.

Bộ tượng này không khác gì một lá thư thách đấu, vì vậy Lưu Huy Thắng đã hào hứng nhận lời, cũng tạo ra một bộ tượng người giống hệt như vậy. Sau khi so sánh, mọi người phát hiện ra quả nhiên tượng người của Trần Vị Nham không hề thua kém Lưu Huy Thắng.

Hà Hiền có trong tay bộ tượng người mà Trần Vị Nham đã tạo ra năm đó, và hắn cũng luôn muốn sưu tầm được bộ tượng tương tự của Lưu Huy Thắng. Không ngờ cuối cùng lại là Tống Thiên Diệu giúp hắn thực hiện được ước nguyện.

Chương 528. Vô cùng đột ngột (2)

Không trách được Hoàng Lục khăng khăng nói rằng hắn sẽ vui mừng.

- Những món quà này đều nhờ Đán Tử ca giúp sưu tầm, ta chỉ bỏ tiền ra thôi. Không có việc gì cầu xin Hiền ca cả, chỉ là muốn bày tỏ lòng biết ơn trong lòng mà thôi.

Tống Thiên Diệu thấy Hà Hiền quả nhiên vui vẻ, cầm bức tranh và tượng người ngắm nghía không ngừng.

- Huấn Chính, giúp ta cất giữ những thứ này, sắp xếp người đưa đến văn phòng của ta ở ngân hàng Đại Phong trước. Khi nào ta có thời gian sẽ từ từ thưởng thức.

Hà Hiền ngắm nghía một lúc rồi cẩn thận cất đi và dặn dò Hoàng Tử Nhã.

Sau khi ngồi lại bàn rượu uống thêm vài ly, mọi người cũng rời bàn. Hà Hiền kiêm nhiệm quá nhiều chức vụ, có đến không dưới mười chức vụ. Chiều nay, ngoài chức chủ tịch Thương hội Ma Cao, Hà Hiền còn là chủ tịch Công hội Ngân hàng Ma Cao, phải đến Công hội Ngân hàng Ma Cao để xử lý một số công việc.

Vì Lôi Anh Đông và Tống Thiên Diệu thực sự không có việc gì cầu xin hắn, chỉ là bày tỏ lòng biết ơn, Hà Hiền cũng không khách sáo nữa, sắp xếp cho Hà Hồng Sinh và Hoàng Lục cùng những người khác tiếp đãi hai người đi dạo một vòng Ma Cao, tối đến sẽ cùng đến nhà họ Hà nghe nhạc.

Bước ra khỏi dinh thự nhà họ Tào, Hà Hiền có Hoàng Tử Nhã đi cùng, đang định bước về phía cửa xe đã mở sẵn, thì cách đó khoảng mười mét, trên bức tường cao của một ngôi nhà đột nhiên thò ra nửa người, tay phải cầm súng nhắm về phía Hà Hiền bắn tới!

- Bảo vệ Hà tiên sinh!

Hoàng Tử Nhã vừa mở miệng đã nhanh chóng rút súng từ thắt lưng ra, đứng chắn trước mặt Hà Hiền và bóp cò nhắm vào tay súng.

- Bùm! Bùm!

Hai tiếng súng vang lên, đầu của tay súng đã trúng đạn, thân hình giật mạnh, ngã từ trên tường xuống.

Chưa kịp để Hoàng Tử Nhã quay người bảo vệ Hà Hiền lên xe, những vệ sĩ khác cũng chưa kịp rút súng chĩa vào tay súng đã chết, Hoàng Lục đi sau Tống Thiên Diệu bỗng nhiên đá mạnh vào lưng Tống Thiên Diệu, khiến Tống Thiên Diệu và Hà Hiền đang đứng trước mặt ngã về phía cửa xe đang mở, Hoàng Lục rút súng ra bắn liên tiếp về hướng sau lưng Hoàng Tử Nhã, miệng còn hét lên:

- Cẩn thận! Phía sau còn có người! Tên chết ở phía trước chỉ là mồi nhử!

- Bùm bùm bùm bùm!

Khi Hoàng Tử Nhã bắn vào tên được cố tình sắp đặt để thu hút hỏa lực, hai bóng người trên bức tường phía sau đã giơ súng nhắm vào Hà Hiền. Kết quả là Hoàng Lục đá trúng Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu va vào Hà Hiền, thay thế vị trí mà Hà Hiền vừa đứng!

Nửa thân trên của Hà Hiền đã bị va chạm đẩy vào ghế sau của xe, còn Tống Thiên Diệu thì loạng choạng bước về phía trước, vừa bước được một bước, đột nhiên nửa thân trên giật

mạnh, vai phải bắn ra một vệt máu tươi! Chưa kịp để Tống Thiên Diệu cảm nhận được cơn đau ở vai bị trúng đạn, hắn đã bị Hoàng Lục đá thêm một cú về phía cửa xe, đồng thời không hề sợ hãi đứng vào vị trí mà Tống Thiên Diệu vừa bị bắn trúng, liên tục bóp cò bắn trả về phía hai tay súng!

Lôi Anh Đông, Hà Hồng Sinh, Cửu Văn Long và những người khác đi phía sau khi phản ứng lại thì một vệ sĩ của Hà Hiền đã trực tiếp nhét Hà Hiền và Tống Thiên Diệu đang đè lên người Hà Hiền vào ghế sau của xe, Hoàng Tử Nhã không dây dưa, để lại Hoàng Lục và vài vệ sĩ tiếp tục nổ súng, còn hắn thì cầm súng lên xe, đóng cửa xe lại, xe phóng đi!

Cửu Văn Long nhìn trái nhìn phải, chộp lấy then cửa của cánh cửa gỗ khổng lồ rồi xông đến bên cạnh Hoàng Lục:

- Tên nào bắn trúng Tống tiên sinh vậy, ta sẽ đập nát đầu hắn!

Trên chiếc xe đang chạy với tốc độ cao, Hà Hiền trầm giọng dặn dò tên vệ sĩ đang lái xe:

- Trước tiên đến bệnh viện Kính Hồ băng bó vết thương cho A Diệu, bảo bệnh viện tìm người đáng tin cậy giúp A Diệu lấy viên đạn ra.

Cơn đau từ vết thương trúng đạn ở vai khiến Tống Thiên Diệu tựa vào ghế sau, mồ hôi lạnh đầm đìa, mắt hoa lên từng cơn, tim đập dữ dội, hoàn toàn không nghe thấy Hà Hiền nói gì, trong đầu chỉ có một ý nghĩ:

Mẹ kiếp, ở Hồng Kông đắc tội với bao nhiêu người giang hồ mà chẳng hề hấn gì, đến Ma Cao chưa đầy nửa ngày đã trúng một phát đạn? Công việc làm ăn của mình đang ở thời điểm quan trọng, không lẽ sẽ chết?

Ma Cao, quả thật là đến nhầm chỗ rồi.

…

Chiếc xe chở Tống Thiên Diệu và Hà Hiền phóng nhanh về hướng bệnh viện Kính Hồ, Hà Hiền lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay, dùng tay ấn vào vết thương trúng đạn ở vai Tống Thiên Diệu, bị Hà Hiền ấn một cái, Tống Thiên Diệu vốn đã đau đớn khó nhịn phải cắn răng chịu đựng không nhịn được rên lên thảm thiết.

- Cố chịu đựng đi, A Diệu, trúng đạn ở vai không chết đâu.

Hà Hiền lớn tiếng nói với Tống Thiên Diệu đang có biểu hiện thất thần ngắn hạn:

- Ngươi chỉ là bị hoảng sợ, không phải đau đâu!

Tống Thiên Diệu cắn răng tự mình nhận lấy chiếc khăn tay từ tay Hà Hiền rồi ấn vào vết thương, gạt tay Hà Hiền ra, xoay khuôn mặt đã vặn vẹo vì đau đớn nhìn về phía Hà Hiền, trên khuôn mặt đó ngoài sự đau đớn dữ dội, còn hiện lên sát khí, đôi mắt lộ ra sát ý hung ác khiến ngay cả Hà Hiền cũng phải giật mình! Quả nhiên giữa sống chết mới có thể nhìn thấy bộ mặt thật của một người! Sát khí của tiểu tử này nặng thật.

Chương 529. Báo bình an (1)

- Mẹ kiếp! Hiền ca, việc đầu tiên ta làm khi không chết chính là giết Hoàng Lục! Viên đạn không giết được ta, nhưng hai cú đá vào lưng của hắn suýt nữa làm gãy xương sống của ta!

Hoàng Tử Nhã ngồi ở ghế phụ lái đã nhanh chóng lấy ra thuốc cầm máu mang theo bên mình, trực tiếp từ ghế trước thò người ra sau, dùng dao găm cắt rách áo ở vai Tống Thiên Diệu, trực tiếp rắc thuốc bột cầm máu lên vết thương, rồi bảo Tống Thiên Diệu dùng tay cầm gạc ấn lên vết thương để tránh thuốc bột bị máu cuốn trôi, cuối cùng lại bóp miệng Tống Thiên Diệu đổ vào hai viên thuốc, sau khi bận rộn xong hắn mới tiếp tục ngồi lại vị trí cũ, tay cầm súng cảnh giác quan sát môi trường bên ngoài xe, miệng bình tĩnh nói:

- Tống tiên sinh, A Lục không phải hại ngươi, cũng không phải muốn dùng ngươi thay Hiền ca đỡ đạn, hắn phản ứng nhanh, liên tiếp đá hai cú chính là để đẩy ngươi và Hà tiên sinh về phía cửa xe, bản thân bổ sung vào vị trí của ngươi và Hiền ca, buộc tay súng chỉ có thể bắn hắn, bởi vì tay súng trước đó nhắm vào vị trí của Hà tiên sinh, nếu đợi tiếng súng vang lên, ngươi hoảng hốt bước theo sau Hà tiên sinh, phát thứ hai chắc chắn sẽ chết, còn A Lục liên tiếp đá ngươi ra, chính là để bản thân đứng vào vị trí nhắm bắn của tay súng trước, buộc tay súng không kịp nhắm bắn lần thứ hai, chỉ có thể bắn hắn trước, để ngươi và Hà tiên sinh có cơ hội lên xe.

Tống Thiên Diệu tất nhiên không hiểu những chuyện giữa vệ sĩ và sát thủ này, nhưng những gì Hoàng Tử Nhã nói, Tống Thiên Diệu nghe xong thấy có lý, nếu Hoàng Lục muốn hy

sinh mạng hắn để giúp Hà Hiền đỡ đạn, đá một cái là được, hoàn toàn không cần thiết phải đá liên tiếp hai cái, hoặc nói, cho dù Hoàng Tử Nhã đang nói bừa, bây giờ Tống Thiên Diệu có thể làm gì? Chẳng lẽ trên địa bàn Ma Cao, nói với Hoàng Tử Nhã: Đồ khốn, đợi đấy, ta về Hồng Kông kéo cứu binh, vài trăm người cầm dao bầu đến Ma Cao chém chết Hoàng Lục?

- Vậy khi về ta có phải cảm ơn hắn không?

Tống Thiên Diệu nghiến răng nặn ra một câu.

Hoàng Tử Nhã lạnh nhạt nói một câu:

- A Lục còn chưa biết có sống nổi không.

Chiếc xe một mạch từ đường Thủy Khanh Vĩ rẽ sang đường Tân Thắng, cuối cùng vào đường Kính Hồ, thẳng tiến vào cổng bệnh viện, sau khi vào cổng thậm chí không dừng lại một chút, vòng qua tòa nhà chính bốn tầng, chạy về phía tòa nhà hai tầng phía sau.

Nhìn thấy chiếc xe đi vào với tốc độ bất thường, phía sau hàng rào cây xanh ngăn cách, hai thanh niên mặc áo sơ mi trông như người nhà bệnh nhân lập tức đặt tay lên hông, đứng chắn trước lối vào tòa nhà hai tầng, chặn chiếc xe lại.

Cửa kính phía trước hạ xuống, Hoàng Tử Nhã thò nửa mặt ra:

- Khách của Hà tiên sinh bị thương nhẹ cần xử lý, canh gác bên ngoài cho tốt, rồi sắp xếp thêm người đến Thiên Thần hẻm càng nhanh càng tốt.

- Rõ, Tam ca.

Hai thanh niên tránh sang một bên, để xe đi vào. Đến trước cửa tòa nhà hai tầng, Hoàng Tử Nhã không nói gì, xuống xe cầm súng hộ tống Hà Hiền nhanh chóng rời đi, biến mất sau cánh cửa, chỉ còn lại tên vệ sĩ kiêm tài xế đỡ Tống Thiên Diệu

với nửa thân đẫm máu xuống xe một cách khó nhọc. Chưa kịp để Tống Thiên Diệu mở miệng chửi thề, từ bên trong đã xông ra năm sáu người đẩy cáng xe kiểu Tây, mặc áo blouse trắng là bác sĩ và y tá, không nói không rằng đặt ngay Tống Thiên Diệu lên, hai nữ y tá giữ chặt nửa thân trên của hắn không cho cử động, một bác sĩ đã tiêm một mũi vào cánh tay bị trúng đạn của Tống Thiên Diệu.

- Đừng tiêm thuốc mê cho ta…

Tống Thiên Diệu vùng vẫy nói chưa hết câu, bên kia bác sĩ đã tiêm xong, thậm chí đã rút kim ra khỏi tay hắn.

Thấy bác sĩ đã rút kim ra khỏi cánh tay mình, Tống Thiên Diệu yếu ớt nói với bác sĩ một câu:

- Đồ khốn…

Thuốc mê ở Ma Cao hiệu quả thế nào, Tống Thiên Diệu không biết, nhưng nhiều bệnh viện ở Hồng Kông dùng thuốc mê rẻ tiền, không kiểm soát tốt liều lượng, đã từng xảy ra trường hợp tiêm cho bệnh nhân thành đần độn. Tống Thiên Diệu thà chịu đau đớn khó nhịn còn hơn bị một mũi tiêm thành đần độn, mất đi trí thông minh của mình.

Dù tai nạn y tế do thuốc mê chỉ là một phần vạn thậm chí một phần trăm ngàn, nhưng xác suất và vận may là thứ không ai nói trước được. Tống Thiên Diệu thông minh như vậy mà cũng không ngờ đến Ma Cao cảm ơn Hà Hiền lại có thể trúng một phát đạn.

Hà Hiền sống ở Ma Cao mười năm, tuy hàng ngày có sát thủ muốn ám sát hắn nhưng chưa từng trúng một phát đạn nào, còn Tống Thiên Diệu đến Ma Cao chưa đầy nửa ngày đã nằm trên cáng chuẩn bị cấp cứu. Điều này cho thấy một vấn đề, thành phố Ma Cao không phù hợp với Tống Thiên Diệu, ít nhất là hiện tại.

- Đẩy vào chuẩn bị phẫu thuật.

Không để ý đến lời Tống Thiên Diệu, vị bác sĩ nam trung niên nói với các y tá.

Mấy y tá đẩy Tống Thiên Diệu nhanh chóng vào trong tòa nhà, Tống Thiên Diệu nằm ngửa trên cáng xe, nhìn trần nhà nhanh chóng lướt qua trước mắt, không biết có phải do thuốc mê đã có tác dụng rõ rệt hay không, thậm chí chưa kịp cảm nhận cáng xe dừng lại, Tống Thiên Diệu đã nhắm nghiền mắt lại…

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, có lẽ thuốc mê ở vùng vai vẫn chưa hết tác dụng, Tống Thiên Diệu không cảm thấy vết thương đau đớn lắm, chỉ là tạm thời không nhấc nổi cánh tay, cả người đã thay sang bộ đồ bệnh nhân màu xanh trắng của bệnh viện, đắp chăn mỏng nằm trên giường bệnh, cánh tay không bị thương lúc này đang truyền dịch.

Chương 530. Báo bình an (2)

- Tỉnh rồi tỉnh rồi, Tống tiên sinh tỉnh rồi!

Cửu Văn Long kéo ghế ngồi trước giường bệnh, chăm chú nhìn Tống Thiên Diệu, thấy mí mắt hắn khẽ động đậy hai cái, từ từ mở ra, lập tức hào hứng lên tiếng.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Lôi Anh Đông, hai thuộc hạ của Lôi Anh Đông, hai vệ sĩ của Hà Hiền, hai nữ y tá của bệnh viện, gần như tất cả đều ùa vào. Tống Thiên Diệu nhìn về phía cửa nơi những người này ùa vào mới phát hiện, dường như phòng bệnh này còn là một căn hộ, ngoài căn phòng hắn đang nằm, bên ngoài hình như còn có một phòng khách.

- A Diệu, ngươi thế nào rồi?

Lôi Anh Đông đẩy Cửu Văn Long đang đứng phía trước ra, chen đến trước mặt Tống Thiên Diệu, lo lắng hỏi.

Tống Thiên Diệu từ trước Tết Nguyên Tiêu đã liên lạc với hắn, muốn đến thăm Hà Hiền để cảm ơn. Lôi Anh Đông vẫn bận rộn với công việc kinh doanh, thêm vào đó muốn tìm một món quà vừa ý cho Hà Hiền, nên cứ trì hoãn mãi.

Kết quả là trì hoãn đến hôm nay, dẫn Tống Thiên Diệu đến Ma Cao, lại để Tống Thiên Diệu trúng đạn. Nếu lúc đầu nghe lời Tống Thiên Diệu, đến thăm sớm sau Tết Nguyên Đán, có lẽ Tống Thiên Diệu cũng không bị trúng viên đạn này. Vì vậy sau khi Tống Thiên Diệu trúng đạn, Lôi Anh Đông cảm thấy vô cùng áy náy.

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm vào Lôi Anh Đông, liếm đôi môi hơi khô nứt vì mất máu:

- Giơ mười ngón tay của ngươi lên.

- Hả?

Lôi Anh Đông không hiểu ý nghĩa câu nói của Tống Thiên Diệu, nhưng sau khi ngẩn người một chút, hắn giơ hai bàn tay trước mắt Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu đảo mắt qua từng ngón tay, trong lòng nhanh chóng đếm thầm một lượt các con số, phát hiện đầu óc mình dường như không bị ảnh hưởng, những chuyện trước khi trúng đạn, kế hoạch của mình, vẫn nhớ rõ ràng, nhẹ nhàng thở phào:

- Ta không sao.

- Có cần ta giúp ngươi gọi về Hồng Kông, báo bình an cho gia đình trước không? Bác sĩ nói, để an toàn, tốt nhất nên nằm viện theo dõi vài ngày.

Lôi Anh Đông nói với Tống Thiên Diệu:

- Hoặc đợi ngươi có thể xuống giường, ra phòng khách bên ngoài tự gọi điện về Hồng Kông cũng được, phòng bệnh này đã được kéo đường dây điện thoại.

- Cần phải gọi một cuộc điện thoại, đã trúng đạn thì không thể trúng vô ích, vừa phải báo cho gia đình ta bình an, vừa phải nói cho những người khác biết, ta đã trúng đạn, có tâm mà không có sức với công việc.

Tống Thiên Diệu đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ phòng bệnh nói.

- Ta lo lắng, vị Tống Thiên Diệu từ Hồng Kông đến kia, thật sự sẽ gây rắc rối cho A Lục.

Hoàng Tử Nhã đợi Hà Hiền tươi cười thân thiện tiễn mấy vị khách từ Công hội Ngân hàng Ma Cao đi, mới lên tiếng nói

bên cạnh.

Có thể sau khi xảy ra vụ nổ súng, vẫn tiếp tục xuất hiện tại văn phòng Công hội Ngân hàng Ma Cao, vẫn bình tĩnh tiếp khách theo lịch trình đã sắp xếp trước, loại bản lĩnh này, ngay cả Hoàng Tử Nhã cũng rất phục Hà Hiền.

Ngay cả khi xưa hắn làm cướp, cướp đoàn vận tải của người Nhật, còn phải trốn vào núi một thời gian để tránh tai mắt. Nhưng Hà Hiền sau khi đưa Tống Thiên Diệu đến bệnh viện, chỉ đổi một chiếc xe hơi, vẫn đến văn phòng tiếp khách như thường.

Hà Hiền nghe xong lời Hoàng Tử Nhã, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, tự mình đi về sau bàn làm việc cầm tách trà uống một ngụm:

- Những lời Tống Thiên Diệu nói khi tỉnh lại trên xe? Ánh mắt quả thật rất đáng sợ, nửa câu đầu nói hắn nhất định phải giết Hoàng Lục là thật, giữa sống chết ý muốn giết người không giấu được. Nhưng hắn là người thông minh, biết câu nói đột ngột nói ra trong lúc kinh hoàng tức giận đó là sai, nên nửa câu sau lập tức nói muốn giết A Lục là vì A Lục đá hắn hai cái quá mạnh.

- Chỉ bị đá hai cái, sẽ làm hắn giết người sao? Nửa câu đầu muốn giết người, cộng với nửa câu sau bị đá hai cái, nối lại với nhau tức là Tống Thiên Diệu bị đá nên nói câu tức giận. Dù sao đến cảm ơn ta, lại vô cớ trúng một viên đạn, có chút oán giận chửi ra cũng không sao, nhưng nói đến việc hắn thật sự giết A Lục… Hắn dám sao? Hả?

Câu hỏi ngược lại cuối cùng khiến Hoàng Tử Nhã im lặng cúi đầu.

- A Lục và những người khác thế nào rồi?

Hà Hiền đưa mắt nhìn xuống chiếc bàn làm việc gỗ hồng sắc quý giá, liếc nhìn chiếc đồng hồ tinh xảo kiểu Tây phương trên bàn, bốn mươi phút nữa, hắn còn phải gặp mấy thương nhân Trung Quốc ở chợ hoa đối diện tòa thị chính, vì tòa thị chính chuẩn bị dọn dẹp phá bỏ chợ hoa ảnh hưởng đến môi trường tòa thị chính.

Hoàng Tử Nhã lên tiếng nói:

- Bị thương hai người, đều là thương nhẹ trúng vào chân, A Lục trúng hai phát vào ngực, nhưng mặc áo chống đạn, bác sĩ nói ngoài xương ngực hơi nứt nhẹ do va chạm đạn, không có vấn đề gì lớn.

Hà Hiền nhìn về phía Hoàng Tử Nhã:

- Về hai cú đá vào Tống Thiên Diệu đó, A Lục tự nói thế nào?

- A Lục nói, dù gặp Tống Thiên Diệu, hắn cũng sẽ nói thẳng, chính là muốn dùng Tống Thiên Diệu để đỡ đạn cho ngài.

Hoàng Tử Nhã do dự một chút, nói với Hà Hiền.

Hà Hiền thở ra một hơi dài, mỉm cười nói với tên đầu lĩnh vệ sĩ trung thành của mình:

- Huấn Chính, A Lục là người thông minh, Ma Cao quá nhỏ, hắn còn trẻ, hắn muốn đến Hồng Kông rồi.

Chương 531. Cho hắn cơ hội (1)

- A Lục còn non nớt.

Hoàng Tử Nhã nhíu mày nhẹ, nói với Hà Hiền:

- Hà tiên sinh, A Lục chưa từng nói muốn rời khỏi Ma Cao.

- Có những lời không cần nói ra.

Hà Hiền dùng tay lần tràng hạt đã được vuốt ve bóng loáng.

Những hạt trên tràng hạt này không phải vật quý giá gì, chỉ là những hạt cỏ mà người nông thôn thường dùng để làm rèm cửa, trong Phật môn gọi là thảo bồ đề, cũng gọi là ngũ cốc tử. Tuy tràng hạt không đáng giá, nhưng đó là vật mà phu nhân Lương thị của Hà Hiền xin được từ tay lão hòa thượng Hư Vân "người được dân làng gọi là lão thần tiên trăm tuổi" khi bà đến chùa Đại Giác ở núi Vân Môn, Bắc Quảng năm 1947 để thắp hương.

Trong khi các thương nhân Ma Cao khác đeo đồng hồ đắt tiền hoặc đồ trang sức vàng trên cổ tay, chỉ có Hà Hiền quấn tràng hạt không đáng giá này quanh cổ tay suốt năm, lúc rảnh rỗi lại cầm lên vuốt ve, khiến trên đường phố Ma Cao lan truyền rằng Hà Hiền nhiều lần thoát hiểm là nhờ có linh khí của tràng hạt này che chở.

Hà Hiền nói với Hoàng Tử Nhã:

- A Lục là người thông minh, Ma Cao quá nhỏ, phía trên có cha hắn và ngươi đè nén, không thể nổi bật được. Lần trước đi

Hồng Kông mấy ngày, hắn về nói giết hai người, lúc đi còn lừa Tống Thiên Diệu nói làm giang hồ Hồng Kông đại loạn. Ngươi chỉ nghĩ hắn gây rối khắp nơi, nhưng ta lại nghĩ, muốn khiến một kẻ trẻ tuổi dám giết cả quỷ lão như Tống Thiên Diệu sợ hãi, trước hết phải khiến Tống Thiên Diệu tin rằng A Lục có khả năng làm được. Ở lại Ma Cao, A Lục chỉ là một tên A Lục chạy vặt dưới tay ngươi. Tống Thiên Diệu may mắn không chết, A Lục nói với Tống Thiên Diệu, là muốn Tống Thiên Diệu đỡ đạn cho ta nên mới đá hắn, ngươi đoán xem, Tống Thiên Diệu sẽ nghĩ thế nào?

- Tìm A Lục gây rắc rối để trả thù.

Hoàng Tử Nhã thậm chí không cần suy nghĩ, mở miệng nói luôn.

Trong mắt hắn, Tống Thiên Diệu trẻ tuổi nóng nảy, đương nhiên không thể nhịn được lời gần như khiêu khích của A Lục, dù lúc đó vì nể Hà Hiền mà không dám trở mặt, sau này cũng sẽ tìm cơ hội, A Lục đến Hồng Kông chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

- Sai, nên ta mới nói, A Lục thực ra thông minh hơn ngươi. Nếu A Lục có thể nói ra những lời đó với Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu chắc chắn sẽ nghĩ, điều này tương đương với việc hắn đã cứu mạng ta Hà Hiền, ta nợ hắn một ân tình, so với việc A Lục bắn hắn một phát, cái nào nặng hơn? A Lục chính là muốn mang theo ân tình này, cùng Tống Thiên Diệu đến Hồng Kông. Dù không đi thành, ân tình A Lục đá Tống Thiên Diệu để đỡ đạn cho ta, ta sẽ tính vào đầu A Lục, loại đầu óc này, ngươi có thể nghĩ ra không?

Hà Hiền nghĩ rõ ràng toàn bộ sự việc.

Hoàng Tử Nhã có chút nghi ngờ nói:

- Tính cách A Lục, không nghĩ ra chuyện này chứ?

Hoàng Lục là kẻ không an phận nhất, nổi bật nhất trong số những vệ sĩ bên cạnh Hà Hiền. Hoàng Tử Nhã và những vệ sĩ khác bên cạnh Hà Hiền, ai cũng trầm ổn lanh lợi, thấp thỏm cẩn trọng, tính cách bất an của Hoàng Lục kẹp giữa đám người đó, thường sẽ rất nổi bật, thu hút sự chú ý của Hà Hiền.

Những suy nghĩ ẩn giấu đằng sau sự bất an và nổi bật đó, Hà Hiền cũng có thể dần dần nhìn thấu qua biểu hiện của Hoàng Lục. Hoàng Lục không cam lòng làm một vai vế nhỏ dưới tay anh họ mình, hoặc là Hà Hiền cho hắn cơ hội, hoặc là ép Hà Hiền và Hoàng Tử Nhã không thể chịu đựng nổi, chủ động đuổi hắn đi.

Hoàng Tử Hùng, Hoàng Tử Nhã, dù cho để Hà Hiền có cơ hội chọn lại, hắn vẫn sẽ chọn Hoàng Tử Nhã. Có thể nói chỉ cần Hoàng Tử Nhã không xui xẻo đột ngột chết đi, cơ hội này vĩnh viễn sẽ không đến lượt người khác. Nhưng nếu ngay cả Hoàng Tử Nhã "kẻ tâm phúc tuyệt đối tính cách trầm ổn, làm việc chu đáo, văn võ song toàn" cũng bị người ta giết chết, khả năng Hà Hiền hắn sống sót cũng không lớn.

Còn về việc chủ động đuổi Hoàng Lục đi? Đương nhiên là không thể, cha hắn Hoàng Sâm, đường huynh Hoàng Tử Nhã chỉ vì một câu nói của mình mà dẫn theo nòng cốt của đội Thái Sơn đầu quân, vì hắn Hà Hiền mà liều mạng, ra sinh vào tử. Đừng nói Hoàng Lục chỉ hành sự phóng túng, ngông cuồng, cho dù có đâm thủng trời ở Áo Môn, Hà Hiền cũng có thể nhắm mắt làm ngơ thay Hoàng Lục.

Mười năm loạn thế ở Áo Môn đã kết thúc, tài sản, quyền lực cũng đã bị vài đại gia chia chác sạch sẽ, muốn đá đạp ra một mảnh cục diện, chẳng khác nào lên trời.

Còn Hồng Kông, vì có đại gia từ nội địa đổ xô tới, rõ ràng đã trở thành nơi phong vân tiếp theo, vô số người muốn nỗ lực phấn đấu trong đó, vươn lên, Hoàng Lục chính là muốn đặt

cược vào Tống Thiên Diệu - kẻ tuổi còn trẻ mà đã tâm tư kín kẽ bày mưu giết người Anh.

Đã không còn cơ hội cho loại võ phu này nổi danh bên cạnh mình, nhìn mặt mũi Hoàng Sâm và Hoàng Tử Nhã, cũng không thể giam Hoàng Lục ở Áo Môn.

- Cho A Lục một khẩu súng lục, để hắn đi gặp Tống Thiên Diệu, xem Tống Thiên Diệu mà hắn đặt cược vào, là đưa hắn lên đường, hay dẫn hắn lên đường.

Hà Hiền cuối cùng như đã quyết tâm mở miệng nói:

- Hắn muốn vươn lên, ta cho hắn cơ hội.

Chương 532. Cho hắn cơ hội (2)

…

Lâu Phượng Vân vội vàng thu xếp một chút, thậm chí tóc vì không kịp chải mà búi tóc vẫn còn hơi lỏng lẻo, đi giày cao gót gần như chạy ra ngoài xưởng. Hùng tẩu đang cầm dao bếp chặt thịt vụn cho chó ăn ở sân, hỏi Lâu Phượng Vân đang vội vã một câu:

- Vân tỷ, ngươi vội vã ra ngoài đi đâu vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?

- A Diệu bị bắn ở Áo Môn! Người hiện đang ở bệnh viện Áo Môn.

Lâu Phượng Vân vừa nói ra câu này, người đã chạy ra khỏi cổng xưởng.

Con dao bếp trong tay Hùng tẩu "keng" một tiếng rơi xuống đất, bên cạnh Ninh Tử Khôn và Hùng ca đang đánh cờ cũng đều sững sờ, nhìn nhau, từ từ đứng dậy. Ninh Tử Khôn có vẻ mặt nghi hoặc, còn Hùng ca thì trán đã hơi đổ mồ hôi.

Mấy nữ công nhân ca đêm đang nhân lúc nắng phơi chăn màn ở sân, cũng đều nghe được câu nói của Lâu Phượng Vân, thấy Lâu Phượng Vân vội vã ra cửa biến mất, lập tức tụ lại bàn tán xì xào.

Hùng tẩu nhặt con dao bếp dưới đất lên, ngực phập phồng dữ dội hai cái, nhìn những nữ công nhân đang xì xầm ở xa, đột nhiên quát lớn:

- Tất cả im miệng! Đứa nào dám truyền bậy, ta không dám đuổi việc các ngươi, nhưng bỏ đói bụng các ngươi thì làm được! Ông chủ là người tốt bụng như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu!

- Ninh tiên sinh, ngươi nói xem, sao ông chủ lại bị bắn… Nếu hắn có chuyện gì, xưởng có phải không thể tiếp tục hoạt động, vợ chồng chúng tôi có phải cũng phải tìm việc khác không?

Hùng ca lau mồ hôi trên mặt, nghe xong lời vợ mình, thấp giọng nói với đại lão thiên Ninh Tử Khôn đầy vẻ lo lắng.

Trong mắt hắn, đại lão thiên Ninh Tử Khôn là người thông minh, nhiều chuyện Hùng ca không nghĩ ra, đều sẽ hỏi Ninh Tử Khôn.

Ninh Tử Khôn vuốt râu cằm, nháy mắt với Hùng ca, rồi thu dọn bàn cờ vào phòng ngủ của mình.

Sau khi Hùng ca đi vào, Ninh Tử Khôn vừa thu dọn quân cờ vừa nói:

- Tống lão bản sáng nay mới đi Áo Môn, bây giờ mới là buổi chiều, chưa đến nửa ngày, có thể đắc tội kẻ thù gì ở Áo Môn, huống chi hắn đi gặp Áo Môn vương Hà Hiền, Hà Hiền sẽ để người ta làm bị thương Tống lão bản trên địa bàn của mình sao? Nếu bị bắt cóc làm con tin, cũng không có đạo lý bọn bắt cóc bắn con tin trước, hơn nữa, Vân tỷ là bà chủ xưởng, chuyện như vậy sao lại nói ra ở sân như thế, thật sự có chuyện, cũng phải giả vờ bình an vô sự, để xưởng ổn định mới đúng đạo lý, không thể làm cho công nhân lo lắng bất an, ta thấy nhiều khả năng là tin giả do Tống lão bản tung ra để tính toán những xưởng kia.

- Nhưng tính toán những xưởng cướp việc của ông chủ, cũng không nên làm đến mức mình bị bắn chứ? Bị bắn thì tính

toán được gì đối phương?

Hùng ca nghe phân tích của Ninh Tử Khôn xong, thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tống Thiên Diệu không có chuyện gì, vợ chồng họ có thể tiếp tục sống yên ổn trong xưởng của Tống Thiên Diệu, những thứ khác đều không quan trọng.

Ninh Tử Khôn nhếch mép nhìn hắn một cái:

- Ta mà hiểu được Tống lão bản đang nghĩ gì thì làm sao bị hắn bắt đến nhà máy? Ngày nào cũng phải đánh cờ với ngươi?

…

- Tống tiên sinh.

Sắc mặt Hoàng Lục hơi tái đi so với bình thường, tuy vậy vẫn giữ vẻ mặt muốn cười mà cố tỏ ra nghiêm túc, vừa vuốt mấy sợi râu trên cằm vừa bước đến bên giường bệnh của Tống Thiên Diệu, mở lời với Tống Thiên Diệu đang tựa lưng vào thành giường, một tay cầm tờ báo đọc.

Tống Thiên Diệu đặt tờ báo xuống, nở nụ cười trên mặt:

- Lục ca, có chuyện gì không?

- Ngươi ra ngoài đi, ra ngoài đi.

Hoàng Lục vẫy tay về phía Cửu Văn Long đang ngồi trên ghế ở cuối giường, ra hiệu cho hắn ra phòng khách bên ngoài trước.

Cửu Văn Long khoanh tay không nhúc nhích:

- Ta bảo vệ Tống tiên sinh…

- Nếu ngươi thật sự có thể bảo vệ tốt Tống tiên sinh, thì đã không cho ta cơ hội đá Tống tiên sinh hai cái rồi.

Hoàng Lục mở miệng nói với Cửu Văn Long.

Từ sau khi Tống Thiên Diệu bị bắn, trong lòng Cửu Văn Long luôn ấm ức một ngọn lửa, nếu không có tên khốn Hoàng Lục này đá Tống Thiên Diệu, trong mắt Cửu Văn Long, Tống Thiên Diệu chắc chắn sẽ không bị trúng đạn. Tất nhiên, cũng có liên quan đến việc hắn không bám sát bảo vệ Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu đã bước ra khỏi cổng lớn rồi mà hắn vẫn đi sau cùng, vừa đi vừa xỉa răng.

Lúc này bị Hoàng Lục kích động, Cửu Văn Long đứng dậy cởi phăng áo ngoài, để lộ thân hình cơ bắp rắn chắc, gầm lên với Hoàng Lục:

- Nếu có gan thì đừng dùng súng, ta sẽ đập nát đầu ngươi!

- A Long, ra phòng khách đi.

Tống Thiên Diệu nằm trên giường bệnh nhẹ nhàng nói với Cửu Văn Long.

Cửu Văn Long trừng mắt nhìn Hoàng Lục đầy căm hận, nhặt áo khoác dưới đất lên, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Đợi Cửu Văn Long rời đi, Hoàng Lục rút từ thắt lưng ra một khẩu súng ngắn, mở chốt an toàn, đặt bên cạnh tay Tống Thiên Diệu:

- Hà tiên sinh và tam ca của ta hỏi ta, tại sao lại ra chân đá ngươi, ta nói là muốn dùng ngươi để đỡ đạn cho Hà tiên sinh.

Tống Thiên Diệu nhìn khẩu súng đó không hiểu, rồi lại nhìn Hoàng Lục đang nghiêm túc:

- Ta đoán được, ngươi là vệ sĩ của Hà tiên sinh, sao thế? Hà tiên sinh bảo ngươi bắn trả ta một phát à? Ta không biết bắn súng.

- Hôm nay ta trúng hai phát đạn, nhưng mặc áo chống đạn, trước khi đến gặp ngươi, ta đã cởi áo chống đạn ra rồi.

Chương 533. Hoàng Lục (1)

Hoàng Lục thay đổi thái độ phóng khoáng nhảy nhót như trước kia khi gặp Tống Thiên Diệu, giọng điệu trầm tĩnh nói:

- Ngươi bắn trả cũng được, để ta tự động thủ cũng được, đều không thành vấn đề. Nhưng nếu Tống tiên sinh không nổ súng, để lại mạng sống cho ta, có thể dẫn ta đi Hồng Kông mở mang tầm mắt không?

- Ở bên cạnh Hà tiên sinh không tốt sao?

Tống Thiên Diệu dùng tay cầm lấy khẩu súng Hoàng Lục đưa tới, hắn không rành về súng ống, chỉ cảm thấy cầm vào tay lạnh lẽo.

Hoàng Lục đứng bên giường, giọng nói mang chút chua xót:

- Hà tiên sinh đối xử với người bên cạnh đương nhiên không có gì để nói, nhưng làm vệ sĩ cũng muốn trở thành người nổi bật, với ông chủ cũng phải nói đến cơ hội chứ, ta không muốn tranh với hắn, mà cũng không tranh nổi. Làm sao tranh? Trong đám người nhà họ Hoàng này, hắn là người đầu tiên đến Ma Cao gặp Hà tiên sinh, cũng là người đầu tiên có cơ hội thể hiện.

- Một người, mang theo tám khẩu súng dài ngắn, liên tiếp giết sáu tay súng, tự mình lái xe từ Tam Ba Tử đưa Hà tiên sinh về nhà an toàn vô sự. Ta cũng có thể làm được, nhưng làm sao chứng minh? Lúc đó người ở bên cạnh Hà tiên sinh đâu phải là ta, nên chỉ có thể làm vai phụ ăn hại thôi.

- Làm vệ sĩ nghĩ nhiều làm gì?

Tống Thiên Diệu vừa nghịch khẩu súng trong tay, vừa nói giọng nhạt nhẽo:

- Ngươi muốn theo ta về Hồng Kông à? Lần trước giết liên tiếp hai người, là muốn cho ta thấy năng lực của ngươi? Thôi đừng nữa, ngươi cứ ở lại Ma Cao nghe lệnh Hà tiên sinh là tốt rồi, ta là người không chịu được cảnh máu me.

- Ta cảm thấy sau này Tống tiên sinh sẽ giống như Hà tiên sinh vậy, là một nhân vật lớn. Người giàu ta đã gặp nhiều, rời khỏi Hà tiên sinh đi làm cho người khác, cũng có thể tìm được, nhưng luôn cảm thấy những người đó không hợp ý, chỉ có ngươi, đủ tàn nhẫn, lại có chừng mực, bán mạng cho ngươi, cơ hội nhiều hơn.

- Sợ ta không chịu giữ lại, nên cố ý nói đá ta là để giúp ta đỡ đạn cho Hà tiên sinh, coi như giúp ta thêm một ân tình cứu mạng Hà tiên sinh? Như vậy, dù không coi trọng ngươi, cũng phải coi trọng ân tình của Hà tiên sinh?

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Hoàng Lục.

Hoàng Lục cười thoải mái, gãi gãi đầu:

- Thực ra là muốn đá ngươi ra, không phải muốn hại ngươi trúng đạn, vị trí của ta mới là chắn đạn, nhưng bây giờ có thật hay không cũng không quan trọng nữa, đương nhiên phải nói như vậy, nếu không ta không có mặt mũi lớn như thế trước mặt ngươi, muốn theo ngươi đi Hồng Kông vạn nhất bị ngươi từ chối, thật là ngượng ngùng? Ngươi là người làm ăn, có ân tình của Hà tiên sinh làm vốn, có lẽ cơ hội sẽ lớn hơn.

- Ngươi từ khi nào nghĩ đến chuyện chạy đến Hồng Kông làm việc với ta? Ta tự mình còn chưa phát hiện ta có sức hấp dẫn như vậy.

Tống Thiên Diệu nói chuyện như đang tán gẫu với bạn bè, giọng điệu rất thoải mái.

Hoàng Lục hồi tưởng lại:

- Ngày đó ngươi mở miệng nói, ngươi không đồng ý câu "sinh tử tại mệnh, phú quý do trời", ngươi nói, nếu nhận mệnh, ta đáng lẽ là một kẻ khuân vác không thi đỗ trường cảnh sát chuẩn bị đi làm ở bến tàu, chứ không phải Tống Thiên Diệu ngày nay dám giết quỷ lão, đi đến ngày nay, ta chỉ tin mệnh là do cha mẹ cho, phú quý là do tự mình tranh đoạt, chỉ là giết một tên quỷ lão mà thôi, chuyện nhỏ như vậy cần gì phải để tâm. Ta đã suy nghĩ kỹ, nếu ta nhận mệnh, đáng lẽ là một vệ sĩ không đáng chú ý bên cạnh Hà tiên sinh, nếu không nhận mệnh, hoặc là Tống tiên sinh bắn ta một phát, hoặc là dẫn ta mở mang tầm mắt ở Hồng Kông.

- Bùm!

Tống Thiên Diệu đột nhiên giơ súng lên bắn một phát, viên đạn bay sượt qua người Hoàng Lục, lực giật mạnh khiến cả cánh tay Tống Thiên Diệu bị rung lên cao, vốn định bắn thẳng, nhưng cuối cùng viên đạn lại để lại một lỗ đạn trên trần nhà xa xa.

Trong khoảnh khắc tiếng súng vang lên, Cửu Văn Long từ phòng ngoài cầm một con dao trái cây xông vào, nhưng Tống Thiên Diệu lại vẫy tay với hắn, Cửu Văn Long nhìn Hoàng Lục, rồi lại nhìn lỗ đạn kia, quay người đi ra ngoài.

Tống Thiên Diệu bắn xong một phát liền ném khẩu súng cho Hoàng Lục:

- Ân tình của Hà tiên sinh, ta không dám nhận, cũng không muốn nhận, ta đã bắn một phát, coi như ân tình này chưa từng tồn tại, còn về phần ngươi nợ ta một phát súng…

Hoàng Lục đón lấy khẩu súng, đôi mắt hưng phấn nhìn về phía Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu cười lên:

- Đi bến tàu đón người, nghỉ ngơi một đêm ở bệnh viện, ngày mai về Hồng Kông, đồ khốn, sau này không có việc gì đừng đến Ma Cao, quá nguy hiểm.

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Hoàng Lục cũng cười lên:

- Yên tâm, lão bản, đã sắp xếp ổn thỏa, thậm chí ta đã sắp xếp người đi Hồng Kông đích thân đón hai vị bạn gái đang nóng lòng muốn gặp ngươi trước khi ngươi ra lệnh.

- Ngươi sắp xếp người?

- Tên cảnh sát Nhan Hùng ở Hồng Kông, và hai người bạn địa đầu xà của ta ở Ma Cao.

Hoàng Lục cất khẩu súng vào thắt lưng, thấy Cửu Văn Long đứng ở cửa thò đầu nhìn về phía mình, cố ý nói to hơn một chút:

- Lão bản, thực ra ngươi may mắn lắm, người như ta làm vệ sĩ đáng tin cậy hơn nhiều so với tên Cửu Văn Long ngoài kia, tên đó nhìn là biết ngay là đồ bất tài vô dụng, ta thì khác, chỉ cần ngươi trả lương, ta đảm bảo chỉ cần ta còn một hơi thở, tuyệt đối không ai có thể làm hại được ngươi.

Cửu Văn Long nghe thấy lời Hoàng Lục, sắc mặt đã chuyển từ xanh xám sang đen, đôi mắt như muốn phun ra lửa, dù biết rằng mình có thể đánh không lại tên khốn này, chỉ cần Tống Thiên Diệu mở miệng, Cửu Văn Long cũng sẵn sàng liều mạng với đối phương.

- Cửu Văn Long ngoài kia cũng từng nói khoác như vậy, sau đó bị người ta lột trần treo ngược ở bến tàu.

Tống Thiên Diệu xoa xoa mi tâm, cười nói.

Chương 534. Hoàng Lục (2)

Nghe Tống Thiên Diệu nhắc đến chuyện xấu hổ của mình, đầu Cửu Văn Long lập tức biến mất khỏi cửa.

Hoàng Lục thấy Tống Thiên Diệu xoa mi tâm, bất ngờ không nói thêm gì nữa, mà xoay người bước đi nhẹ nhàng ra ngoài, ánh mắt của gã này, so với lần trước ở Hồng Kông như hai người khác nhau, lần trước Tống Thiên Diệu mắt nhấp nháy đến mức gần như mù, tên khốn này coi như không thấy, vẫn cứ làm theo ý mình, một dao giúp Hắc Tử Kiệt hoàn thành ca mổ bụng, bây giờ chỉ cần xoa xoa mi tâm, đối phương lập tức biết mình không muốn nói chuyện, lập tức xoay người rời đi.

Đối với những lời Hoàng Lục nói với mình hôm nay, Tống Thiên Diệu không bày tỏ ý kiến gì. Mình trúng một phát đạn, may mắn không chết, làm sao truy cứu được? Vì nể mặt Hà Hiền nên tạm thời nhẫn nhịn, rồi sau vài năm tìm cơ hội giết Hoàng Lục để trả thù?

Lúc đầu khi bị bắn, Tống Thiên Diệu quả thật trong cơn giận dữ và sợ hãi đã nảy sinh ý định giết người, nhưng sau khi bình tĩnh lại thì ý nghĩ đó cũng tiêu tan. Hoàng Lục không có lý do gì để hại mình, hơn nữa tên này đã quyết tâm làm vệ sĩ cho mình, theo mình đi Hồng Kông. Chuyện này, nếu Hà Hiền không mở lời thì Hoàng Lục sẽ không đến gặp mình, nhưng đã Hà Hiền đã mở lời rồi, nếu mình từ chối…

Món nợ ân tình khi xưa ba tòa báo của Hà Hiền giúp mình đăng báo, giờ mình trúng một phát đạn này, coi như huề. Mối

quan hệ ân tình với Hà Hiền ở Ma Cao này đã trở về con số không.

Chỉ là không biết Hoàng Lục có phải là một vệ sĩ đủ tiêu chuẩn không. Nói thật, Tống Thiên Diệu cảm thấy mình ở Hồng Kông, có vệ sĩ hay không cũng không quan trọng lắm. Hồng Kông dù sao vẫn còn trật tự xã hội cơ bản, không đến nỗi như Ma Cao thế này, lựu đạn bay đầy đường hoặc nổ súng như bắp rang.

Tuy nhiên Hoàng Lục biết lái xe, Tống Thiên Diệu cảm thấy có một tài xế cũng không tệ, dù sao lúc này xe hơi vẫn chưa có lái trợ lực, vô lăng nặng chết người.

Mà trong kiếp trước mà Tống Thiên Diệu không biết, Hoàng Tử Hùng mãi đến đầu những năm 60 vẫn chỉ là một vệ sĩ bình thường bên cạnh Hà Hiền. Hắn chọn rời khỏi Hà Hiền, rời Ma Cao đến Hồng Kông phát triển, trở thành người đàn ông kiêm trợ thủ đắc lực của Tạ Nhị Đệ - đệ tử ruột của Tề Vĩ Văn thuộc 14K.

Lúc bấy giờ Tạ Nhị Đệ đã được tôn xưng là Tạ Nhị Cô, khi những người giang hồ khác ở Hồng Kông vẫn vung dao bầu tranh giành địa bàn trên đường phố thì Tạ Nhị Đệ đã làm ăn buôn lậu với Yamashita-kai của Nhật Bản.

Một lô hàng bị Yamashita-kai ăn quỵt ở Tokyo, Hoàng Tử Hùng dẫn theo vài tay chân do chính mình huấn luyện, hộ tống Tạ Nhị Đệ từ Hồng Kông sang Nhật Bản, bắn chết hơn 30 thành viên Yamashita-kai để đoạt lại tiền hàng, rồi an toàn trở về Hồng Kông, khiến thủ lĩnh tổ chức Yamashita-kai chủ động báo cảnh sát xin bảo vệ, gây chấn động giang hồ Hồng Kông và Nhật Bản.

Hoàng Tử Hùng đã hoàn thành sự chuyển đổi từ vệ sĩ của Hà Hiền thành một tên cướp hung hãn giang hồ, lúc đó trong giang hồ Hồng Kông được gọi là Sát Thủ Hùng, lên danh sách

truy nã của Interpol, sau khi bị truy nã thì mất tích, nghe đồn cuối cùng đã đến Thái Lan.

Biệt danh Sát Thủ Hùng này, từ khi Hồng Kông khai cảng cho đến sau khi trở về, có rất nhiều người giang hồ được gọi như vậy, nhưng người đầu tiên được gọi bằng biệt danh này chính là Hoàng Tử Hùng. Đến những năm 70, thanh tra trưởng cảnh sát Hồng Kông Lưu Khải Pháp nhớ lại Hoàng Tử Hùng vẫn còn ấn tượng sâu sắc, mái tóc hơi dài, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, luôn không biểu cảm, ánh mắt sắc bén, tay súng như thần.

Kiếp trước, Hoàng Lục tiếp tục đeo mặt nạ phóng khoáng nhảy nhót nhẫn nhịn thêm 10 năm, không đợi được cơ hội thăng tiến bên cạnh Hà Hiền, chủ động rời khỏi Ma Cao, không dựa vào người giàu có, chọn dấn thân vào giang hồ Hồng Kông, như sao băng lóe sáng rực rỡ trên giang hồ Hồng Kông, cuối cùng ẩn mình nơi xa lạ đến già. Kiếp này, Hoàng Lục gặp được Tống Thiên Diệu, tương lai khó đoán, có thể giàu sang hiển hách, cũng có thể còn không bằng kết cục ẩn mình nơi xa lạ đến già của kiếp trước.

…

- A Diệu, nghe A Lục nói sáng mai ngươi đã chuẩn bị về Hồng Kông rồi? Sao không ở lại Ma Cao dưỡng thương rồi hãy đi, đợi ngươi khỏe hẳn, ta sẽ tiếp đãi ngươi vài ngày cho tử tế.

Mãi đến 10 giờ đêm, Hà Hiền mới ngậm xì gà bước vào phòng bệnh cao cấp của bệnh viện Kính Hồ nơi Tống Thiên Diệu tạm thời được an trí, nói với Tống Thiên Diệu đang được Mạnh Uyển Thanh đút canh.

Tống Thiên Diệu nghiêng đầu về phía Mạnh Uyển Thanh, người phụ nữ đứng dậy thu dọn bát đũa, khẽ gật đầu chào Hà Hiền và Hoàng Tử Nhã vừa bước vào rồi đi ra ngoài, chỉ còn

lại trong phòng Tống Thiên Diệu nằm trên giường bệnh, Hoàng Lục dựa vào cửa sổ phòng bệnh nhìn ra cảnh đêm, một viên đạn nhảy múa linh hoạt trên tay, cùng với Hà Hiền và Hoàng Tử Nhã vừa mới bước vào.

Hà Hiền trực tiếp ngồi xuống giường bệnh của Tống Thiên Diệu, nhìn thẳng vào mắt hắn, chân thành nói:

- Ngươi đến thăm ta, nhưng ta lại sắp xếp không chu đáo khiến ngươi bị thương, nhất định phải cho ta một cơ hội bồi thường. Yên tâm, lần này chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa.

- Hiền ca, việc làm ăn nhỏ của ta ở Hồng Kông thời gian này không thể thiếu người, hai nữ nhân của ta chiều nay vội vã chạy đến thăm bệnh, trong đó có một người phụ trách giúp ta trông coi xưởng, chưa kịp gặp ta nửa tiếng đã bị ta đuổi về Hồng Kông, thời gian không đợi ai cả, đợi khi ta khỏi vết thương, công việc ổn định, nhất định sẽ đến thăm Hiền ca lần nữa.

Chương 535. Cơ hội của nhà họ Đường (1)

Tống Thiên Diệu gắng gượng ngồi thẳng dậy trên giường, nói với Hà Hiền:

- Lần này đến đây, vốn dự định sáng đến bái kiến Hiền ca, chiều đã về Hồng Kông rồi.

Thực ra trong lòng Tống Thiên Diệu đang nghĩ, trừ phi Ma Cao trở về, tình hình chính trị và trật tự xã hội thực sự ổn định, nếu không hắn mới không hứng thú đến Ma Cao mạo hiểm nữa.

Lần này hắn đến Ma Cao, ấn tượng về thành phố biên giới này chỉ có ba điều, chật hẹp, hỗn loạn, không có cơ hội.

Cái gọi là không có cơ hội, không phải Ma Cao không có đường làm giàu, mà là đã không còn cơ hội phát triển lớn như Hà Hiền nữa, bất kỳ việc làm ăn nào trong một thành phố phát triển đến cuối cùng, cũng chỉ là việc làm ăn về tiền bạc, mà việc làm ăn vàng bạc ở Ma Cao, việc làm ăn ngân hàng, đều nắm trong tay cục trưởng Cục Kinh tế Ma Cao Pedro Ropo và chủ tịch Hiệp hội Ngân hàng Ma Cao Hà Hiền đang đứng trước mặt lúc này, nhìn có vẻ là hai ngọn núi lớn, nhưng thực tế lại là hai ngọn núi chồng lên nhau thành một, khó vượt qua hơn cả hai ngọn núi đứng riêng lẻ.

Ropo và Hà Hiền có mối quan hệ mật thiết trong nhiều ngành nghề, Ropo phụ trách quan hệ với tầng lớp cao cấp Bồ Đào Nha, Hà Hiền phụ trách tình hình xã hội Ma Cao, hai bên liên thủ, phối hợp ăn ý, quan hệ không phải tầm thường.

Ropo là người Bồ Đào Nha, gặp Hà Hiền phải gọi thế nào?

Hiền ca.

Nói những lời không qua đầu óc, địa vị của Hà Hiền và Ropo trên đường phố Ma Cao, tương đương với địa vị của ngân hàng HSBC ở Hồng Kông.

Hồng Kông in tiền cần ngân hàng HSBC đảm nhiệm, còn Ma Cao in tiền Ma Cao, lại cần Hà Hiền phụ trách cung cấp giấy in tiền.

Đối với kẻ cơ hội như Tống Thiên Diệu, nếu Ma Cao có cơ hội phát triển mạnh mẽ, đừng nói vai trúng một phát đạn, dù có trúng thêm vài phát nữa, cho dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng, hắn cũng có thể chống đỡ đến cùng, nhưng Ma Cao thực sự đã không còn cơ hội.

Hơn nữa, Ma Cao thực sự quá nhỏ, ngành nghề thiếu thốn.

- Cũng được, đợi ngươi khỏi thương, đến Ma Cao uống vài chén.

Hà Hiền khá ưa thích gã thanh niên Tống Thiên Diệu này, hắn đã nghe Hà Hồng Sanh kể về những việc Tống Thiên Diệu làm ở Hồng Kông trong vài tháng ngắn ngủi, thực ra cũng có ý muốn thu nạp Tống Thiên Diệu về dưới trướng giúp việc, nhưng hắn cũng biết, loại người trẻ này, không phải tùy tiện cho một cơ hội là có thể thu nạp làm cánh tay, phải đợi cơ hội thích hợp mới có thể mở lời.

Nói xong, hắn liếc nhìn Hoàng Tử Nhã, Hoàng Tử Nhã lên tiếng:

- Vào đi.

Bên ngoài, sáu bảy người đi vào, tay xách các loại bổ phẩm dược liệu đóng gói sang trọng, nhân sâm, hải mã, lộc nhung, mai rùa, chân gấu, a giao, xạ hương v.v… gần như chất thành

một ngọn núi nhỏ trong phòng bệnh, đủ để mở một cửa hàng bổ phẩm, ngoài bổ phẩm ra, còn có một số loại thuốc bổ uống kiểu Tây phương, được đặt riêng một bên.

- Những thứ này đều là đồ không đáng giá, đừng khách sáo, để lại cho A Diệu ngươi bồi bổ cơ thể.

Hà Hiền nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu không từ chối, cũng biết những thứ này đối với Hà Hiền mà nói, thực sự không đáng giá, nên nói:

- Đa tạ Hiền ca.

- Tối nay vốn định gọi ngươi cùng Quan Thái mấy người đi nghe hát, ai ngờ A Diệu ngươi lại bị thương, ngươi nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai ta đưa ngươi lên tàu.

Hà Hiền thấy Tống Thiên Diệu không từ chối, nụ cười nhiều hơn một chút, liếc nhìn Hoàng Lục ở cửa sổ:

- A Lục?

- Hà tiên sinh?

Hoàng Lục quay người, nhìn về phía Hà Hiền và Hoàng Tử Nhã, ánh mắt bình tĩnh.

Hà Hiền nở một nụ cười nhạt với Hoàng Lục, nói một câu:

- Trông nom A Diệu cho tốt.

- Biết rồi.

Hoàng Lục cũng nở một nụ cười.

Hà Hiền cười lần cuối với Tống Thiên Diệu rồi quay người dẫn Hoàng Tử Nhã rời đi. Tống Thiên Diệu nằm lại trên giường bệnh nói:

- Hôm nay có vẻ Hà tiên sinh không được vui.

- Ta nhận được tin là con mèo Hà tiên sinh nuôi bị mất.

Hoàng Lục đứng bên cửa sổ chậm rãi nói.

- Hóa ra là vậy.

…

- Lâu Phượng Vân đã quay lại nhà máy vào buổi chiều.

Đường Cảnh Nguyên nói chắc chắn với cha mình là Đường Văn Báo:

- Cô ta mặt mày tươi cười nói với công nhân rằng chiều nay cô ta nghe nhầm tin tức, Tống Thiên Diệu không hề gặp chuyện gì.

- Ta đã gọi điện sang Ma Cao, nhờ bạn bè ở Thương hội Ma Cao hỏi thăm, hình như trưa nay có tiếng súng ở Thiên Thần Hạng.

Đường Cảnh Tiên, con trai cả của Đường Văn Báo, người phụ trách việc kinh doanh mè của gia đình, lúc này cũng nhìn về phía cha mình nói.

Đường Cảnh Tiên không có ý định cướp công việc của em trai, chỉ là hiện nay nhà họ Đường gần như nắm quyền trong ngành sản xuất tóc giả, hắn tự nhiên cũng phải ra sức giúp đỡ, ổn định vị thế của nhà họ Đường trong ngành.

Đường Văn Báo nhíu mày mở nắp lọ sứ nhỏ, đổ ra hai viên nhân đơn bỏ vào miệng, cầm chén trà ngửa đầu uống xuống. Đợi thuốc vào bụng, ông mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi mở miệng nói:

- Như vậy có nghĩa là, Tống Thiên Diệu thật sự bị trúng đạn ở Ma Cao, nhưng may mắn vẫn còn sống, đầu óc cũng vẫn tỉnh táo, nếu không sao lại vội vã phái Lâu Phượng Vân quay về ổn định lòng quân?

- Lâu Phượng Vân chỉ là một người phụ nữ, nghe tin Tống Thiên Diệu bị trúng đạn chắc chắn sẽ hoảng loạn, nên mới lỡ

lời nói ra. Đến khi gặp Tống Thiên Diệu, hắn lại nghĩ chu toàn hơn, nên lập tức phái cô ta quay về Hồng Kông ổn định công nhân.

Đôi mắt Đường Cảnh Nguyên nhìn về phía cha mình, gần như muốn tóe lửa.

Chương 536. Cơ hội của nhà họ Đường (2)

Hôm nay, Đường Bá Kỳ đã quay về Mỹ để cung cấp hàng, nhanh nhất cũng phải một tuần mới về. Tống Thiên Diệu bị trúng đạn ở Ma Cao, thậm chí còn nằm viện, đúng là cơ hội tốt để nhà họ Đường nhanh chóng chặt đứt mối loạn, nhanh chóng thành lập hiệp hội ngành tóc giả.

Trong mắt người ngoài, Đường Bá Kỳ, Đường Cảnh Nguyên đều là nhà họ Đường, nhà họ Đường là một thể thống nhất. Đường Văn Báo đứng ra triệu tập mười nhà máy để thành lập hiệp hội ngành, trong mắt những chủ nhà máy đó, cũng giống như Đường Bá Kỳ đứng ra triệu tập vậy, không nghi ngờ gì. Mối lo lắng lớn nhất là Tống Thiên Diệu hiện đang bị trúng đạn ở Ma Cao, đến khi Đường Bá Kỳ quay về Hồng Kông, hiệp hội ngành tóc giả đã được thành lập, chức hội trưởng tất nhiên do Đường Văn Báo đảm nhiệm trước, nghĩ rằng anh họ Đường Bá Kỳ dù có quay về Hồng Kông, cũng không trực tiếp đối đầu với cha là Đường Văn Báo.

Chỉ cần nắm được hiệp hội ngành, không gì khác ngoài việc từ từ tìm cách hạn chế quyền lực của Đường Bá Kỳ ở Mậu dịch Quốc tế Cơ Mỹ, hoặc tìm cách sắp xếp Đường Bá Kỳ quay về công ty Cơ Mỹ ở Mỹ, để mình tiếp quản công ty Cơ Mỹ ở Hồng Kông, sau này Hồng Kông do nhà họ Đường phụ trách, Mỹ giao cho Đường Bá Kỳ phụ trách.

- Tống Thiên Diệu bị trúng đạn, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo.

Đường Văn Báo vuốt râu nói:

- Tuy hắn không thể đứng ra, nhưng nếu thông qua Chử Hiếu Tín, nhắn với Chử Diệu Tông, bảo chúng ta đợi đến khi vết thương của hắn lành thì sao?

- Trước đây Tống Thiên Diệu đã tăng giá thu mua tóc ồ ạt, thậm chí còn ép buộc người Ấn Độ, những tin tức này mười nhà máy đều biết rõ. Nếu Chử Diệu Tông dám mở miệng, cứ dùng những lời này của mười nhà máy để đáp trả.

Đường Cảnh Nguyên cảm thấy suy nghĩ của mình rất rõ ràng, vừa nghe cha nói ra lo lắng, hắn lập tức phản bác lại một cách gấp gáp và nhanh chóng.

Hiếm khi suy nghĩ rõ ràng, ăn nói mạch lạc như vậy, khiến Đường Văn Báo nghe xong cũng không nhịn được mà gật đầu.

Đúng vậy, đường đi đã bị chính Tống Thiên Diệu làm cho tuyệt lộ, dù hiệp hội ngành có đóng cửa không cho hắn vào, với những việc hắn đã làm trước đây, người ngoài cũng không thể chỉ trích mười nhà máy làm quá đáng.

- Được, vậy ngày mai mời mọi người ngồi lại, bàn bạc về việc hiệp hội ngành.

Đường Văn Báo ngồi thẳng người, nói với Đường Cảnh Nguyên:

- Nhà họ Đường cũng ngồi vào vị trí người nắm quyền trong ngành một chút.

…

Ngoài nhà họ Đường, chín nhà máy khác cũng đều nhận được tin Tống Thiên Diệu bị bắn thông qua sự truyền miệng giữa công nhân. Việc Đường Văn Báo gọi điện hẹn họ cùng thành lập Hiệp hội Sản xuất Tóc giả Hồng Kông vào ngày hôm sau càng khiến những người này tin chắc vào tính xác thực của tin đồn này.

Hơn nữa, ngoài tin bị bắn, trong dân gian dường như còn có thêm những tin đồn bí mật như Tống Thiên Diệu đắc tội với một gia tộc lớn nào đó ở Ma Cao, bị người ta thuê sát thủ ám sát.

Khi mười nhà máy khác đang phát động thành lập Hiệp hội Sản xuất Tóc giả tại lầu Kỳ Lân của nhà hàng Ân Vân vào ngày thứ hai sau khi Tống Thiên Diệu bị bắn, thì Tống Thiên Diệu đang đứng trên bến tàu Hắc Sa Hoàn ở Ma Cao, cùng với Lôi Đàn Tử, từ biệt Hà Hiền và Hà Hồng Sanh đến tiễn đưa.

Nhìn Ma Cao dần nhỏ lại, Lôi Đàn Tử quay sang Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, cảm giác thế nào?

- Cảm giác là sau này không nên thường xuyên đến Ma Cao nữa.

Tống Thiên Diệu cười nói với Lôi Anh Đông:

- Rủi ro quá cao, còn cao hơn cả việc ngươi buôn lậu hàng cấm trên biển.

Khi tàu cập bến Tiêm Sa Chủy ở Hồng Kông, Lâu Phượng Vân đang đứng bên ngoài bến tàu chờ đón Tống Thiên Diệu xuống tàu. Tống Thiên Diệu trước tiên từ biệt Lôi Anh Đông, đợi Lôi Anh Đông nhảy thẳng lên thuyền nhỏ của mình rời đi, hắn mới được Mạnh Uyển Thanh dìu đi cùng Hoàng Lục và Cửu Văn Long ra khỏi bến tàu.

- Ngươi đoán trúng rồi, mười nhà máy đã thành lập Hiệp hội Ngành Tóc giả tại nhà hàng Ân Vân, chỉ gọi điện cho nhà máy vài phút trước khi bắt đầu, mang tính thông báo tượng trưng cho chúng ta một tiếng.

Lâu Phượng Vân đón Tống Thiên Diệu đi ra cổng, mở miệng nói với vẻ lo lắng.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía bến tàu Tiêm Sa Chủy đông đúc tàu bè, quay đầu lại nói với Lâu Phượng Vân với nụ cười nửa miệng:

- Đã bị ta đoán trúng thì ngươi đừng lo lắng nữa, bọn họ không muốn ta đến, ta thật sự không đến, phối hợp với bọn họ đến mức đó, quá giả tạo rồi. Chúng ta nên đến đó chỉ trích bọn chúng một trận, nói vài câu giận dỗi, ít nhất phải cho bọn họ biết, dù ta bị bắn một phát, cũng phải chửi bọn khốn đó một tiếng. Đi, đến nhà hàng xem sao.

Bên kia, Hoàng Lục đã chặn được hai chiếc taxi bên đường trong khi Cửu Văn Long vẫn ngờ nghệch đi theo sau Tống Thiên Diệu. Lúc này Tống Thiên Diệu vừa nói xong muốn đến nhà hàng, Hoàng Lục cũng đi về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống tiên sinh, xe đã sắp xếp xong rồi.

- A Long, ngươi đưa Uyển Thanh tiểu thư và đống bổ phẩm này về.

Tống Thiên Diệu chỉ vào đống bổ phẩm Hà Hiền tặng phía sau mọi người, nói với Cửu Văn Long.

Mạnh Uyển Thanh khẽ cắn môi, đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu không nói gì.

Khi nhận được điện thoại từ Lâu Phượng Vân, hai chân Mạnh Uyển Thanh đã hơi run rẩy, dù Lâu Phượng Vân đã nói đi nói lại nhiều lần rằng Tống Thiên Diệu không sao cả, chỉ bị trúng đạn ở vai.

- Đừng lo, ta không sao đâu, tối nay cùng ăn cơm nhé, dù sao gần đây cũng phải dưỡng thương, cũng chẳng có việc gì để làm.

Chương 537. Hiệp hội

Tống Thiên Diệu cười nhẹ nói với Mạnh Uyển Thanh:

- Tối nay ăn món ngươi nấu, chuẩn bị nhạt một chút nhé.

Mạnh Uyển Thanh miễn cưỡng gật đầu, rồi mới được Cửu Văn Long đưa lên một chiếc taxi.

Hoàng Lục mở cửa sau xe cho Tống Thiên Diệu và Lâu Phượng Vân, đợi hai người lên xe xong, hắn mới ngồi vào ghế phụ, chiếc taxi hướng về phía nhà hàng Ân Vân.

Trong nhà hàng Ân Vân, ngoài mười nhà máy tóc giả, còn có rất nhiều người thấy mười nhà máy nhận được đơn hàng từ Mỹ chuẩn bị tham gia đợt hai cũng đến tham dự. Tuy nhiên họ chưa có sản nghiệp, nhiều lắm chỉ có thể là thân phận quan sát bên lề, trơ mắt nhìn trong mười nhà máy, Đường Văn Báo đảm nhận chức Chủ tịch Hiệp hội Sản xuất Tóc giả, Lạc Gia Bảo và Hoàng Tư Quần trở thành Phó chủ tịch, các ông chủ nhà máy còn lại tham dự trở thành Ủy viên Hiệp hội. Họ chỉ hận mình lúc đầu do dự không quyết, không cùng mười nhà này đầu tư sản xuất, nếu không hôm nay ít nhất cũng có được thân phận Ủy viên Hiệp hội ngành nghề.

Có thể nói, trong ngành tóc giả sau này, quyền lực lớn nhất sẽ thuộc về mười công ty đầu tiên khởi xướng thành lập hiệp hội. Chỉ cần một trong số họ không làm hỏng công ty của mình, những người khác sẽ không thể nhanh chóng vươn lên trong thời gian ngắn. Hiện tại, quan trọng nhất là nhà họ Đường có kênh bán hàng ở Mỹ, cũng chính là người thực sự nắm quyền trong hiệp hội ngành hiện nay - Đường Văn Báo.

Những tổ chức như hiệp hội ngành thường nói những lời hoa mỹ, giống như lúc này Đường Văn Báo vừa nhậm chức chủ tịch Hiệp hội Sản xuất Tóc giả, mặt mày hớn hở, mở miệng là nói về việc bảo vệ danh tiếng ngành, giám sát phong cách làm việc, đảm bảo lợi ích cho toàn thể doanh nghiệp trong ngành.

Nhưng thực tế ai cũng hiểu, càng nhiều người tham gia ngành này, đồng nghĩa với việc lợi ích của ngành sẽ bị chia cho thêm một người. Cuối cùng, muốn kinh doanh trong ngành tóc giả, những thứ khác không quan trọng, quan trọng nhất là phải làm ăn theo quy tắc do hiệp hội đề ra. Họ yêu cầu làm thế nào thì ngươi mới được làm thế đó, nếu muốn phản kháng, họ sẽ dùng quy tắc ngành để liên thủ loại bỏ ngươi.

Cũng có người thầm tiếc cho Tống Thiên Diệu, rõ ràng chính hắn là người đầu tiên mở ra con đường làm giàu từ tóc giả ở Hồng Kông, vậy mà lại để mười công ty này hưởng lợi.

Đang lúc hội nghị ngành sắp kết thúc, chỉ còn chờ buổi trưa mở tiệc cùng nhau say sưa, thì giọng nói của Tống Thiên Diệu vang lên từ bên ngoài:

- Các vị lão bản, thành lập hiệp hội có phải đã bỏ sót một người không?

Vừa nói, Tống Thiên Diệu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi rộng cổ mở phanh, vai phải độn dày, khoác ngoài một chiếc áo gió, dẫn theo Lâu Phượng Vân và Hoàng Lục bước vào từ bên ngoài Kỳ Lân Các.

- Tống Thiên Diệu?

- Sao Tống Thiên Diệu lại đến?

Sắc mặt Đường Văn Báo biến đổi, hắn cố ý đợi đến nửa giờ trước khi khai mạc hội nghị thành lập hiệp hội này mới gọi điện cho công ty của Tống Thiên Diệu, nghĩ rằng nếu Lâu

Phượng Vân vội vàng đến tham dự cũng vô ích, còn Tống Thiên Diệu thì đang ở xa tận Ma Cao, không thể phân thân.

Nào ngờ, lúc này hiệp hội đã thành lập xong, Tống Thiên Diệu lại vội vã từ Ma Cao trở về? Đáng tiếc, hiệp hội đã thành lập rồi, Tống Thiên Diệu xuất hiện lúc này, vừa hay để hắn Đường Văn Báo lập uy trong ngành.

Nghĩ đến đây, mặc dù treo nụ cười trên mặt, nhưng sắc mặt Đường Văn Báo có vẻ khó coi khi đứng dậy:

- A Diệu? Sớm đã gọi điện cho công ty của ngươi, mọi người đã đợi ngươi rất lâu, sao bây giờ mới đến? Đã không có hứng thú ngồi cùng mọi người, cần gì phải nói những lời vừa rồi.

- Nói những lời giả dối đó có tác dụng gì? Nếu không phải biết tin ta bị bắn ở Ma Cao hôm qua, các ngươi có vội vã phát động thành lập cái hiệp hội quỷ quái này không?

Tống Thiên Diệu nhìn quanh hai ba chục người trong Kỳ Lân Các với thái độ ngạo mạn:

- Làm ăn đều do ta dạy các ngươi, ta còn chưa chơi trò hiệp hội, nếu ta không dạy, các ngươi biết cái gì? Cẩn thận đừng làm sập nó.

- Không biết ngươi đang nói gì!

Đường Văn Báo bị lời của Tống Thiên Diệu chọc giận đến tái mặt:

- Phần lớn người có mặt ở đây đều là bá bá thúc thúc của ngươi! Cho dù mọi người là người dưng nước lã, có phải cũng nên nói lời lễ phép không?

- Nói, đương nhiên nói, các vị bá bá thúc thúc, ta chính là nói lễ phép đấy, nên tiếp theo, trước hết để nữ nhân của ta

quản lý việc kinh doanh tóc giả, đợi vết thương của ta lành, rồi ta sẽ từ từ chơi đùa với các ngươi.

Tống Thiên Diệu nhìn Đường Văn Báo bằng ánh mắt hung dữ, thách thức nói.

Nói xong lại nhìn chín công ty trước bàn:

- Ta đợi các ngươi gọi điện cầu xin ta, đi chung thuyền với kẻ thiển cận như nhà họ Đường, sớm muộn cũng chìm thuyền, ta không có tâm trạng đứng đây xem các ngươi tắm nước biển. Đi đây!

Nói xong, Tống Thiên Diệu xoay người bước ra khỏi Kỳ Lân Các, dẫn theo Lâu Phượng Vân và Hoàng Lục bỏ đi, dường như chỉ đến để nói vài câu xã giao, bù đắp cho sự tức giận vì không được mời tham gia phát động hiệp hội.

Đường Văn Báo hít sâu một hơi, hai tay chống lên bàn dài, nói với mọi người ngồi hai bên:

- Tống Thiên Diệu trước đây đã phá vỡ quy tắc ngành nghề, đẩy giá nguyên liệu lên cao, bây giờ ta quyết định, để hiệp hội liên hệ với bên cung cấp Ấn Độ, yêu cầu họ ngừng cung cấp hàng cho nhà máy của Tống Thiên Diệu, cho đến khi Tống Thiên Diệu uốn nắn thái độ của hắn. Ai tán thành, ai phản đối? Giơ tay biểu quyết.

Nói xong, Đường Văn Báo tự mình giơ tay trái lên trước, ánh mắt nhìn về phía chín chủ nhà máy còn lại.

Biểu hiện bá đạo này khiến cả hội trường đều cúi đầu suy nghĩ, Tống Thiên Diệu từ bên ngoài cửa lại quay trở vào, cười hắc một câu khiến vẻ mặt bá khí của Đường Văn Báo tan biến:

- Cắt nguồn hàng của ta? Giơ tay biểu quyết? Đi ăn cứt đi! Ai giơ tay, ta sẽ nhớ kỹ, đợi sau này đến cầu xin ta, sẽ dùng chính bàn tay hôm nay giơ lên đó, tát vào mặt mình trước mặt ta.

Chương 538. Đường Bá Kỳ chiêu ong dẫn bướm (1)

Rất nhanh, tin Tống Thiên Diệu bị các chủ nhà máy tóc giả khác đề xuất thành lập hiệp hội ngành nghề chọc giận đến mất bình tĩnh, công khai chửi thề đã dần dần lan truyền trong phạm vi nhỏ.

Đến nỗi tin Angie Perlis vội vã bay từ Mỹ về Hồng Kông lưu lại hai ngày rồi lại rời đi cũng không ai quan tâm.

Còn khi Đường Bá Kỳ trở lại Hồng Kông lần nữa, ngoài việc mang về hơn 2 triệu đô la Hồng Kông tiền hàng tháng đầu tiên do công ty Cơ Mỹ Quốc tế Thương mại đại diện bán hàng cho mười nhà máy tóc giả Hồng Kông, còn mang về đơn đặt hàng bổ sung trị giá 800.000 đô la Mỹ cho hai quý.

Khi Đường Bá Kỳ trở về Hồng Kông, phát hiện ra đường thúc của mình đã trở thành chủ tịch Hiệp hội Sản xuất Tóc giả, hắn không tức giận, biểu hiện của đường thúc và đường đệ, Đường Bá Kỳ nhìn rõ ràng, tầm nhìn trong lòng quá nhỏ, nói thẳng ra, cặp cha con này không có tiền đồ gì, lợi ích trước mắt và một số địa vị hư ảo đã có thể khiến họ mất phương hướng, vốn chỉ là những thương nhân nhỏ ép dầu mè, thấy có cơ hội có thể chiếm được vị trí đứng đầu một ngành, có biểu hiện mù quáng như hiện tại cũng không quá đáng.

Vị trí chủ tịch hiệp hội đó, Đường Bá Kỳ dựa vào đơn đặt hàng mà công ty Thương mại Quốc tế Cơ Mỹ cung cấp cho mười nhà máy thậm chí sau này còn nhiều hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy lại.

Ngược lại, tin Tống Thiên Diệu mất bình tĩnh khiến Đường Bá Kỳ hơi nhíu mày, Tống Thiên Diệu vì chuyện này mà mất bình tĩnh nổi giận thật sự là đùa giỡn, hơn nữa lần trước mình đi Mỹ mở đường lấy về đơn hàng, Tống Thiên Diệu lại vừa hay đi Nhật Bản, lần này mười nhà máy đề xuất thành lập hiệp hội ngành nghề, hắn lại tình cờ gặp rắc rối ở Ma Cao, cảm giác như trời cố tình tách hắn ra khỏi mười nhà máy, liệu có quá trùng hợp không?

Nhưng nếu hai lần trùng hợp đều do Tống Thiên Diệu tự sắp đặt, thì có cần phải tự bắn mình một phát như vậy không?

Không biết có phải do vô thức thúc đẩy, Đường Bá Kỳ ngồi trước bàn làm việc tiện tay lật mở một tài liệu về thị trường chứng khoán Hồng Kông mà một môi giới chứng khoán đã mang đến cho hắn trước đó, hắn trước đây đã nghi ngờ Tống Thiên Diệu có quá nhiều tiền mặt mỗi tháng không thể để trong ngân hàng mốc meo được, và hiện nay thị trường chứng khoán Hồng Kông lại đang trong giai đoạn thấp điểm liên tục, theo thái độ về chứng khoán mà Tống Thiên Diệu đã bộc lộ khi trò chuyện với mình trước đây, rất có khả năng hắn sẽ nhìn trúng một loại cổ phiếu vào lúc này, chuẩn bị đánh úp đáy.

Cổ phiếu ngành dệt may, cổ phiếu nhà máy sợi, cổ phiếu Tiểu Luân… hầu như tất cả các cổ phiếu cũ kỹ mà Đường Bá Kỳ xác định sẽ đón nhận đợt phục hồi mạnh mẽ sau chiến tranh hoặc khi có tin tức tình hình thuận lợi đều được hắn phân tích kỹ lưỡng, thậm chí cả cổ phiếu công ty sữa, cổ phiếu Hội Đức Phong, cổ phiếu Tín thác Cao su v.v… những cổ phiếu bề ngoài trông không quá xuất sắc nhưng công ty có tài sản dồi dào cũng đều nằm trong tầm ngắm của hắn, vẫn không có manh mối gì.

Hiện nay môi trường thị trường chứng khoán Hồng Kông hoàn toàn khác với thị trường chứng khoán Phố Wall, ở Phố

Wall, vài triệu đô la Mỹ ném vào thị trường chứng khoán, có thể không tạo ra một gợn sóng nào, nhưng hiện nay thị trường chứng khoán Hồng Kông gần như sắp đình trệ, năm ngoái, năm trước thậm chí cả năm khối lượng giao dịch không đến một trăm triệu đô la Hồng Kông, vài triệu đô la Hồng Kông chảy vào thị trường chứng khoán, tuyệt đối không phải là con số nhỏ, chỉ cần muốn tra ra, chắc chắn sẽ có dấu vết để lần theo.

- Chẳng lẽ tên này đem tiền đi đầu tư vào thị trường chứng khoán London?

Trước mặt Đường Bá Kỳ chỉ còn lại cổ phiếu bất động sản, hắn nới lỏng cổ áo, ném đống tài liệu cổ phiếu này vào ngăn kéo, hắn không tin Tống Thiên Diệu lại ngu ngốc đến thế.

Đường Bá Kỳ không nghĩ một người thông minh như Tống Thiên Diệu sẽ đổ tiền vào cổ phiếu bất động sản. Tuy hiện nay dân số Hồng Kông tăng vọt, nhà ở khan hiếm, nhưng trên đầu tất cả mọi người ở Hồng Kông đều treo lơ lửng một lưỡi gươm Damocles, đó là chiến tranh Triều Tiên vẫn chưa kết thúc, tình hình Hồng Kông vẫn chưa rõ ràng.

Các tập đoàn tài chính Anh lớn ở Hồng Kông đều đã chuyển kinh doanh sang các thuộc địa khác của Anh, các mảnh đất dưới quyền sở hữu đều đang bỏ không, không có kế hoạch phát triển nào, tất cả đều vì không biết sau khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc, liệu Trung Quốc đại lục có dùng vũ lực để thu hồi Hồng Kông hay không.

Dù sao Anh cũng là nước đưa quân tham chiến nhiều thứ ba sau Mỹ và Trung Quốc trong chiến tranh Triều Tiên, để trả thù người Anh, việc Trung Quốc đại lục đánh xong Triều Tiên rồi thu hồi Hồng Kông cũng không có gì lạ. Hơn nữa Hồng Kông vốn là lãnh thổ của Trung Quốc, ngay cả Liên Hợp Quốc cũng không thể phủ nhận điều này. Thêm vào đó, sau chiến

tranh nhiều thuộc địa đã thoát khỏi sự cai trị của thực dân hoặc giành độc lập, khả năng Hồng Kông bị Trung Quốc đại lục thu hồi là không thấp.

Một khi Hồng Kông bị thu hồi bằng vũ lực, những khoản đầu tư bất động sản trước đó dưới sự cai trị của chính quyền Hồng Kông của Anh sẽ trở thành công cốc, cổ phiếu của các công ty bất động sản sẽ trở thành giấy lộn. Nếu không có tin tức tích cực thực sự, không công ty bất động sản nào sẽ có kế hoạch mới trong lĩnh vực bất động sản, ngay cả chính quyền thuộc địa Hồng Kông cũng tạm thời không có kế hoạch phát triển mới, vì vậy cổ phiếu bất động sản không thể có người quan tâm.

Chương 539. Đường Bá Kỳ chiêu ong dẫn bướm (2)

Trong mắt Đường Bá Kỳ, Tống Thiên Diệu quả thật giỏi tìm kiếm cơ hội, sau khi phát hiện cơ hội thì không từ bất cứ điều gì, nhưng hắn không phải kẻ ngu ngốc, không thể nào đầu tư số tiền kiếm được vào ngành bất động sản chịu ảnh hưởng lớn từ tình hình thế giới khi tình hình chưa rõ ràng, điều này còn nguy hiểm hơn cả việc đấu với nhà họ Chương trước đây.

Hơn nữa, Đường Bá Kỳ cảm thấy mình cần phải nói chuyện với Tống Thiên Diệu. Hiện nay cục diện ngành tóc giả ở Hồng Kông đã định hình, không cần thiết hai người phải đối đầu nữa, ngược lại không bằng mọi người ngồi lại với nhau làm ăn kiếm tiền một cách ổn định. Hắn không có ác cảm với Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu cũng không thể nói là căm thù hắn, vẫn có thể làm bạn được.

Nghĩ đến đây, hắn đưa tay lấy điện thoại trên bàn, định gọi đến nhà máy tóc giả của Tống Thiên Diệu để hẹn Tống Thiên Diệu cùng ăn tối và trò chuyện, ngay khi tay vừa chạm vào ống nghe, bên ngoài cửa vang lên giọng nói của thư ký công ty:

- Đường tiên sinh, cô Cố nghe nói ngài từ Mỹ trở về, muốn gặp ngài.

Đường Bá Kỳ hiếm khi lộ vẻ bất đắc dĩ, dừng lại hai giây:

- Được, mời cô Cố vào.

Hắn vừa nói xong hai chữ "được", cửa đã bị đẩy ra, ngoài thư ký ra, một cô gái trẻ mặc váy liền thân kiểu Anh màu hồng

trắng, đội mũ lưới thời trang, khoác áo khoác ngoài màu xanh da trời đã bước vào, giơ tay trái lên về phía Đường Bá Kỳ, linh hoạt vẫy vẫy mấy ngón tay, chào hỏi:

- Billy, sau khi ngươi về Hồng Kông, có phải đã quên gọi điện cho ta không?

- Cô Cố, ta mới về được hai ngày, công việc trên tay vẫn chưa xử lý xong, mời ngồi.

Đường Bá Kỳ lịch sự mỉm cười với người phụ nữ vừa bước vào, rồi nói với thư ký của mình:

- A Liên, giúp ta chuẩn bị hai tách cà phê cho ta và cô Cố.

Thư ký dạ một tiếng rồi quay người rời đi, cô Cố bước vào ngồi xuống đối diện bàn làm việc của Đường Bá Kỳ một cách tự nhiên.

Người phụ nữ đối diện là Cố Lâm San, con gái của ông trùm Vĩnh An bách hóa Cố Thuyên, thạc sĩ quản trị kinh doanh Đại học Stanford Mỹ. Hiện nay cô ta đã học thành tài trở về, tuy chưa ngay lập tức tham gia vào kinh doanh cốt lõi của gia đình là công ty bách hóa Vĩnh An và ngân hàng Vĩnh An, nhưng nhà họ Cố cũng giao riêng cho cô một số sản nghiệp để cô thể hiện tài năng.

Lúc này, một tiệm vàng Kim Sơn Trang dưới quyền sở hữu của Cố Lâm San đang mở ngay dưới tầng của công ty Cơ Mỹ ở tòa nhà Bator, có thể coi là hàng xóm của Đường Bá Kỳ.

Khi vừa nhìn thấy Đường Bá Kỳ, Cố Lâm San đã kinh ngạc như thấy thần tiên. Chàng trai trẻ này gần như đáp ứng mọi ảo tưởng của Cố Lâm San về đàn ông, hơn nữa cũng tốt nghiệp đại học Mỹ, có chung đề tài trò chuyện với cô.

Trước đây công việc ở Kim Sơn Trang, Cố Lâm San một tuần mới ghé qua một lần, nhưng từ khi gặp Đường Bá Kỳ, cô đã trở thành người mỗi ngày đều đặn ghé qua Kim Sơn Trang

bất kể mưa gió, rồi lại đến chỗ Đường Bá Kỳ xin một tách cà phê. Tâm tư của Cố Lâm San dành cho Đường Bá Kỳ, dù là nhân viên Kim Sơn Trang của cô hay nhân viên công ty của Đường Bá Kỳ, ai cũng nhìn thấy rõ.

Cái gọi là Kim Sơn Trang, không phải là nơi mua bán vàng, mà là công ty trung gian xuất ngoại tương tự như thời kỳ đầu, giải quyết các thủ tục xuất ngoại cho người Trung Quốc muốn du học hoặc di cư ra nước ngoài, thậm chí còn bao gồm cả việc gửi thư cho người thân ở nước ngoài, chuyển tiền ngoại tệ ra nước ngoài và các nghiệp vụ khác. Bởi vì thời kỳ đầu người Hoa xuất ngoại, phần lớn là để đào vàng, nơi đến không phải là San Francisco ở Mỹ thì cũng là New Gold Mountain ở Úc, nên loại công ty này cũng được gọi là Kim Sơn Trang.

Cố Lâm San cởi chiếc mũ sa xuống đặt lên bàn làm việc, khẽ lắc mái tóc dài của mình, mỉm cười nhìn Đường Bá Kỳ:

- Tối nay ta mời ngươi ăn món Pháp, coi như tiệc chào mừng ngươi từ Mỹ trở về.

Đối với tâm tư của Cố Lâm San dành cho mình, Đường Bá Kỳ tất nhiên hiểu rõ.

Hắn với vẻ ngoài anh tuấn đẹp trai, ngay cả khi ở Mỹ, cũng là đối tượng được các cô gái trẻ ở khu phố Tàu San Francisco chủ động làm quen. Có thể nói ngoại trừ các cô gái da trắng không hiểu được vẻ đẹp trai của hắn, còn các cô gái da đen hắn không hứng thú, phụ nữ da vàng khi nhìn thấy Đường Bá Kỳ đều kinh ngạc trước vẻ ngoài của hắn.

Nếu không phải ở Mỹ coi trọng tự do yêu đương hôn nhân, mà đổi lại lớn lên ở Hồng Kông, e rằng Đường Bá Kỳ 26 tuổi chắc chắn sẽ là ông hoàng phong lưu, dù là Chử nhị thiếu, Đường Cảnh Nguyên hay những người đứng đầu và thành

viên của nhóm thiếu gia, e rằng tất cả đều không phải đối thủ của khuôn mặt có sức sát thương cực lớn đối với phụ nữ này.

Cũng không phải là sau khi Đường Bá Kỳ đến Hồng Kông không có phụ nữ theo đuổi hắn, công ty Cơ Mỹ của Đường Bá Kỳ mở được một tháng, đã thay đổi ba thư ký, tất cả đều muốn tỏ thiện chí với Đường Bá Kỳ để cầu xin hẹn hò, sau khi bị Đường Bá Kỳ từ chối vẫn không chịu từ bỏ nên bị hắn sa thải. Hiện tại thư ký nữ của công ty là một phụ nữ có ngoại hình bình thường và đã kết hôn sinh con.

Ngay cả các công ty khác trong tòa nhà Bator, cũng có nữ nhân viên thường xuyên chạy đến công ty Cơ Mỹ để mượn giấy mượn bút thậm chí mượn điện thoại, chỉ để tìm cơ hội nhìn Đường Bá Kỳ vài lần. Danh hiệu chàng trai đẹp trai số một tòa nhà Bator kể từ khi công ty của Đường Bá Kỳ khai trương, chưa bao giờ nhường cho người khác.

Chương 540. Đường Bá Kỳ chiêu ong dẫn bướm (3)

Hắn thực ra cũng có ấn tượng không tồi với Cố Lâm San, người phụ nữ này có ngoại hình dễ nhìn, tính cách phóng khoáng vui vẻ, quan trọng nhất là có kinh nghiệm du học ở Mỹ, học chuyên ngành quản trị kinh doanh, không phải tiểu thư nhà giàu bình thường, mà thực sự có quan điểm kinh doanh của riêng mình.

Ngồi cùng Đường Bá Kỳ, dù chỉ là nói chuyện về các vấn đề kinh tế học khô khan, cũng có thể thao thao bất tuyệt, không đến nỗi như những cô gái chỉ có vẻ ngoài trống rỗng, chỉ biết mê mẩn Đường Bá Kỳ, đến khi Đường Bá Kỳ mở miệng nói một câu tiếng Anh, lập tức ngẩn người ra.

Nhưng nguyện vọng của Đường Bá Kỳ không phải là tìm một người phụ nữ như vậy. Đường Bá Kỳ sống đến nay 26 tuổi, có hai ước nguyện lớn, thứ nhất, vào một công ty chứng khoán nổi tiếng ở Phố Wall, cuối cùng trở thành một nhà môi giới chứng khoán hàng đầu, thứ hai, suốt đời không kết hôn, sau khi có tiền có địa vị ở Phố Wall, ngủ với những cô gái da trắng khinh thường người Hoa đến chán chê. Đã quyết định không lấy vợ, Đường Bá Kỳ không định để đối phương lãng phí tình cảm nữa.

Trước đây khi Cố Lâm San hơi bộc lộ ý muốn hẹn hò với Đường Bá Kỳ, hắn đã nói ra hai ước nguyện này của mình, muốn từ chối một cách kín đáo vị đại tiểu thư họ Cố này, đáng tiếc có lẽ vị Cố đại tiểu thư lúc đó chỉ chú ý nhìn khuôn mặt của Đường Bá Kỳ, không để ý đến ước nguyện vĩ đại muốn

ngủ với tất cả các cô gái da trắng xinh đẹp kỳ thị người da vàng của Đường Bá Kỳ.

- Cô Cố, ngươi là người rất tốt, chúng ta cũng có nhiều đề tài trò chuyện và sở thích chung, ta cũng hiểu được sự tốt bụng của ngươi dành cho ta, nhưng thật sự ta không có ý định tìm bạn gái ở Hồng Kông.

Đường Bá Kỳ miễn cưỡng cười với Cố Lâm San, cảm thấy trước đây mình nói quá uyển chuyển, Cố Lâm San coi như không thấy, vậy thì nói thẳng một chút, để đối phương đừng ảo tưởng về mình nữa.

Cố Lâm San mím môi, đợi Đường Bá Kỳ nói xong, cô lại cười:

- Ta có thể quay lại Mỹ, gia đình sẽ không phản đối đâu.

- Tôi không có ý định kết hôn.

Đường Bá Kỳ dùng sức gãi đầu, đối với cô gái hoạt bát này, hắn cuối cùng không thể làm mặt lạnh, chỉ có thể yếu ớt đưa ra lý do không muốn kết hôn của mình.

Đôi mắt Cố Lâm San cười cong lên như vầng trăng:

- Vậy thì làm bạn trai bạn gái vài chục năm nhé? Tự do hơn một chút. Biết đâu vài chục năm sau, ngươi gặp được cô gái khác, ta cũng gặp được chàng trai khác, lúc đó chia tay cũng được mà?

- Nhà ta mở tiệm giặt là, rất nghèo, không nuôi nổi đại tiểu thư như ngươi đâu.

Đường Bá Kỳ gục đầu xuống bàn.

Cố Lâm San chống hai tay lên bàn làm việc đối diện, nhìn Đường Bá Kỳ với vẻ mặt tuyệt vọng bên kia, vẫn cười rạng rỡ:

- Vậy thì vừa hay, nhà ta cũng mở cửa hàng tạp hóa, cũng nghèo như nhau, sao nhất định phải dựa vào gia đình nuôi? Bản thân không biết kiếm tiền sao? À đúng rồi, tối ăn cơm có thể bàn về việc bán tóc giả của công ty ngươi sang Úc, ngươi cũng biết đấy, cửa hàng tạp hóa nhà ta ở Úc cũng có chi nhánh mà, nếu không thể nói chuyện yêu đương thì nói chuyện làm ăn cũng được chứ.

Đường Bá Kỳ đứng dậy khỏi bàn làm việc, nhìn Cố Lâm San, bất lực nói:

- Được rồi, tạm dừng chủ đề này, chúng ta đi ăn đồ Pháp, ta sợ ngươi rồi.

Cố Lâm San đội mũ sa trở lại, như thể đã chiến thắng, ưỡn bộ ngực cao vút, mỉm cười đi ra khỏi văn phòng của Đường Bá Kỳ trước.

Đường Bá Kỳ cầm áo khoác và chìa khóa xe của mình, nhìn điện thoại trên bàn, thực ra hắn vốn định gọi điện hẹn Tống Thiên Diệu cùng ăn tối, tiện thể bàn chuyện làm ăn.

Hắn không sợ kiểu đối thủ vừa là bạn vừa là thù như Tống Thiên Diệu, dù ra đòn trực diện hay sau lưng, nhưng lại duy nhất không đối phó được với kiểu phụ nữ này.

- Tối nay phải làm ngươi say trước, tránh ngươi có ý đồ xấu với ta.

Đường Bá Kỳ rất mất phong độ xoa xoa mũi, nhìn Cố Lâm San đi trước mặt mình, vẻ mặt kiêu ngạo, rõ ràng là muốn tuyên bố với cả thế giới "Billy lại đi hẹn hò với lão nương rồi, các cô gái khác chết tâm đi" mà căm tức nghĩ.

…

- Nghe nói Tống tiên sinh bị thương?

Hạ Tá Lợi đứng trên bến tàu, hỏi Lâu Phượng Vân đang sắp xếp công nhân chuyển nguyên liệu lên xe tải.

Lâu Phượng Vân nhíu mày, rồi lạnh nhạt nói:

- Hạ lão bản, Tống tiên sinh chỉ bị thương nhẹ thôi, không cần ngươi quan tâm đâu, đã gần khỏi rồi.

- Sao không thấy Cao lão bản, mà lại là Lâu tiểu thư đích thân ra bến tàu nhận hàng, trước đây không phải Cao lão bản giúp nhận nguyên liệu sao?

Hạ Tá Lợi vẫn cười híp mắt hỏi Lâu Phượng Vân.

Lâu Phượng Vân nhận sổ sách từ công nhân bên cạnh đưa, liếc qua rồi nói:

- A Huy có việc riêng phải bận, nên lần này ta đến lấy nguyên liệu, chỉ cần 200.000 bím tóc này vào kho xưởng tóc giả Cửu Quang, Hạ lão bản, Tống tiên sinh nói các người vẫn là bạn tốt của hắn.

- Đương nhiên, đương nhiên, tôi đã cân nhắc kỹ lưỡng, vẫn quyết định dù vi phạm hợp đồng cũng phải bán 200.000 bím tóc này cho Tống tiên sinh, nghe nói hiệp hội tóc giả đã loại Tống tiên sinh ra ngoài, ta cũng thay Tống tiên sinh tức giận, đây cũng coi như là tôi rút đao tương trợ.

Tàu hàng Ấn Độ bị Cục Y tế lấy cớ kiểm tra dịch bệnh, từ ban đầu chỉ 3-5 ngày đã kéo dài đến gần hai tuần. Mười nhà máy bên kia đã nhận được đơn hàng mới, đang gấp rút bổ sung nguyên liệu để đẩy nhanh sản xuất. Tuy nhiên, Hạ Tá Lợi vẫn thực sự bình tĩnh, không vội vàng cung cấp lô hàng Thái Lan đó cho mười nhà máy. Sau khi nhận được tin Tống Thiên Diệu bị thương, hắn lại tìm đến nhà máy tóc giả Cửu Quang, nói thẳng muốn bán 200.000 bím tóc lẽ ra dành cho mười nhà máy cho Tống Thiên Diệu, tỏ vẻ nghĩa khí muốn giúp Tống Thiên Diệu giành lại quyền kiểm soát ngành tóc giả.

Chương 541. Đối tượng hợp tác tốt nhất (1)

Tuy nhiên nghĩa khí là nghĩa khí, nhưng giá 5 đô la Hồng Kông mỗi bím tóc cũng đủ khiến người ta phải giật mình.

Như Hạ Tá Lợi dự đoán, Tống Thiên Diệu đang bị thương khi nghe tin này vui mừng khôn xiết, liên tục khen ngợi Hạ Tá Lợi nghĩa khí qua điện thoại. Năm đô la một bím tóc, hắn Tống Thiên Diệu sẽ mua hết, tỏ vẻ kiêu ngạo muốn nhân cơ hội bóp chết mười nhà máy, buộc đối phương phải khuất phục.

Tuy nhiên Tống Thiên Diệu bị thương đang dưỡng thương, nhà máy đều do Lâu Phượng Vân quản lý, nên lần nhận hàng này chỉ có thể do Lâu Phượng Vân đứng ra.

Còn Hạ Tá Lợi tính toán là, trước tiên bán với giá cao lô hàng trên tàu Ấn Độ cho Lâu Phượng Vân, sau đó lập tức cung cấp lô hàng Thái Lan đã tích trữ trong kho cho mười nhà máy, sẽ không vi phạm hợp đồng. Còn việc Tống Thiên Diệu sau này biết hắn tiếp tục cung cấp hàng cho mười nhà máy có tức giận đến mức bệnh tình trầm trọng hơn hay không, thì không liên quan gì đến hắn - một người Ấn Độ. Người Trung Quốc sống chết có liên quan gì đến hắn, kiếm tiền mới là quan trọng nhất.

Khi Lâu Phượng Vân đang kiểm tra sổ sách, Hạ Tá Lợi ngẩng đầu nhìn về phía xa, hai gã Tây mặc vest, đeo thẻ công tác trên cổ đang đi tuần tra ở bến cảng cùng một nhân viên hải quan. Hắn nhận ra những gã Tây đó, là thanh tra cấm vận và giám định viên hàng hóa của Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông. Hồng Kông là một thành phố nhỏ như vậy mà Mỹ đã bố

trí hơn 130 thanh tra cấm vận và giám định viên, tuần tra ở các khu vực bốc dỡ và chất hàng tại các bến cảng lớn nhỏ ở Hồng Kông, kiểm tra xem có sản phẩm nào của Trung Quốc đại lục quá cảnh qua Hồng Kông để vận chuyển đến nước khác hay không.

- Không sai, sổ sách chính xác.

Lâu Phượng Vân vừa xác nhận xong sổ sách, chuẩn bị cùng Hạ Tá Lợi đến ngân hàng để hoàn tất chuyển khoản, kết thúc giao dịch này.

Ngay lúc đó, vài nhân viên hải quan đã dẫn theo ba nhân viên Cục Y tế mà Hạ Tá Lợi đã quen biết chạy đến. Nhìn thấy vẻ mặt khó coi của họ khi đến gần, Hạ Tá Lợi đột nhiên có cảm giác không ổn.

- Hạ lão bản! Hạ lão bản! Lô hàng của ngươi đâu? Không được bán, không thể bán!

Một nhân viên hải quan còn cách hơn chục mét đã hét lên với Hạ Tá Lợi.

Tiếng hét to đến nỗi ngay cả thanh tra cấm vận Mỹ ở xa cũng nghe thấy, đặc biệt là ba chữ "không được bán" khiến hai gã Mỹ nhìn nhau, từ từ tiến lại gần.

- Chuyện gì vậy? Không phải đã nói kiểm dịch đã được thông qua rồi sao?

Hạ Tá Lợi nhíu mày, hỏi nhân viên hải quan đang chạy đến.

Bên cạnh, Lâu Phượng Vân cũng nhìn những người đến với vẻ mặt không thiện cảm, dường như đang suy nghĩ xem đây có phải là trò của Đường Bá Kỳ và những người kia không.

Nhận thấy vẻ mặt của Lâu Phượng Vân, Hạ Tá Lợi thầm thở phào nhẹ nhõm, lô hàng này Tống Thiên Diệu đã chuẩn bị tiền mua rồi, chắc không phải hắn gây rối nữa.

- Đợi thêm vài ngày nữa, đợi thêm vài ngày nữa. Trước đây chủ yếu là kiểm tra một lô len cashmere từ Ấn Độ trên tàu, nhưng vừa nhận được tin tức rằng tỉnh Ấn Độ nơi xuất xứ lô tóc này cũng bùng phát dịch bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng, nên tạm thời phải tiếp tục niêm phong để kiểm tra dịch bệnh, ngăn chặn vi khuẩn gây bệnh truyền nhiễm từ Ấn Độ theo tóc vào Hồng Kông.

Nhân viên hải quan đã nhận hối lộ từ Hạ Tá Lợi, lúc này giải thích nhanh và gấp gáp cho Hạ Tá Lợi hiểu rõ.

Thấy công nhân của Lâu Phượng Vân đã chất tóc lên xe tải, ba nhân viên Cục Y tế đã thúc giục công nhân:

- Dỡ xuống, dỡ xuống! Lô tóc này phải được kiểm tra! Đưa đến kho hải quan tạm thời niêm phong.

Lâu Phượng Vân ném mạnh cuốn sổ sách trên tay xuống đất, gương mặt lạnh như băng, nhìn Hạ Tá Lợi giận dữ:

- Hạ lão bản! Ngươi làm cái gì vậy? Ta đã chuẩn bị đủ tiền, hàng cũng đã chất lên xe rồi? Ngươi muốn gây ra tình huống vào lúc này sao? Là muốn nhân cơ hội tăng giá phải không?

Hạ Tá Lợi cười xin lỗi với Lâu Phượng Vân, gọi mấy người của Sở Y tế và Hải quan sang một bên, lấy từ ví mình ra vài trăm đô la, nhét vào tay mấy người:

- Các vị quan lớn, ta làm ăn buôn bán tóc lâu như vậy, chưa từng xảy ra vấn đề gì, niêm phong hay không cũng chỉ là một câu nói của các vị thôi, làm ơn làm phước, ta đang gấp làm ăn, dù cho đợi giao dịch xong ta kiếm được tiền rồi, các vị niêm phong cũng không muộn, đúng không? Dù sao lô hàng này

cũng là cho Tống tiên sinh, hắn cũng không gấp dùng, tính vào đầu hắn được chứ?

Bên kia, viên thanh tra cấm vận đã đi đến bên chiếc xe chở hàng của Lâu Phượng Vân, giơ thẻ công tác trong tay lên, nói với người công nhân bên xe bằng tiếng Trung cứng nhắc nhưng ôn hòa:

- Trên xe là gì?

- Tóc, tóc vận chuyển từ Ấn Độ, tóc dùng để làm tóc giả.

Một công nhân làm động tác đội mũ lên đầu nói với tên quỷ tây.

Viên thanh tra cấm vận gật đầu nhẹ:

- Ồ, ta biết, tóc giả, rất thịnh hành ở Mỹ.

Hắn và đồng bọn đi vòng quanh chiếc xe hai vòng, rồi lại đi đến trước mặt Lâu Phượng Vân, cúi xuống nhặt cuốn sổ sách và tài liệu kiểm tra bị Lâu Phượng Vân ném xuống đất, trên đó là thông tin báo cáo của lô tóc này, cho thấy lô tóc này đến từ Ấn Độ, và trên đó đã có chữ ký của thanh tra cấm vận Mỹ sau khi kiểm tra xét duyệt trước khi dỡ hàng, chứng minh nguồn gốc hợp pháp của lô hàng này, không nằm trong quy định của lệnh cấm vận.

Chương 542. Đối tượng hợp tác tốt nhất (2)

Hàng hóa không có vấn đề về nguồn gốc, chỉ là vấn đề vệ sinh, vậy thì không nằm trong phạm vi giám sát của họ, viên thanh tra cấm vận đưa cuốn sổ sách và tài liệu trong tay cho Lâu Phượng Vân đang tức giận, nở một nụ cười:

- Thưa quý cô, kiểm dịch vệ sinh cũng là vì sự an toàn của nhiều người hơn, đúng không? Hãy mỉm cười một chút, ngươi sẽ có tâm trạng tốt hơn.

Nói xong, hắn dẫn đồng bọn của mình tiếp tục tuần tra về phía xa.

Bên kia, những người của hải quan và Sở Y tế khó khăn từ chối số tiền Hạ Tá Lợi đưa qua:

- Lão bản Hạ, chúng ta đều quen biết nhau lâu như vậy, đương nhiên không sao cả, nhưng lô hàng này là cấp trên yêu cầu cần kiểm tra, lệnh có hiệu lực ngay lập tức.

Hạ Tá Lợi cắn răng, lấy hết hơn hai ngàn đô la trong ví ra:

- Các vị quan lớn, ta hoàn thành giao dịch với vị Lâu tiểu thư kia, nhiều nhất nửa tiếng, nửa tiếng sau, các vị hãy niêm phong, bất quá chỉ nói là kẹt xe trên đường hoặc cảng tắc nghẽn, sau khi kiếm được tiền, ta nhất định sẽ đích thân mời các vị đến khách sạn ăn cơm.

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng im lặng nhận số tiền Hạ Tá Lợi đưa tới, một nhân viên Sở Y tế hạ thấp giọng nói:

- Chỉ có nửa tiếng thôi.

- Đa tạ, đa tạ.

Hạ Tá Lợi vội vàng tránh xa mọi người, đi trở lại trước mặt Lâu Phượng Vân:

- Lâu tiểu thư, có thể tiếp tục giao dịch, dù sao Tống tiên sinh cũng không gấp dùng lô hàng này, chi bằng đợi giao dịch xong, để hải quan và Sở Y tế điều tra, ngươi không để mười nhà máy nhận hàng là được, hàng ở kho hải quan và ở kho xưởng của chính ngươi, không có gì khác biệt, ta cũng có thể kiếm được tiền, một công đôi việc.

Lâu Phượng Vân nhìn mấy nhân viên hải quan và Sở Y tế không có tiền đồ, công khai chia chác ở đằng xa, hừ một tiếng:

- Một công đôi việc? Nếu lô hàng này ở trong tay ta, bị kiểm tra ra bệnh truyền nhiễm thì sao? Ngươi lúc đó không nhận, lô hàng này lại phải bị tiêu hủy vì có bệnh truyền nhiễm, Tống tiên sinh chẳng phải đã ném tiền xuống nước sao?

- Vậy ý của ngươi là gì?

Hạ Tá Lợi hơi nghẹn lời, Lâu Phượng Vân nói không phải không có lý, nếu lô hàng này thực sự bùng phát vấn đề bệnh truyền nhiễm mà bị hải quan tiêu hủy, thì một trăm vạn đô la Hồng Kông Tống Thiên Diệu chuẩn bị thanh toán sẽ như nước chảy về đông.

- Hàng ta vẫn muốn, không thể để mười nhà máy được lợi, giá cả cũng không bớt ngươi một xu, chỉ là phải đợi kiểm tra xong, hải quan trả hàng cho nhà máy, ta mới thanh toán, như vậy hợp lý chứ?

Lâu Phượng Vân cúi đầu tính toán một lúc rồi nói với Hạ Tá Lợi.

Hạ Tá Lợi liếm môi, cái Sở Y tế đáng ghét, bệnh truyền nhiễm Ấn Độ đáng ghét, đáng lẽ hôm nay có thể nhận ngay

một triệu đô la Hồng Kông, giờ lại bị trì hoãn vì cái kiểm dịch y tế chết tiệt này. Hắn do dự một chút:

- Có thể trả trước một phần, rồi ký hợp đồng không? Vạn nhất ngươi kéo dài lâu như vậy, cuối cùng nếu không lấy, ta cũng khó xử lắm, vẫn là trả trước một phần để ta yên tâm thì tốt hơn? Làm ăn với nhau lâu như vậy, Lâu tiểu thư cũng nên biết, tóc của chúng ta không thể có vấn đề gì, bất quá chỉ là kho hải quan trì hoãn vài ngày mà thôi.

Khi mua lô hàng Thái Lan đó, tiền tiết kiệm trong nhà không đủ, hắn lại dùng khoản vay từ ngân hàng Hồng Kông và Thượng Hải của Hạ Tá Trì, khoảng 500.000. Khoản vay này tuy không cần trả gấp cho ngân hàng, nhưng hắn không nói với anh trai Hạ Tá Trì, vốn định qua vài ngày bán hàng cho Tống Thiên Diệu để bù lại số tiền, nhưng giờ thấy một triệu đô la Hồng Kông sắp đến tay lại nảy sinh chuyện.

Hạ Tá Lợi nghĩ hôm nay không lấy lại được toàn bộ tiền, cũng phải lấy trước một phần, tạm thời bù đắp khoản vay 500.000, dù không bù đủ, trước hết gửi lại 300.000-400.000 cũng yên tâm, số còn lại kéo dài một chút, anh trai cũng không trách hắn, huống chi ngày mai sẽ dùng hàng Thái Lan giao cho mười nhà máy, sau khi thanh toán xong tiền hàng, lại bù lại 100.000-200.000 còn thiếu, như vậy đợi hai vụ làm ăn thanh toán hết, không chỉ không có vấn đề về khoản vay, mà hai vụ làm ăn trừ chi phí vốn, tính ra dễ dàng kiếm được 500.000-600.000 đô la Hồng Kông.

- Ngươi muốn trả trước bao nhiêu?

Lâu Phượng Vân suy nghĩ một lúc, cũng không từ chối, mở miệng hỏi.

Hạ Tá Lợi giơ năm ngón tay:

- 500.000, trả trước một nửa, đợi kiểm dịch xong trả nốt nửa còn lại.

- Không thể nào, hợp đồng cũng phải ký lại, ta nhiều lắm chỉ trả trước 200.000, hơn nữa nếu hàng thật sự có vấn đề bị hải quan xử lý, cả 200.000 cũng phải hoàn lại cho ta.

Lâu Phượng Vân nói với Hạ Tá Lợi:

- Nếu Tống tiên sinh không muốn dùng lô hàng này để khống chế cổ họng mười nhà máy, 200.000 ta cũng không trả trước cho ngươi đâu, nghĩ kỹ đi rồi chúng ta đến văn phòng luật sư ký lại hợp đồng.

200.000 đô la Hồng Kông, Hạ Tá Lợi không lo Tống Thiên Diệu quỵt nợ, dù sao Hồng Kông cũng có pháp luật, chỉ là chỉ nhận được 200.000 khiến hắn hơi không cam tâm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên đồng ý thì tốt hơn, dù sao cũng không thể ép Tống Thiên Diệu từ chối nhận hàng, mười nhà máy kia đều đang thúc giục hắn cung cấp hàng, nếu kéo dài thêm nữa, tin tức hắn có tổng cộng 400.000 bím tóc có thể sẽ bị lộ.

May mà hắn nhận được một lô hàng Thái Lan, nếu không cứ nhìn hải quan và Sở Y tế kiểm tra liên tục, có khi sẽ kéo dài đến hạn chót không thể cung cấp hàng cho mười nhà máy, hậu quả của việc đơn phương vi phạm hợp đồng, giờ hải quan tạm giữ hàng, hắn cũng có thể thong thả cung cấp hàng cho mười nhà máy.

Chỉ cần ký hợp đồng, dù Tống Thiên Diệu biết mình tiếp tục cung cấp hàng cho mười nhà máy, cũng chỉ có thể trả nốt số tiền còn lại cho mình.

Đêm dài lắm mộng, trước hết ký hợp đồng nhận tiền của Tống Thiên Diệu rồi tính sau.

Nghĩ đến đây, Hạ Tá Lợi gật đầu:

- Được, 200.000 đô la Hồng Kông cũng được, chúng ta người Ấn Độ coi trọng tình nghĩa nhất, quan hệ tốt với Tống tiên sinh, lô hàng này bán cho Tống tiên sinh, hy vọng sau này mọi người vẫn là bạn tốt, Tống tiên sinh là đối tác tốt nhất của chúng ta.

Chương 543. Ra tay (1)

Trước đây khi giao dịch với người Ấn Độ, vẫn luôn là Đường Bá Kỳ đứng ra, nhưng sau khi thành lập Hiệp hội sản xuất tóc giả, những việc này đương nhiên bị Đường Văn Báo lấy cớ hiệp hội đứng ra giao lưu với nhà cung cấp để lấy từ tay Đường Bá Kỳ.

Vì vậy, sau khi biết được tin Tống Thiên Diệu đã cướp nguyên liệu của mười nhà máy, Đường Văn Báo và các chủ nhà máy khác lập tức thu thập các hợp đồng cung cấp nguyên liệu đã ký với người Ấn Độ trước đó, chuẩn bị chất vấn bọn Ấn Độ, từ đâu mà có can đảm, không sợ vi phạm hợp đồng, lại dám bán nguyên liệu của họ cho Tống Thiên Diệu.

- Hạ lão bản.

Đường Văn Báo cùng chín chủ nhà máy tóc giả khác, như thẩm vấn vậy, mời Hạ Tá Lợi đến nhà hàng Ân Vân:

- Chúng ta nhận được tin, hôm qua ngươi đã bán với giá cao cho Tống Thiên Diệu số nguyên liệu vận chuyển từ Ấn Độ đáng lẽ phải cung cấp cho các nhà máy chúng ta. Sau khi ký xong hợp đồng, Tống Thiên Diệu lập tức vội vàng khoe khoang ra bên ngoài, nói đã nắm được cổ họng của chúng ta, hiện đang chờ chúng ta đến cầu xin hắn.

Hạ Tá Lợi cười híp mắt nhìn Đường Văn Báo và những người khác đang nhìn chằm chằm vào mình với vẻ hung hăng, thản nhiên thừa nhận:

- Đúng vậy, ta quả thật đã nói với Tống tiên sinh như thế, và cũng thực sự bán cho hắn một lô hàng. Các vị cũng biết, Tống tiên sinh đang thu mua nguyên liệu với giá cao bên

ngoài, giá 5 đồng một bím tóc đã kích thích nhiều người đi Đông Nam Á hoặc Ấn Độ tìm bím tóc. Việc làm tùy tiện và gây rối loạn thị trường này đối với tất cả chúng ta đều không có lợi.

- Đối với chúng ta không có lợi, nhưng đối với ngươi thì chưa chắc.

Đường Văn Báo từ khi trở thành hội trưởng Hiệp hội sản xuất tóc giả, đã cố gắng học theo phong cách của những chủ nhà buôn lớn người Hoa, trước đây mặc vest cũng đổi sang áo Đường, trong tay cũng có thêm ấm trà tử sa và chuỗi hạt Phật, lúc này ra vẻ, nửa cười nửa không nói với Hạ Tá Lợi:

- Nhưng bây giờ ta không quan tâm đến hàng ngươi bán cho Tống Thiên Diệu, ta chỉ quan tâm đến nguyên liệu của mười nhà máy, ngươi định làm thế nào? Muốn từ nay về sau không qua lại với chúng ta nữa? Chỉ cung cấp hàng cho nhà máy của Tống Thiên Diệu?

Hạ Tá Lợi lắc đầu:

- Không, không, Đường lão… Đường hội trưởng, chúng ta muốn làm ăn lâu dài, không phải hợp tác với Tống Thiên Diệu đẩy giá lên cao để kiếm một khoản, rồi mất đi các khách hàng như các vị. Ta quả thật đã bán một lô hàng cho hắn, nhưng lô hàng đó là hàng Thái Lan mà ta đã cố ý mua về, bán hết cho Tống Thiên Diệu với giá 5 đồng một bím.

- Ý của ngươi là?

Đường Văn Báo sững người:

- Trong tay ngươi trước đó có hai lô hàng?

- Từ khi nghe tin Tống tiên sinh thu mua với giá cao, trong tình huống không gây thiếu hụt nguồn cung cho các nhà máy, ta đã trích ra một lô nguyên liệu bán giá cao cho Tống tiên sinh, dường như không vi phạm hợp đồng, đúng không? Đã

Tống tiên sinh muốn mua với giá cao, ta cũng kiếm được một khoản, sao lại không làm?

Hạ Tá Lợi nhún vai với Đường Văn Báo:

- Tiện người tiện ta.

Điều này khiến Đường Văn Báo và những người khác không nhịn được mà đánh giá kỹ lưỡng Hạ Tá Lợi, tên Ấn Độ đối diện có tâm tư sâu xa, lại nắm trong tay hai lô hàng, họ đã nghe nói, hôm qua Tống Thiên Diệu vì lô hàng đó mà đã chuẩn bị một triệu đô la Hồng Kông tiền mặt.

- Những thứ khác không quan trọng, ngươi đã nói hàng của chúng ta vẫn còn, vậy bây giờ hàng của chúng ta ở đâu?

Lạc Gia Bảo không có cảm tình gì với người Ấn Độ, lúc này cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, trực tiếp hỏi Hạ Tá Lợi.

Hạ Tá Lợi lấy hợp đồng ra từ cặp công văn mang theo bên mình, miệng nói:

- Xe chở hàng đã lần lượt chuyển đến nhà máy của các vị, khi các vị từ nhà hàng trở về nhà máy, chắc đã thấy hàng vào kho nhà máy rồi. Đã các vị vừa hay có mặt ở đây, không bằng nhân cơ hội này, thanh toán nốt tiền hàng của lô hàng này luôn.

- Ngoài việc hỏi về vấn đề nguyên liệu của các nhà máy chúng ta, Hạ lão bản, chúng ta còn một việc muốn nói với ngươi. Vì Tống Thiên Diệu phá vỡ quy tắc của ngành tóc giả, đẩy giá nguyên liệu lên cao, cạnh tranh ác ý với đồng nghiệp, nên hiệp hội đã nhất trí quyết định, nếu ngươi muốn tiếp tục cung cấp hàng cho mười nhà máy, thì không được cung cấp hàng cho Tống Thiên Diệu nữa. Việc này sẽ được ký vào hợp đồng mới của chúng ta.

Đường Văn Báo liếc nhìn những người khác, tiếp tục nói với Hạ Tá Lợi.

Hạ Hà Lợi sửng sốt một chút, rồi cười ha hả:

- Nếu Tống tiên sinh biết rằng hắn đã bỏ ra một khoản tiền lớn để mua một lô hàng, nhưng lại hoàn toàn không thể khống chế được các vị, e rằng tâm trạng sẽ không được tốt lắm. Làm sao có thể tiếp tục hợp tác với ta chứ? Một nhà máy và mười nhà máy, đương nhiên ta chọn hợp tác vui vẻ với các vị.

- Hợp tác vui vẻ.

Đường Văn Báo cười đắc ý.

Hạ Hà Lợi cũng cười rạng rỡ:

- Hợp tác vui vẻ.

…

Tiền hàng tháng đầu tiên của mười nhà máy tóc giả lên tới hơn hai triệu, trung bình mỗi nhà máy hơn hai mươi vạn. Như Đường Cảnh Nguyên, Hoàng Tư Quần, Lạc Gia Bảo sở hữu bốn bộ thiết bị, có thể đạt được hơn ba mươi vạn đô la Hồng Kông, còn những xưởng nhỏ chỉ có hai bộ thiết bị cũng kiếm được hơn mười vạn.

Dù là tháng đầu tiên sản xuất, tổn hao nguyên liệu cao, nhưng bỏ qua các chi phí như điện nước, tiền thuê nhà, nhân công, v.v., lợi nhuận cũng có thể đạt từ 50 đến 60%. Ở Hồng Kông hiện nay, lợi nhuận đạt được con số khoa trương như vậy, thực sự còn béo bở hơn cả buôn lậu hàng cấm. Mười nhà máy này cũng khiến nhiều người giàu ở Hồng Kông phát hiện ra rằng tiền của người Mỹ dễ kiếm đến vậy.

Chương 544. Ra tay (2)

Dưới sự kích thích của lợi nhuận cao, văn phòng Hồng Kông của Công ty Thương mại Máy móc Hampden Mỹ tại tòa nhà Bator, đơn đặt hàng thiết bị sản xuất tóc giả đổ về như tuyết rơi.

Chỉ trong tuần đầu tiên sau khi mười nhà máy nhận được tiền hàng, đã ký kết hợp đồng mua tổng cộng 196 bộ thiết bị. Một số máy thậm chí đã được xếp lịch giao hàng vào năm sau, dù nhân viên quỷ lão của Công ty Thương mại Máy móc Hampden Mỹ yêu cầu những người này phải trả trước toàn bộ tiền để đặt hàng, cũng không ai do dự chút nào.

Bên ngoài cửa văn phòng Hồng Kông của Công ty Thương mại Máy móc Hampden, thậm chí đã có người sẵn sàng trả giá cao để chuyển nhượng lô máy móc thiết bị làm tóc giả sẽ cập bến sớm nhất, mỗi bộ sẵn sàng tăng giá từ một đến hai vạn đô la Hồng Kông.

Thậm chí không chỉ là máy móc, ngay cả Công ty Dịch vụ Bảo trì Thiết bị Máy móc Nelson Mỹ nằm bên cạnh, các vật tư tiêu hao kim chỉ chuyên cung cấp cho nhà máy tóc giả cũng bị nhiều người Hồng Kông có ý định tham gia ngành công nghiệp tóc giả để kiếm tiền mua trước và tích trữ.

Từ máy sắp xếp tóc ban đầu đến lò nướng định hình cuối cùng, toàn bộ bộ thiết bị tóc giả này có giá xuất xưởng tại Mỹ là 2.100 đô la Mỹ. Công ty Thương mại Máy móc Hampden Mỹ báo giá 93.000 đô la Hồng Kông tại Hồng Kông, tương đương với việc tăng giá 1.000 đô la Mỹ cho mỗi bộ thiết bị bán ra. Chỉ trong một tuần với gần 200 bộ thiết bị đặt hàng,

tương đương với việc thu về gần 200.000 đô la Mỹ, quy đổi ra hơn 6 triệu đô la Hồng Kông.

- Mười nhà máy hiện đã nhận được nguyên liệu Thái Lan từ tay người Ấn Độ để tiếp tục sản xuất. Công ty Thương mại Quốc tế Cơ Mỹ đã mang về từ Mỹ 800.000 đô la Mỹ đơn đặt hàng tiếp theo cho hai quý.

- Trừ đi lô hàng một tháng vừa hoàn thành, lô đơn hàng trước đó còn 250.000 đô la Mỹ, tương đương với việc mười nhà máy hiện có đơn đặt hàng trị giá 1.050.000 đô la Mỹ, quy đổi ra 31.200.000 đô la Hồng Kông. Cộng thêm 6 triệu đô la Hồng Kông lợi nhuận từ công ty Hampden của ngươi và doanh số bán vật tư tiêu hao của công ty Nelson, con số trên sổ sách hiện tại tạm thời có thể coi là khả quan. Ta nghĩ con lợn đã được nuôi đủ béo, có thể hạ dao rồi.

Tống Thiên Diệu ngồi bất động trước bàn làm việc, trước mặt đặt một tấm gương, Phó Diêu Nương đang dùng một chiếc khăn quấn quanh cổ Tống Thiên Diệu, cẩn thận dùng dao cạo râu giúp hắn cạo đi những sợi râu mọc ra, còn Thư Nương thì giúp Tống Thiên Diệu cầm ống nghe điện thoại, để hắn nói chuyện với Angie Perlis ở bên Mỹ.

Angie Perlis dường như vẫn đang cân nhắc ở đầu dây bên kia:

- Thực ra ta cảm thấy duy trì tình hình hiện tại…

- Ba bốn chục triệu đô la Hồng Kông khiến ngươi nghe thấy cảm thấy nhiều lắm sao? Hay là giọng điệu ta vừa nói khiến ngươi nghe thấy ta đã hài lòng rồi? Chỉ hơn một triệu đô la Mỹ thôi, quá ít, dù có lấy hết về tay cũng chỉ đủ để góp vốn kiếm được một khoản tiền, mà còn chỉ có thể ở một nơi nhỏ bé như Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu đợi Phó Diêu Nương giúp hắn cạo xong râu và dọn đi chiếc khăn, tự mình dùng tay sờ cằm, nhận lấy điện thoại từ tay Thư Nương và nói nhẹ nhàng.

- Ta không cảm thấy ngươi đã thỏa mãn, nhưng ta cảm thấy hiện giờ ngươi có lẽ đã rất tự phụ rồi, Tống Thiên Diệu.

Mặc dù Angie Perlis trách móc giọng điệu tự phụ của Tống Thiên Diệu qua điện thoại, nhưng trong giọng nói lại mang theo ý cười.

Tống Thiên Diệu nhẹ nhàng thở ra:

- Ngoan ngoãn đợi ta ở Mỹ để ta đón ngươi về, ta sắp ra tay rồi.

Nói xong, Tống Thiên Diệu cúp điện thoại của Angie Perlis.

Xuống dao, trước tiên bắt đầu từ người Ấn Độ.

…

Vài thành viên của Sở Y tế mặc đồ bảo hộ toàn thân, áo choàng trắng, đeo khẩu trang phòng độc, thậm chí còn mang theo bốn năm công nhân đeo bình phun thuốc khử trùng, công khai đến thăm kho hàng mà anh em nhà Hạ người Ấn Độ thuê ở bến cảng để tích trữ tóc.

Khi Hạ Tá Lợi nhận được tin từ công nhân vội vã chạy đến, đúng lúc thấy người của Sở Y tế chỉ huy công nhân gom những bím tóc trước đây không đạt tiêu chuẩn về độ dài bị nhà máy trả lại vào một chỗ, chuẩn bị cẩn thận sắp xếp để mang đi. Hai công nhân đang phun thuốc khử trùng trong kho, mùi hắc làm Hạ Tá Lợi không nhịn được phải lấy tay che mũi miệng.

Thậm chí còn có một công nhân đang bôi keo lên niêm phong do Sở Y tế cấp, xem ra không chỉ đơn giản là mang đi

hai ba trăm bím tóc phế phẩm, mà còn muốn niêm phong cả kho hàng.

- Ta là Hạ Tá Lợi, là ông chủ ở đây, ta là ông chủ, xin hỏi quan chức đã xảy ra chuyện gì?

Hạ Tá Lợi chen qua đám người đang vây xem bên ngoài kho hàng, đi đến trước mặt viên chức Sở Y tế đang chỉ huy công nhân, khó hiểu hỏi.

Viên chức Sở Y tế đó trước tiên bước ra khỏi kho hàng, cởi khẩu trang, lấy từ trong túi áo choàng trắng ra một bản báo cáo kiểm dịch, rồi mới đập bản báo cáo vào tay Hạ Tá Lợi:

- Hạ lão bản, Sở Y tế đã tiến hành kiểm tra lô nguyên liệu tóc mới nhất mà ngươi cung cấp cho nhà máy tóc giả Cửu Quang đang tạm thời niêm phong trong kho hải quan. Trong lô tóc này phát hiện vi khuẩn bệnh truyền nhiễm như bạch hầu độc tính cao, tả, sốt rét vân vân. Đây là bản sao báo cáo kết quả kiểm dịch. Hiện tại lô nguyên liệu tóc đó đã được Sở Y tế chuyển giao cho Sở Hải quan để tiêu hủy thay. Chúng tôi sắp xếp công nhân chuẩn bị tiến hành khử trùng và dọn dẹp triệt để kho hàng từng chứa lô tóc đó, đồng thời tiến hành niêm phong.

Hạ Tá Lợi chỉ cảm thấy khi đối phương nói xong câu này, đầu óc mình ù một tiếng!

Chương 545. Trong vòng ba chiêu, tận diệt (1)

Cả người thậm chí đứng không vững, lảo đảo hai cái tại chỗ, hắn nắm lấy cổ tay đối phương mới miễn cưỡng giữ vững được thân thể, không dám tin nói với đối phương:

- Không thể nào! Không thể nào! Các ngươi đang nhắm vào ta! Có phải các ngươi đã nhận hối lộ của Tống Thiên Diệu không! Muốn thay hắn ra mặt?

- Báo cáo ở đây, không có gì là không thể. Những năm gần đây, một số tỉnh của Ấn Độ vẫn luôn là khu vực có nguy cơ cao về bệnh truyền nhiễm. Trường hợp vi khuẩn bệnh truyền nhiễm theo hàng hóa xuất khẩu của Ấn Độ được mang đến các quốc gia và khu vực khác cũng thường xuyên xảy ra.

- Đây không phải là nhắm vào ngươi. Sở Y tế Hồng Kông, Tổng giám đốc y tế chính phủ Hồng Kông, Sở Y tế Hồng Kông, sau khi ba bên nghiên cứu phân tích đã quyết định tăng cường kiểm tra hàng hóa từ Ấn Độ đến Hồng Kông. Nếu phát hiện vi khuẩn bệnh truyền nhiễm, lập tức tiêu hủy để tránh xảy ra lây lan quy mô lớn ở Hồng Kông. Đây là hành động thống nhất.

Viên chức Sở Y tế đó nói với Hạ Tá Lợi.

Hạ Tá Lợi nắm chặt bản báo cáo kiểm dịch đó, nghe đến hai chữ tiêu hủy, mắt càng bốc lửa:

- Hàng của ta đâu? Hàng của ta đâu?

- Lô hàng đó thuộc về nhà máy tóc giả Cửu Quang, ngươi chỉ là nhà cung cấp. Hạ lão bản, lô hàng đó không còn liên

quan gì đến ngươi nữa, ngươi kích động cái gì? Lô hàng đó đã được chuyển giao cho Sở Hải quan, do họ thiêu hủy!

- Ta không ký! Lô hàng đó Tống Thiên Diệu vẫn chưa trả hết tiền! Vẫn là hàng của ta! Các ngươi không thể tùy tiện đốt hàng của ta, ta là người Ấn Độ, Hồng Kông là nơi có pháp luật!

Hạ Tá Lợi không biết lấy đâu ra can đảm, bình thường luôn treo nụ cười trên mặt, lúc này lại mặt tái xanh gầm lên với viên chức Sở Y tế trước mặt.

- Ta chỉ đến để tiến hành khử trùng kho hàng miễn phí và mang báo cáo kiểm dịch cho ngươi. Ta không thể trả lời những vấn đề ngươi nói, ngươi có thể hỏi các quan chức Hải quan.

Viên chức Y tế nhẹ nhàng gỡ tay Hạ Tá Lợi đang nắm cổ tay mình ra, nói xong với Hạ Tá Lợi rồi quay sang bảo những công nhân khử trùng mình mang theo:

- Sau khi phun xong kho hàng này, hãy đến phun miễn phí cho mấy kho hàng bên cạnh, vi khuẩn lây lan rất nhanh. Hãy nói với các ông chủ kho hàng lân cận, gần đây chú ý vệ sinh cá nhân, siêng rửa tay tắm rửa, thay quần áo, giữ thông thoáng, nếu mắc bạch hầu, tả thì cả nhà sẽ chết đó.

Những phu khuân vác và ông chủ bến tàu khác vốn đang tụ tập bên ngoài xem náo nhiệt, nghe lời viên chức Y tế nói xong lập tức sợ hãi bỏ chạy hết một nửa, mấy người còn lại cũng đều mặt mày nhăn nhó, coi hai công nhân đeo bình xịt khử trùng như tổ tiên của mình, van nài họ đến phun thuốc khử trùng cho kho hàng nhà mình trước, miệng vẫn không quên chửi hai anh em Hạ Tá Lợi và Hạ Tá Trì:

- Đồ Ấn Độ chết tiệt, tâm địa độc ác! Mang virus đến Hồng Kông!

- Tìm chủ kho hàng này, bảo hắn mau đuổi bọn Ấn Độ đi, không thì mắc bạch hầu chết rồi đến nhà hắn đòi mạng!

- Đồ Ấn Độ khốn kiếp!

Viên chức Y tế quay người rời đi, nhưng lại nhớ ra điều gì đó, lấy ra một tờ thông báo phạt đưa cho Hạ Tá Lợi đang tạm thời mất hồn:

- Kho hàng của ngươi do vấn đề y tế nghiêm trọng, bị Sở Y tế phạt một vạn đô Hồng Kông, nếu không hài lòng với kết quả xử lý có thể đến tòa án Hồng Kông khiếu nại, nếu quá hạn không nộp phạt…

Nói được một nửa, viên chức Y tế cảm thấy mình dường như thừa thãi, tên Ấn Độ trước mặt hoàn toàn không nghe thấy mình nói gì, đành nhét tờ thông báo vào tay hắn rồi quay người rời đi.

Chưa đợi Hạ Tá Lợi hoàn hồn, viên chức Y tế đi chưa được mười mét, lại có mấy nhân viên Hải quan chen qua đám đông, đến trước mặt Hạ Tá Lợi. Mấy viên chức Hải quan từng nhận hối lộ của Hạ Tá Lợi lộ vẻ ngượng ngùng, cười gượng với Hạ Tá Lợi:

- Hạ lão bản, hàng của ngươi hiện bị đồn là mang virus truyền nhiễm, Sở trưởng Hải quan quỷ Tây Thẩm Vĩ Khang bảo anh em chúng ta đến kiểm tra danh sách hàng hóa các ngươi vận chuyển từ Ấn Độ đến Hồng Kông trong một năm qua, phối hợp với công tác của Sở Y tế.

Thấy Hạ Tá Lợi vẫn không có phản ứng gì, nhân viên Hải quan nhìn nhau, người vừa mở miệng nói:

- Hạ lão bản, vậy chúng ta không khách sáo nữa. Mấy người đi lấy sổ sách và biên lai giao dịch trong văn phòng Hạ lão bản mang về hết!

Hạ Tá Lợi nghe đối phương muốn mang đi sổ sách biên lai của mình, chợt tỉnh táo lại. Hắn vừa bị những lời viên chức Y tế nói dọa cho ngẩn người, hai mươi vạn bím tóc bị nghi ngờ mang virus truyền nhiễm nguy hiểm phải tiêu hủy, lô hàng đó là hắn bán cho Tống Thiên Diệu, trị giá một triệu đô Hồng Kông!

Một triệu đô Hồng Kông đổ xuống sông xuống biển?

Không đúng! Hạ Tá Lợi cố gắng lắc đầu, lần này chắc chắn là Tống Thiên Diệu giở trò! Chắc chắn là hắn nghe nói mình bán cho hắn hai mươi vạn bím tóc, sau đó còn cung cấp cho mười nhà máy hai mươi vạn bím tóc nên rất không hài lòng, dùng thủ đoạn trả thù!

Hắn vừa nghĩ ra đầu mối, bên này người của Hải quan đã đi lấy sổ sách đơn từ của hắn, Hạ Tá Lợi trợn mắt quát mấy người:

- Các ngươi làm gì vậy!?

- Hạ lão bản, cấp trên bảo chúng ta làm việc, chúng ta chỉ là chân sai vặt thôi, có vấn đề gì ngươi đến Sở Hải quan nói với Sở trưởng, đừng làm khó chúng ta.

Chương 546. Trong vòng ba chiêu, tận diệt (2)

Nhân viên Hải quan kia không tỏ vẻ lạnh nhạt, mà cười gượng với Hạ Tá Lợi nói:

- Hơn nữa, hàng của ngươi có virus, kho Hải quan cũng sợ gặp rắc rối, kiểm tra đơn từ trước đây xem trước đây có bao nhiêu tóc Ấn Độ nhập vào Hồng Kông, đi đâu, không phải nhắm vào ngươi, mà là muốn phối hợp với Sở Y tế đến các nhà máy đó kiểm tra nguyên liệu tóc trước đây. Làm việc đi!

Mấy thành viên hải quan cũng không đợi Hạ Tá Lợi trả lời, dẫn người thẳng tiến đến văn phòng của hắn ở bến cảng, chuẩn bị dọn sạch văn phòng của Hạ Tá Lợi. Hạ Tá Lợi chỉ đau lòng về lô tóc bị Sở Y tế chuyển giao cho hải quan tiêu hủy, còn về sổ sách chứng từ thì không sao cả, bởi vì hắn đâu có làm ăn buôn lậu, mỗi lô tóc và khoản tiền đều hợp pháp hợp lệ.

Nhưng phong cách làm việc thô bạo của những người này khiến Hạ Tá Lợi lúc này đang nghi ngờ lung tung rất không hài lòng. Lúc này thấy đối phương đi về hướng văn phòng, Hạ Tá Lợi gọi với những công nhân mình tuyển dụng:

- Chặn bọn họ lại! Chặn bọn họ lại! Bọn họ đã nhận lợi ích từ Tống Thiên Diệu!

Vừa la hét, hắn cũng bước chân đuổi theo những người hải quan.

Ngay lúc này, hai cảnh sát trẻ mặc đồng phục cảnh sát đã đi đến trước mặt Hạ Tá Lợi, một người trực tiếp giơ tay chặn Hạ Tá Lợi đang bước đi, mở miệng hỏi:

- Ngươi có phải là người Ấn Độ tên Hạ Tá Lợi không?

Hạ Tá Lợi bực bội gật đầu, tưởng đối phương là mấy tên cảnh sát tuần tra bến cảng đến nhân cơ hội kiếm chác, mở miệng nói:

- Là ta, bây giờ không có thời gian nói chuyện với các ngươi, ta có chút vấn đề trong làm ăn, đợi ta bận xong rồi nói sau.

- Ta là cảnh sát Triệu Văn Nghiệp thuộc đội chống buôn lậu của Cảnh sát Thủy cảng Hoàng gia Hồng Kông, còn đây là cảnh sát Hà Thiên Ân thuộc tổng bộ Pháo Đài Sơn của Cảnh sát Thủy cảng Hoàng gia Hồng Kông.

Triệu Văn Nghiệp mặc bộ đồng phục cảnh sát thủy cảng thẳng thớm, đội mũ cảnh sát đứng ngay ngắn trước mặt Hạ Tá Lợi, giơ ra thẻ cảnh sát của mình, giọng lạnh nhạt nói:

- Hạ Tá Lợi, khi cảnh sát thủy cảng bắt giữ một nghi phạm buôn lậu, nghi phạm đã khai báo từng giao dịch bất hợp pháp với ngươi, và số tiền rất lớn. Hiện giờ chúng ta nghi ngờ ngươi tham gia buôn lậu và thu lợi bất hợp pháp, muốn mời ngươi về tổng bộ cảnh sát thủy cảng để điều tra.

Bộ não của Hạ Tá Lợi vừa mới hoàn hồn từ cú sốc hàng hóa bị hải quan tịch thu niêm phong, lại bị một câu nói của Triệu Văn Nghiệp như búa tạ giáng xuống đỉnh đầu!

Ba toán người cùng lúc tìm mình gây rắc rối, muốn hắn tin là trùng hợp cũng không thể!

- Có cần giúp ngươi đeo mũ trùm đầu không?

Triệu Văn Nghiệp hỏi Hạ Tá Lợi đang đứng như trời trồng.

Ở một cầu tàu xa xa, Tống Thiên Diệu mặc kệ Phó Diêu Nương và cặp song sinh chuẩn bị sẵn dụng cụ câu cá cho mình, ngồi song song với Lôi Anh Đông câu cá, Hoàng Lục

mắt nhìn về phía Hạ Tá Lợi, nói với Tống Thiên Diệu đang ngồi quay lưng về phía bến cảng, mặt hướng ra biển cả mênh mông:

- Lão bản, tên Ấn Độ bị cảnh sát dẫn đi rồi.

- Trong vòng nửa tiếng, tịch thu hàng của hắn, xóa sổ của hắn, bắt người của hắn, ngươi ra tay cũng quá nhanh quá độc ác đấy? Rõ ràng là ép bọn chúng đến đường cùng, nhưng tên Ấn Độ đã từng làm việc cho người Nhật, có độc ác hơn nữa cũng không quá đáng.

Lôi Anh Đông móc mồi vào lưỡi câu của mình, miệng nói.

Tống Thiên Diệu nhìn phao câu nổi chìm trên mặt biển, thản nhiên nói:

- Này, ngươi là học sinh giỏi trường Hoàng Nhân, từng nhận học bổng của người Anh, nói vài câu nghe hay khen ngợi cách ta đối phó với người Ấn Độ xem nào? Lô tóc đó ngươi dễ dàng kiếm được gần 50 vạn đô la Hồng Kông, khen ta một câu cũng không quá đáng chứ?

- Trình Giảo Kim ba búa, oai phong lẫm liệt? Hay nói ngươi như Gia Cát Khổng Minh nhập thể, tính toán không sai lầm?

Lôi Anh Đông bị lời Tống Thiên Diệu nói cười toe toét:

- Hoàng Nhân dạy tiếng Anh mà, chẳng lẽ ta dùng tiếng Anh khen ngươi?

- Thôi, biết đâu thành tích của ngươi là gian lận mà có, ta tự khen mình vậy.

Tống Thiên Diệu tựa lưng vào ghế câu, thong thả nói:

- Ta vốn là râu dê, đúc kiếm chém cá kình, ba mặt áo giáp vàng, một trận phá Hung Nô.

- Nghe có vẻ khá vần điệu, nhưng dù ta không học chuyên về thơ từ, cũng biết câu trên câu dưới không được suôn sẻ lắm.

Lôi Anh Đông sững người, không ngờ tên này vừa mở miệng đã thốt ra hai câu nửa thơ nửa không:

- Ngươi tự nghĩ ra à?

- Ghép hai bài thơ Đường đã học trước đây lại với nhau, cảm thấy khí thế không tệ, mượn dùng một chút, nhưng so sánh tên Ấn Độ với Hung Nô, có vẻ nâng bọn chúng lên cao quá.

Tống Thiên Diệu xoa xoa mũi, thẳng thắn nói.

Tuy xa xa mặt biển sóng êm nước lặng, trời quang mây tạnh, nhưng các thuyền đánh cá lớn nhỏ trên mặt biển đều đang chậm rãi quay về hướng bến cảng. Lôi Anh Đông ngậm điếu thuốc, mắt nhìn về một vệt xám ở chân trời nói:

- Bão sắp đến rồi.

Hắn cũng không biết mình nói đến cơn bão sắp nổi lên trên mặt biển, hay là cơn bão sắp quét qua ngành sản xuất tóc giả ở Hồng Kông sau khi thấy Tống Thiên Diệu tâm tư tỉ mỉ, ra tay tàn nhẫn, cắt đứt mọi đường sống của người Ấn Độ.

Tống Thiên Diệu chỉ mới ra tay đối phó với tên Ấn Độ chỉ đáng coi là món khai vị mà đã tàn nhẫn như vậy, Lôi Anh Đông cũng không đoán được sau đó ngành sản xuất tóc giả sẽ dấy lên những đợt sóng lớn đến mức nào.

Chỉ trong ba chiêu, người Ấn Độ đã bị tận diệt.

Chương 547. Cỏ không mọc nổi, một tay che trời (1)

Đường Bá Kỳ lần đầu tiên cảm thấy việc cha mẹ cho hắn một gương mặt anh tuấn là quan trọng đến thế.

Hắn đang tự tay pha cà phê trong đại sảnh công ty, tiện thể trò chuyện với nhân viên để thể hiện mình không hề kiêu ngạo, thì một nữ nhân viên của công ty thương mại ở tầng dưới đến mượn giấy bút, kể lại những gì cô ta vừa gặp khi đến kho bến cảng kiểm tra hàng hóa, vô tình nói một câu về việc người Ấn Độ giúp nhà máy tóc giả vận chuyển tóc bị cảnh sát bắt đi.

Khiến Đường Bá Kỳ tim đập thót một cái, lập tức mời nữ nhân viên đã đến bến cảng vào phòng làm việc của mình, bảo đối phương đang vui sướng vì được ưu ái hãy kể lại tất cả những gì thấy ở bến cảng một cách trung thực.

Nữ nhân viên này không nhìn thấy cảnh Hải quan và Sở Y tế lần lượt ghé thăm Hạ Tá Lợi trước đó, khi cô ta đến kho bến cảng, chỉ gặp cảnh Hạ Tá Lợi bị cảnh sát thủy đưa đi với lý do nghi ngờ tham gia buôn lậu, nhưng để có thể ở riêng với chàng trai đẹp trai số một tòa nhà Bator thêm một lúc, nữ nhân viên kể lại chuyện này vô cùng tỉ mỉ, nhưng không để ý rằng càng nói nhiều chuyện vô ích, sắc mặt của Đường Bá Kỳ càng trở nên khó coi.

Đuổi nữ nhân viên này đi, Đường Bá Kỳ cảm thấy hai tay mình hơi run, không biết là do xúc động hay sợ hãi, người Ấn Độ có nghi ngờ buôn lậu?

Hồng Kông là một cảng tự do, thuế suất rất thấp, chỉ cần không phải vũ khí, ma túy và các loại tương tự, hầu hết hàng hóa vào Hồng Kông đều không bị hạn chế, người Ấn Độ vận chuyển thứ gì mới bị nghi ngờ buôn lậu?

Chỉ có hàng hóa từ Đại lục Trung Quốc chảy vào Hồng Kông, hoặc đưa sản phẩm Hồng Kông sang Đại lục, mới bị gọi là buôn lậu hàng cấm, người Ấn Độ bán tóc đã đủ lợi nhuận, hắn bị hỏng não sao? Mới đi động vào loại hàng hóa này?

Tóc. Đường Bá Kỳ ngồi sau bàn làm việc, mặt âm u suy nghĩ vài phút, khẳng định phán đoán là có vấn đề với tóc.

Khi người Ấn Độ kiếm tiền từ việc buôn bán tóc, không thể nào lại đâm đầu vào rủi ro bị Hải quan, cảnh sát thủy Hồng Kông bắt giữ để giúp Đại lục vận chuyển hàng cấm, chỉ có thể là nguồn gốc tóc có vấn đề, người Ấn Độ dùng tóc từ Đại lục Trung Quốc giả mạo hàng Ấn Độ để cung cấp cho tất cả các nhà máy tóc giả ở Hồng Kông!

Nghĩ đến khả năng này, Đường Bá Kỳ trong chớp mắt mồ hôi lạnh đã chảy xuống từ trán!

- A Liên!

Đường Bá Kỳ gọi tên thư ký của mình ra ngoài cửa.

Nữ thư ký đẩy cửa vào, thấy vị lão bản trẻ vừa mới còn đang nói cười vui vẻ bên ngoài, giờ sắc mặt âm trầm, mây đen dày đặc:

- Lão bản? Có chuyện gì?

- Việc thứ nhất! Thông báo cho tất cả các nhà máy tóc giả cung cấp hàng cho công ty Cơ Mỹ, tạm ngừng sản xuất toàn bộ! Kiểm tra nguyên liệu trong kho của từng nơi, tra rõ nguồn gốc!

Đường Bá Kỳ nắm chặt hai tay đứng dậy từ sau bàn làm việc, sắc mặt mang vài phần dữ tợn.

- Mỗi nhà máy? Nhà máy của Đường tiên sinh cũng…

Nữ thư ký A Liên nghĩ đến việc cha con Đường Văn Báo và Đường Bá Kỳ là người thân thiết, hỏi thêm một câu.

Đường Bá Kỳ lập tức trừng mắt hung dữ quát lớn bằng tiếng Anh với đối phương:

- Every One!

Nữ thư ký chưa từng thấy Đường Bá Kỳ với biểu cảm như vậy, sợ hãi rùng mình, vội vàng ra ngoài làm theo lệnh của lão bản.

Đường Bá Kỳ chộp lấy áo khoác và chìa khóa xe của mình, định bước nhanh ra cửa, đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng nếu người Ấn Độ sử dụng nguyên liệu từ đại lục để cung cấp hàng, hắn gọi với nữ thư ký đang bấm số điện thoại:

- Hãy nói với tất cả các nhà máy, hợp đồng đơn hàng của hai quý cuối cùng đều bị hủy bỏ, cần phải ký lại!

Nói xong, Đường Bá Kỳ đã bước nhanh ra khỏi công ty, khi đi thang máy xuống tầng, trong đầu hắn đang suy nghĩ rất nhanh, người Ấn Độ không thể ngay từ đầu đã sử dụng tóc từ đại lục, nếu không hàng của mười nhà máy khi lần đầu tiên xuất sang Mỹ sẽ không thể vượt qua được sự kiểm tra của thanh tra cấm vận từ Bộ Thương mại Mỹ và Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông.

Chỉ có thể là mười nhà máy đã đầu tư vào sản xuất tiếp theo, nhu cầu nguyên liệu lớn, người Ấn Độ nhất thời không cung cấp đủ, mới phải dùng nguyên liệu từ đại lục.

Tin tức này rất có khả năng đã được Tống Thiên Diệu điều tra rõ và tiết lộ ra, nói không chừng người Ấn Độ bị bắt Tống Thiên Diệu cũng tham gia vào đó, hoặc nghĩ xấu hơn nữa, lô nguyên liệu từ đại lục này có thể đều do Tống Thiên Diệu nghĩ cách cung cấp cho người Ấn Độ, để hãm hại đối phương.

Bởi vì hàng hóa từ nhà máy của Tống Thiên Diệu được vận chuyển sang Anh, Anh không coi trọng nguồn gốc nguyên liệu, chỉ có thị trường Mỹ mà những nhà máy này mở ra, mới là nơi kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt đối với nguyên liệu từ Trung Quốc đại lục!

Một khi bị phía Mỹ phát hiện sản phẩm Hồng Kông bán sang Mỹ có nguyên liệu xuất xứ từ Trung Quốc cộng sản, hắn tạm thời không muốn biết kết cục của mười nhà máy tóc giả, nhưng công ty của hắn ở Mỹ, chỉ riêng tiền phạt vi phạm hợp đồng bán hàng qua các kênh phân phối đó, đã đủ để khiến hắn tuyên bố phá sản.

Người Mỹ sau khi ký hợp đồng, chỉ nhìn vào hợp đồng, không có chút tình người nào!

Cho đến khi xuống tầng, Đường Bá Kỳ mới nhớ ra mình đi gặp Tống Thiên Diệu, đáng lẽ phải gọi điện cho nhà máy của đối phương trước, hỏi rõ đối phương đang ở đâu.

Chương 548. Cỏ không mọc nổi, một tay che trời (2)

Không kịp gọi điện nữa, Đường Bá Kỳ lên chiếc xe Chevrolet của mình, lái thẳng đến nhà máy tóc giả của Tống Thiên Diệu ở Bắc Giác, chưa kịp xuống xe, hắn đã thấy chiếc xe Ford của Tống Thiên Diệu đỗ bên ngoài cổng lớn, Tống Thiên Diệu đang dựa vào đầu xe hút thuốc, bên cạnh còn đứng một gã trai trẻ to lớn, thấy xe của mình xuất hiện, trên mặt Tống Thiên Diệu có vài phần ngạc nhiên.

Đường Bá Kỳ mở cửa xe nhảy xuống, đi về phía Tống Thiên Diệu, vào thẳng vấn đề hỏi:

- Người Ấn Độ bị bắt, ngươi gây ra?

- Ngươi nhận được tin nhanh vậy sao?

Tống Thiên Diệu dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu xe của mình, ra hiệu cho Hoàng Lục trở về nhà máy trước, hắn cười với Đường Bá Kỳ:

- Mới bị bắt hai tiếng đồng hồ, ngươi đã nhận được tin? Ta tưởng nhanh nhất ngươi cũng phải đến ngày mai mới biết.

- Đa tạ ta có một khuôn mặt vẫn còn có thể thu hút phụ nữ!

Đường Bá Kỳ nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Người Ấn Độ đã dùng bao nhiêu nguyên liệu từ Trung Quốc đại lục?

- Bao nhiêu cũng không quan trọng, đã muộn rồi.

Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn cổng lớn nhà máy của mình:

- Ta vốn định đưa phụ nữ ra ngoài dạo chơi, kết quả lại gặp ngươi, cũng coi như có duyên, ta khuyên ngươi đừng tốn công sức cố gắng cứu vãn nữa, xem như chúng ta vẫn là bạn bè, không muốn thấy ngươi chết, hãy chủ động xin phá sản rút lui đi.

- Chết? Nhiều lắm ta dừng đơn hàng của mười nhà máy, lỗ vài trăm vạn để mua một lô tóc giả từ thị trường Âu Mỹ bổ sung đủ số lượng cho các nhà phân phối Mỹ, hoàn thành số lượng đơn hàng! Chỉ cần ta vượt qua cơn khó khăn này và ổn định lại tình hình, trong ngành này, Tống Thiên Diệu ngươi sẽ là kẻ thù của tất cả mọi người! Còn ta sẽ là đấng cứu thế của ngành này!

Đường Bá Kỳ dùng tay chỉ vào Tống Thiên Diệu, ánh mắt sắc bén nói:

- Vài trăm vạn tiền vay, với doanh thu hiện tại của công ty Cơ Mỹ, hoàn toàn có thể vay được từ ngân hàng!

- Tráng sĩ đoạn cổ tay, lỗ mấy trăm vạn mà mắt cũng không chớp sao?

Tống Thiên Diệu lấy hộp thuốc lá từ túi áo khoác, đưa cho Đường Bá Kỳ:

- Được, cứ cho là ngươi có thể vay được mấy trăm vạn đi. Đáng tiếc ngươi không còn tương lai trong ngành này nữa rồi. Hai mươi vạn bím tóc mà người Ấn Độ thu mua từ Trung Quốc Đại lục, dưới sự gật đầu của vị đường thúc hội trưởng của ngươi, đã chảy vào mười nhà máy.

- Cảnh sát thủy Hồng Kông đã bắt được một kẻ buôn lậu hàng cấm, thanh tra cấm vận của Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông đã tham gia điều tra vụ án. Người Mỹ đã biết về chuyện hai mươi vạn bím tóc này, hơn nữa bọn họ còn biết Công ty

Thương mại Quốc tế Cơ Mỹ có quan hệ không bình thường với nhà máy tóc giả Hưng Nghiệp trong số mười nhà máy đó.

- Họ cũng biết hội trưởng Hiệp hội Sản xuất Tóc giả Đường Văn Báo và ông chủ Công ty Thương mại Quốc tế Cơ Mỹ Đường Bá Kỳ là chú cháu. Trong tình huống này, ngươi nghĩ họ còn có thể để những kênh phân phối ở Mỹ lấy hàng từ công ty của ngươi không? Ngươi có muốn sang thị trường Âu Mỹ thu mua tóc giả, Bộ Thương mại Mỹ có thể để những tóc giả đó nhân danh công ty ngươi vào lại thị trường không? Đừng ngốc nữa, ngươi nên biết ngoài tóc giả, hiện nay ở Mỹ còn thịnh hành cái gì.

- Ngươi lúc đầu tránh thị trường Mỹ… ngươi đã tích trữ đủ nguyên liệu rồi?

Khi Tống Thiên Diệu nói xong, Đường Bá Kỳ đột nhiên tỉnh ngộ, vung tay gạt bay điếu thuốc Tống Thiên Diệu đưa tới, miệng nói:

- Ngươi muốn cướp đơn hàng còn lại trong tay Công ty Thương mại Quốc tế Cơ Mỹ, ngang nhiên cướp đoạt cục diện ta đã mở ra, độc chiếm thị trường Mỹ! Ngươi là người Trung Quốc, đừng có mơ! Cho dù ta và các nhà máy khác sụp đổ, người Mỹ cũng không để ngươi chiếm lợi đâu!

- Đương nhiên họ sẽ không để ta chiếm lợi, nhưng sẽ để nữ nhân của ta chiếm lợi.

Tống Thiên Diệu bị Đường Bá Kỳ gạt tay làm bay điếu thuốc cũng không hề tức giận, hơi khó nhọc cúi người nhặt điếu thuốc lên, tiếp tục mỉm cười nói.

Đường Bá Kỳ định nói Lâu Phượng Vân càng không thể nào, đột nhiên nhớ ra Đường Cảnh Nguyên từng nói chuyện phiếm với hắn về việc Tống Thiên Diệu có một bạn gái người Anh:

- Lâu Phượng… nữ nhân người Anh bên cạnh ngươi!

- Nữ nhân của ta lần trước vội vã về hai ngày, chính là vì ta đã bán công ty Hiển Vinh Mậu Dịch đứng tên ta cho công ty Anh quốc mà cô ấy đăng ký thành lập. Hiện nay công ty Hiển Vinh là việc làm ăn của người Anh, người Anh là đồng minh của người Mỹ.

- Để chính phủ Anh giúp người Trung Quốc đối đầu với Mỹ là không thể, nhưng chính phủ Anh giúp người Anh tranh giành lợi ích mà người Trung Quốc đánh mất từ tay người Mỹ lại là chính đáng. Còn về việc ngươi nói kẻ thù của ngành, đây là thuộc địa của người Anh, trong mắt chính quyền thuộc địa Hồng Kông, người Anh ở Hồng Kông là thượng đẳng.

- Nếu người Trung Quốc làm vậy trong một ngành, như ngươi nói, hắn sẽ là kẻ thù của tất cả mọi người trong ngành. Nhưng nếu người Anh tự làm vậy, đó chính là chủ nhân của ngành này. Có kẻ dám phản đối, chính quyền Anh ở Hồng Kông sẽ giúp nữ nhân của ta dạy cho hắn biết thế nào là quy tắc ở Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu phủi phủi tro trên hộp thuốc, bỏ điếu thuốc vào túi, cười híp mắt nói với Đường Bá Kỳ.

Chương 549. Người phụ nữ si tình rất đáng sợ (1)

Đường Bá Kỳ trợn mắt há mồm nhìn Tống Thiên Diệu, cuối cùng nghiến răng nói:

- Tống Thiên Diệu, tên vương bát đản, hại tất cả mọi người, tâm ngươi thật độc ác! Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

- Ta không hại ai cả, ta có cầu các ngươi làm tóc giả không? Ta có cầu người Ấn Độ dùng tóc đại lục không? Ta có cầu các ngươi đi chiếm lĩnh thị trường Mỹ không? Không, ta chẳng làm gì cả, ta chỉ giữ nhà máy nhỏ của mình, giúp công ty bách hóa Anh cung cấp hàng, thậm chí cũng không tham gia hiệp hội ngành, làm sao có thể là ta hại tất cả mọi người được?

- Ngươi nên trách mọi người quá tham lam, bọn họ tham lam nên tự mình phạm sai lầm, để lại cơ hội cho ta ra tay. Lẽ nào ta không ra tay? Đùa sao, ta là người làm ăn, bọn họ tự đánh mất việc làm ăn, ta ra tay nhặt lại, có gì sai? Còn về tâm độc, khi xưa các ngươi cướp thị trường Mỹ, ngay cả tiếng chào hỏi cũng không có, sao không ai tự suy ngẫm mình tâm độc? Làm ăn, mỗi người dựa vào bản lĩnh của mình, đừng trách người khác, chỉ trách mình ngu thôi.

Tống Thiên Diệu ném tàn thuốc xuống đất dập tắt, nhìn thẳng vào Đường Bá Kỳ, bá đạo nói:

- Ván cờ này từ khi bắt đầu, mười nhà máy kia chính là những con lợn béo ta để dành mổ thịt. Ta đã khuyên ngươi rồi, bảo ngươi về phố Wall, chính ngươi tự nhảy vào chọn đứng cùng phe với lũ lợn. Từ lúc đó, kết cục đã được định đoạt. Giờ

ta khuyên ngươi lần nữa, hãy về phố Wall đi, nếu không muốn tiếp tục đấu nữa thì ngay cả gia đình ngươi ở Mỹ cũng sẽ bị liên lụy đấy. Chủ nghĩa McCarthy đang thịnh hành ở Mỹ hiện nay không phải nói đùa đâu! Còn ta muốn làm gì ư?

- Ta muốn ngành sản xuất tóc giả Hồng Kông cỏ không mọc nổi, Tống Thiên Diệu ta một tay che trời.

…

- Giết chết mười nhà máy này và công ty thương mại của ta, để răn đe những kẻ đến sau? Ngươi tiếp quản cục diện ta mở ra, tổ chức lại ngành nghề, sau này ai muốn tham gia ngành tóc giả đều phải chủ động tuân theo quy tắc của ngươi? Thủ đoạn cao!

Đường Bá Kỳ gần như nghiến răng nói ra những lời này, trong mắt bốc lên ngọn lửa giận dữ.

Tống Thiên Diệu nhún vai, ánh mắt đường hoàng nhìn lại Đường Bá Kỳ đang đứng cách một bước, giọng nói gay gắt:

- Ngươi có biết sau khi ta ký hợp đồng với ba công ty bách hóa Anh Quốc, có hàng chục hàng trăm người giàu có nhắm vào ngành này, nhưng đợt đầu tiên chỉ có mười nhà máy xuất hiện? Ngươi tưởng những người giàu đó đều là kẻ ngốc sao? Một ngành nghề mới, để tranh giành vị thế trong ngành, giai đoạn đầu chắc chắn sẽ xảy ra cuộc chiến sinh tử, còn những người giàu đó đều có sản nghiệp riêng, họ chỉ muốn kiếm tiền an ổn từ ngành tóc giả này, không muốn tốn công sức đi tranh giành quyền lực.

- Họ đang chờ đợi, chờ đợi mười một nhà trong đó có cả ta phân thắng bại, định ra quy tắc rồi mới thong thả vào cuộc, âm thầm kiếm tiền theo trào lưu. Đây là Hồng Kông đất chật người đông, không phải nước Mỹ đất rộng người thưa, nơi nhỏ bé này tiền nhiều đường kiếm ít nước cạn rùa nhiều, đột nhiên

có một con đường làm giàu được khai thác, không đổ chút máu tươi, làm sao có thể ổn định được?

- Nói cho ngươi biết, con đường làm giàu này do ta Tống Thiên Diệu khai phá, đương nhiên phải do ta làm chủ, kẻ nào dám tranh với ta!? Đừng nói ngươi Đường Bá Kỳ chỉ là một gã Mỹ, cho dù là ba vị hội trưởng thương hội, những tay anh chị Hồng Kông, trong ngành mới này mà họ chưa từng tiếp xúc, dám đưa tay chạm vào chút lợi ích thuộc về ta, ta cũng không chớp mắt chặt đứt đôi tay của họ!

- Ta, Tống Thiên Diệu không có tài cán gì lớn, nhưng một lá gan dám nắm lấy cơ hội đánh cược tất cả để cá chết lưới rách với người khác thì không thiếu, những lão già xảo quyệt kia chính là nhìn thấy điểm này, mới đến giờ vẫn chưa nhảy vào kiếm tiền!

- Tống Thiên Diệu, ta sẽ không thua ngươi đâu, ván này ngươi thắng nhờ may mắn, nhưng muốn ép ta bỏ đơn hàng hàng trăm vạn đô la Mỹ để rút lui ư? Không thể nào, ta thà chết không lùi! Nhất định sẽ đấu với ngươi đến cùng!

Đường Bá Kỳ không chịu thua kém, cũng nói một câu hung hăng như vậy, rồi nắm chìa khóa xe xoay người định đi về phía xe.

Tống Thiên Diệu nhìn bóng lưng Đường Bá Kỳ đang xoay đi, hơi nhíu mày, người trước đó nói ra câu thà chết không lùi, chuẩn bị tiếp tục đấu với hắn là Chương Ngọc Lương, nói xong không lâu đã chết rồi.

Đường Bá Kỳ vẫn còn quá trẻ, tuy đầu óc đủ thông minh, nhưng kinh nghiệm lại không đủ, hắn không biết từ khoảnh khắc hắn lật bài này, đối thủ của hắn đã không còn là Tống Thiên Diệu đang đứng đối diện hắn nữa.

Hy vọng hắn sẽ không giống như Chương Ngọc Lương thiếu kinh nghiệm thương trường, đến cuối cùng, ngay cả mình chết như thế nào cũng không rõ.

Chưa kịp lên xe, một chiếc xe mui trần Chevrolet Corvette màu hồng đã lái tới, người lái xe là tiểu thư nhà họ Cố - Cố Lâm San, người gần đây đang dồn hết tâm trí vào Đường Bá Kỳ.

- Vốn định hẹn ngươi đi đánh golf, Billy à, A Liên nói ngươi đột nhiên bảo cô ấy gọi điện tạm dừng hợp đồng với những nhà máy kia, rồi lại rời khỏi công ty, chắc là đến nhà máy tóc giả ở Bắc Giác này, ta mới lái xe đuổi theo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cố Lâm San ngồi trên xe tháo kính râm màu nâu sẫm xuống, hỏi Đường Bá Kỳ đang định rời đi.

Thấy Tống Thiên Diệu đối diện nhìn về phía mình, Cố Lâm San đảo mắt nhìn giữa hai người hai lần:

- Ngươi đã chọc giận Billy sao?

- Tiểu thư, ta và hắn là bạn tốt.

Tống Thiên Diệu đánh giá người phụ nữ ăn mặc như tiểu thư nhà giàu đột nhiên xuất hiện, mỉm cười nói:

- Ta khuyên hắn về Mỹ, nhưng hắn không nghe lời ta.

- Ngươi là Tống Thiên Diệu của công ty thương mại Hiển Vinh?

Cố Lâm San bước xuống xe, đứng cạnh Đường Bá Kỳ, nhìn về phía Tống Thiên Diệu hỏi.

Chương 550. Người phụ nữ si tình rất đáng sợ (2)

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Ngươi biết ta?

- Mười lần nói chuyện với Billy thì ít nhất bảy lần hắn nhắc đến ngươi, kẻ khiến hắn đau đầu. Là bạn gái của hắn, đương nhiên ta sẽ để ý thông tin về ngươi. Đừng tưởng Billy một mình ở Hồng Kông không thân không thế là dễ bắt nạt. Ngươi có Chử gia làm hậu thuẫn thì sao chứ?

Cố Lâm San hơi ngẩng cằm, kiêu ngạo nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu hơi nhíu mày:

- Nên gọi ngươi là gì? Tiểu thư?

- Vĩnh An Cố Lâm San.

Cố Lâm San phát âm chuẩn xác tên mình, không chỉ nói tên mà còn kèm theo tên công ty gia tộc, nghe như người trong giang hồ tự báo môn phái vậy.

Tống Thiên Diệu cười ha hả:

- Ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ là Hoàng Phi Hồng ở Phật Sơn, xin chỉ giáo, ha ha ha. Billy à, ngươi kiếm được cô bạn gái thú vị đấy. Đồ khốn, quả nhiên sinh ra đẹp trai có lợi, ngay cả thiên kim tiểu thư của tập đoàn Vĩnh An cũng để mắt đến ngươi. Không làm phiền hai người tâm sự tình yêu nữa, tạm biệt nhé.

Nói xong, Tống Thiên Diệu khoác áo gió đi về phía ghế sau xe mình. Hoàng Lục trước đó vào trong nhà máy dường như có mắt thần, ngay khi Tống Thiên Diệu quay người, hắn đã bước ra, vừa vặn mở cửa xe cho Tống Thiên Diệu. Đợi Tống Thiên Diệu ngồi yên, hắn trở lại ghế lái chuẩn bị lái xe rời đi.

Khi Cố Lâm San xuất hiện, đầu óc Đường Bá Kỳ vẫn còn rối loạn. Tuy muốn rời đi, đối mặt với Tống Thiên Diệu đã nói ra lời cứng rắn thà chết không lùi, nhưng khi quay lưng lại, đôi mắt đã mất đi thần thái. Tống Thiên Diệu đã bố trí trong thời gian dài, chặn hết mọi đường sống, lúc này hắn hoàn toàn không nghĩ ra cách nào để phá vỡ thế bí. Đối mặt với Tống Thiên Diệu còn có thể gắng gượng, nhưng khi quay lưng lại, Đường Bá Kỳ gần như cảm thấy kiệt sức.

- Billy? Billy?

Cố Lâm San thấy Tống Thiên Diệu lên xe, nhẹ nhàng gọi Đường Bá Kỳ hai tiếng, nhưng phát hiện Đường Bá Kỳ hoàn toàn không phản ứng, quay lưng lại, mắt vô hồn, mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cố Lâm San nhìn về phía xe của Tống Thiên Diệu, chắc chắn Tống Thiên Diệu đã làm gì đó kích động Đường Bá Kỳ. Nàng đẩy Đường Bá Kỳ đang đờ đẫn lên xe mình, quyết đoán lái xe đến bên cạnh chiếc Ford của Tống Thiên Diệu, khuôn mặt xinh đẹp lạnh như sương giá, ánh mắt sắc lạnh, nhìn xuyên qua cửa kính thẳng vào Tống Thiên Diệu đang mỉm cười trong xe:

- Tống Thiên Diệu, đừng tưởng ở Hồng Kông chỉ có ngươi biết dùng thủ đoạn thương trường. Billy ở Hồng Kông đơn thân độc mã, nhưng ta thì khác. Đợi ta điều tra rõ toàn bộ sự việc, nói đến thủ đoạn thương trường, Cố gia Vĩnh An chưa từng sợ ai cả. Đợi ta thay Billy chơi ván này với ngươi!

Nói xong, chiếc xe mui trần Corvette bốn bánh quay nhanh, gầm rú lao đi, ngay cả chiếc Chevrolet của Đường Bá Kỳ cũng bỏ lại bên đường.

Đợi Cố Lâm San chở Đường Bá Kỳ biến mất khỏi tầm mắt, sắc mặt Tống Thiên Diệu lập tức sa sầm. Hoàng Lục hai tay nắm chặt vô lăng, mắt thỉnh thoảng liếc qua gương chiếu hậu nhìn Tống Thiên Diệu, thấy sắc mặt Tống Thiên Diệu thay đổi, hắn mở miệng hỏi:

- Lão bản?

- Không có gì, chỉ là ghen tị với tên Đường Bá Kỳ kia thôi, vận khí thật tốt, tùy tiện quen một cô bạn gái cũng là tiểu thư của Cố gia Vĩnh An, hơn nữa ánh mắt cô tiểu thư này nhìn hắn rất si tình, phụ nữ si tình mới đáng sợ. Cố gia Vĩnh An à, như Cố tiểu thư nói, nói về thủ đoạn đấu tranh thương trường, Cố gia chưa từng sợ ai cả, ngành nghề nào Cố gia nhắm đến, những người khác đều bị Cố gia chơi đến chết, sống sót cũng chỉ có thể chơi theo quy tắc của Vĩnh An, đáng sợ nhất là, Cố gia Vĩnh An làm bất cứ ngành nào, đều là người đi sau chiếm thế thượng phong, từng người tiên phong trong ngành lần lượt bị Cố gia chém ngã ngựa, sắc bén đến mức giống như chuyện thần thoại vậy.

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm một điếu thuốc nói:

- Chử Hiếu Tín có con gái nhà họ Lư làm hôn thê, môn đăng hộ đối ta không quan tâm, Đường Bá Kỳ tên khốn này, nhìn thế nào cũng đẹp không bằng ta, lại là một tên Mỹ, sao lại tùy tiện tìm được con gái của một gia tộc lớn làm bạn gái? Muốn tìm thì phải tìm loại thanh niên tài tuấn như ta chứ, rõ ràng ta còn đẹp trai hơn hắn, Lục ca, huynh nói xem, tại sao vậy?

Hoàng Lục vừa lái xe vừa cười nói:

- Lão bản, nói thật, tên kia vừa rồi đẹp trai hơn ngươi thật đấy.

- Câm miệng, ngươi không phải nói làm vệ sĩ rất biết quan sát sắc mặt sao, ngươi không thấy ta đang ghen tị với tên Đường Bá Kỳ khốn kiếp kia à? Không biết nịnh hót an ủi ta một chút? Có thêm một bà vợ nhà mở ngân hàng, có thể bớt phấn đấu rất nhiều năm đó!

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc cũng cười lên, từ từ hạ một nửa cửa sổ xe xuống, nhìn ra ngoài nói.

Hắn không coi một cô gái si tình ra gì, ván này, cho dù là hội trưởng ba thương hội ra tay cũng đã không ngăn được nữa, công ty Cơ Mỹ chắc chắn sẽ chết, bây giờ chỉ xem Đường Bá Kỳ có định ở lại cùng chìm thuyền với công ty của hắn, hay là nhảy thuyền trốn thoát trước.

- Billy! Billy! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cố Lâm San vừa lái xe, vừa thỉnh thoảng nhìn về phía ghế phụ lái nơi Đường Bá Kỳ ngồi, từ khi lên xe, Đường Bá Kỳ luôn như một cái xác không hồn, mặt không biểu cảm, nhìn chằm chằm ra ngoài xe, không nói một lời.

Có lẽ là do ngồi trên xe hứng gió, hơi thở ra một chút, một lúc sau, Đường Bá Kỳ mới thu hồi ánh mắt, nghiêng mặt nhìn về phía Cố Lâm San, cười khổ mở miệng:

- Cố tiểu thư, ván này ta thua thảm hại quá, ta không… ọe!

Chưa nói hết câu, Đường Bá Kỳ đột nhiên nôn ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ áo trước ngực!

- Ah!

Chương 551. Nữ hào kiệt Cố Lâm San (1)

Cố Lâm San hét lên một tiếng, đạp mạnh phanh xe, vẻ mặt hoảng loạn, nhưng động tác lại có trật tự, nhanh chóng lục tìm trong túi xách của mình lấy ra khăn tay và khăn giấy, giúp Đường Bá Kỳ lau máu trên người, miệng nói:

- Billy! Thua một lần cũng không sao, làm ăn là vậy, vẫn còn cơ hội mà, để ta đưa ngươi đến bệnh viện trước.

Đường Bá Kỳ nôn ra một ngụm máu tươi, ngược lại cảm thấy ngực bị nghẹt đã dễ chịu hơn nhiều, dùng khăn tay lau vết máu bên mép, tay nắm chặt khăn tay, giọng nói đầy không cam lòng:

- Không còn cơ hội nữa… không còn nữa, Tống Thiên Diệu đã chặn đứng con đường sống của tất cả mọi người trong ngành tóc giả lúc này, chuẩn bị vung đao giết người dọn sạch sân, ta đã hết đường lui rồi…

Hắn nhớ lại lần đầu tiên đến Hồng Kông, đã nói với em họ Đường Cảnh Nguyên rằng, Tống Thiên Diệu chắc chắn muốn làm bá chủ trong ngành này, sắp đặt quy tắc của riêng hắn, nếu có ai không muốn tuân thủ quy tắc, hắn sẽ giống như trong "Tập thơ Lỗ Bái" đã viết, nơi đế vương đổ máu, hoa hồng nở rộ.

Bản thân đã rất cẩn thận, thời cơ đã nắm bắt rất chuẩn xác, cũng đã bỏ ra đủ nhiều nỗ lực, lên kế hoạch phát triển, thành lập công ty, đi Mỹ mở rộng kênh phân phối, hắn Đường Bá Kỳ dựa vào thủ đoạn quang minh chính đại, từng đường hoàng

đứng trên đỉnh cao nhất của ngành này, nhìn xuống vạn vật nhỏ bé, còn Tống Thiên Diệu thì bị hắn ép đến mức gần như không còn tồn tại trong ngành.

Nhưng mà, chỉ vì một người Ấn Độ bị bắt, ngành tóc giả vốn là một ngọn núi vững chắc này, lại giống như bị Tống Thiên Diệu đẩy ngã như một dãy domino, cứ thế đổ xuống từng khối một, và những khối domino đổ xuống cũng ngày càng lớn hơn.

Cho đến khi tấm domino khổng lồ cuối cùng đổ xuống, đè chết tất cả bọn họ, mà giờ đây những thương nhân trong ngành này, ngoài việc trơ mắt nhìn mình bị đè chết, lại chẳng thể làm gì.

Khi tất cả các quân domino đổ xuống, hoàn toàn yên tĩnh trở lại, không còn tiếng rên rỉ và kêu gào nữa, Tống Thiên Diệu sẽ dẫn theo một nhóm người đã bị cảnh tượng này dọa sợ, biết tuân thủ quy tắc của hắn, bước trên xác những kẻ bị đè chết để làm lại từ đầu.

- Ta đưa ngươi đến bệnh viện trước.

Thấy Đường Bá Kỳ không còn dấu hiệu nôn ra máu nữa, Cố Lâm San khởi động xe hơi, lái về phía bệnh viện gần nhất, miệng nói:

- Billy, hiện tại tâm trí ngươi đã rối loạn rồi, nếu ngươi cảm thấy ta là bạn của ngươi, vẫn đáng tin cậy, ngươi cứ yên tâm nghỉ ngơi, ta sẽ giúp ngươi tạm thời xử lý công việc của công ty, dù sao theo lời ngươi nói, tình hình cũng không thể tệ hơn hiện tại được nữa.

- Người ngoài nhìn thấy công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ nắm trong tay đơn đặt hàng trị giá hàng triệu đô la Mỹ, tưởng chừng như một núi vàng, nhưng lúc này những đơn đặt hàng đó trong mắt ta, chỉ giống như một ngôi mộ, đang chờ

đợi ta nằm vào đó chôn cất ta. Không sai, Cố tiểu thư, ngươi nói không sai, tình hình đã không thể tệ hơn được nữa.

Đường Bá Kỳ tựa đầu vào lưng ghế:

- Đa tạ ngươi giúp đỡ, những nhân viên công ty cần sa thải, hãy giúp ta sa thải họ đi, ta thực sự đã mệt mỏi rồi.

Cố Lâm San hai tay nắm chặt vô lăng, gương mặt lạnh lùng xinh đẹp, răng cắn chặt, thậm chí vài sợi tóc bị gió thổi đến bên môi cô, cũng bị cô cắn giữa răng.

Tống Thiên Diệu có một câu nói, nếu Cố Lâm San nghe được, chắc chắn sẽ rất đồng tình, người phụ nữ si tình rất đáng sợ.

Chỉ cần vì người đàn ông bên cạnh, Cố Lâm San có thể làm được mọi thứ.

…

Trên đường đi, nghe Đường Bá Kỳ nửa hồi tưởng nửa cảm khái kể lại từng bước sắp đặt của Tống Thiên Diệu đối với ngành tóc giả, Cố Lâm San trên mặt luôn mang nụ cười nhạt, thản nhiên như mây gió, nhẹ nhàng an ủi bằng lời lẽ tốt đẹp, nhưng lại khẽ xoay vô lăng, đáng lẽ phải đến bệnh viện Quảng Hoa gần nhất, lại đi đường vòng đưa Đường Bá Kỳ đến bệnh viện Thánh Joseph của Hội Thánh Anh quốc.

- Đa tạ ngươi, Cố tiểu thư.

Được Cố Lâm San dìu đi về phía trung tâm cấp cứu của bệnh viện, Đường Bá Kỳ nói với Cố Lâm San bằng giọng chân thành.

Hắn không có nhiều bạn bè ở Hồng Kông, người phụ nữ trước mặt này gần như là người bạn duy nhất có thể khiến hắn tạm gác công việc, ra ngoài đánh golf, xem phim để thư giãn, hoặc có thể nói là, bạn gái.

Đường Bá Kỳ thậm chí còn cảm thấy, nếu thực sự hẹn hò với vị Cố tiểu thư này cũng không tệ.

- Công ty của ngươi, con dấu, tài liệu các thứ có phải cũng đều ở đó không?

Cố Lâm San giao Đường Bá Kỳ cho y tá đi tới dìu đi, bản thân đứng bên cạnh hỏi nhẹ nhàng một câu.

Đường Bá Kỳ gật đầu, nghĩ rằng có lẽ Cố Lâm San sẽ dùng con dấu để ký văn bản sa thải, nên lấy chìa khóa từ trong túi ra:

- Ở trong két sắt trong văn phòng của ta, nhớ khi sa thải những nhân viên đó, thừa lúc tài khoản vẫn còn tiền, trả thêm cho họ một tháng lương, thay ta nói với họ một lời xin lỗi.

Cố Lâm San nhận lấy chìa khóa két sắt:

- Biết rồi, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, tối nay ta sẽ đến thăm ngươi.

Cô quay lưng lại, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Cố Lâm San, Đường Bá Kỳ cười khổ hai tiếng, vị Cố tiểu thư này, có lẽ không biết công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ và mười nhà máy của hắn đã gặp phải chuyện gì.

Hắn không thấy được rằng, sau khi Cố Lâm San quay lưng đi, vẻ thản nhiên trên mặt nàng đã hoàn toàn biến mất, trán và thái dương đã hơi ẩm ướt.

Chương 552. Nữ hào kiệt Cố Lâm San (2)

Thậm chí chưa ra khỏi bệnh viện, Cố Lâm San đã đến một cửa hàng gần bệnh viện mượn điện thoại gọi một số, cố gắng điều chỉnh giọng nói của mình, sau khi đầu dây bên kia có người trả lời, cô giả vờ nhẹ nhàng nói:

- Đại ca, ngươi có bận không? Có thể giúp ta làm vài việc nhỏ được không?

- Gần đây ngươi không phải đang bận hẹn hò với cái gã đẹp trai người Mỹ đó sao? Sao lại có việc cần ta giúp đỡ?

Bên kia điện thoại, con trai trưởng của nhà họ Cố trong thế hệ này là Cố Lâm Giang trả lời với giọng cười.

- Đúng vậy, chàng trai Mỹ đẹp trai mà ta làm quen đang gặp chút rắc rối ở Hồng Kông. Hắn lại không quen thuộc Hồng Kông, ta thấy hắn đau đầu mấy ngày nay nên muốn giúp một tay. Chuyện là thế này, có một người Ấn Độ tên là Hạ Tá Lợi hôm nay bị hải quan, cục y tế và cảnh sát gây khó dễ, hiện giờ vẫn đang ở đồn cảnh sát thủy. Đại ca thường xuyên tiếp xúc với mấy bọn quỷ ngoại quốc ở các bộ phận của Anh, có thể giúp ta nói chuyện với ba bên đó không? Trong vòng 4 tiếng, bất kỳ ai muốn tìm hiểu thông tin về người Ấn Độ đó, hãy bảo họ nói là không biết gì cả. Phong tỏa tin tức về người Ấn Độ trong 4 tiếng. À phải rồi, còn phiền đại ca nhờ thư ký giúp đặt hai vé máy bay đi Mỹ sớm nhất có thể.

Cố Lâm San mỉm cười nói.

Cố Lâm Giang bên kia điện thoại im lặng vài giây rồi cười lên:

- Chàng trai Mỹ của ngươi làm ăn với người Ấn Độ gặp rắc rối, định dùng 4 tiếng để đổ vấy lên đầu người Ấn à? Chỉ cần gọi vài cuộc điện thoại thì không có gì, nhưng ngươi không được tùy tiện nhúng tay vào chuyện làm ăn của người khác dưới danh nghĩa nhà họ Cố đâu. Hơn nữa, xin ta giúp đỡ mà chẳng nói lấy vài câu ngon ngọt.

- Thật sự chỉ xin ngươi gọi điện thoại thôi mà, chẳng lẽ ngươi không giúp ta? Được rồi, vậy ta đi xin đại tẩu…

Cố Lâm San hạ giọng, nói như đang làm nũng với anh trai vậy.

Cố Lâm Giang lên tiếng:

- Thôi được, giúp ngươi nói một tiếng cũng chẳng sao. Thực ra không nói cũng chẳng sao cả, ngươi đi Mỹ lâu quá nên không rõ tình hình ở Hồng Kông, trước khi điều tra rõ toàn bộ sự việc, những bộ phận đó sẽ không tiết lộ bất kỳ thông tin liên quan nào đâu. Ta nói chuyện với ngươi mấy câu chỉ là muốn nghe ngươi cầu xin ta thôi, thấy ngươi rõ ràng không định nói lời nịnh hót, cúp máy đây.

Cúp điện thoại xong, Cố Lâm San lập tức gọi đến công ty Cơ Mỹ của Đường Bá Kỳ. Sau khi gọi liên tục mấy lần bị bận thì cuối cùng cũng được nữ thư ký A Liên nghe máy. Cố Lâm San đi thẳng vào vấn đề:

- A Liên, hiện giờ công ty có nhiều cuộc gọi đến phải không?

- Cố tiểu thư? Đường tiên sinh bảo ta gọi điện cho mười nhà máy, yêu cầu họ tạm ngừng sản xuất, kiểm tra vấn đề nguyên liệu. Những nhà máy đó liên tục gọi đến hỏi lý do, ngay cả Đường hội trưởng và con trai cũng gọi ba bốn cuộc

rồi. Có người nóng tính còn mắng ta là thư ký gì mà chẳng biết gì cả. Ngươi bảo Đường tiên sinh mau quay lại đi.

Giọng A Liên bên kia điện thoại có vẻ gấp gáp.

Cô ấy chỉ là một thư ký nhỏ bé, Đường Bá Kỳ không có mặt, tất cả chủ nhà máy đều hỏi cô, nhưng cô lại không biết phải trả lời thế nào, rất lúng túng.

- Billy sẽ quay lại ngay, hiện đang gặp một người. Ngươi trước hết hãy gọi cho Đường Cảnh Nguyên, bảo Đường Cảnh Nguyên đến công ty, nói là Billy có vấn đề về công ty Cơ Mỹ cần bàn bạc với hắn. Sau đó gọi cho Đường hội trưởng, bảo hắn ra mặt giúp ổn định mười nhà máy, ngừng sản xuất ba ngày. Billy đã có tin tức và bằng chứng chắc chắn, trong vòng ba ngày sẽ đuổi được Tống Thiên Diệu, vì Tống Thiên Diệu đã dùng tóc từ Đại lục. Lúc này ngừng sản xuất là để phối hợp với cuộc điều tra của Cục Quản lý Công thương nghiệp. À, còn nữa, bảo luật sư phụ trách công việc của công ty Cơ Mỹ đợi ta ở dưới tòa nhà Bator. Lặp lại một lần những gì ta vừa nói.

Cố Lâm San thường ngày gặp nhân viên công ty của Đường Bá Kỳ luôn nói chuyện với giọng dịu dàng như tiếng chuông bạc, thậm chí trước khi nói những lời này cũng đều nói một cách nhẹ nhàng thoải mái, chỉ có câu cuối cùng "Lặp lại một lần những gì ta vừa nói" mới mang theo khí thế ra lệnh.

A Liên theo yêu cầu của Cố Lâm San, lặp lại những việc mà Cố Lâm San vừa dặn dò cô làm. Cố Lâm San mới gật đầu cúp máy, đi đến bãi đỗ xe bệnh viện lấy xe chạy về hướng tòa nhà Bator.

Khi đến dưới tòa nhà Bator ở Trung Hoàn, luật sư Trần Đạt Văn phụ trách các vấn đề pháp lý của công ty Cơ Mỹ đang đứng dưới lầu, mặc vest, tay cầm cặp công văn, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay, nhìn ngó xung quanh.

- Trần luật sư, lên xe, nói chuyện vài câu.

Cố Lâm San đỗ xe bên đường, tháo kính râm, nói với Trần Đạt Văn đang đứng chờ bên đường.

Trần Đạt Văn thấy là Cố Lâm San thường đến công ty của Đường Bá Kỳ, lịch sự gật đầu:

- Cố tiểu thư, ta đang đợi Đường tiên sinh.

- Billy tạm thời bị ốm, hiện đang nằm viện, đã đặt vé máy bay chuyến sớm nhất để bay về Mỹ nhận điều trị tốt hơn. Trong một thời gian dài, hắn không thể tiếp tục quản lý công ty Cơ Mỹ, nên chuẩn bị chuyển nhượng trực tiếp công ty cho Đường Cảnh Nguyên.

Cố Lâm San nói với giọng nhạt nhẽo sau khi Trần Đạt Văn ngồi lên xe.

Nghe Cố Lâm San nói xong, Trần Đạt Văn lập tức xác định đây là lời nói dối. Cho dù Đường Bá Kỳ đột nhiên bị bệnh nặng, không thể tự mình quản lý, cũng hoàn toàn có thể giữ công ty trong tay mình, thuê chuyên gia thay hắn quản lý, làm sao có thể vội vàng chuyển nhượng công ty đi?

Chương 553. Nữ hào kiệt Cố Lâm San (3)

Hơn nữa, cho dù là chuyển nhượng, cũng cần luật sư tận tai nghe chính hắn nói những lời này mới được, làm sao có thể để Cố Lâm San chuyển lời? Hắn vừa định mở miệng chất vấn, nhưng phát hiện Cố Lâm San đã nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng:

- Trần luật sư, chìa khóa két sắt trong văn phòng của Billy đang ở trong tay ta. Hiện giờ hắn không thể mở miệng, ủy quyền toàn bộ cho ta xử lý. Ngươi là người thông minh, từ khi Hồng Kông khai cảng đến nay, có hai nghề nguy hiểm cao đối với người thông minh, một là luật sư ở văn phòng luật sư, hai là kế toán ở công ty kế toán. Cứ làm theo lời ta nói.

Chỉ một câu nói đơn giản, khiến Trần Đạt Văn không nhịn được lấy khăn tay lau trán. Trước đây hắn gặp Cố Lâm San, chỉ thấy cô luôn hoạt bát phóng khoáng, cười trước khi nói, đối với dù chỉ là nhân viên vệ sinh cũng ôn hòa thân thiện.

Tính cách hòa hợp với bất kỳ ai đó khiến hắn gần như quên mất Cố Lâm San là tiểu thư của Cố gia ở Vĩnh An, đó là một đại tộc thương nhân Hoa kiều ở Hồng Kông mà ngay cả Đỗ Nguyệt Tiên sau khi đến Hồng Kông năm 1949, cũng chủ động mở miệng muốn đi gặp.

Hiện nay Đỗ Nguyệt Tiên đã qua đời, đại lão Cố gia Cố Thuyên vẫn còn. Có người truy hỏi Cố Thuyên tại sao Đỗ Nguyệt Tiên sau khi đến Hồng Kông thường xuyên kêu bệnh, tránh không gặp khách, tại sao đến Hồng Kông không lâu lại

đi gặp Cố Thuyên trước? Cố Thuyên chỉ nói hai người từng là bạn cũ, chỉ là gặp mặt hàn huyên, uống chén trà.

Nhưng một số người già trên thương trường đều biết chút nội tình, sớm từ năm 1938, Đỗ Nguyệt Tiên đã từng giao đấu với Cố Thuyên của Vĩnh An và nhà họ Mã của Tiên Thi trên thương trường Hồng Kông. Đỗ Nguyệt Tiên dựa vào bối cảnh Quốc dân đảng và danh nghĩa yêu nước, ép hai nhà Cố Mã một đầu. Lần này đến Hồng Kông, e là lo ngại nhà họ Cố báo thù năm xưa, nên chủ động đến cửa xin lỗi, hóa giải ân oán ngày xưa.

Tất nhiên, những điều này chỉ là lời đồn đại trong dân gian, nhưng năm đó nhà họ Cố có thể đấu với Đỗ Nguyệt Tiên vừa đen vừa trắng, tự nhiên cũng không thể là trong sạch. Vì một câu nói của Cố Lâm San, nhà họ Cố khiến hắn một luật sư hoàn toàn im miệng, Trần Đạt Văn tuyệt đối tin tưởng điều đó.

- Cố tiểu thư…

Trần Đạt Văn lau mồ hôi, không biết nên mở miệng thế nào.

Cố Lâm San nhìn chằm chằm vào Trần Đạt Văn:

- Làm theo lời ta nói, ngươi cùng ta đến bệnh viện, có thể tận miệng chứng minh Billy ủy thác ta chuyển nhượng công ty cho em họ hắn là Đường Cảnh Nguyên. Sau này việc làm ăn của công ty Cơ Mỹ, lợi nhuận hay thua lỗ, đều không liên quan gì đến Billy nữa, hiểu chưa?

- Hiểu… hiểu rồi.

Trần Đạt Văn nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu với giọng khó khăn.

- Tốt, sau khi làm xong việc này, vấn đề pháp lý của Kim Sơn Trang của ta cũng sẽ giao cho ngươi, sẽ không bạc đãi ngươi. Xuống xe, cùng ta lên lầu gặp Đường Cảnh Nguyên.

Cố Lâm San nói xong, xuống xe đi vào tòa nhà Bator.

Trần Đạt Văn hít thở sâu liên tục mấy lần, bản thân mình là một đứa con nhà nghèo, vất vả lắm mới trở thành luật sư nổi tiếng, nhưng vẫn chỉ như bèo dạt mây trôi, không có khả năng quyết định hướng đi của mình, chỉ có thể trôi nổi theo những cơn sóng do những nhân vật lớn này gây ra.

Khi Cố Lâm San bước vào cửa công ty Cơ Mỹ Quốc tế thương mại, A Liên vội vàng đón lên, chỉ thấy Cố Lâm San và Trần Đạt Văn:

- Đường tiên sinh đâu?

- Đường Cảnh Nguyên tiên sinh đã đến chưa?

Cố Lâm San không trả lời, mà hỏi ngược lại.

A Liên chỉ về hướng văn phòng của Đường Bá Kỳ:

- Đang đợi trong văn phòng của Đường tiên sinh.

- A Liên, giúp pha hai ly cà phê, ta đi thay Billy gặp ông Đường Cảnh Nguyên, luật sư Trần, theo ta vào đây.

Cố Lâm San mỉm cười thân thiện với A Liên, rồi quay sang nói với Trần Đạt Văn đang có vẻ mặt hơi cứng nhắc.

…

Mãi đến hơn hai tiếng đồng hồ sau, Cố Lâm San mới bước ra khỏi văn phòng của Đường Bá Kỳ với nụ cười nhẹ nhõm trên môi, tay cầm một chiếc túi xách đựng đồ dùng cá nhân và tài liệu của Đường Bá Kỳ. Phía sau nàng ngoài Trần Đạt Văn còn có Đường Cảnh Nguyên với vẻ mặt rạng rỡ, tay cầm hợp đồng chuyển nhượng công ty.

- Phải cảm ơn luật công ty của Hồng Kông chưa đủ hoàn thiện, thiếu sự giám sát.

Cố Lâm San vừa đi vừa nói với Đường Cảnh Nguyên:

- Nếu không, nếu ở Mỹ, việc chuyển nhượng công ty kiểu này cần phải được giám sát và kiểm tra nghiêm ngặt trong thời gian dài. Được rồi, trong thời gian này, công ty của Billy giao cho Đường tiên sinh ngươi, không làm phiền ngươi nữa, ta vội đi gặp Billy.

- Cố tiểu thư, đợi ta gặp xong cha, nhất định sẽ cùng người đến bệnh viện thăm Kỳ ca. Kỳ ca thật sự quyết định về Mỹ sao?

Đường Cảnh Nguyên dù lúc này đã nắm trong tay hợp đồng và con dấu công ty, lại cùng Cố Lâm San và Trần Đạt Văn đến Tổng cục Đăng ký thuộc Cục Kinh tế của Bố Chính Ty Thự để đổi tên chủ sở hữu công ty Cơ Mỹ thành Đường Cảnh Nguyên, chìa khóa két sắt cũng đã được hắn bỏ vào túi, nhưng vẫn cảm thấy như đang nằm mơ.

Đường Bá Kỳ trước đây quả thật đã nói sẽ về Mỹ, trước khi về sẽ giao công ty cho hai cha con họ, nhưng hai cha con vẫn luôn cảm thấy đó chỉ là lời nói đẩy đưa của Đường Bá Kỳ. Hai người còn đang tìm cơ hội nghĩ cách chiếm hữu công ty Cơ Mỹ, không ngờ hôm nay, Đường Bá Kỳ đột nhiên bệnh nặng nhập viện, lại thực sự chuyển giao nguyên vẹn công ty cho họ, giá cả cũng không cao, chỉ có 7 triệu đô la Hồng Kông, hơn nữa có thể ký hợp đồng trước, tiền sau này chuyển về Mỹ là được.

Đường Bá Kỳ vất vả mở ra cục diện cho hai cha con họ, cục diện vừa thành, lại công thành thân thoái?

Chương 554. Nữ hào kiệt Cố Lâm San (4)

Gia Cát Lượng còn phải đợi Lưu Bị làm hoàng đế rồi mới làm thừa tướng, Đường Bá Kỳ lại buông bỏ tất cả, chuẩn bị về Mỹ dưỡng thương, sau khi khỏi bệnh sẽ mang tiền đến Phố Wall làm ăn cổ phiếu.

Thật sự là phúc tinh trời sinh của hai cha con họ!

- Ngày mai các ngươi hãy đến thăm hắn, hắn đang nằm ở bệnh viện Quảng Hoa. Hôm nay hắn phát bệnh, e rằng vẫn đang truyền dịch, cần tĩnh dưỡng. Đợi ngày mai tinh thần tốt hơn, các ngươi tự mình hỏi hắn không phải sẽ biết sao.

Cố Lâm San nói với Đường Cảnh Nguyên:

- Billy nói, để ngươi làm nghiêm túc, nhà máy của Tống Thiên Diệu đã xảy ra vấn đề, có tin chắc chắn, Tống Thiên Diệu vì mua tóc giá cao một cách mù quáng, đã mua được một lô tóc từ Đại lục, điều này đã coi như phá vỡ quy tắc ngành nghề. Billy nói, để Đường hội trưởng tạm thời sắp xếp các nhà máy khác ngừng sản xuất tự kiểm tra, sau đó dẫn các thành viên hiệp hội khác, phản ánh với Cục Quản lý Công Thương, đuổi Tống Thiên Diệu, kẻ hại cả đàn này ra khỏi ngành. Đáng tiếc Billy hắn bị bệnh, không thể tự tay thu phục Tống Thiên Diệu.

- Ta sẽ làm, ta sẽ giúp Kỳ ca làm được.

Đường Cảnh Nguyên đáp lại Cố Lâm San với ánh mắt kiên định.

Cố Lâm San mỉm cười với Đường Cảnh Nguyên, cuối cùng lại nhìn sâu vào căn phòng công ty này một cái, ung dung xoay người đi về phía cửa chính:

- A Kỳ ở Hồng Kông, may mắn có hai cha con ngươi chăm sóc, xin lỗi, tạm biệt.

Đứng ở cửa thang máy, để Trần Đạt Văn đi thang máy trước, Cố Lâm San mỉm cười, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, đứng yên tại chỗ như một nữ hoàng kiêu ngạo, đợi chuyến tiếp theo. Cửa thang máy mở ra, Cố Lâm San một mình bước vào, ngay khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, hai chân cô khẽ mềm nhũn, ngã ngồi xuống sàn thang máy.

Tống Thiên Diệu, thật lợi hại!

Ván cờ này, như Đường Bá Kỳ đã nói với cô, Tống Thiên Diệu đã tính toán tất cả, máy móc, nguyên liệu, thời cuộc, tình thế, tất cả đều được tính toán vào, chỉ cần đẩy nhẹ một cái, đã là kết cục quét sạch toàn trường.

Đừng nói là Đường Bá Kỳ, ngay cả tất cả mọi người trong ngành tóc giả lúc này cũng không thể khiến người Mỹ nhượng bộ về vấn đề nguyên liệu. Cô, một người đã từng chứng kiến sự lọc lừa trong thương trường ở nhà họ Cố, chỉ nghe Đường Bá Kỳ mô tả, cũng nghe mà lạnh cả lòng!

Thuyết phục gia tộc họ Cố đứng ra giúp đỡ Đường Bá Kỳ, cô thậm chí còn không nghĩ đến. Gia tộc họ Cố không thể làm như vậy được, hơn nữa dù họ Cố có can thiệp thì cục diện này cũng không thể thay đổi được gì, những diễn biến tiếp theo đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của một thương nhân đơn thuần.

Huống chi, việc cô thích một người đàn ông là chuyện của cô, không liên quan gì đến gia tộc, cũng không cần gia tộc phải đứng ra giúp người ngoài.

Cô từng du học ở Mỹ, biết rõ chủ nghĩa McCarthy đang thịnh hành ở Mỹ lúc này đáng sợ như thế nào. Nếu Đường Bá Kỳ vẫn không chịu rút lui theo lời Tống Thiên Diệu, vẫn còn do dự, thì với tư cách là một người Mỹ gốc Hoa, hắn không chỉ đơn thuần là vi phạm hợp đồng kinh doanh, mà gần như chắc chắn sẽ bị đẩy lên thành vấn đề bức hại chính trị. Đơn thuần xin phá sản cần phải trải qua thủ tục rườm rà, quá phiền phức, Cố Lâm San chọn cách chuyển nhượng trực tiếp công ty.

Gia đình Đường Bá Kỳ ở Mỹ khởi nghiệp từ tiệm giặt là, chưa từng thực sự trải qua sự tàn nhẫn quỷ quyệt trên thương trường, nhưng Cố Lâm San lại xuất thân từ một gia tộc lớn, đã quen với những chuyện này.

Đường Bá Kỳ vẫn còn nghĩ đến việc vãn hồi tình thế, đứng ở tuyến đầu một mình chống đỡ, e rằng một khi tin tức bị lộ ra, những chủ xưởng kia để bảo toàn chính mình sẽ âm thầm ra tay, đổ hết mọi vấn đề lên đầu Đường Bá Kỳ. Không cần Tống Thiên Diệu ra tay, những người đó đã có thể giúp hắn loại bỏ Đường Bá Kỳ trước!

Cô muốn cứu Đường Bá Kỳ, nhất định phải tìm một con dê tế thần, cha con nhà họ Đường là lựa chọn tốt nhất, quả thực là thuận buồm xuôi gió.

Chỉ là, dù có cứu được Đường Bá Kỳ, giúp hắn rút lui an toàn trước khi bão táp nổi lên, nhưng khi biết được sự thật, Đường Bá Kỳ sẽ nhìn cô - người phụ nữ đã ra tay hãm hại chú và em họ của hắn như thế nào? Duyên phận giữa hai người, sau chuyện này, chắc đã hết thật rồi?

- Một người phụ nữ cả đời cũng phải si mê một lần.

Cố Lâm San ngã ngồi trong thang máy, đột nhiên cười nhẹ nói một câu, sau đó từ từ vịn vào góc tường đứng dậy, nhìn bóng mình qua cửa thang máy inox, nở nụ cười rạng rỡ:

- Chuyện ngu ngốc đã làm rồi, hối hận cũng không kịp, dù sao vì người đàn ông mình thích, làm gì cũng được.

Cứu Đường Bá Kỳ là chuyện của cô, Đường Bá Kỳ có ghét cô hay không lại là chuyện của hắn.

Dù có bị người ta mắng là tàn nhẫn độc ác, chỉ cần có thể cứu được người đàn ông mình thích một lần, cô cũng không hối hận.

…

Sau khi được kiểm tra, Đường Bá Kỳ được sắp xếp nằm giường bệnh truyền dịch. Đã vào đêm, Cố Lâm San vẫn chưa có ý định cáo từ, ngồi yên lặng bên giường bệnh, tay cầm dao gọt hoa quả, giúp Đường Bá Kỳ gọt táo.

Đường Bá Kỳ mỉm cười nói với Cố Lâm San:

- Cố tiểu thư, bác sĩ nói ta không có vấn đề gì lớn, có lẽ do làm việc quá mệt mỏi, lại bị kích động nhất thời nên mới xảy ra vấn đề. Đã muộn rồi, ta bây giờ trong tình trạng này cũng không thể tiễn cô, cô tự về sớm đi, lái xe cẩn thận trên đường nhé. Ở đây có bác sĩ và y tá chăm sóc ta, không có vấn đề gì đâu. Lúc đó ta chỉ bị kích động bởi lời nói của Tống Thiên Diệu nên hơi mất bình tĩnh, bây giờ đã ổn rồi, gặp vấn đề thì nghĩ cách giải quyết thôi.

Chương 555. Ta có lý do gì mà không vui chứ? (1)

Cố Lâm San gọt xong một quả táo, từ từ cắt một miếng, đưa đến bên miệng Đường Bá Kỳ, mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt đầy dịu dàng:

- Vậy ngươi đã nghĩ ra cách giải quyết vấn đề chưa?

- Những lời Tống Thiên Diệu nói nghe có vẻ rất đáng sợ, nhưng vì ta đã biết trước nên vẫn còn cách xoay chuyển. Ngày mai ta sẽ gặp ngay chủ của mười xưởng, mọi người thống nhất lập trường, rồi tìm cách điều tra xem Tống Thiên Diệu đã bán lô hàng tóc giả đó cho người Ấn Độ như thế nào. Chỉ cần tìm được bằng chứng, nộp cho chính quyền Hồng Kông, chắc vẫn còn cơ hội lật ngược tình thế.

Đường Bá Kỳ nói nghe có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không mấy lạc quan về những lời này của mình. Một kẻ như Tống Thiên Diệu, nếu không bịt kín mọi kẽ hở có thể, sẽ không ra tay.

Hiện tại, khả năng duy nhất để xoay chuyển tình thế là mười nhà máy và công ty Cơ Mỹ của hắn cùng nhau gây áp lực lên chính phủ, yêu cầu điều tra sự thật. Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, mười nhà máy tóc giả và công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ của hắn đã khiến môi trường thị trường ảm đạm của Hồng Kông trở nên rất sáng sủa về mặt số liệu.

Doanh thu của toàn ngành trong một tháng vượt quá 3 triệu đô la Hồng Kông, có thể nói là một ngành duy nhất nổi bật trong bối cảnh công thương nghiệp ảm đạm của Hồng Kông.

Con số này đủ để làm vẻ vang cho các quan chức chính quyền thuộc địa Hồng Kông, lại đúng vào thời điểm lệnh cấm vận, hẳn là đủ để khiến những quan chức Anh kia, dù chỉ vì thành tích của bản thân, cũng sẽ đứng ra điều tra và giải thích rõ ràng với phía Mỹ chứ?

Tệ nhất là toàn bộ nguyên liệu của các nhà máy trước đây phải bỏ đi, bản thân hắn lại phải bay về Mỹ, thà chịu bồi thường một khoản vi phạm hợp đồng cho các nhà phân phối, xin gia hạn giao hàng. Chỉ cần tìm cách giữ được hơi tàn của ngành tóc giả này, vẫn còn hy vọng xoay chuyển tình thế. Chỉ cần giữ được hơi tàn này, vì hơi tàn này, dù thế nào hắn cũng nên đánh cược thêm một lần nữa. Hắn đã từng đứng trên đỉnh cao của ngành, không cam lòng cứ thế rời sân khấu trong im lặng.

Cố Lâm San khẽ gật đầu, nhưng không phụ họa theo Đường Bá Kỳ, mà mỉm cười đưa quả táo trong tay cho Đường Bá Kỳ, đứng dậy nói:

- Mgipow nghỉ ngơi sớm đi, tối nay ngủ một giấc ngon, sáng mai ta sẽ mang bữa sáng đến thăm ngươi.

- Không cần đâu, ngày mai nếu ta kiểm tra lại mà không có vấn đề gì, sẽ chuẩn bị về công ty. Công ty dù chỉ có một mình ta, cũng cần phải mở cửa.

Đường Bá Kỳ vẫy tay với Cố Lâm San đang đứng dậy:

- Tạm biệt, lái xe cẩn thận trên đường nhé.

Cố Lâm San mỉm cười với Đường Bá Kỳ, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa. Khi đến cửa, cô không kìm được quay đầu lại, nhìn về phía Đường Bá Kỳ đang nằm trên giường bệnh, tay cầm quả táo, lông mày hơi nhíu lại như đang suy nghĩ cách tìm cơ hội, ánh mắt long lanh.

Đường Bá Kỳ ngẩng đầu nhìn lại, nhận thấy trong ánh mắt của Cố Lâm San dường như có điều muốn nói với mình. Hắn vừa định mở miệng hỏi một câu, Cố Lâm San đã thu hồi ánh mắt, bước ra khỏi phòng bệnh.

Đường Bá Kỳ cúi đầu nhìn quả táo trong tay, rồi lại nhìn cánh cửa đã trống không, tiểu thư Cố đối với hắn thật sự rất tốt.

Khi Cố Lâm San trở lại xe của mình ở bãi đỗ xe bệnh viện, cô mới nhớ ra trong cốp xe còn có một chiếc túi xách, bên trong là tài liệu và đồ dùng cá nhân từ văn phòng của Đường Bá Kỳ, cùng với hai vé máy bay đi San Francisco, Mỹ vào 7 giờ sáng mai.

Cứ để hắn nghĩ thêm về sự tốt đẹp của mình đêm nay, sáng mai sẽ nói cho hắn biết tất cả.

Cố Lâm San tựa đầu vào tựa lưng ghế, tự chế giễu cười, nghĩ trong lòng.

…

Hạ Tá Trì bước ra khỏi sân bay Khải Đức Hồng Kông vào buổi chiều tối. Sau một thời gian khảo sát ở Nhật Bản, cuối cùng hắn đã quyết định bỏ tiền mua một lô đầu máy may cũ. Chỉ cần đầu máy được vận chuyển đến Hồng Kông sau một tháng, xưởng may của hắn có thể coi như khai trương rồi.

Nhưng khi Hạ Tá Trì đầy tham vọng và mơ mộng về tương lai trở về nhà, người nhà đón tiếp hắn không phải bằng câu "vất vả rồi", mà là tin tức em trai Hạ Tá Lợi bị cảnh sát bắt với tội danh tình nghi tham gia buôn lậu.

Hạ Tá Trì thậm chí còn chưa kịp thay quần áo, đã vội vàng đến văn phòng luật sư mời một luật sư, hai người vội vã đến đồn cảnh sát thủy ở Pháo Đài Sơn.

Dưới sự đi cùng của luật sư, cảnh sát thủy không thể gây khó dễ cho hai người, cho phép luật sư gặp Hạ Tá Lợi, còn Hạ Tá Trì tạm thời được yêu cầu tránh mặt. Hạ Tá Trì lấy ra điếu thuốc mang về từ Nhật Bản, đưa cho viên cảnh sát trẻ mặc quân phục đang tiếp đón hai người, mặt đầy nụ cười:

- Trưởng quan, hút điếu thuốc.

Viên cảnh sát mặc quân phục nhận lấy điếu thuốc, Hạ Tá Trì lấy ra que diêm giúp đối phương châm lửa, rồi mới tiếp tục mở miệng hỏi:

- Trưởng quan, em trai của ta vốn rất thật thà, làm sao có thể tham gia buôn lậu được, có phải nhầm lẫn gì không? Chúng ta vận chuyển tóc từ Ấn Độ đến Hồng Kông, tóc đâu phải hàng cấm, thậm chí chi phí thuế gần như có thể bỏ qua, hoàn toàn không cần phải buôn lậu.

- Đã ghi lời khai rồi, em trai ngươi đã tự miệng thừa nhận thời gian trước đã mua một lô tóc không rõ nguồn gốc.

- Trong điện thoại hắn nói với ta, đó là tóc từ Thái Lan, làm sao có thể không rõ nguồn gốc? Có giấy tờ mà!

Hạ Tá Trì sững người một chút, mở miệng biện bạch.

Chương 556. Ta có lý do gì mà không vui chứ? (2)

Quân trang lật qua lời khai trên bàn:

- Đội cảnh sát thủy đã điều tra, giấy tờ về việc tàu hàng đó dừng ở Thái Lan để chuyển hàng là thật, nhưng giấy chứng nhận nguồn gốc lô tóc này là giả mạo. Chúng tôi cũng đã gọi điện sang Thái Lan để tìm hiểu, các tỉnh phía Nam Thái Lan hoàn toàn không có ai đi thu mua tóc. Một người tham gia giao dịch lô tóc này đã khai, nguồn gốc thực sự của lô tóc là từ Trung Quốc đại lục.

- Theo quy định mới của chính quyền thuộc địa Hồng Kông trong bối cảnh lệnh cấm vận hiện nay, các cá nhân và công ty kinh doanh ở Hồng Kông không được phép mua hàng hóa từ đại lục để cung cấp tiền cho Trung Quốc đại lục tiếp tục đối đầu với quân Liên Hợp Quốc trên chiến trường Triều Tiên. Em trai ngươi tham gia vào đó, cũng chính là vi phạm quy định này.

- Tuy nhiên tội danh này không nghiêm trọng lắm, nhiều nhất là hai ba tháng, thậm chí nộp một số tiền phạt là có thể miễn giam giữ. Sau khi luật sư hỏi hắn xem có bị tra tấn ép cung gì trong đồn cảnh sát không, các ngươi có thể chọn ký bảo lãnh đưa hắn về nhà, khi cảnh sát khởi tố thì đúng hẹn ra tòa là được. Người xui xẻo nhất là nhân viên hải quan chống buôn lậu có mặt tại hiện trường giao dịch đêm đó để kiểm tra giấy tờ và hàng hóa, bị vạch trần nhận hối lộ giúp đỡ hai bên làm giả, mất chức công vụ.

Đầu óc Hạ Tá Trì ù đi, phản ứng đầu tiên là em trai mình bị người ta hãm hại!

Đêm đó khi giao dịch lô hàng Thái Lan này, Hạ Tá Trì còn đặc biệt dặn dò Hạ Tá Lợi, nhất định phải có nhân viên hải quan có mặt, để người của hải quan kiểm tra rõ nguồn gốc, nếu hàng có vấn đề, dù không làm phi vụ này cũng phải giữ an toàn.

Hạ Tá Lợi nói với hắn, người của hải quan cam đoan chắc chắn rằng giấy tờ hàng hóa đều đã xác nhận không có sai sót, hắn mới hoàn thành giao dịch với đối phương, giờ đây lại đột nhiên bị vạch trần giấy tờ là giả mạo?

Vấn đề thứ hai nghĩ đến sau đó, càng khiến Hạ Tá Trì cảm thấy hoa mắt! Lô nguyên liệu Thái Lan đó vì Hạ Tá Lợi không đủ tiền tích lũy trong tay, đã sử dụng khoản vay từ tài khoản ngân hàng! Bất kể số tiền có bổ sung lại hay không, chỉ cần bộ phận điều tra vụ án này nói với ngân hàng về việc hai anh em hắn dùng khoản vay để mua hàng từ đại lục, hoặc bị người khác truyền đến tai ngân hàng HSBC, thì đó sẽ là rắc rối lớn!

Hạ Tá Trì nhớ rất rõ, trong hợp đồng bảo lãnh mà Tống Thiên Diệu giúp hắn làm ở ngân hàng có một điều khoản, nếu khoản vay này bị sử dụng cho hành vi kinh doanh bất hợp pháp, bảo lãnh sẽ vô hiệu, ngân hàng có quyền cưỡng chế phong tỏa tài khoản nhà họ Hạ, xin tòa án cưỡng chế thu hồi khoản vay!

Chắc chắn là tên khốn Tống Thiên Diệu này muốn triệt hạ tận gốc, ngay từ đầu giả vờ cho mình vay tiền, đã thiết kế sẵn rồi!

- Trưởng quan, ta có thể gặp các vị trưởng quan ở tổng bộ thủy cảnh không, mỗi người một phần tâm ý ta đều đã chuẩn bị sẵn, chuyện của em trai ta, có thể tạm thời không công khai được không…

Hạ Tá Trì tay kẹp điếu thuốc đã bất giác run lên, cố gắng điều chỉnh giọng nói, hỏi viên cảnh sát quân trang trẻ tuổi này.

Cảnh sát quân trang đội mũ cảnh sát lên đầu:

- Lão bản Hạ, ngươi đang nói đến phía ngân hàng?

Hạ Tá Trì sững người, nhìn chằm chằm vào viên cảnh sát quân trang, không biết đối phương sao lại lập tức nói ra mấy chữ phía ngân hàng. Viên cảnh sát quân trang ghé sát tai Hạ Tá Trì, nói bằng giọng cực kỳ nhỏ:

- Giám đốc Thẩm Bật của ngân hàng HSBC, ngay sau khi sự việc xảy ra đã nhận được tin tức ngay lập tức. Còn nữa, Tống tiên sinh bảo ta thăm hỏi ngươi, hai anh em ngươi trọng nghĩa khí với hắn, hắn cũng trọng nghĩa khí với các ngươi, bảo các ngươi không cần khách sáo.

…

- Thành công rồi!

Tống Thiên Diệu đợi Lâu Phượng Vân mà hắn phái đến Tổng Sở Đăng Ký Kinh Tế Xứ trở về vào buổi chiều tối, nói cả buổi chiều đều không thấy Đường Bá Kỳ xuất hiện ở Tổng Sở Đăng Ký, nhưng đã thấy Đường Cảnh Nguyên đi cùng một phụ nữ trẻ và một luật sư xuất hiện ở đó để làm thủ tục gì đó, hắn liền hưng phấn vỗ tay một cái!

Lâu Phượng Vân không hiểu nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Là Đường Cảnh Nguyên đã đến, Đường Bá Kỳ không hề đến Tổng Sở Đăng Ký.

- Người phụ nữ bên cạnh Đường Cảnh Nguyên có phải là người để tóc dài gợn sóng, ăn mặc thời trang, tay cầm một chiếc túi xách da cá sấu màu đen không?

Tống Thiên Diệu thư thái đi vài bước trong phòng làm việc của mình, hỏi Lâu Phượng Vân.

Lâu Phượng Vân gật đầu.

- Đó là bạn gái của Đường Bá Kỳ. Ta vẫn nghĩ Đường Bá Kỳ sẽ tranh thủ thời gian nhanh chóng thu xếp sổ sách để đến cục đăng ký xin phá sản, nhưng Đường Cảnh Nguyên xuất hiện ở cục đăng ký vào buổi chiều, điều đó cho thấy Đường Bá Kỳ còn tàn nhẫn hơn ta tưởng, để nhanh chóng thoát thân, hắn đã biến em họ Đường Cảnh Nguyên thành vật thế mạng.

- Ta cứ nghĩ Đường Bá Kỳ sẽ ở lại cố gắng thêm vài ngày nữa, không ngờ lại quyết đoán như vậy, chặt tay để cứu mình, vì đại nghĩa mà diệt thân. Thật dứt khoát! Có phải vì sợ phải đi cùng Đường Cảnh Nguyên nên cảm thấy có lỗi, nên mới để bạn gái ra mặt? Dù sao thì cũng chạy thoát rồi!

Tống Thiên Diệu thở phào nhẹ nhõm, sau khi nhận được tin này, trông hắn dường như trẻ trung và đầy sức sống hơn so với vẻ già nua u ám thường ngày.

Lâu Phượng Vân hoàn toàn không hiểu Tống Thiên Diệu đang nghĩ gì. Ban đầu nói là sẽ đến sở giao dịch chứng khoán, nhưng sau khi ra khỏi cổng nhà máy thấy Đường Bá Kỳ bị người phụ nữ dẫn đi, Tống Thiên Diệu lại vội vã quay lại nhà máy, bảo co bỏ công việc đang làm dở, đến cục đăng ký chờ xem Đường Bá Kỳ có xuất hiện không. Cô đã chờ ở góc sảnh cục đăng ký cho đến khi nhân viên công vụ tan làm mới quay về.

Chương 557. Mưa bão cuối cùng cũng đến (1)

- Tại sao ngươi lại vui mừng khi Đường Bá Kỳ chạy thoát? Người Ấn Độ, những chủ nhà máy đó, ngươi không phải đã chuẩn bị một mẻ lưới bắt hết sao? Sao đột nhiên để lọt lưới một con cá, ngươi lại vui mừng như vậy?

Lâu Phượng Vân không hiểu gì cả, đành hỏi thẳng Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cười toe toét, nói với Lâu Phượng Vân:

- Cha con nhà họ Đường không thể lật ngược tình thế, người Ấn Độ cũng không thể lật ngược tình thế, nhưng những nhà máy đó không thể đóng cửa, ta vẫn cần họ giúp ta sản xuất đơn hàng của Mỹ. Ngành nghề hỗn loạn, những chủ nhà máy đó chắc chắn trong lòng đầy oán hận, mà hận thù lại là một phản ứng tâm lý rất kỳ lạ.

- Nếu Đường Bá Kỳ, cha con nhà họ Đường và người Ấn Độ đều bị các chủ nhà máy xé xác để trút giận, sau khi cắn chết họ, các chủ nhà máy vẫn sẽ cảm thấy thất vọng, rồi hoang mang, cuối cùng lại tìm kiếm kẻ thù mới. Vì vậy phải có một kẻ chủ mưu bình an vô sự rời đi, ván cờ này mới đủ hoàn hảo. Kẻ chủ mưu đó khiến họ luôn căm hận thấu xương, khắc cốt ghi tâm, không còn tâm trí để nghĩ đến việc người khác đã làm gì.

- Kẻ chủ mưu đó là ai? Nếu Đường Bá Kỳ cũng bị kẹt chết trong ván cờ này, thì đó sẽ là ta. Ta đương nhiên không thể để mình bị động như vậy, nên ứng cử viên tốt nhất chính là

Đường Bá Kỳ - người từng nắm quyền lực độc tôn trong ngành tóc giả, một lòng muốn trở thành vị cứu tinh của ngành nghề, nhưng khi biết tin bão táp sắp đến đã dứt khoát bỏ rơi tất cả mọi người trong ngành mà bỏ chạy.

- Nếu ngay cả hắn cũng bị thu dọn, thì mọi người dù bề ngoài có vâng dạ trước lời nói của ta, trong lòng cũng sẽ nghĩ rằng tất cả đều là do ta Tống Thiên Diệu gây ra, rồi dần dần tìm cơ hội phá hoại ta. Nhưng Đường Bá Kỳ còn sống thì khác, hắn còn sống và rời đi, vậy thì mọi sóng gió trong ngành này đều đổ lên đầu hắn, tất cả đều do hắn gây ra, còn đôi tay ta Tống Thiên Diệu, sạch sẽ trong sáng.

- Tiếp theo ta ra tay, làm việc thiện, không để ngành này suy tàn vì sự phá hoại của Đường Bá Kỳ, phải để những công nhân nhà máy tiếp tục có việc làm, có tiền kiếm. Ta mới chính là vị cứu tinh của ngành này.

Nói xong, hắn dang rộng hai tay về phía Lâu Phượng Vân, mỉm cười rạng rỡ:

- Bây giờ hắn đã chạy trốn theo như ta mong muốn, ta có lý do gì mà không vui chứ?

…

Trời hơi u ám, thậm chí khi Tống Thiên Diệu thức dậy còn nghe thấy vài tiếng sấm ì ầm vọng lại từ xa. Phó Diêu Nương bưng nước rửa mặt đã chuẩn bị sẵn vào, trong lúc dọn dẹp giường chiếu, ngoan ngoãn nói với Tống Thiên Diệu đang được Thư Nương giúp rửa mặt:

- Tống lão gia vừa đến, nhưng không cho chúng ta đánh thức ngươi dậy, hiện đang ăn sáng cùng Lục ca và những người khác bên ngoài.

- Lão đầu của ta sao?

Tống Thiên Diệu đợi Thư Nương lau khô nước trên mặt, nghi hoặc hỏi.

Tống Xuân Lương từ khi nhà máy tóc giả này bắt đầu hoạt động đến nay, số lần đến đây có thể đếm trên đầu ngón tay. Bước ra khỏi văn phòng, quả nhiên, Tống Xuân Lương đang ngồi xổm dưới mái hiên nhà bếp, cùng với Hoàng Lục và Ninh Tử Khôn, mỗi người đều bưng một bát cháo sáng, vừa phát ra tiếng xì xụp húp cháo, vừa chăm chú nhìn vào bàn cờ.

Nhờ thu nhập hàng tháng từ hiệu thuốc tây Anh Đức, gia đình giờ đây sống sung túc, Triệu Mỹ Trân cũng không bạc đãi cha mình. Lúc này Tống Xuân Lương đã thay một bộ vest bằng vải cao cấp, chân đi giày da mềm, chỉ có tư thế ngồi xổm dưới mái hiên bưng bát cháo thật sự không hợp với bộ trang phục này.

- Lão đầu, người tìm ta có việc gì?

Tống Thiên Diệu bước về phía Tống Xuân Lương hỏi.

Tống Xuân Lương vừa thấy con trai mình, vội vàng đặt bát cháo xuống, đứng dậy dùng tay áo lau khóe miệng, trên mặt gần như chỉ còn lại biểu cảm cười, nhe răng đánh giá Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu đưa tay sờ túi tìm thuốc lá nhưng không có, Hoàng Lục mắt cũng không nhìn, giơ tay ném hộp thuốc bên cạnh mình về phía Tống Thiên Diệu. Khi Phó Diêu Nương ngoan ngoãn chạy từ văn phòng mang thuốc lá đến cho Tống Thiên Diệu thì hắn đã tự tay châm thuốc cho Tống Xuân Lương, cả hai người đều đã hút hết một phần ba điếu thuốc.

Phó Diêu Nương vốn luôn dịu dàng và có tính tình tốt với bất kỳ ai, cầm gói thuốc lá không dùng đến, cúi đầu lén lườm Hoàng Lục một cái, nhưng không ngờ Hoàng Lục đang cúi

đầu nhìn bàn cờ lại như có mắt trên đỉnh đầu vậy, ngẩng đầu nhìn cô ta và làm một mặt quỷ.

Phó Diêu Nương hoảng sợ vì bị bắt gặp chút oán giận trong lòng, vội vàng chạy về chỗ ở của mình. Cho đến khi đứng bên cạnh Thư Nương và Thi Nhân, chắc chắn rằng Tống Thiên Diệu, Hoàng Lục và những người khác không còn nhìn thấy nghe thấy lời nói và hành động của mình nữa, Phó Diêu Nương mới thở phào nhẹ nhõm, đáng yêu nhăn mặt về phía Hoàng Lục để trả đũa, rồi nói với hai chị em Thi Nhân một cách bực bội:

- Lục ca đáng ghét nhất, trước đây nếu Tống tiên sinh quên mang thuốc lá khi ở trong nhà máy đều sẽ đợi ta đi lấy, bây giờ Lục ca giống như con giun trong bụng Tống tiên sinh vậy, Tống tiên sinh vừa sờ túi không thấy thuốc lá, hắn đã 'bụp' một cái, ném thuốc lá qua rồi…

- Đúng vậy đúng vậy, trước đây Tống tiên sinh quên ra ngoài ăn cơm, đều là ta mang đến phòng cho Tống tiên sinh, từ khi Lục ca đến, ta không còn được mang cơm cho Tống tiên sinh nữa…

Thi Nhân đồng cảm sâu sắc với lời nói của Phó Diêu Nương, gật đầu liên tục phụ họa.

Lâu Phượng Vân vừa chải tóc vừa bước ra khỏi phòng, nghe thấy hai cô gái than phiền Hoàng Lục cướp mất những việc vặt mà trước đây họ phải làm hàng ngày, cười nói:

- A Lục giúp A Diệu lái xe, đương nhiên phải tinh mắt, huống chi hắn là đàn ông, có gì đáng than phiền chứ.

Chương 558. Mưa bão cuối cùng cũng đến (2)

Bên kia Tống Xuân Lương kẹp điếu thuốc ho khan hai tiếng, nghe Tống Thiên Diệu hỏi ý định đến đây của mình, hắn nói:

- Hoa đỗ quyên ở vườn Binh Đầu đã nở từ tuần trước, hôm nay là ngày tốt, phủ Cảnh sát trưởng mở cửa, sáng nay nhớ đến phủ Cảnh sát trưởng đi dạo một vòng, hưởng chút phúc khí. Mẹ ngươi sợ gọi điện thoại cho ngươi, ngươi lại không nghe, nên phái ta đích thân đến nói với ngươi. Con trai à, làm ăn cũng phải biết cầu may, năm ngoái cả nhà ta đến phủ Cảnh sát trưởng đi dạo một ngày, kết quả sau đó ngươi không làm được cảnh sát nhưng lại làm thư ký cho Chử tiên sinh đấy thôi? Thật sự rất linh nghiệm.

Tống Thiên Diệu lúc này mới nhớ ra, hiện giờ đã là cuối xuân đầu tháng tư.

Ở Trung Hoàn Hồng Kông có một khu vườn lâu đời nhất, không có tên, vì gần dinh thự của Cảnh sát trưởng, mà Cảnh sát trưởng vẫn thường được người Trung Quốc gọi là Đại binh đầu, nên khu vườn qua lời truyền miệng, có tên là vườn Binh Đầu. Khu vườn này có hàng ngàn hàng vạn cây hoa đỗ quyên nở rộ vào cuối tháng ba đầu tháng tư, cảnh tượng trăm hoa đua nở rực rỡ, ở Hồng Kông được coi là hiếm thấy. Vì vậy mỗi năm vào thời điểm này, đều có người đến vườn Binh Đầu ngắm hoa.

Không rõ là vị thống đốc nào đã đặt ra quy định này, nhưng mỗi năm vào mùa hoa đỗ quyên nở, phủ thống đốc sẽ chọn

một ngày lành, mở cửa vườn hoa ngoài trời của phủ thống đốc cho người dân thuộc địa vào tham quan một ngày, để thể hiện sự cởi mở và nhân từ của Đế quốc Anh, cùng vui với dân.

Họ cho phép người Trung Quốc vào vườn hoa ngoài trời của phủ thống đốc, thưởng thức những tác phẩm nghệ thuật làm vườn do các người làm vườn và gia quyến của thống đốc chăm sóc tỉ mỉ, để người Trung Quốc được mở mang tầm mắt về nghệ thuật làm vườn của Anh quốc.

Vào thời đó, trong mắt người Trung Quốc, thống đốc chính là chư hầu hải ngoại, không có phúc khí đủ lớn làm sao có thể trở thành thống đốc được? Vì vậy người Hoa bình thường có thể bước qua cổng phủ thống đốc, hít hà chút khí quan và phúc khí cũng là điều tốt.

Qua mấy chục năm, người Hoa Hồng Kông thậm chí biến chuyện này thành một sự mê tín hoàn toàn, có thể không đi ngắm hoa đỗ quyên ở vườn hoa Binh Đầu, nhưng nhất định phải dẫn cả nhà đến phủ thống đốc đi một vòng, để cầu may.

- Chỉ có vậy thôi sao?

Tống Thiên Diệu hỏi cha mình.

Tống Xuân Lương gật đầu:

- Chỉ có vậy thôi, sợ ngươi nghe điện thoại sẽ qua loa, nên mẹ ngươi mới bảo ta đến nói trực tiếp với ngươi, đi một vòng có gì đâu mà không tốt.

- Nếu không gặp ngươi, ta suýt quên mất. Diêu Nương, nhớ nhắc Vân tỷ, thu xếp những thứ bổ dưỡng mà Hà tiên sinh tặng lần trước đi Ma Cao, nhờ công nhân của sư gia Huy chở rau đến thì nhờ họ chở luôn về nhà ta ở phố Thái Hòa, để lại cho cha mẹ ta bồi bổ sức khỏe.

Tống Thiên Diệu chợt nhớ ra rất nhiều thứ bổ dưỡng mà Hà Hiền đã tặng, nói với Phó Diêu Nương đang than phiền về

Hoàng Lục với Thư Nương Thi Nhân ở đằng xa, tiện thể muốn chuyển hướng đề tài.

- Vậy rốt cuộc ngươi có đi không?

Tống Xuân Lương thực hiện tốt lời dặn của vợ mình, nhất định phải đợi Tống Thiên Diệu đích thân đồng ý.

- Ta lát nữa phải ra sân bay đón người, thời tiết âm u thế này, không chừng sẽ mưa, phủ thống đốc chỉ mở cửa vườn hoa, nếu mưa xuống cũng đâu cho mọi người vào trong nhà tránh mưa… Thôi được, chiều ta nhất định sẽ đi, được không?

Tống Thiên Diệu không hứng thú gì với chuyện này, nhưng Tống Xuân Lương từ sáu giờ sáng đã chạy đến xưởng để thông báo riêng cho mình, hắn không muốn để Tống Xuân Lương nghĩ rằng mình không nghe lời, dù sao cha cũng có ý tốt, nên Tống Thiên Diệu nói.

Tống Xuân Lương vẫn ôn hòa nói:

- Đi sớm không phải chen chúc với nhiều người, may mắn cũng có thể hưởng nhiều hơn, sợ mưa thì mang theo ô là được.

- May mắn của ta đang ở sân bay, đang chờ ta đến đón về, lát nữa bảo công nhân chở đồ bổ về nhà, ta đi trước đây, chiều nhất định nhớ đi.

Tống Thiên Diệu nói xong với cha mình, gọi Hoàng Lục, hai người ra cửa lên xe, hướng về phía sân bay.

…

Đường Bá Kỳ ngồi trên xe của Cố Lâm Sam, lúc này nghiêng mặt nhìn chằm chằm vào Cố Lâm Sam đang nhìn thẳng về phía trước với ánh mắt bình thản, gương mặt anh tuấn liên tục biến đổi vài lần, âm u còn tệ hơn cả thời tiết trên đầu lúc này, ánh mắt khi thì hung ác, khi thì bất cam:

- Tại sao ngươi lại làm vậy? Ngươi thông đồng với luật sư làm giả để chuyển nhượng công ty con ở Hồng Kông cho Đường Cảnh Nguyên, đây là vi phạm pháp luật? Ngươi có tư cách gì thay ta quyết định!

- Billy, ngươi bình tĩnh một chút, nghe ta nói hết đã, ghét ta cũng phải đợi ta nói rõ đã, việc ngươi cần làm bây giờ là lập tức quay về Mỹ thuê luật sư cao cấp, xử lý sạch sẽ mọi chuyện của công ty mẹ Cơ Mỹ ở Mỹ, tranh thủ chuyển hợp pháp những tài sản công ty muốn giữ lại trước khi các nhà phân phối Mỹ nhận được tin tức.

- Sau đó khi các nhà phân phối nhận được tin chắc chắn từ Bộ Thương mại Mỹ và khởi kiện công ty ngươi, ngươi cứ tuyên bố phá sản luôn, nếu cơ quan tư pháp triệu tập phiên điều trần, ngươi cứ dùng thân phận công dân Mỹ để giải thích rõ, công ty con ở Hồng Kông do cha con nhà họ Đường phụ trách, ngươi chỉ phụ trách việc bán hàng trên lãnh thổ Mỹ, hoàn toàn không biết gì về công việc của công ty con ở Hồng Kông. Chỉ cần khăng khăng giữ quan điểm này, hành động nhanh chóng, cộng với trả đủ thù lao, những luật sư tinh anh ở Mỹ sẽ giúp ngươi thoát tội.

Cố Lâm Sam nắm chặt vô lăng, nhìn thẳng vào lối vào sân bay phía trước, giọng nói bình tĩnh.

Chương 559. Mưa bão cuối cùng cũng đến (3)

Đường Bá Kỳ hít sâu vài hơi, đưa tay mở cửa xe, khi lên tiếng lại, trong giọng nói đã không còn sự tức giận:

- Chuyện của ta, không cần người khác quyết định thay. Tạm biệt.

- Ngươi về bây giờ cũng đã vô ích, nếu ngươi tiếp tục dính líu vào tâm bão Hồng Kông này, ngay cả cha mẹ và người thân cũng có thể bị liên lụy. Ngươi rời đi lúc này là để sau này còn có cơ hội!

Cố Lâm San đưa tay nắm lấy tay Đường Bá Kỳ, nói gấp gáp và nhanh chóng.

Đường Bá Kỳ đỏ mắt, như một con thú bị thương đang giận dữ, hất tay Cố Lâm San ra:

- Nếu ta rời đi, mới là không còn cơ hội nào cả! Tống Thiên Diệu sẽ đổ hết mọi vấn đề lên đầu ta, ta sẽ là kẻ phá hoại sự phát triển của ngành tóc giả Hồng Kông, lừa gạt tất cả những người trong nghề, rồi bỏ trốn trước. Cả đời cũng không rửa sạch được!

- Đây chính là một tình thế bế tắc! Ngươi muốn đi thì phải chịu được tiếng xấu một thời! Nếu ngươi không đi, Tống Thiên Diệu chỉ cần tìm cơ hội thông qua các kênh khác nhau, nói với điều tra viên Mỹ một câu ngươi là người ủng hộ chủ nghĩa cộng sản, trong môi trường chính trị hiện tại của Mỹ, ngươi không chỉ là tội đồ trên thương trường Hồng Kông, mà còn là tội đồ chính trị của Mỹ!

Cố Lâm San đỏ hoe mắt, lại nắm lấy cánh tay Đường Bá Kỳ, xoay người hắn lại, giơ tay tát một cái vào gương mặt anh tuấn đẹp trai khiến nàng say đắm của Đường Bá Kỳ:

- Billy, hãy bình tĩnh lại! Ván cờ này ngươi đã không còn cơ hội nào, hãy nghĩ đến những lời ta nói, những việc ta đã làm. Ta thừa nhận, ta quả thật rất độc ác, đã bí mật thông đồng với luật sư làm chứng giả để chuyển công ty con của Cơ Mỹ tại Hồng Kông cho Đường Cảnh Nguyên, nhưng để cho ngươi nhanh chóng có cơ hội thoát thân, không để gia đình ngươi bị liên lụy, đây là cách duy nhất! Trên thương trường, thắng rồi, tiếng xấu cũng có thể được tung hô thành tiếng tốt, thua rồi, người thiện cũng có thể bị bôi nhọ thành kẻ ác!

Đường Bá Kỳ bị cái tát này đánh cho ngẩn người, Cố Lâm San lấy chiếc túi xách đựng đồ cá nhân của Đường Bá Kỳ từ ghế sau, đặt xuống chân hắn:

- Ta chỉ có thể giúp ngươi được đến thế, nếu ngươi thực sự muốn ở lại Hồng Kông tiếp tục dính líu vào ván cờ này, tùy ngươi. Nếu ngươi đã nghĩ kỹ và quyết định về Mỹ, vé máy bay ở trong túi. Ta nói câu cuối cùng, Đường Bá Kỳ, nếu ngươi quan tâm đến những lời chỉ trích vô nghĩa, không đủ quyết tâm, dù lần này ngươi thoát khỏi cục diện của Tống Thiên Diệu an toàn, lần sau ngươi vẫn sẽ thua người khác!

Nửa mặt Đường Bá Kỳ hơi sưng đỏ, khi Cố Lâm San nói xong, đồng tử của hắn co lại một chút, sau đó xách túi lên, mở cửa xe xuống một cách dứt khoát, bước nhanh ra khỏi bãi đậu xe sân bay mà không ngoái đầu lại.

Cố Lâm San gục đầu mạnh vào vô lăng, để chiếc xe mui trần thời thượng của mình phát ra tiếng còi liên tục và chói tai, che đi tiếng nức nở của mình.

Sau này, con đường phía trước của Đường Bá Kỳ có lẽ sẽ còn nhiều sóng gió thử thách mới, có lẽ sẽ gặp những người

phụ nữ mới say đắm khí chất và vẻ ngoài của hắn, nhưng sẽ không còn có nàng nữa.

Nhưng Cố Lâm San tự nhủ trong lòng, nàng làm như vậy không hối hận, dù thời gian có quay lại, nàng vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

- Cố tiểu thư, đây là khu vực quản chế sân bay, tiếng còi xe của cô…

Một giọng nói trầm tĩnh vang lên bên ngoài xe.

Cố Lâm San đỏ mắt ngẩng đầu lên, mở miệng quát:

- Chưa từng thấy phụ nữ khóc…

Nói được nửa câu, Cố Lâm San liền dừng lại, bên ngoài xe, Đường Bá Kỳ với mái tóc còn đọng chút nước, lúc này đang lặng lẽ nhìn cô.

- Vốn định quay lại hỏi cô một câu, có thể đợi ta trở về không. Cho đến khi ta phát hiện…

Đường Bá Kỳ giơ tay trái cầm vé máy bay lên, khẽ vuốt:

- Bên trong có hai tấm vé.

Cố Lâm San bối rối nhìn Đường Bá Kỳ, hắn đã mở miệng nói tiếp:

- Ta có thể mời, đi cùng ta không?

Cố Lâm San với lớp trang điểm tinh tế đã khóc lem nhem, nước mắt lưng tròng, khi nghe câu nói này của Đường Bá Kỳ, đã vừa khóc vừa cười.

Một chiếc Ford 49 từ từ lái vào bãi đỗ xe, dừng lại ở một chỗ đỗ không xa hai người. Hoàng Lục mở cửa sau xe, Tống Thiên Diệu chậm rãi bước xuống.

- Nhận được tin nên đặc biệt đến tiễn ta sao?

Đường Bá Kỳ nhìn Tống Thiên Diệu vừa xuống xe với ánh mắt phức tạp và hỏi.

Tống Thiên Diệu nhìn Đường Bá Kỳ, rồi lại nhìn Cố Lâm San trong xe, khẽ lắc đầu:

- Ta đến sân bay là để đón máy bay, nhưng tình cờ gặp, chúc đi đường bình an. Sau khi về Mỹ, hãy đến Phố Wall đi, ở đó có nhiều cơ hội, không giống Hồng Kông này, chỉ là nơi nhỏ bé, xoay người một cái đã có thể đụng phải người khác.

- Lần này ngươi thắng rồi.

Đường Bá Kỳ cũng lấy làm lạ khi mình có thể bình tĩnh nói ra ba chữ này, cơn giận dữ và không cam lòng tưởng tượng khi gặp Tống Thiên Diệu hoàn toàn không có, giọng nói lạnh lùng như một tảng băng.

Nói xong, hắn tự nhiên nắm tay Cố Lâm San, hai người sóng vai đi ra khỏi bãi đỗ xe.

Tống Thiên Diệu nhìn bóng lưng hai người biến mất khỏi tầm mắt mình, quay người nói với Hoàng Lục:

- Người có tiền thật tốt, chẳng cần nghĩ đến phí gửi xe ở sân bay rất đắt, xem ra chiếc xe này sẽ đỗ đến khi cô Cố tiễn tình lang đi Mỹ trở về.

…

Chương 560. Người Anh cứu vớt tất cả (1)

Cố Lâm San bị Đường Bá Kỳ nắm tay, hơi căng thẳng cắn môi, trước đó cô đã tát Đường Bá Kỳ một cái thật mạnh, lúc này biểu hiện khác thường của Đường Bá Kỳ khiến cô rất không quen:

- Billy…

- Ngươi nói đúng, nếu ta còn để ý đến những hư danh vô nghĩa, lần sau gặp lại Tống Thiên Diệu, vẫn sẽ thua.

Giọng Đường Bá Kỳ nhạt nhẽo, không nghe ra vui buồn.

Cố Lâm San thở dài một hơi:

- Thua đối thủ trong kinh doanh là chuyện bình thường, làm ăn vốn là vậy, có lãi có lỗ, có thắng có thua, huống hồ Tống Thiên Diệu thật sự rất giỏi, vừa bố trí việc kinh doanh tóc giả ở đây, lại còn có tâm tư đánh cờ trên thị trường chứng khoán Hồng Kông, thật có thể gọi là thiên tài.

- Thị trường chứng khoán Hồng Kông? Tống Thiên Diệu đã làm gì trên thị trường chứng khoán, sao ngươi biết?

Đường Bá Kỳ sửng sốt, dừng bước nhìn Cố Lâm San.

- Chẳng phải ngươi tốn công sức điều tra Tống Thiên Diệu làm tài liệu đó sao, giúp ngươi xếp vào túi xách tay những tài liệu ghi chép, không phải chính ngươi nghi ngờ Tống Thiên Diệu đầu tư tiền kiếm được vào thị trường chứng khoán nên mới phân tích kỹ lưỡng sao? Bên trong còn có mấy bản tài liệu tham khảo về các loại cổ phiếu, đêm qua ta mất ngủ nên lấy ra

xem, nếu không kết hợp với phân tích chi tiết của ngươi về dòng tiền của Tống Thiên Diệu, chỉ nhìn số liệu cổ phiếu thì rất khó nhận ra, nhưng thêm những phân tích của ngươi, chẳng phải đã có thể mơ hồ thấy được điều bất thường sao?

Cố Lâm San nói với Đường Bá Kỳ:

- Cổ phiếu bất động sản, ngươi không nhớ sao? Ít nhất có bốn môi giới chứng khoán có giấy phép, dùng bốn cổ phiếu bất động sản của Anh để che đậy luân phiên, âm thầm thu gom cổ phiếu bất động sản của Hoa kiều do cổ đông nhỏ lẻ nắm giữ trên thị trường chứng khoán, liên tục, ổn định, kín đáo, phân tán, theo phân tích của ngươi trong thời gian đó tập trung nhiều công sức vào lợi nhuận tóc giả của Tống Thiên Diệu và biểu hiện của cổ phiếu bất động sản đó trên thị trường chứng khoán mấy tháng gần đây, cơ bản có thể khẳng định, chắc là do Tống Thiên Diệu làm.

- Cổ phiếu bất động sản nào?

Đường Bá Kỳ hỏi dồn Cố Lâm San.

Cố Lâm San khẳng định nói:

- Hi Chấn Địa Nghiệp do gia tộc họ Lâm Hồng Kông kiểm soát.

- Tống Thiên Diệu muốn… Thôi, đã quyết định về Mỹ trước, giải quyết xong hậu quả ở tổng công ty Mỹ đã.

Đường Bá Kỳ vốn định suy nghĩ mục đích của Tống Thiên Diệu trên thị trường chứng khoán, nhưng chú ý đến ánh mắt của Cố Lâm San, tự giễu cười, đổi giọng nói.

Hai người nắm tay nhau, bước vào phòng chờ sân bay.

Vừa mới vào phòng chờ, bên ngoài một tiếng sấm vang lên ở chân trời, sau đó mưa rơi như đậu rải, chớp mắt đã làm ướt thế giới bên ngoài.

Cơn mưa rào đã ấp ủ từ lâu cuối cùng cũng đổ xuống, nhưng không làm ướt được Đường Bá Kỳ.

…

- Thưa ngài Mason, thật xin lỗi vì đã mời ngài đến đây trong cơn mưa lớn như thế này. Ngài Thống đốc đã biết toàn bộ sự việc, tuy nhiên hắn đang bận điện đàm với London để xử lý công việc quan trọng hơn. Sau khi biết toàn bộ sự việc, nguyên văn lời hắn nói là: nếu tất cả đều là sự thật, thương mại và công nghiệp của Hồng Kông sẽ từ tình trạng đã co cụm thành dòng chảy nhỏ giọt, biến thành hoàn toàn cạn kiệt, đó sẽ là một thảm họa kinh tế đối với Hồng Kông. Mặc dù hắn không nói ra, nhưng ta đoán chắc hắn có chút thất vọng về ngài.

Shawdick, thư ký quan trọng của Thống đốc Gatham ngồi trên chiếc ghế rộng màu đỏ trong phòng tiếp khách số 4 của phủ Thống đốc mở lời nói.

Sau khi tên hầu người Hoa phụ trách mang cà phê lên cúi người hành lễ rồi lui ra, hắn mới tiếp tục hạ thấp giọng nói với Thạch Trí Ích, cục trưởng Cục Quản lý Công thương nghiệp ngồi đối diện:

- Mason, chuyện như thế này, làm sao có thể để người Mỹ biết được, ta thật không thể tin nổi, người Trung Quốc gần như buôn lậu 24 giờ mỗi ngày, người Mỹ lại bất lực, vậy mà một người Ấn Độ bán ít tóc từ Trung Quốc Đại lục lại bị người Mỹ tóm được thóp? Ngươi biết đấy, Thống đốc hiện giờ rất ghét người Mỹ. Cục Hải quan của ngươi hoàn toàn có thể che đậy chuyện này một cách kín đáo, chứ không phải rầm rộ để nó lọt vào tay người Mỹ, cho họ cơ hội chỉ trích việc thực thi lệnh cấm vận của Hồng Kông.

Shawdick được coi là tâm phúc đứng thứ tư của Gatham trong phủ Thống đốc, thứ nhất là phó quan của Gatham, thứ

hai là trợ lý riêng của Gatham, thứ ba là tổng quản phủ Thống đốc, thứ tư mới đến lượt hắn - thư ký cơ yếu phủ Thống đốc. Mặc dù Gatham không thực sự xếp hạng cho bọn họ, nhưng trong phủ Thống đốc, nếu Gatham không rảnh để đích thân gặp một số người, chuyển giao cho những tâm phúc này đi gặp mặt, thì số phòng tiếp khách mà họ sử dụng có thể chứng minh, thứ hạng này thực sự tồn tại trong phủ Thống đốc.

Shawdick thay Gatham tiếp đón một số người, có thể sử dụng phòng tiếp khách số 4 của phủ Thống đốc, còn ba người xếp trên hắn thì vừa hay có quyền sử dụng phòng tiếp khách số một, hai, ba.

Trước ngày hôm nay, chỉ cần xác định trong tay không có việc gì cần xử lý gấp, Gatham đều sẽ đích thân tiếp kiến Thạch Trí Ích trong văn phòng của mình, nhưng lần này ngay cả tổng quản phủ Thống đốc cũng không lộ mặt, chỉ có một quản gia ra mặt chào hỏi qua loa, rồi chỉ để một mình thư ký cơ yếu như hắn gặp Thạch Trí Ích ở phòng tiếp khách số 4, điều đó đã nói lên rằng, Gatham trong lòng rất không hài lòng với cách xử lý vụ việc này của Thạch Trí Ích.

Chương 561. Người Anh cứu vớt tất cả (2)

Gương mặt đeo hai quầng mắt to của Thạch Trí Ích vẫn bình tĩnh, trong khi giọng điệu của Shawdick có phần kích động, hắn chỉ nhẹ nhàng khuấy cà phê, đợi đối phương nói xong, hắn mới hít sâu mùi hương của cà phê, từ từ nói:

- Cà phê và dụng cụ đến từ Wedgwood, ta gần như quên mất lần cuối cùng uống cà phê truyền thống của Anh là khi nào rồi.

- Mason, bây giờ không phải là lúc ngươi khen ngợi bộ sưu tập của ngài Thống đốc đâu, ngài Thống đốc rất giận dữ, ngươi hiểu ý ta chứ? Ngươi khiến hắn rất bị động trước Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông, ta nghĩ đổi lại là ai, nếu muốn có được thông tin trên địa bàn của mình mà nguồn tin lại đến từ miệng của người nước ngoài mà mình ghét, họ đều sẽ rất tức giận.

Shawdick nói với Thạch Trí Ích.

Thạch Trí Ích nếm một ngụm cà phê, đặt tách xuống rồi nói với Shawdick:

- Thưa ngài Shawdick, tóc đâu phải là vật tư chiến lược, không nằm trong lệnh cấm vận do Liên Hợp Quốc ban hành và thực hiện, vậy nên, một người Ấn Độ bán tóc từ Trung Quốc Đại lục ở Hồng Kông, có vi phạm mệnh lệnh này không?

- Mason, ngươi là người phụ trách Cục Quản lý Công thương nghiệp, ngươi đang đùa với ta sao? Hay là ngươi chỉ trông giống Mason, nhưng lúc này dưới lớp da lại là một

người Trung Quốc hoặc người Ấn Độ khác hoàn toàn không biết gì? Đừng có nói với ta những lời đùa cợt nữa, bây giờ ta chẳng có hứng thú nghe những câu chuyện cười không hay ho của London đâu.

Shawdick bị câu hỏi ngược lại của Thạch Trí Ích làm cho tức giận, ngay cả giọng điệu cũng trở nên có phần độc địa.

Hiện nay lệnh cấm vận đối với Hồng Kông có hai hình thức. Thứ nhất là lệnh cấm vận vũ khí chiến lược của Liên Hợp Quốc đối với Trung Quốc đại lục. Thứ hai là lệnh cấm vận toàn diện do Mỹ áp đặt và đang cố gắng mở rộng, nhằm cấm mọi hoạt động thương mại với Trung Quốc đại lục.

Hình thức cấm vận thứ nhất đã thúc đẩy các thương nhân buôn lậu ở Hồng Kông tìm mọi cách để đưa lậu cao su, thép, xăng dầu, thuốc men và các vật tư chiến lược khác vào Trung Quốc đại lục. Hình thức cấm vận thứ hai là nguyên nhân dẫn đến những vấn đề như tôm ở vùng biển Hồng Kông hay vịt quay Hồng Kông. Để đảm bảo không có bất kỳ hàng hóa nào có liên quan trực tiếp hoặc gián tiếp với Trung Quốc đại lục được vào Mỹ tự do, việc kiểm tra và điều tra lệnh cấm vận thứ hai đã đạt đến mức gần như bệnh hoạn.

Tháng trước, ngành sản xuất tóc giả mới nổi đã tạo ra doanh thu hơn 3 triệu đô la Hồng Kông trong một tháng nhờ mặt hàng tóc giả. Nếu là trong giai đoạn đầu sau chiến tranh, con số này có lẽ không quá nổi bật, nhưng sau khi lệnh cấm vận được thực thi, nó đã giúp nền kinh tế thương mại đang rơi xuống đáy của Hồng Kông tăng vọt trở lại, mọi thứ trở nên bớt khó xử. Đối với Thống đốc hay Thạch Trí Ích, con số này đều có thể trở thành thành tích chính trị mà cả hai có thể đề cập với bên ngoài, có thể tự hào báo cáo với London rằng:

- Nhìn đây, sau khi Hồng Kông bị hạn chế bởi lệnh cấm vận, chúng tôi đã nỗ lực mở rộng thị trường hàng hóa mới ở

Hồng Kông, ổn định nền kinh tế và duy trì sự ổn định của công thương nghiệp.

Tuy nhiên, chỉ sau một tháng, ngành công nghiệp này đã phải đối mặt với một đòn giáng chí mạng. Các nhà cung cấp Ấn Độ trong ngành tóc giả đã sử dụng nguyên liệu từ Trung Quốc đại lục để cung cấp cho các nhà máy, điều này đã cho hơn 100 thanh tra cấm vận tại Lãnh sự quán Mỹ ở Hồng Kông cơ hội để chỉ trích chính quyền thuộc địa Hồng Kông về việc thực thi lệnh cấm vận không hiệu quả.

Họ khăng khăng rằng dưới sự dung túng của chính quyền thuộc địa Hồng Kông, Trung Quốc đại lục đã kiếm tiền từ người dân Mỹ thông qua tóc để đổi lấy đạn dược, bắn giết binh lính Mỹ trên chiến trường Triều Tiên.

Tổng lãnh sự Mỹ tại Hồng Kông ngay lập tức gọi điện cho phủ Thống đốc sau khi biết tin, chất vấn về vụ việc này và tuyên bố chắc chắn sẽ tiếp tục cử người điều tra theo dõi toàn bộ sự việc. Điều này khiến ngài Thống đốc Gatham, người trước đó hoàn toàn không biết gì về vụ việc nhỏ liên quan đến người Ấn Độ bán tóc này, rơi vào thế bị động.

Là một Thống đốc đường đường chính chính, tại thuộc địa của mình mà phải nhờ người nước ngoài báo tin về chuyện như vậy? Đó là một trong những lý do khiến hắn rất không hài lòng với Thạch Trí Ích lúc này. Lý do lớn hơn là ngành công nghiệp tóc giả sau này có thể không còn cách nào giúp hắn nâng cao thành tích chính trị nữa, bởi vì Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông đã liên hệ với Bộ Thương mại Mỹ, bắt đầu điều tra triệt để những tóc giả sản xuất tại Hồng Kông đã vào Mỹ trước đó.

Những đơn hàng chưa hoàn thành cũng sẽ bị Bộ Thương mại Mỹ ra văn bản tạm dừng bắt buộc trong thời gian tới. Một

khi mất đi đơn đặt hàng từ thị trường Mỹ, ngành công nghiệp tóc giả của Hồng Kông cũng sẽ đi đến hồi kết.

- Ngài Shawdick, ngươi nghĩ sao về ngành công nghiệp tóc giả mới nổi trước đây ở Hồng Kông?

Thạch Trí Ích không hề tức giận trước lời chế giễu của Shawdick, mặc dù chức vụ chính thức của hắn thực tế cao hơn Shawdick khá nhiều.

Shawdick lạnh lùng nói:

- Ngành công nghiệp đó trước đây là thành tích chính trị của ngươi, chỉ cần ngươi duy trì ổn định ngành này, vượt qua giai đoạn này…

- Không không không, chúng ta không bàn về thành tích thuộc địa, ta đang nói về ngành công nghiệp đó, nó là vô tổ chức, chỉ là sự thúc đẩy cơ bản nhất của tư bản, thấy một ngành kiếm được tiền, mọi người đổ xô vào, và sự vô tổ chức thể hiện ở chỗ, ngay cả việc cung cấp nguyên liệu cũng không có quy chuẩn và giám sát ngành nghề, các chủ nhà máy chỉ nghĩ đến việc sản xuất tóc giả nhanh chóng, mà không quan tâm đến vấn đề nguyên liệu, máy móc và những thứ tương tự, họ chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền, còn ngành này có quy tắc gì, ai quan tâm chứ? Miễn là đừng cản trở ta kiếm tiền là được. Chính sự thúc đẩy của tư bản này đã dẫn đến sự kiện lần này xảy ra, rất bình thường, nhưng việc nó bùng nổ nhanh như vậy cũng là kết quả của việc ta thúc đẩy.

Thạch Trí Ích nói với Shawdick bằng giọng khàn khàn.

Chương 562. Hy vọng cuối cùng (1)

Shawdick vốn không muốn nghe Thạch Trí Ích nói những lời vô ích về phân tích ngành nghề, nhưng câu cuối cùng của Thạch Trí Ích khiến hắn sửng sốt:

- Ngươi nói gì?

- Toàn bộ sự việc này ta đều biết rõ, và ta cũng đã thông báo cho Sở Y tế và Cảnh sát thủy.

Thạch Trí Ích dang hai tay ra, mỉm cười nói với Shawdick.

- Ngươi điên rồi sao? Dù ngành này không có trật tự, nhưng nó có thể mang lại những con số ấn tượng cho Hồng Kông, có thể trình bày với London. Vậy mà ngươi lại phá hủy nó?

Shawdick không thể tin được, hỏi:

- Ngươi muốn bị những kẻ ở Bộ Thuộc địa Hải ngoại London điều đi Phi Châu để phơi nắng sao? Có lẽ cả đời cũng không thể quay lại London nữa? Ngươi đã phá hỏng một cơ hội tốt biết bao!

- Ta không phá hủy nó, mà là để nó bắt đầu lại từ đầu. Lợi nhuận từ sản phẩm tóc giả rất đáng kể, ngươi không nghĩ rằng, nên đưa những đơn hàng tiếp theo từ tay những chủ xưởng Trung Quốc vào tay người Anh sao? Để người Anh quản lý, thúc đẩy sự phát triển của cả ngành? Điều này cũng có thể tuyên bố tốt hơn với thế giới rằng, Hồng Kông có thể có những con số kinh tế ấn tượng trong giai đoạn đen tối này là vì Hồng Kông thuộc về Anh Quốc, là vì người Anh đã nỗ lực.

Thạch Trí Ích hỏi Shawdick.

Shawdick nhíu mày:

- Mason, lời ngươi nói nghe rất hấp dẫn, nhưng hiện tại ngành tóc giả đã gần như ngừng hoạt động, thương nhân Anh nào sẽ chịu bỏ công sức làm việc này? Ta không muốn nói xấu người Anh, nhưng các thương nhân Anh đều đã bị lệnh cấm vận dọa đến mức gần như chạy hết khỏi Hồng Kông rồi.

- Ngành tóc giả bị ảnh hưởng nghiêm trọng, nhưng có một công ty thương mại và nhà máy may mắn thoát nạn, và chủ của công ty thương mại đó chính là một người Anh sẵn sàng đứng ra trong thời điểm khủng hoảng của ngành này.

- Chiều nay ta sẽ hẹn gặp tất cả những người trong ngành tóc giả, giới thiệu cho họ biết người Anh này, người sở hữu những phẩm chất ưu tú của người Anh như không sợ, hy sinh, dũng cảm và nhiều đức tính khác. Xin chuyển lời đến ngài Thống đốc, trong vòng tối đa một tháng, mọi việc sẽ trở lại quỹ đạo, Hồng Kông và nền kinh tế Hồng Kông, dưới sự cai quản của ngài Thống đốc, sẽ càng thêm rực rỡ.

Thạch Trí Ích mỉm cười với Shawdick:

- Ta cam đoan.

…

Bên ngoài mưa như trút nước, sấm sét ầm ầm.

Trong phòng họp tầng 5 khách sạn Doris hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cơn mưa dữ dội, cha con Đường Văn Báo và Đường Cảnh Nguyên ngồi trước bàn họp, tuy quần áo trên người khô ráo sang trọng, nhưng lúc này khí chất của hai người còn thảm hại hơn cả những con gà ướt sũng ngoài đường.

Cố Lâm San đã chơi một nước cờ đẹp chiều hôm qua, trước tiên dùng danh nghĩa của Đường Bá Kỳ sắp xếp cho Đường Văn Báo đến mười nhà máy để gặp mặt các chủ xưởng, truyền đạt tin tức mà Đường Bá Kỳ biết được về việc Tống Thiên Diệu mua tóc từ đại lục với giá cao, tuyên bố các nhà máy khác tạm thời ngừng sản xuất để quan sát tình hình.

Đồng thời, lại hẹn Đường Cảnh Nguyên đến công ty con ở Hồng Kông của quốc tế Cơ Mỹ, chuyển nhượng công ty con này cho Đường Cảnh Nguyên.

Nếu Đường Văn Báo không bị điều đi các nhà máy khác, khiến Đường Cảnh Nguyên hoàn toàn không kịp bàn bạc với hắn, Đường Văn Báo chắc chắn sẽ nhận ra vấn đề. Đáng tiếc, Đường Cảnh Nguyên quá kém cỏi, bình thường trông có vẻ đã ổn định hơn so với thời kỳ ăn chơi trác táng trước đây, nhưng kinh nghiệm thương trường còn thiếu trầm trọng, một công ty đặt trước mặt khiến hắn dễ dàng bị hoa mắt, rơi vào vực thẳm.

Tối qua khi Đường Cảnh Nguyên nói với Đường Văn Báo rằng công ty con ở Hồng Kông của Thương mại Quốc tế Cơ Mỹ đã thuộc về hắn, Đường Văn Báo lập tức dẫn Đường Cảnh Nguyên và Đường Cảnh Tiên, hai người con trai đến bệnh viện Quảng Hoa gặp Đường Bá Kỳ, nhưng lại hụt hẫng, bệnh viện Quảng Hoa hoàn toàn không có ai tên Đường Bá Kỳ đến nhập viện kiểm tra.

Và sau đó thậm chí không đợi đến đêm khuya, các chủ xưởng đã nhận được tin từ mối quan hệ của họ ở hải quan, cảnh sát thủy rằng người Ấn Độ Hạ Tá Lợi bị bắt là vì liên quan đến việc bán một lô tóc từ Trung Quốc đại lục.

Những chủ xưởng này lần lượt gọi điện liên lạc với Đường Văn Báo, hỏi liệu nguyên liệu đang sử dụng trong nhà máy của họ có bị ảnh hưởng không, dù sao Đường Văn Báo đã nói trước với họ về tin Tống Thiên Diệu mua được tóc từ đại lục,

những chủ xưởng này còn tưởng rằng nhà họ Đường cấu kết với người Ấn Độ, cố tình hãm hại Tống Thiên Diệu.

Thế nhưng khi Đường Văn Báo nhận được tin tức, hai chân hắn lại mềm nhũn ra. Tin Tống Thiên Diệu mua tóc từ đại lục là do Đường Bá Kỳ truyền cho hắn, giờ Đường Bá Kỳ đã chuyển nhượng công ty cho Đường Cảnh Nguyên, làm sao có thể là Tống Thiên Diệu nhận được tóc đại lục chứ, chắc chắn nguyên liệu mà những nhà máy này đang sử dụng mới là tóc đại lục! Đường Bá Kỳ đã bị người Ấn Độ lừa, rồi lại không chớp mắt lừa luôn Đường Cảnh Nguyên, còn mình thì thoát thân trước!

Mãi đến lúc này, Đường Văn Báo mới biết được, những lão đại thương hội ngày thường luôn bình tĩnh tự tin, mỉm cười rạng rỡ kia phải gánh chịu áp lực như thế nào sau lưng người khác, còn hắn - một kẻ trước đây chỉ làm vài phi vụ nhỏ nhặt, chưa từng trải qua sóng to gió lớn như Đường Văn Báo hoàn toàn không có sức đối phó với tất cả những chuyện này.

Công ty Cơ Mỹ trước kia, trong tay Đường Bá Kỳ là một ngọn núi vàng lấp lánh, còn công ty Cơ Mỹ bây giờ, trong tay cha con hắn, lại là một củ khoai nóng bỏng tay.

Đường Văn Báo tức giận gọi sang Mỹ, chửi bới thậm tệ người anh hoàn toàn không hay biết gì là Đường Sĩ Hổ, nhưng dù có chửi độc địa đến đâu cũng chẳng ích gì.

Còn chuyện Sở Hải quan, Sở Thương mại đến niêm phong công ty Cơ Mỹ trong tưởng tượng của Đường Cảnh Nguyên lại không xảy ra.

Chương 563. Hy vọng cuối cùng (2)

Luật sư mà hắn thuê nói với hắn, vì tóc từ đại lục đối với Hồng Kông mà nói, không phải là hàng cấm cần phải cấm vận đặc biệt, chỉ có chờ Bộ Thương mại Mỹ tạm dừng tất cả đơn hàng Mỹ của công ty, các nhà phân phối Mỹ sẽ bắt đầu truy cứu hành vi vi phạm hợp đồng của công ty Cơ Mỹ sau khi hết hạn cung cấp hàng, nói cách khác, Đường Văn Báo, Đường Cảnh Nguyên sẽ không bị bắt giam, không ai hạn chế tự do thân thể của bọn họ.

Nhưng đối với cha con Đường Văn Báo và Đường Cảnh Nguyên mà nói, lúc này bọn họ ngồi trong phòng họp của khách sạn Doris, lại ước gì có cảnh sát bắt bọn họ vào tù, cũng đỡ phải đối mặt với những câu hỏi và ánh mắt giận dữ của mọi người trong phòng lúc này.

- Đường hội trưởng! Trước đây là cháu trai của ngươi liên hệ với người Ấn Độ giúp mọi người cung cấp hàng, sau khi thành lập hiệp hội, lại là ngươi đích thân giao dịch với người Ấn Độ, hôm qua trước tiên nói Tống Thiên Diệu nhận được tóc từ đại lục, chắc chắn sẽ phá sản, bây giờ ta nhận được tin! Chính những nguyên liệu mà các nhà máy chúng ta đang dùng mới thực sự có khả năng là hàng đại lục! Ngươi làm hội trưởng kiểu gì vậy!

Hoàng Tư Quần mặt đầy thịt run rẩy, đôi mắt nhỏ lúc này lóe lên ánh sáng lo lắng giận dữ, vỗ bàn quát Đường Văn Báo.

Mấy chủ nhà máy khác thấy có người lên tiếng trước, lập tức cũng mặt mày giận dữ chất vấn Đường Văn Báo đang mặt

mày vô cảm!

Đường Cảnh Nguyên rốt cuộc còn có chút phản ứng, biết không thể để người khác ức hiếp lão cha mình, miễn cưỡng bày ra vài phần vẻ công tử phá gia khi xưa, dùng sức vỗ một cái lên bàn, quát những người đối diện:

- Sao hả! Tóc có vấn đề, nhà máy họ Đường không dính líu gì sao! Bây giờ chúng ta cũng là nạn nhân! Muốn trách thì trách người Ấn Độ! Lão cha ta có ép các người mua nguyên liệu của người Ấn Độ đâu! Từng người một, lúc kiếm tiền sao không thấy các người nhảy ra chê mình kiếm quá nhiều!

- A Nguyên, ngươi nói cái quỷ gì vậy! Lão cha ngươi có phải là hội trưởng hiệp hội không, ban đầu người Ấn Độ có phải do anh họ ngươi giới thiệu cho mọi người quen biết không! Bây giờ xảy ra chuyện thì muốn trốn tránh trách nhiệm?

Lạc Gia Bảo trợn mắt, phản công Đường Cảnh Nguyên.

- Bây giờ cục trưởng Cục Quản lý Công thương gọi mọi người đến, ta thấy chắc chắn là chuẩn bị kêu mọi người cùng chờ chết, bây giờ tốt rồi, tiền không kiếm được, ngay cả vốn cũng mất, đáng lẽ phải đề phòng người Ấn Độ từ sớm!

- Đường Bá Kỳ không lộ mặt, cha con này giả câm giả điếc, biết vậy lúc đầu nên đứng cùng phe với Tống Thiên Diệu, bây giờ tốt rồi, tóc giả của Tống Thiên Diệu bán cho người Anh, cho dù có dùng tóc đại lục cũng hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tóc giả của chúng ta bán cho người Mỹ, nếu thật sự dùng tóc từ đại lục, có thể bán được sang Mỹ mới là lạ, ta thấy chi bằng mời Chử hội trưởng ra mặt, hẹn Tống Thiên Diệu ra ngoài ngồi, xem có thể nhờ hắn chiếu cố chút cho mấy người Triều Châu chúng ta không.

Các chủ nhà máy khác cũng đều lên tiếng, phòng họp một mảnh hỗn loạn.

- Cục trưởng Thạch đến rồi.

Khi một nhân viên phục vụ mở cửa phòng họp và nhắc nhở mọi người bên trong, phòng họp lập tức trở nên yên lặng.

Thạch Trí Ích mặc bộ vest màu tối, bước vào từ bên ngoài cùng với thư ký. Đường Văn Báo lúc này vẫn là chủ tịch hiệp hội, cố gắng lấy lại tinh thần và nở nụ cười với Thạch Trí Ích, định đứng dậy bước tới bắt tay:

- Cục trưởng Thạch…

- Chủ tịch Đường, các vị, xin mời ngồi.

Thạch Trí Ích không đợi đối phương động thủ, đã lạnh lùng xua tay và đi thẳng đến chỗ ngồi chủ tọa vẫn còn trống trong phòng họp.

Sau khi ngồi xuống, hắn đảo mắt nhìn quanh những người có mặt, khẽ gật đầu và nói bằng tiếng Trung lưu loát:

- Ta nghĩ các vị đều biết chuyện gì đã xảy ra. Mặc dù chính quyền Hồng Kông chưa có văn bản chính thức gửi đến các vị, nhưng chắc các vị đã nắm được một số thông tin qua các kênh riêng. Đúng vậy, người Ấn Độ Hạ Tá Lợi đã bị đưa đến Tổng cục Cảnh sát Thủy vào hôm qua và đã thú nhận rằng để kiếm lợi nhuận khổng lồ, hắn đã cung cấp cho ngành công nghiệp tóc giả Hồng Kông một lô hàng lên tới 200.000 bím tóc từ Đại lục. Và đã được xác nhận chính là lô nguyên liệu hiện đang được dệt thành tóc giả trong các nhà máy của các vị.

Những lời thẳng thắn này vừa thốt ra đã khiến mọi người trong phòng họp lại bắt đầu thì thầm bàn tán. Hầu hết các chủ nhà máy đều nhìn Đường Văn Báo và Đường Cảnh Nguyên cha con bằng ánh mắt không thiện cảm. Trước đây mọi người chỉ nghi ngờ, giờ Thạch Trí Ích đã mang đến tin tức xác thực,

nguyên liệu mà mười nhà máy của họ đang sử dụng chính là từ Đại lục.

- Cục trưởng Thạch, những bím tóc đó… chúng tôi cũng là nạn nhân, nếu biết chúng tôi chắc chắn sẽ không sử dụng.

Đường Văn Báo vội vàng lên tiếng.

Thạch Trí Ích liếc nhìn hắn, miễn cưỡng nhếch mép:

- Ông Đường, có thể đợi ta nói xong không?

Đường Văn Báo lại im lặng cúi đầu, Thạch Trí Ích tiếp tục nói:

- Liệu các nhà máy của các vị có phải là nạn nhân hay không, chúng tôi sẽ điều tra thêm. Nhưng vấn đề trước mắt là những đơn đặt hàng từ Mỹ của các nhà máy đã bị Bộ Thương mại Mỹ tạm dừng. Nghĩa là ngay cả khi các vị hoàn thành số lượng đơn hàng, cũng không thể vận chuyển hàng hóa đến Mỹ để cung cấp cho các nhà phân phối Mỹ.

Chương 564. Hy vọng cuối cùng (3)

- Chính phủ Mỹ sẽ không cho phép hàng hóa của các vị cập bến. Kết quả cuối cùng là các vị phải đối mặt với việc bị buộc vi phạm hợp đồng. Các nhà phân phối Mỹ sẽ truy cứu trách nhiệm vi phạm hợp đồng của công ty thương mại quốc tế Cơ Mỹ, công ty quốc tế Cơ Mỹ sẽ truy cứu trách nhiệm vi phạm hợp đồng của công ty con Hồng Kông, công ty con Cơ Mỹ Hồng Kông sẽ truy cứu trách nhiệm vi phạm hợp đồng của các nhà máy.

- Và các vị có mặt ở đây, có lẽ muốn truy cứu trách nhiệm của người Ấn Độ Hạ Tá Lợi. Nhưng xin phép cho ta nói một câu, Hạ Tá Lợi đã vay ngân hàng HSBC để mua lô nguyên liệu từ Đại lục này. Trước khi các vị kịp kiện, tài sản của nhà họ Hạ đã bị ngân hàng HSBC đệ đơn xin phong tỏa.

- Nhà họ Hạ sẽ hoàn tất phá sản trước khi các vị truy cứu trách nhiệm của hắn, bán hết tất cả tài sản để bù đắp khoản vay ngân hàng, sau đó bị tước quyền cư trú vĩnh viễn tại Hồng Kông và bị trục xuất về Ấn Độ. Ta nghĩ, sau khi nhà họ Hạ về Ấn Độ, chắc sẽ không còn tài sản để bồi thường thiệt hại cho các vị.

- Chính nhà họ Đường luôn liên lạc với người Ấn Độ, tổn thất của chúng tôi đương nhiên phải do nhà họ Đường chịu trách nhiệm. Đường Văn Báo là chủ tịch hiệp hội, công ty Cơ Mỹ cũng là việc làm ăn của nhà họ, tiền đều để nhà họ Đường kiếm đủ…

Hoàng Tư Quần nói được một nửa thì không thể nói tiếp, chỉ trừng mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào Đường Văn Báo.

Hắn không giống như Lạc Gia Bảo, một công tử thứ sinh của gia tộc lớn, trong nhà có nhiều tiền dư dả, dù thua lỗ vài chục vạn đô la Hồng Kông cũng có thể trả nổi. Hoàng Tư Quần có được ngày hôm nay là nhờ tích góp từng tô mì. Bốn bộ máy móc thiết bị làm tóc giả đã tiêu tốn gần 40 vạn, cộng thêm địa điểm, nhân công, điện nước, nguyên liệu các loại chi phí, đầu tư ban đầu đã lên tới 60 vạn đô la Hồng Kông.

Đối với hắn, 60 vạn là số tiền tích lũy được sau hàng chục năm bán mì ở bảy cửa hàng. Tháng đầu tiên tưởng chừng thu nhập 30 vạn, nhưng trừ đi các khoản chi phí, lợi nhuận chỉ vừa đủ 10 vạn. Nếu lúc này nhà máy không có đơn hàng, hắn sẽ lỗ 50 vạn, chưa kể còn phải đối mặt với tình huống vi phạm hợp đồng phải trả tiền phạt.

Năm mươi vạn đô la Hồng Kông, đủ để hắn mua ba bốn cửa hàng ở khu phố sầm uất để mở chi nhánh. Nếu không lấy lại được vốn, Hoàng Tư Quần nghĩ rằng không cần đối phương ép buộc vi phạm hợp đồng, bản thân hắn thà tự tử cho xong!

- Bình tĩnh nào, ông Hoàng.

Thạch Trí Ích được thư ký bên cạnh nhắc nhở, biết được gã béo này họ Hoàng, nên lên tiếng nói:

- Ta và chính quyền Hồng Kông đều đang nỗ lực để các vị có cơ hội tránh bị truy cứu vi phạm hợp đồng. Hãy để chúng ta giải quyết từng vấn đề đang phải đối mặt. Trước tiên, hiện tại cần phải có đủ nguyên liệu cung cấp cho mười nhà máy, và có thể chứng minh nguồn gốc hợp pháp, để đảm bảo các vị có thể hoàn thành sản xuất đơn hàng trước thời hạn giao hàng. Các vị có nhà cung cấp nào khác ngoài người Ấn Độ Hạ Tá Lợi không?

Tất cả các chủ nhà máy có mặt đều cúi đầu. Họ chỉ lo sản xuất, trước đây Tống Thiên Diệu dùng nguyên liệu của nhà họ Hạ người Ấn Độ, rồi giới thiệu cho nhà họ Đường, nhà họ Đường lại giới thiệu cho các nhà máy khác. Trước khi sự việc này xảy ra, những người có mặt hoàn toàn không nghĩ tới việc người Ấn Độ sẽ sử dụng nguyên liệu từ đại lục, nên cũng không nghĩ tới việc đi tìm nhà cung cấp khác. Huống chi đã có hiệp hội, đương nhiên đây là vấn đề mà hội trưởng hiệp hội Đường Văn Báo phải cân nhắc.

- Thứ hai, các vị ngồi đây đều là hội trưởng, phó hội trưởng cùng các ủy viên của hiệp hội ngành nghề, vậy các vị đã chuẩn bị sẵn tài liệu cần thiết, đến Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông, giải thích với thanh tra cấm vận và phó lãnh sự về cách toàn bộ ngành tóc giả sẽ xử lý vụ việc này chưa?

Bên dưới im lặng như tờ. Những hội trưởng, phó hội trưởng, ủy viên này nếu thực sự có năng lực, cũng sẽ không bị động đến mức này trong toàn bộ sự việc.

- Rất tốt, đây chính là hiệp hội của một ngành công nghiệp mới nổi, thật tệ hại. Thứ ba, ngoài vấn đề với Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông, để khôi phục đơn hàng, còn cần người phụ trách của hiệp hội ngành nghề đến Bộ Thương mại Mỹ tham dự phiên điều trần do Bộ Thương mại Mỹ tổ chức về vấn đề tóc giả Hồng Kông tràn vào thị trường Mỹ để trả lời chất vấn. Các vị đã chuẩn bị sẵn cách giải thích với những quan chức Bộ Thương mại ở Mỹ chưa? Còn nữa, làm thế nào để những nhà phân phối ở Mỹ không còn lo lắng về vấn đề hàng hóa?

Thạch Trí Ích đặt ra câu hỏi thứ ba.

Vẫn là một mảnh im lặng.

- Chẳng có gì cả, các vị, có thể nói cho ta biết ý nghĩa tồn tại của hiệp hội này là gì không? Sau khi sự việc xảy ra, các vị thậm chí không có kế hoạch khắc phục cơ bản nhất, chỉ chờ

đợi chính quyền Hồng Kông thu dọn hậu quả cho các vị? Mặc dù ta đúng là đến đây vì việc này, và cũng đã sắp xếp biện pháp khắc phục, nhưng nhìn thấy biểu hiện của các vị, ta vẫn rất thất vọng.

- Thay vì cứu vãn những người không có khả năng, mắt nhìn ngơ ngác như các vị, chi bằng cứ đợi tất cả các nhà máy vi phạm hợp đồng phá sản, để những người thực sự hiểu thế nào là kinh doanh quốc tế đến làm loại kinh doanh này thì hơn.

Thạch Trí Ích với khuôn mặt u ám, nói với mọi người trong phòng họp.

Chương 565. Họp hành (1)

Lần này, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía Thạch Trí Ích. Họ có thể bỏ qua những lời sỉ nhục của Thạch Trí Ích, nhưng duy chỉ có câu nói hắn có biện pháp khắc phục khiến ánh mắt mọi người đều lóe lên tia hy vọng. Đúng rồi! Người Anh chịu nói chuyện với phía Mỹ, chắc chắn dễ dàng hơn so với những người Trung Quốc chưa từng rời khỏi Hồng Kông, thậm chí không biết nói tiếng Anh như họ. Anh và Mỹ vẫn là đồng minh mà.

- Thạch cục trưởng, thật sự có biện pháp cứu…

Đường Văn Báo đứng dậy với vẻ mặt kích động, chưa kịp bày tỏ tâm trạng phấn khởi và biết ơn thì Thạch Trí Ích đã lên tiếng:

- Đường hội trưởng, rất xin lỗi, biện pháp cứu vãn ta nói là dành cho mười nhà máy, chứ không phải công ty Cơ Mỹ của nhà họ Đường. Xin thẳng thắn, quý công ty sắp phải đối mặt với khoản bồi thường vi phạm hợp đồng lên tới hàng triệu đô la cho các nhà phân phối Mỹ, hiện đã bước vào giai đoạn đếm ngược phá sản, ta bất lực, ngươi tự lo liệu đi. Lần sau nếu ngươi muốn đảm nhiệm chức hội trưởng hiệp hội nào đó, hy vọng có thể rút kinh nghiệm.

Thạch Trí Ích chưa nói hết câu, Đường Văn Báo đã gục xuống ghế. Thạch Trí Ích như không nhìn thấy, tiếp tục nói:

- Bây giờ, tôi xin giới thiệu người thực hiện biện pháp cứu vãn vụ tai nạn thương mại này, bà chủ công ty thương mại Hiển Vinh Hồng Kông, Angie Perlis, hy vọng cuối cùng của các vị có mặt tại đây.

Tuy nhiên, khi Thạch Trí Ích vừa dứt lời, từ bên ngoài cửa vang lên một giọng nam lạnh lùng:

- Ta đã nói rồi, lần trước kẻ nào giơ tay muốn đuổi ta, lần này, hãy để hắn dùng chính bàn tay đó tát mạnh vào mặt mình.

…

Theo tiếng nói vang lên từ bên ngoài, Tống Thiên Diệu khoác áo gió cùng Angie Perlis vừa mới trở lại Hồng Kông sáng nay, lúc này với vẻ mặt bình thản tay xách một cặp công văn, bước vào từ ngoài phòng họp.

Mọi người trong phòng họp xôn xao, Đường Cảnh Nguyên thậm chí không để ý Thạch Trí Ích có mặt, đứng dậy lao về phía Tống Thiên Diệu, chỉ tay vào mặt hắn mà quát:

- Tống Thiên Diệu! Tên khốn kiếp! Chắc chắn lô nguyên liệu đại lục đó là do ngươi gây ra…

Chưa kịp nói hết câu, Hoàng Lục đứng sau lưng Tống Thiên Diệu đã tiến lên một bước, vượt qua Tống Thiên Diệu áp sát Đường Cảnh Nguyên đang lao tới. Trong mắt người khác chỉ thấy hắn giơ tay phải chặn Đường Cảnh Nguyên tiến lên, nhưng ở góc khuất tầm nhìn, tay trái hắn cực nhanh búng vào nách đối phương đang hở ra do giơ tay chỉ vào Tống Thiên Diệu.

Đường Cảnh Nguyên như bị điện giật lùi lại, Hoàng Lục gần như nhảy múa với đối phương, bước chân không sai một ly, thuận thế đẩy Đường Cảnh Nguyên về chỗ trống phía sau, ấn vai Đường Cảnh Nguyên từ trên cao nhìn xuống nói:

- Tống tiên sinh vết thương chưa lành, xin miễn tiếp cận, cảm ơn hợp tác.

Tống Thiên Diệu thậm chí không liếc nhìn Đường Cảnh Nguyên, cùng Angie Perlis đi thẳng đến hai vị trí bên phải Thạch Trí Ích ngồi xuống. Đợi Hoàng Lục đứng sau lưng

Tống Thiên Diệu, Thạch Trí Ích mới tiếp tục nói với mọi người trong phòng họp đang thần sắc bất định:

- Vị Tống Thiên Diệu này, ta nghĩ các vị đã rất quen thuộc. Bên cạnh hắn chính là chủ mới của công ty thương mại Hiển Vinh hiện nay, bà Angie Perlis đến từ Anh quốc. Do ta còn một cuộc họp phải tham dự sau 40 phút nữa, nên ta sẽ để thư ký của mình ở lại đây ghi chép, hắn sẽ phản hồi cho ta những gì xảy ra ở đây hôm nay. Các vị, ta phải nói rằng, các người đã gặp được người tốt bụng đến từ Anh quốc nhưng sẵn sàng cứu các người Trung Quốc các người khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, bà Angie Perlis. Thay mặt Cục Quản lý Công thương, ta xin cảm ơn bà Angie Perlis vì những nỗ lực cứu vãn ngành công nghiệp này.

Sau khi giới thiệu hai người với các chủ nhà máy có mặt, Thạch Trí Ích mỉm cười bắt tay Angie Perlis, rồi đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Nếu lúc này mọi người trong phòng họp vẫn chưa nhìn ra Thạch Trí Ích cùng phe với Tống Thiên Diệu và con quỷ nữ người Anh này, thì cơ bản có thể khẳng định hắn chắc chắn đã mù.

Sau khi Thạch Trí Ích cài nút áo vest, bước chân vững vàng rời khỏi phòng họp, Tống Thiên Diệu bảo Hoàng Lục châm một điếu thuốc, kẹp trên tay nhìn mọi người trước mặt:

- Lần trước các người họp hành rất sướng, phải không? Tiếp tục họp đi? Tiếp tục nói những lời đuổi ta ra đi? Các người chẳng phải đang chơi rất hăng say sao?

- A Diệu…

Hoàng Tư Quần ấp úng muốn mở miệng.

Tống Thiên Diệu đã ngắt lời hắn, khoác áo gió đứng dậy:

- Bọn quỷ ngoại không có ý định cứu các ngươi đâu, ta nói cho các ngươi biết, các ngươi thật sự nghĩ người Anh sẽ quan tâm đến sự sống chết của người Trung Quốc sao? Chính ta đã đứng ra, thay mặt cho đám khốn nạn các ngươi đã nợ một khoản tiền phạt vi phạm hợp đồng khổng lồ mà chạy vạy! Bây giờ mới nhớ gọi ta một tiếng A Diệu? Lúc trước chẳng phải các ngươi gọi Tống Thiên Diệu là thằng khốn rất sướng miệng sao! Tiếp tục gọi đi!

Vừa nói, Tống Thiên Diệu vừa tức giận đá mạnh vào chiếc bàn họp nặng nề rộng lớn, nước trà trước mặt mọi người đều bị đá văng ra!

Tuy nhiên khi thấy biểu cảm này của Tống Thiên Diệu, những người có mặt nhanh chóng trao đổi ánh mắt với nhau, nhưng đều thấy ẩn hiện chút vẻ mừng rỡ, không sợ Tống Thiên Diệu nổi giận, chỉ sợ Tống Thiên Diệu không nói một lời, quay người bỏ đi cùng cô gái ngoại quốc có thể cứu mọi người mà Thạch Trí Ích đã nói.

- A Diệu, A Diệu, là chúng ta sai rồi, chúng ta đều là lần đầu làm ăn với người Mỹ.

Hoàng Tư Quần nắm lấy cơ hội lập tức cười nịnh nọt nói với Tống Thiên Diệu:

- Những chuyện trước đây đều do Đường Bá Kỳ gây ra, lúc đó hắn nói có thể giúp mọi người bán hàng sang Mỹ, ai ngờ hắn lại khốn nạn như vậy, thực ra mọi người đều bị ép buộc, đáng lẽ phải nhìn ra sớm Đường Bá Kỳ là thằng Mỹ con, không cùng đường với chúng ta.

Hoàng Tư Quần bây giờ nghĩ rất thấu đáo, chỉ cần Tống Thiên Diệu có thể giúp nhà máy của mình không bị lỗ, không phải bồi thường tiền phạt vi phạm hợp đồng, bị Tống Thiên Diệu chửi mấy câu tục tĩu? Đánh một trận Hoàng Tư Quần

cũng có thể tiếp tục coi Tống Thiên Diệu như tổ tông mà đối đãi.

Chương 566. Họp hành (2)

Hắn vừa mở miệng, ngoại trừ cha con Đường Cảnh Nguyên và Đường Văn Báo, những người khác thậm chí cả Lạc Gia Bảo trẻ tuổi nóng nảy, cũng đều cười nịnh với Tống Thiên Diệu, dù sao Đường Bá Kỳ đã biệt tăm, đổ hết mọi chuyện lên đầu nhà họ Đường là được rồi?

- Vốn ta định xem các ngươi đóng cửa hết, ta tự mình làm từ từ, nhưng mấy vị hội trưởng thương hội trước đây đều rất quan tâm ta, Chử hội trưởng tối qua còn gọi điện cho ta, bảo ta không nên thấy chết mà không cứu, phải rộng lượng hơn, nên ta mới đứng ra thu dọn mớ hỗn độn cho các ngươi, cảm ơn ta không bằng cảm ơn Chử hội trưởng, Thái hội trưởng mấy vị đó.

Tống Thiên Diệu nghe mọi người nịnh bợ và chê bai Đường Bá Kỳ suốt mấy phút, sắc mặt mới có vẻ dịu đi đôi chút, bước đi quanh bàn họp dài nói:

- Nhà họ Đường làm cho ngành thành ra thế này, muốn bù đắp, cục trưởng Thạch vừa nói rất rõ rồi, ba việc, phải đảm bảo nguồn cung cấp nguyên liệu bình thường để tiếp tục sản xuất, đối phó với thanh tra cấm vận của lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông, đối phó với Bộ Thương mại Mỹ, ba việc này giải quyết xong, vẫn còn hy vọng, nhà máy của các ngươi vẫn có thể không phải phá sản đóng cửa vì tài sản không đủ trả nợ.

Mọi người ngồi quanh bàn đều im lặng lắng nghe Tống Thiên Diệu nói sau lưng mình, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ làm đối phương không vui, khoanh tay đứng ngoài.

- Vấn đề thứ nhất, nguyên liệu, ta có, sau khi Hạ Tá Lợi cung cấp cho các ngươi, ta đã tự mình liên hệ lại một người Ấn Độ khác, để hắn tiếp tục cung cấp cho ta, cộng với nguyên liệu trong kho nhà máy của ta hiện tại, đủ cho mười một nhà máy hoạt động một năm, mỗi lô hàng tích trữ trước đây đều có chữ ký xác nhận nguồn gốc hợp pháp của hải quan và thanh tra cấm vận Mỹ.

Tống Thiên Diệu nói ra việc thứ nhất.

- Vấn đề thứ hai, lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông, muốn điều tra toàn bộ sự việc, cũng chính là muốn làm rõ các ngươi làm ăn loại nguyên liệu cấm này với nhà họ Đường, người Ấn Độ trong tình huống biết rõ hay là không biết, có thể tự chứng minh trong sạch hay không, sẽ quyết định nhà máy của ngươi có thể tiếp tục hoạt động sản xuất hay không, nên nhất định phải cân nhắc kỹ càng, sau khi cân nhắc kỹ càng thì viết ra giấy, do Angie Perlis bên cạnh ta, cùng ta và cục trưởng Thạch, đệ trình cho thanh tra cấm vận của lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông.

- Vấn đề thứ ba, Bộ Thương mại Mỹ đã tạm dừng đơn hàng, Mỹ là nước theo pháp trị, họ sẽ không từ chối cơ hội giải thích của mọi người, tuy nhiên việc cho cơ hội giải thích là một chuyện, còn việc có thể tiếp tục công nhận sản phẩm của các người không có vấn đề gì hay không lại là chuyện khác, đây mới là điều khó khăn nhất trong toàn bộ sự việc này, phải sang Mỹ giải thích rõ ràng với người Mỹ.

Tống Thiên Diệu đi đến phía sau Hoàng Tư Quần, vỗ vai hắn và nói với mọi người:

- Ba việc này, đều phải do Angie Perlis đảm nhận, chính vì chuyện do nhà họ Đường và người Ấn Độ gây ra, mà ta phải chuyển cả công ty Hiển Vinh của mình sang tên cô ta để tránh tai tiếng, ta chỉ là tiểu thương nhân, làm ăn là để kiếm tiền, dù

có nhìn mặt Chử hội trưởng và những người khác, cũng không thể giúp đỡ miễn phí được.

- Diệu ca nói đúng, làm gì có chuyện giúp đỡ miễn phí, chức hội trưởng hiệp hội ngành tóc giả nhất định phải do Diệu ca đảm nhiệm mới có tiền đồ nhất.

Một chủ xưởng lập tức nghĩ rằng Tống Thiên Diệu có ý muốn cướp lấy vị trí hội trưởng hiệp hội từ tay Đường Văn Báo ngày hôm nay, liền lên tiếng nói.

- Ta làm cái quỷ gì? Hiện giờ xưởng không còn đứng tên ta, công ty cũng không còn đứng tên ta, huống chi ba việc đều phải do Angie Perlis phụ trách, vị trí hội trưởng đương nhiên là do cô ta đảm nhiệm, còn phó hội trưởng thì do bà Lâu cung cấp nguyên liệu cho các vị đảm nhận, có ý kiến gì không?

Tống Thiên Diệu hừ một tiếng không mấy để tâm.

- Không có, làm gì có ý kiến, không có đạo lý giúp đỡ miễn phí, cô Angie này chịu giúp mọi người, làm hội trưởng là đương nhiên, người có tài năng thì nên ở vị trí cao mà.

Hoàng Tư Quần tuy thân hình béo phì nhưng đầu óc phản ứng nhanh nhất.

Tống Thiên Diệu cầm một quả táo từ đĩa trái cây trên bàn dài, cắn một miếng:

- Đã vậy mọi người đều cho rằng không có đạo lý giúp đỡ miễn phí, được, những đơn hàng gia công ủy thác từ công ty Cơ Mỹ trong xưởng của các vị, giờ đây đều là giấy lộn cả, cho dù Angie Perlis có sang Mỹ giải quyết được chuyện này, cũng không thể bảo vệ được công ty Cơ Mỹ, chỉ có thể có một kết quả, công ty Hiển Vinh sẽ liên hệ với các nhà phân phối Mỹ đã ký hợp đồng với Cơ Mỹ trước đây, ký kết hợp đồng mới, và vì các vị không biết chuyện, nên cô ấy sẽ tìm cách giữ lại đơn hàng trong tay các vị, chuyển thành các xưởng của các vị cung

cấp hàng cho công ty Hiển Vinh, giao hàng trước thời hạn, bán lại hàng sang Mỹ, nhưng mà?

- Ta biết trong tay các vị có đơn hàng 8 tháng, trước đây công ty Cơ Mỹ cho các người kiếm được bao nhiêu, 8 tháng sau, các người tiếp tục kiếm được bấy nhiêu, công ty Hiển Vinh sẽ không cố tình ép giá, nhưng trong 8 tháng đơn hàng này, mỗi bộ tóc giả các người cung cấp cho công ty Hiển Vinh, công ty Hiển Vinh chỉ trả giá 230 đô la Hồng Kông một bộ, nói cách khác, hoặc là trong 8 tháng này, xưởng của chính các người, sau khi trừ đi các chi phí cần thiết, toàn bộ lợi nhuận phải nhường lại cho công ty Hiển Vinh, ký hợp đồng thỏa thuận chính thức 8 tháng với cô Angie Perlis bên cạnh ta. Hoặc là tự mình giải quyết ba việc này giao hàng trước thời hạn, không giải quyết được thì chờ xưởng phá sản đóng cửa, lỗ ít nhất cũng trên một triệu tiền vi phạm hợp đồng.

Đặt quả táo mạnh xuống bàn, phát ra tiếng "cộp", Tống Thiên Diệu chống một tay lên bàn, nhìn mọi người, mở miệng hỏi:

- Ta nói xong rồi, ai tán thành, ai phản đối?

Chương 567. Tống tiền (1)

Trong phòng họp, bầu không khí vừa mới ấm lên một chút vì Tống Thiên Diệu nói ra việc hắn giúp mọi người vượt qua khó khăn, lại một lần nữa hạ xuống điểm đóng băng.

Tên khốn Tống Thiên Diệu này thật sự quá tham lam, thủ đoạn quá đen tối!

Lúc này rõ ràng là đang công khai tống tiền, khó trách tên quỷ Tây Thạch Trí Ích lại vội vã rời đi, nếu không thì đường đường là một cục trưởng cục quản lý công thương nghiệp, làm sao có thể ở lại phòng họp nghe những lời bá đạo như vậy lọt vào tai mình?

Toàn bộ lợi nhuận của đơn hàng 8 tháng từ mười xưởng!

Trước đây, công ty Cơ Mỹ bán tóc giả sang Mỹ với giá 1200 đô la Hồng Kông, đặt hàng từ các xưởng với giá 1100 đô la Hồng Kông, mỗi bộ tóc giả Cơ Mỹ chỉ lãi 100 đô la. Giờ đây Tống Thiên Diệu đưa ra mức giá 230 đô la Hồng Kông mỗi bộ, mức giá này nếu công nhân xưởng kỹ thuật chưa thành thạo, lãng phí nguyên liệu một chút có thể không đủ bù chi phí, thậm chí còn lỗ.

Hoặc là đưa lợi nhuận 8 tháng cho Tống Thiên Diệu để tiếp tục làm ăn, hoặc là chờ bọn Mỹ gây rắc rối, phải bồi thường vi phạm hợp đồng.

Tên này thật sự không sợ đối đầu với bọn họ sao? Tin này truyền ra ngoài, sau này ai còn dám làm ăn với hắn trong ngành này nữa? Không sợ sau này mọi người tìm cơ hội liên kết lại trả thù hắn sao?

Tuy nhiên ý nghĩ này vừa nảy ra, mọi người lập tức nhận ra một vấn đề, hiện tại chủ công ty Hiển Vinh là cô gái Anh bên cạnh Tống Thiên Diệu, nghĩ đến hậu quả của việc liên kết các chủ xưởng trong ngành để đối phó người Anh, những người này lại muốn ói máu vì buồn bực, rõ ràng cục trưởng Thạch Trí Ích của Cục Quản lý Công thương đứng về phía cô gái Anh và Tống Thiên Diệu, họ muốn gây rắc rối cho Tống Thiên Diệu, Cục Quản lý Công thương chắc chắn sẽ gây rắc rối cho họ.

- Tống Thiên Diệu! Ngươi…

Lạc Gia Bảo vốn cố gắng nhịn nhục cười nịnh Tống Thiên Diệu cuối cùng không nhịn được nữa, đập bàn quát Tống Thiên Diệu:

- Ngươi… lấy đi lợi nhuận mấy tháng đơn hàng, mọi người sống bằng gió à?

Hắn vốn muốn mắng thẳng Tống Thiên Diệu một câu, sao không đi cướp tiền luôn đi!

Nhưng nói đến đây, hắn lại thấy việc Tống Thiên Diệu đang làm chính là cướp tiền trắng trợn, bọn cướp còn cần dùng dao súng, đối phó với cảnh sát bắt giữ, còn Tống Thiên Diệu bây giờ cướp tiền chỉ cần động động miệng, còn dễ kiếm tiền hơn bọn cướp.

- Nếu Lạc thiếu không muốn cho, ta đương nhiên không sao cả, nhiều nhất ngươi đi kiện, nhưng sau khi kiện xong, xưởng của ngươi cũng đừng mơ bán tóc giả sang Mỹ nữa, chi bằng bán sang Phi Châu đi? Hả? Ít lãi vài tháng cũng không chết đói, mọi người ở đây đâu phải người nghèo đợi cơm, cần gì nói thảm thế, ta đâu có ép mọi người, giờ không phải để mọi người tự chọn sao? Các người đều không đồng ý, ta cũng không sao, dù sao ta bán được 200 bộ máy, không thiếu xưởng mới thay thế vị trí của các người.

Tống Thiên Diệu nói với Lạc Gia Bảo với vẻ mặt không quan tâm.

Lạc Gia Bảo nhíu mày ngồi lại vị trí, nghiến răng không nói.

Đường Văn Báo, cha con Đường Cảnh Nguyên lúc này đã như thây ma, tâm trí không còn ở đó nữa, đầu óc chỉ toàn câu nói của Thạch Trí Ích bảo họ chờ chết, tự lo liệu.

Các chủ xưởng khác nhìn nhau, cuối cùng Hoàng Tư Quần run rẩy mỡ là người đầu tiên lên tiếng:

- Ta đồng ý! Chỉ cần Diệu ca để xưởng của ta hoạt động bình thường, không bị ảnh hưởng, ta đồng ý!

Câu nói này, Hoàng Tư Quần gần như cắn môi đến chảy máu mới vất vả hét lên được.

Để Tống Thiên Diệu nuốt lợi nhuận 8 tháng của xưởng mình, vẫn còn hơn bị bọn Mỹ trực tiếp làm cho xưởng đóng cửa lỗ vốn! Chờ cuộc họp này kết thúc, mình sẽ lập tức đi gặp Chử Diệu Tông.

- Kẻ biết thời thế là người tài giỏi, Quần thúc nhìn là biết có chí cùng công ty Hiển Vinh duy trì sự phát triển ổn định của ngành, ta thấy sau này hiệp hội ngành chắc chắn cần phó hội trưởng như chú tiếp tục phát huy tác dụng.

Tống Thiên Diệu cười nói với Hoàng Tư Quần.

Hiện tại trong ngành, 11 xưởng, 2 công ty thương mại, sinh tử đều nằm trong tay Tống Thiên Diệu, mặc dù lúc này Đường Văn Báo - hội trưởng hiệp hội ngành vẫn còn ngồi đó, nhưng Tống Thiên Diệu đã trực tiếp nói với Hoàng Tư Quần rằng không chỉ xưởng của ông ta bình an vô sự, mà vị trí phó hội trưởng hiệp hội cũng có thể giữ được.

Những người khác có mặt cũng lập tức nhận ra, hiện tại trong hiệp hội chỉ có mấy xưởng này, mọi người đều là ủy viên, chỉ cần không định rút hẳn khỏi ngành tóc giả này, lúc này mất lợi nhuận nhưng sau này vị trí trong ngành sẽ vững chắc hơn những người đến sau.

Hơn nữa, nghĩ đến lợi nhuận của ngành tóc giả, dù không kiếm được tiền trong 8 tháng thì vẫn còn hơn đóng cửa hoàn toàn và lỗ vốn.

Sau khi ban đầu cảm thán về sự tàn nhẫn và độc ác của Tống Thiên Diệu, cộng thêm việc Hoàng Tư Quần lên tiếng đầu tiên, những người khác cũng đành miễn cưỡng gật đầu.

Khi tất cả mọi người đều đồng ý, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Angie Perlis.

Angie Perlis, người vẫn luôn giữ thái độ lạnh lùng và im lặng kể từ khi bước vào, lúc này mở cặp công văn, lấy ra một xấp dày những bản hợp đồng đã chuẩn bị sẵn và vài cây bút ký, đặt lên bàn. Tống Thiên Diệu hất cằm về phía những bản hợp đồng ở giữa bàn:

- Mỗi người hai bản, song ngữ Trung-Anh, xem kỹ rồi ký tên, còn thời gian đến văn phòng luật sư ký hợp đồng chính thức, ta sẽ sắp xếp người gọi điện thông báo cho các vị.

- Người ta là dao thớt, ta là cá thịt.

Lạc Gia Bảo nắm chặt bút ký, nghiến răng thốt ra câu này.

Chương 568. Tống tiền (2)

Trước đây hắn từng nghe qua câu nói này, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến ý nghĩa của nó, lúc này đây, hắn đã hoàn toàn lĩnh hội được ý nghĩa sâu sắc của câu nói đó.

Hoàng Tư Quần và hai thương nhân người Triều Châu khác, sau khi ký xong và rời khỏi phòng họp, liền vội vã đến nhà Chử Diệu Tông. Ba người đều nghĩ đến cùng một vấn đề, lợi nhuận của mười nhà máy tóc giả trong suốt tám tháng, không thể để Tống Thiên Diệu cứ thế mà nuốt trọn một cách vô tội vạ được.

Tống Thiên Diệu là thành viên của Thương hội Triều Châu, lúc này họ đến cầu xin Chử Diệu Tông, chính là muốn xem liệu có thể nhờ Chử Diệu Tông nói chuyện riêng với Tống Thiên Diệu, âm thầm giảm bớt vài tháng lợi nhuận hay không, dù sao cũng đều là người Triều Châu, còn có tình đồng hương.

Hoặc nếu Chử Diệu Tông không thể ngồi nhìn họ mất lợi nhuận mấy tháng, số tiền lớn như vậy, nếu Tống Thiên Diệu không có ý định nhượng bộ, họ cũng muốn xem liệu có thể xúi giục Chử Diệu Tông nghĩ cách cắt một miếng từ Tống Thiên Diệu hay không.

Kết quả khi đến nhà họ Chử, họ phát hiện ra ít nhất tám thành viên của Thương hội Triều Châu đã có mặt, lúc này đang ở trong thư phòng thưởng trà cùng Chử Diệu Tông. Ba người chưa kịp nói rõ mục đích của mình, đã nghe được mục đích của các thành viên khác khi gặp Chử Diệu Tông, họ nhờ Chử Diệu Tông nói chuyện với Tống Thiên Diệu, họ đều chuẩn bị bỏ tiền mua máy móc, xây dựng nhà máy, giúp gia

đình kiếm chút tiền nhỏ, và còn thề thốt rằng tuyệt đối không phá vỡ quy tắc của ngành.

Mẹ kiếp! Hoàng Tư Quần suýt nữa cắn nát cả hàm răng!

Những người này nhanh nhạy thật! Biết Tống Thiên Diệu hôm nay thu xếp mười nhà máy, nên tất cả đều chờ Tống Thiên Diệu ra tay ổn định tình hình ngành nghề xong, lập tức nhảy vào tranh giành công việc?

Tuy nhiên Hoàng Tư Quần cũng thầm mừng, may mà bọn họ đều đã đồng ý với yêu cầu của Tống Thiên Diệu, nếu không nhìn tình hình này, nếu chỉ hơi do dự, hôm nay không thỏa thuận được, ngày mai Tống Thiên Diệu đã có thể hậu thuẫn cho một loạt nhà máy tóc giả, chia sẻ đơn hàng của mười nhà máy bọn họ.

Xúi giục Chử Diệu Tông đã không thể, giờ chỉ còn xem có thể nhờ Chử Diệu Tông mở lời giúp, xin Tống Thiên Diệu lấy bớt hai ba tháng lợi nhuận hay không.

- Các vị, A Diệu là hậu bối của chúng ta người Triều Châu, hắn đã sớm nói chuyện với ta, chỉ cần là thành viên Thương hội muốn làm ăn trong ngành tóc giả, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với hắn, máy móc, công nhân, nguyên liệu, bất kỳ vấn đề nào cần hắn giúp đỡ, hắn tuyệt đối sẽ không từ chối, nên hoàn toàn không cần phải thông qua ta để nói chuyện với hắn, ngay cả khi muốn làm ăn khác, cũng có thể nhờ hắn tham mưu cho các vị.

Chử Diệu Tông nói một cách nhẹ nhàng, nụ cười ôn hòa.

Mọi người có mặt đương nhiên đồng thanh phụ họa, nhưng trong lòng lại không cho là vậy. Lời nói của Chử Diệu Tông là thật hay giả tạm gác lại, bản thân họ không thể thực sự bỏ qua việc nhờ ông ta liên hệ với Tống Thiên Diệu, dù sao danh hiệu hội trưởng Thương hội Triều Châu của Chử Diệu Tông vẫn

còn đó, nhờ ông ta ra mặt vẫn tốt hơn là tự mình mạo muội đi gặp Tống Thiên Diệu.

Ba người Hoàng Tư Quần vẫn không rời đi cho đến khi những người khác cáo từ. Chử Diệu Tông tiễn những người khác đi rồi mới nhìn về phía ba người có vẻ tinh thần ủ rũ:

- Đều là đồng hương nhiều năm, tiệm mì của A Quần còn là nơi ta thường đến ăn ngày xưa, có chuyện gì cứ nói thẳng đi?

- Chử hội trưởng…

Hoàng Tư Quần kể lại tỉ mỉ những chuyện xảy ra chiều nay tại phòng họp khách sạn Doris, cuối cùng thận trọng hỏi:

- Có thể nhờ Chử hội trưởng ra mặt, âm thầm nói với Tống Thiên Diệu một tiếng được không? Mọi người đều là người Triều Châu, nói chút tình đồng hương, ăn bớt đơn hàng của ba nhà máy chúng tôi, để lại chút nước cũng tốt.

Không ngờ Chử Diệu Tông nghe xong lại sa sầm mặt:

- Ta làm sao mở miệng với A Diệu? Mấy người các ngươi, cùng với Đường Văn Báo và các nhà máy khác khi xưa đứng về phía đối diện A Diệu, đều không nói tình đồng hương, bây giờ bảo ta đi mở miệng với một hậu bối trẻ tuổi bị ức hiếp thế nào? Lần này đều là ta không muốn thấy ba người các ngươi bị làm cho đóng cửa nhà máy, mới để A Diệu ra mặt giúp đỡ, A Quần, mấy người các ngươi thật sự phải suy nghĩ nhiều hơn, làm sao để làm người trên thương trường.

- Tống Thiên Diệu đúng là tống tiền, hắn làm người mới có vấn đề…

Hoàng Tư Quần không cam lòng muốn tiếp tục mở miệng.

Chử Diệu Tông đã nhìn về phía hắn:

- Nếu hắn làm người thật sự có vấn đề, hôm nay trong hội trường, kẻ bốn bề thọ địch đáng lẽ phải là hắn.

Ba tên này, đến gặp mình mà cũng không biết chuẩn bị một món quà, lại còn có mặt mũi chỉ trích Tống Thiên Diệu không biết làm người, kẻ đã hào phóng tặng mình bốn bộ thiết bị tóc giả để giúp con trai út Chử Hiếu Trí mở một nhà máy kiếm tiền tiêu vặt?

Hắn Chử Diệu Tông không giúp Tống Thiên Diệu một hậu sinh trẻ tuổi sáng dạ, lẽ nào lại giúp ba tên ngốc này đã có tuổi mà vẫn ngờ nghệch không có con mắt nhìn người?

Chương 569. Sư gia Huy kiếm đô la Mỹ (1)

- Thẩm quản lý, người Ấn Độ thế nào rồi? Ồ, phải rồi, Angie Perlis từ Mỹ về, ta bảo cô ấy mang giúp ngươi một hộp xì gà mà tổng thống Mỹ Eisenhower thích hút làm quà.

Trong nhà hàng trên đỉnh núi, Tống Thiên Diệu vẫy tay về phía Hoàng Lục bên cạnh, Hoàng Lục đưa hộp quà trong tay qua, Tống Thiên Diệu đẩy cho đối diện là ngân hàng HSBC.

Thẩm Bật cười lên, hắn thích giao dịch với những thương nhân Trung Quốc như Tống Thiên Diệu.

Nhưng hiện tại địa vị của hắn trong ngân hàng HSBC quá thấp, những đại thương gia Hoa kiều thực sự ở Hồng Kông thường không cần đến loại quản lý nghiệp vụ nhỏ như hắn phụ trách công việc tại ngân hàng HSBC, còn người Trung Quốc bình thường muốn mở tài khoản làm thủ tục tại HSBC, không có đại thương gia giới thiệu thì hoàn toàn không thể, nên hắn tiếp xúc với người Trung Quốc không nhiều, gần đây ngoài hai khoản vay được xử lý thông qua hắn liên quan đến Tống Thiên Diệu, hắn hầu như không có công việc gì có thể triển khai, môi trường kinh tế Hồng Kông trì trệ, người ta không còn hứng thú đi vay tiền ngân hàng trả lãi nữa.

- Cảm ơn, Tống tiên sinh, nghe nói chiều nay ngài đã trò chuyện vui vẻ với những chủ nhà máy ngành tóc giả?

Lần này, Thẩm Bật thậm chí đã nói với Tống Thiên Diệu bằng tiếng Trung hơi cứng nhắc kỳ lạ.

Tống Thiên Diệu nhìn Thẩm Bật cười lên:

- Tiếng Trung của ngươi nói không tệ.

Nhưng trong lòng Tống Thiên Diệu lại hơi chấn động, tên quỷ Anh 29 tuổi đối diện này, lần trò chuyện trước chỉ có thể nói vài từ tiếng Trung đơn lẻ, bây giờ đã có thể nói trôi chảy cả câu tiếng Trung, thậm chí còn dùng được từ "trò chuyện vui vẻ" kiểu này.

- Ta đã mời một sinh viên Đại học Hồng Kông mỗi tối giúp ta bổ túc một giờ tiếng Trung.

Thẩm Bật mở hộp xì gà Hoàng Lục mang lên, mở hộp xì gà ra, liếc nhìn một tấm séc tiền mặt của Ngân hàng Hoa Kỳ bên trong, cầm lấy một điếu xì gà bên dưới ngửi ngửi:

- Loại đậm đà, ta thích. Người Ấn Độ đã bắt đầu xui xẻo rồi, tên đó không có khả năng hoàn trả vốn gốc, càng đừng mong hắn trả lãi, nhưng chi nhánh của HSBC ở Ấn Độ sau khi cả nhà họ bị trục xuất về Ấn Độ, vẫn sẽ nhớ đòi nợ họ.

- Lô máy may đó và nhà máy của hắn, cuối cùng có lẽ sẽ do ngân hàng ủy thác xử lý đấu giá, ta có một người bạn làm ngành may mặc, có chút hứng thú với những máy may và nhà xưởng đó.

Tống Thiên Diệu tựa lưng vào ghế, một tay cầm dao ăn, nhìn về phía Thẩm Bật:

- Người Ấn Độ đã chi bao nhiêu để mua? Ta phải trả bao nhiêu mới có thể lấy được từ tay ngân hàng?

Thẩm Bật đặt điếu xì gà vào hộp, gấp tờ séc cùng lại và cất đi, vừa cắt miếng bò bít tết vừa nói:

- Vậy không cần đấu giá nữa, ngươi là khách hàng của ta, ngân hàng sẽ ưu tiên xem xét cho khách hàng. Loại đấu giá rẻ mạt này, nếu ngươi mở miệng, đến lúc đó ta có thể sắp xếp một mức giá tốt cho ngươi. Việc buôn bán tóc giả của ngươi thế nào rồi?

- Cũng không tệ, đã ký hợp đồng với những chủ xưởng đó rồi, chờ Angie Perlis đi Mỹ rồi quay lại, sẽ có đơn hàng cho mười xưởng trong tám tháng tới.

Tống Thiên Diệu nói.

Thẩm Bật nâng ly rượu lên uống một ngụm, cười hỏi:

- Có gì chiếu cố ta một chút không? Chẳng hạn như ngươi có thể hỗ trợ một số người Trung Quốc khác, mời họ đến ngân hàng HSBC vay tiền để tham gia ngành này kiếm tiền.

- Không thành vấn đề.

Tống Thiên Diệu cũng cười, hỏi lại:

- Ngươi muốn khách hàng kiểu người Ấn Độ đó, hay là khách hàng như ta?

- Ha ha, đừng đùa nữa, bạn của ta, làm sao người Ấn Độ lại là khách hàng được.

Thẩm Bật bị câu nói của Tống Thiên Diệu chọc cười ha hả:

- Tên đó là kẻ ngu ngốc nhất mà ta từng gặp kể từ khi giải ngũ và vào làm việc tại ngân hàng.

Đối với Thẩm Bật, Tống Thiên Diệu luôn cảnh giác nhưng cũng có cảm tình tốt với hắn, bởi vì gã người Anh này ngoài tham vọng, còn có năng lực tương xứng với tham vọng, hơn nữa biết nỗ lực vì mục tiêu, hắn không có thành kiến với người Trung Quốc, hiện tại trong mắt hắn, Hồng Kông chỉ có ba loại người, một loại là khách hàng của hắn, một loại là khách hàng tiềm năng của hắn, một loại là người chết.

Để khai thác những khách hàng thương nhân Hoa kiều có thể tồn tại, tên này bắt đầu học tiếng Trung và tiếng Quảng Đông, trước đó khi trò chuyện Tống Thiên Diệu đã biết hắn từng học tiếng Nhật khi làm việc tại chi nhánh ngân hàng

HSBC ở Nhật Bản để giao tiếp với người Nhật, thậm chí còn có thể thao thao bất tuyệt khi nói về lịch sử Nhật Bản.

Ở một số phương diện, Tống Thiên Diệu cảm thấy đối phương có nhiều điểm tương đồng với mình.

Thẩm Bật 29 tuổi, là một kẻ triệt để tin tưởng vào đồng tiền là trên hết, tham vọng và năng lực tỷ lệ thuận với nhau.

…

Sau khi ăn tối với Thẩm Bật, lại đến phòng khách sạn Gloucester gặp Angie Perlis đang xử lý các hợp đồng thỏa thuận, Tống Thiên Diệu mới trở về xưởng, nhờ Lâu Phượng Vân liên lạc với sư gia Huy.

Xưởng may vừa mới thành hình trong tay Hạ Tá Trì, vừa hay có thể tiện cho sư gia Huy phụ trách may quân phục cho quân đội Anh, hắn định gọi điện nhắc sư gia Huy nhớ giữ liên lạc với Thẩm Bật, đến lúc đó có thể tiếp quản lô thiết bị xưởng đó.

Chương 570. Sư gia Huy kiếm đô la Mỹ (2)

Gọi điện đến công ty Thiên Minh, là Phấn tỷ giúp nghe điện thoại, nói sư gia Huy gần đây đang nhờ cô ta và Cửu Văn Long trông coi việc công ty Thiên Minh giao rau và lương thực, đã đi Nhật Bản chưa về.

- Hắn đi Nhật Bản không phải để đặt máy móc sao? Chẳng lẽ là chuẩn bị đi Nhật Bản cưới vợ sinh con? Sao lâu như vậy vẫn chưa trở về?

Nhận được tin sư gia Huy vẫn chưa về, Tống Thiên Diệu nhíu mày.

Lâu Phượng Vân cũng có chút kỳ lạ:

- Ta giúp ngươi gọi cho cha của Uyển Thanh, hỏi thử hắn xem.

Nói xong, Lâu Phượng Vân quay số điện thoại của xưởng may do cha của Mạnh Uyển Thanh là Mạnh Thành Chí hợp tác mở với công ty Thiên Minh, sau khi nói chuyện với Mạnh Thành Chí vài phút, Lâu Phượng Vân kinh ngạc cúp máy, nhìn Tống Thiên Diệu đang chờ tin tức mà không nói nên lời.

- Sao vậy? Sư gia Huy lại gây họa? Trốn đi không gặp người?

Tống Thiên Diệu nhìn vẻ mặt của Lâu Phượng Vân hỏi.

Lâu Phượng Vân lắc đầu, không dám tin nói:

- Mạnh tiên sinh nói, A Huy dẫn theo vài thợ may và một gói quân phục Anh do xưởng sản xuất, đi theo đoàn sĩ quan

giao lưu của trại lính Hồng Kông đến căn cứ quân đội Mỹ ở Okinawa Nhật Bản, hình như đoàn sĩ quan này từng hợp tác sâu sắc với lính Mỹ trong Thế chiến II, A Huy dẫn thợ may đi lần này là chuẩn bị giúp đo kích cỡ quân phục cho lính Mỹ ở đó, thử sản xuất một số quân phục Mỹ, nếu giá cả hợp lý, chất lượng đạt yêu cầu, quân phục mà lính Mỹ ở đó mặc sau này cũng có thể do A Huy cung cấp.

Không chỉ Lâu Phượng Vân không thể tin nổi, Tống Thiên Diệu ngồi đó cũng không dám tin.

Tự mình mưu tính toan tính lâu như vậy, mới miễn cưỡng nắm được quyền quyết định trong một ngành công nghiệp mới nổi, hơn nữa vẫn chưa chính thức kiếm được tiền của người Mỹ, chỉ mới bắt đầu chuẩn bị tiếp quản những đơn đặt hàng của Mỹ, thế mà tên sư gia Huy khốn kiếp đó đã mở rộng việc kinh doanh quân phục đến cả binh lính Mỹ, trực tiếp bắt đầu kiếm tiền từ quân đội Mỹ?

- Xưởng may của A Huy và lão Mạnh, trước đây chẳng phải chỉ sản xuất quân phục cho vài doanh trại ở Hồng Kông sao?

Tống Thiên Diệu vẫn có chút không tin hỏi lại một câu.

Hắn nhớ lần trước gặp sư gia Huy, sư gia Huy còn nói chỉ là việc kinh doanh quân phục cho vài doanh trại ở Hồng Kông, sao lại nhanh chóng chạy đến Okinawa Nhật Bản để làm ăn với người Mỹ như vậy.

Lâu Phượng Vân nói với Tống Thiên Diệu:

- Từ một tháng trước, đơn đặt hàng quân phục của mười bảy doanh trại ở Hồng Kông đều đã về tay A Huy và lão Mạnh làm, nếu không thì sao A Huy lại bận đến mức phải đi thuê thư ký? A Huy làm ăn với doanh trại, không dám kiếm lời quá nhiều, kiếm được tiền thì luôn ưu tiên lo lót cho các quan chức

ở các doanh trại trước, ngoại trừ ngươi gặp hắn thì mắng vài câu, còn lại hầu như ai gặp cũng yêu mến.

- Ta còn nhớ tên đó ngày đầu tiên đi giao rau cho doanh trại, cãi nhau với bà già đồng hương, nhổ nước bọt vào bà già, bị người nhà bà già đánh bị thương rồi đến kêu ca với ta.

Tống Thiên Diệu ngẩn người một lúc, tự giễu cười:

- Vốn định còn có việc sắp xếp cho hắn làm, giờ hắn có việc lớn để làm, không tiện gọi hắn cả ngày nữa, thôi vậy, sau này vụ xưởng may của người Ấn này, ta liên lạc với lão đầu của Uyển Thanh vậy. Thực ra nghĩ lại, sư gia Huy đúng là được lòng mọi người, giúp lính Anh bán vật tư, hơn chục doanh trại mà chẳng kiếm được hai vạn đô la Hồng Kông, nếu ta là những sĩ quan đó, chắc chắn cũng sẽ yêu quý kẻ ngốc nghếch không biết kiếm thêm như hắn, có việc làm ăn đương nhiên sẽ chiếu cố hắn.

- Hay là ngươi chuyển nhượng xưởng cho Angie đó đi, ta đến công ty Thiên Minh giúp chỗ A Huy vậy, dù sao công ty đó cũng là của ngươi mà.

Lâu Phượng Vân mở miệng nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu ngước mắt nhìn Lâu Phượng Vân:

- Sao vậy, lo con quỷ cái trở về cướp mất xưởng sao? Không đâu, xưởng không thể thiếu ngươi, cô ta cũng không có tinh lực và thời gian chỉ để tập trung vào một xưởng, đợi cô ta giải quyết xong chuyện bên phía Mỹ, cô ta sẽ phải trông coi sản phẩm của công ty Hiển Vinh bán sang Mỹ, lần này cô ta trở về, người thực sự có thể rảnh rỗi lại là ta, không cần phải nghĩ nhiều chuyện như vậy nữa.

- Rảnh rỗi rồi làm gì?

Lâu Phượng Vân hiếm khi nghe Tống Thiên Diệu nói sẽ rảnh rỗi.

Tống Thiên Diệu xoa xoa lông mày:

- Rảnh rỗi, chuyên tâm làm một tờ báo.

Đơn hàng tóc giả này đến tay, mới chỉ là bắt đầu.

…

- Lư tiểu thư, đại ca của ta kiếm được nhiều tiền như vậy, ngươi nhất định không thể để hắn dễ dàng lừa gạt chỉ bằng một ngôi nhà như thế này, nhất định phải mở miệng to như sư tử.

Tống Thiên Diệu sau khi đi lên xuống một vòng trong biệt thự mới mua của Chử Hiếu Tín, mới cười nói với Lư Bội Anh đang ngồi trong phòng khách tầng một.

Hôn sự của Chử Hiếu Tín và Lư Bội Anh đã được định đoạt, Lư Văn Huệ từ nhỏ đã được giáo dục phương Tây, không quá coi trọng ngày cưới, ngược lại phu nhân nhà họ Chử đã mời ba vị thầy phong thủy nổi tiếng từ Malaysia, Thái Lan và Hồng Kông đến chọn ngày cưới cho Chử Hiếu Tín và Lư Bội Anh. Cuối cùng ba vị đại sư đều đưa ra vài ngày, Chử phu nhân đem so sánh với nhau, chọn ra một ngày được cả ba vị đại sư công nhận là ngày có thiên phúc địa lộc nhân thọ, thiên can địa chi nhân hòa và các yếu tố khác phù hợp, đó là ngày 9 tháng 3 năm 1953.

Tuy còn gần một năm nữa mới chính thức thành hôn, nhưng việc cưới xin đã bắt đầu chuẩn bị. Ông chủ Thái Bình thương hành của Anh là Mạch Kỳ Chí vì thương mại ở Hồng Kông gần như ngừng trệ, chuẩn bị về Anh dưỡng lão, một biệt thự vườn trên đường Cơ Lợi Sơn ở Trung Hoàn thuộc sở hữu của ông ta đã được nhà họ Chử mua lại với giá 1,6 triệu đô la Hồng Kông, chuẩn bị làm nhà cưới cho Chử Hiếu Tín sau này.

Chương 571. Nhà mới (1)

1,6 triệu đô la Hồng Kông này do Chử Hiếu Trung trả cho Chử Hiếu Tín, không phải Chử Hiếu Tín không có tiền, mà vì trưởng nam Chử Hiếu Trung đương nhiên là người thừa kế biệt thự nhà họ Chử trên đường Ca Phú Sơn hiện nay.

Chử Diệu Tông đã cân nhắc khá nhiều, trước đây Chử Hiếu Tín còn độc thân, vẫn ở trong biệt thự không sao, nhưng sau khi có vợ, nếu vẫn tiếp tục ở trong biệt thự nhà họ Chử, vạn nhất một ngày nào đó mình qua đời, hai anh em có thể sẽ có chút xích mích, việc tranh giành quyền thừa kế biệt thự họ Chử cũng không phải không thể xảy ra.

Vì vậy nhân việc Chử Hiếu Tín kết hôn để nói rõ, biệt thự cũ của nhà họ Chử do Chử Hiếu Trung thừa kế, Chử Hiếu Trung bỏ tiền mua một căn nhà cưới khác cho em trai Chử Hiếu Tín. Như vậy người ngoài thấy anh em nhà họ Chử hòa thuận, nội bộ nhà họ Chử cũng coi như đã cắt đứt khả năng anh em tranh chấp.

1,6 triệu đô la Hồng Kông, tòa nhà này ở Trung Hoàn Hồng Kông, cả tòa nhà cũng chỉ đáng giá hơn 1 triệu đô la Hồng Kông, căn nhà cưới của Chử Hiếu Tín có giá trị bằng một tòa rưỡi, đương nhiên không đơn giản chỉ là một biệt thự bình thường. Trước hết, biệt thự này tọa lạc trên đường Cơ Lợi Sơn Kỳ Lực Sơn, sát núi Thái Bình, có thể nói là hàng xóm với những quan chức cấp cao người Anh sống trên núi Thái Bình, cùng thuộc khu biệt thự sang trọng trên đỉnh núi, mở cửa sổ là có thể chào hỏi với những biệt thự của người nước ngoài không xa.

Biệt thự hai tầng kiểu Anh điển hình này hướng nam bắc, có năm phòng ngủ phụ, một phòng ngủ chính, nhà để xe, phòng ăn, nhà bếp, phòng tắm, cùng với vườn hoa ngoài trời rộng 4000 feet vuông, hồ bơi. Nếu muốn ngắm cảnh, không cần phải đứng trên ban công, chỉ cần ngâm mình trong hồ bơi trong vườn là có thể dễ dàng nhìn về phía bắc, thu trọn cảnh đẹp của cảng Victoria vào tầm mắt.

So với biệt thự nhà họ Chử trên đường Ca Phú Sơn tuy nhỏ hơn một chút, nhưng vị trí tốt hơn, kiến trúc cũng tinh tế hơn.

Không chỉ Lư Bội Anh cảm thấy vui mừng về căn nhà cưới mà nhà chồng chuẩn bị, nghe nói ngay cả Lư Văn Huệ cũng đã riêng tư bày tỏ rằng rất hài lòng với Chử Hiếu Tín.

Đám cưới phải đợi đến năm sau, nhưng hiện tại trong biệt thự, tất cả đồ nội thất trang trí đều đang được chuẩn bị, ngay cả người hầu, người làm vườn v.v. cũng đã mua năm người thông qua phòng giới thiệu người giúp việc.

Nghe Tống Thiên Diệu xúi giục Lư Bội Anh mở miệng to như sư tử với mình, Chử Hiếu Tín ngồi trên chiếc ghế sofa rộng rãi trong phòng khách, gác chân chữ ngũ, ôm Lư Bội Anh bên cạnh, đầy khí thế nói:

- Ngươi nghĩ kỹ đi, hôm nay ngươi nói quỷ quái gì, đến lúc ngươi kết hôn ta cũng sẽ nói y như vậy. Ta không chỉ nói, lúc đó còn để Bội Anh đứng về phía nhà gái ra mưu hiến kế.

Người hầu bưng trái cây đã rửa sạch cắt sẵn lên, Lư Bội Anh mỉm cười ngồi dậy khỏi lòng Chử Hiếu Tín, đưa chiếc nĩa bạc bên đĩa trái cây cho Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín:

- A Diệu, Tín ca, ăn trái cây đi.

Chử Hiếu Tín dùng dĩa bạc gắp một miếng dưa hấu:

- Hiện tại việc kinh doanh của nhà máy dược phẩm có hơi kém, nghe nói những nơi như Malaysia, Thái Lan, Philippines

đã có nhà máy bắt đầu sản xuất kẹo hoa tháp giống như nhãn hiệu Tín, vì vậy gần đây xuất hàng sang Đông Nam Á rất ít, tiền kiếm được trong một tháng còn không bằng công ty Lợi Khang kiếm được trong một tuần. Trần Khánh Văn làm giám đốc nhà máy dược phẩm, nghe lời và trung thành, nhưng chỉ hiểu về sản xuất, nói đến bán hàng thì cứ tưởng giống như hắn mở cửa hàng bán kẹo vậy. Ta chuẩn bị đóng cửa nó, ngươi thấy thế nào?

- Đóng cửa nó sao? Tạm thời không nên ngừng việc tặng thuốc của Nhạc Thi Hội chứ?

Tống Thiên Diệu liếc nhìn Chử Hiếu Tín:

- Ít nhất cũng phải cố gắng hai năm, sau khi quyên tặng bốn lần, rồi mới đổi sang hình thức từ thiện khác. Hơn nữa, lão đại không bằng cân nhắc làm lớn hơn, thay vì cứ chê nó quy mô quá nhỏ kiếm tiền quá ít.

- Hiện tại kẹo hoa tháp sản xuất ra vẫn còn chất đống trong kho, lẽ nào ta còn phải bỏ tiền ra để mở rộng quy mô?

Chử Hiếu Tín đưa dưa hấu vào miệng, hỏi một cách khó hiểu.

Tống Thiên Diệu mân mê chiếc dĩa bạc tinh xảo trong tay, trầm ngâm một lúc rồi mới tiếp tục nói:

- Hiện tại ngươi là người có tiếng nói trong Hiệp hội Dược nghiệp, mọi người đều theo sau huynh dựa vào thuốc Tây để kiếm tiền. Thuốc Tây đắt hàng, ngược lại thuốc Đông y gần đây không được chú ý. Ta thấy ngươi không bằng liên lạc với Chính An Đường, Thiên Hỉ Đường, Hòa Hưng Đường, Vĩnh Minh Đường và hơn chục hiệu thuốc lâu đời khác.

- Những hiệu thuốc này hiện nay một bên bán thuốc Đông y của họ, một bên mua thuốc Tây từ tay Lợi Khang để bán. Ngươi cứ mạnh dạn mời những hiệu thuốc lâu đời này dùng

công thức viên thuốc chủ lực của họ như viên tiêu hóa cho trẻ em, viên cô dâu chị dâu, viên hải cẩu và những viên thuốc Đông y khác để góp vốn vào nhà máy dược phẩm của ngươi. Sau này thuốc Đông y của họ cũng do nhà máy dược phẩm sản xuất, đóng gói thống nhất, do Lợi Khang bán sang Đông Nam Á, họ cũng có thể kiếm thêm một phần từ lợi nhuận của nhà máy. Tuy nhiên, bằng sáng chế công thức sau này sẽ thuộc về nhà máy dược phẩm.

- Nếu có hiệu thuốc không đồng ý? Có phải Lợi Khang sẽ dùng cớ tạm ngừng cung cấp thuốc Tây để đe dọa họ không?

Chương 572. Nhà mới (2)

Chử Hiếu Tín lắc đầu, nói với Tống Thiên Diệu bằng giọng nghiêm túc:

- Ta là chủ tịch Hiệp hội Dược nghiệp, lại là Thái Bình thân sĩ, lại đi cướp tiền của những người trong ngành? Truyền ra ngoài chẳng phải đợi mọi người cười nhạo ta sao? Không làm, đổi cách khác đi.

Tống Thiên Diệu đặt dĩa bạc trở lại đĩa trái cây, tự mình châm một điếu thuốc và tiếp tục suy nghĩ.

Đối với việc Chử nhị thiếu nghiêm chỉnh từ chối đề xuất cướp đoạt đồng nghiệp trong ngành của mình, Tống Thiên Diệu không cảm thấy lạ. Tính cách của Chử Hiếu Tín kế thừa từ mẹ Chử phu nhân, thực sự không phù hợp để chu du trong thương trường. Nếu đổi thành Chử Hiếu Trung, có lẽ mắt cũng không chớp một cái.

- Vậy thì từng người một đến tận nơi, thái độ tốt hơn một chút, trực tiếp đưa ra giá mua công thức của họ, đảm bảo sau khi nhà máy dược phẩm có được công thức và sản xuất ra thuốc, sẽ bán sang Đông Nam Á, không cạnh tranh với họ ở thị trường Hồng Kông. Nghe như vậy có phải không tính là cướp tiền không? Hiện nay kinh doanh thuốc Đông y rất khó khăn, chắc sẽ có hiệu thuốc nhìn vào giá cao mà nhượng lại công thức.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín suy nghĩ kỹ:

- Cái này nghe có vẻ không tệ, nhưng bán những thuốc Đông y đó sang Đông Nam Á có lãi gì không?

- Chỉ cần có hiệu quả, những nước có nhiều người Hoa như Philippines, Indonesia, Malaysia chắc sẽ có lãi. Hơn nữa, hợp đồng có thể nhờ luật sư quen của nhà họ Chử giúp soạn thảo, họ biết nên làm thế nào.

Tống Thiên Diệu xoa xoa lông mày, thực ra hai lần nói của hắn đều cùng một ý, chỉ là lần đầu nói với giọng mạnh mẽ, lần thứ hai nói uyển chuyển hơn.

Lư Bội Anh đợi hai người nói xong chuyện nhà máy dược phẩm mới cười nhẹ và hỏi Tống Thiên Diệu:

- A Diệu có bạn gái chưa? Đẹp trai như vậy, lại thông minh, chắc chắn có nhiều cô gái thích ngươi.

- Ngươi thấy hắn đẹp trai sao? Nói về làm ăn, A Diệu chắc chắn là đầu óc sáng suốt.

Chử Hiếu Tín ôm lấy eo thon của Lư Bội Anh, kéo cô vào lòng, cùng Lư Bội Anh nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Nhưng nói về diện mạo, rõ ràng là bình thường, dựa vào tiêu tiền để tán gái cũng rất vất vả.

- Ta bình thường sao?

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín:

- Rõ ràng là ngươi ghen tị với ta.

Chử Hiếu Tín ném ra một chùm chìa khóa từ trong túi, quăng xuống trước mặt Tống Thiên Diệu:

- Đừng nói ta không quan tâm đến ngươi, biết ngươi sinh ra bình thường, khó kiếm vợ, nên ngoài việc gọi ngươi đến tham quan nhà mới và nhà máy dược, còn có chùm chìa khóa này, tặng cho ngươi đó.

- Cái gì vậy? Cái trò của Kim Nha Lôi sao, tìm một tòa nhà nhét vào hơn chục cô gái chờ ta đến sủng ái?

Tống Thiên Diệu nhặt chìa khóa lên, khó hiểu hỏi Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín hoạt động vai cổ, thản nhiên nói:

- Tiền riêng mẹ ta tích góp trước đây, vốn định đợi A Trí lớn lên để lại cho nó, nhưng bây giờ không cần nữa, Lợi Khang có hai phần của A Trí, ngươi lại âm thầm tặng A Trí một xưởng tóc giả, nghe nói ngươi còn ở trong xưởng, cha mẹ cũng ở trong nhà lầu, nên mẹ ta lấy ra 50 vạn đô Hồng Kông tích góp cho A Trí, bảo ta giúp ngươi mua một căn nhà, vừa hay bên cạnh có nhà của quỷ lão giao cho công ty bất động sản bán, ta nghĩ đi nghĩ lại, tiện thể để ngươi làm hàng xóm với ta luôn, nên thêm 25 vạn nữa, mua một biệt thự vườn nhỏ hơn bên cạnh, nhà ta là biệt thự số 1, chìa khóa trong tay ngươi là biệt thự số 4, sau này muốn gặp ngươi rất tiện.

Tống Thiên Diệu ngây ngốc nhìn chùm chìa khóa trong tay, ai bảo có một tên tiểu tử tiêu tiền như rác, vung tay quá trán làm lão đại là chuyện xấu chứ?

Dưới ánh mắt của Chử Hiếu Tín và Lư Bội Anh, Tống Thiên Diệu cầm chìa khóa đắn đo một lúc, mới cười thoải mái:

- Đa tạ đại ca.

Trên mặt cười thoải mái, nhưng trong lòng Tống Thiên Diệu lại nghĩ về ánh mắt hai người nhìn mình, vị lão bản này của mình, giờ đã có chút tiến bộ rồi.

…

- Tu ca, ngươi là chủ bút tòa soạn mà, sao lại đánh nhau với người ta ngoài đường phố bạo lực thế?

Tống Thiên Diệu vội vã chạy đến, ngồi trong hiệu thuốc, nhìn y sĩ giúp Khang Lợi Tu bôi thuốc rượu lên vết bầm tím sưng đỏ ở thái dương và hốc mắt, bên cạnh bạn gái của Khang Lợi Tu là Từ Mẫn Quân vừa đau lòng vừa tức giận nhìn bạn trai mình.

Tống Thiên Diệu vốn định về khách sạn Doris để quỷ muội đang bận rộn tạm thời rảnh rỗi, đi cùng hắn xem nhà Chử Hiếu Tín tặng, kết quả Lâu Phượng Vân gọi điện đến khách sạn tìm Tống Thiên Diệu từ xưởng, truyền đến tin Khang Lợi Tu bị đánh bị thương, Tống Thiên Diệu mới vội vàng dẫn Hoàng Lục đến hiệu thuốc chỉnh hình gần Tây Doanh Bàn, vào cửa đã thấy Khang Lợi Tu mặt mũi bầm dập đang được Từ Mẫn Quân đi cùng, để y sĩ giúp chữa thương.

Khang Lợi Tu theo tay y sĩ chạm vào vết thương, miệng hít hà, đợi y sĩ làm xong, hắn mới tức giận nói:

- Lại thấy mấy tên khốn bắt nạt bán báo, cướp báo Chính Báo của bọn trẻ, đứa bé đó mới 11, 12 tuổi, bị chúng dồn vào góc đường đánh, ta thấy không được nên phải ra tay, Quốc Dân Đảng có bản lĩnh thì đi phản công đại lục, hoặc cùng Cộng sản đi đánh nhau ở Triều Tiên, ở Hồng Kông bắt nạt trẻ con bán báo, coi thường nó cả đời!

Tống Thiên Diệu thở dài:

- Báo cảnh sát đi, ngươi đâu biết đánh nhau.

- Không phải chuyện biết hay không biết đánh nhau, ta đánh không lại bọn chúng, nhưng xương cốt ta cứng hơn bọn chúng.

Khang Lợi Tu mặt mũi bầm dập, nhưng vẻ mặt như vừa thắng trận về.

Chương 573. Ta còn có sáu nhà (1)

Bên cạnh Từ Mẫn Quân nhíu mày:

- Chính Báo không phải đã ngừng xuất bản từ lâu rồi sao?

- Đúng là vì đánh nhau ở Triều Tiên, Cộng sản đã không còn tiền và tinh lực để trợ cấp cho tòa soạn, nên tòa soạn đã đóng cửa ngừng xuất bản từ lâu, bây giờ là giới văn hóa Hồng Kông tự bỏ tiền ra mỗi tháng để xuất bản mỗi tuần một kỳ, nói ra chỉ là hàng tạp nham, nhưng dù là hàng tạp nham, vẫn bán được nhiều nhất hai vạn bản một kỳ, đều bán sang Nam Dương.

Khang Lợi Tu hoạt động cánh tay, miệng nói.

Từ Mẫn Quân liếc nhìn Tống Thiên Diệu, cuối cùng không nhịn được, nói với Khang Lợi Tu:

- Lương hàng tháng của ngươi ở tòa soạn, ngươi nói với ta uống rượu phải dùng hết một nửa, có phải…

- Phải, ta cũng góp tiền, tuy chỉ là một tổng biên tập tạp chí tầm thường, nhưng dù sao cũng là người văn hóa, làm báo chí mà người Anh còn không quản, lẽ nào lại nhắm mắt để Quốc dân đảng chỉ tay năm ngón trong ngành báo chí sao?

Khang Lợi Tu thở dài, dùng ngón tay xoa nhẹ vai nói.

- Tại sao các ngươi phải tự bỏ tiền ra làm một tờ báo đã ngừng xuất bản? Nhất là một tờ báo mà trước đây Đảng Cộng sản đã từng làm?

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Khang Lợi Tu, đưa cho đối phương một điếu thuốc hỏi.

Khang Lợi Tu châm thuốc:

- Ban đầu ta chỉ là hùa theo, tưởng rằng những lão tổng, tổng biên tập nổi tiếng trong ngành báo chí chỉ là yêu nước, hoặc là đảng viên Cộng sản, sau khi tiếp xúc lâu mới phát hiện, không chỉ đơn giản là yêu nước, họ còn muốn báo ân, người Nhật đánh Hồng Kông, người Anh bỏ chạy đầu hàng, Quốc dân đảng không quan tâm gì đến Hồng Kông, trước đó hai ba chục tờ báo ở Hồng Kông đều đưa tin về hành vi tàn bạo của quân Nhật đối với Trung Quốc, thậm chí vào đêm trước khi thất thủ, trên báo vẫn còn kêu gọi ‘Quốc nạn trước mắt, há dám chết sau’, có thể tưởng tượng được những chủ bút, tổng biên tập, tổng biên tập này sau khi Hồng Kông thất thủ, hoặc là bị giam trong trại tập trung, hoặc là bị bắn chết.

Dừng lại một chút, Khang Lợi Tu mới tiếp tục nói:

- Người Anh không quan tâm đến những văn nhân Trung Quốc này, Quốc dân đảng cũng không quan tâm, văn nhân mà, giết một lứa rồi sẽ có lứa mới xuất hiện, Hồng Kông còn không giữ được, đâu còn tâm trạng lo đến sống chết của những người này? Cuối cùng lại là Đảng Cộng sản, trong hơn một tháng Hồng Kông thất thủ, đã hy sinh hàng chục đảng viên Cộng sản để cứu đi gần như tất cả những nhân sĩ văn hóa Hồng Kông đã dùng ngòi bút làm đao chỉ trích hành vi tàn bạo của Nhật Bản, cùng với gia đình tổng cộng hơn 800 người.

- Trong số những người này, có rất nhiều người hiện nay là các lão tổng, tổng biên tập của ngành báo chí Hồng Kông. Chiến tranh Triều Tiên nổ ra, tất cả đều là người văn hóa, không giúp được gì nhiều, nhưng một tờ báo, những người này mỗi tháng góp góp tiền, vẫn có thể làm được. Điều đáng tức nhất chính là Quốc dân đảng, lúc cứu người không thấy đâu,

đồng nghiệp trong ngành báo chí nhớ đến chút ân tình của Đảng Cộng sản, làm ra một tờ ‘Chính báo’ tầm thường để đưa tin về tình hình chiến sự ở Triều Tiên và thời sự chính trị ở đại lục, nó lại nhảy ra phá hoại, vất vả góp tiền in báo, luôn có những tên khốn nhận tiền của Quốc dân đảng nhảy ra đánh bọn bán báo, đốt báo. Lần sau gặp lại, ta nhất định sẽ tiếp tục đánh.

Nói xong, Khang Lợi Tu lại nhìn về phía Tống Thiên Diệu, cười bổ sung một câu:

- Ta chỉ dùng một phần lương của mình để quyên góp hàng tháng, chưa từng chiếm tiện nghi của tòa soạn, ngươi không định đổi tổng biên tập chứ?

- Không đâu, ngươi dùng tiền riêng của mình, ta không có quyền can thiệp, hơn nữa ta nghĩ ngươi không làm sai, nhưng gần đây ta phải làm ăn với người Mỹ, để tránh rắc rối, có chuyện không thể trực tiếp giúp đỡ, nên còn một chuyện nữa, Tu ca, mỗi tháng ngươi lương hai trăm đồng, là để nuôi gia đình, Quân tỷ còn đang chờ ngươi đường hoàng cưới về, ta thấy không bằng thế này, sau này lương tháng của ngươi một ngàn hai trăm đồng, một ngàn đồng dùng để uống rượu, chắc là đủ rồi chứ?

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc, nháy mắt với Khang Lợi Tu, với giọng điệu ngươi hiểu mà:

- Báo chí không phải chính trị, ngươi bỏ ra ít tiền, tận tâm một chút, giữ mối quan hệ tốt với những nhân vật nổi tiếng trong ngành báo chí là được, đừng dính vào quá nhiều, nếu không bị gán mác chính trị, sẽ rất khó để người ta cảm thấy công bằng trung lập nữa.

Khang Lợi Tu nhìn về phía Tống Thiên Diệu, rồi lại nhìn vào gương xem khuôn mặt heo của mình, dùng tay chỉ vào đầu mình nói với Tống Thiên Diệu:

- Cái bộ dạng đầu heo xấu xí thế này, ngươi cũng chịu trả lương tháng một ngàn hai trăm đồng sao?

Tống Thiên Diệu cười ha hả:

- Ta còn có thể để một tên ngốc gọi là Sư Gia Huy chiếm năm thành cổ phần của một công ty, thay ta quản lý kinh doanh, thêm một cái đầu heo làm tổng biên tập tòa báo cũng chẳng có gì lạ, hôm nay là hôm nay, vừa hay, ta sẽ đưa ngươi đi gặp một tên khốn là nhà môi giới chứng khoán có giấy phép, sau này những tin tức về thị trường chứng khoán đăng trên báo sẽ do hắn cung cấp cho ngươi.

- Này, bộ dạng này đi gặp người ta, có phải là thiếu tôn trọng không?

Khang Lợi Tu hỏi Tống Thiên Diệu một câu.

- Không sao đâu, tên đó trông cũng rất xấu xí.

Tống Thiên Diệu nói.

Khang Lợi Tu cười toe toét:

- Đồ ngu, đầu heo, thằng khốn, ba loại người này giúp ngươi làm ăn, ngươi muốn không phá sản cũng khó.

Chương 574. Ta còn có sáu nhà (2)

Sau khi ba người lên xe, trước tiên lái xe đưa Từ Mẫn Quân về Đại học Hồng Kông, sau đó Tống Thiên Diệu lại đưa Khang Lợi Tu đến tòa nhà St. George ở đường Tuyết Xưởng, Trung Hoàn. Đa số nam nữ ra vào tòa nhà đều không lấy làm lạ với vẻ ngoài của Khang Lợi Tu, khiến hắn rất ngạc nhiên. Sau khi bước vào thang máy, hắn hỏi Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, người Hồng Kông từ bao giờ không còn tò mò nữa vậy? Bộ dạng thảm hại của ta mà chẳng ai ngạc nhiên sao?

- Ở những nơi khác ở Hồng Kông, có lẽ người ta sẽ tò mò về bộ dạng của ngươi, nhưng trong tòa nhà này, phần lớn là các công ty chứng khoán có giấy phép làm giao dịch cổ phiếu, có rất nhiều nhân viên giao dịch bị đánh vì làm mất tiền của khách hàng, mọi người thấy nhiều rồi nên cũng không còn lạ nữa, nói không chừng mấy người vừa đi ra kia cũng từng bị khách hàng đánh.

Sau khi Hoàng Lục nhấn nút đóng cửa thang máy, Tống Thiên Diệu mới nói với Khang Lợi Tu.

Thang máy lên tầng 7, Tống Thiên Diệu thành thạo dẫn Khang Lợi Tu vào một văn phòng có treo tấm biển nhỏ "Tài Thông Chứng Khoán", nói với người đàn ông đang cúi đầu xem tài liệu trên bàn:

- La môi giới.

Một khuôn mặt gầy dài như sói, hai bên má có râu quai nón lún phún, từng giúp thương nhân giàu có Vương Nguyên Hi ở Thượng Hải quản lý việc kinh doanh vàng, cuối cùng lâm vào cảnh khốn cùng trên đường phố - La Chuyển Khôn ngẩng đầu lên, thấy Tống Thiên Diệu vào, liền nở nụ cười:

- Tống tiên sinh.

Hắn thấy Khang Lợi Tu đi theo sau Tống Thiên Diệu, trước tiên sửng sốt, sau đó hiểu ý đứng dậy chìa tay về phía Khang Lợi Tu:

- Tại hạ là La Chuyển Khôn, tiên sinh, ngươi cũng là môi giới chứng khoán?

- Hắn là tổng biên tập tạp chí 'Thương Tình Trung Quốc Hồng Kông' Khang Lợi Tu.

Tống Thiên Diệu đứng bên cạnh giới thiệu với La Chuyển Khôn.

La Chuyển Khôn đánh giá Khang Lợi Tu từ trên xuống dưới vài lần, không chắc chắn hỏi Tống Thiên Diệu:

- Bây giờ báo chí cũng bị mọi người chửi là lừa đảo sao? Rốt cuộc báo đăng cái gì mà vị Khang tiên sinh này bị đánh thảm hại thế? Người Hồng Kông thật là man rợ.

- Môi giới có giấy phép, dù có phá sản cũng không đến nỗi nghèo nàn như vậy chứ?

Khang Lợi Tu thì ngạc nhiên trước sự đơn sơ của môi trường này, căn phòng chỉ rộng hơn 10 mét vuông, ngoài bàn ghế văn phòng ra, góc phòng còn dựng một chiếc giường gấp, có vẻ như vị La môi giới này làm việc, ăn ở đều giải quyết ở đây, còn nghèo nàn hơn cả tòa soạn của mình.

Tống Thiên Diệu đứng bên cạnh lên tiếng:

- Những công ty chứng khoán có giấy phép nghèo nàn như thế này, ta còn có 6 cái.

…

La Chuyển Khôn là người mà Tống Thiên Diệu gặp khi hắn đang hút thuốc buồn bã bên đường sau khi thi trượt phỏng vấn vào làm viên chức chính phủ Hồng Kông.

Với bộ dạng này của hắn, nếu mặc quần áo khuân vác đứng ở bến tàu, chắc chắn sẽ bị người ta coi là nhân vật hung ác trong giang hồ, quả thật khác xa với hình ảnh văn nhã, lịch sự của viên chức chính phủ, bị loại trong buổi phỏng vấn cũng là điều dễ hiểu.

Ban đầu Tống Thiên Diệu định sắp xếp cho gã này vào công ty Lợi Khang làm nhân viên trước, nhưng sau đó sự phát triển của Lợi Khang trở nên mất kiểm soát, từ ý định ban đầu chỉ đơn thuần buôn bán thuốc men vì tên khốn Thạch Trí Ích mà sinh ra nhiều chuyện, cuối cùng biến thành cuộc đấu tranh sinh tử với nhà họ Chương, Tống Thiên Diệu vắt óc suy nghĩ cũng tạm thời không có thời gian để sắp xếp cho La Chuyển Khôn, mà chỉ tạm thời chi ra 2000 đô la Hồng Kông, để người đàn ông này ngoài bộ vest ra không còn gì khác tạm thời sống qua ngày, đợi sau này liên lạc lại.

La Chuyển Khôn theo đại phú thương Vương Nguyên Hi đến Hồng Kông, trong cơn sốt vàng năm 49, hắn quản lý và xử lý tới 10.000 lượng vàng cho Vương Nguyên Hi.

Có thể được thương nhân giàu có tin tưởng, La Chuyển Khôn chắc chắn có đầu óc, đáng tiếc vận may không tốt, Vương Nguyên Hi khi đó đã đặt cược toàn bộ gia sản, thậm chí không để lại đường lui, nên khi đầu cơ vàng thất bại, nhà họ Vương lập tức rơi vào cảnh thua lỗ hàng triệu đô la, La Chuyển Khôn cũng vì Vương Nguyên Hi thậm chí không còn tiền trả hoa hồng cho hắn, từ một nhân viên giao dịch phong

quang vô hạn trở thành kẻ túi rỗng không một xu, khi gặp Tống Thiên Diệu, trong túi chỉ còn 100 đô la Hồng Kông đổi được từ việc cầm đồng hồ đeo tay.

Được Tống Thiên Diệu tài trợ hai nghìn đô la Hồng Kông, La Chuyển Khôn ban đầu định tiếp tục đến sàn giao dịch vàng bạc Hồng Kông tìm một thành viên để thông đồng, làm giao dịch ngoài sàn kiếm chút hoa hồng.

Nhưng sàn vàng bạc Hồng Kông do người Quảng Đông nắm quyền, sau cơn sốt đầu cơ vàng, họ kiểm soát rất nghiêm ngặt việc giao dịch ngoài sàn mà người Thượng Hải thường làm. La Chuyển Khôn hoàn toàn không có cơ hội ra tay, nên lại chuyển hướng sang thị trường chứng khoán, lĩnh vực hắn thành thạo thứ hai sau giao dịch vàng giao ngay.

Tuy nhiên để làm môi giới chứng khoán, hắn lại không có giấy phép. Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông chỉ cấp 60 giấy phép thành viên, nghĩa là Hồng Kông chỉ có 60 suất môi giới chứng khoán có giấy phép. Ngoài 60 công ty môi giới chứng khoán có giấy phép này, các cá nhân hoặc môi giới không giấy phép khác hoàn toàn không thể vào sàn giao dịch để thực hiện giao dịch cho khách hàng.

La Chuyển Khôn cũng là một kẻ đủ tàn nhẫn với bản thân, hai nghìn đô la Hồng Kông Tống Thiên Diệu cho hắn, mỗi ngày hắn chỉ dùng 5 đô la để duy trì cuộc sống cơ bản nhất, ba bữa một ngày đều chỉ là một bát cháo trắng hai cái quẩy, ở thì là giường tập thể trong nhà trọ nhỏ, một cái ba lô đựng quần áo mang theo.

Chương 575. Sói và chó sói cấu kết với nhau (1)

La Chuyển Khôn, kẻ từng thấy phú quý thông thiên, từng qua tay vạn lượng vàng mà vẫn có thể tàn nhẫn tiết kiệm như vậy, sau khi đi lại sàn giao dịch chứng khoán vài ngày, làm quen với quy tắc giao dịch của thị trường chứng khoán Hồng Kông, đã tìm ra cơ hội.

Tại Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông, ngôn ngữ chính thức dùng trong giao dịch là tiếng Anh, tất cả tài liệu số liệu trong sàn giao dịch cũng đều bằng tiếng Anh. Trong 60 môi giới có giấy phép, gần 50 người là người Anh. Trong mắt nhiều người Trung Quốc truyền thống, thị trường chứng khoán Hồng Kông gần như đồng nghĩa với lừa đảo kiếm tiền, đừng nói là người bình thường không mua nổi cổ phiếu, ngay cả nhiều thương nhân Hoa kiều giàu có cũng đều tránh xa thị trường chứng khoán do người Anh nắm giữ. Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông giống như một hoạt động trong vòng tròn nhỏ của người Anh ở Hồng Kông hơn.

Sau khi chiến tranh Triều Tiên bùng nổ, thị trường chứng khoán Hồng Kông thê thảm, các môi giới có giấy phép hoàn toàn không kiếm được hoa hồng. Thêm vào đó, họ đều bi quan về tương lai của Hồng Kông, nên trong năm 1950, khi tổng giá trị giao dịch cả năm của thị trường chứng khoán chỉ có 60 triệu đô la Hồng Kông, trong số 60 môi giới có giấy phép đã có hơn 20 người Anh chọn quay về phát triển tại Sở Giao dịch Chứng khoán London.

Từng có thời điểm sau chiến tranh, phí chuyển nhượng một giấy phép Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông lên tới 100 nghìn đô la Hồng Kông, giờ đây đã giảm xuống còn 20 nghìn đô la Hồng Kông mà vẫn không ai hỏi han.

La Chuyển Khôn không có tiền mua giấy phép, nhưng hắn đã lấy ra 1500 đô la Hồng Kông, tìm đến một công ty môi giới chứng khoán có giấy phép đã chuẩn bị đóng cửa, đề xuất thuê giấy phép một tháng với giá 1500 đô la Hồng Kông. Trong tháng này, hắn sẽ vào sàn giao dịch với danh nghĩa nhân viên giao dịch của công ty chứng khoán đó, nhưng trong tháng này, hoa hồng hắn sẽ tự giữ 70%, chỉ có 30% đưa cho môi giới có giấy phép.

Tên quỷ ngoại quốc môi giới đó vốn đã chuẩn bị tạm thời đóng cửa về London nghỉ ngơi một thời gian vì thị trường quá ảm đạm, giờ La Chuyển Khôn đề xuất thuê giấy phép của hắn, hắn gần như không có lý do để từ chối, bởi vì lúc đó thị trường chứng khoán Hồng Kông đã suy sụp đến mức một số môi giới có giấy phép quy mô nhỏ, ít tiếng tăm mỗi tháng còn không kiếm được 1500 đô la Hồng Kông tiền hoa hồng.

Trong kiếp trước của Tống Thiên Diệu, chuyện này đương nhiên hoàn toàn không thể xảy ra, nhưng trong thời điểm thị trường chứng khoán ảm đạm ở Hồng Kông lúc đó, chuyện phi lý này lại được La Chuyển Khôn thực hiện.

Hắn cầm giấy phép của tên quỷ ngoại quốc người Anh vào sàn giao dịch, không vội phát triển khách hàng mua cổ phiếu để kiếm hoa hồng, mà trước tiên dựa vào giấy phép để nhận thông tin cổ phiếu hàng ngày trong sàn giao dịch, sau khi nhận xong lại dịch từ tiếng Anh sang tiếng Trung.

Liên tục nửa tháng, ngày nào cũng như vậy, từ khi sàn giao dịch mở cửa đến khi đóng cửa buổi chiều, La Chuyển Khôn mỗi ngày tự mang thức ăn, ngoại trừ đi vệ sinh, hầu như không

rời khỏi bàn, điện thoại dùng để liên lạc với khách hàng trong sàn giao dịch, hắn thậm chí còn chưa chạm vào.

Cho đến khi trong tay có một xấp dày thông tin cổ phiếu trong nửa tháng đã được hắn tự tay dịch xong, hắn mới dùng 300 đô la còn lại đổi một bộ trang phục mới, kèm theo một cái cặp công văn, thẳng tiến đến khu vực người Thượng Hải tụ tập ở Tiêm Sa Chủy, Cửu Long.

So với người Hồng Kông truyền thống, những người Thượng Hải đến Hồng Kông phần lớn rất hứng thú với chứng khoán cổ phiếu. Hơn nữa, họ tự coi mình cao hơn, cho rằng bản thân tài giỏi hơn, có tầm nhìn hơn và hiệu quả hơn người Quảng Đông bản địa ở Hồng Kông.

Trong mắt người Thượng Hải, người Hồng Kông bản địa là dân tỉnh lẻ chưa từng trải. Những người đến Hồng Kông này, hầu hết đều là nhân vật từng lăn lộn ở khu thương mại nước ngoài Thượng Hải. Và quả thật lúc đó Thượng Hải cũng có mức độ quốc tế hóa thương mại cao hơn Hồng Kông, những thứ như cổ phiếu, chứng khoán, hợp đồng tương lai, những người Thượng Hải này đều đã từng biết đến trước khi đến Hồng Kông.

Quan trọng nhất là, những người Thượng Hải này đều có đủ tiền rảnh rỗi trong tay.

Hiện nay lệnh cấm vận đang đè nặng lên Hồng Kông, tình hình cũng không đủ rõ ràng, nhiều người Thượng Hải nắm tiền tiết kiệm trong tay nhưng không tiêu được.

Trước đây cũng có công ty chứng khoán cử nhân viên giao dịch người Hoa đến khu vực tập trung người Thượng Hải tìm kiếm khách hàng, nhưng thường là người Hồng Kông bản địa, vừa mở miệng nói tiếng Quảng Đông đã khiến người Thượng Hải kết án tử hình trong lòng:

- Đồ nhà quê, ngươi còn muốn dạy ta chơi cổ phiếu? Ngươi bị hỏng não rồi à? Khi ta chơi cổ phiếu ở Thượng Hải, ngươi còn đi chân đất đánh cá dưới biển, giày dép cũng không có một đôi!

Mà La Chuyển Khôn vừa hay lấp đầy khoảng trống đó, hắn vừa mở miệng đã là tiếng Thượng Hải thành thạo, khiến những người Thượng Hải giàu có tạm cư ở Hồng Kông này cảm thấy thân thiết, thêm vào đó La Chuyển Khôn theo bên cạnh Vương Nguyên Hi, từng trải đời, cũng có thể thao thao bất tuyệt về những chuyện cũ ở Thượng Hải, thường là trò chuyện phiếm vài lần trước, cuối cùng mới đưa ra tài liệu cổ phiếu do chính tay hắn dịch, giới thiệu vài cổ phiếu còn khá sôi động trong thời gian gần đây, cũng không nói với đối phương những lời suông kiểu đầu tư bao nhiêu sẽ tăng gấp đôi ngay lập tức, chỉ nói vài câu giới thiệu cổ phiếu nào đó có thể nắm giữ ngắn hạn một đến hai tuần, có lẽ có thể giúp phu nhân kiếm được một chuỗi ngọc trai.

Chương 576. Sói và chó sói cấu kết với nhau (2)

Dựa vào việc phân tích và dịch thuật tài liệu cổ phiếu của mình, cộng thêm sự hiểu biết về người Thượng Hải, La Chuyển Khôn bất ngờ trở thành một môi giới cấp hai, tuy không có nhân vật cỡ đại gia Thượng Hải thực sự quan tâm đến hắn, đều là những khách hàng nhiều lắm chỉ bỏ ra vài vạn, ít thì chỉ có một hai ngàn nhờ hắn kiếm chút tiền lẻ, hoa hồng từng khách hàng ít, nhưng người Thượng Hải đủ nhiều, nên La Chuyển Khôn thậm chí còn kiếm đủ tiền thuê giấy phép trước đó, thậm chí còn có một phần nhỏ thu nhập để cải thiện tình trạng sống của mình.

Cho đến khi gặp lại Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu mua bảy tấm giấy phép thành viên do sàn giao dịch phát hành, trong đó công ty chứng khoán Tài Thông này do La Chuyển Khôn quản lý.

Gã đàn ông râu quai nón có vẻ mặt như sói này đã trò chuyện rất nhiều về chủ đề cổ phiếu với Tống Thiên Diệu, người ban đầu chỉ là thư ký, nhưng giờ đây đã nhanh chóng phất lên, nắm giữ số tiền mặt khổng lồ, có thể gọi là trao đổi suốt đêm đã có bốn lần.

Hắn biết Tống Thiên Diệu muốn gì, Tống Thiên Diệu cũng biết hắn muốn gì.

Tống Thiên Diệu muốn âm thầm thu gom cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp đồng thời làm chỉ số cổ phiếu đăng trên báo, để chỉ số cổ phiếu này trở thành ngọn đèn chỉ đường cho các

nhà đầu tư nhỏ lẻ trên thị trường chứng khoán, phối hợp với động thái thu gom cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp của hắn, khi cần thiết có thể che mắt thiên hạ.

Còn La Chuyển Khôn muốn trở thành người định chế chỉ số cổ phiếu Hồng Kông, ở sàn vàng bạc, Vương Nguyên Hi thua mất vạn lượng vàng, gia đình tan nát, còn hắn cũng lưu lạc đầu đường, và lần này, hắn chỉ dựa vào việc kiếm hoa hồng trên thị trường chứng khoán Hồng Kông để miễn cưỡng sống sót, không muốn một lần nữa bị người bản địa đuổi cùng giết tận, đói khát lưu lạc trên đường phố.

Một bên là con chó sói xảo quyệt giấu dao sau lưng chờ cơ hội ra tay, một bên là con sói đơn độc chịu đói chịu khát quay lại chiến trường, hai bên vừa gặp đã hợp, cấu kết thành kẻ gian.

…

- Cương ca.

Triệu Văn Nghiệp gõ cửa văn phòng của Lam Cương:

- Hôm nay ta phát lương, mời ngươi đi uống rượu ở vũ trường…

Nói được một nửa, Triệu Văn Nghiệp liền ngừng lại, bởi vì lúc này Lam Cương đang gác chân lên bàn, cầm ống nghe điện thoại nói chuyện với vẻ mặt vui vẻ:

- Làm sao ta lại thích loại phấn son tầm thường đó chứ, chỉ là xã giao thôi mà, để lát nữa ta đưa ngươi đi cửa hàng vàng mua trang sức tỏ lòng chung thủy nhé. Đêm qua ta tuyệt đối không lên giường với cô ta đâu. Tối nay à? Tối nay ta phải làm thêm giờ, vụ án chất cao như núi rồi. Tối ngày kia ta sẽ đến chỗ ngươi… Thôi được rồi, có huynh đệ vào đây, ta cúp máy đã, lát nữa gọi lại cho ngươi nhé.

Đợi cúp điện thoại xong, Lam Cương mới có vẻ buồn bực xoa xoa trán:

- Sinh ra đẹp trai, nhiều phụ nữ cũng phiền phức, chỉ là không ở bên cô ta một đêm mà đã ghen tuông rồi? Sao thế, hôm nay cảnh sát thủy rảnh rỗi vậy? Không phải trực đêm à?

- Hôm nay phát lương, thực lãnh một trăm ba mươi lăm đồng, nên về chuẩn bị tối nay mời Cương ca uống rượu.

Triệu Văn Nghiệp vỗ vỗ túi áo sơ mi của mình.

Lam Cương bỏ chân xuống khỏi mặt bàn, cười nói với Triệu Văn Nghiệp:

- Cảnh sát thủy cũng coi như lương cao đấy, một trăm ba mươi lăm đồng, cảnh sát bộ mặc quân phục mỗi tháng chỉ được một trăm hai mươi đồng thôi.

- Đừng đùa nữa Cương ca, ta sắp buồn chán chết mất.

Triệu Văn Nghiệp móc từ trong túi ra điếu thuốc lá 555 đưa cho Lam Cương, giúp đối phương châm lửa rồi mới ngồi xuống vị trí đối diện:

- Ở đồn cảnh sát Vượng Giác, mỗi tháng còn có thể bỏ túi ba bốn trăm đồng, bây giờ mỗi tháng chỉ có chút lương này, mua thuốc lá cũng không đủ.

- Từ từ đã, đợi ngươi ở cảnh sát thủy thăng tiến, trở thành thanh tra cấp cao gì đó, rồi chuyển về cảnh sát bộ, lúc đó sẽ khác hẳn.

Lam Cương hút một hơi thuốc:

- Ngươi dùng một trăm ba mươi lăm đồng mời ta đi vũ trường uống rượu, hay là để ta mời ngươi đi. Lát nữa theo ta đến câu lạc bộ mới mở của ta họp một chút, rồi dẫn ngươi đi chơi với gái Tây.

- Câu lạc bộ? Cương ca mở từ khi nào vậy?

Triệu Văn Nghiệp nhìn Lam Cương, cười hỏi với ánh mắt kỳ lạ:

- Có chịu nổi không? Nuôi sáu bảy cô gái, lại còn mở câu lạc bộ, cẩn thận kiệt sức mà chết đấy.

Lam Cương chưa kịp trả lời, bên ngoài đã có một cảnh sát mặc thường phục đẩy cửa nói với Lam Cương:

- Vô Đầu ca, Long Đại Nương bảo ngươi gọi điện cho hắn.

- Biết rồi.

Lam Cương cầm điện thoại lên, bấm số, miệng nói với Triệu Văn Nghiệp:

- Ngươi tưởng ta háo sắc nên mới mở câu lạc bộ à? Ta là quân tử ngồi trong lòng mỹ nhân mà không động tâm chính hiệu đấy.

Triệu Văn Nghiệp không nói gì nữa, sợ làm phiền Lam Cương nói chuyện với Tổng thanh tra khu Hồng Kông Lý Tựu Thắng. Long Đại Nương là biệt danh mà cảnh sát bộ Hồng Kông gọi sau lưng Tổng thanh tra Lý Tựu Thắng, Lý Tựu Thắng vì hơi gù lưng nên ban đầu bị giang hồ gọi là Đà Long, còn Đại Nương thì có nghĩa là Tổng thanh tra.

- Thắng ca, ngươi tìm ta?

Lam Cương đợi điện thoại kết nối xong, ngậm thuốc hỏi.

Chương 577. Đại ca ta là Thống đốc Hồng Kông (1)

Bên kia điện thoại, Lý Tựu Thắng nghe có vẻ tâm trạng không tệ:

- Tin tức từ tên chỉ điểm của ngươi không tồi, đồn cảnh sát Tây Hoàn đã bắt được hai tên cướp theo thông tin, quả nhiên tìm thấy vũ khí, đủ năm khẩu, xem ra có thể đổ hết các vụ cướp có vũ trang lên đầu bọn chúng làm vật tế thần. Tên A Sinh ở Tây Hoàn bảo ta hỏi xem ngươi muốn bao nhiêu, để hắn chuẩn bị tiền cảm ơn, lại còn định tìm một vũ trường nhiều gái đẹp mời ngươi uống rượu nữa.

- Thắng ca, ngươi nói với A Sinh một câu, cùng mặc một lớp da hổ, không cần quá khách sáo, chỉ cần lúc hắn có tin tức ở Trung Hoàn nhớ chiếu cố ta là được rồi. Bảo hắn nhớ gửi phần của ngươi qua là được, ta giữ lại một phần thưởng cho tên chỉ điểm là đủ rồi.

Lam Cương nói với Lý Tựu Thắng bên kia điện thoại bằng giọng nhẹ nhàng.

Lý Tựu Thắng bên kia im lặng một lúc, dường như đang suy nghĩ:

- Ta bảo hắn sắp xếp năm vạn đồng gửi cho ngươi trong hai ngày tới, lần này hắn ít nhất cũng cứu được hai tên tử tù, phải bắt hắn móc tiền ra thôi, vậy đi.

Đợi đối phương cúp máy, vẻ mặt vui vẻ của Lam Cương trong điện thoại lập tức trở nên âm trầm, nghiến răng chửi một câu:

- Năm vạn đồng, coi ta là ăn mày à? Hai tên cướp có vũ trang, có thể đổ tội ít nhất mười vụ cướp có vũ khí, tên Lý Tựu Thắng chết tiệt này, chắc chắn đã nuốt ít nhất mười vạn đồng tiền lót tay rồi.

Chửi xong, hắn mặc áo khoác vào, nói với Triệu Văn Nghiệp:

- Đi thôi, dẫn ngươi đi xem qua câu lạc bộ ta mở.

Lam Cương không gọi các cảnh sát mặc thường phục khác, tự mình lái xe chở Triệu Văn Nghiệp đến một tòa nhà hai tầng treo biển "Câu lạc bộ Kim Nguyên" trên đường Logan. Không xa cổng chính của tòa nhà có hai cảnh sát mặc quân phục đang tuần tra, thấy Lam Cương dừng xe bên ngoài tòa nhà và xuống xe, hai cảnh sát mặc quân phục còn chào hỏi Lam Cương từ bên kia đường.

- Bất kể ca trực nào cũng sẽ cố ý sắp xếp hai cảnh sát mặc quân phục canh gác bên ngoài cửa câu lạc bộ.

Lam Cương gật đầu với hai người, dẫn Triệu Văn Nghiệp vào cửa chính câu lạc bộ.

Tầng một trông giống như bố cục của một quán bar thông thường, trang trí rất đơn giản, thậm chí không thuê ban nhạc biểu diễn, chỉ có máy hát đang phát nhạc. Trong quầy bar, mấy cô gái xinh đẹp đang líu lo trò chuyện và tán tỉnh với một cảnh sát mặc thường phục đang ngồi trên ghế bar, để lộ bao súng ở thắt lưng. Ở khu vực bàn trà trong đại sảnh có hơn chục người ngồi, trông giống như dân giang hồ, cũng không có ai đặc biệt yêu cầu người khác uống rượu cùng, chỉ ngồi ở bàn trà gọi vài chai bia, lúc này đang trò chuyện với nhau.

Mấy người phụ nữ và cảnh sát mặc thường phục ở quầy bar thấy Lam Cương đều đứng dậy đón, Lam Cương nở nụ cười trêu ghẹo với mấy cô gái xinh đẹp:

- Làm ăn thế nào?

- Câu lạc bộ do Vô Đầu Sa Triển mở, mọi người đến đây đều không phải để tìm niềm vui, đương nhiên là rất tệ.

Một người phụ nữ khoác tay Lam Cương, liếc mắt đưa tình:

- Hay là Sa Triển quan tâm đến việc làm ăn của chị em chúng ta một chút?

- Bán rượu thì cứ bán rượu, các ngươi lại không thực sự định mở nhà chứa, ai cũng chỉ nhìn được chứ không được động vào, làm ăn đương nhiên là kém. Thế này đi, mỗi người hôn ta một cái, ta thưởng mỗi người mười đồng.

Lam Cương vừa sờ ví tiền vừa nói.

Chưa kịp lấy ví tiền ra, mấy đôi môi đỏ đã nhanh chóng hôn lên mặt Lam Cương, để lại vài dấu son.

Thấy tên cảnh sát mặc thường phục dưới quyền mình cũng đứng sau lưng mấy người phụ nữ, Lam Cương cười mắng:

- Ngươi cút xa ra, bọn họ hôn ta có tiền lấy, ngươi dám hôn ta, ta thưởng ngươi một viên đạn, tố cáo ngươi quấy rối tình dục cấp trên.

Đợi mấy cô gái xinh đẹp lưu luyến rời khỏi Lam Cương, quay lại quầy bar cười cười chia tiền, tên cảnh sát mặc thường phục mới nói với Lam Cương:

- Cương ca, mọi người đã đến đủ, đang đợi ngươi lên họp.

- A Nghiệp đi cùng ta, giới thiệu ngươi cho bọn họ biết, ngươi ở đội thủy cảnh Tịch Tư, sau này có tin tức chắc sẽ dùng đến.

Lam Cương gọi Triệu Văn Nghiệp, đi về phía cầu thang lên tầng hai.

Triệu Văn Nghiệp không hiểu:

- Không phải là câu lạc bộ sao? Sao lại họp?

- Lên trên ngươi sẽ biết, Trung Hoàn là khu sa mạc, lại ở dưới con mắt của bọn quỷ ngoại quốc, ta không thể làm quá ngang ngược như Hùng ca ở đồn Vượng Giác, phải có chút kiêng kỵ. Hắn làm độc tài, ta chỉ có thể học bọn quỷ ngoại quốc, làm dân chủ thôi?

Lam Cương bước lên cầu thang:

- Câu lạc bộ chế độ hội viên, không tệ chứ?

- Ta không hiểu Cương ca đang nói gì.

Triệu Văn Nghiệp đi theo sau Lam Cương, Lam Cương thành thạo đẩy một cánh cửa gỗ.

Nhìn vào trong, đó là một phòng họp rộng lớn, hai bên bàn dài lúc này đã ngồi hơn chục người giang hồ, đang hút thuốc hoặc nhai trầu cau, thỉnh thoảng chửi thề vài câu trêu đùa nhau, Thiết Đầu Tô trước đó bị Triệu Văn Nghiệp bắn trúng một phát cũng có mặt trong đó.

Thấy Lam Cương dẫn Triệu Văn Nghiệp đi vào, những người giang hồ này đều dừng động tác, nhìn về phía Lam Cương, miệng lần lượt cất tiếng:

- Sa Triển.

Lam Cương đương nhiên ngồi vào vị trí chủ tọa chính giữa phòng họp, tự mình châm một điếu thuốc, ánh mắt kiêu ngạo quét qua hơn chục người giang hồ trước mặt, một lúc sau mới nói nhẹ nhàng:

- Việc làm ăn sòng bạc và tiệm thuốc phiện ở đường Lợi Nguyên Đông, từ hôm nay trở đi, là của Biên Đầu Bình. Ta đã nói trước đây, ai đưa ra được tin tức đủ mạnh, đổi lấy việc làm ăn một con đường, tin tức Biên Đầu Bình đưa ra không tệ, Vô

Đầu ta cũng nói lời giữ lời, con đường đó ngoài Biên Đầu Bình ra, ai dám đến cắm cờ, ta sẽ đuổi hắn ra khỏi Trung Hoàn.

Chương 578. Đại ca ta là Thống đốc Hồng Kông (2)

Trong hơn chục người giang hồ, một gã đàn ông đầu hơi dẹt, hai mắt dài và nhỏ lập tức cười lên:

- Đa tạ Vô Đầu Sa Triển.

Những người giang hồ khác nhìn về phía Biện Đầu Bình với vẻ khinh thường. Lam Cương kẹp điếu thuốc, bình thản nhìn ánh mắt của những người đó rồi từ từ nói:

- Có phải các ngươi cảm thấy tiết lộ thông tin của người khác cho bọn sái lão là vi phạm đạo nghĩa giang hồ? Dính dáng đến khí chất quan lại? Sẽ bị người ta chê cười?

Những người có mặt đều không lên tiếng.

- Ngu xuẩn! Ta bảo các ngươi tiết lộ toàn là bọn cướp có súng, các tự đầu ở Hồng Kông có ai cầm súng đi cướp đâu? Bọn đó là người giang hồ sao? Không tính đâu, ta đã bắt rất nhiều tên cướp có súng, đừng nói quy củ Hồng Môn, ngay cả tiếng lóng giang hồ cũng không biết, không có tự đầu, làm sao tính là người giang hồ được?

- Bọn này là những kẻ vô nhân tính, toàn là binh lính tàn quân của Quốc dân đảng chạy đến Hồng Kông, trong túi không xu dính túi, trong tay có súng, có gan giết người! Các ngươi coi chúng là người giang hồ, chúng coi các ngươi là con mồi, không chừng ngày nào đó các ngươi bị người ta bắn lén, chính là do những kẻ các ngươi không muốn tiết lộ làm đấy! Đạo nghĩa giang hồ có thể dùng làm tiền được sao? Ngươi

nghèo đến mức phải đi ăn xin, nói mình là đệ tử chân truyền của Ngũ Tổ Hồng Môn, liệu có ai cho tiền không? Đồ ngốc.

Lam Cương dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, giọng điệu bình thản nói:

- Ngoài địa bàn ra, Nghiệp ca đứng sau lưng ta, có người đã gặp, có người chưa gặp, hiện giờ hắn đang ở đội Thủy cảnh Tịch Tư. Ta nói ra đây, ai có thể giống như Biện Đầu Bình đưa ra thông tin khiến ta hứng thú, sau này muốn vận chuyển thuốc phiện gì đó trên biển, không những có thể tránh được Thủy cảnh, mà còn được che chắn giúp, gặp lính thủy Anh kiểm tra, có thể chuyển hàng trên tàu các ngươi sang tàu Thủy cảnh chuyển vào Hồng Kông. Các ngươi muốn có địa bàn kiếm tiền, ta muốn thăng quan phát tài, mọi người hợp tác, đó chính là mục đích ta thành lập câu lạc bộ này.

- Nhưng ta nói trước, trong vòng ba tháng, ai trong số những người ngồi đây vẫn không có thông tin báo cho ta, lại không muốn bỏ tiền ra thay thế cho thông tin, người đó sẽ tự động bị loại khỏi câu lạc bộ, không còn là hội viên nữa. Không phải hội viên, ở Trung Hoàn hắn cũng không còn là người của chúng ta nữa, lúc đó mọi người đồng lòng chia địa bàn của hắn, cũng không tính là không hợp quy củ. Vì vậy đừng trách ta không nói rõ trước.

- Nghe rõ chưa?

Cuối cùng Lam Cương hỏi một câu.

Trong phòng họp im lặng như tờ.

Lam Cương đột nhiên đứng dậy đá mạnh vào bàn họp, gầm lên:

- Đồ chó chết! Hỏi các ngươi nghe rõ chưa!

- Nghe rõ.

- Nghe rõ.

Hơn chục người giang hồ vội vàng đáp lời.

Gương mặt anh tuấn của Lam Cương đầy vẻ dữ tợn:

- Đừng tưởng các ngươi đều bái đại ca với tự đầu, ta tuy bây giờ chỉ là một tiểu sa triển, nhưng đại ca của ta là Thống đốc Hồng Kông! Giải tán!

Bên cạnh, Triệu Văn Nghiệp lúc này đã hoàn toàn tin rằng, Lam Cương không phải vì háo sắc mà mở câu lạc bộ này.

…

Tống Thiên Diệu thật không ngờ, Lư Bội Anh lại chủ động mở miệng, muốn giới thiệu cho hắn quen biết con gái.

Đặc biệt là sau khi Tống Thiên Diệu vừa dẫn quỷ muội tham quan xong căn nhà Chử Hiếu Tín tặng.

Cho dù Lư Bội Anh không biết mối quan hệ giữa hắn và quỷ muội, Chử nhị thiếu cũng chắc chắn biết, trong mắt Tống Thiên Diệu, Lư Bội Anh là một tiểu thư khuê các đoan trang, đoan chính, lẽ ra không nên đề xuất chuyện này khi biết hắn đã không thiếu phụ nữ.

Chắc không phải ý của cô ấy, hơn nữa cô ấy cũng nên biết Tống Thiên Diệu không phải loại người suốt ngày uống rượu tán gái.

Tất nhiên, Tống Thiên Diệu không phải tín đồ Phật giáo, cũng có mặt đuổi theo ánh sáng của đàn ông, nhưng sự háo sắc của hắn với phụ nữ phần lớn thể hiện ở việc ngồi bên đường ăn mì xe đẩy uống trà lạnh, đường hoàng ngắm nhìn mỹ nữ đi qua. Còn nói thấy một mỹ nữ là lập tức nảy sinh ý định muốn lên giường với đối phương, đó là Lam Cương vô đầu, không phải Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu năm nay đã 19 tuổi, đối với người Trung Quốc ở Hồng Kông, đã đến tuổi cưới vợ từ lâu rồi. Những người hắn quen biết xung quanh, như Lôi Anh Đông, hiện đã có một vợ một thiếp, hai đứa con trai, Trịnh Ngọc Đồng, Hà Hồng Sanh cũng đều đã cưới vợ sinh con từ lâu. Còn Chử Hiếu Tín bây giờ mới sắp xếp đính hôn chuẩn bị cưới xin, đã là thanh niên lớn tuổi rồi.

Hơn nữa trước khi gặp Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín ở trong tình trạng không cao không thấp, con gái nhà nghèo hoặc gái lầu xanh không thể nào cưới vào nhà họ Chử được, còn những nhà buôn Hoa kiều môn đăng hộ đối lại không muốn gả con gái cho một công tử ăn chơi, nên mới trì hoãn đến khi Chử Hiếu Tín thực sự phát đạt, có được chức vị Thái Bình Thân Sĩ.

Đã là Lư Bội Anh bình thường biểu hiện dịu dàng đúng mực, biết thông cảm, chuyện này hiển nhiên không thể là ý của cô ấy. Chử Diệu Tông? Chử phu nhân? Lư Văn Huệ? Hay là bạn thân nào đó của Lư Bội Anh thấy mình bây giờ có chút tiền, cho rằng là cổ phiếu tiềm năng, chuẩn bị thử kết giao một chút?

Tuy lúc này Lư Bội Anh nói đùa giúp Tống Thiên Diệu giới thiệu con gái, nhưng không nói trực tiếp lai lịch thân phận đối phương, mà đưa cho Tống Thiên Diệu một địa chỉ và số điện thoại.

Chương 579. Bữa tối sáu người (1)

Tống Thiên Diệu nhìn địa chỉ, là một quán bar nhạc sống tên Đá Cứng ở Vịnh Đồng La, hắn cười với Lư Bội Anh và Chử Hiếu Tín:

- Bí mật thế này? Giống như đặc vụ tiếp xúc vậy?

- Đồ ngốc, cái gì mà đặc vụ tiếp xúc chứ, đây gọi là bữa tối sáu người, một phương pháp hẹn hò mới từ nước ngoài truyền đến, ba nam ba nữ, sáu người lạ không quen biết nhau, cùng ngồi ăn cơm, mọi người có thể không cần nói tên thật, nghề nghiệp của mình, thoải mái trò chuyện với những người khác, như vậy không bị ngượng ngùng như kiểu hẹn hò chỉ có một nam một nữ ngồi đó của Trung Quốc.

Chử Hiếu Tín ở bên cạnh nói với Tống Thiên Diệu không hài lòng:

- Ví dụ ngươi thấy một cô gái cùng bàn không tệ, có thể gọi điện đến công ty mai mối sau bữa ăn hỏi thông tin liên lạc của đối phương, công ty sẽ liên hệ trước với cô gái khiến ngươi rung động, nếu đối phương cũng thấy ngươi không tệ, muốn tiếp xúc với ngươi lần nữa, công ty sẽ đưa thông tin liên lạc của đối phương cho ngươi, nếu không đồng ý, công ty sẽ không cung cấp thông tin liên lạc, như vậy cũng có thể tránh tình huống ‘người ta yêu không yêu ta, người ta không yêu lại bám lấy ta’ xuất hiện.

Nghe Chử Hiếu Tín gọi mình là đồ ngốc, Tống Thiên Diệu lập tức mở miệng phản công:

- Lão đại ngươi quen thuộc thế này, xem ra chắc chắn có rất nhiều kinh nghiệm phong phú, nói đến, đêm qua hai cô gái xinh đẹp chúng ta dẫn từ sàn nhảy về khách sạn mở phòng, cô gái đi với ngươi rất không tệ, da trắng mặt đẹp, xương mềm trời sinh…

Lư Bội Anh ở bên cạnh nghe lời Tống Thiên Diệu nói, không nhịn được bật cười, Chử Hiếu Tín ở bên cạnh trừng mắt nhìn Tống Thiên Diệu mắng:

- Đồ khốn, những lời này không được nói bừa, nếu không phải đêm qua ta tình cờ ở nhà họ Lư, chẳng phải bị ngươi làm ô uế thanh danh cả đời sao?

- Oa, ngươi còn có thanh danh à? Ngươi không phải luôn tự xưng là ngọn đèn chỉ đường cho ta trên chốn phong nguyệt, là sư phụ hướng dẫn tìm vui sao? Ta có được như ngày hôm nay, đều là nhờ ngươi truyền thụ?

Tống Thiên Diệu cất số điện thoại đi, cười nói.

Lư Bội Anh khoác tay Chử Hiếu Tín, mỉm cười nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Bảy giờ tối, nhớ đến nhà hàng Tây, không thì hai trăm đồng của ta sẽ mất trắng.

- Một bữa ăn Tây đã tốn hai trăm đồng Hồng Kông? Ngay cả đến nhà hàng trên đỉnh Thái Bình Sơn cũng không có giá này.

Tống Thiên Diệu ngạc nhiên nói.

Thuê cả ba tầng của Thái Bạch Hải Sản Phường, thêm tiệc rượu thượng hạng một bàn, cũng chỉ năm trăm đồng Hồng Kông, chạy đến Thượng Hoàn sáu người lạ ăn một bữa Tây đã tốn hai trăm đồng?

Nếu để La Chuyển Khôn biết, bản thân hắn mỗi ngày còn ăn mì xe đẩy, súp vi cá, bánh trứng gà và các món ăn vỉa hè khác để lấp đầy bụng, cả ngày chi tiêu không quá năm đồng Hồng Kông, mà Tống Thiên Diệu một bữa ăn đã hai trăm đồng Hồng Kông, liệu có phát điên không?

- Nhất định phải đi, cho dù không đi làm quen với cô gái nào, cũng phải ăn cho bằng được 200 đô la Hồng Kông. Có thể mang theo bạn bè không? Nếu được, ta có quen một tên khốn gọi là Cửu Văn Long, ta không biết hắn có thể ăn hết 200 đô la Hồng Kông không, nhưng nếu ngay cả hắn cũng không ăn hết được tiền vé thì có lẽ ở Hồng Kông chẳng còn ai làm được nữa.

Tống Thiên Diệu nặn ra một vẻ mặt đau đớn muốn ăn lại 200 đô la và nói.

Lư Bội Anh nhìn Tống Thiên Diệu bằng ánh mắt trong trẻo:

- Thực ra đó là một người bạn của ta, nghe ta nhắc đến ngươi, cũng biết chuyện của ngươi, có chút hảo cảm, muốn làm quen. Nhưng cô ấy lại nhút nhát, sợ xấu hổ, nên nhờ ta dùng cách này để giới thiệu hai người làm quen. Đến lúc đó nếu cả hai không có ý định giao du, sau bữa ăn cũng chỉ việc ai về nhà nấy, không cần lo lắng sẽ khó xử.

- Lư tiểu thư, người bạn đó của ngươi có biết hiện giờ ta có ba người phụ nữ không?

Tống Thiên Diệu do dự một chút rồi hỏi Lư Bội Anh.

Nói ra câu này, Tống Thiên Diệu lại thấy thừa thãi, lắc đầu tự chế giễu mình.

Lư Bội Anh lại không thấy câu hỏi của Tống Thiên Diệu có gì kỳ lạ, mỉm cười nói:

- Biết chứ, còn biết bên cạnh ngươi có một người phụ nữ Anh quốc nữa. Nhưng cô ta nói, nếu có hảo cảm với nhau, sau này trong lòng sẽ chỉ còn chỗ cho nhau mà thôi.

- Đối với ta mà nói, điều cô ta muốn, rất khó.

Tống Thiên Diệu khẽ nói một câu.

Nghe xong lời Lư Bội Anh, Tống Thiên Diệu đã chủ động dập tắt ý định muốn làm quen với người phụ nữ chưa từng gặp mặt này. Những lời Lư Bội Anh nói chính là, người phụ nữ đó không quan tâm việc hắn có phụ nữ trước khi kết hôn, chỉ cần sau khi kết hôn hai người có thể sống hòa thuận, đồng cam cộng khổ là được.

Sau khi kết hôn chỉ đối với một mình cô ta? Vậy quỷ muội đã cùng hắn trải qua những ngày tháng hoang mang lo sợ thì sao? Lâu Phượng Vân giúp hắn quản lý nhà máy thì sao? Mạnh Uyển Thanh biết học nấu món mới, chỉ cười với một mình hắn thì sao?

Không chừng chỉ là một thương nhân Hoa kiều có chút tiền cảm thấy Tống Thiên Diệu hắn là một cổ phiếu tiềm năng, lại không có gốc gác đủ vững chắc, nghĩ đến việc bồi dưỡng biết đâu hắn có thể một bước lên mây, muốn ra tay trước gả con gái cho hắn, thủ đoạn cũ rích của thương nhân Hoa kiều bản địa Hồng Kông.

Khi không tiền không địa vị, chẳng thấy đối phương muốn làm quen với hắn, giờ hắn có chút cơ ngơi, liền muốn giơ cành ô liu thể hiện thiện chí?

Chương 580. Bữa tối sáu người (2)

Nếu lúc đầu không có Chử nhị thiếu, gặp cơ hội này, Tống Thiên Diệu nhất định sẽ không chớp mắt bán đứng bản thân, đổi lấy cơ hội nhanh chóng vươn lên. Nhưng bây giờ nước cờ của hắn đã loáng thoáng có thể thấy, không cần sự thể hiện thiện chí của thương nhân Hoa kiều bản địa cũng có cơ hội, cần gì phải ủy khuất bản thân bán cho một người phụ nữ không quen biết?

Cho dù thực sự phải cưới vợ, thì cưới quỷ muội kiểu như đã cùng hắn trải qua chặng đường dài, hiểu rõ nhau như lòng bàn tay này sẽ có lợi hơn. Dù lúc này quỷ muội không phải là nhân vật thượng lưu Anh quốc, nhưng chỉ cần cô ta là người Anh, Tống Thiên Diệu có thể dùng tiền tạo ra cơ hội, đưa cô ta vào xã hội thượng lưu Anh quốc.

Tuy nhiên, mặt mũi của Lư Bội Anh cuối cùng vẫn phải cho.

Vì vậy lúc 6 giờ 50 phút chiều, Tống Thiên Diệu được Hoàng Lục lái xe đưa đến nhà hàng âm nhạc phương Tây tên là Đá Cứng (Hard Rock) ở Vịnh Đồng La này. Mặc dù Vịnh Đồng La vẫn chưa phồn hoa như sau này, nhưng quán bar nhà hàng Đá Cứng này vẫn khiến Tống Thiên Diệu nghi ngờ không biết có phải mình đến nhầm chỗ không.

Bởi vì nhìn từ bên ngoài, nơi này chỉ là một ngôi nhà gỗ phong cách gỗ nguyên bản, nếu không phải có treo biển hiệu tiếng Anh, Tống Thiên Diệu đã từng thấy nhiều khu nhà gỗ ở

Hồng Kông suýt nữa tưởng đây là một căn nhà gỗ do người nghèo dựng lên.

Để Hoàng Lục ở lại trong xe chờ, Tống Thiên Diệu tự mình bước vào cái gọi là quán bar nhạc sống kiêm nhà hàng này. Khi vào trong mới phát hiện bên trong quả thật có một thế giới riêng. Trong phòng khách có hai chiếc bàn gỗ dài, trông như được cắt đôi từ một thân cây khổng lồ có đường kính ít nhất một mét.

Xung quanh bàn là một vòng ghế gỗ làm từ những khúc gỗ, tất cả đều giữ nguyên vỏ cây thô ráp. Hai đầu bàn dài còn được gắn thêm yên ngựa. Trên các bức tường gỗ xung quanh treo đủ loại đồ trang trí, có súng săn cổ đã tháo cò, có mũ đội đầu của người da đỏ, có poster phim Mỹ đang thịnh hành. Một phụ nữ da trắng mặc trang phục cao bồi, đội mũ cao bồi đang đứng trên một sân khấu nhỏ ở góc phòng, vừa đàn guitar vừa hát dân ca Mỹ.

Mùi gỗ đặc trưng khiến Tống Thiên Diệu không khỏi hít sâu một hơi.

Trong chớp mắt, Tống Thiên Diệu gần như cảm thấy mình đã bước từ Hồng Kông ồn ào vào miền Tây nước Mỹ.

Có thể thiết kế được một quán bar nhà hàng mang phong cách độc đáo như vậy ở Hồng Kông những năm 50 khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy không thực. Sau khi trùng sinh, hắn đã cùng Chử nhị thiếu đi không ít nơi giải trí ở Hồng Kông, nhưng ngay cả Lệ Trì Hoa Viên nổi tiếng được gọi là hộp đêm số một Viễn Đông, phong cách trang trí và bố cục ánh sáng vẫn chỉ dừng lại ở mức độ karaoke cấp huyện ở kiếp trước.

Ngược lại, nhà hàng nhỏ chỉ rộng chừng 40-50 mét vuông này, tuy trông có vẻ đơn sơ nhưng lại khéo léo thể hiện phong cách cao bồi miền Tây nước Mỹ khiến người ta phải trầm trồ.

Chủ nhân của nhà hàng này, nếu không mở nhà hàng thì chắc chắn cũng có thể trở thành bậc thầy thiết kế. Ngồi đây uống chút rượu, ăn chút đồ, nghe chút nhạc, thư giãn tâm trạng, Tống Thiên Diệu cảm thấy 200 đô la Hồng Kông không phải là nhiều, ít nhất đối với hắn, thực sự không nhiều, môi trường này có thể khiến hắn cảm thấy thư giãn.

Tuy nhiên khách trong nhà hàng không nhiều, lúc này ở một bàn gỗ dài chỉ có hai nam một nữ ngồi, và tất cả đều nhìn về phía Tống Thiên Diệu vừa bước vào, rõ ràng cũng là những người tham gia buổi hẹn hò sáu người.

Tống Thiên Diệu bước tới với vẻ thoải mái, ngồi xuống bên phải cùng của hai người đàn ông, trước tiên mỉm cười gật đầu với hai người, rồi mới nhìn sang người phụ nữ đối diện. Khi nhìn rõ diện mạo đối phương, Tống Thiên Diệu sững người một chút, người phụ nữ khi thấy ánh mắt của Tống Thiên Diệu cũng có chút ngỡ ngàng, nhưng sau khi ánh mắt hai người chạm nhau thì lập tức trở lại bình thường, mỉm cười gật đầu với nhau.

Người phụ nữ là Giang Vịnh Ân, nữ thư ký của Chử Hiếu Trung tại công ty Lợi Hanh.

- Ta là Robert, kế toán, xin hỏi ngươi tên gì?

Người đàn ông ngồi bên cạnh Tống Thiên Diệu khoảng 26, 27 tuổi, sau khi Tống Thiên Diệu ngồi xuống liền chủ động lên tiếng hỏi, tuy nhiên gã này dùng tiếng Anh để hỏi.

Tống Thiên Diệu chọn trả lời bằng tiếng Trung:

- Gọi ta là sư gia Huy, mọi người đều gọi vậy.

- Ngươi là… luật sư?

Robert đánh giá Tống Thiên Diệu một lượt, có chút nghi ngờ cái biệt danh này có phải quá giả không, nhìn Tống Thiên

Diệu nhiều lắm cũng chỉ hơn 20 tuổi, chưa chắc đã học xong đại học, làm sao có thể nhanh chóng trở thành luật sư được.

Tống Thiên Diệu nói:

- Luật sư thực tập.

- Xin hỏi cô tên gì?

Rõ ràng Robert không thực sự quan tâm Tống Thiên Diệu là ai, Giang Vịnh Ân ngồi đối diện hắn, mang vẻ đẹp mạnh mẽ cứng cỏi của phụ nữ công sở mới là mục tiêu của hắn. Hỏi xong Tống Thiên Diệu, hắn liền nhìn sang Giang Vịnh Ân, nhân cơ hội hỏi mỹ nhân.

- Ta tên A Vân, nhân viên bán hàng tại hiệu thuốc tây Anh Đức.

Khi tự giới thiệu, Giang Vịnh Ân khẽ liếc nhìn Tống Thiên Diệu, mang theo chút ý cười.

Khi hiệu thuốc tây Anh Đức khai trương, cô đã đi cùng Tống Thiên Diệu, nên biết bà chủ của sư gia Huy được gọi là Vân tỷ, lúc này cố ý nói ra để chiếm tiện nghi của Tống Thiên Diệu.

Chương 581. Bữa tối sáu người (3)

Ngay lúc đó, cửa nhà hàng lại được đẩy ra, một người phụ nữ có lẽ vì ngại ngùng, bước vào từ bên ngoài với vẻ hơi lúng túng.

Tống Thiên Diệu nhìn thấy người đến, khẽ nhíu mày.

Chuyện gì đây? Chẳng lẽ nhà hàng này là trụ sở Hiệp hội Thư ký Hồng Kông? Tối nay định tổ chức hội liên hoan thư ký sao?

Người phụ nữ bước vào có dung mạo tinh xảo, thân hình bốc lửa, đặc biệt là vòng một rất đồ sộ. Dù mặc áo sơ mi nữ hơi rộng nhưng vẫn bị căng phồng lên, không thể che giấu được thân hình nóng bỏng. Cô ta vừa bước vào đã hoàn toàn đánh bại Giang Vịnh Ân chỉ có cỡ áo ngực B, khiến hai gã đàn ông bên cạnh Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm không rời mắt.

Người phụ nữ này, Tống Thiên Diệu và Giang Vịnh Ân đã từng quen biết trước đó.

Đó chính là Alice, nữ thư ký trợ lý trông có vẻ ngoan hiền của nhị công tử nhà họ Chương - Chương Ngọc Kỳ.

…

Khi nhìn thấy Tống Thiên Diệu và Giang Vịnh Ân, Alice vẫn còn hơi ngượng ngùng liền lộ vẻ mặt vui mừng, dường như có người quen ở đây khiến cô thấy thoải mái hơn nhiều. Alice khẽ giơ tay vẫy chào Giang Vịnh Ân rồi bước đến ngồi cạnh cô:

- Chào cô Giang, chào anh Tống. Các vị cũng ở đây sao?

- Các người quen nhau sao?

Robert thấy Alice chủ động chào hỏi Tống Thiên Diệu và Giang Vịnh Ân:

- Trùng hợp vậy sao? Không phải nói công ty giới thiệu sẽ không sắp xếp những người quen biết nhau cùng tham dự sao?

- Không tính là quen biết, ta là luật sư thực tập, còn cô ta là thư ký của một công ty, trước đây hai công ty có tiếp xúc nên đã gặp mặt.

Tống Thiên Diệu giải thích với Robert.

Robert gật đầu tỏ vẻ hiểu ra:

- Vậy thì đúng là có duyên thật, ta là Robert, kế toán viên, xin hỏi tên ngươi là gì?

- Ta tên là Chris Trang, làm việc tại Cục Thủy vụ thuộc Bộ Dân chính.

Người đàn ông khác vốn không mở miệng trước mặt Giang Vịnh Ân, cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng khi thấy Alice xinh đẹp dễ thương.

- Xin chào, ta tên là Alice, hiện đang tìm việc.

Alice nở nụ cười ngọt ngào lịch thiệp với hai người.

Sắc mặt Robert hơi khó coi, hắn là kế toán viên đã đăng ký của một công ty kế toán, được coi là tinh hoa xã hội, nhưng khi nghe người tên Chris Trang này nói có công việc tại Cục Thủy vụ thì rõ ràng bị áp đảo.

Tống Thiên Diệu nghe xong lời Alice nói, lướt qua khuôn mặt Giang Vịnh Ân và Alice một cách kín đáo, rồi mở miệng hỏi:

- Vậy còn Chương Ngọc Kỳ thì sao?

- Chương ca đã đi Úc rồi, những bất động sản ở Hồng Kông đều đã ký hợp đồng dài hạn với công ty quản lý, nhờ họ giúp đỡ quản lý và thu tiền thuê nhà. Chương ca nói vài năm tới sẽ không về Hồng Kông nữa, hỏi ta có muốn đi Úc không, nhưng tôi không muốn đi nên đã nhận một khoản lương lớn và ở lại.

Khi nói đến việc Chương Ngọc Kỳ rời đi, trong mắt Alice có chút luyến tiếc, nhưng khi nhắc đến khoản lương lớn thì lập tức trở nên vui vẻ.

Biểu cảm trên khuôn mặt thay đổi theo giọng nói một cách ngây thơ, vẻ quyến rũ tự nhiên, phong thái không hề giả tạo khiến Robert và Chris Trang lần đầu tiên hiểu được thế nào là "vưu vật của đàn ông". Người phụ nữ trước mặt với thân hình bốc lửa, dung mạo kinh diễm, mỗi cử chỉ nụ cười đều quyến rũ tâm hồn, chính là minh chứng tốt nhất cho cụm từ này.

Alice đặt hai tay lên bàn, khẽ gõ nhẹ và hỏi:

- Không phải nói sáu người cùng ăn tối sao? Còn thiếu một vị nữ nữa? Sao không thấy món ăn nào được mang lên, cũng chẳng thấy nhân viên phục vụ đâu cả.

- Đã đến đông đủ nhanh vậy sao? Hãy thử món thịt nướng của ta đi, đây là nhà hàng kiểu nông thôn Mỹ, sân sau có lửa trại và vỉ nướng, có thể tự nướng đấy.

Một giọng nói vang lên từ phía cửa sau của nhà hàng.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh, một người phụ nữ mặc váy liền đơn giản đang bước vào, không mang tất chân, đôi chân trắng nõn thon dài, đi đôi dép pha lê, trên sống mũi đeo một cặp kính gọng vàng, lúc này tóc được búi cao, hai tay bưng một đĩa thịt nướng đặt trên khay, ngồi xuống cạnh Alice và mỉm cười nói với năm người:

- Ta tan làm lúc 6 giờ và đến đây ngay, ta là Tiffany, rất vui được ngồi cùng mọi người dùng bữa tối.

Người phụ nữ trước mặt, về dung mạo tất nhiên không bằng Alice xinh đẹp tinh tế, nhưng lại hơn hẳn Giang Vịnh Ân có ngũ quan hơi cứng nhắc. Tuy không khiến đàn ông phải trợn mắt há mồm nhưng cũng được coi là một mỹ nữ.

Tống Thiên Diệu cảm thấy sức hấp dẫn của phụ nữ đối với đàn ông có hai loại. Một loại chỉ cần dựa vào vóc dáng và nhan sắc là có thể chinh phục ánh mắt đàn ông, như Alice trong mắt hầu hết đàn ông. Còn một loại phụ nữ như Angie Perlis kia, tuy không phải tuyệt sắc giai nhân, nhưng khi kết hợp với khí chất và năng lực độc đáo, lại càng khiến đàn ông nổi lên cảm giác muốn chinh phục mãnh liệt.

Người phụ nữ tên Tiffany này rõ ràng thuộc loại thứ hai. Đuôi mày đuôi mắt đều toát lên vẻ thoải mái và tự nhiên, tỏa ra một vẻ đẹp tri thức. Chiếc váy liền màu xanh nhạt mặc trên người, tuy không có vốn liếng dồi dào như Alice bên cạnh, nhưng cũng làm nổi bật vòng một cao vút. So với vẻ tùy ý và đáng yêu của Alice trong chiếc áo sơ mi dài, cổ áo hở ra một mảng cổ và ngực trắng nõn của người phụ nữ này dường như còn toát lên nhiều hơn vẻ quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành.

- Ta là Robert, xin chào cô Tiffany.

Robert lại một lần nữa chủ động giới thiệu bản thân trước.

- Ta là sư gia Huy.

- Ta là Chris Trang, xin chào cô Tiffany.

- Ta là Alice, tên tiếng Anh của ngươi nghe hay hơn tên của ta.

- A Vân, xin chào.

Sau khi mọi người giới thiệu lẫn nhau, Tống Thiên Diệu tò mò khi nghe Alice giới thiệu mình là sư gia Huy, rõ ràng cô ấy muốn tò mò lên tiếng gọi tên thật của hắn, nhưng cuối cùng lại kiềm chế được, không vạch trần hắn.

Chương 582. Bữa tối sáu người (4)

Ngay khi hắn cảm thấy cô nàng này không đơn thuần như vẻ mặt thể hiện, Giang Vịnh Ân ngồi đối diện hắn lén lút thò chân, khẽ chạm vào giày da của Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu nhìn về phía Giang Vịnh Ân, Giang Vịnh Ân khẽ gật đầu, ra hiệu chính cô ấy vừa ngăn cản hành động muốn vạch trần của Alice.

Giang Vịnh Ân không thể là người do Lư Bội Anh giới thiệu đến, Alice trước đây là thư ký của Chương Ngọc Kỳ, cũng không có khả năng, vậy nhân vật chính chắc chắn là cô Tiffany này?

Nhìn khí chất không tầm thường, đúng là giống như con gái của những gia tộc lớn được giáo dục bậc cao.

- Cô Tiffany đang làm việc ở đâu?

Robert hỏi Tiffany.

Tiffany tự nhiên giúp mọi người phân phát thịt bò nướng, giọng điệu thoải mái nói:

- Ta vừa mới du học ở Mỹ về, hiện đang làm giáo viên tại Đại học Hồng Kông.

- Không biết cô Tiffany học chuyên ngành gì, hiện đang dạy môn gì ở đại học?

Tống Thiên Diệu đứng dậy lấy vài lon bia từ quầy bar về cho mọi người.

Vừa rồi Tiffany đã nói với họ, chủ nhà hàng kiêm phục vụ đang ở sân sau giúp họ nướng thịt, muốn uống rượu có thể tự lấy.

- Ta tốt nghiệp Đại học Columbia ở Mỹ, cử nhân kép Nhân văn học và Văn hóa dân tộc châu Á, hiện đang dạy môn Lịch sử Nhật Bản tại Khoa Trung văn Đại học Hồng Kông.

Tiffany nhận lấy bia, nói với Tống Thiên Diệu sau khi cảm ơn.

Alice nghe xong liền lên tiếng khen ngợi trước:

- Giỏi quá, cử nhân kép, ta học rất vất vả mới lấy được một tấm bằng cử nhân Quản trị kinh doanh.

- A Huy, ngươi tốt nghiệp khoa Luật trường đại học nào?

Robert bên cạnh lên tiếng hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cười toe toét:

- Ta á? Thực ra ta vừa nói dối, ta còn chưa học xong Văn Trị thư viện đã bỏ học, cũng không phải luật sư, mở một tiệm thuốc Tây tên Anh Đức làm ăn.

- Tiệm thuốc Tây Anh Đức?

Người đàn ông tên Chris Trang lập tức lên tiếng, và nhìn về phía Giang Vịnh Ân, nói:

- Vậy chẳng phải là…

- Đúng vậy, cô ta bán thuốc giúp ta.

Tống Thiên Diệu thẳng thắn thừa nhận.

- Vậy mà hai người còn giả vờ không quen biết? Công ty mai mối này không chuyên nghiệp.

Chris Trang nhíu mày nói, hắn vừa rồi thấy Tống Thiên Diệu và Giang Vịnh Ân, Alice quen biết nhau, đã có chút

không hài lòng với sự sắp xếp của công ty mai mối.

- Ta thực sự không biết cô ta đến đây tham gia bữa tối sáu người do công ty mai mối sắp xếp, ta nói là tình cờ, các ngươi có tin không? Nhưng cô ta thì khó nói có phải vì ngưỡng mộ ta nên mới theo ta đến đây không.

Tống Thiên Diệu nói một câu hai ý.

Khi nói chuyện, khóe mắt hắn hơi liếc nhìn Tiffany, nhưng phát hiện đối phương dường như hoàn toàn không nghe ra ý ngoài lời của hắn.

- Ngươi đã có cả đám phụ nữ vây quanh, nổi tiếng phong lưu tiêu sái cả con phố, ta sao có thể ngu ngốc đến mức si mê ngươi, đừng tự mình đa tình được chứ.

Giang Vịnh Ân còn liếc mắt nhìn Tống Thiên Diệu, cười nói.

Nghe Giang Vịnh Ân nói Tống Thiên Diệu có cả đám phụ nữ, vẻ mặt của Robert và Chris Trang đều thoải mái hơn không ít. Chỉ cần bốn chữ này thôi, Alice và Tiffany chắc sẽ không cho tên này cơ hội đâu. Không có người phụ nữ nào thực sự thích đàn ông phong lưu háo sắc cả, đặc biệt là đến đây, đều là để tìm kiếm nửa kia của cuộc đời, có người phụ nữ nào muốn giao du với một người đàn ông đã có rất nhiều phụ nữ chứ?

Sau đó, rõ ràng Robert nói chuyện với Tống Thiên Diệu nhiều hơn, sự thù địch nhẹ ban đầu giữa ba người đàn ông, sau khi có đánh giá bốn chữ "cả đám phụ nữ" về Tống Thiên Diệu, chỉ còn lại giữa Chris Trang và Robert.

Đã Giang Vịnh Ân nói hắn có cả đám phụ nữ, phong lưu háo sắc, Tống Thiên Diệu đoán cô gái tên Tiffany này sau bữa ăn này chắc cũng sẽ không còn ý nghĩ gì khác với mình nữa,

cho dù có, Tống Thiên Diệu cũng không định để ý đến đối phương, hắn không có tâm trạng phục vụ tiểu thư khuê các.

Nhà hàng này làm ăn không tốt lắm, ngoài sáu người bọn họ, không thấy khách nào khác xuất hiện, nhưng Tống Thiên Diệu lại thích môi trường thoải mái này. Để năm người kia tiếp tục trò chuyện dùng bữa, bản thân hắn như thể đã thực sự bị loại ra ngoài vậy, xách một lon bia đi đến góc bên cạnh nữ ca sĩ, đợi đối phương hát xong một bài, ra hiệu dùng bia đổi cây đàn guitar trong tay đối phương, rồi tự mình còn gỡ một chiếc mũ cao bồi trên tường đội lên đầu.

Nữ ca sĩ đưa đàn guitar cho Tống Thiên Diệu, đồng thời nhường chỗ ngồi của mình.

Tống Thiên Diệu gảy dây đàn vài lần, tìm nhịp điệu, sau đó ngồi xuống ghế đánh phần mở đầu của bài dân ca Mỹ "Take Me Home Country Roads", rồi đối với micro trước mặt hát bằng tiếng Anh:

- Gần như thiên đường, Tây Virginia, dãy núi Blue Ridge, sông Shenandoa, cuộc sống cổ xưa, lâu đời hơn cả tuổi cây, trẻ hơn núi non, chậm rãi lớn lên như gió nhẹ, con đường quê, đưa ta về nhà…

Nữ ca sĩ da trắng trông có vẻ gần bốn mươi tuổi, sau khi Tống Thiên Diệu hát ra lời, không nhịn được vỗ tay:

- Good boy!

Năm người kia nghe thấy Tống Thiên Diệu bắt đầu hát cũng đều nhìn qua từ bàn ăn, Tống Thiên Diệu ngồi trên ghế nhẹ nhàng lắc lư cơ thể theo nhịp đàn guitar, tuy thỉnh thoảng có vài chỗ hát sai điệu nhưng vẫn hát rất vui vẻ.

Đợi hát xong một bài, Tống Thiên Diệu trả đàn guitar lại cho nữ ca sĩ, còn cởi mũ cao bồi cúi chào thật sâu một cách

khoa trương với năm người đang vỗ tay cho hắn, rồi mới cười đi trở lại.

Chương 583. Đại gia khuê tú La Bạt (1)

- Hát hay quá!

Alice ngồi trên ghế hào hứng vỗ tay, ngực theo mỗi lần vỗ tay đều khẽ rung lên, khiến Robert và Chris Trang hai người lại đặt tầm mắt lên người cô.

- Hồi đi học cố ý học để chuẩn bị theo đuổi một cô gái xinh đẹp thích nhạc Mỹ.

Tống Thiên Diệu ngồi lại vào chỗ của mình nói.

Robert cũng cười khen ngợi:

- Khó trách nói ngươi có cả đám phụ nữ, tự mình có cửa hàng, lại biết đàn hát để theo đuổi con gái, đương nhiên rất nhiều cô gái thích ngươi, cô gái đó cuối cùng chắc chắn bị ngươi theo đuổi thành công.

- Sai, cô gái xinh đẹp đó cuối cùng lấy một tên quỷ ngoại thật sự, đi Mỹ rồi.

Tống Thiên Diệu nói với Robert.

- Phong cách của nhà hàng này rõ ràng là miền Tây nước Mỹ, ngươi vừa hát là về Tây Virginia ở miền Đông, sao không hát một bài về miền Tây nước Mỹ, thật sự rất hay, nhịp điệu đơn giản, nhưng lại rất dễ thuộc.

Tiffany cũng ở bên cạnh nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhún vai:

- Chỉ học được mỗi bài này, đã nói là hồi đó cố ý học để theo đuổi con gái mà.

- Đĩa hát nào vậy? Có thể nói cho ta biết không? Ta đi sưu tầm một đĩa?

Tiffany tiếp tục hỏi.

Tống Thiên Diệu nghĩ thầm, bài hát này có lẽ chưa phát hành, làm gì có đĩa thu âm, nên nói:

- Lúc đó có một gã Tây hát ở quán bar, ta đặc biệt lén học lỏm, không hỏi hắn bài hát này từ đĩa nào.

- Ngươi có vẻ rất thoải mái.

Giang Vịnh Ân hỏi nhỏ Tống Thiên Diệu sau khi những người khác tiếp tục trò chuyện như trước.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Không cần động não, đương nhiên thoải mái, còn ngươi? Sao lại chạy đến nơi này xem mắt?

- Muốn câu một chàng rể vàng.

Giang Vịnh Ân nói xong, bản thân cũng không nhịn được cười:

- Ta đã từ chức, chuẩn bị tìm người lấy chồng.

- Ta phụ nữ thành đàn, chuyện lấy chồng không giúp được ngươi.

Tống Thiên Diệu giơ tay nói với Giang Vịnh Ân:

- Nhưng nếu muốn đổi công việc, ta có thể giúp một tay.

…

- Mời ta đến làm thư ký cho ngươi sao? Ta nghe nói gần đây những xưởng tóc giả khác dường như đều gặp rắc rối lớn,

chỉ có xưởng của ngươi bình yên vô sự, rõ ràng ngươi lại là người thắng cuộc.

Giang Vịnh Ân nhẹ nhàng vén một lọn tóc bên má, cười có phần thất ý.

Đối với kết cục Giang Vịnh Ân thất ý từ chức bên cạnh Chử Hiếu Trung, Tống Thiên Diệu không ngạc nhiên, Giang Vịnh Ân không phải là không có năng lực, chính vì cô có năng lực làm việc rất mạnh, mới là yếu tố chính khiến cô từ chức.

Cô xuất thân từ Hội Thư ký Đặc quyền Hồng Kông, thành viên của hội này, tuy đối ngoại gọi là thư ký, nhưng thực tế lại là hình mẫu của nhà quản lý chuyên nghiệp Hồng Kông, thư ký của hội này, chỉ làm một số công việc thư ký thông thường, có thể nói là lãng phí nhân tài, cách sử dụng tốt nhất là ông chủ công ty quy định hướng phát triển của công ty, sau đó giao toàn quyền cho đối phương vận hành phát triển.

Vấn đề là hiện nay các thương nhân Hoa kiều ở Hồng Kông đều quen với việc con kế nghiệp cha, sau khi Chử Diệu Tông lớn tuổi, công ty Lợi Hanh giao cho trưởng nam nhà họ Chử là Chử Hiếu Trung đang sung sức, mong đợi Chử Hiếu Trung vừa mới nắm quyền lớn, tự tin tràn trề giao quyền cho người ngoài quản lý việc làm ăn của công ty Lợi Hanh, đừng nói Chử Hiếu Trung sẽ không làm vậy, cho dù Chử Hiếu Trung thực sự làm vậy, Chử Diệu Tông cũng không thể nhìn thấy việc làm ăn của nhà mình do một người ngoài quản lý.

Mô hình kinh doanh truyền thống của Trung Quốc, ở Hồng Kông, vẫn chưa dễ dàng bị lật đổ.

Có bao nhiêu con cái của các đại thương gia Hoa kiều du học nước ngoài trở về, muốn làm kỹ sư, nhà khoa học thậm chí là giáo viên, cuối cùng cũng không thoát khỏi gông cùm gia tộc, ngoan ngoãn trở về nắm quyền lớn trong doanh nghiệp gia đình.

Còn Giang Vịnh Ân sau khi thấy sự tin tưởng của Chử Hiếu Tín đối với Tống Thiên Diệu, cảm giác muốn tìm một ông chủ tin tưởng thư ký như nhị thiếu gia họ Chử càng trở nên mạnh mẽ, cô tự nhận về mặt bố cục mưu tính trên thương trường như thiên mã hành không, sắc bén không bằng Tống Thiên Diệu, nhưng quản lý ổn định cần cù một thương hội hoặc công ty, tuyệt đối không có vấn đề, cũng không kém hơn những người đàn ông khác.

Cảm giác này mới là nguyên nhân chính khiến cô đề xuất từ chức với Chử Hiếu Trung.

- Ta là kẻ phong lưu thành tính như vậy lẽ nào thiếu nữ thư ký? Chỉ cần cần thư ký, vừa mở miệng, lập tức có mỹ nữ đến ứng tuyển có thể xếp hàng từ Tây Hoàn đến Vịnh Đồng La.

Tống Thiên Diệu cười nói với Giang Vịnh Ân:

- Thực ra ta thiếu một người sau khi quỷ muội xử lý xong công việc gần đây, có thể thay thế cô ta chủ trì công việc hàng ngày của mấy công ty trong ngành tóc giả, để cô ta có thể trở lại bên cạnh ta.

- Trước đây chỉ thấy ngươi phụ nữ thành đàn, không phát hiện ngươi mê đắm tiểu thư Angie Perlis như vậy, cần gì phải quấn quýt thế? Thậm chí không muốn để cô ta rời khỏi bên cạnh ngươi?

Giang Vịnh Ân mở miệng hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu hỏi ba vị tiểu thư có phiền không nếu hắn hút thuốc, được đáp không phiền, liền châm một điếu thuốc, hơi kéo giãn khoảng cách với bốn người kia, ngồi xuống chỗ ngồi cuối bàn gỗ với Giang Vịnh Ân, Tống Thiên Diệu thậm chí còn ngồi thẳng lên yên ngựa bên cạnh bàn gỗ tròn, cái yên ngựa này bên dưới được cố định một lò xo khổng lồ, cưỡi lên, giống như ngựa gỗ trẻ con cưỡi, không ngừng lắc lư trước sau.

Chương 584. Đại gia khuê tú La Bạt (2)

- Đôi khi, suy nghĩ quá nhiều một mình sẽ rất mệt mỏi.

Tống Thiên Diệu lắc lư trên con ngựa gỗ nói:

- Bên cạnh ta, ngoài cô ta ra không còn ai khác có thể dùng được, nên không thể thiếu cô ấy bàn bạc giúp ta.

Giang Vịnh Ân cảm thấy lời nói của Tống Thiên Diệu có phần kiêu ngạo, nhưng lại không nghĩ ra được từ nào để phản bác. Quả thật rất khó đoán được trong đầu gã thanh niên luôn mỉm cười này đang nghĩ gì. Hắn giống như một tay cờ bạc không để lộ cảm xúc nhưng lại liên tục đặt cược toàn bộ gia sản, ngồi trước bàn cờ bạc với từng đối thủ một, tiến hành từng ván bài một, cho đến khi chính tay hắn lật bài, không ai có thể nhìn ra bất cứ manh mối nào từ bộ bài của hắn.

Đối với nhà họ Chương là như vậy, với việc kinh doanh tóc giả của hắn cũng vậy.

- Ngươi không sợ ta, một người phụ nữ đầu óc không bằng ngươi, sẽ làm hỏng việc kinh doanh của ngươi sao?

Giang Vịnh Ân hơi nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi mở miệng hỏi.

Tống Thiên Diệu cưỡi trên yên ngựa, nháy mắt với Giang Vịnh Ân, giọng lười biếng nói:

- Đợi quỷ muội bận xong, phần còn lại chỉ cần cầu ổn định, phát triển ổn định kiếm tiền là được, không cần âm mưu quỷ

kế nữa, dù sao biển hiệu cũng treo tên quỷ muội, nếu có ai muốn gây sự thì giao cho người Anh xử lý.

- Ta có thể thử xem, nếu ngươi thực sự chuẩn bị xem xét giao việc của công ty thương mại cho ta xử lý sau khi môi trường ngành ổn định, chứ không phải để ta tiếp tục làm những việc như ghi chép lịch trình hàng ngày, nghe điện thoại, rót cà phê.

Giang Vịnh Ân lười biếng duỗi hai tay lên trên, khiến Tống Thiên Diệu "kẻ trước đó đã xếp Giang Vịnh Ân vào nhóm ngực phẳng cỡ B" đột nhiên cảm thấy phán đoán trước đó có thể đã sai. Rõ ràng ngực của Giang Vịnh Ân tuy không sóng cuộn như Alice, nhưng cũng đủ để nắm gọn trong tay.

Nhận ra ánh mắt của Tống Thiên Diệu nhìn về phía mình, Giang Vịnh Ân bình tĩnh hạ hai tay xuống, nhìn Tống Thiên Diệu với nụ cười nửa miệng:

- Không đi tán tỉnh hai cô gái xinh đẹp hơn ta kia, lại nhìn ta một người đàn bà làm gì?

- Về nhan sắc, ngươi quả thật kém hai người họ một chút, nhưng nếu ta trực tiếp đi qua nói với hai vị tiểu thư rằng, tiểu thư, phiền ngươi có thể giơ cao hai tay lên để ta nhìn ngực ngươi được không? Ngươi đoán xem ta có bị đánh không? Vì vậy chiếm chút tiện nghi của ngươi là được rồi, ít nhất không bị mắng là biến thái.

Tống Thiên Diệu tự mở một lon bia, cười nói.

Giang Vịnh Ân tưởng tượng cảnh Tống Thiên Diệu đi đến trước mặt Alice và Tiffany, cúi người thật sâu rồi mở miệng nói "Tiểu thư, phiền ngươi giơ cao hai tay lên, ta muốn nhìn kỹ ngực ngươi", cũng bật cười.

Chủ nhà hàng phụ trách nướng thịt phía sau, sau khi nướng xong cuối cùng cũng đi ra chào hỏi khách, là một người đàn

ông da trắng Mỹ khoảng 40 tuổi, ca sĩ của nhà hàng chính là vợ hắn, hai người mở nhà hàng này ở Hồng Kông, toàn bộ phong cách nhà hàng đều do hắn tự thiết kế, sau đó thuê công ty xây dựng giúp dựng lên.

Hơn nữa chủ nhà hàng quen biết Tiffany, cũng chính Tiffany đã để công ty giới thiệu sắp xếp địa điểm tụ họp ở đây.

Nhưng nhìn Tiffany dường như không có ánh mắt đặc biệt gì với mình, không giống như cô gái mà Lư Bội Anh nói là muốn giới thiệu cho mình.

Ngược lại là Alice, có lẽ do uống hai lon bia, lúc này gương mặt xinh đẹp hơi ửng đỏ, thỉnh thoảng lại dùng giọng nói dễ nghe yêu cầu Tống Thiên Diệu đàn hát thêm bài nữa, rõ ràng khá có cảm tình với Tống Thiên Diệu biết đàn hát guitar.

Chủ nhà hàng mời sáu người ra sân sau, ngồi quanh đống lửa uống rượu đàn guitar, Robert uống khá nhiều bia, dường như quên mất tối nay nên tập trung vào phụ nữ, mà lải nhải kể với Tống Thiên Diệu bên cạnh về những chuyện phiền lòng trong công việc, thỉnh thoảng còn nói chuyện thời sự với Tống Thiên Diệu, than phiền vài câu.

Chỉ có Chris Trang, luôn nhớ mục đích của mình, dồn hết tâm trí vào Alice, lúc này đã tìm cơ hội ngồi bên cạnh Alice, cố gắng tìm kiếm đề tài chung giữa hai người.

Bữa tối của sáu người cuối cùng kết thúc khi đống lửa trại tắt. Biết Tống Thiên Diệu lái xe đến, Giang Vịnh Ân tự nhiên đi nhờ xe, khiến Chris Trang "người đang định gọi taxi đưa Alice về nhà" rất thất vọng. Hắn nhìn Tống Thiên Diệu với ánh mắt không vui, dường như ghen tị vì một ông chủ tiệm thuốc nhỏ sao có thể mua nổi xe, trong khi hắn là công chức chính phủ lại chỉ có thể đi taxi.

- Tiffany về thế nào? Còn Alice thì sao?

Giang Vịnh Ân khẽ nói vào tai Tống Thiên Diệu:

- May cho ngươi, ba người phụ nữ ngồi xe của ngươi, cho ngươi cơ hội làm quý ông.

Sau đó, cô ta hỏi Tiffany đang đi theo sau mọi người.

Tiffany chỉ về phía một chiếc xe Isabela màu xanh nhạt đậu ở xa, cùng màu với chiếc váy liền thân của cô:

- Ta tự lái xe, có cần ta đưa các ngươi không?

- Ừm…

Giang Vịnh Ân hiếm khi có vẻ mặt ngỡ ngàng, dường như không ngờ một giáo viên đại học lại có xe riêng:

- Không cần đâu, ta đi nhờ xe ông chủ tiệm thuốc là được rồi, ta còn phải giúp hắn bán thuốc nữa.

Alice nhìn chiếc xe màu xanh nhạt kia, rồi lại nhìn chiếc Ford 49 toàn thân màu đen, kiểu dáng cổ kính của Tống Thiên Diệu, quyết định chọn Tiffany:

- Ta có thể đi nhờ xe ngươi không?

- Dĩ nhiên rồi.

- Mọi người, rất vui khi được ở cùng các bạn, hẹn gặp lại lần sau nếu có cơ hội. Tống Thiên Diệu, nhớ lần sau hát nữa cho ta nghe nhé.

Alice nói với mọi người xong, như một cô gái nhỏ hào hứng, đi về phía chiếc xe bắt mắt kia.

Chương 585. Một năm (1)

Robert và Chris Trang nhìn về phía Tống Thiên Diệu, hắn cũng không ngờ Alice cuối cùng lại gọi đúng tên mình, lúng túng gãi gãi mũi, không giải thích gì thêm. Dù sao cũng không định gặp lại, hắn chỉ vẫy tay chào tạm biệt mọi người qua loa, rồi dẫn Giang Vịnh Ân lên xe. Hoàng Lục khởi động xe, nhanh chóng rời đi.

Bên kia, Tiffany cũng chở Alice đi.

Robert hơi say quay đầu lại, phát hiện ngay cả chủ nhà hàng cũng đã về, bên đường chỉ còn lại hắn và Chris Trang. Vẻ say xỉn trên mặt hắn lập tức biến mất, thở phào một hơi, nói đầy thoải mái:

- Bảo ngươi đi cùng ta gặp Tống Thiên Diệu, ngươi lại thật sự cả đêm chỉ đi theo cô nàng ngực to kia? Đồ khốn, trọng sắc khinh bạn.

- Đủ đẹp mà, ta không nhìn cô nàng ngực to, lẽ nào chạy đi nịnh bợ tên Tống Thiên Diệu đó? Là ngươi muốn gặp hắn, đâu phải ta.

Chris Trang lấy thuốc lá từ trong túi ra chia cho đối phương một điếu, sau đó hai người cùng châm lửa rồi mới lên tiếng.

- Hát không tệ, nụ cười cũng rất thân thiện, cử chỉ thoải mái nhàn nhã cũng không giống như giả vờ, không giống với những gì ta nghe trước đó. Sao có thể là một gã đàn ông tham vọng, độc đoán và hung hăng nuốt trọn tất cả đơn đặt hàng trong ngành tóc giả, còn định nuốt chửng thị trường chứng khoán như rắn nuốt voi chứ?

- Trông giống một thanh niên bình thường, không nổi bật nhưng cũng không dễ bị bỏ qua. Tiếc là Tiffany và cô gái ngực to kia, cả hai đều là mỹ nhân thực sự, không biết ai sẽ bị Tống Thiên Diệu đoán là tiểu thư khuê các có ý đồ với hắn. Ngươi nói xem, nếu Tống Thiên Diệu thực sự cũng có ý với cô gái ngực to, gọi đến công ty hỏi thông tin liên lạc của cô ta, mà tình cờ cô nàng ngực to lại thích giọng hát của Tống Thiên Diệu, nếu cho hắn thông tin liên lạc, để họ thành đôi, liệu có tính là chúng ta đã se duyên cho một đôi lứa không…

Robert ngậm điếu thuốc nói với Chris Trang về suy nghĩ của mình về Tống Thiên Diệu tối nay.

Bên cạnh, Chris Trang đã vứt điếu thuốc vừa mới châm, định đi về phía xa.

- Sao ngươi vội vã đi như vậy, xe đậu ở con phố bên cạnh có bị trộm đâu?

- Đồ khốn, ngươi đã nói rồi, nếu cô nàng ngực to bị Tống Thiên Diệu cướp mất thì sao? Ta thích cô nàng ngực to, đương nhiên phải vội về gọi điện cho công ty, lấy thông tin liên lạc của cô ta.

Chris Trang nói với Robert:

- Ngươi đến đây giả làm tiểu thư khuê các, mục đích là gặp Tống Thiên Diệu - một người đàn ông. Ta thì thực sự đang tìm bạn gái, cô nàng ngực to không tệ, đủ đẹp đủ ngây thơ.

- Đơn thuần? Ngươi không nghe thấy Tống Thiên Diệu hỏi tên Chương Ngọc Kỳ với cô nàng ngực to trong bữa tiệc sao? Làm thư ký cho Chương Ngọc Kỳ, làm sao có thể đơn thuần được? Ta phát hiện ra ngươi mới là kẻ thật sự đơn thuần, Hồng Kông nguy hiểm như vậy, ngươi lớn lên kiểu gì vậy?

Lạc Bạt nói với Chris Trang bằng giọng chê bai:

- Sau này chúng ta vẫn nên ít gặp mặt thì hơn, tránh để sự ngu ngốc của ngươi lây sang ta.

- Được, ta là kẻ ngu ngốc, sau này ngươi đừng có chuyện gì lại nhờ ta giúp đỡ nhé?

Chris Trang không hài lòng trừng mắt nhìn Robert, nhưng ngay lập tức lại tò mò hỏi nhỏ:

- Nói đến chuyện đó, có nên tung ra cái gọi là tin tức nội bộ mà ngươi có được không?

Robert đứng trong gió đêm duỗi người:

- Không cần, kẻ cho ta tin tức rõ ràng là có thù với ta, bản thân hắn không muốn gây họa cho mình, tìm một kẻ trông có vẻ ngốc nghếch như ta làm dao giết người, ta đâu phải thật sự ngốc, đương nhiên sẽ không làm như vậy, chỉ là muốn gặp Tống Thiên Diệu một lần, thỏa mãn tò mò là được rồi, đi thôi, về ngủ.

…

- Đang xem gì vậy?

Angie Perlis lau mái tóc ướt đẫm bước ra khỏi phòng tắm, thấy Tống Thiên Diệu đang ngồi trên sofa lật xem tài liệu trong phòng khách, cô quấn khăn tắm, chân trần bước trên thảm đi tới, đôi chân dài ngồi vắt chéo lên đùi Tống Thiên Diệu, cúi đầu từ phía trước muốn xem tài liệu trong tay hắn, vừa hay dùng mái tóc ướt che khuất tầm nhìn của Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu ném tài liệu trở lại bàn trà, hai tay ôm lấy Angie Perlis, muốn cởi chiếc khăn tắm vừa mới quấn chặt của cô, miệng nói:

- Một số tài liệu về công ty niêm yết.

- Xin chào quý khách, bữa tối cho hai người của ngài…

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa của nhân viên phục vụ, chưa nói hết câu, dường như đã bị Hoàng Lục ngăn lại, một lúc sau, Hoàng Lục lên tiếng nói bên ngoài cửa:

- Lão bản, bữa tối ngươi đặt trước đã sẵn sàng.

- Đây là lần đầu tiên ta ghét sự hiệu quả.

Tống Thiên Diệu giúp Angie Perlis quấn chặt lại chiếc khăn tắm đã lộ ra tấm lưng trơn láng:

- Ta không nên đặt bữa tối trước.

Angie Perlis cười hôn lên má Tống Thiên Diệu, đứng dậy đi vào phòng thay đồ, Tống Thiên Diệu ngồi dựa ra sofa:

- Bảo hắn mang vào đi.

Nhân viên phục vụ của khách sạn Doris đẩy một chiếc xe đẩy thức ăn đi vào, khi vào cửa còn nhìn Hoàng Lục với vẻ ghét bỏ, khăn trải bàn trắng tinh trên xe đẩy có vài nếp nhăn, rõ ràng là do Hoàng Lục tự ý mở nắp đĩa bạc ra kiểm tra gây ra.

Trên xe đẩy ba tầng bày biện ngay ngắn món khai vị, hoa quả, món nguội, món chính thì được đậy bởi nắp đĩa chạm khắc hoa văn, một chai sâm panh, một chai rượu đỏ, một chai brandy, được cắm nghiêng trong xô đá đầy đá vụn, tầng trên cùng còn đặt một bộ ấm trà có kiểu dáng tinh xảo và sang trọng, trà đen tuy vẫn còn trong ấm bạc, nhưng hương trà đã bắt đầu tỏa ra trong phòng.

- Giúp ngài mang đến phòng ăn bày biện? Được ạ.

Nhân viên phục vụ sau khi nhận được phản hồi của Tống Thiên Diệu, liền đẩy xe đẩy đến phòng ăn bắt đầu bày biện bữa tối.

Chương 586. Một năm (2)

Angie Perlis đợi nhân viên phục vụ bày biện xong bữa tối, Tống Thiên Diệu trả tiền boa đuổi đối phương đi rồi mới bước ra khỏi phòng thay đồ, mái tóc đỏ sẫm vẫn còn hơi ẩm được buộc lại thành đuôi ngựa một cách tùy ý, thân trên mặc một chiếc áo sơ mi trắng của Tống Thiên Diệu, không mang áo ngực, có thể thấy mơ hồ bộ ngực cao vút dưới lớp áo sơ mi trắng, vạt áo sơ mi dài vừa đủ chạm đến gốc đùi thẳng tắp của nàng, để lộ tối đa hai chân ngọc dưới ánh mắt của Tống Thiên Diệu, thỉnh thoảng cử động hơi lớn một chút, còn có thể thấy mơ hồ chiếc quần lót ren màu đen.

Cô tự mình đi đến phòng ăn, đáng yêu nhúng ngón tay vào nước sốt trên miếng bò bít tết, rồi đưa lên môi mút một cái, dường như rất hài lòng với mùi vị này, mỉm cười ngọt ngào với Tống Thiên Diệu đang rót rượu cho cô:

- Sao lại nghĩ đến việc cùng ta ăn bữa tối chính thức và phong phú như vậy?

- Dường như đã lâu rồi ta chưa nghiêm túc ăn một bữa cơm với ngươi.

Tống Thiên Diệu đưa ly sâm panh trong tay cho cô gái Tây, rồi giúp cô kéo ghế ra ngồi, sắp xếp khăn ăn và dao dĩa cho cô, nói với giọng nghiêm túc:

- Ta không nhớ lần cuối cùng cùng ngươi ăn một bữa tây ngon lành là khi nào, nhưng ta nhớ, hôm nay cách đây một năm, ta đã thuê ngươi.

- Thật sao, nếu ngươi không nói thì ta đã quên mất, hèn gì hôm nay ngươi có thời gian ở bên ta cả ngày. Ngon nhất

đương nhiên là lần đầu tiên, tại nhà hàng của khách sạn này, khiến ta vốn đã ăn bánh mì thô quá lâu, lúc đó cảm thấy bát súp hạt dẻ nóng hổi đó đúng là món ngon tuyệt vời nhất trên đời.

Angie Perlis ngồi xuống ghế, thoạt đầu hơi ngạc nhiên, sau đó hồi tưởng lại với chút vui mừng, mỉm cười nói với Tống Thiên Diệu đối diện mình.

Tống Thiên Diệu nâng ly sâm panh lên gật đầu:

- Đúng là rất ngon.

Một năm trước, một nữ luật sư Anh không lấy được giấy chứng nhận thực tập đã gặp một nam thư ký Trung Quốc nghèo đến mức chỉ có một bộ vest.

Cô vẫn nhớ bộ dạng của Tống Thiên Diệu khi hắn ném ra một xấp tiền Hồng Kông dày cộp trong văn phòng của cô lúc nàng cô không trả nổi tiền thuê, tuy nghèo khó nhưng vẫn ra vẻ ngạo mạn, thủ đoạn rất vụng về, giống như một kẻ nghèo chỉ có một miếng bánh mì, chưa đủ no bụng mình, nhưng lại dùng miếng bánh đó để dụ dỗ kẻ ăn xin còn đói hơn vậy.

Nhưng lúc đó bản thân cô đúng là đói như kẻ ăn xin, vì miếng bánh mì mà đã chọn tin tưởng hắn.

Hai kẻ nhỏ bé lưu lạc ở hải cảng tự do Viễn Đông gặp nhau, rồi cùng nhau đi đến tận bây giờ.

Giờ đây, cô không còn phải lo lắng về giấy chứng nhận thực tập, cũng không phải lo lắng phải ăn bánh mì thô dở nữa, chỉ cần cô muốn, mấy cửa hàng bách hóa ở Hồng Kông sẽ gọi điện cho cô ngay khi có trang sức và quần áo mới về.

Tống Thiên Diệu đối diện cũng không còn là chàng trai chỉ có một bộ vest, ngủ cũng thiếu cảm giác an toàn nữa, mà là một người giàu có thực sự, tổng tài sản nắm giữ cộng lại còn nhiều hơn hầu hết các ngân hàng vốn Hoa ở Hồng Kông.

Nhưng, bọn họ vẫn cảm thấy bữa tối lần đầu gặp nhau là ngon nhất.

- Ngươi có biết không? Tuần trước, ta gọi điện về Anh, rất nghiêm túc nói với bố mẹ ta rằng, ta đã tìm được một người yêu, hắn là người Trung Quốc, đoán xem gia đình ta phản ứng thế nào?

Angie Perlis nâng ly sâm panh lên chạm nhẹ với Tống Thiên Diệu, rồi nói.

Tống Thiên Diệu nhìn Angie Perlis:

- Phản ứng thế nào?

- Họ nghĩ ta phát điên rồi, bố mẹ ta định mua vé máy bay đến Hồng Kông, khuyên ta về Anh, để ta tiếp tục làm luật sư, rồi gặp một người ưu tú thực sự mà lấy.

Angie Perlis mỉm cười nói:

- Sau đó ta nói, bạn trai ta đã chuyển toàn bộ tài sản trị giá gần 70 vạn bảng Anh sang tên ta, hắn còn ưu tú hơn cả những người ưu tú trong mắt họ. Bố ta đã suy nghĩ rất rất nghiêm túc trong suốt 5 phút, rồi mới hỏi ta có thể đưa hắn về Anh gặp họ vào dịp Giáng sinh năm nay không.

Angie Perlis đưa một miếng trứng cá vào miệng rồi nói với Tống Thiên Diệu:

- Điều này nói lên điều gì?

- Nói lên điều gì?

Tống Thiên Diệu cười hỏi.

- Nói lên họ đồng ý với lời ta nói, ngươi còn ưu tú hơn nhiều người ưu tú trong mắt họ, bố ta trước đây cho rằng hàng xóm của ông ấy là điển hình của người ưu tú.

- Hàng xóm của ông ấy làm nghề gì?

- Một đầu bếp nấu ăn cho khách sạn hoàng gia, mỗi ngày đều được các thành viên hoàng gia khen ngợi tài nấu nướng.

Tống Thiên Diệu tựa lưng vào ghế, tay cầm dĩa nói với Angie Perlis:

- Nghề nghiệp không tồi, nếu bố ngươi cho rằng đầu bếp là người ưu tú, thực ra ta cũng có thể cân nhắc bỏ hết công việc, sang Anh mở một nhà hàng, ngươi làm bà chủ, ta làm đầu bếp.

- Vậy, vào dịp Giáng sinh… Ngươi sẽ đi gặp họ chứ?

Angie Perlis nhún vai nhìn Tống Thiên Diệu.

- Đương nhiên, ta đương nhiên sẽ đi, ta nói thật đấy, hơn nữa ta đang cân nhắc dùng một năm thời gian để giải quyết toàn bộ chuyện này, sau đó cưới ngươi, lúc đó chắc sẽ không còn ai nhìn ngươi lấy một người Trung Quốc bằng ánh mắt khác lạ nữa.

Tống Thiên Diệu suy nghĩ một lúc, nghiêm túc nói với Angie Perlis.

Angie Perlis nhấp một ngụm sâm panh:

- Ngay cả khi ngươi cưới ta bây giờ, cũng sẽ không ai có cảm xúc khác lạ đâu. Rất ít người Anh ở cùng độ tuổi với ngươi mà có được tài sản như ngươi hiện giờ, ngươi thấy phản ứng của cha ta là biết. Thực ra sức hấp dẫn của tiền bạc còn lớn hơn quốc tịch và màu da, huống hồ ta đâu phải những người thượng lưu cố chấp đó, gia đình ta cũng không phải vậy. Trong mắt nhiều người Anh, ngươi đã được coi là rất xuất sắc rồi.

- Vẫn chưa đủ, dù sao cũng không thể để một cô gái từ chối công việc trợ lý luật sư cấp cao của công ty luật Lotherr, chạy đến Hồng Kông vất vả giúp đỡ và ở bên cạnh ta, lại thực sự chỉ lấy một ông chủ xưởng nhỏ.

Tống Thiên Diệu hơi cúi đầu, cười nói.

Chương 587. Chiếm đoạt thân thể phụ nữ dễ, cho phụ nữ lời hứa mới khó (1)

Tống Thiên Diệu thực sự đã nghiêm túc cân nhắc việc cưới Angie Perlis. Bỏ qua thân phận người Anh của cô nàng quỷ muội này, chỉ riêng năng lực và trí tuệ của cô ta, Tống Thiên Diệu đã thấy cưới về còn đáng giá hơn cả việc cưới một cô gái xinh đẹp hoặc xuất thân danh giá.

Xinh đẹp, tài năng xuất chúng, thấu hiểu lòng người, quỷ muội đã đáp ứng tất cả những yêu cầu của Tống Thiên Diệu đối với một người phụ nữ. Hắn luôn cho rằng, nếu có người phụ nữ có thể đáp ứng ba điểm yêu cầu trên của một người đàn ông, thì đừng tiếc lời hứa hẹn, và nên nghiêm túc cân nhắc cưới đối phương về nhà, thay vì luôn giữ cái gọi là mối quan hệ nam nữ mập mờ, cuối cùng lại vì sự cố mà xa cách chia tay hoặc vì yêu sinh hận, người yêu trở thành kẻ thù.

Tình hình hiện tại là, Tống Thiên Diệu có thể chấp nhận mất một nửa tài sản, nhưng không thể chấp nhận mất Angie Perlis.

- Ring ring ring.

Điện thoại trong phòng khách đổ chuông khi hai người đang ăn tối ngọt ngào.

Tống Thiên Diệu đứng dậy đi ra phòng khách, nhấc máy:

- Alo? Ai đấy?

- Tống… A Diệu? Ta là Tề Vĩ Văn.

Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói mà Tống Thiên Diệu không ngờ tới.

Tề Vĩ Văn đã rất lâu không gặp mặt hắn, thậm chí cả liên lạc qua điện thoại cũng không có.

- Văn tỷ, có chuyện gì không?

Khi nghe thấy giọng nói của đối phương, Tống Thiên Diệu trong lòng hơi chùng xuống. Một người phụ nữ như Tề Vĩ Văn, nếu mình không chủ động liên lạc với cô ta, nếu không phải có chuyện gấp, cô ta sẽ không bao giờ gọi cho mình, hơn nữa còn gọi đến khách sạn, chứng tỏ trước đó đã gọi đến xưởng hỏi Lâu Phượng Vân về tung tích của mình.

Giọng Tề Vĩ Văn có vẻ căng thẳng:

- Hôm nay vào giờ ăn tối, có một vị khách trông có vẻ giàu có đến nhà hàng Cửu Long, không gọi món mà đặc biệt đến gặp Tống sư gia, hai người vào phòng riêng nói chuyện một lúc, sau khi vị khách đi, Tống sư gia dường như rất kích động, tức giận đến run cả tay chân, bây giờ đã được ta đưa đến bệnh viện Đông Hoa.

…

Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục vội vã chạy đến bệnh viện Đông Hoa, lúc này Tống Thành Khê đang chuẩn bị từ chối lời khuyên của Tề Vĩ Văn về việc ở lại bệnh viện để theo dõi vài ngày, và định trở về Cửu Long Thành Trại.

- Văn tỷ gọi điện, nói gia gia không khỏe.

Tống Thiên Diệu giải thích với ông nội mình một câu, rồi bước đến tự nhiên đỡ lấy cánh tay đối phương:

- Chỗ nào không khỏe?

Sắc mặt Tống Thành Khê vẫn còn khó coi:

- Ta không sao, chỉ là bị tức giận đột ngột một chút thôi.

- Vậy thì về nhà nói chuyện từ từ, vừa hay để ta lái xe đưa gia gia về.

Tống Thiên Diệu đỡ Tống Thành Khê đi ra ngoài bệnh viện.

Không phải hắn không quan tâm đến sức khỏe của Tống Thành Khê, mà là Tống Thành Khê biết rõ cơ thể mình như thế nào, gia gia vốn xuất thân từ võ lâm, hiểu biết một số kỹ thuật bắt mạch, nếu thực sự có vấn đề, vì Long Tân Nghĩa học và Viện dưỡng lão, hắn cũng sẽ không cố chống đỡ, mà sẽ sớm nấu thuốc điều trị.

Chở Tống Thành Khê, Tề Vĩ Văn trở về Cửu Long Thành, không dừng lại ở nhà hàng Cửu Long, mà đỗ xe bên ngoài thành trại, đi bộ cùng Tống Thành Khê về Khôi Tinh Các của Nghĩa học Long Tân.

Tống Thành Khê trên con phố ồn ào của thành trại dưới bóng đêm, vẫn giữ thân hình thẳng tắp, mái tóc hoa râm và chòm râu văn sĩ dưới cằm không hề rối loạn, khi những hàng xóm trong thành trại chào hỏi ông trên đường, họ hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ sự tức giận nào từ cụ già, thường nhận được phản hồi là Tống Thành Khê mỉm cười và hơi gật đầu ra hiệu.

Cho đến khi trở về tầng hai của Khôi Tinh Các, Tống Thành Khê đảo mắt qua Tề Vĩ Văn và Hoàng Lục, Tống Thiên Diệu đã ra hiệu bằng mắt cho hai người xuống trước.

Đợi hai người rời đi, Tống Thiên Diệu trước tiên thắp đèn dầu, rồi rót cho Tống Thành Khê một ly nước, sau đó mới kéo một chiếc ghế ngồi đối diện ông:

- Văn tỷ nói đó là một người giàu có, người nhà họ Lâm? Tam thẩm hoặc Duẫn Chi đã liên lạc với ông trước đó? Nên họ

đến nói những lời khó nghe?

- Làm sao nhà họ Lâm lại đi gây phiền phức cho kẻ nghèo hèn như ta chứ.

Tống Thành Khê lắc đầu nói.

Tống Thiên Diệu nhíu mày:

- Chẳng lẽ là những lão già trong giang hồ? Họ định nhờ gia gia can thiệp vào chuyện giang hồ, nên ngài mới tức giận?

Dưới ánh đèn leo lét, Tống Thành Khê hướng ánh mắt về phía kệ sách chứa sách của mình, ngồi thẫn thờ một lúc. Rồi nhìn về phía cháu trai, Tống Thiên Diệu trước mặt mặc bộ vest đen may công phu, áo sơ mi trắng tinh tươm tất, giày da bóng loáng, ngồi đó với ánh mắt sáng quắc, vẻ mặt bình thản.

May mà mình còn có một đứa cháu tranh khí.

Tống Thành Khê khẽ ho một tiếng:

- Người đến gặp ta là đại bá của ngươi.

- Ôi…

Tống Thiên Diệu nghe lời Tống Thành Khê nói, thực sự sửng sốt, đoán trăm nghìn lần, hắn cũng không ngờ là đại bá đến gặp Tống Thành Khê:

- Chẳng phải nói khi Hồng Kông thất thủ, hắn đã lên tàu chạy đến Sandakan ở Malay sao? Sau đó Malay cũng bị Nhật chiếm đóng, rồi không còn tin tức gì nữa, mọi người đều nói hắn đã qua đời từ lâu rồi.

Tống Thành Khê có ba người con trai, trưởng nam Tống Xuân Trung, thứ nam Tống Xuân Lương, tam nam Tống Xuân Nhân, khi Tống Thành Khê đề xuất "Quốc nạn trước mắt, dù là thường dân, cũng không dám chết sau", chỉ có tam tử Tống Xuân Nhân đi cùng Tống Thành Khê, dẫn một nhóm khuân

vác Đông Lương Sơn, che chở cho những cư dân Cửu Long khác chạy nạn vượt biển, cuối cùng chết ở bến tàu Cửu Long vào đêm trước khi Hồng Kông thất thủ.

Chương 588. Chiếm đoạt thân thể phụ nữ dễ, cho phụ nữ lời hứa mới khó (2)

Đại nhi tử Tống Xuân Trung, nhị nhi tử Tống Xuân Lương không có can đảm chịu chết, sớm đã lên tàu chạy đến đảo Hồng Kông cầu sinh, đây cũng là lý do sau đó Tống Thành Khê đoạn tuyệt quan hệ với hai người con trai, sau khi Hồng Kông thất thủ, từ tận xương tủy ông không còn coi hai đứa con trai bỏ chạy khi lâm trận là con cháu của mình nữa.

Nhưng Tống Thiên Diệu cảm thấy Tống Thành Khê hoàn toàn không cần phải tức giận vì hai người con trai tham sống sợ chết, khi Tống Xuân Trung, Tống Xuân Lương sinh ra và lớn lên, Tống Thành Khê đang trong thời kỳ tòng quân Bắc phạt, cuộc đời binh nghiệp, sum họp với vợ ít mà xa cách nhiều, có thể nói hai đứa trẻ đều do một mình vợ vất vả nuôi lớn, từ nhỏ đến lớn, Tống Xuân Trung và Tống Xuân Lương hoàn toàn không nhận được sự yêu thương và chăm sóc của Tống Thành Khê, suốt ngày tụ tập với những kẻ hạ lưu tham sống sợ chết, không có can đảm cùng Tống Thành Khê tòng quân Bắc phạt ở Đông Lương Sơn, Tống Xuân Lương còn khá hơn một chút, chỉ là tính cách nhút nhát, nhưng bản tính không xấu, theo một môn nhân của Đông Lương Sơn học được nghề thợ da, biết sửa giày.

Còn về Tống Xuân Trung, thì hoàn toàn sa đọa không thể cứu vãn, từ nhỏ đã nói dối liên miên, trộm gà bắt chó, nghiện cờ bạc, gian lận lừa đảo, có thể nói tiếng xấu vang khắp làng xóm, tích tụ đầy thói xấu.

Vì vậy một người tính cách nhút nhát, một người làm người sa đọa, khi đối mặt với sinh tử, tham sống sợ chết là chuyện bình thường.

Còn về tam thúc Tống Xuân Nhân, đó là khi Tống Thành Khê trở thành cận vệ súng ngắn của tổng tham mưu trưởng quân Việt Đặng Khanh mới sinh ra, lúc đó Tống Thành Khê đã hoàn toàn ổn định cuộc sống, thường trú ở tỉnh thành, Tống Xuân Nhân gần như được Tống Thành Khê dạy dỗ từ nhỏ, lớn lên trong doanh trại quân Việt, về can đảm, thân thủ, tầm nhìn, khí phách, học vấn so với hai người anh Tống Xuân Trung, Tống Xuân Lương lớn lên ở quê không biết vượt trội bao nhiêu lần.

Tính cách Tống Xuân Trung ngỗ nghịch, cho đến khi Hồng Kông thất thủ vẫn chưa cưới được vợ. Tống Xuân Lương thì dựa vào nghề sửa giày đã có thể kiếm sống tạm được, sau khi cưới Triệu Mỹ Trân, sinh ra Tống Thiên Diệu và Tống Văn Văn. Còn Tống Xuân Nhân nhờ khí phách nam nhi và tính cách trung trực mà đã đánh động trái tim của thiếu nữ họ Lâm là Lâm Du Tĩnh.

Tuy nhiên người ưu tú nhất lại chết sớm nhất, còn hai kẻ bất tài thì đều sống sót.

- Hắn nói sau khi đến Sandakan thì sẽ cải tà quy chính, cưới vợ sinh con. Sau đó người Nhật lại chiếm đóng Malay, hắn liền đáp tàu trốn sang Brazil. Đến khi Nhật đầu hàng, hắn lại quay về Sandakan, hiện giờ là quản lý sòng bạc, nói là chuẩn bị đón ta qua Malay dưỡng lão.

Tống Thành Khê cầm cốc nước uống một ngụm rồi nói:

- Cái gan liều mạng của người giang hồ thì không có lấy một phần, ngược lại những thủ đoạn gian lận bài bạc, lừa gạt trên giang hồ thì học được mười phần. Cải tà quy chính mà còn đi làm quản lý sòng bạc? Ta đã tặng cho hắn hai cái tát,

đánh rụng một cái răng, bảo hắn hoặc là ở lại để ta đánh chết, hoặc là cút về Malay. Hắn cũng quyết đoán, quay đầu bỏ chạy luôn. Ta không phải tức giận vì hắn khó bỏ thói xấu, mà là bị cái sự quyết đoán khi bỏ đi của hắn làm tức giận, sợ ta thật sự đánh chết hắn.

- Đại bá lại không biết ngài đã nhiều năm không gặp hắn, rốt cuộc là thật sự căm ghét muốn đánh chết hắn hay chỉ là dọa hắn thôi. Răng cũng rụng mất một cái rồi, đổi lại là ai cũng sẽ bỏ chạy thôi. Ngài có ba người con trai, hai người không ra gì, một người có tiền đồ, ngài càng nhìn hai đứa không ra gì càng chán ghét.

- Nghĩ lại đi a gia, nếu đại bá và cha ta cũng được ngài quản giáo như tam thúc, chắc chắn cũng sẽ thành nhân tài, nhưng kết cục rất có thể là cả ba người con đều chết hết. Đại bá và cha ta không thành tài, cũng là do thiếu sự quản giáo của ngài.

Tống Thiên Diệu nghe đại bá mình hết can đảm quay về gặp Tống Thành Khê, bị lão đầu tử tặng cho hai cái tát và một cái răng rồi lại bị đuổi đi, liền cười khổ mà nói.

Tống Thành Khê nghe Tống Thiên Diệu nói vậy, bất mãn nhìn hắn:

- Ta mười bảy tuổi đã cầm đao giết người lưu lạc giang hồ, thiếu quản giáo, sao không thấy ta giống hai đứa đó?

- Những người giang hồ ngài kết giao đều là anh hùng hào kiệt, còn đại bá từ nhỏ kết giao toàn là những kẻ hèn nhát chuyên trộm gà bắt chó ở Đông Lương Sơn, dù là đứa trẻ ngoan, cả ngày chơi với những kẻ hèn nhát đó cũng sẽ biến xấu thôi.

Tống Thiên Diệu hơi do dự một chút rồi tiếp tục nói:

- Hơn nữa bây giờ không phải đã quay về chuẩn bị phụng dưỡng ngài rồi sao?

Tuy ông nội hắn xuất thân giang hồ nhưng rất ghét cờ bạc và ma túy. Tống Thiên Diệu tính là nói đỡ cho Tống Xuân Trung, lo lắng lão đầu tử sẽ ném cốc nước về phía hắn.

- Không cần nói những lời này, ta đã nói coi như mình không có hai đứa con trai đó, nhất định sẽ không dựa vào chúng để dưỡng lão chôn cất, sau khi chết cũng không cho phép chúng giúp ta canh linh cữu, nói được làm được.

Tống Thành Khê giơ tay chỉ về phía cầu thang:

- Đã muộn rồi, về sớm đi, ta đã bảo Tề cô nương không cần liên lạc với ngươi, cô ta lại đa sự.

Nếu tam thúc không chết đêm đó, có lẽ sẽ không có sự cứng đầu như hiện tại của ông nội mình, hay nói đúng hơn là sự hối hận sâu sắc chôn giấu dưới vẻ cứng đầu đó.

Chuyện gia đình như vậy, dù Tống Thiên Diệu có ngàn vạn thủ đoạn trên thương trường cũng đành bất lực.

Chương 589. Chiếm đoạt thân thể phụ nữ dễ, cho phụ nữ lời hứa mới khó (3)

Chỉ có thể thở dài nặng nề đứng dậy, theo lời đi về phía cầu thang.

- Tề cô nương là người không tệ, nếu ngươi không định cho cô ta danh phận, thì không nên để người ta cứ hiểu lầm cô ta có liên quan đến ngươi, sẽ làm hỏng thanh danh trong sạch của người ta.

Tống Thành Khê ngồi dưới ánh đèn dầu, nói với Tống Thiên Diệu đang quay lưng chuẩn bị xuống lầu.

Tống Thiên Diệu nghe xong câu này, lại thở dài nặng nề một lần nữa.

Những năm 50, thật không phải là thời điểm tốt để trêu hoa ghẹo nguyệt, quyến rũ phụ nữ lương thiện. Nói ra thì Tề Vĩ Văn cũng không nên tính là phụ nữ lương thiện.

Tống Thiên Diệu nghĩ đến những ý nghĩ vẩn vơ, từng bước đi xuống cầu thang.

Hoàng Lục khoanh tay đứng trên bậc đá của Khôi Tinh Các, ngẩng đầu đếm sao, Tống Thiên Diệu không thấy bóng dáng của Tề Vĩ Văn.

- Tề cô nương đã về khách sạn Cửu Long rồi.

Như thể là giun trong bụng Tống Thiên Diệu vậy, không đợi hắn hỏi, Hoàng Lục đã lên tiếng nói.

Tống Thiên Diệu vỗ vai Hoàng Lục:

- Đi nhà hàng thôi, bữa tối với cô gái Tây mới ăn được một nửa, ngươi đi cùng ta ăn thêm chút nữa.

Hai người đi bộ đến bên ngoài Cửu Long Thành Trại, một tòa nhà gỗ hai tầng treo biển hiệu chữ thảo "Cửu Long Phạn Điếm". Nhìn nét chữ Tống Thiên Diệu biết đây là tác phẩm của ông nội mình. Dù đã qua giờ ăn tối nhưng trong nhà hàng vẫn còn không ít khách.

Bước vào đại sảnh tầng một, vài đứa trẻ 12-13 tuổi mặc đồng phục áo vải xanh đang chạy qua chạy lại giữa các bàn bưng thức ăn. Đây đều là những đứa trẻ mồ côi sau chiến tranh sống nhờ viện dưỡng lão, hoặc là con em nhà nghèo học ở Long Tân nghĩa học do Tống Thành Khê dạy. Chúng giúp việc không công, chỉ được đảm bảo ba bữa một ngày để khỏi đói.

Còn những vị khách ngồi ở các bàn trong đại sảnh, nhìn qua đa phần là người giang hồ.

Khi Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục vừa bước vào, Tề Vĩ Văn mặt hồng hồng vì rượu đang từ trên lầu hai đi xuống.

- Ai có mặt mũi lớn vậy, khiến Tề đường chủ cũng phải uống một ly.

Tống Thiên Diệu đi lên cầu thang, chặn đường Tề Vĩ Văn:

- Ta và A Lục muốn ăn chút gì đó, trên lầu còn phòng không? Ngươi chăm sóc ông nội ta đến bệnh viện, chắc cũng đang đói bụng, không bằng cùng ăn chút gì nhé.

Thấy đôi mắt sâu thẳm của Tống Thiên Diệu nhìn về phía mình, Tề Vĩ Văn bỗng cảm thấy hơi căng thẳng, tránh ánh mắt đối phương, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve vạt áo, nở nụ cười nhạt:

- Nhan Hùng, Kim Nha Lôi dẫn theo vài người giang hồ đang đàm phán ở trên. Nhan Hùng và Kim Nha Lôi trước giờ

vẫn giới thiệu khách đến đây làm ăn, nên ta lên chào hỏi. Còn một phòng riêng, theo ta.

Khi ba người vào một phòng riêng, một cậu bé phục vụ mang đến cuốn thực đơn do chính tay Tống Thành Khê viết và một ấm trà. Tống Thiên Diệu tiện tay gọi vài món nhẹ, rồi lấy ra mấy tờ tiền lẻ tổng cộng khoảng 30-40 đồng đưa cho cậu bé, làm vẻ mặt nghiêm túc:

- Cầm đi chia cho tất cả bọn trẻ, nếu ngươi tự giữ hết, lần sau ta sẽ không cho nữa đâu.

- Cảm ơn ông chủ, ta sẽ không làm vậy đâu, làm người phải giữ chữ tín.

Cậu bé cúi người cảm ơn Tống Thiên Diệu rồi mới vui vẻ vẫy vẫy tiền lẻ đi ra ngoài.

Hoàng Lục rót trà cho Tề Vĩ Văn và Tống Thiên Diệu xong, lấy cớ phòng quá ngột ngạt, hắn ra ngoài ăn, rồi đi ra trước.

Khi trong phòng chỉ còn lại một nam một nữ, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Tề Vĩ Văn dường như có cảm ứng, không nhìn thẳng vào mình mà chuyển hướng nhìn về phía trà nước:

- Nếu ngươi muốn làm đại tỷ giang hồ, ta giúp ngươi đuổi đi Cát Triệu Hoàng, sau này chúng ta quan tâm lẫn nhau. Nhưng chuyện giang hồ, cũng không thể quan tâm ngươi quá nhiều.

Ánh mắt Tề Vĩ Văn khẽ ngưng lại một chút.

- Hoặc là, ngươi theo ta, ta dẫn ngươi xem cuộc sống ngoài giang hồ.

Tống Thiên Diệu châm một điếu thuốc, vẻ mặt có vẻ rất đắn đo rồi bổ sung thêm một câu:

- Hiện giờ ta có ba người phụ nữ, nếu ngươi gật đầu, thì đại khái là người cuối cùng.

Vẻ mặt đắn đo đó khiến Tề Vĩ Văn trong hoàn cảnh có phần nghiêm túc này cũng không nhịn được mà khóe miệng hơi nhếch lên, tò mò hỏi:

- Tại sao lại là người cuối cùng? Ba người phụ nữ của ngươi đã định ra số lượng cho ngươi sao?

- Ta tự định ra, chiếm tiện nghi phụ nữ dễ, hứa hẹn với phụ nữ khó. Huống chi, phụ nữ quá nhiều, không chỉ hao tâm tổn trí, còn hại thân. Ta còn trẻ như vậy, đương nhiên không thể vì háo sắc mà hao tổn thân thể, ta còn muốn sống lâu trăm tuổi.

Tống Thiên Diệu mỉm cười nói với người phụ nữ trước mặt.

Nụ cười của Tề Vĩ Văn lại thu lại theo lời nói của Tống Thiên Diệu.

Chiếm tiện nghi phụ nữ dễ, hứa hẹn với phụ nữ khó.

Một thanh niên, dù thế nào cũng không thể nói ra cảm ngộ từng trải như vậy được.

- Ta có thể từ chối rồi vẫn tiếp tục ở lại thành trại này không?

Tề Vĩ Văn khẽ thở dài, nói với Tống Thiên Diệu có chút cảm khái:

- Sau khi sư gia Đàm và Hắc Tử Kiệt chết, không ai dám gây rắc rối cho ta nữa. Cát Chiêu Hoàng đích thân dẫn Cát Chí Hùng đến gặp ta, trước mặt ta tát Cát Chí Hùng mấy cái thật mạnh, xin ta đại nhân không chấp tiểu nhân, hắn chỉ có một đứa con trai duy nhất, không muốn bạc đầu tiễn kẻ đầu xanh. Thực ra sau đó, ta đã bắt đầu sống cuộc sống ngoài giang hồ rồi.

Chương 590. Bợm đấu bợm (1)

Tống Thiên Diệu ngượng ngùng gãi đầu:

- Bị người ta từ chối thì đúng là lần đầu tiên, nhưng có vẻ ta cũng chẳng mất mát gì, lát nữa ghi lại những lời vừa rồi vào sổ, dỗ dành cô gái khác sẽ dùng được.

- Ngươi là kẻ thông minh, Tống Thiên Diệu.

Tề Vĩ Văn mỉm cười nhìn về phía Tống Thiên Diệu nói:

- Về đầu óc, ta không giúp được ngươi, về nhan sắc, ta không bằng những cô gái trẻ khác, nên cũng sẽ không nảy sinh những suy nghĩ không nên có, một mình sống đàng hoàng, vẫn tốt hơn làm người kém nổi bật nhất bên cạnh ngươi.

Điều mà cô khâm phục và ngưỡng mộ ở Tống Thiên Diệu chính là, dường như bất cứ bầu không khí khó xử nào sắp xuất hiện, Tống Thiên Diệu đều có thể dùng một câu nói để hóa giải nó.

Ví dụ như sau khi mình nói ra lời từ chối, bầu không khí ít nhiều sẽ trở nên ngượng ngùng, nhưng Tống Thiên Diệu có thể dùng giọng điệu không coi là gì, lập tức biến câu nói tình cảm đó thành một câu đùa, tuy trong lòng chưa chắc đã thoải mái, nhưng ít nhất bề ngoài không còn ngượng ngùng nữa.

- Ngươi cũng rất thông minh đấy, Tề đường chủ, nhưng đương nhiên vẫn kém ta một chút. Thực ra, là gia gia ta ép ta tỏ tình với ngươi.

Tống Thiên Diệu buông tay xuống, nhìn về phía Tề Vĩ Văn:

- Thực ra ta cũng không muốn nói với ngươi những lời vừa rồi lắm, ngươi có tin không?

Tề Vĩ Văn cười gật đầu:

- Ta nói tin, ngươi có cảm thấy trong lòng thoải mái hơn không?

- Tốt hơn một chút rồi, nếu không trực tiếp nói mình muốn thể hiện thiện ý bị từ chối, thật ngượng quá.

Tống Thiên Diệu bưng trà lên uống một ngụm, như thể không cam lòng bổ sung thêm một câu:

- Đúng là không nên chủ ý đến những người phụ nữ lớn tuổi như ta, không dễ được đâu.

Tề Vĩ Văn đối diện trừng mắt nhìn Tống Thiên Diệu:

- Tuổi lớn mới không bị mấy câu hoa ngôn xảo ngữ của đàn ông lừa được.

Rồi hai người, gần như đồng thời, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Hoàng Lục ở bên ngoài gõ cửa nói:

- Lão bản, ta vốn định gọi điện thông báo cho Vân tỷ, tối nay ngươi không về xưởng để cô ấy đừng đợi, kết quả Vân tỷ nói với ta, có một người đàn ông tự xưng là đại bá của ngươi đến xưởng của ngươi, hơn nữa, hắn quen biết với vị Ninh tiên sinh kia, bọn họ… bọn họ đánh nhau.

…

Xưởng tóc giả Cửu Quang, đã 9 giờ tối, Lâu Phượng Vân vừa cười vừa khóc ngồi trong văn phòng của Tống Thiên Diệu, đợi Tống Thiên Diệu về.

Một người đàn ông trung niên mặc vest sơ mi, đội mũ nỉ lúc này đang ngồi thở hổn hển trên giường đơn của Tống Thiên Diệu, trông có vẻ chật vật, má đỏ bừng, cổ và mặt còn có vài vết cào, cúc cổ áo sơ mi cũng bị giật đứt, cà vạt thì bị kéo giật đến nỗi giờ trông giống như một cái vòng cổ chó hơn.

Hùng tẩu một tay cầm con dao bếp cỡ lớn, một tay chống nạnh, như một nữ vệ sĩ oai phong lẫm liệt đứng sau lưng Lâu Phượng Vân, khuôn mặt đầy thịt đều phồng lên, hai mắt hung dữ trừng trừng nhìn người đàn ông tự xưng là đại bá của Tống lão bản đang ngồi trên giường.

Ở cửa còn đứng hai công nhân ca đêm nam mà Hùng tẩu đặc biệt gọi từ xưởng bột mì bên cạnh sang giúp đỡ, lúc này tay cầm hai thanh chốt cửa to tướng, chỉ đợi một tiếng ra lệnh của Hùng tẩu - chị đại công nhân nữ trong xưởng, là sẵn sàng cho đối phương một trận đòn.

Bên ngoài văn phòng, Hùng ca kéo không nổi lão già lừa đảo Ninh Tử Khôn đã có tuổi, Ninh Tử Khôn lúc này khá có khí thế của Liêm Pha già rồi vẫn còn ăn được cơm, một tay chống cây chổi tre cỡ lớn dùng để quét nhà, tay kia dù bị Hùng ca kéo vẫn giận dữ chỉ về phía văn phòng, thở hổn hển mắng:

- Phùng Nhất Phát! Tên vương bát đản! Năm đó hơn sáu mươi người cùng nhau bày mưu, ngươi cuỗm tiền một mình bỏ trốn, để lại chúng ta gánh tội thay, hơn bốn mươi huynh đệ tỷ muội chết oan ức ở Thượng Hải và Tương Tây! Hôm nay ngươi lại chủ động tìm đến cửa? Lại để lão quỷ đang cố gắng không nhắm mắt như ta đụng phải! Trời xanh có mắt, để ta báo thù cho huynh đệ tỷ muội đã chết! Nếu ngươi đủ gan thì đừng trốn! Ra đây! Ta sẽ giết ngươi!

Ninh Tử Khôn đôi mắt đã hơi đỏ ngầu, râu tóc rối bù, như một con sư tử già bị chọc giận, huy động máu huyết cuối cùng chuẩn bị lao vào quyết chiến.

Ba con chó dữ cũng đã được Hùng ca thả ra khỏi chuồng, giờ đang hưng phấn chạy nhảy trong sân nhà máy, thỉnh thoảng chạy đến bên cạnh Hùng ca và Ninh Tử Khôn đang đứng giữa sân vẫy đuôi thân thiện, rồi lại chạy đến cửa sổ văn phòng dựng hai chân trước lên nhìn vào trong, chú ý đến hai gương mặt lạ là nam công nhân và người đàn ông trung niên trong phòng, miệng lập tức phát ra tiếng gầm gừ đe dọa, nhìn thấy những con chó dữ đứng thẳng người lên cao gần bằng mình ở cửa sổ, hai nam công nhân ở cửa sợ đến nỗi không nhịn được lùi lại hai bước.

Ninh Tử Khôn ngày thường trong nhà máy như một lão phu tử hiền hòa, cười híp mắt với tất cả mọi người, suốt ngày bình thản đánh cờ hiếm khi nổi giận, giờ như bị phụ nữ nhập vào chửi bới không ngớt, trong phòng, người đàn ông trung niên định đứng dậy, con dao phay lớn của Hùng tẩu đã giơ lên, mắt trợn tròn vì căng thẳng, miệng quát:

- Ngươi dám động đậy, trước hết ta sẽ đánh gãy xương ngươi! Dù có ra khỏi văn phòng, cũng là cho chó ăn! Ngồi xuống!

- Ta thật sự là bá phụ của lão bản Tống Thiên Diệu các ngươi!

Người đàn ông trung niên bị Hùng tẩu trừng mắt nhìn, ngoan ngoãn ngồi lại xuống giường, không cam lòng kêu lên.

Chưa đợi Hùng tẩu đáp lại, Ninh Tử Khôn bên ngoài đã lập tức mắng:

- Đừng nghe hắn nói bậy! Tống tiên sinh làm gì có bá phụ như hắn! Hắn tên là Phùng Nhất Phát, là kẻ lừa đảo lớn năm 1946 ở Thượng Hải đã lừa giới chính trị, thương giới, học giới cộng thêm Thanh bang Vinh xã, Nhân xã tổng cộng hơn 400 người gần 70 vạn đồng đại dương, lại còn bán đứng tất cả huynh đệ tỷ muội, một mình nuốt trọn lợi ích! Chắc là nghe

được tin tức gì đó, lại muốn đến Hồng Kông giả mạo người giàu có để lừa tiền!

- Nói bậy! Ta đã nói ta không bán đứng các ngươi!

Chương 591. Bợm đấu bợm (2)

Người đàn ông trung niên trong văn phòng cũng đột ngột đứng dậy, hét về phía cửa:

- Ta chính là bá phụ của A Diệu!

Thấy Lâu Phượng Vân bị tiếng chửi bới của người và tiếng sủa của chó không ngớt làm phiền đến mức phải xoa trán cười khổ, Hùng tẩu tiến lên một bước, đẩy thẳng người đàn ông trung niên tự xưng là bá phụ của Tống Thiên Diệu về giường:

- Câm miệng! Nói thêm câu nữa lão nương sẽ cởi tất ra nhét vào miệng ngươi! Tống lão bản đang trên đường về! Lúc đó tự nhiên sẽ rõ ngươi là thật hay giả!

Nói xong bà ta lại cầm dao phay lớn mở cửa văn phòng, ba con chó dữ đang đi lại bên ngoài lập tức định sủa ầm ĩ xông vào, Hùng tẩu tuy thân hình béo phì nhưng động tác không chậm, một chân một cái, đá ba con chó lớn lăn lộn trên mặt đất, thấy Hùng tẩu cầm dao trừng mắt nhìn mình, chúng lập tức ngoan ngoãn nằm rạp xuống đất, Hùng tẩu đi qua đá mấy con chó ra xa, miệng mắng:

- Cút sang một bên! Còn làm ồn nữa ta sẽ hầm các ngươi bổ dưỡng cho lão bản!

Đuổi chó đi rồi, Hùng tẩu đứng bên cạnh Ninh Tử Khôn, tiến lên tát một cái, đánh vào gáy Ninh Tử Khôn đang chửi bới không ngớt, khiến Ninh Tử Khôn hoa mắt chóng mặt!

- Nửa đêm muốn làm ồn chết người à! Giữ sức sống thêm vài năm, định chửi đến sáng rồi chết vì mệt mỏi, vừa hay ngày

mai chôn cất luôn phải không? Một ông già nói tục, để những cô gái làm công lén nghe cười ngươi già mà không nên nết à?

Hùng tẩu quát Ninh Tử Khôn.

Ninh Tử Khôn trợn mắt, râu bạc phơ hơi run rẩy:

- Các ngươi đừng quản chuyện của ta…

- Bốp!

Chưa nói hết câu, Hùng tẩu lập tức lại một cái tát nữa vào gáy lão lừa đảo!

- Ngươi nói cái gì? Nói lại lần nữa? Đừng quản ngươi? Không ai quản ngươi, để ngươi chết đói lão già này! Răng sắp rụng hết rồi mà cũng học người ta nói tục? Tính cả hai người các ngươi cùng lên, cũng không phải đối thủ của ta!

Hùng tẩu nói với Ninh Tử Khôn:

- Hắn là kẻ lừa đảo, ngươi là cái gì? Đại thiện nhân à? Lão bản sắp về rồi! Bây giờ A Vân bị các ngươi làm ồn đến đau đầu, lúc đó tin hay không cô ta sẽ bảo lão bản nhét các ngươi vào chuồng chó cho chó ăn!

- Ở bên ngoài nhà máy, người ta có thể nghe thấy các ngươi cãi nhau.

Vừa lúc đó, Tống Thiên Diệu dẫn Hoàng Lục đi vào từ cổng chính của nhà máy, cười nói.

Ba con chó trong sân đã vui vẻ chạy về phía Tống Thiên Diệu, vây quanh hắn thân thiết. Tống Thiên Diệu ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ba con chó dữ mua từ trường đấu chó Ma Cao, miệng nói:

- Hùng ca, nhốt chó lại đi.

- Vâng.

Hùng ca nhanh chóng bước tới, nắm lấy vòng cổ ba con chó, nhốt chúng vào chuồng.

Lâu Phượng Vân lúc này nghe thấy tiếng Tống Thiên Diệu, từ văn phòng bước ra, có chút áy náy nhìn về phía hắn.

Tống Thiên Diệu đã nói với cô ta hôm nay sẽ đặc biệt đi cùng quỷ muội, chỉ là không ngờ đột nhiên xuất hiện một người đàn ông tự xưng là đại bá của hắn, trùng hợp Ninh Tử Khôn nhìn thấy người này, lại như phát điên gào thét đánh giết. Lâu Phượng Vân muốn liên lạc với Tống Xuân Lương và Triệu Mỹ Trân, nhưng đã là ban đêm, lại để cha mẹ Tống Thiên Diệu vội vã đến Bắc Giác, quá vất vả.

May mà Hoàng Lục chu đáo đã gọi điện về, vừa kịp truyền tin cho Tống Thiên Diệu.

- Ninh tiên sinh, bớt giận.

Tống Thiên Diệu đứng dậy, cười với lão già lừa đảo Ninh Tử Khôn vẫn còn đang tức giận, tay vung vẩy cây gậy, đóng vai tướng già:

- Người bên trong kia, thật sự là đại bá của ta.

Hùng tẩu nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực còn chưa hết sợ, may mà mình vừa rồi chỉ nói thôi, chứ không thật sự cởi tất ra bịt miệng đối phương.

- A Diệu, A Diệu có phải ngươi không…

Người trung niên bên trong tháo mũ nỉ xuống, lúc này cũng bước ra, nhìn thấy Tống Thiên Diệu đứng hiên ngang giữa sân, sững sờ một lúc. Trong ấn tượng, thiếu niên mặc đầy vá víu, người đầy bụi bặm, dẫn Triệu Văn Nghiệp, Tống Văn Văn, Phùng Duẫn Chi và mấy đứa trẻ khác chơi đùa suốt ngày, giờ đây đã là một thanh niên tuấn tú, đứng giữa sân nhìn về phía mình, ánh mắt không còn vẻ sáng láng sắc bén của thiếu niên,

ngược lại trở nên ôn nhuận nội liễm, như đầm sâu không thấy sóng.

Tống Thiên Diệu cũng nhận ra, đối phương đúng là đại bá Tống Xuân Trung của mình, tuy lúc này trông có vẻ chật vật, thân hình cũng đã phát phì thô kệch, nhưng ngũ quan trên mặt không có thay đổi quá lớn.

Nói ra, ba người con trai của Tống Thành Khê, tướng mạo đều không đến nỗi xấu xí, ngay cả người con trai thứ hai không nổi bật nhất là Tống Xuân Lương, lúc trẻ cũng được coi là ngũ quan đoan chính, chỉ là sau này cuộc sống khó khăn, mới khiến khuôn mặt sớm đầy nếp nhăn, treo đầy vẻ tang thương.

Tống Xuân Trung trông trẻ hơn Tống Xuân Lương nhiều, Tống Xuân Lương trông đã như một ông lão hơn 50 tuổi, còn Tống Xuân Trung trước mặt thậm chí trông chưa đến 40 tuổi, sắc mặt hồng hào, đôi mắt sáng ngời, tóc cắt tỉa gọn gàng, lại dùng sáp vuốt tóc chải cẩn thận, sống mũi cao, cằm tròn, lúc này hơi ngẩng lên, ẩn chứa vẻ kiêu ngạo.

Bộ tây phục trên người được may bằng vải chất lượng cao, nửa mặt đồng hồ đeo tay lộ ra dưới tay áo, ẩn hiện ánh sao lấp lánh, hiển nhiên là được gắn đá quý hoặc kim cương. Dưới chân là đôi giày da bê, nếp quần thẳng tắp.

Tuy quần áo có chút chật vật, nhưng chỉ nhìn bộ dạng này, Tống Thiên Diệu có thể tưởng tượng ra khi gã này bước vào nhà máy của mình, chắc chắn mang theo phong thái và khí chất của một quý ông Anh quốc cổ điển, đi trên đường chắc chắn sẽ bị coi là phú ông giàu có của gia tộc lớn.

Chương 592. Chuyện cũ Thượng Hải (1)

- Hắn… hắn thật sự là đại bá của Tống tiên sinh sao?

Ninh Tử Khôn không dám tin nhìn về phía Tống Xuân Trung đang đứng ở cửa, quay đầu hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Hắn tên là Tống Xuân Trung, không thể nhầm được.

- Đồ vương bát đản! Chúng ta cùng nhau chia ngọt sẻ bùi bốn năm! Ngươi ngay cả tên thật cũng chưa từng nói!

Ninh Tử Khôn lại chửi một câu:

- Huynh đệ chúng ta chết cũng không oan, là chúng ta ngu ngốc! Ngay cả ngươi là ai cũng không biết, đã coi ngươi là huynh đệ!

- Bị gia gia đánh rụng một cái răng, giờ này còn có tâm trạng đến thăm ta?

Tống Thiên Diệu mỉm cười chào hỏi Tống Xuân Trung:

- Lâu rồi không gặp, đại bá.

Thực ra, dù là Tống Thiên Diệu, Tống Văn Văn, Triệu Văn Nghiệp hay Phùng Duẫn Chi, ấn tượng của họ về vị đại bá này đều không tệ. Đúng là Tống Xuân Trung có nhiều thói xấu, người nhà cũng dặn dò họ không được thân cận với Tống Xuân Trung, để tránh học hư. Nhưng lúc đó Tống Xuân Trung nhờ kỹ thuật đánh bạc, trong túi luôn có ít tiền bạc bên mình, thỉnh thoảng mua kẹo cho mấy đứa trẻ chia nhau ăn, hoặc khi

tâm trạng tốt, còn biểu diễn vài trò ảo thuật nhỏ để chọc cười bọn họ.

Ấn tượng sâu sắc nhất của Tống Thiên Diệu về Tống Xuân Trung là cảnh tượng gã ngồi dưới cổng chào của Cửu Long Thành Trại, bản thân ăn mặc rách rưới, nhưng có thể tụ tập một nhóm phụ nữ trung niên và cao tuổi xung quanh, lắng nghe hắn ăn nói như rồng leo, phượng múa, nghiêm túc giúp những người này xem bói, chỉ dẫn con đường đời, rồi nhìn những phụ nữ đó cam tâm tình nguyện trả tiền cho hắn.

Khi đó trước khi Hồng Kông thất thủ, giá vé tàu từ Cửu Long đến Hồng Kông tăng vọt, tiền vé tàu cho cả nhà vượt biển đều do Tống Xuân Trung không biết lấy trộm đồ trang sức vàng từ đâu trong lúc hỗn loạn để đổi.

Nói Tống Xuân Trung là kẻ lừa đảo, vô lại, Tống Thiên Diệu quả thật không thể phủ nhận, nhưng đối với người nhà, Tống Xuân Trung chưa từng làm điều gì quá đáng xấu xa.

- Hây… nói ra thì dài dòng lắm.

Tống Xuân Trung cười khổ hai tiếng.

Tống Thiên Diệu đi qua cùng Tống Xuân Trung quay lại văn phòng, lần này, Lâu Phượng Vân lập tức tự mình đi pha trà cho hai người, Tống Thiên Diệu mời Tống Xuân Trung ngồi xuống, cười hỏi:

- A gia nói với ta đại bá đã đi Malay, rồi lại đi Brazil, vậy sao lại quen biết với lão lừa đảo Ninh tiên sinh trước đây từng lăn lộn ở Quảng Châu, Thượng Hải? Chẳng lẽ sau nhiều năm trở về, ngươi lại nói dối với a gia?

- Ta nói ta hiện giờ là chủ xưởng lớn, a gia của ngươi cũng không tin, nói là quản lý sòng bạc, chắc hẳn sẽ tin, đều là nói dối, đương nhiên chọn cái mà hắn sẽ tin để nói ra.

Tống Xuân Trung đánh giá Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, nhà họ Tống có ba người con trai, thế hệ thứ ba lại chỉ có mình ngươi là cháu đích tôn, không ngờ, ngươi bây giờ đã thành đạt, đã là người giàu có, ta ở Malay cũng nghe đến tên ngươi, lúc đầu ta không tin là ngươi, chỉ tưởng là trùng tên, nhưng tuổi tác cũng khớp, nên mới đặc biệt về Hồng Kông, gặp ngươi một lần.

- Malay?

Tống Thiên Diệu hơi nhíu mày:

- Từ Malay nghe được tên ta?

…

- Có một thương nhân Hồng Kông họ Chương bị dẫn độ đến Malay, bị tình nghi giết người sẽ được chọn ngày xét xử kết tội, vì rất hiếm khi có người Hoa ở Malay gây ra vụ án dẫn độ kiểu này, nên cũng gây xôn xao một thời gian, báo chí tiếng Hoa địa phương đều đăng tin, sau đó lại có tin tức từ người thân bạn bè ở Hồng Kông truyền qua, ta nghe được tên ngươi, thậm chí còn giả làm người của hội đồng hương người Hoa Malay, chạy đến nhà tù thăm gã họ Chương, mới khẳng định là ngươi.

Tống Xuân Trung kể lại những tin tức mình nghe được ở Malay Sandakan.

Tống Thiên Diệu ngạc nhiên một chút, không ngờ Chương Ngọc Giai cuối cùng thật sự bị dẫn độ đến Malay, như vậy xem ra, Chương Ngọc Kỳ… quả thật là người sắt đá vô tình.

- Lần này về, còn đi nữa không?

Tống Thiên Diệu đưa cho Tống Xuân Trung một điếu thuốc, hỏi.

Tống Xuân Trung gật đầu, dùng que diêm của Tống Thiên Diệu châm thuốc:

- Về cũng chỉ muốn xem a gia của ngươi, cha của ngươi, tam thúc của ngươi có còn sống không, còn định đón a gia của ngươi đi Malay hưởng phúc thanh nhàn, giờ thấy a gia của ngươi khỏe mạnh hơn cả ta, ngươi lại có thành tựu, đương nhiên phải về Malay, sống ở Malay lâu như vậy, huống chi còn có cơ nghiệp ở đó, đã rất khó chuyển về Hồng Kông.

- Ngươi định cư ở Malay, vậy Ninh Tử Khôn bên ngoài kia quen biết thế nào?

Tống Thiên Diệu nghiêng đầu về phía cửa, hỏi Tống Xuân Trung.

Tống Xuân Trung sờ vết thương trên mặt do Ninh Tử Khôn cào, nhẹ nhàng nói:

- Chuyện cũ nhiều năm, vừa hay gọi hắn vào, nói rõ hết luôn.

- Ninh tiên sinh, vào uống trà.

Tống Thiên Diệu nói với bên ngoài cửa.

Dường như Hùng tẩu ở bên ngoài lại nói gì đó với Ninh Tử Khôn, sau đó Ninh Tử Khôn mới miễn cưỡng trừng mắt bước vào, đôi mắt chỉ chăm chăm nhìn chằm chằm vào Tống Xuân Trung.

- Tứ ca, năm đó ta…

Nhìn thấy Ninh Tử Khôn bước vào, Tống Xuân Trung đứng dậy mở miệng nói với Ninh Tử Khôn.

- Câm miệng, ta không phải tứ ca của ngươi, không xứng đáng.

Ninh Tử Khôn ngồi xuống bên giường đơn của Tống Thiên Diệu, mặt mày cau có nói.

Tống Thiên Diệu cười nói với Ninh Tử Khôn:

- Bình thường Ninh tiên sinh còn khuyên ta đừng nóng giận, người trẻ tuổi phải trầm ổn, kiềm chế lửa giận, sao hôm nay chính ngươi lại như một đống lửa bốc cháy vậy.

- Tống tiên sinh, được ngươi thu lưu ở xưởng, nuôi lão quỷ này gần một năm, trong lòng ta vô cùng cảm kích, nhưng đối với Phùng Nhất Phát, không phải ngươi khuyên vài câu là có thể nuốt trôi cơn giận này đâu. Hắn là lừa đảo, ta cũng là lừa đảo, lừa người và bị lừa đều là chuyện thường ngày, nhưng quy tắc giang hồ, đã cùng nhau làm cục thì phải tin tưởng lẫn nhau, đồng lòng kiếm tiền, Phùng Nhất Phát lại bán đứng tất cả mọi người, tự mình cuốn tiền bỏ trốn, hại chết rất nhiều người coi hắn là huynh đệ, bạn bè, lừa đảo là kẻ xấu, nhưng kẻ xấu cũng phải giữ quy tắc chứ!

Chương 593. Chuyện cũ Thượng Hải (2)

Ninh Tử Khôn nhắc đến chuyện xưa, dường như khóe mắt cũng hơi đỏ lên:

- Ba đệ tử của ta, một hồng nhan tri kỷ, tất cả đều chết trong cục đó, nếu không thật sự nghĩ rằng ta muốn một mình cô đơn chạy đến Quảng Châu ẩn danh, làm tóc giả râu giả cho diễn viên sao? Ta là để tìm ra tên vương bát đản Phùng Nhất Phát đó để báo thù cho bọn họ!

- Đã là kẻ xấu rồi, còn nói gì đến quy tắc?

Tống Thiên Diệu rất muốn hỏi Ninh Tử Khôn một câu, nhưng nhìn thấy bộ dạng kích động của đối phương, cuối cùng không nói ra miệng.

Tống Thiên Diệu hỏi Tống Xuân Trung:

- Năm đó các ngươi rốt cuộc đã làm chuyện gì? Khiến Ninh tiên sinh nổi giận lớn như vậy?

Tống Xuân Trung kẹp điếu thuốc, dường như hồi tưởng một lúc, mới bắt đầu kể cho Tống Thiên Diệu về những trải nghiệm sau khi rời khỏi Hồng Kông.

Sau khi chạy từ Cửu Long đến Hồng Kông, hắn không chọn ở lại Hồng Kông vất vả mưu sinh như gia đình Tống Xuân Lương, mà dựa vào tiền bạc trang sức ăn trộm được giả làm người giàu có, đi tàu của người Anh trốn đến Sandakan ở Malay.

Kết quả không lâu sau khi Hồng Kông thất thủ, Malay cũng bị quân Nhật chiếm đóng, người Nhật ở Malay ủng hộ người Malay, kỳ thị người Hoa, các làng người Hoa thường xuyên bị tàn sát, vì vậy cuối năm 1942, Tống Xuân Trung lại giả mạo thương nhân Hoa kiều Malay chuẩn bị về nước tham gia kháng chiến, đi tàu của chính phủ Quốc dân đảng đến Nam Dương quyên góp trở về đại lục. Lúc đó Quốc dân đảng cũng không điều tra kỹ lưỡng xem Tống Xuân Trung có phải là Hoa kiều yêu nước thực sự hay không, chỉ nghĩ rằng có một người Hoa ở Malay nhiệt huyết muốn về nước kháng chiến, chắc không thể lừa dối được, nên còn bổ nhiệm cho Tống Xuân Trung chức vụ đại đội trưởng đại đội y tế đảo Hải Nam của Hội Hồng Thập Tự Trung Hoa Dân Quốc, ý định là muốn Tống Xuân Trung phát huy tác dụng ở vị trí nhàn rỗi này, thu hút động viên người Hoa ở Malay quyên góp tiền, ủng hộ kháng chiến.

Kết quả Tống Xuân Trung phát hiện rất nhiều quan chức Quốc dân đảng ở đảo Hải Nam thu thuế bừa bãi, đánh người Nhật không giỏi, nhưng vơ vét tiền bạc thì rất tài, lập tức học theo, không những không giúp chính phủ Quốc dân đảng chuẩn bị tiền bạc, ngược lại còn bán thuốc men do đại đội y tế kiểm soát, tự mình kiếm được một khoản, đặc biệt là lần cuối cùng trước khi rời đi, gần như dọn sạch kho thuốc, khiến cấp trên của hắn bị xử tử theo quân pháp.

Tống Xuân Trung từ nhỏ đã được mắt thấy tai nghe bên cạnh những kẻ giang hồ hạ lưu ở Đông Lương Sơn, những thủ đoạn giang hồ không thể lên mặt bàn đều nắm rõ, khi xưa ở Đông Lương Sơn cũng có vài nhân vật Thiên môn lẩn khuất trong đó, Tống Xuân Trung đã học được mười phần mười những thủ đoạn gà gáy chó sủa của họ.

Sau khi kiếm được một khoản lớn từ đảo Hải Nam và chạy trốn, Tống Xuân Trung lại dùng số tiền này mua một thân

phận mới, giả mạo làm thương nhân Quảng Đông tị nạn, đổi tên thành Phùng Nhất Phát, ra oai phủ đầu đến Trùng Khánh.

Vốn tưởng rằng ở Trùng Khánh - đại bản doanh của Quốc dân đảng sẽ được bình an vô sự. Dù cho người Nhật có đánh tới, cũng có đại quân Quốc dân đảng chặn ở phía trước. Nào ngờ Tống Xuân Trung không bị người Nhật xử lý, mà lại bị Quốc dân đảng cho một trận.

Lúc đó Quốc dân đảng ép buộc các thương nhân ở Tứ Xuyên phải đưa tiền ra ủng hộ cuộc kháng chiến. Tiền Tống Xuân Trung kiếm được từ việc buôn bán thuốc men, bị Quốc dân đảng cướp mất bốn phần năm. Thêm vào đó, đồng pháp tệ mất giá quá nhanh, mấy trăm vạn pháp tệ trong tay, chưa đầy nửa tháng đã mất giá chỉ đủ ăn cơm đạm bạc qua ngày.

Bất đắc dĩ, Tống Xuân Trung đành phải quay lại nghề cũ, tiếp tục lừa đảo. Ban đầu hắn làm một mình, sau đó thu nạp thêm vài đồng bọn làm tay chân để mở rộng đội ngũ. Về sau hắn lại kết giao với nhiều người cùng nghề, nhóm Ninh Tử Khôn cũng là quen biết khi hắn ở Trùng Khánh. Sau hơn một năm ở Trùng Khánh, Tống Xuân Trung gần như đã quen biết hết các tổ chức móc túi, lừa đảo lớn nhỏ ở Tứ Xuyên, Thiểm Tây, Quý Châu. Bản thân hắn cũng đã có hơn chục đệ tử và đồ tôn bên cạnh.

Sau khi Nhật Bản đầu hàng, Trung Quốc chiến thắng trong cuộc kháng chiến, Tống Xuân Trung trước tiên đến thủ đô Nam Kinh, sau đó phát hiện ra Thượng Hải vì trước đây là khu tô giới nên phồn hoa hơn Nam Kinh, người giàu cũng nhiều hơn, nên hắn lại đến Thượng Hải Tân. Hắn liên lạc với sáu bảy chục người trong giới lừa đảo đã quen biết trước đó, bàn bạc cùng nhau làm một phi vụ lớn ở Thượng Hải Tân, sau khi chia chác xong sẽ ẩn danh mai danh, an hưởng tuổi già trong thời thái bình.

Tống Xuân Trung, Trần Chí Phong - thủ lĩnh tổ chức lừa đảo Quý Châu, và La Tông Xương - thủ lĩnh nhóm lừa đảo của Ninh Tử Khôn, ba người liên thủ bày ra một Thiên Tiên cục. Toàn bộ Thiên Tiên cục được sắp xếp người ở ba nơi: Thượng Hải Tân, Hồ Nam và Tây Hồ.

Trong đám người này, Trần Chí Phong tướng mạo đường hoàng, thuở nhỏ từng học tư thục, lớn lên lại học Đại học Giao thông, thông thạo cả văn hóa Đông Tây, không chỉ biết tiếng Anh mà còn nói được phương ngữ của hơn chục tỉnh. Hắn từng dẫn đám tay chân đến một huyện hẻo lánh ở tỉnh Quý Châu giả mạo làm huyện trưởng, cai trị suốt tám tháng, cuỗm đi mấy vạn lượng bạc thuế của huyện. Cho đến khi hắn dẫn đám tay chân ra tay rồi rời đi, cấp trên vẫn còn mơ hồ, đang chuẩn bị xin bằng khen cho hắn, khen ngợi hắn trị chính có phương pháp.

Chương 594. Chuyện cũ Thượng Hải (3)

Vì vậy Trần Chí Phong được chọn làm người ở lại Thượng Hải Tân lộ mặt chủ trì vụ lừa đảo, còn Tống Xuân Trung thì dẫn một nhóm người đến Tây Hồ làm giả và mưu tính, còn La Tông Xương và nhóm của Ninh Tử Khôn thì ẩn náu ở Thượng Hải Tân, phụ trách đẩy mạnh toàn bộ vụ lừa đảo.

Vụ Thiên Tiên cục này được gọi là mở công ty khai thác mỏ và bán cổ phần.

Trần Chí Phong lấy thân phận Hoa kiều hồi hương phát triển đến Thượng Hải Tân kết giao với các giới, thường xuyên tham dự các buổi tiệc lớn nhỏ, linh hoạt biến báo, ăn nói duyên dáng, tiếp đãi khách khứa bốn phương không sơ hở, với các nhân vật nổi tiếng ở Thượng Hải, dù là giới chính trị, thương giới, học thuật hay các đại gia nổi tiếng, gần như đều có chút giao tình. Chỉ trong ba tháng, Trần Chí Phong đã trở thành nhân vật có tiếng ở Thượng Hải Tân.

Còn nhóm của La Tông Xương và Ninh Tử Khôn, hoặc tự tiến cử, hoặc nhờ quan hệ, phần lớn đều xin vào làm người hầu trong nhà những người mà Trần Chí Phong đã kết giao. Hoặc có những phụ nữ dựa vào nhan sắc, khoe khoang phong tình, trực tiếp trở thành di thái thái, tiểu thiếp, nhà riêng của một số quan chức. Lác đác, La Tông Xương và Ninh Tử Khôn đã sắp xếp hơn hai mươi nam nữ, thâm nhập vào nhà những nhân vật mục tiêu đó.

Tống Xuân Trung dẫn người đến Tây Hồ, thiết lập cơ quan thường trú ở vài huyện thành ở Tây Hồ, thuê cửa hàng treo

biển hiệu, biển hiệu đều ghi "Văn phòng đại diện Công ty khai thác mỏ XX tại huyện nào đó".

Lại sớm tung tin, liên lạc với các chủ mỏ ở khắp Tây Hồ, tạo ra vẻ muốn thương lượng mua lại mỏ để khai thác khoáng sản, liên quan đến số tiền khổng lồ. Không chỉ có người Trung Quốc đàm phán với chủ mỏ, mà còn có cả người nước ngoài đi theo, mang theo các loại máy móc khảo sát, kiểm tra tình hình mỏ.

Hơn nữa, từ ba nhóm người này, mỗi nhóm lại chọn ra một người, ba người này giả mạo thân phận, vào làm việc tại một ngân hàng đang tuyển dụng.

Tống Xuân Trung tạo ra vẻ chuyên nghiệp ở Tương Tây khiến các chủ mỏ tin là thật, nên tin đồn đã lan khắp Tương Tây rằng có đại lão bản hợp tác với người nước ngoài, thu mua mỏ với giá cao để khai thác. Danh tiếng của công ty khai mỏ XX chưa kịp làm ăn gì đã vang dội, thậm chí còn có tin đồn rằng khi công ty mua được mỏ, dân trong huyện đều có thể vào làm, giúp khai thác, mỗi ngày được trả hai đồng bạc lớn. Tin đồn này càng khiến danh tiếng công ty khai mỏ lan truyền khắp các huyện ở Tương Tây, ai ai cũng biết.

Mọi thứ đã được sắp xếp chu đáo, màn dạo đầu cũng đã diễn xong, Trần Chí Phong ở Thượng Hải phụ trách chính thức khai mạc, thuê khách sạn sang trọng mời 3-4 trăm nhân vật nổi tiếng ở Thượng Hải dự tiệc. Trong bữa tiệc, hắn nâng ly phát biểu, hùng hồn cảm thán về tình hình đất nước sau chiến tranh cần được xây dựng lại, nguồn tài chính bị bế tắc, nên hắn muốn kêu gọi những người có chí hưng thịnh Trung Quốc cùng thành lập công ty khai mỏ, khai thác nhiều mỏ ở Tương Tây, cứu nước bằng công nghiệp, phát triển thực nghiệp Trung Quốc.

Hắn còn nói thẳng đã liên hệ với Bộ Thương mại Trung Hoa Dân Quốc, khi công ty khai mỏ phát triển lớn mạnh, quy mô đã thành, Trần mỗ hắn sẽ giao một nửa cổ phần cho nhà nước, Bộ Thương mại đã hồi âm rất ủng hộ hành động yêu nước báo quốc này của hắn.

Khai mỏ vì nước cần rất nhiều tiền, phải mua máy móc nước ngoài, tuyển công nhân v.v., nên tạm định vốn cổ phần là 1 triệu đồng bạc.

Trần mỗ hắn toàn bộ gia sản cũng chỉ có 200.000 đồng bạc, chỉ đủ 20%, nên muốn nhân dịp bữa tiệc này tìm những người có chí muốn cùng hắn đầu tư vào mỏ Tương Tây, cùng làm người sáng lập, hy vọng mọi người có thể hết sức ủng hộ sự nghiệp công nghiệp của tổ quốc, cùng góp sức làm việc lớn, để tăng cường sức mạnh quốc gia.

Trong bữa tiệc, Trần Chí Phong thậm chí còn đưa ra điều lệ cần chuẩn bị trước khi khai mỏ, bảng biểu, danh sách, công văn hồi âm của Bộ Thương mại v.v., cổ phần lợi nhuận cũng đều ghi chép đầy đủ, triển vọng rất hấp dẫn. Thêm vào đó là bài diễn thuyết hùng hồn của Trần Chí Phong, có khí thế như thể sự hưng vong của thực nghiệp Trung Quốc đều nằm trên vai thế hệ chúng ta, không thể từ chối.

Nên trong số người có mặt, có nhiều người rất xúc động.

Hơn nữa, điều lệ kêu gọi cổ đông khai mỏ mà Trần Chí Phong đưa ra liệt kê rất chi tiết, khiến nhiều thương nhân nổi tiếng có mặt khi thấy bản điều lệ này đều khen ngợi Trần Chí Phong quả nhiên không hổ danh là Hoa kiều Hoa thương từng trải qua nhiều thế sự ở nước ngoài.

Toàn bộ văn bản đều song ngữ Trung-Anh, hơn nữa trong điều lệ quy định thời hạn kêu gọi cổ đông là nửa năm, trong thời gian kêu gọi, tiền sẽ được gửi vào ngân hàng nọ, không ai được phép tự ý sử dụng. Đến khi hết hạn sẽ căn cứ vào số tiền

đóng góp của mỗi người để bầu ra hội đồng quản trị công ty, do hội đồng quản trị chính thức quản lý số tiền cổ phần.

Trong điều lệ thậm chí còn có cả quy định về việc bầu chọn kiểm toán viên, thanh tra viên và các kế hoạch chi tiết khác, đều được liệt kê đầy đủ. Các loại kế hoạch, các quy tắc, các bản thuyết minh, các hạng mục, không thứ gì là không chi tiết, chu đáo, ổn thỏa, rõ ràng, công bằng.

Chỉ nhìn bản điều lệ dày cộp này thôi đã khiến những người có mặt tin tám phần, nếu không thật lòng muốn làm ngành khai mỏ, không thể nào bỏ ra nhiều tâm huyết chế tác như vậy.

Nên ngay tối hôm đó đã có nhiều người hăng hái đăng ký mua 300.000 đồng. Sau bữa tiệc, nhiều người có ý định gọi điện liên lạc với bạn bè ở mấy huyện Tương Tây để hỏi thăm tình hình mỏ ở Tương Tây, nhận được hồi âm là quả thật có chuyện đó, công ty khai mỏ đã sắp xếp người đang thu mua mỏ, còn có người nước ngoài hàng ngày đến mỏ khảo sát, có vẻ không lâu nữa sẽ khai thác.

Chương 595. Chuyện cũ Thượng Hải (3)

Thậm chí có người già dặn thận trọng đã đích thân đến Tương Tây xem xét, quả nhiên, công việc của công ty khai mỏ ở mấy huyện Tương Tây đang diễn ra có trật tự.

Còn Trần Chí Phong trong nửa năm kêu gọi cổ đông này, mỗi ngày đều cần mẫn chạy đi chạy lại các công ty máy móc nước ngoài, như thể đang chuẩn bị liên lạc đặt mua máy móc khai mỏ.

Lúc này, nhóm người được Ninh Tử Khôn cài cắm bắt đầu loan tin khắp nơi:

- Nghe người hầu nhà thương nhân nọ nói, lão gia nhà họ đã lén lút mua 50.000 đồng bạc lớn cổ phần của công ty khai mỏ Trần Chí Phong dưới danh nghĩa của di thái thái.

- Hôm kia cục trưởng nọ bảo quản gia đi mua 10.000 đồng bạc lớn cổ phần của công ty khai mỏ.

Lại còn những cô nàng được cài cắm vào, cũng đều van nài người bên gối móc tiền ra mua cổ phần, để sau này già nua xấu xí còn có chỗ nương tựa.

Bằng đủ mọi cách, cho đến hạn chót mua cổ phần, bọn lừa đảo này công khai và lén lút đã huy động được tổng cộng hơn 1.200.000 đại dương, tương đương 5,7 tỷ pháp tệ thời đó, 12.000 lượng vàng!

Mà chi tiêu trong nửa năm của bọn chúng, bao gồm cài người vào làm việc trong ngân hàng, hối lộ, mở văn phòng ở Tương Tây, thuê chuyên gia khảo sát nước ngoài, thậm chí là

Trần Chí Phong bày vẽ, kết giao bạn bè, cũng không quá 100.000 đại dương, tương đương nửa năm vụ này kiếm lãi ròng 1.100.000 đại dương.

Một ngày trước khi hết hạn mua cổ phần, Trần Chí Phong, Tống Xuân Trung, La Tông Xương ba người tụ họp ở Thượng Hải Tân, chỉ chờ ba tay chân được cài cắm trước vào ngân hàng chuyển tiền từ ngân hàng nọ sang tài khoản đã chuẩn bị sẵn ở ngân hàng nước ngoài, ba người chia tiền xong sẽ dẫn tay chân rời khỏi Thượng Hải Tân, nếu có duyên, giang hồ tái ngộ.

Lúc này lại xảy ra sự cố, hơn 400.000 đại dương do hai người kia xử lý đã vào tài khoản ngân hàng nước ngoài đủ số, chỉ riêng gần 700.000 đại dương mà đệ tử của Tống Xuân Trung đáng lẽ phải xử lý lại chậm trễ không vào tài khoản.

Ngay sau đó, chưa kịp để ba người phản ứng, cảnh sát đã nhanh chóng bao vây khách sạn Trần Chí Phong đang ở, Trần Chí Phong, La Tông Xương bị đưa về đồn cảnh sát tại chỗ, Tống Xuân Trung lại bình an vô sự, cảnh sát thậm chí không hỏi hắn một câu.

Tay chân của Trần Chí Phong, một phần tay chân của Tống Xuân Trung, thậm chí cả tay chân của La Tông Xương ở tận Tương Tây chưa kịp rút lui, cũng gần như bị bắt hết, chỉ có Ninh Tử Khôn và một số ít người miễn cưỡng hóa trang trốn thoát.

Báo chí lập tức đăng tin, cảnh sát phá án lớn, bắt giữ hàng chục kẻ lừa đảo, số tiền liên quan hàng tỷ pháp tệ, tội ác tày trời, tuyên án tử hình, thi hành xử bắn, để răn đe.

Ngoài phần lớn 400.000 đại dương bị bộ phận cảnh sát Quốc dân đảng nuốt chửng, vẫn còn gần 700.000 đại dương không rõ tung tích, nên những người còn sống như Ninh Tử Khôn tự nhiên cho rằng Tống Xuân Trung bình an vô sự đã

bày kế trong kế, để độc chiếm gần 700.000 đại dương mà bán đứng bọn họ.

- Ba nhóm người liên thủ bày kế, chỉ có ngươi bình an vô sự, ngươi nói không phải ngươi?!

Ninh Tử Khôn mắt đỏ ngầu, đợi Tống Xuân Trung nói đến đây, không nhịn được mở miệng nói.

Bên cạnh, Tống Thiên Diệu và Lâu Phượng Vân đều nghe đến say mê, vị đại bá này của mình, vị Trần Chí Phong, La Tông Xương kia đều là nhân vật lợi hại a, trên đời này, dễ lừa nhất là người nghèo, khó lừa nhất mới là người giàu, mà nhóm người này lại chạy đến Thượng Hải Tân, nơi có nhiều người giàu nhất Trung Quốc lúc bấy giờ, lừa được 1.100.000 đại dương từ tay những người giàu tinh ranh đó.

Lâu Phượng Vân càng cảm thấy, khi xưa mình mở sòng bạc nhỏ trên giang hồ, ra đòn bịp giết bọn cờ bạc lấy tiền, so với những việc hai người trước mặt này từng làm, quả thực chỉ là trò chơi trẻ con.

Ninh Tử Khôn ở đây tức giận chất vấn, bên kia Tống Xuân Trung cười khổ nói:

- Tứ ca, ngươi xem…

Tống Xuân Trung vừa nói vừa từ từ cởi cúc áo sơ mi, để lộ cả lồng ngực, vết sẹo do vết thương súng ở ngực trái hiện rõ trước mắt Tống Thiên Diệu, Ninh Tử Khôn, Lâu Phượng Vân.

Vị trí vết thương súng càng khiến Lâu Phượng Vân sợ hãi che miệng, phát súng này rõ ràng là trúng tim, không biết vị Tống Xuân Trung này đã sống sót thế nào sau khi bị bắn trúng tim!

- Ta đã lăn lộn giang hồ bao lâu nay, không ngờ lại bị chính đồ đệ của mình lừa. Bốn tên đồ đệ liên thủ giấu ta, bày ra một cục trong cục, tiết lộ tin tức trước cho cảnh sát, dùng 40 vạn

đại dương câu bụng cảnh sát, để cảnh sát bắt hết những người của các ngươi, chỉ để lại một mình ta.

- Chính là để phòng ngừa có kẻ trốn thoát rồi báo thù, giữ lại mạng ta là để các ngươi tin rằng chính ta cuỗm số tiền đó. May mà ta cũng nghi ngờ bọn chúng, nên đã để lại dấu hiệu ở cầu Ngoại Bạch Độ, hẹn gặp mấy tên đồ đệ đó, kết quả là ngươi thấy đó, một phát súng vào ngực này. Nếu không phải ta phản ứng nhanh, vùng vẫy lật người nhảy xuống sông Hoàng Phố, lại may mắn viên đạn lệch đi một chút, rồi được thuyền đánh cá cứu kịp thời, thì đã sớm xuống dưới đó cùng Trần Chí Phong, La Tông Xương rồi.

Tống Xuân Trung nói với Ninh Tử Khôn:

- Khi ta tỉnh lại, trên báo đã đăng tin các ngươi bị bắt. Sau khi vết thương lành, ta đã để lại dấu hiệu ở những nơi chúng ta từng ở tại Thượng Hải, nhưng không ai hồi đáp. Ta đợi một tháng, dựa vào tiền giết vài tên nghèo khổ ngoài đường làm lộ phí, trốn khỏi Thượng Hải đến Quảng Châu. Ở Quảng Châu kiếm tiền thêm hai tháng nữa mới quay lại Malay. Ngươi tin hay không thì tùy, toàn bộ sự việc là như vậy.

Ninh Tử Khôn trợn tròn đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào Tống Xuân Trung. Tống Xuân Trung ánh mắt thản nhiên, ưỡn ngực nhìn thẳng vào đối phương.

Chương 596. Chuyện cũ Thượng Hải (4)

- Quỷ mới biết ngươi có nói dối không!

- Tứ ca, ngươi làm thoát nhân cả đời, giỏi nhất là hóa trang giả mạo. Nếu không tin, vậy hãy nhìn kỹ vết thương do súng ở ngực ta xem có phải giả không!

Hai người lại giằng co ở đó, Tống Thiên Diệu đứng bên cạnh nói:

- Thật hay giả, Ninh tiên sinh, còn quan trọng không?

Ninh Tử Khôn bị câu hỏi của Tống Thiên Diệu làm cho sững sờ, nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu chỉ vào Tống Xuân Trung:

- Nếu ngươi cho là giả, giết hắn để báo thù cho bằng hữu và đồ đệ đã chết? Bản thân cũng chuẩn bị đền mạng, bị cảnh sát kéo đi treo cổ? Nói không chừng ba nhóm người xông pha bến bãi Thượng Hải năm xưa, giờ chỉ còn lại hai người các ngươi.

- Giết hắn đi, chỉ còn lại một mình huynh, chẳng phải càng cô đơn sao? Ta thấy chi bằng ngươi cùng hắn đi Malay, hai người làm hàng xóm, lúc rảnh rỗi còn có thể trò chuyện về chuyện giang hồ, vui vẻ thì ngồi xuống uống vài chén, hàn huyên, cùng nhau an hưởng tuổi già.

- Không đi!

Ninh Tử Khôn dứt khoát nói:

- Ta sợ hắn lại bán đứng ta, vạn nhất bị hắn hại chết, ở nơi đó ngay cả người thu xác cũng không có! Phùng Nhất Phát, lần này bỏ qua! Đợi ta chết rồi tắt thở, sẽ xuống dưới hỏi cho rõ những huynh đệ tỷ muội đã chết, rốt cuộc là thật hay giả! Nếu là giả, làm ma cũng sẽ tìm ngươi tính sổ!

Nói xong, Ninh Tử Khôn trừng mắt nhìn Tống Xuân Trung lần cuối, đứng dậy nhanh chóng bước ra ngoài, cũng không còn nhắc đến chuyện liều mạng với Tống Xuân Trung nữa.

Đợi Ninh Tử Khôn rời đi, Tống Thiên Diệu muốn nói lại thôi, Tống Xuân Trung thì đánh giá Lâu Phượng Vân một lượt. Tống Thiên Diệu vẫy tay với Lâu Phượng Vân:

- Đi xem Ninh tiên sinh, đừng để hắn buồn bực, rồi bảo Hùng ca đi cùng hắn.

Khi Lâu Phượng Vân cũng rời đi, Tống Xuân Trung tự châm một điếu thuốc, từ lỗ mũi phun ra hai cột khói:

- A Diệu, ngươi có phải muốn hỏi, những gì ta vừa nói rốt cuộc là thật hay giả?

- Cũng có chút tò mò.

Tống Thiên Diệu nói.

- Đương nhiên là giả, lừa Ninh Tử Khôn thôi. Nói về đầu óc, hắn một kẻ làm thoát nhân, sao so được với ta loại lão chính chuyên bày mưu tính kế.

Tống Xuân Trung nói một cách tự nhiên:

- Ngay từ đầu chính là ta đề xuất đến Thượng Hải bến bãi làm một vụ lớn. Nếu không sắp xếp kỹ, làm sao yên tâm gọi Trần Chí Phong, La Tông Xương hai nhóm người đến tham gia? 70 vạn đại dương đã vào túi ta, mấy chục lão thiên bị xử bắn vì ta tiết lộ tin tức cho cảnh sát, hai tên đồ đệ bị ta diệt khẩu. Vết thương súng cũng là thật, là ta bỏ tiền thuê tay súng

giỏi vẽ dấu trên ngực rồi bắn. Vốn định dùng vết thương súng này để câu những con cá sót lưới như Ninh Tử Khôn, triệt để trừ cỏ tận gốc, đáng tiếc không thành công. Cho nên Thiên Tiên cục này, nói ra cũng không tính là hoàn hảo.

Tống Thiên Diệu hoàn toàn bội phục Tống Xuân Trung, ai bảo nhà họ Tống ngoài tam thúc ra thì không có kẻ giang hồ tàn nhẫn nào, vị đại bá này tuyệt đối không kém cạnh tam thúc, chỉ là cách tàn nhẫn khác nhau mà thôi.

Không chỉ lừa gạt mấy chục tên bịp bợm, còn có gan tự bắn vào ngực mình.

Loại gan dạ này, nếu mang ra cùng tam thúc chiến đấu với người Nhật ở bến tàu Cửu Long thì tuyệt đối đủ sức. Đáng tiếc, sự tàn nhẫn này lại được dùng vào con đường tà đạo.

- Vậy đại bá, bây giờ người ở Malay…

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Tống Xuân Trung, mở miệng hỏi.

Tống Xuân Trung lấy từ trong túi áo vest của mình một tấm danh thiếp đưa cho Tống Thiên Diệu:

- Tuy trước đây làm ăn bị người ta lừa, mất đi một nửa tài sản, nhưng bây giờ vẫn còn chút dư tài, muốn đón gia gia ngươi qua Malay dưỡng lão không phải ta nói suông đâu, là thật đấy.

Tống Thiên Diệu nhận lấy tấm danh thiếp này, trên đó có mấy dòng chữ song ngữ Trung-Anh được sắp xếp giống như vỏ hộp diêm.

Chủ vườn cao su Trung Liên Tân Phúc Châu Malaysia, chủ nhà máy xi măng Trung Liên Tân Phúc Châu Malaysia, Tống Xuân Trung.

Nhìn tấm danh thiếp này, Tống Thiên Diệu lại nghĩ đến vấn đề mà Ninh Tử Khôn đã từng lo lắng.

Tấm danh thiếp này rốt cuộc là thật hay giả?

…

Nhưng Tống Thiên Diệu lập tức tự cười nhạo trong lòng, Tống Xuân Trung nói thật cũng được, giả cũng được, ở Malay là phú ông cũng được, là kẻ lừa đảo cũng được, liên quan gì đến hắn chứ, những lời vừa rồi, Tống Thiên Diệu coi như nghe một câu chuyện truyền kỳ vậy.

- Đã có vườn cao su và nhà máy xi măng rồi, vậy đại bá sau này cứ yên ổn làm một thương nhân chính đáng ở Malay, an hưởng tuổi già là được, có thể rút lui khỏi giang hồ bình an vô sự đã là rất khó được rồi.

Tống Thiên Diệu cười đặt tấm danh thiếp xuống, mỉm cười với Tống Xuân Trung.

Tống Xuân Trung cũng cảm khái gật đầu:

- Phải, trong nháy mắt từ lúc trốn khỏi Hồng Kông đến nay đã mười năm, A Diệu ngươi đã từ một đứa trẻ trưởng thành rồi, ta có lỗi với gia gia ngươi, mười năm qua chưa thể tận hiếu, tam thúc ngươi lại mất sớm, may mà có ngươi và cha ngươi chăm sóc gia gia, sau này nếu có chỗ nào cần ta giúp đỡ, cứ theo số điện thoại trên danh thiếp gọi cho ta, Tống Xuân Trung ta tuy cả đời làm nhiều chuyện xấu, nhưng vẫn nhớ mình họ Tống, sẽ không keo kiệt với người nhà.

- Đa tạ đại bá, nhưng gần đây việc làm ăn của ta còn tốt, có thể ứng phó được, nếu cần người giúp đỡ, ta nhất định sẽ mở lời.

Tống Thiên Diệu dựa người vào lưng ghế, nói với Tống Xuân Trung.

Vẫn là chỉ giữ quan hệ họ hàng với Tống Xuân Trung là đủ rồi, còn việc làm ăn hay qua lại tiền bạc, tốt nhất là miễn bàn.

Nếu không Tống Thiên Diệu thật sự không có cách nào phán đoán những lời nói ra từ miệng Tống Xuân Trung, cái nào là thật, cái nào là giả.

Chương 597. Lư Vinh Phương (1)

- Ta biết ngươi nghe xong chuyện ta kể sẽ sợ hãi, nhất là ngươi hiện giờ cũng làm ăn, sẽ cảm thấy ta là đại bá đột nhiên xuất hiện có thể không an phận.

Tống Xuân Trung hơi nghiêng người về phía trước, đưa tay vỗ vỗ vai Tống Thiên Diệu, với vẻ mặt hiểu được sự từ chối của Tống Thiên Diệu:

- Đúng vậy, vợ chồng xa cách lâu ngày còn thấy xa lạ, huống chi là ta, đại bá từ nhỏ đã ít thân cận, đi mất mười năm không biết sống chết. Yên tâm, thứ nhất sẽ không vay tiền ngươi, thứ hai sẽ không làm ăn với ngươi, thứ ba cũng không có lợi lộc gì cho ngươi chiếm, nhưng ta không con cái, sau khi ta chết, có thể viết di chúc để lại sản nghiệp ở Malay cho ngươi thừa kế, lúc đó ta đã chết rồi, ngươi đứng trước linh đường nhận di chúc từ luật sư, lúc đó chắc ngươi không còn phải lo ta lừa ngươi nữa.

Nói xong, Tống Xuân Trung đứng dậy đi vòng quanh phòng Tống Thiên Diệu hai vòng, cuối cùng quay đầu nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Ngày mai ta sẽ đi thăm vài người bạn cũ từ Malay về Hồng Kông định cư, ngày mốt sẽ trở về Malay, biết các ngươi còn sống, sống tốt là đủ rồi, gia gia ngươi không muốn gặp ta, ta cũng không muốn xuất hiện trước mặt hắn để hắn chán ghét, đến dịp lễ tết, thay ta tận hiếu nhiều hơn.

Tống Xuân Trung nói xong với Tống Thiên Diệu, liền bước ra ngoài cửa.

Tống Thiên Diệu cầm hộp diêm nghịch nghịch trong tay rồi đứng dậy, bảo Hoàng Lục lái xe đưa Tống Xuân Trung đến khách sạn gần nhất. Cho đến khi Tống Xuân Trung lên xe rời đi, Tống Thiên Diệu vẫn không nói một lời níu kéo nào.

Hắn không dám.

Nhìn biểu hiện của Tống Xuân Trung, vị đại bá này xuất hiện ở Hồng Kông chắc chắn có mưu đồ gì đó. Khả năng lớn nhất, mưu đồ đó nhắm vào chính hắn. Gặp ông nội xong, ăn tát xong, rồi xuất hiện ở xưởng của hắn, tại sao không đi gặp cha mẹ hắn trước?

Những chuyện đã qua, đặc biệt là việc hắn lừa đồng bọn, chiếm đoạt tiền bạc, không cần thiết phải nói ra với hắn, có phải muốn dùng chuyện này để đổi lấy sự tin tưởng của đối phương?

Nhưng một tay lừa đảo già đời có thể thiết kế một ván bài tinh vi như vậy, làm sao lại để lộ thủ đoạn lấy lòng thô thiển và trắng trợn như thế?

Không đoán được tâm tư của vị đại bá này, nên Tống Thiên Diệu không muốn có bất kỳ liên hệ nào với đối phương. Sau khi cẩn thận suy nghĩ về tất cả các khả năng có thể xảy ra rồi lần lượt phủ định, Tống Thiên Diệu trở về phòng nghỉ ngơi.

…

Lư Vinh Phương, người đã giả danh thành Robert để cố ý đến dự bữa tiệc 6 người để xem xét Tống Thiên Diệu, ngáp một cái rồi ném đống tài liệu cổ phiếu trong tay lên bàn trà, sau đó ngả người trên ghế sofa vặn vẹo cổ:

- Đồ khốn, nói khoác cũng quá lố rồi, chỉ là thu gom một ít cổ phiếu lẻ, cho dù bán cả quần lót của tên Tống Thiên Diệu

đó đổi lấy tiền, hiện giờ nhiều lắm cũng chỉ thu gom được 10%, làm gì có thủ đoạn rắn nuốt voi, nhà họ Lâm đâu phải đồ ngu, bây giờ thấy cổ phiếu tăng nhẹ vì có người thu gom, nói không chừng trong lòng đang mừng thầm, đợi Tống Thiên Diệu chạm đến giới hạn cho phép của nhà họ Lâm, tự nhiên sẽ gây áp lực buộc Tống Thiên Diệu dừng tay.

- Uổng công ta còn tưởng Tống Thiên Diệu có thủ đoạn thông thiên gì trên thị trường chứng khoán, thu gom cổ phiếu lẻ mà gọi là rắn nuốt voi, vậy một công ty bình thường phát hành cổ phiếu mới thu hút vốn thì gọi là gì? Gọi là đại náo thiên cung à? Tên khốn cho ta tin tức cũng là đồ ngu, chuyện này muốn ta tiết lộ cho nhà họ Lâm hoặc để mọi người đều biết? Vậy chẳng phải làm hỏng danh tiếng của ta, thực sự bị mọi người cười là đồ ngu sao?

Họ Lư của Lư Vinh Phương không phải cùng họ với Lư Văn Huệ, một gia tộc Hoa kiều nổi tiếng ở Hồng Kông. Gia đình hắn có tổ tịch ở Hạc Sơn, ban đầu lập nghiệp ở Nam Dương. Vào giữa những năm 30, Lư Vinh Phương khi đó mới vài tuổi, vì ông nội qua đời, gia tộc nội loạn, cha mẹ mất sớm trong tai nạn máy bay, nên Lư Vinh Phương được người anh Lư Vinh Khang không muốn dính líu vào vở kịch tranh giành tài sản gia tộc đưa từ Nam Dương đến Hồng Kông phát triển.

Hai anh em nhà họ Lư tuy quyền thế uy vọng không bằng gia tộc họ Lư bản địa, nhưng cũng là một trong những gia đình giàu có. Lư Vinh Khang bỏ vốn xây một tòa nhà 12 tầng ở đại lộ Hoàng Hậu, Trung Hoàn để cho thuê, hai anh em làm chủ nhà chỉ dựa vào tiền thuê đã đủ duy trì cuộc sống sung túc. Thêm vào đó, Lư Vinh Khang làm một số việc kinh doanh thương mại Nam Dương, còn Lư Vinh Phương nắm trong tay vài chục vạn tiền nhàn rỗi, cả ngày có vẻ như không làm gì, thường xuyên đông một búa tây một gậy vung tiền lung tung, nhưng đến cuối năm vẫn luôn có lợi nhuận.

- Vinh cô nương, sáng sớm đã bảo ta…

Bên ngoài cửa, Phan Quốc Dương, người đã từng giả danh thành Chris Trang trong bữa tiệc 6 người, không đợi người hầu giúp mở cửa, đã tự đẩy cửa vào phòng khách nhà họ Lư, cười xấu xa nói với Lư Vinh Phương đang nằm bẹp như một đống bùn trên ghế sofa.

Lư Vinh Phương không thèm nhấc mí mắt, lười nhác mở miệng chửi:

- Ngươi mà gọi ta là Vinh cô nương một lần nữa, tin hay không ta sẽ cào xước xe của ngươi.

Cái tên Lư Vinh Phương đậm chất nữ tính, nên thường bị tên bạn thân này trêu chọc.

- Này, gọi ta đến sớm thế này là vì chuyện gì? Ngươi là kẻ nhàn rỗi, còn ta có công việc đấy.

Chương 598. Lư Vinh Phương (2)

Phan Quốc Dương từ ghế sofa nhảy thẳng qua, ngồi xuống bên cạnh Lư Vinh Phương, vươn tay lấy trái cây trên bàn trà:

- Chưa ăn sáng, không bảo Bình tẩu nấu ít cháo thịt cua ăn à? Ta đã lâu không được ăn cháo chị Bình nấu rồi.

- Nhà ngươi không có người hầu sao? Bình tẩu đã lớn tuổi rồi, ta và đại ca ta, trừ khi thật sự muốn ăn đồ bà ấy nấu, nếu không chúng ta đã rất ít để bà ấy xuống bếp. Đó là người làm lâu năm đã làm việc trong nhà ta từ khi cha mẹ ta chưa kết hôn, theo hai anh em ta vượt biển đến Hồng Kông, chứng kiến đại ca ta cưới vợ sinh con, đương nhiên phải chăm sóc bà ấy thật tốt, chờ đến khi ta cũng cưới vợ sinh con. Muốn uống cháo thì đi trà lâu chứ?

Lư Vinh Phương ngồi thẳng người, vận động cơ thể:

- Đi thôi, ngươi lái xe đưa ta đến Vịnh Đồng La Cảng Điểu Chủy một vòng.

- Để ta phải vội vàng đến đây sớm, chỉ là muốn ta giúp ngươi làm tài xế, hơn nữa làm tài xế mà thậm chí không cho ăn một bát cháo? Ngươi có hiểu nhân tình thế thái không?

Phan Quốc Dương nói không vui.

Lư Vinh Phương đứng dậy cười nói:

- Vậy lần này kiếm tiền, không tính phần của ngươi.

- Vinh cô nương… coi như ta chưa nói những lời vừa rồi, ngươi là bạn tri kỷ nhất của ta, có phải lại chuẩn bị kiếm chút

tiền tiêu vặt để tiêu xài không, nhất định phải tính cả ta.

Phan Quốc Dương lập tức biến vẻ mặt không vui thành nụ cười nịnh bợ, nói với Lư Vinh Phương.

Hai người ra khỏi cửa, đang định lên xe thì một chiếc xe Rolls-Royce màu đen đã lái đến, từ từ dừng lại trước cổng nhà họ Lư.

Phan Quốc Dương đã mở cửa xe, chuẩn bị lên xe, thấy Lư Vinh Phương đứng ngoài cửa xe không động đậy, thúc giục:

- Lên xe đi, kiếm tiền đương nhiên phải nhanh nhẹn một chút.

Lúc này, cửa sau xe Rolls-Royce được tài xế mở ra, một thiếu nữ xinh đẹp ăn mặc theo phong cách Anh quốc đơn giản bước xuống, thấy Lư Vinh Phương đứng bên cạnh xe, mỉm cười dừng bước chào hỏi:

- Phương ca, sớm thế đã ra ngoài à?

- Xuân muội.

Lư Vinh Phương nói với đối phương:

- Đến gặp đại ca à? Ta đang chuẩn bị ra ngoài dạo một vòng.

- Xuân muội? Cái quỷ gì là Xuân muội? Đã gần hè rồi, đâu ra mùa xuân…

Phan Quốc Dương thò đầu ra từ trong xe, rồi bị khí chất của người phụ nữ thu hút, người phụ nữ bước xuống xe trông có vẻ trẻ hơn hắn và Lư Vinh Phương một chút, dung mạo không thể nói là tuyệt mỹ, nhưng thân hình cao ráo, hơi gầy.

Nhưng toàn bộ con người đó lại cho Phan Quốc Dương cảm giác ôn văn trầm tĩnh, đại khí đoan trang, chỉ đứng ở đó, dù mang nụ cười trên mặt, nhưng lại mang một cảm giác xa

cách khó tiếp cận, không phải là băng giá lạnh lùng, cũng không phải là lửa nồng nhiệt, không lạnh không nóng, không xa không gần, trang phục đơn giản và kín đáo lại càng làm nổi bật vẻ cao quý của người phụ nữ.

- Xuân muội xin chào, ta là Phan Quốc Dương…

Phan Quốc Dương không nhịn được xuống xe, chủ động tự giới thiệu với người phụ nữ:

- Ta là bạn thân của Vinh cô nương, ta…

Bên kia người phụ nữ được Lư Vinh Phương gọi là Xuân muội, dường như bị lời nói của Phan Quốc Dương chọc cười, gật đầu với đối phương, rồi bước vào biệt thự nhà họ Lư.

Khi mỹ nhân đã biến mất trong biệt thự, Phan Quốc Dương vẫn còn ánh mắt luyến tiếc nhìn về phía cổng, miệng vẫn nói với Lư Vinh Phương:

- Vinh cô nương, ngươi lại có muội muội xinh đẹp như vậy? Này, sao không giới thiệu cho ta làm quen một chút, chỉ cần ngươi có thể để ta trở thành muội phu của ngươi, sau này giúp ngươi lái xe hàng ngày cũng được!

Lư Vinh Phương bay một cước đá vào mông tên bạn thân:

- Đồ khốn! Xuân muội là ngươi gọi được sao! Còn muốn làm muội phu của ta? Ngươi có sinh ra cái đầu xứng với cô ta không? Ngươi chỉ là một nhân viên nhỏ của Sở Thủy vụ, người ta đã là giám đốc và cổ đông của một ngân hàng rồi!

…

- A Dương, ta có một vấn đề không hiểu?

Lư Vinh Phương ngồi ở ghế phụ lái của xe hơi, hỏi tên bạn thân Phan Quốc Dương đang vừa lái xe đến Vịnh Đồng La Điểu Chủy vừa tức giận cắn một cái bánh xá xíu làm bữa sáng.

Phan Quốc Dương nuốt miếng bánh trong miệng xuống:

- Vấn đề quỷ gì không hiểu? Không hiểu tại sao ta và Xuân muội của ngươi đúng là tài tử giai nhân, trời sinh một cặp sao?

- Ta quả thật thích chơi cổ phiếu, nhưng ta không hiểu tại sao lại nhận được một phong bì, bên trong tiết lộ hết những động thái của Tống Thiên Diệu trên thị trường chứng khoán, hoàn toàn vô lý, đúng không? Tống Thiên Diệu đã có thể kiếm được nhiều tiền trong ngành tóc giả, lại còn tham gia vào thị trường chứng khoán, hẳn phải biết rằng dù những năm trước đây Hi Chấn Trí Nghiệp phát hành cổ phiếu mới làm pha loãng tỷ lệ sở hữu của nhà họ Lâm, nhưng Hi Chấn Trí Nghiệp có quy mô lớn như vậy, đất đai, khu vực lưu trữ dầu mỏ, khách sạn và các ngành công nghiệp khác đều đang mở rộng, cho dù hắn mua toàn bộ số tiền kiếm được từ thị trường tóc giả đổ vào, cũng không thể thực sự nuốt trọn được, ngược lại bán khống cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp để kiếm một khoản thì có khả năng hơn.

Lư Vinh Phương vừa nói vừa bóp cằm tự nhủ.

Phan Quốc Dương không để ý đến lời nói của Lư Vinh Phương, hắn đã rất hiểu người bạn đồng hành này từ thời trung học, khi mở miệng hỏi hắn, vốn dĩ không hề nghĩ sẽ nhận được câu trả lời từ miệng hắn.

Chương 599. Trên trời vốn không có trăng chiếu thường xuyên, nhân gian nên có mùa xuân tới (1)

Lái xe đến khu vực hoang vắng Điểu Chủy Khẩu ở Vịnh Đồng La, Phan Quốc Dương mới nói với Lư Vinh Phương:

- Nói đi, sáng sớm chạy đến Điểu Chủy Khẩu, nghĩ ra cách kiếm tiền gì rồi.

- Chính phủ đang cân nhắc trong vài năm tới sẽ bắt đầu lấn biển tạo đất mới từ khu vực Điểu Chủy Khẩu này, ngươi nói nếu dùng số tiền tiêu vặt trong tay, mua hoặc thuê mười mấy chiếc xe tải chở đất vận chuyển giúp chính phủ… không đúng, ta dường như nghĩ ra điều gì đó!

Lư Vinh Phương nói được một nửa, mắt liền trợn tròn, chửi một câu tục tĩu.

Phan Quốc Dương giật mình:

- Này, nơi này ít người lui tới, nhiều lắm là ta có ý đồ với Xuân muội của ngươi trong lòng, ngươi không phải định giết người diệt khẩu đấy chứ?

- Lấn biển tạo đất… lấn biển tạo đất…

Lư Vinh Phương như bắt được ý tưởng gì đó, vẻ mặt gấp gáp đi vòng quanh tại chỗ, miệng lẩm bẩm bốn chữ lấn biển tạo đất.

Cứ như vậy đi vòng quanh tại chỗ, ban đầu Phan Quốc Dương làm ngơ, tự mình châm thuốc hút, nhưng năm phút sau, Lư Vinh Phương vẫn còn cúi đầu đi vòng quanh chậm rãi, Phan Quốc Dương cuối cùng không nhịn được:

- Lão đại, cho dù ngươi có ý tưởng về việc lấn biển tạo đất, cũng không có vốn, cần gì phải kích động như vậy, giống như ôm được một quả núi vàng vậy.

Hai chữ núi vàng vừa được Phan Quốc Dương nói ra, Lư Vinh Phương đột nhiên dừng bước, với vẻ mặt như vừa hiểu ra điều gì đó, trợn mắt nhìn Phan Quốc Dương:

- Núi! Đúng rồi! Là núi! Ta hiểu rồi! Hi Chấn Trí Nghiệp có một ngọn núi hoang gần như bị mọi người quên mất!

- Vinh cô nương, hay là ta đưa ngươi đến bệnh viện tâm thần Tiểu Quả đi dạo một vòng, vẻ mặt của ngươi khiến ta rất sợ hãi.

Phan Quốc Dương làm ra vẻ lo lắng bất an, giả vờ lùi lại một bước nói.

- Thâu tóm ác ý Hi Chấn Trí Nghiệp, với chút tài sản của Tống Thiên Diệu thì không thể nào làm được. Muốn các cổ đông thân cận họ Lâm bán cổ phiếu cho hắn, giá chắc chắn sẽ cao đến mức kinh người, tiền của hắn chắc chắn không đủ, chưa đến một nửa đã thất bại toàn quân! Nhưng nếu hắn mua một lượng cổ phiếu, tạo ra vẻ muốn nuốt chửng để dọa người, thực tế chỉ muốn chiếm một phần bất động sản thì sao? Ví dụ, một ngọn núi hoang?

Lư Vinh Phương ngồi xổm xuống đất, nhặt một hòn đá nhỏ vẽ một vòng tròn trên mặt đất, miệng lẩm bẩm, nói rất nhanh, như sợ nói chậm sẽ quên:

- Đây là Hi Chấn Trí Nghiệp, sau khi Hồng Kông được giải phóng, để mở rộng kinh doanh, họ Lâm đã nhiều lần phát hành

cổ phiếu mới để huy động vốn, pha loãng tỷ lệ sở hữu của mình. Mặc dù hội đồng quản trị Hi Chấn Trí Nghiệp chưa từng công bố, nhưng tỷ lệ sở hữu của họ Lâm có lẽ sẽ vào khoảng 27% đến 30%. Tính cả việc khi phát hành cổ phiếu mới, các ngân hàng hoặc công ty có quan hệ mật thiết giúp bao tiêu, những công ty và tổ chức đó nắm giữ thêm 15-20% cổ phiếu.

- Một khi Hi Chấn Trí Nghiệp đối mặt với việc thâu tóm ác ý, chỉ cần họ Lâm thu hồi số cổ phiếu trong tay những công ty và tổ chức đó, cổ phiếu trong tay mấy anh em họ Lâm cộng lại sẽ ngay lập tức khôi phục gần con số 51%, nắm chắc quyền kiểm soát hội đồng quản trị và công ty Hi Chấn Trí Nghiệp. Dù Tống Thiên Diệu có thu gom được bao nhiêu cổ phiếu từ các cổ đông nhỏ lẻ cũng khó lòng thành công.

- Vì vậy ban đầu ta nghĩ khả năng lớn nhất là Tống Thiên Diệu muốn bán khống cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp để kiếm một khoản. Bởi vì nếu không phải bán khống mà là thực sự muốn nuốt chửng Hi Chấn Trí Nghiệp, Tống Thiên Diệu không có thực lực. Giai đoạn đầu, số tiền đó của hắn có thể còn chống đỡ được tình hình, nhưng kéo dài một chút sẽ ngay lập tức xuất hiện dấu hiệu mệt mỏi.

- Dù Tống Thiên Diệu có nhiều cổ phiếu đến đâu cũng không bằng họ Lâm, nên kết cục chẳng qua là dựa vào tư cách cổ đông để vào hội đồng quản trị Hi Chấn Trí Nghiệp làm giám đốc. Nhưng Tống Thiên Diệu làm giám đốc Hi Chấn Trí Nghiệp mà không có đủ quyền lực và ảnh hưởng để chỉ tay năm ngón vào sự phát triển của Hi Chấn Trí Nghiệp, thời gian lâu dài, họ Lâm chỉ cần liên kết với các cổ đông khác tăng vốn là có thể ngay lập tức đuổi Tống Thiên Diệu đi.

- Năm xưa đại ca ta và ta chính là bị phương pháp này đuổi từ Malay sang Hồng Kông. Nên ta vẫn không hiểu, rốt cuộc Tống Thiên Diệu muốn bán khống kiếm một khoản, hay thực

sự muốn nuốt chửng. Trùng hợp thay, trời còn phù hộ ta, nếu không phải ta chạy đến Điểu Chủy Khẩu để xem xét thực địa, nghĩ cách kiếm chút tiền tiêu vặt bằng cách lấn biển, ngươi lại nói ra hai chữ núi vàng, thật sự rất khó làm rõ con đường thứ ba của tên đó giữa việc bán khống kiếm tiền và nuốt chửng. Tên này đi nước cờ cao, tiến thoái đều có lợi. Nhưng còn hai nghi vấn ta không giải được, cần phải tự mình hỏi hắn.

Lư Vinh Phương đứng dậy, ném hòn đá trong tay ra xa về phía mặt biển, nói với Phan Quốc Dương:

- Đi thôi!

- Lại đi đâu nữa? Ngươi không phải nói muốn đến Điểu Chủy Khẩu sao?

Phan Quốc Dương chắc chắn Lư Vinh Phương đã phát điên, bực bội hỏi bên cạnh.

Lư Vinh Phương tuyệt đối là người hành động, miệng thúc giục Phan Quốc Dương đi trong khi bản thân cũng đã đi về phía chiếc xe ở xa:

- Đương nhiên là đi gặp Tống Thiên Diệu, này, kiếm tiền đương nhiên phải sớm, đi thôi!

- Giới thiệu Xuân muội cho ta quen biết, ta sẽ đi.

Phan Quốc Dương đi theo phía sau nói.

Chương 600. Trên trời vốn không có trăng chiếu thường xuyên, nhân gian nên có mùa xuân tới (2)

Lư Vinh Phương mở cửa xe, nói với Phan Quốc Dương:

- Ta giới thiệu cái lông cho ngươi, ngươi có đi không?

- Sớm muộn gì cũng thu thập ngươi!

Phan Quốc Dương trợn mắt, ngồi vào ghế lái nói:

- Trong bữa tối sáu người ngươi không phải đã nói ngoại hình của hắn bình thường, không đáng nhắc tới sao? Giờ sao lại vội vã đi gặp hắn ta?

- Tuy diện mạo bình thường, nhưng ta đâu phải chọn vợ, hắn đẹp trai hay không thì có liên quan gì đến ta. Quan trọng nhất là hắn có đầu óc. Dĩ nhiên là phải dựa vào đó để lấy lòng, dù sao ta và đại ca ta cũng là người ngoại xứ, không có giao tình gì với Lâm gia, theo sau Tống Thiên Diệu cắn một miếng nhỏ của Lâm gia cũng không có gì phải ngại.

- Ngược lại, Tống Thiên Diệu còn trẻ, ta đương nhiên phải thân thiết với hắn. Từ khi gia chủ đời trước của Lâm gia là Lâm Hi Chấn bị bắn chết, Lâm gia không làm ăn thuốc phiện nữa, thực lực đã kém đi không ít. Nếu không nhờ Lâm Hi Chấn năm xưa tích trữ đủ nhiều bất động sản, thì từ khi mất đi việc buôn bán thuốc phiện Lâm gia đã suy tàn rồi.

- Gia chủ hiện tại là Lâm Hiếu Tắc vừa làm khách sạn, vừa xây cao ốc, còn làm vận tải đường biển, làm thương mại các thứ, mở rất nhiều công ty, nhưng không có kế hoạch rõ ràng, rõ ràng chỉ là đánh cá lưới rộng mà thôi. Điểm lợi hại duy nhất là khi chiến tranh Triều Tiên nổ ra, Lâm gia không giống các đại tộc thương nhân Hoa kiều khác hoặc các công ty Anh quốc, chuyển trọng tâm phòng ngừa đại lục thu hồi Hồng Kông bằng vũ lực, mà còn nhân cơ hội trong thời kỳ kinh tế suy thoái tiếp tục phát triển theo kiểu đáy chấu trong các ngành nghề khác nhau.

- Chỉ cần chiến tranh Triều Tiên kết thúc, đại lục không khai chiến với Hồng Kông, dựa vào sự mở rộng của Lâm Hiếu Tắc trong hai năm nay, Lâm gia ít nhất sẽ có vài chục năm phú quý, ngay cả cơn bão hủy diệt của một ngành nào đó trên thương trường cũng chưa chắc có thể đánh chìm con thuyền Lâm gia. Tuy nhiên dù Lâm gia có tốt đến đâu, ta vẫn thấy thân thiết với Tống Thiên Diệu tốt hơn, tuổi còn trẻ, lần này chắc sẽ không thua, huống chi dù có thua, vẫn còn cơ hội.

- Ta không hiểu ngươi đang nói cái quái gì.

- Nói chuyện với ngươi thật là mệt mỏi, nhất định phải ta nói trực tiếp như vậy sao? Ta nói, Lâm Hiếu Tắc có gan lớn, Tống Thiên Diệu có đầu óc tốt, còn ta thì vận khí tốt. Còn về việc tại sao đi gặp Tống Thiên Diệu kết bạn, là vì Lâm gia không thèm để ý đến việc lấy lòng của loại tiểu tử vô danh như ta. Bây giờ hiểu chưa?

- Hiểu rồi, Vinh cô nương, ngươi nói bản thân mình là đồ khốn, câu này thật là một mũi kim thấu xương, ngắn gọn mà sâu sắc.

Phan Quốc Dương cười xấu xa nói.

Lư Vinh Phương cảm thấy mình may mắn đến mức có thể đoán trúng suy nghĩ của Tống Thiên Diệu, khá là phấn khích,

nhìn ra ngoài cửa sổ về phía Điểu Chủy Khẩu hoang vắng nói:

- Trên trời vốn không có trăng sáng mãi, nhân gian ắt có xuân lại về. Lâm gia sẽ không phải là trăng sáng mãi, nhưng Tống Thiên Diệu dù lần này không thể đắc thủ, rốt cuộc vẫn có thể đón xuân về.

…

John Pao của bộ phận chứng khoán ngân hàng HSBC năm nay 27 tuổi, trông còn giống một nhân vật tinh hoa tài chính hơn cả Thẩm Bật có vẻ ngoài hơi cứng rắn. So với Thẩm Bật có khung xương to lớn, John Pao trông có vẻ hơi gầy gò, thân hình cân đối, điển hình là chiếc mũi diều hâu cao của người Anh, trên đó đeo một cặp kính gọng đen, lúc này mặc áo polo trắng và quần tây cotton có nếp ly thẳng tắp, tay trái đeo găng tay đánh golf, đang vung gậy đánh bóng một cách phong độ, quả bóng golf nhỏ bé sau khi bị đánh trúng, lăn theo độ dốc của thảm cỏ về phía lỗ golf, chính xác vào lỗ.

- Thà một con chim trong tay còn hơn mười con chim trên cây!

John Pao thấy bóng vào lỗ, quay người lại hào hứng nắm tay về phía Thẩm Bật, Tống Thiên Diệu cùng Angie Perlis, Giang Vịnh Ân vài người, hô lên một câu tục ngữ cổ của Anh.

Tống Thiên Diệu, Thẩm Bật ngậm xì gà giơ ngón cái lên và vỗ tay cho cú đánh đẹp mắt của John Pao.

Giao gậy golf cho caddy, cởi găng tay, để lại nhân viên sửa sang thảm cỏ, John Pao hơi phấn khích đi trở lại bên cạnh mọi người dưới chiếc ô che nắng, lấy từ hộp xì gà gỗ anh đào trên bàn thấp một điếu xì gà màu nâu, thành thạo cắt đầu xì gà, không chạm vào bật lửa mạ vàng trên bàn, mà chọn cách dùng que diêm cán dài kiểu cổ để châm lửa, từ từ nhả ra một làn khói màu xám bạc, cười nói:

- Khi còn trẻ, ta từng nghĩ đến việc trở thành một tay golf chuyên nghiệp, sát cánh cùng Henry Cotton, dạy cho bọn Mỹ một bài học nhớ đời ở Ryder Cup, đáng tiếc lúc đó ta vẫn chưa thể đánh được một cú đẹp như thế này. Tống tiên sinh, kỹ thuật đánh golf của ngươi cũng không tồi, trông như đã luyện tập chăm chỉ vậy.

Tống Thiên Diệu khiêm tốn cười nói:

- Ta luyện tập kỹ thuật đánh golf, giống như người nghèo Anh Quốc luyện tập kỹ thuật đánh golf vậy, golf chỉ là một bàn đạp, là cách để ta thoát khỏi cảnh nghèo khó.

- Đúng vậy, đúng vậy, Tống, ngươi nói rất đúng, lời này rất thẳng thắn, ta vẫn luôn nói, người nghèo không đáng sợ, đáng sợ nhất là người nghèo không biết tìm con đường tắt để thoát nghèo, những kẻ nghèo đến cả đầu óc cũng không muốn động đậy, ngay cả Thượng đế cũng không thể cứu rỗi được, việc đầu tư vào bản thân không phải là thói quen xấu, ngươi cần có một số sở thích chung với mọi người mới được.

John Pao rất đồng tình với việc Tống Thiên Diệu thẳng thắn nói ra việc học đánh golf chỉ là để thuận theo thời thượng, coi đó như một cách giao tiếp với người khác.

Chương 601. Chuyện thú vị về HSBC và Jardine Matheson (1)

Giang Vịnh Ân đang đứng cùng Angie Perlis ngắm cảnh sân golf ở xa, nghe loáng thoáng những lời từ miệng John Pao, rất không đồng tình, những người Anh này hoàn toàn không hiểu nỗi khổ của người Hồng Kông, người nghèo Anh có thể còn có tiền cho con cái học đánh cricket hoặc golf, những môn thể thao được giới thượng lưu Anh ưa chuộng, sau khi trở thành vận động viên nổi tiếng sẽ lập tức được danh lợi song toàn, nhưng người Trung Quốc nghèo ở Hồng Kông, đừng nói đến việc đến sân golf này luyện tập kỹ thuật, ngay cả việc luyện tập trên khoảng đất trống trước nhà, họ có khi cũng không có tiền mua một cây gậy golf rẻ tiền nhất.

Tuy nhiên, đứng bên cạnh Angie Perlis, những lời này chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi.

Thẩm Bật chống nạnh, miệng ngậm xì gà, ngay cả khi châm chọc cũng mang một vẻ lôi đình phong hỏa như trên chiến trường, lúc này nói với John Pao:

- Tống tiên sinh của chúng ta gần đây đã chuyển sở thích từ việc nghiên cứu sản xuất tóc giả trong nhà máy sang đánh golf, du thuyền và xem đua ngựa ở câu lạc bộ đua ngựa.

Tống Thiên Diệu dang hai tay về phía Thẩm Bật, lý sự hỏi lại:

- Có gì không đúng sao?

- Đúng vậy, có gì không đúng sao?

John Pao cũng cười nói với Thẩm Bật:

- Ngươi có lẽ nghĩ rằng Tống tiên sinh có thể coi golf, du thuyền và đua ngựa là sở thích, là để kết giao với những người giàu có, nhà tư bản, chủ ngân hàng, chủ nhà máy, nhưng trước hết có một tiền đề tuyệt đối, đó là hắn đã đủ tư cách dùng những sở thích này để thể hiện rằng hắn không khác gì những người mà hắn muốn kết giao, tuy nhiên đua ngựa ở câu lạc bộ đua ngựa dường như tốn kém hơn… một chút so với du thuyền và golf.

- Ta dự định cùng Tống tiên sinh dùng từ ba đến năm năm để tìm một con ngựa đua chất lượng với giá cả hợp lý, mua về, rồi tham gia cuộc đua Hồng Kông Cup do câu lạc bộ đua ngựa tổ chức.

Thẩm Bật đứng bên cạnh kẹp điếu xì gà, nói với giọng đùa cợt:

- Không cần phải đoạt giải nhất, chỉ cần thành tích vượt qua con ‘Hoàng tử Ba Tư’ của Jardine Matheson là được, nghe nói con ngựa đua đó đã khiến những người cố tình mua nó thua của HSBC mất mặt liên tiếp mấy năm nay, nên ta nghĩ tự mình mua một con ngựa để đánh bại nó sẽ chắc chắn hơn.

John Pao cười lên:

- Thực ra nói đến những mối thù nhỏ giữa HSBC và Jardine Matheson cách đây trăm năm, chúng ta bây giờ hoàn toàn không liên quan, nhưng lạ thay, khi ta tốt nghiệp đại học và gia nhập HSBC, dường như tự nhiên ta bắt đầu cảm thấy cái tên Jardine Matheson rất khó chịu, và bạn học đại học của ta sau khi vào làm việc ở Jardine Matheson, phản ứng của hắn với hai chữ HSBC cũng giống như phản ứng của ta với hai chữ Jardine Matheson vậy.

Về những ân oán giữa Jardine Matheson và HSBC trong gần trăm năm qua, Tống Thiên Diệu trước đây đã nghe Thẩm Bật kể trong lúc trò chuyện, nhưng nếu không phải Thẩm Bật nhắc đến, Tống Thiên Diệu thực sự không biết giữa hai tập đoàn khổng lồ này đã từng xảy ra nhiều chuyện thú vị như vậy.

Ngân hàng HSBC và công ty Jardine Matheson là hai tập đoàn khổng lồ của người Anh ở Hồng Kông, mặc dù hiện nay Jardine Matheson có ghế trong hội đồng quản trị của HSBC, hai bên trông có vẻ như là một thể lợi ích, nhưng những chuyện bẩn thỉu xảy ra đằng sau vẻ ngoài hào nhoáng của hai tập đoàn này trong trăm năm qua, so với vẻ ngoài kính trọng lẫn nhau, còn khiến nhân viên của hai công ty thích thú bàn tán, coi như chuyện cười.

Một trăm năm trước, khi HSBC mới thành lập, Jardine Matheson đã là một trong năm thương hội lớn nhất của Anh ở Viễn Đông. Khi HSBC mời các thương hội ngoại quốc góp vốn, Jardine Matheson thương hội là người đầu tiên từ chối. Khi ngân hàng HSBC xin giấy phép kinh doanh, Jardine Matheson thương hội cũng là người đầu tiên phản đối, thậm chí còn tỏ ra quyết liệt, từ London đến Hồng Kông, họ gần như sắp xếp người vận động ở mọi bộ phận, tạo ra rào cản cho việc thành ngân hàng lập HSBC.

Nguyên nhân không gì khác ngoài lợi ích, từ trước khi Chiến tranh Nha phiến nổ ra, Jardine Matheson đã sử dụng lượng tiền mặt lớn thu được từ buôn bán thuốc phiện để triển khai nghiệp vụ hối đoái và cho vay.

Sau khi tiến vào Thượng Hải, bộ phận ngân hàng của Jardine Matheson thực tế đã nắm giữ phần lớn nghiệp vụ hối đoái quốc tế ở Thượng Hải, không chỉ bao gồm các khoản chuyển tiền thương mại thông thường, mà cả việc chuyển tiền của chính phủ Anh cũng do họ đảm nhận. Các khoản công quỹ

mà các lãnh sự quốc gia chuyển đến Hồng Kông, cho đến năm 1855 vẫn sử dụng hối phiếu của họ, các thương hội ngoại quốc và ngân hàng nước ngoài khác hoàn toàn không có tư cách để cạnh tranh ngang hàng với Jardine Matheson.

Để duy trì mối quan hệ mật thiết với giới thương mại và chính quyền Trung Quốc, thương hội Jardine Matheson còn từng cho các tiền trang và chính quyền địa phương vay tiền. Nếu góp vốn vào HSBC, điều đó đồng nghĩa với việc phải sáp nhập các nghiệp vụ tài chính này của Jardine Matheson vào Ngân hàng HSBC, Jardine Matheson lâu đời không muốn từ bỏ nghiệp vụ hối đoái quốc tế và cho vay có lợi nhuận hậu hĩnh, nên mới từ chối góp vốn vào HSBC.

Jardine Matheson không muốn chủ động từ bỏ nghiệp vụ ngân hàng đã phát triển vượt qua hầu hết các tiền trang và ngân hàng, điều này cũng thể hiện sự gay gắt trong mâu thuẫn giữa các thương hội lớn và ngân hàng chuyên nghiệp lúc bấy giờ, vì vậy việc Jardine Matheson ra tay quyết liệt trong quá trình HSBC xin giấy phép kinh doanh cũng không có gì lạ, vốn là miếng mỡ trong bát của mình, giờ lại trở thành món ăn trong bát người khác, làm sao có thể nuốt trôi cơn giận này.

Chương 602. Chuyện thú vị về HSBC và Jardine Matheson (2)

Để ngân hàng HSBC chính thức thành lập, phải do Thống đốc Hồng Kông ban hành sắc lệnh đặc biệt, hoàn thành việc lập pháp ở Hồng Kông, đồng thời được chính phủ Anh phê duyệt. Thời gian HSBC chính thức hoạt động ở Hồng Kông là ngày 3 tháng 3 năm 1865, nhưng việc nhận được giấy phép kinh doanh và sắc lệnh đặc biệt từ chính phủ Anh phải đến ngày 14 tháng 8 năm 1866, nghĩa là Ngân hàng HSBC đã hoạt động ở Hồng Kông hơn một năm mà không có thủ tục hợp pháp.

Mặc dù hoạt động kinh doanh của ngân hàng HSBC trong hơn một năm này ở Hồng Kông đã đạt được thành công to lớn, nhưng giấy phép kinh doanh lại bị trì hoãn hơn một năm mới nhận được. Sự chậm trễ này, việc thương hội Jardine Matheson cản trở là yếu tố chính.

Hơn nữa, những người khởi xướng ngân hàng HSBC ban đầu đều là các thương hội Anh nổi tiếng đang kinh doanh ở Trung Quốc, có vài người là đối thủ của thương hội Jardine Matheson, đặc biệt là thương hội Dent & Co - cái gai trong mắt Jardine Matheson - lại là người khởi xướng chính của ngân hàng HSBC, khi đối thủ cũ ở trong ngân hàng HSBC, thương hội Jardine Matheson đương nhiên không muốn giao dịch với ngân hàng HSBC.

Lúc đó, người đầu tiên hưởng ứng việc thành lập ngân hàng HSBC là John Dent – chủ tịch thương hội Dent & Co, vì cảm thấy bất mãn trước việc Jardine Matheson cố tình cản trở việc thành lập HSBC, nên đã ra tay táo bạo. Tuy nhiên, thủ đoạn của vị này không phải là chiến lược thương trường gì, mà là thủ đoạn hạ lưu tuyệt đối.

Jardine Matheson không có cách nào ngăn cản việc thành lập HSBC, nên hắn cũng chỉ muốn gây khó chịu cho Jardine Matheson.

Khi lão đại Jardine Matheson là David Jardine chạy đến London để gây áp lực lên Bộ Tài chính Anh, cố gắng cản trở HSBC nhận được giấy phép kinh doanh, vị John Dent này không nói hai lời, ném ra một đống tiền, quyến rũ người tình xinh đẹp mà David Jardine để lại ở Hồng Kông lên giường của mình.

Hơn nữa, trong cuộc đua ngựa cúp Hồng Kông năm đó, John Dent còn vung tiền mua một con ngựa thuần chủng, giành lại cúp Hồng Kông mà Robert Jardine của Jardine Matheson đã giữ chức vô địch nhiều năm liên tiếp.

Thành viên hội đồng quản trị HSBC lúc đó, chủ tịch thương hội Dent & Co - John Dent, là một nhân vật điển hình nóng tính, dùng hai việc này để tuyên bố với Jardine Matheson rằng, các ngươi phá hoại công việc của ta, ta sẽ phá hoại phụ nữ và ngựa của các ngươi.

Hai việc mà John Dent đã làm khiến giới thượng lưu Anh Quốc bàn tán xôn xao, hắn quả thật quá kiêu ngạo và bá đạo. Ngày ngân hàng HSBC chưa có giấy phép kinh doanh nhưng vẫn mở cửa hoạt động, tay trái hắn dắt người phụ nữ của ông chủ Jardine Matheson đã dùng tiền dụ dỗ lên giường, tay phải dắt con ngựa thuần chủng đã giành cúp Hồng Kông từ tay

Jardine Matheson, khiến hai vị đại lão của Jardine Matheson mặt mũi sưng húp và xanh lét.

Đối với đàn ông, có lẽ chuyện khó xử nhất là bị cướp mất phụ nữ và danh dự.

Sau đó, ông trùm thương hội Jardine Matheson nghiến răng chuẩn bị chờ thời cơ ra tay.

Đúng lúc đó, năm 1866 nội chiến Mỹ kết thúc, cuộc khủng hoảng bông vải chấn động châu Âu bùng nổ. Trong thời kỳ nội chiến Mỹ, các nhà tư bản Anh đã đầu cơ lớn vào bông vải Bombay của Ấn Độ để thay thế bông vải Mỹ, lấy không làm có, mua đi bán lại.

Họ là những người đầu tiên bị ảnh hưởng, hàng chục ngân hàng lâu đời của Anh đều lâm nguy. Trong vòng ba tháng, bảy ngân hàng Anh liên tiếp tuyên bố phá sản. Ba bốn ngân hàng có liên kết cổ phần chéo với Dent & Co. của John Dent cũng sắp phá sản.

Hơn nữa, khi cuộc khủng hoảng bông vải bùng nổ, bong bóng bất động sản ở Bombay và Thượng Hải vỡ tan, giá trị lượng lớn đất đai mà Dent & Co. tích trữ ở Bombay và Thượng Hải cũng giảm mạnh.

Lúc bấy giờ, dù là ngân hàng Anh hay thương hội Anh, hầu như không ai không bị ảnh hưởng, chỉ riêng Jardine Matheson nhờ có tầm nhìn xa trông rộng, đã sớm nhận định nội chiến Mỹ sẽ kết thúc trong thời gian gần, bữa tiệc đầu cơ này đã đến hồi kết, nên đã sớm thanh lý hết các thương vụ bông vải và bất động sản ở Bombay, Thượng Hải, kiếm được một khoản lớn, rút lui sớm khỏi cuộc đầu cơ này và bắt đầu chuyển hướng, đặt tầm nhìn vào các thương vụ đường sắt và cảng biển ở Trung Quốc.

Nhiều thương hội và ngân hàng bị nợ nần chồng chất, đứng trước bờ vực phá sản, trong đó có cả Dent & Co., thương hội chủ yếu phát khởi ngân hàng HSBC, mà nửa năm trước đã ngủ với phụ nữ của Jardine Matheson và cướp cúp của đối phương.

Trong tình thế vạn bất đắc dĩ, Dent & Co. cùng với một số thương hội khác đã tìm đến Jardine Matheson, vốn đã kiếm được đầy túi, để cầu cứu giang hồ.

Tống Thiên Diệu đoán rằng cảnh tượng khi John Dent chạy đến Jardine Matheson cầu cứu có lẽ như sau:

John Dent vừa khóc vừa nói:

- Huynh đệ à, kéo huynh đệ một tay, ngày xưa chúng ta cùng vượt biển đến phương Đông, chắc hẳn có một tình bạn sâu đậm.

- Đ.m mày, lúc ngủ với phụ nữ của ta, cướp cúp của ta, sao không thấy ngươi nói đến tình bạn sâu đậm?

Robert Jardine cười gằn:

- Muốn ta giúp à? Đưa phụ nữ của ngươi ra cho ta ngủ một lần, rồi trả cúp lại cho ta.

John Dent lập tức nói:

- Phụ nữ của ta và cúp đều ở ngoài kia, đã mang đến từ sớm rồi.

Sau khi Robert Jardine đã thỏa mãn, hắn nhởn nhơ ngậm tăm nói:

- Nhà địa chủ cũng không còn thóc dư đâu, thế này đi, ngươi chuyển nhượng cho ta tuyến đường thủy bốn làn xe trên sông Trường Giang, ta sẽ cân nhắc giúp ngươi vượt qua khó khăn.

Chương 603. Chuyện thú vị về HSBC và Jardine Matheson (3)

Rồi John Dent lập tức ra giá:

- Một trăm đồng, bốn con tàu một tuyến đường, bán ngay cho ngươi.

- Không phải đã nói với ngươi là nhà địa chủ cũng không còn thóc dư rồi sao? Hai mươi đồng.

- Đ.m! Ngươi đang cắt thịt ta!

John Dent chửi thề, rồi lại nhanh chóng nói:

- Thỏa thuận!

- Ta sẽ cân nhắc thêm hai tháng nữa, bây giờ trong túi chỉ có năm đồng, tạm đưa ngươi năm đồng, tuyến đường đó là của ta rồi, ngươi cầm năm đồng mua tạm cái bánh bao ăn đã, ta đi hầu hạ vợ ngươi thêm chút nữa.

- Ta đ.m cái lá phổi nhà ngươi, nếu ta còn có cơ hội, nhất định sẽ giết chết ngươi!

John Dent nhìn Robert Jardine ôm vợ mình đi xa, tuyệt vọng nhìn năm đồng dưới đất, năm đồng không đủ mua bánh bao ăn, càng không đủ vượt qua khó khăn.

Sau đó, hắn không còn cơ hội để giết chết đối thủ nữa. John Dent và Dent & Co. của hắn vì Jardine Matheson thấy chết không cứu nên đã phá sản. Ngân hàng HSBC mới thành lập mất đi trụ cột quan trọng nhất, tình hình cũng nguy ngập.

Jardine Matheson muốn nhân lúc khủng hoảng, một lần nữa đẩy ngân hàng HSBC vào đường cùng, buộc phải phá sản đóng cửa.

Đáng tiếc là, Bộ Tài chính Anh, chính quyền thuộc địa Hồng Kông hay các nhà sáng lập khác của ngân hàng HSBC đều nhận ra rằng nếu HSBC sụp đổ, Jardine Matheson sẽ thực sự nắm quyền kiểm soát tuyệt đối ở Hồng Kông và Trung Quốc, chính phủ Anh cũng không muốn thấy Jardine ở trong tình trạng hoàn toàn không bị hạn chế.

Vì vậy, dưới sự cứu trợ của ba bên, HSBC mới miễn cưỡng vượt qua được cơn khủng hoảng này, không phải đi theo vết xe đổ của Dent & Co..

Và HSBC cũng bắt đầu nhận ra rằng không thể giống như tên ngốc John Dent, công khai đối đầu với Jardine, mà phải thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với đối phương. Vì vậy từ năm 1866, họ liên tục đưa ra cành ô liu, mời Jardine mua cổ phần của HSBC, nhưng Jardine vẫn luôn tỏ ra kiêu ngạo. Mãi đến năm 1877, khi HSBC thực sự đủ tư cách để được Jardine coi trọng, hai bên mới bắt đầu hợp tác.

Tuy nhiên, ngay cả sau khi hợp tác, hai bên vẫn luôn âm thầm đấu đá, ra đòn không ngừng.

Thậm chí những thủ đoạn hèn hạ như John Dent cướp phụ nữ và danh dự của đối phương, trong suốt trăm năm qua, cả hai bên đều đã tái diễn với nhau nhiều lần.

Có lẽ một nhân viên nào đó của Jardine trước đây vô danh tiểu tốt, nhưng nếu hắn có thể quyến rũ được tình nhân hoặc vợ của một giám đốc nào đó của HSBC, chắc chắn sẽ trở thành anh hùng được ghi vào sử sách của Jardine.

Ngược lại, HSBC cũng vậy.

Thực ra đối với Tống Thiên Diệu, tất cả những điều này chỉ là chuyện cười để nghe.

Đối với hắn, Jardine và HSBC là hai con quái thú khổng lồ, những thương nhân Trung Quốc muốn giao dịch với người Anh phải học cách chọn phe, hoặc là chọn HSBC của Anh, hoặc là dựa vào Jardine của Anh.

Từ Lâm Hi Chấn, nhà họ Lâm luôn bám sát bước chân của Jardine, Tống Thiên Diệu dựa vào đó thậm chí không có tư cách để ăn bám.

Nếu hắn Tống Thiên Diệu muốn tìm kiếm sự giúp đỡ, thì chỉ có thể chọn HSBC, vốn đang xếp sau Jardine lúc này.

…

- Tống Thiên Diệu muốn nuốt voi, thông qua thị trường chứng khoán để nuốt chửng Hi Chấn Địa Ốc.

Đường Bá Kỳ, với một lớp râu mỏng đã mọc trên môi, trông già dặn hơn trước đây, ngồi đối diện bàn làm việc của Lâm Hiếu Tắc, dùng bút gạch một đường trên sổ tay của mình.

Hai tuần trước, hắn vừa mới tham dự phiên điều trần do Bộ Thương mại Mỹ tổ chức về vấn đề tóc giả Hồng Kông tràn vào thị trường Mỹ. Tại cuộc họp, hắn đã nhìn thấy Angie Perlis - chủ nhân của công ty thương mại Hiển Vinh, Thạch Trí Ích - cục trưởng Cục Quản lý Công Thương Hồng Kông, và Lâu Phượng Vân của nhà máy tóc giả Cửu Quang. Ba người không hề có bất kỳ phản ứng cảm xúc nào trước việc Bộ Thương mại Mỹ tạm dừng nhập khẩu tóc giả Hồng Kông vào thị trường Mỹ, chỉ lần lượt nộp các tài liệu cho Bộ Thương mại Mỹ.

Quan trọng nhất là, Đường Bá Kỳ còn biết được rằng các quan chức Bộ Thương mại Mỹ đã có cuộc hội đàm kín với cục trưởng Cục Quản lý Công Thương Hồng Kông trước phiên điều trần.

Vì vậy, không cần đợi đến khi phiên điều trần kết thúc, Đường Bá Kỳ đã biết rằng mình không còn cơ hội cuối cùng nào nữa. Thạch Trí Ích đến Mỹ chắc chắn là để trao đổi lợi ích với Bộ Thương mại Mỹ về các mặt khác.

Khi tin tức về bữa tiệc tối quy mô nhỏ giữa Thạch Trí Ích, Angie Perlis và một số nhà phân phối Mỹ tham dự phiên điều trần truyền đến tai, Đường Bá Kỳ chỉ có thể tự chế giễu bản thân.

Angie Perlis - người phụ nữ Anh của Tống Thiên Diệu và Thạch Trí Ích - cục trưởng Cục Quản lý Công Thương Hồng Kông, đã chính danh chính ngôn trở thành những vị cứu tinh của ngành sản xuất tóc giả Hồng Kông.

Người Ấn Độ, cha con người chú và Đường Bá Kỳ hắn đã trở thành những kẻ phá hoại ngành sản xuất tóc giả Hồng Kông, mãi mãi bị đóng đinh lên cột nhục nhã.

Từ khi vội vàng chạy trốn khỏi Hồng Kông về Mỹ cho đến khi thuê luật sư để hoàn toàn tách mình ra khỏi cơn bão, cha hắn Đường Sĩ Hổ không hề trách mắng hắn. Bản tính xảo quyệt của một thương nhân nhỏ khiến ông ta thậm chí còn tự mãn vì con trai mình có thể tránh được rắc rối lớn trước tiên. Còn về gia đình người anh em ở Hồng Kông, so với con trai mình, đương nhiên ông ta chọn để con trai mình được bình an vô sự.

Chương 604. Ngày xưa vô tâm gieo nhân, ngày nay bất đắc dĩ gặt quả (1)

Cố Lâm San tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy, xác định Đường Bá Kỳ không còn rắc rối gì nữa mới rời Mỹ về Hồng Kông. Ở Hồng Kông, cô còn có công việc cần xử lý. Trước khi đi, cô dặn dò Đường Bá Kỳ phải thả lỏng tâm trạng, điều chỉnh trạng thái, đợi cô xử lý xong công việc trong tay thời gian này, sẽ cùng Đường Bá Kỳ đi du lịch châu Âu để giải khuây.

Tuy nhiên, Cố Lâm San bay về Hồng Kông ngày hôm trước, ngày hôm sau Đường Bá Kỳ đã theo bước chân của Cố Lâm San quay trở lại Viễn Đông, nơi cảng tự do đầy vàng này.

Hắn đã thất bại thảm hại trong ngành tóc giả.

Tống Thiên Diệu thừa cơ đạp lên thi hài hắn mà vươn lên, nhưng vẫn chưa kết thúc. Nếu Tống Thiên Diệu chọn dừng tay, chuyên tâm phát triển việc kinh doanh tóc giả, Đường Bá Kỳ tuyệt đối sẽ không tự lượng sức mình mà bước chân vào Hồng Kông nữa. Nhưng dường như Tống Thiên Diệu có cái bụng to đến lạ thường, hắn đã giết một loạt chủ xưởng, cướp được đơn hàng Mỹ trị giá hơn 30 triệu đô la Hồng Kông trong 8 tháng. Tất cả những điều này, chỉ để tiến hành một canh bạc lớn hơn.

Hắn chuẩn bị nuốt voi, nuốt chửng Hi Chấn Địa Ốc đang tích trữ một lượng lớn bất động sản ở khu trung tâm Hồng Kông!

Hi Chấn Địa Ốc hiện là công ty Hoa tư sở hữu nhiều bất động sản nhất ở khu Trung Hoàn, Thượng Hoàn của Hồng Kông. Ngoại trừ vài công ty lớn của Anh, có thể nói Hi Chấn Địa Ốc hiện là số một trong ngành bất động sản Hồng Kông của người Hoa.

Quả nhiên phù hợp với thủ đoạn của Tống Thiên Diệu, khi chỉ có một xưởng nhỏ đã nảy sinh ý đồ bày mưu cướp đơn hàng của cả ngành tóc giả. Khi hắn nắm trong tay tài sản khổng lồ của ngành tóc giả, mọi người đều tưởng hắn nên thỏa mãn, nhưng tên này lại một lần nữa đặt cược tất cả tham vọng, tài sản của mình để đánh cược lợi ích lớn hơn!

Nếu để hắn chiếm được Hi Chấn Địa Ốc, liệu hắn có nghĩ đến việc chiếm lĩnh phủ Thống đốc Hồng Kông không?

Đường Bá Kỳ đã thua Tống Thiên Diệu một lần trong ngành tóc giả, thua rất thảm, nhưng cũng khiến hắn nhận ra khoảng cách giữa mình và đối phương, nhìn rõ tính cách của đối phương. Lần này, hắn chuẩn bị nhìn Tống Thiên Diệu ngã ngựa trên thị trường chứng khoán.

Vì vậy hắn mới xuất hiện trong văn phòng của Lâm Hiếu Tắc, trình bày quan điểm của mình với đối phương.

- Hiện tại hắn chỉ nắm trong tay tiền hàng của đơn đặt hàng đã trị giá hơn 30 triệu, điều này gần như tương đương với việc hắn nắm giữ hơn 30 triệu đô la Hồng Kông tiền mặt. Cộng thêm thu nhập từ công ty máy móc, có lẽ tiền mặt sẽ còn nhiều hơn. Nếu đem công ty máy móc, công ty dịch vụ máy móc, xưởng của hắn đi thế chấp, chỉ nhìn vào lợi nhuận và triển vọng tương lai mà những công ty này tạo ra, ngân hàng hoặc tiền trang cho hắn vay thêm 30 triệu đô la Hồng Kông hoàn toàn không có gì lạ.

- Hơn 60 triệu đô la Hồng Kông, cộng thêm sự hỗ trợ tiền mặt từ công ty Lợi Khang - cỗ máy kiếm tiền do Chử Hiếu Tín

người có quan hệ mật thiết với hắn kiểm soát, dù không gom đủ 100 triệu đô la Hồng Kông nhưng cũng đủ để nuốt chửng 49% cổ phiếu của Hi Chấn Địa Ốc.

Đường Bá Kỳ đợi Lâm Hiếu Tắc xem xong ghi chú của mình mới tiếp tục nói.

Thư ký của Lâm Hiếu Tắc nói có một gã thanh niên đã liên tục mấy lần muốn xin gặp hắn. Hôm nay rảnh rỗi một lúc, Lâm Hiếu Tắc mới cho gã vào văn phòng. Kết quả nghe được là gã thanh niên này nói với mình rằng có một chủ xưởng ngành tóc giả muốn nuốt voi, chỉ đơn thuần dựa vào việc đổ tiền trên thị trường chứng khoán để nuốt chửng Hi Chấn Địa Ốc của nhà họ Lâm đã niêm yết hơn 20 năm.

- Đường tiên sinh, ngươi cho rằng 100 triệu đô la Hồng Kông hiện nay đủ để nuốt chửng Hi Chấn Địa Ốc sao?

Lâm Hiếu Tắc mỉm cười khép cuốn sổ ghi chép trước mặt lại, hỏi Đường Bá Kỳ với vẻ nửa cười nửa không.

Đường Bá Kỳ phớt lờ ánh mắt trêu chọc của đối phương, nói với giọng điềm tĩnh:

- Lâm tiên sinh, nếu có đủ tiền mặt để Tống Thiên Diệu đổ vào thị trường chứng khoán, nếu ngươi không dùng tiền mặt để mua cổ phiếu cùng Tống Thiên Diệu trên thị trường chứng khoán, đẩy giá cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp lên, một trăm triệu đã đủ rồi. Cổ phiếu bất động sản Hồng Kông hiện giờ gần như đã chạm đáy, người Anh và các tập đoàn tài chính Anh hiện không mấy lạc quan về cổ phiếu bất động sản.

- Những năm gần đây, Hi Chấn Trí Nghiệp đã nhiều lần phát hành cổ phiếu mới để huy động vốn nhằm mở rộng phát triển, những người mua cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp đều là các công ty vốn Anh thuộc hệ thống Jardine Matheson có quan hệ tốt với nhà họ Lâm. Có lẽ giá 0,81 đô Hồng Kông mỗi

cổ phiếu hiện nay chưa đủ để khiến những công ty vốn Anh thuộc hệ thống Jardine Matheson đó động lòng, nhưng khi Tống Thiên Diệu đẩy giá cổ phiếu lên 1 đô, 2 đô, thậm chí 5 đô Hồng Kông mỗi cổ phiếu, liệu Jardine Matheson có động lòng không?

- Trong tình hình bất động sản đang trầm lắng, các tập đoàn tài chính Anh lại đang chuyển hướng trọng tâm, người Anh sẽ không vì tình bạn với ngươi mà từ bỏ lợi nhuận gấp nhiều lần. Còn nếu ngươi đợi đến khi giá cổ phiếu được đẩy lên đến một mức độ nhất định rồi mới huy động tiền mặt để mua lại cổ phiếu từ tay các cổ đông cùng với Tống Thiên Diệu thì đã quá muộn, chỉ khiến Hi Chấn Trí Nghiệp phải bỏ ra số tiền mặt gấp nhiều lần, thậm chí còn nhiều hơn nữa so với Tống Thiên Diệu để mua lại cổ phiếu.

Chương 605. Ngày xưa vô tâm gieo nhân, ngày nay bất đắc dĩ gặt quả (2)

- Nghe như thể Hi Chấn Trí Nghiệp yếu ớt lắm vậy. Đường tiên sinh, ta rất cảm kích vì ngươi có thể đến gặp ta, cảnh báo ta về cuộc khủng hoảng mà Hi Chấn Trí Nghiệp đang phải đối mặt. Khi có thời gian, ta sẽ đem vấn đề này ra thảo luận nghiêm túc khi gặp cố vấn chứng khoán của công ty.

Lâm Hiếu Tắc lịch sự mỉm cười với Đường Bá Kỳ:

- Cảm ơn ngươi.

- Không có gì.

Đường Bá Kỳ cũng biết, một chủ tịch hội đồng quản trị của công ty niêm yết chịu gặp một người lạ như mình đã là quá ưu ái rồi, muốn đối phương tin tưởng lời nói của mình qua một lần gặp mặt thật sự là quá khó.

Tuy nhiên Đường Bá Kỳ tin rằng, Tống Thiên Diệu chắc chắn sẽ hành động đúng như dự đoán của hắn, giai đoạn đầu sẽ âm thầm thu gom một phần cổ phiếu, sau đó lập tức bày trận, dùng tiền đổ vào thị trường chứng khoán để tiến hành một cuộc chiến chớp nhoáng. Hắn đánh vào chính điểm yếu của Hi Chấn Trí Nghiệp là do mở rộng nên trong ngắn hạn không thể huy động được số tiền mặt khổng lồ để mua lại cổ phiếu trên thị trường chứng khoán.

Hắn đã nhìn thấu Tống Thiên Diệu, luôn là giai đoạn đầu không nóng không lạnh, chần chừ, có vẻ như tâm không ở đó,

nhưng thực tế, chỉ cần giai đoạn chuẩn bị ban đầu kết thúc, một khi ra tay, sẽ lập tức tạo ra tình thế không chết không thôi với đối phương.

Lâm Hiếu Tắc không tin tưởng hắn cũng không sao, khi công ty Cơ Mỹ của hắn ở Mỹ tuyên bố phá sản, hắn đã thành công bảo toàn được 40.000 đô Mỹ, quy đổi ra 1,2 triệu đô Hồng Kông, hắn sẽ dùng 1,2 triệu này để gióng lên hồi chuông cảnh báo cho Lâm Hiếu Tắc.

Tống Thiên Diệu, ngươi sai lầm ở chỗ không nên nói với ta những con số về cổ phiếu Hồng Kông đó trước mặt Hoàng Tư Quần, khiến ta tò mò về những dòng tiền mặt của ngươi. Cũng phải cảm ơn Cố Lâm San đã xem qua những số liệu về cổ phiếu bất động sản mà ta đã bỏ lỡ, mới có thể giúp ta nhìn ra nước cờ tiếp theo của ngươi.

Ngày đó ngươi vô tình gieo nhân, hôm nay ngươi đành gánh quả.

Một Tống Thiên Diệu đột nhiên giàu có tự cho rằng có thể che giấu trời biển để chờ thời cơ ra tay, đối đầu với một Hi Chấn Trí Nghiệp đã có sự phòng bị, bố trí quân lính để tận diệt.

Tống Thiên Diệu, nỗi thất vọng của ta khi rời khỏi Hồng Kông năm xưa, lần này ta muốn ngươi cũng nếm trải một phen.

…

- Cộc cộc cộc.

Tiếng gõ cửa vang lên trong văn phòng của Tống Thiên Diệu.

Phó Diêu Nương và cặp song sinh đang chu môi giúp Tống Thiên Diệu dọn dẹp đồ đạc lộn xộn trên bàn làm việc, thỉnh

thoảng liếc mắt nhìn Tống Thiên Diệu đang ngồi thư thả sau bàn làm việc, hy vọng hắn có thể dẫn Vân tỷ và họ cùng đi.

Tống Thiên Diệu dự định hôm nay sẽ chuyển đến tòa nhà St. George ở đường Tuyết Xưởng, Trung Hoàn để làm việc, nhưng lại không nói sẽ dẫn ba người họ và Vân tỷ cùng đi.

- Vào đi.

Tống Thiên Diệu đang ngồi sau bàn làm việc, gõ ngón tay xuống bàn từng tiếng một và đang thất thần thì bị tiếng gõ cửa làm giật mình, ngồi thẳng người lên và lên tiếng.

Người đẩy cửa bước vào không phải là Hoàng Lục, mà là Hùng tẩu đang lau tay dính dầu, đứng ở cửa nói:

- Lão bản, bên ngoài có hai gã thanh niên, nói tên là Robert và Trang gì đó, tóm lại là tên nước ngoài, bảo quen biết ngươi, muốn gặp ngươi. Hôm qua họ đã đến một lần, nhưng nghe nói ngươi ra ngoài không có nhà nên họ đã bỏ đi.

Robert và Chris Trang, Tống Thiên Diệu suy nghĩ một lúc, có lẽ là sau khi nghe được tên thật của mình, phát hiện ra tên Tống Thiên Diệu này có thể có vài đồng, nên muốn kết bạn với hắn?

- Mời họ vào.

Tống Thiên Diệu nói với Hùng tẩu xong, lại bảo Phó Diêu Nương:

- Tạm thời không cần dọn dẹp, đi pha ba ly cà phê mang lại đây.

Không lâu sau, bên ngoài, Lư Vinh Phương dẫn Phan Quốc Dương tươi cười bước vào văn phòng của Tống Thiên Diệu:

- Tống lão bản, giấu bọn ta khổ quá, hóa ra chủ tiệm thuốc lại là đại gia ngành tóc giả.

- Mời ngồi, nhưng công ty giới thiệu không phải nói chỉ giới thiệu phụ nữ cho ta quen biết sao? Ta đâu biết nghiệp vụ của nó còn bao gồm cả đồng tính luyến ái.

Tống Thiên Diệu đứng dậy bắt tay hai người.

Phan Quốc Dương đảo mắt nhìn khắp văn phòng đơn sơ, miệng nói:

- Nghe được tên của ngươi, đã biết chắc chắn không thể tranh với ngươi về cô nàng ngực to rồi.

- Cô nàng ngực to?

Tống Thiên Diệu ngẩn người một lúc, mới nhận ra đối phương đang nói về Alice trong bữa tối sáu người:

- Sao vậy, ta tưởng ngươi sẽ hẹn cô Alice đó chứ.

- Đã biết ngươi là công tử nhà giàu trẻ tuổi, làm sao còn dám tranh với ngươi nữa.

Phan Quốc Dương cười nói:

- Xin lỗi, để ta tự giới thiệu lại, Phan Quốc Dương, một nhân viên nhỏ của Sở Thủy vụ, tên tiếng Anh của ta thật sự là Chris.

Thấy Tống Thiên Diệu nhìn về phía mình, Lư Vinh Phương nhìn thẳng vào mắt Tống Thiên Diệu, do dự một lúc rồi đưa tay ra:

- Lư Vinh Phương, xin chào Tống tiên sinh.

Nghe cái tên Lư Vinh Phương, Tống Thiên Diệu hơi ngạc nhiên, sau đó cười nói:

- Chủ tiệm Lư Hữu Hành ở Trung Hoàn là Lư Vinh Khang tiên sinh phải không?

- Đó là đại ca của ta, ta là đứa em trai vô dụng của hắn.

Lư Vinh Phương vẫn nhìn thẳng vào mắt Tống Thiên Diệu nói.

Tống Thiên Diệu lịch sự nói:

- Lư tiên sinh quá khiêm tốn rồi.

Sau khi hai người ngồi xuống, Tống Thiên Diệu nhìn hai người thắc mắc:

- Không biết hai vị tìm ta có chuyện gì?

Lư Vinh Phương rời mắt khỏi mặt Tống Thiên Diệu, nhìn Phan Quốc Dương bên cạnh, rồi lại nhìn Tống Thiên Diệu, như thể dưới mông có đinh, cựa quậy bất lịch sự mất vài giây, rồi mới hạ giọng nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống tiên sinh, ngươi có định mua cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp trên thị trường chứng khoán không?

Sắc mặt Tống Thiên Diệu trước tiên là ngẩn ra, sau đó nét mặt tươi cười chuyển sang khó coi, lấy từ trên bàn ra một tờ báo:

- Ngươi cũng biết từ báo chí sao?

- Báo chí quỷ gì?

Lần này đến lượt Lư Vinh Phương ngớ ra, hỏi lại Tống Thiên Diệu không hiểu.

Chương 606. Làm đi! (1)

Tống Thiên Diệu đưa tờ báo trong tay cho Lư Vinh Phương, Lư Vinh Phương nhận lấy, phát hiện đây là một tờ báo lá cải khá thô sơ, nhưng tên báo thì khẩu khí rất lớn.

Tuần báo Thương tình Trung Quốc Hồng Kông.

- Ta không nhớ mình đã mua loại báo nhỏ này, ủa, tờ báo này lại có chỉ số chứng khoán sao?

Lư Vinh Phương lật xem nội dung tờ báo, trên đó phần lớn là những thông tin cung cầu thương mại như bán nhà, nhà máy tuyển công nhân, nhưng ở phần cuối lại là một số bình luận và chỉ số chứng khoán. Trong đó có một bài đánh giá thị trường chứng khoán, dường như được một môi giới chứng khoán nào đó nói ra bằng giọng điệu tán gẫu, đại ý là trong hòm thư công ty của mình xuất hiện thêm một phong bì, mở ra thì phát hiện là một thông tin nặc danh, bên trong viết rằng thương nhân ngành tóc giả họ Tống nào đó chuẩn bị huy động một khoản tiền lớn thông qua thị trường chứng khoán để mua vào cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp với số lượng lớn…

Theo nhà bình luận được biết, đã có bảy công ty môi giới có giấy phép nhận được loại tin nhắn nặc danh này. Cuối bài bình luận, nhà bình luận dùng giọng điệu khuyên bảo nói rằng, loại tin tức được truyền bá nặc danh giữa các công ty môi giới có giấy phép này rất có thể là tin tức giả do một số kẻ đầu cơ chứng khoán cố tình tung ra. Gần đây cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp đang trong giai đoạn tăng chậm, lúc này bùng nổ loại tin tức này rất có thể là để kích thích những người nắm giữ cổ phiếu này tiếp tục mua vào hoặc giữ cổ phiếu hiện có, khiến

cho cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp xuất hiện một đợt tăng giá leo thang, tạo điều kiện thuận lợi cho kẻ đầu cơ bán ra rời sân khi giá cao.

Nhà bình luận đề nghị, hiện tại ngành bất động sản nói chung không có tin tức tốt, khuyến nghị các nhà đầu tư nhỏ lẻ đang nắm giữ cổ phiếu nên ra tay trong thời gian gần đây khi cổ phiếu tăng nhẹ, tránh tình trạng giá cổ phiếu lao dốc sau khi kẻ đầu cơ rời sân.

Nhìn tin tức mà nhà bình luận nói ra, giống hệt như tin trong phong bì mà mình nhận được.

Lư Vinh Phương đặt tờ báo xuống, nhìn về phía Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu cười khổ nói với Lư Vinh Phương:

- Ta quả thật đã có ý định mua cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp, nhưng xem ra có người cố tình đối đầu với ta, cố ý tung tin ra ngoài, gửi thư nặc danh cho các công ty chứng khoán và một số người giàu có quan tâm đến thị trường chứng khoán, khiến những người nắm giữ cổ phiếu thấy tin tức rồi đẩy giá lên cao, ngay cả báo chí cũng đã đăng tin, gần như tất cả các công ty môi giới có giấy phép ở sàn giao dịch đều nhận được loại tin nhắn nặc danh này, trong tình huống này ta làm sao ra tay, nếu ta thật sự ra tay, giá cổ phiếu chẳng phải sẽ lập tức tăng vọt lên trời sao?

- Không giấu gì ngươi, Tống tiên sinh, thực ra ta cũng nhận được thư nhắn nặc danh, nói rằng ngươi muốn nuốt voi, nuốt trọn cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp trên thị trường chứng khoán.

Lư Vinh Phương nghe thấy hóa ra mình không phải là người duy nhất nhận được tin mật, người cung cấp tin tức dường như đã tung lưới rộng rãi, hắn có vẻ hơi chán nản, móc thuốc lá ra châm một điếu rồi nói.

Sau đó đặt hộp thuốc và bật lửa xuống bên cạnh ghế.

Phó Diêu Nương bưng ba tách cà phê vào, rồi lại xách ra ngoài một phần đồ đạc lộn xộn bên giường đã giúp Tống Thiên Diệu sắp xếp gọn gàng. Đợi Phó Diêu Nương rời đi, Tống Thiên Diệu mới lên tiếng:

- Vậy xem ra, ta vẫn nên yên ổn làm ăn tóc giả thôi.

- Cũng tại ta thấy tin tức thì quá hào hứng, còn tưởng Tống tiên sinh ngươi quan tâm đến Nga Đầu sơn, à phải rồi, nghe nói Vịnh Đồng La ở Điểu Chủy Khẩu những năm gần đây chuẩn bị lấn biển tạo đất.

Lư Vinh Phương nói câu này, mắt nhìn chằm chằm vào bài bình luận chứng khoán trên báo, nhưng khóe mắt lại chú ý đến biểu cảm của Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu sững người, dường như cảm thấy câu hỏi của Lư Vinh Phương rất buồn cười:

- Nga Đầu sơn? Ngọn núi hoang ở Vịnh Đồng La ấy à? Lư tiên sinh ngươi nghĩ nhiều quá rồi, ta thu mua cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp, chỉ là để giúp tam thẩm của ta ra oai thôi, bà ấy là thứ nữ của Lâm Hi Chấn tiên sinh, tuy không đủ tư cách nắm quyền kinh doanh của nhà họ Lâm, nhưng tiền bạc của nhà họ Lâm nên có phần của bà ấy, nhà họ Lâm làm việc không công bằng, nên ta định giúp tam thẩm của ta đòi lại công đạo, thu mua một số cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp, để bà ấy có thể đường hoàng bước ra khỏi cửa nhà họ Lâm, vốn dĩ chỉ là chuyện đơn giản như vậy thôi, nhưng bây giờ lại bị đồn đại như thể ta không tự lượng sức mình đi nuốt voi, nếu ta thật sự không tự lượng sức mình, có lẽ cũng không có cục diện ngày hôm nay, mà đã sớm chìm thuyền chết đuối trên biển rồi.

- Nói cũng phải, nếu Tống tiên sinh không vững vàng từng bước thì quả thật khó có được cục diện như hiện nay. Là ta quá vội vàng, tưởng Tống tiên sinh có đại thủ bút, nên chuẩn bị mang theo ít tiền lẻ để đến trợ quyền.

Lư Vinh Phương cũng không cảm thấy ngượng ngùng khi mình đường đột đến thăm, tự cười nhạo mình rồi đứng dậy cùng Phan Quốc Dương cáo từ. Khi Tống Thiên Diệu tiễn hai người ra ngoài, điện thoại trên bàn đổ chuông.

Chương 607. Làm đi! (2)

Tống Thiên Diệu mỉm cười xin lỗi hai người, sau đó nói với Hoàng Lục ở ngoài cửa:

- Xin lỗi, hai vị cứ tự nhiên, có dịp cùng uống trà. A Lục, giúp ta tiễn Lư tiên sinh và Phan tiên sinh ra cửa. Ta nghe điện thoại trước.

Nói xong, hắn nhấc máy, bên kia điện thoại giọng La Chuyển Khôn bình tĩnh nhưng dường như đang kìm nén một sự căng thẳng:

- Tống tiên sinh, chiều nay có người mua bí ẩn tham gia, trong vòng nửa giờ đã quét sạch mấy lệnh bán cổ phiếu Hy Chấn mà chúng ta tạm thời chưa mua vì giá quá cao, tổng cộng 237 lô. Giá cổ phiếu Hy Chấn đã bị đẩy lên trực tiếp 0,96 đô Hồng Kông/cổ do bên kia mua vào, chúng tôi phân tích rất có thể là Hy Chấn đang mua lại cổ phiếu, giá có thể sẽ tăng nhanh trong thời gian tới.

- Việc vay cổ phiếu, hiện đã thỏa thuận được bao nhiêu rồi?

Tống Thiên Diệu nghe La Chuyển Khôn nói, hít sâu hai hơi. Phản ứng của nhà họ Lâm không thể nhanh như vậy, bản thân hắn còn định tung tin đồn giả thêm hai ngày nữa, hô vài tiếng sói đến, sao Hy Chấn lại kích động như vậy?

237 lô, mỗi lô 400 cổ, điều này có nghĩa là đối phương chớp mắt đã mua vào gần 100.000 cổ. Nếu không phải Hy Chấn thì nhà đầu tư nhỏ lẻ thông thường quả thật không có khẩu vị lớn như vậy, đặc biệt là khi bên ngoài đang lan truyền tin đồn sói đến, mọi người ít nhất cũng nên quan sát thêm vài ngày mới phải.

- 1,29 triệu cổ phiếu Hy Chấn do một số thành viên gia tộc họ Lâm nắm giữ, ủy thác cho hai công ty chứng khoán có giấy phép thuộc hệ thống Nhị Hòa quản lý, tổng số cộng lại tương đương 15% cổ phần của Hy Chấn.

- Công ty chứng khoán sẽ cho vay theo giá thị trường, nhưng thưa Tống tiên sinh, 15% cổ phiếu này là vay mượn, nếu có người được ủy thác của nhà họ Lâm chuẩn bị bán cổ phiếu mà công ty chứng khoán lại không có số cổ phiếu khác cho chúng ta vay, họ có quyền yêu cầu chúng ta thanh lý bất cứ lúc nào, hơn nữa lãi suất khoảng 10%.

Nghe Tống Thiên Diệu hỏi về việc vay cổ phiếu từ công ty chứng khoán, La Chuyển Khôn không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, hắn biết Tống Thiên Diệu bảo hắn vay cổ phiếu là để làm gì.

Tống Thiên Diệu cầm điện thoại, giọng nói bình tĩnh:

- Người nhà họ Lâm sẽ không bán cổ phiếu, nên không ai sẽ ép chúng ta thanh lý. Bất kể 100.000 cổ này có phải Hy Chấn mua lại hay không, hãy đặt lệnh mua, đẩy giá cổ phiếu Hy Chấn lên! Lấy 20 triệu đô Hồng Kông đưa vào, chỉ cần có lệnh bán thì đều mua hết!

Hắn vừa nói xong câu này, bên ngoài Lư Vinh Phương vừa hay đẩy cửa bước vào, nghe rõ mồn một.

- Đã rõ, thưa Tống tiên sinh.

Bên kia điện thoại, La Chuyển Khôn cúp máy, còn Tống Thiên Diệu thì cầm điện thoại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lư Vinh Phương vừa bước vào, một lúc sau đột nhiên mỉm cười:

- Lư tiên sinh, vận may của ngươi thật tốt.

Lư Vinh Phương đưa mắt nhìn về phía gói thuốc lá và bật lửa mà mình đã bỏ quên trên ghế, ra hiệu rằng mình chỉ vừa

hay quay lại lấy hộp thuốc, rồi gãi đầu nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta quả thật vẫn luôn may mắn… Tống tiên sinh, tin tức ẩn danh trên báo?

- Là do ta bảo người tung ra.

Tống Thiên Diệu không còn giấu giếm nữa, dù sao cũng đã thông báo cho La Chuyển Khôn mua hết, không cần phải giấu giếm nữa:

- Vậy, bây giờ ngươi còn định lấy tiền lẻ ra trợ quyền không?

Chương 608. Thứ tươi ngon hơn cả cá thịt

Tuy cuộc sống hiện tại có hơi mệt mỏi, nhưng Khang Lợi Tu rất hài lòng. Có một ông chủ nhiều tiền đến mức phát điên bỏ tiền ra cho hắn mở tòa soạn, bên cạnh có một cô bạn gái dung mạo cũng khá xinh đẹp, lúc này trước mặt có rượu có thịt, và hắn vẫn còn thời gian để uống rượu ăn thịt, Khang Lợi Tu chỉ cảm thấy lúc này gần như là cuộc sống như ý.

- Ta đoán ngay là ngươi không về nhà ăn cơm mà chắc chắn đang lén lút uống rượu ở đây? Ngươi mới hơn 20 tuổi mà đã nghiện rượu đến thế này rồi sao?

Từ Mẫn Quân xách hộp cơm từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, thấy Khang Lợi Tu ngồi đó tự rót tự uống, liếc mắt nhìn đối phương nói.

Khang Lợi Tu gãi gãi đầu:

- Uống chút rượu, tối ngủ sẽ thoải mái hơn.

Tuy miệng Từ Mẫn Quân nói không hài lòng, nhưng tay đã đặt hộp cơm lên bàn và từ từ mở ra, bên trong là bữa tối cô làm cho Khang Lợi Tu, một phần cơm và một phần cá phi lê mè bông cải xanh trông rất đẹp mắt.

- Có cá ăn, vừa hay để nhắm rượu.

Khang Lợi Tu gắp một miếng cá, nhưng không đưa vào miệng mình mà đưa đến bên môi Từ Mẫn Quân đang mặt lạnh tanh:

- Thôi mà, tuần này ta sẽ không uống rượu nữa, đừng giận nữa.

Từ Mẫn Quân há miệng, cắn một miếng cá, Khang Lợi Tu mới đưa nửa miếng cá còn lại vào miệng mình.

Hắn uống rượu trước bàn làm việc, còn Từ Mẫn Quân thì giúp hắn dọn dẹp vệ sinh trong văn phòng.

- Khang xã trưởng có ở đó không?

Một giọng nam vang lên từ bên ngoài tòa soạn.

Khang Lợi Tu nuốt thức ăn trong miệng xuống rồi ngẩng đầu lên đáp:

- Vào đi.

Sau khi Khang Lợi Tu nói xong, La Chuyển Khôn mà Tống Thiên Diệu giới thiệu cho hắn quen biết, tay xách một cái cặp công văn, mặt mỉm cười bước vào từ bên ngoài. Thấy thức ăn trước mặt Khang Lợi Tu, La Chuyển Khôn mỉm cười với Khang Lợi Tu, cúi người nói:

- Làm phiền Khang xã trưởng đang ăn tối rồi.

Nói xong, hắn còn hơi cúi người với Từ Mẫn Quân bên cạnh:

- Xin lỗi đã làm phiền.

- Sao lần nào Lạc tiên sinh cũng lịch sự như vậy, động một tí là cúi người, chúng ta đã quen nhau như vậy rồi, quá lịch sự lại thành xa cách.

Khang Lợi Tu dùng khăn lau miệng, đứng dậy nói:

- Đến tòa soạn muộn như vậy, có chuyện gì sao? Nếu không chê rượu thịt đạm bạc, không bằng ngồi xuống cùng ăn, vừa ăn vừa nói chuyện.

La Chuyển Khôn đứng đối diện bàn làm việc của Khang Lợi Tu:

- Trước đây ta từng sống ở khu tô giới Nhật Bản tại Thượng Hải một thời gian dài, có lẽ thói quen lúc đó vẫn chưa thay đổi được. Là như thế này, hôm nay ta đến đây là theo lệnh của Tống tiên sinh, 'Trung Quốc Hồng Kông Thương Tình Tuần Báo' từ xuất bản hai ngày một lần sẽ chuyển thành nhật báo.

Tách! một tiếng, hộp thuốc lá Khang Lợi Tu vừa cầm trên tay định đưa cho La Chuyển Khôn rơi xuống mặt bàn.

- Mới từ tuần báo chuyển thành xuất bản hai ngày một lần chưa đầy một tháng, giờ lại muốn từ hai ngày một lần thành nhật báo? A Diệu đang làm gì vậy? Tiền nhiều đến mức không tiêu hết? Hồng Kông đâu có nhiều thông tin cung cầu để đăng lên báo như vậy?

Khang Lợi Tu nhìn La Chuyển Khôn nói:

- Hơn nữa, lần trước là La tiên sinh ngươi đến thông báo, lần này lại là La tiên sinh ngươi đến thông báo? A Diệu bán tòa soạn cho ngươi rồi sao?

Gương mặt gầy dài như sói của La Chuyển Khôn dường như hưng phấn hơn so với lần gặp Khang Lợi Tu trước đó, đôi mắt nhìn Khang Lợi Tu, đặt cặp công văn đứng trên mặt bàn làm việc nói:

- Không sao nếu báo không đăng đủ tin tức cung cầu, chỉ cần chỉ số cổ phiếu mỗi ngày đều chuẩn bị sẵn là được. Hơn nữa, Khang xã trưởng, từ ngày mai bắt đầu, khu Tiêm Sa Chủy ở Cửu Long và những con phố người Thượng Hải sinh sống ở Trung Hoàn trên đảo Hồng Kông, mỗi ngày ít nhất phải gửi đến hai nghìn tờ báo.

- Còn có sàn giao dịch, công ty chứng khoán, công ty tài chính, những công ty ở Trung Hoàn, tất cả đều phải gửi đến, không cần phát theo các cửa hàng dọc đường nữa. Từ ngày mai bắt đầu, tờ báo này ưu tiên cung cấp cho khu vực người Thượng Hải, sau đó là sàn giao dịch ít nhất gửi đến một trăm bản, tiếp theo là công ty tài chính, các công ty khác ở Trung Hoàn, cuối cùng mới đến những cửa hàng bán hàng dọc đường, số lượng phát hành mỗi ngày không dưới một vạn năm nghìn bản. Trong cặp là địa chỉ các công ty tài chính ta đã tổng hợp, có thể để công nhân của ngươi trực tiếp giao đến tận nơi theo địa chỉ.

- A Diệu hắn rốt cuộc muốn làm báo, hay là muốn làm cổ phiếu? Trước đây là một kỳ một đoạn bình luận cổ phiếu, giờ là một kỳ cả một trang, cứ thế này thì có phải cả tờ báo đều viết về cổ phiếu không?

Khang Lợi Tu có vẻ không hài lòng nói với La Chuyển Khôn.

Tuy rằng tờ báo hắn quản lý không có nội dung tin tức chính thống gì, nhưng ít ra vẫn có thể tuyên bố với bên ngoài là để tiện lợi cho đại chúng, cung cấp thông tin cung cầu miễn phí. Nhưng từ khi được Tống Thiên Diệu giới thiệu quen biết La Chuyển Khôn, gã này bất kể mưa gió gì cũng mang đến các loại bình luận cổ phiếu, chỉ số cổ phiếu, mà số lượng dường như ngày càng nhiều.

La Chuyển Khôn thấy Khang Lợi Tu có vẻ bất mãn, hắn nhe răng cười một cái, đặt cặp công văn lên bàn làm việc, trực tiếp dùng tay gắp một miếng cá bỏ vào miệng, nhai nếm vị tươi ngon của thịt cá. Khang Lợi Tu bị hành động đột ngột của La Chuyển Khôn làm cho hơi choáng, ngây người nhìn La Chuyển Khôn ra tay nhanh như gió, liên tiếp nuốt mấy miếng thịt cá.

Chương 609. Công cụ không cần tư tưởng (1)

- Khang xã trưởng, lần cuối cùng ta ăn thịt cá, có lẽ là một tháng trước. Một tháng này, ta dẫn theo sáu người, ban ngày ngâm mình ở sàn giao dịch chứng khoán, ban đêm co ro trong văn phòng, chỉ để làm cái chỉ số cổ phiếu mà trong mắt ngươi không ai muốn xem.

- Ta không phải ra lệnh cho ngươi, thật sự là theo lệnh của Tống tiên sinh. Ngươi là người thông minh, hẳn phải biết, Tống tiên sinh không thể nào nhiều tiền đến mức không biết tiêu vào đâu, chạy đến làm một tờ báo miễn phí để làm ơn cho hàng xóm, hắn nhất định phải kiếm lại được tiền làm báo mới được.

La Chuyển Khôn liếm liếm đôi môi hơi khô, gương mặt đó kết hợp với động tác này, thật sự rất giống một con sói đói bụng.

Khang Lợi Tu cúi đầu nhìn cặp công văn trên bàn:

- Những dữ liệu cổ phiếu trong này, chính là thứ A Diệu dùng để kiếm tiền?

La Chuyển Khôn khẽ gật đầu:

- Yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến hình ảnh của ngươi trong giới báo chí, cũng không làm hỏng tờ báo này, chỉ khiến tờ báo này được nhiều người biết đến hơn. Còn nữa, mỗi lần ta mang bình luận và chỉ số cổ phiếu đến đều làm thủ tục với kế toán phụ trách tài chính của tòa soạn, ngươi cứ coi như tòa soạn nhận được quảng cáo. Cho dù có ai điều tra, cũng có sổ

sách qua lại để cho đối phương xem, báo đăng quảng cáo cổ phiếu không phạm pháp.

- Có muốn ở lại uống một ly không?

Khang Lợi Tu im lặng một lúc, hỏi La Chuyển Khôn.

Gã gầy gò La Chuyển Khôn mỉm cười với Khang Lợi Tu:

- Không cần đâu, cảm ơn. Ta hy vọng tối nay có thể in thêm một bản báo, sáng mai sẽ xuất hiện ở khu phố người Thượng Hải và các công ty tài chính.

Khang Lợi Tu nâng ly rượu còn sót lại uống một hơi cạn, sau đó phóng khoáng dùng mu bàn tay lau khóe miệng:

- Ta không phải kẻ cổ hủ, làm ông chủ đương nhiên là phải kiếm tiền. Chỉ là ta không hiểu những việc các ngươi làm. Ta đã hứa giúp A Diệu, có vẻ như hứa quá sớm, đáng lẽ phải đợi hắn kiếm được nhiều tiền và thực sự muốn làm báo rồi mới quen biết hắn. Nhưng nói những lời này bây giờ đã muộn, đã hứa bán mạng thì phải làm đến cùng. Ta sẽ dàn trang ngay, sau đó tự mình đưa đến nhà in gấp rút cho kịp.

- Vất vả cho Khang xã trưởng rồi, tại hạ xin cáo từ.

La Chuyển Khôn để lại cặp công văn, xoay người đi ra ngoài.

Khang Lợi Tu cúi đầu nhìn đồ nhắm rượu ăn dở, tiếc nuối nói:

- Ngươi thật sự không ăn thêm vài miếng cá nữa sao? Không phải ngươi nói rất ngon sao?

- Còn có thứ ngon hơn cá đang đợi ta.

Giọng La Chuyển Khôn vang lên khi hắn đã biến mất ngoài cửa.

Khang Lợi Tu lẩm bẩm:

- Thứ ngon hơn cá? Chẳng lẽ tên xấu xí La Chuyển Khôn này định đi gọi kỹ nữ? Cũng đáng thương, sinh ra với bộ dạng đó, phải nhờ kỹ nữ để giải quyết nhu cầu sinh lý.

…

- Lão già đó là một nhân vật lợi hại.

Hoàng Lục ngồi ở ghế lái, hai tay nắm chặt vô lăng, nhìn bóng dáng Ôn Kính Nguyên dưới chân núi Nga Đầu, bước đi trong ánh hoàng hôn để thông báo cho Lâm Du Tĩnh về việc Tống Thiên Diệu đến, giọng khẳng định nói với Tống Thiên Diệu đang ngồi ở ghế sau.

Tống Thiên Diệu ném mẩu thuốc đã cháy quá nửa ra ngoài cửa sổ xe, cười nói:

- Lục ca, có phải cao thủ võ lâm chỉ cần nhìn nhau một cái là có thể biết được công phu cao thấp của đối phương không?

- Lão già này khi đi đường, hai chân và hai đầu gối luôn hơi khép vào trong, hơn nữa nhìn dưới áo dài của lão, ở thắt lưng chắc chắn không chỉ giấu hai con dao, chỉ là không biết có giấu súng không.

Hoàng Lục đánh giá bóng dáng Ôn Kính Nguyên, giải thích với Tống Thiên Diệu:

- Đương nhiên không thể chỉ nhìn một cái mà biết được công phu cao thấp của đối phương. Chỉ là nếu bản thân cũng luyện võ, rất dễ phát hiện một số chi tiết để nâng cao cảnh giác mà thôi.

- Nghe tam thẩm nói, đó là thuộc hạ đắc lực bên cạnh Lâm Hi Chấn khi xưa buôn bán thuốc phiện. Những kẻ liếm máu đầu dao như vậy, giờ chết một người là ít đi một người, nhà họ Lâm chắc cũng chẳng còn mấy người.

Tống Thiên Diệu xoa xoa mi tâm nói:

- Chiều nay, Lư Vinh Phương lại quay lại văn phòng của ta khi ta đang gọi điện thoại, ngươi không ngăn hắn lại sao?

- Hắn nói với ta là quên thuốc lá trong văn phòng của lão bản. Ta thật sự thấy trước khi hắn vào văn phòng của ngươi, túi áo hắn phồng lên, khi ra cửa đã phẳng lặp, nên tin lời hắn.

Hoàng Lục liếc nhìn biểu cảm trên mặt Tống Thiên Diệu qua gương chiếu hậu:

- Lần sau sẽ không như vậy nữa.

- Không sao, chỉ là gần đây có quá nhiều người xuất hiện, khiến ta hơi không quen. Đại bá mà ta đã mười năm không gặp, nữ thư ký của Chương Ngọc Kỳ như chiếu phim vậy xuất hiện trước mặt ta. Hy vọng Lư Vinh Phương thật sự chỉ nhận được tin nhắn nặc danh do La Chuyển Khôn bịa đặt, đến đây muốn kiếm chút tiền tiêu vặt.

Không lâu sau, Ôn Kính Nguyên đã quay lại theo đường cũ, vẻ mặt lạnh lùng đi đến cửa sổ xe của Hoàng Lục, hai mắt nhìn chằm chằm Hoàng Lục một lúc, rồi liếc qua Tống Thiên Diệu, mới chậm rãi nói:

- Tiểu thư bảo các ngươi lên trên.

- Đa tạ.

Hoàng Lục nổ máy xe, lái theo con đường lên trên.

Khi xe đến trước cửa nơi ở của Lâm Du Tĩnh, người hầu Hương tẩu đang đứng cùng Phùng Duẫn Chi bên ngoài cửa.

Hoàng Lục xuống xe, lấy từ cốp sau những thực phẩm và đồ bổ mà Tống Thiên Diệu mang đến. Còn Tống Thiên Diệu đã tự mình mở cửa xe bước xuống, đưa tay véo má Phùng Duẫn Chi đang chạy đến với nụ cười rạng rỡ:

- Có vẻ như béo lên rồi, ăn ít thịt thôi, cẩn thận béo quá không gả đi được.

- Mặc kệ huynh.

Phùng Duẫn Chi bị Tống Thiên Diệu véo má, câu đầu tiên khi gặp mặt đã nói mình béo, giận dỗi đánh nhẹ vào tay Tống Thiên Diệu.

Chương 610. Công cụ không cần tư tưởng (2)

Tống Thiên Diệu cùng Phùng Duẫn Chi đi về phía tòa nhà hai tầng nhỏ:

- Tam thẩm đâu?

- Vừa mới uống thuốc Đông y xong, chuẩn bị đến phật đường chép kinh.

Nghe Tống Thiên Diệu hỏi về mẹ mình, nụ cười trên mặt Phùng Duẫn Chi nhạt dần.

Tống Thiên Diệu sững người:

- Tam thẩm lại bệnh à? Tại sao phải uống thuốc?

Vừa nói, hắn vừa nhìn về phía hầu nữ Hương tẩu, giọng ẩn chứa sự tức giận:

- Những thứ bổ dưỡng ta mang đến mỗi lần, Hương tẩu không giúp tam thẩm bồi bổ sao?

- Không liên quan đến Hương tẩu, là bị người ta chọc giận.

Phùng Duẫn Chi giải thích thay cho Hương tẩu.

Tống Thiên Diệu vừa đẩy cửa vừa hỏi:

- Ai chọc giận tam thẩm?

- Khang thúc đó…

Phùng Duẫn Chi vừa nói được ba chữ, liền thấy Lâm Du Tĩnh đã mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, sắc mặt hơi tái nhợt đứng trong phòng khách, hắn sợ hãi nuốt lại những lời còn lại.

Lâm Du Tĩnh luôn có vẻ ngoài ôn hòa, văn tĩnh yếu đuối, lúc này nhìn về phía Tống Thiên Diệu, trong mắt tuy mang theo nụ cười, nhưng miệng vẫn có chút trách móc:

- Đã chiều tối rồi, sao A Diệu lại nghĩ đến việc đến đây? Nơi này quá hoang vắng, lại không có đèn đường khí đốt, đi đường về khu trung tâm ban đêm không an toàn.

- Không sao, dù sao cũng lái xe, lại có tài xế đi cùng, về muộn một chút cũng không sao cả, ta cố ý đến để cùng tam thẩm, Duẫn Chi các người ăn bữa tối, gần đây ta học được hai món mới ở nhà hàng của gia gia, định khoe tay nghề một chút, tam thẩm, để Hương tẩu đỡ người đến phật đường tụng kinh, đợi đến lúc ăn cơm hãy xuống nếm thử tay nghề của ta.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Lâm Du Tĩnh.

Phía sau, Hoàng Lục đặt nguyên liệu và đồ bổ mang đến vào góc phòng khách, rồi quay người ra ngoài.

Vừa nói, Tống Thiên Diệu vừa cởi áo vest, đưa cho Hương tẩu treo lên, bản thân xắn tay áo sơ mi, xách vài món nguyên liệu tươi mang đến, đi về phía nhà bếp, miệng nói:

- Duẫn Chi, vào bếp giúp một tay.

- Ồ.

Phùng Duẫn Chi tinh nghịch lè lưỡi với mẹ mình, rồi đi theo sau Tống Thiên Diệu vào bếp.

Tống Thiên Diệu lấy hai con bào ngư đã làm sạch ra rửa bằng nước, giọng nói không thể nghe ra vui buồn, hỏi nhẹ nhàng:

- Khang thúc mà ngươi vừa nói, là Lâm Hiếu Khang? Hắn chọc giận tam thẩm thế nào, nói ta nghe thử.

…

- Có biết người Thượng Hải và người bản địa có gì khác không?

Đã là 9 giờ tối, trong văn phòng của Tài Thông Chứng Khoán ở tòa nhà Thánh George, La Chuyển Khôn hỏi hơn chục nam nữ mặc vest trước mặt.

Những người này có kinh nghiệm gần như giống hệt La Chuyển Khôn trước đây, tất cả đều từ Thượng Hải đến Hồng Kông năm 1949, khi các thương nhân đầu cơ Thượng Hải dấy lên cơn sốt đầu cơ vàng, những người này cơ bản đều giúp các đại gia đầu cơ vàng, sau đó theo làn sóng đầu cơ vàng bị chính quyền thuộc địa Hồng Kông dập tắt, nhiều đại gia đầu cơ Thượng Hải lần lượt tuyên bố phá sản, họ cũng bắt đầu cuộc sống sa sút ở Hồng Kông.

Trong số những người này, bất kỳ ai cũng có kinh nghiệm mua bán tại Sở Giao dịch Toàn cầu Thượng Hải, Sở Giao dịch Chứng khoán và Hàng hóa, ba người phụ nữ kém nhất cũng là nhân viên báo giá qua điện thoại tại Sở Giao dịch Chứng khoán và Hàng hóa, thậm chí có vài người trước đây còn là thành viên có giấy phép của Hiệp hội Môi giới Sở Giao dịch Chứng khoán và Hàng hóa Thượng Hải, đáng tiếc lúc này Hồng Kông không phải là Thượng Hải bến Thượng Hải ngày xưa, đặc biệt là sau khi cơn sốt đầu cơ vàng khiến một loạt thương nhân đầu cơ Thượng Hải phá sản, thân phận của những nhà môi giới từ nội địa này trở nên khó xử.

Các đại gia đầu cơ Thượng Hải đến Hồng Kông trong trận chiến đầu cơ vàng, hoặc là thất bại thảm hại, tuyên bố phá sản, hoặc may mắn thoát thân nhưng sợ hãi đến vỡ mật, trong thời gian ngắn không dám gây sóng gió trên thị trường vàng bạc và chứng khoán Hồng Kông nữa, nên những nhà giao dịch này cũng chẳng còn ý nghĩa gì với họ.

Còn ở Hồng Kông, dù là Sở Giao dịch Chứng khoán hay Sàn Giao dịch Vàng bạc, đều có thể nói là như đối mặt với kẻ thù lớn với những nhà giao dịch này, những người đã giúp các đại gia Thượng Hải đầu cơ vàng nhằm phá hủy công việc kinh doanh của họ. Ba mươi thành viên hội đồng quản trị của Sàn Giao dịch Vàng bạc Hồng Kông thậm chí còn tổ chức một cuộc họp kín, thỏa thuận rằng thành viên các tiệm vàng không được thuê người Thượng Hải làm việc, nếu phát hiện người Thượng Hải làm ăn vàng bạc ngoài sàn, tất cả sẽ cùng nhau ra tay.

Người Thượng Hải bỏ rơi họ, người Hồng Kông ghét bỏ họ, nên những người này sống rất vất vả. Khi La Chuyển Khôn tìm từng người ở Hồng Kông, một số đàn ông đã chuyển sang làm công việc đặt cược ở bến tàu, chỉ hơn khuân vác một chút. Những chiếc kính gọng vàng pha lê và đồng hồ kim cương từng là biểu tượng địa vị ngày xưa giờ đã bị cầm cố ở tiệm cầm đồ để đổi lấy tiền sống qua ngày. Thậm chí có hai người phụ nữ vì biết nhảy khiêu vũ giao tế nên đã phải đi làm vũ nữ tiếp rượu ở sàn nhảy.

Ngày xưa trên bến Thượng Hải, họ đều mặc vest bảnh bao, đàn ông đeo đồng hồ danh tiếng, phụ nữ đeo trang sức kim cương, là những nhân tài quản lý kinh doanh cổ phiếu hiện hữu cho những người giàu có.

Chính La Chuyển Khôn đã tìm từng người một, bảy công ty chứng khoán có giấy phép mà Tống Thiên Diệu mua lại cần người để bổ sung.

Cũng chính hơn chục người Thượng Hải đã từng rơi xuống đáy vực này, không muốn trải nghiệm lại cuộc sống tầng lớp dưới đáy đó nữa, đã cùng La Chuyển Khôn sắp xếp chỉ số cổ phiếu, theo dõi sát sao giá cả thị trường chứng khoán.

- Tiền nhiều.

Một người đàn ông trung niên khoảng 30 tuổi nghe La Chuyển Khôn hỏi, lên tiếng nói trước hai chữ.

Chương 611. Gặp mặt (1)

Một người phụ nữ vẫn còn nhan sắc cũng mở miệng nói:

- Từng trải, tầm nhìn rộng mở hơn người bản địa.

- Quan trọng nhất là họ rõ ràng không hiểu thị trường chứng khoán, nhưng lại tự cho mình rất am hiểu cổ phiếu, ít nhất cũng hơn người bản địa một chút khi nhắc đến thị trường chứng khoán thì coi như có người lừa tiền, họ biết thị trường chứng khoán có thể kiếm được tiền, nhưng lại không biết nguyên lý thực sự, lại thích ra vẻ hiểu biết trước mặt những người như chúng ta, tiền của những kẻ tưởng hiểu mà không hiểu, không hiểu mà giả vờ hiểu như vậy là dễ dàng nhất để tranh thủ.

La Chuyển Khôn xoay xoay cây bút máy trong tay tiếp tục nói:

- Những năm 30, thị trường chứng khoán Hồng Kông biến động dữ dội, hơn 800 nhà máy ở Hồng Kông, trong vòng nửa năm đã có hơn 300 nhà máy phá sản, số tiền mà những chủ nhà máy đó vất vả kiếm được mang đầu tư vào thị trường chứng khoán đều bị người Anh điều hành thị trường chứng khoán kiếm hết, từ đó về sau, người bản địa Hồng Kông, dù là đại thương gia Hoa kiều, cũng đều không còn hứng thú với thị trường chứng khoán Hồng Kông nữa, để mặc người Anh tự vui chơi.

- Người Anh hiện giờ đang nghĩ đến việc chuyển trọng tâm khỏi Hồng Kông, người bản địa lại không có gan ném tiền vào thị trường chứng khoán, nên…

- Nên, tiền của người Thượng Hải.

La Chuyển Khôn xoay ghế, nhìn thẳng vào người đàn ông vừa lên tiếng:

- Tống tiên sinh cần số tiền trong tay người Thượng Hải, họ rất có tiền, chúng ta không cần tìm những đại gia Thượng Hải có tài sản hàng trăm triệu, họ quá thông minh, cũng không cần những người tị nạn nội địa chẳng khác gì người nghèo bản địa, họ quá nghèo, bỏ đi hai tầng lớp này, những người Thượng Hải còn lại, đều là mục tiêu của chúng ta.

- Thời gian này, ta sẽ dùng quy luật vốn nắm trong tay, liên tục kéo giá cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp lên, các người phụ trách để người Thượng Hải hiểu thế nào là nằm nhà kiếm tiền, đối với những người tưởng hiểu mà không hiểu này, không cần giảng cho họ quy tắc thị trường chứng khoán, cũng không cần để họ tự chọn cổ phiếu, cầm số liệu chúng ta sắp xếp nói với họ, hiện giờ thị trường chứng khoán Hồng Kông chỉ có hai loại cổ phiếu tăng ngược thị trường, một loại là cổ phiếu dệt may Hội Đức Phong trong nhóm dệt may, một loại là Hi Chấn Trí Nghiệp trong nhóm bất động sản, nếu họ định chọn dệt may Hội Đức Phong, thì nói với họ, các doanh nghiệp gia công dệt may đều có công đoàn, công đoàn công nhân rất khó xử lý, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát tin tức tiêu cực ảnh hưởng đến giá cổ phiếu, nghe đến hai chữ công đoàn, những người đã từng chứng kiến công đoàn công nhân đình công biểu tình ở Thượng Hải sẽ tự động từ bỏ ý định.

- Khôn ca, chúng ta… thực ra cũng tính là người Thượng Hải, bây giờ ở Hồng Kông, giúp người bản địa giết tiền của họ…

Một thanh niên tuổi hơi trẻ hơn, vẻ mặt đắn đo một lúc, nhẹ giọng nói.

La Chuyển Khôn nhìn đối phương bằng ánh mắt sắc bén:

- Khi ngươi chạy đi làm phục vụ ở hộp đêm, người Thượng Hải có cho ngươi thêm một hào tiền boa nào không? Khi ngươi giúp Trịnh Ngọc Khuê đầu cơ bông vải, đầu cơ đất đai ở Thượng Hải, ngươi cũng giết tiền của người Thượng Hải, sau khi kiếm được hoa hồng, ngươi có nghĩ đến việc trả lại cho những người đó không? Chính Tống tiên sinh bỏ tiền ra, giúp ngươi mặc lại bộ vest, cho ngươi ăn no bụng, không còn phải đứng trong hộp đêm cười nịnh người khác nữa! Đừng nghĩ mình quá vĩ đại, ngươi cũng giống như ta, giống như những người đang ở trong căn phòng này, chỉ là công cụ, công cụ không cần có suy nghĩ độc lập!

Thấy đối phương im lặng cúi đầu, La Chuyển Khôn dừng lại một chút, rồi mở miệng, giọng điệu dứt khoát, âm thanh như vàng đá:

- Tống tiên sinh đã nói với ta, sẽ cho chúng ta đám người này có cơ hội đứng vững chân ở Hồng Kông, đường đường chính chính tuyên bố sự tồn tại của các ngươi với người Anh và người bản địa. Đợi sau này các ngươi sẽ biết, trước khi ngày đó đến, cứ làm theo lời ta dặn, dẫn dụ tiền của những người Thượng Hải đó vào thị trường chứng khoán cho ta! Làm một công cụ đắc lực!

…

Lâm Hiếu Hiệp đang đứng trước cửa văn phòng của mình trong tòa nhà Lâm thị thì lục đệ Lâm Hiếu Khang đang từ hành lang đối diện đi tới, vừa đi vừa nói chuyện nhỏ với một thanh niên có tướng mạo đẹp đẽ khác thường. Khi đi ngang qua Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Khang dừng lại cười và lịch sự chào hỏi:

- Nhị ca, sao không đến phòng họp, Sâm ca không nói với ngươi là hắn muốn mở cuộc họp đột xuất sao?

- Trời đã gần tối rồi, còn đến phòng họp làm gì? Không phải gần đây ngươi đang giúp quản lý công việc kinh doanh của công ty nước ngọt sao?

Lâm Hiếu Hiệp khó hiểu hỏi người em cùng cha khác mẹ này.

- Đây là Billy, bạn của A Đạt ở Đại học Boston, Sâm ca muốn gặp hắn, và còn nói mọi người đến phòng họp để mở một cuộc họp, sao vậy? Sâm ca không thông báo cho ngươi sao?

Lâm Hiếu Khang nhìn Lâm Hiếu Hiệp, nghi hoặc hỏi.

Lâm Hiếu Hiệp sững người, sau đó như vừa nhớ ra, gõ gõ vào trán mình:

- À, biết rồi, nhưng ta đang vội đến công ty Trung Hoa Chế Sơn ở đường Nhã Lan, Vượng Giác để xử lý một số việc, có lẽ lúc A Sâm nói với ta trước đó, ta không để ý, vẫn là việc của công ty sơn gấp hơn, để sau cuộc họp A Sâm nói lại với ta là được, ta đi trước.

- Vậy sao, vậy không làm phiền nhị ca bận rộn nữa, đệ đến phòng họp đây.

Lâm Hiếu Khang bước về phía phòng họp ở cuối hành lang.

Khi sắp đẩy cửa phòng họp, Lâm Hiếu Khang chỉ để lại cho Lâm Hiếu Hiệp một cái bóng lưng, cúi đầu khinh miệt nhếch mép, nói bằng giọng chỉ mình có thể nghe thấy:

- Nhị ca thật sự là, ngay cả nói dối cũng không giỏi.

Khi hắn đẩy cửa và ngẩng đầu lên lần nữa, đã là một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ:

- Đại ca, tứ ca.

Lâm Hiếu Hiệp nhìn thấy Lâm Hiếu Khang đi qua hành lang dài và vào phòng họp, sau khi cửa phòng họp đóng lại, hắn mím môi có chút cay đắng, quay lưng rời khỏi hành lang, đi thang máy xuống khỏi tòa nhà Lâm thị trên đại lộ Hoàng Hậu, đứng bên đường hút một điếu thuốc đón gió đêm.

Chương 612. Gặp mặt (2)

Hắn là con thứ hai trong thế hệ này của nhà họ Lâm, là người anh thân thiết đáng tin cậy trong miệng các em, nhưng khi những người em đó dần trưởng thành, vị trí của hắn trong gia tộc dường như cũng đang dần giảm sút.

Hắn và đại ca Lâm Hiếu Tắc là anh em cùng mẹ, hiện tại tuy đại ca đối ngoại mang danh nghĩa gia chủ họ Lâm, chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị công ty Hi Chấn Trí Nghiệp, nhưng Lâm Hiếu Hiệp hoàn toàn không ghen tị, chỉ có hắn biết, vị trí đó của đại ca lúc này, chắc hẳn đang ngồi rất khó chịu.

Thế hệ này của nhà họ Lâm, bảy anh em trai, tám chị em gái, ngoại trừ trưởng nữ nhà họ Lâm mất sớm, hiện tại tổng cộng mười bốn người, người nhỏ tuổi nhất là Lâm Hiếu Đạt, cũng đã hai mươi lăm tuổi, vừa học xong quản trị kinh doanh từ Đại học Boston ở Mỹ trở về, bảy anh em trai nhà họ Lâm, sáu người đều mang danh sinh viên đại học tài năng trở về, tam đệ thậm chí còn là luật sư hành nghề nổi tiếng, chỉ có mình hắn Lâm Hiếu Hiệp, năm đó học xong trường trung học Hoàng Nhân, đã sớm bỏ học để bắt đầu giúp gia đình làm ăn, hiện tại những từ tiếng Anh thỉnh thoảng phát ra từ miệng những người em này, hắn chỉ học hết trung học, có rất nhiều từ đã không hiểu nổi.

Đại ca Lâm Hiếu Tắc và hắn đều là con thứ sinh ra từ thiếp, chỉ hơn ta hai tuổi, nhưng từ khi sinh ra đã được đại phu nhân nuôi bên cạnh, xem như con đẻ. Năm đó cha định đưa đại ca và ta cùng sang Anh du học, nhưng đại phu nhân chỉ một câu đã chặn đứng chuyện này. Sau khi vợ chồng bàn bạc, kết quả cuối cùng là đại ca Lâm Hiếu Tắc do đại phu nhân

nuôi dưỡng, cùng với tam đệ Lâm Hiếu Hòa con đẻ của đại phu nhân được đưa sang Anh du học, chỉ để lại mình hắn hàng thứ hai, học xong trung học liền bắt đầu giúp cha quản lý việc buôn bán thuốc phiện, làm từ thiếu niên áo xanh năm đó đến nay đã 45 tuổi, từ chức giám đốc Hi Chấn Trí Nghiệp những năm trước đến nay công ty họp hành đã không cần thông báo cho hắn nữa.

Có lẽ tứ đệ Lâm Hiếu Sâm nghĩ rằng, dù sao thông báo cho hắn đi họp, hắn cũng chẳng hiểu hội đồng quản trị nói gì.

- Có vẻ thật sự đã già rồi.

Lâm Hiếu Hiệp tự giễu cười:

- Càng làm càng lùi, nói không chừng vài năm nữa, sẽ phải để ta như lúc bỏ học thuở xưa, đi kho hàng giúp kiểm đếm hàng hóa.

- Nhị thiếu gia, có phải định ra ngoài không, có cần ta lái xe không?

Bình thúc, vệ sĩ kiêm tài xế theo bên cạnh hắn hơn 20 năm, thấy Lâm Hiếu Hiệp bước ra khỏi tòa nhà rồi đứng yên bên đường, chủ động bước đến hỏi.

Bình thúc tóc đã bạc trắng, mặc một bộ Trung Sơn phục gọn gàng, bốn mùa xuân hạ thu đông đều đeo một đôi găng tay trắng, lưng thẳng tắp.

- Bình thúc, tóc ngươi đã bạc trắng cả rồi.

Lâm Hiếu Hiệp cảm thán tuổi mình đã lớn, đồng thời phát hiện vệ sĩ kiêm tài xế Bình thúc theo bên cạnh mình nhiều năm cũng đã tóc bạc da mồi, nhưng vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn, ánh mắt sắc bén, vẫn không khác gì vẻ trầm ổn dũng mãnh khi ngày đêm không rời súng, bảo vệ cả nhà hắn sau khi cha bị bắn chết năm xưa.

Khóe miệng Bình thúc giật giật hai cái, coi như mỉm cười:

- Nghe nói bây giờ có tiệm cắt tóc Thượng Hải biết cách nhuộm tóc nhanh chóng, nếu nhị thiếu gia thấy tóc bạc của ta khó coi, ta sẽ đi nhuộm lại thành màu đen.

- Không cần đâu, tóc ta cũng sắp bạc hết rồi, sao có thể thấy mái tóc bạc vì nhà họ Lâm mà Bình thúc đã vất vả có được là khó coi chứ.

Lâm Hiếu Hiệp vừa nói vừa bước lên xe của mình, Bình thúc nổ máy xe hỏi:

- Nhị thiếu gia đi đâu?

- Ta bảo A Hà mang hai khoản tiền đến nhà ngũ thúc và lục thúc, A Hà đã đưa đi chưa?

Lâm Hiếu Hiệp không vội nói điểm đến, mà xoay xoay chiếc nhẫn trên tay hỏi.

Bình thúc nói:

- Hôm kia ta đích thân đưa A Hà đến Ma Cao, cầm tiền đến nhà Thiện ca và Nguyên ca rồi.

- Đến Nga Đầu Sơn, ta đi thăm A Tĩnh, sau Tết đến giờ hình như chưa gặp A Tĩnh, lần trước gặp nó, sắc mặt có vẻ không tốt.

Lâm Hiếu Hiệp nhắm mắt lại, gối đầu nhẹ nhàng lên tựa lưng ghế:

- Mấy cô em khác đều ổn cả, chỉ có A Tĩnh là đáng thương nhất, vừa rồi ta gặp A Khang ở hành lang, đáng lẽ nên nhắc hắn một câu, tiền gửi đến cho A Tĩnh hàng tháng nên nhiều hơn một chút.

Bình thúc lái xe rời khỏi Trung Hoàn, hướng về Nga Đầu Sơn hoang vắng ở Vịnh Đồng La. Đến chân núi, lão bộc Ôn

Kính Nguyên phụ trách canh giữ núi thấy Bình thúc lái xe đến, hiếm khi lộ vẻ cười, còn Lâm Hiếu Hiệp cũng ra hiệu cho Bình thúc dừng xe, tự mình mở cửa bước xuống, giúp Ôn Kính Nguyên đưa một điếu thuốc, rồi tự tay châm lửa cho đối phương, mới ôn hòa cười nói:

- Nguyên thúc, canh giữ núi hoang bao nhiêu năm nay, có gì đáng canh giữ đâu, chi bằng để ta giúp ngươi an cư một căn nhà lầu ở khu phố, hoặc ngươi ở cùng phố với Bình thúc? Dù muốn đến ở trong biệt thự nhà họ Lâm, lão phu nhân cũng sẽ đồng ý thôi.

Ôn Kính Nguyên kẹp điếu thuốc cười hì hì nói:

- Năm đó không trông nom được Lâm tiên sinh, làm sao có mặt mũi gặp lại đại phu nhân, ta ở một mình nơi này rất tốt, muốn xem náo nhiệt thì đến phim trường xem những người kia quay phim, muốn yên tĩnh một mình thì tự tập quyền, đi dạo. Còn nhị thiếu gia hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây tản bộ, là công việc không bận rộn? Hay có việc cần ta làm?

- Hiện tại đại ca đang trông coi việc kinh doanh của gia đình, A Sâm quản lý, A Kiệt, A Khang, A Đạt cũng đã có thể giúp đỡ công việc gia đình, ngược lại ta lại rảnh rỗi, không có việc gì làm, nên đến thăm A Tĩnh.

Chương 613. Đồ khốn nạn (1)

Lâm Hiếu Hiệp nói với Ôn Kính Nguyên:

- Đợi ta gặp xong A Tĩnh xuống, cùng với Bình thúc, ba chúng ta đến chỗ ngươi uống vài ly.

Nói xong, Lâm Hiếu Hiệp cũng không lên xe nữa, cứ thế đi bộ dọc theo con đường núi. Bình thúc mở chiếc đèn pin nhỏ mang theo bên mình, soi đường cho Lâm Hiếu Hiệp trên con đường đã hơi tối, hai người cùng đi lên núi.

Ôn Kính Nguyên đứng dưới chân núi, nhìn theo hai người đi lên, khẽ lắc đầu.

Dù là đại thiếu gia Lâm Hiếu Tắc hay tứ thiếu gia Lâm Hiếu Sâm, trong lòng Ôn Kính Nguyên, Bình thúc và những người già từng cùng Lâm Hi Chấn gây dựng cơ nghiệp chưa nhắm mắt xuôi tay, người thực sự nên làm gia chủ họ Lâm chính là nhị thiếu gia Lâm Hiếu Hiệp.

Năm đó, khi Lâm Hi Chấn đột ngột bị bắn chết, nhiều bất động sản vẫn còn nợ khoản vay chưa thanh toán xong, rất nhiều kẻ thèm muốn tiền bạc của nhà họ Lâm đang chuẩn bị nhân cơ hội ra tay, nuốt chửng hết đất đai và bất động sản mà nhà họ Lâm tích lũy được.

Khi đại sự sắp đổ, các thiếu gia khác hoặc đang du học ở nước ngoài, hoặc vẫn còn nhỏ tuổi, ngay cả đại phu nhân cũng rối bời vì chồng bị giết, chính nhị thiếu gia Lâm Hiếu Hiệp lúc đó mới 21 tuổi, theo Lâm tiên sinh quản lý công việc gia tộc chưa đầy 4 năm đã phản ứng nhanh nhất, trước tiên đi gặp chỗ

dựa lớn nhất của nhà họ Lâm là Jardine Matheson, xin Jardine Matheson lên tiếng giúp đỡ ổn định tình hình trước, sau đó mới có chuyện đại phu nhân dẫn đại thiếu gia và tam thiếu gia vội vã từ nước ngoài trở về đàm phán với Jardine Matheson, chủ trì đại cục.

Năm đó thủ đoạn của đại phu nhân quá tinh minh.

Ôn Kính Nguyên hiếm khi hồi tưởng lại chuyện xưa của nhà họ Lâm, có chút ngậm ngùi lắc đầu đi về chỗ ở của mình dưới chân núi.

Khi Lâm Hiếu Hiệp và Bình thúc hai người đi đến tòa nhà nhỏ ở lưng chừng núi, Hoàng Lục đang dựa vào đầu xe hút thuốc, hắn sớm đã chú ý thấy có hai bóng người đi tới trên đường núi, cho đến khi nhìn rõ Bình thúc đi theo sau Lâm Hiếu Hiệp, vẻ mặt mới hơi nghiêm trọng một chút, vội vàng vứt đầu thuốc, bước nhanh gõ cửa vào tòa nhà nhỏ.

- Trời đã tối rồi, chỗ A Tĩnh còn có khách sao?

Lâm Hiếu Hiệp cũng nhìn thấy chiếc Ford 49 đỗ bên ngoài tòa nhà và Hoàng Lục vừa đi vào, hắn từ từ quay người, chuẩn bị đi xuống núi:

- Vẫn là không nên quấy rầy muội ấy tiếp khách thì hơn, xuống uống vài ly với Nguyên thúc, đợi lát nữa thấy chiếc xe này rời đi, lại phiền Bình thúc lên đây, lấy từ ví của ta hai ngàn đồng đưa cho A Tĩnh.

- Biết rồi, nhị thiếu gia.

Bình thúc đi theo sau Lâm Hiếu Hiệp cũng chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, cánh cửa của tòa nhà nhỏ bị đẩy ra, Lâm Du Tĩnh nhận được tin Hoàng Lục mang vào, vịn khung cửa, hơi ngạc nhiên nói với bóng dáng Lâm Hiếu Hiệp và Bình thúc:

- Nhị ca? Bình thúc? Là các người sao? Sao các người lại đến đây?

- Hôm nay rảnh rỗi, đến núi Nga Đầu dạo chơi, nghĩ đến việc muội ở đây, nên muốn đến thăm muội, nhưng thấy bên ngoài có xe đỗ, lo muội có khách, ta không tiện vào quấy rầy.

Lâm Hiếu Hiệp quay người lại, mỉm cười ôn hòa với Lâm Du Tĩnh.

Bên cạnh, Bình thúc cũng hơi cúi người:

- Lục tiểu thư.

Lâm Du Tĩnh bước ra khỏi cửa, muốn mời hai người vào:

- Không có khách đâu, là A Diệu anh của Duẫn Chi đến thăm ta - tam thẩm của nó.

Lâm Hiếu Hiệp nhìn ra Lâm Du Tĩnh dường như bước chân hơi yếu ớt, chủ động tiến lên đỡ tay Lâm Du Tĩnh:

- Lần gặp mặt dịp Tết Xuân vừa rồi sắc mặt đã có vẻ ủ rũ, sao đã lâu như vậy, vẫn còn khó coi thế?

Lâm Du Tĩnh cười cười, không nói gì, cùng Lâm Hiếu Hiệp đi vào tòa nhà nhỏ. Lâm Hiếu Hiệp vừa vào phòng khách, đã thấy con gái của Lâm Du Tĩnh là Duẫn Chi, cùng một thanh niên đang vừa nói vừa cười bưng mấy món ăn từ nhà bếp đi ra.

Phản ứng đầu tiên của Bình thúc khi đi vào phòng khách sau lưng Lâm Hiếu Hiệp, là đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Hoàng Lục đang đứng ở góc phòng khách với vẻ mặt không cảm xúc.

Tống Thiên Diệu đặt hai món ăn đã làm xong trong tay lên bàn ăn, dùng tạp dề mặc trên người lau tay, quay đầu nhìn về phía có tiếng động, ánh mắt chạm phải Lâm Hiếu Hiệp vừa bước vào cửa.

…

Tòa nhà Lâm thị là tòa nhà thương mại mà Lâm Hi Chấn đã chuẩn bị xây dựng khi còn sống, chỉ là khi đó chưa kịp khởi công chính thức thì đã gặp phải vụ ám sát bằng súng.

Sau khi Lâm Hiếu Tắc nắm quyền kinh doanh của nhà họ Lâm, theo nguyện vọng lúc sinh thời của cha, đã xây dựng tòa nhà này trên đại lộ Hoàng Hậu. Phòng họp của tòa nhà, anh em họ Lâm đã trang trí theo phong cách văn phòng lúc sinh thời của Lâm Hi Chấn, bàn ghế hội nghị đều là gỗ quý cổ kính đắt tiền, trên tường còn treo những bức thư pháp hoặc tranh vẽ mà Lâm Hi Chấn yêu thích khi còn sống, trông rất tao nhã và khí phách.

Chỉ có đèn chùm trong phòng họp là thuần túy phong cách quý tộc châu Âu, hơi không hợp với phong cách của cả phòng họp, nhưng mấy anh em họ Lâm chưa từng ai chỉ ra vấn đề này, cũng không ai nói thay một chiếc đèn mới phù hợp hơn với phong cách phòng họp.

- Lại gặp mặt nhanh như vậy, Đường tiên sinh?

Lâm Hiếu Tắc ngồi ở vị trí bên trái phòng họp, mỉm cười với Đường Bá Kỳ vừa cùng Lâm Hiếu Khang bước vào.

Còn Lâm Hiếu Sâm ngồi ở vị trí chính giữa phòng họp mỉm cười với Đường Bá Kỳ rồi quay sang hỏi Lâm Hiếu Tắc với vẻ tò mò:

- Đại ca đã gặp vị Đường tiên sinh này trước đó rồi sao?

- Sáng nay vừa mới gặp Đường tiên sinh.

Lâm Hiếu Tắc nói.

Trong phòng họp, ngoài Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Sâm và Lâm Hiếu Khang, Đường Bá Kỳ vừa bước vào, còn có thư ký

hội đồng quản trị của Hi Chấn Trí Nghiệp là Lữ Kiến Sinh, cố vấn chứng khoán của Hi Chấn Trí Nghiệp là Đỗ Sử Uy.

Sau khi thư ký trợ lý phụ trách pha trà cho những người này rời khỏi phòng họp, Lâm Hiếu Sâm 37 tuổi, đang độ sung sức, mở lời với Đường Bá Kỳ trước:

- Đường tiên sinh, vừa rồi nghe A Khang giới thiệu nói, ngươi là bạn học của Jason ở Đại học Boston Mỹ?

Jason mà hắn nói đến, chính là út của thế hệ này nhà họ Lâm, Lâm Hiếu Đạt.

Chương 614. Đồ khốn nạn (2)

- Đúng là bạn học, nhưng trước đây chúng tôi gặp mặt rất ít, chỉ gặp vài lần trong một số khóa học kinh tế.

Đường Bá Kỳ nói với nụ cười đúng mực.

Nhưng trong lòng hắn lại có chút tò mò, rõ ràng chủ tịch hội đồng quản trị Hi Chấn Trí Nghiệp là Lâm Hiếu Tắc tiên sinh mà sáng nay mình đã mạo muội xin gặp, nhưng lúc này người ngồi ở vị trí chủ tọa hội đồng quản trị lên tiếng với mình lại là vị Lâm Hiếu Sâm tiên sinh này.

Lâm Hiếu Sâm khẽ gật đầu:

- Cũng là Đường tiên sinh nói, có người chuẩn bị thu mua cổ phiếu của chúng tôi ồ ạt trên thị trường chứng khoán? Ta rất tò mò Đường tiên sinh làm sao có được nguồn tin như vậy? Là vì những tờ báo lá cải trên phố đùa cợt, hay là nhận được tin nhắn nặc danh từ công ty chứng khoán?

- Báo lá cải? Tin nhắn nặc danh?

Đường Bá Kỳ nhìn Lâm Hiếu Sâm không hiểu.

Bên cạnh, thư ký Lữ Kiến Sinh lấy ra từ tập tài liệu trước mặt mình một bản "Tuần báo Thương tình Trung Quốc Hồng Kông" và một lá thư nặc danh mà công ty chứng khoán của Đỗ Sử Uy nhận được, đưa cho Đường Bá Kỳ.

Đường Bá Kỳ nhanh chóng xem lướt qua một lượt, rõ ràng giữa những dòng chữ trong thư nặc danh và tờ báo này như muốn viết thẳng ra một dòng chữ, Tống Thiên Diệu muốn thu

mua cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp ồ ạt, giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp chắc chắn sẽ tăng, kêu gọi đông đảo cổ đông theo gió ra tay.

- Ta bắt đầu chú ý đến sự tăng trưởng chậm rãi nhưng đều đặn của cổ phiếu Hi Chấn từ tháng 12 năm ngoái.

Đỗ Sử Uy mở lời giới thiệu trong khi Đường Bá Kỳ đang xem báo:

- Mặc dù ta không chắc người mua gom cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp có phải là Tống Thiên Diệu hay không, nhưng ta thấy cho đến nay, từ tháng 12 đến giờ, tổng khối lượng giao dịch cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp chỉ có 5,6 triệu cổ phiếu, chiếm khoảng 6% số cổ phiếu phát hành của Hi Chấn Trí Nghiệp. Giả sử 6% cổ phiếu này đều do Tống Thiên Diệu nắm giữ dưới nhiều danh nghĩa khác nhau, nhưng trong 6 tháng, mỗi tháng đối phương chỉ gom chậm rãi 1%? Điều này rõ ràng không giống như dấu hiệu mua lại ồ ạt như Đường tiên sinh nói.

- Hơn nữa, việc lan truyền tin tức này sẽ khiến nhiều người chú ý đến cổ phiếu này, thu mua thù địch không nên dùng phương pháp này. Ta ngược lại cảm thấy đối phương có khả năng thông qua việc tung tin này để khiến giá cổ phiếu tăng nhanh trong thời gian ngắn, rồi hắn bán ra cổ phiếu. Hơn 5 triệu cổ phiếu này hầu như đều được mua vào với giá từ 0,6-0,8 đô la Hồng Kông mỗi cổ phiếu. Kết hợp với tin tức lần này, nếu đối phương huy động một phần vốn để đẩy giá lên cao rồi nhanh chóng thoát ra, khả năng kiếm một khoản lớn sẽ cao hơn. Giá cổ phiếu hôm nay đã gần tăng lên 1 đô la Hồng Kông mỗi cổ phiếu, điều này cho thấy đối phương đã bắt đầu chuẩn bị đẩy giá lên cao.

Đường Bá Kỳ không nói với Đỗ Sử Uy rằng những lệnh bán trong sàn giao dịch hôm nay là do hắn quét sạch. Thật vậy,

nhìn bề ngoài Tống Thiên Diệu mất 6 tháng mới mua được 6% cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp, làm sao có vẻ như hành động mua lại ồ ạt được. Nếu Đường Bá Kỳ không hiểu rõ tính cách của Tống Thiên Diệu, thích lấy nhỏ đánh lớn, bố cục lâu dài, có lẽ hắn cũng sẽ nói ra những lời giống như gã cố vấn quỷ lão này.

- Nếu Tống Thiên Diệu muốn…

Đường Bá Kỳ định mở miệng nói ra phân tích của mình, nhưng lời nói đến bên miệng, do dự một chút, cuối cùng mới khẳng định nói:

- Từ từ đẩy giá cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp lên cao, mục đích cuối cùng là vẽ ra một bức tranh bánh vẽ cho nhiều nhà đầu tư nhỏ lẻ đang quan sát, thu hút họ vào thị trường chứng khoán tranh giành cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp thì sao?

- Vậy mục đích của hắn là gì? Để mặc các nhà đầu tư nhỏ lẻ vì tranh giành và xu hướng mà đẩy giá cổ phiếu lên cao, sau đó tìm người tiếp nhận cổ phiếu trong tay để kiếm một khoản? Ngươi nói không phải giống như ta vừa nói sao?

Đỗ Sử Uy dang hai tay nói, trong mắt nhìn Đường Bá Kỳ ẩn chứa sự khinh thường.

- Ta biết lý do các vị có mặt ở đây hoàn toàn không để tâm đến tin tức này, là vì trong tay nắm giữ đủ nhiều cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp, đủ vững chắc, nhìn qua việc Tống Thiên Diệu muốn thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp giống như kiến càng lay núi, chuyện hoang đường vậy. Cổ đông lớn của Hi Chấn Trí Nghiệp là họ Lâm, dù mấy năm trước phát hành cổ phiếu mới, pha loãng cổ phiếu mà họ Lâm nắm giữ, nhưng phần lớn số cổ phiếu đó cũng bị mấy công ty thuộc hệ thống Jardine Matheson mua lại hoặc bao tiêu.

- Với mối quan hệ giữa Jardine Matheson và họ Lâm, về cơ bản cũng giống như họ Lâm tạm thời gửi cổ phiếu ở Jardine Matheson, dùng vốn của Jardine Matheson để phát triển lớn mạnh. Nhưng nếu Tống Thiên Diệu không định bán cổ phiếu để kiếm một khoản thì sao? Ý ta là, có lẽ mục đích hắn đẩy giá cổ phiếu lên cao là muốn mấy công ty thuộc hệ thống Jardine Matheson bán ra cổ phiếu trong tay để kiếm một khoản.

- Hiện tại trên thị trường chứng khoán, ta không biết tổng số cổ phiếu lưu thông của Hi Chấn Trí Nghiệp là bao nhiêu, nhưng chắc không quá 30%, đúng là không đủ để đe dọa họ Lâm. Dù hắn mua hết thì cũng không lay chuyển được Hi Chấn Trí Nghiệp. Nhưng nếu mục đích của hắn là nhắm vào các công ty thuộc hệ thống Jardine Matheson đang dần chuyển trọng tâm rời khỏi Hồng Kông trong hai năm gần đây thì sao?

Chương 615. Đồ khốn nạn (3)

- Lần này giá cao, gần như là tạo cơ hội tốt để những công ty đó rút vốn. Các nhà đầu tư nhỏ lẻ sẽ tranh giành mua cổ phiếu vì giá tăng cao, trở thành người gánh vác cho họ. Còn những cổ phiếu lẽ ra do các công ty Anh nắm giữ lại rơi vào tay các nhà đầu tư nhỏ lẻ. Đối với Tống Thiên Diệu, tìm cách lấy được những cổ phiếu đó từ tay các nhà đầu tư nhỏ lẻ dễ hơn là đi đàm phán với người Anh.

Đường Bá Kỳ càng nói dường như càng sáng tỏ, cũng như nhìn thấy được kế hoạch của Tống Thiên Diệu:

- Họ Lâm và Jardine Matheson giống như hai con sư tử đực, mối quan hệ đã trải qua hàng chục năm thử thách. Nếu Tống Thiên Diệu trực tiếp đề nghị mua lại cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp từ Jardine Matheson, Jardine Matheson sẽ lập tức thông báo cho các vị có mặt ở đây, họ Lâm đương nhiên có thể rút vốn để ứng phó. Nhưng một khi vì giá cổ phiếu tăng vọt, họ Lâm không đưa ra được mức giá cao mà Jardine Matheson muốn để mua lại cổ phiếu trong tay họ, mà mấy công ty thuộc hệ thống Jardine Matheson lại kiên quyết bán ra cổ phiếu trên thị trường khi giá đủ cao, thì số cổ phiếu lưu thông của Hi Chấn Trí Nghiệp trên thị trường chứng khoán tăng lên sẽ thế nào?

- Ha!

Đỗ Sử Uy cười lớn trước tiên, trong tiếng cười đầy vẻ khinh miệt.

Đường Bá Kỳ không để ý đến lời của Đỗ Sử Uy, tiếp tục nhìn về phía Lâm Hiếu Sâm:

- Tống Thiên Diệu là một con cáo rất thông minh, hắn sẽ không nhắm vào hai con sư tử. Những nhà đầu tư nhỏ lẻ trên thị trường chứng khoán mới là những con thỏ trong mắt hắn. Trước đây cổ phiếu nằm trong tay sư tử, hắn bất lực. Nhưng một khi rơi vào tay thỏ, đó mới là lúc hắn thực sự ra tay!

Bên cạnh, Đỗ Sử Uy đã không thèm nói chuyện với Đường Bá Kỳ nữa, trong mắt hắn, Đường Bá Kỳ nói chuyện hoàn toàn dựa vào tưởng tượng.

Lâm Hiếu Tắc hơi cụp mắt xuống, tay cầm chén trà, dùng nắp chén khẽ khuấy lá trà trong nước, ngửi hương trà.

Ngồi ở giữa, Lâm Hiếu Sâm cũng không bình luận gì về những lời Đường Bá Kỳ nói ra, mỉm cười lên tiếng:

- Đường tiên sinh, ta nghĩ có một chuyện, có lẽ vì ngươi lớn lên ở Mỹ nên không hiểu rõ về người Trung Quốc, đó là tại sao Tống Thiên Diệu nhất định phải thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp như ngươi nói? Người Trung Quốc làm ăn, coi trọng việc có nguyên do. Nếu hắn có tiền để thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp, hoàn toàn có thể tự mình thành lập một công ty bất động sản, mua đất từ tay các công ty Anh đang chuẩn bị rút lui dần. Vì sao hắn phải nhắm vào Hi Chấn Trí Nghiệp?

- Vì A Tĩnh, chính là tam thẩm của Tống Thiên Diệu này. Những gì năm xưa họ Lâm nợ A Tĩnh, hắn muốn thay mẹ con A Tĩnh đòi lại.

Cửa phòng họp được Bình thúc đưa tay đẩy ra, Lâm Hiếu Hiệp bước vào, nói với mọi người trong phòng họp.

Lâm Hiếu Sâm hơi nhíu mày:

- Nhị ca?

Lâm Hiếu Tắc mở mắt ra, nhìn về phía Lâm Hiếu Hiệp, người vẫn thường ngày che giấu tài năng, hành sự thấp điệu, để hào quang cho các em trai khác.

Lâm Hiếu Hiệp hơi mở to mắt, mặt không biểu cảm, cả người toát ra vẻ uy nghiêm không cần nổi giận.

Hắn bước đến trước mặt Lâm Hiếu Khang vẫn còn nụ cười trên môi, túm lấy chén trà trước mặt đối phương, dứt khoát hất vào mặt Lâm Hiếu Khang:

- A Tĩnh là tỷ tỷ cùng mẹ sinh ra với ngươi, khi xưa A Tĩnh dẫn Duẫn Chi về nhà, ta đã dặn ngươi phải làm thế nào, vậy mà ngươi lại làm như thế! Muội ấy là con gái của Lâm Hi Chấn, lục tiểu thư của Lâm gia, trước khi ngươi coi thường muội ấy, hãy nhìn cho rõ thân phận của mình là gì! Ngươi coi thường A Tĩnh? Đừng quên rằng ngươi và muội ấy là do cùng một người mẹ sinh ra! Đồ vương bát đản!

- Đây là cháu trai của A Nhân sao? Nhớ năm xưa khi ngươi kết hôn với A Nhân, hắn mới chỉ cao bằng này thôi.

Lâm Hiếu Hiệp nhìn thấy Tống Thiên Diệu có vẻ ngạc nhiên nói một câu, tay còn so sánh một cử chỉ ở ngang hông mình.

Trong ấn tượng của hắn, hoàn cảnh gia đình của Tống Xuân Nhân dường như còn tệ hơn cả nhà họ Phùng mà muội muội gả đến lần đầu tiên, nhưng Tống Thiên Diệu trước mặt, tuy vẫn đang mặc tạp dề, nhưng áo sơ mi, quần tây, giày da đang mặc trên người, chiếc xe hơi bên ngoài, người tài xế bên cạnh, nhìn thế nào cũng không phù hợp với ấn tượng về hoàn cảnh gia đình họ Tống trong trí nhớ.

Tuy nhiên, cháu trai của Lâm Dư Tĩnh và Tống Xuân Nhân có tiền, lại biết đến thăm Lâm Dư Tĩnh, trong lòng Lâm Hiếu Hiệp thực ra rất vui mừng.

Vị muội muội này của mình vì lý do mẹ ruột là tiểu thiếp, sau khi cha qua đời, cảnh ngộ gần như có thể nói là thê thảm, khi đó đại phu nhân gấp rút ổn định cục diện Lâm gia kiêm lập uy, mẹ của A Tĩnh lại nói một số lời không nên nói bị tóm được cớ, nên A Tĩnh gần như bị đuổi ra khỏi Lâm gia, tùy tiện tìm một gã làm ăn nhỏ họ Phùng mở tiệm thuốc rồi gả A Tĩnh qua đó, hơn nữa còn gả cho một gã bệnh hoạn là con thứ.

Dù là con gái thứ của Lâm gia, cũng không phải hạng cửa nhỏ như nhà họ Phùng có thể trèo cao được, Lâm Hiếu Hiệp nhớ khi đó đại ca và mình đều đã mở miệng cầu xin đại phu nhân, nhưng vô ích, sau đó lại đều bận rộn xử lý công việc kinh doanh của gia tộc theo sự sắp xếp của đại phu nhân, thêm nữa đều nghĩ rằng tuy nhà họ Phùng không bằng Lâm gia, nhưng cũng coi như là tiểu phú, nghĩ rằng muội muội của mình dù không thể sống những ngày phú quý trong khuê phòng lớn như trước đây nữa, cũng sẽ không phải chịu đói chịu rét, có thể có cuộc sống cơm áo yên ổn, vẫn tốt hơn là sống trong lòng bất an ở Lâm gia như mấy đứa con thứ bọn họ khi đó.

Chương 616. Đồ khốn nạn (4)

Nhưng mãi đến khi người Nhật sắp đánh tới Hồng Kông, Lâm Hiếu Hiệp mới biết được một số tin tức về Lâm Dư Tĩnh năm đó, trước khi A Tĩnh được sắp xếp gả cho nhà họ Phùng, đại phu nhân đã sắp xếp người truyền tin tức cho nhà họ Phùng, không chỉ cố ý chọn cho cô một gã chồng bệnh hoạn sắp chết, thậm chí còn không cho phép nhà họ Phùng đối xử tốt với Lâm Dư Tĩnh, đợi đến khi chồng của Lâm Dư Tĩnh vừa chết, lập tức bị nhà họ Phùng quét ra khỏi cửa.

Khi đó Lâm Hiếu Hiệp biết được chuyện này, trong lòng rất sửng sốt, mẹ của A Tĩnh là thiếp trẻ nhất bên cạnh cha, trẻ đẹp, được cha yêu thích hơn so với các phu nhân khác là chuyện rất bình thường, cha bị giết, mẹ của A Tĩnh hoảng sợ nói năng bất cẩn, khi mấy người huynh đệ khác của cha đề xuất chia gia sản thì phụ họa một câu chia gia sản cũng tốt, câu nói này quả thật không nên nói khi lòng người trong Lâm gia trên dưới đều hoang mang, đã nói sai lời, bị đại phu nhân trừng phạt cũng là đúng, nhưng dù sao cũng không nên liên lụy cả Lâm Dư Tĩnh vốn không biết gì về nguyên do sự việc, lại còn bị vội vàng gả đi, không chỉ gả cho một gã bệnh ho lao, mà còn cố ý sắp xếp để nhà họ Phùng không được đối xử tốt với A Tĩnh.

Các huynh đệ khác khi đó còn nhỏ tuổi, nhưng Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Hòa năm đó đều đã trưởng thành, biết rằng đằng sau việc đại phu nhân nói với người trong nhà rằng đã cho mẹ của A Tĩnh một khoản tiền, để bà ta

rời khỏi Lâm gia, là việc mẹ của A Tĩnh không còn tin tức gì nữa.

Dù có oán hận lớn đến đâu, người đã không còn tăm hơi, cần gì phải làm khó dễ con gái mà bà ta để lại với cha?

Ba năm sau khi chồng qua đời, Lâm Du Tĩnh dẫn theo Duẫn Chi còn nhỏ tái giá với một tên đầu mục khuân vác ở bến tàu tên là Tống Xuân Nhân. Lúc đó Lâm Hiếu Hiệp còn lén lút giấu nhà họ Lâm, tự mình đi gặp hai người một lần, đến uống chén rượu mừng.

Với Tống Xuân Nhân, Lâm Hiếu Hiệp có ấn tượng không tồi. Lâm Du Tĩnh không nghĩ đến việc dựa dẫm vào nhà họ Lâm nữa, Tống Xuân Nhân cũng không nghĩ đến việc mượn thế lực của nhà họ Lâm, thậm chí số tiền mà hắn để lại, sau này cũng bị Lâm Du Tĩnh nhân cơ hội nhà cúng tế cho cha, mời cao tăng làm pháp sự mà hoàn trả nguyên vẹn.

Về sau, Tống Xuân Nhân cũng chết vì người Nhật đánh vào Hồng Kông, Lâm Du Tĩnh lần thứ hai trở thành quả phụ.

Sau đó, khi đại phu nhân già đi, không còn can thiệp vào việc làm ăn của gia tộc nữa, đại ca Lâm Hiếu Tắc cùng với ta, tam đệ, tứ đệ bàn bạc, rồi xin ý kiến đại phu nhân, mới đón A Tĩnh và hai người chị em gái khác khi xưa đều bị đại phu nhân vội vàng sắp xếp ra khỏi nhà, kết cục đều không tốt đẹp gì về sống ở nhà họ Lâm.

Tuy nhiên hai người chị em gái kia được sắp xếp về ở lại chỗ ở ban đầu trong đại trạch họ Lâm, còn A Tĩnh thì không biết là đại phu nhân thực sự cho rằng A Tĩnh liên tiếp khắc chết hai người chồng, hay là nhìn thấy A Tĩnh sẽ nhớ đến mẹ đẻ của A Tĩnh, đã không cho phép A Tĩnh về ở lại đại trạch họ Lâm, mà chỉ sắp xếp cho A Tĩnh vào ở tòa lầu nhỏ ở Nga Đầu Sơn này.

Đại phu nhân còn cố ý đặt ra một quy tắc, con gái họ Lâm trở về, mỗi tháng nhà họ Lâm cấp cho một phần tiền mua thức ăn, nhưng nếu muốn thoát ly nhà họ Lâm để cải giá, thì số tiền này phải hoàn trả, hơn nữa việc hôn nhân của con cái dưới gối cũng do nhà họ Lâm làm chủ.

Hai cô em gái sống trong đại trạch họ Lâm, ăn ở đều trong đại trạch, hoàn toàn không cần tiền mua thức ăn, con cái cũng đều đã thành gia lập thất, quy tắc này dường như chỉ nhắm vào Lâm Du Tĩnh chỉ có một đứa con gái chưa thành niên, khiến cô dù vì tương lai của con gái Duẫn Chi mà phải nhẫn nhục chịu đựng, dày mặt, rõ ràng là con gái nhà họ Lâm nhưng lại giống như ở nhờ người khác mà trở về nhà họ Lâm, trong lòng cũng phải bị nghẹn một hơi.

Đại phu nhân đối với bốn chữ "cũng tốt chia gia" mà mẹ đẻ của A Tĩnh năm xưa nói ra, cuối cùng là hận đến mức nào?

- Cậu.

Duẫn Chi nhìn thấy Lâm Hiếu Hiệp, ngoan ngoãn mở miệng chào hỏi Lâm Hiếu Hiệp.

Lâm Du Tĩnh thì giới thiệu Lâm Hiếu Hiệp với Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, đây là…

- Lâm tiên sinh.

Tống Thiên Diệu cởi tạp dề đang mặc khi nấu ăn, không đợi tam thẩm nói xong, đã mỉm cười nói với Lâm Hiếu Hiệp.

Tống Thiên Diệu mơ hồ nhớ lại khi mình 6-7 tuổi, lúc tam thẩm kết hôn với tam thúc, đã gặp Lâm Hiếu Hiệp một lần khi hắn đến dự, tuy đã trải qua nhiều năm, gương mặt Lâm Hiếu Hiệp già dặn hơn nhiều, nhưng phong thái dáng vẻ năm xưa, vẫn còn được Tống Thiên Diệu nhớ.

- A Diệu hiện giờ làm công việc gì?

Lâm Hiếu Hiệp cười rất ôn hòa.

Tống Thiên Diệu cúi đầu cười cười, rồi ngẩng đầu lên nói với Lâm Hiếu Hiệp:

- Gần đây đang chuẩn bị dùng tiền mua lại Hi Chấn Trí Nghiệp, thay tam thẩm và Duẫn Chi ra oai một phen.

- A Diệu, không được nói bậy!

Lâm Du Tĩnh nâng giọng lên một chút, nói với Tống Thiên Diệu bằng giọng hơi nghiêm khắc.

Lâm Hiếu Hiệp trước tiên sửng sốt, sau đó cười lên, coi như lời nói hồ đồ của người trẻ tuổi vì tam thẩm của hắn mà nói ra:

- Ồ, chí khí không nhỏ, vậy gần đây ngươi hẳn là kiếm được rất nhiều tiền?

- Bán tóc giả quả thật kiếm được ít tiền, tuy không nhiều, nhưng đủ để mua lại Hi Chấn Trí Nghiệp.

Tống Thiên Diệu nghiêm túc nói với Lâm Hiếu Hiệp.

Chương 617. Đồ khốn nạn (5)

Làm ăn tóc giả, Lâm Hiếu Hiệp nghĩ qua một lượt trong đầu, đột nhiên hai mắt dừng lại trên mặt Tống Thiên Diệu, A Diệu, Tống Xuân Nhân, họ Tống…

- Ngươi gọi là Tống Thiên Diệu?!

Chuyện xảy ra trong ngành tóc giả thời gian trước, Lâm Hiếu Hiệp có nghe qua, cũng biết tên Tống Thiên Diệu, chỉ là không liên kết thanh niên trước mặt này với ấn tượng về Tống Thiên Diệu đã giúp Lợi Khang nuốt trọn việc làm ăn thuốc men của nhà họ Chương, lại bày mưu trong ngành tóc giả khiến người ta nằm thớt. Trong tưởng tượng của hắn, Tống Thiên Diệu có thể giúp nhà họ Chử nuốt trọn việc làm ăn của nhà họ Chương, lại bày mưu trong ngành tóc giả cuốn đi một số tiền lớn của người khác, thế nào cũng phải ở độ tuổi hơn 30.

- Gặp qua Lâm tiên sinh.

Tống Thiên Diệu giao tạp dề trong tay cho Duẫn Chi bên cạnh, đứng trước bàn ăn, bình tĩnh nói.

Nếu gã thanh niên trước mặt này chính là Tống Thiên Diệu, kẻ gây sóng gió trong ngành tóc giả, thì lời hắn nói muốn mua lại Hi Chấn Trí Nghiệp cũng không phải là không thể. Ai mà nhìn thấy một người hai mươi tuổi đã có thủ đoạn như vậy trên thương trường, nói chuyện cuồng vọng cũng đã đủ tư cách. Lâm Hiếu Hiệp hơi nhíu mày, hỏi Tống Thiên Diệu:

- Tại sao ngươi lại nói những lời như vậy?

- Tam thẩm bị ép gả vội vàng rồi sớm góa chồng, Duẫn Chi mất cha, phải cảm ơn mối lương duyên tốt đẹp mà nhà họ Lâm sắp đặt. Nếu không có cuộc hôn nhân đầu tiên đó, tam thẩm đã không trở thành tam thẩm của ta, Duẫn Chi cũng không trở thành muội muội của ta.

- Nhà họ Lâm phát tâm từ bi cho tam thẩm và con gái tá túc, lấy tương lai của Duẫn Chi làm điều kiện để cho Duẫn Chi đi học, ta cũng phải cảm ơn nhà họ Lâm, ít nhất Duẫn Chi còn có sách để đọc, có cơm để ăn, không giống như trước đây ở nhà họ Tống, ngay cả cơm cũng không đủ no.

- Tiền rau củ mà nhà họ Lâm cấp cho hai mẹ con tính là cho họ mượn, căn nhà họ ở tính là cho thuê, ta còn phải cảm ơn nhà họ Lâm, nhưng liệu nhà họ Lâm có cần phải bắt hai mẹ con vất vả tính toán cả tiền lãi của những khoản tiền rau củ và tiền thuê nhà đó không? Đại gia tộc, quả thật là tính toán rõ ràng, ngay cả với chị em ruột cũng phải dùng thủ đoạn cho vay nặng lãi sao?

Tống Thiên Diệu mỉm cười giơ ngón cái về phía Lâm Hiếu Hiệp:

- Sau khi nghe xong, ta chỉ muốn nói, bội phục. Đã phải tính toán phiền phức như vậy, chi bằng để ta bỏ tiền mua lại nhà họ Lâm, sau này tam thẩm và Duẫn Chi sẽ không phải vất vả tính lãi nữa?

Khi nấu ăn, Tống Thiên Diệu đã biết được từ miệng Duẫn Chi nguyên nhân khiến Lâm Dư Tĩnh bị tức đến sinh bệnh. Gần một năm trước, Tống Thiên Diệu đã để lại cho hai mẹ con Lâm Dư Tĩnh hai vạn đô la Hồng Kông, dịp Tết đến thăm hai người, lại thay ông nội Tống Thành Khê tặng Duẫn Chi một phong bao đỏ đựng hai nghìn đô la.

Lâm Dư Tĩnh biết được Tống Thiên Diệu định thu mua cổ phiếu của nhà họ Lâm, đấu khí với nhà họ Lâm, trong lòng bất an lo lắng, nghĩ rằng chỉ cần mình thoát ly khỏi nhà họ Lâm, A Diệu cũng sẽ không còn nghĩ đến chuyện đấu khí với nhà họ Lâm nữa.

Huống hồ trong lòng cô, A Diệu cũng không thể đấu lại được với nhà họ Lâm. Nếu mình rời đi không còn liên quan gì đến nhà họ Lâm, lại khuyên can A Diệu, A Diệu cũng sẽ không còn ý nghĩ này nữa. Hai vạn hai nghìn đô la Hồng Kông này, hai mẹ con tiết kiệm chi tiêu, cộng thêm tiền rau củ tiết kiệm được và cầm cố mấy món trang sức còn sót lại của Lâm Dư Tĩnh, những bổ phẩm quý giá mà Tống Thiên Diệu mang đến trước đó, thậm chí cả chiếc vòng tay mà mẹ để lại cho Lâm Dư Tĩnh, tất cả đều được đổi thành tiền, chuẩn bị góp đủ tiền rau củ và tiền thuê nhà những năm qua, trả lại cho nhà họ Lâm, rồi dẫn Duẫn Chi rời khỏi nhà họ Lâm, về Cửu Long Thành.

Dù cho Duẫn Chi không có tiền đi học cũng được, không thể để đứa con độc nhất của nhà họ Tống vì cô mà đấu khí với nhà họ Lâm, cuối cùng rơi vào kết cục thảm hại.

Nhưng khi Lâm Dư Tĩnh đã quyết tâm, nói chuyện này với Lâm Hiếu Khang, người phụ trách phát tiền rau củ hàng tháng cho hai mẹ con, Lâm Hiếu Khang nhận hai vạn bảy nghìn đô la mà Lâm Dư Tĩnh đưa tới, lại nói ngoài tiền gốc ra còn phải tính cả tiền lãi, tiền lãi những năm qua cộng lại, e rằng còn nhiều hơn cả tiền gốc.

Hơn nữa còn truy hỏi Lâm Dư Tĩnh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, đã có thể lấy ra nhiều tiền như vậy, chứng tỏ hai mẹ con Lâm Dư Tĩnh không phải là không có tiền, chỉ muốn chiếm lợi của nhà họ Lâm, sau này tiền rau củ hắn mang đến sẽ giảm một nửa.

Hai vạn bảy nghìn đô la bị lấy đi, đổi lại là còn phải tính lãi và sau này tiền rau củ hàng tháng giảm một nửa. Quan trọng nhất là, Lâm Hiếu Khang và Lâm Dư Tĩnh là anh em ruột cùng mẹ sinh ra, tuy hai anh em rất ít khi gặp mặt, nhưng Lâm Hiếu Khang nói ra những lời như vậy, Lâm Dư Tĩnh vẫn cảm thấy đau như dao cắt.

Cơn giận này nghẹn trong lòng, đây chính là nguyên nhân khiến sắc mặt cô khó coi, thân thể suy yếu. Nếu không phải còn có một đứa con gái, bản thân Lâm Dư Tĩnh cũng muốn tìm một sợi dây để treo cổ.

Nghe Tống Thiên Diệu kể xong toàn bộ sự việc, sắc mặt Lâm Hiếu Hiệp âm trầm, nói với Lâm Dư Tĩnh đang cúi đầu không nói gì bên cạnh:

- Xảy ra chuyện như vậy, ngươi nên nói với nhị ca. Bình thúc, xuống núi lái xe lên đây, ta muốn về công ty.

Bình thúc đẩy cửa rời đi, Lâm Hiếu Hiệp chỉ tay vào Tống Thiên Diệu, từng chữ từng chữ nói:

- Bất kể nhà họ Lâm đối xử với A Tĩnh thế nào, đều là chuyện nhà của nhà họ Lâm. A Tĩnh chịu ủy khuất, cũng có anh trai muội ấy làm chủ, không đến lượt ngươi can thiệp. Hãy thu hồi những ý nghĩ không nên có đối với nhà họ Lâm.

Nói xong, Lâm Hiếu Hiệp xoay người đi ra ngoài phòng.

Chương 618. Thủ đoạn của đại phu nhân (1)

- Lâm tiên sinh.

Tống Thiên Diệu ở phía sau lên tiếng nói.

Lâm Hiếu Hiệp dừng bước, nhưng không quay đầu lại, Tống Thiên Diệu nói với bóng lưng đối phương:

- Nếu đến lượt ngươi làm chủ nhà họ Lâm, rồi nói lại với ta những lời vừa rồi, có lẽ sẽ thích hợp hơn.

Không biết lấy sức lực từ đâu, Lâm Dư Tĩnh nhanh chóng bước đến trước mặt Tống Thiên Diệu vừa lên tiếng, giơ tay lên, làm thế muốn tát vào mặt hắn, nhưng tay giơ lên cuối cùng lại không nỡ hạ xuống, bản thân cô lảo đảo suýt ngã, được Tống Thiên Diệu đưa tay đỡ lấy.

- Nhà họ Lâm không phải nhà họ Chương, không cần nghĩ đến trò ly gián, tiểu tử, ta đây mười bảy tuổi đã ra ngoài làm ăn, thủ đoạn đã thấy quá nhiều, cái trò ngươi đối phó nhà họ Chương kia, ở đây là vô dụng.

Lâm Hiếu Hiệp không quay đầu lại, nói xong liền bước ra khỏi cổng lớn.

…

- A Sinh, đưa Đỗ Sử Uy tiên sinh và Đường tiên sinh ra ngoài trước.

Lâm Hiếu Hiệp đột nhiên trước mặt mọi người hất một chén trà vào mặt Lâm Hiếu Khang, khi những người khác còn đang ngỡ ngàng, đại ca Lâm Hiếu Tắc đã lên tiếng nói.

Đợi Lữ Kiến Sinh dẫn Đỗ Sử Uy và Đường Bá Kỳ có vẻ không hiểu chuyện gì nhanh chóng rời khỏi phòng họp, Bình thúc đóng cửa phòng họp lại, Lâm Hiếu Tắc mới lên tiếng nói với Lâm Hiếu Hiệp đang trừng mắt nhìn Lâm Hiếu Khang:

- A Hiệp, có chuyện gì xảy ra vậy?

Lâm Hiếu Khang tức giận nhưng không dám nói gì, lau nước trên mặt, cũng nhìn về phía Lâm Hiếu Hiệp, chờ hắn nói ra lý do tại sao hất nước trà vào mặt mình.

Lâm Hiếu Sâm thì hoàn toàn khác với biểu hiện lúc họp vừa rồi, khi đại ca Lâm Hiếu Tắc lên tiếng hỏi, hắn lập tức im lặng.

- Tiền ăn của mẹ con A Tĩnh, ta nhớ là để ngươi phụ trách.

Lâm Hiếu Hiệp đứng trước mặt Lâm Hiếu Khang, không trả lời câu hỏi của Lâm Hiếu Tắc, mà trừng mắt nhìn Lâm Hiếu Khang nói:

- Ta dặn ngươi làm thế nào, ngươi lại làm thế nào, đại ca, A Sâm lúc này đều có mặt, ngươi nói ra cho bọn họ nghe.

- Nhị ca, không phải là ta…

Lâm Hiếu Khang nghe Lâm Hiếu Hiệp nổi giận vì chuyện tiền ăn của mẹ con Lâm Dư Tĩnh, mặt đau khổ muốn giải thích, Lâm Hiếu Hiệp đã túm lấy cổ áo đối phương đẩy mạnh một cái, ấn thẳng nửa thân trên của Lâm Hiếu Khang lên bàn họp:

- Ta bảo ngươi nói đã làm thế nào, không phải muốn nghe ngươi nói không phải ta làm!

Ánh mắt hung dữ, lời nói cứng rắn!

- Tĩnh tỷ muốn trả lại cho nhà họ Lâm số tiền ăn những năm nay, dẫn Duẫn Chi rời đi, sau khi ta biết chuyện, đúng là có nói phải tính lãi, nhưng đó là ta nói đùa, muốn giữ tỷ ấy và

Duẫn Chi lại, lẽ nào để tỷ ấy dẫn con gái ra ngoài chịu khổ? Ta giữ tỷ ấy lại, tỷ ấy ở nhà họ Lâm còn có cơm ăn yên ổn.

Lâm Hiếu Khang bị Lâm Hiếu Hiệp khống chế, thành thật nói.

Lâm Hiếu Hiệp mặt âm trầm nói:

- Nói đùa? Nói đùa mà lấy đi hơn hai vạn đồng muội ấy dành dụm được? Nói đùa mà bảo muội ấy, từ nay về sau tiền ăn mỗi tháng giảm một nửa? Ta bảo ngươi chăm sóc mẹ con A Tĩnh, là vì các ngươi cùng mẹ sinh ra, hơn nữa ngươi lại phụ trách quản lý xưởng nước ngọt, mọi khoản chi tiêu trong nhà đều do ngươi phụ trách, ngươi phụ trách như vậy đấy?!

- Nhị ca, bớt giận, chuyện này không thể nào là A Khang tự ý làm chủ được, chắc là mẹ đã dặn dò, A Khang chỉ làm theo thôi.

Lâm Hiếu Sâm đợi Lâm Hiếu Hiệp nói xong mới cười khổ khuyên Lâm Hiếu Hiệp.

Nghe Lâm Hiếu Sâm nhắc đến mẹ, Lâm Hiếu Hiệp cũng không còn trừng mắt nhìn Lâm Hiếu Khang nữa, chỉ có thể hừ một tiếng:

- Đại phu nhân không ưa A Tĩnh, A Khang bề ngoài đồng ý, sau lưng bù thêm cho A Tĩnh một chút thì sao chứ, hắn mỗi tháng có bao nhiêu tiền tiêu vặt, hoặc nói một tiếng với ta, ta bù đắp, khó lắm sao? Nói cho cùng, là A Khang sợ mình có chút thân thiết với A Tĩnh, bị đại phu nhân biết sẽ bị trách mắng, làm đàn ông, chẳng có chút đảm đang nào, ngay cả chị em ruột cũng không chăm sóc được!

- A Hiệp, đừng nói nữa.

Lâm Hiếu Tắc lại một lần nữa lên tiếng:

- Chuyện nhỏ như vậy không cần phải vội vàng đem ra đây nói, ngày mai để A Khang đi xin lỗi A Tĩnh, đợi ta rảnh rỗi, sẽ đi gặp A Tĩnh, nói rõ mọi chuyện.

- Không cần nói nữa, ta vừa nói rồi, A Tĩnh là tam thẩm của Tống Thiên Diệu, tam thúc của Tống Thiên Diệu chính là Tống Xuân Nhân - tên đầu lĩnh khuân vác ở bến tàu mà A Tĩnh đã cưới và dẫn theo Duẫn Chi. Hôm nay ta đến chỗ A Tĩnh để thăm muội ấy, vừa hay Tống Thiên Diệu cũng có mặt ở đó.

Lâm Hiếu Hiệp ngồi xuống một chỗ trống bên bàn họp và nói.

Vừa nói, hắn kể lại tỉ mỉ chuyện gặp Tống Thiên Diệu ở núi Nga Đầu, Tống Thiên Diệu nói muốn mua lại Hi Chấn Trí Nghiệp.

- Tên tiểu tử này, giọng điệu rất lớn.

Lâm Hiếu Tắc nghe xong, nhẹ nhàng nói một câu.

Lâm Hiếu Hiệp thì có vẻ nghiêm túc:

- Trong tay hắn chắc có một số lớn đơn đặt hàng bằng tiền mặt cướp được từ ngành tóc giả, và quan trọng nhất là, mọi người đều biết hắn dựa vào nhà họ Chử để khởi nghiệp, nếu nhà họ Chử ủng hộ hắn, chuyện này…

- Chử Diệu Tông, hắn dám ủng hộ sao? Tống Thiên Diệu chẳng phải đã quyết tâm nuốt trọn Hi Chấn Trí Nghiệp rồi sao? Được, cứ để hắn nuốt. Ta tính trong tay hắn hiện nắm 30 triệu đô la Hồng Kông tiền mặt, trước tiên treo hắn lên, để hắn đổi hết số tiền trong tay thành cổ phiếu, cho hắn hy vọng. Ngày mai thông báo với tất cả ngân hàng ở Hồng Kông, bất kể là vốn Hoa hay vốn ngoại, sau đó khi Tống Thiên Diệu muốn vay tiền thì chặn hắn lại. Lúc đó sẽ đè giá cổ phiếu xuống, khóa chặt cổ phiếu của hắn, để hắn hoặc là bán tháo cổ phiếu

cắt lỗ rút lui, hoặc là tiếp tục cố chống đỡ, nhìn chuỗi vốn của mình đứt gãy, cuối cùng ngay cả việc kinh doanh tóc giả cũng không giữ được.

Lần này, Lâm Hiếu Sâm lên tiếng, giọng không cao nhưng đầy tự tin.

Chương 619. Thủ đoạn của đại phu nhân (2)

Vừa nói, Lâm Hiếu Sâm nhìn về phía Lâm Hiếu Khang đang có vẻ chật vật:

- A Khang, bên nhà máy nước ngọt hiện giờ có thể lấy ra bao nhiêu tiền mặt?

Lâm Hiếu Khang đang dùng khăn tay lau nước trên mặt, nghe Lâm Hiếu Sâm hỏi, lập tức mở miệng nói:

- Trong ngân hàng có 5,2 triệu tiền mặt, tuần sau công ty nước ngọt Coca-Cola và công ty nước ngọt Ngọc Tuyền còn có gần 3 triệu tiền còn lại sẽ được thanh toán.

Phần lớn thu nhập của nhà họ Lâm chủ yếu dựa vào việc cho thuê một lượng lớn đất đai và bất động sản, nhưng việc thu tiền thuê chậm. Tiền mặt hiện tại của nhà họ Lâm chủ yếu dựa vào nhà máy nước ngọt liên hợp do họ Lâm kiểm soát. Nhà máy nước ngọt sản xuất gia công cho Coca-Cola và nước ngọt Ngọc Tuyền, kiếm phí gia công. Nhìn có vẻ hơn 5 triệu tiền mặt không ít, nhưng đối với một lượng lớn đất đai chưa khai thác và dự án khách sạn đã khởi công của nhà họ Lâm mà nói, thực sự chỉ là muối bỏ bể.

- Điều 5 triệu từ nhà máy nước ngọt, ta sẽ bảo A Kiệt điều thêm 3 triệu từ công ty thương mại, sau đó giao cho Đỗ Sử Uy, bảo hắn kéo giá cổ phiếu lên cao, xem tên Tống Thiên Diệu miệng lưỡi to tát kia, nếu không có ngân hàng cho vay tiền, với chút tài sản của hắn, có thể tạo ra sóng gió gì trên thị

trường chứng khoán. Bọn trẻ kiếm được chút tiền là không biết trời cao đất dày.

Lâm Hiếu Sâm lên tiếng nói.

Lâm Hiếu Tắc uống một ngụm trà, không tỏ ý tán thành hay phản đối, chỉ hỏi một câu:

- Có cần nói với A Hòa một tiếng không?

- Chuyện nhỏ như vậy, không cần làm phiền tam ca.

Lâm Hiếu Sâm nói với Lâm Hiếu Tắc:

- 30 triệu đô la Hồng Kông, đã muốn khoe khoang bản lĩnh trước mặt nhà họ Lâm? Bọn trẻ có chút khí thế, gan dạ là chuyện tốt, nhưng cũng phải biết tự lượng sức mình. Nếu chuyện này mà còn cần thông báo cho tam ca, thì đúng là để tam ca cười ta không biết làm việc.

Lâm Hiếu Hòa, người thứ ba trong thế hệ này của nhà họ Lâm, cũng giống như lão tứ Lâm Hiếu Sâm, đều là con ruột của đại phu nhân. Có thể nói việc nhà họ Lâm sau khi Lâm Hi Chấn qua đời vẫn giữ được vị trí một trong bốn đại gia tộc Hoa kiều ở Hồng Kông không suy sụp, hoàn toàn không thể tách rời khỏi địa vị và thân phận của Lâm Hiếu Hòa.

Lão nhị Lâm Hiếu Hiệp không được học đại học, sớm giúp gia đình quản lý kinh doanh. Lão đại Lâm Hiếu Tắc học xong chuyên ngành kỹ thuật xây dựng đại học, chưa kịp tiếp tục học cao học thì vì cha qua đời mà về Hồng Kông tiếp quản việc kinh doanh của gia tộc. Bất kể có học hay không, cuối cùng đều ở trong nhà, quản lý sản nghiệp mà Lâm Hi Chấn để lại.

Còn lão tam Lâm Hiếu Hòa thì khác, từ nhỏ hắn đã được sắp xếp vào học trường quý tộc Anh, học liên tục cho đến khi tốt nghiệp khoa Luật trường Đại học Oxford. Ngay cả khi Lâm Hi Chấn bị bắn chết, Lâm Hiếu Hòa về Hồng Kông dự đám tang xong, lại được mẹ sắp xếp quay lại Anh, cuối cùng lấy

được bằng cử nhân Văn học và cử nhân Luật dân sự kép của Đại học Oxford.

Năm 1932, Lâm Hiếu Hòa lấy được giấy phép hành nghề luật sư tại Anh, trở thành luật sư ngoại quốc trẻ tuổi nhất trong giới tư pháp Anh. Giới tư pháp là một ngành cực kỳ bảo thủ và bài ngoại ở Anh, rất hiếm khi mở cửa cho người nước ngoài. Việc Lâm Hiếu Hòa, một người Trung Quốc, có thể trở thành luật sư ở London, Anh đã cho thấy hắn là một trong số ít người nước ngoài thành công ở Anh. Loại người nước ngoài này nếu không thành công thì thôi, một khi thành công trong ngành nghề của mình, còn dễ được chú ý hơn cả người Anh.

Năm 1937, sự biến Cầu Lư Kiều nổ ra, Lâm Hiếu Hòa khi đó mới 28 tuổi nhưng đã có tiếng tăm nhất định trong giới tư pháp Anh, được mời về nước, nhận chức trợ lý đặc biệt của chủ tịch Ủy ban Quỹ Bình ổn Trung Hoa Dân Quốc. Năm 34 tuổi, Lâm Hiếu Hòa nhận chức giám đốc Ngân hàng Thương mại Thượng Hải Trung Hoa Dân Quốc. Năm 37 tuổi, nhận chức cố vấn Bộ Ngoại giao Trung Hoa Dân Quốc, trợ lý đặc biệt của đại diện thường trực Trung Hoa Dân Quốc tại Liên Hợp Quốc kiêm trưởng đoàn đại biểu Trung Quốc tại Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc.

Sau chiến tranh giải phóng, Lâm Hiếu Hòa không theo Quốc dân đảng sang Đài Loan, cũng không chọn ở lại đại lục, mà từ chức công vụ trở về Hồng Kông. Dựa vào thành tích trong Thế chiến II và kinh nghiệm làm việc trước đó ở London, Anh, Lâm Hiếu Hòa dễ dàng trở thành thượng khách của nhiều quan chức và nhân vật có địa vị cao của Anh như Thống đốc Hồng Kông, hội đồng quản trị Hội đua ngựa, v.v… mà những người khác muốn nịnh bợ cũng khó gặp được mặt.

Hắn mới chính là người được đại phu nhân dày công bồi dưỡng, không cần đứng ra điều hành sản nghiệp nhà họ Lâm,

chỉ cần đứng đằng sau cũng có thể khiến nhà họ Lâm vững như Thái Sơn, là gia chủ đời này của nhà họ Lâm.

Lâm Hiếu Hòa ra làm quan để lấy thế, Lâm Hiếu Sâm làm thương nhân để kiếm tiền, hai người con ruột này của đại phu nhân, bên ngoài đều không lộ ra gì, nhưng trong nhà họ Lâm, thực sự nắm quyền lực trong tay.

Đây chính là thủ đoạn của đại phu nhân nhà họ Lâm.

…

- A Diệu, ngươi không phải vì ta và Duẫn Chi mà bỏ tiền ra mua Hi Chấn Trí Nghiệp, đúng không?

Lâm Du Tĩnh ngồi trước bàn ăn, lặng lẽ nhìn Tống Thiên Diệu đang cầm bát cơm, ăn ngon lành ở đối diện một lúc, rồi mới cẩn thận chú ý giọng điệu của mình, mở miệng hỏi.

Tống Thiên Diệu gắp một miếng cá trong bát cùng với cơm đưa vào miệng, hai má phồng lên, ngẩng đầu cười với Lâm Du Tĩnh, rồi hơi ngửa cổ nuốt thức ăn trong miệng xuống. Trong mắt Lâm Du Tĩnh, cách ăn uống này của Tống Thiên Diệu chẳng khác gì so với hồi nhỏ cả nhà họ Tống quây quần ăn cơm.

Chương 620. Một nhát dao (1)

Lâm Du Tĩnh bị động tác nuốt thức ăn, cổ họng nhô lên của Tống Thiên Diệu chọc cười, đưa hộp giấy ăn bên cạnh cho Tống Thiên Diệu:

- Đừng bị nghẹn, ăn từ từ thôi, ăn xong rồi nói cũng được, lớn thế này rồi mà ăn cơm vẫn như trẻ con vậy.

Tống Thiên Diệu cười rạng rỡ với Lâm Du Tĩnh, tiếp tục cầm bát, đũa gắp như bay, đưa thức ăn vào miệng từng miếng lớn. Đến khi cả bát cơm đầy ắp đã vào bụng, Tống Thiên Diệu mới rút một tờ giấy lau miệng:

- Ăn no rồi.

Thấy tam thẩm lặng lẽ nhìn mình, chờ đợi câu trả lời, Tống Thiên Diệu thở ra một hơi:

- Trong tay ta hiện giờ đúng là có chút tiền, nói chỉ vì tam thẩm và Duẫn Chi mà đấu khí với nhà họ Lâm thì quá cường điệu. Chỉ là ta muốn mua ít đất, mua của ai cũng như nhau, đã nhà họ Lâm cũng có đất, ta lại thấy bọn họ không vừa mắt, vậy thì mua của nhà họ Lâm thôi? Nên cũng có chút lý do.

- Có thể… đừng đấu khí với nhà họ Lâm được không?

Lâm Du Tĩnh do dự một chút, nói với Tống Thiên Diệu:

- Ngươi kiếm được tiền, hiếu kính cha mẹ, hiếu kính gia gia mới là quan trọng nhất. Gia đình hòa thuận, đừng nên tuổi trẻ nóng nảy, thích đánh đấm. Làm người quan trọng nhất là bình an ổn định.

Ngồi bên cạnh Lâm Du Tĩnh, Duẫn Chi đã ăn xong từ sớm, tay cầm một cuốn sách tiếng Anh, có vẻ như đang chăm chú đọc, nhưng hai tai lại dựng đứng lên, khóe mắt cũng liên tục liếc về phía Tống Thiên Diệu và mẹ mình.

Tống Thiên Diệu cầm cái muôi trên bàn ăn, múc một bát canh bách hợp đặt trước mặt tam thẩm:

- Ta biết, tam thẩm lo ta đấu không lại nhà họ Lâm, bị họ xử lý. Tam thẩm, ta biết nhắc đến quá khứ thẩm sẽ đau lòng, nhưng thẩm có nghĩ rằng, nhà họ Lâm có người nợ thẩm không? Thẩm đã gặp hai cô con gái của đại phu nhân nhà họ Lâm chưa? Du học Anh quốc, một người lấy công tử nhà họ Cát của Ngân hàng Đông Á, một người lấy vào nhà đại thương Trịnh gia, giờ đều đã là phu nhân của các đại gia tộc, còn thẩm lại sống trong nhà họ Lâm như ở nhờ vậy. Nhà họ Lâm cũng từng là nhà của thẩm mà, đáng lẽ thẩm cũng nên có cuộc sống giống như hai người chị của mình, có tức không? Có hận không? Hận thì nên lấy lại những gì đã bị người ta cướp đoạt.

Bên cạnh, Phùng Duẫn Chi chỉ thiếu nước giơ hai tay tán thành lời Tống Thiên Diệu, mẹ mình và mấy người dì khác đều là con gái nhà họ Lâm, chỉ có mẹ mình sống thảm hại như vậy, chỗ nào cũng bị nhà họ Lâm nhắm vào.

- Tức cũng được, không tức cũng được, đều đã qua rồi. Ta lấy tam thúc của ngươi, là người nhà họ Tống, ngươi là hậu duệ duy nhất của nhà họ Tống, nhà họ Tống còn trông cậy vào ngươi để phát triển. Ta không muốn thấy ngươi vất vả có được cục diện như hiện tại, lại vì chọc giận nhà họ Lâm mà gặp chuyện. Huống hồ ngươi cũng nói, nhà họ Lâm từng là nhà của ta, ta là con gái nhà họ Lâm, cũng không muốn nhà họ Lâm có chuyện.

Lâm Du Tĩnh mím môi, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Tống Thiên Diệu, dịu dàng nói:

- Nghe lời tam thẩm, muốn mua đất làm ăn thì đi tìm nhà khác thương lượng cho tốt, đừng đấu khí với nhà họ Lâm. Tam thẩm không hiểu làm ăn, nhưng hiểu một từ, gọi là hòa khí sinh tài. Cha ta năm xưa cũng vì đấu khí tranh quyền đại lý thuốc phiện với người ta mà bị mua hung thủ bắn chết.

Tống Thiên Diệu lấy ra một điếu thuốc châm lửa, cúi đầu im lặng suốt nửa điếu thuốc mới ngẩng đầu nhìn Lâm Du Tĩnh:

- Được, trên thị trường chứng khoán, ta kiếm một khoản rồi rút lui, sau đó đi đàm phán chuyện mua đất với nhà khác. Nhưng không phải ta sợ nhà họ Lâm, mà là không muốn tam thẩm khó xử. Gia gia từng nói, tam thúc trên đấu được với trời, dưới đấu được với đất, giữa đấu được với lương tâm mình, chỉ có đấu không được với thẩm và Duẫn Chi. Nhà họ Tống nợ thẩm, nợ cả đời. Thẩm không muốn con mua Hi Chấn Trí Nghiệp, ta sẽ không mua. Ngày mai ta sẽ đi nói chuyện với nhà họ Lâm, không còn nhắm đến Hi Chấn Trí Nghiệp của nhà họ Lâm nữa, đón thẩm và Duẫn Chi về nhà họ Tống, sau này không còn liên quan gì nữa.

- Ừm.

Lâm Du Tĩnh vui vẻ cười:

- A Diệu vẫn hiểu chuyện như hồi nhỏ vậy.

Nói ra những lời này, Tống Thiên Diệu gục đầu xuống bàn, khẽ gõ vài cái, dường như quyết định vừa rồi của hắn khiến hắn khá đau khổ. Khi hắn ngẩng đầu lên, trên mặt lại mang nụ cười:

- Không làm ăn với nhà họ Lâm cũng không sao, đúng không? Dùng tiền của người Thượng Hải, mua đất ở Tiêm Sa Chủy mà người Thượng Hải đang ở cũng như nhau thôi! Đợi lần này kiếm được tiền, ta sẽ đi mua cổ phiếu của công ty

Vĩnh An, mua luôn mấy con đường ở Tiêm Sa Chủy cộng thêm cái gò đất nhỏ đó của công ty Vĩnh An.

Tống Thiên Diệu thật sự không ngờ tam thẩm không còn oán hận về những gì mình đã trải qua trước đây. Nói thật, Tống Thiên Diệu nghiên cứu đất đai ở Hồng Kông còn sớm hơn cả nghiên cứu tóc giả. Hắn làm ăn tóc giả, không từ thủ đoạn cướp đơn hàng của các xưởng khác, thực ra là để huy động vốn trong thời gian ngắn, nhân lúc tình hình chiến trường Triều Tiên chưa rõ ràng, người Hồng Kông hoang mang lo sợ, giá đất xuống thấp mà mua vào đất đai.

Dù kinh doanh bất động sản không phải trọng tâm kinh doanh của Tống Thiên Diệu, nhưng ở Hồng Kông, đất đai sau này mới là thứ cứng rắn hơn cả vàng, cần phải nhân lúc rẻ tích trữ một lượng, dù chỉ để dùng khi khẩn cấp cũng tốt.

Chương 621. Một nhát dao (2)

Hắn ban đầu chỉ muốn cắn xé một miếng thịt từ Lâm gia Hi Chấn Trí Nghiệp, còn chuyện rắn nuốt cá voi chỉ là nói khoác cho người ngoài nghe, không thể tin được. Dù thế lực Lâm gia có lớn đến đâu, việc hắn cắn được một miếng mỡ cũng không khó, hơn nữa lý do rất đầy đủ, một là Lâm gia tích trữ đất đai quá nhiều, hai là cách Lâm gia đối xử với tam thẩm. Vừa có thể lấy được đất, vừa có thể giúp tam thẩm trả thù, một công đôi việc, sao lại không làm.

Kết quả là Lâm Du Tĩnh hiện giờ không những không giận, ngược lại còn khuyên Tống Thiên Diệu dừng tay.

Cha mẹ Tống Thiên Diệu khuyên hắn dừng tay, hắn chưa chắc đã nghe, nhưng tam thẩm Lâm Du Tĩnh, hắn quả thật phải cân nhắc đến cảm xúc của đối phương. Tam thúc đối xử tốt với tất cả mọi người, chỉ riêng có tam thẩm và Duẫn Chi là không được như vậy.

Tống Thành Khê đường đường chính chính, một đời vẫn giữ thẳng lưng trước mặt người khác, cũng chỉ nói duy nhất một điều là Tống gia có lỗi với Lâm Du Tĩnh.

Tuy nhiên, toàn bộ sự việc này, liệu có thực sự là chuyện hắn nói không mua là có thể không mua không? Tiền đã chảy vào thị trường chứng khoán, giống như hai bên đã giơ dao lên, không phân thắng bại, làm sao có thể dễ dàng rút lui, cho dù bản thân hắn chịu, Lâm gia cũng chưa chắc muốn thấy Tống Thiên Diệu hắn rút lui an toàn.

- Đi thôi, ngày mai Duẫn Chi nhớ ăn mặc đẹp một chút, ta sẽ đến đón các ngươi đi Lâm gia nói rõ mọi chuyện, sau đó về Cửu Long gặp gia gia.

Tống Thiên Diệu đứng dậy, nói với Phùng Duẫn Chi.

Lâm Du Tĩnh và Phùng Duẫn Chi tiễn Tống Thiên Diệu ra đến cửa, Tống Thiên Diệu quay người lại, mỉm cười nói với Lâm Du Tĩnh:

- Tam thẩm, những người trong Lâm gia bây giờ có lẽ sẽ không cảm kích tam thẩm đâu.

- Không phải ai cũng ngoan ngoãn như A Diệu mà.

Lâm Du Tĩnh chỉnh lại áo khoác cho Tống Thiên Diệu:

- Không cần họ cảm kích, ta cũng không làm vì họ.

Tống Thiên Diệu lên xe, Hoàng Lục khởi động xe, cho đến khi xuống khỏi núi Nga Đầu, Hoàng Lục nhìn qua gương chiếu hậu, hỏi Tống Thiên Diệu đang xoa trán ở ghế sau:

- Lão bản, thật sự…

- Không thể dừng tay được.

Tống Thiên Diệu mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói nhạt nhẽo:

- Ngày mai ta đến đón tam thẩm và Duẫn Chi rời khỏi Lâm gia, đối với những người đã nhận được tin ta muốn thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp, điều đó có ý nghĩa gì? Nó đại diện cho việc Tống Thiên Diệu chính thức đối đầu với Lâm gia, chắc chắn sẽ thâu tóm, những kẻ theo gió sẽ xuất hiện, vì vậy dù tam thẩm có nói chân thành, rõ ràng đến đâu, Lâm gia cũng sẽ không tin, tâm họ rất bẩn, giống như ta vậy.

Không lâu sau khi xe của Tống Thiên Diệu rời khỏi núi Nga Đầu, một chiếc xe khác lại chạy đến. Ôn Kính Nguyên

nhìn thấy Lâm Hiếu Khang đang lái xe, nói một tiếng Khang thiếu gia, rồi để mặc chiếc xe này lên núi.

Lâm Hiếu Khang với vẻ mặt âm trầm gõ cửa tòa nhà nhỏ này, bên trong Lâm Du Tĩnh, Phùng Duẫn Chi, Hương tẩu ba người đang dọn dẹp bàn ăn, Phùng Duẫn Chi còn đang hào hứng nói với Hương tẩu về việc ngày mai về Cửu Long Thành gặp Tống Thành Khê, có nên mua quà cho gia gia không.

Nghe tiếng gõ cửa, Hương tẩu đi mở cửa, thấy Lâm Hiếu Khang đứng ngoài cửa, gọi một tiếng Khang thiếu.

Lâm Hiếu Khang gạt Hương tẩu ra, tự mình bước vào phòng, đi thẳng đến trước mặt Lâm Du Tĩnh đang lau bàn ăn, đôi mắt căm hận nhìn Lâm Du Tĩnh:

- Ngươi muốn làm gì?

- A Khang, sao vậy?

Lâm Du Tĩnh bị vẻ mặt giận dữ của Lâm Hiếu Khang làm cho giật mình, mặc dù trước đó Lâm Hiếu Khang đã làm tổn thương lòng cô, nhưng lúc này Lâm Du Tĩnh vẫn cố gắng nở nụ cười:

- Có chuyện gì thì ngồi xuống nói từ từ, Hương tẩu, giúp A Khang rót ly trà…

- Không cần uống trà, nhị ca đã thưởng cho ta một ly trà rồi.

Lâm Hiếu Khang trừng mắt nhìn Lâm Du Tĩnh, gầm lên:

- Ngươi không phải đã nói với nhị ca chuyện ta thu tiền rau cỏ, tiền thuê nhà của ngươi còn tính cả lãi sao? Được, bây giờ ta bị dạy dỗ, ta bị mắng là không có đảm lượng, ta không lo lắng cho chị gái mình! Ngươi hài lòng chưa? Có phải ta lo lắng cho ngươi, mỗi tháng cho ngươi vài vạn đồng là ngươi vui rồi phải không?

- Có phải phải thân thiết với ngươi đến mức khiến đại phu nhân cảm thấy ta cũng đáng bị dạy dỗ mới được? Ngươi có biết ta ở Lâm gia, gặp ai cũng cười, lấy lòng đại phu nhân, sống vất vả và nỗ lực như thế nào mới có được ngày hôm nay không! Mới có thể thay Lâm gia quản lý việc kinh doanh nhà máy nước ngọt! Ngươi có phải nhất định muốn ta trở nên giống như ngươi, như một con chó hoang không nhà cửa vẫy đuôi xin xỏ, ngươi mới cảm thấy vui vẻ!

Lâm Dư Tĩnh kinh ngạc nhìn Lâm Hiếu Khang:

- Ngươi rốt cuộc…

- Ngươi vui rồi chứ? Nhị ca hiện đang nói với đại ca và tứ ca, vì ta đối xử với ngươi không đủ tốt, có nên cân nhắc giao nhà máy nước ngọt ta đang quản lý cho Cát Duyệt Khánh và ngũ ca A Kiệt, để ta đi giám sát công trường, rèn luyện tính cách không!

- Cát Duyệt Khánh! Công tử nhà họ Cát của Ngân hàng Đông Á, ngũ tỷ phu của ta! Con rể ruột của đại phu nhân! Ta vất vả lắm mới có chút địa vị trong nhà họ Lâm, quản lý chi tiêu tiền mặt, giờ chỉ vì ngươi nói với nhị ca, ta thu lãi của ngươi! Tất cả đều hỏng hết!

- Ngươi cũng biết là đại phu nhân ghét ngươi, ta cũng chỉ muốn làm bà ấy vui nên mới nhắm vào ngươi, sao ngươi lại đối xử với ta như vậy? Tại sao ngươi không dám nói với nhị ca, ngươi hận đại phu nhân! Lại cứ muốn phá hủy địa vị của ta trong nhà họ Lâm!

Lâm Hiếu Khang gần như một con thú điên cuồng, gầm lên với Lâm Dư Tĩnh trước mặt.

Chương 622. Một nhát dao (3)

Lâm Dư Tĩnh bị Lâm Hiếu Khang quát đến nỗi lùi lại ngã ngồi xuống ghế, ngơ ngác không biết làm sao.

- Ngươi không phải muốn đi sao! Đi đi! Trả tiền lại cho ngươi!

Lâm Hiếu Khang túm lấy túi xách của mình, lấy ra một xấp tiền ném vào người Lâm Dư Tĩnh:

- Ngày đó ngươi đừng nên quay lại! Sau khi ngươi quay lại, mỗi ngày ta đều lo lắng! Chỉ sợ bị ngươi liên lụy, khiến đại phu nhân ghét luôn cả ta!

- Ngươi cút đi, không cần tiền của ngươi!

Phùng Duẫn Chi không biết lấy sức lực từ đâu, từ bên cạnh dùng sức đẩy Lâm Hiếu Khang một cái, túm lấy tiền ném xuống chân Lâm Hiếu Khang, như một chim non dang hai tay che chắn trước mặt mẹ mình.

Lâm Hiếu Khang vẫn còn vài phần tỉnh táo, không ra tay với Phùng Duẫn Chi đã xô đẩy mình, chỉ là giọng điệu không đổi, cực kỳ độc ác mà mắng:

- Không cần tiền của ta? Không cần tiền của ta thì ngươi và mẹ ngươi lúc đầu quay về nhà họ Lâm là vì cái gì! Không cần tiền của ta, ngươi có tư cách gì đi học trường nữ Bạt Tú! Đi Cửu Long Thành nhặt rác đi! Ta nói chuyện với mẹ ngươi, ngươi cút đi! Không có quy củ giáo dưỡng, sớm muộn gì cũng gả ngươi cho một gã đàn ông bệnh ho lao như cha ngươi!

- Nợ nhà họ Lâm của mẹ con ta, bây giờ ta trả lại cho ngươi!

Phùng Duẫn Chi bị lời nói của Lâm Hiếu Khang kích động đến mức hét lên một tiếng, lao về phía Lâm Hiếu Khang, đẩy đối phương lùi lại một bước, rồi chộp lấy con dao trái cây trên bàn ăn, kề vào cổ mình, lưỡi dao ấn vào cổ trắng nõn tạo thành một vết máu.

Lâm Hiếu Khang giật mình, ngày thường hắn đến đây đưa tiền chợ cho Lâm Dư Tĩnh, châm chọc mỉa mai, Phùng Duẫn Chi phần lớn đang đi học, chưa về nhà, trước đây gặp ở biệt thự lớn, cũng đều là bộ dạng cô bé ngoan ngoãn, hôm nay không ngờ Phùng Duẫn Chi lại hung dữ như vậy.

Tối nay hắn quả thật bị lời nói của Lâm Hiếu Hiệp kích động, vì Lâm Hiếu Hiệp trước khi tan họp đã mở miệng nói với Lâm Hiếu Tắc và Lâm Hiếu Sâm rằng hắn không có đảm đương, chi bằng giao công ty nước ngọt cho Cát Duyệt Khánh và Lâm Hiếu Kiệt quản lý trước, để hắn đi giám sát công trường khách sạn đang xây dựng của nhà họ Lâm, chịu khổ một chút, rèn luyện khí tiết, hơn nữa nhà họ Cát của Cát Duyệt Khánh là cổ đông lớn của Ngân hàng Đông Á, nếu Tống Thiên Diệu thực sự chuẩn bị rắn nuốt cá voi, thì báo trước với Cát Duyệt Khánh một tiếng, để hắn giúp quản lý công ty nước ngọt, như vậy khi Hi Chấn Địa Nghiệp cần tiền mặt từ nhà máy nước ngọt, phía Ngân hàng Đông Á cũng thuận tiện hơn cho nhà họ Lâm mở miệng cầu cứu.

Lời nói của Lâm Hiếu Hiệp khiến Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Sâm khá đồng tình, Lâm Hiếu Sâm tuy không nói ra miệng ngay lúc đó, chỉ nói để sau này bàn lại, nhưng nhìn biểu cảm của đối phương, Lâm Hiếu Khang biết tứ ca đa phần đã chuẩn bị làm theo lời nhị ca, công ty nước ngọt hắn đang quản lý sẽ giao cho Cát Duyệt Khánh và Lâm Hiếu Kiệt.

Việc kinh doanh công ty nước ngọt, đó là Lâm Hiếu Khang đã nịnh bợ đại phu nhân như Bồ Tát bao nhiêu năm, cắt đứt quan hệ với Lâm Dư Tĩnh, mới khó khăn lắm mới có được.

Những năm qua, hắn đối với đại phu nhân còn hiếu thuận hơn cả hai đứa con ruột của bà ta, Lâm Hiếu Hòa đi du học một đi là mấy năm không về, còn Lâm Hiếu Khang du học Mỹ, mỗi năm nhất định về hai lần, một lần là chúc mừng sinh nhật đại phu nhân, một lần là ngày giỗ Lâm Hi Chấn, hắn đi cùng đại phu nhân đi tảo mộ.

Hơn nữa, hắn tuyệt đối không nhắc đến mẹ đẻ của mình và Lâm Du Tĩnh, ngay cả khi người khác tình cờ nhắc tới, Lâm Hiếu Khang cũng chủ động rời đi, không thèm nghe. Khi đại phu nhân về già, có phần lẩm cẩm, các con cái khác đôi khi chê bà già nói nhiều, làm ngơ không nghe, chỉ có Lâm Hiếu Khang là có thể kiên nhẫn ngồi trò chuyện với đại phu nhân về những chuyện thú vị hàng giờ liền, khi cả nhà ăn cơm thì kể chuyện cười khiến đại phu nhân cười không ngớt.

Vì vậy đại phu nhân cũng thực sự yêu thích Lâm Hiếu Khang lanh lợi hiểu chuyện, thêm vào đó trong nhà Lâm Hiếu và Lâm Hiếu Sâm đang phụ trách công việc, cũng cần có người giúp đỡ, nên Lâm Hiếu Khang được sắp xếp quản lý nhà máy nước ngọt.

Mặc dù nhà máy nước ngọt không phải là ngành kinh doanh chính của nhà họ Lâm, nhưng vì dòng tiền dồi dào, nên có thể nói tất cả các khoản chi tiêu bằng tiền mặt của nhà họ Lâm đều do Lâm Hiếu Khang phụ trách. Địa vị hiện tại của Lâm Hiếu Khang trong nhà họ Lâm, có lẽ còn cao hơn một chút so với mấy người anh em Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Kiệt, Lâm Hiếu Đạt.

Từ việc quản lý chi tiêu tiền mặt của nhà họ Lâm, đến trở thành giám sát công trường, làm sao không khiến Lâm Hiếu

Khang phát điên!

Trong mắt hắn, thủ phạm chính là Lâm Du Tĩnh đã mách lẻo với nhị ca Lâm Hiếu Hiệp, vì vậy sau khi tan họp, hắn mới tức giận đùng đùng đến núi Nga Đầu, gầm thét trút giận lên Lâm Du Tĩnh.

Thấy Phùng Duẫn Chi cầm lấy dao trái cây, Lâm Hiếu Khang định tiến lên giật lấy, ý định ban đầu của hắn chỉ là dùng Lâm Du Tĩnh làm cái bị cát để trút giận trong lòng, chứ không muốn thực sự ép chết mẹ con Lâm Du Tĩnh, nào ngờ câu nói để đối phương lấy một tên bệnh ho lao của hắn lại kích động Phùng Duẫn Chi! Khi hắn vươn tay định giật lấy con dao thì Phùng Duẫn Chi đã dùng sức rạch một nhát vào cổ!

- Những gì mẹ con ta nợ nhà họ Lâm, giờ ta trả lại cho ngươi!

Chương 623. Đêm nay ta giúp họ thanh toán (1)

Khi Tống Thiên Diệu biết tin Phùng Duẫn Chi, Lâm Du Tĩnh được đưa vào bệnh viện Dưỡng Hòa cấp cứu thì đã là đêm khuya, chính Hương tẩu - người hầu già bên cạnh Lâm Du Tĩnh đã gọi điện thoại kể lại toàn bộ sự việc cho Tống Thiên Diệu. Hương tẩu không biết Tống Thiên Diệu ở đâu, làm sao tìm được hắn, nhưng Hươn tẩug biết Cửu Long Thành Trại, biết có thể tìm được Tống Thành Khê ở Long Tân nghĩa học.

Mặc dù Hương tẩu không nói với Tống Thành Khê chuyện gì đã xảy ra, nhưng Tống Thành Khê biết Hương tẩu là người bên cạnh Lâm Du Tĩnh, không có chuyện gấp sẽ không ra ngoài tìm gặp mình. Tống Thành Khê dẫn Hương tẩu vội vàng đến nhà hàng Cửu Long sắp đóng cửa, nhờ Tề Vĩ Văn dùng điện thoại của nhà hàng Cửu Long gọi đến xưởng tóc giả, Lâu Phượng Vân ở xưởng tóc giả nói cho Tề Vĩ Văn số điện thoại nơi ở mới của Tống Thiên Diệu ở tòa nhà Thánh Giác Trị ở Trung Hoàn, Tề Vĩ Văn giúp Hương tẩu quay số, rồi dẫn Tống Thành Khê lui ra ngoài, cuối cùng mới để Hương tẩu tìm được Tống Thiên Diệu vừa chuẩn bị nằm xuống đi ngủ, kể lại sự việc cho hắn.

Dẫn theo Hoàng Lục, Tống Thiên Diệu vội vàng chạy đến bệnh viện Dưỡng Hòa nơi Lâm Du Tĩnh và Phùng Duẫn Chi được đưa tới, Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Kiệt đều ở trong phòng khách bên ngoài phòng bệnh, sắc mặt khác nhau, Tống Thiên Diệu không kịp để ý đến bọn họ, vội

vàng chạy vào phòng bệnh bên trong, trên hai chiếc giường bệnh kề nhau, một đôi mẹ con đều nằm trên đó với khuôn mặt tái nhợt, dường như đã ngủ thiếp đi, không kịp nghĩ đến việc giọng nói của mình có thể đánh thức hai người, Tống Thiên Diệu một tay kéo lấy bác sĩ đang giúp Phùng Duẫn Chi điều chỉnh chai truyền dịch, lo lắng hỏi tình hình của hai người hiện giờ ra sao.

Vị bác sĩ này của bệnh viện Dưỡng Hòa thường xuyên tiếp xúc với người nhà bệnh nhân trong nhiều năm, trước tiên an ủi Tống Thiên Diệu rằng bệnh nhân không có gì đáng ngại, đừng kích động, trước hết ổn định tâm trạng của Tống Thiên Diệu, sau đó mới nói với Tống Thiên Diệu, Lâm Du Tĩnh vì đột nhiên tức giận, máu dồn lên não nên ngất đi, lúc này đã được tiêm thuốc an thần, nằm trên giường bệnh ngủ say.

Phùng Duẫn Chi là do dùng dao cắt đứt khí quản cổ họng, hiện giờ đã được xử lý xong, cổ được băng bó một lớp băng dày, vừa mới được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, vì tác dụng của thuốc mê chưa hết nên vẫn đang trong trạng thái hôn mê, nhưng cơ thể của hai người đều đã không còn vấn đề gì, chỉ là nhát dao của Phùng Duẫn Chi rạch vào cổ khá nguy hiểm, lưỡi dao đã cắt đứt khí quản, cách động mạch chưa đầy một phân, nếu lệch thêm một chút nữa cắt đứt động mạch thì thần tiên cũng không cứu được.

Sau khi đã nhiều lần xác nhận với bác sĩ rằng Lâm Dư Tĩnh và Phùng Duẫn Chi đều không có vấn đề gì, và Phùng Duẫn Chi sau vài ngày nữa sẽ tháo băng, ngoài một vết sẹo ra thì không ảnh hưởng gì đến cuộc sống, Tống Thiên Diệu mới ngồi xuống bên giường bệnh của Phùng Duẫn Chi, lấy tay lau mồ hôi trên trán:

- Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn Lục ca, nhớ thay ta ngày mai gửi phong bao đỏ lớn cảm ơn vị bác sĩ này và hai y tá.

Ngồi nhìn gương mặt ngủ say bình yên của Phùng Duẫn Chi và Lâm Dư Tĩnh khoảng hai phút, Tống Thiên Diệu mới đứng dậy, bước ra khỏi phòng trong, đi ra phòng khách bên ngoài. Lúc này phòng khách không lớn rõ ràng có vẻ hơi chật chội, ngoài Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Kiệt ra, còn có ba tài xế của họ, và cả sáu người đều không có ai ngồi, lúc này đều đang đứng trong phòng khách.

Tống Thiên Diệu nhìn Lâm Hiếu Hiệp với ánh mắt không thiện cảm, người đang mặt mày ủ rũ, miệng ngậm điếu thuốc chưa châm, rồi bước về phía hắn. Bình thúc đứng sau Lâm Hiếu Hiệp vừa bước lên định ngăn Tống Thiên Diệu lại, Hoàng Lục đã lao ra từ phía sau Tống Thiên Diệu trước, chặn trước mặt lão bộc lạnh lùng này. Bình thúc vừa mới chuyển ánh mắt từ Tống Thiên Diệu sang Hoàng Lục trước mặt, tay Hoàng Lục đã sờ vào thắt lưng, chỉ cần đối phương dám có động tác ngăn cản Tống Thiên Diệu, hắn sẽ ra tay ngay.

Trong mắt Tống Thiên Diệu chỉ có Lâm Hiếu Hiệp, không thèm nhìn Bình thúc và Hoàng Lục đang đối đầu nhau. Bình thúc cũng không bị ánh mắt của Hoàng Lục dọa sợ, định di chuyển chắn trước mặt Tống Thiên Diệu, Hoàng Lục đã rút ra một đoạn lưỡi dao từ thắt lưng. Trong lúc căng thẳng, Lâm Hiếu Hiệp đã lên tiếng trước:

- Bình thúc, tránh ra.

Bình thúc mới lùi lại, Hoàng Lục cũng cất lưỡi dao vào thắt lưng.

Tống Thiên Diệu bước đến trước mặt Lâm Hiếu Hiệp, nhìn chằm chằm hắn một lúc, rồi tự lấy diêm từ trong túi ra quẹt, giúp đối phương châm điếu thuốc đang ngậm trong miệng, sau đó vẫy tắt que diêm, ném xuống đất, giọng không vui không buồn:

- Tam thẩm và Duẫn Chi của ta, nợ Lâm gia bao nhiêu tiền?

- Tống Thiên Diệu, chuyện này là chuyện nhà của Lâm gia, không liên quan đến ngươi…

- Bốp!

Tống Thiên Diệu đấm một cú vào cằm Lâm Hiếu Hiệp, nắm đấm vừa chạm vào cằm Lâm Hiếu Hiệp, bên cạnh đã lóe lên hàn quang!

Bình thúc rút đao chém về phía nắm đấm của Tống Thiên Diệu, muốn chặt đứt cánh tay Tống Thiên Diệu bằng một nhát!

Hoàng Lục gần như đồng thời rút đao bằng một tay, cực nhanh chặn đao của Bình thúc giữa đường, hai đao chạm nhau, bắn ra mấy tia lửa!

Hoàng Lục một tay cầm đao, tay kia giơ súng lên, họng súng chỉ vào Lâm Hiếu Hiệp, mắt nhìn Bình thúc, giọng trầm ổn:

- Lão già, ngươi dám động đậy nữa, hắn sẽ chết, không tin thì cứ thử động xem.

Đao của Bình thúc bị Hoàng Lục chặn lại, lúc này giữ nguyên tư thế đó thật sự không dám động đậy, khẩu súng này chĩa vào hắn, hắn không quan tâm, nhưng hắn không dám đánh cược bằng mạng sống của Lâm Hiếu Hiệp.

Chương 624. Đêm nay ta giúp họ thanh toán (2)

Hoàng Lục đột nhiên một tay dùng đao chặn đao của Bình thúc, tay kia cầm súng chỉ vào Lâm Hiếu Hiệp, khiến Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Kiệt cùng với hai tài xế của họ cũng không dám tiến lên giúp đỡ, sợ đối phương thật sự nổ súng làm bị thương Lâm Hiếu Hiệp.

Tống Thiên Diệu coi như không thấy cuộc giao đấu giữa Hoàng Lục và Bình thúc, tiếp tục nhìn chằm chằm Lâm Hiếu Hiệp lúc này đã đứng thẳng lại:

- Tam thẩm và Duẫn Chi của ta, nợ Lâm gia bao nhiêu tiền?

- Là lỗi của Lâm gia, ta sẽ xử lý.

Lâm Hiếu Hiệp xoa xoa cằm, nói với Tống Thiên Diệu.

Ánh mắt hơi đau buồn, trên mặt không có chút tức giận nào vì cú đấm của Tống Thiên Diệu.

- Mười vạn có đủ không? Một trăm vạn có đủ không?

Tống Thiên Diệu đứng trước mặt Lâm Hiếu Hiệp, lấy từ trong túi ra tấm séc tiền mặt:

- Ngươi nói một con số ra đây, ta sẽ viết cho ngươi.

- Tống Thiên Diệu, chỗ này không liên quan…

Lâm Hiếu Khang là người gây ra cơn bão tối nay, lúc này thấy Tống Thiên Diệu ra tay đánh nhị ca của mình, lại còn hung hăng đòi nợ, ở phía sau lấy hết can đảm hét lên với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu quay người trừng mắt nhìn hắn, dùng tay chỉ vào mặt Lâm Hiếu Khang:

- Hiện giờ chưa đến lượt ta tính sổ với ngươi, đợi ta tính xong số tiền tam thẩm và Duẫn Chi nợ nhà họ Lâm, ta sẽ tính với ngươi về nhát dao trên cổ Duẫn Chi. Đừng vội, hãy tranh thủ thời gian suy nghĩ cho kỹ, nhát dao đó là đợi ta giúp ngươi cắt, hay ngươi tự tay rạch một nhát vào cổ mình để trả lại cho Duẫn Chi.

- Ngươi dọa ta?

Lâm Hiếu Hiệp ở phía sau hừ một tiếng, em trai hắn làm sai, có hắn và đại ca quản giáo, không đến lượt một kẻ ngoài người đến dọa Lâm Hiếu Khang, lúc này mở miệng nói:

- Ngươi là người làm ăn, muốn ra oai trước mặt nhà họ Lâm, nhầm chỗ rồi.

- Lão cha đáng chết của ngươi cũng là người làm ăn! Ai có oai như hắn? Người Hồng Kông ai cũng biết, Lâm Hi Chấn, Lâm Khi Thần mà! Bán thuốc phiện trước miếu Thiên Hậu, thần tiên cũng sợ hắn! Nhà họ Lâm mấy năm nay mới không bán thuốc phiện, có một Lâm Hiếu Hòa từng làm quan Quốc dân đảng, liền tưởng rửa sạch mông? Tự cho mình là danh sĩ Hương Giang? Tưởng nhà họ Lâm là đại tộc Hương Giang? Tưởng tất cả mọi người ở Hồng Kông đều quên nhà họ Lâm giúp người Anh bán thuốc phiện cho đồng bào Trung Quốc? Nhà họ Lâm, nhà họ Lâm, ăn cứt đi! Nhà họ Lâm!

- Ta giết chết tên khốn này!

Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Kiệt hai huynh đệ nổi giận trước tiên, Lâm Hiếu Khang gầm lên với Tống Thiên Diệu.

Chuyện nhà họ Lâm năm xưa buôn bán thuốc phiện, đã rất lâu không ai nhắc đến nữa, nhà họ Lâm hiện nay làm từ thiện, làm bất động sản, đã không làm chuyện phi pháp nhiều năm,

biệt danh Lâm Khi Thần của Lâm Hi Chấn, càng đã ít nhất hơn mười năm không ai dám nhắc trước mặt người nhà họ Lâm.

- Hoặc là ngươi trả lại Duẫn Chi một nhát dao, hoặc là, cứ thử xem có giết được ta không, năm xưa có người mua hung giết cha ngươi, hôm nay ta - Tống Thiên Diệu mang toàn bộ gia sản ra mua cả nhà ngươi chết sạch! Đến đây!

Tống Thiên Diệu hai mắt sát khí gần như đặc quánh có thể tràn ra ngoài, chỉ thẳng vào Lâm Hiếu Khang, tiếng như hổ gầm:

- Nếu tối nay ngươi không trả lại Duẫn Chi nhát dao này, tiền của ta thà không mua Hi Chấn Trí Nghiệp, cũng dùng tất cả ra mua mạng của tất cả người nhà họ Lâm, ngươi có gan bây giờ hãy bước lên đây nói lại một lần nữa giết ta!

Lâm Hiếu Khang bị khí thế này của Tống Thiên Diệu dọa đến không dám mở miệng nữa, đứng nguyên tại chỗ sắc mặt thay đổi liên tục thở hổn hển, Tống Thiên Diệu trừng mắt nhìn đối phương một lúc, xác định Lâm Hiếu Khang không có gan tiến lên, lúc này mới xoay người, tiếp tục nhìn về phía Lâm Hiếu Hiệp đang có vẻ mặt phức tạp:

- Tam thẩm của ta và Duẫn Chi, nợ nhà họ Lâm bao nhiêu tiền, nói ra đi, tối nay, ta giúp họ thanh toán, cùng với mối thù mới cũ của nhà họ Lâm, một lần xóa sạch.

…

- Ta về giúp ngươi tra rõ sổ sách, để ngươi từ từ tính.

Lâm Hiếu Hiệp dù bị Hoàng Lục dùng họng súng chỉ vào, trên mặt vẫn không thấy bất kỳ vẻ hoảng sợ nào, lấy điếu thuốc trong miệng ra, đối với Tống Thiên Diệu đang chờ đợi câu trả lời của mình nói bằng giọng bình tĩnh.

Nói ra, hắn cũng coi như là người duy nhất trong thế hệ này của gia tộc từng tiếp xúc với việc làm ăn phi pháp của gia đình, khi các huynh đệ khác đều đi du học, hắn đã sớm đi theo sau lưng cha quản lý việc buôn bán thuốc phiện, chuyện bị người ta đe dọa uy hiếp, so với mấy huynh đệ khác của nhà họ Lâm, đã gặp không biết bao nhiêu lần, đến khi Lâm Hiếu Tắc về Hồng Kông tiếp quản việc làm ăn, nhà họ Lâm đã gần như mất hết việc buôn bán thuốc phiện.

Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn Lâm Hiếu Khang và Lâm Hiếu Kiệt đang không biết làm sao, rồi lại quay đầu nhìn về phía Lâm Hiếu Hiệp:

- Xem ra đầu óc ngươi không được tốt lắm, cũng phải thôi, ngươi lại không phải người đứng đầu làm chủ nhà họ Lâm, đầu óc tốt thì ngươi đã làm chủ rồi, về nói rõ với người đứng đầu nhà họ Lâm, ta Tống Thiên Diệu lớn đến chừng này, có ba sợ, một sợ bản thân nghèo khó, hai sợ bản thân chịu khổ, ba sợ mắc nợ ân tình người khác, duy chỉ không sợ chết, thích nhất là đấu ác với người khác, nếu trước khi tam thẩm và Duẫn Chi xuất viện, ta không thấy nhà họ Lâm cho ta một câu trả lời, đến lúc đó, ta sẽ cho nhà họ Lâm một câu trả lời, đừng trách ta không báo trước với ngươi.

- Tống Thiên Diệu, kẻ kiêu ngạo sống không được lâu đâu. Cha ta, người mà ngươi gọi là Lâm Khi Thần, năm đó còn kiêu ngạo hơn ngươi nhiều.

Lâm Hiếu Hiệp vỗ vai Tống Thiên Diệu:

- Chuyện của A Tĩnh và Duẫn Chi xảy ra quá đột ngột. Tối nay ta coi như ngươi còn trẻ nên mất bình tĩnh, không so đo những lời ngươi vừa nói. Những thủ đoạn hèn hạ như bỏ tiền thuê sát thủ mà ngươi nói, từ ông nội ta đến ta, nhà họ Lâm đã chơi qua ba đời rồi.

Chương 625. Thay thần tiên trút giận (1)

Cuối cùng Lâm Hiếu Hiệp ghé sát tai Tống Thiên Diệu:

- Bỏ tiền ra giết cả nhà họ Lâm? Câu này không dọa được ta đâu. Nếu ngươi dám làm vậy, ta đảm bảo người nhà ngươi sẽ chết trước ngươi. Họ Lâm sẽ để ngươi sống mà nhìn họ chết từng người một. Làm ăn phải có quy tắc làm ăn. Có người có thể thuê sát thủ giết cha ta không có nghĩa là ngươi cũng làm được. Đợi ngày mai khi mẹ con A Tĩnh tỉnh lại, ta sẽ đến thăm họ.

- Bính thúc, đi thôi.

Lâm Hiếu Hiệp lướt qua Tống Thiên Diệu.

Bính thúc nhìn Hoàng Lục, từ từ rút dao về, cất đi rồi đi theo sau Lâm Hiếu Hiệp ra ngoài.

Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Kiệt và những người khác cũng đi theo sau lưng Lâm Hiếu Hiệp.

- Lâm tiên sinh.

Tống Thiên Diệu đứng yên tại chỗ, lên tiếng nói.

Lâm Hiếu Hiệp dừng lại ở cửa:

- Nói đi.

- Ngươi muốn thấy thủ đoạn quang minh chính đại?

Tống Thiên Diệu nói:

- Như vậy, họ Lâm sẽ thua thảm hại hơn.

- Kẻ nói những lời lớn lối như vậy có rất nhiều, phần lớn đều bị người ta thủ tiêu rồi, hy vọng ngươi không phải là kẻ tiếp theo.

Lâm Hiếu Hiệp nói xong, không dừng lại nữa, bước ra khỏi phòng bệnh.

Hoàng Lục cất súng và dao găm đi, nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Lão bản, giết cả nhà hắn trong một đêm là ta nói khoác thôi, nhưng chỉ giết một mình hắn thì không thành vấn đề, còn có thể về kịp ăn đêm với ngươi.

- Không cần, nếu cuối cùng ta không thể khiến họ Lâm tự tay trả thù cho Duẫn Chi trước mặt ta, cứ coi như ta Tống Thiên Diệu là kẻ vô dụng.

Tống Thiên Diệu mặt không biểu cảm, từng chữ từng chữ nói:

- Gọi điện cho Vân tỷ, Phấn tỷ, Văn tỷ, bảo Diêu Nương, Thư Nương, Thi Nhân, Tú Nhi, Uyển Thanh, Văn tỷ, Văn Văn thời gian tới thay phiên nhau đến bệnh viện chăm sóc tam thẩm và Duẫn Chi, đừng để họ cảm thấy buồn chán, hãy chọc cho họ vui vẻ. Ngoài ra, bảo Cửu Văn Long đến trông nom họ, rồi bảo Nhan Hùng sắp xếp hai cảnh sát mang súng canh gác bên ngoài phòng bệnh. Nếu người nhà họ Lâm đến thăm bệnh mà nói những lời khó nghe khiến tam thẩm và Duẫn Chi không vui, bảo Cửu Văn Long đánh họ ra ngoài.

- Biết rồi.

Hoàng Lục tự mình đi đến bên cửa sổ, lấy ra một điếu thuốc châm lửa, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ vào màn đêm, nói về ba chiếc xe hơi đang nối đuôi nhau chạy ra khỏi cổng bệnh viện với đèn sáng.

Tống Thiên Diệu quay lại phòng bệnh, chỉnh lại chăn cho Lâm Du Tĩnh và Phùng Duẫn Chi đang ngủ mê, đứng bên đầu giường Phùng Duẫn Chi, nắm lấy tay cô, giọng dịu dàng, như đang hứa hẹn với Phùng Duẫn Chi, lại như đang tự động viên bản thân:

- Đợi Thiên Diệu ca trả thù cho ngươi nhé, không có gì phải sợ họ Lâm cả, đúng không? Bây giờ mới là năm 1952, Thiên Diệu ca của ngươi còn nhiều cách lắm, ngay cả bọn quỷ nước ngoài cũng chẳng sợ, không có lý do gì phải sợ cái gọi là thế gia do một tên buôn thuốc phiện tạo ra cả.

Nói xong, buông tay Phùng Duẫn Chi ra, quay lại phòng khách bên ngoài ngồi xuống sofa nhắm mắt nghỉ ngơi. Hoàng Lục gọi điện từ quầy y tá xong quay lại:

- Lão bản, đã gọi điện về xưởng, Vân tỷ nói cô ấy sẽ dẫn Diêu Nương và ba cô gái kia đến ngay, A Long cũng đang trên đường đến.

Tống Thiên Diệu ngồi yên trên sofa gần một tiếng đồng hồ, Lâu Phượng Vân mới dẫn Cửu Văn Long, Phó Diêu Nương, Thư Nương Thi Nhân ba cô gái đến, rõ ràng Cửu Văn Long đã đến xưởng trước, rồi lại đi cùng mấy người phụ nữ đến đây.

- Giúp ta chăm sóc tam thẩm và Duẫn Chi thời gian tới.

Tống Thiên Diệu đứng dậy khỏi sofa, nói với Lâu Phượng Vân và Cửu Văn Long vẫn còn đang bối rối.

Lâu Phượng Vân nhìn Tống Thiên Diệu:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Chuyện nhỏ, ta sẽ giải quyết nhanh thôi.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Lâu Phượng Vân, rồi bước ra cửa với dáng đi kiên định mà không ngoái đầu lại:

- Lục ca, đưa ta đến khách sạn Doris, ta muốn gặp quỷ muội.

Hoàng Lục gãi gãi mặt, đi theo sau Tống Thiên Diệu ra ngoài. Dù tự nhận mình là người thông minh, hắn cũng hoàn toàn không đoán được lão bản mình chọn đang nghĩ gì.

Đôi khi nhìn bề ngoài, Tống Thiên Diệu có vẻ là người rất lạnh nhạt với tình thân. Giờ đây dù đã có sản nghiệp lớn như vậy, cha mẹ hắn vẫn sống trong nhà lầu kiểu cũ, ông nội hắn vẫn ở trong Cửu Long Thành Trại đổ nát. Tống Thiên Diệu dường như chưa từng nghĩ đến việc mua một biệt thự lớn để đón cả nhà về ở cùng. Thậm chí đôi khi hắn còn phàn nàn với cha mẹ rằng họ luôn gây rắc rối vụn vặt cho hắn.

Nhưng đôi lúc, tình thân lại dường như là nghịch lân của Tống Thiên Diệu. Trước đây Hắc Tâm Hoa định bắt Tống Văn Văn, bị Tống Thiên Diệu tự tay đâm hỏng một quả thận.

Khi bọn quỷ lão ở viện phúc lợi làm chuyện trái trời, kích động ông nội hắn, Tống Thiên Diệu đã liều lĩnh giết hết bọn quỷ lão để trả thù cho ông nội Tống Thành Khê. Bây giờ, người nhà họ Lâm đã chọc giận mẹ con nhà này, Hoàng Lục không dám nghĩ xem lời nói của lão bản mình về việc dùng toàn bộ gia sản để mua mạng người nhà họ Lâm là thật hay giả.

Trong mắt Hoàng Lục, Tống Thiên Diệu không cần phải dùng đến toàn bộ gia sản, chỉ cần bỏ ra một triệu đô la Hồng Kông làm tiền thưởng ngầm, cũng đủ kích động bọn liều mạng ở Ma Cao đỏ mắt lên, liều mạng vượt biển đến Hồng Kông hành sự. Lựu đạn, thuốc nổ, súng ống sẽ được sử dụng liên tiếp, có khi còn khiến Hồng Kông phải nhờ đến quân Anh ra tay duy trì trật tự.

Chương 626. Thay thần tiên trút giận (2)

Nhưng Tống Thiên Diệu nhiều khả năng sẽ không làm vậy. Nếu làm thế thật, sau này sẽ không thể ở lại Hồng Kông nữa.

Nhưng nếu không dọa đối phương, làm sao khiến họ trả lại nhát dao này?

- Vẫn là tam ca nói đúng, theo lão bản quan trọng nhất là theo một lão bản mà ngay cả vệ sĩ cũng không đoán được suy nghĩ.

Hoàng Lục đã đi đến bãi đỗ xe, gạt bỏ suy nghĩ, mở cửa xe trước cho Tống Thiên Diệu. Sau khi đối phương lên xe với vẻ mặt lạnh lùng, hắn nhún vai, khẽ nói một câu.

…

Biệt thự Chử Hiếu Tín tặng, Tống Thiên Diệu và Angie Perlis chưa từng ở. Quỷ muội dường như rất thích khách sạn Doris, dù sao mỗi ngày sau khi thức dậy, bữa sáng, dọn phòng, giặt quần áo và các việc vặt khác đều có nhân viên khách sạn giúp xử lý, hoàn toàn không cần phải bận tâm.

Khi tiếng gõ cửa vang lên và giọng Tống Thiên Diệu vọng vào từ bên ngoài, Angie Perlis đã đi ngủ. Cô mặc bộ đồ ngủ lụa ra mở cửa, thấy Tống Thiên Diệu ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm túc bước vào ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách mà không nói gì, không giống như vừa đi tiệc tối về và cố ý đến khách sạn để chung chăn gối với cô.

Angie Perlis nhìn về phía Hoàng Lục ở cửa, Hoàng Lục nhún vai:

- Ta đi pha hai ly cà phê.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Angie Perlis ngồi xuống bên cạnh Tống Thiên Diệu, nghiêng mặt nhìn hắn hỏi.

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm vào con dao trái cây bên cạnh đĩa hoa quả trên bàn trà, giọng lạnh như băng:

- Sáng mai, ta muốn hẹn gặp Thẩm Bật của HSBC, lấy tất cả công ty ra thế chấp để vay tiền từ HSBC. Ngươi đi cùng ta. Chiều, ta sẽ để Chử Hiếu Tín đi cùng ta gặp Lư Văn Huệ. Trong thời gian ta gặp Lư Văn Huệ, ngươi giao công việc cho Giang Vịnh Ân, rồi chuẩn bị bay về Luân Đôn vài ngày.

- Thế chấp tất cả công ty? Ngươi đùa sao? Chúng ta đã dùng đơn hàng Mỹ trong 8 tháng để vay tạm 30 triệu tiền mặt từ HSBC rồi. Kế hoạch của ngươi không phải là dùng 30 triệu này để thu hút tiền của người Thượng Hải, rồi dùng tiền của người Thượng Hải để mua cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Ngươi đừng nóng vội, có chuyện gì, ngươi vẫn còn có ta ở bên cạnh giúp đỡ, hãy bình tĩnh lại đi.

Angie Perlis sững người, nhận ra dù giọng điệu của Tống Thiên Diệu lúc này có vẻ bình tĩnh, nhưng đã ở bên bờ vực nổi giận.

Cô cùng Tống Thiên Diệu đồng hành đã lâu, quá hiểu tính cách của gã đàn ông này. Đối với toàn bộ sự việc Tống Thiên Diệu nhắm vào Hy Chấn Trị Nghiệp, Angie Perlis rất rõ, chỉ cần làm theo kế hoạch từng bước một, bất kể lãi nhiều hay ít, cuối cùng Tống Thiên Diệu chắc chắn có thể kiếm được khoản tiền ổn thỏa, hoặc có thể có được một số đất đai mà nhà họ Lâm nắm giữ, hoàn toàn không cần phải một lần nữa cầm toàn

bộ sản nghiệp tích lũy này ra đánh cược để đấu với đối phương.

Chỉ có thể nói, đã xảy ra một số sự cố bất ngờ, một số kích thích khiến Tống Thiên Diệu thay đổi ý định ban đầu.

- Tối nay, ta vốn nghe lời tam thẩm, đã chuẩn bị kiếm chút tiền trên thị trường chứng khoán rồi rút lui, không còn cố ý nhắm vào nhà họ Lâm nữa. Bà ấy không muốn thấy ta và nhà họ Lâm trở mặt, kết quả sau khi ta đồng ý với bà ấy chưa đầy hai tiếng đồng hồ, bà ấy và con gái đã nằm trong bệnh viện, muội muội của ta suýt bị cắt đứt động mạch cổ mà chết, tất cả đều do người nhà họ Lâm ép buộc.

- Họ là người thân của ta, ta không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, ta phải làm điều gì đó để nói cho nhà họ Lâm biết, Lâm Dư Tĩnh không còn là cô con gái thứ cô độc không nơi nương tựa của nhà họ Lâm ngày xưa nữa, nhà họ Tống cũng không phải là nhà họ Tống ngày xưa đến cơm cũng không đủ ăn.

- Theo lời bà ấy nói, bảo ta bình tĩnh, ta có thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra, nhà họ Lâm sẽ để nhà họ Chử cũng được, hoặc bất kỳ ai khác cũng được, đứng ra hẹn ta nói chuyện, hòa giải chuyện này, không ngoài việc cuối cùng đưa ra một số lợi ích, hòa khí sinh tài, bảo ta đừng truy cứu nữa, đến lúc đó ta nên làm thế nào? Nhìn mặt những người đó, hay là nhìn vào lợi ích mà tha thứ cho bọn họ?

Tống Thiên Diệu đưa tay, cầm lấy một quả táo trên bàn trà, tay kia cầm con dao gọt hoa quả, nhẹ nhàng gọt vỏ táo nói.

Angie Perlis cố gắng hạ giọng xuống càng dịu dàng càng tốt:

- Chúa Jesus nói, của Chúa trả về Chúa, của Caesar trả về Caesar, ngươi nên để chuyện làm ăn thuộc về làm ăn, tình cảm

thuộc về tình cảm, không thể vì sự cố đột ngột mà ảnh hưởng đến suy nghĩ của ngươi, bình tĩnh lại đi, thân yêu, thời gian còn rất nhiều, cơ hội cũng còn rất nhiều, chỉ cần cho ngươi thời gian và cơ hội, ngươi sẽ tìm được cơ hội thích hợp hơn hiện tại, ngươi không thể động một tí là đem tất cả ra đánh cược, ngươi không còn là gã thư ký nghèo không có gì của ngày xưa nữa, không cần phải liều mạng, cũng sẽ tìm được cơ hội.

- Có lẽ thần linh có thể khiến ta quay đầu, nhưng hiện giờ hắn không có ở Hồng Kông. Thần linh ở Hồng Kông, thần linh nói mới tính, thần linh không ở Hồng Kông, ta tự mình nói mới tính.

Tống Thiên Diệu cắn một miếng táo:

- Ta muốn xem thử, nhà họ Lâm dám khi dễ cả thần tiên có thể ác hơn ta không. Nếu không ác bằng ta, ta sẽ tiện thể thay vị thần tiên bị Lâm Hi Chấn khi dễ trút giận, ta đoán thần tiên biết ý nghĩ của ta, hắn nhất định rất vui.

- Ta thậm chí còn không biết ngươi định làm gì, hơn nữa, ngươi có nghĩ đến không, nếu ngươi lại một lần nữa như khi còn làm thư ký cầm tất cả ra đánh cược, nếu thua thì sao? Chúng ta còn phải đi gặp gia đình ta vào lễ Giáng sinh.

Angie Perlis dùng hai tay nhẹ nhàng ôm lấy đầu Tống Thiên Diệu, khiến đối phương nhìn thẳng vào mắt mình:

- Chúng ta đã hẹn rồi.

Tống Thiên Diệu nhìn người phụ nữ Anh Quốc trước mặt, giọng nói bình tĩnh:

- Nếu đổi lại là cha mẹ ngươi đang nằm trong bệnh viện, ta cũng sẽ làm như vậy, huống hồ, làm sao ta có thể thua, ngay cả thần tiên cũng đứng về phía ta, ta đã nói với ngươi khi mới

gặp, không có thời gian thì tranh thủ thời gian, không có cơ hội, thì tạo ra cơ hội.

Chương 627. Kẻ đặt lợi ích lên trên hết - Thẩm Bật (1)

- Michael (chú thích: tên tiếng Anh của Thẩm Bật là Michael Sandberg), đơn xin vay vốn mà anh nộp cách đây nửa tiếng, ta tiện tay mang về giúp ngươi.

Một đồng nghiệp của Thẩm Bật gõ cửa văn phòng của Thẩm Bật, đưa cho hắn một đơn xin vay vốn.

Thẩm Bật nhận lấy, mỉm cười với đối phương:

- Cảm ơn, ta yêu HSBC, hiệu quả của nó ngày càng nhanh, đây là một dấu hiệu tốt, ta…

Nụ cười của hắn đông cứng lại, bởi vì khi lật đến trang cuối cùng của đơn xin vay vốn, chữ ký của giám đốc HSBC không phải là đồng ý, mà là tài liệu của khách hàng vay vốn không đầy đủ, gửi trả lại để tính toán lại.

- Ring ring ring…

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Thẩm Bật cầm bản đơn xin vay tiền bị từ chối, nhấc ống nghe điện thoại lên. Đầu dây bên kia là thư ký Hart của chủ tịch HSBC Mores:

- Michael, Mores tiên sinh muốn ngươi đến văn phòng của hắn sau 5 phút nữa.

- Được rồi, cảm ơn Mores tiên sinh đã thông cảm, hắn biết ta đang chuẩn bị gặp hắn.

Thẩm Bật gác máy.

Hắn đứng dậy chỉnh lại bộ vest của mình, nhai vài viên kẹo bạc hà để điều chỉnh hơi thở, rồi rời khỏi văn phòng, đi thang máy lên văn phòng của chủ tịch ngân hàng HSBC Arthur Mores.

Chủ tịch HSBC Mores là một người Anh truyền thống 59 tuổi, nhưng nhìn bề ngoài, ông ta trông già hơn những người Anh lớn tuổi khác một chút. Ông mặc bộ vest màu tối được may công phu, cà vạt cùng màu với bộ vest cứng nhắc, mái tóc bạc được chải gọn gàng, ngồi sau bàn làm việc của mình, bên cạnh ghế đặt một cây gậy gỗ óc chó, trông giống như mẫu quý ông Anh cao tuổi điển hình nhất.

- Thưa Mores tiên sinh, Hart nói ngươi muốn gặp ta.

Thẩm Bật được thư ký Hart dẫn vào căn phòng rộng rãi này, lên tiếng nói với Mores đang cúi đầu viết.

Mores đậy nắp bút máy mạ vàng trong tay, đặt sang một bên, cẩn thận cất lọ mực đi, rồi mới ngẩng đầu lên:

- Chào Michael, tìm chỗ ngồi đi.

Thẩm Bật ngồi xuống một chiếc ghế bọc nhung, cung kính chờ lão nhân mở lời.

Mỗi nhân viên gia nhập HSBC sau Thế chiến II đều có cảm giác sùng bái đối với Mores, Thẩm Bật cũng vậy. Lão nhân này từng bị buộc phải tiếm quyền với tư cách tổng giám đốc chi nhánh Luân Đôn của HSBC 3 ngày trước khi Hồng Kông thất thủ, vượt qua 4 người kế nhiệm dự kiến, đảm nhận chức tổng giám đốc HSBC, tiếp quản quyền quản lý HSBC, nhanh chóng chuyển quyền quản lý trụ sở chính ngân hàng HSBC từ Hồng Kông sang Luân Đôn, Anh quốc 3 ngày trước khi Hồng Kông thất thủ, tránh được thảm họa HSBC bị các khu vực và quốc gia khác, đặc biệt là Mỹ đóng băng cưỡng chế.

Kể từ năm 1941, Mores được Bộ Thuộc địa Anh trực tiếp ủy quyền lên chức mà không thông qua quyết định của hội đồng quản trị HSBC, đến nay đã ngồi ở vị trí tổng giám đốc HSBC 11 năm, từ việc chuyển tài sản trong Thế chiến II, đến việc tập trung đầu tư lại vào Trung Quốc sau chiến tranh, rồi đến nội chiến Trung Quốc, và lệnh cấm vận hiện nay, dường như lão nhân này có công việc không bao giờ xử lý hết, 11 năm này cũng hình thành tính cách độc đoán, nắm giữ quyền lực của hắn.

Kể từ khi Thẩm Bật từ chi nhánh Nhật Bản trở về làm việc tại trụ sở chính Hồng Kông, tính cả lần này, hắn chỉ gặp Mores 4 lần, có 3 lần liên quan đến Tống Thiên Diệu. Có thể nói nếu không có khách hàng lớn Tống Thiên Diệu này, một quản lý khách hàng nhỏ bé như hắn muốn được chủ tịch Mores triệu kiến, còn khó hơn việc hắn đến phủ Thống đốc gặp Thống đốc.

- Hart, giúp ta chuẩn bị hai tách trà cho Michael.

Mores nói với thư ký của mình sau khi Thẩm Bật ngồi xuống.

Đợi Hart rời khỏi văn phòng, Mores nói với Thẩm Bật:

- Ta nghĩ ngươi biết tại sao Hart gọi điện cho ngươi.

Thẩm Bật đặt hai tay lên đầu gối:

- Vâng, thưa ngài, đơn xin vay tiền của công ty Hiển Vinh Mậu Dịch gửi đến HSBC đã bị ngài từ chối.

- Vì vậy, ta không thể để nhân viên giỏi la hét ‘tại sao’ trong văn phòng của mình, ta phải cho hắn một câu trả lời, đúng không?

Mores cười nhẹ:

- Trong đơn xin đó, số tiền vay là 30 triệu đô la Hồng Kông, lấy công ty Hiển Vinh Mậu Dịch và các nhà máy cùng công ty khác do nó kiểm soát làm thế chấp. Nếu ta đồng ý, cộng với khoản vay mà ngươi giúp cô Angie Perlis này làm đơn xin trước đó, cô ta đã vay được 60 triệu đô la Hồng Kông từ HSBC, một con số rất khoa trương. Ngươi có biết cô ta định làm gì không?

- Mở rộng phát triển, chuẩn bị tham gia vào lĩnh vực bất động sản.

Thẩm Bật nói với Mores.

- Phương thức mở rộng phát triển của khách hàng của ngươi có vẻ hơi táo bạo, dường như cô ta muốn thâu tóm ác ý công ty Hi Chấn địa ốc.

Thẩm Bật ngồi đó, nói một cách không kiêu không nịnh:

- Thưa ngài, chúng ta là ngân hàng, miễn là hồ sơ và tài sản thế chấp của khách hàng hợp lý, chúng ta không cần quan tâm họ làm ăn bằng cách nào, điều chúng ta coi trọng là lợi nhuận.

- Nhưng đây là Hồng Kông, không phải Anh Quốc, ở đây coi trọng giai cấp và tình bạn hơn. Gia tộc họ Lâm kiểm soát Hi Chấn Trí Nghiệp cùng những mảnh đất và tài sản họ nắm giữ, đáng để ta coi trọng hơn cô Angie Perlis và gã tình nhân Trung Quốc kia.

- Ta cần sự phát triển ổn định, chứ không phải những kẻ như ruồi bay tới bay lui phá hoại bầu không khí. Sáng nay sau khi ta thức dậy, Lâm Hiếu Hòa tiên sinh đã gọi điện đến nhà ta, trò chuyện với ta về chuyện này. Ta đồng tình với hắn rằng không nên ủng hộ việc thâu tóm ác ý.

Chương 628. Kẻ đặt lợi ích lên trên hết - Thẩm Bật (2)

- Hơn nữa, đừng để gã Trung Quốc kia giở trò khôn lỏi, đưa cô Angie Perlis ra mặt, điều đó vô ích với ta. So với gã Trung Quốc đó, ta thích nghe Lâm Hiếu Hòa tiên sinh nói về hướng phát triển của nhà họ Lâm hơn. Ngoài ra, vừa hay nhà họ Lâm cũng đang chuẩn bị vay một khoản từ HSBC.

Mores nói với Thẩm Bật:

- Lý do từ chối ta ghi trên đơn là hồ sơ khách hàng nộp chưa đầy đủ, ngươi có thể dùng lý do này để trả lời họ. Ta sẽ không để thành tích của ngươi trống rỗng, xét thấy biểu hiện của ngươi thời gian qua, ta định sắp xếp ngươi làm phó tổng giám đốc chi nhánh Tây Hoàn.

- Có phải vì người nhà họ Lâm gọi điện cho ngài nên ngài mới bác bỏ đơn này của ta? Ta có thể hiểu như vậy không?

Thẩm Bật nghe xong lời Mores, hít sâu một hơi rồi nhìn Mores hỏi.

Mores gật đầu:

- Nếu ngươi không muốn suy xét sâu hơn, hiểu đơn giản như vậy cũng được.

- Ngân hàng là cơ quan môi giới, chúng ta cho người ta vay tiền hoặc nhận tiền gửi của họ. Chúng ta phải luôn nhớ rằng không thể để những yếu tố khác ảnh hưởng đến hai điểm cơ bản nhất này. Với người vay tiền, không nên hỏi họ là người Trung Quốc, người Anh hay thậm chí là người Ấn Độ.

- Tống Thiên Diệu người Trung Quốc có uy tín tốt, có tài sản cố định, và triển vọng ngành nghề tươi sáng, đương nhiên có thể là khách hàng ưu tú được chúng ta coi trọng. Còn nhà họ Lâm, ngoài những mảnh đất kia, họ còn có gì? Chỉ có cái gọi là tình bạn với người Anh. Thưa ngài Mores, nếu ngài muốn kết bạn với nhà họ Lâm thì nên đến câu lạc bộ, chứ không phải ngồi ở vị trí này mà vẫn cân nhắc tình bạn của đối phương. Bây giờ, ngài ngồi ở đây, điều cần cân nhắc nhất là lợi ích của HSBC.

Thẩm Bật nói với Mores bằng giọng rất nghiêm túc.

Hắn ngưỡng mộ Mores, và Mores quả thực đã từng cứu vãn HSBC, nhưng Thẩm Bật không tán thành cách HSBC đối xử với người Trung Quốc hiện nay, rất không thân thiện, hay nói cách khác là phân biệt đối xử. Điều này đồng nghĩa với việc HSBC từ chối vô số người gửi tiền. Xuất phát từ thân phận của mình và cảm giác gắn bó với HSBC, Thẩm Bật cảm thấy cần phải nhắc nhở Mores.

Nụ cười trên mặt Mores dần biến mất:

- Ngươi cho rằng HSBC nên cho người Trung Quốc vay tiền khắp nơi mà không quản họ làm gì sao? Một bên là Lâm Hiếu Hòa, người bạn lâu năm của người Anh và có tiếng tăm nhất định ở London, một bên là gã Trung Quốc đột nhiên nổi lên nhờ đầu cơ trục lợi. Ta giúp bạn bè người Anh thì là làm tổn hại lợi ích của HSBC sao? Tiểu tử, ta cho ngươi cơ hội xin lỗi ta. Là một quý ông, ta đã cân nhắc đến cảm xúc của ngươi khi đơn bị từ chối và đã tôn trọng ngươi, nhưng rõ ràng ngươi không tôn trọng ta, ngươi đang nghi ngờ quyết định của ta.

- Ta chỉ không đồng ý với lời ngài nói. Cho nhà họ Lâm vay tiền, cho Tống Thiên Diệu vay tiền, hoàn toàn không mâu thuẫn. Việc họ đánh nhau sống chết có ảnh hưởng gì đến

HSBC đâu? Không có, tại sao không thể cho cả hai bên vay tiền, chúng ta chỉ cần thu lãi đúng hạn là được.

Thẩm Bật điều chỉnh giọng điệu, nói với Mores.

Mắt xám xanh của Mores nhìn chằm chằm vào Thẩm Bật, giọng không thiện cảm nói:

- Tiểu tử, ngươi mới ở Hồng Kông được bao lâu, có những chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ đâu. Chúng ta cần một bộ phận người Trung Quốc có đặc quyền giao tiếp bình đẳng với người Anh, nhưng không có ý định đối xử bình đẳng với tất cả người Trung Quốc ở Hồng Kông.

- Khách hàng của ngươi vốn có cơ hội vào phạm vi này, nhưng không may là hắn đã đắc tội với Lâm gia. Đặc quyền của Lâm gia là do người Anh ban cho, phải cho những người khác biết rằng, ngoại trừ người Anh có thể nhắm vào Lâm gia, người Trung Quốc thì không được. Thôi, ra ngoài đi, trà của ta có lẽ không hợp khẩu vị của người trẻ tuổi.

Thẩm Bật đứng dậy với vẻ mặt khó coi, đi ra cửa, quên cả chào tạm biệt Mores. Nhưng khi đến cửa, Thẩm Bật lại quay lại, đứng trước mặt Mores:

- Đừng dùng thời gian định cư ở Hồng Kông để đánh giá sự hiểu biết của ta về Hồng Kông, ngài Mores. Những người Anh như các ngài đã định cư nhiều năm ở Hồng Kông, Trung Quốc, tự cho mình hiểu người Trung Quốc, nhưng thực sự hiểu được bao nhiêu về thành phố này? Đúng vậy, để gửi tiền mở tài khoản ở ngân hàng HSBC, phải là người Hoa thượng đẳng, phải có khách hàng HSBC khác bảo lãnh trước đó. Bây giờ, khách hàng của ta, vì xảy ra xung đột kinh doanh với bạn người Hoa thượng đẳng của ngài, ngài có thể bác bỏ đơn xin vay của ta, vì điều đó thậm chí không tiếc mất khoản lãi vay 30 triệu đô la Hồng Kông, để số tiền đó tiếp tục mốc meo trong kho bạc của HSBC!

Mores giật mình trước sự kích động bất ngờ của Thẩm Bật, vô tình làm rơi điếu xì gà vừa cầm lên xuống bàn. Hắn muốn ngắt lời đối phương một cách khó chịu, đuổi tên khốn nạn thô lỗ này ra khỏi văn phòng của mình, nhưng Thẩm Bật không cho hắn cơ hội mở miệng, tiếp tục nói với tốc độ cực nhanh:

- Ta nỗ lực học tiếng Trung, ta đi khắp các nhà máy lớn nhỏ của người Trung Quốc ở Hồng Kông và Cửu Long, ta thấy hầu hết các nhà máy vẫn quen gửi tiền vào tiền trang, ngân hàng của người Trung Quốc, dù những tiền trang ngân hàng đó hoạt động không ổn định, có thể đóng cửa bất cứ lúc nào.

Chương 629. Nhà họ Lâm giải quyết ngân hàng (1)

- Tại sao? Bởi vì số tiền gửi cả năm của một nhà máy nhỏ có thể chỉ vài chục ngàn đô la Hồng Kông, không đáng kể đối với HSBC, nhưng những người Anh định cư lâu năm ở Hồng Kông như các ngài có nghĩ rằng, tổng số tiền mặt gửi của tất cả các nhà máy nhỏ ở Hồng Kông cộng lại, nhiều hơn rất nhiều so với tài sản của những đại phú gia! Một gia tộc người Hoa thượng đẳng có thể sở hữu 2724 nhà máy nhỏ chết tiệt không?

- Khi tham gia quân đội, ta đã hiểu một đạo lý, trên chiến trường, là chọn kết bạn và chiến đấu bên cạnh một vị tướng chỉ biết nói suông, hay là 100 người lính dày dạn kinh nghiệm? Có một người bạn là tướng, có thể khiến ngài cao hơn người khác một bậc, thể hiện địa vị xã hội của ngài, nhưng trên chiến trường điều đó hoàn toàn vô dụng, khi kẻ thù xông lên, vị tướng chỉ biết đầu hàng một cách thể diện, còn 100 người lính kia sẽ cùng ngài xông lên!

- Câu hỏi này, áp dụng ở đây cũng phù hợp! Lâm gia chính là vị tướng không biết cái quái gì cả, đầu tư của họ tạp nham và lộn xộn, nằm ì ở vị trí người Hoa thượng đẳng để hưởng đặc quyền đối thoại bình đẳng với người Anh, còn Tống Thiên Diệu và những người Trung Quốc bình thường không được các ngài công nhận, chính là những người lính không ngừng tích lũy kinh nghiệm trong thương trường!

- Nếu HSBC thực sự tiếp tục phân chia người Trung Quốc thành các giai cấp, kết cục sẽ là bị kẻ thù bao vây dày đặc, chờ

đợi giơ cờ trắng đầu hàng. Ngài Mores, ta rất ngưỡng mộ…

- Câm mẹ mày cái miệng lại! Tiểu tử!

Mores tức giận vì một đoạn dài của Thẩm Bật, chộp lấy điếu xì gà ném về phía Thẩm Bật:

- Hoặc là cút về viết đơn từ chức, hoặc là chờ nhận giấy điều chuyển đến làm việc ở chi nhánh Saba, Malaysia! Khi ngươi học được cách xin lỗi ở Saba, nhớ phép lịch sự mà người Anh nên có, ta sẽ cân nhắc điều ngươi trở lại! Bây giờ, mang theo suy nghĩ tiền bạc là trên hết, lợi ích là trên hết của ngươi, cút khỏi văn phòng của ta!

Thẩm Bật nói xong những điều mình muốn nói, dường như bình tĩnh lại, hơi cúi người về phía Mores đang tức giận vì mình:

- Vâng, thưa ngài Mores.

Bước ra khỏi văn phòng của Mores, Thẩm Bật hai chân hơi run rẩy, nhưng miệng vẫn tự nhủ:

- Ngân hàng là tổ chức thuần túy về tiền bạc, cho người khác vay tiền, hoặc giữ tiền cho người khác, ngân hàng phải trung lập, không nên bị ảnh hưởng bởi chính trị, chủng tộc hay những thứ tương tự, chỉ có lợi ích là trên hết. Chết tiệt cái chi nhánh Saba, đợi đấy.

Chuyện của Tống Thiên Diệu sau này thế nào, không liên quan đến hắn nữa, với tư cách là quản lý khách hàng HSBC của Tống Thiên Diệu, hắn thực sự đã cố gắng hết sức rồi.

…

- Rất tiếc, Tống tiên sinh, đơn xin vay của ngươi có vẻ sẽ bị trì hoãn vô thời hạn, có thể sẽ kéo dài cho đến khi ngươi giải quyết xong toàn bộ chuyện với nhà họ Lâm, nhưng ta đoán lúc đó ngươi cũng không cần khoản vay này nữa.

Thẩm Bật bước vào quán cà phê của khách sạn Gloucester, lịch sự ngồi xuống đối diện Tống Thiên Diệu, nói với vẻ hơi buồn bã.

Nhìn thấy vẻ mặt hơi thất vọng của Thẩm Bật, Tống Thiên Diệu mỉm cười giơ tay ra hiệu cho người phục vụ:

- Làm ơn mang cho Thẩm tiên sinh một tách cà phê.

- Tiền ở đâu cũng có thể vay được, không sao cả. Ngược lại, nghe nói ngươi bị quở trách, rồi có thể sẽ tiếp tục bị điều khỏi nơi đây? Trên đường ngươi đến đây, Angie Perlis đã nhận được cuộc gọi từ ngài John Pao, nhà họ Lâm dự định vay 15 triệu từ ngân hàng HSBC trong thời gian tới, lấy một mảnh đất chưa khai thác ở Vịnh Đồng La làm thế chấp.

Tống Thiên Diệu khuấy tách cà phê trước mặt, nói với Thẩm Bật.

Thẩm Bật khẽ gật đầu, cười khổ:

- Đúng vậy, có lẽ thời gian qua ta làm việc quá suôn sẻ nên hơi quên mình, giọng điệu có hơi gay gắt, nhưng ta không nghĩ mình đã làm sai, hoặc là từ chức, hoặc là đến chi nhánh Saba ở Malaysia, nơi nghèo nhất, thành tích HSBC tệ nhất ở cái xứ quỷ tha ma bắt đó.

- Gần đây ta đang thiếu tiền, và có thể không có thời gian đi tiễn ngươi, ta đoán ngươi chắc không định từ chức.

Tống Thiên Diệu lấy ra từ túi áo một cuốn sổ tay tinh xảo, đẩy về phía Thẩm Bật:

- Sau khi biết tin ngươi bị quở trách, bị đuổi đến Saba ở Malaysia từ miệng John Pao, ta đã chuẩn bị tạm thời cho ngươi, nhờ một số thương nhân Hoa kiều trong Hiệp hội Thương mại Triều Châu, để họ cung cấp thông tin về hơn chục thương nhân Trung Quốc ở Saba hoặc các vùng lân cận mà họ

biết, hy vọng có thể giúp ngươi tăng thêm một số thành tích ở Saba.

- Làm sao ngươi còn tâm trạng làm những việc này sau khi biết mình không vay được tiền vậy, Tống? Ngươi không phải nói ngươi đang cần gấp một khoản tiền sao?

Thẩm Bật cầm lấy cuốn sổ tay, lật xem qua, ngạc nhiên nói với Tống Thiên Diệu.

Trong mắt Thẩm Bật, Tống Thiên Diệu là khách hàng và bạn bè không thể chê trách, ngoài công việc, họ cũng thường gặp gỡ với tư cách bạn bè, chơi golf, nghe hòa nhạc, và quan trọng nhất là, Tống Thiên Diệu không bao giờ khiến Thẩm Bật cảm thấy khó xử, chẳng hạn như khi xin vay tiền, không làm trái quy định, thủ tục bình thường được xử lý bình thường, mặc dù thực tế một số thủ tục phiền phức rườm rà, Thẩm Bật có thể dùng quy tắc để tạo đường xanh cho đối phương, nhưng Tống Thiên Diệu không cần, trong thương trường, hắn không để lại bất kỳ sơ hở nào có thể khiến bạn bè có thể bị khó xử.

Ngay cả khi bản thân lúc này có vẻ không còn giá trị gì đối với hắn, và đã làm hỏng khoản vay mà hắn đang cần gấp, nhưng hắn vẫn có thể bình tĩnh ngồi trước mặt mình, chúc mình thuận buồm xuôi gió, ta đã chuẩn bị cho ngươi món quà nhỏ mà ngươi có thể cần.

Chương 630. Nhà họ Lâm giải quyết ngân hàng (2)

- Ta đang cần gấp một khoản tiền, nhưng ta vừa nói rồi, tiền ở đâu cũng có thể vay được, nhưng bạn bè thì chưa chắc đã có ở đâu.

Tống Thiên Diệu nâng tách cà phê lên uống một ngụm:

- Vốn đã có tâm lý chuẩn bị không thể vay tạm từ HSBC, nên khi thực sự biết tin này, cũng không cần phải thất vọng lớn, ngoài HSBC, ta còn cho người đi tìm hiểu tin tức ở Đông Á, Hằng Sinh, Chater, Hoa Nhân, Quảng Hưng, Vĩnh An, những ngân hàng có thể cho vay số tiền lớn, ngươi đoán xem ta biết được gì?

Thẩm Bật hơi trợn tròn mắt, nói với vẻ không thể tin được:

- Không phải là…

- Đúng vậy, nhà họ Lâm đã đánh tiếng với tất cả.

- Những ngân hàng này đang nghĩ gì vậy?

Thẩm Bật dường như lại có xu hướng bộc lộ sự phấn khích như khi đối diện với Morse.

Hôm nay, điều khiến hắn thất vọng nhất không phải là thất bại trong việc giúp Tống Thiên Diệu vay tiền từ HSBC, mà là vì Morse không tuân theo đạo đức cơ bản nhất của một nhà băng để điều hành ngân hàng này.

Trong mắt Thẩm Bật, ngân hàng phải trung lập, coi trọng tiềm năng phát triển và uy tín của khách hàng trong tương lai,

chứ không phải ưu tiên xem xét đối phương có phải là người Hoa cao cấp hay người Anh hay không.

Hồng Kông bây giờ không còn là Hồng Kông trước Thế chiến II, hiện tại dòng tiền ở Hồng Kông đang chảy cuồn cuộn như thủy triều, nếu vẫn làm theo quy tắc thuộc địa cũ thì chẳng khác nào đóng cửa trước những dòng tiền đó.

Hơn nữa, ngay cả khi so sánh cơ bản nhất, Tống Thiên Diệu cũng đáng được quan tâm đầu tư hơn Lâm gia hiện tại. Hiện nay, việc kinh doanh tóc giả của Tống Thiên Diệu có dòng tiền dồi dào, đơn đặt hàng ổn định, và quan trọng nhất là kiểm soát toàn bộ quy trình sản xuất tóc giả, từ nguyên liệu, máy móc, vật tư tiêu hao, sản phẩm, đơn hàng, bán hàng, gần như Tống Thiên Diệu có thể quyết định mọi thứ trong ngành này, các xưởng tóc giả khác nhiều nhất chỉ có thể coi là gia công cho Tống Thiên Diệu, kiếm tiền phí gia công.

Còn Lâm gia, đúng là những năm trước đã tích trữ nhiều đất đai và bất động sản, nhưng trước hết Lâm gia cho thuê bất động sản, nên tuy có vẻ sở hữu nhiều bất động sản và đất đai, nhưng thực tế dòng tiền quay vòng chậm. Còn những mảnh đất chưa khai thác hoặc đang khai thác dở, tiến độ thi công chậm hoặc xa vời vợi, tại sao vậy?

Bởi vì bản thân Lâm gia hiện nay cũng không có niềm tin vào bất động sản, phân tán tiền đầu tư vào các ngành khác. Có lẽ trong tương lai, một ngày nào đó Lâm gia sẽ trở thành địa chủ nổi tiếng ở Hồng Kông nhờ giá đất tích trữ tăng cao, nhưng quỷ mới biết ngày đó bao giờ mới đến? Vạn nhất Trung Quốc đại lục dùng vũ lực thu hồi Hồng Kông, tịch thu tất cả bất động sản của đối phương, những người của Lâm gia hiện nay có thể bị quân giải phóng đại lục mang đi xử bắn vì buôn bán thuốc phiện năm xưa.

Cho dù Tống Thiên Diệu và Lâm gia tranh đấu thế nào, cũng không liên quan gì đến việc HSBC cho cả hai vay tiền. Tống Thiên Diệu thua không trả được nợ, HSBC thu tài sản của hắn, Lâm gia thua không trả được nợ, HSBC thu đất đai của Lâm gia. Nếu cả hai đều trả nợ đúng hạn thì tất nhiên càng tốt, HSBC có thể yên ổn thu lãi.

Một việc rất đơn giản như vậy lại bị mắc kẹt ở vấn đề giai cấp thuộc địa, Thẩm Bật cho rằng rõ ràng Morse đang cố tình gây sự với Trung Quốc, Trung Quốc đại lục lần lượt đóng cửa chi nhánh HSBC ở hơn chục thành phố, điều này khiến Morse đầy thù địch với người Trung Quốc.

- Đừng kích động, Lâm gia có quan hệ, ta cũng có quan hệ, bọn họ ra tay trước, không thể trách ta gây khó dễ cho bọn họ được.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Thẩm Bật:

- Vẫn phải cảm ơn nỗ lực của ngươi.

Bên này Thẩm Bật còn chưa nói gì, Chử Hiếu Tín đã vội vã bước vào từ bên ngoài. Thấy Tống Thiên Diệu ngồi uống cà phê với một tên quỷ tây, Chử nhị thiếu bước nhanh đến, ngồi xuống bên cạnh Tống Thiên Diệu, không quan tâm đến tên quỷ tây bên cạnh, trực tiếp mở miệng hỏi:

- Ta nhận được tin, ngươi muốn đấu với Lâm gia?

- Ta tưởng ngươi đến đón ta cùng đi gặp Lư tiên sinh.

Tống Thiên Diệu nở nụ cười với Chử Hiếu Tín, đối diện Thẩm Bật đã thu dọn sổ tay trên bàn đứng dậy:

- Tống, ta đi trước.

Tống Thiên Diệu đứng dậy bắt tay Thẩm Bật:

- Được, có vấn đề gì có thể gọi điện cho ta, ở Malay, tiếng Trung mà ngươi vất vả học cũng có tác dụng, vì người bản xứ

Malay không biết làm ăn, phần lớn người làm ăn đều là người Trung Quốc.

Sau khi Thẩm Bật rời đi, Chử Hiếu Tín vẫn nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu.

- Đại ca, ngươi làm sao biết được?

Tống Thiên Diệu hỏi Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín hiếm khi mang vẻ mặt nghiêm túc:

- Thái gia thông báo cho lão đầu ta, lão đầu ta lại nói với ta, hắn bảo ngươi không biết trời cao đất dày, Lâm gia là đại địa chủ, bám rễ ở Hồng Kông ba đời, ngươi có bao nhiêu tiền mà đấu với người ta? Biết ngươi thường đặt cược cả gia sản, chắc chắn muốn lấy nhỏ đánh lớn, nên Lâm gia đã đánh tiếng trước với những ngân hàng đó, cả Thái gia cũng đều gọi điện, lão đầu ta bảo ta dẫn ngươi đi gặp hắn.

- Gặp Chử hội trưởng đương nhiên phải gặp, nhưng ta muốn gặp Lư tiên sinh trước. Lâm gia nói gì với Thái gia vậy?

Tống Thiên Diệu cầm tách cà phê lên uống một ngụm.

- Lư gia chỉ có tiếng tăm lớn thôi, tài sản không bằng được Lâm gia đâu. Ngươi tính toán nhắm vào Lư gia để vay tiền thì sai rồi. Lâm Hiếu Sâm của Lâm gia gọi điện cho Thái Văn Bách, giọng điệu rất lớn, có vẻ như đã nắm chắc ngươi Tống Thiên Diệu trong tay rồi. Nhưng mà hắn không gọi cho lão đầu ta, nếu không thì lão đầu ta có lẽ cũng không tức giận đến thế.

Chương 631. Đối đầu trước cửa, phóng hỏa sau nhà (1)

Chử Hiếu Tín gãi gãi đầu, nói với vẻ hơi bực bội:

- Này, đi gặp lão đầu ta đi, để hắn ra mặt giúp ngươi nói rõ với Lâm gia, giải quyết chuyện này đi.

- Tối qua ta đã cãi nhau với Lâm Hiếu Hiệp và Lâm Hiếu Khang ở bệnh viện rồi, giờ bọn họ tin rằng ta đang chuẩn bị nhắm vào Lâm gia, muốn rắn nuốt voi đấy.

Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho Chử Hiếu Tín một điếu rồi giúp hắn châm lửa:

- Vốn dĩ báo chí viết nhiều chữ như vậy mà đối phương vẫn không tin, tối qua tam thẩm và Duẫn Chi của ta gặp chuyện, bọn họ lại tin ngay? Sau đó dùng quan hệ để giải quyết với ngân hàng, không cho ta vay tiền, rồi cũng không gọi điện cho Chử hội trưởng, điều này chứng tỏ bọn họ muốn thấy ta hiện giờ nóng nảy cuống cuồng, không màng hậu quả mà ném tiền vào thị trường chứng khoán trước, không có nguồn vốn hỗ trợ tiếp theo, số tiền ban đầu này sớm muộn gì cũng sẽ đổ sông đổ biển.

- Vậy thì đừng đấu nữa!

Chử Hiếu Tín hút liên tiếp mấy hơi thuốc rồi nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cười với Chử Hiếu Tín:

- Không đấu sao được, nếu bây giờ ta chịu thua, Lâm gia làm sao tiếp tục mang bất động sản trong tay đi thế chấp ngân

hàng để đổi lấy tiền mặt ném vào thị trường chứng khoán mà bắt nạt ta? Nhưng mà cũng khá thông minh đấy, không cầm cổ phiếu đi thế chấp, sợ cổ phiếu có vấn đề, chỉ cầm đất chưa khai thác đi thế chấp thôi. Đi gặp Lư tiên sinh trước đã, ta có việc muốn thỉnh giáo vị đại luật sư này.

…

Lư Văn Huệ nhìn Tống Thiên Diệu bước vào văn phòng mình cùng Chử Hiếu Tín với ánh mắt hơi phức tạp.

Trước ngày hôm nay, ấn tượng của Lư Văn Huệ về Tống Thiên Diệu rất tốt, đây là một người trẻ tuổi có tư duy rõ ràng, gặp chuyện bình tĩnh. Nhưng gần đây, hắn đã nghe được một số tin đồn, bên ngoài đồn rằng người trẻ tuổi này quá tự phụ, muốn rắn nuốt voi, muốn đọ sức với Lâm gia, mua cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp trên thị trường chứng khoán, có ý định thâu tóm ác ý.

Ban đầu khi nghe tin này, Lư Văn Huệ chỉ cười cho qua, coi như một trò đùa mà thôi. Hắn không tin Tống Thiên Diệu mà mình quen biết lại ngu ngốc đến thế, nhiều khả năng đây là tin giả do ai đó tung ra, và rất có thể là do chính Tống Thiên Diệu tung ra để đánh lạc hướng mọi người, bề ngoài có vẻ như muốn có chút xích mích với Lâm gia, nhân lúc mọi người không để ý, sau lưng nói không chừng lại nhắm vào kẻ xui xẻo nào đang chuẩn bị xem kịch. Nếu Tống Thiên Diệu dùng thủ đoạn này, Lư Văn Huệ ngược lại chẳng thấy có gì lạ, hư hư thực thực, muốn bắt thì phải thả mà.

Nhưng hôm nay, hắn không thể không tin được nữa. Chử Diệu Tông đã gọi điện cho hắn, hắn lại bảo trợ lý luật sư của mình gọi cho bộ phận pháp chế của vài ngân hàng để tìm hiểu, nhận được tin là Lâm gia đã đánh tiếng với một số ngân hàng quy mô lớn, chặn nguồn tiền của Tống Thiên Diệu.

Điều này không giống như tin đồn giả mà hắn tưởng tượng, nhưng nếu là thật, thì Tống Thiên Diệu cũng tỏ ra quá liều lĩnh. Lâm gia không giống như nhà Chương gia là những kẻ mới giàu đột ngột, Lâm gia tính từ cha của Lâm Hi Chấn là Lâm Lương Ích đến nay đã duy trì ba đời ở Hồng Kông, được coi là một trong những gia tộc người Hoa có quan hệ khá thân thiết với người Anh.

Chỉ cần nhìn vào các ngành nghề mà Lâm gia tham gia hiện nay, cũng không phải chỉ có một công ty Bờ Biển Châu Âu hút tiền như nhà Chương gia có thể sánh được. Lẽ nào Tống Thiên Diệu lại không có chút khả năng quan sát này?

Hắn có thể dùng mưu mẹo để đánh bại nhà Chương gia đã đứt nguồn tài chính duy nhất, nhưng với Lâm gia có thực lực chênh lệch quá lớn, nhiều ngành nghề cùng phát triển, đừng nói là số vốn hiện tại của Tống Thiên Diệu, dù có tăng gấp đôi cũng tuyệt đối không đủ, huống chi mối quan hệ của Lâm gia ở Hồng Kông cũng không phải Tống Thiên Diệu có thể sánh được.

Giờ đây Lâm gia chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể khiến các ngân hàng từ chối cho Tống Thiên Diệu vay tiền, đây chính là biểu hiện bên ngoài của mối quan hệ của Lâm gia.

- Lư thúc thúc.

- Lư tiên sinh.

- Đến rồi à? Chử hội trưởng đã gọi điện cho ta, bảo ta rằng nếu a Diệu đến gặp ta để mượn tiền, nhớ mắng ngươi một trận, rồi nhét ngươi lên xe đưa đến gặp hắn.

Lư Văn Huệ tháo cặp kính trên mắt xuống, cười nói với Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu vừa bước vào.

Chử Hiếu Tín trầm tĩnh gật đầu với Lư Văn Huệ, rồi đặt tay lên vai Tống Thiên Diệu bóp nhẹ, nói với Lư Văn Huệ:

- Lư thúc thúc, ngươi nói chuyện với a Diệu trước, ta đi đón Bội Anh, còn vài việc nhỏ cần xử lý, không làm phiền ngươi nữa, ta đi trước.

- Đi đi.

Lư Văn Huệ nói với Chử Hiếu Tín:

- Lái xe cẩn thận nhé.

Đợi Chử Hiếu Tín rời đi, trong phòng chỉ còn lại Lư Văn Huệ và Tống Thiên Diệu, Lư Văn Huệ cười híp mắt nói với Tống Thiên Diệu:

- A Diệu à, đến mượn tiền ta sao? Hay là muốn ta nói giúp với ngân hàng nào đó, giúp ngươi vay tiền? Ngồi xuống đây, nói chậm rãi, có chuyện gì với nhà họ Lâm?

- Ta đâu có mặt dày đến mức đến cầu Lư tiên sinh mượn tiền.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống chiếc ghế sofa dành cho khách bên cạnh, nói với Lư Văn Huệ:

- Huống hồ hiện giờ ta cũng không gấp dùng tiền, chỉ là có vài vấn đề pháp lý không hiểu rõ lắm, nên đến gặp Lư tiên sinh, muốn hỏi ý kiến Lư tiên sinh.

Lư Văn Huệ nghe Tống Thiên Diệu không phải đến nhờ ông ta ra mặt vay tiền hay hòa giải với nhà họ Lâm, lập tức hứng thú, hơi nghiêng người về phía trước, hai tay đặt lên bàn nhìn về phía Tống Thiên Diệu, cười nói:

- Ồ? Phí tư vấn của ta rất đắt đấy, vấn đề pháp lý gì vậy?

- Ta muốn hỏi, Lâm Hi Chấn chết vì bị người ta bắn chết đột ngột, khi chết không để lại di chúc, vậy những mảnh đất,

cổ phiếu, tiền mặt v.v… mà hắn để lại, có phải các con cái đều có phần không? Ta còn muốn biết, tập hợp một đoàn luật sư nổi tiếng ở London, đến Hồng Kông tham gia phiên tòa biện hộ cho người khác, cần bao nhiêu tiền?

Tống Thiên Diệu do dự một chút, rồi mới lạnh nhạt hỏi Lư Văn Huệ.

Chương 632. Đối đầu trước cửa, phóng hỏa sau nhà (2)

Lư Văn Huệ bị những lời này của Tống Thiên Diệu làm cho không tự chủ được mà rùng mình!

Không trách con rể Chử Hiếu Tín của mình khi nhắc đến Tống Thiên Diệu, câu nói treo trên miệng nhiều nhất là, đồ khốn Diệu!

Làm ăn thì cứ làm ăn, nhà họ Lâm dùng thủ đoạn kinh doanh chặn đường vay tiền của ngươi, ngươi cứ nghĩ cách khác đi vay tiền ở nơi khác là được, lại còn nhắm vào tình hình nội bộ gia tộc đối phương? Nếu nhà họ Lâm biết tin này, chắc chắn sẽ chửi Tống Thiên Diệu là đồ khốn.

Hai quân đối đầu, gươm giáo đã giương lên còn chưa đủ, còn muốn ném đuốc đốt phá hậu viện đối phương?

Không phải là hiện giờ trong mấy người con trai nhà họ Lâm, có một hai người bị Tống Thiên Diệu lừa động lòng chứ?

Không có lý nào con cháu nhà họ Lâm lại ngu ngốc đến thế chứ?

- Ngươi hỏi vấn đề này để làm gì?

Lư Văn Huệ đeo kính lại lên mặt, ánh mắt nhìn về phía Tống Thiên Diệu, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc, sự đùa cợt với hậu bối vừa rồi đã biến mất.

Tống Thiên Diệu như thể hơi đói bụng chuẩn bị ngồi vào bàn ăn vậy, xoa xoa hai tay, lịch sự hỏi Lư Văn Huệ:

- Thím ruột của ta là con gái thứ sáu của Lâm Hi Chấn, ta muốn thay bà ấy hỏi Lư tiên sinh một chút, luật pháp Hồng Kông được soạn thảo dựa theo luật pháp Anh, nên con gái cũng được hưởng quyền thừa kế, đúng không? Nếu không thì Nữ hoàng làm sao lên ngôi được? Ta nghĩ, có lẽ thuê một đoàn luật sư nổi tiếng từ London và Hồng Kông, khi thím ta đối đầu với nhà họ Lâm tại tòa án, khả năng thắng có thể sẽ cao hơn, vụ án cũng sẽ nhận được sự chú ý nhiều hơn.

Lư Văn Huệ nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước bọt, trước đây ông ta đã nghe Chử Hiếu Tín kể về thủ đoạn của Tống Thiên Diệu khi đối đầu với nhà họ Chương, nhưng nghe từ miệng Chử Hiếu Tín xa xa không gây sốc bằng tự mình nghe từ miệng Tống Thiên Diệu.

Tên này quả thật bình thường hành sự thấp điệu, đừng cho hắn một chút cơ hội, nếu không để hắn nắm được cơ hội phát động, lập tức sẽ là con đường không chết không thôi, tận diệt tuyệt sát.

Thị trường chứng khoán mua lại, tranh chấp tài sản nhà họ Lâm, hai việc này nếu tách riêng ra, bất kỳ việc nào cũng có thể không thực sự ảnh hưởng đến nhà họ Lâm, vẫn có thể cho nhà họ Lâm cơ hội xoay xở. Nhưng nếu hai việc này diễn ra cùng lúc, lại thêm vẻ mặt hưng phấn đói khát của Tống Thiên Diệu, cộng thêm hành động vay tiền ngân hàng trước đó của đối phương.

Nhà họ Lâm sau này sẽ ra sao, Lư Văn Huệ không biết, nhưng ít nhất hiện tại trên thị trường chứng khoán, nắm bắt cơ hội tung ra tin con gái thứ sáu của Lâm Hi Chấn kiện nhà họ Lâm…

Hả? Lư Văn Huệ đột nhiên nhận ra, những lời này, Tống Thiên Diệu không nói với Chử Diệu Tông, mà lại nói với mình là vì sao?

Vì mình là luật sư? Không thể nào.

Lư Văn Huệ đã lăn lộn nhiều năm trong giới chính trị và tư pháp, suy nghĩ một hồi lâu rồi mới nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta sẽ nói chuyện này với đại ca, nhưng hắn sẽ cân nhắc thế nào, ta cũng không biết.

Tống Thiên Diệu khiêm tốn đứng dậy, cúi người chào Lư Văn Huệ:

- Được Lư tiên sinh giúp nói với Lư tước sĩ về chuyện này, ta đã vô cùng cảm kích, cảm ơn Lư tiên sinh, ta xin cáo từ.

- Ngươi tiếp theo định đi đâu?

Lư Văn Huệ đột nhiên hỏi một câu.

Trong lòng hắn nghĩ đến một nơi, nhưng vẫn chưa chắc chắn.

- Ta đã đặt vé tàu đi Ma Cao vào chiều tối.

Tống Thiên Diệu nói với Lư Văn Huệ.

Quả nhiên là câu trả lời này!

- A Diệu… ngươi… thôi, ta định nói về đoàn luật sư, ta cũng có một số bạn bè là luật sư giỏi ở Luân Đôn, có lẽ có thể giúp đỡ ngươi phần nào.

Lư Văn Huệ nói với Tống Thiên Diệu.

Ai có thể ngờ được, con gái của Lâm Hi Chấn lại là dì ruột của Tống Thiên Diệu, trời đã cho hắn cơ hội.

Thủ đoạn liên hợp, cái đầu của Tống Thiên Diệu nghĩ ra được làm sao!

…

- A Khang làm việc này sai lầm lớn, A Tĩnh là tỷ tỷ của ngươi, muội ấy đã đủ khổ rồi, sao ngươi còn phải làm khó mẹ

con họ nữa.

Lâm Hiếu Hòa vỗ vỗ vai Lâm Hiếu Khang, rồi đi đến một chỗ trống bên bàn ăn ngồi xuống:

- Ta hiểu ngươi muốn làm vui lòng mẹ, nhưng ngươi biết rõ người già tuổi cao, hay ghi thù, thì đừng nên chiều theo bà ấy về mặt này, muốn làm vui lòng có thể đổi cách khác mà.

Lâm Hiếu Khang cúi đầu ngồi trước bàn ăn im lặng không nói, tối nay hiếm khi mấy huynh đệ nhà họ Lâm ngồi cùng nhau ăn tối, chỉ là bầu không khí hơi nặng nề.

Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Hòa, Lâm Hiếu Sâm, Lâm Hiếu Kiệt, Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Đạt, bảy người ngồi quanh bàn ăn, Lâm Hiếu Hòa vỗ vai Lâm Hiếu Khang rồi ngồi xuống, nhìn về phía Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hiệp:

- Đại ca, nhị ca, chuyện đã xảy ra rồi, A Khang chắc cũng đã biết lỗi, cho hắn một cơ hội, chuyện của A Tĩnh, qua vài ngày nữa không bằng đại ca cùng ta đến bệnh viện, đích thân nói rõ với A Tĩnh, sau này cũng đừng nhắc đến chuyện tiền rau tiền thuê nhà nữa, mẹ ta tuổi cao rồi, dỗ dành bà ấy là được, chuyện này truyền ra ngoài, để người ta cười cho.

Lâm Hiếu Tắc liếc nhìn Lâm Hiếu Khang:

- Qua vài ngày nữa đợi A Tĩnh bình tĩnh lại, ta cùng ngươi đi gặp muội ấy, nói đến cùng, chuyện A Khang đối với mẹ con A Tĩnh này…

- Khang ca có lỗi gì chứ, người đàn bà đó…

Lâm Hiếu Đạt nhỏ tuổi nhất, khi Lâm Hiếu Hòa nói chuyện không dám mở miệng, nhưng khi đại ca Lâm Hiếu Tắc nói, hắn có chút bất bình muốn lên tiếng bênh vực Lâm Hiếu Khang.

Chỉ là vừa mới mở miệng, Lâm Hiếu Hòa đã nhìn về phía hắn, giọng không cao không thấp, nhưng tự có một phần uy nghiêm trong đó:

- Câm miệng, không có chút quy củ nào cả, đại ca đang nói chuyện, ngươi nghe cho kỹ, không muốn nghe thì ra ngoài.

Chương 633. Một lần cho xong (1)

Lâm Hiếu Đạt bị Lâm Hiếu Hòa một câu quở trách cúi đầu tiếp tục giả câm, Lâm Hiếu Tắc dường như cũng không còn hứng thú mở miệng nữa, bàn ăn lại rơi vào im lặng, lão nhị Lâm Hiếu Hiệp lên tiếng nói với Lâm Hiếu Hòa:

- A Hòa, việc ngươi nói chuyện với ngân hàng, có vẻ hơi nâng đỡ Tống Thiên Diệu quá, không cần phải làm vậy, hắn chỉ là một tiểu tử, ngươi làm ầm ĩ như vậy, ngược lại khiến người ta coi trọng hắn hơn.

Lâm Hiếu Hòa không trả lời lời nói của Lâm Hiếu Hiệp, mà ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Lâm Hiếu Đạt một lúc, rồi lại quét qua Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Kiệt:

- Trong mắt các ngươi, A Tĩnh không phải người nhà họ Lâm sao? Anh em ruột thịt cũng phải phân chia ba sáu chín đẳng ư? Chúng ta mấy người làm anh, thì cần các ngươi nỗ lực nịnh bợ xu nịnh, còn A Tĩnh thì có thể bị các ngươi tùy tiện bắt nạt, khinh thường? Ta sao không thấy các ngươi dám đi bắt nạt ngũ tỷ đã gả vào nhà họ Cát của Ngân hàng Đông Á? Lớn từng này mà chẳng hiểu quy tắc gì cả, chỉ học được mỗi cái thói xu nịnh.

- A Tĩnh quả thật so với các chị em khác thì sa sút, nhưng đó không phải là điều muội ấy muốn, chúng ta đều biết đó là do mẹ làm, mẹ làm sai chuyện này, cho dù chúng ta không dám cãi lại trước mặt bà, nhưng ở dưới cũng không thể trợ giúp kẻ ác làm điều sai trái, mẹ không nhận A Tĩnh, không có nghĩa là chúng ta những người em trai ruột của A Tĩnh cũng

phải ghét bỏ, những năm qua muội ấy ở bên ngoài chịu bao nhiêu khổ cực, một mình nuôi con gái, tưởng rằng về nhà sẽ được ấm áp, kết quả lại bị chính anh em ruột đâm từng nhát dao vào tim, đổi lại là ngươi, đổi lại là các ngươi, các ngươi sẽ nghĩ thế nào?

- Nhà họ Lâm nuôi không nổi một đôi mẹ con sao? Hiện giờ các ngươi không hiểu tầm quan trọng của tình thân, bởi vì trong thời chiến, các ngươi vẫn còn nhỏ, đại ca, nhị ca, ta, A Sâm bốn người đều đã trải qua loạn lạc, không tin, các ngươi hỏi đại ca nhị ca A Sâm bọn họ xem, khi đó bốn người chúng ta, A Sâm ở nước ngoài, ta ở Trùng Khánh, đại ca ở Hải Nam, nhị ca ở Quảng Châu, cả nhà trời nam biển bắc, lúc đó điều mong muốn nhất là gì? Đương nhiên là cả nhà họ Lâm có thể đoàn tụ sớm ngày, bình bình an an.

Thấy ba người vẫn không lên tiếng, Lâm Hiếu Hòa tiếp tục nói:

- A Tĩnh ở trong nhà họ Lâm có vấn đề gì? Sẽ chia mỏng địa vị của các ngươi trong nhà hay cướp đi tiền bạc của các ngươi? Các ngươi ngay cả chị em ruột của mình cũng không chăm sóc tốt, còn có mặt mũi đi tham gia dạ tiệc từ thiện, mở miệng nhắm miệng đều bàn về cứu trợ người nghèo? Hay là các ngươi cảm thấy nếu thật sự tranh gia sản, có thể tranh được với ta và A Sâm?

Câu cuối cùng, Lâm Hiếu Hòa gần như nói ra với nụ cười chua chát, Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hiệp cũng đều sửng sốt một chút, sau đó cười lên.

- Cha qua đời lúc còn khỏe mạnh, để lại mẹ quản lý sản nghiệp gia đình, bà thiên vị ta và A Sâm, mọi người đều biết, đại ca biết, nhị ca biết, ta biết, A Sâm cũng biết, nhưng sao không thấy chúng ta cãi nhau đánh nhau, hoặc ta và A Sâm đuổi đại ca nhị ca ra một bên?

- Đuổi ba người các ngươi ra nước ngoài tự sinh tự diệt? Tại sao đợi các ngươi du học xong, lại đưa các ngươi từng người một về nhà họ Lâm, để các ngươi tiếp quản việc làm ăn của gia tộc? Bởi vì chúng ta đều biết, mẹ thiên vị là chuyện của bà, nhưng chúng ta mấy anh em phải nhớ rằng, chúng ta là anh em ruột, máu mủ tình thâm, việc làm ăn của nhà họ Lâm không phải của một người, mà cần có người có thể gánh vác và phát triển sản nghiệp này của nhà họ Lâm, chứ không phải suốt ngày nghĩ những ý đồ bẩn thỉu, muốn biến sản nghiệp này thành của riêng một mình. Ba người các ngươi, ra ngoài đi, đợi khi các ngươi nghĩ rõ lỗi lầm của mình, lần sau mới được ngồi vào đây ăn cơm cùng chúng ta.

Lâm Hiếu Kiệt, Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Đạt ba người không dám cãi lại, ngoan ngoãn đứng dậy, Lâm Hiếu Khang còn mở miệng nhận lỗi với bốn người:

- Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, xin lỗi, là lỗi của ta, ta không nên đi bắt nạt Tĩnh tỷ, ngày mai ta sẽ đến bệnh viện, xin lỗi tỷ ấy.

- Ra ngoài đi.

Lâm Hiếu Sâm vẫy tay với ba người.

Khi trên bàn ăn chỉ còn lại bốn người, bầu không khí dường như lập tức dịu đi, Lâm Hiếu Hòa nâng một ly nước trái cây uống một ngụm, mỉm cười nói với Lâm Hiếu Tắc:

- Đại ca, chuyện dạy dỗ đệ đệ đương nhiên là do ngươi làm, sao lại đẩy cho ta? Bọn họ làm sai chuyện, ngươi nên dạy dỗ thì cứ dạy dỗ, đừng nghĩ đến mẹ ta, bà tuổi cao, lại không có tinh lực quản nhiều như vậy, cho dù biết, cũng sẽ không nói gì nữa.

- Để phu nhân biết ta dạy dỗ tiểu đệ, vạn nhất cảm thấy ta không coi ngươi và A Sâm ra gì, lại càu nhàu sau lưng, cần gì

để bà ấy phí lời. Bà ấy đã có tuổi, vất vả vì gia đình bao năm, cần gì để bà ấy tức giận nữa.

Lâm Hiếu Tắc gắp miếng cá đưa vào miệng, từ từ thưởng thức hương vị:

- Phải rồi, ngươi có thời gian về thăm phu nhân đi, gần đây bà ấy hút thuốc rất dữ, bác sĩ đã bảo bà ấy cai thuốc rồi đấy?

- Ta đã không nói để bà ấy chỉ hút năm điếu một ngày sao? Này, ai lại… A Khang tên khốn đó? Lại lén mua thuốc cho bà ấy?

Lâm Hiếu Hòa nghe đại ca nói mẹ mình gần đây lại bắt đầu hút thuốc, lên tiếng hỏi.

Chương 634. Một lần cho xong (2)

Lâm Hiếu Tắc dùng đũa chỉ vào Lâm Hiếu Sâm đang cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm, nói với Lâm Hiếu Hòa:

- Kìa, thấy chưa? Bây giờ đứa nào ngoan nhất trên bàn, chính là đứa đã làm đấy.

- Mẹ thật không uổng công yêu thương ngươi, A Sâm, ngươi hiếu kính người già không thể đổi cách khác sao?

Lâm Hiếu Hòa bất mãn nói với Lâm Hiếu Sâm:

- Mẹ đã có tuổi rồi, phải giảm bớt những thói quen có hại cho sức khỏe.

- Ta cũng chỉ lén mang cho bà ấy ba năm cây thôi, lần sau sẽ không làm nữa.

Lâm Hiếu Sâm ngoan ngoãn nhận lỗi, rồi nhìn về phía đại ca Lâm Hiếu Tắc, bất mãn nói:

- Không phải nói giúp ta giữ bí mật sao?

Tình cảm giữa bốn anh em họ rất sâu đậm, hơn nữa đều biết chừng mực, nên so với lúc bảy người ngồi nghiêm trang, khi chỉ còn bốn người họ, vẫn có thể đùa giỡn vài câu, tán gẫu chuyện gia đình.

Lúc này Lâm Hiếu Hòa mới cười nhìn về phía nhị ca Lâm Hiếu Hiệp, đứng dậy tự tay rót nửa ly rượu trắng vào ly trước mặt Lâm Hiếu Hiệp. So với mấy người bọn họ đi du học nước ngoài thích uống rượu vang, Lâm Hiếu Hiệp quen uống rượu

trắng hơn. Sau khi rót rượu xong cho đối phương, Lâm Hiếu Hòa hỏi:

- Nhị ca vừa hỏi ta vì sao lại đánh tiếng với mấy nhà băng? Quá nâng đỡ Tống Thiên Diệu?

- Phải đấy, một tên tiểu tử khẩu khí lớn, hoàn toàn không cần thiết.

Lâm Hiếu Hiệp nói.

Lâm Hiếu Hòa vẫy tay với đám người hầu và vệ sĩ của mấy người trong phòng ăn:

- Các ngươi ra ngoài trước đi, món ăn đã lên đủ cả rồi, không cần các ngươi phục vụ nữa.

Đợi trong phòng ăn chỉ còn lại bốn người ngồi, Lâm Hiếu Hòa mới nói với Lâm Hiếu Hiệp:

- Ta không có ý nâng đỡ hắn, ta chỉ muốn một lần giải quyết triệt để thôi. A Sâm nói với ta tên tiểu tử Tống Thiên Diệu này là cháu của A Tĩnh, ta đã cố ý cho người tìm hiểu tin tức về hắn, vừa nghe thật sự là, ôi, hậu sinh khả úy, tâm ngoan thủ lạnh, chỉ hơn một năm, từ một tên thư ký nhỏ nhoi, trở thành người nói chuyện trong ngành tóc giả hiện nay, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta lạnh gáy. Làm ăn ta không bằng đại ca A Sâm và nhị ca, nhưng nói đến nhìn người, ta cũng có chút tâm đắc. Tống Thiên Diệu không giống như đang làm ăn, hắn đang không ngừng tìm kiếm cơ hội nuốt chửng con mồi, làm lớn mạnh bản thân.

- Nuốt chửng?

Lâm Hiếu Hiệp nhìn Lâm Hiếu Hòa, có chút không hiểu nói.

- Hắn không làm ăn, muốn làm chính là thấy ai làm tốt, tìm cách nuốt chửng nó, nhà họ Chương như vậy, những xưởng

tóc giả trong ngành cũng vậy, tiêu hóa đối phương xong lập tức tìm mục tiêu tiếp theo. Hiện giờ số tiền hắn nắm trong tay nhìn bề ngoài, không nuốt nổi việc làm ăn của nhà họ Lâm, nhưng ai có thể đoán được hắn đang nghĩ gì phía sau? Ta cũng lười đoán hoặc quan sát xem đối phương giấu tâm tư gì phía sau, nên đơn giản một lần giải quyết triệt để, giải quyết hắn.

Lâm Hiếu Hòa ăn xong miếng thịt bò con, dùng khăn ăn lịch sự lau khóe miệng, nói đến việc giải quyết Tống Thiên Diệu, cũng hoàn toàn không mang chút lửa giận nào.

Lâm Hiếu Hiệp hơi nhíu mày:

- Tìm người làm thịt hắn? Vậy… ta đi dặn Bính thúc, bảo hắn sắp xếp người ổn thỏa.

- Nhị ca, bây giờ không giống như ngày xưa nữa, gia tộc họ Lâm hiện tại không thể làm những chuyện đánh đấm giết chóc này được. Nếu muốn để Bính thúc và những người khác xử lý Tống Thiên Diệu, tại sao ta phải nhắc nhở ngân hàng?

Lâm Hiếu Hòa cười nhẹ, thản nhiên nói:

- Tài sản của Tống Thiên Diệu rất tốt, không lo không vay được tiền. Nếu Hồng Kông không cho vay, đương nhiên hắn sẽ đến Ma Cao gần đây để vay. Môi trường Ma Cao hỗn loạn, trị an xấu, một gã trẻ tuổi Hồng Kông lại là người có tiền, bị bắt cóc và giết chết ở đó là chuyện bình thường. Ý định thực sự của ta khi nhắc nhở ngân hàng chỉ là muốn hắn đến Ma Cao mà thôi.

- Hơn nữa, vào buổi chiều tối, có vẻ như Tống Thiên Diệu đã đến Ma Cao rồi. Ta đã liên lạc với Ngũ thúc, Lục thúc ở Ma Cao, nhờ họ giúp giải quyết trong một hai ngày. Đã biết hắn có ác ý với gia tộc họ Lâm, thì không cần đợi đối phương ra tay, trước khi mâu thuẫn thực sự bùng nổ, hãy giải quyết gọn gàng vấn đề từ gốc. Gia tộc họ Lâm hiện nay không dám khinh

thường thần linh, nhưng đối phó với một gã trẻ tuổi thì dư sức, đặc biệt là khi hắn còn nắm trong tay lá bài A Tĩnh và tự cho rằng mình có cơ hội lên bàn chơi.

…

- Lão đại, ngài cần gì phải mặt mày ủ rũ như vậy? Ta vốn đang vội qua biển đến Ma Cao, ngươi gọi một tiếng, ta lập tức đến đây uống rượu cùng ngài.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín, người đang cắn răng với vẻ mặt căng thẳng và giận dữ trong phòng riêng của vũ trường Ngân Nguyệt.

Nhìn đồng hồ đeo tay, đã là 5 giờ chiều, hắn cũng không biết Chử Hiếu Tín gọi hắn đến phòng riêng của vũ trường Ngân Nguyệt để nói gì.

Chử Hiếu Tín không trả lời câu hỏi của Tống Thiên Diệu, tự mình cầm chai rượu, rót nửa ly whisky vào ly của mình, cũng không thêm đá, nâng ly uống cạn nửa ly rượu mạnh.

Hành động này khiến Tống Thiên Diệu giật mình, giữ lấy chai whisky mà Chử Hiếu Tín định cầm tiếp:

- Lão đại, nếu muốn mời ta uống rượu, cũng phải là để làm say ta chứ, đâu có đạo lý tự mình chuẩn bị say trước, có gì cứ nói thẳng đi.

Chử Hiếu Tín không lấy lại chai whisky từ tay Tống Thiên Diệu nữa, rút tay về châm một điếu thuốc, nói với Tống Thiên Diệu:

- Lão đầu của ta không định ủng hộ ngươi, nói ngươi lần này nóng đầu, quá tự phụ, thua một lần cũng tốt. Đợi ngươi thua rồi hắn mới ra mặt, sau này cũng có thể để ngươi yên tâm làm ăn, nhớ lấy ân tình này của nhà họ Chử.

Chương 635. Ta ủng hộ ngươi

Tống Thiên Diệu cười toe toét, hóa ra Chử nhị thiếu tâm trạng không tốt là vì quan tâm đến thái độ của Chử Diệu Tông đối với chuyện này. Hắn nhìn Chử nhị thiếu:

- Vậy chẳng phải đúng như ý ngươi sao, ngươi không phải luôn chờ ta quay về giúp ngươi quản lý Lợi Khang sao? Chử hội trưởng đã hết lòng hết sức, ít nhất còn chịu tuyên bố sẽ giúp ta dọn dẹp khi thua, đây đã là ân tình lớn rồi. Lẽ nào ta tự mình chọn đối đầu với nhà họ Lâm, còn muốn kéo Chử hội trưởng xuống nước? Vậy mới thực sự là không biết tốt xấu.

- Ta không hiểu nhiều lắm, nhưng ta biết, ngươi trước tiên là thư ký của ta, bây giờ dù không phải thư ký của ta nữa, cũng là huynh đệ, bạn bè của ta. Ta hỏi một câu, ngươi thực sự không định rút lui, nhất định phải đối đầu với nhà họ Lâm sao?

Chử Hiếu Tín miệng đầy mùi rượu hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu quay mặt đi tránh ánh mắt của Chử Hiếu Tín:

- Thời gian không đợi ai đâu đại ca. Lâm gia hiện giờ chỉ có thể coi là tàm tạm, dựa vào hư thế mà Lâm Hi Chấn để lại cùng danh vọng của Lâm Hiếu Hòa trong mắt người Anh ở Hồng Kông để miễn cưỡng giữ vững địa vị. Ngươi có tin không, đợi vài năm nữa, khi những ngành nghề trong tay Lâm gia bùng nổ đón thời kỳ hoàng kim, cộng thêm đất đai, bất động sản trong tay hắn, Lâm gia sẽ là địa chủ lớn nhất trong giới Hoa kiều ở Hồng Kông.

- Ta vốn chỉ muốn kiếm một khoản từ thị trường chứng khoán bình thường, cuối cùng dùng cổ phiếu trong tay đổi lấy vài mảnh đất chưa khai thác của Lâm gia, không thể coi là thù sâu oán nặng. Nhưng Lâm gia quá ép người, tam thẩm và Duẫn Nhi của ta hiện đang nằm trong bệnh viện, ta phải làm sao? Chẳng lẽ ta về nói với họ rằng, tam thẩm đừng giận, ngoan ngoãn về Lâm gia đi, Lâm gia đã xin lỗi rồi, hơn nữa thế lực Lâm gia lớn, chúng ta không thể chọc giận?

- Thẩm cứ nhẫn nhục chịu đựng ở Lâm gia trước đi, để Duẫn Nhi ngoan ngoãn gả đi theo sắp xếp của Lâm gia, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, đợi ta từ từ kiếm được nhiều tiền rồi tìm cách báo thù? Ta sợ mình có thể nhẫn nhịn mười năm, nhưng tam thẩm chưa chắc đã có thể nhẫn nhịn thêm mười năm nữa. Huống chi, làm sao đảm bảo tương lai Lâm gia sẽ không thu thập ta?

- Mối quan hệ giữa tam thẩm ta và Lâm gia là một phần nguyên nhân ta muốn đối đầu với Lâm gia, nguyên nhân thứ hai, Lâm gia là miếng mỡ béo. Ta tự mình không nuốt được, không sao cả, ta đứng ra làm con dao cắt thịt cho những kẻ có thực lực nuốt được là được rồi. Ta không tham lam, làm con dao cắt miếng thịt Lâm gia này, dính chút mỡ là được.

- Không nghe ngươi nói nhiều như vậy, ta chỉ hỏi ngươi có nhất định phải đối đầu với Lâm gia không?

Chử Hiếu Tín trợn tròn hai mắt, đợi Tống Thiên Diệu nói xong vẫn lặp lại câu hỏi trước đó.

Tống Thiên Diệu gật đầu, khẳng định nói:

- Phải.

- Ta là ông chủ của ngươi cũng được, đại ca cũng được, thế nào cũng được, Chử gia không ủng hộ ngươi, ta không thể làm chủ Chử gia, ta ủng hộ ngươi, khi ngươi gặp Lư Văn Huệ, ta

đã cãi nhau một trận với lão đầu, ta nói với hắn, ngân hàng không chịu cho A Diệu vay tiền, A Diệu là người từ Chử gia đi ra, ngân hàng không giúp Chử gia cũng phải giúp.

- Cha ta liền nói những lời ta đã nói trước đó, đợi ngươi thua rồi mới giúp ngươi thu dọn hậu quả. Làm người không nên như vậy, ngươi vay không được tiền, ta vay được, biệt thự là để cưới vợ, không thể tùy tiện xử lý, nhưng ngoài 40% cổ phần của ta ở công ty Lợi Khang cộng thêm nhà máy dược phẩm, có thể thế chấp cho ngân hàng.

Chử Hiếu Tín dùng sức bóp vai Tống Thiên Diệu nói:

- Đợi ta lo xong thủ tục ngày mai, ngươi đến Lợi Khang lấy tiền.

Nói xong câu đó, Chử Hiếu Tín lảo đảo đứng dậy, đi về phía ngoài phòng, Tống Thiên Diệu một tay kéo Chử Hiếu Tín lại:

- Đại ca, ngươi phát điên à?!

- Ta đã nghĩ kỹ, hiện giờ ngươi chắc đang rất khó xử, ngân hàng không vay được tiền, lão đầu của ta lại không ủng hộ ngươi, cưỡi hổ khó xuống, lại không chịu lùi một bước. Ta không ủng hộ ngươi, ai ủng hộ ngươi? Thua mất Lợi Khang cũng không sao, cùng lắm ta lại quay về cuộc sống trước kia phải xin tiền tiêu vặt khi về nhà, gom tiền mở một công ty nhỏ, ngươi tiếp tục làm thư ký cho ta, với đầu óc của ngươi, sớm muộn gì cũng có cơ hội quật khởi. Nói đến động não, ta không bằng ngươi, những chuyện cắt thịt ngươi nói, ta nghe không hiểu, cũng không đủ kiên nhẫn để nghe. Nhưng nói đến làm người, ngươi không bằng ta, làm người chỉ dựa vào một chữ tín.

Chử Hiếu Tín nói với Tống Thiên Diệu:

- Toàn bộ ngân hàng Hồng Kông đều đứng về phía Lâm gia chờ xem ngươi thua, ta vẫn đứng bên này ủng hộ ngươi. Đi thôi, vợ ta còn chưa biết chuyện này, nhưng biết rồi dù có giận cũng không sao, dù sao cũng đã lên giường rồi, muốn hủy hôn thì ta cũng chiếm lợi thế.

Nói xong, Chử Hiếu Tín cười ha hả hai tiếng, gỡ tay Tống Thiên Diệu đang nắm mình ra, đi về phía ngoài phòng.

- Ta sẽ không đi lấy đâu, huynh cũng đừng thế chấp.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiếu Tín đã đi đến cửa:

- Chuyện này không liên quan đến đại ca, ta tự có chừng mực, ngươi đừng can thiệp…

Chử Hiếu Tín bực bội khoát tay:

- Dùng hay không tùy ngươi, tiền để trong tài khoản Lợi Khang, về dỗ vợ trước đã.

Khi Chử Hiếu Tín bước ra khỏi phòng riêng, Tống Thiên Diệu ngồi lại vào ghế, tự rót cho mình nửa ly whisky nồng nặc mùi cồn rồi uống một hơi. Vị lão bản Chử Hiếu Tín này của hắn, làm người thật sự không thể chê vào đâu được.

Chương 636. Sự cố bất ngờ (1)

Cả Hồng Kông không ai tin hắn, nhưng Chử Hiếu Tín tin. Không ai ủng hộ hắn, nhưng Chử Hiếu Tín ủng hộ. Tuy nhiên chuyện này, Tống Thiên Diệu thật sự không muốn Chử Hiếu Tín can thiệp vào. Hắn vừa can thiệp, nhà họ Chử, nhà họ Lư sẽ lập tức bày tỏ sự không hài lòng với Tống Thiên Diệu.

Dù cho Chử Hiếu Tín tự nguyện mở miệng bỏ tiền ra, chuyện này cũng sẽ tính vào đầu hắn Tống Thiên Diệu. Chử Hiếu Tín đánh bạc thắng cùng hắn thì còn tốt, mọi người đều vui vẻ. Nếu xảy ra chút tình huống ngoài ý muốn, nhà họ Chử, nhà họ Lư vì bảo vệ Chử Hiếu Tín, cũng có thể dứt khoát bán đứng Tống Thiên Diệu hắn.

Tình nghĩa của Chử Hiếu Tín tối nay, Tống Thiên Diệu có thể ghi nhớ. Nhưng tiền trong tay Chử Hiếu Tín, Tống Thiên Diệu một xu cũng không dám động vào. Động vào rồi, mối quan hệ miễn cưỡng duy trì với nhà họ Chử, nhà họ Lư này sẽ đứt đoạn theo, nói không chừng còn trở mặt thành thù.

- Lão bản, thủ hạ của Lôi tiên sinh đã đến, nói rằng thuyền của hắn đã cập bến, có thể đi Ma Cao bất cứ lúc nào. Dùng thuyền của hắn sẽ nhanh hơn và an toàn hơn. Còn nữa, khách sạn ở Ma Cao tiểu đệ cũng đã gọi điện trước để tam ca sắp xếp xong xuôi rồi.

Hoàng Lục ở bên ngoài thò đầu vào, nói với Tống Thiên Diệu đang nhắm mắt tự xoa bóp đầu bên trong.

Tống Thiên Diệu chậm rãi đứng dậy:

- Đi thôi. Thực ra ta rất không thích đến Ma Cao. Ma Cao quá hỗn loạn. Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo nhà họ Lâm ở Hồng Kông có mặt mũi lớn như vậy, mà Ma Cao lại vừa hay có người căm thù nhà họ Lâm thấu xương.

…

Chiếc tàu hàng cơ động màu xám đen cày một vệt sóng trắng trên mặt biển dưới ánh hoàng hôn, bến cảng Nam Loan của Ma Cao đã mơ hồ hiện ra dưới ánh tà dương.

- Ta không hiểu ngươi, tiền đã đủ nhiều rồi, sao không yên ổn làm ăn, nhất định phải gây sóng gió với nhà họ Lâm? Bây giờ cả Hồng Kông đều biết ngươi ngạo mạn bất tuân, tự đại, ngân hàng đều không chịu cho ngươi vay tiền, khổ sở làm gì? Kiếm tiền thì nên kín đáo một chút chứ. Như ta, ta kiếm tiền chỉ là muốn không phải như hồi nhỏ, ngay cả đôi giày cũng không có, cứ phải ở trên thuyền, mơ ước có được một căn nhà trên mặt đất.

- Bây giờ ngươi đã có tiền rồi, sống thoải mái cuộc sống của mình không tốt sao? Ở Hồng Kông có nhiều việc làm ăn như vậy, đâu nhất định phải đối đầu với người ta khắp nơi mới kiếm được tiền.

Lôi Anh Đông ngồi cùng Tống Thiên Diệu trên boong tàu hàng, cởi lỏng cúc áo sơ mi và cà vạt, hứng gió biển vừa bóc những con hàu sống nhỏ và tươi, mang vị mặn của nước biển vừa trò chuyện.

Tống Thiên Diệu từ tốn gạt một mảnh vỏ sò nhỏ, đưa phần thịt hàu tươi mềm cùng chút nước biển vào miệng, thưởng thức hương vị trên đầu lưỡi, rồi nở một nụ cười rạng rỡ với Lôi Anh Đông:

- Ở Hồng Kông có nhiều việc làm ăn lắm sao? Bây giờ ngươi chỉ là trong túi ít tiền, nên mới thấy có nhiều việc làm

ăn. Đợi khi ngươi càng có nhiều tiền, ngươi sẽ phát hiện ra, việc làm ăn có thể làm sẽ càng ngày càng ít đi. Bây giờ ngươi không có nhiều tiền bằng ta, đương nhiên không hiểu được nỗi khó khăn của ta.

- Đồ khốn, ta có lòng tốt khuyên ngươi, ngươi lại chế giễu ta?

Lôi Anh Đông cũng cười lên:

- Có nhiều tiền thì ghê gớm lắm sao? Bây giờ người đang ở trên biển, không nói vài câu nghe cho lọt tai, coi chừng ta ném ngươi xuống cho cá ăn đấy.

- Ngươi ném ta xuống cho cá ăn, coi Lục ca bên cạnh là đồ bỏ à? Lục ca, Lục… Coi như ta chưa nói gì.

Tống Thiên Diệu quay đầu định tìm Hoàng Lục đứng sau lưng mình, phát hiện Hoàng Lục nửa thân người dựa vào cửa khoang tàu đang buồn chán ngủ gật, nước miếng sắp chảy ra từ khóe miệng.

- Lúc ngươi lên tàu, ta đã bảo mấy thủ hạ mang ba trăm vạn tiền mặt đến xưởng tóc giả của ngươi, coi như cho ngươi mượn. Nhiều hơn thì không có, thắng nhớ trả ta, thua thì coi như ta xui xẻo, bị cảnh sát nước ngoài tịch thu hàng.

Thấy khoảng cách đến bến cảng Nam Loan càng lúc càng gần, Lôi Anh Đông ném những vỏ sò trong tay và dưới chân xuống biển, vỗ vỗ tay, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu sững người:

- Làm cái quỷ gì vậy?

- Ngươi không phải thiếu tiền sao?

Lôi Anh Đông lý đương nhiên nói:

- Đừng làm cái vẻ mặt đó, ta cũng chưa định tính lãi với ngươi.

Tống Thiên Diệu từ từ đứng dậy khỏi boong tàu:

- Ai nói cho ngươi biết ta thiếu tiền?

- Cả Hồng Kông đều đã biết, ngươi không thể vay tiền ở Hồng Kông được nữa, lần này ngươi đến Ma Cao chẳng phải là muốn vay tiền từ ngân hàng của Hà tiên sinh sao?

Lôi Anh Đông nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Ngươi không định nói là số tiền trong túi ngươi hiện giờ đủ để đối phó với nhà họ Lâm chứ? Khoác lác cũng phải có chừng mực.

- Ta đến Ma Cao là vì người chứ không phải vì tiền.

Tống Thiên Diệu nói với Lôi Anh Đông.

Lôi Anh Đông quay người khoác lên chiếc áo mưa rộng màu đen, đi vào trong khoang thuyền:

- Dù sao cũng được, khi ngươi không cần nữa thì nhớ trả lại cho ta. Này, mấy đứa các ngươi, đừng đánh bài nữa, mau đến bến tàu, lanh lẹ lên.

Hoàng Lục đợi Lôi Anh Đông vào khoang thuyền mới đứng thẳng người từ khung cửa, nhìn về phía bến tàu Nam Loan đang ngày càng gần:

- Lão bản, đã sắp xếp xe hơi chờ sẵn ở bến tàu rồi, Tam ca nói sáng mai, Hà tiên sinh sẽ dẫn người gặp ngươi tại văn phòng ngân hàng Đại Phong.

- Mọi người đều nghĩ ta đến Ma Cao để vay tiền, chỉ có Hà tiên sinh biết ta đến để nhờ hắn giúp hẹn gặp một người.

Thuyền từ từ cập bến, đợi thuộc hạ của Lôi Anh Đông hạ xuống, Tống Thiên Diệu chào Lôi Anh Đông rồi dẫn Hoàng

Lục lên xuồng, chèo về phía cầu tàu. Hoàng Lục đứng trước mặt Tống Thiên Diệu, tay đặt bên hông, mắt quan sát môi trường bến tàu đã tối sầm.

Chương 637. Sự cố bất ngờ (2)

Xuồng nhanh chóng đến cầu tàu, người quen của Hoàng Lục do Hoàng Tử Nhã phái đến đón hai người lên xe hơi, lái vào khách sạn Tân Á Ma Cao.

Khách sạn Tân Á Ma Cao là sản nghiệp của Hà Hiền, an ninh tự nhiên không cần phải nói, hầu như từ quản lý đến phục vụ trong khách sạn đều là tai mắt của Hà Hiền. Tống Thiên Diệu vào phòng mình, vừa định đi đến cửa sổ duỗi người, cảm thán lần này đến Ma Cao cuối cùng cũng yên ổn thì…

- Ầm ầm ầm ầm!

Một loạt tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên bên ngoài! Làm cả căn phòng rung lên nhè nhẹ!

Hoàng Lục kéo Tống Thiên Diệu ra khỏi cửa sổ, tay kia kéo rèm cửa lại, giọng nói hoàn toàn không thấy chút hoảng hốt:

- Đừng lo, lão bản, là tiếng pháo, nghe âm thanh thì từ hướng Quan Sáp.

- Tiếng pháo?

Tống Thiên Diệu sửng sốt.

Xem ra mình quả thật không hợp với Ma Cao, lần trước đến chỉ toàn tiếng súng, lần thứ hai đã đổi thành pháo kích liên hoàn? Tuy đạn pháo khó có thể nổ đến chỗ mình, nhưng nghe tiếng pháo vẫn đang nổ, Tống Thiên Diệu vẫn có chút kinh hãi.

Hắn không sợ bị tính toán trên thương trường, nhưng lại sợ chết không rõ ràng, quỷ biết được ở Ma Cao này, có khi nào đạn pháo rơi trúng đầu không.

- Chắc là lính đen canh giữ Ma Cao cho bọn quỷ Bồ Đào Nha lại bắn đạn giả.

Hoàng Lục ở lâu tại Ma Cao nên khá hiểu nơi này.

Tiếng pháo dày đặc chỉ kéo dài chừng ba năm phút rồi ngừng lại, Tống Thiên Diệu dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó quay lại phòng khách mở radio mà khách sạn cung cấp cho phòng hạng sang, nghe những bài hát được phát để giết thời gian. Chưa hết hai bài hát thì cửa phòng đã bị gõ.

- A Hùng.

- Tam ca?

Hoàng Lục nghe ra giọng Hoàng Tử Nhã bên ngoài cửa, nhưng tay vẫn cảnh giác đặt bên hông.

Giọng Hoàng Tử Nhã nói:

- Là ta.

Hoàng Lục liếc nhìn Tống Thiên Diệu đang ngồi trên sofa, rồi tự mình đi đến cửa áp tai nghe ngóng, từ từ mở cửa.

Bên ngoài không chỉ có Hoàng Tử Nhã, Hà Hiền được sáu bảy vệ sĩ hộ tống bước nhanh vào phòng.

- Hà tiên sinh?

Tống Thiên Diệu giật mình, một nhân vật nhỏ như mình không đáng để Hà Hiền đặc biệt đến thăm vào buổi tối.

Sắc mặt Hà Hiền hơi âm trầm, đợi cửa phòng khách đóng lại, hắn vẫy tay với Tống Thiên Diệu rồi ngồi xuống sofa:

- Mượn phòng ngươi trốn một đêm cho yên tĩnh.

- Có chuyện gì vậy?

Hoàng Lục ghé sát bên cạnh tam ca Hoàng Tử Nhã, hỏi nhỏ.

- Ở Quan Sáp, lính đen và quân giải phóng nổ súng đánh nhau, rồi hai bên bắn vài chục quả đạn pháo vào nhau, làm Quan Sáp đóng cửa đến giờ.

Hoàng Tử Nhã liếc nhìn Hà Hiền đang ngồi trên sofa với vẻ mặt âm trầm, không cố ý hạ thấp giọng, nói với Hoàng Lục một câu.

Tống Thiên Diệu bên cạnh cũng nghe được những lời này.

Hà Hiền lúc này muốn đưa tay lấy điếu thuốc, Tống Thiên Diệu từ bên cạnh giúp hắn châm lửa, Hà Hiền phả ra hai luồng khói từ lỗ mũi:

- Vốn định ngày mai mới gặp ngươi, không ngờ điện thoại ở nhà, công ty reo inh ỏi, nên đành đến đây trốn cho yên tĩnh.

- Tổng đốc Ma Cao muốn làm khó Hà tiên sinh?

Tống Thiên Diệu ngồi xuống bên cạnh, nói với Hà Hiền.

Hà Hiền gật đầu:

- Vị trí của ta khó làm, bọn quỷ ngoại quốc dám nổ súng, là đã tính toán kỹ nhiều vật tư cần thiết của đại lục phải dựa vào cửa khẩu Ma Cao để vận chuyển vào, trước khi nổ súng không thèm báo cho ta một tiếng, sau đó lại muốn ta đứng ra… Mẹ kiếp… Còn sót một việc, Huấn Chính, ngươi lập tức dẫn người đến công ty Nam Hoa, cửa khẩu hiện đang giới nghiêm, bến tàu tạm thời đóng cửa nhưng không sao, cầm danh thiếp của ta để Trần Ngũ Hắc tìm một chiếc tàu nhanh ở bến, những việc khác tạm thời không cần quản, đưa những đồng chí đại lục ở công ty Nam Hoa ra khỏi Ma Cao an toàn trước, không thể để bọn quỷ ngoại quốc giữ họ lại.

- Biết rồi.

Hoàng Tử Nhã đưa tay quay số điện thoại, Hà Hiền lên tiếng:

- Ngươi tự mình dẫn đội đi, không được có sai sót.

- Hà tiên sinh, nơi này của ngài…

Hoàng Tử Nhã nghe Hà Hiền bảo hắn tự mình đi đưa người giữa đêm, có chút do dự.

Hà Hiền búng tàn thuốc:

- Nơi này của ta không sao cả, đằng nào cũng không rời khỏi khách sạn đêm nay, dù là bọn quỷ ngoại quốc hay Quốc dân đảng, cũng không thể kéo đại bác đến đây phá tan khách sạn của ta, đi đi.

- Chăm sóc tốt cho Hà tiên sinh.

Hoàng Tử Nhã quét mắt nhìn những vệ sĩ khác trong phòng, rồi một mình ra cửa rời đi.

Tống Thiên Diệu không quan tâm đến những chuyện khác, hắn cũng không thể xen vào, nhưng riêng tin tức bến tàu bị đóng cửa khiến hắn có chút buồn bực, quả nhiên không nên đến cái nơi quỷ quái Ma Cao này.

Hà Hiền quả thật rất trầm tĩnh, không gọi một cuộc điện thoại nào, thậm chí còn bảo người lấy một bộ cờ tướng, ngồi trước ghế sofa đánh cờ với Tống Thiên Diệu, cho đến gần sáng, Hà Hiền mới vào phòng ngủ chính đi ngủ, còn Tống Thiên Diệu thì về phòng phụ nghỉ ngơi.

Đến sáng hôm sau khi thức dậy, Tống Thiên Diệu nhận thấy Hoàng Tử Nhã đã xuất hiện trở lại bên cạnh Hà Hiền, Hà Hiền đang gọi một cuộc điện thoại trong phòng khách, Tống Thiên Diệu không rõ đầu dây bên kia là ai, nhưng rõ ràng là người thân tín của Hà Hiền, Hà Hiền cầm ống nghe nói:

- Ta đâu có thời gian gặp hắn, ta đang bàn chuyện làm ăn với bạn từ Hồng Kông đến đây, không có thời gian, ít nhất phải mất hai ngày! Đừng tưởng Tổng đốc Ma Cao là có thể muốn làm gì ở Ma Cao cũng được, lần này pháo kích là bọn quỷ ngoại quốc nổ súng trước, ta đã nhận được tin, đại lục đã điều động một sư đoàn quân giải phóng, dựng đại pháo ở phía bắc cửa khẩu, sẵn sàng nã pháo bất cứ lúc nào, dùng vũ lực thu hồi Ma Cao!

Chương 638. Làm một thanh đao tốt (1)

- Cho dù không thu hồi, sau này lương thực, nước uống, rau củ của Ma Cao cũng đừng hòng vận chuyển từ đại lục vào nữa! Để hơn mười vạn người Ma Cao đến phủ Tổng đốc mua từ bọn quỷ ngoại quốc đi! Mẹ kiếp, không nể mặt ta chính là không nể mặt người Trung Quốc, muốn đóng cửa khẩu để cắt đứt vật tư?

- Ta sẽ khiến những tên quỷ ngoại quốc ở Ma Cao này không có lấy một lá rau một giọt nước để ăn! Không chỉ đóng cửa khẩu, các bến tàu ở Ma Cao, những tàu chở vật tư sinh hoạt cũng đều cho chúng ra biển khơi hết, đứa nào không có lệnh của thương hội, lệnh của ta mà dám tự ý dỡ hàng ở bến tàu Ma Cao, sau này đừng trách có người cho nổ tung tàu của chúng! Ta muốn xem xem, hơn mười vạn người nổi loạn, bọn quỷ ngoại quốc còn ngồi yên được không!

Nói xong, Hà Hiền gác máy, gọi Tống Thiên Diệu đang bước ra, giọng nói vang dội:

- A Diệu, vừa hay cùng ăn sáng, vốn định sáng nay dẫn ngươi đi gặp Lobo, giờ xảy ra chuyện, ủy khuất ngươi một chút, thân phận hắn đặc biệt, rất nhiều việc của Tổng đốc Ma Cao đều phải nhờ hắn đứng ra giải quyết, bây giờ chủ động gặp hắn, bọn quỷ ngoại quốc lập tức sẽ lên giọng, không thể cho bọn quỷ ngoại quốc cơ hội này, đợi Lobo đến cầu ta, ngày thường ta với hắn không phân biệt, gặp mặt cũng bình thường thôi, nhưng lúc này, mỗi người thuộc một nước, thái độ cần có

vẫn phải có đôi chút, không thể để bọn quỷ ngoại quốc nghĩ người Trung Quốc dễ bắt nạt.

- Ta cũng là người Trung Quốc, Hà tiên sinh nói sao thì làm vậy.

Tống Thiên Diệu nói với Hà Hiền.

Pedro Lobo mà Hà Hiền nhắc đến chính là người mà Tống Thiên Diệu muốn gặp lần này.

Pedro Lobo, người Bồ Đào Nha sinh ra ở Ma Cao, là cục trưởng Cục Kinh tế Ma Cao, cùng với Hà Hiền nắm giữ độc quyền kinh doanh vàng ở Ma Cao, được gọi là Vua Vàng Ma Cao, người phát ngôn của Tổng đốc Ma Cao.

Lâm Hi Chấn và Lobo là kẻ thù không đội trời chung ở Ma Cao. Lâm Hi Chấn từng gửi đơn kiến nghị tới chính quyền thuộc địa Ma Cao và 16 luật sư tham gia soạn thảo luật pháp Ma Cao: Trong đơn tuyên bố rằng từ khi kinh doanh thuốc phiện, hắn luôn tuân thủ pháp luật, làm tròn trách nhiệm, trong khi ủy viên thuốc phiện Ma Cao Lobo cùng những kẻ khác tìm mọi cách cướp đoạt quyền độc quyền thuốc phiện của hắn. Lobo là kẻ tham ô hối lộ, lợi dụng quyền lực mưu lợi riêng, mong chính quyền Ma Cao điều tra nghiêm túc.

Nếu không nhận được câu trả lời thỏa đáng, hắn sẽ sớm đến Paris, New York, Lisbon, Hồng Kông và các nơi khác để kiến nghị, tố cáo sự thối nát, đen tối trong cai trị của chính quyền thuộc địa Ma Cao với các nước phương Tây.

Lá đơn kiến nghị này khiến danh tiếng của Pedro - Lobo bị tổn hại nặng nề, nhiều năm không thể gượng dậy, mãi đến khi Thế chiến II bùng nổ mới có cơ hội được trọng dụng lại.

Lá đơn kiến nghị mang đậm ý đe dọa này cuối cùng kết thúc bằng việc chính quyền Ma Cao nhượng bộ, đảm bảo việc kinh doanh thuốc phiện của Lâm Hi Chấn sẽ không bị ảnh

hưởng, và không bị công khai ra các nước phương Tây. Tuy nhiên, nửa tháng sau sự kiện đơn kiến nghị, Lâm Hi Chấn - người đã như ý giữ được quyền độc quyền thuốc phiện ở Ma Cao, bị sát thủ dùng súng tiểu liên bắn chết trên đường Wellington ở Hồng Kông, chết thảm trên đường phố, nhà họ Lâm hoàn toàn rút lui khỏi sân khấu Ma Cao.

…

- Hùng ca, có nhận được tin tức gì về Tống tiên sinh và nhà họ Lâm chưa…

Lam Cương ngậm điếu thuốc, ghé sát vào Nhan Hùng hạ thấp giọng nói.

Nhan Hùng nâng ly bia uống một ngụm, mắt nhìn vũ nữ thoát y đang lắc lư, cởi bỏ xiêm y trên sân khấu, miệng nói:

- Đương nhiên là có rồi, ta đã sắp xếp A Dược đến bệnh viện Dưỡng Hòa, có khi còn biết sớm hơn ngươi nữa.

- Đối thủ là nhà họ Lâm đấy, ta nhận được tin từ lão cha ta, nói rằng nhà họ Chử lần này không định ra mặt giúp Tống tiên sinh, không có nhà họ Chử làm chỗ dựa phía sau, ta thấy nhiều khả năng Tống tiên sinh… e rằng sẽ thua rất thảm.

Lam Cương mặt có vẻ khó coi:

- Ta đã trúng một phát đạn, Tống tiên sinh vẫn chưa cho ta một lời giải thích, chẳng lẽ ta xui xẻo đến thế sao?

Nhan Hùng chuyển ánh mắt từ sân khấu sang mặt Lam Cương, giọng điệu có phần thận trọng hỏi:

- Ngươi không phải đang có ý nghĩ gì khác chứ?

- Ta không được như Hùng ca, hiện giờ ngươi đã đứng vững ở Vượng Giác, không chỉ anh em ở đồn Vượng Giác đều phục ngươi, mà nhiều anh em ở các đồn khác cũng lấy ngươi làm mục tiêu, ngươi hiện giờ có uy tín trong cảnh sát, Vượng

Giác lại béo bở, dù bây giờ Tống tiên sinh có xảy ra chuyện, ngươi cũng không cần lo lắng, còn có Chử tiên sinh làm chỗ dựa phía sau, nhưng khu vực của ta là vùng sa mạc, không chỉ lợi lộc bình thường, tiền cũng chưa kiếm đủ, chức vụ cũng chưa thăng, nếu Tống tiên sinh có chuyện, ta sẽ thảm lắm?

Lam Cương lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, nhìn Nhan Hùng:

- Không dám nói là có ý nghĩ gì khác, nhưng nếu Tống tiên sinh thật sự thua, hắn có quan hệ với nhà họ Chử, chưa chắc đã thất bại hoàn toàn, nhưng những kẻ nhỏ bé như ta, hắn có lẽ sẽ không lo được…

- Nói thẳng ra đi, đừng vòng vo tam quốc nói những lời vô ích.

Nhan Hùng thẳng thừng ngắt lời Lam Cương, nhìn chằm chằm vào đối phương hỏi.

Chương 639. Làm một thanh đao tốt (2)

Lam Cương nhún vai:

- Nhà họ Lâm chiều nay đã cho người đến đồn gặp ta.

Nhan Hùng theo phản xạ hít một hơi lạnh, nhìn Lam Cương không nói nên lời, một lúc lâu sau mới nghi hoặc nói:

- Nhà họ Lâm gặp một kẻ nhỏ bé như ngươi để làm gì?

- Không biết.

Lam Cương cười khổ lắc đầu:

- Người đến chỉ nói để ta suy nghĩ kỹ, là muốn tiếp tục đi theo Tống Thiên Diệu vô căn vô cội, không biết lượng sức mình, hay là làm một người thông minh biết thời thế, nếu muốn làm người thông minh, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ biết phải làm gì.

- Vậy ngươi muốn đứng về phía nhà họ Lâm?

Nhan Hùng cầm chai bia, nói với Lam Cương.

Lam Cương cúi đầu, búng tàn thuốc:

- Ta chỉ là không biết nên làm thế nào nên mới hỏi ngươi, theo lý thì chức vụ của ngươi cao hơn ta, nhà họ Lâm cũng phải tìm ngươi trước mới đúng.

Nhan Hùng căng thẳng khuôn mặt, nhíu mày nhìn về phía Lam Cương:

- Lâm gia sẽ không tìm ta, tất cả mọi người đều biết ta có Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín đứng sau lưng, nếu ta có ý

đồ khác, dù Tống tiên sinh có tâm mà không đủ sức thu thập ta, thì Chử tiên sinh cũng có thể giúp hắn ấy dạy dỗ ta.

- Hùng ca, huynh dạy cho ta đi? Tống tiên sinh thua Lâm gia, ngươi có Chử Hiếu Tín đứng sau lưng nên đương nhiên không sao, nhưng bây giờ Lâm gia bắt ta chọn phe, tiếp tục đứng về phía Tống tiên sinh, hay là giúp Lâm gia làm một số việc hiện tại còn chưa biết.

Lam Cương nói với giọng buồn bực.

Trước đây, Lam Cương rất khâm phục trí tuệ của Tống Thiên Diệu, nhưng lần này Tống Thiên Diệu đối đầu với Lâm gia, Lâm gia lại tìm đến hắn - một tên cảnh sát nhỏ, ý nói Lâm gia có việc cần hắn giúp đỡ, cho hắn cơ hội, nếu sẵn lòng giúp đỡ, sau khi Lâm gia giải quyết xong Tống Thiên Diệu, sẽ không bạc đãi hắn, còn nếu không muốn, khi mọi chuyện kết thúc, Lâm gia tự nhiên sẽ sắp xếp người tìm hắn gây rắc rối.

- Nghe Lâm gia nói nhảm.

Nhan Hùng tu một ngụm bia, đưa ánh mắt trở lại sân khấu ở giữa, vũ nữ đã cởi bỏ bộ quần áo cuối cùng trong tiếng hò hét của đám đàn ông, thân thể trắng nõn uốn éo dưới ánh đèn, khiến đám đàn ông phía dưới huýt sáo, hò reo vang dội.

Tiếng ồn quá lớn, Lam Cương không nghe rõ lời Nhan Hùng nói, nên nhìn về phía hắn, hỏi lại một câu:

- Ngươi nói gì vậy? Hùng ca?

Nhan Hùng lấy từ ví ra một tờ mười đô la Hồng Kông, vò thành một cục ném về phía thân thể người phụ nữ trên sân khấu, quay đầu lại nói với Lam Cương đầy tự tin:

- Ta nói, nghe Lâm gia nói nhảm! Làm sao Tống tiên sinh có thể thua được.

- Ngươi quả là rất tự tin vào Tống tiên sinh.

Lam Cương bị giọng điệu của Nhan Hùng làm cho sửng sốt, rồi cười một tiếng.

Nhan Hùng lau vết bia bên mép:

- Đúng vậy, Lâm gia có gì đáng sợ chứ, Tống tiên sinh mới là đáng sợ nhất, ta sợ hắn đến tận xương tủy. Vô Đầu, ta nói cho ngươi biết, lần này ngươi không nghe lời Lâm gia, cho dù Tống tiên sinh có thua, Lâm gia cũng không đến nỗi giết ngươi, nhiều nhất là tìm cách dùng quan hệ trong cảnh sát, điều ngươi đến một đồn nhỏ, kết quả tệ nhất cũng chỉ là mặc lại quân phục canh gác ở Sa Đầu Giác, giống như ta vậy, từ từ chờ đợi cơ hội mà thôi. Nhưng ngươi có nghĩ đến chưa, nếu Tống tiên sinh không thua, hoặc là thua không triệt để, vẫn còn sức, lúc đó ngươi không chỉ đơn giản là bị giáng chức đâu, đừng bị những lời của Lâm gia dọa sợ, cứ làm việc của mình là được rồi.

- Biết rồi, vốn trong lòng cũng không định giúp Lâm gia, chỉ là luôn nghĩ Tống tiên sinh không thể thắng được Lâm gia, nên có chút lo lắng.

Lam Cương dụi tắt điếu thuốc, nâng ly bia lên cụng với Nhan Hùng:

- Ngươi nói xem, Lâm gia tìm một tên cảnh sát nhỏ như ta làm gì? Những nhân vật lớn đó làm việc, người như chúng ta có thể giúp được gì? Thủ đoạn của cảnh sát không ngoài…

- Làm chứng giả, ép cung, vu oan.

Nhan Hùng nhìn Lam Cương nói tiếp:

- Lâm gia muốn vu oan cho Tống tiên sinh? Hay là muốn làm chứng giả? Gọi điện cho Tống tiên sinh, bất kể thật giả, cứ nói chuyện này cho hắn biết trước đã.

…

- Cẩm ca, toàn bộ sự việc là như vậy, tiểu tử Tống Thiên Diệu sau khi gặp ta xong, nói hắn sẽ đi Ma Cao.

Lư Văn Huệ nói xong toàn bộ sự việc rồi nhìn về phía đại ca của mình, người đứng đầu hiện tại của Lư gia đã bám rễ bốn đời ở Hồng Kông, trải qua trăm năm không đổ - Lư Văn Cẩm Tư lệnh huân chương của Đế quốc Anh, người được trao tặng huân chương Hiệp sĩ của Đế quốc Anh, ủy viên Hội đồng Hành chính Hồng Kông, ủy viên Hội đồng Quản trị Đại học Hồng Kông, cố vấn tổng của Hội Bảo Lương Hồng Kông, tổng cố vấn của Đông Hoa Tam Viện Hồng Kông, chủ tịch Nam Hoa Thể dục Hội, chủ tịch Tổng hội Bóng đá Hồng Kông, cố vấn Tổng Thương hội Trung Hoa Hồng Kông, Thái Bình Thân sĩ - Tư lệnh Lư Văn Cẩm.

Lư Văn Cẩm năm nay 59 tuổi, ông nội hắn là người lai Anh-Trung, người nhà họ Lư có gen người da trắng trong cơ thể, điều này khiến thân hình Lư Văn Cẩm cao lớn hơn nhiều so với người già bình thường, đường nét khuôn mặt cũng rõ ràng hơn. Có lẽ do thường xuyên cúi đầu làm việc nên hơi gù lưng, mái tóc nhuộm đen được cắt tỉa gọn gàng, trên mặt đeo một cặp kính gọng vàng, ngay cả ở nhà cũng mặc áo sơ mi cổ cứng màu trắng, chỉ hơi xắn tay áo lên một chút, trông có vẻ thoải mái hơn so với khi ở trước mặt người khác. Ngồi trên ghế sofa, hoàn toàn không thể nhìn ra khí chất của một gia chủ dòng họ lớn năm đời, chỉ là một học giả nghiêm túc không hay cười nói.

Chương 640. Làm một thanh đao tốt (3)

- Tên tiểu tử đó nói với ngươi, hắn đi gặp Lobo?

Lư Văn Cẩm nghe xong lời của tam đệ mình, liếc nhìn đối phương, chậm rãi nói.

Lư Văn Huệ khẽ lắc đầu:

- Hắn chỉ nói muốn đi Ma Cao, nhưng đi Ma Cao mà không gặp Lobo, lẽ nào thật sự đi vay tiền? Nếu chỉ là vay tiền, tại sao hắn phải nói ra kế hoạch của mình với ta?

- Hắn chỉ là báo trước cho ngươi một tiếng thôi, không vội, tên tiểu tử này cũng coi như là người thông minh. Tuy không biết tại sao hắn nhất định phải đối đầu với nhà họ Lâm, nhưng về phương pháp mà nói, quả thật là sắc bén hơn người. Lobo không thiếu tiền, lại căm thù nhà họ Lâm thấu xương, giờ có người tự nguyện nhảy ra làm dao cho hắn, hắn chắc chắn sẽ đồng ý.

- Còn em vợ của nhạc phụ ta là Hạ Tá Chi hiện đang làm ăn đài phát thanh thương mại ở Ma Cao, được Lobo che chở. Lobo để nhà họ Hạ ở Hồng Kông giúp đỡ tên họ Tống này một chút, nhìn mặt đứa con riêng không thể về Hồng Kông kế thừa sự nghiệp của mình là Tá Chi, nhạc phụ ta cũng không thể từ chối. Nếu hắn nhúng tay vào, ta là con rể của hắn, không thể không quan tâm.

- Lúc đó tình thế sẽ là Lobo ở Ma Cao, nhà họ Hạ ở Hồng Kông, nhà họ Lư, ba bên cầm con dao tên Tống Thiên Diệu này đối đầu với nhà họ Lâm. Người ngoài nhìn vào thấy nhà

họ Lâm đối phó với Tống Thiên Diệu, tưởng chừng như sư tử bắt thỏ dễ dàng, nhưng thực tế tên tiểu tử này đã tính toán theo kiểu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Hắn tự làm mồi nhử, trực diện đối đầu với nhà họ Lâm, Lobo, nhà họ Hạ, nhà họ Lư chính là ba con chim sẻ ẩn nấp sau lưng hắn. Nếu con bọ ngựa nhà họ Lâm này ra tay lộ sơ hở bị ba nhà chộp được, chắc chắn sẽ chết.

Lư Văn Cẩm tháo kính, lấy miếng vải mềm từ hộp kính bên cạnh chậm rãi lau kính và nói.

Lư Văn Huệ tự tay rót cho mình một tách trà từ ấm tử sa trên bàn trà, cầm lên tay ngửi ngửi hương trà:

- Ta cũng nghe kế hoạch của hắn quả thật sắc bén, nếu không cũng không đặc biệt đến gặp ngươi.

- Vậy cũng phải xem tên tiểu tử này có đủ tư cách làm dao hay không. Lý do hắn nói với ngươi là đi Ma Cao mà không nói đến Lobo, chính là vì hắn cũng chưa chắc chắn Lobo có cho hắn cơ hội hay không. Nhưng theo như ngươi nói, kinh nghiệm của tên Tống Thiên Diệu này, Lobo nhiều khả năng sẽ động lòng.

Lư Văn Cẩm tay không vội không vàng lau mắt kính pha lê, đầu hơi dừng lại một chút, dường như suy nghĩ một lúc, rồi mới nói:

- Năm đó chính là phu nhân Tổng đốc Ma Cao Thi Y Liên đứng sau muốn cướp quyền độc quyền thuốc phiện của Lâm Hi Chấn, chỉ để Lobo đứng ra mà thôi. Nhưng Lobo lại không giải quyết được việc này, vừa mất lòng Tổng đốc, vừa mất danh tiếng của mình.

- Sau đó mấy đời Tổng đốc liên tiếp đều không còn trọng dụng hắn nữa. Vốn hắn có cơ hội làm vua Ma Cao, giờ lại phải miễn cưỡng xưng ngang hàng bên cạnh Hà Hiền, một người

Bồ Đào Nha lớn tuổi, ở thuộc địa Bồ Đào Nha, phải gọi một tiếng Hiền ca với người Trung Quốc nhỏ hơn mình hơn chục tuổi, tất cả đều là do nhà họ Lâm gây ra. Cơn giận này, dù qua 30 năm nữa, Lobo cũng không thể nuốt trôi.

- Lobo vốn tham vọng rất lớn, nếu ba nhà liên thủ đánh đuổi nhà họ Lâm, dù nhìn thế nào thì nhà họ Hạ có quan hệ tốt nhất với Jardine Matheson cũng sẽ được lợi nhiều nhất…

Lư Văn Huệ nghĩ hơi xa, đã nghĩ đến vấn đề phân chia lợi ích sau khi nhà họ Lâm bị đánh bại.

Bởi vì trong mắt Lư Văn Huệ, nếu Tống Thiên Diệu có thể thuyết phục được Lobo, thì việc Lobo thuyết phục Hạ Đông sẽ dễ như trở bàn tay. Nếu nhà họ Hạ tham gia, thì gia chủ hiện tại của nhà họ Lư là Lư Văn Cẩm - con rể ruột của Hạ Đông, việc nhà họ Lư tham gia là điều tất yếu.

Ba đại gia tộc đối phó với một nhà họ Lâm khởi nghiệp từ thuốc phiện, muốn xử lý họ rất dễ dàng. Lobo được gọi là Vua vàng Ma Cao, cái gì cũng thiếu chỉ riêng tiền là không thiếu. Nhà họ Hạ nắm trong tay vài tòa báo lớn ở Hồng Kông, kiểm soát dư luận. Thêm vào đó, Hạ Đông gần như là công thần kỳ cựu của Công ty Jardine, mối quan hệ với cấp cao Jardine hoàn toàn không phải nhà họ Lâm có thể so sánh được.

Sinh nhật Hạ Đông, gần như cả hội đồng quản trị Jardine đều có thể đến chúc thọ cho Hạ Đông. Cuối cùng là nhà họ Lư, danh xưng danh sĩ Hương Giang của Lâm Hiếu Hòa và chút ảnh hưởng ở Hồng Kông, London so với đại ca Lư Văn Cẩm của mình, nói thô tục một câu, chẳng là cái đinh gì.

Lobo muốn đối phó nhà họ Lâm không phải một hai năm, năm đó Lâm Hi Chấn vừa mới bị giết, đã xuất hiện rất nhiều kẻ muốn nuốt tài sản nhà họ Lâm, trong số đó hơn một nửa là do Lobo xúi giục. Đáng tiếc lúc đó nhà họ Lâm thấy cơ hội nhanh, từ bỏ hết việc làm ăn ở Ma Cao, rút về Hồng Kông, ôm

chặt Jardine để tồn tại. Thêm vào đó, lúc đó ảnh hưởng của Lobo ở Hồng Kông vẫn còn quá nhỏ, danh tiếng cũng bị Lâm Hi Chấn làm cho tan tành, không có nhiều liên hệ với các đại tộc Hồng Kông, nên cuối cùng ước nguyện đuổi cùng giết tận nhà họ Lâm không thể thực hiện được.

Nhưng bây giờ khác, con trai ngoài giá thú của gia chủ nhà họ Hạ là Hạ Đông, em vợ của đại ca Lư Văn Cẩm là Hạ Tá Chi hiện đang ở Ma Cao, hợp tác làm ăn đài phát thanh Ma Cao với Lobo. Hạ Tá Chi vì thân phận con ngoài giá thú nên không thể được giao cơ nghiệp to lớn của Hạ Đông, nên tương đương với việc nhận một khoản tiền, sau khi Hạ Đông và Lobo cùng Hà Hiền đã nói chuyện, sắp xếp cho đi phát triển ở Ma Cao. Hai năm nay, Lobo rảnh rỗi đều đến Hồng Kông thăm Hạ Đông, con cái của Lobo và con cái nhà họ Hạ cũng lui tới thường xuyên, coi như là thông gia thân thiết, quan hệ hai nhà rất mật thiết.

Chương 641. Đây là muốn tạo phản à? (1)

Có thể nói, Lobo hiện giờ muốn đối phó nhà họ Lâm, cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu một con dao vừa tay. Dù sao địa vị thân phận đã có, đường đường là cục trưởng Cục Kinh tế Ma Cao, không còn thích hợp để tự mình xắn tay áo lên, đích thân xuống trận.

Tống Thiên Diệu vừa hay cho Lobo cơ hội.

- Lobo bây giờ không còn tham tiền nữa, hắn cần là danh tiếng, danh tiếng đã mất năm xưa, bây giờ muốn tìm cách lấy lại từ trên người nhà họ Lâm.

Lư Văn Cẩm đeo kính lại, cầm chén trà lên uống một ngụm:

- Vẫn là câu nói đó, cứ để Lobo thử xem chất lượng của tên tiểu tử này, có đủ tư cách và giác ngộ để làm một con dao tốt hay không.

…

Tề Vĩ Văn cảm thấy rất lạ về vẻ mặt bình tĩnh của Tống Thành Khê sau khi biết Tống Thiên Diệu muốn đối đầu với nhà họ Lâm. Trong mắt Tề Vĩ Văn, Lâm Dư Tĩnh là con dâu của Tống Thành Khê, nhà họ Lâm là thông gia của hắn. Hiện giờ Tống Thiên Diệu giống như đã có được một cái cớ, hoàn toàn không cân nhắc đến cảm nhận của Lâm Dư Tĩnh, để mẹ con Lâm Dư Tĩnh ở lại trong bệnh viện, hắn mượn cớ việc mẹ con Lâm Dư Tĩnh gặp phải ở nhà họ Lâm, gấp rút đối phó nhà họ Lâm, càng giống như bị lợi ích thúc đẩy.

Chuyện này không thể giấu được Tống Thành Khê, nhưng sau khi Tống Thành Khê biết, chẳng phải nên đi gặp Tống Thiên Diệu, khuyên can Tống Thiên Diệu dừng tay, tránh để Lâm Dư Tĩnh bị kẹt giữa khó xử sao? Dù nhà họ Lâm có không tốt đến đâu, rốt cuộc cũng là người thân của Lâm Dư Tĩnh.

Hơn nữa sau khi gặp mẹ con Lâm Dư Tĩnh, Tề Vĩ Văn cảm thấy nếu cuối cùng Tống Thiên Diệu thắng được nhà họ Lâm, Lâm Dư Tĩnh cũng sẽ không vui, đa phần còn để lại nút thắt trong lòng, sau này khó tránh khỏi thường xuyên buồn bã.

Nhân lúc quán rượu không bận, Tề Vĩ Văn đi đến bên cạnh Tống Thành Khê đang dẫn mấy đứa trẻ rửa bát đũa ở con hẻm sau quán rượu, ngồi xuống xắn tay áo lên, trước tiên dặn dò mấy thiếu niên đi dọn dẹp phòng riêng, còn mình thì xếp chồng bát đĩa Tống Thành Khê đã rửa xong, miệng hỏi:

- Tống sư gia, chuyện của tam tẩu, có phải A Diệu làm không ổn không? Nếu tam tẩu biết A Diệu làm vậy…

Tống Thành Khê lau khô nước trên một cái đĩa, đưa cho Tề Vĩ Văn bên cạnh, vẻ mặt có chút vô cảm:

- Có phải cảm thấy A Diệu không gần gũi tình người, ngay cả thông gia cũng có thể trở mặt thành thù, không cân nhắc đến cảm nhận của tam thẩm nó?

- Không chỉ riêng ta, e rằng người ngoài cũng sẽ nhìn nhận như vậy.

Tề Vĩ Văn đặt cái đĩa Tống Thành Khê đưa tới xuống:

- Nếu A Diệu chỉ giúp Tống tam tẩu tranh giành tài sản gia đình, có lẽ người ngoài sẽ không nói gì, nhưng ta nghe A Vân ở xưởng nói chuyện riêng với ta rằng, A Diệu chuẩn bị thế chấp xưởng để vay tiền, không giống như chỉ đơn thuần giúp Tống tam tẩu ra oai.

- Ồ.

Tống Thành Khê chỉ đáp lại nhẹ nhàng, ra hiệu mình đã biết, nhưng không tiếp lời Tề Vĩ Văn, vẫn tiếp tục rửa đĩa trong chậu gỗ.

Tề Vĩ Văn đứng bên cạnh đợi vài giây, không nhận được phản hồi từ Tống Thành Khê, không biết lão nhân gia không muốn quản chuyện của Tống Thiên Diệu, hay chỉ là không muốn nói chuyện với mình, cô bưng một chồng đĩa đã rửa xong đặt xuống, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Tống Thành Khê ném miếng giẻ lau đĩa vào chậu gỗ, hơi ưỡn thẳng lưng hoạt động một chút:

- A Diệu có thể làm ăn với người khác được không? Việc làm ăn của hắn không nhất thiết phải với nhà họ Lâm, vậy mà lại cố tình lấy cớ tam thẩm của hắn, gây mâu thuẫn với nhà họ Lâm?

- A Diệu muốn mua đất, có rất nhiều người sẵn sàng bán, không nhất thiết phải tìm đến nhà họ Lâm không muốn bán.

Tề Vĩ Văn nói bên cạnh.

Tống Thành Khê lại hỏi thêm một câu:

- Vậy là A Diệu cố ý đối đầu với nhà họ Lâm?

- Đúng vậy.

- Cuối cùng tam thúc hắn ngày xưa cũng không uổng công yêu thương hắn.

Tống Thành Khê nói xong, lại cúi đầu tiếp tục rửa bát đĩa, không mở miệng nữa.

Tề Vĩ Văn ngẩn người một lúc, ôm chồng đĩa đã rửa xong đi vào quán rượu, tam thúc hắn không uổng công yêu thương hắn? Nếu Tống Thiên Diệu nhớ ơn tam thúc tam thẩm đối xử

tốt với hắn, lẽ ra phải cân nhắc đến cảm xúc của tam thẩm mới đúng, cho dù nhất định phải đối phó với nhà họ Lâm, cũng phải báo cho Lâm Dư Tĩnh biết, chứ không phải đặt Lâm Dư Tĩnh ở bệnh viện mà hoàn toàn không quan tâm chứ?

Cuối cùng tam thúc hắn ngày xưa cũng không uổng công yêu thương hắn?

Không nhắc đến tam thẩm?

Tề Vĩ Văn quay đầu nhìn về phía bóng lưng Tống Thành Khê vẫn đang rửa bát đĩa ở con hẻm sau, câu nói này có ý gì?

Tống Thiên Diệu đối đầu với nhà họ Lâm, không chỉ đơn thuần vì Lâm Dư Tĩnh và lợi ích, chẳng lẽ còn có một lý do khác?

…

Lâu Phượng Vân ngồi trong văn phòng của Tống Thiên Diệu ở xưởng có vẻ bực bội, cô đã gọi bốn cuộc điện thoại đến công ty Thiên Minh của sư gia Huy, đều là cô thư ký tên Helen của sư gia Huy nghe máy, nói rằng Cao tiên sinh hiện không có thời gian nghe điện thoại, khi nào hắn rảnh, cô ấy sẽ giúp chuyển lời.

Nhìn thời gian, đã 8 giờ tối, là bà chủ của sư gia Huy, Lâu Phượng Vân quá hiểu sư gia Huy, ngày xưa khi sống ở phố Thái Hòa, nếu sư gia Huy ăn tối xong mà bản thân không có việc gì sắp xếp cho hắn, thì chắc chắn hắn sẽ về phòng nằm xuống là ngủ, một giấc đến sáng.

Hắn có thể có việc gì mà bận đến giờ này? Ở cùng Tống Thiên Diệu lâu quá, tưởng mình là Tống Thiên Diệu rồi à?

Chương 642. Đây là muốn tạo phản à? (2)

Hơn nữa 8 giờ tối, thư ký vẫn chưa tan làm? Tên sư gia Huy đó sống ở công ty Thiên Minh, chẳng lẽ thư ký cũng sống chung với sư gia Huy?

Nói đi nói lại, sư gia Huy cũng không còn trẻ, đã đến tuổi lấy vợ, nhưng khi xưa ở bên cạnh mình làm sòng bạc, sư gia Huy chỉ có thể coi là kẻ nghèo rớt mồng tơi, sau khi giúp Tống Thiên Diệu làm việc lại bận rộn suốt ngày, thêm vào đó cha mẹ mất sớm, cũng không có ai giúp hắn lo liệu những chuyện này, rất khó nói liệu có phải vì bên cạnh có thêm một nữ thư ký, suốt ngày bên nhau, nên có quan hệ gì khác với thư ký không.

Lâu Phượng Vân muốn hỏi sư gia Huy xem gần đây công ty Thiên Minh có tiền mặt nào có thể hỗ trợ cho Tống Thiên Diệu không, Lâu Phượng Vân không rõ Tống Thiên Diệu đang làm gì, nhưng Lôi Anh Đông đã cho người mang đến xưởng một gói tiền mặt lớn, đủ ba trăm vạn, người đến nói số tiền này là Đạt Tử ca cho Tống Thiên Diệu vay, Tống Thiên Diệu phải làm đến mức vay tiền của bạn bè như Lôi Anh Đông, Lâu Phượng Vân dù không rõ hắn làm gì, cũng biết Tống Thiên Diệu hiện đang cần tiền, nên Lâu Phượng Vân nghĩ đến sư gia Huy, nhiều tiền ít tiền không quan trọng, lấy một khoản tiền từ công ty Thiên Minh do sư gia Huy quản lý để tạm dùng, vẫn thuận tiện hơn vay tiền ngân hàng hoặc bạn bè phải trả lãi hoặc có ngày đáo hạn.

Vì vậy Lâu Phượng Vân mới gọi điện cho sư gia Huy.

Mãi đến tám giờ bốn mươi phút, sư gia Huy vẫn chưa gọi lại, điều này khiến Lâu Phượng Vân càng thêm chắc chắn rằng tên khốn sư gia Huy này có phải đang ôm ấp nữ thư ký ngủ say sưa không, đã quá lâu không được đặt bên cạnh mình hoặc Tống Thiên Diệu để quản giáo, sư gia Huy có phải đã quên mất thân phận của mình rồi không?

Đang định ngày mai mình sẽ dành thời gian qua công ty Thiên Minh gặp sư gia Huy, nhắc nhở hắn một chút thì cuối cùng chuông điện thoại cũng reo lên.

Lâu Phượng Vân đưa tay nhấc điện thoại, bên kia đầu dây, giọng sư gia Huy nghe có vẻ uể oải:

- Alo? Vân tỷ, vừa rồi ngươi gọi tìm ta à?

Giọng điệu này khiến Lâu Phượng Vân chắc chắn rằng thời gian qua sư gia Huy nhất định đã phóng túng quá độ…

Đồ khốn, để ngươi giúp đỡ quản lý công việc, ngươi lại đi làm chuyện đó với nữ thư ký?

- A Huy, ngươi rất bận à? Là thế này, hiện tại công ty Thiên Minh có bao nhiêu tiền mặt có thể rút ra được?

Lâu Phượng Vân hít sâu một hơi, nén giận xuống, sư gia Huy bây giờ ít nhiều cũng đã là một ông chủ, nói không chừng thư ký hiện đang ở bên cạnh hắn, lúc này phải để hắn giữ thể diện, không thể mắng chửi.

Sư gia Huy bên kia điện thoại do dự một chút, hỏi lại:

- Có hơi bận, chiều vừa mới về Hồng Kông, lập tức lại chuẩn bị ra ngoài, sao vậy? Vân tỷ, tỷ thiếu tiền dùng à?

- Phải đó, gần đây A Diệu cần tiền dùng, làm đến mức chuẩn bị thế chấp cả nhà máy cho ngân hàng, nên ta gọi cho ngươi, hỏi xem bên đó có thể tạm thời chuyển một khoản tiền vào tài khoản của nhà máy không.

Lâu Phượng Vân nói.

- Lớn vậy sao? Thế chấp nhà máy? Nhưng hiện tại trên sổ sách công ty Thiên Minh không có tiền mặt có thể rút ra được, Vân tỷ, đợi qua một thời gian tôi nghĩ cách, chậm nhất một tháng, bây giờ thật sự là không lấy ra được tiền, thế nhé, ta đang vội ra sân bay, đợi về sẽ đến gặp Tống tiên sinh và Vân tỷ, vậy nhé, máy bay không đợi người.

Nói xong, sư gia Huy liền cúp điện thoại.

Lâu Phượng Vân cầm ống nghe điện thoại đã phát ra tiếng tút tút, có phần không dám tin.

Mình đột nhiên nảy ý muốn mượn tiền từ công ty Thiên Minh, sư gia Huy nói không có tiền còn có thể tha thứ được, tên này cũng không dám nói dối về sổ sách, nhưng rõ ràng giọng nói như vừa phóng túng quá độ, lại còn dám nói đang vội ra sân bay bắt máy bay, hơn nữa chắc là do lương tâm bất an, lại còn chủ động cúp điện thoại của mình?

Đây là muốn tạo phản à?

…

Lâm Hi Nguyên bưng một phần chè, dùng thìa bạc từng chút từng chút đưa lên miệng, khi còn trẻ trên bàn rượu nói những lời hào hùng, ăn uống thả ga, không kiêng kỵ rượu thịt, đến khi tuổi già, miệng không còn nhiều lời để nói, rượu thịt lại quá béo ngậy, ngược lại lại có hứng thú với một số món ngọt trước đây lười động đến, khi xưa đi theo sau lưng nhị ca Lâm Hi Chấn làm ăn thuốc phiện, mình làm sao có thể ăn loại đồ ngọt rẻ tiền thường thấy ở Ma Cao này, nhưng bây giờ mỗi ngày không nếm một bát, cứ cảm thấy trong miệng không có vị gì.

Từ từ ăn hết bát đồ ngọt này, đợi hầu nữ ở cạnh giúp mình lau kỹ khóe miệng, Lâm Hi Nguyên mới nói với Tưởng Minh

Thông đã ngồi bên cạnh đợi mình ăn xong suốt hơn mười phút mới mở miệng:

- A Thông à, A Hòa ở Hồng Kông gọi điện đến, nói không định để một tiểu tử Hồng Kông quay về nữa, bảo ta làm lục thúc này giúp tìm một mảnh đất ở Ma Cao, để tiểu tử đó ở lại Ma Cao lâu dài, tiểu tử đó bây giờ đã tìm thấy chưa?

- Sau khi ngài dặn dò, ta đã sắp xếp người đi các bến tàu để ý, Ma Cao chỉ có bấy nhiêu, tìm một khuôn mặt lạ dễ như trở bàn tay, chiều tối hôm qua ở bến tàu Nam Loan, có người thấy hai người xuống từ một chiếc tàu hàng, tên đi theo trông giống một trong những vệ sĩ của Hà Hiền, tiểu tử đó nhìn dáng vẻ bề ngoài, có lẽ chính là người mà lục thúc muốn tìm, được vệ sĩ của Hà Hiền đưa đến khách sạn Tân Á.

Tưởng Minh Thông thấy Lâm Hi Nguyên động ngón tay, lập tức đưa qua một điếu thuốc, giúp đối phương châm lửa, mở miệng nói.

Chương 643. Ta muốn làm việc thiện (1)

Lâm gia từ cha của Lâm Hi Chấn là Lâm Lương Ích bắt đầu, đã dính líu đến việc buôn bán thuốc phiện. Ban đầu là ba huynh đệ Lâm Lương Ích, Lâm Văn Ích, Lâm Hoa Ích hợp tác làm ăn, sau đó Lâm Hi Chấn phát triển rực rỡ việc kinh doanh thuốc phiện của gia tộc, cũng giống như cha, chăm lo cho các huynh đệ của mình. Thế hệ của Lâm Hi Chấn có sáu huynh đệ, đều từng là trợ thủ đắc lực của hắn. Tuy nhiên sau này, khi Lâm Hi Chấn và Lobo trở mặt thành thù, nghi ngờ có người bên cạnh phản bội, cung cấp tin tức cho phe Lobo, nên bắt đầu chủ động xa lánh những huynh đệ này.

Sau khi Lâm Hi Chấn bị bắn chết, Lâm gia dưới quyết định của đại phu nhân và trưởng tử Lâm Hiếu Tắc, nhanh chóng rút khỏi Ma Cao, gần như không còn qua lại gì với mấy người huynh đệ của Lâm Hi Chấn nữa.

Tuy nhiên trong sáu huynh đệ của Lâm Hi Chấn, chỉ có lão ngũ Lâm Hi Thận và lão lục Lâm Hi Nguyên vẫn còn giữ liên lạc với gia đình Lâm Hi Chấn đã rút về Hồng Kông. Nguyên nhân không gì khác là trước đây Lâm Hi Thận và Lâm Hi Nguyên phụ trách giúp Lâm Hi Chấn giải quyết những kẻ giang hồ tam sơn ngũ nhạc gây rắc rối, là người đại diện cho Lâm Hi Chấn trong giới giang hồ.

Trong mắt Lâm Hiếu Tắc và đại phu nhân, hai người đều là những kẻ giang hồ thô lỗ nhưng trung thành, đã lập công lao cho Lâm gia ngày trước. So với những người huynh đệ khác đã từng học ở Hoàng Nhân thư viện hoặc các thư viện khác,

họ đơn giản và đáng tin cậy hơn, ít có khả năng phản bội Lâm Hi Chấn.

Điều duy nhất khiến đại phu nhân không hài lòng với hai vị tiểu thúc này là họ sống lâu năm ở Ma Cao, dưới tay cũng có một nhóm người giang hồ, nhưng nhất quyết không chịu giúp Lâm Hi Chấn đã khuất báo thù, gây rắc rối cho Lobo, mà lại an nhàn hưởng tuổi già ở Ma Cao.

- Nhị tẩu vẫn luôn trách ta và ngũ ca không giúp nhị ca báo thù. Giờ A Hòa cầu ta làm chút việc, nếu ta không giúp một tay, thì sau này Ma Cao và Hồng Kông chia cắt hai nơi, rõ ràng là một Lâm gia, nhưng thực sự đã đoạn tuyệt qua lại.

Lâm Hi Nguyên tự cởi cúc áo nói, bên cạnh hầu nữ vội vàng cầm quạt nhẹ nhàng quạt cho hắn.

Tưởng Minh Thông trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng:

- Bên cạnh tên tiểu tử đó có vệ sĩ của Hà Hiền, tìm mấy kẻ lạ mặt làm việc dễ dàng, nhưng địa bàn Ma Cao này, cuối cùng chắc chắn sẽ truyền đến tai Hà Hiền, e rằng lúc đó lục thúc ngài ở trước mặt Hà Hiền, sẽ không được đẹp mặt lắm.

- A Hòa nói, tên tiểu tử đó bị hắn ép chạy đến Ma Cao vay tiền. Bây giờ xem ra, Hà Hiền có thể cho vệ sĩ của mình đi đón hắn, hai người ít nhiều cũng có chút giao tình. Nhưng đêm qua Hắc Quỷ và Giải Phóng Quân bắn nhau, nghe nói hai bên đều có thương vong, làm cho cửa khẩu bến tàu đều phải giới nghiêm.

Ma Cao xảy ra chuyện lớn như vậy, ít nhiều cũng cần Hà Hiền ra mặt dàn xếp. Thời gian này Hà Hiền không có thời gian để ý đến một tên tiểu tử từ Hồng Kông chạy đến vay tiền. Tìm người nhân lúc trên phố người tâm hoảng sợ, không ai để ý, phá hỏng đường ống nước và dây điện của khách sạn Tân Á.

Thời tiết nóng như vậy, không có nước không có điện, lại là một tên tiểu tử, không thể ngồi yên trong phòng được. Đợi hắn ra ngoài, sắp xếp vài tên đại thiên nhị vừa lên bờ nghỉ ngơi xử lý hắn. Dù xử lý được hay không…

Lâm Hi Nguyên nói rất chậm rãi, đôi mắt tuy hơi đục nhưng suy nghĩ không giống như một kẻ giang hồ thô lỗ trong ấn tượng của nhị tẩu.

Tưởng Minh Thông lập tức hiểu ý tiếp lời:

- Hiểu rồi, nhất định phải bịt miệng hoàn toàn mấy tên đại thiên nhị đó, tránh liên lụy đến chúng ta.

- Đi sắp xếp đi, Ma Cao chết một tên Hồng Kông, không có gì bình thường hơn.

…

- Hiếm khi ngươi lại có thể tìm được ta.

Tống Thiên Diệu cầm ống nghe điện thoại, hỏi Lam Cương ở đầu dây bên kia.

Giọng Lam Cương dường như đã lấy lại vẻ bất cần đời trước đây sau cơn giằng xé đêm qua:

- Hỏi được từ Vân tỷ, nói có việc gấp muốn nói với ngươi, cô ấy mới chịu cho số điện thoại hiện tại của ngươi. Là như thế này, Tống tiên sinh, hôm qua Lâm gia đã cho người gặp ta.

Hắn đem chuyện nhà họ Lâm cho người gặp mình kể lại tường tận cho Tống Thiên Diệu, cuối cùng mở miệng nói:

- Ta cũng đã nói với Hùng ca, nhà họ Lâm gặp một kẻ tiểu nhân như ta để nhờ giúp đỡ, một kẻ như ta có thể giúp được gì chứ? Vu oan, làm chứng giả, ép cung, Hùng ca và ta đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy khả năng lớn nhất là họ muốn ta làm chứng giả, chỉ là không biết muốn ta làm chứng giả chuyện gì,

chỉ có thể nhắc nhở ngươi một tiếng, hãy cẩn thận, đề phòng nhà họ Lâm có những thủ đoạn khác.

- Biết rồi, về Hồng Kông mời ngươi uống trà.

Tống Thiên Diệu mặt mang nụ cười, nhẹ nhàng cúp điện thoại.

Hà Hiền đang chuẩn bị dẫn người ra ngoài, hắn đã biến mất ở Ma Cao cả một đêm, một đêm đối với người bình thường mà nói, không tính là dài, nhưng đối với Hà Hiền - người có thể chi phối cục diện Ma Cao mà nói, sau khi có chuyện xảy ra, hắn trốn một đêm yên tĩnh, đã là rất dài, bất kể là quỷ lão Ma Cao, hay phía đại lục, lúc này đều cần một người trung gian để chuyển đạt thái độ của đôi bên, người này, tự nhiên chỉ có thể là Hà Hiền.

- Chuyện gì vậy?

Hà Hiền để mặc Hoàng Tử Nhã tự mình giúp mình kiểm tra áo chống đạn, miệng hỏi Tống Thiên Diệu vừa cúp điện thoại:

- Việc làm ăn ở Hồng Kông gấp đến mức phải đợi ngươi về xử lý sao?

- Không gấp, là tin tức về vụ pháo kích ở Ma Cao truyền về Hồng Kông, bạn bè hỏi ta có bình an không.

Tống Thiên Diệu lịch sự cười với Hà Hiền, nói.

Chương 644. Ta muốn làm việc thiện (2)

- Ta thấy hai ngày này ngươi không có cơ hội gặp Lobo, nếu việc làm ăn không gấp, không vội về Hồng Kông, thì đi nghe chút nhạc, xem chút phim, hoặc đến phố Tân Phúc Lung tìm cô nương tiêu khiển, đợi ta xử lý xong chuyện này, sẽ tìm cơ hội nói chuyện với Lobo.

Hà Hiền nhận lấy áo khoác ngoài của mình, mặc vào người, che đi áo chống đạn rồi nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài:

- Hà tiên sinh, cửa ải đóng cửa, vật giá Ma Cao chắc chắn sẽ tăng vọt, khu dân nghèo Thanh Châu những người đó chắc nhiều người không có gạo ăn, ta làm việc thiện có được không? Mua một lô gạo gửi qua cho người nghèo, cũng coi như học theo việc thiện của Hà tiên sinh, ta là một tên hậu sinh Hồng Kông, làm việc thiện ở Ma Cao, sẽ không bị người ta mắng là đến cướp phong đầu chứ?

- Haa~

Hà Hiền cười lên:

- Mọi người vui mừng còn không kịp, sao lại mắng ngươi được, nhưng khu Thanh Châu đó long tạp hỗn tạp, ngươi phải cẩn thận một chút. Không cần lo lắng cướp phong đầu của người bản địa, ngươi làm việc thiện ở Ma Cao chứ đâu phải cướp việc làm ăn, phải rồi, đợi xong việc, ta còn có thể để phóng viên báo chí và đài phát thanh đưa tin về việc thiện của ngươi, giúp ngươi quảng bá ở Ma Cao một chút, nếu đột nhiên

có việc gấp phải về Hồng Kông xử lý, đến bến tàu Hắc Sa Hoàn tìm Trần Ngũ Hắc, trong tay hắn có tàu cao tốc, A Lục biết cách tìm hắn, ta đi trước.

- Hà tiên sinh đi thong thả.

Tống Thiên Diệu tiễn Hà Hiền ra khỏi phòng khách của mình, đứng ngoài hành lang nhìn một đoàn người biến mất trong thang máy, mới quay về phòng, ngồi trên sofa nhìn về phía Hoàng Lục đang vì buồn chán, tay cầm một bộ bài, ném bài bay khắp phòng:

- Không ngờ nhà họ Lâm không chỉ muốn đấu với ta trên thương trường, nhưng có vẻ đầu óc của người nhà họ Lâm không được tốt cho lắm, vốn ta không đoán ra, ngân hàng không cho ta vay tiền là màn khói của nhà họ Lâm, nhưng họ lại vẽ rắn thêm chân chạy đi gặp Vô Đầu, muốn hắn phản ta, cần một kẻ tiểu nhân như Vô Đầu giúp một tay phối hợp, ta thấy nhiều khả năng là không định để ta sống sót về Hồng Kông, dứt khoát để ta chết ở Ma Cao, ta chết rồi, mọi chuyện sẽ tan thành mây khói.

- Lão bản, vậy có phải là nhà họ Lâm muốn dùng thủ đoạn giang hồ không? Tôi rành mấy cái này, để tôi lo.

Hoàng Lục ném lá bài Át bích, phập một tiếng, chính xác bay lên đèn treo, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu đối với gương chỉnh trang lại quần áo, miệng nói:

- Chúng ta là người tốt, không nghe thấy ta nói với Hà tiên sinh, chuẩn bị làm việc thiện ở Ma Cao sao? Người thiện làm sao có thể học theo nhà họ Lâm kiểu người xấu đó, bọn họ làm chuyện xấu, chúng ta làm việc thiện, giúp ta tìm một cái áo chống đạn, ta muốn ra ngoài làm việc thiện.

…

- Đình ca, lâu rồi không gặp, dạo này thế nào?

Lâm Hiếu Hiệp xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, bước đến bàn trà ngồi xuống, mỉm cười với Tô Văn Đình đang định đứng dậy chào hỏi đối diện, ra hiệu không cần khách sáo.

Tô Văn Đình, đại lão của An Lạc đường, danh tiếng vang dội giang hồ, được gọi là Đình gia, nhưng trước mặt Lâm Hiếu Hiệp còn nhỏ hơn mình mười tuổi lại càng tỏ ra khiêm nhường hơn cả những đệ tử tôn tử thường ngày nịnh bợ mình. Ngay cả với lão bộc Bính thúc đứng sau Lâm Hiếu Hiệp với vẻ mặt không cảm xúc, Tô Văn Đình cũng cúi người chào trước, gọi một tiếng Bính ca, rồi mới ngồi nửa mông trên ghế, cười nói với Lâm Hiếu Hiệp:

- Lâm tiên sinh, ngài có gì sai bảo, cứ để Bính ca phái người nói một tiếng với tôi là được, sao phải đích thân đến gặp tôi?

- Nghĩ là đã lâu không gặp mặt, nên nhân tiện có chút việc nhỏ muốn nhờ ngươi, tiện thể đến thăm ngươi, uống chén trà.

Lâm Hiếu Hiệp rất hài lòng với thái độ cung kính của Tô Văn Đình, gật đầu tán thưởng:

- Năm xưa Đình ca tay cầm hai thanh dao bầu oai phong lẫm liệt, dọa lui một đám lão canh và sai nha, bốn người giữ được năm mươi thùng hàng sống, khiến cha ta sau đó liên tục khen ngợi huynh hậu sinh khả úy, sớm muộn sẽ nổi danh, giờ đây tóc ngươi cũng đã bạc rồi.

Tô Văn Đình thấy Lâm Hiếu Hiệp chú ý đến mái tóc bạc của mình, đưa tay sờ sờ:

- Lúc đó ta đi theo đại ca Quý ca, giúp đại lão bản làm việc, nghĩ lại như mới hôm qua vậy.

Lâm Hiếu Hiệp cúi đầu châm một điếu thuốc, đảo mắt nhìn bố cục tao nhã của phòng trà này, miệng nói nhẹ nhàng:

- Vốn không định làm phiền Đình ca, nhưng có chút việc nhỏ, coi như ta nhiều chuyện, muốn sắp xếp trước đầu đuôi, tránh lúc đó rắc rối, nên mới nghĩ đến việc nhờ Đình ca giúp đỡ.

- Lâm tiên sinh có việc cứ nói, những việc làm ăn lớn của ngươi, ta đầu óc ngu độn, không giúp được gì, nhưng những việc vặt như chạy vạy, trợ quyền thì ngươi cứ sai bảo, An Lạc đường từ thời ông nội Nam thúc của ta tính đến nay, ta đã bạc đầu rồi, vẫn là câu nói năm xưa, nhà họ Lâm có việc sai bảo, An Lạc đường vĩnh viễn không từ chối.

Tô Văn Đình nghe Lâm Hiếu Hiệp nói có việc nhờ hắn giúp, lập tức ngồi thẳng lưng, nghiêm túc nói.

Lâm Hiếu Hiệp khoát tay:

- Đình ca, không cần nghiêm trọng thế, chuyện nhỏ thôi, có một tiểu tử ở Ma Cao, mấy ngày nữa sẽ bị xử lý, ta biết được, có mấy người giang hồ của Hòa tự đầu có mối thù với tiểu tử đó, nên định để họ hôm nay qua biển đến Ma Cao…

- Lâm tiên sinh là muốn ta sắp xếp người giải quyết tên tiểu tử mà ngài nói?

Chương 645. Từ xưa tình yêu ghét không do người

Đình gia trực tiếp hỏi:

- Chuyện nhỏ, ta lập tức…

Bị Tô Văn Đình ngắt lời gấp gáp, Lâm Hiếu Hiệp cũng không tỏ vẻ khó chịu, hắn là người duy nhất trong thế hệ này của nhà họ Lâm còn từng giao thiệp với người giang hồ, biết Tô Văn Đình không phải không hiểu lễ nghĩa, mà là vội vàng muốn thể hiện thái độ của mình, ôn hòa nói:

- Nghe ta nói hết đã, ngươi vẫn còn nóng tính.

- Ha ha…

Tô Văn Đình ngồi lại vị trí, cười ngượng:

- Nghe có người chọc giận Lâm tiên sinh, chỉ muốn ném hắn xuống biển, nóng lòng, nóng lòng.

- Tên tiểu tử đó, có người khác đi làm, nhưng để tránh bị người ta điều tra ra liên quan đến nhà họ Lâm, nên định để mấy người giang hồ của Hòa tự đầu qua Ma Cao, không cần họ ra tay, nhưng cần họ mang theo hung khí, lúc đó điều tra hai nơi, mấy người giang hồ đó cứ nhận tội là được, khăng khăng là trả thù, họ chính là hung thủ.

Lâm Hiếu Hiệp nâng chén trà uống một ngụm, nói với Tô Văn Đình.

Đôi mắt Tô Văn Đình đảo qua đảo lại:

- Hiểu rồi, mấy tên thế mạng đủ phân lượng, để mọi người đều phải tin, không biết tên tiểu tử đó là ai, Lâm tiên sinh cần

mấy người nào của Hòa tự đầu qua Ma Cao?

- Tiểu tử đó tên là Tống Thiên Diệu, mấy người giang hồ của Hòa tự đầu là Hãn Cân Thanh, Sa Bì Cẩu, Trư Du Tử, à phải rồi, Hòa Liên Thắng Thước Kê Thái có một con rể, tên là…

Lâm Hiếu Hiệp nói.

Tô Văn Đình tiếp lời:

- Lữ Nhạc.

- Bốn người này là đủ rồi, nghe nói mấy người này có thù oán với Tống Thiên Diệu.

Lâm Hiếu Hiệp ngậm điếu thuốc nhìn về phía Tô Văn Đình:

- Sắp xếp để Lữ Nhạc lên kế hoạch, còn ba người kia qua biển giết người rồi bị bắt nhận tội, có thể lo liệu được không?

Tô Văn Đình hơi nhíu mày cúi đầu, một lúc sau ngẩng lên cười khổ với Lâm Hiếu Hiệp:

- Lâm tiên sinh, Tống Thiên Diệu mà ngươi nói, tại hạ có nghe danh, hắn quả thật có thù với mấy tên hậu bối của tự đầu, nhưng Lữ Nhạc là con rể của lão đại Liên Thắng là Trĩ Kê, hiện đang phát triển trong cảnh sát, coi như có chức quan, Trĩ Kê chỉ có một đứa con gái duy nhất, trông cậy vào con rể Lữ Nhạc này sớm ngày thăng quan tiến chức, an hưởng tuổi già, chưa chắc đã chịu, huống chi Hãn Cân Thanh, Sa Bì Cẩu, Trư Du Tử đều là những nhân vật nổi bật trong thế hệ trẻ của tự đầu, ở Hồng Kông nhận tội thì không sao, nhưng bắt họ ngồi tù vài năm…

- Phía Lữ Nhạc, ta có thể nhờ bạn bè ở Ma Cao thả hai tên tội phạm bị truy nã đến Hồng Kông cho hắn bắt, còn ba người kia không cần khai ra Lữ Nhạc, nhưng chỉ cần người giang hồ

truyền miệng là do Lữ Nhạc lên kế hoạch là được, ta bảo đảm hắn nhiều lắm chỉ bị khiển trách, sang năm sau sẽ được gắn chức danh thám mục.

- Còn ba người kia, cũng không để họ ngồi tù khổ sai đâu, tất cả sẽ bị kết án tử hình treo cổ, đến lúc đó sẽ sắp xếp người thế mạng chết thay, cần bao nhiêu tiền, ta sẽ bảo Bình thúc mang đến. Chỉ là một việc nhỏ như vậy, đối với bốn người này cũng coi như là cơ hội để nổi danh, chỉ xem bốn tên hậu bối này có gan dạ như Đình ca ngày xưa không.

Lâm Hiếu Hiệp nói với Tô Văn Đình với vẻ mặt bình thản.

Tô Văn Đình vuốt ve chòm râu dưới cằm, phải mất một hai phút sau mới lên tiếng:

- Lâm tiên sinh nhiều năm không dùng đến bọn thô lỗ không đăng đối như chúng tôi, lần này mở lời, tại hạ nhất định sẽ giúp Lâm tiên sinh lo liệu xong xuôi. Bây giờ là 9 giờ sáng, chậm nhất là trưa nay, tại hạ sẽ cho ba người họ lên tàu đi Ma Cao.

- Vất vả cho Đình ca rồi, ta có bốn cửa hàng mặt tiền ở Giao Đan đang chuẩn bị cho thuê, sau khi việc này xong xuôi, chi bằng dùng danh nghĩa của Bình thúc cho Đình ca thuê, để văn phòng luật sư ký hợp đồng thuê dài hạn cho ngươi.

Lâm Hiếu Hiệp nói xong, đứng dậy đi ra khỏi phòng trà.

Phía sau, Tô Văn Đình đứng dậy, tiễn Lâm Hiếu Hiệp và Bình thúc ra khỏi phòng trà, miệng tạ ơn không ngớt. Những gia tộc lớn như nhà họ Lâm, đối với những kẻ giang hồ liều mạng như họ ra tay không bao giờ keo kiệt, cho thuê bốn cửa hàng mặt tiền, chứng tỏ đây là thù lao cho việc giúp đỡ của hắn.

Sở dĩ dùng danh nghĩa của Bình thúc, là vì Lâm Hiếu Hiệp có thể không quan tâm bốn cửa hàng đó được hắn dùng để làm

ăn gì, dù có làm những việc buôn bán ma túy, cờ bạc, gái điếm, nếu bị điều tra, cũng chỉ có thể tra ra chủ là Bình thúc, không liên quan gì đến nhà họ Lâm.

Ra khỏi phòng trà lên xe của mình, Bình thúc nắm vô lăng từ từ lái xe đi, miệng nói với Lâm Hiếu Hiệp đang nhìn ra ngoài cửa sổ ở ghế sau:

- Nhị thiếu gia, tam thiếu gia đã bảo Nguyên ca ở Ma Cao làm việc rồi, sao ngươi còn phải tìm người chết thay nữa?

- Để tên cảnh sát tên Lam Cương kia làm nhân chứng, sau khi Tống Thiên Diệu chết, hắn đứng ra làm chứng, nói rằng nhận được tin chắc chắn, quả thật là ba người giang hồ qua Ma Cao giết Tống Thiên Diệu. Hắn là người của Tống Thiên Diệu, hắn mở miệng, đa số người sẽ tin, lúc đó sẽ định tính vụ này hoàn toàn là một vụ thù oán giang hồ. Nếu không thì Ma Cao phố nhỏ, bên Lục thúc rất khó xóa sạch dấu vết, ba người Hồng Kông qua biển Ma Cao giết một người Hồng Kông, như vậy đối với người Ma Cao cũng tốt, đối với người Hồng Kông cũng tốt, đều có thể chấp nhận được. Những lão đại bản địa ở Ma Cao cũng vui lòng thấy cảnh người Hồng Kông tự giết nhau ở Ma Cao, thích hợp hơn là để Lục thúc gánh rủi ro.

Chương 646. Từ xưa tình yêu ghét không do người (2)

Lâm Hiếu Hiệp nói nhẹ nhàng:

- A Hòa chỉ ra lệnh một câu, kế hoạch quá đơn giản, ta phải giúp hắn dàn xếp toàn bộ sự việc cho suôn sẻ.

Lâm Hiếu Hiệp lại không ngờ rằng, câu nói đơn giản của Lâm Hiếu Hòa mới là điều nguy hiểm nhất đối với Tống Thiên Diệu. Còn hắn vì muốn bảo vệ danh dự cho Lâm gia, bắt đầu sắp đặt những diễn biến tiếp theo, lại sinh ra nhiều chi tiết phức tạp, cũng khiến Lam Cương gọi điện trước cho Tống Thiên Diệu.

Chỉ là một cuộc gọi nhắc nhở bình thường từ người hoàn toàn không biết gì về kế hoạch của hắn, đã khiến Tống Thiên Diệu vốn đã cảnh giác gấp mười hai lần với Lâm gia, lại đang ở Ma Cao - vùng đất cửu phản, lập tức nhạy bén đoán định rằng, Lâm gia không định để mình có cơ hội quay lại Hồng Kông nữa. Giống như ruồi muỗi bay lượn xung quanh khiến họ khó chịu, họ chuẩn bị nhanh chóng chặt đứt mọi rắc rối.

Tuy nhiên lúc này Lâm Hiếu Hiệp vẫn thản nhiên ngồi trong xe, mỉm cười nói với Bính thúc:

- Lâm gia làm chuyện này, cũng chỉ có ta còn có chút kinh nghiệm, Hòa đại ca và A Sâm bọn họ, cần gì phải để họ phải bận tâm về chuyện này.

Bính thúc hỏi:

- Tiếp theo nhị thiếu gia muốn đi đâu?

- Về thay bộ đường phục, rồi đến phòng trà của thương hội Triều Châu, uống trà với Chử hội trưởng.

Lâm Hiếu Hiệp nói.

Bính thúc dạ một tiếng, xe lập tức tăng tốc, Lâm Hiếu Hiệp nhắm mắt lại, từ từ tựa đầu vào lưng ghế:

- Bính thúc, ngươi nói xem, khi tin Tống Thiên Diệu chết ở Ma Cao truyền về Hồng Kông, mẹ con A Tĩnh có oán hận Lâm gia không?

- Khi xưa Tống Xuân Nhân mà lục tiểu thư lấy làm chồng, đã chết trong tay bọn An Lạc, Tô Văn Đình, Phúc Nghĩa Hưng, Lâm Mãn. Nếu oán hận, thì khi đó cũng đã không quay về Lâm gia rồi.

Bính thúc mặt không biểu cảm nói:

- Thời buổi này, yêu hận thực sự không do người quyết định, so với việc để con gái và bản thân có thể sống sót, thì yêu hận lại tính là gì chứ.

- Yêu hận không do người, Bính thúc nghe câu này ở đâu vậy?

Lâm Hiếu Hiệp tò mò mở mắt ra, cười hỏi người bảo vệ nhiều năm của mình.

Bính thúc hiếm khi cười một cái:

- Mấy hôm trước nghe người kể chuyện trên đài radio nói câu này.

- Còn một khả năng nữa, nhà họ Tống tự mình cũng không biết, hoặc không nói cho A Tĩnh biết ai đã giết Tống Xuân Nhân. A Tĩnh chỉ biết là người giang hồ, dù sao nếu A Tĩnh biết chính thế lực giang hồ mà Lâm gia từng dựa vào đã giết chồng mình, e rằng không chịu nổi. Người chồng đầu tiên là do Lâm gia giúp cô ấy chọn, người chồng thứ hai lại bị giết

bởi người giang hồ từng giúp Lâm gia buôn bán thuốc phiện. Ngay cả người nhà họ Tống, e rằng cũng không nỡ dùng tin này để kích động A Tĩnh.

Mười năm trước, bọn An Lạc, Phúc Nghĩa Hưng nhân lúc Hồng Kông thất thủ đầu hàng quân Nhật, giết chết Tống Xuân Nhân người đã hiên ngang xả thân, chuyện này Lâm Hiếu Hiệp không hề hay biết. Lúc đó Lâm gia đã không còn làm ăn thuốc phiện nữa, cả nhà đã dời đến Quảng Châu tị nạn.

Mười năm sau, vẫn là người giang hồ của An Lạc, theo lệnh của hắn Lâm Hiếu Hiệp, phải nhận tội giết Tống Thiên Diệu - thế hệ này của nhà họ Tống, như thể lịch sử lặp lại.

Chỉ có điều mười năm trước, hắn Lâm Hiếu Hiệp hoàn toàn không hay biết, mười năm sau, hắn Lâm Hiếu Hiệp lại là kẻ chủ mưu đứng sau.

Hắn thương xót cho thân thế thê thảm của Lâm Dư Tĩnh, nhưng khi Lâm Hiếu Hòa nói ra việc giải quyết Tống Thiên Diệu, hắn vẫn không chút do dự mà lên kế hoạch, dù Lâm Dư Tĩnh rất có thể không chịu nổi cú sốc này.

- Quả nhiên là yêu hận không do người.

Lâm Hiếu Hiệp nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật lùi dần về phía sau, khẽ nói một câu.

…

- Mọi người đều có phần, xếp hàng lĩnh, không cần vội, lĩnh xong gạo nhớ đến cảm ơn Tống tiên sinh. Lần này phát gạo là do vị Tống tiên sinh từ Hội Từ thiện Hồng Kông đến thương xót mọi người. Mấy ngày nay giá gạo ở Ma Cao tăng cao, nên Tống tiên sinh gửi cho mọi người một ít gạo trước, để mọi người không bị đói. Một cân gạo nấu cháo ăn tiết kiệm, có thể cầm cự được vài ngày đói.

Mấy nhân viên của Thương hội Ma Cao lần lượt đưa những túi gạo lứt đã đóng gói sẵn một cân một túi cho những bàn tay đang chìa ra trước mặt mình, miệng vẫn không quên lải nhải.

Những người dân nghèo ở khu vực Thanh Châu nhận được gạo đều hướng về phía xa, nơi Hoàng Lục và vài người khác đang đứng. Tống Thiên Diệu đang chơi trò nhảy ô cùng hơn chục đứa trẻ mà cha mẹ chúng đang bận xếp hàng nhận gạo nên không thể trông nom. Mặc dù Tống Thiên Diệu vụng về không nhảy qua nổi mấy đứa trẻ, nhưng trên mặt hắn vẫn nở nụ cười rạng rỡ.

Nếu bọn trẻ nhảy thắng được hắn, chúng sẽ nhận được một viên kẹo từ tay hắn. Vì vậy không chỉ Tống Thiên Diệu cười vui vẻ, mà bọn trẻ cũng đều tươi cười rạng rỡ. Vị "chú" trẻ tuổi này trông có vẻ thân thiện và gần gũi hơn so với những ông chú, ông bác có vẻ mặt nghiêm nghị thường đến khu Thanh Châu phát gạo những ngày trước.

- Chúc Tống lão bản trường thọ bách tuế!

- Chúc Tống tiên sinh tài lộc dồi dào.

Những người dân nhận được gạo không tiếc lời ca ngợi, họ hô vang những câu chúc tụng về phía Tống Thiên Diệu. Tuy mỗi người lớn chỉ được nhận một cân gạo, nhưng trong hai ngày qua, một cân gạo đã giúp họ tiết kiệm được 5 đồng. Kể từ khi pháo nổ và cửa khẩu đóng lại tối qua, sáng nay hầu hết các cửa hàng lương thực đều không mở cửa, số ít cửa hàng mở cửa thì giá cả cũng cao đến mức đáng sợ. Loại gạo lứt rẻ nhất cũng đã tăng lên mức giá kinh hoàng là 5 đồng một cân, phải biết rằng trước khi xảy ra vụ pháo kích tối qua, giá gạo mới chỉ có 7 hào một cân.

Chương 647. Khói lửa! (1)

Những người nghèo ở khu Thanh Châu này thường ngày không đủ tiền để tích trữ quá nhiều lương thực, họ kiếm được tiền hôm nay thì mua gạo hôm nay để sống qua ngày. Nhưng hiện giờ không chỉ cửa khẩu bị đóng, mà cả bến cảng cũng bị phong tỏa, tàu chở hàng không cần phu khuân vác để dỡ hàng nữa, khiến những người nghèo này không thể tìm được công việc bán sức lao động để kiếm sống. May mắn thay vẫn có quý nhân nhớ đến họ - những kẻ nghèo khổ này, đặc biệt đến phát gạo vào ngày giá gạo tăng vọt như hôm nay.

Trong một gia đình thường có hai vợ chồng là người lớn, cộng lại có thể nhận được hai cân gạo. Tuy chỉ là gạo lứt, nhưng nếu tiết kiệm nấu cháo, dù có hai đứa con thì cũng có thể cầm cự được vài ngày, không đến nỗi chết đói.

Năm nghìn cân gạo lứt nhanh chóng được phát hết, nhưng người dân không vội vã giải tán, họ còn lưu luyến nhìn chiếc xe tải đã trống trơn, hy vọng trên đó vẫn còn thứ gì đó có thể giúp họ sống sót. Hơn chục nhân viên của Thương hội Áo Môn giúp phát gạo xong đưa sổ sách cho Tống Thiên Diệu, hắn không nhận mà liếc nhìn Hoàng Lục. Hoàng Lục bước lại, lấy từ trong túi ra một xấp phong bì đỏ đưa cho Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu nhận lấy, với nụ cười ôn hòa lần lượt phát cho những người đã làm việc đến mức đổ mồ hôi nhễ nhại:

- Cảm ơn mọi người đã vất vả, đây là chút lòng thành, mọi người cầm lấy uống trà uống rượu, giải lao một chút.

Những nhân viên này được Thương hội phái đến phối hợp với Tống Thiên Diệu để phát gạo ở khu Thanh Châu, họ tưởng rằng đây chỉ là công việc mệt nhọc như chó chết, không ngờ sau khi làm xong, vị Tống tiên sinh này còn đặc biệt chuẩn bị phong bì đỏ cho họ. Có vài người không kiên nhẫn, quay lưng lại lén mở phong bì ra, lập tức mặt mày hớn hở, giơ năm ngón tay ra với đồng nghiệp, ý nói bên trong có đến 50 đồng.

- Đa tạ Tống lão bản, đa tạ…

Các nhân viên cũng đều cảm tạ không ngớt.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với họ:

- Không cần khách sáo, chiều nay ta dự định đến khu Nam Loan phát thêm ít gạo, nơi đó cũng toàn người nghèo, còn phải nhờ mọi người giúp đỡ nhiều.

- Ở Nam Loan nhiều nhất chẳng phải là sa kê sao, chiều nay lại được phong bì đỏ, vừa hay có thể ghé qua…

Một số nhân viên nghe Tống Thiên Diệu nói chiều sẽ đến Nam Loan phát gạo, lập tức lộ ra nụ cười dâm đãng đầy ẩn ý với nhau.

Ở Nam Loan không chỉ có nhiều người nghèo, mà còn có nhiều kỹ nữ hạ đẳng. Rất nhiều kỹ nữ thậm chí không có phòng để tiếp khách, thường chỉ trải một tấm nỉ trên bãi cát là tiếp khách, nên được người Áo Môn gọi là sa kê.

Ngay khi Tống Thiên Diệu đang lần lượt phát phong bì đỏ cho nhân viên, đột nhiên từ đám đông người nghèo có bốn người nhảy ra, giơ tay rút súng, nhắm về phía Tống Thiên Diệu!

Hoàng Lục gần như cùng lúc với động tác của bốn người đó, lập tức lao lên phía trước, kéo một nhân viên vừa nhận phong bì đỏ, chắn trước mặt Tống Thiên Diệu!

- Bùm bùm bùm bùm!

Một loạt tiếng súng vang lên!

Tên công nhân bị Hoàng Lục chắn trước mặt Tống Thiên Diệu, lưng lập tức bị bắn thành tổ ong! Những vết đạn loang lổ máu thịt be bét đang phun ra từng đợt máu tươi và hơi nóng!

- Cúi xuống!

Hoàng Lục vừa nói với Tống Thiên Diệu, một tay đỡ thi thể công nhân đã bị bắn chết tại chỗ để che chắn, tay kia đã giơ súng lên, bắn về phía bốn người đối diện!

Thực ra ngay khi Hoàng Lục dùng công nhân để đỡ đạn cho Tống Thiên Diệu, trong đám đông khu ổ chuột Thanh Châu đã có vài kẻ mặt mũi hung ác, dáng vẻ kỳ quái vứt bỏ tấm chăn rách bươm trên người, lộ ra thân hình thẳng tắp, lần lượt rút súng ra bắn về phía bốn người kia!

Năm sáu người này có tài bắn súng cực kỳ chính xác và độc ác, ngay khoảnh khắc bốn tay súng rút súng bắn, hai chân hai vai của họ gần như đã bị những người này bắn trúng trước!

Đến khi Hoàng Lục bắn trả, bốn tay súng kia hầu như đã bị trúng đạn ở tứ chi và ngã gục xuống đất!

- Các thúc! Để bốn người đó sống! Đưa về nhà ta, giữ họ không chết, thẩm vấn cho rõ ràng!

Hoàng Lục vẫn đang đỡ xác chết để bảo vệ Tống Thiên Diệu, miệng gọi với mấy người mặt mũi hung ác, thân thể đều có khuyết tật.

Hôm nay đi theo Tống Thiên Diệu đến khu Thanh Châu phát gạo không chỉ có một mình Hoàng Lục, mấy tay cứng cựu của đội Thái Sơn nhà họ Hoàng, vì lý do ngoại hình và thân thể nên không thể làm vệ sĩ bên cạnh Hà Hiền, đều được Hoàng Lục sắp xếp trà trộn vào đám dân nghèo Thanh Châu,

mấy người này so với đám vệ sĩ do Hoàng Tử Nhã dẫn đầu bên cạnh Hà Hiền thì võ công không hề kém, chỉ có điều duy nhất là ngoại hình quá tệ, tất cả bọn họ đều đã trải qua chiến trường, thân thể để lại di chứng trong chiến tranh, hoặc nửa mặt đầy sẹo do bom cháy, hoặc đơn giản là một tay bị đứt lìa, chỉ còn một tay cầm súng bắn, hoặc xương đầu gối bị đập nát, đi đứng khập khiễng, tóm lại là từng người đều mặt mũi gớm ghiếc, khiến người ta sợ hãi, nhưng nói đến bản lĩnh giết người, Hoàng Tử Nhã, Hoàng Lục gần như chỉ được coi là nửa đệ tử của mấy người này.

- Ồ! Không ngờ tên này lại dám cứng đầu!

Một gã trung niên nửa mặt bị cháy đến gần như không còn hình dạng người, trông như bộ xương khô giơ tay bắn một phát, bắn bay nắp hộp sọ của một tay súng đã ngã gục xuống đất, bước qua nhặt lấy quả lựu đạn đã mở chốt an toàn trước khi chết của đối phương, ném mạnh về phía xa!

Chương 648. Khói lửa! (2)

- Ầm!

Quả lựu đạn chưa kịp rơi xuống đất đã nổ tung giữa không trung, sóng xung kích cuộn lên một đám mây bụi lớn, gã đàn ông này lại chẳng thèm cong lưng!

- Hừ, phì! Chó chết, quả là chịu chi, không phải lựu đạn tự chế, hàng Mỹ chính hiệu.

Gã đàn ông nhổ hai ngụm bụi đất trong miệng, lau bụi bẩn dính trên mặt rồi kêu lên.

Dù Tống Thiên Diệu được Hoàng Lục nhắc nhở nằm xuống ngay lập tức, nhưng vẫn bị trúng một phát đạn ở ngực, khoảnh khắc trúng đạn Tống Thiên Diệu cảm giác như bị một cái búa lớn đập mạnh vào ngực, khiến hắn có cảm giác đau nghẹt thở muốn phun máu ra ngoài.

Hoàng Lục ném xác chết sang một bên, không để Tống Thiên Diệu đứng dậy, mà trước tiên dẫn người cầm máu cho ba tay súng vẫn còn thở rồi ném lên xe tải, sau đó mới bảo vệ Tống Thiên Diệu lên một chiếc xe Vạn Lợi Đạt mà Hà Hiền sắp xếp cho Tống Thiên Diệu sử dụng, miệng dặn dò những người khác:

- Về nhà ta!

Xe tải cùng xe con đồng thời gầm rú, lao lên đường cao tốc Thanh Châu, phóng về khu phố sầm uất Ma Cao.

Trong xe, Tống Thiên Diệu được Hoàng Lục xoa bóp ngực, mãi đến tận năm sáu phút sau mới thở hắt ra một hơi:

- Khốn nạn, may mà để Lục ca an bài áo chống đạn, không thì…

Người lái xe là thuộc hạ cũ của Hoàng Sâm - cha Hoàng Lục, cũng chính là gã đàn ông mặt nát như đầu lâu vừa nổ súng giết người, lúc này hắn lên tiếng:

- Tống tiên sinh, bốn tên khốn này rõ ràng là lão thủ chiến trường, thời điểm phục kích ra tay đều tính toán rất kỹ, nếu không phải ngươi dặn dò mọi người đề phòng cẩn thận từ trước, e rằng dù ngươi mang theo thiếu đương gia, lại thêm mặc áo chống đạn, cũng khó mà sống sót trở về.

Tống Thiên Diệu lúc này đôi mắt hơi trợn ngược, nằm trên ghế sau xe một cách mệt mỏi nói:

- Ba tay súng còn sống, không thể để chúng chết nữa, phiền thúc giúp ta thẩm vấn cho rõ ràng.

- Cứ yên tâm, rơi vào tay đội Thái Sơn của chúng ta, ngay cả người câm cũng bị xử lý đến mức biết nói hai chữ ‘tha mạng’, đảm bảo sẽ giúp ngươi hỏi ra tổ tông mười tám đời của chúng.

Gã đàn ông xương xẩu cười gằn:

- Đại đương gia ở nhà rảnh rỗi sinh bệnh, vừa hay lấy ba tên này làm trò vui.

Hai chiếc xe rời khỏi khu Thanh Châu, dân nghèo khu Thanh Châu sau một hồi hoảng loạn cũng đã tản đi, hai bóng người ẩn nấp dưới mái hiên một căn nhà gỗ, trong đó một thanh niên tay sờ vào thắt lưng, mắt đảo quanh quan sát, hạ giọng hỏi đồng bọn:

- Trưởng quan, vừa giao chiến đã mất bốn huynh đệ, đối phương rõ ràng có phòng bị, phải làm sao?

Đồng bọn của hắn là một gã đàn ông gầy gò khoảng 35, 36 tuổi, lúc này lấy từ trong túi ra một gói giấy bạc, rắc một ít bột trắng lên mu bài, áp mũi vào hít hết số bột trắng đó, rồi mới phập phồng cánh mũi, ngửa đầu thở phào một hơi sảng khoái nói:

- Đệch mẹ, là đội Thái Sơn của Hoàng Sâm, bọn thổ phỉ Hoàng Sâm này, trước đầu quân cho Quốc Dân Đảng, sau lại đầu quân cho Cộng sản, giờ lại chạy đến Ma Cao, ngày trước ở Đấu Môn, ta từng giao chiến với bọn thổ phỉ này, bọn thổ phỉ này còn lợi hại hơn cả quân đội dưới trướng Lý Cập Lan, đội Thái Sơn, đội Bắc Hải hai nhóm thổ phỉ đầu quân cho Cộng sản, cộng lại không quá 700 người, vậy mà cố thủ được Đấu Môn, đánh với hơn 3000 người của chúng ta do Lý Cập Lan chỉ huy suốt một đêm, đến khi hết đạn mới rút lui.

- Bây giờ phải làm sao? Trưởng quan?

Thanh niên hỏi đối phương.

Gã đàn ông gầy gò hít hít mũi:

- Chúng ta làm việc vốn có quy củ, đã nhận tiền của Tưởng Minh Thông, đương nhiên là giết không tha, chúng ta đều biết Hoàng Sâm ở đâu, không có gì để nói, bảo anh em mang vũ khí theo, xông vào nhà Hoàng Sâm, giết hắn cho ta! Cũng để Hoàng Sâm biết, đừng tưởng đầu quân cho tên khốn Hà Hiền chết tiệt là có thể yên ổn ở Ma Cao, lão tử là Quốc Dân Đảng, hắn là kẻ phản bội đầu quân cho Cộng sản, chọc giận ta, giết luôn cả hắn, coi như thanh trừng bại hoại cho đảng quốc! Nếu thật sự giết được Hoàng Sâm, khi ngươi và ta có cơ hội đến Đài Loan, không chừng có thể được Ủy viên trưởng thưởng cho chức thiếu tướng.

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt gã đàn ông gầy gò dần dần trợn ngược lên, hiển nhiên đã rơi vào trạng thái phấn khích ảo giác do tác dụng của ma túy.

Thanh niên bên cạnh nắm khẩu súng ở thắt lưng, bảo vệ trưởng quan của mình tiến về phía một chiếc xe tải nhỏ trên đường, trưởng quan đã nói làm việc phải có quy củ, đã nhận tiền thì nhất định phải làm việc, vậy thì tập hợp nhân mã ầm ầm kéo đến chỗ ở của Hoàng Sâm, nhân lúc đường phố hỗn loạn, giết sạch cả nhà Hoàng Sâm!

Hoàng Sâm chắc không ngờ được, bọn Đại Thiên Nhị này dám đổ bộ lên Ma Cao, còn xông thẳng vào nhà hắn tận diệt tận tuyệt!

Tưởng Minh Thông cười, lấy thuốc lá đi tới, đưa điếu thuốc cho đối phương và nói:

- Huynh đệ Ngọc Phủ làm việc luôn đúng quy củ, ta tin tưởng được. Ai mà ngờ đối phương lại có phòng bị…

Người trung niên tên Ngọc Phủ vừa nhận điếu thuốc từ Tưởng Minh Thông và ngậm vào miệng, đang định quẹt diêm thì Tưởng Minh Thông đặt hộp thuốc vào túi áo vest rồi lấy ra, trong tay đã cầm sẵn một khẩu súng. Tay trái hắn vòng qua cổ đối phương, tay phải chĩa súng vào ngực người trung niên bắn liên tiếp ba phát!

Đạn xuyên qua ngực, để lại ba lỗ máu to bằng chén trà trên lưng!

Đại Thiên Nhị phụ trách lái xe tải chưa kịp phản ứng, thuộc hạ của Tưởng Minh Thông đã lặng lẽ đứng bên cửa xe từ trước, nhanh chóng lách người qua, từ cửa sổ bên bắn hai phát vào đầu đối phương.

Chương 649. Khói lửa! (3)

Tưởng Minh Thông đẩy xác chết ngã xuống đất, cúi đầu kiểm tra xem trên bộ vest của mình có dính máu không, cất súng đi rồi lấy khăn tay ra lau tay một cách từ tốn, lạnh lùng nói với cái xác chết không nhắm mắt:

- Tưởng rằng bọn ma nước các ngươi hoành hành trên biển thì lên bờ cũng dùng được, hóa ra chỉ đáng để bắt cá tôm dưới biển. Loại hàng này lên bến Ma Cao cũng chỉ để bị ném xuống biển cho cá ăn mà thôi, đi thôi.

Hắn vừa nói xong hai chữ "đi thôi", đột nhiên từ hai bên đường gần đó trên đường Thanh Châu, có mấy chiếc xe hơi Vạn Lợi Đạt lao ra rất nhanh. Nhìn những chiếc xe vẫn còn dính rơm rạ chưa dọn sạch, rõ ràng trước đó chúng được ngụy trang trong đống rơm. Trong chớp mắt, Tưởng Minh Thông chưa kịp phản ứng, sáu chiếc xe đã chặn đứng đoạn đường như những rào chắn!

- Hứng thú ghê nhỉ, A Thông.

Một người đàn ông trung niên để tóc ngắn gọn gàng, dáng vẻ đoan chính, khoảng 40 tuổi, mặc bộ Trung Sơn phục màu đen, được hai vệ sĩ hộ tống bước xuống từ một chiếc xe, cười nhạt nói với Tưởng Minh Thông đang đứng sững.

Tưởng Minh Thông đảo mắt nhìn hơn chục người lần lượt xuống từ mấy chiếc xe, lúc này tất cả bọn họ đều đã cầm súng trong tay, chỉ cần đám người của hắn dám cử động tùy tiện một cái là lập tức sẽ bị bắn tập thể. Cuối cùng, Tưởng Minh Thông nhìn chằm chằm vào mặt người đàn ông trung niên, bình tĩnh mở miệng:

- Quyền ca, ta chỉ giết hai tên con bạc nợ nần thôi, sao lại phải long trọng thế này? Đến mức ngươi phải đích thân ra mặt? Chẳng lẽ hai tên con bạc này cũng nợ tiền ngươi?

Người đến là anh em kết nghĩa mà Hà Hiền công khai tuyên bố, cha đỡ đầu của con trai ông trùm sòng bạc Ma Cao Phùng Lão Dung, bất kể là người giang hồ Hồng Kông, Ma Cao hay bọn tàn quân Quốc Dân Đảng trở thành thổ phỉ hung hãn, tất cả đều gọi một tiếng Quyền ca, rõ ràng là Lý Quyền - biệt danh Quá Hà Tốt phiên bản giang hồ của Hà Hiền.

- Chuyện hôm nay, ngươi biết ta biết, không cần khách sáo, đi với ta đi.

Lý Quyền nói với Tưởng Minh Thông:

- Thân phận của ngươi mọi người đều rõ, chuyện này ngươi chỉ giúp chạy vặt thôi, chỉ cần ngươi nói rõ, sẽ không làm khó ngươi đâu.

Tưởng Minh Thông dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cúi người nhặt điếu thuốc chưa được châm lửa bên cạnh xác chết, ngậm vào miệng, rồi nhặt que diêm rơi lên đánh lửa, hít một hơi thật sảng khoái, nhìn Lý Quyền, phóng khoáng nói:

- Thủ đoạn của Quyền ca ta tất nhiên biết rõ, nhưng muốn bẻ gãy miệng ta, Quyền ca đã đánh giá thấp ta rồi. Chuyện hôm nay cứ kết thúc hôm nay, ta giết người ta tự gánh.

Nói xong hắn lấy khẩu súng vừa rồi từ trong áo vest ra, chĩa vào thái dương mình và nhanh chóng bóp cò!

Một tiếng súng "Bùm" vang lên, thân thể Tưởng Minh Thông lảo đảo hai cái rồi ngã xuống bên cạnh Ngọc Phủ vừa bị hắn giết, máu tươi của hai người hòa vào bụi đất, không phân biệt được nữa.

- Bùm bùm bùm!

Một loạt tiếng súng vang lên sau khi Tưởng Minh Thông tự sát bằng đạn. Thuộc hạ mà Lý Quyền mang theo đã nhanh chóng bắn chết mấy tên thuộc hạ của Tưởng Minh Thông. Lý Quyền bước đến trước mặt Tưởng Minh Thông, cúi đầu nhìn:

- Trước hết đưa xác đến cục cảnh sát, sau đó chọn một vị trí tốt bên cạnh nghĩa trang mà ta để lại để chôn cất hắn, rồi gửi một khoản tiền cho gia đình hắn. Thà chết không khai, cũng coi như trung thành với Lâm lão lục đã nuôi dưỡng hắn, chỉ là chết đáng tiếc quá.

- Dù hắn có chết hay không, Áo Môn đều biết hắn là người của Lâm lão lục, muốn tách khỏi Lâm lão lục để tự gánh vác, làm sao có thể? Lâm lão lục cũng là người lăn lộn giang hồ cả đời, lúc trẻ còn biết không nên báo thù, sống khiêm tốn, nhưng càng già lại càng mê muội, tưởng rằng hiện giờ Áo Môn lòng người hoang mang, có thể thừa nước đục thả câu?

- Bây giờ thì hay rồi, quỷ lão, thương hội, tính cả tên hậu sinh tiểu tử Hồng Kông kia, tất cả đều có thể đường đường chính chính tìm đến hắn. Đi, trước hết đưa hai ngôi nhà ngoại trạch của Lâm lão lục và mấy đứa con đang học ở thư viện đến sòng bạc, rồi thông báo cho Lâm lão lục, bảo hắn tự đến cục cảnh sát, lúc đó trước mặt phóng viên và cảnh sát nhận tội, nếu không thì năm xưa Lâm lão nhị may mắn, chỉ chết một mình hắn, Lâm lão lục hắn không có vận may như Lâm lão nhị, nếu còn định giả ngu, thì để hắn chết cả nhà.

Nhìn thuộc hạ của mình ném xác Tưởng Minh Thông và hai người bị Tưởng Minh Thông giết lên xe tải, Lý Quyền dẫn thuộc hạ lên xe hướng về khu trung tâm.

- Sâm ca, việc đã xong xuôi, đã điều tra rõ, chính là Lâm lão lục tìm người làm chuyện này.

Sau khi xe dừng lại, Lý Quyền bước vào căn hộ của Hoàng Sâm ở Long Điền, nói với Hoàng Sâm và Tống Thiên Diệu

đang ngồi uống trà trong phòng khách.

Hoàng Sâm với khuôn mặt phong trần, hai bên tóc mai đã bạc, giọng nói vang dội, thấy Lý Quyền bước vào, đứng dậy đi qua vỗ mạnh vào lưng đối phương:

- Vất vả rồi A Quyền.

- Đa tạ Quyền ca, để lát nữa bảo Lục ca chuẩn bị một phần tâm ý cho anh em của Quyền ca, để bày tỏ lòng thành.

Tống Thiên Diệu cũng đứng dậy, mở miệng cảm ơn Lý Quyền vừa bước vào.

Lý Quyền cúi đầu châm một điếu thuốc, cười với Tống Thiên Diệu:

- Không cần khách sáo, ngươi là hậu bối của Hiền ca và Sâm ca, vậy cũng là hậu bối của ta, chuyện nhỏ thôi. A Diệu, ngươi đoán không sai, quả nhiên có người diệt khẩu. Xe của các ngươi vừa đi, phía sau thuộc hạ của Lâm lão lục là Tưởng Minh Thông đã diệt khẩu hai người còn sống sót.

- Nhưng Tưởng Minh Thông cũng coi như là đàn ông, sau khi bị ta bắt quả tang, đã tự bắn một phát vào đầu mình, chuẩn bị để Lâm lão lục đổ hết mọi chuyện lên đầu hắn. Xác đã được họ đưa đến cục cảnh sát, chỉ cần mấy người còn sống này nhất trí cắn định là Tưởng Minh Thông và Lâm lão lục chỉ đạo, Lâm lão lục không thể lật ngược tình thế.

Chương 650. Tốt! (1)

Hoàng Lục biết Tống Thiên Diệu muốn mặc áo chống đạn ra ngoài, sau khi dụ rắn ra khỏi hang, đã gọi điện cho cha mình là Hoàng Sâm, mượn tạm mấy vị bác chú có vẻ ngoài đáng sợ bên cạnh Hoàng Sâm để bảo vệ Tống Thiên Diệu, lại nhờ cha mình Hoàng Sâm gọi điện trực tiếp cho Lý Quyền, để Lý Quyền sắp xếp người mai phục, mới điều tra ra kẻ chủ mưu phía sau là Lâm Hi Nguyên.

- Lâm lão lục?

Tống Thiên Diệu hiện giờ ngực vẫn còn đau âm ỉ, nghe thấy cái tên này, sững người một chút.

Lý Quyền nói với Tống Thiên Diệu:

- Lâm Hi Nguyên, em trai thứ sáu của tên quỷ Lâm Hi Chấn đã chết.

Tống Thiên Diệu có chút không dám tin, quay đầu nhìn Hoàng Lục. Hắn Tống Thiên Diệu liều mạng lấy mình làm mồi nhử, tay súng một phát không bắn chết mình, quả nhiên là đại nạn không chết ắt có phúc về sau?

Khi hắn đang làm việc thiện, có người muốn giết hắn Tống Thiên Diệu, cho hắn cơ hội để phát tác, quan trọng nhất là, kẻ chủ mưu họ Lâm?

Không cần gặp Lobo, Tống Thiên Diệu lần này đều biết, Lobo chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội đứng về phía chính nghĩa để phán xét đối phương, nhất là khi đối phương còn là kẻ thù không đội trời chung họ Lâm của Lobo hắn.

…

Trong biệt thự Lục Thôn nằm ở giao lộ giữa đường Tỳ Lợi Lạp và đại lộ Mỹ Phó Tướng, Lobo đang nói chuyện với giọng điệu có vẻ khó xử với chủ tịch và phó chủ tịch Tổng thương hội Trung Hoa Áo Môn là Hà Hiền và Mao Vạn Kỳ.

Lobo thân hình rất cao lớn, trông khoảng sáu mươi tuổi, có lẽ vì từ tối qua đã bận rộn theo dõi tình hình, ổn định trật tự Ma Cao mà không có thời gian chỉnh trang dung mạo, tóc hơi rối, mặt cũng hơi bóng dầu, áo sơ mi thì cà vạt đã bị kéo tuột, cổ áo mở phanh.

Hắn có huyết thống đa quốc gia như Trung Quốc, Anh, Bồ Đào Nha… Lúc bốn tuổi theo cha nuôi từ thuộc địa Bồ Đào Nha là Đông Timor chuyển đến Ma Cao, sau đó mấy chục năm, Lobo vẫn luôn ở lại thành phố nhỏ Viễn Đông này. Hai mươi lăm tuổi bắt đầu trở thành chuyên viên thuốc phiện của phủ Tổng đốc Ma Cao, coi như đã trở thành công chức chính phủ Ma Cao.

Đáng tiếc sự nghiệp chính trị vừa mới khởi đầu, đã vì phu nhân Tổng đốc Ma Cao muốn giành được độc quyền thuốc phiện mà gây thù với Lâm Hi Chấn, cuối cùng không những không lấy được việc làm ăn, mà còn mất cả danh tiếng của mình, khiến hắn chìm lắng nhiều năm không được trọng dụng. Nếu không thì danh hiệu Vua Ma Cao nổi tiếng khắp nơi này chưa chắc Hà Hiền đã giành được.

- Hiền ca, tối qua ta đã nói chuyện điện thoại với Kỳ ca, chỉ riêng không tìm được huynh, ta đã lập tức nhờ Kỳ ca đi liên lạc với người của công ty Nam Hoa, nhưng phát hiện công ty Nam Hoa trống không, chỉ còn vài nhân viên địa phương nói với ta rằng, người của công ty Nam Hoa đều đã đi Quảng Châu họp, chưa định ngày về.

Lobo có vẻ không vui nói với Hà Hiền đang ngồi trên ghế tựa kiểu Tây uống cà phê:

- Ma Cao giới nghiêm, người của công ty Nam Hoa lại có thể đi Quảng Châu họp, ngoài Hiền ca có bản lĩnh này ra, ai ở Ma Cao còn làm được?

Hà Hiền mặt không biểu cảm cầm tách cà phê nói:

- Anh em chúng ta ba người quen biết nhiều năm, không cần nói những lời khách sáo xã giao, bình thường một ngày gặp nhau mấy lần, nhưng lần này khác, lần này phía sau ngươi là người Bồ Đào Nha, phía sau ta là người Trung Quốc. Kỳ ca vừa nói, tối qua hắn đã giúp ngươi liên lạc với đại lục, bên cục Hoa Nam đại lục hiện giờ tâm trạng rất kích động, có ba loại ý kiến.

- Thứ nhất, ở Thạch Kỳ đã đóng quân một sư đoàn quân giải phóng, sẵn sàng áp sát cửa ải Củng Bắc khai chiến bất cứ lúc nào, dù sao trên chiến trường Triều Tiên, những tên Mỹ, tên Anh người Trung Quốc đều đã đánh rồi, bây giờ thêm một Bồ Đào Nha cũng chẳng nhiều nhặn gì! Thứ hai, xử lý lạnh nhạt, sau này phong tỏa biên giới triệt để, cửa ải vĩnh viễn không mở, vật tư sau này không qua Ma Cao nữa.

- Bồ Đào Nha không phải hung dữ sao? Được thôi, sau này lương thực, rau củ, đồ dùng hàng ngày của Ma Cao để Tổng đốc nhập khẩu từ châu Âu đi, để người dân Ma Cao sau này nếm thử lương thực châu Âu là mùi vị gì. Hiện giờ Ma Cao gần hai mươi vạn người, một ngày cần bao nhiêu lương thực ngươi rõ, sau khi cửa ải đóng triệt để, chờ hai mươi vạn người đó đến phủ Tổng đốc cùng ngài Joaquim Marques Esparteiro ăn cơm Tây đi.

- Ngài Joaquim Marques Esparteiro đã quy trách nhiệm cho người phụ trách bộ đội, quở trách họ quá mạo hiểm.

Lobo cười khổ nói:

- Kỳ ca quả thật tối qua đã giúp liên lạc với Trung Quốc, nhưng phía Trung Quốc đưa ra câu trả lời là Trung Quốc đến nay chưa thiết lập quan hệ ngoại giao với Bồ Đào Nha, không nên tiếp xúc trực tiếp với chính quyền Ma Cao. Muốn đàm phán cũng được, phía chính quyền Ma Cao cử hai đại diện người Hoa dân gian Ma Cao đi đàm phán với họ. Ở Ma Cao hiện giờ chỉ có ngươi và Kỳ ca là thích hợp nhất, bây giờ người phụ trách đàm phán của Trung Quốc đã đến gần cửa ải Củng Bắc, chỉ chờ ngươi và Kỳ ca gật đầu.

- Ta làm sao gật đầu, làm sao đàm phán với người ta? Ngươi phải nói ý kiến của ngài Joaquim Marques Esparteiro cho ta chứ?

Hà Hiền đặt tách cà phê xuống, nhìn về phía Lobo.

Lobo lộ vẻ khó xử, do dự một lúc mới nói:

- Ý của ngài Joaquim Marques Esparteiro là, lần này hai bên đều có thương vong, nên giữ bình tĩnh kiềm chế, tránh tình hình mở rộng, khôi phục mở cửa ải.

- Chát!

Hà Hiền ném tách cà phê vừa mới đặt xuống xuống đất vỡ tan, hai mắt trợn tròn:

- Tên da đen bắn pháo trước! Joaquim Marques Esparteiro ngay cả một câu xin lỗi cũng không định nói? Thế này để ta đi đàm phán thế nào? Hắn nếu thấy có thể đàm phán được, ngươi bảo hắn tự đi đàm phán đi!

- Hiền ca…

Chương 651. Tốt! (2)

Lobo cũng biết lời nói của Joaquim Marques Esparteiro, viên Tổng đốc Ma Cao, rõ ràng là muốn cả hai bên coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nhanh chóng mở cửa ải, khôi phục như cũ. Nhưng bây giờ hắn đại diện cho Tổng đốc Ma Cao truyền đạt ý kiến của đối phương cho Hà Hiền và Mao Vạn Kỳ, không có quyền nói rằng lời của Tổng đốc Joaquim Marques Esparteiro quá hồ đồ, chỉ có thể cười gượng:

- Hiền ca, ở Ma Cao, ai mà không biết mặt mũi của ngươi lớn nhất, Quốc dân đảng, Cộng sản đảng đều tranh nhau lôi kéo ngươi, chỉ cần ngươi nói một câu…

Hà Hiền thẳng thừng cắt ngang lời Lobo, mặt lạnh lùng nói:

- Hà Hiền ta quả thật dựa vào các bạn bè nâng đỡ, hiện giờ ở Ma Cao có chút mặt mũi, cũng vô cùng cảm kích các bạn bè trong đó có cả ngài Tổng đốc Joaquim Marques Esparteiro. Nhưng dù mặt mũi của ta Hà Hiền có lớn đến đâu, cũng không thể thiên vị người Bồ Đào Nha mà bỏ rơi người Trung Quốc!

- Bọn hắc quỷ nổ súng trước, lỗi thuộc về phía Ma Cao, giờ ngài Joaquim Marques Esparteiro chỉ nói qua loa một câu đã muốn coi như chưa có chuyện gì xảy ra? Không thể được! Nếu đây là thái độ của họ, phiền ngươi chuyển lời cho ngài Joaquim Marques Esparteiro, ta Hà Hiền không thể vì ngài ấy nể mặt ta mà để mất mặt người Trung Quốc! Bảo ngài ấy mời người khác đi, Huấn Chính, chuẩn bị xe, ta phải về lo chuyện làm ăn…

- Hiền ca, Hiền ca, Hiền ca…

Lobo kéo Hà Hiền đang định bỏ đi lại. Hắn và Hà Hiền đã quen biết nhiều năm, quan hệ làm ăn và tình cảm cá nhân đều có thể nói là khăng khít, Lobo cũng biết Hà Hiền nổi giận không phải với mình mà là với Tổng đốc, nên hắn không giận, miệng cười xòa:

- Thế này nhé, huynh và Kỳ ca hai người trước hết đi gặp đại diện phía Trung Quốc phụ trách đàm phán vụ này ở Củng Bắc, tôi biết chắc chắn sẽ không đàm phán được, nhưng không sao, chỉ cần Hiền ca và Kỳ ca giúp ta đi một chuyến Củng Bắc, dù chỉ hút với đối phương điếu thuốc uống tách trà rồi quay về, ta cũng có thể báo cáo lại với ngài Joaquim Marques Esparteiro. Hơn nữa hiện giờ chúng ta cũng không biết phía Trung Quốc đưa ra điều kiện gì về vụ này, nên Hiền ca dù không đi đàm phán, chỉ cần mang về yêu cầu điều kiện của đối phương cũng tốt, sớm ngày mở cửa ải, việc làm ăn của Hiền ca và Kỳ ca cũng sớm được khôi phục bình thường.

Lần này không phải Hà Hiền lên tiếng, Mao Vạn Kỳ gần như không cần suy nghĩ đã nói:

- Nếu Tổng đốc Ma Cao không có lời giải thích, cửa ải không mở cũng được, ta có thể không làm ăn nữa, về đại lục Trung Quốc dưỡng già.

Cửa ải đóng cửa, thực ra ảnh hưởng lớn nhất đến việc làm ăn của Mao Vạn Kỳ. Mao Vạn Kỳ vận chuyển lương thực, dầu ăn, hàng hóa tiêu dùng hàng ngày từ trong nước đến Ma Cao bán, cửa ải đóng cửa tương đương với việc cắt đứt nguồn hàng của hắn.

- Hiền ca, Kỳ ca, ta không phải Tổng đốc Ma Cao, than phiền với ta cũng vô ích, ta chỉ là cái loa truyền tin.

Lobo chỉ có thể cười khổ:

- Trong người ta cũng có dòng máu Trung Quốc, ta cũng biết lần này là bọn hắc quỷ động thủ trước, nhưng dù sao cũng phải đàm phán đúng không? Ta nói thẳng luôn, ngoài hai vị, Ma Cao có cử bất kỳ ai đến Củng Bắc, đối phương cũng sẽ không gặp. Thậm chí nói lùi một bước, nếu Hiền ca không xuất hiện, dù cả ba lá cờ của Thương hội Ma Cao có đến Củng Bắc, đối phương cũng sẽ không gặp.

Ba lá cờ của Thương hội Ma Cao mà Lobo nói đến là Phó hội trưởng Mã Vạn Kỳ, Phó hội trưởng Thái Đức Kỳ, Lý sự Thái Lạc Kỳ. Vì tên của ba người đều có chữ Kỳ, cộng thêm Hà Hiền có biệt danh là Hoàng Đại Tiên của Ma Cao, bốn người nhiệt tình làm từ thiện, lại có tiếng tăm trong xã hội Hoa kiều, nên thường được dân chúng Ma Cao gọi chung là Đại Tiên Tam Chi Kỳ.

- Được, ta đi gặp đối phương đương nhiên không sao, nhưng đừng nghĩ ta sẽ nói tốt cho người Bồ Đào Nha.

Hà Hiền thực ra biết mình nhất định phải đi, chỉ là không thể để Tổng đốc Joaquim Marques Esparteiro nghĩ rằng hắn Hà Hiền có thể gọi đến là đến, bảo đi là đi, thái độ cần có thì phải có.

Lobo liên tục vái Hà Hiền:

- Ngươi chịu đáp ứng, ta đã vô cùng cảm kích, ngươi muốn nói gì thì nói.

- Khi nào đi?

Hà Hiền từ từ thở ra một hơi, hỏi Lobo.

- Khi nào? Tất nhiên là càng sớm càng tốt. Hiện giờ giá lương thực trên thị trường đã cao đến mức kinh hoàng, chậm thêm vài ngày nữa không biết sẽ có bao nhiêu người nghèo chết đói. Đến lúc đó báo chí phương Tây lại sẽ nói Bồ Đào Nha cai trị tàn bạo ở thuộc địa.

Lobo nói:

- Ta sẽ lập tức sắp xếp cảnh sát và binh lính hộ tống ngươi và Kỳ ca ra cửa ải.

Khuyên động Hà Hiền đứng ra đàm phán với phía Trung Quốc, Lobo như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm. Hơi thở này còn chưa kịp thở hết, quản gia của biệt thự bên ngoài đã bước vào, nói với Lobo:

- Thưa ngài, Thương hội Ma Cao gọi điện đến, nói nhân viên của thương hội giúp Tống tiên sinh của Hội Lạc Thí Hồng Kông phát gạo cho người nghèo ở khu Thanh Châu, đã bị bắn chết, một nhân viên bị sát hại, vệ sĩ của Tống tiên sinh đã bắt được hung thủ nổ súng, hiện giờ thương hội đến hỏi Hà tiên sinh xử lý vụ việc này thế nào.

- Có người giết Tống Thiên Diệu sao?

Hà Hiền sửng sốt:

- Hung thủ là ai?

Quản gia biết mối quan hệ giữa Hà Hiền và Lobo, không xin chỉ thị của Lobo, mỉm cười cúi người nói với Hà Hiền:

- Hung thủ là mấy tên đại thiên nhị, nhưng nghe nói đã tra ra kẻ chủ mưu đứng sau, là một người tên Lâm Hi Nguyên.

Nghe đến ba chữ Lâm Hi Nguyên, Lobo hừ một tiếng, gần như lập tức từ một kẻ đáng thương cười nịnh Hà Hiền Mao Vạn Kỳ biến thành một lão già lạnh lùng ánh mắt chứa đầy sát khí:

- Lâm Hi Nguyên? Là đứa em giả vờ nhát gan mấy chục năm của Lâm Hi Chấn? Hắn thuê sát thủ giết người ở Ma Cao rồi sao? Tốt!

Chương 652. Không biết (1)

- Đình ca, đây là huynh đệ tốt của ta - a Trung, năm xưa ta trộm thịt chó ở Cửu Long Thành Trại, đều chia cho hắn một cái đùi chó. Không ngờ bây giờ hắn làm ăn ở Malay thành đại phú ông, lần này về Hồng Kông thăm người thân, lại nhớ đến ta - người bạn năm xưa, muốn ta dẫn hắn đến gặp Đình ca ngươi. Nói ra thì a Trung năm xưa cũng coi như là người của tự đầu.

Lão tứ cửu của Hòa An Lạc, chỉ còn một cánh tay, hiện giờ sa sút đến mức làm người bán báo Hà Mao Minh, nhe hàm răng thiếu một chiếc răng cửa, cười rạng rỡ giới thiệu với Tô Văn Đình về vị đại phú thương Malay bên cạnh mình đã dẫn đến.

Tô Văn Đình đánh giá A Trung đối diện, sắc mặt hồng hào, mặc vest bảnh bao, lúc này ngồi đối diện bàn trà cười nhẹ nhàng, trông rõ ràng là nhân vật phú quý được nuông chiều nhiều năm, so với Hà Mao Minh dẫn hắn đến gặp mình, quả thực như trời với đất.

Tô Văn Đình vẫy tay gọi tiểu đệ thân cận của mình:

- A Đức, dẫn Hà Mao thúc đi mua bộ quần áo mới, rồi đưa hắn đến đây uống trà với ta. Các ngươi làm tiểu đệ thật là vô quy củ, không biết kính lão. Hà Mao thúc khi còn trẻ cũng từng ra sức vì tự đầu, nếu lên tuổi các ngươi phải nhớ quan tâm nhiều hơn chứ.

Tiểu đệ A Đức của hắn lập tức bước lại, cũng không đợi Hà Mao Minh có muốn hay không, nửa dìu nửa kéo đưa Hà Mao Minh ra khỏi phòng bao của quán trà An Lạc. Tô Văn

Đình xoay xoay chuỗi tràng hạt, cầm danh thiếp của đối phương lên nhìn, cười nhạt nói với vị đại phú thương Malay ngồi đối diện:

- Là Tôn Chí Trung tiên sinh từ Malay đến phải không? Không biết gặp ta có chuyện gì? Người minh bạch không nói chuyện úp mở, Hà Mao Minh loại người đó chỉ biết hút thuốc phiện khoác lác, vẫn nên để hắn đi xa một chút thì hơn.

Tôn Chí Trung đối diện mỉm cười nhạt:

- Hà Mao quả thật thích nói khoác, nhưng có một câu là thật, năm xưa ta quả thật cùng hắn trộm gà bắt chó. Ta cũng biết hắn chẳng có tác dụng gì, nhưng ta rời Hồng Kông hơn mười năm, chỉ tìm được mỗi hắn là bạn bè giang hồ tạm coi được, không nhờ hắn dẫn đường, làm sao gặp được Tô tiên sinh ngươi.

- Tôn tiên sinh làm ăn chính đáng, ở Malay làm vườn cao su, nhà máy xi măng, sao lại nghĩ đến việc đến Hồng Kông gặp bọn ta - những kẻ giang hồ không môn đăng hộ đối này?

Tô Văn Đình tự tay cuốn một điếu thuốc, hỏi nhạt Tôn Chí Trung.

Tôn Chí Trung cười ha hả:

- Tô tiên sinh, ngài đã từng đến Malay chưa? Ở bên đó, người Trung Quốc làm ba loại kinh doanh là đồn điền cao su, nhà máy xi măng và mỏ thiếc, nhiều hơn cả chó chạy trên đường phố Hồng Kông. Huống chi người ta đã làm nghề đồn điền cao su qua nhiều thế hệ, ta chỉ là một kẻ nhỏ bé mới sang đó hơn mười năm làm sao tranh được với họ, chỉ đủ kiếm sống qua ngày mà thôi.

- Trước khi rời Hồng Kông, ta cũng coi như là nửa người giang hồ, ta thuộc Lam Đăng Lung của Hòa Lục Bình, cũng coi như thuộc chữ Hòa. Nhưng lần này trở về, bảng hiệu Hòa

Lục Bình đã sập từ lâu, nếu không ta cũng không đến gặp Tô tiên sinh. Hơn nữa, nếu ta thực sự làm ăn chân chính, cũng sẽ không quay lại Hồng Kông, không còn dính líu gì với các tự đầu Hồng Kông nữa. Dĩ nhiên là treo đầu dê bán thịt chó rồi.

- Ồ? Không biết ngoài hai loại kinh doanh này, Tôn tiên sinh còn làm nghề gì nữa?

Tô Văn Đình ngậm điếu thuốc bên mép, nghiêng mặt nhìn Tôn Chí Trung hỏi.

- Trong 400 mẫu đồn điền cao su của ta, có 200 mẫu trồng thuốc phiện, còn có một nhà máy chế biến. Lần này đến Hồng Kông, cũng là nghe nói các tự đầu Hồng Kông hiện nay vẫn mở các tiệm thuốc phiện, nên chuẩn bị đem heroin tinh chế từ thuốc phiện bán sang Hồng Kông. Mà hiện nay ở Hồng Kông, làm ăn thuốc phiện tốt nhất chính là Hòa An Lạc của Tô tiên sinh. Nói đến đây, Tô tiên sinh hẳn đã hiểu ý tôi rồi chứ?

- Trong tay ngươi có hoàng tỳ?

Tô Văn Đình nghe câu này quả nhiên hứng thú.

Hoàng tỳ chính là tên gọi khác của heroin mà Tôn Chí Trung vừa nói. Ban đầu ở Hồng Kông chỉ có Lý Tài Pháp của Thanh bang biết cách tinh chế thuốc phiện, mở vài tiệm hoàng tỳ. So với tiệm thuốc phiện truyền thống, tiệm hoàng tỳ đúng là cướp tiền từ tay những kẻ nghiện. Những kẻ nghiện đã hút qua hoàng tỳ, đều lười chạm vào tẩu thuốc, bỏ nhà cửa, cầm vợ bán nhà cũng phải đến tiệm hoàng tỳ mua vài gói để hút.

Lý Tài Pháp vừa chết, nhà máy morphine của hắn ban đầu bị 14K cướp mất, nhưng Trần Trọng Anh phụ trách nhà máy morphine cũng chết cùng lúc với Lý Tài Pháp, nội bộ 14K lại không ổn định, những công nhân lành nghề của nhà máy morphine nhân lúc hỗn loạn đều bỏ trốn hết, người của 14K lại không biết cách tinh chế, nên khiến các tiệm hoàng tỳ ở Hồng

Kông chỉ nở rộ trong chốc lát, sau đó vì không có nguồn hàng nên đều đóng cửa.

- Trong tay ta không chỉ có hoàng tỳ, nhà máy của ta cũng có thể chuyên tinh chế hoàng tỳ. Không giấu gì Tô tiên sinh, toàn bộ hoàng tỳ ở Tân Phúc Châu của Malay đều do ta cung cấp. Bây giờ ta chuẩn bị mang hàng bán sang Hồng Kông.

Tôn Chí Trung vừa nói vừa mở cặp công văn của mình, lấy ra một túi nhỏ hoàng tỳ, đẩy đến trước mặt Tô Văn Đình:

- Đây chính là hàng từ nhà máy của ta, Tô tiên sinh có thể tìm người am hiểu kiểm tra hàng. Hơn nữa ta cũng có thể mời vài vị đại ca phụ trách việc buôn bán thuốc phiện của Hòa An Lạc đến Malay, tham quan nhà máy và nguồn hàng trong đồn điền cao su của ta. Ta biết Hòa An Lạc làm ăn thuốc phiện ở Hồng Kông rất tốt, nhưng Tô tiên sinh và Hòa An Lạc đường không biết Tôn Chí Trung ta có phải đang khoác lác hay không. Đến Malay tham quan một chuyến, hiểu biết lẫn nhau, cũng có thể chứng minh thành ý hợp tác của ta.

Chương 653. Không biết (2)

Tô Văn Đình quả thật có chút động lòng. Hòa An Lạc có thể phát triển lớn mạnh trong số các bang hội chữ Hòa, chính là nhờ năm xưa đại ca Hòa An Lạc là Xà Vương bán thuốc phiện cho họ Lâm Nam bang. Đến khi Tô Văn Đình phát triển lớn mạnh, cũng là nhờ giúp người Nhật bán thuốc phiện tích lũy tài sản. Hiện nay ở Hồng Kông, tiệm thuốc phiện mở nhiều nhất cũng là của Hòa An Lạc. Thuốc phiện đã đủ lợi nhuận khổng lồ, nhưng Tô Văn Đình biết rõ, hoàng tỳ tinh chế từ thuốc phiện rõ ràng lợi nhuận còn cao hơn. Nếu tất cả các tiệm thuốc phiện của bang phái mình đều đổi thành hoàng tỳ, đủ để cướp hết việc làm ăn của các tiệm thuốc phiện của các tự đầu khác trong toàn Hồng Kông.

Tên Tôn Chí Trung từ Malay này, trông có vẻ thành ý. Mình quả thật có thể cân nhắc để vài môn nhân tâm phúc đến Malay một chuyến, xem tên Tôn Chí Trung này có thật sự có nhà máy, có thể liên tục cung cấp hàng cho Hồng Kông hay không. Nếu lời của tên Tôn Chí Trung này là thật, thì gần như có thể thấy trước được, Hòa An Lạc thống nhất việc làm ăn tiệm thuốc phiện ở Hồng Kông chỉ trong ngày một ngày hai.

- Lục thúc đã xảy ra chuyện.

Lâm Hiếu Hòa nói với Lâm Hiếu Hiệp với vẻ mặt không cảm xúc:

- Lẽ ra không ai biết ta đã liên lạc với Lục thúc, nhưng Tống Thiên Diệu ở Ma Cao lại có phòng bị, Lục thúc gọi điện cho ta, tên A Thông phụ trách sắp xếp người làm việc đã theo hắn mấy chục năm đã tự sát, Tống Thiên Diệu bị trúng đạn

vào ngực, sống chết không rõ, nhưng tên sát thủ giết Tống Thiên Diệu lại bị vệ sĩ của Tống Thiên Diệu bắt sống, rất có thể sẽ đổ hết mọi chuyện lên đầu Lục thúc, hơn nữa Tống Thiên Diệu rõ ràng là dùng kế dụ rắn ra khỏi hang, cố ý sau khi biết tin tức, nhân lúc Ma Cao lòng người hoang mang đi phát gạo cho người nghèo, những tên sát thủ đó ra tay giết hắn khi hắn đang phát gạo, không chỉ đơn giản là thù giết, ngược lại còn phá hoại trật tự Ma Cao vào lúc này, bắn chết nhân viên Thương hội Ma Cao, khiến Tống Thiên Diệu thành công đứng ở điểm đạo đức cao, ván cờ này nếu không cẩn thận, rất dễ để hắn nhân cơ hội cắn ngược.

Lâm Hiếu Hiệp sững người, buột miệng nói:

- Ta lập tức sắp xếp người đón cả nhà Lục thúc về Hồng Kông.

- Phía Lục thúc ngươi không cần lo lắng nữa, Lục thúc đã tự nuốt thuốc phiện sống.

Lâm Hiếu Hòa đảo mắt sắc bén nhìn mấy vệ sĩ bên cạnh mình và Lâm Hiếu Hiệp lúc này, giọng mang theo sự tức giận:

- Quan trọng nhất là tại sao Tống Thiên Diệu lại có phòng bị! Các ngươi ra ngoài trước!

Mấy vệ sĩ Lâm gia trong đó có Bính thúc lui ra ngoài, Lâm Hiếu Hòa nhìn Lâm Hiếu Hiệp đang có vẻ thất thần:

- Nhị ca, tra xem Lâm gia có nội gián không, bên công ty điện thoại có phải có bạn của Tống Thiên Diệu không, khi nối máy giúp nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta.

- Lục thúc… Lục thúc thật sự tự nuốt thuốc phiện sống sao?

Lâm Hiếu Hiệp sau khi nghe tin Lục thúc Lâm Hi Nguyên nuốt thuốc phiện sống tự sát, đầu óc ù một tiếng, lúc này run giọng hỏi.

Lâm Hi Nguyên vì việc buôn thuốc phiện của Lâm Hi Chấn mà trung thành tận tụy, bôn ba nhiều năm, chưa từng có lời oán thán, Lâm Hi Chấn có thể dàn xếp ổn thỏa với các nhân vật giang hồ, Lâm Hi Nguyên đã góp công rất nhiều, ngay cả sau khi Lâm Hi Chấn chết, đại phu nhân có chút tư tâm cũng công nhận Lâm Hi Nguyên, chỗ duy nhất hơi không hài lòng chính là Lâm Hi Nguyên ở Ma Cao thấp thỏm an phận, không có ý định giúp Lâm Hi Chấn báo thù.

Lâm Hiếu Hòa nhìn nhị ca của mình, do dự một lát, nhẹ giọng nói:

- Không chỉ Lục thúc, Ngũ thúc cũng vậy…

Lục thúc Lâm Hi Nguyên vì làm hỏng việc, để bảo toàn Lâm gia không bị liên lụy, tự mình nuốt thuốc phiện tự sát còn nói được, Ngũ thúc Lâm Hi Thận ở Ma Cao hoàn toàn không biết gì cũng nuốt thuốc phiện, Lâm Hiếu Hiệp dù ngu cũng nghe ra ý ngoài lời của Lâm Hiếu Hòa:

- Ngươi…

- Tống Thiên Diệu sống chết không rõ, nhưng bây giờ Lục thúc làm việc không sạch sẽ, làm to chuyện, ta không thể để người ta nắm được chút cơ hội nào nhân cơ hội bới móc Lâm gia chúng ta, vốn định để Lục thúc giúp sắp xếp vài kẻ lạ mặt âm thầm giết Tống Thiên Diệu, nhưng bây giờ hắn tự lộ diện, cho dù Tống Thiên Diệu chết, Lobo ở Ma Cao vẫn chưa chết, không thể cho hắn cơ hội này, Ngũ thúc Lục thúc đều qua đời, bọn họ sẽ khó lòng làm văn từ chuyện này nữa, dù sao trên danh nghĩa, Lâm gia với Ngũ thúc Lục thúc đã chia tay nhiều năm, Ngũ thúc Lục thúc hai người, đổi lấy Lâm gia không bị động, là đáng giá.

Lâm Hiếu Hòa nhìn Lâm Hiếu Hiệp, ánh mắt thản nhiên.

Lâm Hiếu Hiệp giơ tay lên định tát cho tam đệ của mình một cái!

Nhưng giơ lên rồi lại buông xuống thất thần, môi run rẩy, gầm gừ với Lâm Hiếu Hòa:

- Ngươi làm ngoại giao làm đến mê muội rồi! Ngũ thúc Lục thúc không phải là quân cờ ngươi có thể bỏ đi bất cứ lúc nào trên bàn đàm phán, đó là người thân ruột thịt sống sờ sờ của Lâm gia! Máu ngươi lạnh rồi sao! Ngươi làm sao đối mặt với gia đình Ngũ thúc Lục thúc!

Nước bọt gần như đã phun vào mặt Lâm Hiếu Hòa.

- Ngươi bảo ta phải làm sao! Lục thúc tự mình hành sự không cẩn thận, để lộ bản thân, ngươi có nghĩ tới chưa, tình huống xấu nhất của toàn bộ sự việc là Tống Thiên Diệu chưa chết, lại thông qua chuyện của Lục thúc mà kết giao với Lobo! Nếu Lục thúc Ngũ thúc không chết, hai người đó lập tức có thể thừa cơ hội này mà tấn công Lâm gia chúng ta!

Chương 654. Cảm ơn (1)

- Lobo có quan hệ mật thiết với Hạ gia, Hạ gia lại kết thông gia với Lư gia, nếu Lobo nhân chuyện của Lục thúc mà nảy sinh ý định báo thù Lâm gia, hai nhà kia nhiều khả năng cũng sẽ ra tay, bọn họ hiện giờ có thân phận chưa chắc đã đứng ra mặt, nhưng còn có một Tống Thiên Diệu! Nếu Lobo, Hạ gia, Lư gia ba nhà hợp lực, lại có thêm một người thực hiện bề ngoài là Tống Thiên Diệu, lúc đó mới là nguy cơ của Lâm gia, so với tình thế đó, việc Ngũ thúc Lục thúc chết đi ngươi bây giờ còn thấy quá đáng không?

Lâm Hiếu Hòa nghe nhị ca nói mình máu lạnh, không cam lòng yếu thế mà nói với Lâm Hiếu Hiệp:

- Ta là vì tránh để Lâm gia rơi vào tình thế bị tấn công từ nhiều phía! Một Lâm gia, so với Ngũ thúc Lục thúc hai người, ta nên chọn thế nào! Ngươi hiểu ta mà!

- Bùm!

Lâm Hiếu Hiệp không biết phải trả lời lời nói của Lâm Hiếu Hòa thế nào, chuyển sang giận dữ đá văng cái bàn trà bên cạnh, căm tức đi đi lại lại trong phòng vài lần, dừng bước:

- Ngũ thúc Lục thúc qua đời, bọn họ sẽ không nắm lấy chuyện này làm văn sao?

Lâm Hiếu Hòa tháo kính xuống, dùng khăn tay lau nước bọt vô tình bắn lên mắt kính do Lâm Hiếu Hiệp kích động:

- Ngũ thúc Lục thúc đều qua đời, ở Ma Cao dù có bắt thế nào, cũng không bắt được cớ, cho dù Lobo gặp mặt Tống Thiên Diệu chưa chết, muốn đối đầu với Lâm gia, cũng phải

quay lại Hồng Kông, ta đã bảo A Sâm đi liên hệ với Jardine Matheson và HSBC, Đông Á, dùng đất đai thế chấp, tạm thời vay tiền từ hai ngân hàng HSBC và Đông Á, mua lại cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp trong tay Jardine Matheson, như vậy, bất kể giá cổ phiếu tăng hay giảm, Hi Chấn Trí Nghiệp đều nắm chắc trong tay Lâm gia, Tống Thiên Diệu dù có mời được Tài Thần tới cũng vô ích.

Lâm Hiếu Hiệp dùng đầu khẽ chạm vào tường, không nhìn mặt Lâm Hiếu Hòa, hắn ngày thường vẫn luôn cho rằng mình quản lý việc kinh doanh của gia tộc sớm nhất, từng trải qua đủ loại thủ đoạn giang hồ, tâm địa cũng coi như lạnh lùng, nhưng hôm nay mới phát hiện, so với Lâm Hiếu Hòa, mình đúng là một kẻ ngốc.

Tống Thiên Diệu sẽ biết tin có người muốn giết hắn bằng cách nào?

Tên sái lão Vô Đầu kia? Mình chỉ bảo người đi nói với hắn một tiếng, để hắn tự chọn phe, chưa từng tiết lộ bất cứ chuyện gì.

Nếu thật sự là tên sái lão đó, Lâm Hiếu Hiệp đột nhiên cảm thấy tay chân hơi lạnh, nếu Lâm Hiếu Hòa biết vì mình mà có thể dẫn đến tin tức bị lộ, liệu có để mình cùng chung số phận với Ngũ thúc Lục thúc không?

Nếu là trước ngày hôm nay, Lâm Hiếu Hiệp có thể khẳng định nói một câu không thể, nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể nói không biết.

…

- Lâm Hi Nguyên chết rồi?

Tống Thiên Diệu nghe tin tức mới nhất mà Hoàng Lục mang đến, hơi thất thần hỏi.

Từ lúc mình bị bắn đến khi nghe tin Lâm Hi Nguyên chết, không quá một tiếng rưỡi, có những người hành động cũng quá nhanh rồi chứ?

- Không chỉ Lâm Hi Nguyên, Lâm Hi Thận đã nhiều năm không hỏi chuyện giang hồ cũng chết rồi, cảnh sát tư pháp Ma Cao hiện đang nghi ngờ là thù giết.

Hoàng Lục ngậm điếu thuốc, nói với Tống Thiên Diệu:

- Bây giờ bên ngoài đã đồn đại, thuộc hạ của Lâm Hi Nguyên trả thù giết nhân viên thương hội, Hà tiên sinh cho người làm thịt Lâm Hi Nguyên. Còn một chuyện nữa, tai mắt của Hà tiên sinh nói ở bến tàu Hắc Sa Hoàn có ba giang hồ từ Hồng Kông đến, đi thuyền riêng qua, tự xưng với thuộc hạ của Trần Ngũ Hắc trên thuyền là người của Hòa tự đầu Hồng Kông, ba người lần lượt tên là Hãn Cân Thanh, Sa Bì Cẩu, Trư Du Tử, người của Trần Ngũ Hắc nói, ba người mang theo đoản cẩu, không hề giấu kỹ, ngược lại đường hoàng giắt ở thắt lưng, trông còn ngông cuồng hơn cả Đại Thiên Nhị.

Tống Thiên Diệu nghe tin tức Hoàng Lục mang đến chỉ thấy đầu óc hơi choáng váng. Lâm gia sắp đặt sát thủ giết mình, kết quả mình vừa mới liều lĩnh dùng kế để dụ ra kẻ chủ mưu đứng sau là Lâm Hi Nguyên, Lâm Hi Nguyên đã nhanh chóng chết, điều này đã khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy bất ngờ. Giờ đây, lại có ba giang hồ nhân Hồng Kông mang theo súng ống chạy đến Ma Cao vào lúc này?

- Giúp ta tìm một tờ giấy trắng, rồi tìm một cây bút máy lại đây.

Tống Thiên Diệu đứng dậy khỏi ghế sofa, hoạt động cơ thể hai cái, nói với Hoàng Lục.

Hoàng Lục xoay người ra khỏi phòng ngủ Tống Thiên Diệu đang nghỉ ngơi, không lâu sau tay cầm giấy bút đi vào,

Tống Thiên Diệu nhận lấy rồi ngồi xuống bàn viết trong phòng ngủ, dùng bút máy vẽ nguệch ngoạc trên giấy, trước tiên viết ra Lâm Hi Nguyên, Tưởng Minh Thông, Đại Thiên Nhị, Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hòa, Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Sâm, Lâm Hiếu Khang, Lam Cương, Lobo, Tống Thiên Diệu, Hãn Cân Thanh v.v… một loạt tên, rồi như cành nhánh vậy dùng sự kiện liên kết giữa các tên người.

Ban đầu liên kết rất thuận lợi, nhưng khi suy đoán đến việc nên liên kết Lâm Hi Nguyên và Lam Cương với Lâm Hiếu Hòa, Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Tắc thì Tống Thiên Diệu lại bị kẹt, không biết nên liên kết Lâm Hi Nguyên với Lâm Hiếu Hòa hay Lâm Hiếu Hiệp, cũng không biết là người nào của Lâm gia đã liên lạc với Lam Cương.

Phán đoán Lâm gia sẽ gây bất lợi cho mình ở Ma Cao, Tống Thiên Diệu chính là bắt đầu từ khi nhận được điện thoại của Lam Cương, trước cuộc điện thoại này, Tống Thiên Diệu không nghĩ rằng Lâm gia chuẩn bị để mình chết hẳn ở Ma Cao.

Đổi vị trí suy nghĩ một chút, Tống Thiên Diệu cảm thấy nếu mình là người lên kế hoạch của Lâm gia quyết tâm giải quyết triệt để hắn Tống Thiên Diệu ở Ma Cao, đã liên lạc xong với Lâm Hi Nguyên thì tuyệt đối sẽ không liên lạc với Lam Cương vào lúc này, dù chỉ là không nói bất cứ tin tức gì với Lam Cương, chỉ đơn thuần bảo hắn đứng về phe mình cũng sẽ không nói.

Sự thật chứng minh, chính là vì Lam Cương sau khi bị người Lâm gia tiếp xúc, lại nói cho hắn Tống Thiên Diệu biết, mới khiến Tống Thiên Diệu thoát được một kiếp, nếu không mặc áo chống đạn, một phát súng vào ngực, lúc này đã có thể thông báo cho người nhà ở xa tận Hồng Kông đến nhận xác mình về lo tang sự rồi.

Liên lạc Lâm Hi Nguyên, rồi liên lạc Lam Cương.

Chương 655. Cảm ơn (2)

Hai điểm này suy đoán không thông, Lâm Hi Nguyên giết người ở Ma Cao, hoàn toàn không liên quan gì đến Lam Cương làm sái lão ở tận Hồng Kông.

Tạm thời gạt hai mối quan hệ này sang một bên, Tống Thiên Diệu lại bắt đầu nhìn về ba cái tên giang hồ nhân Hãn Cân Thanh trên giấy, ba người bọn họ lúc này xuất hiện ở Ma Cao, với Lâm Hi Nguyên, Lam Cương lại có mối liên hệ nào có thể tồn tại.

Ba người mang súng ống đến Ma Cao? Hơn nữa không cố ý giấu kỹ súng ống, chỉ nhét vào thắt lưng?

Sợ người khác không biết mình mang đồ nghề?

Đến Ma Cao khoe khoang ba người bọn họ có súng, chê mạng mình sống quá lâu, chuẩn bị đến Ma Cao gây dựng danh tiếng?

Ba người này Tống Thiên Diệu đều nghe qua tên họ, bọn họ với mình đều có chút thù oán, Hãn Cân Thanh không cần nói, là song hoa hồng côn của Hồng Thuận, ở bến tàu Tây Cống suýt bị Nhan Hùng nổ súng bắn vỡ đầu, Sa Bì Cẩu, Trư Du Tử là thành viên của Cửu Long Thập Bát Hổ, Cửu Long Thập Bát Hổ đã vì quan hệ của Tống Thiên Diệu mà mất bốn người, Lão Thử Tường, Sài Hoa Siêu, Sư Gia Đàm, Hắc Tử Kiệt.

Bọn họ biết mình đến Ma Cao, nên chuẩn bị đến Ma Cao mang súng tìm thù, giết mình để báo thù cho bốn huynh đệ kết nghĩa? Nhưng đến báo thù, cũng không nên để người ta biết bọn họ mang súng mới đúng.

Liên tưởng đến câu Lam Cương hỏi mình trong điện thoại, hắn một tên sái lão nhỏ, ngoài ép cung, làm chứng giả, vu oan giá họa ra không biết làm gì khác, Lâm gia tìm hắn có tác dụng gì?

Tống Thiên Diệu đột nhiên nảy ra một khả năng, dùng bút máy liên kết tên Lam Cương với ba người Hãn Cân Thanh.

Rồi lại liên kết ba người Hãn Cân Thanh đến tên mình, sau đó lại liên kết tên Đại Thiên Nhị đến tên mình, Tống Thiên Diệu đột nhiên cảm thấy có chút hiểu ra, ba giang hồ nhân này qua biển đến Ma Cao, không phải thực sự muốn đến giết người, e rằng là đợi sau khi mình bị sát thủ giết chết, chủ động thừa nhận là ba người bọn họ đã ra tay bắn chết mình! Lam Cương chính là tên sái lão nhỏ giúp bọn họ làm chứng giả sau khi bọn họ thừa nhận!

Chỉ cần khiến mọi người đều tin rằng Tống Thiên Diệu chết vì thù oán giang hồ của ba người Hồng Kông, là có thể giúp Đại Thiên Nhị và Lâm Hi Nguyên cùng những người khác trong nhóm đó rửa sạch mối quan hệ.

Đây là hai đường dây riêng biệt, Lâm Hi Nguyên tìm Đại Thiên Nhị để giết mình là một đường, còn người giang hồ từ Hồng Kông đến làm chứng giả và tự thú là một đường khác, hai đường này song song mà không có giao điểm.

Tống Thiên Diệu nối tên Lâm Hi Nguyên với tên Lâm Hiếu Hòa và đánh dấu hỏi chấm, rồi cũng nối tên Hãn Cân Thanh, Lam Cương với Lâm Hiếu Hòa và đánh dấu hỏi chấm. Nhìn lại các đường nối trên tờ giấy này, dường như đã có thể thấy được phần nào bức tranh toàn cảnh, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, nên hắn gạch bỏ đường nối từ Hãn Cân Thanh Lam Cương và những người khác đến tên Lâm Hiếu Hòa.

Hai đường dây này không nên do một mình Lâm Hiếu Hòa sắp xếp, rõ ràng Lâm Hiếu Hòa muốn đánh úp bất ngờ, không có lý do gì để vẽ rắn thêm chân mà lại gây ra đường dây Lam Cương Hãn Cân Thanh kia.

Có khả năng là Lâm Hiếu Hòa hoặc Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Sâm chỉ ra lệnh cho Lâm Hi Nguyên âm thầm giải quyết mình ở Ma Cao, nhưng lại tiết lộ thông tin này cho những người anh em của mình, và Lâm Hiếu Hiệp hoặc những người anh em khác trong nhà họ Lâm âm thầm cảm thấy nên thận trọng hơn, tránh để Lâm Hi Nguyên bị truy tra, nên đã chuẩn bị tạm thời ngụy tạo một cảnh thù oán giang hồ để giúp Lâm Hi Nguyên chứng minh vô can?

Và người trong nhà họ Lâm sắp xếp cho Lâm Hi Nguyên giết mình, rất có thể không biết trong số anh em của mình có người lại vẽ rắn thêm chân sắp xếp một kết cục giả tạo.

Tống Thiên Diệu càng nghĩ càng thấy khả năng này càng lớn!

Người ra lệnh cho Lâm Hi Nguyên, tâm địa độc ác, ra tay vô hình, kết hợp với việc mình không vay được tiền ở Hồng Kông, rất có thể là do Lâm Hiếu Hòa ra lệnh, cố tình ép mình đến Ma Cao vay tiền, rồi kết liễu mình ở Ma Cao.

Còn người nhà họ Lâm liên lạc với Lam Cương và Hãn Cân Thanh, có ý thức gia tộc mạnh mẽ hơn, tự cho rằng mình cân nhắc kỹ lưỡng hơn Lâm Hiếu Hòa, muốn giúp Lâm Hiếu Hòa và Lâm Hi Nguyên xử lý trước hậu quả, dọn dẹp sạch sẽ dấu vết, người này nếu không phải là anh cả nhà họ Lâm Lâm Hiếu Tắc, thì chính là anh hai Lâm Hiếu Hiệp.

Chỉ là người này không ngờ rằng càng nghĩ nhiều, làm nhiều, sơ hở cũng càng lớn, hảo tâm làm việc xấu, một cuộc điện thoại của Lam Cương đã khiến Tống Thiên Diệu nâng

cao cảnh giác, nếu không có cuộc gọi đó, giờ này Tống Thiên Diệu đã xuống bán trứng vịt muối rồi.

Tống Thiên Diệu đập mạnh tay lên tờ giấy này:

- Lục ca, liên lạc một chiếc thuyền, chúng ta chuẩn bị về Hồng Kông, đợi Hạ tiên sinh bận xong chúng ta sẽ quay lại, ta muốn về trước để cảm ơn nhà họ Lâm, đa tạ ân cứu mạng của người nhà họ Lâm!

- Lão bản, vừa rồi cục trưởng Cục Kinh tế Ma Cao, cố vấn Hội từ thiện Bệnh viện Kính Hồ Ma Cao, tiến sĩ Lobo đã gọi điện đến, hắn biết tin lão bản xuất hiện ở Ma Cao trong tình hình bất ổn, ngay lập tức đại diện Hội Nhạc Thi Hồng Kông phân phát gạo cho người dân Ma Cao, giúp chính quyền Ma Cao ổn định tâm lý người dân, khen ngợi ngươi là tiên phong từ thiện Hồng Kông - Ma Cao, dự định mời ngươi cùng dùng bữa tối tại biệt thự Lục Ấp, đại diện chính quyền Ma Cao và Hội từ thiện Bệnh viện Kính Hồ Ma Cao bày tỏ lòng biết ơn đối với ngươi và Hội Nhạc Thi Hồng Kông.

Chương 656. Lo lắng thái quá (1)

Hoàng Lục nghe lệnh của Tống Thiên Diệu liền lướt vào từ ngoài cửa, nói với Tống Thiên Diệu:

- Hắn còn nói, lát nữa sẽ cho quản gia đích thân đến trao thiệp mời, mong ngươi nhất định sẽ đến.

Tình hình Ma Cao hiện giờ như vậy, Lobo còn tâm trạng gặp mình sao?

…

- Thưa Lâm tiên sinh, ta không có ý nghi ngờ năng lực chuyên môn và khả năng cá nhân của Đỗ Sử Uy tiên sinh, cũng không muốn xúc phạm hắn.

Đường Bá Kỳ ngồi đối diện với Lâm Hiếu Sâm trước cửa sổ kính từ trần đến sàn trong phòng cao cấp trên tầng cao nhất khách sạn Lâm Viên, nhìn ra cảnh đêm Hồng Kông.

Lâm Hiếu Sâm mỉm cười với Đường Bá Kỳ, người hầu phía sau bưng hai ly whisky pha nước đá từ quầy bar mini trong phòng đến, Lâm Hiếu Sâm cầm một ly đưa cho Đường Bá Kỳ, rồi mới nói:

- Ta biết, Đỗ Sử Uy cũng không cho rằng ngươi xúc phạm hắn, lý do ta mời Đường tiên sinh cùng dùng bữa tối, chính là muốn nghe ngươi nói về việc ngươi cho rằng Tống Thiên Diệu sẽ thâu tóm ác ý Hi Chấn Địa Nghiệp, cũng như Hi Chấn Địa Nghiệp nên đối phó thế nào tiếp theo?

Đường Bá Kỳ không biết trước đó gia tộc họ Lâm còn thờ ơ với lời cảnh báo của mình, tại sao chỉ một ngày sau lại hẹn hắn ăn tối, điều gì khiến gia tộc họ Lâm thay đổi cách nhìn về hắn. Tuy nhiên điều này không ảnh hưởng đến việc Đường Bá Kỳ thao thao bất tuyệt với Lâm Hiếu Sâm:

- Từ khi nhà máy tóc giả của Tống Thiên Diệu có lợi nhuận tháng đầu tiên, hắn đã rót tiền vào thị trường chứng khoán, âm thầm thu gom cổ phiếu đang lưu hành của Hi Chấn Trí Nghiệp. Ta không biết tại sao hắn lại chọn cổ phiếu bất động sản Hi Chấn Trí Nghiệp này, nhưng bây giờ có thể thấy, Tống Thiên Diệu dùng cách thức gần như tống tiền để giành được đơn hàng 8 tháng của 10 nhà máy.

- Mặc dù cho đến nay, Tống Thiên Diệu chưa công khai đề xuất mua lại nào, và trong mắt tất cả những người quan sát, thực lực của Tống Thiên Diệu quả thật chênh lệch rất lớn so với gia tộc họ Lâm, nhưng thị trường chứng khoán sẽ không nhìn bề ngoài. Thị trường chứng khoán là một sự tồn tại rất thực tế, tiền bạc là tiêu chuẩn duy nhất của sức mạnh. Số tiền mặt có thể sử dụng cộng với tài sản có thể vay từ ngân hàng của Tống Thiên Diệu lúc này đã không kém hơn nhiều so với giá trị thị trường của Hi Chấn Trí Nghiệp.

- Theo giá cổ phiếu hôm nay, Hi Chấn Trí Nghiệp 1,12 đô la Hồng Kông mỗi cổ phiếu, đại diện cho giá trị hiện tại của Hi Chấn Trí Nghiệp chỉ chưa đến 100 triệu đô la Hồng Kông. Nếu là trước khi Tống Thiên Diệu thu gom cổ phiếu với giá 0,6-0,7 đô la Hồng Kông mỗi cổ phiếu, Hi Chấn Trí Nghiệp thậm chí chỉ có giá trị thị trường 40 triệu đô la Hồng Kông. Liệu Hi Chấn Trí Nghiệp thực sự chỉ đáng giá 40 triệu đô la Hồng Kông thôi sao? Ngay cả một người không hiểu gì về kinh tế và chứng khoán cũng không tin rằng Hi Chấn Trí Nghiệp sở hữu rất nhiều đất đai, bất động sản, thậm chí cả những con đường

nguyên vẹn, làm sao có thể chỉ đáng giá 40 triệu đô la Hồng Kông?

- Điều này liên quan đến ảnh hưởng của môi trường, tình hình và hướng phát triển của Hi Chấn Trí Nghiệp. Tống Thiên Diệu đã nảy sinh ý nghĩ này, hắn nhìn thấy tiềm năng của ngành bất động sản Hồng Kông trong tương lai, và Hi Chấn Trí Nghiệp hiện đang bị thị trường chứng khoán đánh giá thấp rõ ràng chính là mục tiêu của hắn. Nhân lúc giá thấp để nắm lấy Hi Chấn Trí Nghiệp, bởi vì khi ngành bất động sản thực sự phát triển, khoảng cách giữa hắn và gia tộc họ Lâm sẽ chỉ ngày càng lớn hơn.

- Ta nghe A Đạt nói về chuyện trước đây giữa ngươi và Tống Thiên Diệu, những chuyện trong ngành tóc giả ta cũng có nghe qua. Trong mắt ngươi, Tống Thiên Diệu là người như thế nào?

Lâm Hiếu Sâm mỉm cười gật đầu với Đường Bá Kỳ, rồi lại hỏi một câu.

Câu hỏi này khiến Đường Bá Kỳ không còn thao thao bất tuyệt như lúc nãy nữa, mà rơi vào im lặng. Phải đến bốn năm phút sau, hắn mới khó khăn mở miệng với Lâm Hiếu Sâm, trên mặt treo nụ cười không tự nhiên:

- Ta không biết phải miêu tả hắn như thế nào. Lúc đầu hắn ép ta phải rút về Mỹ, nhưng sau đó khi nghĩ lại, ta phát hiện lòng căm hận của mình đối với hắn còn không bằng đối với bản thân mình. Hắn không phải là người tốt, nhưng cũng không thể nói là một kẻ xấu thực sự. Khó khăn nằm ở chỗ, ngươi không biết khi nào, sẽ vì một câu nói của hắn mà nảy sinh lòng tham, và hắn sẽ không nhắc nhở ngươi, ngược lại sẽ đứng bên cạnh nhìn ngươi càng ngày càng gần vực thẳm của lòng tham, cuối cùng ra tay nhẹ nhàng đẩy ngươi một cái, ngươi vạn kiếp bất phục, hắn thành công nổi tiếng.

- Hơn nữa hắn sẽ khiến ngươi vô thức coi thường hắn, giống như bây giờ, ta nghĩ Lâm tiên sinh ngươi cũng tuyệt đối không tin Tống Thiên Diệu có thể mua được Hi Chấn Trí Nghiệp, bởi vì nhìn thế nào hắn cũng không có năng lực lớn như vậy. Lúc trước ta, đường thúc và đường đệ của ta, tất cả đều thua vì coi thường địch. Lúc đó ta liên tục nhắc nhở bản thân, liên tục nhắc nhở đường thúc và đường đệ, không được coi thường địch, nhưng nhân tính thường tình, khi ta nhận ra mình đã nắm quyền lớn trong ngành tóc giả, Tống Thiên Diệu đã bị cô lập co cụm, trông có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh bại…

Đường Bá Kỳ dừng lại một chút, sau đó lại mở miệng nói:

- Thực ra bây giờ ta nói không thể coi thường hắn, hắn quen thói giả yếu để lừa địch, nhưng ta cảm thấy nếu ta giao đấu với hắn lần nữa, ta không dám chắc mình có còn mắc phải sai lầm tương tự hay không. Tống Thiên Diệu cực kỳ giỏi mượn thế hoặc tạo cơ hội để lấy yếu chống mạnh, ngươi không biết hắn mượn thế từ đâu.

Chương 657. Lo lắng thái quá (2)

- Lần trước vụ tóc giả là mượn thế từ môi trường thương mại giữa Mỹ và Trung Quốc đại lục cùng chủ nghĩa McCarthy đang nổi lên ở Mỹ, ai có thể nghĩ một chủ xưởng tóc giả nhỏ bé ở Hồng Kông, không chuyên tâm nghiên cứu kỹ thuật sản xuất, lại nghĩ cách dùng môi trường lớn này để hạ gục tất cả mọi người trong ngành? Không ai nghĩ ra được, nhưng hắn lại ra tay như vậy, đó chính là Tống Thiên Diệu mà ta biết. Nếu Lâm tiên sinh hỏi ta nên đối phó với hắn thế nào, ta chỉ có thể nói là không biết, lời khuyên của ta chỉ có hai cách.

- Hai cách nào?

Lâm Hiếu Sâm bình thản hỏi.

Đường Bá Kỳ thở dài:

- Thứ nhất, Lâm gia liên tục tăng cổ phần của Hi Chấn Trí Nghiệp, nâng cao tỷ lệ sở hữu cổ phiếu. Thứ hai, dù là tin tức tốt hay hành động trực tiếp, cũng phải liên tục đẩy giá cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp lên cao, tăng độ khó và chi phí thâu tóm ác ý của Tống Thiên Diệu, khiến hắn tự biết khó mà rút lui. Hiện tại trong tay hắn chỉ có khoảng 6% cổ phiếu, đẩy giá cổ phiếu lên cao, khiến hắn bán ra cổ phiếu kiếm một khoản rồi rút lui. Thị trường chứng khoán Hồng Kông không có giới hạn biên độ tăng giảm, muốn cắt đứt ý đồ của hắn phải nhanh, phải ép hắn tự rút lui trước khi hắn phát lực.

- Ừm, ta cũng nghĩ như vậy. Chiều nay ta đã gặp các cổ đông lớn khác của Hi Chấn Trí Nghiệp, Lâm gia chuẩn bị mua

lại cổ phiếu trong tay họ. Sau khi hoàn thành giao dịch, Tống Thiên Diệu chắc sẽ không thể thực hiện được ý đồ rắn nuốt voi trên thị trường chứng khoán nữa.

Lâm Hiếu Sâm uống một ngụm whisky rồi nói:

- Cảm ơn Đường tiên sinh đã chiếu cố, ta sẽ bảo tài xế đưa ngươi về chỗ ở.

Hắn vốn tưởng Đường Bá Kỳ, một người trẻ tuổi này có thể nói ra vài câu khiến người ta phải mở mang tầm mắt, nhưng nghe đi nghe lại, dường như cũng chẳng có chủ đề nào khiến hắn cảm thấy bừng sáng cả.

Lâm Hiếu Sâm đã biết chuyện ở Ma Cao, vốn dĩ tam ca Lâm Hiếu Hòa muốn xử lý gọn gàng để bịt miệng Tống Thiên Diệu, kết quả lục thúc tuổi đã cao làm việc lộ sơ hở, khiến hiện tại Lâm gia có chút không khí căng thẳng.

Đương nhiên không phải căng thẳng vì Tống Thiên Diệu, một nhân vật nhỏ bé này, mà là căng thẳng vì tên Lobo kia sẽ thông qua chuyện này mà cấu kết với Tống Thiên Diệu, người mà trước đây không thể có giao tình.

Chiều nay, sau khi biết tin, hắn đã đi gặp như chong chóng các công ty nắm giữ cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp như Ngân hàng Đông Á, Ngân hàng HSBC và Jardine Matheson, đã có tiếp xúc ban đầu. Trong vòng hai ngày chắc đủ để nắm lại cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp trong tay Jardine Matheson về Lâm gia. Chỉ cần nắm quyền kiểm soát trong tay, dù lúc này Hi Chấn Trí Nghiệp được định giá quá thấp, Tống Thiên Diệu cũng không thể nhòm ngó được.

Khi Đường Bá Kỳ đi ra cửa, hắn đã sớm nghĩ đến lời của Lâm Hiếu Sâm, Lâm gia chuẩn bị mua lại cổ phiếu trong tay các cổ đông lớn, nếu các cổ đông lớn chờ giá cao thì sao? Nhưng ngay sau đó Đường Bá Kỳ lại tự cười nhạo mình,

Jardine Matheson và Lâm gia đã hợp tác hai đời, dù Tống Thiên Diệu muốn đưa ra giá cao để mua lại cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp trong tay Jardine Matheson, Jardine Matheson chắc chắn cũng sẽ thông báo cho Lâm gia trước, cho Lâm gia đủ thời gian xoay xở.

Bản thân mình thật sự đã lo lắng quá nhiều.

…

Thư ký của sư gia Huy tên thật là Ngụy Mỹ Hiền, năm nay 26 tuổi, thân hình cao ráo, dung mạo xinh đẹp, là sinh viên xuất sắc của Đại học Hồng Kông. Ước mơ trong đời là có thể nhìn thế giới này từ góc độ cao hơn, hiện tại hy vọng lớn nhất là ông chủ Cao Minh Huy có thể giống một ông chủ thực thụ, còn cơn ác mộng lớn nhất là phải đi công tác cùng Cao Minh Huy, giống như bây giờ.

Cao Minh Huy bước ra khỏi sân bay quốc tế Haneda của Nhật Bản trông như một đứa trẻ to xác sợ bị lạc, một tay xách vali, tay kia nắm chặt cánh tay Ngụy Mỹ Hiền, dường như sợ Ngụy Mỹ Hiền biến mất trong đám đông, bỏ lại hắn một mình.

Thật ra, trước khi vào làm việc tại công ty Thiên Minh, Ngụy Mỹ Hiền từng có nhiều ảo tưởng về nghề thư ký. Theo cô, thư ký là người thân tín của sếp, dễ dàng được sếp tin tưởng hơn, có cơ hội gặp gỡ nhiều nhân vật cấp cao cùng sếp, từ đó hấp thụ được nhiều kiến thức xã hội cần thiết, làm phong phú thêm trải nghiệm cuộc sống của bản thân.

Nhưng kể từ khi trở thành thư ký của vị Cao Minh Huy này, tất cả những ảo tưởng trên đã hoàn toàn tan biến.

Thực ra lúc đầu gặp Cao Minh Huy, Ngụy Mỹ Hiền luôn tò mò không biết vị Cao lão bản này có phải là công tử nhà giàu nào đó bị gia đình đưa ra ngoài tự học làm ăn không. Bởi vì Cao Minh Huy ra tay rất hào phóng, sau khi xác nhận Ngụy

Mỹ Hiền đồng ý làm việc cho công ty Thiên Minh, lập tức hỏi rõ địa chỉ nhà Ngụy Mỹ Hiền, sắp xếp công ty điện thoại đến lắp đặt điện thoại cho nhà cô, phí điện thoại do công ty Thiên Minh chi trả. Ngoài lương tháng 170 đồng, còn có thêm 20 đồng phụ cấp đi lại.

Lúc đó Ngụy Mỹ Hiền chỉ cảm thấy Cao Minh Huy thật biết quan tâm đến nhân viên, hoặc có phải vì cô là mỹ nữ khác giới nên mới có ý tốt đặc biệt với mình không. Sau này mới phát hiện ra là mình tự suy diễn quá nhiều, vị lão bản này sau khi lắp điện thoại cho nhà cô xong, cô không còn được ngủ ngon giấc nào nữa.

Chương 658. Sư gia Huy bá đạo (1)

Thường là vừa mới tan làm về nhà, điện thoại đã reo lên, gọi cô quay lại công ty có việc gấp. Một tháng trôi qua, 20 đồng phụ cấp đi lại hoàn toàn không đủ…

Hơn nữa, sau khi theo Cao Minh Huy một thời gian, Ngụy Mỹ Hiền phát hiện ra sư gia Huy cũng hoàn toàn không hào phóng, có thể nói là cực kỳ keo kiệt, đúng là một nhân vật như Grandet vậy. Ví dụ như bây giờ, Cao Minh Huy đang nhìn ra cửa ra vào sân bay đông đúc người:

- Hải Luân à, chúng ta làm sao để đến huyện Tân Tích đây?

- Cao tiên sinh, bây giờ đã trưa rồi, ta nghĩ chúng ta nên tìm một nhà hàng ăn trưa, nghỉ ngơi một chút, rồi mới từ ga tàu xuất phát đi huyện Tân Tích.

Ngụy Mỹ Hiền nhìn những chiếc taxi bên ngoài sân bay, miệng nói.

Sư gia Huy lập tức sững người:

- Ăn trưa? Ngươi không ăn trên máy bay sao?

Ngụy Mỹ Hiền tinh nghịch đảo mắt lên trên, cố gắng nặn ra một nụ cười, nghiêng mặt cười với sư gia Huy:

- Vâng, ta hơi say máy bay nên cứ ngủ suốt.

Đáng lẽ ra khi đặt vé máy bay phải đặt hai chỗ ngồi cạnh nhau, chỗ của sư gia Huy là ghế cạnh cửa sổ. Kết quả là khi chuẩn bị lên máy bay ở sân bay Khải Đức Hồng Kông, có một hành khách vẫy vẫy 20 đô la Hồng Kông, hy vọng có người

đổi cho anh ta chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Sư gia Huy không nói hai lời, vì 20 đô la Hồng Kông mà đổi chỗ ngồi tách ra với cô.

- Không sao, may mà ta còn giữ lại nhiều, này, cơm đùi gà trên máy bay, có tôm sốt tỏi, có hoa quả, còn có rượu ngọt nữa, tiếp viên bảo ta ăn thoải mái, ta ăn đến nỗi bụng sắp nổ tung, nghĩ lại vé máy bay đắt như vậy nên ta lại mang theo nhiều…

Sư gia Huy vừa nói vừa định mở vali ra.

Ngụy Mỹ Hiền tuyệt vọng nhìn sư gia Huy:

- Cao tiên sinh, bây giờ ta không đói, chúng ta đi ga tàu trước đi.

- Cũng được, lên tàu rồi từ từ ăn.

Sư gia Huy dừng động tác lại, tiếp tục nắm tay Ngụy Mỹ Hiền:

- Chúng ta đi ga tàu.

Ngụy Mỹ Hiền dùng tiếng Nhật gọi một chiếc taxi, đưa sư gia Huy đến ga Tokyo. Ngụy Mỹ Hiền và sư gia Huy ngồi cạnh nhau ở ghế sau, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm cảnh đẹp dọc đường của đảo Bản Châu Nhật Bản, thỉnh thoảng hỏi tài xế bằng tiếng Nhật đơn giản về cảnh sắc bốn mùa ở Tokyo. Còn sư gia Huy thì cầm một cuốn sổ tay trên tay, dùng bút máy viết nguệch ngoạc lên đó, vừa mới viết một nét ngang đã dừng lại với vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ.

Ngụy Mỹ Hiền vô tình quay đầu lại nhìn động tác của sư gia Huy, chữ viết của Cao Minh Huy thậm chí còn không thể gọi là ngay ngắn, chỉ có thể nói là đã học qua viết chữ, chữ viết đẹp nhất có lẽ là tên của hắn, vì các chứng từ sổ sách của công ty Thiên Minh cần hắn ký tên.

- Lão bản, ngươi muốn viết gì vậy? Để ta giúp ngươi.

Nhìn thấy sư gia Huy cắn răng nghiến lợi nhưng mãi vẫn chưa hạ bút, Ngụy Mỹ Hiền lên tiếng hỏi.

Sư gia Huy lắc đầu, nói với vẻ buồn bực:

- Ta đang nghĩ, một người tinh tường như Tống thư ký, Vân tỷ gọi điện cho ta, nói hắn đã thế chấp toàn bộ cơ ngơi cho ngân hàng, chẳng phải là bán rẻ cơ nghiệp cho ngân hàng sao, sau này muốn mua lại còn phải trả thêm lãi? Tống thư ký rất lợi hại, hắn chắc chắn biết ngân hàng sẽ thu lãi, dù chỉ thế chấp một ngày cũng phải trả lãi, cần tiền thì nói sớm, mượn mọi người một chút chứ, việc gì phải làm to chuyện đến thế?

Tống thư ký, Vân tỷ, Phấn tỷ, Tú Nhi, Cửu Văn Long là năm cái tên Ngụy Mỹ Hiền nghe Sư gia Huy nhắc đến nhiều nhất, theo thứ tự từ trước đến sau, Tống thư ký được nhắc đến nhiều nhất, Cửu Văn Long được nhắc ít hơn bốn người kia một chút.

Ngụy Mỹ Hiền đã gặp Lâu Phượng Vân, Phấn tỷ, Tú Nhi, Cửu Văn Long, chỉ có Tống Thiên Diệu mà lão bản của mình suốt ngày nhắc đến là chưa có cơ hội gặp. Thật lòng mà nói, sau khi biết Sư gia Huy, Ngụy Mỹ Hiền không còn mơ mộng gì về Tống Thiên Diệu nữa, người được một lão bản keo kiệt như Sư gia Huy tôn sùng, chắc hẳn phải keo kiệt gấp trăm lần Sư gia Huy mới được Sư gia Huy coi là đối tượng để học hỏi.

- Vay tiền ngân hàng không nhất định là gặp rắc rối, đôi khi cần mở rộng kinh doanh cần tiền mặt, cũng sẽ vay ngân hàng, không phải ai làm ăn cũng lợi hại như lão bản, quan hệ tốt với quân đội Anh Mỹ, động một tí là có thể thu trước một nửa hoặc toàn bộ tiền hàng.

Ngụy Mỹ Hiền giải thích với Sư gia Huy, còn khéo léo khen ngợi năng lực và quan hệ của Sư gia Huy.

Tiếc là mắt đưa tình cho người mù, Sư gia Huy hoàn toàn không nghe ra lời khen của Ngụy Mỹ Hiền dành cho mình, dùng bút máy gõ nhẹ lên trán, có vẻ khá phiền não nói:

- Vân tỷ có trách ta không? Nghĩ rằng công ty Thiên Minh rõ ràng có tiền, nhưng lại không chịu đưa ra cho Tống thư ký.

- Không phải trên sổ sách có tiền, là có thể tùy tiện sử dụng số tiền đó.

Ngụy Mỹ Hiền giúp Sư gia Huy cất sổ ghi chép và bút máy:

- Giống như hôm nay, khi đến huyện Tân Tích, đi thăm nhà máy nếu đàm phán hợp đồng thành công, phần lớn số tiền trên sổ sách của công ty có thể sẽ thuộc về nhà máy, nếu trước đó ngươi liều lĩnh lấy số tiền đó cho Tống thư ký mượn, không đủ trả tiền hàng, lúc đó người thực sự đau đầu sẽ là ngươi.

Chương 659. Sư gia Huy bá đạo (2)

- Không phải cho Tống thư ký mượn, công ty Thiên Minh vốn là của Tống thư ký, ta chỉ giúp chạy vặt, hắn cần tiền không cần phải báo với ta, tự mình lấy cũng được, thôi vậy, đợi vài ngày nữa thanh toán tiền hàng xong xem tài khoản còn lại bao nhiêu rồi liên lạc với Tống thư ký vậy…

Sư gia Huy bực bội quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng thấy một hàng trẻ em đang xếp hàng đi dọc theo vỉa hè dưới sự dẫn dắt của người lớn.

- Đây là Tokyo, ta nhớ Tokyo có một cái Tân… Tân…

Sư gia Huy muốn nói một từ tiếng Nhật, nhưng lại mắc kẹt ở phát âm.

Ngụy Mỹ Hiền bên cạnh nói bằng tiếng Nhật:

- Trại mồ côi Tân Tỉnh.

Tài xế taxi đã biết hai hành khách này là người Trung Quốc, thêm vào đó anh ta có thể có một số tư tưởng cánh hữu, lúc này nghe Ngụy Mỹ Hiền nói tiếng Nhật về trại mồ côi Tân Tỉnh, đương nhiên nhìn vào gương chiếu hậu hỏi hai người một câu:

- Hai vị đặc biệt đến Tokyo để quyên góp cho trại mồ côi, bày tỏ hối hận về việc Trung Quốc chống lại cuộc thánh chiến Đại Đông Á Cộng Vinh của Nhật Bản? Ta đã gặp những người khác…

Sư gia Huy không hiểu tài xế nói gì, nhưng sắc mặt Ngụy Mỹ Hiền bỗng trở nên khó coi, nói với Sư gia Huy bằng tiếng Hán:

- Tài xế hỏi chúng ta có phải đến quyên góp cho trại mồ côi, để bày tỏ hối hận vì Trung Quốc đã chống phá cuộc thánh chiến Đại Đông Á Cộng Vinh của Nhật Bản không.

Nói xong câu này, Ngụy Mỹ Hiền thấy hai mắt Sư gia Huy trợn tròn, tức giận trừng mắt nhìn tài xế, nói ra câu nói hùng hồn nhất kể từ khi cô quen biết vị lão bản này:

- Nói với bọn Nhật rằng, 17 trại trẻ mồ côi ở Tokyo và Osaka đều ăn lương thực mà sư gia Huy của ta bán cho quân đội Mỹ! Ta đến Nhật không phải để quyên góp nuôi lớn lũ tiểu Nhật này! Ta đến Nhật là để kiếm tiền của các ngươi! Ta mua vải của Nhật, may thành quần áo rồi bán lại cho quân đội Mỹ ở Nhật, cuối cùng tiền quân đội Mỹ trả cho ta toàn là tiền của các ngươi! Con mẹ nó! Đại Đông Á cộng vinh thánh chiến? Chó chết! Nói nhiều nữa, ta thà không kiếm tiền, để cho lũ quỷ nhỏ của Nhật chết đói!

…

- Tiên sĩ Lobo, chào buổi tối, cảm ơn ngươi đã mời.

Tống Thiên Diệu chủ động đưa tay về phía Lobo, khiêm tốn mở lời chào hỏi.

Lobo nắm tay Tống Thiên Diệu, dùng đôi mắt hơi xám xanh đánh giá hắn từ trên xuống dưới, thành thạo nói bằng tiếng Hán:

- Tống tiên sinh rất trẻ, hậu sinh khả úy.

- Trước mặt tiến sĩ Lobo, ta không dám nhận danh xưng Tống tiên sinh. Nếu tiên sĩ Lobo không thấy ta đường đột thất lễ, có thể gọi ta là A Diệu, rất nhiều bậc trưởng bối đều gọi ta như vậy.

Tống Thiên Diệu cười nói với Lobo.

Lobo mời Tống Thiên Diệu cùng dùng bữa tối, không sắp xếp khách mời nào khác, cũng không bày tiệc lớn, mà đặt địa điểm tiếp khách ở hậu hoa viên. Đang là giữa mùa hè, khu vườn này cỏ xanh như thảm, lá xanh tròn trịa, còn dẫn một dòng nước chảy uốn lượn qua vườn. Bên cạnh dòng nước, dưới hai cây liễu rủ được người làm vườn cắt tỉa tinh tế, đặt một bàn ăn và hai ghế. Chỉ nhìn cách bố trí này, Tống Thiên Diệu đã cảm thấy cái nóng giảm đi vài phần.

Lobo ăn mặc rất thoải mái, áo sơ mi quần tây bình thường, áo sơ mi cũng không thắt cà vạt, cởi mở cúc áo, sắc mặt hồng hào, giọng nói sang sảng. Ông ta rất hài lòng khi Tống Thiên Diệu gọi ông là tiến sĩ Lobo thay vì cục trưởng Lobo hay Lobo tiên sinh.

Lobo có bằng tiến sĩ danh dự của Đại học Lisbon Bồ Đào Nha, đây là sự tuyên dương và công nhận của trường đại học Bồ Đào Nha này đối với những đóng góp nổi bật của Lobo cho xã hội, kinh tế và các lĩnh vực khác của Ma Cao.

Sau khi hai người ngồi xuống bàn ăn, Lobo vừa gấp khăn ăn đặt lên đùi, vừa nói với Tống Thiên Diệu đối diện:

- Hội Lạc Thi Hồng Kông, ta nghe họ nhắc đến, là một tổ chức từ thiện mới nổi ở Hồng Kông? Nó phát triển thế nào?

- Đang phát triển rực rỡ, nỗ lực lớn mạnh.

Tống Thiên Diệu điều chỉnh lại ghế ngồi, nói với Lobo:

- Tất nhiên, so với những đóng góp từ thiện mà tiến sĩ Lobo và Hà Hiền tiên sinh đã làm ở Ma Cao, những thành tựu hiện tại của Hội Lạc Thi Hồng Kông hoàn toàn không đáng kể.

Bên cạnh, đầu bếp mặc trang phục đầu bếp, người phục vụ đeo găng tay trắng tinh bắt đầu bày món ăn cho hai người. Món khai vị là hàu béo ngậy rưới nước chanh và cá hun khói.

Người phục vụ rót cho hai người một ly rượu sâm panh, Tống Thiên Diệu nâng ly, lịch sự nói với Lobo đối diện:

- Cảm ơn sự tiếp đãi của ngài.

- Không có gì.

Lobo uống một ngụm rượu sâm panh, dùng nĩa gắp một miếng cá đưa vào miệng, nhưng mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu. Sau khi nuốt thức ăn xuống, hắn ta mới lên tiếng:

- Hôm nay, ta nghe nói A Diệu cậu đang làm từ thiện, gặp phải sự cố nghiêm trọng khi phát gạo cho cư dân khu Thanh Châu.

- Có một nhân viên của Thương hội Ma Cao đến giúp phát gạo đã bị bắn chết.

Tống Thiên Diệu nói với Lobo.

Lobo khẽ gật đầu, giọng điệu nhẹ nhàng tiếp tục hỏi:

- Ta còn nghe nói, A Diệu dường như có chút mâu thuẫn nhỏ với nhà họ Lâm ở Hồng Kông?

Món chính còn chưa lên, Lobo đã đi thẳng vào vấn đề? Tống Thiên Diệu hơi tò mò vì sao hắn có vẻ quá hào hứng với toàn bộ sự việc này.

Tống Thiên Diệu đặt đũa xuống, lau khóe miệng rồi nói với Lobo:

- Đúng là có chút mâu thuẫn, và là mâu thuẫn khá phức tạp, đa chiều.

- Ngươi cũng nên biết, mâu thuẫn giữa ta và nhà họ Lâm nhiều năm trước?

Lobo hạ thấp giọng, có vẻ hơi thở dài.

Chương 660. Cất giấu chậm sinh trộm cắp, dung mạo đẹp sinh dâm dục (1)

Năm đó, hắn chỉ hơn Tống Thiên Diệu đối diện vài tuổi, đang ở độ tuổi đẹp nhất, cũng giống như chàng trai trẻ trước mặt, đầy tham vọng với tương lai, nghĩ rằng cả thành phố đều nằm trong tay mình. Nhưng rồi, tất cả đã bị tên buôn thuốc phiện Lâm Hi Chấn làm cho thân bại danh liệt.

Giờ đây hắn đã già yếu, hắn có thể sám hối tất cả tội lỗi, tha thứ cho những kẻ đã làm tổn thương mình, trừ nhà họ Lâm. Nhà họ Lâm không chỉ làm tổn thương hắn, mà còn thay đổi cả cuộc đời sau này của hắn. Nếu không có Lâm Hi Chấn hủy hoại danh dự, hắn đã không phải ở cái tuổi này vẫn chỉ là cục trưởng Cục Kinh tế Ma Cao. Về điều này, Lobo tin chắc.

Tống Thiên Diệu khẽ nói:

- Ta đã nghe nói qua.

- Tuy Hiền ca không nói với ta về ngươi, nhưng ta biết, nếu không xảy ra sự kiện Quan Châu, hắn sẽ giới thiệu ngươi với ta, đúng không?

Lobo tự rót rượu uống một ngụm, tiếp tục nói:

- Không cần phủ nhận hay thừa nhận, ta biết trong tình huống này, Hiền ca quả thật không tiện giới thiệu ngươi với ta. Nhưng sau khi biết về ngươi, ta lại thấy hứng thú, nhất là khi nghe nói ngươi đi phát gạo ở khu Thanh Châu, ngươi chắc chắn không chỉ đơn thuần thương hại những người nghèo.

- Ta tưởng dùng mồi câu này có thể câu được con cá lớn, nhưng nhà họ Lâm nhanh hơn ta tưởng, tiến sĩ Lobo chắc đã biết, Lâm Hi Nguyên và Lâm Hi Thận đã chết trong một vụ thù sát được cảnh sát xác nhận.

Tống Thiên Diệu mím môi, cười khổ:

- Cuối cùng ta chẳng thu được gì.

- Không không không, đừng vội phủ nhận bản thân, ngươi đã câu được con cá lớn là ta. Ta không biết trong lòng ngươi có từng nghĩ đến việc lợi dụng chuyện phát gạo ở Thanh Châu để dẫn dụ đối phương, từ đó thu hút sự chú ý của ta hay không. Nhưng ngươi đã làm được, nếu không thì tối nay ngươi cũng không ngồi đây ăn tối cùng ta.

Lobo nhìn Tống Thiên Diệu, bình thản nói:

- Nói về kế hoạch của ngươi đi, A Diệu, xem ta có thể làm gì cho người trẻ như ngươi?

Tống Thiên Diệu do dự một chút, liếc nhìn Hoàng Lục ở xa, rồi quay lại nhìn Lobo có vẻ quá sảng khoái trước mặt:

- Tiến sĩ Lobo, xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, ngài muốn gì?

- Thái độ của ta khiến ngươi nghi ngờ sao?

Lobo cười lên:

- Không sao, rất bình thường, nhiều người ở Ma Cao khi nhận được sự giúp đỡ của ta đều có phản ứng giống ngươi. Họ cũng như ngươi, nghĩ rằng làm sao một người như ta lại dễ dàng bị thuyết phục như vậy? Ngươi hỏi ta muốn gì?

Lobo uống cạn ly sâm panh, nhìn Tống Thiên Diệu, khuôn mặt đầy nếp nhăn dưới ánh hoàng hôn trở nên sắc cạnh, lạnh lùng như đá:

- Ta không thích nhà họ Lâm, muốn tìm một người trẻ, giống như Lâm Hi Chấn năm xưa đã quan tâm ta lúc còn trẻ, để quan tâm lại nhà họ Lâm một chút.

- Không chỉ có ngài, tiến sĩ Lobo, còn những người khác thì sao?

Tống Thiên Diệu trước khi chưa được Lobo gật đầu, trong lòng rất bình tĩnh, nhưng giờ khi lão đầu bạc này thực sự đồng ý giúp hắn, Tống Thiên Diệu trong lòng lại có chút bất an.

Tưởng chừng là liên minh, nhưng thực tế hắn Tống Thiên Diệu chẳng khác nào con dao của Lobo đối phó nhà họ Lâm, con dao thì không có quyền quyết định.

Lobo từ từ thở ra:

- Nhà họ Hà?

- Còn cả nhà họ Lư đã kết thông gia với nhà họ Hà.

Tống Thiên Diệu bổ sung thêm.

Đầu bếp mang món chính lên, là một miếng bò bê nhỏ phủ một lớp nước sốt, Lobo cắt một miếng thịt bò cho vào miệng:

- Hay là nói xem ngươi muốn gì?

- Ta muốn ngọn núi hoang Nga Đầu Sơn, đây là điều cơ bản nhất.

Tống Thiên Diệu thẳng thắn nói với Lobo.

Lobo dường như rất hài lòng với cảm giác của miếng thịt bò trong miệng, hắn khẽ gật đầu với miếng bít tết, rồi mới ngẩng lên cười nói với Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, ngươi là người trẻ tuổi, ta rất có cảm tình với người trẻ, nhưng đôi khi người trẻ dễ mắc phải những sai lầm nhỏ, chẳng hạn như xem xét vấn đề vẫn chưa đủ toàn diện.

Thực ra ngươi nên tự suy nghĩ trước xem chúng ta cần gì? Ta chẳng cần gì cả, ta chỉ muốn thấy kết cục của nhà họ Lâm.

- Còn về nhà họ Hà, ngươi nên chú ý, những năm gần đây nhà họ Hà không mở rộng phát triển, ảnh hưởng ở Hồng Kông ngày càng giảm sút, đó là vì nhà họ Hà không lạc quan về tương lai của Hồng Kông. Hiện tại nhà họ Hà sở hữu vài tòa soạn báo lớn, thậm chí còn hợp tác với ta thành lập đài phát thanh Ma Cao, tương đương với cái loa của người Anh. Họ không quan tâm đến đất đai nhà cửa, nếu một ngày nào đó Hồng Kông xảy ra chiến tranh, đất đai cũng không thể mang đi London được.

- Còn về nhà họ Lư, bọn họ không cần tiền, điều họ cần là danh tiếng. Bất kể tương lai Hồng Kông do người Anh hay người Trung Quốc làm chủ, danh tiếng cực cao trong dân chúng đều có thể đảm bảo địa vị của nhà họ Lư. Vậy nên bây giờ ngươi đã hiểu chưa? Nếu họ chịu giúp đỡ, họ cần gì?

- Nhà họ Hà cần tiền bạc, nhà họ Lư cần danh tiếng, tiến sĩ Lobo cần kết quả.

Tống Thiên Diệu cúi đầu, hơi thất lễ khi lấy ra một điếu thuốc ngậm vào miệng và châm lửa. Một hai phút sau mới ngẩng đầu lên, khẳng định với Lobo:

- Rất khó khăn, nhưng ta có thể làm được.

Lobo bật cười ha hả, lại rót một ly rượu sâm banh, ra hiệu với Tống Thiên Diệu:

- Một người trẻ dám bất chấp đạn bắn để làm từ thiện, ta đương nhiên tin rằng chuyện này không làm khó được ngươi. Tiểu tử, tuổi trẻ thật tốt. Ngươi có biết không, năm đó vợ chồng Tổng đốc Ma Cao cũng dùng những món ăn y hệt như tối nay để tiếp đãi ta. Ăn vào rất ngon miệng phải không? Nhưng hai mươi năm nay, ta không bao giờ tìm lại được cảm

giác ngon miệng như trong bữa tối hôm đó nữa. Ngươi có biết tại sao không?

Chương 661. Cất giấu chậm sinh trộm cắp, dung mạo đẹp sinh dâm dục (2)

Tống Thiên Diệu cắt một miếng thịt bê nhỏ đưa vào miệng:

- Bởi vì ngài đã phụ lòng tin của đối phương.

Lobo nghiêm túc gật đầu:

- Ta nghĩ, nếu ngươi phụ lòng tin của ta tối nay, có lẽ sẽ còn tệ hơn cả kết cục của ta năm đó.

Tống Thiên Diệu nuốt thức ăn xuống, nắm chặt dao nĩa nhìn về phía Lobo, bình thản nói:

- Nhà họ Lâm năm xưa, với hiện tại thực ra không có gì khác biệt, vẫn phạm phải cùng một sai lầm. Trung Quốc có câu 'Cất giấu chậm sinh trộm cắp, dung mạo đẹp sinh dâm dục', ý nói những kẻ như nhà họ Lâm, bọn họ đều không nhận ra sai lầm của mình, làm sao ta có thể thua được.

…

- Đi đánh nước vây ở phố Tân Lộc Phúc sao?

Hoàng Lục nghi hoặc nhìn về phía Tống Thiên Diệu, rồi lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ:

- Thật sao?

Tống Thiên Diệu không nhắc lại lời vừa dặn dò Hoàng Lục, mà đã quay số điện thoại của La Chuyển Khôn, nói vào điện thoại:

- Đã thỏa thuận xong rồi, sắp xếp cho Mậu Dịch Triệu Phong chuẩn bị phát hành cổ phiếu mới, phát hành thêm 48 triệu cổ phiếu, huy động 27 triệu đô la Hồng Kông. Bên Ma Cao sẽ có người mua hết toàn bộ. Sau khi có tiền, hãy chuyển nhượng 6% cổ phần của Hi Chấn Trí Nghiệp theo giá thị trường cho Mậu Dịch Triệu Phong.

- Đã rõ, Tống tiên sinh.

Giọng La Chuyển Khôn bên kia điện thoại có chút phấn khích khó giấu:

- Ngày mai ta sẽ lập tức sắp xếp việc phát hành cổ phiếu mới.

Mậu Dịch Triệu Phong là một công ty vỏ bọc mà Tống Thiên Diệu đã chuẩn bị từ trước, là một công ty thương mại niêm yết trên Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông vào năm 1948, chủ yếu làm ăn buôn bán giữa nội địa và Hồng Kông. Loại công ty thương mại niêm yết này có rất nhiều trên sàn giao dịch.

Sau khi lệnh cấm vận được ban hành, phần lớn các công ty thương mại Hồng Kông chuyên làm ăn với nội địa đều đóng cửa phá sản, một số may mắn còn tồn tại cũng trở thành cổ phiếu rác, Triệu Phong Mậu Dịch là một trong số đó. Tống Thiên Diệu chỉ dùng 2,7 triệu đô la Hồng Kông đã mua được 70% cổ phiếu trong tay cổ đông lớn của công ty niêm yết này, chỉ là tạm thời chưa đổi tên cho Mậu Dịch Triệu Phong.

Chỉ cần công bố thông báo Triệu Phong Mậu dịch nắm giữ 6% cổ phần của Hi Chấn Trí Nghiệp, dù không nói rõ ý định thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp, cũng đủ khiến các cổ đông khác hào hứng ra tay, giá cổ phiếu sẽ nhanh chóng tăng lên. Còn việc phát hành thêm cổ phiếu mới có người bao tiêu, càng giống như nói với họ rằng, đây là bước chuẩn bị ban đầu của Tống Thiên Diệu để tiếp tục thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp, đã

chuẩn bị sẵn một lượng lớn vốn để bắt đầu thâu tóm cưỡng chế.

Những người Thượng Hải cũng vậy, những người địa phương quan tâm đến đầu cơ cổ phiếu cũng thế, đều sẽ phấn khích vì điều này, chuẩn bị mua vào cổ phiếu chờ giá tăng vọt. Chỉ cần Tống Thiên Diệu tạo ra thế trận ở đây, La Chuyển Khôn dường như đã thấy cảnh vô số người Thượng Hải vẫy vẫy tiền yêu cầu mở tài khoản đầu cơ cổ phiếu.

Tống Thiên Diệu cầm ống nghe cười:

- Ta đoán nhà họ Lâm hiện giờ chắc đang muốn lấy lại những cổ phiếu trong tay Jardine Matheson, chúng ta phải giúp Jardine Matheson bán cổ phiếu được giá tốt. Ngươi phải luôn theo dõi sát sao tin tức bên Ngân hàng HSBC, thường xuyên gọi điện cho John Pao, gã đó nắm được nhiều tin tức nội bộ trong Ngân hàng HSBC. Ngoài tin về việc nhà họ Lâm thế chấp vay vốn ở Ngân hàng HSBC, còn phải chú ý tin tức của họ ở Trung Quốc đại lục nữa. Hơn chục chi nhánh của Ngân hàng HSBC ở Trung Quốc đại lục đều đang trong tình trạng đình trệ kinh doanh, chỉ có chi ra mà không thu vào. Swire, Jardine Matheson đều đã lần lượt triệu tập đại hội cổ đông, bày tỏ thái độ, chỉ có Morse của Ngân hàng HSBC vẫn ôm hy vọng làm ăn với Trung Quốc đại lục. Hắn không thể chống đỡ được lâu nữa, đến khi Ngân hàng HSBC đành chặt tay, khoản tổn thất lớn ở Trung Quốc đại lục đó, Ngân hàng HSBC chắc chắn cần người ở Hồng Kông này bù đắp cho họ.

- Ta vẫn luôn chú ý, ngài John Pao, ngài Thẩm Bật, ba chúng ta vừa mới cùng ăn tối.

La Chuyển Khôn nói qua điện thoại.

- Rất tốt, cứ như vậy, vất vả rồi.

Tống Thiên Diệu nói xong rồi cúp máy.

Hoàng Lục vẫn đang đứng bên cạnh nhìn Tống Thiên Diệu với vẻ nghi ngờ:

- Lão bản, thật sự đi đánh thủy vi ở Long Phúc Tân phố sao?

Long Phúc Tân phố nổi tiếng nhất chính là các kỹ viện hai bên đường. Sau khi Hồng Kông cấm mại dâm, Long Phúc Tân phố ở Ma Cao trở thành thánh địa tìm vui thực sự của Hồng Kông và Ma Cao. Không chỉ người Ma Cao bản địa, khách từ nơi khác đến Ma Cao, phần lớn cũng đều đến Long Phúc Tân phố để mở mang tầm mắt về phong nguyệt Ma Cao.

Cái gọi là đánh thủy vi, cũng gần giống như đánh trà vi thịnh hành ở Thượng Hải bến tàu, là quy tắc đặc biệt của Long Phúc Tân phố. Ma Cao có hơn 130 kỹ viện lớn nhỏ, hơn 2000 kỹ nữ đăng ký, duy chỉ có 23 đại trại ở Long Phúc Tân phố có quy tắc đánh thủy vi. 23 kỹ viện này, không phải khách mang đủ tiền trong túi, vào chọn phụ nữ là có thể vào phòng ân ái.

Khách vào những kỹ viện cao cấp này có thể chọn một cô nương đến làm bạn uống trà nghe nhạc trước, trong thời gian đó phụ nữ chỉ ngồi cùng tán tỉnh đùa giỡn, uống trà nghe nhạc, không lên giường với khách. Nếu muốn qua đêm, không chỉ xem khách có nhiều tiền hay không, mà còn phải xem phụ nữ có đồng ý hay không.

Nếu là lão tử Hoàng Sâm của hắn nói muốn đi đánh thủy vi, Hoàng Lục còn tin, duy chỉ có Tống Thiên Diệu nói muốn đến Long Phúc Tân phố đánh thủy vi, Hoàng Lục rất nghi ngờ, nói nghe hay ho thì lão bản của mình không ham mê nữ sắc, nói khó nghe, Hoàng Lục nghi ngờ lão bản của mình có phải có bệnh ẩn gì không.

Bên cạnh Tống Thiên Diệu có sáu bảy người phụ nữ lớn nhỏ, mỗi đêm ngủ với một người cũng đủ ngủ cả tuần, nhưng trong một tuần bảy đêm thì có đến sáu đêm hắn ngủ một mình.

Chương 662. Đánh nước vây

Hơn nữa lão bản Tống Thiên Diệu của mình vốn sợ phiền phức, làm sao có thể đến nơi mà cả đêm vì tranh giành ghen tuông có thể đánh nhau đến mức hai bên vì một người phụ nữ mà dây dưa cả trăm người hỗn chiến?

- Tối nay tiến sĩ Lobo mời ăn cơm, không thể hiện diện để cảm ơn bá phụ, Đồng quyền ca cùng những bá bá thúc thúc đã giúp đỡ hôm nay, nên nhờ bá phụ sắp xếp một bữa tiệc ở Long Phúc Tân phố, ta qua đó uống vài chén với họ để tạ ơn.

Tống Thiên Diệu nói với Hoàng Lục:

- Sao vậy, ta không thể uống hoa tửu sao?

Hoàng Lục xoay người định mở cửa, nhưng xoay qua rồi lại xoay lại, nhìn Tống Thiên Diệu:

- Lão bản, ngươi có phải đang nói, ngươi muốn dẫn cha của ta đến kỹ viện uống hoa tửu? Còn để ta đứng sau lưng ngươi nhìn hắn ôm cô nương tìm niềm vui?

- Không phải.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Hoàng Lục.

Hoàng Lục thở phào nhẹ nhõm:

- May quá, không thì nghĩ lại thật là ngượng ngùng, cha ta ngồi trước bàn rượu ôm một người phụ nữ, còn ta làm con trai đứng bên cạnh…

- Để ta giúp Lục ca gọi một cô nương đến bầu bạn luôn.

Tống Thiên Diệu cười nói với Hoàng Lục:

- Làm gì có chuyện tệ hại như ngươi nghĩ, là Quyền ca có một người tình là kỹ nữ ở đó, nên mới chọn nơi đó, cũng coi như giúp cô ta làm ăn, ngươi tưởng ta mời cha con ngươi đến dự đại hội gì sao à? Trong đầu ngươi suốt ngày nghĩ gì vậy?

Hoàng Lục cười toe toét:

- Giá cả ở đó rất cao, ta chưa từng đi mua hoa bao giờ, chỉ biết đi uống rượu hoa là đến đó mua hoa, nhưng làm thế nào để mua hoa thì ta không rõ.

- Mở miệng đóng miệng toàn nói chuyện mua hoa, chờ về Hồng Kông, để Hùng tẩu giới thiệu nữ công nhân nhà máy cho ngươi làm quen, khỏi phải đi mua hoa mà bị hoa liễu.

Tống Thiên Diệu cầm điếu thuốc chuẩn bị đi ra ngoài.

Thực ra Tống Thiên Diệu rất muốn nằm trên giường ngủ, ngực trúng một phát đạn đến giờ vẫn còn đau âm ỉ, đáng lẽ phải nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng Hoàng Sâm, Lý Quyền hôm nay đã giúp đỡ, nếu mình không tỏ ý cảm ơn, rất dễ để lại ấn tượng cho hai người rằng người trẻ tuổi không hiểu nhân tình thế thái.

Hoàng Sâm thì còn được, có Hoàng Lục ở đó, quan hệ cũng khá thân thiết, nhưng Lý Quyền là loại người giang hồ, Tống Thiên Diệu cố gắng không muốn để lại ấn tượng xấu cho đối phương, tránh để đối phương để bụng, sau này tìm mình gây rắc rối.

Lý Quyền, biệt danh Quá Hà Tốt, nhưng không phải thực sự chỉ là một tên lính nhỏ, ngược lại, trên giang hồ Hồng Kông, Ma Cao, rất có tiếng tăm, dù là bọn cướp hung hãn trên đất liền do quân Quốc dân đảng tàn quân tổ chức, hay Đại Thiên Nhị trên biển, hay giới giang hồ hai nơi Hồng Kông Ma Cao, nhắc đến tên Lý Quyền, đều phải nể mặt ba phần.

Lý do Hà Hiền kết nghĩa anh em với Lý Quyền, là vì trước khi Hà Hiền thực sự làm lớn, vua sòng bạc Ma Cao Phùng lão Dung bị một nhóm cướp hung hãn bắt cóc, đòi chuộc chín trăm vạn đô la Hồng Kông, nhà họ Phùng nhờ Hà Hiền giúp đỡ cứu người, Hà Hiền thông qua bạn bè nghệ sĩ của Ngũ phu nhân Trình Quỳnh, tìm đến trước mặt Lý Quyền, Lý Quyền ra mặt, cuối cùng đã thương lượng từ chín trăm vạn xuống còn năm mươi vạn, khiến bọn bắt cóc thả người.

Hà Hiền nhờ vụ bắt cóc này mà nổi danh, còn Lý Quyền trước đó vô danh trên giang hồ, cũng vì thế mà trở thành nhân vật truyền kỳ trong miệng giới giang hồ Hồng Kông và Ma Cao.

Mọi người đều rất tò mò khi các tự đầu giang hồ Hồng Kông Ma Cao đều không tìm ra tung tích bọn bắt cóc, không có cơ hội khiến nhóm bắt cóc lai lịch không rõ này hạ giá, Lý Quyền đã làm thế nào, sau đó thông qua miệng Hà Hiền và Phùng lão Dung, giới giang hồ Hồng Kông Ma Cao mới biết, hóa ra Lý Quyền tướng mạo tầm thường kia, là cận vệ thân cận của Viên Đới - tư lệnh đệ tam trung đội tiến công của Quốc dân đảng, người đã bắn chết đại tướng hải quân Nhật Bản Mineo Osumi.

Đại Thiên Nhị trên biển, bọn cướp hung hãn trên đất liền, hầu như đều là tàn quân Quốc dân đảng, những tàn quân này hoàn toàn không coi giới giang hồ ra gì, nhưng họ không dám không nể mặt Lý Quyền, người khác sợ họ, Lý Quyền không sợ.

Sau vụ bắt cóc, Hà Hiền kết nghĩa anh em với Lý Quyền, Phùng lão Dung cho con trai nhận Lý Quyền làm cha nuôi, từ đó trở đi, không còn tàn quân cướp bóc nào dám đến gây rắc rối cho công việc làm ăn của hai người.

Trên giang hồ còn có một lời đồn đại, nói rằng vụ Phùng lão Dung bị bắt cóc, thực ra là do Lý Quyền chủ mưu, không phải vì tiền, mà là thông qua chuyện này để cho giới giang hồ Hồng Kông Ma Cao biết thế lực của hắn.

Tống Thiên Diệu không quan tâm Lý Quyền có tham gia lên kế hoạch bắt cóc Phùng lão Dung hay không, hắn chỉ biết, Lý Quyền là nhân vật khiến Hà Hiền và Phùng lão Dung đều coi như anh em, loại người này, tốt nhất có thể làm bạn thì đừng làm kẻ thù, nếu không Phùng lão Dung là đại ca băng đảng Ma Cao thì sao, chẳng phải vẫn bị người ta cắt mất một tai sao?

Bản thân hắn hiện giờ đối đầu với nhà họ Lâm đã đủ mệt mỏi rồi, thực sự không muốn vì chuyện nhỏ nhặt có thể có hoặc không như uống vài chén hoa tửu mà thêm những yếu tố bất ổn.

Chương 663. Nhắc nhở (1)

Lâm Hiếu Khang ở bệnh viện Dưỡng Hòa, gần như dưới sự chứng kiến của Cửu Văn Long, Tề Vĩ Văn, Mạnh Uyển Thanh và những người khác, vội vàng thăm hỏi Lâm Dư Tĩnh và Phùng Duẫn Chi. Khi đi qua hành lang bệnh viện, hắn còn nhìn thấy Bình thúc đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, thay một bộ áo thun bình thường, trông như một ông lão tuổi xế chiều. Sau khi chào hỏi Bình thúc, Lâm Hiếu Khang đi đến bãi đỗ xe chuẩn bị lái xe rời đi.

Vừa vào bãi đỗ xe, Lâm Hiếu Khang liền dừng bước, bởi vì nhị ca Lâm Hiếu Hiệp đang dựa vào đầu xe nhìn về phía nào đó thất thần. Nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Hiệp quay lại, nở một nụ cười, vẫy tay với Lâm Hiếu Khang.

Lâm Hiếu Khang hơi rụt rè bước lại, đứng trước mặt Lâm Hiếu Hiệp gọi một tiếng nhị ca.

- Cái tát đánh ngươi, còn đau không?

Lâm Hiếu Hiệp đưa tay chạm nhẹ vào mặt Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Khang hít nhẹ một hơi lạnh, hơi nghiêng đầu sang một bên, có chút e dè nói:

- Không đau.

Lâm Hiếu Hiệp đứng thẳng người lên khỏi đầu xe, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trên cao, nói với Lâm Hiếu Khang:

- Đánh ngươi là nhị ca không đúng, nhưng ngươi làm sai việc, nếu không dạy ngươi, sau này sẽ sai nhiều hơn. Ta đánh

ngươi một cái tát, vẫn tốt hơn là để người khác đánh ngươi nặng hơn. Lên xe, đi dạo với nhị ca một chút.

- Ta vừa thấy Bình thúc đang ngủ gật ở hành lang.

Lâm Hiếu Khang thấy Lâm Hiếu Hiệp chỉ có một mình, lúc này mới nhớ ra tài xế kiêm vệ sĩ nhiều năm của nhị ca là Bình thúc vừa nãy đang ngủ gật ở hành lang bệnh viện, nên mở miệng hỏi Lâm Hiếu Hiệp.

Lâm Hiếu Hiệp mở cửa xe lên xe:

- Ta để Bình thúc ở lại bệnh viện thay ta thăm A Tĩnh.

Sau khi Lâm Hiếu Khang cũng ngồi lên xe, Lâm Hiếu Hiệp khởi động xe, xe rời khỏi bệnh viện Dưỡng Hòa, chạy thẳng đến bến tàu khu Đông Hồng Kông. Trời đã hoàn toàn tối đen, bến tàu cũng không còn ồn ào náo nhiệt như ban ngày, Lâm Hiếu Hiệp dẫn Lâm Hiếu Khang đi thẳng đến một cầu tàu nhỏ mới dừng lại, đón gió biển hít sâu một hơi không khí mặn tanh, lúc này mới quay đầu lại nói với Lâm Hiếu Khang đang không hiểu:

- Ta đánh ngươi, ngươi có hận ta không? Ta khiến ngươi mất vị trí ở nhà máy nước ngọt, ngươi có hận ta không?

- Nhị ca, ngươi sao vậy?

Lâm Hiếu Khang không trái lòng mà nói không hận, mà cúi đầu tự giễu cười, sau đó hỏi ngược lại.

Nói trong lòng không có hận và bực tức là giả dối, đối với nhị ca của mình, Lâm Hiếu Khang cũng không cần phải giả vờ nói không hận.

Trong ấn tượng của Lâm Hiếu Khang, nhị ca Lâm Hiếu Hiệp rất ít khi tâm sự trò chuyện với các anh em khác, hầu hết thời gian, Lâm Hiếu Hiệp đều là người ít nói nhất trong mấy anh em nhà họ Lâm, khi mọi người ngồi cùng nhau trò

chuyện, Lâm Hiếu Hiệp rất ít khi mở miệng, còn về việc tiếp xúc riêng giữa hai anh em, trước đây dường như chưa từng có.

Lâm Hiếu Hiệp cười với Lâm Hiếu Khang:

- Tin tức về ngũ thúc lục thúc ở Ma Cao ngươi đã nghe chưa?

- Đã nghe, ngũ thúc lục thúc bị người ta trả thù qua đời, đại ca nhận được tin tức liền lập tức sắp xếp người gửi mười vạn đồng làm tiền phúng điếu, ngũ ca và A Kiệt hai người thay chúng ta qua dự tang lễ.

Lâm Hiếu Khang nghi hoặc nói.

Hắn không hiểu Lâm Hiếu Hiệp nhắc đến ngũ thúc lục thúc để làm gì, ngũ thúc lục thúc đã nhiều năm không qua lại với họ, tuy cùng thuộc họ Lâm, nhưng cách xa nhau giữa Hồng Kông và Ma Cao, mọi người bình thường ai lo việc nấy, ngay cả con cái của ngũ thúc lục thúc cũng không có gì giao tiếp với những người anh em họ như Lâm Hiếu Khang. Khi nghe tin hai người qua đời, Lâm Hiếu Khang thậm chí còn không có cảm giác buồn bã đau lòng nào.

- A Khang, ngươi đã đọc sách, đi du học, hiểu biết nhiều hơn nhị ca rất nhiều. Ngươi cố gắng lấy lòng đại phu nhân ở nhà, mọi người đều hiểu tâm tư của ngươu. Trong số hơn chục anh chị em thế hệ này của nhà họ Lâm, chỉ có ngươi và A Tĩnh là khổ nhất. Nhưng ngươi thông minh hơn A Tĩnh, biết tự mình tranh thủ, không như A Tĩnh cam chịu mọi thứ.

- Ta không biết trong lòng ngươi có bất mãn với đại phu nhân hay không, có bất mãn với tam ca, tứ ca hay không. Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, nếu trong lòng thực sự không thoải mái, thì cứ cố ý gây chuyện với nhị ca. Ta bây giờ đã vô dụng rồi, cãi nhau với ta, dù là đại phu nhân hay A Hòa, A Sâm cũng chỉ mắng ngươi một trận là cùng. Ngươi nhớ kỹ, nhất

định phải giấu kín những bất mãn với người khác trong lòng, đừng để người khác biết, hiểu chưa? Trong số mấy anh em nhà họ Lâm, ta lo lắng nhất chính là ngươi.

Lâm Hiếu Hiệp nhìn chằm chằm vào Lâm Hiếu Khang vài phút rồi mới nói một cách nghiêm túc.

Lâm Hiếu Khang mặt đầy vẻ không hiểu:

- Nhị ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Rốt cuộc ngươi sao thế?

- Không có gì, tuổi già nên trở nên lắm lời, bản thân cũng không biết mình nói gì nữa, có lẽ là vì đánh ngươi nên trong lòng cảm thấy áy náy.

Lâm Hiếu Hiệp bước lại vỗ vỗ vai Lâm Hiếu Khang:

- Đi thôi, hóng gió thấy khỏe hơn nhiều rồi, về thôi.

Lâm Hiếu Khang và Lâm Hiếu Hiệp khoác vai nhau đi ngược lại đường cũ, miệng cười đáp lại:

- Nhị ca, nhị tẩu có chê ngươi lắm lời không? Ta nhớ hồi nhỏ, ngũ ca cướp kem của ta, ngươi liền đi qua dạy dỗ hắn giúp ta. Oa, lúc đó ta chỉ muốn nói, nhị ca thật là lắm lời, ngươi nên cướp lại kem cho ta trước chứ, vậy mà ngươi cứ nói mãi nói mãi, nói đến khi kem trong tay ngũ ca tan thành nước, cả ta và ngũ ca đều không có gì để ăn.

Chương 664. Nhắc nhở (2)

Hai người hóng gió trò chuyện một lúc trên bến tàu, Lâm Hiếu Hiệp lái xe đưa Lâm Hiếu Khang trở lại bãi đỗ xe của bệnh viện Dưỡng Hòa. Lâm Hiếu Khang vẫy tay nhìn theo Lâm Hiếu Hiệp rời đi rồi mới quay lại ghế lái trên xe ở bãi đỗ. Khi ngồi vào ghế lái và đóng cửa xe lại, hai tay nắm vô lăng bắt đầu run rẩy không kiểm soát được.

Lâm Hiếu Hiệp có lẽ lo hắn là kẻ ngốc nên nói rất thẳng thắn, nhưng Lâm Hiếu Khang không phải là kẻ ngốc. Lâm Hiếu Hiệp đột nhiên tìm hắn tối nay, nói với hắn những lời này, Lâm Hiếu Khang hiểu, nhị ca là vì tốt cho hắn, và cũng không có ý gì khác, chỉ là nhắc nhở hắn, để hắn tự cẩn thận hơn.

Hắn đoán được từ lời nói của Lâm Hiếu Hiệp rằng, cái chết của ngũ thúc lục thúc chắc chắn không phải là thù oán giang hồ, nếu không Lâm Hiếu Hiệp đã không bất thường hỏi hắn một câu.

Ngũ thúc lục thúc ở Ma Cao, năm xưa trung thành tuyệt đối với nhà họ Lâm, dù nhiều năm không qua lại, Lâm Hiếu Khang vẫn luôn biết điều đó.

Ngũ thúc lục thúc bị nhà họ Lâm trừ khử?

Hai ông già tuổi tác đã cao, từ lâu không còn đe dọa gì đến nhà họ Lâm? Tại sao đại phu nhân hoặc tam ca lại muốn bịt miệng họ hoàn toàn?

Nhị ca Lâm Hiếu Hiệp nhắc nhở hắn, nếu trong lòng có bất mãn với đại phu nhân, tam ca Lâm Hiếu Hòa và những người khác thì tốt nhất là, nếu có, cũng đừng bao giờ để lộ ra, thực

sự buồn bực trong lòng thì có thể tìm cớ cãi nhau với nhị ca Lâm Hiếu Hiệp, đừng để cuối cùng giống như ngũ thúc lục thúc.

Lâm Hiếu Khang không biết mình có bất mãn với đại phu nhân hay không, hắn chỉ biết Lâm Dư Tĩnh đã rơi vào hoàn cảnh thê thảm, bản thân không thể có kết cục giống như người chị cùng mẹ này, nếu là kết cục đó, hắn thà chết còn hơn.

Lâm Hiếu Hiệp để lại Bình thúc, người hắn tin tưởng nhất bên ngoài phòng bệnh, có phải hắn đã biết được tin tức gì không? Sau khi ngũ thúc lục thúc bị bịt miệng, chẳng lẽ đại phu nhân hoặc tam ca cũng không định tha cho mẹ con tỷ tỷ Tĩnh?

Đôi tay hơi run của Lâm Hiếu Khang nắm chặt vô lăng, khởi động xe, lái xe ra khỏi bãi đỗ.

Con đường phía trước tối đen như mực.

…

Trong biệt thự lớn nhà họ Lâm, Lâm Hiếu Hòa đang đích thân tiễn bác sĩ chăm sóc sức khỏe người Anh Langley, người định kỳ khám cho mẹ mình ra cửa.

- Bác sĩ, sức khỏe của mẹ tôi không có vấn đề gì chứ?

Lâm Hiếu Hòa mỉm cười đi cùng Langley qua bãi cỏ ở tiền viện, hướng về bãi đỗ xe bên ngoài.

Lang Ni nói bằng tiếng Anh:

- Sức khỏe của lão phu nhân vẫn bình thường, nhưng ngươi thật sự nên khuyên bà ấy hút ít thuốc lá hơn. Qua lần khám này, ta có thể khẳng định lão phu nhân chưa giảm số lượng thuốc lá hút mỗi ngày.

- Những loại thuốc và thực phẩm chức năng bà ấy dùng, ngươi đã kiểm tra hết chưa?

Lâm Hiếu Hòa hỏi một cách bình thản.

- Không vấn đề gì, ta đã lấy mẫu về kiểm tra, tất cả đều bình thường có thể sử dụng, không gây tổn hại cho cơ thể lão phu nhân.

Lang Ni khẳng định với Lâm Hiếu Hòa:

- Không phải vấn đề ăn quá nhiều các loại thuốc bổ và thực phẩm chức năng, vấn đề lớn nhất là phải để lão phu nhân cai thuốc.

Lâm Hiếu Hòa mỉm cười với Lang Ni:

- Cảm ơn ngươi, bác sĩ. Lần này để ta đích thân giám sát bà ấy. Người già tuổi cao, tính tình lại giống như trẻ con, không dễ nghe lời khuyên.

- Ta xin cáo từ, Lâm tiên sinh.

Lang Ni quay người lên xe hơi của mình rời đi.

Khi Lâm Hiếu Hòa tiễn bác sĩ về và trở lại hậu sảnh của biệt thự, lão phu nhân họ Lâm - Hồng Lan Phương nay đã 72 tuổi, tóc bạc phơ nhưng vẫn được chăm sóc tốt nên trông vẫn hồng hào tươi tắn - đang cau có mặt nói giận dữ với mấy người hầu:

- Ta đã già rồi, ngay cả thuốc cũng không được hút? Đừng bị tên bác sĩ quỷ ngoại và Hòa tử dọa, thân thể ta không có vấn đề gì, khụ khụ… Đi, lấy cho ta một điếu thuốc.

Những người hầu đều không dám nói gì, chỉ có mẹ đẻ của Lâm Hiếu Tắc ngồi bên cạnh Hồng Lan Phương - nay cũng đã 67 tuổi, là thiếp thất của Lâm Hi Chấn tên Trịnh Thúy Liên - đang dịu dàng khuyên nhủ Hồng Lan Phương:

- Đại tỷ, bác sĩ cũng nói rồi, hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe. Ta bảo họ lấy cho tỷ cái tẩu thuốc lào…

- Hút tẩu thuốc lào có mùi vị gì đâu…

Hồng Lan Phương buồn bực nhìn đám người hầu đang cúi đầu im lặng trước mặt:

- Sớm muộn gì cũng đổi hết các ngươi. Mấy đứa con trai không nghe lời ta, giờ đến các ngươi cũng từng đứa không nghe lời ta nữa. Chỉ có a Sâm là tốt nhất, a Sâm về chưa?

- Mẹ.

Lâm Hiếu Hòa từ bên ngoài bước vào, trên mặt nở nụ cười, ngồi xuống bên cạnh mẹ mình:

- Sâm đệ vẫn đang bận, tìm hắn làm gì? Hắn làm được gì thì ta cũng có thể giúp mẹ mà?

Hồng Lan Phương quay mặt đi:

- Ngươi không được. Sâm đệ bận thì Khang đệ cũng được. Khang đệ đâu? Khang đệ đâu?

Lâm Hiếu Hòa nhẹ nhàng nắm lấy tay mẹ mình, giữ trước ngực:

- Khang đệ cũng đang bận. Mẹ có nhiều con trai như vậy, sao chỉ tìm Sâm đệ và Khang đệ? Bọn ta sẽ ghen đó.

Thấy mẹ mình không để ý đến mình, Lâm Hiếu Hòa nhìn sang Trịnh Thúy Liên bên cạnh. Trịnh Thúy Liên cười vỗ nhẹ lưng Hồng Lan Phương, như dỗ trẻ con vậy:

- Đại tỷ, Hiếu Hòa nói nó sẽ ghen kìa.

- Không thèm để ý đến hắn, suốt ngày chỉ có hắn và a Tắc, cứ lải nhải bên tai ta bảo cai thuốc.

Hồng Lan Phương không để ý đến Lâm Hiếu Hòa, nhưng lại vui vẻ nói với Trịnh Thúy Liên.

Hồng Lan Phương là tiểu thư khuê các của gia đình thương nhân Triều Châu, cả đời kiêu ngạo, tay cứng. Lâm Hi Chấn lúc

trẻ cũng là nhân vật phong lưu, trong nhà có một vợ ba thiếp, trên chốn phong nguyệt cũng có vài người tri kỷ. Những người phụ nữ này cộng lại, đều bị Hồng Lan Phương thu phục phục tùng.

Chương 665. Đại phu nhân

Còn Trịnh Thúy Liên bên cạnh hiện giờ là một trong những người làm bà hài lòng nhất. Từ khi theo Lâm Hi Chấn, Trịnh Thúy Liên biết cách khiêm nhường trước mặt bà, không kiêu ngạo vì được sủng ái. Trưởng nam Lâm Hiếu Tắc chính là do Trịnh Thúy Liên sinh ra. Sau khi mang thai, Trịnh Thúy Liên không thông báo cho Lâm Hi Chấn trước, mà tìm đến Hồng Lan Phương, hỏi bà có muốn bỏ đứa trẻ không, dù sao đại phu nhân họ Lâm là Hồng Lan Phương vẫn chưa có con cái, còn bà một thiếp thất lại có con trước, dễ khiến đại phu nhân sinh lòng nghi kỵ.

Sau khi Lâm Hiếu Tắc ra đời, Hồng Lan Phương bế nó về nuôi dưỡng bên mình, Trịnh Thúy Liên cũng hoàn toàn không có bất kỳ sự miễn cưỡng nào. Chính thái độ ngoan ngoãn này của Trịnh Thúy Liên khiến Hồng Lan Phương hầu như chưa bao giờ bất hòa với bà t a.

Sau khi trượng phu Lâm Hi Chấn qua đời, hai người thiếp khác, trong đó có mẹ của Lâm Du Tĩnh - Lâm Hiếu Khang đã sớm bị đuổi ra khỏi nhà họ Lâm, còn người kia là mẹ đẻ của Lâm Hiếu Kiệt và Lâm Hiếu Đạt, hiện đang sống trong một thiền phòng nhỏ ở hậu viện của đại trạch, không hỏi han gì đến chuyện đời chuyện nhà. Chỉ có Trịnh Thúy Liên những năm qua vẫn luôn ở bên cạnh Hồng Lan Phương, như thuở nào.

- A Hòa, bác sĩ đã kiểm tra những thuốc bổ và dược phẩm đó chưa?

Thấy Hồng Lan Phương dường như đang giận dỗi với Lâm Hiếu Hòa như trẻ con, Trịnh Thúy Liên chỉ có thể tự mình hỏi

Lâm Hiếu Hòa ở bên cạnh.

Lâm Hiếu Hòa cũng khá kính trọng vị dì này, nghe đối phương hỏi, lịch sự nói:

- Bác sĩ nói không liên quan đến thuốc bổ hay dược phẩm, quy cho cùng, đều là do mẹ hút thuốc quá nhiều, tuổi cũng cao, chức năng cơ thể không bằng trước kia, cách tốt nhất là để bà ấy cai thuốc.

- Không có vấn đề gì là tốt rồi, tỷ tỷ, ta đi rót nước cho tỷ, tỷ cứ tiếp tục uống những thuốc bổ mà A Sâm A Khiết mua cho tỷ.

Trịnh Thúy Liên vừa nói vừa chậm rãi đứng dậy, có người hầu dìu đỡ chuẩn bị tự mình đi rót nước cho Hồng Lan Phương.

Hồng Lan Phương lên tiếng:

- Chuyện này để người hầu làm là được rồi, ngươi nghỉ ngơi sớm đi.

- Không sao đâu, tỷ làm họ sợ đến tay chân mềm nhũn, ta sợ họ trong lòng sợ hãi làm đổ bình nước mất.

Trịnh Thúy Liên vừa nói vừa đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu cười với Lâm Hiếu Hòa, ra hiệu cho hắn hãy dỗ dành Hồng Lan Phương cho tốt.

Lâm Hiếu Hòa đợi Trịnh Thúy Liên rời đi, vẫy tay đuổi hết người hầu trong phòng ra ngoài, rồi mới nói với mẹ:

- Ngũ thúc Lục thúc nơi đó…

Hồng Lan Phương xoay mặt đi không nhìn con trai mình, nhưng tai vẫn luôn lắng nghe, lúc này nghe Lâm Hiếu Hòa nhắc đến Lâm Hi Nguyên Lâm Hi Thận, lạnh nhạt cắt ngang lời Lâm Hiếu Hòa:

- Ta đã biết rồi, đó là số mệnh, bảo bọn họ giúp lão tử chết tiệt của ngươi báo thù, bọn họ không chịu, giao cho bọn họ làm một chút việc cũng làm không xong… khụ khụ… khụ khụ!

- Nhị ca biết rồi, rất tức giận.

Lâm Hiếu Hòa cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng vỗ lưng mẹ, đợi tiếng ho của đối phương dừng lại mới tiếp tục nói:

- Nhìn vẻ mặt của nhị ca, ta cũng không nhịn được mà nghĩ, rốt cuộc có làm sai không, chuyện này rõ ràng là nhà họ Lâm có nội gián báo tin cho đối phương, nếu không ngũ thúc sẽ không gặp vấn đề. Người biết chuyện này, chỉ có chúng ta mấy người…

- Vậy ngươi nghĩ là ai?

Hồng Lan Phương quay mặt nhìn về phía Lâm Hiếu Hòa, trên mặt đâu còn vẻ bất mãn lúc trước, ánh mắt sáng ngời, không thấy vẻ già nua.

Lâm Hiếu Hòa nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta cũng không biết, đã sắp xếp người đi điều tra từ từ, cuối cùng sẽ điều tra ra.

- Ta đã không nên mềm lòng lúc đầu, cho bọn họ hy vọng, để bọn họ lớn lên rồi, có những suy nghĩ khác thường.

Hồng Lan Phương lạnh nhạt nói một câu, tự mình cầm chén trà sâm uống một ngụm.

Bên ngoài, Trịnh Thúy Liên đã bưng nước và thuốc đi vào, tự tay đưa cho Hồng Lan Phương:

- Tỷ tỷ, đến giờ uống thuốc rồi.

…

- Tô tiên sinh, ta nghe nói đồ bạc trừ tà, ngọc thạch trấn trạch, vàng vượng vận, gỗ đào cát tường, tượng rùa rồng của ngươi đây đủ cả bốn chất liệu vàng bạc ngọc gỗ, khó trách cả đời ngươi đi trên giang hồ đều như đi trên đất bằng, gặp nạn hóa lành.

Liêu Kính Huyên mặc bộ trung sơn phục màu đen, dùng bàn tay trái đeo găng nhẹ nhàng vuốt ve tượng rùa rồng trên kệ đa bảo trong phòng khách, quay đầu lại cười nửa miệng nói với Tô Văn Đình đang đứng bên cạnh lau mồ hôi lạnh run rẩy.

Tô Văn Đình nuốt một ngụm nước bọt, nhìn mấy chiếc nhẫn trâm cài đặt trên bàn trà, run giọng mở miệng:

- Liêu tiên sinh, ta…

Liêu Kính Huyên ra hiệu cho đối phương im lặng, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

- Yên tâm, ngươi không cần giải thích, ta biết không liên quan đến ngươi, Lâm tiên sinh bảo ta đến gặp ngươi, chỉ muốn biết người gặp ngươi là ai, bảo ngươi làm gì, nói với ngươi những gì, ngươi đã nói rõ rồi, ta tất nhiên sẽ không làm gì Tô tiên sinh.

- Lâm Hiếu Hiệp tiên sinh gặp ta, bảo ta giúp Lâm gia làm việc. An Lạc đường chúng ta đã theo Lâm gia nhiều năm, Lâm Hiếu Hiệp tiên sinh mở miệng nhờ ta làm việc, đương nhiên ta phải hết lòng. Nhưng người của ta tuyệt đối không động thủ ở Ma Cao, cũng không ai tiết lộ tin tức.

Tô Văn Đình dùng tay lau mồ hôi trên trán:

- Liêu tiên sinh, họa không đến vợ con, ta…

- Tô tiên sinh yên tâm, việc cho người đi gặp vợ con ngươi là ta tự ý làm chủ, Lâm tiên sinh không biết. Ta lo Tô tiên sinh ngươi có thể làm sai, thật sự làm chuyện không nên làm, nên phòng bị trước thôi. Giờ đã tra rõ sự tình, quả thật không liên

quan đến ngươi. Mấy vị tẩu tẩu và mấy đứa nhỏ, ta bảo đảm bọn họ bình an vô sự.

Liêu Kính Huyên xoay người đối diện Tô Văn Đình, dang hai tay cười nói:

- Ngươi nói, Lâm Hiếu Hiệp Lâm tiên sinh đã gặp ngươi, lại nói với ngươi, hắn có liên lạc với một tên sai lão gọi là Vô Đầu bên cạnh Tống Thiên Diệu?

Chương 666. Truyền kỳ về giáo phụ Malay (1)

Đến lúc này, hai chân Tô Văn Đình vẫn còn run rẩy không tự chủ, nghe Liêu Kính Huyên hỏi, liên tục gật đầu:

- Phải, phải, Lâm Hiếu Hiệp Lâm tiên sinh nói với ta như vậy.

Liêu Kính Huyên bước đến trước mặt Tô Văn Đình, lấy từ túi mình ra hộp thuốc Đăng Hỉ Lộ, rút một điếu đưa đến miệng Tô Văn Đình, rồi lấy bật lửa mạ bạc ra giúp đối phương châm lửa, bản thân cũng ngậm một điếu trong miệng:

- Lâm tiên sinh nói, chuyện trước đây không biết thì vô tội, người Lâm gia bảo ngươi làm việc, ngươi không có lựa chọn. Nhưng từ hôm nay trở đi, ngươi phải biết nên làm thế nào, không phải người Lâm gia tùy tiện dặn dò là ngươi phải làm việc.

Điếu thuốc trong miệng Tô Văn Đình run rẩy, mặt nhăn nhó cười khổ:

- Biết rồi, biết rồi, sau này bất kể ai trong Lâm gia bảo ta giúp đỡ, ta nhất định sẽ thông báo cho Liêu tiên sinh ngươi trước, đợi ngươi trả lời.

- Sắp xếp vài tên thế mạng đến đồn cảnh sát Ma Cao đầu thú, nói là bọn chúng đánh bạc thua ở Ma Cao, vay tiền của Lâm Hi Nguyên tiên sinh và Lâm Hi Thận tiên sinh, bị hai vị đòi nợ, nhất thời không có tiền trả, nảy sinh ý xấu, giết hai người.

Liêu Kính Huyên cúi đầu châm thuốc, đóng bật lửa cái "bộp", ngẩng đầu nhìn Tô Văn Đình nói.

Tô Văn Đình liên tục gật đầu:

- Được, được.

Liêu Kính Huyên trước mặt hắn không dám chọc giận, đây là tâm phúc của Lâm Hiếu Hòa, nghe nói là cảnh vệ theo bên cạnh Lâm Hiếu Hòa phụ trách an ninh bảo vệ nhiều năm khi Lâm Hiếu Hòa làm quan ngoại giao Quốc Dân Đảng. Sau khi Lâm Hiếu Hòa từ quan về Hồng Kông, Liêu Kính Huyên này cũng được Lâm Hiếu Hòa đưa đến Hồng Kông.

So với Bình thúc - trung bộc Lâm gia từng giao thiệp trước đây, Liêu Kính Huyên trước mặt càng khiến Tô Văn Đình bất an. Ít nhất Bình thúc chưa từng dùng gia quyến để uy hiếp hắn, nhưng Liêu Kính Huyên này hôm nay gặp mặt, món quà gặp mặt là dây chuyền nhẫn của mấy người vợ và đồ dùng cá nhân của mấy đứa con, dường như chỉ cần Tô Văn Đình nói sai một câu, là chuẩn bị cả nhà chết sạch.

Đây hoàn toàn không phải thủ đoạn giang hồ, hắn Tô Văn Đình có thể đối mặt với nhiều người giang hồ hùng hồn, không chút sợ hãi, nhưng hắn không dám nói thừa một câu với loại người này.

- Vậy không làm phiền Tô tiên sinh nghỉ ngơi nữa, Kính Huyên xin cáo từ. Hôm nay đến đây đường đột, mất lễ nghĩa, sau này ta nhất định sẽ đích thân xin lỗi mấy vị phu nhân và công tử.

Liêu Kính Huyên thở ra một vòng khói, khá phóng khoáng chắp tay với Tô Văn Đình, xoay người ra khỏi phòng khách.

Tô Văn Đình không còn sức để tiễn khách, ngồi phịch xuống ghế thái sư, thở hổn hển.

Có vẻ Lâm gia hiện giờ đã xảy ra vấn đề? Ngày thường việc giang hồ đều do thuộc hạ của Lâm Hiếu Hiệp hoặc chính Lâm Hiếu Hiệp đứng ra, sao hôm nay Lâm Hiếu Hòa lại cho tâm phúc Liêu Kính Huyên đến, hỏi rõ chuyện Lâm Hiếu Hiệp tiếp xúc với mình? Chuyện này Lâm Hiếu Hòa hỏi thẳng Lâm Hiếu Hiệp thì sao? Chẳng lẽ giữa mấy huynh đệ Lâm gia đã có chút xích mích?

Thời gian này không nên ở lại Hồng Kông nữa, ra ngoài trốn tránh cho yên ổn, tránh bị cuộc nội loạn của nhà họ Lâm ảnh hưởng đến mình. Nói ra cũng đáng thương, bản thân là lão đại An Lạc đường, nhân vật nổi danh một phương trong giang hồ, nhưng trong mắt những nhân vật lớn này, chẳng qua chỉ là một con chó bị sai khiến. Dĩ nhiên bên cạnh Lâm Hi Chấn là như vậy, bên cạnh người Nhật cũng như vậy, cho đến ngày nay, đầu đã bạc trắng, trước mặt Lâm Hiếu Hòa và Lâm Hiếu Hiệp vẫn như vậy.

Tên Trịnh Chí Trung ở Malay không phải nói chuẩn bị mời mấy vị lão đại của An Lạc đến Malay xem nhà máy hoàng bích của hắn sao? Đúng lúc mình nhân cơ hội này đến Malay tránh gió đầu, tiện thể xem xét việc làm ăn của tên Trịnh Chí Trung này, có thật sự lớn như hắn nói không, tránh xa chốn thị phi.

…

- Xuân muội…

Lư Vinh Phương ngồi trước bàn ăn rộng lớn trong nhà mình, cười hì hì nói với Lư Nguyên Xuân ngồi đối diện:

- Ta dùng mấy căn nhà lớn của mình làm thế chấp, vay một khoản tiền từ ngân hàng Quảng Ích của ngươi được không?

Lư Nguyên Xuân đang nhấp từng ngụm nhỏ canh chim cút bách hợp ngọc trúc do Bình tẩu, người hầu già nửa tớ nửa mẹ

của hai anh em Lư Vinh Khang và Lư Vinh Phương đích thân nấu. Lúc này nghe Lư Vinh Phương nói vậy, cô chưa kịp mở miệng, trên bàn ăn Lư Vinh Khang, đại ca của Lư Vinh Phương đã nhìn về phía em trai mình trước:

- Ngươi làm trò gì vậy? Trong tay ngươi không phải có hai ba chục vạn sao? Huống chi, nếu cần tiền cũng phải nói với ta chứ, sao lại mở miệng làm phiền Nguyên Xuân?

Lư Vinh Khang lớn tuổi hơn Lư Vinh Phương rất nhiều, huynh trưởng như cha, có thể nói năm đó hai anh em từ Malay đến Hồng Kông, hoàn toàn là Lư Vinh Khang tự mình đánh đấm ra một cơ ngơi ở Hồng Kông, một tay nuôi nấng Lư Vinh Phương khôn lớn, không dễ dàng chút nào. Hắn vừa mở miệng, nụ cười trên mặt Lư Vinh Phương lập tức biến mất, cúi đầu nói nhỏ:

- Vay một khoản tiền để đầu tư vào thị trường chứng khoán, ta có tin nội bộ đấy.

- Ngươi đừng nghĩ đến những chuyện đầu cơ trục lợi nữa, có thể chuyên tâm làm ăn chính đáng không?

Lư Vinh Khang nhíu mày, có chút bất lực nhìn đứa em trai nhảy nhót này:

- Ngươi xem Nguyên Xuân kìa, nhỏ hơn ngươi một tuổi mà đã thành công trong sự nghiệp rồi.

Chương 667. Truyền kỳ về giáo phụ Malay (2)

Lư Nguyên Xuân đặt thìa trong tay xuống, cười nói với Lư Vinh Khang:

- Vinh Khang ca, Vinh Phương ca nói đúng, hắn cần tiền thì nên vay ngân hàng, huống chi hắn đâu phải nói suông, mà định lấy bất động sản làm thế chấp, sao ngươi lại phải chỉ trích?

Bên cạnh Lư Vinh Phương nghe Lư Nguyên Xuân giúp mình nói chuyện, lập tức ngẩng đầu lên nhìn đại ca:

- Đấy, Xuân muội còn nói ta làm đúng, vay tiền mà…

Nói được nửa chừng, thấy Lư Vinh Khang trừng mắt nhìn mình, hắn lập tức cúi đầu xuống, nói nhỏ nốt câu sau:

- Vay tiền mà, đâu phải không trả.

- Ta nói ngươi đừng suốt ngày nghĩ đến chuyện đầu cơ trục lợi chiếm tiện nghi, nếu tiền trên đời dễ kiếm như vậy thì đã chẳng có nhiều người nghèo đến thế. Làm ăn đàng hoàng chắc chắn không tốt sao? Suốt ngày nghĩ những chuyện không thực tế, nếu ngươi rảnh rỗi quá thì đến công ty thương mại giúp ta, đúng lúc mùa hè, ta cần người đến Thái Lan giúp ta trông coi việc buôn bán trái cây ở đó.

Lư Vinh Khang nói với Lư Vinh Phương, vẻ hận sắt không thành thép:

- Hơn nữa cho dù là vay tiền, Hồng Kông có nhiều ngân hàng như vậy, sao ngươi phải làm phiền Nguyên Xuân, ngân

hàng Quảng Ích ở Malay, ở Hồng Kông không có chi nhánh, lẽ nào còn phải đợi Nguyên Xuân về Malay giúp ngươi xử lý? Không biết ngươi đang nghĩ gì nữa, nói nhiều nữa, ta sẽ sắp xếp ngươi đi Philippines giúp ta làm việc.

Ý nghĩa ẩn chứa trong những lời này, Lư Vinh Phương và Lư Nguyên Xuân đều đã nghe ra, Lư Vinh Khang không muốn hai anh em mình có bất kỳ liên hệ nào với nhà họ Lư ở Malay nữa.

Lư Nguyên Xuân cúi đầu im lặng một lúc, khi ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn mang nụ cười nhạt:

- Ta biết Vinh Khang ca nói ra những lời này, cũng là muốn nói cho ta nghe. Ta biết, năm đó nội loạn nhà họ Lư, Vinh Khang ca và Vinh Phương ca các người bị buộc phải chạy đến Hồng Kông, tự mình mưu sinh, là do cha ta cùng mấy vị thúc bá tranh giành tài sản nhà họ Lư gây ra. Nhưng họ đã có báo ứng rồi, bao nhiêu tài sản tổ phụ để lại, giờ đây đã bị họ làm cho sắp bị người ngoài cướp mất. Ta nói vậy, không biết Vinh Khang ca có cảm thấy dễ chịu hơn trong lòng không.

- Sản nghiệp của gia gia đã chẳng còn liên quan gì đến hai anh em chúng ta nữa, chúng ta chỉ muốn sống yên ổn ở Hồng Kông thôi.

Lộ Vinh Khang nghiêm túc nói với Lộ Nguyên Xuân:

- Lần này ngươi đến Hồng Kông tham dự lễ khánh thành tượng đồng và tháp đồng hồ kỷ niệm gia gia tại Đại học Hồng Kông, cùng chúng ta ăn uống trò chuyện như vậy đã rất tốt rồi. Còn về những chuyện khác của nhà họ Lư, ta không muốn hỏi, cũng không có khả năng, không có tâm trí để can thiệp.

Lư Vinh Khang, Lư Vinh Phương, Lư Nguyên Xuân, ông nội của ba người là Lư Hữu - một nhân vật nổi danh trong giới Hoa kiều ở Malay. Vào đầu thế kỷ 20, Lư Hữu cùng với Trình

Gia Canh, Hoàng Văn Hổ, Hồ Trọng Hàm được gọi là Tứ đại thiên vương của người Hoa ở Đông Nam Á.

Nhưng thực tế, khi ba vị đại gia Hoa kiều kia còn là những đứa trẻ ngây ngô, Lư Hữu đã trở thành nhân vật như một giáo phụ của người Hoa ở Malay. Tứ đại thiên vương chỉ là truyền thuyết của hậu nhân, nếu nói một cách nghiêm túc, chỉ tính về ảnh hưởng đối với khu vực sở tại trong thời kỳ đỉnh cao, ba người kia, thậm chí là Trình Gia Canh, so với Lư Hữu đều kém xa.

Cuộc đời Lư Hữu khá truyền kỳ, hắn vốn họ Hoàng, năm sinh ra thì cha mất vì bệnh, năm lên năm thì mẹ cũng qua đời, năm lên sáu thì chị gái sống nương tựa lẫn nhau cũng chết vì thể yếu nhiều bệnh cộng với lao lực quá độ, chỉ còn lại Lư Hữu trở thành cô nhi.

Người trong thôn thương xót Lư Hữu, giới thiệu hắn cho một địa chủ tên là Lư Hiển trong vùng, ký khế ước bán thân làm công cho nhà họ Lư, đổi họ Hoàng thành họ Lư, đặt tên là Lư Hữu.

Vì Lư Hữu so với những đứa trẻ cùng tuổi lanh lợi chín chắn hơn, biết quan sát sắc mặt, được Lư Hiển yêu thích, nhận Lư Hữu làm nô tử, coi như nửa đứa con của Lư Hiển. Thậm chí khi Lư Hữu mười ba tuổi, còn giúp Lư Hữu cưới một đứa con gái nuôi làm vợ. Nhưng Lư Hữu làm công ở nhà họ Lư, tiền công quá ít, giờ lại có thêm một người vợ nuôi từ nhỏ, càng khó kiếm ăn.

Đúng lúc Lư Hữu đang bế tắc, cảm thấy mình sẽ nghèo suốt đời, thì may mắn được một tên buôn người Hoa làm cu li chú ý. Tên buôn người thấy Lư Hữu mười bốn tuổi thân hình khỏe mạnh, chủ động đề nghị cho Lư Hữu vay tiền để chuộc thân, rồi đưa hắn đến Malay làm phu mỏ kiếm tiền.

Lúc đó chính quyền thuộc địa Anh để đẩy nhanh việc khai thác tài nguyên ở Malay, cần một lượng lớn lao động giá rẻ, nên thông qua các hãng buôn nước ngoài, công ty vận tải và các thương nhân trung gian ở Hồng Kông, cung cấp thù lao hậu hĩnh để cử các tên buôn người đi sâu vào Quảng Châu, Thiều Quan, Hạ Môn và các thị trấn lân cận hoạt động, dựa vào thủ đoạn xảo quyệt, lời ngon tiếng ngọt của bọn buôn người, dùng thủ đoạn dụ dỗ thậm chí bắt cóc để cướp lấy công nhân Hoa kiều đưa đến Malay làm việc.

Sáu mươi đồng bạc lớn, Lư Hữu bán mình cho tên buôn người, dùng hai mươi đồng bạc lớn trả cho địa chủ Lộ Hiển, coi như chuộc lại khế ước bán thân, để lại hai mươi đồng bạc lớn cho vợ nuôi từ nhỏ làm tiền an cư, hai mươi đồng bạc lớn còn lại sau khi trả tiền vé tàu và lộ phí đến Malay, chẳng còn bao nhiêu. Lư Hữu gần như chỉ còn vài đồng xu trong túi khi vượt biển đến Malay.

Chương 668. Truyền kỳ về giáo phụ Malay (3)

Hầu hết những người cu li cơ bản là vào mỏ rồi khó có thể thoát thân, Lư Hữu cũng coi như may mắn, hắn lanh lợi, đầu óc tỉnh táo, lại từ nhỏ đã làm công nên quen chịu khổ, làm việc chăm chỉ trong mỏ ba năm, hoàn thành thời hạn hợp đồng, may mắn được người đốc công chú ý, không tự ý sửa đổi gia hạn hợp đồng để giữ hắn mãi mãi ở mỏ, mà sau khi hết hạn hợp đồng, giới thiệu Lư Hữu đến làm việc tại một thương hội buôn bán thuốc lá rượu ở nhà người đốc công.

Làm việc ba năm ở thương hội buôn bán thuốc lá rượu tất nhiên khác với ba năm làm phu mỏ, ở thương hội buôn bán thuốc lá rượu hàng ngày tiếp xúc với người Anh, Lư Hữu nhân cơ hội học được chút tiếng Anh, lại dành dụm hết số tiền công ít ỏi của mình, thông qua quan hệ với những người Anh quen biết, nhân cơ hội tự mình và vài đồng hương vay mượn góp tiền, hợp tác với người Anh mở một thương hội buôn bán thuốc lá rượu nhỏ.

Thương hội buôn bán thuốc lá rượu mở được ba năm, trong tay có được hai ba nghìn đồng Malay tích lũy, Lư Hữu lại bắt đầu nảy sinh ý định khác. Ở Malay kiếm tiền nhiều nhất là kinh doanh mỏ, hắn nghe nói vùng La Luật có khoáng sản phong phú, nên giao cổ phần thương hội buôn bán thuốc lá rượu cho đồng hương của mình, mang theo một phần tiền mặt, một mình đến La Luật, tìm kiếm cơ hội góp vốn vào kinh doanh mỏ

Kết quả sau khi đến Lạp Luật, Lư Hữu mới phát hiện sự việc không đơn giản như hắn nghĩ. Lạp Luật quả thật giàu tài nguyên khoáng sản, nhưng người Hoa cũng rất đông. Người Hoa địa phương chia thành hai bang phái lớn, tranh giành làm ăn mỏ với nhau. Một bên là Nghĩa Hưng Tam Hợp Hội, một bên là Hải Sơn Kiến Đức Đường.

Người Hoa đến Lạp Luật, 100% phải chọn phe, không có lựa chọn thứ ba. Ở khu vực này, thù oán giết chóc giữa các bang phái người Hoa không kiểm soát được, mỗi ngày hai bang phái lớn đều xảy ra sự việc đẫm máu vì đủ loại chuyện, động một tí là hàng trăm người ẩu đả.

Nếu không gia nhập một trong hai phe, cả hai bang phái sẽ cùng gây rắc rối cho người mới đến. Lư Hữu bất đắc dĩ chọn gia nhập Nghĩa Hưng Tam Hợp Hội, cũng không dám nói mình mang tiền mặt đến khu vực Lạp Luật muốn góp vốn làm ăn mỏ, chỉ nói đã học nghề đầu bếp, muốn đến đây tìm việc.

Lúc đó bang phái còn coi trọng nghĩa khí với thành viên của mình, Lư Hữu muốn tìm việc, bang phái giúp hắn tìm được một công việc làm đầu bếp kiêm mua sắm ở một mỏ thiếc nọ. Sau khi gia nhập bang phái vài tháng, Lư Hữu đã nhìn rõ, chỉ có những nhân vật lớn trong hai bang phái người Hoa mới có tư cách hợp tác làm ăn mỏ với người Anh ở khu vực này, nếu không người mới đến dù có tiền trong túi cũng sẽ bị cướp sạch.

Nhận rõ thực tế, Lư Hữu gần như liều mạng để tranh đấu, bang phái có việc hắn xông pha, trong công việc cũng cố gắng hết sức tích lũy tài sản thông qua việc mua sắm. Sau 5 năm đánh đấm trong bang phái, Lư Hữu dựa vào sự tàn nhẫn hung ác, lại biết tiếng Anh để giao tiếp với người Anh địa phương, thành công thăng tiến, mới 25 tuổi đã trở thành nhân vật cấp

lão đại của Nghĩa Hưng Tam Hợp Hội ở khu vực Lạp Luật, tài sản trong tay cuối cùng đủ để góp vốn làm ăn mỏ.

Năm 1872, mỏ của Lư Hữu chính thức khai trương, nhưng cảnh đẹp không kéo dài, năm 1873, Nghĩa Hưng Tam Hợp Hội và Hải Sơn Kiến Đức Đường nổ ra cuộc xung đột đẫm máu lớn nhất trong nhiều năm, hai bên hàng nghìn người nổ ra xung đột ở các làng trấn Lạp Luật, mỏ của Lư Hữu bị gần nghìn thành viên Hải Sơn Kiến Đức Đường xông vào phá hủy, thiết bị nhà cửa mỏ đều bị đốt cháy, thợ mỏ dưới quyền hoặc bị chém chết chém bị thương, hoặc nhân lúc hỗn loạn bỏ trốn.

Cuộc xung đột này kéo dài nhiều tháng, nhiều mỏ ở khu vực Lạp Luật tê liệt, cuối cùng viên chức đồn trú của chính quyền thuộc địa Anh ở địa phương đích thân mời hai bang phái người Hoa lớn đến hòa giải, mới kết thúc.

Nhưng tranh chấp tuy đã ngừng, nhưng việc làm ăn của Lư Hữu cũng tuyên bố kết thúc. Đúng lúc Lư Hữu chán nản chuẩn bị rời khỏi khu vực Lạp Luật, viên chức đồn trú Anh của bang Bình Lạp mà Lạp Luật trực thuộc bị thổ dân Malay thảm sát, chính quyền thuộc địa Anh đại nộ, phái đại quân Anh đến đóng ở bang Bình Lạp để đàn áp thổ dân. Quân Anh cần lương thảo ở địa phương, Lư Hữu nắm bắt cơ hội, dựa vào việc biết tiếng Anh và thân phận trong bang hội của mình, giành được một hợp đồng cung cấp lương thảo cho quân Anh. Nhờ hợp đồng này, Lư Hữu nắm bắt cơ hội kiếm được khoản tiền lớn đầu tiên, đúng 50.000 đồng Lạp tệ.

Dùng số tiền này, ở bang Bình Lạp đã ổn định do quân Anh đóng quân, Lư Hữu lập tức hợp tác với người khác mở lại mỏ, làm ăn phát đạt, trong nửa năm, tài sản từ 50.000 đồng tăng vọt lên 150.000 đồng, tăng gấp ba lần. Nhưng sau đó giá thiếc giảm mạnh, 150.000 đồng của Lư Hữu lại mất gần hết.

May mà hắn có quan hệ với quân Anh, dùng số Lạp tệ còn lại vài nghìn đồng lo lót cho viên chức đồn trú bang Bình Lạp, giành được hợp đồng thầu thuế ở khu vực Cam Đình Văn thuộc bang Bình Lạp. Sau đó nhờ giá thiếc hồi phục và thầu thuế, tài sản của Lư Hữu lại tăng vọt, đến năm 1981, tài sản của Lư Hữu đã gần 500.000 Lạp tệ, năm đó 36 tuổi. Từ lúc 14 tuổi bị bán làm cu li đến Malay, trải qua 22 năm đánh đấm, trở thành nhân vật hàng đầu trong giới người Hoa ở khu vực Cam Đình Văn.

Chương 669. Truyền kỳ về giáo phụ Malay (4)

Năm 1982, sau 23 năm xa nhà, Lư Hữu rút hết cổ phần mỏ đổi thành tiền mặt, trở về quê hương. Người vợ được hứa hôn từ nhỏ vẫn đang chờ đợi hắn trở về. Lư Hữu ở lại quê hương 4 năm, sau đó quyết định quay lại Malay để tiếp tục làm ăn. Thời đó đàn ông ra nước ngoài rất ít khi mang theo gia đình. Trong 4 năm đó vợ hắn không mang thai, lo vợ cô đơn nên Lư Hữu mua một đứa trẻ cho vợ, rồi lại bỏ tiền mua cửa hiệu ở tỉnh thành Quảng Châu, thuê một số công nhân và người hầu đáng tin cậy, để lại một số tiền cho vợ có chỗ dựa, rồi mới lần thứ hai đi Malay.

Lần này, Lư Hữu không đến Singapore và Cam Đình Văn nữa, mà đến Cát Long Phố phát triển. Giờ đây hắn đã có của ăn của để, dựa vào tiền bạc mở đường, kết giao với viên chức Anh có quyền lực nhất ở Cát Long Phố. Lúc bấy giờ đúng lúc Cát Long Phố xảy ra hỏa hoạn lớn, hơn nửa thành phố bị thiêu rụi, trăm công nghìn việc cần phục hưng, cấp bách cần xây dựng lại. Người Anh ủy thác Lư Hữu tuyển mộ công nhân Hoa kiều đến xây dựng Cát Long Phố. Lư Hữu năm xưa từ một tên cu li, giờ đã trở thành kẻ buôn người cu li, từ đó bắt đầu thực sự phát đạt.

Dựa vào mối quan hệ tốt đẹp với người Anh, Lư Hữu không chỉ tham gia vào việc buôn bán công nhân Hoa kiều, buôn bán thuốc phiện, rượu và thuốc lá, kinh doanh mỏ thiếc, mà còn giành được quyền thầu thuế của bốn bang. Chỉ riêng

thuế của bốn bang đó, mỗi năm mang lại cho Lư Hữu tài sản không dưới 5 triệu đồng Malay.

Đến năm 1896, một phần ba nhà ở tại Cát Long Phố đều thuộc sở hữu của Lư Hữu, tất cả việc buôn bán thuốc phiện ở Cát Long Phố đều là của Lư Hữu, giấy phép đánh bạc, thuốc lá, rượu ở một số bang của Malay cũng nằm trong tay Lư Hữu.

Những giấy phép đánh bạc, thuốc lá, rượu này không đơn giản chỉ là giấy phép kinh doanh sòng bạc, tiệm thuốc phiện hay nhà hàng, mà là độc quyền kinh doanh, có nghĩa là trong toàn bang chỉ có Lư Hữu mới được phép hợp pháp mở nhà máy rượu, nhà máy thuốc phiện, sòng bạc.

Những người khác muốn mở tiệm thuốc phiện, sòng bạc, bán rượu đều phải được sự đồng ý của Lư Hữu. Ngoài ra, Lư Hữu còn được bổ nhiệm làm nghị viên bang Tuyết Lan Ngõa, ủy viên Cục Y tế, trở thành nhân vật nổi tiếng trong xã hội Malay, được chính quyền thuộc địa Anh coi trọng, sở hữu 20.000 mẫu Anh đất đai ở bang Tuyết Lan Ngõa. Trong các khu vực khác nhau, thông qua việc thâu tóm và mua lại một số lượng lớn mỏ, có hơn 100.000 thợ mỏ làm việc cho Lư Hữu.

Năm 1897, Lư Hữu ký hợp đồng với chính quyền thuộc địa Anh, nhận thầu xây dựng con đường từ Cát Long Phố đến Văn Đông thuộc Bành Hanh. Chính quyền thuộc địa cung cấp cho Lư Hữu những điều kiện ưu đãi, cấp cho hắn 4.000 mẫu Anh đất mỏ ở Văn Đông, được miễn thuế đất mỏ trong 21 năm.

Thậm chí vì Lư Hữu có quá nhiều công nhân, sau khi xin phép chính phủ, Lư Hữu tự phát hành ngân phiếu, dùng ngân phiếu in ra như tiền giấy để trả lương cho công nhân. Công nhân có thể dùng loại ngân phiếu này như tiền mặt để mua bất cứ thứ gì trong các cơ sở kinh doanh của Lư Hữu, từ thuốc lá, rượu, thuốc phiện, vàng, lương thực, quần áo, rau củ thậm chí cả bất động sản. Ở nhiều khu vực tại Malay, ngân phiếu do Lư

Hữu phát hành còn được người dân ưa chuộng hơn cả tiền giấy do chính phủ phát hành.

Tính đến lúc Lư Hữu qua đời, tài sản của hắn ở Malay bao gồm thầu thuế, mỏ thiếc, bất động sản, trồng cao su, dừa, cà phê, mỏ than, vận tải đường thủy, thương mại, công trình, mỏ vàng, đại lý ô tô, tài chính, cổ phiếu v.v… gần như bao trùm mọi ngành nghề ở Malay.

Vào thời kỳ đỉnh cao của Lư Hữu, người Hoa ở Malay được chia thành ba loại: người làm việc cho Lư Hữu, người đang chờ làm việc cho Lư Hữu, và Lư Hữu.

…

Đối với đa số người Hồng Kông, hôm nay cũng giống như hôm qua, vẫn là một buổi sáng bình thường, vất vả lặp lại công việc của ngày hôm qua, chờ đợi một vòng màn đêm buông xuống để tan ca về nhà.

Tuy nhiên, lúc này tại Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông ở Trung Hoàn lại khác hẳn với sự vắng vẻ kéo dài nhiều ngày qua. Hiện tại, hàng chục chiếc quạt trần trong đại sảnh giao dịch đang quay vù vù, cố gắng mang lại làn gió mát cho cả phòng. Dọc theo hai hàng dài với hơn trăm chiếc điện thoại, khoảng ba mươi nhà môi giới chứng khoán đang ngồi rải rác, trong đó hơn chục người đang lớn tiếng nói chuyện qua điện thoại.

Âm lượng lớn đến mức đứng ở cửa đại sảnh vẫn có thể nghe thấy nhà môi giới ở tận trong cùng đang nói gì qua điện thoại. Hơn chục giọng nói cùng vang lên một lúc, khiến đại sảnh giao dịch còn ồn ào hơn cả chợ.

Không phải những nhà môi giới chứng khoán nói tiếng Anh to qua điện thoại này không biết lễ phép, mà là vì Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông từ khi thành lập đã đặt ra

quy định, nghiêm cấm các nhà môi giới chứng khoán nói nhỏ nhẹ khi tiến hành giao dịch hoặc báo giá, đặc biệt là những hành vi như ghé tai thì thầm - thủ đoạn quen thuộc nhất của các thương nhân Trung Quốc truyền thống, hoàn toàn không được xuất hiện. Sở giao dịch quy định họ phải nói chuyện với âm lượng lớn để phần lớn đồng nghiệp có thể nghe thấy, nhằm ngăn chặn việc các nhà môi giới chứng khoán thông đồng gian lận với nhau.

Lúc này, một vài thuộc hạ của La Chuyển Khôn cũng đang ở trong đám người gọi điện thoại, cầm điện thoại dùng tiếng Anh hơi cứng nhắc báo giá cổ phiếu hôm nay cho những khách hàng mà họ đã liên lạc trước đó. Sau đó, khi đầu dây bên kia là khách hàng người Thượng Hải chửi bằng tiếng Anh bồi bảo họ nói tiếng người, họ mới hét lớn một câu, ra hiệu cho các nhà giao dịch khác xung quanh biết rằng khách hàng yêu cầu họ nói tiếng Trung:

- Thưa ngài, ngài cần ta nói tiếng Trung phải không? Được ạ! Ta sẽ dùng tiếng Trung báo lại cho ngài một lần nữa!

Chương 670. Sàn giao dịch

Đỗ Sử Uy hôm nay cố ý đến sở giao dịch ngồi một lát, đặt tách trà xuống với vẻ mặt khó chịu, bởi vì hắn nghe thấy ở xa lại có nhà giao dịch lớn tiếng nói ra một lệnh mua, rồi đi đến trước bảng báo giá khổng lồ trong đại sảnh giao dịch, viết lên đó bằng tiếng Anh đẹp đẽ: mua vào 200 lô cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp, giá 1.84.

Giá cổ phiếu lại tăng rồi.

Đỗ Sử Uy đã ngồi trong đại sảnh giao dịch gần hai tiếng đồng hồ, lúc này trên bảng đen trong đại sảnh giao dịch, lệnh mua cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp đã treo mấy chục tờ, cộng lại đã có hơn 4000 lô, nhưng lệnh bán cho đến giờ vẫn rất hiếm hoi. Thỉnh thoảng có một lệnh bán nhỏ cũng lập tức bị khối lượng lớn lệnh mua tiêu hóa hết. Theo xu hướng này, đến khi sở giao dịch đóng cửa vào buổi chiều, giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp có thể dễ dàng bị lệnh mua đẩy lên trên 3 đô la một cổ phiếu.

Nếu trước đây giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp tăng, Đỗ Sử Uy sẽ rất vui mừng, nhưng bây giờ hắn không thể vui nổi. Theo như Lâm Hiếu Sâm nói với hắn, ông chủ ngành tóc giả Tống Thiên Diệu đang cố gắng thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp một cách ác ý tạm thời chưa huy động được vốn, nhưng nếu Tống Thiên Diệu tạm thời chưa đem tiền vào thị trường, vậy thì chuỗi lệnh mua trên bảng đen kia là chuyện gì? Chẳng lẽ có khách hàng bí ẩn nào khác mang tiền mặt lén lút vào thị trường, chuẩn bị đục nước béo cò? Không lẽ gần đây người Hồng Kông đột nhiên chuyển hướng, đều bắt đầu muốn quan tâm đến thị trường chứng khoán?

- Mua vào 500 lô cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp! Giá 1.85! Chứng khoán Hoạt Đa Lợi!

Khi Đỗ Sử Uy còn đang nhíu mày vì mức giá 1.84 vừa rồi, lại có một nhà môi giới chứng khoán khác lớn tiếng nói, đi đến trước bảng đen, treo lên một lệnh mua nữa!

Đỗ Sử Uy cảm thấy bây giờ nên kiềm chế giá một chút, treo một lệnh bán lớn để quét sạch những lệnh mua lẻ tẻ kia, đánh gục nhiệt tình của người mua. Nếu không, khi thấy giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp tăng vọt, rất dễ thu hút sự chú ý của nhiều người hơn. Khi giá lên đến một mức đáng sợ, điều Đỗ Sử Uy lo lắng là những cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp trong tay Jardine Matheson cuối cùng sẽ không để cho nhà họ Lâm mua lại bằng tiền mặt cộng với cổ phần hoặc trái phiếu, mà là tung ra thị trường chứng khoán, trực tiếp thu về một lượng lớn tiền mặt.

Quỹ Jardine Matheson không phải là tổ chức từ thiện, hoàn toàn không thể hy vọng họ sẽ chuyển nhượng cho nhà họ Lâm theo giá mua ban đầu. Nhưng nếu giá cổ phiếu leo lên đỉnh điểm, nhà họ Lâm phải đi đâu để huy động một lượng lớn tiền mặt để thỏa mãn cơn thèm của Jardine Matheson? Bây giờ Jardine Matheson đã không còn hứng thú với đất đai, bất động sản nữa, điều họ quan tâm nhất chính là tiền mặt.

- Bán! Hi Chấn Trí Nghiệp bảy nghìn lô! Tài Thông chứng khoán!

Một môi giới chứng khoán người Hoa hét lên, đứng dậy chạy đến trước bảng đen, nhanh chóng ghi chép lại, rồi bắt đầu quét ngang xuống dưới đối với các lệnh mua được sắp xếp trên bảng đen.

Đỗ Sử Uy đứng bật dậy kinh ngạc, quay người đi đến trước một chiếc điện thoại trống, nhanh chóng bấm số.

Hắn hy vọng có lệnh bán lớn xuất hiện để kiềm chế tình trạng giá cổ phiếu tăng bất thường, nhưng khi lệnh bán lớn bảy nghìn lô này xuất hiện, Đỗ Sử Uy lại cảm thấy tim mình suýt ngừng đập trong chốc lát!

Ngoại trừ Lâm gia và Jardine Matheson, không ai có thể đưa ra lệnh bán bảy nghìn lô, một lô bốn trăm cổ phiếu, bảy nghìn lô tương đương với hai triệu tám trăm nghìn cổ phiếu, tương đương gần ba phần trăm cổ phần của Hi Chấn Trí Nghiệp! Theo giá hiện tại là 1,85, bảy nghìn lô này đã có giá trị năm triệu hai trăm nghìn đô la Hồng Kông, ngoại trừ Lâm gia và Jardine Matheson, không có cổ đông nào khác có thể ném ra lệnh bán lớn như vậy! Nếu cổ phiếu của Lâm gia có ý định bán ra, hắn không thể không biết, chẳng lẽ là Jardine Matheson? Chuẩn bị bán ra một phần nhỏ trước để xem tình hình? Hoặc là việc mua lại cổ phiếu giữa Jardine Matheson và Lâm gia không thỏa thuận được, ngược lại đã hoàn toàn đổ vỡ?

- Lâm tiên sinh, sàn giao dịch vừa có một lệnh bán hai triệu tám trăm nghìn cổ phiếu, vấn đề mua lại cổ phiếu giữa Lâm gia và Jardine Matheson thế nào rồi?

Đỗ Sử Uy cố gắng hít thở sâu để giọng nói của mình nghe có vẻ bình tĩnh hơn, nói với Lâm Hiếu Tắc ở đầu dây bên kia điện thoại.

Lâm Hiếu Tắc ở đầu dây bên kia dường như cũng bị con số hai triệu tám trăm nghìn cổ phiếu này làm giật mình, im lặng một lúc lâu mới lên tiếng:

- Hôm nay A Sâm, A Hòa và ta đang chuẩn bị cùng ăn trưa với giám đốc của Jardine Matheson là Joseph Keswick, trước khi chính thức tiếp xúc, Jardine Matheson không thể đưa cổ phiếu trong tay vào thị trường chứng khoán, hiện tại tình hình sàn giao dịch thế nào.

Đỗ Sử Uy kể lại với Lâm Hiếu Tắc trong điện thoại về việc lệnh mua cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp xuất hiện với số lượng lớn trong sàn giao dịch vào buổi sáng:

- Dù sao thì giá cổ phiếu tăng cũng có lợi cho Lâm gia, ít nhất sẽ làm tăng độ khó thu mua thù địch của Tống Thiên Diệu, hắn muốn hấp thụ cổ phiếu, sẽ cần phải bỏ ra càng ngày càng nhiều tiền mặt.

- Có thể là các cổ đông khác nắm giữ cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp, thấy có cơ hội kiếm được một khoản, nên vội vàng bán đi, không phải Jardine Matheson và Lâm gia.

Lâm Hiếu Tắc nghe xong nói.

- Được, hy vọng là như vậy, chỉ cần không phải Jardine Matheson thì không có vấn đề gì.

Đỗ Sử Uy nói vào điện thoại:

- Vậy ta sẽ đi điều tra một chút, có thể là cổ đông khác nắm giữ trên năm phần trăm cổ phần.

Chương 671. Sàn giao dịch (2)

Điện thoại còn chưa gác máy, Đường Bá Kỳ đã đứng trước mặt hắn, Đỗ Sử Uy đặt ống nghe xuống, nhíu mày, nhìn về phía cửa sảnh giao dịch, rồi lại nhìn Đường Bá Kỳ đang nhìn về phía hắn:

- Ngươi… ngươi là Đường tiên sinh? Ngươi làm sao vào được sàn giao dịch?

Đường Bá Kỳ kéo ra một tấm thẻ đeo trên cổ từ trong áo sơ mi:

- Ta đã mua một ghế từ lâu rồi, là thế này, lệnh bán bảy nghìn lô vừa rồi, ta nghi ngờ là do Tống Thiên Diệu tung ra.

- Đường tiên sinh, ta không biết ngươi đang nói gì, ta nhớ chính ngươi là người đầu tiên bắt đầu nhắc nhở Lâm tiên sinh và ta, Tống Thiên Diệu chuẩn bị thu mua thù địch Hi Chấn Trí Nghiệp, rồi bây giờ ngươi lại nói với ta, giá cổ phiếu vừa mới bắt đầu tăng, hắn đã ném ra bảy nghìn lô cổ phiếu, hắn điên rồi sao?

Đỗ Sử Uy ưỡn thẳng lưng, giọng điệu kiêu ngạo nói với Đường Bá Kỳ trước mặt.

Đường Bá Kỳ chỉ về phía bảng đen.

Đỗ Sử Uy quay đầu nhìn về hướng bảng đen, lập tức sững sờ.

Tại khoảng trống do một loạt lệnh mua đại diện cho giao dịch hoàn thành để lại, đã bị xóa đi khi hắn bấm số điện thoại,

lại xuất hiện một loạt lệnh mua mới!

- Khi ngươi gọi điện thoại, bảy nghìn lô bán đó đã nhanh chóng bị nuốt chửng, sau đó xuất hiện nhiều lệnh mua hơn, ta nghi ngờ là do Tống Thiên Diệu làm.

Đường Bá Kỳ nói với Đỗ Sử Uy:

- Nhưng ta lại không biết tại sao hắn lại làm như vậy.

Đỗ Sử Uy thu hồi ánh mắt từ tấm bảng đen, nhìn về phía Đường Bá Kỳ trước mặt, suy nghĩ một lát rồi đổi giọng nói:

- Ngươi nói cũng có chút đạo lý, ta vẫn nghi ngờ hắn bán khống, lệnh bán lớn này có thể là do hắn tung ra, sau đó lập tức tiêu hóa rồi lại xuất hiện những lệnh mua cũng do hắn đặt lên, mục đích là đẩy giá cổ phiếu lên cao, khi giá đủ cao, hắn sẽ bán hết cổ phiếu, thu về một lượng lớn tiền mặt rồi rút lui.

Đường Bá Kỳ sau khi sàn giao dịch mở cửa vào buổi sáng, đã tự mình đến đây để theo dõi tình hình. Khác với Đỗ Sử Uy, Đỗ Sử Uy tỏ ra như đã lường trước được sự xuất hiện của hàng loạt lệnh mua, còn Đường Bá Kỳ lại cảm thấy rất kỳ lạ.

Một kẻ như Tống Thiên Diệu, đã nhắm vào Hi Chấn Trí Nghiệp thì không thể không nghĩ đến việc sẽ có tình huống này xảy ra. Tống Thiên Diệu hẳn sẽ tung ra một số tin tức tiêu cực khi lệnh mua tăng lên, giá cổ phiếu tăng quá nhanh, để đè giá xuống, rồi tiếp tục mua vào với giá thấp. Vì vậy Đường Bá Kỳ vẫn đợi ở sàn giao dịch để chờ một số tin tức xuất hiện, nhưng chưa kịp đợi tin tức thì lại đợi được một lệnh bán lớn xuất hiện.

Và gần như trong nháy mắt, lệnh bán 7000 cổ này giống như một miếng thịt béo bị xé nát, bị những lệnh mua lớn nhỏ như cá piranha nuốt chửng. Sau khi đàn cá piranha này no nê thì biến mất tăm, nhưng càng nhiều cá piranha khác ngửi thấy mùi tanh, bắt đầu xuất hiện lượn lờ, tìm kiếm thức ăn.

Giá cổ phiếu không hề có chút dừng lại nào vì sự xuất hiện của lệnh bán lớn này, ngược lại còn tăng nhanh hơn cả trước đó!

Nếu lệnh bán lớn và những lệnh mua này là do một người đứng sau thao túng, thì người này chắc chắn là một cao thủ chứng khoán, cách chơi thị trường chứng khoán kiểu công khai đè xuống, ngầm đẩy lên mà không vi phạm quy định của sàn giao dịch, khiến người ta không thể chỉ trích được này quả thật rất đẹp.

Nếu không phải Đỗ Sử Uy đang ở trong sảnh giao dịch, Đường Bá Kỳ đã sẵn sàng tin rằng đây là một nước cờ của nhà họ Lâm, tự đẩy giá cổ phiếu lên để gây khó khăn thêm cho việc thu mua của Tống Thiên Diệu.

- Hãy để nhà họ Lâm nghĩ cách chuẩn bị tiền mặt đi.

Đường Bá Kỳ im lặng một lúc rồi đột nhiên thốt ra một câu với Đỗ Sử Uy.

Đỗ Sử Uy nhíu mày:

- Ngươi nói là mua lại cổ phiếu của Lợi Hòa?

- Nếu giá cổ phiếu là do Tống Thiên Diệu đang giở trò, nếu hắn thực sự chỉ muốn bán khống, thì trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không thể giảm xuống. Nhà họ Lâm muốn thu mua cổ phiếu trong tay Lợi Hòa sẽ rất khó khăn. Hãy nghĩ xem, khi giá cổ phiếu đã lên tới 5 đồng, 10 đồng, dù cho sau khi Tống Thiên Diệu kiếm được tiền rút lui, giá cổ phiếu lại giảm xuống, nhà họ Lâm muốn đợi lúc giá thấp để lấy lại cổ phiếu trong tay Lợi Hòa cũng không thể được.

- Hơn nữa bây giờ chúng ta không biết đợt tăng giá cổ phiếu này sẽ kéo dài bao lâu, nhưng theo khẩu vị của Tống Thiên Diệu và sự hiểu biết của ta về hắn, muốn lợi nhuận gấp 3 gấp 5 lần đã khiến hắn thỏa mãn mà rút lui, thì giống như

chuyện hoang đường trong Thiên Lý Dạ Đàm vậy. Vì vậy nhà họ Lâm bây giờ nên cân nhắc, lấy lại cổ phiếu càng sớm càng tốt, thời gian kéo dài càng lâu, Jardine Matheson sẽ càng muốn đợi giá cao.

Trong lúc Đường Bá Kỳ đang nói, đột nhiên trong đầu hắn lóe lên một tia sáng, cảm thấy mình đã nắm bắt được điều gì đó, buột miệng nói:

- Nhà họ Lâm có phải đang chuẩn bị thế chấp đất đai bất động sản, vay tiền từ ngân hàng cộng với phương thức hoán đổi cổ phiếu hoặc trái phiếu để mua lại cổ phiếu không?

- Tuy ngươi hỏi hơi thất lễ, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, nhà họ Lâm quả thật đang chuẩn bị làm như vậy.

Đỗ Sử Uy nhìn về phía sảnh giao dịch ồn ào nói.

Chương 672. Hộ viện (1)

Đường Bá Kỳ lau mồ hôi trên trán:

- Thao túng các công ty niêm yết khác không quan trọng của nhà họ Lâm, lợi dụng tin tức giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp tăng vọt gần đây, kéo giá cổ phiếu của các công ty niêm yết khác lên, sau đó khi giá cổ phiếu tăng cao, nhà họ Lâm bán ra, thu về một lượng lớn tiền mặt để mua lại cổ phiếu, an toàn hơn việc thế chấp đất đai bất động sản ở ngân hàng, và cũng không có lãi suất.

- Loại việc này có độ khó cao trong thao tác, cần làm rất nhiều việc, và thời gian cần thiết cũng lâu hơn so với vay tiền từ ngân hàng.

Đỗ Sử Uy không nói Đường Bá Kỳ khoác lác, có thể nói ra phương pháp này, chứng tỏ Đường Bá Kỳ đã có cái nhìn độc đáo, không phải những kẻ môi giới chứng khoán bình thường chỉ biết điền số trên bảng đen có thể sánh được, hắn hạ thấp giọng nói:

- Hơn nữa ngươi phải biết, với tư cách là chủ tịch hội đồng quản trị và cổ đông lớn của công ty niêm yết, nếu bị phát hiện thao túng giá cổ phiếu…

Đường Bá Kỳ thở ra một hơi, ánh mắt sắc bén, như trở lại dáng vẻ của kẻ từng nắm quyền trong ngành tóc giả ngày xưa:

- Cho ta một cơ hội giúp ngươi, nếu thao tác đúng cách, hai đến ba tuần là đủ, hơn nữa hoàn toàn hợp pháp, an toàn vô hại.

…

- Cái gì? Ngươi muốn cho mấy người này thuê tầng ba tầng bốn để ở?

Triệu Mỹ Trân đánh giá đứa con trai đã nhiều ngày không gặp trước mặt, cùng năm sáu người thuê nhà đi theo sau lưng Tống Thiên Diệu và hỏi.

Tòa nhà này ban đầu được mua bằng tiền của Lâu Phượng Vân, tầng hai là nơi ở của cả nhà Triệu Mỹ Trân, Tống Xuân Lương, Tống Văn Văn, tầng ba trước đây là nơi ở của Lâu Phượng Vân, tầng bốn là của sư gia Huy, sau khi Lâu Phượng Vân và sư gia Huy lần lượt dọn đi, thì hoàn toàn bỏ trống. Triệu Mỹ Trân tuy không có trí tuệ kinh doanh lớn, nhưng vẫn có chút tiểu xảo, mùa hè thời tiết nóng nực, bà bỏ tiền ra lắp quạt trần ở tầng ba, biến tầng ba thành sòng mạt chược, đặt bốn bàn mạt chược, chơi mạt chược giải trí nửa ngày ở đây chỉ cần hai hào, còn cung cấp trà nước, cũng không phải để kiếm tiền, chỉ để giữ không khí trong tòa nhà, không để tòa nhà hoàn toàn trống rỗng, cũng để hàng xóm có nơi giải trí.

Triệu Mỹ Trân không phải trước đây chưa từng nghĩ đến việc cho thuê tầng ba tầng bốn, chỉ là bà không biết tòa nhà này là của con trai hay của Lâu Phượng Vân, và dù tòa nhà là của ai trong hai người, bà đều không thể quyết định, cũng không biết khi nào Lâu Phượng Vân và sư gia Huy có thể quay lại ở, sòng mạt chược cũng chỉ để cho cuộc sống của mình bớt nhàm chán, giải trí chút đỉnh, chỉ là đặt vài cái bàn thôi, nếu Lâu Phượng Vân quay lại ở, có thể dọn bàn đi bất cứ lúc nào, đơn giản hơn cho thuê cho người khác.

Giờ đây con trai mình mở miệng nói cho thuê nhà, Triệu Mỹ Trân là người đầu tiên tán thành, vừa có thể thu tiền thuê nhà kiếm lời, vừa có thể làm cho tòa nhà thêm nhộn nhịp, một công đôi việc.

Chỉ là mấy người thuê nhà mà con trai mang đến hôm nay, nhìn không giống người lương thiện, tuổi đều khoảng bốn năm mươi, có người nửa mặt bị bỏng, để lại vết sẹo trông giống như ác quỷ, những người khác hoặc cụt tay, hoặc què chân, tuy lúc này trên mặt như muốn cười thành một bông hoa với mình và Tống Xuân Lương, nhưng Triệu Mỹ Trân càng nhìn những nụ cười đó, trong lòng càng thêm lạnh lẽo sợ hãi.

- Đây đều là những chú bác ta quen biết ở Ma Cao, đã giúp ta rất nhiều, nên ta mời họ đến Hồng Kông dưỡng lão, sau này tầng ba tầng bốn sẽ cho họ thuê ở, tiền thuê mỗi tháng do Vân tỷ từ nhà máy đưa cho mẹ.

Tống Thiên Diệu vừa nói, vừa giới thiệu với mấy thuộc hạ cũ của Hoàng Sâm, đám hung đồ đội Thái Sơn đang đứng sau lưng mình về cha mẹ đã có phần e dè trong ánh mắt:

- Đây là mẹ ta, mọi người gọi là Trân tỷ, đây là cha ta, mọi người gọi là Lương thúc.

Gã đàn ông nửa mặt như đầu lâu từng dạy Hoàng Lục chơi súng bước lên phía trước cười hì hì với hai người, tuy diện mạo đáng sợ, nhưng giọng nói lại khá thân thiết:

- Trân tỷ, Lương ca, ta tên Diêu Xuân Hiếu, gọi ta là A Hiếu là được, sau này phải nhờ hai vị nhiều.

- Trân tỷ, Lương ca, ta tên A Đạt, ở Ma Cao mọi người gọi tôi là Đạt thúc.

Một gã đàn ông cụt một tay cũng chen lên tự giới thiệu.

- Trân tỷ, Lương ca, ta là A Căn.

- Trân tỷ, Lương ca, ta là A Tứ.

- Trân tỷ, Lương ca, ta là A Thuận.

Tống Thiên Diệu nghe họ tự giới thiệu thì nhẹ nhõm thở phào, cuối cùng cũng biết cha mẹ mình là người bình thường,

không mở miệng báo danh hiệu giang hồ của mình, nếu không những biệt danh như Già Thiên, Đoạn Đầu Đạt, Ai Đồ Tử… thời làm thổ phỉ ở đội Thái Sơn, chắc có thể dọa cha mẹ mình một phen.

Mấy người này là do chính Tống Thiên Diệu tối qua uống rượu với Hoàng Sâm, Lý Quyền ở phố Tân Long Phúc, nhờ Lý Quyền làm trung gian bảo đảm, lại để Hoàng Sâm và mấy người ngồi chỗ trên, cung kính làm đủ nghi thức chủ đất ở Lưỡng Quảng mời võ sư bảo tiêu, mới mời về Hồng Kông.

Lâm Hiếu Hòa xử lý gọn gàng dứt khoát Lâm Hi Nguyên và Lâm Hi Thận, khiến Tống Thiên Diệu trong lòng hơi lo sợ. Lâm Hiếu Hòa ngay cả chú ruột của mình cũng có thể xử lý không chớp mắt, hơn nữa xử lý nhanh chóng gọn gàng, hiển nhiên có một nhóm chuyên giúp hắn làm những việc không thể thấy ánh sáng, còn bên cạnh mình chỉ có một Hoàng Lục, bảo vệ mình thì được, nhưng nếu Lâm Hiếu Hòa gây rắc rối cho người nhà mình thì sao, Lâm Hiếu Hòa đâu phải là người giang hồ ở Hồng Kông, làm việc không có quy tắc giang hồ để tuân theo, nên Tống Thiên Diệu mới nảy ra ý định tìm vài vệ sĩ cho người nhà mình.

Chương 673. Hộ viện (2)

Mấy người này đều là thuộc hạ lâu năm của Hoàng Sâm, không vợ không con, từ khi Hoàng Sâm làm thổ phỉ đã theo bên cạnh hắn xông pha, đã từng đánh nhau với thổ phỉ, người Nhật, quân ngụy, cộng sản, Quốc Dân đảng, Dân đoàn… Khuyết điểm duy nhất là trong chiến tranh bị thương tật, tướng mạo không đẹp, thực sự không thể lên sảnh đường, sau khi đến Ma Cao, thân phận địa vị của Hà Hiền, vệ sĩ bên cạnh không thể từng người cụt tay què chân mặt mũi xấu xí, nên những thổ phỉ không vợ con này cũng không được chọn đi giúp Hà Hiền làm việc, cứ ở mãi trong nhà trọ của Hoàng Sâm.

Đại đương gia Hoàng Sâm của họ đã rửa tay chậu vàng, con cháu nhà họ Hoàng đều đã bắt đầu làm vệ sĩ cho người giàu, đại lục cũng đã giải phóng, thiên hạ thái bình, nhóm người này về chiêu mộ người tái xuất giang hồ rõ ràng là không thể, tuy Ma Cao trị an hỗn loạn, nhưng không ai dám gây rắc rối cho Hoàng Sâm, ai cũng biết cháu của Hoàng Sâm là Hoàng Tử Nhã hiện là đầu lĩnh vệ sĩ bên cạnh Hà Hiền, nhân vật hung ác sáu súng giết tám người, gây rắc rối cho Hoàng Sâm chẳng khác nào gây rắc rối cho Hà Hiền, ai dám chọc?

Vì vậy mấy người này cả ngày co rúm trong nhà trọ của Hoàng Sâm đánh bài uống rượu, giết thời gian, vì chuyện này Hoàng Sâm trong lòng rất không thoải mái, không phải hắn nuôi không nổi mấy thuộc hạ cũ, mà là những người này khi xưa ở sơn trại, đều là tam đương gia, tứ đương gia hoặc đội trưởng các loại nhân vật có tiếng tăm, khi được Quốc Dân

Đảng chiêu an, chức vụ nhỏ nhất của những người này cũng là một trung úy, đến Ma Cao lại trở thành kẻ vô dụng bị người ta chê bai lãng quên, cảm giác này không dễ chịu. Nên khi Tống Thiên Diệu đề cập chuyện mời mấy huynh đệ cũ về Hồng Kông, Hoàng Sâm rất vui mừng.

Trong mắt Hoàng Sâm, dù là tàn quân Quốc dân đảng hay người giang hồ, trước mặt mấy huynh đệ này của mình đều chẳng là cái thá gì, rất nhiều binh lính Quốc Dân đảng khi mới nhập ngũ sờ đến khẩu súng đầu tiên trong đời, thì mấy đầu lĩnh đội Thái Sơn này đã đầy đủ súng ngắn súng dài, súng dài là súng nhanh kiểu 45 của xưởng vũ khí Quảng Tây, súng ngắn là súng lục ba hoa của Mỹ, đội Thái Sơn của hắn Hoàng Sâm có thể đánh ra tiếng tăm ở vùng Trung Sơn, dựa vào chính là ngựa nhanh súng độc cùng với những huynh đệ cũ cùng hắn xông pha sinh tử bên cạnh, những người này đừng nói giết vài kẻ giang hồ, giết vài tên đại thiên nhị, cho dù cho họ súng máy đạn dược, bảo họ nghĩ cách đánh chiếm pháo đài của quân đóng đồn người da đen ở Ma Cao, Hoàng Sâm cũng không hoài nghi là họ sẽ thất bại.

Mấy người này do Tống Thiên Diệu mở miệng xin về, sau này sinh lão bệnh tử đều do Tống Thiên Diệu chịu trách nhiệm, ăn mặc ở đi Tống Thiên Diệu lo liệu, đương nhiên, Tống Thiên Diệu cũng không định để mấy người đi giúp hắn giết người, chỉ để họ ở bên cạnh cha mẹ mình, trông nom an toàn cho người thân.

Năm người này cũng không muốn tiếp tục ở lại nhà Hoàng Sâm để ăn bám chờ chết, có người biết thưởng thức họ, lại theo quy tắc cũ của địa chủ mời thầy đồ về trông coi nhà cửa để mời họ ra khỏi núi, cho đủ thể diện, thêm vào đó họ đã thấy sự tàn nhẫn của Tống Thiên Diệu, không phải ai cũng đủ gan dùng mạng mình làm mồi nhử đối phương mắc câu, nên Tống Thiên Diệu cũng hợp ý với mấy người bọn họ, lại có Lý

Quyền làm trung gian, mấy người này hầu như không do dự gì, dứt khoát đi theo Tống Thiên Diệu về Hồng Kông.

- Các thúc, ta và cha ta dẫn các thúc đi xem phòng.

Tống Thiên Diệu giới thiệu xong cha mẹ mình, để cha mình đi trước, dẫn năm người lên tầng ba, trong sòng bạc ở tầng ba đang ồn ào náo nhiệt, khi Tống Thiên Diệu đẩy cửa vào, một đám người đang hứng thú cờ bạc, bốn bàn mạt chược xếp kín, bên cạnh còn đứng nhiều người đang chờ bàn trống, có mấy gã đàn ông cảm thấy nóng cởi trần, để lộ hình xăm trên người, đang nghển cổ nhìn những quân bài mạt chược trên bàn, nghe tiếng cửa mở, quay đầu nhìn thấy Tống Xuân Lương từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, có mấy người hàng xóm lắc lắc ấm trà đã cạn bên bàn:

- Lương Cút Cút, nước trà đã hết rồi, mau rót nước đi! Con bà ngươi! Ngồi đây lâu thế, đánh bốn ván toàn thua! Lương Cút Cút, nhà của ngươi phong thủy có phải quá kém không, tìm người xem phong thủy đi!

- Đúng vậy, nước cung cấp cũng chậm chạp! Cả thuốc lá cũng không cung cấp một điếu, những sòng bạc khác đều cung cấp thuốc lá miễn phí! Nhanh lên! Muốn làm người ta chết khát à!

Cút cút có nghĩa là sợ vợ, mấy gã đàn ông nói chuyện có lẽ không để ý thấy phía sau Tống Xuân Lương còn có Tống Thiên Diệu và mấy người mới, chửi Tống Xuân Lương vài câu rồi tiếp tục cúi đầu nhìn xuống bàn bài, Tống Thiên Diệu ở ngoài cửa lập tức dừng bước, lùi ra ngoài, không lên tiếng.

Tống Xuân Lương bị người ta mắng sợ vợ và giục rót nước trà, trên mặt chỉ cười gượng gạo, định quay đầu giải thích với mấy người, Diêu Xuân Hiếu đã nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Tống Xuân Lương:

- Lương ca, không cần ngươi dẫn đường đâu, chúng ta tự vào dọn dẹp một chút, hàng xóm đánh bài không sao, ta cũng thích đánh bài, nhưng hàng xóm thì phải có quy tắc của hàng xóm, những người không phải hàng xóm, cũng đừng để họ đến đây cả ngày làm hỏng tâm trạng của ca. A Tứ, ngươi vào xem thử.

Hắn vừa nói một tiếng A Tứ, vừa khoác vai Tống Xuân Lương đi lên tầng bốn:

- Tầng ba hơi lộn xộn, Lương ca đi với ta lên tầng bốn xem trước.

- Mấy người đó thua tiền nên hơi nóng tính thôi, bình thường nếu thắng tiền cũng không như vậy đâu.

Tống Xuân Lương dù ngốc cũng cảm thấy mấy người này có vẻ hơi không bình thường, nên chủ động bào chữa cho mấy tay cờ bạc chửi bới kia.

Chương 674. Morse gặp rắc rối rồi (1)

Diêu Xuân Hiếu cũng không nghe hắn giải thích, ôm hắn đi lên tầng bốn, người trung niên thấp bé được gọi là A Tứ đã tự mình đi vào, xách lên một bình nước nóng ở góc tường, đi đến bàn mạt chược đó, vỗ vỗ vai gã đàn ông vừa mới mở miệng chửi Tống Xuân Lương, người đó vừa quay người, nửa bình nước nóng đã đổ xuống từ đỉnh đầu hắn, làm hắn bỏng đến mức nhảy dựng lên kêu thét! Một mảng da lớn cùng cả khuôn mặt lập tức bị bỏng đỏ!

A Tứ có biệt danh là Đồ Tể Lùn, mặt không cảm xúc nhìn đối phương đang nhảy lên kêu thét trước mặt:

- Xin lỗi, ta mới đến đây làm việc giúp Lương ca, vụng về, thêm vào đó giọng điệu của ông chủ vừa rồi quá dữ dội, nên tay ta bị dọa run lên, còn muốn thêm nước trà không? Sau này đến đánh bài, hoan nghênh, nhưng nếu dám chiếm tiện nghi, miệng còn chọn mỡ bỏ nạc chửi bậy, ta sẽ cắt ngươi thành từng miếng nhét vào cái bình này, gửi về cho gia đình ngươi, để họ giữ lại pha trà.

…

- Tống tiên sinh, về rồi à?

Nhìn thấy Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục từ bên ngoài đi vào, La Chuyển Khôn đứng dậy từ sau bàn làm việc của mình:

- Uống gì, ta đi chuẩn bị cho ngươi.

- Cho ta một ly nước.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống nói với La Chuyển Khôn:

- Bây giờ ngươi có hơn chục người giúp việc, để một người phụ nữ ở bên cạnh pha cà phê cho ngươi cũng tốt mà.

Lão Chuyển Khôn tự tay rót một ly nước cho Tống Thiên Diệu, rồi ngồi xuống bàn làm việc ngăn nắp, mỉm cười đưa cho Tống Thiên Diệu một xấp tài liệu:

- Giữ người bên cạnh không bằng phái đi thu hút thêm vốn vào thị trường chứng khoán. À, Tống tiên sinh xem qua mấy bản tài liệu này rồi ký tên vào cuối mỗi bản. Sau khi ký xong, ta có thể đến sở giao dịch chuẩn bị việc phát hành thêm cổ phiếu của Triệu Phong Mậu Dịch.

Tống Thiên Diệu nhận lấy, đọc kỹ một lượt rồi cầm bút ký tên mình lên đó.

Thị trường chứng khoán Hồng Kông những năm 50, các hạn chế về việc công ty niêm yết phát hành cổ phiếu huy động vốn và phát hành thêm cổ phiếu sau đó, so với sau này khi chế độ thị trường chứng khoán Hồng Kông phát triển hoàn thiện, có thể nói là gần như không có hạn chế gì, mức độ tự do cực cao, hoàn toàn không có những hạn chế phức tạp về báo cáo lợi nhuận, báo cáo kiểm toán v.v… như Tống Thiên Diệu biết ở đời sau.

Lúc này thị trường chứng khoán Hồng Kông còn thiếu giám sát hiệu quả, một công ty muốn chuẩn bị niêm yết, có lẽ sở giao dịch còn có một số quy định cứng nhắc, nhưng sau khi công ty hoàn thành niêm yết, sở giao dịch kiếm đủ phí niêm yết rồi thì cơ bản không còn quan tâm nó hoạt động thế nào nữa, việc phát hành thêm cổ phiếu cũng được hoan nghênh, dù sao chỉ cần phát hành thêm cổ phiếu thì sở giao dịch sẽ kiếm được phí, có gì mà không làm.

Người Anh hoàn toàn không có ý định dành tâm sức cho thị trường chứng khoán Hồng Kông, trong mắt họ, thị trường chứng khoán của một thuộc địa chỉ là máy rút tiền lẻ của các công ty ngoại thương hoặc tập đoàn Anh, khi thời thế tốt, thỉnh thoảng kiếm một khoản trên thị trường chứng khoán là được, điều thực sự đáng để các tập đoàn tài chính Anh bỏ công sức quan tâm là trung tâm tài chính lớn nhất châu Âu, thị trường chứng khoán London.

- Tình hình ở sở giao dịch thế nào?

Tống Thiên Diệu ký xong, đưa trả tài liệu cho Lão Chuyển Khôn, tự mình cầm ly nước uống một ngụm rồi hỏi.

Lão Chuyển Khôn cất tài liệu vào cặp công văn:

- 50 phút trước, ta cho người đặt lệnh bán 7000 lô cổ phiếu, sau đó để các công ty chứng khoán có giấy phép khác nhanh chóng mua vào, tiếp tục đặt lệnh mua mới. Một số ít người Thượng Hải vào sớm hôm nay chắc đều có thể kiếm được ít nhiều nhờ đó, điều này cũng có thể kích thích những người Thượng Hải còn đang do dự quan sát tham gia vào. Hôm nay ta dự định đẩy giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp lên 4 đô, theo dự đoán, ngày mai số tiền nóng từ Thượng Hải vào thị trường sẽ tăng lên gấp bội, sau đó chúng ta không cần đẩy giá lên quá cao quá nhiều nữa, chỉ cần âm thầm thúc đẩy là được, những người Thượng Hải bị kích thích bởi giá cổ phiếu và lợi nhuận đã đủ để khiến cổ phiếu này tiếp tục tăng.

- John Pao có tin tức gì về nhà họ Lâm không?

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu.

Hắn tin tưởng vào năng lực của Lão Chuyển Khôn, về mặt chuyên môn thì không cần phải bàn, đã giao toàn bộ việc này cho đối phương vận hành, Tống Thiên Diệu cũng không hỏi

quá chi tiết nữa, hắn có thể chỉ chờ Lão Chuyển Khôn cho kết quả.

- Không có, nhà họ Lâm có lẽ vẫn chưa thế chấp tài sản ở HSBC để huy động vốn.

Lão Chuyển Khôn đặt cặp công văn sang một bên bàn làm việc, nói với Tống Thiên Diệu:

- Họ sẽ tiếp xúc với phía Jardine Matheson trước, dù sao bây giờ họ cũng không biết Jardine Matheson định đưa ra mức giá nào mới bán lại cổ phiếu cho họ.

Tống Thiên Diệu trầm ngâm một lát:

- Nếu HSBC không có tin tức, liệu nhà họ Lâm có thể từ Ngân hàng Đông Á và các ngân hàng vốn Hoa không…

- Chắc là không thể, cổ phiếu đang ở trong tay Jardine Matheson, Jardine Matheson là thành viên hội đồng quản trị của HSBC, có hai ghế trong hội đồng quản trị HSBC, Jardine Matheson đương nhiên hy vọng nhà họ Lâm vay tiền của HSBC để lấy lại cổ phiếu. Nếu nhà họ Lâm không có vấn đề gì về đầu óc, chắc chắn sẽ cân nhắc vay tiền từ HSBC trước, một khi vay tiền từ các ngân hàng vốn Hoa, thái độ của Jardine Matheson có thể sẽ trở nên cứng rắn, nhà họ Lâm sẽ không phạm sai lầm này.

Lão Chuyển Khôn nói với Tống Thiên Diệu bằng giọng khẳng định.

Tống Thiên Diệu tay cầm ly nước nói:

- Ta cũng nghĩ vậy, nhưng dù Lâm gia không tiếp xúc với Jardine Matheson, thì sáng nay thấy giá cổ phiếu bất thường, cũng nên báo cho HSBC một tiếng. John Pao làm việc ở bộ phận chứng khoán của HSBC, tin tức linh thông nhất mà hắn còn chưa nhận được tin, là do Lâm gia chần chừ không hành

động, hay là có cách huy động vốn khác? Nếu là ta, hôm nay ta sẽ liên lạc với HSBC trước…

Chương 675. Morse gặp rắc rối rồi (2)

- Reng reng reng!

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tống Thiên Diệu ngừng nói, La Chuyển Khôn cầm ống nghe lên:

- Tài Thông chứng khoán, La Chuyển Khôn đây.

Nhưng ngay lập tức hắn chuyển sang tiếng Anh:

- Ngài John Pao? Được, ngài cứ nói, bây giờ được rồi. Thật sao? Rất tốt, cảm ơn ngài. Đợi ta bận rộn xong mấy ngày này, ta sẽ mời ngài đi đánh golf. Vậy nhé, ta sẽ báo tin cho Tống tiên sinh, cũng thay mặt Tống tiên sinh cảm ơn ngài.

Sau khi trò chuyện xong, La Chuyển Khôn gác máy, đôi mắt như sói nhìn về phía Tống Thiên Diệu, lấp lánh ánh sáng phấn khích:

- Tống tiên sinh, nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, là điện thoại của John Pao từ HSBC.

- Lâm gia đã liên lạc với HSBC rồi sao?

Tống Thiên Diệu nhìn thẳng vào mắt La Chuyển Khôn, hy vọng nhận được câu trả lời khẳng định từ đối phương.

La Chuyển Khôn xoa xoa lòng bàn tay nói với Tống Thiên Diệu:

- Không, John Pao gọi điện nói hắn nhận được tin tức mới nhất, Trung Quốc đại lục chuẩn bị định giá lại số dư tiền gửi

cá nhân thời Quốc dân đảng theo tỷ lệ được xác định, để mỗi người gửi tiền đều có thể rút số dư tiền gửi thời Quốc dân đảng theo một tỷ lệ nhất định. HSBC muốn tiếp tục khôi phục hoạt động ở Trung Quốc đại lục, thì phải chấp nhận điều kiện này. Hiện giờ hội đồng quản trị HSBC đã bị tin này làm cho hoảng sợ rồi.

- Nếu HSBC đồng ý, thì chuẩn bị cởi quần đi cầm ở tiệm cầm đồ đi.

Tống Thiên Diệu cười phấn khích, đặt ly nước xuống vỗ nhẹ tay nói:

- Làm đẹp lắm! Khốn kiếp, đúng là phải để bọn quỷ nước ngoài của HSBC hiểu rằng, đừng cứ coi người khác là đồ ngu! Sau chiến tranh HSBC có thể đổi tiền do Nhật in trong thời kỳ thất thủ ở Hồng Kông, đó là vì HSBC nắm quyền in tiền của Hồng Kông, tỷ giá cũng tốt, tỷ lệ định giá cũng nắm trong tay HSBC.

- Nhưng bây giờ tỷ lệ tỷ giá nằm trong tay Trung Quốc đại lục, cách đổi tiền rút tiền do người ta quyết định. Hơn nữa nghe ra thái độ rất rõ ràng, HSBC đã cướp bóc bao nhiêu tài sản của Trung Quốc đại lục, lần này phải ngoan ngoãn nhả ra ít nhất một nửa, nếu không thì những nhân viên người Anh và tài sản của chi nhánh HSBC ở nội địa sẽ bị giữ lại vĩnh viễn.

- Mores bây giờ chắc đau đầu lắm, lúc đầu nhiều người khuyên hắn rút khỏi Trung Quốc đại lục khi nội chiến sắp kết thúc, nhưng hắn vẫn kiên quyết muốn làm ăn với Cộng sản, tưởng Cộng sản cũng giống như bọn mọt của Quốc dân đảng, nhận chút lợi ích cá nhân là có thể lấp đầy bụng? Bây giờ Trung Quốc đại lục đưa ra giá, Mores coi Cộng sản là kẻ ngốc về kinh tế, lần này chuẩn bị chịu hậu quả đi, may mắn thì còn có thể được về hưu an nhàn, không may thì nói không chừng

sẽ bị hội đồng quản trị đuổi thẳng về London quê nhà. Haiz, thật hy vọng Mores có thể chấp nhận điều kiện này.

- HSBC không thể chấp nhận được, nó gánh không nổi. Mười mấy chi nhánh ở các thành phố, HSBC hoạt động ở Trung Quốc đại lục mấy chục năm, không biết có bao nhiêu người gửi tiền. Thời kỳ mất giá, hai vạn pháp tệ mua không nổi một hộp diêm, thời kỳ ổn định, hai vạn pháp tệ có thể mua được một căn nhà ở ngoại ô Thượng Hải.

- Đều là cùng một loại tiền, làm sao đổi, phân theo số sê-ri theo năm à? Trung Quốc đại lục sẽ không đồng ý đâu. Mà nếu đổi toàn bộ pháp tệ thời kỳ mất giá nghiêm trọng và thời kỳ ổn định theo tỷ giá thời kỳ ổn định, thì chút gia sản của HSBC không thể chịu nổi. Ta thấy Trung Quốc đại lục không định để HSBC tiếp tục hoạt động nữa, nên mới đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy.

La Chuyển Khôn đưa cho Tống Thiên Diệu một điếu thuốc Hảo Thái nói.

Tống Thiên Diệu châm thuốc rồi nói:

- Ta biết không thể chấp nhận được, nhưng vẫn không nhịn được nghĩ nếu chấp nhận thì tốt biết mấy.

- Vốn dĩ đã hẹn với Keswick tiên sinh của Jardine Matheson cùng ăn trưa, nhưng vì hội đồng quản trị Ngân hàng HSBC đột xuất mở cuộc họp cần hắn phải đến gấp, nên ta lại có thể sắp xếp thời gian hẹn gặp hai vị. Xin lỗi, Đường tiên sinh đừng trách ta quá vội vàng.

Lâm Hiếu Sâm kéo ghế ngồi xuống, nhìn về phía Đỗ Sử Uy và Đường Bá Kỳ đối diện, cười xin lỗi:

- Ta nghe đại ca nói, Đỗ Sử Uy tiên sinh và Đường tiên sinh có thể cho ta một số lời khuyên?

Thực ra tối hôm qua Lâm Hiếu Sâm đã cùng ăn tối với Đường Bá Kỳ, đối với chàng trai trẻ này không có ấn tượng quá sâu sắc. Hắn đã nghe thất đệ Lâm Hiếu Đạt kể về Đường Bá Kỳ, là người Mỹ gốc Hoa sinh ra ở Mỹ, sinh viên xuất sắc ngành kinh tế Đại học Boston, trước đây làm ăn tóc giả ở Hồng Kông, rơi vào cạm bẫy của Tống Thiên Diệu suýt bị nhốt chết, sau này may mắn thoát thân.

Lần này quay lại Hồng Kông là phán đoán Tống Thiên Diệu đầu tư tiền vào thị trường chứng khoán muốn thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp, nên sẽ cố ý muốn giải quyết mối thù oán giữa hai người trên thị trường chứng khoán Hồng Kông.

Đối với suy nghĩ này, Lâm Hiếu Sâm khinh thường, làm ăn chính là làm ăn, ít xen lẫn những yếu tố khác thì tốt hơn. Mặc dù Đường Bá Kỳ đặc biệt nhắc nhở Lâm gia, hắn phải cảm ơn đối phương, nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu đổi thành người trưởng thành, sau khi nhận được tin tức này, nên âm thầm theo sau Tống Thiên Diệu tham gia, kiếm một khoản tiền trên thị trường chứng khoán làm vốn, bắt đầu lại từ đầu.

Đợi khi làm ăn lớn mạnh ổn định rồi mới tính đến vấn đề thù oán cá nhân. Nhiệt huyết tuổi trẻ không nên có trong thương trường, Đường Bá Kỳ không hiểu đạo lý này, sau này vẫn sẽ thua. Tất nhiên, những điều này không ảnh hưởng đến việc hắn lắng nghe lời khuyên Đường Bá Kỳ dành cho Lâm gia.

- Ta cảm thấy những lời Đường tiên sinh nói với ta rất có tính xây dựng, nên mới gọi điện cho Lâm Hiếu Tắc tiên sinh.

Đỗ Sử Uy bên cạnh trải phẳng khăn ăn, nói với Lâm Hiếu Sâm.

Lâm Hiếu Sâm nhìn về phía Đường Bá Kỳ:

- Vậy không biết Đường tiên sinh đã nói những gì?

- Nói đơn giản, là không còn xem xét vay tiền từ ngân hàng nữa, mà dùng phương pháp đẩy giá cổ phiếu lên cao rồi bán ra trên thị trường chứng khoán để huy động vốn, cũng chính là dùng tiền của nhà đầu tư, mua lại cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp từ tay Jardine Matheson.

Đường Bá Kỳ mở lời nói với Lâm Hiếu Sâm.

Chương 676. Thủ đoạn của Đường Bá Kỳ (1)

- Ý gì vậy?

Lâm Hiếu Sâm sửng sốt, nhìn về phía Đường Bá Kỳ:

- Lâm gia không thể bán ra cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp, Đường tiên sinh ngươi nghĩ…

- Ta không nói đến cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp, theo ta được biết, ngoài Hi Chấn Trí Nghiệp ra, Lâm gia còn đầu tư kiểm soát rất nhiều công ty khác.

Đường Bá Kỳ không đợi Lâm Hiếu Sâm nói hết đã chủ động lên tiếng:

- Có thể nhân lúc giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp tăng lên, thao túng kéo giá cổ phiếu của các công ty niêm yết khác mà Lâm gia nắm giữ lên cao, sau đó bán ra ở mức giá cao để thu tiền mặt, dùng số tiền thu được đi mua lại cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp.

Sau khi người phục vụ phụ trách bày món ăn rời đi, Lâm Hiếu Sâm mới nói:

- Ngoài Hi Chấn Trí Nghiệp ra, Lâm gia quả thật còn kiểm soát bảy tám công ty niêm yết, có vài công ty mà cổ phiếu đã muốn bán ra để thu tiền từ lâu, nhưng lại không ai hỏi han. Ý của Đường tiên sinh là có thể kéo giá những cổ phiếu đang ngủ đông trong tay Lâm gia này lên cao?

- Giá cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp tăng vọt đã có thể kéo theo sự tăng nhẹ giá cổ phiếu của các công ty niêm yết

khác của nhà họ Lâm. Tất nhiên, mức tăng này rất nhỏ, chỉ là hiện tượng bình thường dựa trên cơ sở giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp tăng cao.

- Xin thứ lỗi cho sự thẳng thắn của ta, thưa Lâm tiên sinh, theo ta được biết gần đây về thị trường chứng khoán Hồng Kông, hầu hết các nhà đầu tư nhỏ lẻ hoàn toàn dựa vào sự giới thiệu của các môi giới chứng khoán. Lần này giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp tăng vọt, có thể sẽ xuất hiện phản ứng tiền nóng, nghĩa là sẽ có rất nhiều nhà đầu tư nhìn thấy cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp kiếm lời, chắc chắn muốn mua vào ngay bây giờ, đợi giá cao hơn nữa rồi bán ra để thu lợi nhuận.

- Các môi giới chứng khoán cũng sẽ lợi dụng đợt tăng giá cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp lần này để liên lạc với khách hàng, thuyết phục họ đổ tiền vào theo. Họ không quan tâm khách hàng có kiếm được tiền hay không, họ chỉ quan tâm đến khoản hoa hồng kiếm được từ giao dịch. Rất đơn giản, liên lạc với các công ty chứng khoán có giấy phép, để nhân viên kinh doanh của họ khi liên lạc với khách hàng, đồng thời giới thiệu cổ phiếu của công ty niêm yết mà Lâm gia đang chuẩn bị bán ra để thu tiền mặt.

- Sau đó chúng ta dùng một phần nhỏ tiền mặt phối hợp nâng giá cổ phiếu lên một chút, ngay lập tức mọi người sẽ chuyển sang mua cổ phiếu này khi không mua được cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp. Chúng ta kiểm soát tốt lượng lệnh bán, thực hiện động tác kéo giá, đợi giá đủ cao thì bán ra…

Đường Bá Kỳ nói đến đây, dùng lòng bàn tay làm một động tác nhảy xuống nước:

- Chủ lực thị trường đập giá, mang tiền rời sân.

Lâm Hiếu Sâm đánh giá lại Đường Bá Kỳ, phương pháp mà gã thanh niên này nói rất thực tế, cũng rất tàn nhẫn. Tiền mà nhà họ Lâm mang đi từ thị trường chứng khoán đến từ

đâu? Chính là tiền của những nhà đầu tư theo phong trào. Có tâm địa lạnh lùng và thủ đoạn như vậy, Đường Bá Kỳ lại còn thua Tống Thiên Diệu sao?

Tuy nhiên ngay sau đó Lâm Hiếu Sâm hiểu ra, Đường Bá Kỳ từ Mỹ xa xôi đến Hồng Kông, còn Tống Thiên Diệu thì ở Hồng Kông dựa vào nhà họ Chử, thực lực sâu xa của hai bên chênh lệch quá lớn.

Chỉ riêng khả năng và thủ đoạn thể hiện qua những lời Đường Bá Kỳ vừa nói, Lâm Hiếu Sâm cảm thấy nếu lúc trước đối phương quen biết nhà họ Lâm, chắc chắn sẽ không thua Tống Thiên Diệu. Thất đệ Lâm Hiếu Đạt của hắn và Đường Bá Kỳ trước mặt đều tốt nghiệp Đại học Boston, nhưng khả năng của Lâm Hiếu Đạt so với Đường Bá Kỳ lại kém quá xa.

- Nhưng cứ như vậy bán cổ phiếu giá cao trực tiếp, đối với nhà họ Lâm…

Lâm Hiếu Sâm nghĩ đến một vấn đề.

Đường Bá Kỳ tiếp lời:

- Trước tiên tiến hành chia tách cổ phiếu, chuyển nhượng cổ phiếu của công ty niêm yết mà nhà họ Lâm đang nắm giữ và chuẩn bị bày mưu cho các công ty hoặc cá nhân khác nắm giữ. Đến lúc bán ra thì dùng các công ty và cá nhân khác để thực hiện, không cần dùng danh nghĩa nhà họ Lâm để làm chuyện này. Lâm tiên sinh thậm chí còn có thể tổ chức một cuộc họp báo, lên án những kẻ đầu cơ thị trường chứng khoán cố tình đập giá.

Chiêu số mà Tống Thiên Diệu trong ngành tóc giả đã từng dùng với hắn, bây giờ hắn Đường Bá Kỳ đã có thể tùy ý vận dụng, dùng trên thị trường chứng khoán đối với những nhà đầu tư không có sức phản kháng.

…

- Sao lại nghĩ đến việc cùng ta ăn trưa vậy.

Tống Thiên Diệu dùng đũa gắp một miếng măng, hỏi Mạnh Uyển Thanh có vẻ mặt bình thản bên cạnh.

Trong ba người phụ nữ bên cạnh mình, đối với quỷ muội, Tống Thiên Diệu thích đầu óc phản ứng nhanh nhạy cũng như sự ăn ý với mình của cô ta. Đối với Lâu Phượng Vân, có lẽ là do di truyền của gia tộc họ Tống, khiến hắn có cảm tình đặc biệt với góa phụ. Duy chỉ có Mạnh Uyển Thanh, Tống Thiên Diệu cảm thấy đây mới chính là mẫu người tình lý tưởng nhất của Hồng Kông những năm 50.

Không cần phải nói đến vóc dáng và nhan sắc, cô ta biết nấu ăn, chơi nhạc cụ, thư pháp, thơ văn. Quan trọng nhất là không chỉ xinh đẹp, mà còn giữ được bổn phận của người phụ nữ, không bao giờ cậy sủng mà kiêu ngạo. Nếu Tống Thiên Diệu không chủ động đi gặp cô ấy, cô ấy sẽ không bao giờ nghĩ đến việc đến quấy rầy Tống Thiên Diệu.

Nhưng hôm nay, Mạnh Uyển Thanh lại đặc biệt gọi điện thoại, hỏi Tống Thiên Diệu có thời gian không, có thể cùng cô ta ăn trưa không.

Vốn dĩ Tống Thiên Diệu định bảo Hoàng Lục tùy tiện đi nhà hàng mua ít đồ ăn qua loa, bây giờ Mạnh Uyển Thanh mở lời, Tống Thiên Diệu liền bảo Hoàng Lục đi đón cô ấy đến, rồi cùng nhau đến phòng riêng của nhà hàng Hải Đô ở Loan Giới ăn trưa.

Chương 677. Thủ đoạn của Đường Bá Kỳ (2)

- Có chuyện muốn nói với ngươi…

Mạnh Uyển Thanh cẩn thận gỡ xương trong miếng cá cho Tống Thiên Diệu, rồi gắp vào đĩa của hắn.

Tống Thiên Diệu nhận thấy Mạnh Uyển Thanh muốn dùng động tác này để tránh ánh mắt của mình, hắn hơi nhíu mày:

- Có chuyện gì vậy? Ngươi có thai rồi sao?

Theo hắn thấy, Mạnh Uyển Thanh sẽ không làm phiền mình trừ khi đang mang thai, mới muốn gặp mình.

Mạnh Uyển Thanh ngẩng đầu liếc nhìn Tống Thiên Diệu, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, lập tức phủ nhận:

- Không phải.

Tuy không nói gì thêm, nhưng cái liếc mắt đó đã khiến Tống Thiên Diệu hiểu rằng, Mạnh Uyển Thanh muốn nói gần đây hai người không có cơ hội ở riêng với nhau, làm sao có thể mang thai được.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

- Cha ta không muốn làm ăn xưởng may mặc nữa, chuẩn bị rút lui.

Mạnh Uyển Thanh mím môi, nhìn về phía Tống Thiên Diệu nói.

Tống Thiên Diệu sững người:

- Chuyện này cũng phải đặc biệt… Chuyện gì vậy? Xưởng may mặc của bá phụ gặp vấn đề sao? Sư gia Huy không phải đã nhận được nhiều đơn hàng của quân đội Anh sao?

- Ta không muốn làm người nhiều chuyện, cũng không muốn thì thầm bên gối, thật sự là cha ta chuẩn bị rút lui khỏi việc kinh doanh xưởng may mặc, vì ông ấy không có tiền để tiếp tục bỏ vốn như A Huy nữa.

Mạnh Uyển Thanh nghiêm túc nói với Tống Thiên Diệu.

Sư gia Huy?

Tên khốn này lại gây chuyện? Mà còn gây với cả cha vợ hờ của ta? Lâu không gặp, sư gia Huy lại muốn bị ta gọi đến mắng một trận mới hả dạ?

Hắn mở miệng hỏi Mạnh Uyển Thanh:

- Chuyện gì vậy?

- A Huy nói chuẩn bị mở xưởng mới, vì là hai người cùng làm ăn, giờ mở xưởng mới mua thiết bị mới thì tiền tất nhiên phải cùng bỏ ra, xưởng mới cần đầu tư 3 triệu đô la Hồng Kông, hắn gọi điện cho cha, bảo cha chuẩn bị 1 triệu rưỡi đô la Hồng Kông, nên…

Mạnh Uyển Thanh khẽ nói bên cạnh:

- Cha nói không trách A Huy, ông ấy đã kiếm được rất nhiều tiền, A Huy còn trẻ muốn làm ăn ngày càng lớn là chuyện tốt, nhưng ông ấy thật sự không có 1 triệu rưỡi đô la Hồng Kông, nên chuẩn bị rút lui, ngươi đừng trách A Huy.

Tống Thiên Diệu đưa miếng cá Mạnh Uyển Thanh gắp cho mình vào miệng từ từ nếm vị, đợi khi nuốt xong mới nói:

- Bảo bá phụ rút lui cũng được, xưởng giao cho sư gia Huy để hắn tự làm, ta giúp ngươi chuẩn bị 1 triệu rưỡi đầu tư vào, ta cứ cảm thấy gần đây sư gia Huy sẽ gây ra chuyện lớn để dọa

ta, xưởng mới, 3 triệu đô la Hồng Kông? Đồ khốn, dọa chết người, xưởng tóc giả của ta mở ra chỉ tốn có chút tiền, hắn một xưởng mới đòi 3 triệu đô la Hồng Kông?

…

- Cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp tăng quá nhanh không phải chuyện tốt, là con dao hai lưỡi, giá cổ phiếu cao có thể khiến kẻ thâu tóm ác ý phải bỏ ra gấp đôi số tiền, nhưng cũng khiến chúng ta rất bị động khi mua lại cổ phiếu với Jardine Matheson, giá thị trường cao bao nhiêu, Jardine Matheson sẽ đưa ra giá cao bấy nhiêu, con sói già Keswick này đâu dễ dàng buông miếng mồi ngon trước mắt.

Lâm Hiếu Hòa khẽ xoa xoa mi tâm, ngồi trên sofa nói với đại ca Lâm Hiếu Tắc của mình.

Lâm Hiếu Tắc đang đứng trước cửa sổ kính trong văn phòng của mình, vẻ mặt kiêu ngạo, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính, cẩn thận chỉnh lại vị trí cà vạt, giọng điệu bình tĩnh nói:

- Ý kiến của ta là chặt đứt cục đai rối một cách nhanh chóng, dù là từ HSBC, Jardine, Đông Á, Hoa Nhân hay Vĩnh An, nhanh chóng huy động vốn để mua lại cổ phiếu, kéo dài thời gian càng lâu, biến số càng nhiều.

- Ngoài Tống Thiên Diệu, những thương nhân Hoa kiều khác có lẽ không mấy quan tâm đến Hi Chấn Trí Nghiệp. Khói lửa chiến tranh lan tràn trên bán đảo Triều Tiên, tương lai Hồng Kông còn mờ mịt, không chỉ người Anh muốn về quê tránh gió tanh mưa máu, các thương nhân Hoa kiều bản địa ngoại trừ một vài người sớm bày tỏ thái độ, cũng lo lắng sau khi Hồng Kông bị thu hồi bằng vũ lực, bất động sản sẽ bị tịch thu.

- Dù sao thì việc đánh đổ địa chủ chia ruộng đất năm xưa đâu phải chuyện nói chơi. Ta nghe nói Tống Thiên Diệu trước đây giúp nhà họ Chử tranh giành quyền đại lý thuốc men, phần lớn dựa vào những loại thuốc khan hiếm, đã có chút quan hệ lớn nhỏ với nội địa. Vì vậy hắn đánh cược vào việc sau chiến tranh Triều Tiên, Hồng Kông sẽ bị thu hồi bằng vũ lực, khi đó những thương nhân yêu nước trung thành báo đáp tổ quốc trong thời chiến như hắn…

Lâm Hiếu Hòa đứng dậy khỏi ghế sofa, bước đến tủ sách trên bàn làm việc của Lâm Hiếu Tắc, qua lớp kính sạch bóng, ngắm nhìn những mô hình thuyền buồm bày biện bên trong.

Lâm Hiếu Tắc học chuyên ngành kỹ thuật xây dựng, ước mơ trở thành một kỹ sư, có niềm đam mê khác thường với các loại công nghệ chế tác. Trong khi tủ sách của những thương nhân khác bày biện những tác phẩm kinh điển cổ xưa thật giả lẫn lộn, hoặc những cổ vật quý giá, thì Lâm Hiếu Tắc lại sưu tầm các loại mô hình thuyền buồm, thậm chí khi có thời gian còn tự tay thiết kế chế tạo một số mô hình thuyền đơn giản.

Lâm Hiếu Hòa mở cửa kính, lấy ra một mô hình thuyền buồm ba cột buồm cầm trên tay:

- Hiện giờ ta lo lắng cho Lobo, nếu hắn có liên hệ với Tống Thiên Diệu ở Ma Cao, với tính cách tiểu nhân hẹp hòi của Lobo, chắc chắn sẽ không ngần ngại bỏ tiền ra để xem nhà họ Lâm chúng ta gặp rắc rối.

- Vậy thì sao? Ngươi lại định giải quyết Tống Thiên Diệu?

Lâm Hiếu Tắc bước tới, đón lấy mô hình thuyền buồm từ tay Lâm Hiếu Hòa, cẩn thận đặt trở lại tủ kính như báu vật:

- Đừng động vào lung tung, nếu sơ ý làm rời ra thì rất khó lắp lại.

Chương 678. Mưu kế (1)

Lâm Hiếu Hòa thở dài, thân hình thư thái tựa vào bàn làm việc của Lâm Hiếu Tắc:

- Dĩ nhiên không thể làm như vậy nữa, lần đầu tiên làm là bất ngờ, như đại ca nói, nhanh đao chặt đứt mớ bòng bong. Lần thứ hai mà còn làm vậy thì thật ngu xuẩn. Bây giờ chỉ có thể đường đường chính chính ra tay thôi. Đáng tiếc thay, cơ hội tốt như vậy mà lại…

- Ngươi nói với ta những lời này là có ý gì?

Lâm Hiếu Tắc đặt chiếc thuyền buồm vào vị trí cũ, xoay người đối diện với Lâm Hiếu Hòa. Là trưởng nam của nhà họ Lâm, so với người đối diện đang tựa lưng biếng vào bàn làm việc, miệng nói tiếc nuối nhưng trên mặt chẳng thấy chút tiếc nuối nào, ngược lại trông như một người trung niên nhàn nhã tùy ý, khóe miệng mang theo nụ cười nhẹ, Lâm Hiếu Tắc toát ra vẻ uy nghiêm và khí chất của người anh cả hơn hẳn.

Lâm Hiếu Hòa nhìn đại ca của mình, nhe răng cười:

- Ta đã cho người đi điều tra, tại sao ngũ thúc lục thúc lại qua đời, tại sao chuyện đó lại xảy ra vấn đề, tại sao Tống Thiên Diêu có thể dùng kế hoạch đó để dụ ngũ thúc ra. Kết quả điều tra tới điều tra lui, lại điều tra ra nhị ca.

- A Hiệp?

Lâm Hiếu Tắc sững người, đôi mắt cẩn thận quan sát biểu cảm trên gương mặt Lâm Hiếu Hòa, thoạt đầu không hiểu rồi sau đó nghiêm nghị nói:

- A Hòa, có những lời ngươi phải suy nghĩ kỹ rồi mới nói. A Hiệp không thể làm chuyện như vậy, nếu hắn không hài lòng với ngươi và A Sâm, mười năm trước ở Quảng Châu đã có thể…

- Đại ca, huynh nghĩ ta là người thế nào chứ, ta sẽ không nghi ngờ nhị ca đâu. Những năm qua nhị ca đã làm bao nhiêu việc cho gia đình, mọi người đều thấy rõ, chỉ là…

Lâm Hiếu Hòa mở miệng cười khổ giải thích cho mình, dùng lòng bàn tay xoa trán, có vẻ khá phiền não:

- Chỉ là ta không hiểu tại sao nhị ca lại đi gặp người của Tống Thiên Diệu, cố tình vẽ rắn thêm chân. Có lẽ đến giờ nhị ca vẫn chưa nhận ra chính vì việc nhỏ nhặt không đáng kể mà hắn làm, đã hại chết ngũ thúc lục thúc.

- Ngươi nói cho ta biết, là muốn ta nói chuyện với A Hiệp?

Lâm Hiếu Tắc hơi nhướng mày, hỏi Lâm Hiếu Hòa.

Lâm Hiếu Hòa gật đầu:

- Ta nghi ngờ nhị ca đã biết việc này có thể thất bại vì hắn, chỉ là hắn vẫn im lặng không nói, trong lòng có lẽ đã đầy ắp mặc cảm tội lỗi. Chuyện này hắn đè nén trong lòng sẽ dễ làm hỏng bản thân. Vốn dĩ vì chuyện ngũ thúc lục thúc, nhị ca đã có chút bất mãn với ta, giờ để ta là đứa em đi nói chuyện với nhị ca, không bằng đại ca ngươi thích hợp hơn. Hiện giờ Lâm gia bên ngoài có kẻ dòm ngó, không thể để nhị ca trong lòng còn vướng mắc làm hỏng tình cảm, mấy anh em cùng chung hoạn nạn, đoàn kết một lòng mới là gốc rễ của gia đình hòa thuận.

- Ta sẽ đi gặp A Sát.

Lâm Hiếu Tắc vỗ vai Lâm Hiếu Hòa:

- Ngươi làm đúng.

…

Tống Thiên Diệu nhìnThẩm Bật trước mặt không giấu được vẻ phấn khích, cười hỏi:

- Sao thế, vui vẻ như vậy, có phải là không định thu dọn hành lý đi bang Sabah của Malay nữa không?

- Đương nhiên phải đi, đi Malay du lịch một chuyến cũng không tệ.

Thẩm Bật cười với Tống Thiên Diệu:

- Nhưng món quà ngươi tặng ta, ta thấy có lẽ tạm thời dùng không đến.

Tống Thiên Diệu sững người:

- Ý gì?

- Hiện giờ Mores đã bị hội đồng quản trị oanh tạc đến đau đầu muốn nứt, Trung Quốc thái độ cứng rắn, nếu tiếp tục bế tắc, số liệu hội đồng quản trị tính toán là chỉ để duy trì trạng thái đóng cửa chi nhánh nội địa với chi phí cơ bản nhất, mỗi năm cũng cần từ 2,5 triệu đến 4 triệu đô la Hồng Kông.

- Đây là con số cơ bản nhất, cũng có nghĩa là kéo dài càng lâu, tổn thất càng lớn. Nhưng muốn đàm phán thì phía Trung Quốc lại hoàn toàn không có chỗ thương lượng, muốn khôi phục hoạt động kinh doanh hoặc bàn về phát triển, bắt buộc phải theo tỷ giá quy đổi mà phía Trung Quốc đưa ra để cho khách hàng nội địa rút tiền, HSBC không trả nổi.

- Thời nội chiến Trung Quốc, pháp tệ mất giá thành cái gì, mọi người đều biết, một người dân Trung Quốc bình thường có thể cũng lấy ra được sổ tiết kiệm vài chục triệu đến trăm triệu pháp tệ. Mà nếu quy đổi theo thời kỳ ổn định khi 20.000 pháp tệ mua được một căn nhà, có 100 khách hàng có sổ tiết

kiệm 1 tỷ pháp tệ đến chi nhánh HSBC đổi tiền, có thể khiến nửa HSBC lỗ vốn.

- Đây là một tình thế bế tắc, bất kể sau này phát triển thành thế nào, Mores từ chức vì lỗi lầm đã là định cục, chỉ là vấn đề thời gian, dù sao chính vì quyết định ban đầu của hắn mà khiến HSBC hiện giờ rơi vào tình thế bị động khó xử như vậy.

Thẩm Bật khuấy ly cà phê trước mặt với tâm trạng phấn chấn, nói với Tống Thiên Diệu.

Sau khi biết HSBC gặp sóng gió từ miệng John Pao, Tống Thiên Diệu đã liên lạc với Thẩm Bật, người chuẩn bị đến nhận việc tại chi nhánh Malay trong thời gian tới. Nhận được điện thoại của Tống Thiên Diệu, Thẩm Bật lập tức hăm hở ra gặp Tống Thiên Diệu, vẻ thất vọng trước đó đã biến mất không thấy.

Tống Thiên Diệu tạt nước lạnh vào Thẩm Bật:

- Nói nhiều như vậy, liên quan gì đến ngươi, ngươi bây giờ chỉ là một quản lý khách hàng nhỏ bé, ai lên đài ngươi chẳng phải đi Malay như nhau.

- Không giống nhau, Mores xuống đài, người thứ hai thứ ba mà hắn chỉ định kế vị cùng một phe với hắn, chắc cũng khó được đưa lên đài, ngược lại người thứ tư kế vị trước đây, phó tổng giám đốc phụ trách khu vực Đông Nam Á của ngân hàng HSBC là ngài Turner, có hy vọng nhất kế nhiệm vị trí chủ tịch mà Mores để lại. Ngài Turner ban đầu là người phản đối khi Mores kiên quyết giữ lại chi nhánh nội địa Trung Quốc, chuẩn bị làm ăn với Đảng Cộng sản, ông ta chủ trương dùng biện pháp bao vây mở rộng, trước tiên mở rộng ảnh hưởng của HSBC ở khu vực châu Á, dùng cách bao vây để cuối cùng thử quay lại thị trường Trung Quốc.

Chương 679. Mưu kế (2)

Thẩm Bật nhìn về phía Tống Thiên Diệu:

- Ban đầu ta được điều đến chi nhánh Nhật Bản, chính là ngài Turner này ký văn bản, gọi ta về cũng là ông ta ký văn bản, duy chỉ có lần này đi Malay là lệnh của Mores, nên nếu ngài Turner thật sự trở thành giám đốc mới của HSBC, ta có lẽ sẽ không phải đi Sabah để bị nắng đen như than nữa.

- Cũng có nghĩa là, bất kể HSBC cân nhắc lựa chọn nào, là quy đổi hay từ chối quy đổi, thực ra HSBC đều phải đối mặt với tình huống tổn thất to lớn, không biết vị Turner này có bụng dạ…

- Turner vốn luôn tin vào lợi ích là trên hết. Nếu Turner trở thành tổng giám đốc mới của HSBC, ta nghĩ rằng, cơ hội để ngươi nắm được bất động sản và tài sản của nhà họ Lâm trong tay HSBC sẽ cao hơn nhiều so với thời kỳ Morse tại vị.

Thẩm Bật hạ thấp giọng, hắn biết Tống Thiên Diệu gặp hắn không gì khác ngoài việc muốn biết tình hình hiện tại của HSBC.

Hiện nay HSBC đang phải đối mặt với việc hoặc là từ bỏ hoàn toàn các chi nhánh, tài sản, bất động sản và tài sản bị Trung Quốc tạm thời đóng băng ở hơn chục thành phố nội địa Trung Quốc, hoặc là tuân theo yêu cầu của Trung Quốc, ngoan ngoãn quy đổi các chứng chỉ tiền gửi những năm trước, chảy máu nặng nề. Dù là cắt tay để cứu mạng hay là hy sinh nuôi hổ, cả hai đều khiến HSBC tổn thất lớn. Và để cầm máu, HSBC chắc chắn sẽ bán đi nhiều bất động sản, tài sản mà họ đang quản lý thế chấp để thu hồi tổn thất.

Vì vậy Thẩm Bật mới nói với Tống Thiên Diệu rằng, nếu Turner lên nắm quyền, cơ hội của Tống Thiên Diệu sẽ lớn hơn bây giờ.

- Ngươi có biết Trung Quốc có câu thành ngữ gọi là ‘bảo hổ lột da’ không?

Tống Thiên Diệu nói với Thẩm Bật:

- Ta đoán dù HSBC có chịu bán cho ta những bất động sản thế chấp đó, họ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lấy lợi từ ta, chẳng hạn như góp vốn vào việc làm ăn của ta, đó là thủ đoạn quen thuộc của ngân hàng.

- Tống, ngươi không thể đòi hỏi ngân hàng phải có tình cảm. Như ta đã nói, ngân hàng là tổ chức tài chính thuần túy, lợi nhuận là mục đích duy nhất. Ngân hàng giúp ngươi có được thứ ngươi muốn, đương nhiên ngươi cũng phải trả giá, ngân hàng không phải là tổ chức từ thiện.

Thẩm Bật nghe Tống Thiên Diệu nhắc đến thủ đoạn thường dùng trước đây của HSBC ở Hồng Kông, lập tức lên tiếng giải thích.

Tống Thiên Diệu nâng tách cà phê lên uống một ngụm:

- Ta biết, và không cho rằng HSBC làm vậy là sai. Ta thích kiểu giao dịch công bằng ngang giá thuần túy này.

- Tuy nhiên hiện tại có vẻ Hi Chấn Trí Nghiệp vẫn chưa có ý định chính thức tiếp xúc với HSBC, không có bất kỳ tin tức nào truyền ra nói rằng họ dùng tài sản hoặc bất động sản thế chấp vay tiền từ HSBC.

Thẩm Bật cũng nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, Nhan Hùng đang vội vã bước xuống từ chiếc xe bên ngoài, có vẻ

như đang chuẩn bị đi về phía quán cà phê của khách sạn Doris:

- Ngươi nói HSBC tốt như vậy, đương nhiên ta cũng phải tìm mọi cách để khiến nhà họ Lâm đem tài sản của họ thế chấp cho HSBC.

…

- Tống tiên sinh, Vô Đầu gặp chuyện rồi.

Nhan Hùng bước vào từ bên ngoài quán cà phê, không kịp để ý đến việc Thẩm Bật vẫn còn ở đó, liền ghé sát tai Tống Thiên Diệu nói.

Tống Thiên Diệu nghiêng mặt nhìn về phía Nhan Hùng đang có vẻ hơi căng thẳng:

- Chuyện gì?

- Vô Đầu bị đình chỉ công tác, trong câu lạc bộ Kim Nguyên do hắn điều hành bị lục soát ra súng ống và thuốc phiện. Dù không thể buộc tội hắn tàng trữ vũ khí và ma túy, nhưng tội bao che cho người khác buôn bán ma túy và tàng trữ vũ khí trái phép, làm ô dù cho xã hội đen cũng không thể thoát được.

Nhan Hùng nói với Tống Thiên Diệu:

- Hiện tại Vô Đầu đã bị giam giữ, địa bàn và thuộc hạ của hắn đang rối loạn.

Thẩm Bật thấy có người khác đến, cũng không ở lại nữa, đứng dậy nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta đi trước.

- Lục ca, giúp ta tiễn Thẩm tiên sinh ra cửa.

Tống Thiên Diệu gọi Hoàng Lục ở bên cạnh giúp tiễn Thẩm Bật ra cửa, còn mình thì vòng tay ôm vai Nhan Hùng, ấn Nhan Hùng ngồi xuống bên cạnh mình.

- Lưu Phúc, Lý Tựu Thắng, quỷ lão, là bên nào động thủ với hắn?

Giọng Nhan Hùng mang theo sự lo lắng:

- Lý Tựu Thắng, Lý Tựu Thắng đã ra tay trước rồi mới báo cáo, sau khi làm xong toàn bộ sự việc mới báo cáo cho Lưu Phúc và quỷ lão.

Không tính hắn Nhan Hùng, Lam Cương là người đầu tiên hoàn toàn theo về phía Tống Thiên Diệu trong số các cảnh sát. Những người Hoa trong lực lượng cảnh sát đều quen tìm một cây cột chống trời để dựa vào, Lam Cương cũng coi như là có gan dạ, đặt cược cả bản thân mình vào Tống Thiên Diệu, người hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng coi là một người giàu có.

Hiện giờ Nhan Hùng đã đứng vững chân, và Nhan Hùng còn khác với Lam Cương, Nhan Hùng hiện tại không chỉ có Tống Thiên Diệu, hắn còn là người đại diện trên bến tàu của Chử Hiếu Tín. Liên quan đến việc làm ăn ở bến tàu, Nhan Hùng đều có thể giúp Chử Hiếu Tín xử lý công việc. Những người khác dù có muốn động chút tâm tư với Nhan Hùng, không sợ Tống Thiên Diệu thì cũng phải cân nhắc hậu quả của việc đắc tội với Chử Hiếu Tín và nhà họ Chử.

Thế nhưng sau lưng Lam Cương chỉ có một chỗ dựa duy nhất là Tống Thiên Diệu, hơn nữa Lam Cương vì chuyện của Tống Thiên Diệu mà thực sự liều mạng, đích thân giúp Tống Thiên Diệu ra tay giết một tên quỷ lão, chân còn trúng đạn, coi như là người thân tín bên cạnh Tống Thiên Diệu, nếu lần này Lam Cương gặp chuyện, Tống Thiên Diệu không bảo vệ được Lam Cương, người ngoài…

Chương 680. Nâng cốc

- Lý Tựu Thắng cái lão già khốn kiếp, sắp về hưu rồi mà vẫn không biết điều, bất kể hắn nhận lợi ích của ai, nếu ta để hắn dễ dàng xử lý Vô Đầu như vậy, những người khác làm việc cho ta sẽ nghĩ sao?

Tống Thiên Diệu lấy một điếu thuốc từ hộp thuốc:

- Để hắn về hưu sớm đi, hắn thích nhận tiền, thì để hắn về nhà nhận tiền triệt để, đến Du Ma Địa, đưa Lê Hữu Dân đến phòng khách sạn, ta đợi hắn trong phòng khách, rồi đi nói với Vô Đầu, để hắn yên tâm ở trong đó coi như đi nghỉ, đợi Lý Tựu Thắng đến quỳ lạy xin lỗi hắn.

- Lê Hữu Dân?

Nhan Hùng lấy bật lửa của mình ra, giúp Tống Thiên Diệu châm thuốc:

- Hắn cũng sắp về hưu rồi.

- Gọi hắn đến.

Tống Thiên Diệu nhả một hơi khói:

- Những chuyện khác khi hắn đến ngươi sẽ tự biết.

Nhan Hùng dứt khoát xoay người đi ra ngoài.

Chưa đầy một giờ sau, Lê Hữu Dân đã theo bước chân vội vã của Nhan Hùng đi vào phòng khách sạn nơi Tống Thiên Diệu đang ở.

- Tống tiên sinh.

Khi Hoàng Lục mở cửa phòng, Lê Hữu Dân nặn ra một nụ cười thân thiết trên mặt, chào hỏi Tống Thiên Diệu đang ngồi

trên ghế sofa đọc báo tiếng Anh.

Tống Thiên Diệu đặt tờ báo trong tay xuống, khóe miệng nở một nụ cười:

- Lê sir, lại đây ngồi.

Lê Hữu Dân bước đến chỗ ngồi bên cạnh Tống Thiên Diệu, cẩn thận ngồi xuống, Nhan Hùng thì ngồi ở phía bên kia của Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu cầm điếu xì gà trên bàn ném cho Lê Hữu Dân:

- Có một tên cảnh sát làm việc cho ta tên là Vô Đầu, hắn gặp chuyện rồi, Lê sir đã biết chưa?

- Nghe A Hùng nói với ta rồi, nhưng ta ở khu Cửu Long Du Ma Địa, Vô Đầu ở Trung Hoàn Hồng Kông, ta không giúp được gì, nếu Tống tiên sinh muốn ta giúp hẹn Lưu lão tổng, thì ta có thể sắp xếp ngay lập tức.

Lê Hữu Dân vừa nghịch điếu xì gà vừa nói với Tống Thiên Diệu.

Đối với Tống Thiên Diệu, Lê Hữu Dân đã hoàn toàn không còn oán hận, đối phương nói được làm được, thời gian trước còn nhờ Lâu Phượng Vân giúp lấy tên em rể của Lê Hữu Dân mở một xưởng tóc giả, ưu tiên cho hắn ba bộ máy, tuy sản lượng không cao, nhưng mỗi tháng kiếm vài vạn đồng rất dễ dàng, lại đưa em rể hắn vào hiệp hội ngành tóc giả, như vậy dù Lê Hữu Dân về hưu, cũng không đến nỗi để cả gia đình giảm mức sống, yên ổn làm ăn, qua vài năm chưa chắc đã không thể trở thành thành viên phòng thương mại địa phương, hoàn thành sự chuyển đổi từ cảnh sát sang thương nhân.

Vì vậy khi Tống Thiên Diệu nói có việc muốn gặp hắn, Lê Hữu Dân không từ chối, dứt khoát đi theo Nhan Hùng đến đây.

Sau khi nghe Nhan Hùng nói xong chuyện của Vô Đầu, hắn cho rằng Tống Thiên Diệu gặp hắn, nhiều khả năng là

muốn thông qua mối quan hệ của hắn, hẹn tổng thanh tra Lưu Phúc ra gặp mặt, tìm cách bảo lãnh Vô Đầu ra ngoài.

- Chuyện này tạm thời không cần phiền Lưu lão tổng, ta muốn nói rõ với ngươi trước, Lê sir, ngươi có hứng thú tiếp tục phục vụ cho cảnh sát Hồng Kông thêm vài năm nữa không?

Tống Thiên Diệu cũng cầm một điếu xì gà, dùng kéo cắt xì gà trên bàn cắt đầu xì gà, rồi dùng bật lửa từ từ đốt và hỏi.

Tim Lê Hữu Dân đập mạnh vài cái vì câu nói này của Tống Thiên Diệu, nếu có đường, có tiền, cảnh sát nào không muốn ngồi ở vị trí thanh tra càng lâu càng tốt, Lê Hữu Dân chính vì tuổi tác khó xử, thêm vào đó thương hội Đông Hoàn cũng không định giúp hắn bỏ tiền tranh giành, nên mới nghĩ đến chuyện về hưu, nếu có đại lão bản chịu bỏ tiền, Du Ma Địa là nơi phong thủy tốt như vậy, Lê Hữu Dân đương nhiên không muốn nhường cho người khác.

Nghĩ đến đây, Lê Hữu Dân cúi đầu cười ngượng ngùng, giơ năm ngón tay ra:

- Không giấu gì Tống tiên sinh, làm cảnh trưởng không ai là không muốn tiếp tục nhiệm kỳ, nhưng dù là tiếp tục nhiệm kỳ hay thăng chức, chi phí cần thiết quá cao, chỉ dựa vào số tiền ta kiếm được những năm qua hoàn toàn không đủ, đặc biệt là bọn quỷ tây giờ cũng đã ranh ma, biết khu vực nào ở Hồng Kông Cửu Long là béo bở, như vị trí cảnh trưởng Du Ma Địa này, ta muốn tiếp tục nhiệm kỳ, ít nhất cũng cần số tiền này.

- Nếu thăng chức thì cần bao nhiêu tiền?

Tống Thiên Diệu ngậm điếu xì gà hỏi Lê Hữu Dân.

Lê Hữu Dân do dự một chút, rồi dứt khoát lật ngược năm ngón tay lại:

- Nếu là thăng chức không theo quy trình thông thường, thì gấp đôi số đó, còn thăng chức bình thường cũng phải 70-80 vạn mới xong, dù sao vị trí cảnh trưởng này mà lên nữa là tổng cảnh trưởng một khu vực rồi.

- Lý Tựu Thắng có cơ sở gì không? Nếu ngươi có thể làm hắn mất mặt, ta bỏ ra 100 vạn, đưa ngươi lên vị trí tổng cảnh trưởng Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu nghiêm túc nói với Lê Hữu Dân.

Điếu xì gà trong tay Lê Hữu Dân rơi xuống đất đánh "bộp" một tiếng!

- Tống tiên sinh…

Khóe miệng Lê Hữu Dân hơi run rẩy, không dám tin vào những lời Tống Thiên Diệu vừa nói.

Mọi người không phải người thân hay họ hàng gì, hắn Lê Hữu Dân cũng không phải người Triều Châu, mà là người Đông Hoàn, hơn nữa cũng không phải người thân tín của Tống Thiên Diệu, cũng chưa từng giúp Tống Thiên Diệu làm việc gì đắc lực, nhiều lắm là giúp Lam Cương xử lý hiện trường tai nạn một lần, vậy mà bây giờ Tống Thiên Diệu lại mở miệng nói sẵn sàng bỏ tiền ra, hơn nữa không phải giúp hắn tiếp tục làm cảnh trưởng Du Ma Địa, mà là thăng chức, ngồi vào vị trí tổng cảnh trưởng khu Hồng Kông của Lý Tựu Thắng?

Chương 681. Việc đến nơi cần phải mạnh dạn (1)

Tống Thiên Diệu đứng dậy khỏi ghế sofa, kẹp điếu xì gà đi đến góc phòng khách trước tủ rượu, ngắm nhìn các loại rượu bày trong đó, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

- Lý Tựu Thắng đắc tội với người của ta, đương nhiên phải cho hắn một bài học, nếu không người ngoài thấy ta ngay cả việc trả thù cho thuộc hạ cũng không làm được, sau này làm sao mọi người giúp ta làm việc? Hơn nữa ngươi ngồi vào vị trí tổng cảnh trưởng Hồng Kông, vị trí cảnh trưởng Du Ma Địa, Hùng ca vừa hay có thể tiếp nhận, còn vị trí Hùng ca để trống, tự nhiên sẽ giao cho Vô Đầu, Hồng Kông có nhiều cảnh trưởng như vậy, ta chỉ từng tiếp xúc với Lê sir ngươi, đương nhiên sẽ nghĩ đến ngươi đầu tiên.

- Ta… Tống tiên sinh, ta…

Lê Hữu Dân xúc động nhìn bóng lưng Tống Thiên Diệu, không biết nói gì.

Bên cạnh, đầu óc Nhan Hùng cũng ù đi, Tống Thiên Diệu quả nhiên bình thường không quan tâm đến bọn họ, nhưng vào thời điểm quan trọng cần hào phóng, lại không hề do dự, thậm chí còn muốn bỏ tiền mua liên tiếp ba vị trí trong lực lượng cảnh sát!

Một tổng cảnh trưởng, một cảnh trưởng, một thám mục cấp cao, Nhan Hùng là cảnh sát, rất rõ giá cả cần thiết cho những vị trí này, nếu Tống Thiên Diệu thực hiện lời nói của hắn, ít nhất cần bỏ ra 200 vạn!

Những người giàu có hoặc thương hội đó, cho dù là nâng đỡ người của mình, cũng hiếm khi thực sự bỏ ra nhiều tiền như vậy, ngay cả tổng Hoa thám trưởng Lưu Phúc đường đường, chi phí thăng tiến cũng dựa vào thương hội Đông Hoàn bỏ ra, chứ không phải dựa vào một người giàu có nào đó, bởi vì đối với nhiều người giàu có, bỏ ra một khoản tiền lớn để nâng đỡ một đồng hương lên vị trí tổng cảnh trưởng đã không còn đáng giá, thông thường đến vị trí cảnh trưởng đã có thể giúp thương hội làm được nhiều việc rồi.

- Này, đừng vội xúc động, Lý Tựu Thắng hiện giờ vẫn còn đó, ngươi muốn làm tổng cảnh trưởng, phải thể hiện năng lực, làm hắn mất chức, tiền ta lo, nhưng năng lực là của chính ngươi, Lê sir, nếu ngươi không có năng lực, không xử lý được Lý Tựu Thắng, thì coi như ta chưa từng nói những lời này hôm nay.

Tống Thiên Diệu ngắm nghía tủ rượu một hồi lâu, mới mở cửa tủ, chọn ra một chai rượu vang đưa cho Hoàng Lục, bảo hắn giúp mở ra.

Không chỉ Lê Hữu Dân, ngay cả Nhan Hùng bên cạnh vì vị trí cảnh trưởng này mà nảy sinh ý định giết Lý Tựu Thắng, có đại thủy quản chịu bỏ tiền ra, thì ai cản đường mình cứ giết luôn!

Lê Hữu Dân ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt lúc vui mừng khôn xiết lúc độc ác, cuối cùng mới ngẩng đầu lên, nói với Tống Thiên Diệu đang cầm ba chiếc ly pha lê cao cổ đi tới:

- Tống tiên sinh, ngài thực sự chịu bỏ tiền ra sao?

- Hai giờ sau, ta sẽ cho người chuyển một trăm vạn vào tài khoản ngân hàng của xưởng tóc giả của em rể ngươi. Lúc trước nói giúp ngươi mở xưởng thì đã giúp ngươi mở xưởng, bây giờ nói bỏ tiền ra nâng đỡ ngươi làm tổng thám mục, cũng sẽ không nuốt lời.

Tống Thiên Diệu rót rượu vang vào ba chiếc ly, rót xong, hắn cầm một ly đưa cho Lê Hữu Dân, nhe răng cười nói với Lê Hữu Dân:

- Gần đây ta quả thật hơi thiếu tiền, nhưng tiền cần tiêu, Tống Thiên Diệu ta chưa bao giờ keo kiệt.

Lê Hữu Dân nhận lấy ly rượu vang đỏ sáng như hổ phách:

- Chậm nhất hai ngày nữa, ta sẽ giúp Tống tiên sinh, cũng giúp chính mình, giải quyết xong tên Lý Tựu Thắng này.

- Nâng ly, Lê sir, chúc mừng ngươi sắp thăng chức.

Tống Thiên Diệu cũng nâng ly rượu vang lên, chạm ly với Lê Hữu Dân, thản nhiên nói.

…

Thân hình hơi béo phì của Lưu Phúc đứng dậy khỏi ghế, bước đến trước mặt Lê Hữu Dân đang đứng đối diện:

- Giúp Tống Thiên Diệu giải quyết Lý Tựu Thắng? Tống Thiên Diệu nâng đỡ ngươi thay vị trí của Lý Tựu Thắng? Ngươi ngu ngốc à?

- Lão tổng, ngài có giúp ta không?

Lê Hữu Dân nhìn thẳng vào Lưu Phúc, không để ý đến lời quở trách của Lưu Phúc, mà hỏi ngược lại.

Lưu Phúc dùng ngón tay chọc chọc vào trán Lê Hữu Dân:

- Ngươi đã nhiều tuổi, từng trải đủ chuyện, hẳn phải biết lời nói của người giàu nhiều lắm chỉ tin được một nửa, Tống Thiên Diệu nói bỏ tiền ra nâng đỡ ngươi thì thật sự nâng đỡ ngươi sao? Hắn muốn mượn đao giết người, để ngươi thay hắn giải quyết Lý Tựu Thắng, trả thù cho thuộc hạ Vô Đầu của hắn, ngươi đâu phải người của hắn, làm sao hắn có thể nâng đỡ ngươi lên đầu được!

- Ta đã kiểm tra tài khoản ngân hàng, hiện có một trăm vạn nằm trong tài khoản, có thể rút ra bất cứ lúc nào.

Lê Hữu Dân nói với Lưu Phúc:

- Ta chưa từng thấy người giàu nào như Tống Thiên Diệu, trước khi làm việc đã đưa tiền ra trước, có một trăm vạn này, bây giờ ta dù không làm việc, cũng có thể giữ ngay được vị trí thám mục Du Ma Địa, điều này có tính là Tống Thiên Diệu có thành ý không?

- Không được, ta không đồng ý.

Lưu Phúc sững người, không ngờ Tống Thiên Diệu lại đưa tiền cho Lê Hữu Dân trước, nhưng sau đó hắn lập tức từ chối, quay người ngồi lại sau bàn làm việc, nhìn Lê Hữu Dân đang nhìn chằm chằm vào mình:

- Ngươi theo ta bao nhiêu năm nay, ta sẽ không thấy ngươi có cơ hội thăng tiến mà cản đường ngươi, chỉ là lần này khác, tên tiểu sa triển Vô Đầu bị Lý Tựu Thắng giải quyết, không đơn giản như vẻ bề ngoài, ta nghe nói Tống Thiên Diệu hiện có liên quan với nhà họ Lâm, có khi chính là người nhà họ Lâm bảo Lý Tựu Thắng làm việc, bây giờ ngươi liều lĩnh nhúng tay vào, nếu xảy ra chuyện, ngươi là người của ta, lúc đó ta giúp ngươi hay thấy chết mà không cứu? Giúp ngươi tức là đối đầu với nhà họ Lâm, đến lúc đó người của Đông Hoàn thương hội chất vấn ta, ta trả lời thế nào? Rất có thể Tống Thiên Diệu muốn nhân cơ hội này lôi kéo Đông Hoàn thương hội xuống nước.

Chương 682. Việc đến nơi cần phải mạnh dạn (2)

Tuy Lưu Phúc trông có vẻ hơi béo phì ngu ngốc, nhưng ngồi được vị trí tổng Hoa thám trưởng, thống lĩnh toàn bộ cảnh sát mặc thường phục Hồng Kông, đầu óc tất nhiên không thể ngu ngốc như vẻ bề ngoài, ngược lại rất linh hoạt, suy nghĩ cũng sâu xa hơn Lê Hữu Dân.

Nước đục này, nếu Lê Hữu Dân nhúng tay vào, người ngoài đều biết Lê Hữu Dân là tâm phúc thân tín của Lưu Phúc, nếu Lê Hữu Dân xảy ra chuyện, Lưu Phúc hắn không tỏ thái độ, sau này làm người thế nào? Nhưng nếu tỏ thái độ ủng hộ Lê Hữu Dân, tức là đối đầu với nhà họ Lâm, vạn nhất thương hội Đông Hoàn vì thế mà không hài lòng, lúc đó Lưu Phúc hắn rất khó chống đỡ nổi.

- Ta chỉ giải quyết Lý Tựu Thắng, không quan tâm đến mối quan hệ giữa nhà họ Lâm và Lý Tựu Thắng, Lý Tựu Thắng gặp vấn đề, nhà họ Lâm vẫn có thể tìm người khác tiếp tục gây sự, đến lúc đó ta sẽ không nhúng tay nữa.

Lê Hữu Dân tiếp tục lên tiếng với thái độ khá cứng rắn.

Hắn không quan tâm Đông Hoàn thương hội có thái độ gì, nhưng cả đời hắn Lê Hữu Dân, cơ hội đoạt được chức tổng thám mục như thế này sẽ không có nhiều, nếu bỏ lỡ chưa chắc sau này còn có, đó là tổng thám mục đấy, đó là một trăm vạn đô Hồng Kông đấy! Tổng thám mục khu Hồng Kông, nếu làm tốt, Tống Thiên Diệu chưa chắc không thể nâng đỡ hắn lên ngồi ghế tổng Hoa thám trưởng mà Lưu Phúc đang ngồi.

Thấy Lê Hữu Dân vẫn kiên quyết muốn đối phó với Lý Tựu Thắng, Lưu Phúc đập bàn nói:

- Ngươi bảo không nhúng tay thì không nhúng tay! Một trăm vạn làm ngươi không chỉ mù mắt mà còn hỏng cả đầu óc sao?

- Lão tổng, từ khi vào cảnh sát ta đã đi theo ngài, bao nhiêu năm hầu hạ trước sau, giờ ta có cơ hội thử một phen…

Lê Hữu Dân theo bên cạnh Lưu Phúc đã lâu, thấy Lưu Phúc mở miệng nổi giận, phản ứng đầu tiên của hắn là hạ giọng xuống, vẫn hy vọng được Lưu Phúc gật đầu.

Lưu Phúc thấy Lê Hữu Dân nhắc đến những năm tháng trung thành theo mình, cũng hạ giọng xuống một chút, dang hai tay:

- A Hữu, bao nhiêu năm làm huynh đệ, nếu ngươi có cơ hội, ta nhất định ủng hộ ngươi, nhưng bây giờ Tống Thiên Diệu không biết đang giở trò gì, dính vào chuyện này, muốn rút ra sẽ rất khó.

- Ta muốn thử một lần.

Lê Hữu Dân thấy Lưu Phúc vẫn không chịu, ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói.

Lưu Phúc chống hai tay lên bàn, ánh mắt sắc bén:

- Ta không cho phép ngươi đi, trả tiền lại cho Tống Thiên Diệu, ta sẽ cho người theo dõi ngươi, nếu ngươi dám tự ý hành động, ta sẽ lập tức bắt ngươi lại! Ta làm vậy là giúp ngươi đấy!

…

Nhan Hùng nói với Tống Thiên Diệu:

- Lý Tựu Thắng là người rất được bọn quỷ lão coi trọng, hắn không có chỗ dựa lớn nào, chỉ dựa vào việc theo đúng

người, nịnh bợ bọn quỷ tử mà nổi lên.

- Có thể nịnh bợ đến chức tổng thanh tra cũng là bản lĩnh.

Tống Thiên Diệu đẩy mười vạn tiền mặt mà Hoàng Lục vừa mang đến về phía Nhan Hùng:

- Lấy số tiền này đi lo lót cho những người trong cảnh sát, kể cả Lý Tựu Thắng, nói là mười vạn để giúp Vô Đầu mua một chức giáng cấp, tốt nhất là giữ được thân phận cảnh sát, đợi vài ngày nữa, ta sẽ tự mình hẹn Lý Tựu Thắng cùng ăn cơm.

- Thật sự mời hắn ăn cơm sao?

Nhan Hùng nhận lấy tiền mặt, nhìn Tống Thiên Diệu không hiểu.

Tống Thiên Diệu nhìn Nhan Hùng, cười một tiếng:

- Làm sao có thể, dù chức quan của Vô Đầu có nhỏ đến đâu, hắn cũng là người của ta Tống Thiên Diệu, hắn động đến Vô Đầu, làm sao ta có thể cùng hắn ăn cơm được, ta đã hẹn Tín thiếu cùng ăn tối, chuẩn bị xử lý Lý Tựu Thắng.

- Không phải để Lê Hữu Dân đi giải quyết Lý Tựu Thắng sao?

- Lê Hữu Dân đương nhiên muốn xử lý Lý Tựu Thắng, nhưng hắn là người Đông Hoàn, lại có Lưu Phúc đè trên đầu, muốn động thủ không dễ dàng như vậy, chỉ là dùng một trăm vạn vẽ một cái bánh cho hắn, đến lúc bắt hắn giao ra vị trí cảnh trưởng đồn Du Ma Địa, hắn sẽ tâm phục khẩu phục nhận thua, đừng trách ta không cho hắn cơ hội.

Tống Thiên Diệu nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng lòng chùng xuống, quả nhiên, lời của Tống Thiên Diệu không thể tin tùy tiện, nghe ý tứ này, rõ ràng Tống Thiên Diệu lại đào hố chuẩn bị hại người.

- Tống tiên sinh, Lê Hữu Dân…

- Nhận tiền của ta mà không làm việc, hắn sẽ làm thế nào?

Nhan Hùng không chút do dự:

- Đương nhiên là trả lại tiền cho Tống tiên sinh.

Lê Hữu Dân không phải kẻ ngu, nếu không làm việc, hắn không dám nuốt một trăm vạn đô Hồng Kông mà Tống Thiên Diệu đã gửi vào tài khoản của hắn, chắc chắn sẽ trả lại.

- Nhận tiền dễ, trả tiền lại rất khó.

Tống Thiên Diệu nói với Nhan Hùng:

- Ta tin tưởng hắn như vậy, đưa tiền cho hắn trước, nhưng hắn lại không giải quyết được, cuối cùng đùn đẩy trách nhiệm trả lại tiền, như vậy là đã trở thành kẻ thù của ta, vậy ta xử lý Lý Tựu Thắng xong, lại xử lý hắn cũng danh chính ngôn thuận, thương hội Đông Hoàn cũng đành bó tay, đúng không? Đến lúc đó một trăm vạn đó, sẽ để ngươi lấy đi ngồi vào vị trí cảnh trưởng Du Ma Địa.

Nhan Hùng bây giờ chỉ tò mò một chuyện, đầu óc của Tống Thiên Diệu rốt cuộc nghĩ thế nào.

Khi gặp Lê Hữu Dân nói những lời đó, không chỉ Lê Hữu Dân kích động, ngay cả hắn Nhan Hùng cũng đã tin, đưa Lê Hữu Dân lên vị trí tổng thanh tra khu Hồng Kông, hắn tiếp nhận vị trí cảnh trưởng Du Ma Địa, Lam Cương tiếp nhận vị trí thám mục cao cấp Vượng Giác, nghe có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng bây giờ xem ra, Lê Hữu Dân trăm phần trăm đã bị Tống Thiên Diệu hại rồi.

Chương 683. Vượt biển đến hẹn (1)

Thấy Nhan Hùng muốn nói lại thôi, Tống Thiên Diệu hỏi:

- Có phải ngươi cảm thấy những lời nói với Lê Hữu Dân nghe cũng không tệ?

- Tống tiên sinh, để Lê Hữu Dân có mối quan hệ tốt với ngươi vẫn tốt hơn là trở mặt thành thù chứ.

Nhan Hùng vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa chỗ ngực áo sơ mi đang mở phanh vừa hỏi.

Tống Thiên Diệu nói:

- Hắn nhận tiền mà không làm việc, đắc tội với ta trước, cũng không tính là trở mặt thành thù. Huống chi, nếu Lê Hữu Dân có gan dạ như ngươi, làm tổng thám mục cũng không phải không có cơ hội. Ta cho hắn cơ hội, hắn không nắm bắt được thì đừng trách ta. Nếu hắn chịu đối phó với Lý Tựu Thắng, ta nói được làm được. Hắn có một bà vợ người Triều Châu, dù sao cũng có thể kết giao quan hệ với người Triều Châu, xem hắn có nắm bắt được hay không. Việc đến nơi rồi cần phải mạnh dạn, không có gan dạ, làm đàn ông còn không xong, còn nói gì đến chuyện làm việc.

…

Bên cạnh Đường Bá Kỳ đặt hai lon bia, hắn ngồi xuống cầu tàu Hoàng Hậu với tư thế phóng khoáng, thỉnh thoảng lại uống một ngụm bia, rồi thảnh thơi ngắm cảnh đêm cảng Victoria trước mặt. Cách đó hơn chục mét trên mặt biển, có một chiếc thuyền nhỏ đang trôi theo sóng, trên đó ngồi một

ông già người da trắng, thản nhiên uống bia câu cá dưới màn đêm. Thấy Đường Bá Kỳ ngồi trên cầu tàu uống bia, ông già còn giơ lon bia của mình lên mỉm cười với Đường Bá Kỳ, Đường Bá Kỳ cũng giơ bia lên nói với ông già một câu chúc câu được nhiều cá, thu hoạch đầy thuyền.

Rất có thể đó là một quý ông già người Anh hoặc một viên chức già ở Hồng Kông, cởi bỏ bộ vest cứng nhắc ban ngày, tối đến thay đồ thể thao ra mặt biển yên tĩnh này câu cá, tự giải trí.

So với sự ồn ào của các bến tàu khác, bến cảng nhỏ Hoàng Hậu này luôn yên tĩnh cả ngày lẫn đêm, bởi vì nơi đây không mở cửa cho người Trung Quốc, quanh năm đều có nhân viên bảo vệ người Ấn Độ tuần tra bên ngoài bến tàu, cấm người Trung Quốc đến gần.

Tác dụng chính ban đầu của bến tàu này là để Thống đốc Hồng Kông và các quan chức chính của Anh đi lại Hồng Kông, sau khi máy bay xuất hiện và phổ biến, nơi đây lại được chuyển thành nơi tổ chức lễ chào đón hoặc tiễn biệt khi các quan chức Anh nhậm chức ở Hồng Kông hoặc về hưu từ biệt Hồng Kông, là một bến tàu đặc quyền mang tính biểu tượng hơn là thực dụng.

Tuy nhiên, nơi đây không hạn chế người nước ngoài khác tham quan, người nước ngoài không phải người Trung Quốc vào tham quan không bị hạn chế.

Vì vậy Đường Bá Kỳ xách hai lon bia, đến bến tàu ngắm cảnh đêm cảng Victoria.

Cho đến khi cả ông già da trắng cũng chèo thuyền rời đi, cổng sắt bến tàu cuối cùng cũng có động tĩnh.

- Thưa ngài, các vị không thể vào!

Nhân viên bảo vệ người Ấn Độ chặn ở ngoài cổng sắt, nói với hai thanh niên đang định vào bến tàu.

Đường Bá Kỳ quay người lại, dưới cột đèn khí đốt xa xa, lục thiếu gia Lâm Hiếu Khang và thất thiếu gia Lâm Hiếu Đạt của nhà họ Lâm, tay cũng xách bia, đang đứng ngoài cổng sắt vẫy tay với hắn.

- Thưa ngài, đó là khách của ta, là do ta mời đến. Ta có cần cho ngươi xem lại hộ chiếu Mỹ của ta, rồi gọi điện cho lãnh sự quán để xin phép không? Hay là ngươi có thể cho họ vào ngay bây giờ? Chúng ta đều có thể tiết kiệm được không ít thời gian quý báu?

Đường Bá Kỳ đứng dậy, đi qua quảng trường bến tàu không lớn, đến bên cạnh cổng sắt, cười nói với hai nhân viên bảo vệ người Ấn Độ đang tận tụy làm nhiệm vụ.

Một nhân viên bảo vệ người Ấn Độ môi dày mặc đồng phục bảo vệ màu xanh lá cây nói với Đường Bá Kỳ:

- Thưa ngài, ngài là người Mỹ, có thể vào bến tàu, nhưng họ là người Trung Quốc.

- Hai người họ là sinh viên Trung Quốc đang du học ở Mỹ, là bạn học của ta.

Đường Bá Kỳ lấy ra vài tờ tiền lẻ nhét vào túi đối phương, ôn hòa nói với nhân viên bảo vệ người Ấn Độ:

- Ở đây cũng không có căn cứ quân sự gì, chỉ là một bến tàu, có thể ngắm cảnh đêm Hồng Kông tốt hơn. Đây là một chút tiền boa, nể mặt tiền boa, đừng để ta một mình ngắm cảnh đêm.

- Được rồi, đừng quá muộn.

Hai nhân viên bảo vệ người Ấn Độ nhìn nhau, dù sao Đường Bá Kỳ là người Mỹ, người Mỹ có thể ra vào bến tàu

Hoàng Hậu, hẹn hai người bạn cùng ngắm cảnh đêm cũng không phải chuyện gì lớn, cũng không ai nói với họ rằng người Mỹ hẹn bạn Trung Quốc vào bến tàu Hoàng Hậu là không được phép.

Đường Bá Kỳ nói lời cảm ơn với hai người, một nhân viên bảo vệ mở khóa cánh cổng sắt, Lâm Hiếu Khang và Lâm Hiếu Đạt bước vào từ bên ngoài. Khi cánh cổng sắt đóng lại phía sau, dường như đã ngăn cách hoàn toàn Hồng Kông với bến cảng yên tĩnh này.

Hai người cũng giống như Đường Bá Kỳ, bước lên cầu tàu, không quan tâm đến sự sạch sẽ của nó, thoải mái ngồi xuống, rồi mở bia, thư thái uống một ngụm đón gió chiều.

- Hôm nay, một công ty tên là mậu dịch Triệu Phong đã công bố thông báo, chuẩn bị phát hành cổ phiếu mới. Trong bản công bố, ta thấy tên của Tống Thiên Diệu và nữ luật sư tên Angie Perlis, không còn nghi ngờ gì nữa, đó là công ty do Tống Thiên Diệu kiểm soát.

Lâm Hiếu Khang nới lỏng cà vạt, cởi cúc cổ áo, ngả người ra sau, hai tay chống xuống cầu tàu, thư giãn nói.

Lâm Hiếu Đạt, người có tuổi tương đương với Đường Bá Kỳ, nói bên cạnh:

- Điều này cho thấy Tống Thiên Diệu đã tìm được tiền, phát hành cổ phiếu mới để huy động vốn. Nhưng ta nghĩ thực ra Tống Thiên Diệu hoàn toàn có thể dùng trực tiếp công ty Hiển Vinh của hắn để nhận một khoản đầu tư, cần gì phải rắc rối, lập một công ty niêm yết để phát hành cổ phiếu mới? Trực tiếp nhận một khoản đầu tư bí mật, chẳng phải sẽ che giấu nguồn gốc số tiền đó tốt hơn sao?

Chương 684. Vượt biển đến hẹn (2)

- Tiền trong thị trường chứng khoán có thể giấu sâu hơn. Tống Thiên Diệu chắc chắn có công ty chứng khoán được cấp phép trong tay. Tiền sẽ không xuất hiện trực tiếp trên thị trường chứng khoán, mà chỉ vào công ty chứng khoán của hắn, sau đó công ty chứng khoán sẽ ký hợp đồng bảo lãnh phát hành hoặc cam kết mua với công ty mậu dịch Triệu Phong này.

- Vì vậy, cổ phiếu không cần phải đi một vòng trên thị trường, tiền đã vào tài khoản của mậu dịchTriệu Phong trước. Những người quan tâm đến thị trường chứng khoán chỉ biết Triệu Phong có bao nhiêu tiền, nhưng không biết công ty chứng khoán lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để mua trước cổ phiếu mới của Triệu Phong. Tất nhiên, họ cũng không quan tâm, họ chỉ biết có công ty chứng khoán xem trọng cổ phiếu của Triệu Phong.

- Vậy nên tiếp theo, giá cổ phiếu của Triệu Phong sẽ tăng. Khi giá cổ phiếu tăng đến một mức độ nào đó, công ty chứng khoán cùng với Tống Thiên Diệu sẽ giơ dao giết lợn, bán ra cổ phiếu. Người cho hắn vay tiền không chỉ không phải lo lắng không lấy lại được vốn, mà còn kiếm được một khoản. Tống Thiên Diệu vừa huy động được tiền, người cho hắn vay tiền cũng kiếm được tiền, một công đôi việc. Chỉ có những nhà đầu tư cá nhân bình thường mù quáng đi theo khi thấy giá cổ phiếu tăng là xui xẻo.

Đường Bá Kỳ làm một động tác tăng lên bằng tay, rồi cười:

- Đôi khi phải công nhận, Tống Thiên Diệu là một người thực sự thông minh. Chiêu này ta vừa mới nghĩ ra, chuẩn bị sử dụng, hắn đã dùng trước rồi.

- Bên tứ ca thế nào rồi?

Lâm Hiếu Đạt sau khi nói chuyện phiếm về Tống Thiên Diệu vài câu, liền không nhịn được mở miệng hỏi Đường Bá Kỳ về vấn đề chính.

Lâm Hiếu Sâm, Lâm Hiếu Tắc và Đỗ Sử Uy đều rất đồng tình với kế hoạch cướp tiền trên thị trường chứng khoán mà Đường Bá Kỳ đề xuất, thậm chí còn mời Đường Bá Kỳ làm phó tổng giám đốc của một công ty niêm yết tên là Phúc Hưng Cao Su, phối hợp với công việc của Đỗ Sử Uy, thù lao cũng trực tiếp đưa ra tiêu chuẩn kép là cổ phiếu và tiền mặt.

Đường Bá Kỳ uống một ngụm bia:

- Chuẩn bị dùng phương pháp tương tự để phát hành cổ phiếu mới, sau đó liên tục dùng các tin tức tốt để đẩy giá cổ phiếu của Phúc Hưng Cao Su lên, rồi bán tháo để rút tiền ra, dùng tiền kiếm được để mua lại cổ phiếu.

- Lục ca, chúng ta làm vậy, tam ca và tứ ca có trách chúng ta không? Lâm gia hiện đang cần đoàn kết một lòng, nhưng chúng ta lại nghĩ đến việc lén lút kiếm một khoản từ những thông tin này trước.

Lâm Hiếu Đạt lại nhìn về phía Lâm Hiếu Khang đang trầm ngâm bên cạnh và hỏi.

Lâm Hiếu Đạt là người nhỏ tuổi nhất, không có nhiều điểm chung với mấy người anh lớn tuổi, chỉ có quan hệ thân thiết với Lâm Hiếu Khang và Lâm Hiếu Kiệt. Tuy nhiên, sau khi Lâm Hiếu Kiệt cưới con gái nhà họ Cát của Ngân hàng Đông Á, trọng tâm bắt đầu nghiêng về việc giúp nhà họ Cát làm việc.

Dù sao mấy người anh trong nhà họ Lâm đều có thể đảm đương một mặt, không đến lượt hắn là một người em thứ năm phải ra mặt. Vì vậy Lâm Hiếu Kiệt đã tìm con đường riêng, đi theo hướng nhà vợ. Tuy nhiên gần đây hắn đã tiếp quản nhà máy nước ngọt của Lâm gia do Lâm Hiếu Khang quản lý, coi như lại được gia tộc kéo trở lại kinh doanh của gia đình.

Ngược lại, Lâm Hiếu Khang và hắn, hiện giờ là hai kẻ đáng thương trong nhà họ Lâm. Nói ra thì đều là những sinh viên ưu tú từng du học, nhưng dù là tiền bạc hay việc kinh doanh của gia tộc, giờ đây đều chẳng liên quan gì đến bọn họ.

Danh phận bên ngoài được gọi là Khang thiếu, Đạt thiếu trông có vẻ hào nhoáng vô cùng, nhưng thực tế có lẽ ngay cả việc góp vốn làm ăn với người khác, vài chục vạn vốn liếng cũng không lấy ra nổi, cần phải nhờ mấy người anh quyết định.

Chính hắn nghe được từ miệng Đường Bá Kỳ, mấy người anh chuẩn bị thao túng giá cổ phiếu để kiếm tiền, nên lập tức có chút động lòng, chuẩn bị lén lút bên cạnh dùng danh nghĩa cá nhân kiếm một khoản. Chỉ cần có tiền, dù không có phần trong việc kinh doanh của gia tộc, bản thân cũng có vốn để làm một số việc kinh doanh khác, không đến nỗi vẫn như hiện tại, bề ngoài trông có vẻ hào nhoáng nhưng thực tế lại rơi vào tình cảnh túi rỗng không xu đáng xấu hổ.

Trong ba người, Lâm Hiếu Khang lớn tuổi nhất không chen ngang khi Lâm Hiếu Đạt và Đường Bá Kỳ trò chuyện lúc nãy, đợi đến khi Lâm Hiếu Đạt hỏi đến mình mới nói một câu, nhưng chỉ một câu ngắn ngủi đã khiến lon bia trong tay Lâm Hiếu Đạt và Đường Bá Kỳ rơi xuống đánh "bộp" một tiếng, lon bia sủi bọt chậm rãi chìm xuống làn nước biển đen kịt.

- Ta hẹn gặp Tống Thiên Diệu ở đây.

Thấy hai người kinh ngạc nhìn về phía mình, Lâm Hiếu Đạt uống cạn lon bia trong tay, sau đó ném lon xa xa về phía biển, mỉm cười nhạt nhòa, nói với mặt biển một câu tiếng Anh:

- Victory won't come to me unless I go to it. (Chiến thắng sẽ không đến với ta trừ khi ta đi đến với nó.)

Lâm Hiếu Đạt ngẩn ngơ nhìn lục ca của mình, vị lục ca nói ra câu tục ngữ Mỹ này trước mặt, hoàn toàn khác với Lâm Hiếu Khang thường ngày nóng nảy, dễ nổi giận, lại thích làm trò hề để mọi người vui vẻ.

- Rất có thể hắn sẽ bị chặn ở ngoài bến tàu, cuối cùng khiến chúng ta cũng bị người Ấn Độ đuổi ra ngoài.

Đường Bá Kỳ sau khi hoàn hồn từ cơn sốc ban đầu, nói với Lâm Hiếu Khang:

- Ta còn chưa nghĩ đến việc gặp lại hắn nhanh như vậy.

Lâm Hiếu Khang chỉ vào cầu tàu dưới chân:

- Chỉ có ở đây, muốn nói chuyện mới không đến nỗi bị người khác nghe thấy, nếu Tống Thiên Diệu không thể đến được đây, thì cũng không cần gặp hắn nữa.

Dường như để chứng thực lời Lâm Hiếu Khang, khi hắn vừa nói xong, một chiếc du thuyền trên mặt biển xa xa đột nhiên bật đèn hành trình, đột ngột quay một vòng, tạo thành một vệt sóng trắng lao về phía bến tàu.

Theo du thuyền dần tiến lại gần, Đường Bá Kỳ và Lâm Hiếu Đạt trên bến tàu đã có thể nhìn thấy Tống Thiên Diệu khoác áo gió chống chọi với gió đêm, đang đứng tựa lan can dưới sự bảo vệ của vệ sĩ nhờ ánh đèn hành trình của du thuyền.

Ba người trên bến tàu cũng chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang vượt biển đến gần.

Dưới ánh trăng, bốn chàng trai trẻ, sắc mặt khác nhau.

Chương 685. Mượn dao của ngươi dùng một lát (1)

Trong hành lang bệnh viện Dưỡng Hòa, Hoàng Lục ngồi sát bên cạnh Bình thúc trên ghế dài, mắt nhìn về phía bệnh nhân hoặc bác sĩ y tá đang vội vã đi lại bên cạnh, miệng thì nói với Bình thúc đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh với giọng điệu trêu chọc:

- Lão già, tuổi đã cao còn không tìm chỗ an dưỡng tuổi già để được chết lành, còn giúp người ta làm tay sai chạy vặt? Vẫn chưa kiếm đủ tiền chôn cất à?

- …

Bình thúc mở mắt ra, không ở bên cạnh Lâm Hiếu Hiệp, hắn giống như một ông lão luôn ngủ gật, già nua uể oải, dùng tay gãi gãi đầu, rồi lại xoa xoa miếng da già trên ngực dưới lớp áo lót:

- Tiểu tử, miệng là để ăn cơm.

- Hừ, răng sắp rụng hết rồi còn giả vờ cao nhân với ta? Miệng dùng để ăn đồ? Ta mua ít đậu sắt cho ngươi, ngươi ăn được không? Ngươi bây giờ ngồi xổm ở góc tường ăn cháo cũng chỉ có thể ăn loại nấu nhừ thôi, nhàm chán nói chuyện phiếm chút thôi mà, bây giờ ông chủ của ngươi không có ở đây, ông chủ của ta cũng không định để ta thu thập ngươi, chúng ta nói chuyện phiếm đi, đợi đến lúc hai bên thực sự đối đầu, ngươi hãy giả vờ cao nhân nhé?

Hoàng Lục liếc mắt nhìn qua đôi chân trơn láng của một nữ y tá đi ngang qua trước mặt, miệng thì nói với Hoàng Lục.

Bình thúc vò vò lớp da già rồi búng đi, sau đó từ từ móc trong túi ra một nắm đậu nành rang khô, lấy một hạt bỏ vào miệng, lập tức từ miệng hắn phát ra tiếng nhai rau ráu, rõ ràng là muốn nói cho Hoàng Lục biết, không cần hắn giúp mua đậu sắt, những hạt đậu nành rang khô này cứng hơn đậu sắt nhiều.

- Oa, lão bản của ngươi thật keo kiệt, lại chỉ cho ngươi ăn đậu nành để lấp đầy bụng? Lão bản ta thì khác hẳn, hắn ăn gì ta ăn nấy…

Hoàng Lục không ngờ Bình thúc lại còn mang đậu nành trong túi, lập tức đổi sang chủ đề khác.

Bình thúc nhai nát đậu nành nuốt xuống, vừa vặn đáp lại một câu:

- Tống Thiên Diệu ăn cứt…

- Ta ăn… khốn nạn! Lão già, không chỉ răng ngươi hỏng, miệng cũng đủ thối. Để lão bản ta nghe thấy, ngươi chờ chết đi, vừa rồi ta giả vờ không nghe thấy, coi như ta kính lão. Miệng ngươi thối như vậy làm sao làm vệ sĩ cho người ta? Không nói với ngươi nữa, ta vào xem lão bản ta đây.

Hoàng Lục nói xong đứng dậy, đi về phía phòng bệnh, Bình thúc ngồi trên ghế dài, ánh mắt không hề thay đổi, cầm hạt đậu, từ từ nhét vào miệng.

Trong phòng bệnh, Tống Văn Văn đang trò chuyện với Phùng Duẫn Chi, vết thương ở khí quản của Phùng Duẫn Chi sau khi được khâu lại không để lại di chứng, hiện giờ dưỡng bệnh cũng đã có thể mở miệng nói chuyện, lúc này cổ quấn băng gạc, đang nói nhỏ với Tống Văn Văn về việc khi xuất viện hai người cùng đi xem phim.

Mạnh Uyển Thanh thì mặt hơi đỏ, đang nói chuyện với Lâm Dư Tĩnh, Hương tỷ cũng ở bên cạnh cười cười thỉnh thoảng chen vào vài câu, ba người nói chuyện khá vui vẻ. Lâm

Dư Tĩnh là tam thẩm của Tống Thiên Diệu, thời gian này Mạnh Uyển Thanh thường xuyên đến bệnh viện chăm sóc, bà đã biết Mạnh Uyển Thanh là người trong phòng của Tống Thiên Diệu, nên chủ đề trò chuyện cơ bản không rời ba vấn đề, tại sao vẫn chưa mang thai, khi mang thai cần chú ý những gì và A Diệu là con một nhà họ Tống, tuổi cô lớn hơn A Diệu, phải nhớ nhường nhịn hắn nhiều hơn, những lời như vậy khiến Mạnh Uyển Thanh rất ngượng ngùng.

Tống Thiên Diệu đang tự tay mở hộp đựng thức ăn trong phòng khách, bảo Cửu Văn Long mở bàn ăn gấp ra, lần lượt bày ra những món ăn tối mà Mạnh Uyển Thanh và hắn đã làm.

Thấy tên khốn Cửu Văn Long nhìn chằm chằm vào bát canh gà ô tham quy ở giữa, mắt đã trợn tròn, tay cũng cầm đũa lên định động thủ, Tống Thiên Diệu vỗ một cái lên đầu hắn:

- Này, canh gà hầm đó, không hợp với ngươi đâu.

- Đại ca, ta không kiêng kỵ gì cả, gà gì cũng được, gần đây ngày nào cũng ăn cơm bệnh nhân của bệnh viện, nhạt nhẽo lắm, trong miệng sắp không còn vị gì rồi, còn là ngươi quan tâm ta, mang cả con gà đến.

Cửu Văn Long chỉ chăm chăm nhìn con gà ô đã được hầm mềm bằng lửa nhỏ, tỏa mùi thơm ngào ngạt, Tống Thiên Diệu vỗ hắn một cái, hắn cũng không thèm né đầu.

Tống Thiên Diệu bưng cả nồi canh gà lên, lúc này Cửu Văn Long mới nhớ ra ngẩng đầu nhìn hắn, Tống Thiên Diệu ngán ngẩm nói với Cửu Văn Long:

- Ta biết ngươi không kiêng kỵ gì, nhưng nồi canh này là làm cho tam thẩm và Duẫn Chi của ta, vừa bổ khí vừa bổ huyết, ngươi chê cơm bệnh nhân khó ăn, trong túi lại không phải không có tiền, sao không nhờ y tá mua đùi ngỗng quay cho ngươi?

- Không được, lãng phí quá, cơm bệnh nhân tuy khó ăn, nhưng tốt ở chỗ không phải tự trả tiền…

- Đúng vậy, ta thấy tiền bệnh nhân nằm viện còn không bằng tiền ăn của người nhà bệnh nhân ở lại chăm sóc, khó ăn mà mỗi bữa ngươi đều ăn được bảy bát cơm…

Vừa lúc một y tá nhỏ đến mang nước ấm cho Lâm Dư Tĩnh và Phùng Duẫn Chi, vừa vào cửa đã nghe thấy Cửu Văn Long đã quen thuộc nói với Tống Thiên Diệu rằng cơm bệnh nhân khó ăn, mà lại không phải trả tiền, liền cười hì hì tiếp lời.

Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn cô y tá nhỏ này, dung mạo cũng khá dễ thương, trên mặt có vài nốt tàn nhang, không ảnh hưởng đến gương mặt, ngược lại còn tăng thêm vài phần tinh nghịch.

- Hắn không nói dối, có vẻ cơm bệnh nhân thật sự rất khó ăn.

Tống Thiên Diệu cười nói với y tá:

- Bởi vì trước đây hắn ở bên ngoài, ăn cơm không tính theo bát, mà tính theo nồi.

Chương 686. Mượn dao của ngươi dùng một lát (2)

Để lại cô y tá đang ngơ ngác trong phòng khách đối diện với Cửu Văn Long, Tống Thiên Diệu bước vào phòng bệnh bên trong:

- Tam thẩm, Duẫn Chi, Văn Văn, Uyển Thanh, có thể ăn cơm tối rồi.

Mạnh Uyển Thanh và Hương tỷ đỡ Lâm Dư Tĩnh ra khỏi phòng khách, Tống Văn Văn định đỡ Phùng Duẫn Chi, nhưng Phùng Duẫn Chi lại tự nhảy xuống giường bệnh, nói với Tống Văn Văn:

- Văn Văn tỷ, có thể giúp ta lấy cái lược trước được không, ta muốn buộc tóc lại.

- Ta đi lấy.

Tống Văn Văn không nghi ngờ gì, tự mình đi ra phòng khách tìm lược, trong phòng chỉ còn lại Phùng Duẫn Chi và Tống Thiên Diệu đang định quay ra phòng khách.

- Thiên Diệu ca.

Phùng Duẫn Chi lên tiếng gọi Tống Thiên Diệu.

- Chuyện gì vậy?

Phùng Duẫn Chi nhanh chóng bước đến trước mặt Tống Thiên Diệu, nói bằng giọng cực kỳ nhỏ:

- Lâm Hiếu Khang hẹn ngươi tối nay đến bến tàu Hoàng Hậu gặp mặt.

Ánh mắt Tống Thiên Diệu chợt ngưng lại, dừng trên mặt Phùng Duẫn Chi.

Lúc này, Tống Văn Văn đã lấy lược vào:

- Ta giúp muội chải đầu nhé.

- Được thôi.

Phùng Duẫn Chi đã ngồi lại bên giường, ngoan ngoãn để Tống Văn Văn giúp chải đầu.

Tống Thiên Diệu sau khi hết bàng hoàng ban đầu, nhìn về phía Phùng Duẫn Chi, nhíu mày hỏi:

- Muội biết được thế nào?

- Hắn đến thăm ta và mẹ chiều nay, mang theo giỏ hoa và trái cây, biết ta ghét gặp hắn nên không nói nhiều với ta, mà viết một bức thư xin lỗi, ta vừa nhận được định xé đi, hắn lại nói để ta xem xong rồi hãy xé, nhất định phải xem.

Phùng Duẫn Chi nói với Tống Thiên Diệu:

- Sau đó ta đã xem, trên đó hoàn toàn không thấy hắn xin lỗi, chỉ là những lời ta vừa nói với ca.

Tống Văn Văn vừa cẩn thận giúp Phùng Duẫn Chi chải đầu vừa tò mò hỏi:

- Nói những gì?

- Ta nói với Thiên Diệu ca, Văn Văn tỷ là một cô gái si tình, thích…

Phùng Duẫn Chi chưa nói hết câu đã bị Tống Văn Văn bực tức bịt miệng lại, giọng gấp gáp nói:

- Đã bảo đừng nói với người khác mà.

Hai người cười đùa, Tống Văn Văn cũng không hỏi thêm vừa rồi hai người đã nói gì.

Bên ngoài, Hương tỷ đi đến cửa nhìn vào trong, ánh mắt dịu dàng thúc giục ba người:

- Đừng nói đùa nữa, ăn cơm thôi.

- Biết rồi.

Tống Thiên Diệu cười đáp một tiếng, cũng không biết ba chữ này là trả lời Phùng Duẫn Chi, hay trả lời chị Hương.

Xoay người ra khỏi phòng trong, ngồi vào bàn ăn cùng Lâm Dư Tĩnh ăn cơm tối.

Cả bàn người cười nói ầm ĩ ăn xong bữa tối, cuối cùng Cửu Văn Long biểu diễn cho mọi người thấy thế nào là khí thôn sơn hà, cả bàn tám món ăn, một con gà đen hầm, cuối cùng bị quét sạch vào bụng hắn như gió cuốn mây tan. Lâm Dư Tĩnh, Phùng Duẫn Chi, chị Hương ba người gần đây đều ăn cùng Cửu Văn Long, đều đã từng chứng kiến khẩu phần ăn của hắn, chỉ có Hoàng Lục, Tống Văn Văn hai người chưa từng thấy, Hoàng Lục với vẻ mặt cực kỳ méo mó kinh ngạc nhìn Cửu Văn Long vẫn không đổi sắc mặt:

- Không thấy ngươi đánh giỏi, ăn thì lại là tay lão luyện…

Đối với Hoàng Lục, Cửu Văn Long rất không ưa, lúc trước khó khăn lắm Tống Thiên Diệu mới cho hắn một cơ hội, để hắn Cửu Văn Long đóng vai vệ sĩ đi cùng đến Ma Cao, kết quả vừa đến Ma Cao mông chưa kịp nóng, chính là tên khốn Hoàng Lục này hại Tống Thiên Diệu trúng một phát đạn, sau khi trở về hắn Cửu Văn Long lại bị đuổi về tiếp tục phụ trách giao rau, đáng lẽ ra mình có thể ở bên cạnh Tống tiên sinh ăn ngon mặc đẹp, ra vào như bậc tướng, nổi danh thiên hạ, kết quả chính là tên khốn Hoàng Lục này làm cho bây giờ mình ngày ngày ăn cơm bệnh nhân.

- Cho ta ăn hai con ngỗng quay, ta đánh đến…

- Cho ngươi ăn hai con ngỗng quay, ngươi lại đi bến tàu Tây Cống lột sạch như cô gái chèo đò rẻ tiền?

Tống Thiên Diệu cười đặt đũa xuống trêu chọc Cửu Văn Long một câu, rồi nói với Lâm Dư Tĩnh:

- Tam thẩm, để Uyển Thanh và Văn Văn họ ở lại với thẩm, ta còn có việc phải đi làm, đi trước, đợi qua hai ngày nữa sẽ đến thăm thẩm, Lục ca, đi với ta.

Hoàng Lục đặt bát đũa xuống đi cùng Tống Thiên Diệu ra khỏi phòng bệnh, khi đi qua chỗ Bình thúc đang ngủ gà ngủ gật trên ghế dài hành lang, Tống Thiên Diệu nghiêng mặt nhìn ông lão này, khẽ nói một câu:

- Đa tạ.

Nói xong liền tăng nhanh bước chân, dọc theo hành lang đi ra ngoài.

Bình thúc từ từ mở mắt, nghiêng đầu nhìn về phía bóng lưng của Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục, lẩm bẩm một câu rồi lại rụt cổ, cúi đầu xuống ngực và ngủ gật.

- Đi đâu, lão bản?

Hoàng Lục ngồi vào ghế lái xe hơi, hỏi Tống Thiên Diệu đang ngồi ở ghế sau.

Tống Thiên Diệu nhìn ra ngoài ánh trăng, giọng nói âm trầm, mặt như đá cứng, không còn nụ cười ôn hòa như lúc ở trong phòng bệnh nữa:

- Lục ca, cho ta mượn con dao của ngươi một lúc, tối nay ta sẽ giúp Duẫn Chi thanh toán sổ sách.

…

- A Hùng, Lưu lão tổng theo dõi ta rất gắt gao, nên ta muốn nhờ ngươi giúp ta làm một việc.

Cho đến khi đã lái xe đến Cửu Long Thành, bên tai Nhan Hùng vẫn còn vang vọng câu nói mà Lê Dân Hữu thậm chí không dám gọi điện thoại cho hắn, mà phải nhờ tâm phúc hẹn hắn lên xe của y để nói.

Lê Dân Hữu nhờ Nhan Hùng giúp tìm một người ở gần tiệm thuốc phiện này, lúc này Nhan Hùng dẫn theo hai thuộc hạ là A Dược và A Vĩ, ngồi trên xe, quan sát tiệm thuốc phiện đối diện đường phố.

Chương 687. Một phát súng (1)

Đã vào đêm, tiệm thuốc phiện đơn sơ tên là Thắng Lợi Hữu ở Cửu Long Thành này lại sáng đèn rực rỡ, thỉnh thoảng có người bước đi nhanh chóng với vẻ mặt ủ rũ đi vào, cũng có người bước ra với vẻ thần thanh khí sảng, bên cạnh tiệm thuốc phiện có một cây ngô đồng, dưới gốc cây có vài gã đàn ông cởi trần, rõ ràng vừa mới hút đủ thuốc phiện trong tiệm, lúc này đang ngồi dưới gốc cây hóng mát vừa gãi chân vừa xoa ngực vừa trò chuyện.

- Ở Tống An Lâu có một ả nương tử (gái điếm) khiến người ta ngứa ngáy, mấy ngày trước đi giúp một nhà dọn nhà, thấy trước cửa nhà bên cạnh đứng một cô nương nhỏ, ăn mặc như nữ sinh, nhìn có vẻ thư hương, lúc đó tưởng là tiểu thư nhà nào, kết quả dọn nhà được nửa chừng, liền thấy một lão đầu chạy tới, ôm cô ta vào phòng, chẳng mấy chốc bên trong truyền ra tiếng động, hóa ra là một phượng tỷ, dáng vẻ thân hình đó, ta đánh liều, cả ngày công đều đưa cho ả nương tử đó, phải nói là có bản lĩnh thật…

- Mấy ngày nữa ta không định đi canh bến tàu làm việc nữa, định tìm một nhà máy, vợ ta đi làm ở một nhà máy tóc giả, bao ăn ba bữa, còn phát hai bộ quần áo, quần áo đó còn tốt hơn cả may ở tiệm may, lại bền chắc, tiền công vợ ta kiếm được nhìn qua còn nhiều hơn ta, đàn ông không thể để người ta cười là ăn bám vợ…

- Tháng này đã nợ mười hai đồng ở tiệm thuốc phiện rồi…

Nghe mấy người dưới gốc cây tán gẫu, A Vĩ đã đi cùng Nhan Hùng tìm mấy tiệm thuốc phiện, ngồi ở ghế phụ ngáp dài mệt mỏi, quay đầu nói với Nhan Hùng:

- Hùng ca, ta xuống hỏi họ xem có biết người mà ngươi cần tìm không?

- Không phải bọn họ.

Nhan Hùng nói gọn lỏn:

- Là một kẻ không ra người không ra ma, trông như một tên ăn mày vậy, mấy người này tuy cũng nghiện thuốc phiện nhưng chưa đến mức sa sút như thế, A Vĩ, theo quy tắc cũ, ngươi tiếp tục đi xem ở ngõ sau.

A Vĩ đáp một tiếng "Biết rồi" liền mở cửa xe xuống, đi về phía ngõ sau của tiệm thuốc phiện.

- Ngõ sau?

A Dược phụ trách lái xe, sau khi A Vĩ xuống xe, hỏi một câu không hiểu:

- Sao liên tiếp bảy tám tiệm thuốc phiện Hùng gia đều bảo đi xem ở ngõ sau vậy.

Nhan Hùng bật một que diêm châm thuốc, mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ xe, miệng nói nhỏ:

- Không có tiền, cơn nghiện lại phát tác, đứng ở ngõ sau chờ uống nước rửa tẩu thuốc mà bọn tiểu nhị định đổ đi để cắt cơn cũng không có gì lạ.

- Từ khi ta được điều đến Vượng Giác theo Hùng gia, đã thấy nhiều kẻ nghèo hút thuốc phiện, nhưng chưa từng thấy có cách cắt cơn kiểu này.

A Dược hai tay nắm vô lăng nói.

Không lâu sau, A Vĩ còng một người đàn ông trung niên toàn thân hôi hám tanh tưởi, tóc tai bù xù, dơ bẩn không chịu nổi từ ngõ sau đi ra, không dám đưa người này lên xe, mà còng vào tay nắm cửa sau xe, miệng nói với Nhan Hùng:

- Hùng ca, ngươi đoán đúng, ở ngõ sau thật sự có mấy tên nghiện đợi uống nước cặn thuốc phiện, tên này chính là Thái Văn Hồng mà ngươi cần tìm.

Nhan Hùng dùng tay bịt mũi để chống lại mùi hôi thối, đánh giá Thái Văn Hồng đang cúi đầu co rúm, liên tục hít thở bằng mũi:

- Đưa hắn vào tiệm thuốc phiện, cho hắn hút đủ, rồi bảo tiệm thuốc phiện tắm rửa sạch sẽ cho hắn, tìm một người phục vụ có vóc dáng tương tự, cởi quần áo ra cho hắn thay, để hắn trông giống người bình thường, rồi đưa hắn ra xe của ta, trông chừng hắn cẩn thận, hắn có ích đấy.

A Vĩ dẫn tên ăn mày nghiện thuốc phiện này đi về phía tiệm thuốc phiện, A Dược cũng không chịu nổi mùi, châm một điếu thuốc để xua đi mùi hôi:

- Hùng gia, tìm một tên ăn mày như vậy có tác dụng gì? Hồng Kông đầy rẫy những kẻ như thế này.

- Rồi ngươi sẽ biết.

Nhan Hùng bực bội nhả khói thuốc nói.

Thấy Nhan Hùng không có hứng thú, A Dược cũng không nói gì thêm.

Thực ra Nhan Hùng cũng không biết tại sao Lê Hữu Dân lại nhờ hắn tìm một người như vậy, chỉ đưa cho cái tên của tên nghiện này, rồi nhờ hắn tìm kiếm ở khu vực gần các tiệm thuốc phiện ở Du Ma Địa, Cửu Long Thành, Vượng Giác.

Thực ra nếu Lưu Phúc mở miệng giúp Lê Hữu Dân đối phó với Lý Tựu Thắng thì rất dễ dàng, trong cảnh sát, ai đã từng làm những việc giấu trên không giấu dưới, chỉ giấu bọn quỷ ngoại quốc, mọi người đều rõ, không cần nói đến Lưu Phúc, ngay cả Nhan Hùng cũng biết Lý Tựu Thắng đã từng làm những việc như bao che mại dâm, bảo kê cờ bạc, mua người thế mạng cho tử tù, nhưng những chuyện này nếu Lưu Phúc không mở miệng, Lê Hữu Dân hoàn toàn không thể động đến Lý Tựu Thắng, nên đã nảy sinh ý đồ khác.

Có vẻ như tên Thái Văn Hồng này là then chốt, chỉ là không biết tên nghiện này có tác dụng gì.

A Vĩ làm việc rất nhanh nhẹn, nửa giờ sau, tên nghiện Thái Văn Hồng này đã hút đủ thuốc phiện, trên người cũng đã thay một bộ quần áo cũ sạch sẽ, cả người đã được tắm rửa sạch sẽ, tóc chải gọn gàng, khi đi lại gần đã không còn mùi khó chịu nữa, ngược lại còn có mùi nước hoa Quảng Sinh Hành, người này tướng mạo cũng khá đoan chính, lông mày rậm mắt to, chỉ có điều có lẽ do nhiều năm sa cơ lỡ vận, nên mặt mũi khổ sở, gò má cao, khóe miệng chúc xuống, ánh mắt rụt rè.

- Quan lớn… ta đã phạm…

Chưa kịp hỏi xong, A Vĩ đã nhét hắn lên xe, xe lập tức khởi động, hướng về phía Du Ma Địa.

Chương 688. Một phát súng (2)

Không dám dừng xe trước cửa đồn cảnh sát Du Ma Địa, mà cẩn thận lái xe đến một kho bạc được ngụy trang thành nhà dân ở con phố bên cạnh đồn cảnh sát, kho bạc là nơi bí mật chuyên dùng để dự trữ tiền đánh bạc cho các sòng bạc, sòng mạt chược, thường tách biệt với sòng bạc, sòng mạt chược để phòng ngừa bị cướp hoặc cảnh sát đột kích, cướp mất tiền mặt.

Sòng bạc này, tiểu thiếp của Lê Hữu Dân là Trần Mộng Quân là cổ đông lớn, hợp tác làm ăn với người giang hồ, kho bạc rất an toàn.

Được hai tâm phúc của Lê Hữu Dân đang đợi bên ngoài kho bạc cùng đi vào, trong phòng khách có mấy thư ký đang mở sổ sách, dùng bàn tính tính toán sổ sách, đi qua phòng khách, vào phòng phía sau, Lê Hữu Dân không có mặt ở đó, lúc này hắn vẫn đang trực ban trong đồn cảnh sát Du Ma Địa, làm bộ cho Lưu Phúc thấy, để Lưu Phúc thấy hắn Lê Hữu Dân không có thời gian rảnh rỗi.

Là tiểu thiếp của Lê Hữu Dân, Trần Mộng Quân, hơn ba mươi tuổi, đúng là tuổi phụ nữ chín mùi, lúc này tay kẹp một điếu thuốc lá nữ, thấy Nhan Hùng đi vào, bình tĩnh nói:

- A Hùng, vất vả cho ngươi rồi.

- A tẩu, đây chính là người mà Lê sir cần.

Nhan Hùng đẩy Thái Văn Hồng đang cúi đầu rụt rè vào.

Trần Mộng Quân bước đến trước mặt đối phương:

- A Hồng, ngẩng đầu lên, xem ta là ai?

Thái Văn Hồng cẩn thận ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trần Mộng Quân trước tiên là ngơ ngác một lúc, sau đó ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, cuối cùng lại cúi đầu xuống.

- A Mai những năm qua vẫn luôn tìm ngươi, không thấy tin tức gì của ngươi cả, năm đó sau khi cô ta theo Lý Tựu Thắng, sống rất không vui vẻ, luôn chờ ngươi đến đón cô ta đi, nhưng lại không gặp lại ngươi nữa, nhìn này, đây là thư cô ấy viết cho ngươi.

Trần Mộng Quân quay người lấy một xấp thư từ bàn phía sau, nhét vào tay Thái Văn Hồng.

Thái Văn Hồng hai tay hơi run rẩy nhận lấy những lá thư đó, nhưng không xem, chỉ nắm chặt, giọng khàn khàn hỏi:

- A Mai… những năm qua cô ấy sống không vui vẻ sao? Cô ấy vẫn còn nhớ ta?

- Lý Tựu Thắng nổi tiếng háo sắc, ngươi cũng biết mà, nếu không thì sao hắn lại cướp A Mai từ tay ngươi được. Thực ra ta đã sớm biết tung tích của ngươi, chỉ là nghe nói ngươi nghiện thuốc phiện, lại sống bần hàn, không giúp được gì cho A Mai, nên cũng không đến gặp ngươi. Mỗi tuần đều có người cho ngươi 10 đồng, đúng không? Đó chính là do chồng của ta nhờ người đưa cho ngươi đấy, hắn vẫn nhớ ngươi từng là đồng liêu cùng mặc quân phục với hắn.

Trần Mộng Quân thở dài, dường như rất thương cảm cho người đàn ông trước mặt:

- Những năm qua A Mai ở bên cạnh Lý Tựu Thắng bị mắng chửi đánh đập, nhưng cũng đã âm thầm dành dụm được một khoản tiền, khoảng 60-70 nghìn, nhờ ta là bạn thân tìm được ngươi, chuẩn bị cùng ngươi trốn khỏi Hồng Kông, đến Malay bắt đầu cuộc sống mới, ngươi có đi không?

Thái Văn Hồng không biết từ lúc nào đã có hai hàng nước mắt trên mặt, hắn trước kia cũng là một cảnh sát, từng cùng Lê Dân Hữu tuần tra đường phố, giờ đây những tay cảnh trưởng lớn ở Hồng Kông, nói không chừng có vài người là bạn học cảnh sát với hắn.

Chỉ vì người phụ nữ của mình là A Mai bị Lý Tựu Thắng, khi đó còn là cảnh trưởng đồn Tiêm Sa Chủy để ý, nên đã cho mấy tên cảnh sát mặc thường phục bày mưu hãm hại hắn, khiến hắn nghiện ma túy, rồi lại bị đuổi khỏi lực lượng cảnh sát, cuối cùng mất việc, người phụ nữ cũng bị Lý Tựu Thắng cướp đi.

Những năm qua sống không ra người, chết không ra ma, tất cả đều là do Lý Tựu Thắng ban tặng.

Đối với A Mai, hắn đã có ấn tượng rất mờ nhạt, chỉ nhớ là một người phụ nữ xinh đẹp, xinh đẹp đến mức khiến bản thân có thể cứng rắn đối đầu với Lý Tựu Thắng vì cô ấy, giờ đây đã chẳng còn tình cảm gì, nhưng 60-70 nghìn đô Hồng Kông kia lại khiến hắn động lòng.

- Nếu ngươi có lòng, thì hãy đến phố Bài Hoa gặp cô ta đi, A Mai sống ở đó, hai năm gần đây Lý Tựu Thắng đã không đến chỗ cô ta nữa.

Trần Mộng Quân thở ra một vòng khói, xoay người lấy túi xách của mình, từ trong đó lấy ra 200 đồng tiền lẻ:

- Ngươi là đàn ông, A Mai không thay lòng đổi dạ vẫn luôn nhớ đến ngươi, sau này ngươi đối xử tốt với cô ta một chút, những lá thư này, không biết cô ấy đã viết cho ngươi trong tâm trạng thế nào, viết nhiều như vậy, đợi lên thuyền rồi từ từ để cô ấy đọc cho ngươi nghe nhé.

Thái Văn Hồng vừa mới hút xong thuốc phiện, đầu óc đang lúc minh mẫn nhất, bảo hắn đắc tội Lý Tựu Thắng, dẫn theo

tiểu thiếp của đối phương bỏ trốn, hắn không có gan làm vậy, nhưng lừa lấy 60-70 nghìn trong tay A Mai rồi tự mình biến mất, dựa vào số tiền này để sống phóng túng một thời gian, hắn dám làm.

- Ta sẽ đi gặp A Mai.

Thái Văn Hồng đã quyết định, nhận lấy tiền Trần Mộng Quân đưa cho rồi định rời đi, chuẩn bị đóng vai tình lang ngày xưa, dụ dỗ lấy tiền của A Mai.

Trần Mộng Quân hơi nhăn mày có vẻ ghê tởm:

- Ta sợ ngươi chạy đến tiệm thuốc phiện trước, thôi được, ta sẽ bảo người đưa ngươi đi. Thọ ca, ngươi dẫn người đưa gã này đến chỗ ở của A Mai ở phố Bài Hoa, chính là nhà của chị em hay đánh mạt chược với ta ấy.

Một gã đàn ông vạm vỡ đến dẫn Thái Văn Hồng ra ngoài, Nhan Hùng chú ý thấy, gã đàn ông này khi mở miệng nói chuyện, rõ ràng mang giọng địa phương khác.

Chương 689. Một nhát dao (1)

Đợi Thái Văn Hồng được Thọ ca dẫn đi ra khỏi cửa lớn ngân khố, Trần Mộng Quân không để ý Nhan Hùng vẫn còn ở đó, xoay người gọi ngay số của Lê Dân Hữu:

- Lão công, món cá hầm nước mà ngươi muốn ăn, ta đã làm xong rồi, nhờ người đang mang đến cho ngươi đấy.

- Biết rồi.

Bên kia điện thoại Lê Dân Hữu chỉ nói hai chữ này, rồi cúp máy.

Phố Bài Hoa đúng là nơi ở của A Mai, nhân tình của Lý Tựu Thắng, nhưng Lý Tựu Thắng không hề chán cũ thích mới, ngược lại bao nhiêu năm nay, A Mai vẫn khiến Lý Tựu Thắng mê mẩn tâm thần, một tuần bảy ngày Lý Tựu Thắng ít nhất có ba ngày ở chỗ A Mai.

Tối nay, Lý Tựu Thắng đang ở phố Bài Hoa.

Mười mấy phút sau khi Trần Mộng Quân gọi điện thoại, cửa phòng ở chỗ A Mai đã bị người dùng dây thép cạy mở, một bóng người đẩy cửa bước vào, Lý Tựu Thắng vừa mới tắm xong, khoác khăn tắm đi ra khỏi phòng vệ sinh, đang định về phòng ngủ nghỉ ngơi với tiểu thiếp, vừa hay đụng phải bóng người vừa vào cửa!

- Bùm bùm bùm bùm!

Bốn tiếng súng vang lên! Bóng người rút súng từ thắt lưng ra, không chút do dự nổ súng vào Lý Tựu Thắng đang định

quát mắng kẻ trộm!

Chớp mắt! Trán Lý Tựu Thắng đã nhiều thêm một lỗ máu! Ngực cũng lộ ra ba lỗ đạn!

- Á!

Một tiếng thét của phụ nữ vang lên từ phòng ngủ khi nghe thấy tiếng súng nổ!

Tên bắn súng nhanh chóng xông vào phòng ngủ, đè người phụ nữ tên A Mai đang mặc đồ ngủ gợi cảm xuống giường, kề súng vào thái dương đối phương và bóp cò!

Sau khi giết người xong, tên bắn súng cầm súng nhanh chóng chạy ra ngoài, tiếng bước chân vang dội trên cầu thang, cho đến khi chạy ra đường phố trong đêm khuya, gặp ba người xuất hiện từ xa đối diện mới thuận tay ném súng đi, ôm đầu chạy vào con hẻm bên cạnh, chớp mắt đã biến mất trong bóng đêm.

Ba người đối diện chính là Thọ ca và một tiểu đệ do Thái Văn Hồng và Trần Mộng Quân sắp xếp. Thấy đối phương vội vã bỏ chạy, Thọ ca nhặt khẩu súng bị vứt dưới đất lên, tên tiểu đệ kia thì đột nhiên dùng sức ôm chặt lấy Thái Văn Hồng khiến hắn không thể cử động!

Thái Văn Hồng còn chưa kịp hoàn hồn, Thọ ca đã cầm súng kề vào thái dương hắn và bóp cò!

- Bùm!

Một phát súng vang lên!

Tên tiểu đệ kia đặt xác chết xuống, Thọ ca lập tức nhét khẩu súng vào tay thi thể, rồi kiểm tra lại mấy lá thư trên người thi thể, xác nhận không có vấn đề gì mới nói với tiểu đệ:

- Đi thôi, lên tàu ngay trong đêm, đến Đài Loan hưởng phúc.

…

Du thuyền từ từ cập bến, Hoàng Lục đỡ Tống Thiên Diệu, hai người không dùng thuyền nhỏ mà đợi đến khi tàu cập đủ gần mới nhảy xuống cầu tàu từ thang tàu một cách vững vàng.

Sau khi hai người đứng vững, Hoàng Lục vẫy tay chào tạm biệt những người trên du thuyền, rồi du thuyền lại từ từ lái ra xa về phía mặt biển.

- Billy, có phải ngươi cảm thấy thua một lần chưa đã nên đến thua lần thứ hai? Nói thật, ta không ngờ lại gặp lại ngươi nhanh như vậy, ta tưởng ngươi đã học khôn đi làm ở Phố Wall rồi chứ. Lần trước cô bạn gái của ngươi cứu được ngươi, lần này nếu cô ta dám giúp ngươi nữa, ta sẽ xử luôn cả cô ta.

Tống Thiên Diệu chỉnh lại áo khoác, không chào hỏi Lâm Hiếu Khang và Lâm Hiếu Đạt trước, mà nhìn về phía Đường Bá Kỳ đang nhìn mình không biểu cảm, nở nụ cười, mở miệng nói một cách khinh bạc, đặc biệt nhấn mạnh chữ "xử".

Đường Bá Kỳ lặng lẽ nhìn Tống Thiên Diệu xuống tàu, trong đầu hiện lên cảnh tượng lần đầu hai người gặp nhau ở Mỹ. Lúc đó Tống Thiên Diệu mặc vest chỉnh tề, trông như một nhân viên trẻ của công ty lớn, còn mình thì mặc đồ cao bồi cưỡi mô tô Harley, trông như một kỵ sĩ tự do. Hai người có vẻ ngoài khác biệt lớn ngồi trong quán ăn nhanh nói chuyện về sự phân biệt chủng tộc của người da trắng Mỹ, nói về kinh tế Phố Wall, nhưng lại như tri kỷ gặp nhau.

Chỉ là câu chuyện sau đó dường như vượt quá tưởng tượng của mình.

- Trông ngươi có vẻ già đi so với lúc mới quen.

Đường Bá Kỳ đợi Tống Thiên Diệu nói xong mới lạnh nhạt nói một câu.

Tống Thiên Diệu cười phóng khoáng:

- Chỉ có phụ nữ mới quan tâm đến vẻ ngoài của đàn ông khi gặp mặt. Sao thế, ngươi định giúp nhà họ Lâm đối phó với ta à?

- A Diệu, đường làm ăn ở Hồng Kông nhiều lắm, một mình ngươi đi không hết đâu.

Giọng Đường Bá Kỳ có chút lạnh lẽo trong gió đêm:

- Mỗi lần ngươi đi một con đường là ngươi đi tuyệt đường đó, không cho người khác cơ hội, chỉ khiến kẻ thù của ngươi ngày càng nhiều thôi. Ta đến để khuyên ngươi dừng tay.

Tống Thiên Diệu dùng ngón út móc móc tai:

- Không tệ, hóa ra ngươi cũng biết học cách nói chuyện của ta. Ta thường khuyên người khác dừng tay trước khi đối phó với họ, lần trước cũng đã khuyên ngươi rồi, đáng tiếc ngươi không nghe. Giờ ngươi dùng những lời này nói với ta, ngươi nghĩ ta có nghe không?

- Lần trước ta không nghe lời ngươi, thua rất thảm. Lần này ngươi không nghe lời khuyên của ta, kết cục sẽ thế nào? Ta cũng không biết.

Đường Bá Kỳ mở một lon bia uống một ngụm:

- Nhưng ta muốn thử xem sao.

Tống Thiên Diệu bước tới, tự nhiên cầm lấy một lon bia trên cầu tàu, mở ra rồi ngửa mặt nhìn ra biển uống một ngụm, sau đó giơ lon bia về phía Đường Bá Kỳ và nói:

- Thử xem? Vẫn chưa đủ bài học sao? Đã nói rồi, Hồng Kông là chốn danh lợi, không phải nơi cho kẻ lý tưởng như ngươi đến chơi đâu. Ngươi có lý tưởng thì cứ nỗ lực thực hiện đi, sao không đến Phố Wall? Cứ tiếp tục như vậy, coi chừng không thể lật ngược tình thế đâu. Ngươi nên biết, ván này so với ván trước, ta chơi còn mạnh hơn nữa. Nếu thật sự muốn ở

lại Hồng Kông, sao không biết điều mà đứng về phía ta? Này, dù nhìn thế nào thì ta cũng đáng để ngươi đặt cược hơn.

Chương 690. Một nhát dao (2)

- Ha ha!

Đường Bá Kỳ cụng lon bia với Tống Thiên Diệu, cười sảng khoái:

- Đặt cược vào ngươi ư? Tống Thiên Diệu, ngươi không thể thắng tất cả các ván bài đâu. Lấy nhỏ đọ lớn, huống hồ đặt cược vào ngươi, thua là mất sạch gia sản. Ta vẫn tin vào bản thân mình hơn.

- Được thôi, nhưng ngươi tin vào bản thân hơn, vậy còn hẹn ta gặp mặt làm gì? Nếu không phải ngươi hẹn ta, chẳng lẽ là hai vị công tử nhà họ Lâm hẹn ta đến đây tán gẫu?

Tống Thiên Diệu cầm lon bia xoay người lại. Lúc này mới nhìn về phía Lâm Hiếu Khang và Lâm Hiếu Đạt đứng sau lưng Đường Bá Kỳ.

- Là ta hẹn ngươi.

Lâm Hiếu Khang vẫn đang nhìn ra biển, lúc này nghe Tống Thiên Diệu hỏi mới quay người lại, đối diện với Tống Thiên Diệu, bước qua Đường Bá Kỳ, đứng ở phía trước nhất và thản nhiên lên tiếng.

Lúc này, khí chất và giọng nói mà Lâm Hiếu Khang thể hiện ra, so với gã nóng nảy nhưng lại hèn nhát trước mặt các anh em Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Sâm, Lâm Hiếu Hòa lúc trước, quả thực khác nhau một trời một vực.

Tống Thiên Diệu gật đầu:

- Khang thiếu hẹn ta, ta hiểu rồi, thanh toán nợ nần phải không? Không uổng công ta mượn du thuyền của bọn quỷ tây ra đây hóng gió biển nửa đêm. Lục ca, đưa dao cho ta.

Hoàng Lục rút con dao lưỡi mỏng sắc bén từ thắt lưng đưa cho Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu cầm lấy rồi ném xuống trước mặt Lâm Hiếu Khang:

- Ngươi hẹn ta muốn nói gì thì nói, trả xong nhát dao nợ Duẫn Chi rồi hãy nói.

Lâm Hiếu Đạt đứng bên cạnh sắc mặt biến đổi:

- Tống Thiên Diệu…

- A Đạt.

Lâm Hiếu Khang ngăn Lâm Hiếu Đạt nói tiếp, chính hắn mỉm cười với Tống Thiên Diệu:

- Nhát dao của Duẫn Chi là điều ta không ngờ tới, lời ta nói đêm đó quả thật rất độc địa, ta cũng rất hối hận, nhưng may là Duẫn Chi không sao, coi như là may mắn lắm rồi.

Vừa nói, hắn cúi người nhặt con dao Tống Thiên Diệu ném xuống, cầm trong tay mân mê.

Tống Thiên Diệu lại hơi dừng lại vì câu nói của Lâm Hiếu Khang, sau đó mở miệng hỏi:

- Hương tẩu là người của vị đại phu nhân nào trong nhà họ Lâm?

- Người ta đồn thư ký Tống một bước tính mười nước, quả nhiên danh bất hư truyền, ta mới giải thích một câu, ngươi đã nghĩ đến vấn đề này rồi?

Lâm Hiếu Khang bật cười ha hả, lưỡi dao lóe sáng dưới ánh trăng, kết hợp với biểu cảm và tiếng cười của hắn, khiến Lâm Hiếu Khang trông có vài phần khí độ của một lão đại:

- Ta cũng không biết bà ta là người của ai, dù sao không phải người của ta, đã không phải người của ta, ta phải diễn kịch cho người khác xem, sống như vậy rất mệt mỏi.

- Ngươi đang diễn kịch, nhưng vết thương dao của Duẫn Chi lại là thật.

Tống Thiên Diệu nói với Lâm Hiếu Khang.

Lâm Hiếu Khang cúi đầu ngắm nghía con dao trong tay:

- Duẫn Chi bị cắt đứt khí quản, nếu ta cũng cắt đứt khí quản, sẽ không thể nói chuyện với Tống tiên sinh ngươi được, chi bằng đợi nói chuyện xong, ta sẽ trả lại nhát dao này?

- Ngoài nhát dao này, ta không có gì để nói với Khang thiếu.

Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá từ túi áo khoác, tự mình chắn gió cúi đầu châm lửa, ngẩng đầu lên nói lạnh nhạt với Lâm Hiếu Khang.

Lâm Hiếu Khang cười đáp lại:

- Ta và A Đạt, một người mẹ già sống chết không rõ, một người mẹ già quy y cửa Phật, ngươi muốn đối phó nhà họ Lâm, đương nhiên có rất nhiều chủ đề để nói.

Tống Thiên Diệu bước đến trước mặt Lâm Hiếu Khang, quan sát kỹ mặt Lâm Hiếu Khang, rồi đi đến bên cạnh Lâm Hiếu Đạt, nhìn biểu cảm của hắn, cuối cùng lại đứng đối diện Đường Bá Kỳ, nhìn hắn vài lần, sau đó xoay người đi về phía cuối cầu tàu:

- Nói chuyện với ba người các ngươi? Ta thà về nhà ôm phụ nữ ngủ còn hơn.

- Xoạt!

Ngay khi Tống Thiên Diệu xoay người, con dao trong tay Lâm Hiếu Khang đột nhiên đổi hướng, nhanh chóng đâm vào đùi của chính mình!

- Nhát dao này tính là tiền lãi, khi có cơ hội, ta sẽ bổ sung nhát dao vào cổ Duẫn Chi.

Lâm Hiếu Khang rút lưỡi dao đã đâm vào ba phần tư đùi ra.

- Keng! một tiếng ném dao về phía sau Tống Thiên Diệu. Mặc dù đau đến nỗi cơ mặt hơi co giật, vết thương chảy máu đã nhuộm đỏ quần, nhưng giọng nói vẫn không thay đổi vẻ phóng khoáng trước đó.

- Lục ca!

Lâm Hiếu Đạt tiến lên đỡ lấy Lâm Hiếu Khang, nhưng Lâm Hiếu Khang gạt tay Lâm Hiếu Đạt ra, vẫn đứng một mình trên cầu tàu, dù chân bị thương hơi run rẩy, nhưng vẫn đứng vững vàng.

Đường Bá Kỳ cũng có chút kinh ngạc, không ngờ vị lục thiếu gia nhà họ Lâm trước đây không nổi bật này, lại là một kẻ ra tay quyết đoán nhanh chóng với chính mình!

Tống Thiên Diệu dừng bước, xoay người, cúi đầu nhìn con dao, rồi lại nhìn Lâm Hiếu Khang.

- Bây giờ có thể nói chuyện chưa?

Lâm Hiếu Khang tự cúi đầu nhìn vết thương đang chảy máu, hỏi Tống Thiên Diệu với nụ cười nửa miệng.

…

- Mẹ kiếp thằng Lê Hữu Dân!

Lưu Phúc tức giận đá tung cánh cửa gỗ văn phòng của Lê Hữu Dân, thân hình béo phì xông vào, không nói hai lời liền

tát một cái vào má Lê Hữu Dân vừa mới đứng dậy!

Cú tát này đánh cho Lê Hữu Dân chảy máu khóe miệng ngay lập tức, cả người bị đánh loạng choạng!

- Còng hắn lại cho ta! Con chó này! Dám phản kháng là bắn chết tại chỗ!

Lưu Phúc sau khi tát xong, nói với mấy thuộc hạ xông vào theo sau.

Chương 691. Làm chó đúng cách như thế nào (1)

Mấy thuộc hạ nhìn nhau, đều biết Lê Hữu Dân là người thân tín bên cạnh Lưu Phúc, là đồng hương kiêm thuộc hạ đã theo Lưu Phúc nhiều năm, quan hệ với Lưu Phúc sâu đậm hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần, nên khi Lưu Phúc ra lệnh, mấy người đều có chút do dự.

Lê Hữu Dân lau khóe miệng, rồi nhổ hai ngụm nước bọt có máu xuống đất, mang theo khuôn mặt sưng đỏ mở miệng nói với Lưu Phúc:

- Lão tổng.

- Đồ chó!

Lưu Phúc trợn mắt, sát khí tứ tung:

- Ta đã dặn ngươi thế nào! Ngươi dám qua mặt ta?! Nếu thật sự coi ta là lão tổng, ngươi sẽ làm như vậy sao!?

Lê Hữu Dân không mở miệng, mà nhìn về phía mấy thuộc hạ đằng sau Lưu Phúc, Lưu Phúc cố gắng hít sâu vài cái, vẫy tay với đám thuộc hạ phía sau:

- Các ngươi ra đại sảnh trước đi.

Đợi mấy tay chân của Lưu Phúc rút lui, Lê Hữu Dân mới gượng cười, đưa tay cầm điếu thuốc trên bàn, tiến lại gần đưa cho Lưu Phúc, lại định giúp Lưu Phúc châm lửa, Lưu Phúc nhận điếu thuốc nhưng không cho Lê Hữu Dân cơ hội giúp châm lửa, mà cầm trong tay không động đậy, trừng mắt nhìn Lê Hữu Dân không nói gì.

Lê Hữu Dân xoa xoa nửa hàm răng hơi lung lay, tự châm một điếu thuốc:

- Anh em bên ngoài không có ở đây, ta gọi ca là Phúc ca. Phúc ca, chuyện đã làm rồi, ta đã suy nghĩ, trước đây là ta làm sai, nhưng chuyện tối nay ta không hối hận, điều hối hận nhất là vì tham lam, nhất thời sơ suất, trúng kế của Tống Thiên Diệu, tiền của hắn ta nhận dễ, trả lại cho hắn thì rất khó, ta suy đi tính lại, vẫn phải làm việc.

Lưu Phúc vẫn không mở miệng, đôi mắt u ám nhìn Lê Hữu Dân, hiện giờ người Lưu Phúc tin tưởng nhất chính là Lê Hữu Dân, hắn và Lê Hữu Dân đều là người Đông Hoàn, trong cảnh sát có bốn phe phái địa phương của người Hoa, người Đông Hoàn, người Ngũ Ấp, người Triều Châu, người Sơn Đông.

Không cần phải nói về người Sơn Đông, địa vị của họ rất thấp. Trong cảnh sát có bốn tầng lớp: cảnh sát người Nga trắng đứng đầu, cảnh sát người Ấn Độ thứ hai, cảnh sát địa phương thứ ba, cảnh sát người Sơn Đông thứ tư.

Ảnh hưởng của người Sơn Đông trong lực lượng cảnh sát Hồng Kông gần như có thể bỏ qua. Cảnh sát người Nga trắng hiện nay cũng ngày càng ít đi, hơn nữa họ cũng là quỷ lão, thường mang chức vụ cao nhưng không có quyền lực thực sự.

Còn về cảnh sát người Ấn Độ, phần lớn đã về nước sau khi Ấn Độ độc lập, thỉnh thoảng có vài người vẫn làm việc trong lực lượng cảnh sát Hồng Kông, nhưng hầu hết đều được bố trí mang tính biểu tượng vào một số chức vụ nhàn rỗi.

Chỉ có ba phe phái địa phương trong số các cảnh sát người Hoa bản địa là người Đông Hoàn, người Ngũ Ấp, người Triều Châu, dưới chính sách dùng người Hoa để kiểm soát người Hoa của chính quyền thuộc địa, thể hiện có ảnh hưởng nhất.

Lưu Phúc hiện giờ là tổng hoa thám trưởng, thống lĩnh toàn bộ cảnh sát mặc thường phục Hồng Kông, có thể nói là phe người Đông Hoàn đang tạm thời chiếm ưu thế trong lực lượng cảnh sát. Phàm là cảnh sát thuộc hệ Đông Hoàn, cơ bản đều được Lưu Phúc quan tâm đặc biệt một chút.

Vốn dĩ Lê Hữu Dân muốn tranh giành vị trí tổng thám trưởng khu vực Hồng Kông, Lưu Phúc không phải là không cho phép, Lê Hữu Dân là do hắn một tay đề bạt lên, có thể nổi lên cũng không có gì không tốt, nhưng hắn không thể dung thứ cho việc Lê Hữu Dân tự tiện hành động, lén lút giết chết Lý Tựu Thắng!

Lý Tựu Thắng dù hiện giờ không còn hậu thuẫn, nhưng cũng là tổng thám trưởng khu vực Hồng Kông, khi xưa Lý Tựu Thắng có thể đủ tư cách tranh giành vị trí tổng hoa thám trưởng với Diêu Mộc, là một viên mãnh tướng người Hoa trong lực lượng cảnh sát! Bị Lê Hữu Dân nói giết là giết?

Từ khi Hồng Kông khai cảng đến nay, chưa từng có chuyện vì tranh giành vị trí thám trưởng mà dẫn đến cảnh sát tự tàn sát lẫn nhau! Một khi mở ra cái lỗ hổng này, sau này có phải mỗi lần chọn thám trưởng đều phải chết vài người không?

Lưu Phúc nghiến răng nhìn chằm chằm Lý Tựu Thắng vài phút rồi mới mở miệng mắng:

- Ngươi giải quyết Lý Tựu Thắng, ngồi lên vị trí tổng thám trưởng khu vực Hồng Kông, có ai phục ngươi không? Ngươi làm như vậy với Lý Tựu Thắng, sau này cũng sẽ có người làm như vậy với ngươi! Ngu ngốc!

- Thừa thắng xông lên, hiện giờ toàn bộ cảnh sát Hồng Kông đều biết Lý Tựu Thắng đã giải quyết Vô Đầu, Vô Đầu là người của Tống Thiên Diệu, bây giờ hắn gặp chuyện vào lúc này, mọi người đương nhiên phản ứng đầu tiên là nghi ngờ Tống Thiên Diệu thuê sát thủ giết người, sẽ không nghĩ đến ta.

Ngược lại nếu kéo dài thời gian quá lâu rồi mới ra tay, không mượn được cơn gió đông hiện tại, ta mới thực sự là làm khó lão tổng.

Lê Hữu Dân cung kính nói trước mặt Lưu Phúc.

Lê Hữu Dân cũng là một nhân vật tàn nhẫn, sau khi Trương Vinh Cẩm nhậm chức tổng thám trưởng khu vực Cửu Long, vốn dĩ địa điểm làm việc phải là đồn cảnh sát Du Ma Địa, nhưng Lưu Phúc giao cho Lê Hữu Dân cứng rắn đối đầu, Lê Hữu Dân đã có thể ép Trương Vinh Cẩm phải đến đồn cảnh sát Cửu Long Thành mở một phòng làm việc, nhường lại khu vực béo bở Du Ma Địa, chỉ riêng điểm này đã có thể thấy được năng lực của Lê Hữu Dân.

Từ khi Lưu Phúc bảo hắn trả tiền lại cho Tống Thiên Diệu, hắn đã ý thức được mình đã làm chuyện ngu ngốc. Khi gặp Tống Thiên Diệu lúc đầu, bị những lời hứa hẹn liên tiếp của Tống Thiên Diệu làm choáng váng đầu óc, không kịp suy nghĩ, đến khi Lưu Phúc bảo hắn trả tiền, hắn mới phản ứng lại, số tiền này từ tay Tống Thiên Diệu nhận dễ dàng, nhưng trả lại thì không dễ dàng như vậy.

Chương 692. Làm chó đúng cách như thế nào (2)

Thứ nhất, lời nói của Tống Thiên Diệu lúc đó đã khiến Nhan Hùng đứng bên cạnh nảy sinh ý đồ, nhắm vào vị trí thám trưởng đồn cảnh sát Du Ma Địa của hắn. Nếu hắn Lê Hữu Dân trả tiền mà không làm việc, Nhan Hùng rất có thể vì muốn ngồi lên vị trí thám trưởng mà không tiếc ra tay đối phó với hắn Lê Hữu Dân.

Nhan Hùng có Tống Thiên Diệu làm hậu thuẫn, không thiếu tiền bạc thế lực, còn hắn Lê Hữu Dân chỉ có thể dựa vào Lưu Phúc, nếu Lưu Phúc và Thương hội Đông Hoàn đứng sau lưng nhượng bộ một chút, hắn sẽ phải về hưu sớm. Chi bằng liều một phen còn hơn là về hưu sớm.

Thứ hai, nhà máy của hắn vẫn phải dựa vào đơn đặt hàng của Tống Thiên Diệu để hoạt động, Tống Thiên Diệu thậm chí không cần phải xử lý hắn, chỉ cần ngừng đơn đặt hàng, nhà máy của hắn sẽ phải đóng cửa, Hiệp hội ngành tóc giả sẽ loại tên hắn ra, cắt đứt hoàn toàn nguồn tài chính.

Thứ ba, đã biết Tống Thiên Diệu muốn xử lý Lý Tựu Thắng, trước tiên đồng ý giúp đỡ, rồi lập tức phản bội, cho dù Tống Thiên Diệu không giết người diệt khẩu, cũng chắc chắn sẽ tìm cách đe dọa hắn phải im lặng.

Sau khi nghĩ rõ ba điểm này, Lê Hữu Dân lập tức quyết định, thà liều mạng một phen còn hơn là bị động chịu kiểm soát, giết Lý Tựu Thắng!

Dù sao hiện giờ quan hệ giữa hắn và Tống Thiên Diệu người ngoài không rõ, sẽ không nghi ngờ đến hắn, chỉ nghĩ rằng Tống Thiên Diệu vì Vô Đầu mà trả thù, tìm người giết Lý Tựu Thắng.

- Tống Thiên Diệu đối xử với ngươi tốt như vậy, bây giờ không phải ta đến dọn dẹp cho ngươi!

Lưu Phúc cũng đột nhiên biết tin Lý Tựu Thắng bị giết, bị cơn giận làm mất lý trí, lúc này nghĩ kỹ lại, giọng điệu cũng dịu đi một chút, ngậm điếu thuốc vào miệng.

Lê Hữu Dân lập tức tiến lại gần giúp Lưu Phúc châm lửa, Lưu Phúc hút một hơi thuốc:

- Bây giờ làm thế nào?

- Phúc ca nói làm sao, ta sẽ làm vậy.

Lê Hữu Dân lúc này ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Lưu Phúc kẹp điếu thuốc chỉ vào đầu Lê Hữu Dân mắng:

- Mẹ kiếp ngươi nói… Thôi được, để Tống Thiên Diệu gánh tội, lợi ích tất nhiên là người Đông Hoàn hưởng, Lý Tựu Thắng bị bắn chết tuy rất đột ngột, nhưng dù sao vụ án cũng rất rõ ràng, là giết người vì tình, Lý Tựu Thắng chiếm đoạt vợ của hung thủ, bị hung thủ bắn chết, rồi hung thủ tự sát, ta với tư cách là tổng thanh tra người Hoa, giúp thuộc hạ biểu hiện trước mặt quỷ tây, nâng đỡ người mình lên làm tổng thanh tra khu Hồng Kông cũng không quá đáng, cứ vậy đi, một trăm vạn đó là ta thay ngươi bỏ ra, nói ra cũng coi như ta Lưu Phúc quan tâm đến huynh đệ.

- Vẫn là do Phúc ca quyết định.

Lê Hữu Dân nghe xong lời Lưu Phúc, thở phào nhẹ nhõm.

Việc mình xử lý Lý Tựu Thắng làm cũng khá hoàn chỉnh, trọn vẹn, động cơ giết người của hung thủ cũng hợp lý, dù sao

chỉ cần điều tra là biết, tiểu thiếp A Mai của Lý Tựu Thắng ban đầu thật sự là người phụ nữ của Thái Văn Hồng, Thái Văn Hồng lại bị Lý Tựu Thắng đuổi khỏi cảnh sát, có thể nói là thù sâu oán nặng, bắn chết Lý Tựu Thắng không có gì đột ngột, bên quỷ tây chắc có thể để Lưu Phúc giải thích qua.

Lưu Phúc đi đến bàn làm việc cầm điện thoại lên, bấm một số:

- Alo, ta là Lưu Phúc, giúp ta nối máy với cảnh sát trực đêm nay ở tổng bộ Quan Tỉnh ty… Thưa ngài, ta là Lưu Phúc, đã điều tra rõ rồi, hiện trường và chứng cứ đều có thể chứng minh thanh tra Lý bị giết vì tình, nói dài dòng, thanh tra Lý năm đó cướp vợ của một thuộc hạ, chiếm đoạt vợ người ta, lại đuổi thuộc hạ ra khỏi cảnh sát, cố ý hại đối phương dính vào thuốc phiện, việc này thanh tra Lý làm quả thật hơi bẩn thỉu, hung thủ vẫn luôn ôm hận trong lòng, hắn vốn từng là cảnh sát, biết bắn súng, nên toàn bộ sự việc là như vậy.

- Thật sự là giết người vì tình, thưa ngài, bất cứ lúc nào cũng có thể tuyên bố kết án, ta sẽ liên lạc với các tờ báo lớn đăng báo tuyên bố phá án, đảm bảo không để người dân nghi ngờ về trị an Hồng Kông, nhưng thanh tra Lý bị giết, vị trí tổng thanh tra khu Hồng Kông không thể để trống mãi, trị an của Hồng Kông rất nặng, ta nghĩ nên sắp xếp người kế nhiệm vị trí của thanh tra Lý càng sớm càng tốt, đảm bảo trị an Hồng Kông sẽ không xảy ra hỗn loạn, ngoài ra, ta nghe nói phu nhân của ngài có một công ty muốn chuyển nhượng, thanh tra Lê Hữu Dân của đồn cảnh sát Du Ma Địa đang chuẩn bị mua một công ty để làm ăn, muốn hỏi giá, được rồi, ta sẽ bảo hắn tìm luật sư liên hệ với phu nhân của ngài, cảm ơn ngài!

Lưu Phúc gác máy, quay người nhìn Lê Hữu Dân:

- Quỷ tây Quan Tỉnh ty nói, hắn muốn nói chuyện với đại ca, nhưng nếu ngươi chịu dùng một trăm hai mươi vạn mua lại

công ty bình phong của vợ hắn, hắn có thể giúp ngươi nói tốt vài câu trước mặt đại ca, ta đã thay ngươi đồng ý, hai mươi vạn thêm đó ngươi tự lo liệu.

- Biết rồi, ngày mai ta sẽ góp đủ một trăm hai mươi vạn, gửi đến tay quỷ tây, đa tạ Phúc ca.

Lê Hữu Dân lộ vẻ mặt phấn khích, dù phải trả thêm hai mươi vạn so với dự tính, cũng không có biểu hiện khó khăn nào.

Quỷ tây vốn nhận tiền làm việc, chỉ cần nhận tiền, việc này chắc chắn sẽ làm được, hơn nữa quỷ tây có một ưu điểm, không ăn hai lễ, đã nhận một trăm hai mươi vạn đô Hồng Kông lợi ích, thì vị trí tổng thanh tra khu Hồng Kông chắc chắn là của hắn Lê Hữu Dân.

Lưu Phúc miệng chửi rủa Lê Hữu Dân, nhưng tay lại lấy từ túi áo vest của mình ra một cuốn sổ tay nhỏ, xé một tờ giấy viết vài dòng chữ, thấy chữ thì đổi được mười vạn đô Hồng Kông, Lưu Phúc.

Lại lấy ra con dấu cá nhân của mình, đóng lên trên.

Chương 693. Chậm nữa ta sợ không còn cơ hội (1)

Viết xong, hắn đưa tờ giấy cho Lê Hữu Dân:

- Bảo người của ngươi cầm cái này đến tiệm cầm đồ của vợ ta lấy 100.000 đô tiền mặt, rồi ngươi lập tức đi Hồng Kông, đem 100.000 đô đến cho gia quyến của Lý Tựu Thắng làm tiền phúng điếu.

- Lập tức sao?

Lê Hữu Dân nhận lấy tờ giấy, hỏi lại không hiểu.

Lưu Phúc nhíu mày:

- Đương nhiên là lập tức, thứ nhất, ngươi xuất hiện ở Hồng Kông, tức là nói cho thuộc hạ của Lý Tựu Thắng biết, Lý Tựu Thắng đã chết, ngươi chính là tổng thám mục khu Hồng Kông tiếp theo do Lưu Phúc ta đưa lên, ai muốn tranh phải qua ta trước! Thứ hai, trừng trị tên cảnh sát Vô Đầu thật nặng, càng nặng càng tốt, như vậy cuối cùng mới có thể bảo lãnh được tên Vô Đầu đó ra ngoài.

- Lý Tựu Thắng chết rồi, thả Vô Đầu ra trực tiếp là…

Lưu Phúc mắng không kiên nhẫn:

- Ngu! Bây giờ bên ngoài đều cho rằng Tống Thiên Diệu vì Vô Đầu mà giết Lý Tựu Thắng, ngươi thả Vô Đầu ra, thuộc hạ của Lý Tựu Thắng sau này làm sao phục ngươi, nói không chừng lập tức nghi ngờ ngươi cấu kết với Tống Thiên Diệu! Phải tỏ ra thế bất lưỡng lập với Tống Thiên Diệu mới được, nếu không tại sao Tống Thiên Diệu đưa ngươi lên, chính là

muốn ngươi bề ngoài đối đầu với hắn, hắn mới có thể thuận thế đưa Nhan Hùng lên vị trí thám mục của ngươi hiện tại, như vậy ngươi vừa được lòng mọi người, Nhan Hùng lại được lên chức, Vô Đầu lại được bảo lãnh ra ngoài, một công đôi việc. Thật không biết kẻ ngu như ngươi sao lọt vào mắt xanh của Tống Thiên Diệu, làm chó cho người giàu cũng chỉ làm được con chó ngu!

…

- Ngươi muốn nói gì?

Tống Thiên Diệu cúi người nhặt con dao dưới đất, đưa trả cho Hoàng Lục, rồi hỏi Lâm Hiếu Khang.

Lần này đến lượt Lâm Hiếu Khang không nói gì nữa, chỉ nhìn Tống Thiên Diệu với nụ cười nửa miệng.

Tống Thiên Diệu bước đến trước mặt Lâm Hiếu Khang, lấy điếu thuốc trong miệng ra, từng chữ từng chữ nói với Lâm Hiếu Khang:

- Ta cần suy nghĩ, và có thể phải suy nghĩ rất lâu.

- Ta tưởng trước khi suy nghĩ, ngươi sẽ hỏi ta một câu.

Lâm Hiếu Khang dù đứng trong gió đêm, trán đã rịn mồ hôi vì đau đớn, nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh mà nói.

Tống Thiên Diệu dừng lại một chút:

- Đúng là có một câu hỏi, tại sao ngươi lại nhanh như vậy?

Khi hai người đối thoại, Đường Bá Kỳ và Lâm Hiếu Đạt đứng bên cạnh nghe không hiểu gì. Đường Bá Kỳ đầu óc toàn kiến thức tài chính, không hiểu được cuộc trò chuyện của hai người bên cạnh, tưởng như nói những lời vô nghĩa nhưng lại như đang trao đổi nghiêm túc.

Còn Lâm Hiếu Đạt, từ khi Lâm Hiếu Khang nói đã hẹn gặp Tống Thiên Diệu, hắn đã không hiểu nổi vị lục ca này của mình, lúc này càng thêm mờ mịt.

- Chậm nữa ta sợ không còn cơ hội.

Lâm Hiếu Khang cười nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc trên tay, tro bay theo gió đêm, tản ra biển:

- Hiểu rồi, ta cần suy nghĩ kỹ, trước khi đó, ta không có gì để nói.

- Ta biết ngươi sẽ nói hai chữ suy nghĩ, ta cũng biết, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ đến gặp ta lần nữa.

Lâm Hiếu Khang nói chắc chắn.

Tống Thiên Diệu quay người đi về phía cuối cầu tàu, đi được nửa đường lại quay lại trước mặt Lâm Hiếu Khang, giơ tay đánh vào vết thương của hắn, Lâm Hiếu Khang kêu lên một tiếng, không còn giữ được vẻ mặt, đau đớn cúi người xuống.

- Ta ghét nhất là người khác giả vờ cứng rắn hơn ta.

Thấy Lâm Hiếu Khang không chịu nổi đau, mất đi vẻ bình tĩnh lúc nãy, Tống Thiên Diệu cười vui vẻ như đứa trẻ, lại quay người đi về phía cuối cầu tàu, khi đi ngang qua Đường Bá Kỳ, nhìn đối phương sâu sắc, cười kỳ lạ nói:

- Billy, ta đợi ngươi.

Đường Bá Kỳ vì câu nói này của Tống Thiên Diệu, tim gần như ngừng đập một nhịp.

Nhận được tín hiệu của Hoàng Lục, du thuyền từ từ cập bến, Hoàng Lục đỡ Tống Thiên Diệu lên thuyền, Tống Thiên

Diệu giống như lúc đến, hai tay chống lan can, nhìn ba người trên cầu tàu, bóng dáng theo du thuyền dần xa.

Lúc này, gió đêm gào thét, tiếng sóng vỗ văng vẳng.

- Lão bản, sao đột nhiên quay lại đánh tên đó một cái?

Hoàng Lục tự châm một điếu thuốc, hỏi Tống Thiên Diệu.

Hắn không bao giờ hút thuốc trước mặt người khác, thường chỉ khi một mình hoặc chỉ có Tống Thiên Diệu ở đó, hắn mới châm một điếu thuốc để hút.

Tống Thiên Diệu ném mẩu thuốc đã cháy hết trong tay xuống mặt nước đen ngòm:

- Lâm Hiếu Khang chẳng phải đã nói rồi sao? Chậm hơn nữa, ta sợ không còn cơ hội, đánh hắn một trận cũng coi như báo thù cho Duẫn Chi, nếu không lần sau có khi chỉ còn cách ra tay với xác chết.

- Bến tàu Hoàng hậu, người thường không được đến gần, chắc sẽ không có ai vô ý tiết lộ tin tức chứ?

Hoàng Lục nghe Tống Thiên Diệu nói Lâm Hiếu Khang chắc chắn sẽ chết, sững người một lúc:

- Ta đã để ý, xung quanh chắc chắn không có người khác, nếu nói có người tiết lộ tin tức, thì chắc chắn phải là hai người kia.

Nhìn du thuyền đã từ từ cập bến Tiêm Sa Chủy, Tống Thiên Diệu xoay người khỏi lan can, vỗ vai Hoàng Lục, bước về phía cầu thang:

- Đi thôi, Lục ca! Không ngờ tuy nhà ta nhỏ, nhưng lại ở ngoài bóng rồng rắn, giữa tiếng mưa gió. Họ Lâm, ha ha…

Hoàng Lục đi theo sau Tống Thiên Diệu, miệng lẩm bẩm chán nản:

- Tam ca có vẻ chưa từng dạy ta, làm vệ sĩ cho người ta cũng phải biết ngâm thơ làm phú, Tam ca thông thạo thi từ, văn võ song toàn, không biết ta có nên tìm một tư thục để học thêm chữ nghĩa không…

…

Chương 694. Chậm nữa ta sợ không còn cơ hội (2)

Lam Cương bị giam giữ trong phòng tạm giam, may mà nghĩ đến việc hắn là cảnh sát, hơn nữa tội danh vẫn chưa xác định, lúc này đã mở riêng cho hắn một phòng tạm giam, không giam chung hắn với những tên lưu manh giang hồ kia.

- Tiểu Tân, đốt cho ta một điếu thuốc.

Lam Cương gọi với một tiếng ra ngoài phòng tạm giam với người lính mặc quân phục đang giám sát.

Một người lính mặc quân phục đi tới, lấy từ túi mình ra một gói thuốc lá Hảo Thái, châm một điếu rồi đưa qua song sắt cho Lam Cương.

Lam Cương nhận lấy ngậm vào miệng, cười với người lính:

- Cảm ơn, sau này ra ngoài sẽ mời đủ thuốc lá cho ngươi một năm.

- Vô Đầu ca, nếu Lý sir muốn thu thập ngươi, dù ngươi có thoát thân được, e rằng sau này cũng không còn mặc bộ da hổ này nữa…

Người lính trực ban canh gác không thù không oán gì với Lam Cương, miễn là Lam Cương không gây chuyện, cần uống nước, hút thuốc, ăn cơm, hắn đều tận tình giúp đỡ, lúc này nghe Lam Cương nói sẽ mời hắn thuốc lá một năm, cũng chỉ cười cười qua loa, hoàn toàn không để tâm.

Lam Cương không biết tại sao lại đắc tội với Lý Tựu Thắng, bị cảnh sát đột ngột càn quét, lục soát ra súng, đạn, thuốc phiện từ câu lạc bộ Kim Nguyên do hắn mở. Bình thường những chuyện này không đưa ra ánh sáng thì chẳng có vấn đề gì, nhưng một khi bị đưa lên bàn, mỗi tội danh đều đủ để Lam Cương uống một bình.

Vì vậy người lính nghĩ dù Lam Cương có thể ký bảo lãnh, cũng sẽ mất hết tiền đồ trong ngành cảnh sát.

- Vô Đầu ca, thật sự không cần giúp ngươi gửi tin cho người nhà sao?

Người lính cũng tự châm một điếu thuốc, nói với Lam Cương:

- Dù không gột rửa được tội danh, tạm thời ký bảo lãnh ra ngoài cũng tốt mà.

Lam Cương ngồi trên tấm ván giường trong phòng tạm giam, thong dong thả một vòng khói:

- Có lúc thân bất do kỷ, ta muốn ra ngoài rất dễ, lão đầu ta chính là luật sư, nhưng ra ngoài tức là ta nhận tội sao? Nhận hay không nhận tội, không phải ta có thể tự quyết định được.

- Ngươi đã làm đến chức cảnh sát trưởng rồi, vẫn không thể tự quyết định sao?

Người lính tò mò hỏi một câu.

Trong mắt những người lính mặc quân phục này, Lam Cương đã được coi là thăng chức nhanh chóng, mới hơn 20 tuổi đã hoàn thành ba bước nhảy từ lính mặc quân phục, đến thám mục mặc quân phục, rồi đến cảnh sát trưởng mặc thường phục. Nhiều cảnh sát không có chỗ dựa, ba mươi mấy tuổi cũng chưa chắc đã leo lên được vị trí cảnh sát trưởng như Lam Cương bây giờ.

Đúng lúc hai người đang hút thuốc qua song sắt, bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân.

Mấy người mặc thường phục xuất hiện từ góc hành lang, thấy Tiểu Tân đang hút thuốc nói chuyện với Lam Cương qua song sắt, mấy người mặc thường phục đó lên tiếng:

- Mở cửa ra, trên có lệnh, cần thẩm vấn Lam Cương!

Tiểu Tân không dám đắc tội với người mặc thường phục, lấy chìa khóa mở cửa sắt phòng tạm giam, mấy người mặc thường phục vào trong, giữ chặt Lam Cương, trước tiên khóa chết hai tay Lam Cương ra sau lưng, rồi túm tóc Lam Cương lôi ra ngoài.

Lam Cương bị ép mạnh nên cúi đầu, nhưng thân thể vẫn giãy giụa dữ dội, miệng không ngừng thốt ra những lời độc địa:

- Đồ chó! Buông ta ra! Bố mày có tay có chân, biết đi đứng! Động vào ta nữa, đợi ta ra ngoài sẽ xử lý cả nhà chúng mày!

- Đồ khốn! Ngươi gan lắm~thuê sát thủ bắn chết Long gia!

Một tên cảnh sát mặc thường phục bên cạnh hung hăng ấn đầu Lam Cương xuống, miệng chửi rủa:

- Tối nay không móc hết ruột gan ngươi ra, làm sao xứng đáng với sự nâng đỡ của Long gia đối với chúng ta!

Lam Cương đầu óc "ầm" một tiếng!

Lý Tựu Thắng, cảnh trưởng khu vực Hồng Kông bị bắn chết rồi sao?

Tuy nhiên Lam Cương cũng coi như phản ứng nhanh nhạy, bị đối phương ấn đầu lảo đảo bước đi trong hành lang, trong lòng kinh hoàng nhưng miệng vẫn không chút do dự mở lời:

- Lý Tựu Thắng đã bị bắn chết, các ngươi có muốn xuống dưới làm bạn với hắn không? Đồ chó chết! Buông ta ra!

- Bốp!

Một cú đá bất ngờ từ phía trước bay tới, đôi giày da bóng loáng hung hăng đá vào sống mũi của Lam Cương đang cúi xuống đất!

Cú đá này lập tức làm đầu Lam Cương ngửa ra sau, máu mũi cũng phun ra tức thì!

- Đã bị bắt rồi mà còn ngông cuồng như vậy! Đưa vào phòng thẩm vấn! Đánh cho hắn một trận, nếu hắn khiếu nại, ta sẽ làm chứng bảo vệ các ngươi đến cùng! Đồ chó má, thuê sát thủ giết Long gia! Không bắt ngươi lấy mạng đền mạng cho Long gia, sau này ai còn sợ cảnh sát nữa!

Lê Hữu Dân thu chân lại, lấy khăn tay từ trong túi ra, nhẹ nhàng lau vết trên giày da, mở miệng nói.

Mấy tên cảnh sát mặc thường phục nghe vậy tinh thần phấn chấn hẳn lên, giẫm lên Lam Cương lôi vào phòng thẩm vấn. Lam Cương bị cú đá vừa rồi của Lê Hữu Dân làm cho hoa mắt chóng mặt, lúc này nhìn rõ người đá mình là Lê Hữu Dân, chỉ lạnh lùng cười nhạt:

- Có gan thì giết ta đi, nếu ta sống đến sáng mai, sẽ bắt mẹ già vợ trẻ của các ngươi xếp hàng, chờ ta chơi…

Chưa nói hết câu, Lam Cương đã bị một tên cảnh sát mặc thường phục từ phía sau hung hăng đá vào lưng, trực tiếp đá cho lăn vào phòng thẩm vấn!

Lê Hữu Dân ngậm điếu thuốc đi vào sau đó, nhìn mấy tên cảnh sát mặc thường phục trong phòng:

- Long gia thường ngày đối xử tốt với các ngươi, ý của Lưu lão tổng bảo ta đến đây chỉ có một câu, hỏi cho ra kẻ chủ mưu

đứng sau là ai từ miệng hắn, không thể để Long gia chết không rõ ràng.

- Lê sir, ngài có tâm.

Một tên cảnh sát mặc thường phục theo bên cạnh Lý Tựu Thắng nhiều năm nói với Lê Hữu Dân một câu, rồi liếc mắt ra hiệu với mấy đồng bọn:

- Động thủ đi, Lưu lão tổng đã ra lệnh rồi, không cần lót sổ điện thoại!

Nghe hắn ra lệnh động thủ, những người khác lập tức cầm ghế hoặc trực tiếp giơ chân lên, hung hăng đánh vào Lam Cương đang nằm dưới đất.

Chương 695. Người trong lòng (1)

Lê Hữu Dân ngậm điếu thuốc, đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn Lam Cương đang co quắp thành một cục, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ thảm thiết dưới đất:

- Đồ khốn, con đường ngươi tự chọn, tự ngươi đi đến cùng thì đừng trách người khác, bây giờ ta hỏi ngươi, có phải Tống Thiên Diệu chỉ thị ngươi thuê sát thủ giết Long gia không!

- Ọe…

Lam Cương phun ra một ngụm máu tươi đỏ tươi, cả miệng răng đều đã bị nhuốm đỏ máu tươi, lúc này cắn chặt răng, nằm bò dưới đất như một con chó, nhưng vẫn cố gắng ngẩng đầu lên, vẻ mặt vặn vẹo dữ tợn nhìn về phía Lê Hữu Dân, như một con ác quỷ bò ra từ địa ngục:

- Đồ khốn nạn, chỉ thị ta thuê sát thủ giết bố ngươi, muốn ta làm bố dượng mày… Đồ chó đẻ! Lại đây nữa đi!

- Ngươi suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, chậm thêm chút nữa, ta sợ ngươi không còn cơ hội trả lời nữa đâu!

Lê Hữu Dân bước lên phía trước, hung hăng giẫm lên ngón tay của Lam Cương rồi xoay mạnh, miệng lạnh lùng nói.

…

- Có vẻ như đã lâu rồi hai anh em chúng ta không ngồi lại với nhau uống trà trò chuyện nhỉ?

Lâm Hiếu Tắc cầm lấy ấm trà bằng gỗ tử đàn đặt trên bàn trà công phu, theo động tác Quan Công tuần thành, rót trà từ

ấm vào các chén sứ men trắng, cuối cùng lại vung một chiêu Hàn Tín điểm binh, hất những giọt trà cuối cùng trong ấm vào chén không hề lãng phí, rồi mới nói:

- Nếm thử xem.

Lâm Hiếu Hiệp nâng chén trà lên thưởng thức, ngửi hương thơm, miệng cười nói:

- Đại ca, ngươi thởu thiếu niên đã sang Anh quốc, lẽ ra phải quen với trà do bọn quỷ ngoại bang Anh quốc phát minh chứ? Từ bao giờ mà công phu trà cũng luyện được xuất sắc như vậy, hai chiêu Quan Công tuần thành, Hàn Tín điểm binh này, dù đi làm tiểu nhị ở trà lâu cũng đã đủ tư cách rồi.

- Không còn cách nào khác, trong mắt người Trung Quốc, mọi người nhìn thấy ta, ồ, Lâm Hiếu Tắc là người từ Anh quốc trở về. Nhưng trong mắt bọn quỷ ngoại bang, ta cũng chỉ là một người Trung Quốc, chẳng qua là đi Anh quốc học tập, giao thiệp với người Anh, ngươi nói với hắn về Luân Đôn thế nào, Anh quốc ra sao đều vô dụng, vẫn phải lấy ra thứ gì đó độc đáo của người Trung Quốc, ví dụ như công phu trà chẳng hạn? Từ khi ta học được công phu trà, bọn quỷ ngoại bang đã rất ít uống trà cùng ta, sợ ta cười họ là người man rợ.

Lâm Hiếu Tắc cũng nâng chén trà lên thưởng thức màu trà nói.

Lâm Hiếu Hiệp gật đầu tán đồng, uống cạn chén trà, nhắm mắt từ từ thưởng thức hương vị, một lúc lâu sau mới mở mắt nói:

- Đúng vậy, người Anh như thế mà cũng gọi là uống trà sao? Ôi, làm mấy cái đồ vàng bạc, rồi cho thêm chanh vào nước trà, thêm sữa bò, thậm chí có người còn cho thêm đường thêm đá, ta ngửi thấy đã muốn nôn rồi, rốt cuộc là uống trà

hay là đại tạp hoa? Trà phải là mùi hương trà nhạt nhạt như thế này chứ.

- Có biết vì sao ta nghĩ đến mời ngươi uống công phu trà riêng không?

Lâm Hiếu Hiệp cũng đưa trà vào miệng, lắc đầu nhẹ:

- Nước kém một chút, nước máy dù sao cũng không bằng nước suối núi.

Lâm Hiếu Hiệp nhìn về phía đại ca của mình:

- Mời ta uống trà còn cần lý do sao?

- Đương nhiên cần lý do.

Lâm Hiếu Tắc thở dài nhẹ nhàng:

- A Hòa bảo ta đến gặp ngươi, có phải trước đây ngươi đã cho người đi gặp một tên cảnh sát nhỏ gọi là Vô Đầu?

Vẻ mặt của Lâm Hiếu Hiệp trước tiên là ngẩn người, sau đó từ từ thu lại biểu cảm, nhìn về phía Lâm Hiếu Tắc:

- Phải, A Hòa nói với ngươi sao?

- A Hòa nói với ta, Ngũ thúc vốn đã sắp xếp ổn thỏa, nhưng Tống Thiên Diệu đột nhiên có phòng bị, cuối cùng khiến hắn bất đắc dĩ phải rũ sạch mọi chuyện ở Ma Cao.

Lâm Hiếu Tắc đặt chén trà xuống, nhìn Lâm Hiếu Hiệp nói:

- Hắn nghĩ Lâm gia có nội gián, nên cho người điều tra kỹ lưỡng, cuối cùng…

Lâm Hiếu Hiệp cười khổ, khóe miệng giật giật, đặt chén trà sứ trắng về vị trí cũ, dùng hai tay gãi gãi đầu:

- Vì vậy đã điều tra ra là do ta, thực ra khi biết Ngũ thúc Lục thúc gặp chuyện, ta đi chất vấn A Hòa, đã mơ hồ đoán

được có thể là do ta… Đại ca, nếu là A Hòa đến gặp ta, ta nhất định sẽ không giải thích, nhưng ngươi hẹn ta uống trà, ta chỉ muốn nói một câu, ta thật sự chỉ muốn giúp A Hòa làm toàn bộ chuyện này kỹ lưỡng hơn, ta không hề tiết lộ gì với tên cảnh sát nhỏ đó…

- Ta biết, A Hòa cũng biết, A Hòa cũng không có ý trách ngươi, hắn bảo ta đến nói rõ chuyện này với ngươi, chính là để tránh hắn nói trực tiếp với ngươi, ngươi sẽ thấy ngượng.

Lâm Hiếu Tắc tiếp tục rót trà, miệng nói:

- Chuyện này cứ để qua đi, A Hòa thật lòng vì gia đình này, ngươi cũng vậy, đừng vì chuyện như thế này mà anh em ruột thịt sinh lòng hiềm khích.

Lâm Hiếu Hiệp cúi đầu nói:

- Ta biết, ta cũng muốn nói rõ chuyện này với A Hòa, nhưng những gì A Hòa đã làm với Ngũ thúc Lục thúc, khiến ta nghẹn lời, muốn nói cũng không nói ra được, năm đó Ngũ thúc Lục thúc…

- Chuyện năm xưa đừng nhắc lại nữa.

Lâm Hiếu Tắc ngắt lời đệ đệ mình:

- Thời gian này, A Sâm cùng ta chuẩn bị huy động một số vốn trên thị trường chứng khoán, chuyện bên công ty, ngươi phải để tâm theo dõi chặt chẽ, A Kiệt, A Khang, A Đạt ba đứa đều còn hơi trẻ.

Lâm Hiếu Hiệp gật đầu trầm ổn:

- Biết rồi.

- Khi có việc cần làm, nếu không muốn nói với A Hòa, thông báo cho ta một tiếng cũng được, đừng để xảy ra tình huống ngươi rõ ràng có ý tốt nhưng lại làm chuyện xấu như vậy nữa.

- Ừm.

…

- Lâm tiên sinh, đã điều tra được một số tin tức.

Liêu Kính Huyền ngồi trên sofa, nhìn Lâm Hiếu Hòa đang bận rộn với máy hát đĩa, lên tiếng nói.

Chương 696. Người trong lòng (2)

Lâm Hiếu Hòa đặt một đĩa than của Chu Tuyền vào máy hát, bấm công tắc, kim đĩa hạ xuống, truyền đi âm thanh du dương. Đợi đến khi phần mở đầu của bài "Trái tim trên trái tim" vang lên, Lâm Hiếu Hòa mới quay lại ngồi xuống sofa:

- Vất vả rồi, Kính Huyền.

- Những việc ta làm đều là chuyện không đáng kể, không thể nói là vất vả được. Đã điều tra ra, trước đây mỗi tháng Lâm Hiếu Hiệp tiên sinh đều riêng gửi một khoản tiền cho hai vị thúc phụ Lâm Hi Nguyên và Lâm Hi Thận, nhưng số tiền này là từ túi riêng của hắn, không phải từ sổ sách chung của nhà họ Lâm. Trong 6 năm, cộng lại cũng được 30-40 vạn đô Hồng Kông.

Liêu Kính Huyền nói với vẻ mặt vô cảm:

- Hơn nữa còn điều tra ra, Lâm Hiếu Hiệp tiên sinh khá thân thiết với thuộc hạ của hai vị thúc phụ Lâm Hi Nguyên và Lâm Hi Thận.

Lâm Hiếu Hòa tự mình cầm lấy hộp thuốc lá trên bàn trà, châm một điếu, gật đầu với vẻ mặt vô cảm:

- Nhị ca sớm đã tiếp quản việc kinh doanh của gia tộc, có nhiều liên hệ với người giang hồ cũng là chuyện bình thường. Còn tin tức gì khác không?

- Lâm Hiếu Hiệp tiên sinh đã phái bảo vệ Bính thúc đến bệnh viện nơi tiểu thư Lâm Dư Tĩnh đang ở.

Liêu Kính Huyền từ tốn nói.

Lâm Hiếu Hòa mỉm cười nhạt, kẹp điếu thuốc nói:

- Nhị ca của ta, bị cái chết của ngũ thúc lục thúc dọa sợ, tưởng rằng ta không coi trọng tình thân, nên… không đúng, không đúng.

Lâm Hiếu Hòa nói được một nửa, liền lập tức nói hai câu không đúng, đứng dậy đi lại hai vòng trong phòng khách, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

- Lâm tiên sinh, sao vậy?

Liêu Kính Huyền từ từ đứng dậy, mở miệng hỏi.

Lâm Hiếu Hòa nhắm mắt lại suy nghĩ một lúc

:

- Hãy âm thầm điều tra lại nhị ca của ta, việc hắn sắp xếp Bính thúc đến bệnh viện, không phải để bảo vệ A Tĩnh, lo ta sẽ làm hại A Tĩnh, bởi vì điều đó hoàn toàn không thể xảy ra. Hắn có chuyện gì đó, ngay cả Bính thúc cũng giấu.

- Không phát hiện Lâm Hiếu Hiệp tiên sinh có gì bất thường trong hai ngày gần đây. Bên công ty điện thoại, không chỉ mấy vị Lâm tiên sinh, ngay cả điện thoại của nhà máy và khách sạn của Tống Thiên Diệu, ta cũng đã bỏ tiền mua chuộc nhân viên tổng đài, sắp xếp nghe lén.

Liêu Kính Huyền nghe xong, lập tức nói.

Lâm Hiếu Hòa lắc đầu:

- Vì vậy mới bảo ngươi đi điều tra lại. Việc Bính thúc được sắp xếp đến bệnh viện, cho thấy nhị ca đã công khai bày tỏ sự không tin tưởng đối với ta. Hắn sẽ không làm vậy, quá rõ ràng rồi.

- Hiểu rồi, ta sẽ đi sắp xếp ngay.

Liêu Kính Huyền nói xong, hơi cúi người chào Lâm Hiếu Hòa, rồi quay người ra khỏi phòng khách của căn hộ riêng của Lâm Hiếu Hòa.

Lâm Hiếu Hòa ngồi lại xuống sofa, tay kẹp điếu thuốc nhưng không hút, mà nhắm mắt lại, dùng tay nhẹ nhàng gõ nhịp trên đầu gối theo tiếng nhạc từ máy hát.

Tống Thiên Diệu muốn nuốt chửng Hi Chấn Địa Ốc không dễ dàng như vậy, Lâm Hiếu Hòa cũng không lo lắng về Tống Thiên Diệu, nhưng hắn lo rằng sau khi Tống Thiên Diệu bày ra trận thế, sẽ có người trong nhà họ Lâm nảy sinh những ý đồ không nên có.

Chỉ cần nội bộ nhà họ Lâm không loạn, dựa vào chút quan hệ của Tống Thiên Diệu ở Hồng Kông, cho dù thật sự có Lobo giúp đỡ đằng sau, muốn nuốt chửng Hi Chấn Địa Ốc cũng không phải chuyện dễ dàng. Chỉ có nội loạn nổi lên, nhà họ Chương đã sụp đổ như thế nào, Lâm Hiếu Hòa rất rõ, nên hiện giờ Lâm Hiếu Hòa chỉ là một người thợ vá, cố gắng đoàn kết mấy anh em trong thời gian gần đây.

Lâm Hiếu Hiệp đã làm hỏng kế hoạch của hắn, Lâm Hiếu Hòa đều định coi như không thấy, xóa đi như chữ viết phấn, miễn là nhà họ Lâm có thể giữ được ổn định đoàn kết.

Nhưng việc điều Bính thúc đến bệnh viện, làm quá rõ ràng, hoàn toàn không phù hợp với biểu hiện trước đây của nhị ca Lâm Hiếu Hiệp. Trước đây Lâm Hiếu Hiệp là người không bao giờ bộc lộ bất cứ điều gì, giờ lại vì cái chết của ngũ thúc lục thúc mà phái Bính thúc đến bệnh viện bảo vệ Lâm Dư Tĩnh?

Hắn hẳn phải biết, ta sẽ không động đến mẹ con Lâm Dư Tĩnh.

Nhị ca này của ta, có phải muốn làm chuyện gì mà ngay cả bảo vệ cũng giấu?

Là chuyện gì nhỉ?

- Thân ái, ta về rồi, cô đơn quá, một mình nghe đĩa hát à.

Bên ngoài một làn hương thơm thoảng qua, vợ của Lâm Hiếu Hòa, Lô Diễm Quần mặc lễ phục lộng lẫy từ bên ngoài bước vào, đổi sang giày ở nhà tại cửa ra vào, chào hỏi Lâm Hiếu Hòa đang ngồi trên sofa nghe đĩa hát.

Lâm Hiếu Hòa là người kết hôn muộn, sau khi trở về Hồng Kông năm 1949, mới cưới con gái của thương nhân giàu có họ Lô ở Quảng Châu là Lô Văn Lưu, tên là Lô Diễm Quần. Lúc đó Lâm Hiếu Hòa đã 40 tuổi, còn Lô Diễm Quần vừa tròn 24 tuổi, vừa tốt nghiệp ngành Quản trị Kinh doanh ở Anh trở về. Hai người có thể coi là điển hình của cặp vợ chồng chênh lệch tuổi tác.

Lâm Hiếu Hòa tự tay rót nước cho vợ, mỉm cười hỏi:

- Thế nào, chơi vui không?

- Vui lắm, chỉ tiếc là không được nhảy với ngươi, nên ta chỉ trò chuyện với bạn bè, chỉ nhảy được một bài thôi.

Lô Diễm Quần cười đáp, nhận lấy ly nước.

Khác với Lâm Hiếu Hòa nhàn nhã, tự tại như mây trôi nước chảy, Lô Diễm Quần lại văn nhã, phong thái của một tiểu thư khuê các. Trong số các anh em nhà họ Lâm, ngoại trừ Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Đạt chưa cưới vợ, những người còn lại đều đã lập gia đình. Lô Diễm Quần là nàng dâu cuối cùng bước vào cửa, nhưng lại được đại phu nhân yêu quý nhất.

Chương 697. Ngươi đánh một cái, ta bắn một phát! (1)

Hơn nữa, Lô Diễm Quần và Lâm Hiếu Hòa bổ sung cho nhau rất tốt. Khi Lâm Hiếu Hòa giao tiếp với những nhân vật nổi tiếng ở Hồng Kông, Lô Diễm Quần có thể nhanh chóng thông qua con đường phu nhân, kết giao thân thiết với vợ của nhiều quan chức, chủ ngân hàng. Cô thường xuyên tổ chức những buổi gặp mặt hay vũ hội để liên lạc tình cảm giữa các quý bà. Có thể nói Lâm Hiếu Hòa có thể giữ vững danh tiếng là danh sĩ Hồng Kông, phía sau có công lao không nhỏ của Lô Diễm Quần.

Không chỉ một phu nhân quan chức cao cấp của chính quyền Hồng Kông từng nói, Lô Diễm Quần tuy là phụ nữ người Hoa, nhưng khi giao tiếp lại khiến người ta cảm nhận được phong thái quý phái chính thống của phụ nữ Anh quốc.

- Vậy để ta ở đây nhảy với vợ một bài nhé.

Lâm Hiếu Hòa đặt ly nước Lô Diễm Quần uống xong xuống, làm một động tác mời theo đúng chuẩn khiêu vũ giao tế với vợ mình.

Lô Diễm Quần cười vui vẻ, đặt tay lên bàn tay Lâm Hiếu Hòa, hai người ôm nhau nhẹ nhàng, bắt đầu nhảy chậm rãi trong phòng khách theo tiếng hát của Chu Huyền.

- Phu nhân của giám đốc Fedeli là Swire nói chuyện phiếm với ta rằng, ngài Swire hy vọng có thời gian có thể trò chuyện với ngươi. Fedeli muốn khai phá khu Đông đảo Hồng Kông, hy vọng ngươi có thể cho vài lời góp ý.

Lô Diễm Quần vừa bước theo nhịp điệu, vừa kể lại chuyện trong buổi vũ hội hôm nay.

Lâm Hiếu Hòa khẽ ừm một tiếng:

- Không có ý kiến gì để cho hắn cả, nhà họ Lâm hiện giờ không có tiền để mua những mảnh đất hoang phế trong tay Fedeli.

Âm nhạc du dương, giọng hát ngọt ngào, dưới ánh đèn, bóng hai người dần dần kéo dài ra.

- … Ta không thể để ai cướp mất, chút xuân sắc còn lại, ta không thể để ai thổi tắt, mặt trời trong lồng ngực, người trong tim ta, ta không còn buồn nữa, mong nụ cười của người, mãi bên cạnh ta…

…

- Để ta đi thả nước cho ngươi.

Mặc chiếc áo ngủ lụa dài màu hồng đậm, Mạnh Uyển Thanh mở cửa đón Tống Thiên Diệu vào, rồi cúi xuống giúp hắn thay giày đi trong nhà, sau đó lại đứng dậy cởi chiếc áo khoác gió hắn đang khoác trên người.

Tống Thiên Diệu mỉm cười mệt mỏi với Mạnh Uyển Thanh:

- Có phải ngươi đã đi nghỉ rồi, ta làm ngươi thức giấc?

- Chưa đâu, ta vừa pha một ấm trà hoa sen, đang đọc sách, định uống hết trà rồi mới đi nghỉ.

Mạnh Uyển Thanh treo áo khoác lên mắc áo rồi quay đầu lại, Tống Thiên Diệu đã ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách trước, nhắm mắt lại, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp giữa hai chân mày.

- Uyển Thanh tiểu thư, ta ở ngoài xe, có việc gì cứ gọi ta.

Hoàng Lục ở ngoài cửa đợi Tống Thiên Diệu vào rồi mới mỉm cười nói với Mạnh Uyển Thanh.

Mạnh Uyển Thanh mỉm cười với Hoàng Lục, lịch sự nói:

- Vất vả rồi, Lục ca.

- Lão bản trông còn vất vả hơn ta.

Hoàng Lục nói xong với Mạnh Uyển Thanh, rồi quay người đi về phía chiếc xe hơi bên ngoài.

Đóng cửa lại, Mạnh Uyển Thanh nhẹ nhàng tựa người vào cửa, ánh mắt dịu dàng nhìn Tống Thiên Diệu trên ghế sofa.

Nếu hai người suốt ngày dính lấy nhau, rất khó nhận ra những thay đổi giữa họ. Nhưng Mạnh Uyển Thanh và Tống Thiên Diệu một tháng cũng chẳng gặp nhau được năm sáu lần, điều này khiến cô cảm nhận rõ sự thay đổi ngày càng rõ rệt của Tống Thiên Diệu.

Khi hai người mới gặp nhau lần đầu, Tống Thiên Diệu vẫn là một chàng trai trẻ tràn đầy sinh lực với nụ cười rạng rỡ, nhưng chỉ trong hơn một năm ngắn ngủi, giờ đây ngồi trên sofa với đôi mày hơi nhíu lại, hắn lại khiến cô cảm thấy hắn trưởng thành hơn cả mình.

Cảm giác trưởng thành này không phải do tâm lý của Mạnh Uyển Thanh, mà là khí chất toát ra từ Tống Thiên Diệu lúc này, cùng với vẻ ngoài bắt đầu để râu, đều khiến người ta dần quên đi tuổi thật của hắn.

Bộ vest cứng nhắc, chiếc áo sơ mi đơn điệu, cà vạt màu tối, gương mặt nghiêm túc, Mạnh Uyển Thanh cảm thấy Tống Thiên Diệu bây giờ trông còn già hơn cả Chử Hiếu Tín.

Ngồi xoa bóp giữa hai hàng lông mày một lúc, không nghe thấy tiếng Mạnh Uyển Thanh, Tống Thiên Diệu buông tay mở

mắt ra, thấy Mạnh Uyển Thanh đang tựa cửa lặng lẽ nhìn mình, hắn mỉm cười:

- Sao vậy? Không nhận ra ta nữa à?

- Sắp không nhận ra rồi.

Mạnh Uyển Thanh bước lại rót cho Tống Thiên Diệu một tách trà, rồi cầm chiếc gương nhỏ trên bàn trà đưa cho hắn:

- So với lúc chúng ta mới quen nhau, ngươi trông trưởng thành hơn nhiều.

Tống Thiên Diệu cầm lấy nhìn mình trong gương, cười nói:

- Khó trách hôm nay Tín ca gặp ta, câu đầu tiên là nói trông già đi nhiều.

Hắn đặt gương xuống, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy Mạnh Uyển Thanh, nàng khẽ tựa đầu lên vai hắn:

- Vân tỷ cũng làm ăn, cha ta cũng làm ăn, nhưng trông họ dường như không vất vả, bận rộn như ngươi.

- Làm ăn có khác nhau, việc làm ăn của ta chính là để họ có thể làm ăn nhẹ nhàng, có người nhẹ nhàng thì tất nhiên phải có người vất vả.

Tống Thiên Diệu tự giễu nói:

- Số mệnh hèn mọn, không được nhàn rỗi.

- Ta đi chuẩn bị nước nóng cho ngươi, ngươi ngâm mình trong bồn tắm một lúc, sẽ ngủ ngon hơn.

Mạnh Uyển Thanh đứng dậy khỏi sofa, trước tiên đốt một nén hương trầm giúp ngủ ngon ở góc phòng khách, rồi mới đi về phía phòng tắm.

Tống Thiên Diệu cũng đứng dậy, nới lỏng cà vạt đi về phía phòng ngủ. Đầu giường trong phòng ngủ của Mạnh Uyển Thanh có một cuốn sách, bên cạnh trên tủ đầu giường có một

ấm trà, xem ra lúc nãy Mạnh Uyển Thanh nói không bị Tống Thiên Diệu làm phiền giấc ngủ là thật.

Tống Thiên Diệu bước tới cầm cuốn sách lên, đó là cuốn "Phù Sinh Lục Ký" do Trung Hoa Thư Cục xuất bản. Tiện tay lật mở trang sách, Tống Thiên Diệu vừa hay lật đến đoạn Thẩm Phục lần đầu gặp gỡ mỹ nhân lạnh lùng Ôn Hàm Viên "một dòng nước thu lạnh lẽo soi bóng người" trong phần "Khuê Phòng Ký Lạc".

Lại tiện tay lật thêm hai trang, ở cuối phần "Khuê Phòng Ký Lạc" thấy trên trang sách có vài vết nước để lại, trông giống như do Mạnh Uyển Thanh rơi lệ khi đọc sách trước đó, nước mắt đã khô từ lâu, chỉ để lại những vết ố nhạt trên giấy.

Chắc hẳn là Mạnh Uyển Thanh đã đặt mình vào vai Ôn Hàm Viên trong sách mà cảm thấy xúc động.

Chương 698. Ngươi đánh một cái, ta bắn một phát! (2)

Ôn Hàm Viên trong sách cuối cùng không thể lấy được Thẩm Phục, mà bị người có tiền có thế cướp đi. Nghĩ lại nếu lúc đầu Mạnh Uyển Thanh không gặp được mình, có lẽ cũng sẽ bị Sài Hoa Siêu chiếm đoạt, cũng khó trách Mạnh Uyển Thanh đọc đến đây lại rơi lệ.

- Đọc loại sách này trước khi ngủ, tất nhiên sẽ không buồn ngủ.

Nghe thấy tiếng bước chân từ xa đến gần, Tống Thiên Diệu cầm cuốn sách, quay người nói với Mạnh Uyển Thanh.

Mạnh Uyển Thanh bước đến đứng trước mặt Tống Thiên Diệu, bình thản giúp hắn cởi cúc áo sơ mi, miệng khẽ nói:

- Mỗi lần đọc đến Ôn Hàm Viên, đều không kìm được nhớ về bản thân ngày xưa.

- Đàn bà đôi khi luôn…

- Cốc cốc.

Lời Tống Thiên Diệu chưa nói hết, cửa phòng bên ngoài bị gõ:

- Tiểu thư Uyển Thanh, ta là Hoàng Lục.

Tống Thiên Diệu cài lại từng chiếc cúc áo mà Mạnh Uyển Thanh vừa cởi giúp hắn, rồi tự mình bước ra phòng khách mở cửa. Bên ngoài cửa, Hoàng Lục đứng cùng với A Dược, thuộc hạ của Nhan Hùng. Thấy Tống Thiên Diệu ra mở cửa, Hoàng Lục hạ giọng nói:

- Lão bản, vừa rồi Nhan Hùng cho người đến báo tin, Lý Tựu Thắng đã bị bắn chết. Hiện giờ Vô Đầu đang bị tra tấn dữ dội ở đồn cảnh sát Trung Hoàn, Lê Hữu Dân đã tới đó tọa trấn, có vẻ như không bức cung được Vô Đầu thì không thôi.

- Chết thì chết.

Tống Thiên Diệu thoạt đầu nghe tin Lý Tựu Thắng bị bắn chết thì sững người một chút, nhưng sau đó nói bằng giọng thờ ơ:

- Lý Tựu Thắng chết thì liên quan gì đến ta. Nhưng dù là Lưu Phúc hay Lê Hữu Dân, nhân cơ hội này động đến người của ta thì đương nhiên không được. Bảo Nhan Hùng đi sắp xếp, hắn giỏi làm mấy chuyện này.

A Dược trước đây chưa từng gặp Tống Thiên Diệu, đây là lần đầu tiên được tiếp xúc gần gũi với vị Tống tiên sinh mà lão đại Nhan Hùng thường nhắc tới. Nghe Tống Thiên Diệu chỉ nói để Nhan Hùng xử lý, A Dược không nhịn được chen ngang:

- Tống tiên sinh, Hùng gia không biết nên làm thế nào, không biết nên lấy hòa làm quý đi hóa giải, hay là xé rách mặt với Lê Hữu Dân…

- Ta cũng không biết nên làm thế nào. Nếu chuyện nhỏ như vậy mà cũng phải ta nghĩ, vậy ta cần Nhan Hùng làm gì? Nếu việc gì cũng cần ta đích thân ra tay, vậy ta cần gì phải cho người khác cơ hội.

Tống Thiên Diệu nghiêng mặt, nói với A Dược bằng giọng đương nhiên.

A Dược lập tức cứng họng.

Tống Thiên Diệu đưa tay sờ túi nhưng không có gì, Hoàng Lục đối diện đã đưa thuốc lá qua. Tống Thiên Diệu nhận lấy, mượn bật lửa của Hoàng Lục châm thuốc, rồi nói với A Dược:

- Lý Tựu Thắng đã chết rồi, Nhan Hùng có đến đó làm gì cũng chỉ mất mặt thôi. Cứ tùy tiện phái một tên nhỏ đến đó truyền lời, bảo vệ được Vô Đầu là được. Ta thấy ngươi đi là được rồi. Đánh người của ta, còn muốn ta lấy hòa làm quý, nói với tên Lê Hữu Dân thích ra mặt thay người khác rằng, rửa sạch đít đi rồi chờ người ta ra mặt đâm hắn. Đi đi.

- Ta đi sao?

A Dược chỉ vào mình, hỏi lại không chắc chắn.

Tống Thiên Diệu đã quay người vào phòng, miệng lạnh nhạt nói:

- Nếu ngươi thấy mình còn không đáng là một nhân vật nhỏ, vậy bảo Nhan Hùng đổi người khác đi.

…

- Nghĩ cho kỹ chưa Vô Đầu? Ai cũng biết ngươi là người của Tống Thiên Diệu, chỉ cần ngươi mở miệng nói là Tống Thiên Diệu sai ngươi thuê sát thủ giết Long gia, ta sẽ cho ngươi đứng dậy.

Lê Hữu Dân ngồi trên bàn trong phòng thẩm vấn, mở phanh áo hứng gió từ chiếc quạt trần đang quay vù vù trên đầu.

Lam Cương nằm dưới đất đã không còn hình người, mặt mày toàn thân đẫm máu, co quắp trên mặt đất, thỉnh thoảng miệng lại sủi bọt máu to nhỏ chứng tỏ hắn vẫn còn sống. Móng tay cả mười ngón đã bị bóc hết, dây thanh quản cũng đã rách do gào thét vì đau đớn. Sau gáy còn có một vết thương, vết máu đen khô từ vết thương chảy dài xuống lưng, trông rất ghê rợn. Đó là do Lam Cương không chịu nổi đau đớn, dùng gáy đập mạnh vào góc bàn mà ra.

Lúc này nghe Lê Hữu Dân hỏi, khóe miệng Lam Cương run rẩy, cả người khó nhọc từ tư thế co quắp chuyển sang quỳ

ngồi dưới đất, nửa thân trên xiêu vẹo lảo đảo, nhưng cố gắng ngồi thẳng, dùng đôi mắt bầm tím, khóe mắt đã bị đánh vỡ nhìn về phía Lê Hữu Dân, gầm gừ khàn khàn:

- Ta… ta chửi… chửi mẹ mày, cha mày… cha mày vận khí không bằng… Nhan Hùng, nhưng… nhưng nói đến hung ác, không… không làm mất mặt người Triều Châu đâu, có… có gan thì cứ tiếp tục đi! Tiếp tục đi!

- Tiếp tục đánh.

Lê Hữu Dân quay mặt đi không nhìn ánh mắt hung dữ của Lam Cương, mở miệng nói tiếp.

Lần này mấy thuộc hạ thân tín của Lý Tựu Thắng đều có chút do dự, không dám tiến lên động thủ. Một tên thám mục mặc thường phục bước đến bên cạnh Lê Hữu Dân, hạ giọng nói:

- Lê sir, xương sườn không biết đã gãy mấy cái rồi, đánh tiếp rất dễ chết người…

Lê Hữu Dân cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, trong lòng cũng khá lo lắng, sao người của Tống Thiên Diệu vẫn chưa xuất hiện, Lam Cương đã bị hắn xử lý thảm hại như vậy rồi, nếu không đến nữa, hắn sẽ rất khó tìm được cách thoát thân.

- Đánh thêm một hiệp nữa, lần này Lưu lão tổng nổi giận, Long gia là tấm gương của cảnh sát, bị loại đồ khốn này thuê người giết chết, không gây ra chút động tĩnh, sau này ai còn sợ bọn cảnh sát chúng ta nữa! Đánh thêm một hiệp, ta đi trước!

Hắn vừa nói vừa nhảy xuống từ bàn làm việc, tay cầm một cây gậy gỗ đã bị đánh gãy, bước đến trước mặt Lam Cương:

- Vô Đầu, trách là tại ngươi không biết thời thế, ta chọn!

Cây gậy trong tay giơ lên, hung hăng quét ngang vào sau lưng Lam Cương!

Một gậy xuống, đánh cho Lam Cương phát ra tiếng ồm từ trong lồng ngực!

Lam Cương vừa mới quỳ ngồi dậy được lại bị đánh ngã sấp xuống đất.

Chương 699. Ngươi đánh một cái, ta bắn một phát! (3)

- Ta xem ai còn dám động vào Vô Đầu ca một cái!

Cửa gỗ phòng thẩm vấn bị người ta đá tung từ bên ngoài!

A Dược dẫn theo mấy người giang hồ xông vào từ bên ngoài, thấy Lê Hữu Dân cầm gậy gỗ định đánh Lam Cương tiếp, A Dược rút súng bên hông ra, khuôn mặt đẫm mồ hôi đầy vẻ căng thẳng, hai tay cầm súng chĩa vào giữa Lê Hữu Dân, giọng gấp gáp the thé hét lên:

- Tối nay đã chết một tổng thanh tra rồi! Chết thêm một thanh tra nữa cũng chẳng có gì lạ! Đến đây! Ngươi đánh một cái, ta bắn một phát!

…

Lê Hữu Dân "tách" một tiếng, ném cây gậy gỗ trong tay xuống, ánh mắt âm trầm xoay người, đối diện với A Dược, mắt quét qua mặt A Dược và mấy người giang hồ phía sau hắn, cuối cùng cười khinh bỉ:

- Sao? Sái Lão Hùng không dám gặp ta, để loại vô danh tiểu tốt như ngươi dẫn mấy tên đồ khốn của lão Phúc ra đây, bộ dạng ngươi như vậy, súng còn cầm không vững, còn muốn dọa người?

Mấy người giang hồ đi theo sau A Dược đều là người của Phúc Nghĩa Hưng, là hồng côn Ngư Lão Minh dẫn theo mấy tay chân đắc lực, bị A Dược bắt làm phu tráng đến đây để trợ oai.

- Lê sir, bây giờ đưa Vô Đầu ca đi bệnh viện, đây là Trung Hoàn, mạng ta chẳng đáng gì, nhờ Hùng gia đề bạt mới có ngày hôm nay, Hùng gia bảo làm việc, ép ta quá, cái mạng này vứt ở đây cũng chẳng sao.

A Dược cố gắng chống chọi với ngọn lửa hư ảo trong lòng, nói với Lê Hữu Dân.

Lê Hữu Dân châm một điếu thuốc, có vẻ thong thả nói:

- Ta gia nhập cảnh sát gần hai mươi năm, thấy nhiều kẻ như ngươi động một tí là rút súng ra dọa ta, nhưng ta vẫn sống tốt đấy thôi, muốn ta thả người, được thôi, bắn chết ta đi, ngươi cũng nói rồi, tối nay đã chết một tổng thanh tra rồi, chết thêm ta một thanh tra cũng chẳng có gì lạ, ta cũng muốn biết, nếu tối nay ta chết, Tống Thiên Diệu đứng sau Vô Đầu và sái lão Hùng sẽ thu xếp thế nào.

Thực ra trong lòng Lê Hữu Dân đã chửi tổ tông mười tám đời của Nhan Hùng, Nhan Hùng rốt cuộc dặn người đến cứu thế nào? Rốt cuộc có nói mình và Nhan Hùng thực ra là liên thủ ngầm, diễn kịch cho người của Lý Tựu Thắng và nhà họ Lâm xem không? Lúc này dùng súng chĩa vào mình, nếu mình mở miệng thả người, sau này làm sao áp chế được người khác?

Nên hắn cũng đang thấp thỏm cố chống đỡ, bề ngoài không động sắc, thực ra trái tim đã treo lên tận cổ, chỉ sợ súng của A Dược cướp cò.

A Dược rút lại một tay lau mồ hôi, hắn ở Vượng Giác nổ súng đối phó với người giang hồ cũng không ít, rất quen thuộc với động tác bắn súng, nhưng Lê Hữu Dân trước mặt không phải là những người giang hồ đó, đây là thanh tra của sở cảnh sát Du Ma Địa Cửu Long, nếu mình nổ súng, như Lê Hữu Dân nói, không chỉ bản thân xui xẻo, nói không chừng còn liên lụy đến Nhan Hùng thậm chí cả Tống Thiên Diệu đứng sau lưng.

Trớ trêu là Tống Thiên Diệu lại chẳng dặn dò gì, chỉ để hắn một vai vế nhỏ đến đây bảo vệ Lam Cương!

- Sao? Có cần cho ngươi mượn cái khăn lau mồ hôi trước không?

Lê Hữu Dân thấy A Dược rút lại một tay, trong lòng lập tức khẳng định đối phương sẽ không bắn mình, nhưng không thừa cơ ép buộc, ngược lại hỏi ngược lại A Dược.

A Dược nhìn mấy tên cảnh sát mặc thường phục dưới quyền Lý Tựu Thắng, lúc này tất cả đều giơ súng chĩa vào hắn. Hắn đã giết Lê Hữu Dân, chắc chắn cũng sẽ bị bắn thành tổ ong ngay lập tức.

Mắt hắn quét qua mọi người, cuối cùng xoay nòng súng, kề súng vào thái dương mình!

- Lê sir, ta dùng mạng mình đổi lấy mạng của Vô Đầu ca! Ngươi để người ta mang đến đưa Vô Đầu ca đi bệnh viện, ta sẽ giao mình cho ngươi xử lý. Nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ tự bắn mình ngay bây giờ. Đây là Trung Hoàn, tối nay Lý Tựu Thắng đã bị giết, nếu cục cảnh sát Trung Hoàn lại thêm một cảnh sát bị bắn chết, bọn quỷ tây chắc chắn sẽ không thể ngồi yên nữa. Dù là Lưu lão tổng, e rằng cũng sẽ bị bọn quỷ tây xử lý một phen!

A Dược theo bên cạnh Nhan Hùng đã lâu, những bản lĩnh khác có lẽ kém xa Nhan Hùng, nhưng chữ "độc" của Nhan Hùng thì đã học được chút da lông. Lúc này tay đặt trên cò súng, mắt không chớp nhìn chằm chằm Lê Hữu Dân nói:

- Cái mạng hèn này của ta, không đáng để ngươi và Lưu lão tổng đền mạng, nhưng đổi lấy việc các ngươi bị bọn quỷ tây quở trách thậm chí giáng chức thì đủ rồi!

Lê Hữu Dân thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt:

- Sái lão Hùng dạy dỗ thuộc hạ cũng khá đấy, sóng sau đẩy sóng trước, ngày đó sái lão Hùng dám giết con nuôi của ta, tối nay ngươi đã dám dùng súng đe dọa ta? Được, được lắm, ta xem ngươi làm sao ở lại đổi mạng cho Vô Đầu! Nhưng ta chỉ đi ngang qua đây, chỗ này không phải ta làm chủ, A Thu, ngươi nói xem nên làm thế nào?

Lê Hữu Dân nói nghe hay ho, nhưng lại khéo léo đá quả bóng cho tâm phúc của Lý Tựu Thắng ở cục cảnh sát Trung Hoàn, thám mục cao cấp A Thu.

A Thu trao đổi ánh mắt với mấy đồng bọn, lúc này nếu đối phương thật sự tự sát, chắc chắn là bọn họ phải gánh chịu. Lê Hữu Dân là cảnh trưởng cục cảnh sát Du Ma Địa, tuy tối nay Lưu Phúc để Lê Hữu Dân qua đây là để thông tin trước, tổng thanh tra khu Hồng Kông Lưu Phúc có ý muốn nâng đỡ Lê Hữu Dân lên vị trí đó, nhưng ít nhất hiện tại Lê Hữu Dân vẫn chưa phụ trách công việc ở Hồng Kông, nếu xảy ra chuyện hắn có thể rũ sạch, còn bọn họ thì không thể làm được.

Chương 700. Tâm tư của Lư Nguyên Xuân

- Lê sir, giao Vô Đầu cho bọn họ đi, sau này tìm cơ hội khác.

A Thu nói với Lê Hữu Dân.

Lê Hữu Dân gật đầu, nói với A Dược:

- Nghe rồi chứ? Giao người cho các ngươi mang đi, nhưng ngươi phải ở lại.

Nói xong, hắn đá đá Lam Cương đang quằn quại dưới đất:

- Này, có người đến cứu ngươi, ngươi may mắn đấy.

A Dược nói với Ngư Lão Minh và mấy người:

- Đưa Vô Đầu ca đến bệnh viện chữa thương trước!

Ngư Lão Minh và mấy người tiến lên đỡ Vô Đầu đi ra ngoài. Lam Cương vốn chỉ bị Lý Tựu Thắng tạm giam, vẫn chưa báo cáo lên trên, giờ Lý Tựu Thắng đã chết, vị trí tổng thanh tra khu Hồng Kông trống ra, Lam Cương dù bị đưa ra khỏi cục cảnh sát cũng không sao, chỉ cần tổng thanh tra khu Hồng Kông mới không truy cứu, toàn bộ vụ án có thể lật ngược lại cho Lam Cương bất cứ lúc nào.

Đợi mọi người rời đi an toàn, A Dược cất súng vào thắt lưng:

- Lê sir…

- Ta sẽ không động đến ngươi, yên tâm, để ngươi lại cho Lưu lão tổng tự xử lý. A Thu, sắp xếp một người đi với ta đến

nhà Long gia, ta đi xem tang sự cần chuẩn bị thế nào.

Lê Hữu Dân đợi Lam Cương đi rồi cũng không định ở lại nữa.

A Thu và mấy người cũng cất súng, không thèm nhìn A Dược lấy một cái, vây quanh Lê Hữu Dân đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

A Dược hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, nhìn vết máu tươi Lam Cương nhổ ra trên mặt đất, miệng lẩm bẩm:

- Một vai phụ như ta rốt cuộc có làm tốt chuyện này không?

…

Lư Nguyên Xuân kết thúc một buổi tiệc rượu nhỏ, trở về khách sạn Morrison ở khu Mã Tràng Địa nơi cpp đang lưu trú. Cô để nữ trợ lý của mình nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh, còn bản thân thì cởi giày cao gót, không thèm đổi sang giày đi trong nhà, cứ thế đi chân trần trên tấm thảm sang trọng, bước vào quầy bar nhỏ trong phòng suite.

Cô tự chọn một chai vodka, thành thạo cho đá vào, rót nửa ly, ngồi trên ghế cao ở quầy bar im lặng uống rượu. Trong căn phòng VIP rộng lớn, chỉ có tiếng đá va chạm với thành ly trong tay nàng, đơn điệu nhưng khiến người ta bồn chồn.

Lần này Đại học Hồng Kông để khánh thành tượng đồng của ông nội Lư Hữu và đọc diễn văn tại Lư Hữu đường, đã đặc biệt gửi thiếp mời đến gia tộc họ Lư ở Malay. Những người khác trong gia tộc Lư đều không hứng thú đến Hồng Kông, định để hai anh em Lư Vinh Khang, Lư Vinh Phương đang định cư ở Hồng Kông đại diện. Chính Lư Nguyên Xuân tự mở miệng nói muốn đến Hồng Kông xem trường đại học mà ông nội đã quyên góp xây dựng, nên mới vội vã đến đây.

Cô đến Hồng Kông, việc khánh thành tượng đồng của ông nội chỉ là thứ yếu, nguyên nhân chính là gần đây nhiều thương nhân Hoa kiều ở Malay đang cân nhắc chuyển tài sản, và phần lớn đều hướng đến Hồng Kông. Lư Nguyên Xuân cũng có suy nghĩ giống các thương nhân Hoa kiều khác, đến Hồng Kông khảo sát một phen, xem Hồng Kông có thể trở thành nơi dừng chân của các thương nhân Hoa kiều Malay hay không.

Kể từ năm 1946, khi Anh công bố "Kế hoạch Liên bang Malaysia", chính thức đổi tên Malay thành Liên bang Malaysia, người Hoa ở Malay đã bị người Anh cố tình đẩy lên lửa nướng. Khi Malay thất thủ, người Nhật đã ra sức nâng đỡ thổ dân Malay, tàn sát người Hoa ở Malay.

Sau chiến tranh, khi kế hoạch Liên bang Malaysia được công bố, người Anh lại làm ngược lại, tuyên bố bãi bỏ đặc quyền vốn có của thổ dân Malay, người Hoa và thổ dân có quyền lợi như nhau. Điều luật này trực tiếp dẫn đến việc thổ dân Malay đầy thù địch và bất mãn với người Hoa ở Malaysia, thường xuyên xảy ra xung đột.

Thổ dân Malay cho rằng nếu không có đặc quyền, Malay sẽ trở thành vùng đất của người Hoa, thổ dân bản địa sau này chỉ có thể tồn tại trong bảo tàng như một triển lãm, thổ dân sẽ bị người Hoa cướp đi tất cả.

Sau đó, Đảng Cộng sản Malaysia cũng vì sự đàn áp của chính quyền thuộc địa Anh và sự thù địch của thổ dân Malay mà tuyên bố tiến hành đấu tranh vũ trang, xung đột giữa thổ dân và người Hoa ngày càng leo thang.

Trong khi đó, hành động cực đoan của Đảng Cộng sản Malaysia cũng khiến người Anh và UMNO "|đại diện cho lợi ích của thổ dân Malay" một lần nữa khôi phục thời kỳ trăng mật, hai bên liên tay bắt đầu tiến hành càn quét cộng sản ở

Malay. Nhiều người Hoa không liên quan đến Đảng Cộng sản Malaysia đã bị vô tội vạ lây.

Năm 1951, chính quyền thuộc địa đưa ra "Báo cáo Barnes", nhằm xóa bỏ tất cả các trường học dạy bằng phương ngữ, cũng có nghĩa là tất cả các trường học Hoa ở Malay sẽ bị đóng cửa, đồng nghĩa với việc giáo dục tiếng Hoa và tiếng Hoa ở Malaysia sẽ bị tiêu vong. Mặc dù do sự phản đối mạnh mẽ của người Hoa ở Malay, chính sách này đã không được thực thi, nhưng ngày càng nhiều người Hoa ở Malaysia bắt đầu thất vọng về Malaysia.

Lư Nguyên Xuân cũng là một trong số đó.

Lý do người Hoa ở Malay đều hướng mắt về Hồng Kông rất đơn giản, dù Hồng Kông do người Anh cai trị hay sau này sẽ bị Trung Quốc thu hồi bằng vũ lực, họ đều không lo lắng bị ảnh hưởng. Dưới sự cai trị thuộc địa của người Anh, môi trường Hồng Kông đã tốt hơn Malay rất nhiều, ít nhất là không có xung đột sắc tộc, mọi người đều là người Hoa.

Nếu Trung Quốc thu hồi bằng vũ lực, họ càng sẵn sàng hoan nghênh, bởi vì phần lớn các thương nhân Hoa ở Malay, trong thời kỳ kháng chiến của Trung Quốc đều quyên góp tiền bạc, vật chất, lòng yêu nước không thay đổi. Hầu như nhà nào cũng có thư khen ngợi, lệnh tuyên dương từ Trung Quốc lúc bấy giờ.

Chương 701. Chiến sự sắp nổ ra (1)

Thậm chí sau khi nội chiến giữa Quốc Dân Đảng và Đảng Cộng sản bùng nổ, các thương nhân Hoa ở Nam Dương dưới sự dẫn dắt của Trình Gia Canh cũng chọn ủng hộ Đảng Cộng sản, Tổng hội Hoa kiều Nam Dương đại diện cho các thương nhân Hoa ở Nam Dương cũng đã lên tiếng chỉ trích Quốc Dân Đảng gây ra nội chiến ngay từ đầu.

Hơn nữa, người đứng đầu Hoa kiều Nam Dương hiện nay là Trình Gia Canh đang định cư trong nước, những thương nhân Hoa ở Hồng Kông hướng về người Anh lo sợ bị thanh trừng, còn họ những thương nhân Nam Dương luôn một lòng với Trung Quốc thì không lo lắng.

Lư Nguyên Xuân gần đây đang suy nghĩ về khả năng mở chi nhánh ngân hàng Quảng Ích tại Hồng Kông, liệu có khả thi không, và nếu thực hiện thì có bị các ngân hàng địa phương liên thủ gây khó dễ hay không.

Gia tộc họ Lư hiện nay đã không còn ảnh hưởng như xưa ở Malay. Nhiều cơ ngơi mà ông nội Lê Hữu từng nắm giữ giờ đã thuộc về người khác. Dù quan hệ với người Anh vẫn còn tạm ổn, nhưng chuyện người Anh dễ dàng cấp hàng vạn mẫu đất cho họ Lư như trước kia thì không còn nữa.

Thế hệ cha chú của cô, kể cả cha, đều không có khả năng giữ gìn cơ nghiệp, chỉ biết tranh giành tài sản trong nhà. Những nhân tài mà ông nội từng chiêu mộ, phần lớn đã bỏ đi khi ông nội qua đời và nội bộ họ Lư lục đục. Số ít còn lại cũng đã già yếu, chỉ gắng gượng duy trì hư danh cho họ Lư.

Hiện nay gia chủ họ Lư ở Malay là Lư Vận Đào, tứ thúc của Lư Nguyên Xuân, đã từ lâu bất hòa với cha Lư Nguyên Xuân là Lư Vận Hoài. Ngay cả tín ngưỡng cũng khác nhau, Lư Vận Hoài là thành viên Tổng hội Hoa kiều Nam Dương, cùng phe với Trình Gia Canh, ủng hộ Đảng Cộng sản Trung Quốc. Còn Lư Vận Đào thì hướng về Quốc dân đảng, gần đây đang lên kế hoạch cùng giới điện ảnh Đài Loan, Nhật Bản thành lập Hiệp hội Nhà sản xuất phim Đông Nam Á.

Hiệp hội này tuy mang tên Đông Nam Á nhưng lại cho cả Nhật Bản ở Đông Bắc Á tham gia, trong khi cố tình phớt lờ Trung Quốc đại lục, đủ thấy sự bẩn thỉu trong đó.

Việc này còn gây sóng gió trong nội bộ họ Lư. Cha Lư Nguyên Xuân mắng Lư Vận Đào là Hán gian, bán nước. Lư Vận Đào thì chửi lại Lư Vận Hoài là kẻ đứng núi này trông núi nọ, ngày xưa cha Lê Hữu từng ủng hộ Tôn Trung Sơn của Quốc dân đảng, vậy mà Lư Vận Hoài nửa đường đổi hướng ủng hộ Cộng sản, trái với lời dạy của cha.

- Mấy ngày ở Hồng Kông này yên tĩnh hơn, chỉ vì sự yên tĩnh hiếm có này thôi cũng nên nghiêm túc cân nhắc việc định cư ở Hồng Kông.

Lư Nguyên Xuân tay cầm ly rượu, nghĩ đến tâm sự của mình, bỗng khẽ cười, tự nói một mình.

…

Sở Giao dịch Chứng khoán Hồng Kông vừa mở cửa, bên ngoài đã xếp hàng gần trăm người, phần lớn nói giọng Thượng Hải hoặc các vùng khác, tay cầm một xấp tiền, chờ nhân viên các công ty chứng khoán trong sở giúp mở tài khoản.

Trước đây thường là các công ty chứng khoán có giấy phép sắp xếp môi giới chứng khoán đến tận nhà mời mở tài khoản

mua cổ phiếu, đã bao lâu rồi mới có chuyện nhà đầu tư chủ động đến xin mở tài khoản?

Hơn nữa mục tiêu của những người này rất rõ ràng, lấy tiền ra mở tài khoản chỉ để mua cổ phiếu của Hi Chấn Địa Ốc.

Hôm qua khi đóng cửa, cổ phiếu Hi Chấn Địa Ốc đã tăng lên 4,03. Nếu mua vào lúc mở cửa sáng hôm qua với giá 1,78 rồi bán ra lúc đóng cửa, tức là trực tiếp lãi gấp hơn hai lần. Sáng bỏ vào một ngàn đô la Hồng Kông, chiều đã thu về hai ngàn ba trăm đô la Hồng Kông, còn nhanh hơn cả cướp tiền.

Những người hôm nay chủ động đến xin mở tài khoản đều bị kích thích bởi những người kiếm được tiền hôm qua, mắt đỏ ngầu, nên không đợi môi giới chứng khoán đến tận nhà, mà chủ động mang tiền đến sở giao dịch chờ mở tài khoản. Khi mở tài khoản, họ hầu như không dặn dò gì khác với môi giới chứng khoán, chỉ có một câu: mua cổ phiếu Hi Chấn Địa Ốc.

Vì vậy, cả buổi sáng, bảng đen trong sở giao dịch gần như kín các lệnh mua lớn nhỏ đối với Hi Chấn Địa Ốc. Có người nóng lòng đặt lệnh mua giá cao rồi đứng chờ bên ngoài sở giao dịch, nhưng sau hai tiếng đồng hồ, ngoài vài lệnh bán nhỏ lẻ bị ăn ngay lập tức, hầu như không có lệnh bán lớn nào xuất hiện.

- Bảo công ty chứng khoán ủy thác giới thiệu Phúc Hưng Cao su cho nhà đầu tư, nói với họ hôm nay cổ phiếu này ít nhất sẽ tăng năm hào.

Đường Bá Kỳ ngồi trong đại sảnh sở giao dịch, cầm điện thoại gọi cho thư ký chuyên trách mà Phúc Hưng Cao su sắp xếp cho hắn:

- Sau đó thông báo cho Đỗ Sử Uy, bảo công ty dưới tên hắn đặt lệnh bán ra, tài khoản dưới tên ta sẽ chịu trách nhiệm mua vào toàn bộ trong vòng hai tiếng, để cổ phiếu có vẻ tăng, dụ nhà đầu tư bỏ tiền vào mua cổ phiếu Phúc Hưng Cao su.

- Đã rõ, Đường kinh lý.

Thư ký bên kia đầu dây trả lời gọn gàng, rồi Đường Bá Kỳ cúp máy.

Hiện tại, Phúc Hưng Cao Su có thể coi là cổ phiếu rác không thể chối cãi. Trước đây, Phúc Hưng Cao Su chủ yếu làm ăn vận chuyển cao su từ Malay sang đại lục để bán lại, nhưng sau khi lệnh cấm vận được ban hành, cao su trở thành vật tư chiến lược bị cấm vận chuyển đến Trung Quốc đại lục.

Vì vậy hiện tại họ chỉ miễn cưỡng duy trì bằng một số đơn hàng lẻ tẻ từ Đài Loan và Nhật Bản. Thêm vào đó, Nhật Bản và Đài Loan đều đã có công ty riêng làm thương mại cao su, nên hiện tại tài khoản của Phúc Hưng Cao Su đang lỗ rất nặng.

Là cổ đông lớn của Phúc Hưng Cao Su, Lâm gia sau chiến tranh nắm giữ 67% cổ phần của Phúc Hưng Cao Su. Ban đầu khi thương mại cao su còn phát đạt, công ty này mỗi năm có thể mang lại thu nhập không nhỏ cho Lâm gia. Nhưng sau khi lệnh cấm vận được ban hành, giá cổ phiếu lao dốc không phanh, những cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su này dù Lâm gia có muốn bán đi cũng chẳng ai hỏi han.

Đường Bá Kỳ và Đỗ Sử Uy đã thưởng cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su trong tay Lâm gia. Hiện tại ngoài Lâm gia vẫn nắm giữ 36% cổ phần, 31% cổ phiếu còn lại đã được Đỗ Sử Uy và Đường Bá Kỳ phân tán vào sáu công ty mới đăng ký khác nhau, để tiện cho họ đẩy giá cổ phiếu lên và bán tháo khi giá cao.

Chương 702. Chiến sự sắp nổ ra (2)

- Đường tiên sinh, Mậu Dịch Triệu Phong đã công bố thông báo, phát hành cổ phiếu mới, do công ty chứng khoán Tài Thông phụ trách bảo lãnh phát hành. Đồng thời công ty chứng khoán Tài Thông sẽ tạm ứng cho Mậu Dịch Triệu Phong 27 triệu đô la Hồng Kông. Việc phát hành cổ phiếu mới và rủi ro đều không liên quan đến Triệu Phong Mậu Dịch, toàn bộ do công ty chứng khoán Tài Thông gánh chịu.

Một nhân viên giao dịch dưới quyền Đỗ Sử Uy bước đến bên cạnh Đường Bá Kỳ, thông báo một tin tức mới nhất vừa nhận được.

- Đã rõ.

Đường Bá Kỳ mỉm cười ôn hòa với đối phương:

- Các ngươi cứ ở đây theo dõi, ta đi chuẩn bị một số tài liệu và thông tin để giới thiệu cho khách hàng.

- Không vấn đề.

Nhân viên giao dịch trẻ tuổi đó cũng nở nụ cười với Đường Bá Kỳ. Hắn đã biết Đường Bá Kỳ đến từ Mỹ, thấy Đường Bá Kỳ đứng dậy, tiện miệng hỏi một câu:

- Đường tiên sinh, sàn giao dịch ở Phố Wall trông như thế nào?

Đường Bá Kỳ dừng lại một chút, sau đó mới nói bằng giọng có vẻ hướng về:

- Đừng nói đến sàn giao dịch, bất kỳ công ty chứng khoán có giấy phép nào ở Phố Wall, phòng làm việc của họ cũng lớn hơn sàn giao dịch Hồng Kông.

- Khi có cơ hội, nhất định phải đến Luân Đôn và New York để tận mắt nhìn thấy.

Nhân viên giao dịch đó sau khi nghe xong, hơi ngạc nhiên há hốc miệng, tưởng tượng quy mô đó, cuối cùng như thể hứa với bản thân, quay người tiếp tục bận rộn.

Đường Bá Kỳ nhìn tấm bảng đen đơn sơ và dây điện thoại lộn xộn trong phòng giao dịch, cũng khẽ nói một câu:

- Phải, có cơ hội phải đến Phố Wall và Luân Đôn để tận mắt nhìn thấy.

…

- Khôn ca, lệnh mua hiện tại đã đẩy lên mức giá cao nhất là 5,47, người chịu bán ra vẫn rất ít.

- Cứ tiếp tục treo, ta bên này sắp xử lý xong thủ tục, sẽ đưa ra thông báo mới trước khi đóng cửa thị trường.

La Chuyển Khôn cúp máy, lập tức cầm lấy một điện thoại khác:

- Khang xã trưởng, ta là La Chuyển Khôn, ta có một thông báo muốn đăng báo ngày mai. Được, trước 5 giờ ta sẽ cho người mang đến cho ngươi, vậy nhé.

Cúp máy xong, lại bấm một dãy số khác:

- Quách luật sư, phiền ngươi kiểm tra nhanh lại các văn bản pháp lý của Mậu Dịch Triệu Phong một lần nữa, sau khi xác nhận không có vấn đề gì thì thông báo cho ta. 2 giờ chiều đi cùng ta đến sàn giao dịch, được, ta có thể sắp xếp xe đến đón ngươi.

Sau khi gọi liên tiếp vài cuộc điện thoại, La Chuyển Khôn mới rảnh tay, cầm tách cà phê đã nguội lạnh từ lâu uống một ngụm. Cà phê chưa kịp nuốt xuống, một cuộc điện thoại lại đổ chuông, hắn đưa tay nhấc máy:

- Alo, La Chuyển Khôn công ty chứng khoán Tài Thông đây.

- Khôn ca, một cổ phiếu tên là Phúc Hưng Cao Su vừa giao dịch sôi động, giá cổ phiếu chưa đầy một giờ đã tăng hai hào.

La Chuyển Khôn kẹp ống nghe điện thoại giữa vai và đầu, hai tay đã thành thạo cầm lấy một bản chi tiết về cổ phiếu ngành cao su trên bàn làm việc:

- Ngươi cứ nói tiếp, ta đang nghe.

- Dù Hi Chấn Trí Nghiệp mua vào nhiều, nhưng khối lượng giao dịch không cao, nên một số người thấy Phúc Hưng Cao Su có dấu hiệu tăng giá, bị môi giới chứng khoán thuyết phục, bắt đầu mua vào cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su.

Giọng nói bên kia điện thoại nói.

La Chuyển Khôn đã tra cứu thông tin về Phúc Hưng Cao Su ngay lập tức:

- Công ty kiểm soát của nhà họ Lâm? Cổ phiếu rác, còn tin tức gì nữa không?

- Sau khi phát hiện vấn đề này, ta đã tra cứu tin tức hôm qua, hôm qua nhà họ Lâm chuyển nhượng 31% cổ phần, bị 6 công ty vô danh tiểu tốt mua lại. Tuy đã công bố thông báo, nhưng nhanh chóng bị che lấp bởi các tin tức khác, nếu không phải ta cố tình tra cứu, hầu như không ai để ý.

- Biết rồi, loại cổ phiếu rác này nếu không có tin tốt, đến lúc đóng cửa chắc sẽ giảm xuống.

La Chuyển Khôn nói với vẻ mặt vô cảm:

- Cứ theo dõi trước, không cần quan tâm.

Đối phương cúp máy, La Chuyển Khôn do dự một chút, đứng dậy đi về phía văn phòng của Tống Thiên Diệu bên cạnh, đứng ngoài cửa gõ nhẹ, Hoàng Lục bên trong đi ra mở cửa. La Chuyển Khôn chú ý thấy Tống Thiên Diệu đang nói chuyện với Nhan Hùng, thấy La Chuyển Khôn vào, Tống Thiên Diệu vẫy tay với Nhan Hùng, ra hiệu cho hắn rời đi trước.

Nhan Hùng và La Chuyển Khôn đi ngang qua nhau, Tống Thiên Diệu hỏi La Chuyển Khôn:

- Có chuyện gì?

- Có vẻ như nhà họ Lâm không có ý định vay tiền ngân hàng, mà muốn huy động vốn trên thị trường chứng khoán, hiện đang thao túng một cổ phiếu, chuẩn bị đẩy giá lên.

La Chuyển Khôn nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu gật đầu nhẹ:

- Ngươi còn nhớ ta từng nói với ngươi về một người tên Đường Bá Kỳ không? Gã đó là sinh viên xuất sắc của Đại học Boston Mỹ, từng theo học một giáo sư nổi tiếng ở Phố Wall, hiện đang giúp việc cho nhà họ Lâm, rất có thể là do hắn thiết kế.

- Trông giống phong cách Mỹ, hoàn toàn không nói lý lẽ gì, lên thẳng dùng tiền đẩy giá lên tạo thế, thậm chí không có cả bước đệm.

La Chuyển Khôn nói:

- Là mỗi người làm việc riêng, hay là…

Ý của La Chuyển Khôn là, hiện giờ mọi người đều muốn huy động vốn trên thị trường chứng khoán trước, là tạm thời không đối đầu, hay nghĩ cách gây khó dễ cho đối phương.

- Ngươi thấy sao?

Tống Thiên Diệu không bằng chuyên gia trước mặt trong việc đánh giá cổ phiếu, nên hỏi ngược lại.

La Chuyển Khôn vuốt mấy sợi râu ngắn ở cằm:

- Gần đây không có tin tốt về ngành cao su ở Hồng Kông, dù giá cổ phiếu có được đẩy lên một chút bằng tiền, cũng sẽ nhanh chóng giảm xuống, không bằng quan sát trước.

Chương 703. Hai viện binh nước ngoài đến (1)

- Cứ làm theo lời ngươi nói.

Tống Thiên Diệu nói với La Chuyển Khôn:

- Nhưng tên Đường Bá Kỳ đó đã dám ra tay công khai lúc này, chắc chắn còn có đòn sau, không đơn giản như vẻ bề ngoài.

- Biết rồi, ta đã cho người theo dõi tin tức của cổ phiếu đó. Còn nữa, Tống tiên sinh, 2 giờ chiều, Mậu Dịch Triệu Phong sẽ công bố thông báo thứ hai, hợp nhất 6% cổ phần Hi Chấn Trí Nghiệp trước đây nắm giữ phân tán về dưới tên Mậu Dịch Triệu Phong.

La Chuyển Khôn nói với Tống Thiên Diệu với vẻ mặt nghiêm túc:

- Một khi công bố thông báo, tức là đối đầu trực diện với nhà họ Lâm…

Tống Thiên Diệu đứng dậy từ sau bàn làm việc, ánh mắt sắc bén, giọng nói kiêu ngạo:

- Đã đến lúc rồi, cứ thi thố tài năng trên thị trường chứng khoán, xem cuối cùng con rắn cỏ như ta có thể nuốt chửng được con voi khổng lồ Hi Chấn Trí Nghiệp không!

…

Sân bay Khải Đức Hồng Kông, lần này Tống Thiên Diệu không chỉ lái chiếc Ford 49 thường dùng đến đón, mà còn đặc biệt mượn chiếc Rolls-Royce mới mua của Chử Hiếu Tín, cả

tài xế Trần Hưng Phúc của Chử nhị thiếu cũng được mượn theo, lúc này đang cùng Hoàng Lục đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu trong phòng chờ, như hòn vọng phu nhìn về phía lối đi sân bay.

Điều này khiến Hoàng Lục đứng bên cạnh lão bản không nhịn được khẽ nhếch mép, rõ ràng lão bản mình thiên vị phụ nữ Anh hơn so với Vân tỷ và tiểu thư Uyển Thanh, Hoàng Lục chưa từng thấy Tống Thiên Diệu có vẻ mặt nôn nóng như vậy khi chờ đợi những người phụ nữ khác.

Khi các hành khách trên máy bay lần lượt bước ra khỏi lối đi, thân hình Tống Thiên Diệu bất giác thẳng đứng. Tuy nhiên, lần này Angie Perlis không như lần trước, đi ra đầu tiên. Mãi đến 10 phút sau, khi hầu hết hành khách đã rời đi và lối đi đã trở nên vắng vẻ, cô mới cùng hai bóng dáng có vẻ già nua bước ra, phía sau còn có hai người trông như trợ lý đi theo.

- Phu nhân, Gole tiên sinh, đây là bạn trai của ta, Tống Thiên Diệu.

Khi thấy Tống Thiên Diệu cùng Hoàng Lục và Trần Hưng Phúc tiến lại đón, Angie Perlis mỉm cười giới thiệu với hai người già bên cạnh.

Một trong số họ là người hướng dẫn của Angie Perlis khi thực tập tại công ty luật Clifford Chance, bà Juliana Abe với mái tóc bạc dài, dù đã gần 60 tuổi nhưng vẫn toát lên vẻ thanh lịch và năng động. Lúc này bà đang mặc bộ váy công sở bằng chất liệu cao cấp, ánh mắt đánh giá nhìn Tống Thiên Diệu đang bước nhanh tới.

Còn người kia là một ông già da trắng đội mũ lễ phục, có đôi mắt xanh đẹp, thân hình gầy gò. Nét mặt thoải mái, tuy mặc bộ vest cổ điển đặc trưng của đàn ông Anh nhưng hơi nhăn nhúm, trông có vẻ không chỉn chu, cà vạt cũng hơi lệch. Đứng đó trông ông như đang đi nghỉ mát, hoàn toàn trái ngược

với bà Juliana Abe thanh lịch quý phái, toát ra khí chất không dễ gần.

- Thân ái, đây là người hướng dẫn của ta khi thực tập tại công ty luật Clifford Chance mà ta đã nói qua điện thoại, phu nhân Juliana Abe. Bên cạnh là ngài Jonathan Gole, từng giữ chức giám đốc bộ phận đầu tư mua bán và sáp nhập chi nhánh Anh của ngân hàng Mercantile Bank.

Angie Perlis tự nhiên bước tới ôm Tống Thiên Diệu, nhẹ nhàng hôn lên má hắn và nói rất khẽ:

- Gole đầu tư cá nhân thất bại, đang trên bờ vực phá sản, cần tiền mặt để lật ngược tình thế. Vì con số 2 triệu đô Hồng Kông nên ông ta mới chịu đến Hồng Kông nghỉ mát.

- Phu nhân, xin chào, chào mừng bà đến Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu mỉm cười buông Angie Perlis ra, trước tiên cúi người lịch sự chào hỏi Juliana Abe bằng tiếng Anh thành thạo.

Juliana Abe nhạt nhẽo nói:

- Chào ngươi, chàng trai trẻ.

- Xin chào, ngài Gole.

Tống Thiên Diệu lại quay sang đưa tay về phía ông già tên Jonathan Gole.

Jonathan Gole bắt tay Tống Thiên Diệu:

- Chào ngươi, Tống. Văn phòng tạm thời của ta ở đâu? So với phu nhân Abe, ta nóng lòng kiếm tiền hoa hồng hơn.

- Mọi thứ ở Hồng Kông của quý vị ta đã sắp xếp xong, mời theo ta lên xe.

Hoàng Lục và Trần Hưng Phúc đi trước dẫn đường, đưa mọi người đến bãi đỗ xe. Tống Thiên Diệu đi sau cùng, không

nhịn được bế bổng Angie Perlis lên xoay một vòng. Có lẽ động tác hơi mạnh nên khiến mấy người đi trước quay đầu nhìn hai người.

- Thời gian ở London vất vả rồi.

Tống Thiên Diệu đặt Angie Perlis xuống, lên tiếng nói.

Angie Perlis tự nhiên khoác tay Tống Thiên Diệu, mỉm cười nói:

- Đúng là rất vất vả, nhưng để có thể giải quyết mọi chuyện trước Giáng sinh thì có vất vả hơn cũng đáng, phải không?

- Công tác chuẩn bị ban đầu đã sẵn sàng, giờ ta nghỉ ngơi, dẫn người hướng dẫn của ta tham quan Hồng Kông là được, để ngươi ra sân đánh trận này.

Tống Thiên Diệu nói với cô gái ngoại quốc bên cạnh:

- Đánh xong trận này, chúng ta sẽ đi London đón Giáng sinh.

…

- Nơi ta làm việc sau khi phá sản lần đầu tiên lúc 27 tuổi còn có môi trường tốt hơn chỗ này.

Jonathan Gole nhìn quanh môi trường văn phòng của Tài Thông chứng khoán, lên tiếng nói.

Tuy nhiên giọng điệu chỉ là đùa cợt, không thực sự bất mãn với văn phòng này.

Jonathan Gole, một lão lưu manh đã lăn lộn trên thị trường chứng khoán London hơn 40 năm, từ một gã nhóc chưa tốt nghiệp trung học đã kiếm tiền đầu cơ trên thị trường chứng khoán, cuối cùng trở thành người điều hành của tổ chức đầu tư trực thuộc ngân hàng đa quốc gia Mercantile Bank, đã lên kế

hoạch và thực hiện nhiều vụ thâu tóm cho ngân hàng Mercantile Bank.

Hắn không phải là nhân vật hàng đầu tung hoành ngang dọc trên thị trường chứng khoán London, chức vụ người điều hành ngân hàng đầu tư trực thuộc ngân hàng Mercantile Bank cũng không phải là danh hiệu lớn, ở độ tuổi của hắn, nhiều nhân vật hàng đầu đã tự mở công ty hoặc đơn giản là kiếm đủ tiền để hưởng thụ cuộc sống còn lại, trong khi hắn vẫn đang chạy đôn chạy đáo để kiếm hoa hồng.

Chương 704. Hai viện binh nước ngoài đến (2)

Về trí tuệ, học vấn, vốn liếng, bối cảnh, thành tựu, Jonathan Gole so với những nhà giao dịch nổi tiếng ở London thì chẳng có gì đáng kể, ưu điểm duy nhất của Jonathan Gole là thời gian lăn lộn trên thị trường chứng khoán London đủ lâu, kinh nghiệm đủ phong phú.

Hắn cũng từng có thời kỳ huy hoàng ngắn ngủi, nhưng phần lớn thời gian đều tầm thường, trong 6 năm làm việc cho ngân hàng Mercantile Bank, các vụ thâu tóm và giao dịch do hắn phụ trách đã tích lũy lợi nhuận 37 triệu bảng Anh cho ngân hàng Mercantile Bank, trung bình mỗi năm kiếm lời hơn 6 triệu bảng Anh, con số này so với những nhà giao dịch hàng đầu thực sự thì kém xa không phải chỉ một chút.

Lấy ngân hàng McGarry làm ví dụ, ngân hàng đầu tư trực thuộc do nhà giao dịch hàng đầu London, quái kiệt tài chính Gary Weinstein điều hành, một năm kiếm lời đạt 13 triệu bảng Anh, nhiều hơn gấp đôi so với ngân hàng đầu tư trực thuộc ngân hàng Mercantile Bank do Jonathan Gole điều hành.

Chưa kể lão lưu manh đã về hưu này năm nay còn vì phán đoán sai lầm, đã thua lỗ hết những khoản tiết kiệm của mình trên thị trường chứng khoán, hơn nữa còn nợ tổng cộng hơn 40.000 bảng Anh của một số công ty giao dịch.

Nếu không phải hắn đã sớm mua quỹ tín thác cho gia đình, không phải lo lắng về tình hình gia đình, có lẽ cả nhà lúc này đã bị đuổi ra khỏi nhà, lưu lạc đầu đường xó chợ.

Nhưng chính một lão già đang trên bờ vực phá sản như vậy, lại đã là trợ thủ tốt nhất mà Angie Perlis có thể tuyển mộ ở London cho cuộc chiến thâu tóm Hi Chấn Địa Nghiệp lần này của Tống Thiên Diệu, những nhà giao dịch hàng đầu gọi gió gọi mưa trên thị trường chứng khoán London không thèm đến Hồng Kông một thuộc địa để kiếm khoản hoa hồng đáng thương, nói cách khác, ngay cả Jonathan Gole trước mặt này, nếu không phải đầu tư thất bại đang trên bờ vực phá sản, cấp bách cần huy động vốn để lấy lại thế, cũng sẽ không vì 2 triệu đô la Hồng Kông tiền hoa hồng mà đến Hồng Kông điều hành ván cờ này cho Tống Thiên Diệu.

- Đây là tài liệu ngươi cần, ngài Gole.

Tống Thiên Diệu ra hiệu cho La Chuyển Khôn đưa tài liệu đã chuẩn bị sẵn cho Jonathan Gole, rồi nhường văn phòng của mình.

Căn phòng làm việc này, Tống Thiên Diệu chuẩn bị cho lão lưu manh thị trường chứng khoán London trước mặt.

La Chuyển Khôn sau khi đưa tài liệu cho đối phương, cũng đứng ở góc văn phòng này không rời đi, mà khoanh tay nhìn Jonathan Gole ngồi xuống ghế, lấy kính pha lê từ trong túi đeo lên mặt, lật xem tài liệu.

Tống Thiên Diệu bảo Angie Perlis đi thị trường chứng khoán London tìm một người điều hành có thể nắm bắt toàn cục, chuyện này La Chuyển Khôn biết, nhưng mặc dù vừa rồi cũng như Tống Thiên Diệu, lịch sự chào hỏi đối phương, không có nghĩa là hắn La Chuyển Khôn thực sự cho rằng đối phương có thể dựa vào những danh hiệu đó để dọa được mình, Tống Thiên Diệu nghĩ rằng hòa thượng ngoại quốc có thể tụng kinh giỏi, nhưng hắn La Chuyển Khôn không cho rằng danh tiếng của mình đánh đông dẹp bắc ở Thượng Hải yếu hơn bọn quỷ ngoại quốc là mấy.

Nếu lão già trước mặt không có chút bản lĩnh thật sự nào để thể hiện, với tính cách của Tống Thiên Diệu, chắc chắn sẽ không do dự đuổi đối phương đi.

Nếu hắn có bản lĩnh thật sự, thì mình sẽ quan sát học hỏi kỹ dưới tay đối phương, hấp thụ tinh hoa.

Jonathan Gole xem rất chậm, một xấp tài liệu dày, hắn mất một tiếng rưỡi, bốn tách cà phê, mới hoàn toàn đặt xuống, sau đó ngẩng đầu lên, cất kính nhìn về phía Tống Thiên Diệu vừa mới gấp tờ báo trong tay, ngồi thẳng người:

- Chỉ có những thứ này thôi sao?

- Tài liệu chuẩn bị chưa đủ chi tiết sao?

Tống Thiên Diệu chưa kịp mở miệng, La Chuyển Khôn đã lên tiếng hỏi trước:

- Ngươi còn cần tài liệu gì nữa, ta sẽ lập tức giúp ngươi chuẩn bị.

- Không, tài liệu rất chi tiết, ta đang nói về thủ đoạn của các ngươi, chính là đẩy giá lên cao, hút tiền nóng từ bên ngoài vào, vay mượn cổ phiếu để bán khống kiếm một khoản, tiện thể đánh giá cổ phiếu xuống thấp, rồi phối hợp tạo ra một số tin tức bên ngoài, để nắm trong tay công ty niêm yết này?

Jonathan Gole gãi mái tóc thưa thớt:

- Đây chẳng phải trò chơi trẻ con sao? Mặc dù ta thấy sàn giao dịch Hồng Kông dường như chưa đủ hoàn thiện về chế độ, nhưng phương pháp của các ngươi cũng quá ấu trĩ, hơn nữa tỷ lệ thành công… xin lỗi vì nói thẳng, nếu đối phương không phải kẻ ngu ngốc, ta hầu như không thấy khả năng thành công.

- Ấu trĩ?

Mắt La Chuyển Khôn trợn tròn, dựa trên sự tin tưởng của Tống Thiên Diệu, có thể nói toàn bộ kế hoạch thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp là do chính hắn thiết kế, hắn đã lên kế hoạch chín chắn, khi nói cho Tống Thiên Diệu nghe, Tống Thiên Diệu cũng thấy tính khả thi rất cao, vậy mà bây giờ bị lão già người Anh này mô tả là ấu trĩ? Hơn nữa còn không thể thành công?

Jonathan Gole lắc lắc tài liệu trong tay phát ra tiếng sột soạt:

- Ngươi đặt mục tiêu chính vào những cổ phiếu lưu thông trên thị trường chứng khoán, đây đã là một sai lầm ngay từ đầu, nếu ngươi muốn thâu tóm một công ty niêm yết, điều đầu tiên cần cân nhắc là lấy được cổ phiếu từ tay cổ đông lớn của công ty này, mục tiêu thứ nhất là gia tộc họ Lâm, mục tiêu thứ hai là Jardine Matheson, còn những cổ phiếu trên thị trường chứng khoán, ngươi hoàn toàn không nên xem xét chúng trước, chúng chỉ là món tráng miệng, hiểu chứ? Chỉ nên cân nhắc ăn chúng sau khi bữa tiệc lớn kết thúc.

- Gia tộc họ Lâm không thể nhượng lại cổ phiếu, còn về Jardine Matheson, gia tộc họ Lâm có quyền ưu tiên mua lại cổ phiếu trong tay Jardine Matheson, chỉ một quyền ưu tiên đã có thể ngăn chặn chúng ta hoàn toàn ở ngoài cửa.

Chương 705. John Keswick và Jardine Matheson của hắn (1)

La Chuyển Khôn chậm rãi nói bằng tiếng Anh với Jonathan Gole:

- Chính vì hai mục tiêu này đều không thể đạt được, ta mới chuyển hướng nhìn vào thị trường chứng khoán, giai đoạn đầu hấp thụ cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp trong thị trường chứng khoán.

Jonathan Gole cúi đầu xem lại tài liệu trong tay một lúc, rồi ngẩng đầu lên nhìn La Chuyển Khôn:

- Có phải quyền ưu tiên mua mà ta hiểu khác với quyền ưu tiên mua mà ngươi hiểu không? Ta không thể hiểu ý ngươi nói bị ngăn chặn ở ngoài cửa là gì?

- Chúng ta đưa ra giá, gia tộc họ Lâm cũng đưa ra giá, trong trường hợp giá như nhau, Jardine Matheson sẽ bán cổ phiếu cho gia tộc họ Lâm.

La Chuyển Khôn liếc nhìn Tống Thiên Diệu đang dường như lật xem báo bên cạnh, rồi mới trả lời Jonathan Gole.

- Ngươi keo kiệt đến thế sao? Đã muốn có được cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp một cách cấp bách, làm sao có thể đưa ra giá giống với gia tộc họ Lâm? Đương nhiên là phải cao hơn giá của đối phương, kéo giá cổ phiếu lên cao là đúng đắn, giá càng cao, áp lực của gia tộc họ Lâm càng lớn, còn bên Tống tiên sinh thì càng nhẹ nhàng hơn, ta cần hỏi một câu,

Tống tiên sinh, ngươi nhất định phải thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp phải không?

Jonathan Gole biết người đàn ông trung niên trước mặt là người thực hiện kế hoạch trước đó, lúc này những câu hỏi liên tiếp của đối phương, dường như giống một cuộc phỏng vấn hơn.

Tống Thiên Diệu đặt tờ báo xuống, gật đầu:

- Đương nhiên, quyết tâm phải đạt được.

- Đúng rồi, điều đầu tiên trong việc thâu tóm kinh doanh, chúng ta phải dọa đối tượng thâu tóm trước, chứ không phải trực tiếp ra tay khơi mào chiến tranh, giống như hai người cầm dao găm đối đầu, người ra tay trước là kẻ cầm dao gây án, người ra tay sau nếu có đâm chết đối phương, cũng chỉ là phòng vệ quá đáng, hoặc là tự vệ hợp pháp.

- Thưa ngài Gole, ngươi nói dọa người là chỉ?

La Chuyển Khôn thấy Tống Thiên Diệu không hỏi, bèn lên tiếng một lần nữa.

Jonathan Gole nheo đôi mắt xanh đẹp đẽ, trên mặt treo nụ cười ranh mãnh:

- Hãy đến tiếp xúc công khai với Jardine Matheson, hỏi xem họ có muốn bán cổ phiếu không? Tăng giá 50%, 100% cũng không thành vấn đề, thậm chí tăng 200% cũng có thể xem xét. Tóm lại, phải để tất cả mọi người, quan trọng nhất là để Lâm gia biết rằng Tống tiên sinh quyết tâm có được Hi Chấn Trí Nghiệp, ném áp lực và quả bóng cho Lâm gia, để họ phản ứng trước. Nếu đối phương mắc sai lầm nghiêm trọng hoặc phán đoán sai lầm khi phản ứng, lúc đó mới là lúc chúng ta nên ra tay.

La Chuyển Khôn nhíu mày:

- Nhưng Lâm gia có quan hệ mật thiết với Jardine Matheson, còn chúng ta không có quan hệ gì với Jardine Matheson, Jardine Matheson chưa chắc đã muốn nói chuyện với chúng ta.

- Vậy thì nói với Jardine Matheson rằng chúng ta có tiền, rất nhiều tiền. Nói dối với các công ty lớn mà không chớp mắt là môn học bắt buộc trong ngành này.

Jonathan Gole ngồi sau bàn làm việc, thoải mái tựa lưng vào ghế, hai tay đặt sau đầu làm động tác thư giãn, nói với La Chuyển Khôn.

Tống Thiên Diệu đứng dậy đi ra ngoài, khi sắp ra đến cửa thì quay người lại, nhìn về phía Jonathan Gole sau bàn làm việc:

- Gole tiên sinh, từ bây giờ, ngươi là tổng giám đốc do hội đồng quản trị Mậu Dịch Triệu Phong bổ nhiệm.

…

La Chuyển Khôn ngồi trong văn phòng của mình thở hắt ra một hơi, lão già mà Tống Thiên Diệu tìm từ Anh quốc về này dường như sinh ra đã không hợp với hắn. Hiện giờ lão già này bảo La Chuyển Khôn và người của hắn ngừng các hành động nhắm vào Hi Chấn Trí Nghiệp trên thị trường chứng khoán, chuyển sang chờ đợi sự sắp xếp của lão.

Tuy nhiên may mắn là hiện tại dù La Chuyển Khôn không còn kéo giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp lên nữa, cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp vẫn đang giữ xu hướng tăng, chỉ là tình trạng này không thể kéo dài lâu. Nếu không có lượng vốn lớn trong tay La Chuyển Khôn để kéo giá, vài ngày sau độ nóng và giá cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp sẽ nhanh chóng rơi xuống.

- La tiên sinh, bảo các nhân viên giao dịch của ngươi mua cổ phiếu của công ty Phúc Hưng Cao Su đó trên thị trường chứng khoán.

Jonathan Gole không để La Chuyển Khôn đợi quá lâu, ngày thứ hai sau khi đến Hồng Kông đã sắp xếp công ty mới cho La Chuyển Khôn.

- Ý của ngươi là, chúng ta không chỉ giúp Lâm gia đẩy giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp lên, mà giờ còn phải giúp họ kéo giá cổ phiếu của công ty Phúc Hưng Cao Su đó lên nữa? Ngươi nên biết thị trường chứng khoán không có giới hạn tăng giá…

La Chuyển Khôn nhận được điện thoại của Jonathan Gole liền đứng dậy đến văn phòng đối phương, đẩy cửa vào, trực tiếp hỏi Jonathan Gole đang cúi đầu xem xét tài liệu.

- Ở Hồng Kông, vào văn phòng người khác không cần gõ cửa sao?

Jonathan Gole đặt tài liệu trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn La Chuyển Khôn, vẻ mặt dường như là khinh thường, lại như là cười mà không phải cười, đôi mắt xanh biếc sáng ngời.

La Chuyển Khôn giọng lạnh lùng, mặt không biểu cảm:

- Gole tiên sinh, ta cần nhắc nhở ngươi, Phúc Hưng Cao Su là công ty Lâm gia dùng để kiếm tiền trên thị trường chứng khoán, số tiền kiếm được sẽ được dùng để mua lại cổ phiếu trong tay Jardine Matheson.

- Ta biết, có vấn đề gì không? Khi ta có quyền quyết định về một việc nào đó, tốt nhất ngươi nên làm theo lời ta nói, nếu không ta sẽ bảo vị Tống tiên sinh trẻ tuổi kia thay một người nghe lời hơn đến giúp ta làm việc.

Jonathan Gole ngáp một cái, tinh thần có vẻ uể oải nói.

Từ khi hắn đến Hồng Kông hôm qua cho đến bây giờ, giấc ngủ của hắn chưa vượt quá 5 tiếng, luôn xem xét các loại tài liệu chứng khoán, tài liệu của Ngân hàng HSBC, tài liệu của Jardine Matheson, tài liệu của Lâm gia thậm chí cả tài liệu của một số ngân hàng Hoa kiều, lập kế hoạch, và còn phải đối phó với người trợ thủ Trung Quốc này có vẻ không hài lòng với mình.

Chương 706. John Keswick và Jardine Matheson của hắn (2)

- Không có vấn đề gì, yêu cầu là gì?

- Càng nhiều càng tốt, hiện giờ giá cổ phiếu của Phúc Hưng Cao Su hoàn toàn do nhà họ Lâm tự bỏ tiền ra để kéo lên, và mới bắt đầu có chút sôi động, số cổ dân thực sự ra tay chỉ có một phần nhỏ, đa số cổ dân vẫn đang giữ thái độ quan sát, hơn nữa một số người nắm giữ cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su từ trước, bán ra rất sôi nổi, có vẻ cổ phiếu này chắc hẳn đã khiến họ đau đầu một thời gian dài, giờ có cơ hội bán ra thoát thân họ không chút do dự, vì vậy trong hai ngày này, ngươi nên có thể nắm được 8% đến 10% cổ phần Phúc Hưng Cao Su, còn nữa, cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp, tạm thời để những cổ dân kiếm được tiền trước đó…

Jonathan Gole làm một động tác múa tay múa chân:

- Để họ xả nhiệt tình, đợi khi họ có chút nghi ngờ, ngươi lại tiếp tục ra tay kéo giá cổ phiếu lên, cứ như vậy, giữ cho cả hai cổ phiếu đều trong trạng thái tăng.

La Chuyển Khôn nhìn đối phương sâu sắc, quay người đi ra ngoài:

- Được.

- Nhớ giúp ta đóng cửa, La tiên sinh.

Jonathan Gole dặn dò xong, lại cúi đầu xuống làm việc tiếp.

…

Trong tòa nhà Jardine gần sát Hồng Kông Hội trên đại lộ Hoàng Hậu, ba anh em Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hòa, Lâm Hiếu Sâm cuối cùng cũng gặp được tổng giám đốc Jardine Matheson là John Keswick đã sắp xếp được thời gian. Ban đầu họ muốn hẹn John Keswick cùng dùng bữa trưa, nhưng rõ ràng vị tổng giám đốc này không có nhiều thời gian như một bữa trưa để dành cho ba người, đối với ba anh em nhà họ Lâm mà nói, đây đã không phải là một khởi đầu tốt đẹp.

Trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng 7 tòa nhà Jardine, vừa bước vào đập vào mắt là một bức tranh sơn dầu cỡ lớn, người trong tranh là một quý ông Anh lớn tuổi khí chất hiên ngang, cương nghị lạnh lùng, vị quý ông này chính là người sáng lập ra Jardine Matheson, William Jardine, chính người Anh này, dùng con tàu Jardine của mình chở đầy thuốc phiện, sau người Hà Lan, người Bồ Đào Nha, đã khai phá một con đường tài lộ để cướp đoạt của cải từ Trung Quốc cho nước Anh, và hiện giờ, tên trùm thuốc phiện Anh quốc khét tiếng xấu xa này, dùng thuốc phiện tấn công Trung Quốc, lại được treo như một vị thần linh, được những người kế tục Jardine Matheson treo trên mảnh đất Hồng Kông của Trung Quốc, để mọi người ra vào tòa nhà Jardine chiêm ngưỡng.

- Keswick tiên sinh.

Thư ký của John Keswick dẫn ba anh em nhà họ Lâm vào sau, nói với người Anh đang cúi đầu xem xét tài liệu trước một bức tranh sơn dầu trong văn phòng lớn:

- Khách mà ngài muốn gặp đã đến.

Người Anh ngồi sau bàn làm việc ngẩng đầu lên, lúc này vừa hay một tia nắng từ cửa sổ sát đất bên cạnh chiếu vào mặt hắn, khiến gương mặt người Anh này một nửa lộ ra dưới ánh sáng, một nửa ẩn trong bóng tối, sáng tối rõ ràng, đôi mắt xám

xanh hơi lõm sâu vào hốc mắt, đường nét rõ ràng như một pho tượng.

Đối mặt với ba người nhà họ Lâm vừa bước vào, John Keswick 55 tuổi không đứng dậy, chỉ đặt hai tay lên mặt bàn, nở một nụ cười, gọi tên tiếng Anh của ba người, nhiệt tình chào hỏi:

- Richard, Sam, Colin, các bạn của ta, lâu rồi không gặp, mời ngồi.

Nói xong với ba người, hắn lại nhìn về phía trợ lý trẻ tuổi của mình:

- Cậu bé, bảo lão bộc của ta trong vòng 5 phút, chuẩn bị trà sáng cho 4 người cho ta và các bạn ta, đi đi.

- Vâng, thưa ngài.

Trợ lý nhanh nhẹn quay người rời đi, đồng thời giúp đóng cửa văn phòng từ bên ngoài.

Ba người Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hòa, Lâm Hiếu Sâm ngồi xuống chiếc ghế sofa rộng rãi bên cạnh, Lâm Hiếu Tắc mở miệng nói với John Keswick:

- Keswick tiên sinh, quả thật đã lâu không gặp, gần đây thời tiết Hồng Kông không tốt lắm, vẫn chưa có thời gian hẹn ngài cùng đánh golf.

- Ta biết, ta biết, gần đây chúng ta quả thật không có nhiều thời gian cùng nhau đi xem đua ngựa hoặc đánh golf, nhưng phu nhân của Sam thì lại thường xuyên tổ chức những buổi tụ họp phụ nữ cùng với vợ ta và họ.

John Keswick nói với giọng điệu nhẹ nhàng, nụ cười ôn hòa:

- Nghe nói gần đây họ ngồi với nhau chuẩn bị thành lập một câu lạc bộ phụ nữ, các ngươi biết đấy, phụ nữ mà… họ

luôn có những ý tưởng kỳ lạ.

Thực ra tâm trạng của John Keswick hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt hiện tại của hắn. Trước đó hắn không gặp mặt mấy người nhà họ Lâm, cũng không phải cố ý từ chối, mà thật sự là bận rộn tối mắt tối mũi. Hắn vừa cùng huynh đệ của mình đến Bắc Kinh, Trung Quốc để cố gắng lần cuối cho các nghiệp vụ của Jardine Matheson ở đại lục, kết quả lại một lần nữa trở về tay không. Vừa mới về đến Hồng Kông đã lập tức nhận được tin Ngân hàng HSBC cũng bị đại lục Trung Quốc đưa ra bài toán khó.

Vì vậy hai ngày gần đây, hắn và tổng giám đốc Ngân hàng HSBC là Mores liên tục gặp mặt thảo luận, bàn bạc về vấn đề tài sản của Jardine Matheson và Ngân hàng HSBC ở Trung Quốc đại lục.

So với Ngân hàng HSBC, tổn thất của Jardine Matheson còn lớn hơn. Một nửa tài sản của Jardine Matheson ở Viễn Đông đều đặt ở Trung Quốc đại lục. Thiên Tân, Thượng Hải, Quảng Châu, Thanh Đảo và các thành phố cảng khác hầu như đều có văn phòng của Jardine Matheson.

Khi nội chiến Trung Quốc bùng nổ, các công ty ngoại quốc Anh khác đều đang gấp rút rút lui, chỉ có Jardine Matheson là nhân viên chưa rút, tài sản chưa rút, bởi vì Jardine Matheson có liên hệ quá mật thiết với phe Quốc dân đảng. Khi chính phủ Quốc dân đảng rơi vào thế yếu, Jardine Matheson muốn rút lui thì đã quá muộn.

Sau đó Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thành lập, Jardine Matheson - công ty đã dùng thuốc phiện xâm nhập Trung Quốc cướp bóc tài sản gần trăm năm, tài sản ở Trung Quốc đại lục đương nhiên bị chính phủ Trung Quốc tuyên bố tịch thu trực tiếp.

Chương 707. Không nỡ bỏ con không bắt được sói (1)

John Keswick cũng là một nhân vật lợi hại, tự mình dẫn theo một đoàn, bao gồm luật sư, cựu nghị sĩ Anh v.v… bắt đầu chạy đôn chạy đáo ở Bắc Kinh, Thượng Hải, ngầm ý bày tỏ với chính phủ Trung Quốc rằng quyền lợi hợp pháp của Jardine Matheson ở Trung Quốc phải được bảo vệ, tài sản hợp pháp của Jardine Matheson ở đại lục Trung Quốc phải được trả lại vô điều kiện cho Jardine Matheson.

Tuy nhiên chính phủ Trung Quốc hoàn toàn không để ý đến John Keswick. John Keswick bất lực đứng trước cửa chi nhánh Jardine Matheson ở Thượng Hải, muốn vào kiểm tra tình hình chi nhánh nhưng lại không vào được.

Trong cơn tức giận, nghe nói hắn còn nói mấy câu cứng rắn, đại ý là chính phủ Anh tuyệt đối không thể ngồi nhìn chuyện này, nếu chính phủ Trung Quốc không cho hắn một câu trả lời, hắn sẽ trở về London báo cáo vấn đề này với chính phủ Anh, đến lúc đó sẽ khiến chuyện này trở thành vấn đề lớn giữa hai nước.

Kết quả vừa nói xong câu cứng rắn đó, Keswick đã ngớ người ra. Chiến tranh Triều Tiên bùng nổ, Trung Quốc trong chiến tranh Triều Tiên đối đầu trực diện với quân Liên hợp quốc chủ yếu do liên quân Anh-Mỹ tổ chức.

Mãi đến lần này hắn lại đến đại lục Trung Quốc, mới cuối cùng nghe được một câu trả lời không phải là câu trả lời.

Đối phương là một viên chức nhỏ phụ trách ngoại vụ của thành phố Thượng Hải. Khi gặp John Keswick lại một lần nữa đến Thượng Hải muốn tuyên bố chi nhánh Jardine Matheson không thuộc về chính phủ Trung Quốc, việc tịch thu là vô hiệu, viên chức nhỏ này nói một câu:

- Về Hồng Kông thu dọn đồ đạc nhanh chóng về Anh đi, tất cả mọi thứ trên đất Trung Quốc đều thuộc về Trung Quốc, bây giờ còn cho ngươi thời gian để thu dọn, đợi đến khi đánh đuổi bọn quỷ Mỹ ở Triều Tiên xong, đến lúc đó cả đảo Hồng Kông cũng sẽ thu hồi về tay Trung Quốc.

Cũng chính là vì chiến tranh Triều Tiên nổ ra và câu nói đầy tự tin của viên chức nhỏ này mà John Keswick mới nhận rõ thực tế. Trung Quốc bây giờ ngay cả Anh và Mỹ cộng lại cũng không sợ, làm sao có thể sợ những lời cứng rắn của hắn - một thương nhân Anh?

Keswick tuyệt vọng hoàn toàn trở về Hồng Kông, lại gặp Mores của Ngân hàng HSBC, hai người có thể nói là cùng cảnh ngộ, nhìn nhau rơi lệ.

Tuy nhiên tình hình của Keswick vẫn tốt hơn Mores một chút, bởi vì gia tộc Keswick là cổ đông lớn nhất của Jardine Matheson, có quyền kiểm soát tuyệt đối đối với tập đoàn tài chính Anh lớn nhất Hồng Kông này. Dù Jardine Matheson có tổn thất lớn ở Trung Quốc đại lục, Keswick cũng không lo có người sẽ đuổi hắn khỏi vị trí, còn việc tổng giám đốc Mores của Ngân hàng HSBC bị hạ bệ thì đã là điều chắc chắn.

Khi Keswick và các cố vấn của hắn bàn bạc về tình hình Hồng Kông, hầu như tất cả đều thiếu tự tin về tương lai của Hồng Kông. Trung Quốc đại lục hiện nay tỏ ra quá mạnh mẽ, trên chiến trường Triều Tiên, quân đồng minh Anh-Mỹ đã đưa ra bậc thang ngừng bắn mà Trung Quốc vẫn từ chối, muốn

đánh ra một đợt kết quả có lợi rồi mới dừng lại để tiếp tục đàm phán.

Thái độ thể hiện trên chiến trường như vậy đã có thể nói lên thái độ của Trung Quốc đối với sự phát triển trong tương lai. Hồng Kông không phải là Triều Tiên, nếu Trung Quốc muốn dùng vũ lực để thu hồi Hồng Kông, có lẽ chỉ cần không đến 24 giờ, thành phố nhỏ bé Hồng Kông này có thể bị chiếm đóng nhanh chóng bằng vũ lực.

Cho dù Anh và Mỹ phản công mạnh mẽ, xảy ra chiến tranh Hồng Kông, sản nghiệp của Jardine Matheson ở Hồng Kông e rằng cũng sẽ tan thành mây khói trong chiến tranh.

Cuối cùng, Keswick và các cổ đông Jardine Matheson đều nhất trí rằng, hiện tại điều Jardine Matheson nên làm nhất là niêm yết cổ phiếu, bán tài sản, thu về tiền mặt, luôn sẵn sàng rút khỏi Hồng Kông.

Lâm gia muốn mua lại cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp, John Keswick đương nhiên vui lòng thấy điều đó thành hiện thực, chỉ là những ngày gần đây hắn cũng nghe được tin tức giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp tăng vọt. Đối với hắn, tuy Jardine Matheson gấp rút thu về tiền mặt để tự bảo vệ mình, nhưng tùy tiện bán rẻ cổ phiếu không phải là phong cách kinh doanh của gia tộc Keswick.

Có lẽ Jardine Matheson và Lâm gia có tình bạn hai đời, nhưng vào lúc này, tình bạn sao quý giá bằng tiền bạc.

…

- Đồ khốn kiếp!

Lâm Hiếu Sâm vốn văn nhã khi bước ra khỏi tòa nhà Jardine, trước khi lên xe đã tức giận chửi một câu tục tĩu:

- Keswick, con sói già ăn thịt người không nhả xương này!

Khi hắn ngồi lên xe, Lâm Hiếu Hòa đã lên xe trước mở miệng nói:

- Giá đã đưa ra rồi, nghĩ cách thôi. Theo giá cổ phiếu hiện tại mà nói, cái giá này Keswick đưa ra không tính là cao, Jardine Matheson đâu phải viện phúc lợi.

Jardine Matheson nắm giữ 20.640.000 cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp, chiếm 24% tổng số cổ phần. John Keswick không phản đối việc Lâm gia mua lại cổ phiếu, nhưng để hắn ký thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, giá đưa ra là Liên Hợp Công ty Nước Giải Khát mà Lâm gia đang nắm giữ cộng thêm 100 triệu đô la Hồng Kông tiền mặt.

Lâm Hiếu Sâm thực ra cũng biết cái giá Keswick đưa ra không tính là quá đáng, hôm nay giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp đã tăng vọt lên 5,06 mỗi cổ phiếu, và rõ ràng vẫn đang tăng. John Keswick yêu cầu 100 triệu đô la Hồng Kông tiền mặt, thậm chí còn thấp hơn giá cổ phiếu hôm nay, nhưng điều Lâm Hiếu Sâm không thể chấp nhận là John Keswick lại muốn lấy đi công ty nước giải khát của Lâm gia!

Thu nhập tiền mặt ổn định hiện nay của Lâm gia là nhờ vào đơn hàng kinh doanh của công ty nước giải khát.

100 triệu đô la Hồng Kông tiền mặt, nghĩ cách vẫn có thể huy động để đưa cho Jardine Matheson, nhưng công ty nước giải khát thì dù thế nào cũng không thể để Keswick nuốt mất.

Lâm Hiếu Tắc ngồi trong xe nhắm mắt không nói gì, Lâm Hiếu Sâm cuối cùng vẫn còn trẻ, không có người ngoài ở đây, đã có chút không kìm được, chỉ có Lâm Hiếu Hòa giọng điệu bình tĩnh nói:

- Mới bắt đầu đàm phán thôi, ý của đại ca là gì?

Chương 708. Không nỡ bỏ con không bắt được sói (2)

Lâm Hiếu Tắc mở mắt:

- Tiền mặt còn có thể thương lượng lại, cho cao hơn nữa cũng không sao, công ty nước giải khát không thể giao ra, hiện nay công việc kinh doanh ổn định nhất của Lâm gia chính là công ty nước giải khát, tình hình không rõ ràng, không thể để người khác cướp mất túi tiền.

- Trước đây Đỗ Sử Uy và gã họ Đường trẻ tuổi kia, dự định dùng Phúc Hưng Cao Su để huy động bao nhiêu tiền mặt trên thị trường chứng khoán?

Lâm Hiếu Hòa khẽ gật đầu tỏ ý đồng tình với ý kiến của đại ca, dừng lại một chút, rồi lại nhìn về phía Lâm Hiếu Sâm vẫn còn vẻ tức giận trên mặt và hỏi.

Lâm Hiếu Sâm mở miệng nói:

- Kế hoạch ban đầu là dùng 10 triệu họ vay được từ Ngân hàng Đông Á làm chủ, rút 60 triệu từ thị trường chứng khoán.

- Theo tin tức ta nhận được, Jardine Matheson đã thất bại hoàn toàn ở đại lục, tổng thiệt hại về đất đai, tài sản, lợi nhuận v.v… cộng lại khoảng 30 triệu đô la Hồng Kông. Nếu báo cáo 150 triệu, ta nghĩ Keswick sẽ gật đầu, nhưng không thể kéo dài thời gian, phải nhanh chóng. A Sâm về liên hệ với Đỗ Sử Uy và gã họ Đường trẻ tuổi kia, hỏi xem họ có thể làm nhiều hơn không. Nếu có thể lấy được 100 triệu tiền mặt từ Phúc Hưng Cao Su trên thị trường chứng khoán, 50 triệu còn lại

chúng ta có thể dễ dàng huy động từ một số ngân hàng, áp lực sẽ nhỏ hơn nhiều.

Lâm Hiếu Hòa nhìn ra ngoài cửa sổ nói.

Ngay lúc đó, một chiếc Ford 49 lướt qua chiếc Rolls-Royce của nhà họ Lâm, Lâm Hiếu Hòa nhìn thấy Tống Thiên Diệu đầy tự tin ngồi ở ghế sau của chiếc Ford 49.

Lâm Hiếu Hòa quay đầu nhìn lại, thấy chiếc Ford 49 đó từ từ dừng lại bên ngoài tòa nhà Jardine. Tống Thiên Diệu bước xuống xe, bên cạnh còn có một ông già người Anh.

- Là Tống Thiên Diệu, hắn muốn đến Jardine Matheson.

Lâm Hiếu Hòa nói với Lâm Hiếu Tắc và Lâm Hiếu Sâm.

Lâm Hiếu Hòa và Lâm Hiếu Sâm cũng quay đầu nhìn qua cửa sổ sau xe, Lâm Hiếu Sâm nói:

- Tống Thiên Diệu gặp John Keswick? Muốn làm gì? Muốn mua cổ phiếu trong tay Jardine Matheson? Chuyện này, Jardine Matheson nhất định phải báo cho chúng ta trước, Keswick lại không nói cho chúng ta biết hắn cũng hẹn gặp Tống Thiên Diệu!

- Có phải mua cổ phiếu hay không, rất nhanh sẽ biết. Nếu Tống Thiên Diệu đưa ra giá cho Keswick, chúng ta sẽ nhanh chóng nhận được điện thoại từ Jardine Matheson.

Lâm Hiếu Tắc nhanh chóng quyết định:

- Đỗ Sử Uy và Đường Bá Kỳ nói có thể huy động tiền trên thị trường chứng khoán, không cần xem xét vay ngân hàng, vậy hãy để họ tăng tốc nhanh hơn nữa, nếu không số tiền vay từ ngân hàng sẽ ngày càng ít đi.

Ba người vừa mới trở về văn phòng của Lâm Hiếu Tắc, chưa kịp để thư ký mang trà lên, Lâm Hiếu Tắc đã nhận được cuộc gọi từ thư ký của Tổng giám đốc Jardine Matheson

Keswick, Mậu Dịch Triệu Phong sẵn sàng dùng 180 triệu đô la Hồng Kông để thỏa thuận mua lại 24% cổ phần của Hi Chấn Trí Nghiệp mà Jardine Matheson đang nắm giữ!

Tuy nhiên Keswick chưa đồng ý, mà thông báo ngay tin này cho nhà họ Lâm.

- Ra tay nhanh quá!

Lâm Hiếu Sâm sửng sốt một lúc rồi hít một hơi lạnh nói:

- Tên này lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Lâm Hiếu Tắc nhìn Lâm Hiếu Sâm, giọng nghiêm túc nói:

- Ngươi còn đợi gì nữa, gọi điện cho Đỗ Sử Uy bọn họ, bảo họ đẩy nhanh tốc độ thao tác, đối phương mở miệng lần đầu đã là 180 triệu đô la Hồng Kông, ít nhất chúng ta phải nắm trong tay 80 triệu tiền mặt, mới không bị động quá nhiều về sau.

Lâm Hiếu Sâm cầm điện thoại gọi cho Đỗ Sử Uy.

Khi Đỗ Sử Uy nhận điện thoại, đang cùng Đường Bá Kỳ vui vẻ chúc mừng, Phúc Hưng Cao Su sáng nay bắt đầu có khối lượng giao dịch tăng đột ngột, rõ ràng là có một khoản tiền lớn vào thị trường. Tuy nhiên, mục đích của đối phương là muốn thâu tóm Phúc Hưng Cao Su hay mua một lượng lớn cổ phiếu để nắm giữ đều không quan trọng đối với Đỗ Sử Uy và Đường Bá Kỳ.

Trong vài ngày này họ nhanh chóng đẩy giá cổ phiếu lên mức 2,3 đô la Hồng Kông mỗi cổ phiếu, họ chuẩn bị bán ra rời sân, dự kiến có thể lấy được hơn 50 triệu, cộng với 10 triệu dùng để thao túng trước đó, tổng cộng hơn 60 triệu tiền mặt không thành vấn đề.

Sau khi nghe điện thoại của Lâm Hiếu Sâm, Đỗ Sử Uy hơi nhíu mày, nhà họ Lâm hiện giờ hy vọng họ có thể dùng Phúc

Hưng Cao Su trên thị trường chứng khoán để lấy được 100 triệu đô la Hồng Kông tiền mặt, để hoàn thành việc bơm máu cho Hi Chấn Trí Nghiệp, ít nhất cũng phải có 80 triệu.

- Tống Thiên Diệu đề xuất với Jardine Matheson 180 triệu đô la Hồng Kông để mua lại cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp trong tay họ.

Đỗ Sử Uy đặt điện thoại xuống, nhún vai nói với Đường Bá Kỳ:

- Nhà họ Lâm hy vọng có thể dùng Phúc Hưng Cao Su để lấy được từ 80 đến 100 triệu tiền mặt trên thị trường chứng khoán, và phải nhanh chóng.

Đường Bá Kỳ dùng tay gãi gãi đầu:

- Đã vượt quá giới hạn rồi, chỉ dựa vào 10 triệu đô Hồng Kông trong tay chúng ta, không thể nào đẩy giá lên cao như vậy được. Toán học rất nghiêm ngặt, cổ phiếu lưu thông của Phúc Hưng Cao Su trên thị trường quá nhiều, trong khi chúng ta đẩy giá lên thì bên ngoài có người đang bán ra.

- Số tiền 10 triệu trong tay chỉ có thể miễn cưỡng hỗ trợ đến mức giá dự kiến, không thể cao hơn được. Hơn nữa, càng đẩy cao thì càng cần nhiều tiền. Theo như nhà họ Lâm nói, mỗi cổ phiếu ít nhất phải đẩy lên mức giá từ 3,8 đến 4 đồng mới có thể thu được số tiền mặt như vậy khi rút lui. Nếu như thế, ta còn cần thêm 20 triệu đô Hồng Kông tiền mặt để thao tác.

- Nhà họ Lâm không thể đưa ra thêm tiền mặt được. Thứ nhất, họ không có quá nhiều tiền mặt trong tay. Thứ hai, hiện giờ chúng ta không có quan hệ gì với nhà họ Lâm, không thể liên lụy họ vào việc thao túng giá cổ phiếu này được.

Đỗ Sử Uy cũng hơi đau đầu.

Chương 709. Con gái nuôi (1)

Đường Bá Kỳ suy nghĩ nghiêm túc một lúc, rồi nói với Đỗ Sử Uy:

- Tiếp tục đẩy giá lên, khi đến mức giá dự kiến trước đó thì rút ra 15 triệu đô Hồng Kông, tạo ra một tin tức tốt, có lẽ vẫn có thể làm được.

- Tin tức tốt gì?

Đỗ Sử Uy nhìn về phía Đường Bá Kỳ, gã thanh niên này phản ứng rất nhanh, và quan trọng nhất là mỗi lần đưa ra phương pháp đều rất khả thi.

- Có một công ty ở châu Âu đã đặt hàng Phúc Hưng Cao Su trị giá 15 triệu đô Hồng Kông, đơn hàng này đủ để quét sạch kho hàng của Phúc Hưng Cao Su. Sau đó thông qua báo chí tuyên truyền, dùng đơn hàng hoàn toàn thật, hồ sơ xuất hàng, chứng từ xuất khẩu để kích thích các nhà đầu tư cổ phiếu, khiến họ đẩy giá cổ phiếu lên cao hơn nữa!

Đường Bá Kỳ nói với Đỗ Sử Uy.

Mắt Đỗ Sử Uy sáng lên:

- Ý kiến hay! Đăng ký một công ty ở châu Âu, dùng đơn hàng thật để tạo ra tin tức tốt, hơn nữa sau đó số cao su trị giá 15 triệu đô Hồng Kông đó, chúng ta cũng có thể bán lại với giá thấp, kiếm thêm một khoản.

- Không, sau khi đẩy giá cổ phiếu lên, khi hàng rời khỏi Hồng Kông vào vùng biển quốc tế, tất cả đều ném xuống biển. Bán giá thấp dễ bị người ta phát hiện, bán giá cao thì không ai mua, cứ để nó chìm xuống biển, coi như chúng ta kiếm ít đi 15

triệu đô Hồng Kông. Ta thường nghe cha ta nói Trung Quốc có câu, không nỡ bỏ con thì không bắt được sói, đại khái là như vậy.

Đường Bá Kỳ khoanh tay trước ngực, vẻ mặt mang chút thận trọng nói.

…

Tại nghĩa trang Công giáo Thánh Michael ở Happy Valley.

Tống Thiên Diệu xuống xe từ xa dưới chân núi, tay cầm một bó hoa huệ tây màu trắng, đi bộ về phía khu mộ trên sườn núi. Hôm nay là ngày kỷ niệm một năm Hàm Ngư Toản (Hàm cá thối) chính thức được an táng.

Trên trời mưa phùn nhẹ, Hoàng Lục một tay xách túi nhựa, tay kia cầm ô che cho Tống Thiên Diệu đi phía sau:

- Vị Hàm Ngư ca này chính là người khuân vác đã cứu lão bản sao?

- Phải, lúc đó Chương lão tứ có một vệ sĩ rất lợi hại, tên là Đại Phong. Nếu không phải A Toản chặn một cái, có lẽ ngày đó sẽ là ta, sư gia Huy, A Toản ba người cùng bỏ mạng, nằm chết trên đường.

Tống Thiên Diệu vừa bước lên bậc thang vừa nói.

Hoàng Lục bĩu môi:

- Giá như sớm quen biết lão bản thì tốt rồi, ta cũng muốn xem thử tên đó lợi hại đến mức nào.

- Là Tống thúc thúc.

Có lẽ nghe thấy tiếng Tống Thiên Diệu, Ngô Tú Nhi đang cùng Phấn tỷ đến viếng trước mộ Hàm Ngư Toản, giúp mẹ che ô, quay người lại, nhìn thấy hai người đang leo lên bậc thang, khẽ nói với mẹ mình.

Phấn tỷ mặc một bộ đồ màu trắng, vừa mới cầm ô đốt vàng mã cho chồng quá cố xong, nghe vậy liền đứng thẳng dậy từ trước mộ, quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục đã đi lên theo bậc thang.

- A Diệu, ta và Tú Nhi xuống trước…

Phấn tỷ vẫn còn hơi đỏ mắt, mím môi, chào hỏi Tống Thiên Diệu bằng một câu rồi dẫn Tú Nhi đã viếng mộ xong đi xuống trước, chỉ để lại Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục đứng trước bia mộ. Dù sao nói chuyện trò trước mộ cũng là không tôn trọng người đã khuất.

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu với Phấn tỷ khi đi ngang qua, không lên tiếng.

Khi trước mộ đã yên tĩnh, Tống Thiên Diệu chậm rãi bước lên phía trước, đặt bó hoa tươi trong tay xuống dưới bia mộ đá cẩm thạch, đứng thẳng người lặng lẽ nhìn cái tên trên bia mộ suốt ba bốn phút, rồi mới nhẹ nhàng cất tiếng nói:

- A Toản, xuống dưới đó ở được một năm, ở sướng quá, cả mộng cũng không thèm báo cho ta một cái? Phong lưu lắm hả?

Có lẽ chưa từng thấy ai đến viếng mộ bạn bè mà nói những lời như vậy, khóe miệng Hoàng Lục không nhịn được hơi nhếch lên một chút.

Hắn thực ra muốn nói, cho dù vị huynh đệ mặn mòi đang ở dưới kia có muốn báo mộng, thì thời gian ngủ mỗi đêm của lão bản mình ít đến đáng thương, nói không chừng huynh đệ mặn mòi phiêu phiêu du du từ nghĩa trang vất vả lắm mới bay đến phòng ngủ của Tống Thiên Diệu, chưa kịp vào mộng của Tống Thiên Diệu thì bên kia Tống Thiên Diệu đã mở mắt dậy, vị huynh đệ mặn mòi này uổng công vất vả một phen.

- Cũng đúng, dù sao gặp ta thì ngươi cũng chẳng có gì để nói, Phấn tỷ và Tú Nhi hiện giờ sống cũng tạm ổn, chắc là không có gì đáng để ngươi phải lo lắng dưới đó, nếu ngươi thật sự hiện lên báo mộng, nói không chừng ta còn phải đi chùa mời sư phụ đến làm phép…

Tống Thiên Diệu nói nói cười cười, lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá rẻ tiền, châm hai điếu, một điếu đặt trước bia mộ, một điếu ngậm trong miệng:

- Nếu ngày đó ngươi không chết thì tốt biết mấy, chắc chắn sẽ khiến ta yên tâm hơn cả tên Sư Gia Huy khốn kiếp kia, có thể giúp ta làm rất nhiều việc. Nói đến Sư Gia Huy, tên huynh đệ tốt của ngươi bây giờ đã có cả thư ký nữ, nghe nói thư ký nữ của hắn ngực to mông lớn, ngoan ngoãn nghe lời, nếu ngươi còn sống, thư ký nữ bên cạnh chắc chắn không thua kém gì của hắn đâu, nhưng về nhà Phấn tỷ có thu thập ngươi không thì ta không biết, hay là đợi lần sau đến, ta lén đốt cho ngươi một cô thư ký nữ luôn, để ngươi khỏi buồn chán dưới đó, không có chuyện gì để làm…

Hắn vừa nói vừa giơ tay về phía Hoàng Lục, Hoàng Lục đưa túi nhựa đang cầm ở tay phải cho Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu xé túi nhựa ra, bên trong là hai phần thức ăn đóng gói từ nhà hàng và một chai bia, đặt rượu thức ăn trước bia mộ:

- Một phần là món da heo xào rau biển ngươi hay ăn, một phần là vi cá hấp bào ngư ngươi chưa từng ăn, ngươi từ từ thưởng thức.

Hoàng Lục đứng sau lưng Tống Thiên Diệu lặng lẽ nghe lão bản của mình tán gẫu với người chết, hắn lần đầu tiên thấy Tống Thiên Diệu nói nhiều như vậy, bình thường Tống Thiên Diệu gặp người sống rất ít khi nói nhiều chuyện phiếm như thế, hơn nữa trên mặt Tống Thiên Diệu cũng không có vẻ gì bi

thương, chỉ như đang trò chuyện nhẹ nhàng với một người bạn im lặng về những chuyện vụn vặt gần đây.

Chương 710. Con gái nuôi (2)

Hút ba điếu thuốc trước mộ, Tống Thiên Diệu dường như mới nói chuyện đã đời, đưa tay vỗ vỗ mép bia mộ nói:

- Cũng được rồi, sang năm lại đến thăm ngươi.

Đợi hai người xuống được nửa núi mới phát hiện Phấn tỷ và Ngô Tú Nhi không đi trước, mà đang đợi dưới chân núi, thấy Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục đi xuống, Ngô Tú Nhi chống một chiếc ô chạy về phía Tống Thiên Diệu:

- Tống thúc thúc, ta đã lâu không gặp ngươi và Huy thúc, Vân di, Long thúc gần đây cũng không thấy đâu, tối nay không bằng đến phố Thái Hòa cùng ăn cơm đi.

Ngô Tú Nhi không còn là dáng vẻ gầy gò, tóc khô vàng, ánh mắt sợ sệt như trước kia nữa, giờ đây Ngô Tú Nhi đứng trước mặt Tống Thiên Diệu, tuy vẫn buộc kiểu đuôi ngựa đôi muôn thuở, nhưng màu tóc đen bóng mượt, khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang sắc hồng khỏe khoắn, đôi mắt sáng trong, cho người ta cảm giác thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn đáng yêu.

Ngô Tú Nhi đã tám tuổi, chiều cao cũng cao hơn trước rất nhiều, nhưng Tống Thiên Diệu vẫn ngồi xuống bế cô bé lên, nhìn về phía Phấn tỷ:

- Phấn tỷ, để ta lái xe đưa hai người về, tiện hơn là các ngươi ra đường đón taxi, trời mưa đường trơn, tránh Tú Nhi không cẩn thận bị ngã.

- Được…

Phấn tỷ nhìn Tống Thiên Diệu vừa nói vừa bế Tú Nhi đi về phía chiếc xe đang đỗ ở xa, chị quay đầu nhìn lại nghĩa trang

trên nửa sườn núi.

A Toản chết vì Tống Thiên Diệu, khi Phấn tỷ biết tin này, trong lòng không oán hận Tống Thiên Diệu là giả. Nhưng sau khi A Toản qua đời, Tống Thiên Diệu đã chăm sóc và sắp xếp cho hai mẹ con, khiến lòng oán hận của Phấn tỷ dần tan biến. Hơn nữa, đối với A Thuấn đã khuất, có thể nói Tống Thiên Diệu đã hết lòng, cố gắng sắp xếp mọi thứ thật chu đáo và long trọng.

Ví dụ như mảnh đất chôn cất A Toản lúc này là nghĩa trang Thánh Công hội Thiên Chúa giáo ở Khu Đua Ngựa, có lẽ cả nghĩa trang chỉ chôn một người không quyền không thế như A Toản. Việc hắn được chôn ở đây là do Tống Thiên Diệu sắp xếp.

Ban đầu Phấn tỷ định chôn A Toản ở nghĩa trang bình dân bên Tướng Quân Áo, đắp một nấm mồ, dựng một tấm bia, tuy đơn sơ nhưng đã quá long trọng so với nhiều người nghèo khó khi mất đi còn chẳng có nổi một ngôi mộ. Nhưng Tống Thiên Diệu đã từ chối, hắn bảo chị tạm gửi cốt A Toản ở chùa, rồi tìm cách lấy được một vị trí ở nghĩa trang Khu Đua Ngựa này, mới chính thức an táng A Thuấn.

Chị không biết Tống Thiên Diệu đã phải nỗ lực bao nhiêu để đưa Tú Nhi vào trường nữ Bạt Tú và chôn A Toản ở nghĩa trang Thánh Công hội, nhưng chị biết hai nơi này, một sống một chết, một nhỏ một lớn, đều không phải thứ người nghèo bình thường dám mơ tới.

Khi Tống Thiên Diệu đang bế Ngô Tú Nhi chuẩn bị đi về phía xe của mình, từ xa lại có một chiếc xe Rolls-Royce lặng lẽ lăn bánh tới. Nhìn biển số, đó là xe của Chử Hiếu Trung.

Xe dừng lại trước bậc thang dưới chân nghĩa trang, hầu nữ Hồng tỷ của nhà họ Chử xuống xe trước tiên, giương một

chiếc ô. Chử phu nhân bước xuống từ ghế sau, phía sau còn có con trai thứ ba của nhà họ Chử là Chử Hiếu Trí.

- A Diệu?

Chử phu nhân vừa xuống xe đã gặp ngay Tống Thiên Diệu đang đi xuống núi, ngạc nhiên lên tiếng:

- Sao ngươi lại ở đây?

Tống Thiên Diệu lịch sự dừng bước, nhường lối giữa bậc thang:

- Ta đến thăm một người bạn đã khuất, Chử phu nhân đến đây… tế bái tổ tiên sao?

- Anh trai đã mất của ta, mấy hôm trước mơ thấy hắn, nên đến đốt ít vàng mã cho hắn.

Chử phu nhân nhìn về phía Chu Tú Nhi trong lòng Tống Thiên Diệu, cô bé này trông lanh lợi đáng yêu:

- Cô bé này là ai vậy?

Tống Thiên Diệu không hề chớp mắt:

- Đây là con gái nuôi của ta, người đã khuất là cha cô bé. Tú Nhi, chào Chử phu nhân đi.

- Chào phu nhân.

Ngô Tú Nhi ngoan ngoãn chào Chử phu nhân. Chử Hiếu Trí đứng sau lưng mẹ, thò nửa mặt ra quan sát Ngô Tú Nhi trong lòng Tống Thiên Diệu, rồi nở nụ cười với Tống Thiên Diệu:

- Chào Diệu ca.

- Trí thiếu gia, ngươi gọi ta là Diệu ca thì ta không dám nhận đâu.

Tống Thiên Diệu mỉm cười nói với Chử Hiếu Trí.

Quan hệ giữa Chử Hiếu Trí và Tống Thiên Diệu cũng khá tốt. Hắn đã 13 tuổi, tuy chưa hiểu các công việc trong nhà, vẫn đang đi học, nhưng từ miệng nhị ca Chử Hiếu Tín và mẹ biết rằng, Tống Thiên Diệu đã chuẩn bị cho hắn một cơ nghiệp hậu hĩnh.

Hiện tại trong công ty Lợi Khang của nhị ca, có hai phần cổ phần do mẹ đại diện nắm giữ cho hắn, mỗi năm tiền cổ tức nhận được đều trên trăm vạn đô Hồng Kông.

- Ngươi có thích căn nhà không?

Chử phu nhân rời mắt khỏi Ngô Tú Nhi trong lòng Tống Thiên Diệu, liếc nhìn Phấn tỷ đang đứng sau lưng Tống Thiên Diệu không dám lại gần, cuối cùng mới nhìn về phía Tống Thiên Diệu hỏi.

Tống Thiên Diệu hơi ngẩn người mới phản ứng lại, Chử phu nhân đang hỏi về biệt thự mà bà bỏ tiền nhờ Chử Hiếu Tín tặng cho mình, vội vàng lên tiếng:

- Thích lắm, chỉ là khiến phu nhân tốn kém quá.

Chử phu nhân đang đợi lên núi tảo mộ nên cũng không tiếp tục trò chuyện. Đợi đến khi Hoàng Lục nổ máy xe, Phấn tỷ mới ấp úng lên tiếng:

- A Diệu, ngươi nói với Chử phu nhân, một nhân vật lớn như vậy rằng Tú Nhi là con gái nuôi của ngươi, liệu có ổn không, A Toản cũng đâu phải…

Chị muốn nói, A Toản chỉ là một kẻ khuân vác, lúc còn sống cũng không thể coi là bạn bè, huynh đệ của Tống Thiên Diệu, chỉ là tình cờ mà chết để cứu Tống Thiên Diệu, vạn nhất bị người khác biết được, con gái nuôi của Tống Thiên Diệu là con gái của một kẻ khuân vác chết yểu, e rằng Tống Thiên Diệu sẽ mất mặt.

- Tú Nhi, ngươi là con gái nuôi của ta, nên gọi ta là gì?

Tống Thiên Diệu không đợi Phấn tỷ nói xong, quay đầu từ ghế trước nhìn về phía Ngô Tú Nhi đang ngồi bên cạnh mẹ ở ghế sau và hỏi.

Chương 711. Lừa hết giết sạch (1)

Ngô Tú Nhi chớp mắt suy nghĩ rồi nói:

- Cha nuôi.

- Gọi hay lắm, chờ ta bận xong việc gần đây, về sẽ bày tiệc, chính thức nói với mọi người ta có một đứa con gái nuôi.

Tống Thiên Diệu cười nhìn về phía Phấn tỷ:

- Thực ra từ lâu ta đã muốn nói với Phấn tỷ, Tú Nhi gọi ta một tiếng cha nuôi, nhiều việc ta làm cũng thuận tiện hơn, ví dụ như sắp xếp cho nó học trường danh tiếng, không cần phải giải thích nhiều với người khác, chỉ cần một câu nó là con gái nuôi của Tống Thiên Diệu ta là đủ, chỉ là ta tuổi còn trẻ, sợ ngươi không đồng ý.

Phấn tỷ đương nhiên biết sau khi Ngô Tú Nhi có được một người cha nuôi như Tống Thiên Diệu, những lợi ích đằng sau sẽ nhiều thêm ra sao, lúc này khóe mắt lại hơi đỏ lên vì xúc động, muốn mở miệng nói vài lời cảm kích, Tống Thiên Diệu nhìn Phấn tỷ qua gương chiếu hậu đã nói trước:

- Phấn tỷ, không cần nói gì cả, không cần làm gì cả, những gì cần làm, A Toản đều đã giúp ta làm rồi, ngươi và Tú Nhi bây giờ và sau này, không phải Tống Thiên Diệu ta giúp đỡ, mà là do A Toản tự mình đổi lấy.

…

- Tô tiên sinh, các vị đại ca của An Lạc đường, đây chính là đồn điền cao su của ta, trông cũng không tệ phải không?

Trịnh Chí Trung xuống từ chiếc xe ba bánh đặc biệt của Malaysia, hai bánh trước một bánh sau, quay sang giới thiệu với đoàn người An Lạc đang lần lượt xuống từ những chiếc xe ba bánh khác về đồn điền cao su trước mặt.

Vừa nói, hắn vừa rút từ ví ra hai tờ tiền ném lên ghế xe, bảo gã phu xe người bản xứ Malaysia da đen sạm cầm tiền đi.

Lần này Tô Văn Đình dẫn theo một nửa số đại ca các đường phố của An Lạc, cộng thêm hơn hai mươi hồng côn tinh nhuệ của An Lạc đường đến bang Sawah thuộc Sarawak, Malaysia, một là để xem Trịnh Chí Trung có thật sự có nhà máy hoàng bích (ma túy) ở Malaysia không, hai bên ngồi xuống bàn chuyện làm ăn, hai là đến Malaysia tránh gió đầu, tránh bị vạ lây vô tội vạ do mấy anh em nhà họ Lâm ở Hồng Kông đấu đá lẫn nhau.

Trịnh Chí Trung ra cảng Cổ Tấn đón họ xuống tàu tỏ ra rất nhiệt tình, trước tiên đưa cả đoàn đi nghỉ ngơi du ngoạn ở thủ phủ Cổ Tấn của Sarawak hai ngày, sau đó mới đến đồn điền cao su của hắn ở Sawah, Trịnh Chí Trung thể hiện ra vẻ hào phóng, nghĩa khí, phóng khoáng, điều duy nhất khiến Tô Văn Đình tò mò là, sau khi đến Sawah, Trịnh Chí Trung lại bảo họ đi xe kéo tay đến đồn điền cao su, tên này ngay cả vài chiếc xe hơi cũng không có à?

- Trịnh lão đại, mấy trăm mẫu đồn điền cao su, làm ăn lớn như vậy, vậy mà cũng phải ngồi xe kéo tay à? Ta tuổi già sức yếu, lưng ngồi đau hết cả rồi.

Câu này đương nhiên Tô Văn Đình sẽ không hỏi, bên cạnh một vị thúc bá đầu óc lanh lợi đã giả vờ trò chuyện, hỏi ra điều thắc mắc.

Trịnh Chí Trung trước tiên sững người, sau đó cười ha hả, miệng liên tục xin lỗi:

- Là ta sơ suất, là ta sơ suất, Tô tiên sinh, các vị đại ca, đừng trách ta sắp xếp những chiếc xe kéo tay này quá sơ sài, nếu muốn dùng xe hơi đón tiếp, chỉ cần nói một câu thôi, những phu xe này đều là người Malaysia, trong mắt người Trung Quốc là bọn man di, ta muốn để các vị trải nghiệm cảm giác được bọn man di giúp kéo xe, dù sao ở Hồng Kông, không thể nào có quỷ Tây kéo xe hoàng bao cho người Trung Quốc, là ta sơ suất, mong các vị thông cảm, lưng Thái lão không thoải mái à? Đợi xem xong nhà máy, ta đưa ngươi đến khu trung tâm Sawah, tìm một sư phụ giúp ngươi xoa bóp.

Tô Văn Đình quét mắt nhìn những phu xe này, quả nhiên tất cả đều là người Malaysia, liền cười nhìn về phía thủ hạ của mình:

- Ở Hồng Kông, ngươi đã từng ngồi xe hoàng bao của quỷ Tây chưa? Trịnh tiên sinh có tâm rồi.

- Tô tiên sinh, các vị, xin mời theo ta vào xem xét nhà máy. Hiện tại đang trong quá trình sản xuất, các vị sau khi thấy nhà máy rồi chắc cũng sẽ yên tâm về thành ý của ta.

Trịnh Chí Trung kẹp cặp công văn, đi trước dẫn đường.

Đoàn người tản bộ đi qua vườn cao su, nghe Trịnh Chí Trung giới thiệu về quy mô và công việc kinh doanh của vườn cao su. Trên đường đi, những công nhân cạo mủ, tài xế xe tải, hầu như toàn là người Malay, cả vườn cao su trông chỉ có mỗi Trịnh Chí Trung là người Trung Quốc.

- Trịnh tiên sinh, sao vườn cao su của ngươi toàn thuê bọn man di làm việc vậy? Không phải nói người Trung Quốc ở Malay đều thích chiếu cố đồng hương sao?

Tô Văn Đình chậm rãi hỏi.

Trịnh Chí Trung quay đầu lại, cười khổ nói với Tô Văn Đình:

- Chiếu cố đồng hương sao? Ta không phải không chiếu cố, cũng đã từng chiếu cố, nhưng chiếu cố được ba năm năm, những đồng hương đó từng người một đã tích góp đủ vốn liếng để tự lập nghiệp, cướp mất công việc làm ăn của ta. Thực ra người Trung Quốc đều giống nhau, ban đầu ta cũng làm việc trong vườn cao su của đồng hương, kiếm được ít tiền rồi nghĩ đến chuyện tự mình ra ngoài làm.

- Chuyện này cũng không thể nói là sai, nhưng tính lưu động quá cao, khi thiếu nhân lực sẽ ảnh hưởng đến công việc kinh doanh. Vì vậy vẫn là bọn man di tốt hơn, tuy chúng đầu óc ngu đần, người lại lười biếng, nhưng không có nhiều tâm tư, làm việc lâu dài. Cho nên hiện nay hầu hết các vườn cao su của người Trung Quốc đều giống như vườn cao su của ta, toàn thuê bọn man di làm việc, ngày càng ít dùng đồng hương.

- Đi qua rừng cao su phía trước là đến nhà máy.

Nghe nói sắp đến nhà máy, đoàn người của Hòa An Lạc lập tức gạt bỏ mọi chuyện khác sang một bên. Lần này đến Malay, mục đích chính là muốn tận mắt thấy nhà máy hoàng bích của Trịnh Chí Trung này, sau này mọi người hợp tác, đem hoàng bích sản xuất ở đây bán sang Hồng Kông để phát tài.

Chương 712. Lừa hết giết sạch (2)

Đi qua rừng cao su, một nhà máy nhỏ hiện ra trước mắt mọi người. Chưa kịp đến gần đã ngửi thấy mùi hôi nồng nặc, Tô Văn Đình và mấy lão đại lớn tuổi đều lấy khăn tay che mũi miệng, đồng loạt nhìn về phía tên lão đại đường khẩu trẻ tuổi nhất trong số họ có biệt danh là Tiêm Đầu Lang.

Tiêm Đầu Lang trước đây cùng với đệ tử đích truyền phụ trách quản lý nhà máy hoàng bích của 14K Trần Trọng Anh là huynh đệ Hoàng Chỉ, đã nhiều lần đến nhà máy hoàng bích. Tuy không hiểu kỹ thuật tinh luyện nhưng cũng được coi là người hiểu biết nhất về tinh luyện hoàng bích trong Hòa An Lạc hiện nay.

Lúc này thấy Tô Văn Đình và những người khác đều nhìn về phía mình, hắn khẽ gật đầu, ra hiệu rằng mùi hôi nồng nặc này giống hệt mùi phát ra khi nhà máy hoàng bích của 14K sản xuất trước đây.

Lúc trước khi vào vườn cao su không có người canh gác, nhưng lúc này nhà máy lại được canh phòng nghiêm ngặt. Hơn nữa những người Trung Quốc mà trước đó không thấy trong vườn cao su, dường như lúc này đều tập trung ở gần nhà máy này.

Hơn hai mươi thanh niên người Hoa, tay cầm súng trường kiểu cũ hoặc đao ba lăng sắc bén, đi lại tuần tra xung quanh nhà máy nhỏ này. Một số công nhân cạo mủ người Malay vừa đến gần nhà máy, những thanh niên đó lập tức phát ra tiếng "xì xì" như đuổi động vật từ miệng, xua đuổi họ đi.

- Vườn cao su cất giấu vũ khí trái phép…

Mấy lão đại của Hòa An Lạc liếc nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Tô Văn Đình lên tiếng cảm thán.

Trịnh Chí Trung dẫn mọi người đi vào trong nhà máy, miệng nói một cách thờ ơ:

- Hiện nay ở Malay, vườn cao su nào có quy mô trên 50 mẫu mà chẳng cất giấu hơn chục khẩu súng, nếu không rất dễ bị bọn man di lấy cớ truy bắt Mã cộng xông vào vườn cao su cướp bóc giết chóc.

- Vậy các ngươi mang súng chẳng phải càng cho chúng cớ sao? Không phải Mã cộng cũng biến thành Mã cộng à?

- Những người Hoa vẫn có thể tiếp tục làm ăn yên ổn cho đến bây giờ, tất nhiên không thể có quan hệ với Cộng sản Malay, bên người Anh cũng đã đi thông đường lối, bọn quỷ ngoại quốc thực ra cũng biết ở đây không có Cộng sản Malay, chỉ là muốn tìm cơ hội và cớ để nhân cơ hội cướp bóc mà thôi. Nếu không có súng ống phòng bị, bị chúng cướp thì coi như mất trắng, nhưng nếu có súng, chúng dám xông vào, chúng ta bắn chết chúng, cuối cùng bất quá là bồi thường cho người Anh một ít tiền, cũng không đến nỗi phá hủy toàn bộ việc làm ăn.

Trịnh Chí Trung giải thích với mấy người:

- Những người này là thủ hạ của ta, không phải công nhân.

Cùng lúc nói chuyện, một đám người đã vào cửa lớn xưởng sản xuất của nhà máy, công nhân đang bận rộn trong xưởng không nhiều, chỉ có hơn mười người, toàn là người Hoa, so với đoàn tham quan hơn ba mươi người của họ còn ít hơn gần một nửa.

Lúc này công nhân trong xưởng phân công có trật tự, năm cái chậu tráng men cỡ lớn đang được đun nóng bằng lửa mạnh,

lúc này hai công nhân tay bưng một chồng gạch màu xám trắng, đang cẩn thận đặt chúng vào trong chậu đang được đun nóng, còn bên cạnh hai công nhân đeo khẩu trang thì từ hai thùng sắt tây đổ ra rất nhiều chất lỏng trông giống như nước trong, sau khi đặt lên cân để cân nặng, cũng đổ vào trong chậu.

- Đây chính là phôi thuốc phiện.

Trịnh Chí Trung cầm lấy một viên gạch màu xám trắng từ bên cạnh, giới thiệu với đám người Hòa An Lạc:

- Được chiết xuất từ thuốc phiện, mười cân thuốc phiện sống, mới có thể làm ra được hai viên phôi thuốc phiện, đem thứ này cùng với axit axetic và một số nguyên liệu khác cho vào với nhau theo tỷ lệ, rồi đun nóng nấu đủ tám tiếng đồng hồ, mới coi như hoàn thành bước đầu tiên.

Đám người Hòa An Lạc đều tò mò đón lấy viên phôi thuốc phiện đó quan sát, tuy Hòa An Lạc có rất nhiều tiệm thuốc phiện ở Hồng Kông, nhưng ma túy đối với họ vẫn là thứ mới mẻ.

- Trịnh lão bản, nhà máy này của ngươi cũng quá nhỏ đi, còn chưa bằng khí thế mấy tiệm thuốc phiện cao cấp dưới trướng Hòa An Lạc chúng ta, sản xuất một tháng bạch phiến chưa chắc đủ lượng một ngày của mấy tiệm thuốc phiện Hòa An Lạc chúng ta.

Tiêm Đầu Lang hít hít mũi, hỏi Trịnh Chí Trung.

Trịnh Chí Trung hừ một tiếng, có vẻ không vui nói:

- Nhỏ ư?

Hắn nhanh chóng bước đến trước một tủ chén ở cuối xưởng, sau khi mở cửa tủ, lấy ra một gói từ đống bạch phiến xếp ngay ngắn bên trong, dùng móng tay út gạt lên một chút, nói với Tiêm Đầu Lang:

- Những thứ trên móng tay ta đây, đã đủ lượng một ngày của một tên nghiện! Gói này, đủ để một tiệm bạch phiến cho hai trăm người no nê trong một ngày, nhà máy của ta, một ngày chế biến ra sáu mươi cân bạch phiến, cho dù ngươi bắt tất cả bọn nghiện ở Hồng Kông đổi sang hút bạch phiến, ta cũng cung cấp được, hơn nữa nhà máy cũng có thể làm càng ngày càng lớn mà, ngươi cần nhiều, ta có thể mở rộng quy mô bất cứ lúc nào…

- Lão bản, có người Anh dẫn quân cảnh vào đồn điền cao su!

Đang lúc Trịnh Chí Trung giới thiệu với Tô Văn Đình và những người khác, bên ngoài một thủ hạ của Trịnh Chí Trung nhanh chóng bước vào, mở miệng nói.

Thấy sắc mặt Tô Văn Đình và những người khác biến đổi, mấy tiểu đệ thân cận thậm chí sờ vào vũ khí giấu trên người, Trịnh Chí Trung bình tĩnh đặt bạch phiến trên đầu ngón tay trở lại:

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, người Anh không quản chuyện này đâu, chỉ đến cửa muốn thu ít phí quy định thôi, các vị yên tâm, ta đi rồi sẽ về ngay.

Trịnh Chí Trung vừa nói vừa đi ra ngoài, không cần Tô Văn Đình sai bảo, có bốn hồng côn của Hòa An Lạc lập tức đi theo sau lưng Trịnh Chí Trung ra ngoài, để phòng Trịnh Chí Trung giở trò.

Chương 713. Lừa hết giết sạch (3)

Thủ hạ mà Tô Văn Đình mang theo lần này, hầu như mỗi người trên người đều được trang bị một khẩu súng ngắn ở thủ phủ Sawah của Sarawak, dù sao Malay cũng không phải địa bàn của Hòa An Lạc, hơn nữa cũng không thể coi là quá bình yên, mọi thứ đều phải cẩn thận thận trọng, nên Tô Văn Đình đã dặn dò từ trước, một khi chỗ của Trịnh Chí Trung có vấn đề, lập tức để thủ hạ cầm súng khống chế Trịnh Chí Trung, rút về Sawah, bọn Hòa An Lạc ở Sawah còn có chút quan hệ, có thể sắp xếp lên tàu về Hồng Kông bất cứ lúc nào.

Những người khác ở lại trong xưởng tiếp tục xem công nhân chế biến, không lâu sau, Trịnh Chí Trung đã quay lại xưởng với vẻ mặt âm trầm, bốn hồng côn đi theo hắn, lén lút lắc đầu với Tô Văn Đình, ý bảo bên ngoài không có vấn đề gì.

- Đệt mẹ, xin lỗi, Tô tiên sinh và các vị lão đại, có chút chuyện xảy ra, mấy ngày tới chúng ta vẫn nên về Sawah tìm chút vui vẻ trước đã, đợi qua cơn gió rồi hãy quay lại.

Trịnh Chí Trung chửi thề rồi nói với mọi người trong xưởng.

Tô Văn Đình bình thản lên tiếng:

- Trịnh tiên sinh, ở đây xảy ra chuyện gì vậy?

- Người Anh nói gần đây Hội Cấm Hút Thuốc Phiện ở Sawah lại gây sự, báo với họ rằng đồn điền cao su của ta trồng thuốc phiện, tinh chế ma túy, nên người Anh đến báo tin cho ta, bảo ta tạm ngừng hoạt động, đợi cảnh sát quân đội và người

của Hội Cấm Hút Thuốc Phiện đến điều tra, không tìm thấy bằng chứng rồi mới tiếp tục sản xuất.

Trịnh Chí Trung có vẻ không hài lòng với tin này:

- Vốn định trực tiếp thỏa thuận làm ăn với Tô tiên sinh, giờ xem ra vẫn nên đến Sawah hoặc Sandakan bàn bạc thì hơn, Hội Cấm Hút Thuốc Phiện ở Sawah rất khó đối phó, tuy là hội do người Hoa lập ra, nhưng ngay cả người Anh bây giờ cũng phải nể mặt họ.

Nghe nói phải về Sawah, Tô Văn Đình và mọi người hơi thở phào nhẹ nhõm, đã tham quan xưởng rồi, Trịnh Chí Trung quả thật biết cách sản xuất hoàng bích, bất kể hắn mỗi ngày sản xuất được bao nhiêu, chỉ cần đảm bảo cung cấp kịp thời là được, hơn nữa hàng đến Hồng Kông mới thanh toán, không lo hắn có thể lừa được tiền của Hòa An Lạc.

- Đã tham quan xưởng rồi, về Sawah bàn chuyện làm ăn cũng không vấn đề gì.

- Tiểu An, lấy đặc sản Sawah dùng để tặng khách hàng, theo số lượng khách này, mỗi người một phần.

Trịnh Chí Trung thở dài ưu tư, quay đầu dặn dò thuộc hạ của mình.

Tên thuộc hạ báo tin dạ một tiếng, quay người đi sắp xếp.

Trịnh Chí Trung nói với Tô Văn Đình và mọi người:

- Tân Phúc Châu này không có gì đặc sản, không ngoài bột sắn dây, hạt dẻ, dừa khô những loại hoa quả khô này, còn có tổ yến, miễn cưỡng có thể mang về làm quà cho bạn bè ở Hồng Kông, cũng coi như là chút lòng thành của ta vì các vị đến địa bàn của ta mà không được vui vẻ, những đặc sản này không đáng giá gì, nhưng ở Sawah lại hiếm khi thấy được hoa quả khô chính gốc Sawah, các vị đừng chê bai.

- Sao lại thế, tổ yến mà cũng chê bai sao? Trịnh tiên sinh quả thật là người có tiền.

Tô Văn Đình nghe Trịnh Chí Trung chuẩn bị đặc sản địa phương để xin lỗi họ, cười nói một câu.

Đám người này đến nhanh, đi cũng nhanh, tham quan xưởng như ngựa phi qua cửa sổ, giờ lại được sắp xếp vội vã về Sawah nghỉ ngơi, vì Trịnh Chí Trung ở đây phải sắp xếp thuộc hạ chuyển thiết bị trong xưởng đi cất giấu trước, tránh bị cảnh sát quân đội phát hiện.

Những lão đại của Hòa An Lạc này tuy hơi có lời oán trách, nhưng Trịnh Chí Trung nói khi đến Sawah rồi, tất cả ăn uống vui chơi đều do hắn trả tiền, nên cũng không tỏ ra bất mãn.

Hơn nữa, mỗi người khi rời khỏi đồn điền cao su đều nhận được một phần đặc sản, có thành viên Hòa An Lạc đã mở từng phần ra kiểm tra kỹ lưỡng, bên trong đều là những gói to gói nhỏ hoa quả khô, dừa khô, tổ yến các thứ, không có gì bất thường.

Khi về đến Tân Phúc Châu, chuẩn bị lên tàu hỏa về Sawah, mọi người phát hiện có vài cảnh sát quân đội Anh đang lần lượt kiểm tra hành lý và vé tàu của hành khách ở ga tàu, hơn nữa sau khi kiểm tra còn phải đăng ký ký tên, so với lúc từ Hồng Kông đi tàu đến Sawah thì nghiêm ngặt hơn nhiều.

- Tất cả đều là do Hội Cấm Hút Thuốc Phiện gây ra, khốn kiếp, sợ ta dùng tàu hỏa vận chuyển hàng.

Trịnh Chí Trung từ xa đã nhìn thấy những người Anh đó, nói với Tô Văn Đình và mọi người:

- Không sao, chỉ kiểm tra hành lý và vé tàu thôi, làm thủ tục đăng ký, chỉ cần trên người không có thuốc phiện gì, cảnh sát quân đội sẽ không quản chuyện khác, ta đã thuê cả một toa

tàu, sau khi đăng ký xong là có thể lên tàu ngay, cứ theo ta, xem ta làm thế nào, các vị cứ làm như vậy.

Nói xong, Trịnh Chí Trung đi đầu tiến về phía bọn quỷ tây, đưa cặp công văn và vé tàu cho đối phương, quỷ tây kiểm tra xong trả lại cho Trịnh Chí Trung, Trịnh Chí Trung lại đi đến quầy đăng ký bên cạnh ký tên, sau đó được cho vào ga.

Tô Văn Đình và nhóm của hắn cũng học theo cách của Trịnh Chí Trung xếp hàng đăng ký. Bọn họ không mang theo quá nhiều đồ đạc, ngoài những đặc sản địa phương trên tay. Sau khi giao đặc sản cho bọn quỷ tây, chúng kiểm tra kỹ lưỡng từng món một rồi cho họ lần lượt đăng ký, sau đó cũng thả họ vào ga tàu, thậm chí không phát hiện ra súng ống họ mang theo người.

Quả nhiên Trịnh Chí Trung đã thuê cả một toa tàu. Sau khi vào toa cùng đám người An Lạc, hắn lại bắt đầu sắp xếp toa ăn mang đồ ăn thức uống tới. Đến khi thấy tàu sắp chuyển bánh, hắn mới đứng dậy nói:

- Ta đi vệ sinh một chút.

Nói xong, hắn đứng dậy đi vào nhà vệ sinh cuối toa, khóa trái cửa từ bên trong.

Chương 714. Lừa hết giết sạch (4)

Sau khi vào nhà vệ sinh, Trịnh Chí Trung không hề cởi thắt lưng để tiện việc, mà giơ cổ tay lên, nhìn chằm chằm vào đồng hồ, miệng khẽ đếm ngược:

- Năm mươi chín, năm mươi tám, năm mươi bảy…

Khi hắn đếm đến một, đột nhiên có hàng chục cảnh sát quân đội Anh vũ trang đầy đủ xông vào từ hai đầu toa tàu, tay cầm súng tiểu liên, như đối mặt với kẻ thù lớn, dùng họng súng chĩa vào đám người An Lạc trong toa. Rõ ràng những cảnh sát quân đội này đã mai phục sẵn ở hai toa trước sau từ lâu!

- Tất cả ngồi yên tại chỗ, không được động đậy! Hai tay đặt sau gáy! Nhanh lên!

Một người Anh trông có vẻ là sĩ quan dùng tiếng Trung hơi cứng nhắc quát Tô Văn Đình và đồng bọn:

- Nhanh lên!

Đám người An Lạc còn chưa kịp hoàn hồn, có hai tên hồng côn phản ứng quá khích định sờ vào súng bên hông, tay vừa chạm vào vạt áo.

- Bùm bùm!

Tiếng súng đã vang lên.

Hai tên hồng côn của An Lạc đó bị bắn trúng đầu chính xác, thậm chí viên đạn sau khi xuyên qua đầu còn bắn trúng vai một tên xui xẻo khác.

Tô Văn Đình suýt bị tiếng súng dọa đến phát bệnh tim, vội vàng đặt tay sau gáy, thở cũng không dám thở mạnh, sợ đạn bắn trúng đầu mình.

Sau đó cảnh sát quân đội lục soát trên người hơn hai mươi người trong toa, tìm thấy dao găm, súng lục và các loại vũ khí khác. Sau khi xác định những người này không còn đe dọa dưới họng súng, họ lại tịch thu toàn bộ đặc sản địa phương. Viên sĩ quan cầm một nắm hạt dẻ ngắm nghía một lúc rồi mới tiếp tục nói:

- Theo luật pháp của bang Sarawak, trong trường hợp có đủ bằng chứng, không cần xét xử, đưa những gián điệp Trung Quốc này rời ga tàu, đến pháp trường gần nhất để thi hành án tử hình ngay lập tức.

Tử hình!

Nghe thấy hai chữ này, đám người An Lạc ngẩng đầu nhìn viên sĩ quan, Tô Văn Đình run giọng nói:

- Thưa ngài, cho dù tàng trữ súng ống cũng không đến mức phải chết… Chúng ta không phải gián điệp, chúng ta từ Hồng Kông đến tham quan, chúng ta có thể nộp tiền phạt, bao nhiêu cũng được…

- Ở Sarawak thậm chí cả Malaysia, tàng trữ súng ống, thuốc phiện không thành vấn đề, nhưng có một thứ, hai năm gần đây người Hoa không thể tùy tiện mang theo. Một khi phát hiện mang theo vật đó đi phương tiện giao thông, đặc biệt là người nước ngoài mang theo thứ đó chuẩn bị rời khỏi Malaysia, giết không tha. Chúc mừng các vị, các ngươi gặp may.

Trịnh Chí Trung bước ra từ nhà vệ sinh, dùng khăn tay lau ngón tay, trên mặt treo nụ cười rạng rỡ, nói với mọi người trong toa:

- Thứ đó gọi là giống cao su nguyên chủng chất lượng cao, giống cao su nguyên chủng chất lượng cao mà Trung Quốc đại lục đang thiếu trầm trọng. Trong lệnh cấm vận do Liên Hợp Quốc ban hành, Malaysia thực thi đối với Trung Quốc đại lục, nó xếp hạng từ lớn nhất trong danh sách, là một trong bốn loại vật tư chiến lược nguy hiểm cao nghiêm cấm buôn lậu mang theo. Vượt quá một kilogram có thể xử tử tại chỗ mà không cần xét xử.

- Thưa ngài, chính bọn họ đã mua ba mươi bảy cân giống cao su nguyên chủng chất lượng cao trong đồn điền cao su của ta. Sau khi mua xong, họ trộn hạt giống vào hạt dẻ và các loại hạt khô khác, định mang những hạt giống này quá cảnh qua Hồng Kông rồi vận chuyển về Trung Quốc đại lục.

- Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, việc các ngươi những tên gián điệp Trung Quốc đến Malaysia mua giống cao su nguyên chủng chuẩn bị buôn lậu về nước này, là do ta cảnh giác, phát hiện kịp thời và thông báo cho Đại úy Willy.

Trịnh Chí Trung vẫy tay với Tô Văn Đình và đồng bọn, làm động tác tạm biệt, xoay người chen ra ngoài toa:

- Ta là công dân Malaysia, đương nhiên phải tuân thủ pháp luật Malaysia.

Tô Văn Đình kinh ngạc kêu lên với Trịnh Chí Trung:

- Trịnh Chí Trung! Tại sao? Hòa An Lạc và ngươi vốn không có xích mích gì, ngươi làm vậy, sau này Hòa An Lạc sẽ không tha cho ngươi đâu, sớm muộn gì cũng sẽ đến Malay tìm ngươi báo thù!

- Muốn biết à? Xuống dưới hỏi em trai ta cho rõ đi.

Trịnh Chí Trung quay người nhìn về phía Tô Văn Đình đang tay chân luống cuống dưới họng súng tiểu liên, nụ cười còn lạnh lùng hơn cả băng giá:

- Tìm ta báo thù? Ngươi còn không biết ta là ai, làm sao tìm ta báo thù được. Không có thời gian nói nhiều lời từ biệt với các ngươi, sau khi tận mắt chứng kiến các ngươi bị xử bắn, ta còn phải vội vàng đi Hồng Kông lo hậu sự cho các ngươi.

- Dù sao các ngươi chắc cũng còn tiền gửi ngân hàng, hơn nữa vợ con các ngươi, ta cũng phải sắp xếp ổn thỏa, tránh để các ngươi dưới suối vàng không nhắm mắt được. Yên tâm, ở Malay có nhiều mỏ khoáng sản, đồn điền cao su, công nhân cũng đông, nhiều công nhân có vợ ở quê nhà, nên ở Malay này đang rất cần gái mại dâm.

- Ta bảo đảm những người phụ nữ thân thiết của các ngươi như mẹ già, vợ con gái, bất kể già trẻ đẹp xấu, sau khi ta đưa đến Malay đều có việc làm hết. Các vị đại ca cứ đội mũ xanh lên đường cho yên tâm, hẹn gặp lại kiếp sau.

Nói xong, Tống Xuân Trung bước xuống tàu hỏa, đứng trên sân ga thở ra một hơi, cười khinh bỉ:

- Lừa loại ngu ngốc này, ngay cả não cũng không cần động.

…

- La tiên sinh, giá cổ phiếu của Phúc Hưng Cao Su đã lên bao nhiêu rồi?

Mặc dù văn phòng kề sát với La Chuyển Khôn, nhưng Jonathan Gole vẫn chọn cách gọi điện cho đối phương bằng điện thoại trên bàn làm việc.

Giọng La Chuyển Khôn nghe có vẻ hơi khác lạ:

- Cổ phiếu này hiện đã tăng lên 1,38, với tốc độ này, chỉ ba ngày nữa là có thể vượt 2 đô. Nếu họ định bán ra ở mức 2 đô, có thể cuỗm đi 40-50 triệu. Bây giờ nhiều kẻ ngốc thấy cổ phiếu này tăng, đang đua nhau đặt lệnh mua.

- Ngươi đã mua vào bao nhiêu?

Jonathan Gole lặng lẽ nghe La Chuyển Khôn nói xong mới lên tiếng hỏi.

Chương 715. Cám dỗ, tham lam (1)

La Chuyển Khôn do dự một chút:

- Bảy phần trăm.

- Ta nhớ ba ngày trước ta đã nói, trong vòng hai ngày ngươi phải mua vào khoảng 8% đến 10%, tại sao?

Giọng điệu của Jonathan Gole hoàn toàn không có chút dao động, vẫn nhẹ nhàng như không, dường như không hề tức giận vì La Chuyển Khôn không thực hiện mệnh lệnh mình giao.

La Chuyển Khôn có vẻ hơi kích động:

- Tiền mặt của chúng ta có hạn, dùng số tiền có hạn…

- Ta cho ngươi thêm một cơ hội, đừng làm những chuyện ngu ngốc khiến ta tức giận nữa. Ta không có ý định cướp công việc của ngươi, ta hoàn thành vụ này sẽ về London, nên bây giờ hãy làm theo lời ta nói. Ta muốn thấy hôm nay ngươi nắm giữ 12% cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su, sau đó trước giờ đóng cửa ngày mai, dùng tiền của chúng ta kéo giá cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su lên 2,2 đô cho nhà họ Lâm, ngày mốt mở cửa thị trường, bán hết toàn bộ cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su cho ta.

Jonathan Gole nói xong liền cúp điện thoại, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang ngồi đối diện đọc báo tiếng Anh:

- Tống tiên sinh, có vẻ La tiên sinh không thích ta lắm.

- Ngươi phủ nhận kế hoạch của hắn, nói cơ hội của hắn chỉ là trò trẻ con.

Tống Thiên Diệu đặt tờ báo xuống, nói với Jonathan Gole:

- Đổi lại là ngươi, ngươi cũng sẽ không thích chính mình đâu.

- Nói có lý.

La Chuyển Khôn hành động rất nhanh, đến giờ đóng cửa ngày hôm sau, giá cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su đã đạt 2,21, Phúc Hưng Cao Su một bước nhảy vọt trở thành cổ phiếu hot nhất ngoài Hi Chấn Địa Ốc. Những nhà đầu tư không mua được cổ phiếu Hi Chấn Địa Ốc đều đổ dồn sự chú ý vào cổ phiếu cao su này.

Cũng hưng phấn như các cổ đông là Đỗ Sử Uy và Đường Bá Kỳ, bởi vì hai người quyết định ngày mai khi giá cổ phiếu đạt 2,3 thì sẽ bán ra 6,8 triệu cổ phiếu, thu về 15 triệu đô la Hồng Kông tiền mặt. Đỗ Sử Uy đã đăng ký một công ty thương mại cao su ở Anh, 15 triệu đô la Hồng Kông tiền mặt thu về sẽ chuyển vào tài khoản của công ty thương mại này, rồi từ Anh quay lại Hồng Kông, mua sạch hàng tồn kho của Phúc Hưng Cao Su.

15 triệu đô la Hồng Kông, đây là đơn hàng lớn nhất trong năm nay của ngành thương mại xuất nhập khẩu Hồng Kông. Đơn hàng thực sự tồn tại này không chỉ có thể làm cho con số kinh tế trên giấy của Hồng Kông trở nên đẹp hơn, khiến chính quyền thuộc địa Hồng Kông trông có vẻ không đến nỗi tệ, mà còn có thể kích thích mạnh mẽ những cổ đông kia, thu hút họ tiếp tục đổ tiền vào.

- Ta cảm thấy giá cổ phiếu của Phúc Hưng Cao Su dường như tăng quá nhanh.

Đỗ Sử Uy ngồi trước bàn ăn nâng ly sâm panh lên nhấp một ngụm, nói với Đường Bá Kỳ đang trải khăn ăn đối diện.

Đường Bá Kỳ sắp xếp khăn ăn xong, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Đỗ Sử Uy:

- Thưa ngài Đỗ Sử Uy, ý của ngươi là…

- Có người đang dùng tiền để dẫn dắt những cổ đông kia, đẩy giá cổ phiếu lên, giống như giá cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp vậy, theo dự đoán và phân tích trước đó của chúng ta, phải đến ngày mai mới có thể đạt đến mức giá 2 đồng.

Đỗ Sử Uy nhìn chằm chằm vào ly sâm panh màu hổ phách trong tay, nói nhẹ nhàng.

Đường Bá Kỳ mỉm cười với Đỗ Sử Uy:

- Người giàu từ Thượng Hải đến Hồng Kông nhiều như lông trâu, chỉ cần một hai người giàu bỏ ra vài triệu, chơi đùa tùy ý, là có thể khiến Phúc Hưng Cao Su tăng lên dễ dàng, gần đây những người hoạt động sôi nổi trong sàn giao dịch, toàn là vốn Thượng Hải.

- Nói cũng phải, so với người Thượng Hải, người Hoa bản địa Hồng Kông giống như những con chuột nhát gan, họ coi thị trường chứng khoán như một tổ chức lừa đảo, dường như tiền đưa vào thị trường chứng khoán, lập tức sẽ bị lừa sạch sẽ.

Đỗ Sử Uy hơi ngả người ra sau, nói thong thả.

Đường Bá Kỳ trầm ngâm một lúc, mỉm cười hỏi lại Đỗ Sử Uy:

- Chẳng lẽ không phải vậy sao?

- Đường, ta biết gần đây tâm lý ngươi có chút không thoải mái, bởi vì mấy vị Lâm tiên sinh có phần không coi trọng ngươi, thậm chí chưa từng nghiêm túc hẹn gặp ngươi, hỏi ngươi về quan điểm đối với toàn bộ sự việc, nhưng hãy yên tâm, đợi chúng ta huy động đủ vốn trong thị trường chứng khoán, họ sẽ công nhận năng lực của ngươi.

- Nhà họ Lâm có nhiều sản nghiệp, họ cần nhân tài, ta già rồi, con gái lớn của ta đã mang thai, đứa con trai út của ta cũng đã học đại học ở Liverpool, ta muốn về Anh dưỡng già, trồng hoa cỏ, có lẽ sẽ mua một vườn nho, tóm lại, ta nói thật, nhìn thấy ngươi, ta cảm thấy mình già rồi.

- Hồng Kông là một thành phố nhỏ tồi tệ, tách biệt với thế giới, một lão già như ta nếu đi dạo một vòng ở thị trường tài chính London, có lẽ sẽ bị lừa đến một xu không còn. Ta sẽ giới thiệu ngươi tiếp quản vị trí của ta sau khi công việc ở giai đoạn này kết thúc, nếu ngươi muốn.

Đỗ Sử Uy từ từ thưởng thức vị sâm panh, mỉm cười nói với Đường Bá Kỳ.

Người Hoa trẻ tuổi mang quốc tịch Mỹ trước mặt này là một gã có năng lực xuất chúng, ít nhất Đỗ Sử Uy không nghĩ ra việc dùng 15 triệu đô la Hồng Kông thật sự ném xuống biển để kích thích giá cổ phiếu của Phúc Hưng Cao Su.

15 triệu đô la Hồng Kông là khái niệm gì, đủ để nhà họ Lâm có thể xây dựng ngay lập tức 5 tòa nhà thương mại.

Đường Bá Kỳ dám nghĩ, Lâm Hiếu Sâm cũng dám gật đầu đồng ý, điều này khiến Đỗ Sử Uy cảm thấy Đường Bá Kỳ nên làm việc bên cạnh Lâm Hiếu Sâm, người có thể cho hắn cơ hội.

- Ta không có hứng thú gì với việc giúp nhà họ Lâm làm việc, sau khi toàn bộ sự việc kết thúc, ta dự định tự mình làm vài việc kinh doanh nhỏ, ta quen với tự do rồi.

Chương 716. Cám dỗ, tham lam (2)

Đường Bá Kỳ nói một cách phóng khoáng:

- Ta giúp nhà họ Lâm, thực ra cũng là giúp chính mình.

Đỗ Sử Uy gật đầu tỏ vẻ hiểu:

- Ta biết, ngươi muốn đánh bại gã thanh niên tên Tống Thiên Diệu kia.

- Phải.

Đường Bá Kỳ tâm không tại đó đáp lại một câu, rồi cúi đầu lẩm bẩm bằng giọng chỉ mình có thể nghe thấy:

- Nhưng không phải bây giờ.

…

Sự thong dong nhàn nhã và tự tin tràn trề của Đỗ Sử Uy và Đường Bá Kỳ trong bữa tối tối qua đã bị một gáo nước lạnh dội tỉnh ngay khi thị trường mở cửa vào ngày hôm sau!

Một loạt các lệnh bán lớn liên tiếp ngay khi mở cửa đã khiến giá cổ phiếu của Phúc Hưng Cao Su nhanh chóng trượt dốc. Đỗ Sử Uy và Đường Bá Kỳ hoàn toàn không thể từ từ bán ra để thu tiền vào lúc này, mà chỉ có thể lập tức bỏ tiền ra để đỡ giá, không để giá cổ phiếu giảm mạnh, từ đó dẫn đến việc các nhà đầu tư mất niềm tin vào cổ phiếu này.

Suốt cả ngày, Đỗ Sử Uy và Đường Bá Kỳ đều phải tiêu hóa những lệnh bán này. Dù họ đã cố gắng hết sức, huy động tất cả số tiền mặt có thể sử dụng, nhưng đến lúc đóng cửa, giá cổ phiếu của Phúc Hưng Cao Su vẫn giảm xuống dưới 2 đô la.

Nếu không phải họ đã hành động đỡ giá đủ nhanh, không hề do dự, khiến các nhà đầu tư không bị dọa sợ hết, thì chuỗi lệnh bán lớn hôm nay đã có thể khiến Phúc Hưng Cao Su quay trở lại vực thẳm.

- Ta…

Đường Bá Kỳ đứng trong phòng vệ sinh, vặn vòi nước, dùng nước lạnh tạt lên mặt, đột nhiên vung nắm đấm đánh mạnh vào tường một cái, muốn chửi thề nhưng cuối cùng không thốt ra được.

Bên cạnh, Đỗ Sử Uy vẩy nước trên tay:

- Không sao, cuộc đời luôn gặp đủ loại bất ngờ, tình hình cũng chưa quá tệ, phải không?

- Vốn, cần phải bơm thêm vốn mới, ngày mai mở cửa chắc chắn sẽ còn có những nhà đầu tư không chịu nổi mà bán ra cổ phiếu trong tay, chúng ta phải mua vào để giữ vững giá cổ phiếu.

Đường Bá Kỳ nhìn mình trong gương và nói với Đỗ Sử Uy:

- Chắc chắn là do Tống Thiên Diệu gây ra, hắn biết chúng ta muốn dùng cổ phiếu này để huy động tiền mặt, nên đã nhảy ra kiếm một khoản. Hôm nay hắn có lẽ đã kiếm được 5 triệu, đáng lẽ đó là số tiền chúng ta dùng để thu về.

Đỗ Sử Uy hơi nhíu mày:

- Đường, hôm nay ngươi có vẻ hơi khác thường, bình thường gặp chuyện ngươi rất ít khi kích động. Thị trường chứng khoán là thị trường công khai, ai cũng có thể vào giao dịch. Còn về khoản vốn thiếu hụt tạm thời, ta vẫn có thể tạm thời nghĩ cách từ phía ngân hàng, khoảng trống vốn cũng không nhiều lắm, dù sao nhiệt tình của các nhà đầu tư vẫn chưa nhanh chóng nguội lạnh, cơ hội vẫn còn nhiều. Nếu Tống

Thiên Diệu đợi chúng ta công bố tin về đơn hàng 15 triệu rồi mới bán ra, lúc đó sẽ khiến chúng ta khó chịu hơn bây giờ. Lạc quan lên, tiểu tử, không có gì to tát cả.

- Có lẽ là nghĩ đến cái tên Tống Thiên Diệu khiến ta khó lòng bình tĩnh lại được, xin lỗi ngài Đỗ Sử Uy, tối nay không thể cùng ngươi dùng bữa tối, ta muốn đi tản bộ một chút.

Đường Bá Kỳ lau khô tay, miễn cưỡng nở một nụ cười với Đỗ Sử Uy, rồi xoay người bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Đỗ Sử Uy dừng lại trong nhà vệ sinh một lúc, trầm ngâm suy nghĩ.

So với việc Đỗ Sử Uy điều chỉnh tâm trạng bản thân, chuẩn bị sắp xếp lại để tiếp tục kéo giá cổ phiếu lên, tìm kiếm cơ hội bán ra ở mức giá cao, thì Đường Bá Kỳ đã sinh lòng cảnh giác vì hôm nay Phúc Hưng Cao Su đột nhiên bị tập kích. Việc Tống Thiên Diệu mua vào cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su để nhân cơ hội kiếm một khoản, Đường Bá Kỳ có thể đoán được, và cũng không có gì lạ. Điều khiến hắn kinh ngạc là giá bán ra của đối phương hôm nay, 2,21, có thể nói là Tống Thiên Diệu đã nắm chính xác cổ họng của hắn và Đỗ Sử Uy mà ra tay.

Nếu Đỗ Sử Uy và hắn không bỏ tiền ra đỡ giá, giá cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su sẽ sụp đổ, công sức trước đây đổ sông đổ biển. Nhưng nếu bỏ tiền ra đỡ giá, Tống Thiên Diệu không chỉ có thể dễ dàng cuốn đi một lượng lớn tiền mặt đáng lẽ thuộc về họ, mà còn khiến họ không còn vốn để tiếp tục vận hành, cần phải bơm thêm vốn mới.

Thời điểm này, mức giá này, Tống Thiên Diệu là người ngoài ngành không thể đánh giá chính xác đến vậy được, bên cạnh hắn hẳn phải có một người điều hành có con mắt rất sắc bén giúp hắn điều hành ván cờ này.

Bây giờ nhà họ Lâm muốn tiếp tục rút tiền mặt từ Phúc Hưng Cao Su, thì trước hết phải tiếp tục bỏ vốn ra, nhưng ai có thể đảm bảo, khi nhà họ Lâm chuẩn bị sẵn vốn mới, Tống Thiên Diệu đã kiếm được một khoản sẽ không tiếp tục chơi với họ vòng tiếp theo?

Đỗ Sử Uy có câu nói đúng, thị trường chứng khoán là thị trường công khai. Khi mình muốn lấy tiền của người khác, cũng phải cho phép người khác lấy tiền của mình.

Phúc Hưng Cao Su hiện giờ đã rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan vì một lần bán ra quy mô lớn được Tống Thiên Diệu đánh giá chính xác, hoặc là tiếp tục huy động tiền tìm cách kéo giá lên, hoặc là đành phải đoạn tuyệt, bỏ Phúc Hưng Cao Su, bây giờ có thể rút được bao nhiêu tiền thì rút bấy nhiêu.

Nghĩ đến đây, Đường Bá Kỳ đã đi từ công ty ra đến đường phố, đưa tay sờ lên trán, phát hiện trán đã đổ một lớp mồ hôi lạnh. Hắn đột nhiên nghĩ đến tâm tư của Tống Thiên Diệu, thủ đoạn của Tống Thiên Diệu đối với nhà họ Lâm trên thị trường chứng khoán cũng tương tự như thủ đoạn đối với bản thân hắn và các chủ xưởng khác trong việc kinh doanh tóc giả!

Hai từ đủ để khái quát: Cám dỗ, tham lam.

Tống Thiên Diệu cực kỳ giỏi cám dỗ đối thủ, và khai thác mở rộng lòng tham của đối phương. Sau khi nhà họ Lâm đã nếm trải khả năng có thể rút ra hàng chục triệu từ thị trường chứng khoán mà không cần vay ngân hàng, liệu họ có thể cắt đứt một cách dứt khoát được không?

Chương 717. Đại diện công đoàn (1)

Nếu tiếp tục huy động tiền… nhà họ Lâm sẽ bị lôi kéo vào vũng lầy vô tận, tiền trong tay Tống Thiên Diệu ngày càng nhiều, số tiền nhà họ Lâm cần bơm vào cũng ngày càng nhiều. Cuối cùng, cho dù tất cả các ngành nghiệp không rơi vào tay Tống Thiên Diệu, cũng sẽ trở thành vật thế chấp trong tay ngân hàng. Cuối cùng, thứ còn lại trong tay nhà họ Lâm, e rằng chỉ là một đống cổ phiếu không đáng giá của Hi Chấn Trí Nghiệp.

Điều đáng sợ nhất là, tên khốn Tống Thiên Diệu sẽ không để nhà họ Lâm và Đỗ Sử Uy trông có vẻ hoàn toàn bất lực, khiến họ luôn tin rằng mình chỉ gặp chút trở ngại nhỏ, chưa thực sự thất bại, thu hút họ tiếp tục tiến lên. Giống như Đỗ Sử Uy đã nói trong nhà vệ sinh, đến giờ Đỗ Sử Uy vẫn tin rằng số tiền cần bơm vào không nhiều, vẫn còn cơ hội rất lớn để kéo giá cổ phiếu của Phúc Hưng Cao Su lên và hoàn thành kế hoạch đã định.

Lúc này, Đường Bá Kỳ cảm thấy mình đã hiểu rõ thủ đoạn của Tống Thiên Diệu, lưng hơi ướt đẫm. Hắn chặn một chiếc taxi, nói với tài xế:

- Taxi, đưa ta đến xưởng tóc giả Cửu Quang.

…

- Ngươi thế nào rồi?

Tống Thiên Diệu mỉm cười hỏi Lam Cương đang nằm trên giường bệnh, được một người phụ nữ xinh đẹp đút nước súp.

Mười ngón tay của Lam Cương đều được băng bó, trông giống như mười cái chày nhỏ, đầu cũng quấn đầy băng gạc. Nhìn thấy Tống Thiên Diệu, hắn cố gắng nằm thẳng người lại một chút:

- Đồ chó Lê Hữu Dân, tên khốn này ra tay thật độc…

Người phụ nữ phục vụ Lam Cương biết điều cúi chào Tống Thiên Diệu rồi rời khỏi phòng bệnh trước. Trong phòng chỉ còn lại Lam Cương, Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục.

- Sáng nay, nhà cửa và mấy căn nhà ngoài của Lê Hữu Dân đều bị ném bom xăng. Xưởng tóc giả của hắn cũng bị ta nói một câu là đóng cửa luôn. Bên ngoài đều biết hắn đã xử lý ngươi, ai cũng đồn là ta sai người ném bom xăng nhà hắn.

Tống Thiên Diệu nói với Lam Cương:

- Còn nữa, Nhan Hùng đang ở sở cảnh sát giúp ngươi trả thù. Tất cả các cơ sở kinh doanh của người Đông Hoàn ở khu Vượng Giác đều bị cảnh sát cùng với sở cứu hỏa, sở y tế đột kích kiểm tra. Hiện giờ Lưu Phúc đang ra sức bảo vệ Lê Hữu Dân trước mặt bọn quỷ Tây, người của Thương hội Đông Hoàn cũng đang nói chuyện với Chử hội trưởng. À phải rồi, lão đầu của ngươi cũng được mời qua đó, ta thấy cuối cùng nhiều khả năng sẽ hòa giải.

Lam Cương nhìn Tống Thiên Diệu, không lên tiếng, nhưng ánh mắt rất nồng nhiệt.

- Lần trước ngươi trúng một phát đạn, lần này lại bị Lê Hữu Dân làm thành ra nông nỗi này, ta đương nhiên phải cho ngươi một lời giải thích. Vị trí thám mục cao cấp của Nhan Hùng ở Vượng Giác sẽ cho ngươi, hắn sẽ ngồi vào vị trí cảnh trưởng sở cảnh sát Du Ma Địa, để Lê Hữu Dân làm một nhiệm kỳ tổng thám mục khu Cảng Đảo. Ta sẽ để Nhan Hùng hẹn Diêu Mộc ra nói chuyện trong thời gian tới, tìm cách đưa

Lương Bái - tâm phúc của Diêu Mộc ở sở cảnh sát Loan Giá lên làm cầu nối, sau đó đến Nhan Hùng. Ngươi sẽ kế nhiệm vị trí cảnh trưởng của Nhan Hùng, chậm nhất là 28 tuổi, để ngươi đeo lon cảnh trưởng.

Nghe thấy lần này Tống Thiên Diệu cuối cùng cũng mở miệng cho mình lợi ích thiết thực, Lam Cương nở nụ cười trên mặt. Nhưng khi nghe đến việc Lê Hữu Dân lại có cơ hội trở thành tổng thám mục khu Cảng Đảo, hắn sững người, rồi chửi:

- Đồ khốn, đánh ta thảm như vậy, vậy mà còn cho hắn cơ hội thăng chức?

- Ta để hắn đánh ngươi đấy, Lý Tựu Thắng là do hắn giúp ta ra mặt xử lý.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống bên cạnh giường, nói với Lam Cương.

Lam Cương hít một hơi lạnh, khó tin nhìn Tống Thiên Diệu:

- … Dùng chức tổng thám mục?

Thấy Tống Thiên Diệu gật đầu, Lam Cương thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy chẳng phải từ nay về sau ta không còn cơ hội lấy lại thể diện bị hắn đánh mất sao?

- Ngươi ra ngoài rồi, cứ cùng Nhan Hùng đối đầu với hắn là được, giả cũng thành thật mà thật cũng thành giả thôi, lẽ nào để tất cả mọi người đều biết, lần này Lê Hữu Dân đang làm việc giúp ta?

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa liếc nhìn Hoàng Lục, Hoàng Lục đưa qua một cái túi hồ sơ đang cầm trên tay, Tống Thiên Diệu đặt nó bên cạnh Lam Cương:

- Trong này là ba mươi vạn, ngươi dùng làm tiền thuốc men cũng được, hay để dành đi Vượng Giác nhậm chức lôi kéo tình cảm đồng nghiệp cũng được, tùy ngươi, nếu không đủ thì nói với Lục ca, ta sẽ giúp ngươi chuẩn bị thêm.

- Ta nghe Nhan Hùng nói, ngươi mở câu lạc bộ ở Trung Hoàn, mỗi tháng đều lỗ mấy ngàn đô, cả chiếc xe Ford mà lão đầu ngươi mua cho ngươi cũng lỗ luôn rồi? Sau này cứ mỗi tháng ngày 15, ta sẽ bảo người chuyển một vạn đô vào tài khoản ngân hàng của lão đầu ngươi, coi như phí tư vấn pháp lý, không có tiền xài nhớ nói với ta, đừng tự mình vất vả như vậy, phải biết rằng, Nhan Hùng là người của Chử tiên sinh, ngươi mới thật sự là người của Tống Thiên Diệu ta, giơ tay xin tiền từ chính ông chủ của mình là lẽ đương nhiên. Cứ như vậy đi, ta còn có việc phải làm, đợi khi ngươi khỏe lại, ta sẽ giúp ngươi sắp xếp vài cô gái xinh đẹp ở hộp đêm mở tiệc mừng xuất viện.

Tống Thiên Diệu để lại tiền rồi cùng Hoàng Lục rời khỏi phòng bệnh, Lam Cương nhìn số tiền ba mươi vạn đô Hồng Kông bên cạnh, khẽ nhíu mày:

- Nhan Hùng là người của Chử tiên sinh, ta là người của Tống tiên sinh, câu này có ý gì? Là muốn nói sau này, ta cùng Hùng ca…

…

Tống Thiên Diệu rời khỏi bệnh viện, kịp về đến nhà máy tóc giả Cửu Quang vào lúc chiều tối, hắn vừa về cùng Hoàng Lục, cả nhà máy lập tức người la chó sủa ầm ĩ.

Mấy con chó dữ thấy Tống Thiên Diệu lâu ngày không xuất hiện, từng con nhảy lên nhảy xuống trong chuồng, phát ra tiếng kêu thân thiết, còn đại tỷ đầu của nhà máy là Hùng tẩu, thì la lớn gọi nhỏ, hận không thể thông báo cho toàn bộ nữ

công nhân biết, đại lão bản về nhà máy thị sát, mau chóng làm việc hăng say.

Chương 718. Đại diện công đoàn (2)

Nhìn bà ta tay chống nạnh đứng ở cửa phân xưởng, một mắt nhìn chằm chằm Tống Thiên Diệu đang đùa giỡn với mấy con chó, mắt kia nhìn chằm chằm các nữ công nhân trong phân xưởng, trông có vẻ giống như tú bà thời xưa bảo các cô gái tắm rửa chỉnh tề chuẩn bị tiếp khách.

Hùng ca và Ninh Tử Khôn ngồi đối diện nhau đánh cờ bất động từ lâu, thấy Tống Thiên Diệu về, Hùng ca đứng dậy cười chào hỏi, Ninh Tử Khôn thì vuốt râu cười với Tống Thiên Diệu, Hoàng Lục đã đến gần xem ván cờ dở dang của hai người.

- Lão bản, về muộn như vậy, tối nay có định ở lại không? Ta nói cho ngươi biết, Vân tỷ đến tháng, hiện giờ vẫn đang cố chống đỡ tính sổ sách trong văn phòng, ngươi vẫn nên ở một mình thì hơn, nếu không thì để mấy cô Diêu Nương bọn họ hầu hạ ngươi.

Hùng tẩu nói chuyện với Tống Thiên Diệu vốn không kiêng dè, lúc này đi đến bên cạnh Tống Thiên Diệu, hạ thấp giọng dặn dò một câu.

Bà ta tưởng Tống Thiên Diệu trời sắp tối mới về nhà máy, chắc chắn là định cùng Lâu Phượng Vân qua đêm, nên mới đến hỏi.

- Hùng tẩu, Vân tỷ đến tháng mà ngươi cũng biết? Bây giờ ta trông giống như một tên dâm đãng gấp gáp lắm sao?

Tống Thiên Diệu cười gượng với Hùng tẩu:

- Ta không phải đến gặp Vân tỷ, ta đến gặp ngươi.

Hùng tẩu trợn tròn mắt:

- Gặp ta? Ngay cả ta mà ngươi cũng có hứng thú, ta rất chung thủy với chồng ta…

- Dừng lại! Ngươi là đầu bếp, chứ không phải tú bà đâu tẩu tẩu.

Tống Thiên Diệu bứt rứt gãi đầu:

- Có chuyện chính đáng, vào bếp nói chuyện vài câu.

Hùng tẩu lau tay vào tạp dề hai cái, nghi hoặc đánh giá Tống Thiên Diệu:

- Một đại lão bản như ngươi có thể nói chuyện chính đáng gì với ta chứ, ta đâu có biết làm ăn.

Tuy miệng nói vậy, nhưng vẫn cùng Tống Thiên Diệu vào căn bếp đầy mùi dầu mỡ, Tống Thiên Diệu bốc một miếng da heo chiên từ trong chảo cho vào miệng, liên tục gật đầu:

- Bữa tối ta chưa ăn, lát nữa bảo Hùng ca để dành cho ta một phần, mùi vị không tệ.

- Rốt cuộc là chuyện gì? Bí hiểm quá?

Lúc này Hùng tẩu bị ba chữ chuyện chính đáng thu hút, thúc giục Tống Thiên Diệu nói.

Tống Thiên Diệu, vị lão bản này, thường ngày đối xử với những công nhân như họ rất hòa nhã, nhưng cũng rất sâu sắc, chẳng bao giờ nói với họ chuyện gì cả. Hôm nay hiếm khi có chuyện nghiêm túc, vậy mà không nói với Lâu Phượng Vân, lại cố ý đến nói với bà, Hùng tẩu cảm thấy địa vị của mình trong xưởng lúc này đã được nâng cao hơn.

- Trong số những nữ công nhân ở xưởng, có bao nhiêu người đã gia nhập công đoàn?

Tống Thiên Diệu nuốt miếng da lợn xong, nhìn về phía Hùng tẩu, hỏi với giọng nghiêm túc.

Hùng tẩu gãi gãi khuôn mặt béo tròn của mình:

- Tính cả ta… ba mươi bốn người.

- Ngươi?

Tống Thiên Diệu hơi trợn tròn mắt:

- Đại tỷ, ngươi là đầu bếp, ngươi gia nhập công đoàn làm gì?

Hùng tẩu không hài lòng vỗ vỗ ngực, toàn thân mỡ màng rung lên, giọng điệu kiêu ngạo nói:

- Đầu bếp chẳng lẽ không phải là công nhân của xưởng sao? Ta nói cho ngươi biết, hiện giờ ta là đại diện công nhân ngành tóc giả của Tổng công đoàn ngành sản xuất thuộc Liên đoàn Công nhân Hồng Kông, ngành tóc giả tổng cộng có mười đại diện công nhân, ta chính là một trong số đó, lão bản xưởng tóc giả nào dám bóc lột tiền lương của công nhân, ta sẽ giúp họ đứng ra.

Điều này khiến Tống Thiên Diệu hơi bất ngờ, vị đầu bếp mập mạp này trong xưởng của mình là đại tỷ đầu, đức cao vọng trọng, một lời nói ra trăm người hưởng ứng, những điều này Tống Thiên Diệu đều biết, nhưng vạn lần không ngờ, bà này lại còn trở thành đại diện công đoàn? Đầu bếp không muốn làm cán bộ thì không phải là đầu bếp giỏi?

- Thật sao?

Tống Thiên Diệu vẫn còn hơi nghi ngờ.

Hùng tẩu quay đầu về phía ngoài, hét lớn một câu:

- Lão quỷ, lão nương có phải là đại diện công đoàn không?

- Đại diện công đoàn cũng không được lĩnh lương, cả ngày treo trên miệng khoe khoang, chẳng lẽ khi ngươi hết tiền, công đoàn sẽ phát lương cho ngươi sao? Làm đại diện có gì là ghê gớm.

Hùng ca đang chơi cờ bên ngoài nói với giọng khinh thường.

Tuy nhiên, mọi người đều có thể nghe thấy vị chua chua trong lời nói của hắn.

- Thật sự là đại diện công đoàn?

Tống Thiên Diệu thở ra một hơi:

- Ngươi được bầu làm đại diện công đoàn như thế nào?

- Đương nhiên là do các chị em ở mấy xưởng tóc giả gần đây đề cử ta làm đại diện.

Hùng tẩu đắc ý nói:

- Nhưng lão bản ngươi yên tâm, ngươi làm lão bản có lương tâm, nếu công đoàn có công nhân dám chỉ trích ngươi, ta sẽ là người đầu tiên nhảy ra mắng họ! Toàn là những lão bản khốn nạn, ta mới giúp họ đứng ra, có con trai lão bản làm cho nữ công nhân mang bầu, có lão bản thì sao?

- Mấy tháng không trả lương? Thậm chí còn có người công nhân bị thương, đừng nói là tiền thuốc men, còn muốn trừ lương công nhân nói là phí nghỉ việc, những xưởng đó mới là nơi công đoàn cần khiếu nại, xưởng của ngươi luôn được các chị em làm việc trong xưởng khen ngợi, đều nói ngươi là lão bản có lương tâm nhất trong ngành tóc giả, nếu ngươi tuyển thêm công nhân, chắc chắn sẽ người đông như núi, mọi người đều đến giúp ngươi làm việc.

Tống Thiên Diệu hạ thấp giọng nói với Hùng tẩu:

- Sau này mỗi tháng ngươi lĩnh hai phần lương, một phần trên sổ sách, một phần ta sẽ bảo Vân tỷ trả riêng cho ngươi bằng tiền mặt.

- Không phải chứ?

Hùng tẩu trợn tròn mắt:

- Ta chưa từng nghe ai nói, làm đại diện công đoàn lại được lĩnh hai phần lương?

- Người lĩnh hai phần lương đương nhiên sẽ không nói cho người khác biết họ lĩnh lương gấp đôi. Vốn định nhờ ngươi giới thiệu các thành viên công đoàn trong xưởng, bây giờ ngươi chính là đại diện công đoàn, vậy thì dễ dàng hơn nhiều, có thể giới thiệu chủ tịch Tổng công đoàn ngành sản xuất cho ta quen biết không? Tối nay ta muốn mời hắn ăn cơm, còn nữa, ngươi có quen đại diện công nhân của xưởng nước ngọt Liên Hợp không? Ta cũng muốn trả lương gấp đôi cho họ.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chó sủa dữ dội, Hoàng Lục trầm giọng nói bên ngoài cửa bếp:

- Lão bản, tên họ Đường kia đến rồi.

Chương 719. Nhà họ Lâm không thể loạn (1)

Diêu Xuân Hiếu ăn mặc như một kẻ lang thang nhặt rác, quần áo bẩn thỉu vá chằng vá đụp gần như liền thành mảng, sau lưng còn đeo một cái túi vải rách, tay chống một cành cây, đi trên đường chẳng ai để ý, bởi vì ở Hồng Kông hiện nay có rất nhiều người nghèo trông giống như vậy.

Hắn xõa tung mái tóc bẩn thỉu che kín hai bên má, ngồi tựa vào một cột đèn, có vẻ đang ngủ gật. Bên cạnh còn vứt vài mẩu thuốc lá hút dở. Toàn thân tỏa ra mùi chua lòm. Thỉnh thoảng có vài tên ăn mày định lại gần nhặt mấy mẩu thuốc lá trước mặt hắn, nhưng vừa thấy nửa gương mặt bỏng nặng hé ra từ mái tóc rũ xuống đã sợ hãi ngã nhào, vội vàng bỏ chạy, chỉ còn lại Diêu Xuân Hiếu nhe răng cười khẩy.

Thấy Lâm Hiếu Khang và Lâm Hiếu Đạt bước ra từ tòa nhà Thánh Gióoc, Diêu Xuân Hiếu chống gậy đứng dậy nhanh chóng tiến lại, cúi đầu liên tục van xin:

- Hai vị thiếu gia, xin thương xót cho ta…

- Cút xa ra, cầm tiền đi tắm đi!

Lâm Hiếu Đạt nín thở, móc vài đồng lẻ từ ví ném xuống đất, rồi vội vàng thoát khỏi sự quấy rầy của Diêu Xuân Hiếu, cùng Lâm Hiếu Khang đi về phía chiếc xe bên đường.

Từ đầu đến cuối, Lâm Hiếu Khang chưa từng liếc mắt nhìn tên ăn mày bên cạnh một cái.

Diêu Xuân Hiếu nhặt hết số tiền lẻ, quay đầu nhìn về phía xa, một chiếc xe kéo đã dừng lại. Tên phu xe có biệt danh là A

Tứ Đồ Tể Lùn, còn tên A Căn ăn mặc như một thương nhân nhỏ đã leo lên xe.

Sau khi xe của Lâm Hiếu Khang khởi động, chiếc xe kéo của A Tứ đã vội vàng bám theo, xa xa đi sau chiếc xe hơi, biến mất vào con phố.

Diêu Xuân Hiếu chậm rãi đi về cột đèn, mò lấy nửa điếu thuốc, quẹt diêm châm lửa hút một hơi.

Tống Thiên Diệu bảo bọn họ mấy người giúp theo dõi tên Lâm Hiếu Khang này trong mấy ngày gần đây. Theo dõi và dò la vốn là sở trường của mấy tên cường đạo Thái Sơn đội. Tuy không thể giả làm nhân vật lớn để ra vào tự do, nhưng đóng vai ăn mày, phu xe kéo thì không thành vấn đề.

Tuy nhiên nhìn sắc mặt của tên này mấy ngày nay, khó có thể xảy ra tình huống mà Tống Thiên Diệu đã dặn dò.

Thấy trời sắp tối, Diêu Xuân Hiếu chui vào một con hẻm vắng người, thay bộ quần áo sạch sẽ đã chuẩn bị sẵn để về phố Thái Hòa. Trong năm người bọn họ, bốn người ra ngoài giúp Tống Thiên Diệu theo dõi Lâm Hiếu Khang, chỉ còn một người trông nhà. So với việc theo dõi Lâm Hiếu Khang, có lẽ vì đã quen làm thổ phỉ nên Diêu Xuân Hiếu cảm thấy trông coi phố Thái Hòa quan trọng hơn.

Vừa về đến hiệu thuốc tây Anh Đức, chưa kịp chào hỏi Tống Xuân Lương đang chuẩn bị đóng cửa, A Đạt bị cụt một tay ở lại trông nhà đã vội vàng tiến lại, hạ giọng nói:

- A Căn vừa mới gọi điện về, nói tình hình không ổn. Hai người Lâm Hiếu Khang bị chặn giữa đường, đổi xe, bây giờ nhìn hướng đi, xe đến Vịnh Đồng La rồi. A Tứ bảo A Căn xuống xe gọi điện, còn mình thì kéo xe đi theo, dọc đường sẽ để lại dấu hiệu. A Căn hỏi Hiếu ca muốn làm thế nào.

Diêu Xuân Hiếu vỗ đùi một cái:

- A Diệu đoán đúng rồi? Hắn nói Lâm Hiếu Khang sống không qua mấy ngày nữa! Bảo A Căn cứ theo dấu hiệu A Tứ để lại mà mò tới, đợi đối phương xử lý xong tên họ Lâm, hắn và A Tứ lấy được thi thể rồi gọi cho tên Nhan Hùng kia! A Diệu nói rồi, hắn không cần người sống, chỉ cần cái xác của tên họ Lâm này!

…

Lâm Hiếu Khang, Lâm Hiếu Đạt như tù nhân, miệng bị nhét giẻ, hai tay bị trói ngược, bị đẩy đến trước mặt Lâm Hiếu Hòa đang nhìn ra sóng biển trong đêm tối Vịnh Đồng La.

Có lẽ vì gió đêm quá lạnh, Lâm Hiếu Hòa khoác thêm chiếc áo gió bên ngoài áo Trung Sơn, lúc này từ từ quay người lại, vô cảm nhìn hai người em bị người của Liêu Kính Huyên dẫn tới. Trên mặt Lâm Hiếu Đạt rất hoảng sợ, còn Lâm Hiếu Khang thì vô cảm, không hề sợ hãi đối diện với Lâm Hiếu Hòa.

Có vẻ bị ánh mắt của Lâm Hiếu Khang chọc cười, Lâm Hiếu Hòa bước tới, tự tay gỡ miếng giẻ trong miệng Lâm Hiếu Khang ra, rồi ra hiệu cho Liêu Kính Huyên cởi trói cho Lâm Hiếu Khang, lúc này mới lên tiếng nhẹ nhàng:

- Hôm nay ngươi kiếm được ít nhất 3 triệu đô Hồng Kông, có vui không?

- Sao ngươi lại điều tra ra nhanh như vậy?

Sau khi miệng được tự do, Lâm Hiếu Khang không trả lời câu hỏi của Lâm Hiếu Hòa, mà hỏi ngược lại.

Lâm Hiếu Hòa dùng hai tay xoa mạnh mặt mình:

- Ta làm anh thật sự rất thất bại, nhưng ngươi làm em còn thất bại hơn. Kiếm được 3 triệu đô la Hồng Kông, một ngày phát tài, có vui không?

- Rốt cuộc tra ra ta như thế nào, xem như chúng ta cùng một cha sinh ra, để ta làm một con ma sáng mắt đi.

Lâm Hiếu Khang hoạt động các khớp tay, lấy thuốc lá từ trong túi ra, nói một cách vô tư.

Lâm Hiếu Hòa lấy bật lửa mạ vàng của mình ra, bật lửa lên với một tiếng "phập" và đưa về phía Lâm Hiếu Khang. Lâm Hiếu Khang do dự một chút, rồi đưa điếu thuốc lại gần để châm lửa, hài lòng hút một hơi, thỏa mãn phun ra hai luồng khói từ mũi, nói với Lâm Hiếu Hòa:

- Đa tạ tam ca.

- Từ ngày ta muốn động đến Tống Thiên Diệu, ta đã cho người mua chuộc nhân viên tổng đài ở công ty điện thoại để nghe lén điện thoại. Sau khi thất bại ở Ma Cao, ta tăng số người ở công ty điện thoại lên bốn người, hai mươi bốn giờ.

Lâm Hiếu Hòa cất bật lửa của mình đi và nói với Lâm Hiếu Khang.

Chương 720. Nhà họ Lâm không thể loạn (2)

Lâm Hiếu Khang hừ một tiếng khinh thường:

- Ta sắp bị ngươi thả xuống biển rồi, còn nói dối ta làm gì? Ta chưa từng nói bất cứ điều gì trong điện thoại.

- Điện thoại quả thật không quan trọng, chủ yếu là ngươi đã bị Tống Thiên Diệu bán đứng.

Lâm Hiếu Hòa quay người nhìn ra mặt biển đen kịt:

- Ngươi đừng tưởng tam ca của ngươi thật sự là kẻ ngốc, không hiểu trò chơi cổ phiếu này chứ? Khi ta giúp Quốc Dân Đảng quản lý Ngân Hàng Thông Thương, ngươi còn đang học ABC đấy. Hôm nay Phúc Hưng Cao Su mở cửa bị bán tháo, ban đầu là do Tống Thiên Diệu dẫn đầu, nhưng những đơn hàng lớn sau đó không phải từ phía Tống Thiên Diệu, mà là ngươi thao túng bằng cách bán khống.

- Tống Thiên Diệu thậm chí còn mua vào cổ phiếu khi đóng cửa, cố ý giữ giá cổ phiếu của Phúc Hưng Cao Su, nếu không chỉ dựa vào số tiền trong tay Đỗ Sử Uy thì không thể duy trì được mức giá hiện tại. Ngươi đã bị Tống Thiên Diệu lợi dụng như một quân cờ, hắn không phải muốn liên thủ với ngươi để phá hủy Phúc Hưng Cao Su và kiếm một khoản lớn. Nhà họ Lâm cần phải cắt tay tránh vạ, nhưng hắn lại muốn dùng Phúc Hưng Cao Su để tiếp tục giam cầm nhà họ Lâm, hiểu chưa?

- Hiểu hay không hiểu thì cũng đã đến tình cảnh này rồi, nhận giặc làm cha, ức hiếp chị mắng em gái, đã nếm mùi vị đó

bao nhiêu năm rồi, không muốn nhẫn nhịn nữa, có cơ hội thì đánh một trận thôi?

Lâm Hiếu Khang nhìn bóng lưng Lâm Hiếu Hòa và cười toe toét:

- Khi mẹ ta bị đuổi ra khỏi nhà họ Lâm, ta còn nhỏ, được người hầu bế và giả vờ ngủ. Mọi người đều nghĩ ta còn nhỏ dại lại còn đang ngủ, dù có nghe thấy cũng không sao, nhưng ta mãi mãi nhớ rõ, lúc đó tứ ca tò mò hỏi đại phu nhân, tại sao đuổi chị ta đi, đuổi mẹ ta đi, mà không đuổi ta đi…

- Tứ đệ của ngươi lúc đó cũng còn trẻ người non dạ, lời nói ngây thơ vô tội. Sau đó hắn đối xử với ngươi không tốt sao? Ngươi đi học, du học, nhà họ Lâm có đối xử tệ với ngươi không? Mẹ ta còn đặc biệt yêu quý ngươi, để ngươi quản lý nhà máy nước ngọt.

Lâm Hiếu Khang cười ha hả một tiếng:

- Thật sự yêu quý ta ư, sao lại cố tình để ta lần lượt đi kích động chị ruột của ta, người sống trong nhà họ Lâm nhưng như ở nhờ vậy? Thật sự yêu quý ta ư, sao ngay cả việc ta muốn tìm một cô bạn gái nhà giàu cũng phản đối? Ngũ ca làm rể nhà họ Cát của Ngân Hàng Đông Á, tại sao lại được?

- Bởi vì mẹ của ngũ ca và A Đạt vẫn còn ở trong nhà họ Lâm, ta thì khác, nếu ta tìm được một cha vợ có tiền có thế, quay đầu lại đối phó với nhà họ Lâm thì sao? Nhà họ Lâm không muốn nuôi ta, nhưng sợ người ngoài nói Lâm Hi Chấn chết đi, đại phu nhân liền đuổi tận giết tuyệt con cái thứ sinh, nên phải để ý đến danh tiếng của bà ta.

- Huống chi nuôi lớn ta cũng chẳng khác gì nuôi một con chó nghe lời, chỉ có điều người nhà họ Lâm năm đó đã giết mẹ của con chó này, con chó này vẫn luôn nhớ, có cơ hội sẽ nghĩ đến việc cắn vào cổ họng người nhà họ Lâm.

- Những mối thù hận đó là ân oán của thế hệ trước giữa mẹ ngươi và mẹ ta. Thế hệ này, dù là ta hay A Sâm, có điều gì đối xử không tốt với ngươi không?

Lâm Hiếu Hòa lại xoay người, bước đến trước mặt Lâm Hiếu Khang đang cười ngạo nghễ, nghiêm túc hỏi.

Tiếng cười của Lâm Hiếu Khang không ngừng, hắn nhanh chóng mở miệng nói:

- Các ngươi không có lỗi với ta, nhưng ta cũng không có lỗi với các ngươi, ít nhất ta không khiến mẹ ngươi sống chết không rõ, đúng không?

- Nhưng ngươi có lỗi với Lâm gia, Lâm gia vừa có chút rối loạn, ngươi đã nhảy ra chuẩn bị cùng người ngoài âm mưu chiếm đoạt cơ nghiệp Lâm gia, ngươi xuống dưới làm sao gặp cha?

Lâm Hiếu Hòa vẫn giữ giọng điệu không có chút dao động cảm xúc nào khi đối thoại với Lâm Hiếu Khang.

Lâm Hiếu Khang nhìn điếu thuốc trong tay, ngẩng đầu lên cười với Lâm Hiếu Hòa:

- Ta ngược lại muốn xuống hỏi hắn, cả đời trăng hoa, nhưng lại không nghĩ đến việc quản giáo tốt nữ nhân của mình, hắn vừa nhắm mắt, tiểu lão bà cùng con gái đã bị đại phòng thu thập, hắn làm gia chủ kiểu gì vậy?

- Giả ngốc có khó không? Mấy huynh đệ hòa thuận có gì không tốt? Tại sao phải nhảy ra, ngươi đã nhẫn nhịn lâu như vậy, nên nhẫn thêm chút nữa, dù chỉ để chờ cơ hội tốt hơn.

Lâm Hiếu Hòa đôi mắt như vực sâu, nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Hiếu Khang nói.

Lâm Hiếu Khang liếc nhìn Liêu Kính Huyền và mấy tay chân tinh nhuệ bên cạnh, hừ một tiếng:

- Chờ thế nào? Chờ đến khi giống ngũ thúc lục thúc, bị ngươi sắp xếp người giết chết?

- Chuyện của ngũ thúc và lục thúc khiến ngươi sợ hãi? Nhị ca nói cho ngươi biết? Hút xong điếu thuốc này yên tâm lên đường đi, Lâm gia không thể loạn được, ngươi đã biết tam ca có thể ra tay với ngũ thúc lục thúc, thì cũng biết hắn có thể nhẫn tâm ra tay với ngươi, Lâm gia không thể loạn được, ai dám nhân lúc rối loạn động tâm tư, ta sẽ ra tay với kẻ đó.

Lâm Hiếu Hòa liên tục nói hai lần Lâm gia không thể loạn:

- Ta sẽ không hỏi nữa về chuyện dùng chứng khoán ký quỹ để mua vào kiếm lời, là họ Đường dạy ngươi hay ngươi tự nghĩ ra, dù sao khi chuyện này kết thúc, họ Đường cũng sẽ xuống dưới đi cùng ngươi.

Lâm Hiếu Khang nhìn điếu thuốc đã cháy hai phần ba trong tay, cuối cùng hít một hơi thật sâu, sau đó búng tàn thuốc bay đi:

- Không có gì yên tâm hay không yên tâm, chỉ là không có cơ hội nói với tỷ tỷ và Duẫn Chi của ta, với thân phận Lâm Hiếu Khang hiện tại, một câu đệ đệ có lỗi với tỷ ấy, cậu có lỗi với cháu.

Chương 721. Đường Bá Kỳ nhặt được mạng sống? (1)

Lâm Hiếu Hòa thấy Lâm Hiếu Khang vứt điếu thuốc, thân thể lùi lại một bước, Liêu Kính Huyền bên cạnh Lâm Hiếu Hòa thấy vậy, mặt không biểu cảm vẫy tay, hai tên tay chân lập tức tiến lên, trói chặt Lâm Hiếu Khang năm hoa đại bảo, miệng bị bịt kín lần nữa, trên người buộc chặt mấy tảng đá.

Lâm Hiếu Hòa nói với Lâm Hiếu Khang đang bị hai người khiêng đi về phía tảng đá bên bờ biển:

- A Khang, nếu hận ta, nhớ báo mộng cho ta, thay ta hỏi thăm cha và mẹ ngươi.

- Ầm!

Mặt nước đen kịt nổi lên một đợt sóng, Lâm Hiếu Khang bị ném xuống biển không có chút giãy giụa hay nổi chìm nào, bị đá đè thẳng xuống đáy nước.

Lâm Hiếu Hòa quay đầu nhìn về phía Lâm Hiếu Đạt bên cạnh, quần đã ướt đẫm, kinh hoàng đến nỗi nước mắt đầm đìa:

- Lâm gia hôm nay đã chết một người anh em, không thể chết thêm một người nữa, nếu ngươi xảy ra chuyện, A Kiệt và ngân hàng Đông Á của nhà vợ hắn sẽ có phản ứng gì, ta không thể không cân nhắc, nên thời gian này, ngươi đi ở bệnh viện tâm thần Tiểu Quả một thời gian, đợi toàn bộ chuyện này lắng xuống ngươi mới về Lâm gia, ngươi có đồng ý không?

Lâm Hiếu Đạt gật đầu mạnh mẽ.

- Đưa hắn đi gặp bác sĩ Lãng Ni trước, sau đó đưa hắn đến Tiểu Quả.

Lâm Hiếu Hòa dặn dò một câu.

Hai tên tay chân của Liêu Kính Huyền vừa ném Lâm Hiếu Khang xuống biển, xô đẩy Lâm Hiếu Đạt đi về phía xe, Lâm Hiếu Hòa đứng trên tảng đá bên bờ biển, đón gió biển và gió đêm, ho nhẹ một tiếng:

- Mẹ ta nói đúng, không nên cho những người này hy vọng, Kính Huyền à, bảo bác sĩ Lãng Ni tiêm vài mũi thuốc gây mê vào đầu A Đạt, như vậy sau này hắn về nhà, sẽ trở nên hiểu chuyện nghe lời hơn.

- Biết rồi, Lâm tiên sinh.

Liêu Kính Huyền đáp lời sau lưng Lâm Hiếu Hòa.

Lâm Hiếu Hòa cúi đầu nhìn mặt nước đã trở lại bình thường, lẩm bẩm:

- Ủy viên trưởng năm xưa nói đúng, muốn đánh đuổi ngoại xâm trước tiên phải ổn định nội bộ, Lâm gia không thể loạn được.

…

- Bảo hắn là ta không có ở đây.

Tống Thiên Diệu nghe Hoàng Lục nói Đường Bá Kỳ đến nhà máy tóc giả khi màn đêm buông xuống, giọng điệu nhạt nhẽo nói:

- Ta đâu phải là nhà từ thiện, ta đang chờ hắn chết, chứ không phải chờ gặp hắn.

Hoàng Lục ở ngoài cửa dạ một tiếng:

- Biết rồi, ta sẽ bảo hắn rời đi.

Tống Thiên Diệu nói xong liền tiếp tục nhìn về phía Hùng tẩu:

- Chủ tịch Tổng công đoàn ngành sản xuất, có biết không? Hắn là công nhân nhà máy nào, là người ở đâu?

- Biết, hình như là công nhân nhà máy dệt Hội Đức Phong.

- Người của bọn quỷ tây…

Nghe được câu trả lời này, khóe miệng Tống Thiên Diệu nở một nụ cười chua chát, hắn tưởng sẽ là người của một trong ba nơi Triều Châu, Đông Hoàn, Ngũ Ấp, không ngờ lại là nhà máy sợi Hội Đức Phong.

Hùng tẩu vội vàng sửa lại lời Tống Thiên Diệu vừa nói:

- Không phải người quỷ tây đâu, là người Hồng Kông tới đó, chỉ là làm việc ở nhà máy sợi thôi, là người rất chính trực, mọi người đều rất tin phục hắn, cho dù không phải công nhân nhà máy sợi, có vấn đề gì đi tìm hắn giúp đỡ, hắn cũng chẳng bao giờ từ chối.

Tống Thiên Diệu không bình luận gì về lời của Hùng tẩu, dù là Hồng Kông hay Nhật Bản, thậm chí là các quốc gia khác ở Đông Nam Á, công đoàn là một sự tồn tại rất đặc biệt, đặc biệt là ở Nhật Bản và Hồng Kông càng rõ rệt, mục đích tồn tại của công đoàn là để đấu tranh quyền lợi hợp pháp cho người lao động, là sự tồn tại đối lập với giới chủ do bóc lột và lợi ích, giới chủ để bỏ tiền vào túi mình, tất nhiên cần phải bóc lột quyền lợi của công nhân từ các mặt khác, mâu thuẫn giữa người lao động và giới chủ từ đó mà sinh ra, lúc này, công đoàn sẽ đại diện cho người lao động đàm phán với giới chủ, gây áp lực lên giới chủ.

Còn giới chủ dàn xếp công đoàn, ở Nhật Bản và Hồng Kông phương pháp thường thấy nhất chính là như Tống Thiên Diệu đã làm với Hùng tẩu, do hắn âm thầm dùng tiền mặt trả

thêm cho đại diện công nhân và cán bộ công đoàn một khoản thù lao, hai bên âm thầm hợp tác, nhưng bề ngoài, công đoàn sẽ dùng một số mâu thuẫn nhỏ với giới chủ để đứng ra bênh vực công nhân, giới chủ cũng sẽ cố ý phối hợp, như vậy duy trì được uy tín của những đại diện hoặc cán bộ nhận lương kép này, còn khi xuất hiện một số rắc rối lớn thực sự ảnh hưởng đến quyền lợi thiết thân của công nhân, đại diện công nhân và cán bộ sẽ đền ơn đáp nghĩa, cố gắng dùng chiêu trì hoãn hoặc hành sự thận trọng để kéo dài đối phó, cho giới chủ đủ thời gian xoay xở.

Nhà máy sợi Hội Đức Phong có một chủ tịch Tổng công đoàn ngành sản xuất, bọn quỷ tây lẽ nào không hiểu chuyện giúp vị chủ tịch này mở lương kép để lôi kéo? Tống Thiên Diệu không tin, bọn quỷ tây đối với chế độ mua chuộc, dùng người Hoa để kiểm soát người Hoa, những trò này có thể nói là nhuần nhuyễn, đương nhiên sẽ làm rất đẹp.

- Vất vả Hùng tẩu một chuyến, giúp ta đi gặp vị chủ tịch Tổng công đoàn ngành sản xuất đó, nói Tống Thiên Diệu muốn mời hắn ăn khuya, muốn nghe hắn cho ta một số ý kiến về phúc lợi công nhân, ta sẽ đợi hắn ở khách sạn Cửu Long lúc mười giờ.

Tống Thiên Diệu suy nghĩ một chút, lấy từ ví tiền hai mươi đồng đưa cho Hùng tẩu nói:

- Cầm đi xe đi, sau đó lại gặp đại diện công nhân nhà máy nước ngọt Liên Hợp, hỏi rõ địa chỉ nhà họ, về nói cho ta biết.

Chương 722. Đường Bá Kỳ nhặt được mạng sống? (2)

Hùng tẩu nhận hai mươi đồng này xong, trợn tròn đôi mắt bò nhìn Tống Thiên Diệu chằm chằm, ánh mắt nhìn chằm chằm khiến Tống Thiên Diệu có chút phát rợn, khiến hắn cảm thấy toàn thân không thoải mái:

- Sao thế? Nhìn ta bằng ánh mắt này, ngươi không phải rất trung thành với chồng ngươi sao? Hãy dẹp bỏ tất cả những ảo tưởng không nên có về ta trong lòng ngươi đi.

- Lão bản, ngươi có phải muốn để công nhân đình công, đối đầu với bọn quỷ tây không? Cơm canh yên ổn mới vừa ăn được đến miệng, đừng đối đầu với bọn quỷ tây…

Hùng tẩu không để ý đến lời trêu đùa của Tống Thiên Diệu, mà là do dự một lúc mới nói.

- Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, ta thấy ngươi làm đầu bếp cũng tốt, làm bà chủ chứa cũng được, đều không nên làm nữa, chi bằng đi làm cục trưởng Cục Dân Sự Hoa Kiều, ta đương nhiên không phải muốn để công nhân đình công, ta cũng có nhà máy, lẽ nào có tiền không kiếm sao?

Nghe lời Hùng tẩu nói, Tống Thiên Diệu cười nói:

- Nghĩ xa vời như vậy, nếu có ngày người Hoa có thể làm quan chức cấp cao của chính quyền Hồng Kông, ta nhất định bỏ phiếu thiêng liêng cho ngươi.

Nghe Tống Thiên Diệu nói không phải chuẩn bị xúi giục công nhân đình công, Hùng tẩu thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói:

- Vậy thì tốt, thực ra rất nhiều công nhân chỉ muốn tìm một công việc lâu dài, yên ổn kiếm tiền nuôi miệng…

Bà cởi tạp dề đi ra khỏi nhà bếp, đẩy cửa bếp ra. Tống Thiên Diệu nhìn thấy ngay cửa chính của nhà máy, bóng dáng cao ráo của Đường Bá Kỳ đang đứng vững vàng ở đó. Vừa khi Hùng tẩu đẩy cửa bếp ra, hai người đã có một cuộc chạm mắt.

Tống Thiên Diệu chậm rãi bước ra khỏi cửa bếp, cúi đầu nhìn xuống bên cạnh, Hoàng Lục vẫn đang xem Hùng ca và Ninh Tử Khôn đánh cờ. Hắn bực bội đá nhẹ vào mông Hoàng Lục:

- Không phải ta bảo lục ca nói với hắn là ta không có ở đây sao?

Hoàng Lục vẫn cúi đầu ngồi xổm trên đất, miệng nói:

- Ta đã nói rồi, tên đó bảo hắn sẽ đứng ngoài cửa chờ. Lão bản không cho ta tùy tiện động thủ đánh người, có muốn ta kéo hắn ra ngoài đánh một trận không…

- Billy, khuya thế này mà chạy đến nhà máy của ta tham quan à? Muốn quay lại ngành tóc giả để đông sơn tái khởi?

Tống Thiên Diệu thấy Hùng tẩu đẩy một chiếc xe đạp ra cửa, bỏ mặc Hoàng Lục tiếp tục xem cờ, bản thân vẫy tay với Đường Bá Kỳ ở ngoài cổng, cười hỏi.

Đường Bá Kỳ nhìn chằm chằm Tống Thiên Diệu, từng bước chậm rãi đi tới:

- Đêm đó ngươi nói chờ ta, là muốn chờ ta chết phải không?

- Này, chúng ta thân thiết như vậy, ngươi đừng nói những lời đó ra dọa ta chứ. Lần trước ta còn để ngươi bình an về Mỹ, chứng tỏ ta coi ngươi là bạn mà.

Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá ra, đưa cho Đường Bá Kỳ một điếu, cười nhạt nói.

Đường Bá Kỳ không nhận điếu thuốc của Tống Thiên Diệu, mà lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, từng chữ từng chữ nói:

- Đỗ Sử Uy biết, nhà họ Lâm biết, ngươi biết, giá cổ phiếu hôm nay có vấn đề, giảm trong tăng, có người bán tháo quy mô lớn đồng thời cùng Đỗ Sử Uy và ta hỗ trợ thị trường, là do ngươi làm. Nhưng Đỗ Sử Uy không nói thật với ta, nhà họ Lâm cũng không ai nói cho ta biết, hơn nữa Đỗ Sử Uy còn chuẩn bị tiếp tục bỏ tiền ra để ta điều hành, rõ ràng là muốn khi họ rút lui cuối cùng, để ta gánh chịu mọi hậu quả.

- Pặc pặc pặc.

Tống Thiên Diệu cất điếu thuốc vào hộp, vỗ tay:

- Sắc sảo đấy, Billy. Xem ra lần trước để ngươi thua thảm khiến ngươi khắc cốt ghi tâm, quả nhiên câu ‘Thất bại là mẹ thành công’ không phải nói dối. Ngươi xem, sau khi thua một lần, giờ có người muốn hại ngươi lần nữa đã rất khó rồi. Nhưng có liên quan gì đến ta đâu, nhà họ Lâm muốn ngươi gánh tội thay, ngươi đi tính sổ với nhà họ Lâm đi.

Tống Thiên Diệu miệng nói không để tâm, nhưng trong lòng lại khá tiếc nuối. Ngay cả kẻ lạc quan như Đường Bá Kỳ cũng đã tỉnh ngộ, xem ra những kẻ ngốc sau này sẽ càng ngày càng ít. Kinh nghiệm quả thật rất quan trọng, Lâm Hiếu Khang có lẽ không có cảnh giác cao như Đường Bá Kỳ. Nói đi nói lại, dù là Lâm Hiếu Khang hay Đường Bá Kỳ, thực ra đều là nhân tài trẻ tuổi, chỉ là thua ở mức độ tàn nhẫn và kinh nghiệm trải đời mà thôi.

Khi còn trẻ khí thịnh, chỉ cảm thấy bản thân hùng tâm tráng chí như hổ, vô tình sẽ coi thường đối thủ, nhưng lại thích cuốn

vào những ván bài mà bản thân chơi không nổi. Có lẽ nếu đặt hai người này ở tầng thấp hơn một chút, họ sẽ được gọi là anh tài trẻ tuổi, mười mấy năm sau cũng là tân tấn phú ông, nhưng trong ván bài hiện tại, Đường Bá Kỳ và Lâm Hiếu Khang chỉ xứng đáng nhận một từ miêu tả: chí lớn tài mọn.

Tống Thiên Diệu đã lên kế hoạch lâu như vậy, thậm chí còn được sự đồng ý của Lobo, đến giờ cũng chỉ mới thể hiện một chút thái độ trên thị trường chứng khoán, chưa thực sự vội vàng ra tay ầm ĩ, phần lớn thời gian đều dựa vào việc từ từ thúc đẩy sự phát triển của tình hình, gây áp lực lên nhà họ Lâm, hy vọng khi nhà họ Lâm bị dồn đến cực điểm đột ngột phản kích sẽ xuất hiện sơ hở, để mình có thể nắm bắt cơ hội ra tay thích hợp.

Đường Bá Kỳ và Lâm Hiếu Khang hai tên này lại mạo muội ra tay, không thất bại mới là lạ.

Ban đầu Tống Thiên Diệu nghĩ tốt nhất là Đường Bá Kỳ và Lâm Hiếu Khang cùng thất bại, nếu Đường Bá Kỳ chết đi, thân phận người Mỹ của hắn có thể làm được nhiều chuyện. Bây giờ xem ra, hy vọng này đã không thể xảy ra nữa.

Chương 723. Đường Bá Kỳ nhặt được mạng sống? (3)

- Ta đoán nếu tối nay ta không đến gặp ngươi, ngày mai hẳn là Đỗ Sử Uy sẽ đột ngột bán tháo thu lợi, để lại một mình ta gánh chịu cơn thịnh nộ của các nhà đầu tư, đổ cái nồi đen thao túng giá cổ phiếu lên đầu ta.

Đường Bá Kỳ lạnh lùng nói.

- Còn tệ hơn thế, ngươi sẽ nhảy lầu, và nhà họ Lâm sẽ khiến việc ngươi nhảy lầu trông hoàn toàn hợp lý, lúc đó mọi chuyện sẽ đổ hết lên đầu một người đã chết là ngươi.

Sau khi chắc chắn rằng tên công tử bột trước mặt này không thể chết trong tay nhà họ Lâm, Tống Thiên Diệu cũng không còn cười đùa nữa, nhếch mép cười khinh bỉ nói với Đường Bá Kỳ.

Đường Bá Kỳ sững người, hắn đã từng đấu trí với Tống Thiên Diệu, và giờ đây cũng đã giao thiệp với nhà họ Lâm, đã thấy không ít thủ đoạn công khai lẫn ngầm, nhưng đều chỉ là thủ đoạn kinh doanh. Lúc này Tống Thiên Diệu nói nếu hắn không nhanh chân thì đã mất mạng, hắn có phần không tin:

- Ta là người Mỹ, nhà họ Lâm…

- Nếu nhà họ Lâm không làm, ta cũng sẽ giúp bọn họ làm. Đây là Hồng Kông, không phải Mỹ.

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc, thản nhiên nói:

- Đã ăn tối chưa… không bằng cùng ăn tối nhé? Sau đó ta sẽ bảo Lục ca đưa ngươi về lãnh sự quán Mỹ, hoặc đi gặp cô

bạn gái hung dữ của ngươi?

Lâu Phượng Vân lúc này đẩy cửa từ văn phòng xa xa, vén tóc bên tai, trước tiên nhìn Đường Bá Kỳ, mỉm cười với hắn, rồi mới nói với Tống Thiên Diệu:

- A Diệu, Hiếu thúc ở phố Thái Hòa gọi điện đến, nói đã làm xong việc ngươi giao.

Tống Thiên Diệu trước tiên sững người, rồi nói với Lâu Phượng Vân:

- Biết rồi, thay ta nói với Hiếu thúc họ vất vả rồi, bảo Diêu Nương pha cho ngươi một ly nước đường gừng.

Gương mặt xinh đẹp của Lâu Phượng Vân hơi ửng đỏ, trừng mắt oán trách nhìn Tống Thiên Diệu, quay người về văn phòng, có người ngoài ở đây, vậy mà hắn lại chen vào một câu chuyện phiếm khi đang nói chuyện chính sự, khiến người ta cười chê.

Sau khi Lâu Phượng Vân về văn phòng, Tống Thiên Diệu tiến gần Đường Bá Kỳ hai bước, ghé miệng sát tai Đường Bá Kỳ:

- Ngươi may mắn đấy, trước tối nay đã nhặt được một mạng, Lâm Hiếu Khang không có vận may như ngươi. Ngươi phải cảm ơn ta đã dạy cho ngươi một bài học lúc đầu, nếu không thì đêm đó ta nói không chỉ là chờ ngươi chết, mà là nếu nhà họ Lâm không để ngươi chết, ta sẽ ra tay khiến ngươi chết.

Đường Bá Kỳ không dám tin lùi lại một bước, trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Tống Thiên Diệu:

- Ngươi bán đứng… ngươi phản bội…

Hắn lắp bắp nói mấy từ, nhưng đều cảm thấy không đủ thích hợp, không biết nên diễn tả suy nghĩ trong lòng lúc này

thế nào.

- Ngươi nên nói là ta đã sắp đặt, Billy, ngươi chỉ là cảnh giác hơn trước một chút, nhưng ngươi vẫn giống như vụ làm ăn tóc giả lúc trước, không lật tẩy lá bài cuối cùng, đều không đoán được ta đang nghĩ gì.

Tống Thiên Diệu nhìn vị trí bên cạnh:

- Ngươi không thể quay lại nhà họ Lâm nữa, nếu ngươi muốn về Mỹ, ta sẽ bảo người đưa ngươi lên máy bay, tuyệt đối bình an vô sự, nhà họ Lâm sẽ không sang Mỹ gây phiền phức cho ngươi. Nếu muốn ở lại Hồng Kông xem trận bóng này, giờ chỉ có bên cạnh ta còn chỗ ngồi hàng đầu, nếu ngươi muốn xem bóng, ta cho ngươi một chỗ để ngươi xem cho rõ.

Trong gió đêm, mái tóc của Đường Bá Kỳ lại bị mồ hôi làm ướt, hắn thở hổn hển hỏi lại Tống Thiên Diệu:

- Ngươi không sợ ta bán đứng ngươi sao?

- Cho dù ngươi dám bán, nhà họ Lâm dám mua không? Nói lùi một bước, ngươi còn không biết ta Tống Thiên Diệu đang nghĩ gì, lấy gì ra bán? Nếu thật sự muốn bán, ta có thể giới thiệu cho ngươi một hộp đêm để ngươi đi làm trai bao.

Giọng điệu của Tống Thiên Diệu bình tĩnh, nhưng có một sự tự tin cực kỳ mạnh mẽ trong đó. Nói xong, hắn quay người đi về phía bàn cờ của Hùng ca và Ninh Tử Khôn, gọi với Hùng ca:

- Từ lúc ta nói chuyện với Hùng tẩu đến giờ, ngươi đã thua liên tiếp hai ván, còn có thể giữ bình tĩnh tiếp tục đánh không? Giúp ta bày thức ăn ra, ta đói rồi, tối nay ngon miệng lắm!

Hùng ca đứng dậy khỏi ghế, vội vàng vào bếp chuẩn bị bữa tối cho Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu ngồi vào chỗ trống của Hùng ca, giơ tay đi một nước nhảy mã:

- Song mã ẩm tuyền chỉ là bắt đầu, cẩn thận đấy Ninh tiên sinh, rất ít người có thể hiểu được cờ của ta.

…

- Lão bản, anh thật sự muốn để tên đẹp trai đó theo anh sau này sao?

Khi Hoàng Lục đưa Tống Thiên Diệu đến khách sạn Cửu Long, trước tiên đã đưa Đường Bá Kỳ đến một khách sạn khác. Sau khi Đường Bá Kỳ xuống xe vào khách sạn, Hoàng Lục nắm vô lăng khởi động xe hỏi.

Tống Thiên Diệu nhắm mắt tựa vào ghế sau, mỉm cười nói:

- Sao thế, ghen tị vì hắn đẹp trai hơn ngươi, cướp mất ánh hào quang của ngươi à?

- Rõ ràng là một kẻ vô dụng, cùng một loại với hai anh em nhà họ Lâm hôm đó. Giống như ta vậy, ngu thì cứ là ngu, không hiểu thì cứ là không hiểu, đừng có nhúng tay vào làm đau đầu mình. Ngươi đã bảo hắn cút về Mỹ rồi, vậy mà hắn lại ngốc nghếch chọn ở lại. Loại người không biết thân phận mình như vậy mà ở bên cạnh, sớm muộn gì cũng gây ra chuyện.

Hoàng Lục nói ra suy nghĩ của mình về Đường Bá Kỳ với Tống Thiên Diệu.

Thực ra Hoàng Lục không ngốc như hắn tự nhận. Hắn rất thông minh, sự thông minh của hắn nằm ở khả năng quan sát và phán đoán. Với những việc hắn không hiểu, hắn sẽ không để đầu óc mình phải đau đớn mà không tìm ra đáp án, mà sẽ trực tiếp hỏi Tống Thiên Diệu. Điều này hiệu quả hơn nhiều so với việc tự mình suy đoán lung tung, dù sao Tống Thiên Diệu cũng chẳng giấu giếm hắn điều gì.

Chương 724. Phòng nước (1)

Nhưng Hoàng Lục sẽ không cho rằng mình có khả năng quan sát và phán đoán xuất sắc, rồi nghĩ rằng mình có thể làm những việc vượt quá khả năng của bản thân.

Trong mắt hắn, Đường Bá Kỳ chỉ là một kẻ ngu ngốc, một gã thanh niên gốc Hoa từ Mỹ đến, không có chút gốc rễ nào, lại đâm đầu vào cơn xoáy mà hắn không thể kiểm soát được. May mắn đã thoát được một kiếp nạn, nhận ra rằng ở lại bên cạnh nhà họ Lâm sẽ chết, Tống Thiên Diệu đã bảo hắn về Mỹ, vậy mà tên này lại chọn ở lại?

Ngay cả kẻ ngu ngốc cũng biết bây giờ nên chọn về Mỹ chứ?

Chẳng có gì cả, hai bên đối đầu đều là những kẻ mạnh mẽ, hắn có tư cách gì để chơi với những người này?

- Đúng vậy, ta đã tốt bụng bảo hắn về Mỹ đừng quay lại nữa, nhưng hắn không nghe lời ta thì biết làm sao? Con đường hắn tự chọn, đi hết rồi cũng đừng trách người khác.

Tống Thiên Diệu mở mắt nhìn ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ:

- Ngu ngốc và tò mò, hai căn bệnh này đều không có thuốc chữa.

- Không chỉ hai loại đó, cái dạ dày của tên Cửu Văn Long kia có lẽ cũng không có thuốc chữa.

Hoàng Lục không biết tại sao lại nhớ đến khẩu phần ăn đáng sợ của Cửu Văn Long, bèn thêm một câu.

Xe dừng lại trước khách sạn Cửu Long, Tống Thiên Diệu xuống xe đi vào khách sạn. Đã qua giờ ăn, các bàn đều trống. Tề Vĩ Văn đứng sau quầy tính toán thu nhập hôm nay bằng bàn tính. Hơn chục đứa trẻ giúp việc trong nhà hàng lúc này đang vây quanh một bàn lớn cười đùa ầm ĩ, Tống Thành Khê cùng vài người lớn tuổi đang giúp chúng múc cơm và bày thức ăn. Không ai để ý Tống Thiên Diệu bước vào, lúc này, đột nhiên có tiếng gọi:

- Lão bản! Lão bản ở đây!

Ở góc phòng, tại một bàn nhỏ, Hùng tẩu đang đứng dậy vẫy tay với Tống Thiên Diệu vừa bước vào.

- A Diệu? Sao lại đến muộn thế?

Nghe thấy tiếng, Tề Vĩ Văn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tống Thiên Diệu vừa bước vào, rồi lại nhìn Hùng tẩu:

- Thì ra vị tẩu tẩu này nói đến lão bản là ngươi? Nếu biết sớm đã mang thêm cho họ một ấm trà và một giỏ điểm tâm rồi.

- Hẹn người ta đến đây ăn đêm, để nhà bếp vất vả một chút, dù không có yến bào vi, cũng phải làm một con cá mú.

Tống Thiên Diệu cười với Tề Vĩ Văn, rồi đi đến bàn lớn, cung kính chào ông nội Tống Thành Khê:

- A gia.

- Ừm.

Tống Thành Khê gật đầu với Tống Thiên Diệu, đưa bát cơm vừa múc xong cho đứa trẻ bên cạnh, miệng nói:

- Hai mắt ngươi sắp có quầng thâm rồi, nhìn là biết gần đây rất mệt mỏi. Có thời gian thì đi chạy bộ, rèn luyện cơ thể, ngủ sớm dậy sớm.

- Ta biết rồi.

- Đi gặp khách của ngươi đi.

Sau khi Tống Thành Khê nói xong, Tống Thiên Diệu mới đi về phía Hùng tẩu. Hoàng Lục thì xách theo mấy thứ trái cây và kẹo lấy từ trên xe xuống, nghênh ngang bước tới, đặt đồ lên bàn, đối với những đứa trẻ đang bị thu hút ánh nhìn, hắn cười đùa nói:

- Này, ta là Lục ca, nói vài câu nghe êm tai đi, ta sẽ chia những thứ này cho các ngươi. Đứa nào miệng ngọt, làm ta vui vẻ, có thể lấy thêm hai viên kẹo.

Mấy người già trên bàn cùng Tống Thành Khê nhìn hơn chục đứa trẻ, mỉm cười không nói gì.

Những đứa trẻ này phụ việc trong tửu lầu, suốt ngày chạy lên chạy xuống phục vụ đủ loại khách hàng, miệng lưỡi và ánh mắt đã sớm vượt xa những đứa trẻ cùng tuổi khác. Lúc này, mỗi đứa đều nở nụ cười rạng rỡ, muốn mở miệng chào hỏi Hoàng Lục, nhưng không ngờ một đứa bé trong lòng một cụ già bên cạnh lại lên tiếng trước tiên, vang lên một tiếng "oa" trước tất cả mọi người. Cụ già vội vàng dùng tay bốc hai hạt gạo đặt vào miệng đứa bé, dỗ dành cho nó yên lặng.

- Oa… Ngươi còn chưa biết nói mà đã vội vàng học theo bọn chúng tranh kẹo? Lại còn giành được hạng nhất?

Hoàng Lục cười lên, chỉ vào những đứa trẻ khác nói:

- Nhìn xem các ngươi kìa, đều không tranh nổi tiểu tử này, nói là làm, ngươi tên là gì?

Hoàng Lục vừa nói vừa lục lọi trong đống thức ăn mang đến, lấy ra vài gói sữa bột Anh Quốc đặc biệt mang đến cho những đứa trẻ bị bỏ rơi ở viện dưỡng lão này, đặt bên cạnh cụ già đang bế đứa bé.

- Hắn tên là Tống Thập Nhất.

Tề Vĩ Văn vừa bưng một bát canh lê nhuận họng đi ngang qua, nghe thấy câu hỏi của Hoàng Lục, liền tiện miệng đáp lời.

Cô vốn muốn để Tống Thiên Diệu nghe thấy, nhưng quay đầu nhìn Tống Thiên Diệu, lại phát hiện hắn đã đến bàn nhỏ kia gặp khách, khiến Tề Vĩ Văn khá tiếc nuối vì không thể thưởng thức biểu cảm thú vị của Tống Thiên Diệu khi biết được hiện giờ hắn có tám người chú đang chờ được nuôi dưỡng.

Hoàng Lục không rõ chuyện này, chỉ biết những đứa trẻ lớn nhỏ này đều là trẻ bị bỏ rơi được ông nội Tống Thiên Diệu nhận nuôi, lúc này đặt sữa bột trước mặt cụ già, đưa tay trêu đùa đứa bé trai đã lên tiếng với mình trước những người khác:

- Tống Thập Nhất, miệng ngươi ngọt nhất, đợi khi ngươi biết nói, nhớ bái ta làm cha nuôi, sau này ta…

- Phụt… khụ khụ khụ…

Tề Vĩ Văn vừa uống một ngụm canh lê, chưa kịp nuốt xuống, nghe thấy lời Hoàng Lục nói, lập tức bị sặc, ho liên tục.

Hoàng Lục quay đầu nhìn Tề Vĩ Văn bên cạnh, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vì sặc, lúc này cúi đầu ho không ngừng, vẻ mặt khó hiểu:

- Ta chỉ quan tâm tiểu tử này thôi, văn tỷ không cần kích động như vậy chứ?

Chương 725. Phòng nước (2)

Tề Vĩ Văn ra hiệu cho những đứa trẻ khác bắt đầu ăn cơm, rồi mang theo nụ cười hạ thấp giọng nói với Hoàng Lục vài câu, khiến Hoàng Lục mày mặt hớn hở:

- Oa, vậy chẳng phải nói, nếu tiểu tử này bái ta làm cha nuôi, ta sẽ là gia gia của lão bản ta?

- Không thể coi là thật được.

Tề Vĩ Văn cười nói.

- Giả cũng tốt mà.

Hoàng Lục lập tức hứng thú, chỉ vào Tống Thập Nhất đang dính hạt gạo bên miệng nói:

- Cha nuôi thì thôi, ta sợ bị lão bản đánh chết. Ta thấy tiểu tử này cốt cách tinh kỳ, là kỳ tài võ học hiếm có, sau này, ta sẽ là sư phụ của hắn, ta nhận hắn làm đồ đệ, lát nữa sẽ bảo Cửu Văn Long mấy người đợi hắn lớn hơn chút giúp hắn đặt nền tảng, rồi đợi khi ta rảnh rỗi sẽ dạy hắn võ công, làm sư phụ thì không vấn đề gì đúng không? Ta là sư phụ của hắn, lão bản theo bối phận mà nói, phải gọi ta là a công.

Bên này Hoàng Lục đang nói năng bừa bãi giữa đám trẻ, bên kia, Tống Thiên Diệu tự mình đến bàn nhỏ ở góc phòng, Hùng tẩu giới thiệu với Tống Thiên Diệu một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi, mặt đầy nếp nhăn, mặc bộ quần áo công nhân giản dị đang đứng dậy. Có lẽ đây là lần đầu tiên bà ta giúp làm trung gian trong tửu lầu, nên hơi kích động, vì vậy nói năng có chút không trôi chảy:

- Lão bản, đây chính là Mễ chủ tịch Mễ Gia Thịnh của công hội, Mễ chủ tịch, đây chính là Tống Thiên Diệu Tống lão bản của xưởng tóc giả Cửu Quang.

- Mễ chủ tịch xin chào, từ lâu đã nghe Hùng tẩu nói ngươi luôn đứng ra bênh vực công nhân, rất có uy tín trong giới công nhân, nên ta mới đặc biệt nhờ Hùng tẩu giới thiệu để được làm quen với Mễ chủ tịch.

Tống Thiên Diệu đưa tay ra bắt tay Mễ Gia Thịnh.

Mạc Gia Thịnh liền đứng dậy, dùng cả hai tay nắm lấy bàn tay trái của Tống Thiên Diệu, mỉm cười rạng rỡ nói:

- Nhà máy Cửu Quang của Tống lão bản khiến rất nhiều công nhân công đoàn khen ngợi không ngớt. Mỗi lần công nhân công đoàn họp phê bình một số chủ nhà máy nợ lương hoặc trừ lương, đều có công nhân lấy nhà máy của Tống lão bản làm ví dụ.

- Từ khi thành lập đến nay, nhà máy của Tống lão bản chỉ có trả lương nhiều hơn, trả lương sớm hơn, chưa từng nợ lương lần nào. Công đoàn rất thích có nhiều chủ nhà máy Trung Quốc ở Hồng Kông giống như Tống lão bản. Ta làm chủ tịch công đoàn ngành dược liên tục 5 năm, nói thật, giờ thấy ngay cả nhà máy của bọn quỷ ngoại quốc cũng không bóc lột công nhân tàn nhẫn bằng nhiều chủ nhà máy Trung Quốc chúng ta. Thật mong được giới thiệu Tống lão bản cho những tên tư bản ngoan cố, bạo ngược, áp bức công nhân biết biết.

Tống Thiên Diệu để ý thấy hai bàn tay của Mạc Gia Thịnh quả thật có những vết chai cứng, nhưng lớp da ngoài lại trơn láng, rõ ràng đã lâu không phải tự mình làm việc vất vả.

Tuy vì có mặt Hùng tẩu nên hai người chỉ hàn huyên xã giao, nhưng cả hai đều đã ngầm đề cập trong hai câu đối thoại khi bắt tay gặp mặt. Mạc Gia Thịnh nói rất rõ, miễn là không

để hắn dẫn công nhân gây rối với bọn quỷ ngoại quốc, miễn là có lợi, mọi thứ đều có thể thương lượng. Hắn cũng dùng con số 5 năm để chỉ rõ lập trường của mình.

Bởi vì nếu thật sự là chủ tịch công đoàn một lòng giúp công nhân đấu tranh, đừng nói làm chủ tịch công đoàn 5 năm, chưa đầy 5 tháng đã bị bên tư bản bị tổn hại lợi ích tìm cách xử lý rồi. Ở thuộc địa Anh như Hồng Kông này, cái chết của một đầu lĩnh công nhân Trung Quốc còn không gây chú ý bằng cái chết của một kẻ ăn mày người Anh.

Tề Vĩ Văn bảo nhà bếp mang ra một con cá mú hấp, kèm theo vài món đặc sản quý, nói là đồ ăn khuya nhưng so với bữa chính cũng không thua kém là bao. Đợi Hùng tẩu được Tề Vĩ Văn mời ra phía trước uống trà trò chuyện, để lại bàn rượu thức ăn này cho hai người đàn ông, Tống Thiên Diệu và Mạc Gia Thịnh uống vài chén rượu, Tống Thiên Diệu mới đưa ra mức giá, hứa hẹn từ nhà máy tóc giả của mình sẽ dành ra 5 vị trí công nhân để Mạc Gia Thịnh sắp xếp cho người thân bạn bè, tất cả đều được trả gấp đôi lương, trong đó một phần lương sẽ được trả riêng cho Mạc Gia Thịnh mỗi tháng.

Điều này khiến Mạc Gia Thịnh rất hài lòng, mỗi tháng được riêng 5 phần lương, miễn là Tống Thiên Diệu không để hắn dẫn công nhân đình công với người Anh, và có bằng chứng cụ thể, hắn đều có thể nghĩ cách để công nhân công đoàn gây áp lực lên đối thủ của Tống Thiên Diệu, thủ đoạn không ngoài đình công, chặn cửa hoặc tụ tập bên ngoài Hoa Dân Tư.

Đợi khi hai người đã thân thiết gọi nhau là huynh đệ trên bàn rượu, Tống Thiên Diệu mới như thể hỏi chuyện phiếm:

- Thịnh ca, ta nghe nói công nhân ca đêm của nhà máy nước ngọt Liên Hợp gần đây hình như bị tạm ngưng trả tiền làm thêm giờ, lương cũng bị nợ hai tháng.

Mạc Gia Thịnh đang cầm ly rượu đưa lên miệng, nghe Tống Thiên Diệu nói vậy, ly rượu khựng lại một chút, rồi nói với Tống Thiên Diệu:

- Vậy sao? Chuyện này tôi chưa nghe nói. Bởi vì bên nhà máy nước ngọt… Ha ha… A Diệu, có lẽ ngươi không biết, ta nói thật với ngươi, công nhân nhà máy nước ngọt hầu như toàn bộ đều là người của Thủy Phòng.

Chương 726. Dưới màn đêm (1)

Thấy Tống Thiên Diệu nghe đến hai chữ Thủy Phòng không có phản ứng gì, Mạc Gia Thịnh lại giải thích thêm một câu:

- Tức là toàn bộ đều là thành viên của một tự đầu giang hồ gọi là Hòa An Lạc. Vì có đủ nhiều thành viên Hòa An Lạc làm việc ở nhà máy nước ngọt, nên hội giang hồ Hòa An Lạc này còn được gọi là Thủy Phòng. Nhà máy nước ngọt là việc làm ăn của nhà họ Lâm, còn Hòa An Lạc từ khi Lâm Hi Chấn làm ăn thuốc phiện đã luôn giúp đỡ nhà họ Lâm.

- Nhà máy nước ngọt cần công nhân làm việc, Hòa An Lạc liền đưa những người thật thà hơn trong tự đầu của mình vào làm… Vì vậy dù nhà họ Lâm nợ lương hai tháng, có những đại ca giang hồ đó áp chế, những công nhân đó cũng không gây chuyện, ngược lại còn khiến công đoàn khó làm. Dù sao công nhân nhà máy người ta cũng không có ý kiến gì, công đoàn làm sao có thể xông ra đi đầu được.

Tống Thiên Diệu trước đây thật sự chưa từng nghĩ mối quan hệ giữa nhà họ Lâm và người giang hồ lại sâu đậm như vậy, công nhân nhà máy nước ngọt của nhà mình lại toàn bộ đều treo biển hiệu Hòa An Lạc.

- Hiểu rồi, tạm gác chuyện nhà máy nước ngọt sang một bên đã. Thịnh ca, ngươi là chủ tịch Tổng công đoàn ngành sản xuất, vậy có quen biết ai ở Tổng công đoàn ngành xây dựng không?

Tống Thiên Diệu trầm ngâm một lúc rồi hỏi Mai Gia Thịnh.

Mai Gia Thịnh nhấp một ngụm rượu trong miệng, ăn một miếng cá rồi mới nói:

- Có quen. Nhưng Diệu à, ta với ngươi vừa gặp đã thấy hợp, nên nói thẳng cho ngươi biết, đám người ở Tổng công đoàn ngành xây dựng bây giờ toàn là lũ đói khát, chỉ nghĩ đến chuyện há miệng mắc quai. Muốn bọn họ giúp việc thì phải cho chúng ăn no bụng trước đã.

Tống Thiên Diệu nâng ly rượu lên cụng với Mai Gia Thịnh:

- Ta là người thế nào? Thích nhất là để công nhân ăn no, có vậy họ mới có sức làm việc.

…

- Đừng có suốt ngày nói sau lưng ta là keo kiệt, không biết chăm sóc các ngươi như đại ca ta.

Lư Vinh Phương làm trò hề lấy ra một xấp bao lì xì đỏ, phát cho mấy người hầu và tài xế trong nhà, miệng còn đắc ý nói:

- Ai cũng có phần.

- Cảm ơn nhị thiếu gia.

Những người hầu nhận được bao lì xì đều cảm ơn Lư Vinh Phương, nhưng khi nhìn nhau đều tỏ vẻ khó hiểu.

Lư Vinh Khang và Lư Vinh Phương, hai anh em này được coi là đối xử rất tốt với người dưới. Lương thưởng phúc lợi của người hầu trong nhà chưa bao giờ bị thiếu. Nếu có công nhân nào gặp chuyện khẩn cấp cần tiền, họ cũng không hề keo kiệt, thường ứng trước lương và còn thưởng thêm để giúp người ta vượt qua khó khăn. Vào dịp lễ tết, bao lì xì cũng

không như một số nhà keo kiệt chỉ cho một hai đồng cho xong chuyện, mà ít nhất cũng phải hai mươi đồng, đủ để công nhân mua thức ăn ngày Tết cho gia đình.

Nhưng hôm nay không phải ngày lễ ngày tết, sao nhị thiếu gia lại đột nhiên phát bao lì xì cho họ?

Sau khi nhận được hàng ngàn lời cảm ơn từ người hầu, Lư Vinh Phương đắc ý dẫn theo tay sai kiêm bạn thân Phan Quốc Dương trở lại phòng ăn. Lư Vinh Khang và vợ đang ngồi trò chuyện với Lư Nguyên Xuân bên bàn ăn. Thấy Lư Vinh Phương ưỡn ngực ngẩng cao đầu, cả khuôn mặt như muốn khắc dòng chữ "Ta phát tài rồi" bước vào, Lư Vinh Khang nhíu mày, trầm giọng nói:

- A Phương à, ngươi cũng không còn nhỏ nữa, có thể học cách chững chạc hơn được không?

Phan Quốc Dương đứng sau Lư Vinh Phương, tay xách một cái cặp công văn cỡ lớn. Thấy Lư Vinh Phương nháy mắt với mình, Phan Quốc Dương tiến lên một bước, đặt cặp công văn lên bàn ăn.

- Còn cả ngươi nữa, a Dương. Ngươi làm việc ở cơ quan nhà nước thì cứ yên tâm làm việc đi, suốt ngày cùng a Phương gây chuyện này nọ, ngươi còn tiếp tục đi theo hắn phát điên, coi chừng ta nói với cha ngươi, để hắn dạy dỗ ngươi.

Lư Vinh Khang đã quá quen thuộc với Phan Quốc Dương, bạn thân của em trai mình, nên cũng không ngại ngùng mà lên tiếng dạy dỗ như đối với em trai ruột vậy.

Lư Vinh Phương đắc ý mở cặp công văn ra, chậm rãi lấy từng xấp tiền đặt lên mặt bàn trước chỗ ngồi của mình, tổng cộng có mười lăm xấp, toàn là tiền mới mệnh giá năm trăm đồng, cộng lại đủ bảy mươi lăm vạn.

Số tiền lớn này đặt trên bàn khiến ba người ngồi quanh bàn ăn đều im lặng.

Lư Vinh Phương trước tiên lấy ra năm xấp, đẩy về phía Lư Nguyên Xuân đang mỉm cười:

- Đây là tiền Xuân muội cho ta mượn, trả lại cho Xuân muội cả gốc lẫn lãi.

Rồi lấy thêm năm xấp nữa, đẩy về phía đại tẩu đang ngạc nhiên:

- Mấy xấp này là để ta nịnh đại ca đại tẩu.

Trước mặt còn lại năm xấp, Lư Vinh Phương cầm lên một xấp đưa lên mũi ngửi mùi mực in, nhắm mắt lại, vẻ mặt say sưa nói:

- Còn lại…

Hắn chưa kịp tận hưởng trọn vẹn vẻ phô trương của mình thì bên cạnh vang lên tiếng nhai nhồm nhoàm khiến hắn phải mở mắt ra. Lư Vinh Phương mở mắt mới phát hiện Phan Quốc Dương đã ngồi xuống ghế bên cạnh hắn, đang liên tục gắp một đĩa lưỡi bò hầm, miệng nhồm nhoàm nhai, vẫn không quên nở nụ cười với Hồng tẩu, người hầu già của nhà họ Lư, lắp bắp nói:

- Hồng tẩu, ngon quá…

- Quen biết nhau gần hai mươi năm rồi, mà chưa bao giờ có sự ăn ý… Ngươi không thấy ta đang chuẩn bị đóng vai cao nhân sao?

Lư Vinh Phương trừng mắt nhìn Phan Quốc Dương, bất mãn nói.

- Ngươi kiếm đâu ra nhiều tiền thế? Đi cướp à?

Lư Vinh Khang nhìn xấp tiền trước mặt Lư Nguyên Xuân, rồi lại nhìn hai xấp tiền trước mặt vợ mình và em trai, sắc mặt trầm xuống, mở miệng hỏi.

Chương 727. Dưới màn đêm (2)

Hắn biết rõ số tiền trong túi đệ đệ mình, khoảng một hai chục vạn đô Hồng Kông, tính tình hắn nhảy nhót, không muốn làm ăn theo quy củ, nên nhu cầu về tiền bạc không lớn, hơn nữa chủ yếu là Lư Vinh Phương không nói rõ vì sao cần tiền, Lư Vinh Khang cũng không ủng hộ hắn về mặt tài chính.

- Đương nhiên không phải đi cướp, tuy kiếm được ít ít, bốn ngày mới kiếm được bảy mươi vạn.

- Cái gì? Bảy mươi vạn?

Lư Vinh Khang trợn tròn mắt:

- Còn nói không phải đi cướp? Bọn cướp bốn ngày cũng không cướp được bảy mươi vạn!

- Nếu nhất định phải nói là cướp, thì Phương cô nương thực ra cũng coi như cướp tiền, chỉ là cướp hợp pháp bảy mươi vạn đô Hồng Kông trên thị trường chứng khoán, mua cổ phiếu kiếm được mà, Khang ca, ta làm chứng, Phương cô nương thực sự chỉ đầu cơ cổ phiếu kiếm được số tiền này, gần đây có một cổ phiếu Phúc Hưng Cao Su, tăng rất nhanh.

Phan Quốc Dương nuốt thức ăn xuống, lau khóe miệng giải thích với Lư Vinh Khang.

Nghe nói Lư Vinh Phương kiếm được số tiền này từ thị trường chứng khoán, sắc mặt Lư Vinh Khang hơi dịu lại, nhưng vẫn chỉ vào em trai quen thói ngựa quen đường cũ của mình với vẻ hận sắt không thành thép:

- Suốt ngày không lo chính nghiệp, đầu cơ trục lợi, rong chơi lêu lổng, sao không chịu bình tâm học cách làm ăn chân chính? Còn nữa, lần sau cần tiền không được phiền Nguyên Xuân nữa, chẳng lẽ ta không cho ngươi được sao?

- Oa, lại mắng ta, ngươi thích mắng ngươi thì sinh thêm vài đứa con với đại tẩu đi, rồi dạy dỗ chúng là được mà? Ta kiếm được tiền còn định nịnh bợ ngươi và đại tẩu, kết quả nhiều tiền thế này chỉ đổi lấy một trận mắng của ngươi, không nịnh nữa, trả tiền lại cho ta.

Lư Vinh Phương làm bộ đứng dậy định chộp lấy xấp tiền trước mặt đại tẩu.

Lư Vinh Khang dùng đũa gõ nhẹ vào tay đệ đệ đang chìa ra, mặt nghiêm nghị, nhưng ánh mắt lại mang theo ý cười nói:

- Lời ta mắng ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ, thị trường chứng khoán không đáng tin cậy đâu, làm ăn vẫn phải dựa vào sự chắc chắn, còn nữa, đại tẩu ngươi vừa bảo ta định ngày mai đi bách hóa mua vòng tay kim cương, vừa hay ngươi đưa tiền ra, ta không cần tự mình trả tiền nữa, vậy đi, lời nịnh bợ của ngươi, ta nhận, nhưng tiền bạc thì không trả lại đâu.

Mọi người quanh bàn ăn đều cười lên, Lư Nguyên Xuân nhìn vào mắt hai anh em Lư Vinh Khang, Lư Vinh Phương, ẩn chứa một tia ghen tị, đôi anh em này rời khỏi nhà họ Lư sớm nhất, giờ đây đã coi như không còn liên quan gì đến đại gia tộc họ Lư ở Malaysia, hai anh em trắng tay làm nên sự nghiệp ở Hồng Kông, tuy có lẽ tiền bạc không bằng những người khác trong nhà họ Lư, nhưng tình cảm anh em sâu đậm này, cũng là điều mà Lư Nguyên Xuân không thể cảm nhận được trong gia đình hiện tại.

- Phương ca, người cho ngươi tin tức chứng khoán đó, có thể giới thiệu cho ta làm quen không, ngươi cũng biết đấy,

ngân hàng vẫn thích có quan hệ làm ăn với những người như vậy.

Ý nghĩ ghen tị thoáng qua, Lư Nguyên Xuân sau đó mở miệng hỏi Lư Vinh Phương.

Lư Vinh Phương hắng giọng, nghiêm túc nói:

- Làm sao có thể có người cho ta tin tức? Tất cả đều là do ta tự mình dựa vào khả năng phán đoán và phân tích nhạy bén suy ra, ta từ…

- Xuân muội, người cho hắn tin tức thực ra là ta, ta tên Phan Quốc Dương…

Phan Quốc Dương giơ một cái đĩa che trước mặt Lư Vinh Phương, nghiêm túc nói với Lư Nguyên Xuân:

- Ta rất chuyên nhất, lại…

- Chuyên nhất? Ngươi không phải nói hôm kia mới hẹn cô nàng ngực to đi xem phim sao?

Lư Vinh Phương từ từ gạt cái đĩa che mặt mình của Phan Quốc Dương ra, mặt đầy sát khí, dường như đã ở bên bờ vực bùng nổ, chuẩn bị xông vào bếp chộp lấy dao chém chết tên khốn nhiều lần phá hỏng hình tượng cao nhân của mình này.

Lư Nguyên Xuân coi lời của Phan Quốc Dương như đùa giỡn, vẫn giữ nụ cười đúng mực, đợi cho Lục Vinh Phương và Phan Quốc Dương chế giễu lẫn nhau xong xuôi, cô mới tiếp tục hỏi:

- Là Tống Thiên Diệu hay Hi Chấn Trí Nghiệp của nhà họ Lâm đã cho ngươi những tin tức nội bộ này vậy?

- Sao ngươi biết được?

Lục Vinh Phương hơi mở to mắt, nhìn về phía Lư Nguyên Xuân dường như luôn không nóng không lạnh, kinh ngạc hỏi.

…

Trong đêm đen tại Tiêm Sa Chủy ở Vịnh Đồng La, Nhan Hùng dẫn theo A Vĩ, A Dược cùng bốn tay chân tâm phúc đứng trước tảng đá bên bờ biển. Ngoài bốn tên sai nha này, hắn còn đặc biệt mang theo ba thành viên của Phúc Nghĩa Hưng, trong đó có cả Cao Lão Thành - người ban đầu làm việc bên cạnh Tống Thiên Diệu.

Nhan Hùng sắc mặt nghiêm trọng nhìn về phía A Tứ đối diện, người đang trần truồng với mái tóc còn ướt:

- Lâm Hiếu Khang thật sự đã chết rồi sao?

A Tứ nhổ vài ngụm nước mặn, dùng tay lau nước trên mặt và tóc:

- Ta vừa mới xuống sờ thử, hắn vẫn đang ngâm dưới đáy nước, chìm gần một tiếng đồng hồ rồi. Dù là lão thủy quỷ cũng đã chết từ lâu. Ta chỉ chịu trách nhiệm xác nhận đối phương có tắt thở hay không, A Diệu và Hiếu ca đều dặn dò rằng chuyện còn lại để ngươi quyết định. Ngươi nói sao? Nếu muốn vớt xác lên thì cần thêm hai người nữa xuống giúp ta gỡ những tảng đá đè lên người hắn.

Lúc này A Tứ trần như nhộng, hắn vừa mới từ dưới nước bò lên chưa lâu. Dưới ánh trăng, có thể thấy thân hình lùn mập của hắn gần như phủ kín những vết sẹo lớn nhỏ do dao chém súng bắn để lại sau khi lành. Những vết sẹo này khiến A Vĩ, A Dược và những người bên cạnh Nhan Hùng không khỏi âm thầm hít một hơi lạnh, không biết gã đàn ông lùn mập xấu xí này trước đây đã trải qua những gì.

Chương 728. Dưới màn đêm (3)

Đặc biệt là lúc bọn họ chưa kịp đến nơi, ở chốn hoang vắng hẻo lánh này, tên này lại tự mình cởi trần lặn xuống nước để sờ xác chết xác định vị trí?

Khi còn sống, dù là kẻ hung ác đến đâu, đối với đa số người cũng không thể nói là đáng sợ. Nhưng dù chỉ là người bình thường, một khi đã chết đi lập tức sẽ có cảm giác khiếp sợ và bí ẩn khiến người ta e ngại.

Dù sao A Vĩ, A Dược bọn họ cảm thấy, nếu chỉ có một mình, đánh chết cũng không làm chuyện này. Bảo bọn họ nổ súng giết người, ném xác xuống biển thì họ thành thạo, nhưng một mình đối mặt với xác chết lại là chuyện khác, nhất là trong nước biển giữa đêm khuya.

- Thúc, xưng hô thế nào?

Nhan Hùng đưa điếu thuốc cho A Tứ, lại giúp A Tứ châm lửa, lịch sự hỏi.

Gần đây bên cạnh Tống Thiên Diệu đột nhiên xuất hiện vài tay chân, hắn chưa từng tiếp xúc trước đó. Đêm nay là lần đầu tiên, chỉ nhìn lòng can đảm và những vết sẹo trên người đối phương thể hiện ra, Nhan Hùng đã phục sát đất.

Đây tuyệt đối là trạng thái chỉ có ở những tên cướp biển lão luyện hoặc tên cướp hung hãn mới có, số mạng trên tay không thể dưới mười người, đã đến mức không còn phân biệt người hay ma quỷ.

- Ta tên A Tứ, ngươi làm việc giúp A Diệu, vậy là người nhà, gọi ta một tiếng Tứ thúc là được.

A Tứ nhận lấy thuốc hút một hơi, thấy nước biển trên người đã bị gió thổi gần khô, bắt đầu mặc quần áo vào, giọng nói tùy ý nói một câu.

Nhan Hùng đảo mắt nhìn quanh môi trường xung quanh:

- Tứ thúc, ở đây không cần thúc giúp tay nữa đâu, người của ta mang đến có thể làm việc rồi, để ta bảo người đưa thúc về nhé?

- Không cần ta giúp tay à? Vậy thì tốt, ta đi đây, không cần đưa ta về đâu.

A Tứ mặc chiếc áo lót bẩn thỉu lên người, cẩn thận đánh giá bảy người Nhan Hùng mang đến, cười cười với Nhan Hùng, xoay người đi về phía xa.

Động tác rất dứt khoát, không hỏi thêm một câu nào.

Diêu Xuân Hiếu dặn dò hắn xác nhận Lâm Hiếu Khang dưới nước đã chết hẳn, chết ở đâu, hắn chỉ chịu trách nhiệm những việc này, chuyện còn lại đã có người tiếp nhận, hắn cũng tuyệt đối không nhúng tay thêm.

- Đi thôi, A Đạt, bọn họ không có vấn đề gì.

Nhan Hùng và những người khác nhìn A Tứ đã đi được mấy chục mét, thân hình gần như không còn thấy được nữa, A Tứ đột nhiên quay đầu lại nói một câu.

Chưa kịp để Nhan Hùng và những người khác phản ứng, từ dưới một tảng đá nhô ra ở bờ biển đột nhiên có một người lật người nhảy lên, khiến Nhan Hùng và mấy người kia hoảng hốt rút súng bên hông ra chĩa lên, Cao Lão Thành cũng đã nhanh như chớp nắm chặt hai chiếc rìu trong tay, sẵn sàng ném về phía đối phương bất cứ lúc nào!

Dưới nước chìm một xác chết, lại là đêm tối gió to, lúc này đột nhiên bên cạnh có động tĩnh bất thường, bản thân không hoảng sợ đến mức bóp cò súng, thuộc hạ không ngay lập tức tè ướt quần, Nhan Hùng đều cảm thấy đám người này của hắn có tố chất tâm lý đủ xuất sắc.

- Không cần sợ, người nhà, cứ gọi ta là Đạt thúc, ta phụ trách canh chừng cho Tứ ca.

A Đạt đối diện với mấy khẩu súng chĩa về phía mình, từ từ vén áo lên, để lộ hai khẩu súng giấu ở hai bên hông:

- Nếu là kẻ địch, sẽ không dùng miệng chào hỏi các ngươi đâu.

Hắn bước đi hơi khập khiễng về phía xa chỗ Tứ ca, dần dần biến mất trong bóng đêm.

Đợi khi hai người hoàn toàn không thấy bóng dáng nữa, Nhan Hùng đích thân dẫn mọi người kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh một lần nữa, xác định không còn ai ẩn nấp, mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Cao Lão Thành ba người, chủ yếu đặt ánh mắt lên hai gã đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, mặt đầy vết sẹo rỉ sét, toàn thân mùi tanh cá:

- Vinh ca, Thủy ca, các ngươi có thể vinh hoa phú quý hay không, lão Phúc có thể nắm được một đường nước lớn hay không, xem biểu hiện tiếp theo của các ngươi đấy, những lời ta nói với các ngươi, tấm ảnh cắt từ báo, đêm nay ở đây đã xảy ra chuyện gì, tất cả mọi chuyện đầu đuôi, đều nhớ rõ chưa?

Gã đàn ông được Nhan Hùng gọi là Vinh ca gật đầu:

- Nhớ rõ rồi.

- Vậy thì tốt, yên tâm, ta bảo đảm các ngươi sẽ không gặp chuyện gì, lần này làm tốt, các ngươi chắc chắn sẽ được thăng chức.

Nhan Hùng nghe được câu trả lời khẳng định của đối phương, nhưng vẻ mặt cũng không thấy trở nên thoải mái.

- Ta không sợ gặp chuyện, có gặp chuyện cũng không sao, dù sao cũng đã nhận tiền an gia của hội, vợ con đều đã có sắp xếp, đánh lấy danh nghĩa hội bao nhiêu năm nay, làm vài việc cho hội cũng là phải.

Thủy ca bình tĩnh nói.

- Vậy thì nhớ kỹ, từ giờ phút này, hai ngươi chính là nhân chứng của vụ án giết người này, cứ theo những gì ta dặn mà nói, không được nói thêm một câu, nếu có người hỏi những câu các ngươi không biết trả lời thế nào, đẩy cho luật sư, một khi cảnh sát chuẩn bị luật sư cho các ngươi, ta lập tức có thể sắp xếp ổn thỏa cho các ngươi, sẽ không để các ngươi khó chịu trong đó.

Nhan Hùng hít sâu một hơi, dặn dò lần cuối với hai người rồi vẫy tay:

- Trước hết xuống lấy hết đồng hồ, nhẫn các thứ trên tay thi thể, giấu vào người mình.

Vinh ca và Thủy ca thậm chí không cởi quần áo, từ một chỗ thấp bên cạnh từ từ xuống nước lặn xuống, Nhan Hùng trên bờ thì nói với A Vĩ:

- Gửi tin cho Doãn thám trưởng ở đồn Vịnh Đồng La, nói với Doãn thám trưởng, nói là hai người anh em của lão Phúc ta ban ngày đi đánh cá ở Đông Long Châu, gặp bão về muộn, nửa đêm đi qua đây tình cờ thấy có người bị ném xuống biển, hai người thấy người bị ném xuống biển mặc vest bảnh bao, trông như người giàu có, nên định chiếm chút tiện nghi, đợi mấy tên hung thủ rời đi, hai người họ xuống nước lấy đồng hồ đeo tay ví tiền nhẫn các thứ trên thi thể, khi về sòng bạc đánh bạc thì bị người của ta tình cờ biết được tin này, nên ta đặc biệt

chạy đến xem có công lao gì để lập không, nếu thật sự là người giàu bị bắt cóc rồi giết, đến lúc đó đẩy hai kẻ thế mạng ra, mọi người cùng chia công lao cũng tốt, nói không chừng còn có thể kiếm thêm một khoản nhỏ từ gia quyến người chết.

Chương 729. Nghĩa sĩ Hồng Môn (1)

- Biết rồi, Hùng ca.

A Vĩ nhanh nhẹn dẫn theo một đồng bọn quay người, chạy nhanh về phía chiếc xe đang đỗ ở xa, chuẩn bị chạy đến đồn Vịnh Đồng La gửi tin.

Nhan Hùng đứng bên bờ biển, ở vị trí mà Lâm Hiếu Hòa từng đứng, cúi đầu nhìn xuống mặt nước đen kịt thỉnh thoảng nổi lên những chuỗi bọt khí nhỏ, vẻ mặt có chút căng thẳng. Nhan Hùng không rõ những sắp xếp khác của Tống Thiên Diệu đối với nhà họ Lâm, nhưng chỉ riêng những sắp đặt mà Tống Thiên Diệu giao cho hắn, dù đứng về phía Tống Thiên Diệu với tư cách là người thực hiện, nghĩ đến vẫn thấy lạnh sống lưng.

Trong toàn bộ sự việc này, chỉ cần Lâm Hiếu Khang chết, sau đó bất kể nhà họ Lâm phản ứng thế nào đối với chuyện này cũng đều vô dụng, hầu hết mọi phản ứng tiếp theo của nhà họ Lâm đều đã được Tống Thiên Diệu đoán trước và dặn dò cho mình.

Chuyện tối nay, giống như người nhà họ Lâm gặp phải một con trăn, bị quấn một vòng rồi thì không thể thoát ra được nữa, chỉ có thể bị quấn chặt dần từng vòng một, cuối cùng chết ngạt trong vòng quấn của trăn.

Nhìn thấy người khác bị Tống Thiên Diệu hãm hại, Nhan Hùng nghĩ mình đáng lẽ phải cảm thấy sướng mới đúng, nhưng hắn lại hoàn toàn không có cảm giác hả hê, chỉ thấy

Lâm Hiếu Khang và nhà họ Lâm xui xẻo, cũng xui xẻo như mình ngày trước.

Hắn rất muốn hỏi Lâm Hiếu Khang đã chết rằng, có phải cũng giống như mình ngày trước, hoàn toàn không gây thù chuốc oán gì với Tống Thiên Diệu, vô duyên vô cớ bị hắn ta đột nhiên hãm hại.

Dưới màn đêm, bãi biển Điểu Chủy Khẩu hoang vắng, không ai trả lời câu hỏi của hắn, chỉ có gió lạnh cùng tiếng sóng vỗ rít gào bên cạnh.

…

Đã qua 12 giờ, Tống Thiên Diệu mới vừa tiễn Mai Gia Thịnh say mèm ra về, chưa kịp quay người nói lời cảm ơn với Tề Vĩ Văn và mấy đứa trẻ khác, đã thấy trên đường Long Tân dẫn tới Cửu Long Thành Trại có một bóng người đi tới. Dưới ánh đèn đường và ánh trăng, có thể thấy đối phương tay kéo một chiếc vali, mặc vest bảnh bao, bước chân khá nhanh nhẹn.

Tống Thiên Diệu vừa nhìn đã nhận ra đó là đại bá của mình, người mà Ninh Tử Khôn từng nói là một tay lừa đảo lớn từng làm mưa làm gió trên bến Thượng Hải - Tống Xuân Trung.

Rõ ràng Tống Xuân Trung vừa mới từ trường nghĩa học Long Tân ra, vừa đi vừa sờ má mình.

- Gặp được ngươi là tốt rồi, A Diệu.

Tống Xuân Trung từ xa đã thân thiết chào hỏi:

- Không ngờ ta lại quay lại Hồng Kông nhanh như vậy phải không?

Tống Thiên Diệu khi vừa nhìn thấy Tống Xuân Trung, vẻ mặt thoáng lộ vẻ căng thẳng, tay trái vô thức nắm chặt rồi lại mở ra ngay.

Hắn vẫn luôn đề phòng vị đại bá thần long thấy đầu không thấy đuôi, động cơ không rõ ràng này. Tống Thiên Diệu không phải là kẻ không nhận người thân, chỉ là hai lần Tống Xuân Trung xuất hiện đều rất kỳ lạ. Lần đầu tiên xuất hiện là khi Tống Thiên Diệu vừa mới tham dự một bữa tiệc 6 người, Lư Vinh Phương, Alice, nhà họ Lâm cộng thêm Tống Xuân Trung, lần lượt xuất hiện trong thời gian ngắn, khiến hắn không đoán được giữa những người này có mối quan hệ gì không.

Tối nay, Tống Xuân Trung lại một lần nữa xuất hiện, tối nay là ngày Lâm Hiếu Khang bị ném xuống biển chết, cũng là lúc hắn muốn âm thầm cắn nhà họ Lâm một miếng, ép nhà họ Lâm phải có một số phản ứng.

- Đại bá.

Tống Thiên Diệu nở nụ cười với Tống Xuân Trung đang đi đến gần:

- Giờ này vẫn còn chuyến bay hạ cánh sao? Mặt của ngươi…

Đợi Tống Xuân Trung đi đến trước mặt, Tống Thiên Diệu mới phát hiện má trái của vị đại bá này cũng sưng vù như lần gặp trước, khó trách hắn cứ lấy tay che mãi.

- Không để gia gia ngươi đánh hai cái, bản thân cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Tống Xuân Trung đi ngang qua Tống Thiên Diệu, bước vào quán rượu:

- Tìm một phòng riêng yên tĩnh, ăn với ta chút gì đó, từ 5 giờ chiều xuống máy bay đến giờ, vẫn đói bụng.

Tề Vĩ Văn biết người đàn ông này là con trai cả của Tống Thành Khê, nghe hắn nói vậy, liền nói với Tống Thiên Diệu:

- Ta bảo nhà bếp nấu ít hoành thánh.

Nói xong Tề Vĩ Văn liền đi về phía nhà bếp đang chuẩn bị tắt lửa đóng cửa, cô là một phụ nữ thông minh, biết lúc này không nên ở bên cạnh nghe hai chú cháu này nói chuyện.

Đưa Tống Xuân Trung lên tầng hai vào một phòng riêng, đã qua 12 giờ, khu vực Cửu Long đã bắt đầu cúp điện, Hoàng Lục giúp thắp hai ngọn đèn dầu, Tề Vĩ Văn mang đến một ấm trà, nhìn Tống Xuân Trung và Tống Thiên Diệu ngồi im lặng trước bàn ăn, từ từ lui ra ngoài.

Khi trong phòng chỉ còn lại Tống Thiên Diệu ngồi đối diện, Tống Xuân Trung lấy thuốc lá ra, mượn ánh đèn dầu để châm lửa, hút một hơi, rồi mỉm cười nhìn cháu trai của mình:

- Có phải ngươi cảm thấy ta như một hồn ma vất vưởng đột nhiên xuất hiện giữa đêm khuya, khiến ngươi bất an trong lòng?

- Có một chút. Lần trước tuy cũng gặp đại bá vào buổi tối, nhưng ít nhất ta biết người đến Hồng Kông vào buổi chiều. Còn tối nay hoàn toàn không nhận được tin tức gì, có hơi bất ngờ.

Tống Thiên Diệu không phủ nhận, mắt nhìn chằm chằm vào Tống Xuân Trung nói.

Tống Xuân Trung khẽ gật đầu, đảo mắt nhìn quanh phòng, miệng nói:

- Thời gian trước ta tiện tay bày một kế, giúp tam thúc đã chết của ngươi trả thù, tiện thể giúp ngươi một việc nhỏ, coi như một công đôi việc.

Tống Thiên Diệu không lên tiếng, lặng lẽ lắng nghe.

- Lần trước về Hồng Kông, ta đã biết ngươi muốn đối đầu với họ Lâm buôn thuốc phiện. Ta là đại bá của ngươi, theo lý

thì phải đứng trước mặt ngươi để chống đỡ, nhưng ta vốn không thể lên mặt, toàn là thủ đoạn giang hồ, hơn nữa ta không có vốn liếng để cùng ngươi đấu với họ Lâm, nên lần trước cũng không mở miệng nói với ngươi.

- Tuy ta có vài cơ nghiệp ở Malay, nhưng đó là để lại cho ngươi thừa kế, hoặc nói là để dành làm đường lui cho cả nhà họ Tống chúng ta nếu ngươi thua họ Lâm, không thể ở lại Hồng Kông. Không có vốn để tham gia, nhưng ngươi là cháu ta, đương nhiên ta không thể nhìn họ Lâm mạnh mẽ bắt nạt mầm non duy nhất của họ Tống, nên đã dùng vài thủ đoạn.

Chương 730. Nghĩa sĩ Hồng Môn (2)

Tống Xuân Trung búng tàn thuốc, giọng lười biếng nói:

- Chiêu này hơi bất nhập lưu, nhưng chắc là rất hiệu quả. Ba ngày trước, tại Sawah ở Sadakhan, Tô Văn Đình - nguyên lão Hòa An Lạc ở Hồng Kông và hơn chục đại ca cấp lớn của đường khẩu Hòa An Lạc bị ta lừa qua đó, đã bị cảnh sát quân đội địa phương phát hiện họ bí mật mang theo vũ khí tham gia hoạt động gián điệp cực kỳ nghiêm trọng, và đã bị xử bắn.

Mắt Tống Thiên Diệu hơi trợn to:

- Bọn khốn Hòa An Lạc đó làm gián điệp?

- Thật sự làm gián điệp, tội danh là giúp Trung Quốc đại lục vận chuyển trộm giống cao su chất lượng cao, hàng chiến lược bị cấm vận hạng nhất của Malay. Ta tận mắt chứng kiến cảnh sát quân đội đọc bản án, cũng tận mắt nhìn thấy họ bị bắn vỡ sọ từng người một, rồi mới về Hồng Kông.

Tống Xuân Trung cười lên:

- Mối quan hệ giữa họ Lâm và Hòa An Lạc, ngươi hẳn biết rõ. Hòa An Lạc giúp đại lục buôn lậu cây cao su, làm đến mức đại ca xã hội đen phải đích thân ra tay, trận này lớn như vậy, họ Lâm không thể không biết. Dù họ giải thích thế nào, người Anh cũng sẽ không tin, chỉ nghĩ rằng…

- Chỉ nghĩ rằng, người đã chết hết, chết không đối chứng được, họ Lâm đùn đẩy trách nhiệm.

Tống Thiên Diệu hơi thở cũng nặng hơn, tiếp lời nói.

Tống Xuân Trung cười lên:

- Cái này có tính là giúp ngươi một việc nhỏ không?

- Đương nhiên không thể tính là việc nhỏ. Ta vừa mới nhắm vào nhà máy nước ngọt của họ Lâm, công nhân trong nhà máy nước ngọt của họ Lâm toàn bộ đều là thành viên Hòa An Lạc. Nếu tin này bị lộ ra, túi tiền của họ Lâm không thể nào còn giữ chặt được nữa.

Tống Thiên Diệu mở miệng nói:

- Nhưng, người giúp tam thúc báo thù, sao lại bị gia gia tát tai?

Tống Xuân Trung tự rót cho mình một tách trà, xoa xoa má sưng đỏ cười hì hì:

- Cố ý chọc giận gia gia ngươi vài câu, để hắn đánh ta mấy cái. Mặt càng đau, trong lòng càng thoải mái. Bao nhiêu năm không thể hiếu thảo, hắn không đánh ta thì ta cũng không quen.

- Chuyện người Hòa An Lạc làm gián điệp ở Malay, phía Malay…

Tống Thiên Diệu nghe Tống Xuân Trung nói hắn cố ý đi xin đòn, sững người một chút, sau đó lại tập trung vào chuyện vừa rồi.

Tống Xuân Trung nâng tách trà lên môi:

- Bày kế thì phải làm cho trọn vẹn. Ta và đồn điền cao su của ta đều nhận được thư khen ngợi và cảm ơn, cảnh sát quân đội tham gia cũng đều được khen thưởng. Người Anh ở Malay ngay lập tức đăng báo nói phía Malay phá được một vụ án gián điệp Trung Quốc, đã định đoạt toàn bộ sự việc. Ta đến Hồng Kông sau khi sự việc xảy ra ba ngày, chính là để dùng

tiền lo lót các tòa soạn báo nổi tiếng ở Malay, cho ngươi xem những tờ báo này.

Hắn uống cạn chén trà, sau đó mở chiếc vali bên cạnh, lấy ra hơn chục tờ báo đưa cho Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhận lấy và lật xem, có năm tờ báo tiếng Anh, ba tờ còn lại là báo tiếng Trung. Các tờ báo tiếng Anh đều đưa vụ gián điệp lên trang nhất, ý đồ chỉ trích Trung Quốc không cần nói cũng biết. Còn các tờ báo tiếng Trung đăng tin ở vị trí không nổi bật bằng, lời lẽ cũng mập mờ, chỉ nhắc qua loa, rõ ràng không muốn đưa tin trọng điểm về loại tin tức này.

Sau khi đọc hết các bài báo về vụ gián điệp, Tống Thiên Diệu phát hiện điểm chung là không tờ nào nói rõ gián điệp đến từ đâu, chỉ nói quân cảnh đã bắt được một nhóm gián điệp Trung Quốc giả dạng du khách đến Malay du lịch, có ý định buôn lậu một lượng lớn giống cao su chất lượng cao.

- Không tiết lộ thân phận của nhóm Hòa An Lạc.

Tống Thiên Diệu nói với Tống Xuân Trung sau khi đọc xong báo.

Tống Xuân Trung gật đầu, nhả một vòng khói, nói với giọng nhẹ nhàng:

- Ta đã giúp ngươi kéo dài thời gian, nhưng không thể kéo quá lâu. Vụ Malay phá án gián điệp Trung Quốc, bên Anh quốc đang gấp rút dùng tin này để chỉ trích Trung Quốc trên trường quốc tế. Khi báo chí London đăng tin chắc chắn sẽ đưa chi tiết đầy đủ. Ta chỉ có thể tạm thời kéo dài ở Malay, để họ đưa tin mơ hồ trước, dành cho ngươi chút thời gian. Nếu không tin này đột ngột bùng nổ, nhà họ Lâm tuy sẽ cảm thấy rất bất ngờ, nhưng ngươi cũng sẽ thấy bất ngờ như vậy, không giống như bây giờ, có thể bình tĩnh suy nghĩ cách lợi dụng chuyện này để đối phó nhà họ Lâm.

- Đại bá, so với người…

Tống Thiên Diệu ngồi trước đống báo, trầm ngâm suy nghĩ mười phút, cho đến khi Tề Vĩ Văn mang đồ ăn khuya vào mới tỉnh lại, mới thành tâm thực ý nói với Tống Xuân Trung:

- Ta thấy mình thật không đáng nhắc tới. Nếu lần này nhà họ Lâm thật sự sụp đổ, chắc chắn là nhờ đại bá. Đại bá cứ từ từ ăn, ta phải đi làm vài việc ngay. Lần này đại bá nhất định phải ở lại Hồng Kông thêm vài ngày, đợi ta bận xong, sẽ đưa đại bá đi dạo Hồng Kông.

Không đợi Tống Xuân Trung trả lời, hắn cầm đống báo đứng dậy, vội vã bước ra ngoài. Hoàng Lục đi theo sau Tống Thiên Diệu xuống lầu, thò đầu nhìn vào phòng, vị đại bá họ Tống má sưng vù này chẳng có chút khí chất cao nhân nào, đang cắm cúi ăn ngấu nghiến bát mì vằn thắn trước mặt.

- Lão bản, vị đại bá này của ngươi khi ăn cơm mắt cứ trừng trừng nhìn vào bát, cái tướng ăn giống hệt ngươi vậy.

Hoàng Lục đi sau Tống Thiên Diệu trên cầu thang, nói nhỏ.

Tống Thiên Diệu tay cầm mấy tờ báo từ Malay:

- Lái xe, ta muốn đi gặp Khang Lợi Tu ngay bây giờ.

- Tên đó bây giờ chắc vừa bận xong, mới leo lên giường ôm bạn gái nghỉ ngơi, lão bản, Tống sư gia cũng khuyên ngươi đi ngủ sớm, hay là…

Hoàng Lục nghe Tống Thiên Diệu nói muốn đi gặp người vào lúc nửa đêm, cố ý ngáp một cái thật to, mở miệng khuyên.

- Ta trả hắn một nghìn hai trăm đồng lương mỗi tháng, là vì hắn nói với ta hắn yêu nước. Bây giờ chính là lúc hắn chứng minh với ta xem hắn có yêu nước hay không, dù ngủ say cũng phải dội nước lạnh đánh thức hắn dậy.

Tống Thiên Diệu bước ra khỏi khách sạn Cửu Long, trong lời nói có chút phấn khích khó giấu.

Chương 731. Nghĩa sĩ Hồng Môn (3)

Khang Lợi Tu và bạn gái Từ Mẫn Quân đã chính thức tốt nghiệp Đại học Hồng Kông. Từ Mẫn Quân hiện cũng đã vào làm việc tại tòa soạn "Tuần báo Thương tình Trung Quốc Hồng Kông", bị Khang Lợi Tu trơ trẽn bổ nhiệm làm thư ký chuyên trách của mình. Tống Thiên Diệu không hề bất mãn với hành vi thân quen của Khang Lợi Tu, thậm chí còn trả cho Từ Mẫn Quân mức lương một trăm tám mươi đồng mỗi tháng.

Sau khi Từ Mẫn Quân chính thức vào làm việc tại tòa soạn, mới phát hiện không có cảnh tượng lãng mạn như tưởng tượng trước đó là cùng người yêu làm việc, nghỉ ngơi, uống trà, bận rộn cùng nhau. Cô bị Khang Lợi Tu sai khiến bận rộn mỗi ngày, gần như kiệt sức.

Về sau Từ Mẫn Quân cũng không về nhà mỗi ngày sau giờ làm nữa, ngăn ra một phòng nhỏ trong tòa soạn, đặt một chiếc giường đôi đơn giản coi như phòng ngủ, cùng Khang Lợi Tu hai người đều ở lại tòa soạn.

Tối nay hiếm khi Khang Lợi Tu không có cuộc hẹn nào, công việc cũng xử lý xong sớm, hai người lên giường nghỉ ngơi từ sớm, cảm thấy đêm nay có thể ngủ thoải mái hơn, một giấc đến sáng.

Kết quả nửa đêm, bên ngoài cửa tòa soạn vang lên tiếng đập cửa dồn dập, Từ Mẫn Quân bị đánh thức giật mình ôm chăn ngồi dậy, nhìn sang bên cạnh Khang Lợi Tu vẫn đang say giấc nồng, có chút lo lắng đẩy hắn tỉnh dậy:

- Tu ca, có người đập cửa.

Khang Lợi Tu dụi mắt, không vội ngồi dậy, mà đưa tay xuống dưới giường, sờ lấy một cây gậy bóng chày, miệng hét lớn:

- Ai đó?!

Ở Hồng Kông có rất nhiều kẻ trộm, có những tên trộm sẽ dùng cách gõ cửa vào ban đêm để xác định xem trong cửa hàng có người ngủ lại không, nếu không có, chúng sẽ cạy cửa đột nhập vào trộm cắp, nên phản ứng đầu tiên của Khang Lợi Tu là có kẻ trộm muốn lấy đồ.

Vì vậy hắn mới lên tiếng hét một tiếng.

Thông thường bọn trộm bên ngoài nghe thấy bên trong có động tĩnh sẽ bỏ đi.

Nhưng tiếng đập cửa bên ngoài không biết là vì không nghe thấy tiếng hắn trả lời hay là không quan tâm bên trong có người ngủ lại, vẫn không dừng lại, Khang Lợi Tu mặc đồ lót xuống giường, tay cầm gậy bóng chày, đi ra phòng làm việc bên ngoài bật đèn lên, đối với bên ngoài dùng sức hét lớn:

- Ở đây có điện thoại, còn gây sự nữa ta lập tức báo cảnh sát! Cút đi!

- Tu ca, ta là A Diệu.

Lần này, tiếng đập cửa bên ngoài dừng lại, giọng của Tống Thiên Diệu vang lên bên ngoài:

- Mở cửa, ta có việc gấp gặp ngươi.

Khang Lợi Tu nghe thấy giọng của Tống Thiên Diệu trước tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn về chiếc đồng hồ treo trên tường, một giờ bốn mươi ba phút sáng, trái tim vừa mới hạ xuống lại lập tức nhấc lên, giờ này, nếu không phải xảy ra chuyện lớn gì, sao Tống Thiên Diệu lại đến gặp mình?

Hắn một tay cầm gậy bóng chày tiến lên mở cửa, bên ngoài cửa, Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục hai người ăn mặc chỉnh tề bước vào.

Khang Lợi Tu đợi bọn họ vào cửa, vừa đóng cửa vừa hỏi:

- A Diệu? Khuya thế này đến tìm ta? Xảy ra chuyện gì?

- Ở Malay, có một nhóm người Trung Quốc yêu nước bị người Anh sát hại tàn nhẫn.

Tống Thiên Diệu đưa tờ báo cuộn tròn trong tay cho Khang Lợi Tu vừa đóng cửa xong đi tới:

- Bây giờ muốn tìm cách liên lạc với các tòa soạn lớn khác có quan hệ tốt với ngươi, nhờ họ giúp điều tra xem ở Malay có thật sự xảy ra những tin tức đăng trên báo này không, nếu thật sự xảy ra, thì không thể để họ ra đi một cách lặng lẽ như vậy, phải để họ ra đi một cách oanh liệt, để những tên người Anh làm mưa làm gió ở Hồng Kông này thấy rõ, cái gì gọi là nghĩa sĩ Hồng Môn!

…

Khang Lợi Tu hơi ngơ ngác nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang hùng hồn, cảm thấy lúc này tính cách của hắn và Tống Thiên Diệu dường như đã đảo ngược lại, trước đây hầu hết thời gian, khi hai người gặp nhau trò chuyện, người hùng hồn luôn là hắn Khang Lợi Tu, Tống Thiên Diệu chỉ làm một người lắng nghe không nóng không lạnh không gấp không vội, tối nay đã xảy ra chuyện gì? Khiến Tống Thiên Diệu phấn khích như vậy?

Tống Thiên Diệu vừa nói xong những lời cảm khái hùng hồn thì đột nhiên sững lại, sau đó nhét tờ báo vào tay Khang Lợi Tu trước, xoay người đi về phía bàn làm việc, tay cầm lấy điện thoại, bấm số của khách sạn Cửu Long, miệng còn nói:

- Ngươi xem tin tức trên báo trước, ta gọi điện thoại đã.

Hắn là sau khi gặp Khang Lợi Tu, đột nhiên nhớ ra một vấn đề nghiêm trọng.

Chốc lát sau, đầu dây bên kia có người bắt máy:

- Alo?

Trong ống nghe truyền đến trực tiếp là giọng nói mang theo ý cười của Tống Xuân Trung:

- Có phải vội vàng đi mà quên nói với ta một chuyện không?

- Không đúng, ta tìm Văn tỷ, ngươi để Văn tỷ nghe điện thoại.

Tống Thiên Diệu vừa định nói, đột nhiên đổi giọng nói.

Tống Xuân Trung bên kia điện thoại có chút không hiểu:

- Không có lý do, ngươi chắc chắn là muốn tìm ta mới đúng, ta đều biết ngươi gọi đến muốn nói với ta…

- Để Văn tỷ nghe điện thoại, ta tìm ngươi kẻ cờ bạc này có gì để nói.

Tống Thiên Diệu giọng điệu không kiên nhẫn nói.

Tống Xuân Trung nghe ra sự bất thường trong giọng nói của cháu trai mình, liền đưa điện thoại cho Tề Vĩ Văn bên cạnh:

- Hắn muốn ngươi nghe điện thoại, trách ta đánh bạc bừa bãi, nhưng ta đánh bạc có thua tiền của hắn đâu.

- Bảo hắn đợi ta ở tửu lâu, ta chuẩn bị một lát nữa sẽ qua ăn đêm, nấu thêm vài phần vân thôn, lát nữa ta cùng bạn bè qua ăn đêm.

Tống Thiên Diệu cầm ống nghe điện thoại, mắt nhìn chằm chằm Khang Lợi Tu đang lật xem báo bên cạnh, miệng nói rõ ràng từng chữ với Tề Vĩ Văn vừa nhận điện thoại.

Chương 732. Yêu nước được, chết thì không (1)

Tề Vĩ Văn ừ một tiếng:

- Ta sẽ bảo nhà bếp nấu giúp ngươi.

Gác máy, Tống Thiên Diệu thở ra một hơi, hắn vừa định nói thì chợt nhớ ra phải cẩn trọng hơn. Tối nay Lâm Hiếu Khang bị xử lý, nếu Lâm Hiếu Hòa vẫn muốn tiếp tục bình ổn nội bộ nhà họ Lâm, không chừng thời gian này sẽ sắp xếp người ở công ty điện thoại nghe lén điện thoại.

Chuyện này Lâm Hiếu Hòa không phải không làm được, nhà họ Lâm không phải là loại nhà giàu mới nổi chỉ có tiền mà không có quan hệ như nhà họ Chương. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất trong điện thoại lỡ lộ ra chút gió máy bị nhà họ Lâm lật ngược tình thế, điều đó sẽ khiến chính Tống Thiên Diệu cũng không tha thứ được cho sự bất cẩn của mình.

Huống chi các thương nhân Hoa kiều lâu đời ở Hồng Kông hiện nay phần lớn vẫn giữ thói quen gặp mặt bàn bạc kín đáo, rất ít khi bàn chuyện chính qua điện thoại, bởi vì họ đã bị người Anh làm cho sợ hãi. Khi xưa sau vụ án người Hoa đầu độc giết người Anh ở tiệm bánh mì, người Anh để tìm ra thủ phạm đã nghe lén gần như tất cả đường dây điện thoại ở công ty điện thoại. Sau khi chuyện này bị phanh phui, đa số thương nhân Hoa kiều mới nhận ra rằng nói chuyện qua điện thoại dường như rất không đáng tin cậy.

Tống Thiên Diệu nghĩ nếu mình có quan hệ với công ty điện thoại, chắc chắn sẽ không không dùng đến, đáng tiếc là

hắn không có. Hơn nữa chuyện này hoàn toàn khác với việc xúi giục cán bộ công đoàn kích động công nhân gây rối với chủ, chỉ cần hứa hẹn lợi ích là có thể ra tay.

Loại quan hệ này cần phải duy trì từ rất sớm trước đó, sự tin tưởng và quan hệ giữa hai bên đã sâu sắc đến mức độ nào đó mới được, nếu không dù Tống Thiên Diệu có bưng nhiều tiền đến mấy, trực tiếp đến cửa dùng tiền muốn mua chuộc nhân viên tổng đài bên trong công ty điện thoại giúp nghe lén tin tức, cũng không ai thèm để ý đến hắn.

- Ngươi liên lạc trước với những người bạn ở các tòa báo lớn, bảo họ giúp ngươi liên lạc với các tờ báo tiếng Hoa bên Malay, xác minh rõ tin tức này thật giả thế nào. Nếu là thật, gọi điện đến khách sạn Cửu Long thông báo cho ta, chỉ cần nói thật hay giả là được, không cần nói gì thêm. Khi gọi điện dò hỏi tin tức với bạn bè khác, cũng đừng nói quá chi tiết về vụ án, tránh lộ tin tức. Nếu tin tức là thật, ta sẽ quay lại, bây giờ ta đi trước.

Tống Thiên Diệu nói xong liền đi ra ngoài.

Từ Mẫn Quân vừa chỉnh trang lại quần áo, định ra ngoài rót trà cho ba người, bước ra khỏi phòng nhỏ chỉ thấy bóng dáng Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục biến mất ngoài cửa tòa báo.

- Có chuyện gì vậy?

Cô ngơ ngác nhìn về phía Khang Lợi Tu đang chăm chú nhìn tờ báo mà hỏi.

…

Tống Thiên Diệu ngồi trên ghế sau xe xoa xoa thái dương, cảm thấy dây thần kinh dưới da dường như đang nhảy lên từng cái, nhắc nhở hắn nên thả lỏng, nghỉ ngơi sớm, đã 2 giờ sáng rồi.

Hoàng Lục ngồi trên ghế lái móc ra hộp thuốc, cúi đầu cắn lấy một điếu ngậm trên miệng, rồi lại dùng một tay ném hộp thuốc cho Tống Thiên Diệu, không khuyên Tống Thiên Diệu nghỉ ngơi sớm nữa, im lặng không nói gì lại lái xe quay về khách sạn Cửu Long.

Khách sạn Cửu Long đã đóng cửa, cửa sổ đều đã đóng ván, cửa chính cũng đã đóng nửa tấm ván, chỉ để lại nửa cánh cửa. Tề Vĩ Văn dẫn theo một bé gái khoảng 6-7 tuổi, hai người ngồi song song trên ngưỡng cửa, trông bộ dạng đó, dường như Tề Vĩ Văn đang kể chuyện cho bé gái nghe.

Tống Thiên Diệu bước xuống xe:

- Đại bá của ta đâu?

- Vẫn còn trong phòng riêng.

Tề Vĩ Văn kéo bé gái đứng dậy nhường chỗ ở cửa ra vào nói:

- Ta phải đưa nãi nãi về nghỉ ngơi rồi, lát nữa các ngươi nói chuyện xong rời đi, Tiểu Thuận và những người khác đang ngủ trong bếp sẽ đóng cửa lên ván.

Tống Thiên Diệu gượng cười với Tề Vĩ Văn:

- Vất vả rồi, tỷ Văn, để vài ngày nữa ta sẽ cảm ơn tỷ.

Mang theo Hoàng Lục, Tống Thiên Diệu đi thẳng vào phòng riêng, bên trong bao sương, Tống Xuân Trung chán ngán mệt mỏi ngồi ở chỗ ngồi, đang ngủ gật, nghe được trên thang lầu tiếng bước chân, mới mở mắt, chờ Tống Thiên Diệu sắp đi vào, trên mặt Tống Xuân Trung mang nụ cười:

- Đi gấp như vậy, lời cũng không hề nói xong, hiện tại nhớ tới rồi? Có phải hay không muốn hỏi ta, còn có thể lại giúp ngươi chuyện nhỏ hay không?

- Đại bá, nếu như ta chơi chết Hòa An Nhạc, thì đồng nghĩa với việc mang nước dơ giội cho Trung Quốc đại lục, ta biết một ít bạn bè có quan hệ không tệ với đại lục, nhưng mà…

Tống Thiên Diệu nặng nề thở ra một hơi, liền nhìn bản thân đại bá mở miệng những lời này, Tống Thiên Diệu cũng tin tưởng hắn là đại bá của mình, cũng là người có thể đoán được Tống Thiên Diệu hắn suy nghĩ gì, thật không nhiều:

- Muốn cho đại lục…

- Ngươi dứt khoát nói trực tiếp với ta, có thể hay không thật kiếm ra một nhóm giống cây cao su chất lượng cao giao cho đại lục là được rồi? Như vậy, cho dù những người kia của Hòa An Lạc có thân phận gì, đại lục cũng thiết thật lấy được chỗ tốt, mong muốn để cho bọn họ cắn chắc không thừa nhận Hòa An Lạc những người đó gián điệp thân phận, phản kích người Tây nước Anh bêu xấu, không nên trách tội ngươi ta, có đúng hay không?

Tống Xuân Trung ngáp một cái nói:

- Lo lắng lời như vậy không thể nói trong điện thoại, sợ bị Lâm gia mua thông người công ty điện thoại, cho nên cố ý lại chạy về?

Tống Thiên Diệu gật đầu một cái.

Hắn đi gặp Khang Lợi Tu xong mới ý thức tới cả sự kiện trong điểm trọng yếu nhất hắn bỏ qua, đó chính là thái độ Trung Quốc đối với chuyện này, việc này tương đương với Tống Thiên Diệu hắn giội nước bẩn, Hòa An Lạc những người kia là loại hàng gì, Tống Thiên Diệu rõ ràng, thời kỳ chiến loạn đầu nhập người Nhật, làm sao sẽ yêu nước đi hỗ trợ trộm vận cây cao su loại?

Chương 733. Yêu nước được, chết thì không (2)

Nhất là bây giờ là sự kiện nhạy cảm, sự kiện Ma Cau pháo kích còn chưa hoàn toàn qua đi, bản thân lại bị tin tức thành viên bang phái Hồng Kông là gián điệp đại lục, để cho người Anh thậm chí còn quốc gia phương tây có cơ hội công kích Trung Quốc, Trung Quốc vạn nhất xem hắn biến thành làm Tranh cho hổ, ác ý công kích tổ quốc, làm chó cho nước Anh mà xử lý mất, cũng không phải không thể.

Danh dự yêu nước có thể để cho đám Hán gian như Hòa An Lạc té hố, nhưng mà vì chuyện yêu nước, Tống Thiên Diệu nhất định phải tự nghĩ biện pháp làm thành, Trung Quốc chân chính cần thiết vật liệu, lại để cho Lôi Anh Đông, Hà Hiền giúp một tay truyền tin tức, không cầu mình lấy được tín nhiệm như Lôi Anh Đông, chỉ cầu bảo đảm đối với chuyện này, Trung Quốc nhận được cây giống sẽ không nhắm vào mình, Tống Thiên Diệu đã phi thường biết đủ.

Cho nên mấu chốt một chút chính là, thái độ của đại lục.

Mặc dù bây giờ liên quân Anh Mỹ đánh to với quân tình nguyện trong chiến tranh Triều Tiên, chế tài cấm vận càng nghiêm khắc, trên truyền thông chỉ trích nhiều một câu, ít một điều đã không có vấn đề, nhưng Tống Thiên Diệu là người Trung Quốc, sẽ không để cho tổ quốc của mình bị vu oan một lần.

Tống Xuân Trung duỗi người:

- Ta trước khi rời Malay, sắp xếp xong xuôi một chuyện, một nhóm thuốc phiện từ Thái Lan đã lên đường đi tới Hồng Kông, xem ngươi có đường đi hay không, trong bốn ngày sau, trước khi nhóm thuốc phiện này nhập cảng, ở trên biển di dời trước hai trăm ký hạt giống trên thuyền cùng một trăm cây cây cao su mầm, trực tiếp vận chuyển đến Thẩm Quyến.

- Ngươi không phải nói xem Malay như đường lui của Tống gia hay sao? Nếu như bị tra được, ngươi…

Tống Thiên Diệu nghe được Tống Xuân Trung cũng đã nghĩ đến một điểm này, có chút kinh ngạc.

- Đại bá của ngươi làm lừa bịp mấy mươi năm còn có thể sống được, dựa vào làm việc chặt chẽ, loại chuyện rơi đầu này, làm sao có thể dùng danh nghĩa của mình, nếu quả thật tiết lộ tin tức, ta sẽ không xảy ra chuyện, nhưng mà đám Hoa kiều Thái Lan vận chuyển thuốc phiện sẽ chết rất thảm.

Tống Xuân Trung từ chỗ ngồi nâng người lên:

- Dù sao chuyện như vậy, để cho ta yêu nước có thể, nhưng bảo ta bởi vì yêu nước mà chịu chết, không được.

…

Nhan Hùng cũng lộ ra nụ cười, tuy rằng Nhan Hùng ở Cửu Long, Doãn Quốc Đào ở Hồng Kông, bình thường không can thiệp vào công việc của nhau, không có quá nhiều giao tiếp, nhưng Nhan Hùng làm ăn có tiếng tăm ở Vượng Giác, lại có thế lực lớn, những lúc gặp gỡ các thám mục, cảnh trưởng mặc thường phục của các khu vực khác ở hộp đêm hoặc quán rượu, thường chủ động giúp đỡ đối phương thanh toán tiền.

Cũng chính vì thế, rất nhiều thám mục, cảnh trưởng của các khu vực đều có quan hệ tốt đẹp với Nhan Hùng trên bề mặt, ít nhất cũng được coi là huynh đệ rượu thịt, Doãn Quốc Đào chính là một trong số đó, hơn nữa Doãn Quốc Đào và

Nhan Hùng từng làm việc bên cạnh Diêu Mộc, cũng coi như quen biết nhiều năm, nhưng khi đó địa vị của Doãn Quốc Đào bên cạnh Diêu Mộc cao hơn Nhan Hùng rất nhiều.

Hắn năm nay vừa tròn bốn mươi tuổi, là người thân tín bên cạnh Diêu Mộc - tổng thám mục người Hoa đầu tiên của Hồng Kông sau chiến tranh. Khi Diêu Mộc vì bệnh mà về hưu, sắp xếp cho những người thân tín cũ, năm thuộc hạ được gọi chung là Ngũ Hổ Tướng, hầu như đều được hắn sắp xếp vào các vị trí như thám mục, thám mục cao cấp ở các cục cảnh sát. Lương Bội ở cục cảnh sát Loan Tễ, Doãn Quốc Đào ở cục cảnh sát Vịnh Đồng La là hai người đầu tiên trong số năm người nổi bật, được thăng chức cảnh trưởng.

- Đào ca, nếu không phải tình cờ phát hiện ở địa bàn của ngươi, để tránh làm ngươi khó xử khi phá án, ta mới không thông báo cho ngươi đâu, này…

Nhan Hùng vừa nói vừa giơ chiếc đồng hồ trong tay lên:

- Đồng hồ kim cương Breitling, có biểu tượng của Không quân Hoàng gia Anh, nếu không phải ở địa bàn của ngươi, vì chiếc đồng hồ này ta nhất định sẽ độc chiếm.

Doãn Quốc Đào dẫn theo mấy thuộc hạ đi tới, trước tiên đánh giá ba thành viên Phúc Nghĩa Hưng bên cạnh Nhan Hùng, rồi mới nhận lấy chiếc đồng hồ từ tay Nhan Hùng, mở bật lửa, cẩn thận quan sát dưới ánh lửa:

- Đúng là đồng hồ danh tiếng, chỉ cần mang đến tiệm cầm đồ bán như đồ ăn cắp, cũng có thể cầm được mấy trăm đồng.

- Còn có những thứ này.

Nhan Hùng lại đưa chiếc ví ướt sũng qua:

- Bên trong có hơn bốn trăm đồng Hồng Kông, chính hai thứ này khiến ta chắc chắn kẻ bị chìm dưới nước nhất định là

người giàu có, ta thấy nhiều khả năng là bị bắt cóc rồi giết chết.

Doãn Quốc Đào chỉ vào hai gã thủy thủ Phúc Nghĩa Hưng tóc còn hơi ướt:

- Chính là hai người họ phát hiện ra?

- Ừm, hai người họ là tứ cửu lâu năm của lão Phúc, gia nhập tự đầu hơn mười năm, vẫn sống bằng nghề đánh cá bán cá, an phận thủ thường.

Nhan Hùng nói về việc hai người an phận thủ thường mà mắt không hề chớp.

- Nếu là bắt cóc, khi giết người sao không lục lọi lấy chiếc đồng hồ kim cương và ví tiền trên người gã?

Doãn Quốc Đào nói với Nhan Hùng:

- Ta thấy nhiều khả năng là thù oán giết người, xác còn ở dưới nước?

Nhan Hùng gật đầu:

- Đây là địa bàn của Đào ca, ngươi không lên tiếng, ta làm sao dám tự tiện quyết định, thế nào? Nhìn đồ đạc mang theo, cái xác dưới nước nhiều khả năng là con mồi béo bở, có muốn vớt lên không? Trước khi vớt người phải nói rõ, công lao chia đôi, nếu sau này tìm kẻ thế mạng để đổ tội và tuyên bố phá án, khi đó gia đình nạn nhân có thêm tâm ý hoặc tiền thưởng, cũng phải chia đôi.

- Hừ, bây giờ ngươi ở Vượng Giác béo đến chảy mỡ, món tiền nhỏ này cũng muốn tính toán rõ ràng với ta?

Doãn Quốc Đào liếc nhìn Nhan Hùng, bực bội nói:

- Địa bàn của ta đương nhiên là người của ta làm việc, thông báo cho gia đình nạn nhân, điều tra vụ án, tìm kẻ thế

mạng vân vân đều giao cho anh em bên Vịnh Đồng La của ta làm, ngươi chỉ là có nhân chứng mà thôi, như vậy mà đòi lấy đi một nửa lợi ích? Hai thành được rồi?

Chương 734. Bên trái nhào, bên phải giết

Nhan Hùng gãi gãi má, rõ ràng không đồng ý với hai thành mà Doãn Quốc Đào đề xuất:

- Ta cũng có thể giúp tìm kẻ thế mạng, ai biết được là tên nhà giàu ngu ngốc nào bị giết, vạn nhất trong nhà chỉ có cô nhi quả phụ, không có gì là nền tảng, chỉ cần động động miệng là có thể kiếm được mấy vạn đồng tiền thưởng, dùng chút tâm tư thủ đoạn, nhiều hơn cũng không thành vấn đề, đúng không? Chúng ta chia năm năm, công bằng nhất.

Hai người ở Điểu Chủy Khẩu trong đêm tối, giống như đang làm ăn vậy, thảo luận về lợi ích sau khi vớt xác lên.

Kết quả cuối cùng của cuộc tranh luận giữa hai người là, khu vực Vịnh Đồng La được coi là địa bàn của Doãn Quốc Đào, mọi việc liên quan đến vụ án đều do Doãn Quốc Đào phụ trách. Về khoản chi phí cần thiết để tìm người thế mạng kiêm đóng vai Đại Long Phụng, Nhan Hùng sẽ đóng góp hai phần. Nếu gia đình nạn nhân đưa thêm tiền thưởng để thúc đẩy phá án, khoản tiền thưởng này sẽ được chia theo tỷ lệ ba bảy. Nếu cấp trên quỷ lão có khen thưởng, Doãn Quốc Đào và Nhan Hùng sẽ chia đều công lao.

- Vinh ca, Thủy ca, Đào ca và ta đã nói rõ với nhau rồi, vậy phiền hai người lặn xuống nước một lần nữa, đưa thi thể lên. Yên tâm, tiền thưởng sẽ không thiếu phần của các ngươi đâu.

Sau khi tranh luận xong với Doãn Quốc Đào và đạt được đủ lợi ích, Nhan Hùng mới lên tiếng dặn dò hai lão thủy quỷ

của Phúc Nghĩa Hưng.

Dưới ánh mắt của Doãn Quốc Đào, Nhan Hùng và những người khác, hai người cởi bỏ quần áo ướt sũng, rồi lại nhảy xuống nước.

…

"Hự" một tiếng, Lâm Hiếu Hòa giật mình tỉnh giấc, toàn thân đẫm mồ hôi ngồi bật dậy, mắt mở to, thở hổn hển.

Bên cạnh, vợ hắn là Lư Diễm Quần cũng bị động tác của hắn đánh thức, mắt còn ngái ngủ, đưa tay bật đèn đầu giường, ôm chăn ngồi dậy, nhẹ nhàng vỗ về lưng Lâm Hiếu Hòa, tay kia cầm ly trà nguội đã chuẩn bị sẵn từ tối để phòng khi khát nước ban đêm, dịu dàng nói:

- Lại gặp ác mộng à? Đêm nay đã là lần thứ hai rồi.

Lâm Hiếu Hòa nhìn đồng hồ báo thức dưới ánh đèn, hai giờ hai mươi phút sáng, hắn mới ngủ được có ba tiếng đồng hồ.

Hắn thở dốc vài hơi, trấn tĩnh lại tâm trạng, nhận lấy ly trà nguội uống một ngụm:

- Phải, có lẽ dạo này có quá nhiều chuyện vụn vặt, chất lượng giấc ngủ hơi kém. Ngươi không cần lo cho ta, cứ nghỉ ngơi trước đi, ta đi vệ sinh rồi ra phòng khách hút điếu thuốc.

Nói xong, hắn mặc đồ ngủ xuống giường, bước ra khỏi phòng ngủ.

Ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, lấy thuốc lá Đăng Hỉ Lộ châm lửa, sắc mặt Lâm Hiếu Hòa có phần u ám. Hắn ngủ được ba tiếng đồng hồ, nhưng liên tiếp bị ác mộng đánh thức hai lần, một lần mơ thấy cha Lâm Hi Chấn mắng hắn bất hiếu, lần thứ hai là mơ thấy Lâm Hiếu Khang bị chìm dưới nước đột nhiên mở mắt.

Chuyện ma quỷ, Lâm Hiếu Hòa không tin, chỉ là việc hắn làm tạo ra sóng gió trong lòng thông qua giấc mơ mà thôi. Đừng nói là mơ, cho dù Lâm Hiếu Khang thật sự mở mắt xuất hiện trước mặt hắn, Lâm Hiếu Hòa cũng sẽ cho người trói hắn lại ném xuống biển.

Chỉ là lúc này vì giấc mơ này, Lâm Hiếu Hòa cảm thấy dường như mình vẫn còn một số sơ hở. Việc hắn xử lý Lâm Hiếu Khang không có vấn đề gì, điều khiến hắn cảm thấy có vấn đề là việc Lâm Hiếu Khang bị Tống Thiên Diệu phản bội quá nhanh chóng lần này.

Để Lâm Hiếu Khang bị lộ sớm như vậy, còn không bằng để hắn nhẫn nhịn sống sót, tiếp tục liên thủ với Tống Thiên Diệu, đợi đến thời khắc thực sự nguy cấp của nhà họ Lâm mới đột nhiên ra tay thì mới thật sự độc ác.

Tống Thiên Diệu phản bội trợ thủ trong nhà họ Lâm một cách dứt khoát như vậy, có phải muốn Lâm Hiếu Hòa cảm thấy việc Lâm Hiếu Khang nhảy ra quá đột ngột? Nhà họ Lâm còn có người khác có ý đồ riêng? Muốn hắn tiếp tục ra tay với những người anh em khác?

Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Kiệt, trong ba người này cho dù thật sự có người có ý đồ khác, Lâm Hiếu Hòa cũng không định điều tra tiếp. Một Lâm Hiếu Khang biến mất khỏi nhân gian hắn đã đủ để họ thu liễm những ý nghĩ không nên có, hơn nữa ba người anh em này, đầu óc, năng lực đều không thể sánh bằng Lâm Hiếu Khang, họ hẳn biết lúc này nên làm gì, không nên làm gì. Mà cho dù xử lý họ, cũng không thể dùng cách xử lý Lâm Hiếu Khang được.

Lâm Hiếu Tắc, hiện là bình phong của nhà họ Lâm, bất kể trung hay gian, lúc này đều cần hắn đứng ở phía trước, không thể động đến.

Lâm Hiếu Hiệp, rất được lòng trong đám công nhân lão thành của nhà họ Lâm, hơn nữa Lâm Hiếu Hiệp không có tham vọng. Nếu thật sự có ý đồ khác, khi cả nhà tị nạn ở Quảng Châu, các anh em khác đều tản mát khắp nơi, hắn là người duy nhất chủ sự nhà họ Lâm lúc đó, muốn gây chuyện dễ như trở bàn tay. Tuy nhiên khó nói sau chuyện ngũ thúc lục thúc, hắn có sinh lòng bất mãn hay không.

Lâm Hiếu Kiệt, phò mã của Cát gia thuộc Ngân hàng Đông Á, đang độ tuổi sung sức, trước đây vẫn chưa vội vàng tham gia vào công việc kinh doanh của Lâm gia, mà giúp đỡ gia đình cha vợ làm việc trong ngân hàng.

Khả năng lớn nhất lại là vị ngũ đệ này, tuy hiện tại có vẻ không quan tâm đến công việc kinh doanh của Lâm gia, nhưng nếu Lâm gia thực sự gặp rắc rối lớn, hắn dựa vào Ngân hàng Đông Á, chắc chắn là người có khả năng nhất trong thời gian ngắn nhất dựa vào thế lực tài chính của gia đình vợ để hoàn thành việc chiếm đoạt tổ chim.

Tống Thiên Diệu dứt khoát từ bỏ Lâm Hiếu Khang, phải chăng là vì đằng sau còn có Lâm Hiếu Kiệt liên quan đến hắn?

- Xì~

Lâm Hiếu Hòa suy nghĩ quá lâu, điếu thuốc kẹp trong tay đã cháy đến tận cùng, đột nhiên bị đầu thuốc làm bỏng ngón tay, làm rơi đầu thuốc xuống thảm, khi hắn vội vàng nhặt lên thì tấm thảm lông cừu đắt tiền đã bị đốt cháy một vết nhỏ. Khi ném đầu thuốc vào gạt tàn trên bàn trà, ánh mắt Lâm Hiếu Hòa tình cờ quét qua bộ cờ tướng bằng ngọc đặt ở tầng dưới bàn trà, nhìn thấy bộ cờ đó, ánh mắt hắn chợt ngưng lại, cuối cùng đã biết nỗi lo lắng trong lòng mình đến từ đâu.

Chương 735. Xin lỗi (1)

Tống Thiên Diệu tuy đã bày trận thế trên thị trường chứng khoán, nhưng lại không vội vàng ra tay, ngược lại chỉ tạo thế, từ việc hẹn gặp tổng giám đốc Jardine Matheson đưa ra mức giá 16 triệu để mua lại cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp, đến việc đẩy giá lên rồi đè giá xuống, những thủ đoạn này chỉ nhằm tăng áp lực lên Lâm gia, chứ không phải vội vàng đối đầu với Lâm gia.

Hắn chắc chắn đang gây áp lực cho Lâm gia đồng thời lên kế hoạch cho những nước cờ khác, khi đó sẽ tấn công đồng thời hai mặt.

Trong chiến thuật cờ tướng gọi là song mã ẩm tuyền!

Tấn công vòng quanh, tả xông hữu đột! Xông minh đánh ám, xoay vòng liên hoàn!

Nhìn hiện tại, thủ đoạn trên thị trường chứng khoán chỉ là tả xông của Tống Thiên Diệu, còn hữu đột thực sự của đối phương lại nằm ngoài thị trường chứng khoán!

Ngoài thị trường chứng khoán ra, sơ hở đầu tiên mà Lâm Hiếu Hòa có thể nghĩ đến của Lâm gia là mẹ con Lâm Dư Tĩnh.

Bất kể Lâm Dư Tĩnh có phải là quân cờ mà Tống Thiên Diệu muốn đặt hay không, Lâm Hiếu Hòa đều chuẩn bị chặn nước cờ này trước. Nghĩ đến đây, hắn mở miệng nói với người tài xế kiêm vệ sĩ đang ngồi ngủ gật trên chiếc ghế nhỏ ở góc phòng, người này đã đi ra từ một phòng ngủ nhỏ khi hắn bước vào phòng khách:

- Nhuận Sinh, giúp ta thông báo cho luật sư Trần, bảo hắn đến đây gặp ta ngay, ta có vài việc cần giao cho hắn làm.

Vừa dứt lời! Chưa kịp đợi tài xế mở miệng đáp ứng.

- Reng reng reng!

Một hồi chuông điện thoại đột nhiên vang lên trong phòng khách yên tĩnh!

Khiến Lâm Hiếu Hòa không tự chủ được mà rùng mình!

…

Tại biệt thự Cát Phong Viên trên đỉnh núi Cô Phụ.

Lâm Hiếu Tắc cùng với Cát Đông Phổ vừa dùng bữa tối xong, cùng với con trai thứ ba của Cát Đông Phổ là Cát Duyệt Cường - hiện đã là đại luật sư nổi tiếng ở Hồng Kông, nghị viên Lập pháp viện, con gái lớn của Cát Đông Phổ là Cát Tuyết Hiền - giám đốc Ngân hàng Đông Á, và con rể lớn Phương Bỉnh Phân đang cùng nhau dạo bước thong thả trong vườn hoa. Đứng trong vườn hoa của Cát gia, nhìn ra xa là cảnh đêm hoa lệ của Hồng Kông.

Những vị đại lão từng sáng lập Ngân hàng Đông Á, một lòng muốn bám rễ ở Hồng Kông để đối kháng với các ngân hàng nước ngoài như Lê Thời Bằng, Phương Bình Sơn, Hoàng Nhuận Đường, Chu Thọ Thành đều đã qua đời nhiều năm. Hiện tại Cát Đông Phổ - người nắm quyền sinh sát của Đông Á cũng đã là một lão già tóc bạc 68 tuổi, lúc này chống một cây gậy, chậm rãi đi về phía trước, đang lắng nghe con trai Cát Duyệt Cường và Lâm Hiếu Tắc cười đùa kể chuyện thú vị ngày xưa của Cát gia.

Cát Duyệt Cường đang kể chuyện thời thơ ấu của mình, khi đó Cát gia vẫn chưa hợp tác với Lê gia, Phương gia để thành lập Ngân hàng Đông Á. Lúc đó Cát Đông Phổ tự mình thành lập Đức Tín ngân hiệu, cả nhà hơn 30 người đều rất vui mừng,

bởi vì lúc đó ngoài 14 người con và vợ lẽ ra, Cát Đông Phổ còn phải phụng dưỡng bà nội, dì, thậm chí cả 8-9 đứa con của anh trai, nguồn sống duy nhất của cả nhà chỉ là thu nhập của Cát Đông Phổ. Kết quả là dù nhà mở ngân hiệu nhưng Cát gia lại sống rất thanh bạch, còn không bằng những gia đình làm công ở bên ngoài.

Mỗi ngày Cát Đông Phổ về nhà đều có vẻ rất mệt mỏi, và khi gia đình hỏi thăm về công việc kinh doanh, hắn chỉ thở dài thườn thượt, vì vậy mọi người đều cảm thấy ngân hàng có lẽ sẽ không tồn tại được lâu, rất có thể Cát Đông Phổ sẽ phải đi làm mại bản cho bọn quỷ tây.

Hiện tại Cát Duyệt Cường đang nói với Lâm Hiếu Tắc rằng lúc đó trong túi không có tiền tiêu vặt, khoản chi tiêu xa xỉ nhất là đến quán mì ở góc phố ăn một bát mì chay, khiến các bạn học xung quanh đều ngạc nhiên hỏi hắn, cha ngươi không phải là ông chủ ngân hàng sao? Tại sao ngươi không cùng mọi người đi ăn đồ Tây?

Đợi đến khi người nhà, người ngoài và thậm chí tất cả mọi người đều tin rằng ngân hàng Đức Tín của Cát Đông Phổ không kiếm được tiền, Cát Đông Phổ đột nhiên lấy ra hàng chục vạn đô la Hồng Kông, cùng với Lê Thạch Bằng, Phương Bình Sơn và những người khác thành lập Ngân hàng Đông Á. Cát Duyệt Cường và anh chị em từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn đồ Tây, đến lúc đó mới biết, hóa ra cha mình không phải là không có tiền, chỉ là họ luôn nghĩ rằng cha không có tiền mà thôi.

- Sau khi Ngân hàng Đông Á khai trương, cha không thể giả nghèo cả ngày được nữa, cho chúng ta ít tiền tiêu vặt, ta mới lần đầu tiên cùng mấy người anh em chạy đến nhà hàng Tây, ăn một miếng bò bít tết to, lại ăn thêm ba miếng bánh mì,

vừa ăn vừa nghĩ, mình phải ăn hết tất cả những món thịt mà những năm qua chưa được ăn.

Cát Duyệt Khánh cảm thán một câu với nụ cười.

Phương Bỉnh Phân ở phía sau cười nhẹ:

- Nếu biết lúc đó ngươi khổ sở như vậy, ta đã mời ngươi ăn bào ngư rồi.

Hắn là con rể của Cát Đông Phổ, cũng là con trai của Phương Bình Sơn - một trong chín đại lão của Đông Á. Mặc dù Ngân hàng Đông Á được thành lập bởi sự liên kết của các nhà Phương, Lê, Cát, Hoàng, Chu và những gia tộc khác, nhưng mỗi thương gia đều có ngành nghề riêng của mình, chỉ có Cát Đông Phổ xuất thân từ gia đình ngân hàng, thông thạo nhất về nghiệp vụ ngân hàng, nên đảm nhận chức vụ tổng giám đốc Ngân hàng Đông Á để quản lý kinh doanh ngân hàng.

Khi Ngân hàng Đông Á xây dựng mạng lưới thương mại toàn cầu vào những năm 20, thậm chí trở thành ngân hàng phát hành tiền tệ ở Thượng Hải, rõ ràng là ngân hàng HSBC của người Trung Quốc. Trong bối cảnh triển vọng rực rỡ như vậy, hơn mười giám đốc của Ngân hàng Đông Á tự nhiên nảy sinh những ý nghĩ khác, trước đây khi góp vốn vào Đông Á chỉ nghĩ đến việc chia lợi nhuận, nhưng khi Ngân hàng Đông Á trở thành một con quái vật tài chính, tất cả đều có ý muốn tự mình điều khiển con quái vật này, vì vậy giữa các cấp cao trong Ngân hàng Đông Á đã xuất hiện những trào lưu ngầm chuẩn bị lập bè phái để cướp quyền.

Chương 736. Xin lỗi (2)

Trong tình huống này, hắn trở thành con rể của Cát Đông Phổ, hai nhà Cát gia và Phương gia kết thông gia, cùng với sự hợp tác của các giám đốc khác nghiêng về phía Cát gia và Phương gia, đã đuổi những kẻ muốn ép cung cướp ngôi, ổn định tình hình của Ngân hàng Đông Á.

Lúc này Phương Bỉnh Phân tuy chỉ mang danh nghĩa giám đốc Ngân hàng Đông Á, chưa tiếp quản công việc ngân hàng, nhưng không phải là công tử nhà giàu vô năng, ngược lại, khi Phương Bình Sơn qua đời, hắn mới 19 tuổi, năm đầu tiên tiếp quản công việc kinh doanh của gia tộc, đã tận dụng triệt để lợi thế có nguồn vốn hùng hậu từ Ngân hàng Đông Á, quét sạch ngành hải sản khô tươi ở Hồng Kông, 70% công việc kinh doanh trong ngành hải sản khô tươi Hồng Kông đều thuộc về hắn.

Công ty Triệu Phong của Phương gia năm đó có doanh số bán hàng 230 triệu đô la Hồng Kông, đứng đầu Hồng Kông. Phương Bỉnh Phân 19 tuổi đã được người ta gọi bằng những danh hiệu như Vua Hải sản, Vua Khô tươi, Vua Nấm hương.

Hiện nay, công việc kinh doanh của Phương gia còn trải rộng khắp các ngành nghề ở Hồng Kông như bất động sản, công thương, thương mại, vận tải, ngân hàng, bảo hiểm, truyền thông, thậm chí cả ẩm thực.

Tài sản của Lâm gia trong mắt người khác có lẽ là cự phú, nhưng so với Phương gia kín đáo, vẫn còn kém hơn không chỉ một bậc.

- Tắc à, chuyện nhà ngươi, ta đều đã biết, không bằng làm thế này, hiện nay giá cổ phiếu cao đến mức đáng sợ, để Đông Á đưa ra một trăm triệu đô la Hồng Kông cho ngươi vay cũng hơi khó khăn, thời gian gần đây nền kinh tế Hồng Kông trì trệ, hiệu quả của ngân hàng cũng không bằng ngày xưa, ta thấy không bằng để Kenny đứng ra, mua lại cổ phiếu trong tay Jardine Matheson, công việc kinh doanh của Kenny gần đây dồi dào tiền mặt, hơn nữa tình hình tốt, không thiếu tiền dùng, tên họ Tống trẻ tuổi kia dù đưa ra giá bao nhiêu, hắn cũng sẽ không bán, như vậy, vừa không cần Lâm gia phải đau đầu vì vay tiền, vừa không khiến Đông Á ở đây quá sức.

Cát Đông Phổ đi một vòng quanh vườn hoa nhà mình rồi nói với Lâm Hiếu Tắc bên cạnh.

Kenny là tên tiếng Anh của Phương Bỉnh Phân, con rể của hắn.

Lâm Hiếu Tắc cười lên, nói với Cát Đông Phổ:

- Đương nhiên không có vấn đề gì, giao cổ phiếu cho Kenny ta tự nhiên tin tưởng, nhưng mà…

Hắn nói được một nửa thì không nói tiếp nữa, Cát Đông Phổ đợi hai giây, không nghe Lâm Hiếu Tắc tiếp tục mở miệng, từ từ xoay người:

- Ta biết chuyện này cần bàn bạc kỹ với huynh đệ của ngươi, nhưng ngươi cũng đừng nghĩ rằng ta vừa nói như vậy, là chuẩn bị cuối cùng giao cổ phiếu trong tay Jardine Matheson cho A Kiệt, cuối cùng dẫn đến tình huống để hắn tranh gia sản nhà họ Lâm, ta chỉ là không muốn thấy nhà họ Lâm mạo hiểm, ta làm ăn ngân hàng, đã thấy nhiều thương nhân cuối cùng phá sản, tên họ Tống trẻ tuổi kia mạo hiểm tích tuyết lăn cầu, cũng muốn chờ nhà họ Lâm đi theo nước cờ của hắn, nhưng hắn khác với nhà họ Lâm, hắn mạo hiểm thua lỗ cũng chỉ có một mình hắn thân bại danh liệt, nhưng quy mô

sản nghiệp của nhà họ Lâm lớn hơn hắn nhiều, nếu một mực bị đối phương dắt mũi, cũng mạo hiểm cầu tồn, trong quá trình dễ xảy ra sơ suất, tên trẻ tuổi kia không đáng giá, nhưng nhà họ Lâm thì khác, nếu có cơ hội, rất nhiều kẻ có ý đồ sẽ thừa cơ xâm nhập.

Có lẽ là do tuổi già, nói một hơi nhiều lời như vậy, vị đầu lĩnh ngành ngân hàng người Hoa tóc bạc phơ này thở hổn hển hai cái, chống gậy nói:

- Ta làm ăn ngân hàng cả đời, nên ta biết, đôi khi ngân hàng ăn thịt người, còn tàn nhẫn hơn cả dã thú, đừng để cơ hội cho nó.

- A thúc, đa tạ ngươi chỉ dạy.

Lâm Hiếu Tắc thành khẩn cảm ơn Cát Đông Phổ.

Lời lão nhân nói trong tai Lâm Hiếu Tắc, rất thẳng thắn, nhưng đáng để hắn suy ngẫm sâu xa, thẳng thắn nói với hắn, muốn ngân hàng Đông Á cho vay tiền không khả thi lắm, nhưng có thể để con rể Phương Bỉnh Phân đứng ra mua lại cổ phiếu trong tay Nghĩa Hòa, đương nhiên, cũng không phải không tồn tại rủi ro, rủi ro chính là lô cổ phiếu này đến lúc đó rất có thể sẽ giao cho tay Lâm Hiếu Kiệt, con rể thứ bảy của ông ta, có lẽ nhiều năm sau, tân gia chủ nhà họ Lâm sẽ là Lâm Hiếu Kiệt được họ Cát ủng hộ, nhưng như vậy vẫn an toàn hơn việc sản nghiệp nhà họ Lâm bị thế chấp cho ngân hàng.

- Ta về bàn bạc với mọi người một chút, chắc không có vấn đề gì.

Lâm Hiếu Tắc cúi đầu suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nhìn về phía Cát Đông Phổ và Phương Bỉnh Phân đứng phía sau:

- Đến lúc đó phải phiền Kenny ngươi rồi.

Phương Bỉnh Phân nở nụ cười với Lâm Hiếu Tắc, ôn hòa nói:

- Sao lại phiền hà, ta đều xem trọng sự phát triển của nhà họ Lâm, huống hồ ta chỉ tạm thời giúp nắm giữ một thời gian mà thôi.

Không biết tại sao, Lâm Hiếu Tắc luôn cảm thấy trong nụ cười của Phương Bỉnh Phân ẩn chứa một số tâm tư khác.

…

Khi uống trà xong ở nhà họ Cát rồi đi ra đã là đêm khuya, tài xế lái xe theo đường núi xuống núi, Lâm Hiếu Tắc ngồi ở ghế sau xe hơi, nghĩ đến lời Cát Đông Phổ, cổ phiếu trong tay Phương Bỉnh Phân, quả thật an toàn hơn trong tay Jardine Matheson, ít nhất Phương Bỉnh Phân và Cát Đông Phổ sẽ không bán cổ phiếu cho Tống Thiên Diệu, dù sao còn có quan hệ hôn nhân để duy trì tình thân giữa các nhà, điều duy nhất cần cân nhắc là, lô cổ phiếu này cuối cùng thật sự được giao cho Lâm Hiếu Kiệt, đến lúc đó mấy huynh đệ nhà họ Lâm phải làm sao.

Ngay khi đi qua một khúc cua, đồng thời từ dưới núi có một chiếc xe đối diện đèn pha chói mắt đang chạy tới, dường như không phanh được, đầu xe đâm thẳng vào hông xe của Lâm Hiếu Tắc đang ngang qua khúc cua!

Xe của Lâm Hiếu Tắc bị đâm trực tiếp ra khỏi đường núi, lăn xuống sườn núi cao hơn chục mét!

Chương 737. Phải nhanh (1)

Sau khi xe lăn ba bốn vòng, mới rơi xuống đường núi bên dưới, phản ứng của tài xế đã rất nhanh, lập tức vật lộn bò ra khỏi xe với khuôn mặt đầy máu, loạng choạng chạy đến cửa sau xe, dùng tay kéo mở cửa xe đã biến dạng, kéo Lâm Hiếu Tắc đã bất tỉnh vì va chạm lăn lộn trên ghế sau ra ngoài, muốn kiểm tra thương tích của Lâm Hiếu Tắc.

Còn chiếc xe gây tai nạn kia, lúc này bình tĩnh quay đầu xe từ đường trên cao, chạy xuống núi, dường như không định để họ rời khỏi đây còn sống!

Tài xế ôm ngang Lâm Hiếu Tắc, không kịp quản xe nữa, lảo đảo chạy thẳng xuống sườn núi, tránh bị xe đối phương truy đuổi trên đường núi. Chủ tớ biến mất vào màn đêm.

Chiếc xe kia khi đi qua xe của Lâm Hiếu Tắc thì giảm tốc độ, cửa sổ sau hé mở một khe nhỏ, đôi mắt bên trong nhìn chiếc xe bị hư hỏng biến dạng, giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Xin lỗi.

…

Khi Lâm Hiếu Hòa nhận được điện thoại vội vã chạy đến bệnh viện Đông Hoa, Lâm Hiếu Tắc đã được đưa vào phòng bệnh, đang chìm vào giấc ngủ sâu nhờ tác dụng của thuốc gây mê.

Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Kiệt, Lâm Hiếu Sâm đều đã đến phòng bệnh trước Lâm Hiếu Hòa. Thấy Lâm Hiếu Hòa bước vào, không đợi hắn mở miệng hỏi, Lâm Hiếu Hiệp đột nhiên xông lên túm lấy cổ áo Lâm Hiếu Hòa!

Liêu Kính Huyền và tài xế đi cùng Lâm Hiếu Hòa đều bị để lại bên ngoài. Lúc này Lâm Hiếu Hòa không kịp đề phòng, bị Lâm Hiếu Hiệp túm lấy kéo thẳng đến bên giường Lâm Hiếu Tắc. Lâm Hiếu Hiệp gầm gừ:

- Ngươi nhìn cho kỹ đi! Nhìn cho rõ đi! Tại sao đại ca lại thành ra nông nỗi này!

Lâm Hiếu Kiệt và Lâm Hiếu Sâm bên cạnh vội vàng kéo hai người ra. Lâm Hiếu Hiệp vẫn còn trừng mắt nhìn Lâm Hiếu Hòa đầy giận dữ. Lâm Hiếu Hòa chỉnh lại cà vạt và cổ áo sơ mi bị kéo xộc xệch, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Lâm Hiếu Tắc đang chìm vào giấc ngủ trên giường bệnh, nhưng nét mặt vẫn còn một chút đau đớn.

- Nếu không phải ngươi muốn giải quyết Tống Thiên Diệu ở Ma Cao, đối phương làm sao nghĩ ra cách này để hại đại ca!

Lâm Hiếu Hiệp thấy Lâm Hiếu Hòa vẫn không biểu cảm, không hề hối lỗi, càng thêm tức giận, giọng điệu cáu kỉnh mắng:

- Ngươi còn là người không? Đại ca đã thành ra thế này rồi, ngươi vẫn còn giữ cái vẻ quan cách đó sao?

Lâm Hiếu Hòa không nói gì, Lâm Hiếu Sâm cũng không lên tiếng. Chỉ có Lâm Hiếu Kiệt đứng bên cạnh thấy Lâm Hiếu Hiệp có vẻ muốn lật mặt động thủ với Lâm Hiếu Hòa, đột nhiên mở miệng nói một câu:

- Nhị ca, ngươi vốn điềm tĩnh, khi cha qua đời còn không phản ứng dữ dội như tối nay, bình tĩnh lại đi, bớt nóng giận.

Câu nói này nghe có vẻ như khuyên nhủ, nhưng lọt vào tai ba người khác trong phòng lại có ý nghĩa khác, và phản ứng cũng khác nhau.

Lâm Hiếu Sâm đầu óc phản ứng chậm hơn, lập tức nhìn về phía Lâm Hiếu Hiệp, ánh mắt nghi hoặc. Còn Lâm Hiếu Hòa

thì lập tức liếc nhìn Lâm Hiếu Kiệt một cách kín đáo, sau đó lại đưa mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hiếu Tắc trên giường bệnh.

Lâm Hiếu Hiệp thì giật mình, không thể tin nổi nhìn ngũ đệ Lâm Hiếu Kiệt bên cạnh, rồi lại nhìn Lâm Hiếu Hòa, Lâm Hiếu Sâm, trên mặt lộ rõ vẻ tức giận không kìm nén được!

- Bốp! một tiếng, Lâm Hiếu Hiệp tát Lâm Hiếu Kiệt một cái thật mạnh!

- Tưởng ngươi làm rể nhà họ Cát thì ta không dám dạy dỗ ngươi nữa chắc! Câu nói đó của ngươi rõ ràng là nói ta giả vờ vô tội rồi lại vu oan cho người khác! Nói hay lắm!

Lâm Hiếu Kiệt bị Lâm Hiếu Hiệp đột ngột tát một cái đến choáng váng, ngơ ngác ôm mặt không biết phải làm sao. Lâm Hiếu Sâm vội vàng bước tới kéo Lâm Hiếu Kiệt ra sau lưng, nói với Lâm Hiếu Hiệp:

- Nhị ca, A Kiệt cũng vô tình thôi, hắn chỉ muốn khuyên ngươi đừng nóng giận quá.

Lâm Hiếu Hiệp đi vòng quanh phòng bệnh hai vòng, đột nhiên đấm mạnh một cú vào tường, quay đầu lại nhìn Lâm Hiếu Sâm bằng ánh mắt hung dữ nói:

- Câu nói vừa rồi của hắn rõ ràng là nghi ngờ ta hại đại ca? Nghi ngờ ta hại nhà họ Lâm? Còn khuyên ta đừng nóng giận? Nếu ta thật sự muốn gây chuyện, việc đầu tiên ta sẽ làm là đâm chết ngươi và A Hòa! Sẽ không đợi đến hôm nay để các ngươi nghi ngờ ta! Ngay từ lúc ở Quảng Châu ta đã có thể thừa cơ các ngươi không có mặt ra tay đuổi hết những người anh em khác rồi!

Sau khi Lâm Hiếu Hiệp nói xong câu đó, căn phòng chìm vào im lặng. Cả bốn người đều không nói gì, chỉ có tiếng thở nặng nề.

- Hừ… khụ… Thăm bệnh mà các ngươi thành ra thế này, thật là… ôi…

Trên giường bệnh, không biết từ lúc nào Lâm Hiếu Tắc đã hé mở mắt, giọng nói yếu ớt cười khổ, phá vỡ sự im lặng trong phòng.

- Đại ca!

- Đại ca!

Bốn người trong phòng vội vàng vây quanh giường bệnh, nhìn về phía Lâm Hiếu Tắc đã tỉnh lại. Lâm Hiếu Hiệp cúi đầu, có vẻ hối lỗi vì những lời mình vừa nói đã bị Lâm Hiếu Tắc nghe thấy:

- Đại ca, huynh đã nghe thấy hết rồi sao?

- To như vậy… ta nghĩ muốn không nghe thấy cũng khó.

Lâm Hiếu Tắc nhìn bốn người trước giường:

- Lời của A Kiệt là vô tâm, hắn khuyên ngươi bớt nóng giận, ngươi làm anh cả, không nên động thủ làm người khác bị thương, lại nói những lời khó nghe như vậy làm tổn thương tình cảm…

Thương tích của Lâm Hiếu Tắc không nặng, va chạm và xe lật xuống dốc khiến xương cánh tay trái của hắn bị nứt, đầu bị rách một vết máu, gãy hai xương sườn. Khi được đưa vào bệnh viện trông rất đáng sợ, nhưng tính mạng không nguy hiểm, thậm chí khi nhập viện hắn đã tỉnh lại, đặc biệt dặn dò tài xế và bác sĩ, đợi khi hắn được nắn xương và băng bó xong mới thông báo cho mấy người em, tránh để họ nhìn thấy bộ dạng đầy máu me của mình mà lo lắng sợ hãi.

Lúc này thuốc gây mê đã hết tác dụng, cơn đau từ vài chỗ bị thương khiến hắn tỉnh giấc từ cơn mê man. Khi tỉnh lại, chưa kịp mở mắt nặng trĩu, hắn đã nghe thấy tiếng cãi vã của

mấy người. Lâm Hiếu Tắc vẫn nhắm mắt, đợi khi thuốc mê giảm bớt tác dụng, cố gắng lý giải cuộc đối thoại của mấy người, rồi mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng.

Chương 738. Phải nhanh (2)

- Ta…

Lâm Hiếu Hiệp há hốc miệng, không ngờ câu đầu tiên của đại ca lại là nói hắn làm sai, không nên đánh Lâm Hiếu Kiệt, nhất thời không biết nói sao.

Câu thứ hai của Lâm Hiếu Tắc là nhìn về phía Lâm Hiếu Hòa:

- A Hòa, ta gặp tai nạn, nhà họ Lâm không thể loạn, A Sâm tuổi vẫn còn trẻ, chuyện nhà cửa và làm ăn…

- Ta biết rồi, thời gian này ta sẽ tạm thay đại ca quản lý.

Lâm Hiếu Hòa không đợi Lâm Hiếu Tắc nói hết đã nhận lời.

Lâm Hiếu Tắc khẽ gật đầu:

- Ba người các ngươi ra ngoài trước, lát nữa vào lại, thời gian này A Hòa phụ trách, nên ta muốn nói riêng với A Hòa vài câu, có vài việc cần dặn dò hắn đặc biệt.

Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Sâm, Lâm Hiếu Kiệt ba người rời khỏi phòng bệnh. Lâm Hiếu Tắc nằm trên giường bệnh, dùng tay phải còn cử động được chạm nhẹ vào mép giường, Lâm Hiếu Hòa hiểu ý ngồi lại gần, nhìn chăm chú vào Lâm Hiếu Tắc.

- Chuyện ta gặp nạn này, đừng nói với mẹ và họ, tránh để họ lo lắng. Họ tuổi đã cao, nghe chuyện này rất dễ xúc động, cứ nói với họ là ta đi Đài Loan bàn chuyện làm ăn nước ngọt.

Lâm Hiếu Tắc đảo mắt, nhưng không phải vì có ý đồ gì, hắn giống như muốn thông qua việc đảo mắt để kích thích tư duy của mình, chống lại tác dụng của thuốc mê.

Lâm Hiếu Hòa khẽ nói:

- Ta biết rồi, đại ca.

- Lời của A Kiệt dù có ý hay vô ý, cũng đừng truy cứu. Tối nay ta đến nhà họ Cát, gặp Cát Đông Phổ, Phương Bỉnh Phân, Cát Duyệt Cường…

Giọng Lâm Hiếu Tắc nghe có vẻ yếu ớt, hơi suy nhược, nói rất chậm, gần như từng chữ một:

- Rất có thể nhà họ Cát hoặc Phương Bỉnh Phân có ý đồ nóng vội, A Kiệt bị họ ảnh hưởng, nghe họ nói những lời mê hoặc, mới có biểu hiện hấp tấp và nóng vội như vậy. Cát Đông Phổ không có ý giấu ta, lời hắn nói rất rõ ràng, muốn ngân hàng Đông Á giúp đỡ, hắn chuẩn bị để A Kiệt chia một phần trong nhà họ Lâm, nên chưa đến lúc cuối cùng, đừng để nhà họ Cát giúp đỡ, đừng cho A Kiệt hy vọng, nhà họ Lâm không thể loạn.

Nhà họ Lâm không thể loạn, Lâm Hiếu Hòa nắm chặt tay Lâm Hiếu Tắc, gật đầu mạnh mẽ:

- Ta biết rồi, nhà họ Lâm sẽ không loạn đâu, ta sẽ để mắt đến A Kiệt và ngân hàng Đông Á.

Nói xong, hắn định buông tay ra, nhưng Lâm Hiếu Tắc lại nắm chặt lấy tay hắn, nhìn chăm chú vào Lâm Hiếu Hòa, ánh mắt khá phức tạp.

Lâm Hiếu Hòa mím môi, nói giọng hơi khàn:

- Đại ca, không phải ta, ta làm việc có hơi quá đáng, nhưng vẫn biết mức độ.

Lâm Hiếu Tắc buông tay đối phương ra, từ từ nhắm mắt lại trên giường bệnh:

- Nhanh chóng giải quyết dứt khoát, lấy lại cổ phiếu, cắt đứt ý đồ của tất cả mọi người đi. Nếu không, hôm nay là ta, không biết khi nào sẽ đến lượt ngươi. A Hòa, ngươi phải cẩn thận, nhất định phải nhanh, phải nhanh…

…

- Angie, học trò thân yêu của ta.

Juliana Abe và Angie Perlis ngồi trong quầy bar nhỏ của căn phòng suite, mở một chai rượu Ý sủi bọt để trò chuyện sau bữa tối. Juliana Abe khi đã cởi bỏ vẻ nghiêm nghị cứng nhắc trông giống như một bà lão hiền hòa, vừa lắc lắc chiếc ly pha lê trong tay vừa nói với Angie Perlis:

- Mấy ngày nay tuy ta chưa trò chuyện gì nhiều với bạn trai người Trung Quốc của ngươi, nhưng ta có thể cảm nhận được rằng, dường như hắn yêu thích lợi ích hơn ngươi rất nhiều.

Angie Perlis nhẹ nhàng đẩy hũ đường trên quầy bar về phía vị đạo sư, rồi vén một lọn tóc, mỉm cười nói:

- Ta không nghĩ vậy, nếu hắn không yêu ta, chỉ yêu thích tiền bạc, thì hắn đã không yên tâm giao toàn bộ tài sản vào tay ta như vậy. Nếu bây giờ ta quay về Anh, hắn sẽ trở thành kẻ cùng đinh mất.

- Điều này có liên quan gì đến những gì ta vừa nói không?

Juliana Abe hơi nhíu mày:

- Ta không nghĩ việc ngươi giúp hắn giữ tài sản đồng nghĩa với việc hắn yêu ngươi. Hắn chỉ đang dùng tình yêu của ngươi dành cho hắn để phản hồi lại một thông điệp rằng hắn tin tưởng ngươi. Tất nhiên đây chỉ là thói quen xấu của ta với tư cách một luật sư, ta không ngần ngại nghĩ xấu về mọi người,

kể cả bản thân mình. Ta không có ý định chia rẽ hai đứa, chỉ là hiện tại ta chưa cảm nhận được tình yêu của hắn dành cho ngươi mà thôi.

Nụ cười trên gương mặt Angie Perlis tràn đầy tự tin:

- Ta có thể cảm nhận được sự ghét bỏ hay một số ác cảm của ngươi đối với hắn. Ta biết hiện tại hắn, trong mắt người khác, có lẽ là kẻ đáng ghét thậm chí đáng sợ. Trên thương trường hắn giống như một con cá sấu tham lam và không bao giờ có thể được thỏa mãn, nhanh chóng tìm kiếm con mồi, nắm bắt thời cơ, rồi tấn công nhanh chóng, hung dữ tàn bạo, làm mạnh bản thân, rồi lại tìm kiếm con mồi tiếp theo.

- Ta biết tất cả những điều này, nhưng đó không phải là điểm thu hút ta ở hắn. Có lẽ đặc điểm này của hắn sẽ thu hút những người phụ nữ tôn sùng vật chất và tiền bạc, nhưng nếu hắn chỉ như vậy, hắn sẽ không thu hút được ta, bởi vì có rất nhiều người Anh còn là những con cá sấu hung dữ hơn hắn. Nếu ta chỉ muốn lấy một ta thú dữ, có lẽ những người ở trong nước sẽ phù hợp hơn, đúng không?

- Ta đang chờ nghe đây, con gái.

Juliana Abe lắc lắc ly rượu trong tay, cười nói:

- Nhưng chỉ riêng những lời con vừa nhận xét về bạn trai mình, ta phải thừa nhận ngươi đã học được một số cách của ta rồi.

Angie Perlis lấy một viên kẹo sô-cô-la từ hũ đường đầy kẹo, vừa dùng những ngón tay trắng muốt bóc vỏ kẹo, vừa nói:

- Hắn rất cuồng nhiệt, nhưng cũng rất bình tĩnh, có khả năng tự chủ cực mạnh. Hắn là một tập hợp những mâu thuẫn, dù là trong cuộc sống hay công việc đều như vậy. Tuy ta học luật, nhưng vẫn luôn giúp hắn quản lý công việc kinh doanh, nên ta có thể lý tính và gần gũi để đánh giá cao hắn. Hắn

không bao giờ che giấu sự cuồng nhiệt đối với tiền bạc và quyền lực, nhưng đằng sau thái độ cuồng nhiệt là những thủ đoạn lạnh lùng.

Chương 739. Chính sách mới

- Nhiều người, kể cả ta, sẽ nói rằng hắn luôn đi trên dây. Hắn hoàn toàn có thể phát triển kinh doanh một cách ổn thỏa, nhưng hắn vẫn luôn làm theo ý mình. Ta không thể dự đoán được kế hoạch kinh doanh sau này của hắn, nhưng nhìn lại những thủ đoạn kinh doanh trước đây của hắn, bỏ qua những âm mưu lớn nhỏ, tóm lại chỉ đơn giản là một từ, tránh nóng tìm lạnh.

- Đây là một thuật ngữ kinh doanh rất dễ hiểu, tránh những việc kinh doanh mà mọi người đều nhìn nhận là có triển vọng, chọn can thiệp vào những việc kinh doanh mà không ai quan tâm. Rất nhiều doanh nhân đều có thể nói ra từ này, nhưng ta chỉ thấy một mình Tống, nhất quán trong kinh doanh, dù là tóc giả hay bất động sản hiện nay, đều như vậy.

- Bởi vì tuyệt đại đa số người không có khả năng tự chủ đủ mạnh, tầm nhìn không đủ xa, và không thể chống lại khao khát lợi nhuận khổng lồ từ những việc kinh doanh nóng trong lòng, nên sẽ quên mất từ này. Ta nhớ khi học đại học, ta đã nghe thầy giáo nói, con người là một loài thích xu hướng đám đông và sợ bị cô lập. Tránh nóng tìm lạnh, trái ngược với thói quen của con người. Nói cách khác, hắn rất cô đơn. Một người đàn ông xuất chúng và cô đơn, khó mà không khiến ta bị hắn thu hút phải không?

- Ta tò mò hơn về biểu hiện của hắn trong cuộc sống, chứ không phải trong kinh doanh. Ngươi và hắn không chỉ là đối tác làm ăn.

Juliana Abe hơi ngả người ra sau dựa vào lưng ghế, mỉm cười nhẹ nhàng:

- Ta thấy ngươi sắp coi gã bạn trai Trung Quốc của mình như một vị thần để sùng bái rồi.

- Trong cuộc sống, hắn dự định chỉ cưới một mình ta làm vợ, mặc dù hắn còn có hai người tình khác. Hắn đã nói với ta, có lẽ họ có thể mang thai, nhưng những đứa trẻ đó cùng với hai người phụ nữ kia chỉ được hưởng tài sản, không được thừa kế sản nghiệp của hắn. Hắn chưa kết hôn nhưng đã nghĩ đến mọi thứ trong tương lai, và quan trọng nhất là hắn đã sắp xếp tất cả mọi thứ dưới danh nghĩa của ta, tất cả đều do ta quyết định. Hắn rất chu đáo, cũng rất dịu dàng, nhưng đôi khi cũng rất thô bạo.

Angie Perlis đưa viên kẹo sô cô la vào miệng bằng đầu ngón tay, nhớ lại cảnh Tống Thiên Diệu và mình trên giường, nên nói thêm câu cuối cùng với người hướng dẫn của mình.

Juliana Abe nhẹ nhàng xoa xoa trán:

- Ngươi đấy, nói thật, sau khi nghe xong lời ngươi nói, ta tin rằng hắn chắc chắn sẽ kết hôn với ngươi, nhưng lại cảm thấy mục đích của hắn càng không đơn thuần chỉ vì tình yêu. Ngươi biết đấy, giới luật sư ở London là một vòng tròn rất nhỏ, trong một buổi tiệc rượu ta đã trò chuyện với luật sư David làm việc ở Bộ Thuộc địa Hải ngoại về một số chủ đề liên quan đến Hồng Kông.

- Lúc đó chúng ta chỉ muốn tán gẫu xem liệu cuộc chiến tranh Triều Tiên có ảnh hưởng gì đến Hồng Kông không, sau đó David nói với ta rằng, Bộ Thuộc địa Hải ngoại Anh và chính quyền Hồng Kông hiện đang chuẩn bị khởi động lại một chính sách nào đó đối với Hồng Kông từ trước Thế chiến I. Nói đơn giản, đó là chú ý bồi dưỡng một số người Hoa thuộc

tầng lớp thượng lưu mới có cảm tình thân thiện với Đế quốc Anh.

- Trong tình hình thế giới hiện nay, Anh không thể tiếp tục sử dụng phương thức cai trị thuộc địa truyền thống kiểu cũ để cai trị Hồng Kông, nhiều thuộc địa đã giành độc lập, vì vậy việc bồi dưỡng một số người Hoa mới thân Anh hoạt động trong giới thương mại và chính trị Hồng Kông là rất cần thiết, có tác dụng khác nhau trong việc củng cố sự cai trị của Anh ở Hồng Kông, có thể sử dụng ảnh hưởng của những người Hoa thuộc tầng lớp thượng lưu này để kiểm soát người Hoa tầng lớp dưới.

- Về mặt thương mại, cho họ một số chính sách kinh tế tự do để kiếm tiền, khiến mối quan hệ của họ với Anh trở nên gắn bó không thể tách rời, về mặt chính trị thì cho họ một số chức vụ hư vị để tô điểm địa vị. Ý ta là, có lẽ bạn trai của ngươi đã biết được tin tức này, một thương nhân trẻ người Trung Quốc thông thạo tiếng Anh, cưới vợ người Anh, nhiệt tâm với hoạt động từ thiện của Giáo hội Thánh công, quả thực phù hợp với tất cả các điều kiện.

Angie Perlis im lặng một lúc, khi ngẩng đầu lên vẫn mỉm cười, giọng điệu tự tin:

- Ta không biết hắn đang nghĩ gì, những chuyện đó quá khó, cứ để đàn ông lo nghĩ. Vừa rồi ngươi nói hắn không yêu ta, hắn chỉ tin tưởng ta, vậy bây giờ ta cũng có thể nói với ngươi rằng, ta chỉ cần nhớ một điều, ta yêu hắn, nên ta tin tưởng hắn. Ta là bạn gái của hắn, sau này sẽ trở thành vợ hắn, nếu thân phận của ta có thể giúp hắn phát triển tốt hơn thì cũng chẳng có gì không tốt cả. Thưa phu nhân, chúng ta hãy nói về việc di chúc không công chứng của người Trung Quốc có phù hợp với quy định pháp luật Anh hay không.

- Ngươi định chiếm dụng cả thời gian tán gẫu sau bữa tối của một bà già sao? Về điểm này, ngươi và gã nhóc Trung Quốc bận đến mức không thấy mặt kia quả thật rất xứng đôi, hơn nữa các ngươi cũng không định trả phí tư vấn cho ta.

Juliana Abe uống một ngụm rượu, đảo mắt, trông giống như một bà già hàng xóm đáng yêu.

Chương 740. Cuộc gọi (1)

Mãi đến khi trời sáng dần, Tống Thiên Diệu mới tìm được cơ hội ngủ một lát trong tòa soạn báo của Khang Lợi Tu ở Tây Doanh Bàn. Đến 9 giờ sáng, hắn đã lại vội vã dẫn theo Hoàng Lục đang ngáp ngắn ngáp dài bước vào chứng khoán Tài Đạt trong tòa nhà Thánh George, chuẩn bị tìm hiểu tin tức bên thị trường chứng khoán.

Vừa bước vào văn phòng, La Chuyển Khôn đã đưa cho hắn một tờ Hồng Kông Thời Báo:

- Tống tiên sinh, đây là quảng cáo mà Hi Chấn Địa Ốc đăng trên các tờ báo lớn hôm nay.

Tống Thiên Diệu cầm lấy xem qua, quảng cáo chiếm gần nửa trang, đại ý là hôm nay trong thành đồn đại Hi Chấn Trí Nghiệp sắp bị thâu tóm, hội đồng quản trị Hi Chấn Trí Nghiệp một lần nữa nghiêm túc nhắc nhở các cổ đông lớn nhỏ đã mua cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp, Hi Chấn Trí Nghiệp có tiềm lực hùng hậu, tự tin đảm bảo lợi ích của nhân viên và cổ đông hiện tại của Hi Chấn Trí Nghiệp, Hi Chấn Trí Nghiệp có uy tín xuất chúng hàng chục năm qua, nhiều năm liền cổ tức hàng năm tăng ổn định, hội đồng quản trị Hi Chấn Trí Nghiệp không có ý định bán công ty, kính mong các cổ đông Hi Chấn Trí Nghiệp đừng bị dụ bởi những lời hứa hẹn trên thị trường chứng khoán. Ngoài ra, Hi Chấn Trí Nghiệp sẽ sớm đưa ra kế hoạch mới có lợi cho cổ đông, mong các cổ đông chờ thông báo thêm.

Nhìn thấy quảng cáo này, Tống Thiên Diệu sững người, hoàn toàn không phải phong cách trước đây của nhà họ Lâm,

hắn cầm tờ báo nhìn về phía La Chuyển Khôn:

- Lão hòa thượng từ Anh quốc nói sao?

- Jonathan nói, trước đây nhà họ Lâm là đồ ngu, giờ đã có thể được khen là đần độn, ít nhất giờ đã biết khi không có tiền thì phải ra tay trước để giữ thế, hắn nói cứ để nhà họ Lâm yên ổn một tuần, hắn cũng vừa hay dùng Mậu Dịch Triệu Phong kiếm chút tiền tiêu.

La Chuyển Khôn mím môi, có vẻ buồn bực nói:

- Vốn giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp đang tăng, mọi người đều tranh nhau nắm giữ, rất ít người bán ra, nhà họ Lâm làm một nước này, không chỉ cổ dân, mà ngay cả mấy công ty chứng khoán Anh quốc vẫn luôn nắm giữ một lượng nhỏ cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp cũng thu tâm tư lại, chờ xem Hi Chấn Trí Nghiệp sẽ đưa ra kế hoạch gì, bước này nhà họ Lâm đi rất lợi hại, công thủ toàn diện.

Thấy vẻ mặt La Chuyển Khôn có chút thất vọng, Tống Thiên Diệu vỗ tờ báo trong tay vào ngực hắn:

- Mọi người đều làm ăn, không có lý do gì chúng ta thông minh, thì nhất định phải yêu cầu đối phương đóng vai ngốc.

- Jonathan đang gọi điện, ta giúp ngươi thông báo?

La Chuyển Khôn cầm lấy tờ báo nói.

- Thôi, ta không đi gặp hắn nữa, nói với Jonathan Gole, tiền chỉ có từng đó, nếu ta có nhiều tiền đến mức tiêu không hết, không cần hắn đến giúp đỡ, để hắn sắp xếp đi, nếu cần việc gì ngoài cổ phiếu và tiền mặt, gọi đến nhà máy hoặc khách sạn Doris.

Tống Thiên Diệu nói xong với La Chuyển Khôn, xoay người đi ra ngoài.

Hoàng Lục ngáp một cái thật to:

- Lão bản, vừa đến đây đã đi, đi đâu vậy?

- Đến khách sạn gọi vài cuộc điện thoại, rồi ngủ.

Tống Thiên Diệu lấy tay che miệng, cũng ngáp một cái nói.

Không cần đi gặp Jonathan Gole cũng đã biết lão già này định thuận nước đẩy thuyền, thực ra Tống Thiên Diệu hơi đau đầu, hắn không biết tin tức vụ gián điệp Malay trong tay còn có thể kéo dài bao lâu nữa, nhưng toàn bộ sự việc, những sắp xếp bố trí khác chỉ là món khai vị, đều chỉ để hỗ trợ cho ván cờ Jonathan Gole đang thao túng trên thị trường chứng khoán lúc này.

Nếu lúc này Tống Thiên Diệu có đủ tiền mặt trong tay, đương nhiên có thể không cần quan tâm đến Jonathan Gole, vấn đề là, hắn không có nhiều tiền như vậy, Lobo ủng hộ hắn không sai, nhưng Lobo không phải nhà từ thiện, bỏ tiền ra chống lưng cho Tống Thiên Diệu cũng phải chờ cơ hội, nếu Tống Thiên Diệu không làm tốt giai đoạn đầu, Lobo đương nhiên sẽ không liều lĩnh nhúng tay vào.

Bước vào thang máy, Tống Thiên Diệu nói với Hoàng Lục:

- Lát nữa đưa ta về khách sạn xong, ngươi đi gặp Nhan Hùng, dặn hắn cất Lâm Hiếu Khang vào tủ lạnh cho kỹ, gửi như xác không tên, chờ thông báo sau.

- Biết rồi.

Hoàng Lục đáp một tiếng.

Kết quả Tống Thiên Diệu vừa đến phòng thường ở ở khách sạn Doris, vừa rót cho mình ly nước, chưa kịp chủ động gọi điện, đã nhận được điện thoại từ Lâu Phượng Vân ở xưởng tóc giả:

- A Diệu, gọi đến chỗ La tiên sinh, hắn nói ngươi về khách sạn rồi, ta mới gọi lại, tên tiểu tử gọi là Lư Vinh Phương đó

giờ đang ở xưởng, hắn muốn gặp ngươi.

- Không phải đã để hắn kiếm được một khoản rồi sao, nói cho hắn nghe, làm người đừng tham lam quá, coi chừng căng bụng hại chết mình, ta giờ ngay cả ngươi cũng không có thời gian bầu bạn, đâu có thời gian để ý đến hắn, ta cũng đâu phải đồng tính luyến ái.

Tống Thiên Diệu cầm ống nghe nói không kiên nhẫn.

Hắn vừa dứt lời, có thể nghe thấy tiếng kêu bất mãn của Lư Vinh Phương bên cạnh Lâu Phượng Vân, rõ ràng tên này đang ở trong văn phòng nhìn Lâu Phượng Vân gọi điện cho hắn, mơ hồ nghe được lời Tống Thiên Diệu nói trong điện thoại.

Lâu Phượng Vân hạ thấp giọng nói:

- Hắn nói lần này muốn giới thiệu một nhà băng cho ngươi quen biết, lúc này cũng đã được hắn dẫn đến nhà máy, là…

- Không phải ta coi thường hắn, tên đó mà quen biết bạn bè nhà băng sao, anh trai hắn quen biết mấy người mở ngân hàng thì ta còn tin, bảo hắn cất bớt tâm tư đi, về tán gái ngực to là được rồi.

Tống Thiên Diệu không đợi Lâu Phượng Vân nói hết, trực tiếp ngáp một cái rồi nói.

Chương 741. Cuộc gọi (2)

- Có thể đưa điện thoại cho ta không, để ta nói với Tống tiên sinh một câu.

Một giọng nữ lạnh lùng vang lên bên cạnh Lâu Phượng Vân.

Sau đó ống nghe dường như được chuyển sang tay người phụ nữ này:

- Tống tiên sinh, xin chào, ta là Lư Nguyên Xuân từ Ngân hàng Quảng Ích Malaysia.

…

Bệnh viện Dưỡng Hòa, hai luật sư mặc vest đứng bên ngoài phòng bệnh bị Cửu Văn Long chặn lại, có hai người mặc thường phục và tài xế Hồ Nhuận Sinh của Lâm Hiếu đi cùng, giọng lạnh lùng nói:

- Tiên sinh, chúng tôi là luật sư hành nghề, muốn vào gặp Lâm Du Tĩnh nữ sĩ.

- Ngươi nói mình là luật sư thì là luật sư à? Ta nói ta là thống đốc Hồng Kông, chẳng lẽ thật sự là thống đốc Hồng Kông sao?

Cửu Văn Long dùng ngón út móc mũi, khinh thường nói:

- Có chuyện gì thì đứng đây nói với ta, Lâm nữ sĩ đang bệnh, sợ nhất là bị người khác quấy rầy.

- Chúng tôi có một tài liệu cần đưa tận tay và nhờ cô ấy xem qua rồi ký tên.

Một luật sư mặt không biểu cảm nói:

- Hơn nữa…

Cửu Văn Long bực bội khoát tay:

- Ta không quan tâm nhiều như vậy, tóm lại, hoặc là đưa tài liệu cho ta ở đây, hoặc là đi đi, dù sao muốn vào quấy rầy Lâm nữ sĩ là không thể.

- Tiên sinh, trông ngươi rất lạ mặt, nếu là người bên cạnh lục tiểu thư, sao trước đây ta chưa từng gặp ngươi?

Hồ Nhuận Sinh, tài xế của Lâm Hiếu Hòa đứng bên cạnh đánh giá Cửu Văn Long, nói một cách bình thản.

Câu nói này thực ra là nói cho hai người mặc thường phục bên cạnh nghe, hai người mặc thường phục im lặng bên cạnh chính là vì lo ngại Cửu Văn Long là người của nhà họ Lâm, bọn họ chỉ là vai vế nhỏ, không dám đắc tội bên nào cả. Hồ Nhuận Sinh nhờ họ đi cùng luật sư đến thăm bệnh nhân, bất quá là muốn giúp phe mình tăng thêm chút uy thế và nghiêm trọng, chứ không phải để họ đến giúp dính vào rắc rối của người nhà họ Lâm.

Nhưng khi nghe thấy gã thanh niên to lớn trước mặt không phải người nhà họ Lâm, hai người mặc thường phục lập tức có gan hơn. Hồ Nhuận Sinh là tài xế của Lâm Hiếu Hòa, đương nhiên quen thuộc người nhà họ Lâm, hắn mở miệng nói đối phương lạ mặt thì chắc chắn không sai, vì vậy hai người mặc thường phục chen lên phía trước luật sư, gần như đụng vào ngực Cửu Văn Long, tay đặt lên bao súng bên hông, mặt đầy nghiêm trọng quát:

- Đây là bệnh viện, ngươi tưởng là đường phố giang hồ à! Giấy tờ tùy thân đâu, lấy ra kiểm tra, không lấy ra được thì hai chúng ta sẽ đưa ngươi về nhà lấy, ta thấy bộ dạng ngươi rất giống tên cướp tiệm vàng ở Tây Hoàn mấy ngày trước trên lệnh truy nã.

Cái gọi là giấy tờ tùy thân, là một mẫu đơn viết tay do chính quyền thuộc địa Hồng Kông cấp cho người Trung Quốc ở Hồng Kông đăng ký sau khi nước Trung Quốc mới thành lập năm 1949 và thực hiện kiểm soát biên giới, chỉ có vài mục giới thiệu sơ sài như họ tên, năm sinh, địa chỉ, nghề nghiệp, có cũng như không, cực kỳ dễ làm giả, hơn nữa cũng không ai mang theo thứ giấy tờ này bên mình cả ngày, cảnh sát cũng hầu như không kiểm tra thứ này, tuy nhiên không kiểm tra không có nghĩa là không có quyền kiểm tra.

Hai người mặc thường phục dùng cớ kiểm tra giấy tờ tùy thân để đuổi Cửu Văn Long đi, vừa không có vẻ ỷ thế hiếp người, vừa phù hợp với thân phận cảnh sát.

- Nhan Hùng các ngươi có biết không? Hắn là huynh đệ của ta, đến đây gây sự, cẩn thận ta nói cho hắn biết, để hắn thu thập hai người các ngươi.

Cửu Văn Long đảo mắt, lấy Nhan Hùng ra làm chiêu bài để khuyên hai tên cảnh sát rút lui. Tống Thiên Diệu bảo hắn giúp canh chừng Lâm Dư Tĩnh, không phải là hoàn toàn không cho Lâm Dư Tĩnh tiếp xúc với người ngoài, chỉ là hiện giờ trong phòng bệnh có người đang nói chuyện với mẹ con Lâm Dư Tĩnh, đã dặn dò hắn không để người khác quấy rầy, ngay cả Hương tỷ cũng bị đuổi về nhà thay quần áo, huống chi là mấy kẻ lạ mặt này.

- Này anh bạn kia, đe dọa nhân viên cảnh sát là phạm pháp đấy.

Một luật sư nói với Cửu Văn Long bằng giọng nửa đùa nửa thật:

- Ta khuyên ngươi nên tránh ra, ta đã nói rất rõ rồi, chúng tôi là luật sư, đến đây muốn mời Lâm Dư Tĩnh ký một văn bản, phải gặp trực tiếp cô ấy, chúng ta không có ác ý, hơn nữa chúng ta đã hỏi thăm bệnh viện, hiện tại tinh thần của Lâm Dư

Tĩnh có thể tiếp khách, và luật pháp Hồng Kông quy định, không ai được cản trở luật sư gặp thân chủ, nhà họ Lâm là khách hàng của văn phòng luật sư Tân Phú chúng tôi, Lâm Dư Tĩnh cũng nằm trong đó.

Cửu Văn Long cảm thấy hơi đau đầu, hắn không sợ hai tên cảnh sát kia, nhưng hắn sợ hai luật sư, quỷ biết hai luật sư này có phải là nhân vật lớn không, vạn nhất đánh họ, có gây rắc rối cho Tống Thiên Diệu không, nhưng nếu không động thủ, hai tên thư sinh bại hoại này mở miệng là một tràng làm người ta bực bội, động một tí là luật pháp quy định, họ có quyền gì đó, luật Hồng Kông cho hai luật sư quyền lực, nhưng Tống Thiên Diệu không cho hắn Cửu Văn Long quyền đánh luật sư…

Đúng lúc Cửu Văn Long định ra tay bất ngờ, thưởng cho mỗi luật sư một quầng thâm không nặng không nhẹ, để họ xuống lầu băng bó rồi lát nữa quay lại, thì một giọng nam vang lên từ trong phòng bệnh:

- Thưa luật sư, ngươi nói sai rồi, luật pháp quy định, không ai hay tổ chức nào được cản trở luật sư gặp thân chủ của họ, nhưng luật sư cũng phải biết phép tắc, chẳng lẽ ngươi không biết cần phải hẹn trước với thân chủ sao? Ta là cố vấn pháp lý riêng của Lâm Dư Tĩnh, Kỷ Văn Minh, luật sư của văn phòng luật sư Lư Văn Cẩm. Văn bản ngươi nói đến, khi thân chủ của ta không muốn gặp ngươi, ta có quyền và nghĩa vụ thay mặt khách hàng tiếp nhận và xem xét, đồng thời ta có quyền yêu cầu các ngươi giải thích rõ bất kỳ thắc mắc nào của ta về văn bản, mời vào.

Chương 742. Đã có người nghĩ đến từ trước (1)

- Ý cậu là, bên cạnh A Tĩnh hiện giờ đã có luật sư?

Lâm Hiếu Hòa xoay xoay chiếc nhẫn cưới trên ngón tay, từ tốn hỏi Hồ Nhuận Sinh vừa quay về.

Hồ Nhuận Sinh cúi người:

- Là một luật sư nam, tuổi khoảng ba mươi mấy.

- Ồ? Tống Thiên Diệu nghĩ chu đáo thật, giúp em gái ta tìm một luật sư?

Lâm Hiếu Hòa nghe nói bên cạnh Lâm Dư Tĩnh đã có luật sư riêng, sắc mặt không hề thay đổi, mỉm cười nhạt:

- Vậy sao chỉ có cậu về? Luật sư Trần họ đâu?

Hồ Nhuận Sinh gãi đầu:

- Ở lại bệnh viện, luật sư của lục tiểu thư nói phải giải thích rõ từng câu trong văn bản, nên luật sư Trần ở lại giải thích, ta thấy dù sao luật sư cũng đã vào phòng bệnh rồi, ta cũng chẳng giúp được gì, nên vội vàng quay về trước.

- Không sao, cô ta ký hay không ký văn bản đó cũng không quan trọng, toàn là lời thừa, cô ta có luật sư là tốt nhất, khỏi phải lo cô ta không hiểu ý nghĩa ẩn chứa bên trong, cô ta không hiểu, Tống Thiên Diệu cũng sẽ hiểu, đợi hắn hiểu ra, sẽ từ bỏ ý định nhờ A Tĩnh giúp gây rối.

Lâm Hiếu Hòa vỗ vai Hồ Nhuận Sinh:

- Ngươi về đúng lúc lắm, lái xe, đưa tôi đến tòa nhà ngân hàng HSBC, tôi hẹn gặp ngài Morse, gặp xong còn phải đến ngân hàng Đông Á nữa.

Kỷ Văn Minh mất gần một tiếng đồng hồ để xem xét kỹ lưỡng từng điều khoản, từng dòng trong toàn bộ tài liệu. Sau đó, hắn mỉm cười một cách công thức với vị luật sư Trần đối diện và nói:

- Luật sư Trần, ta đã xem qua tài liệu này rồi. Tuy nhiên, thân chủ của ta không có ý định quay lại sinh sống tại ngôi nhà ở Nga Đầu Sơn nữa, nên cũng không cần phiền đến quyền sử dụng nhà của cô ấy. Sau khi Lâm nữ sĩ và con gái xuất viện, họ sẽ mua nhà ở riêng, không cần làm phiền nhà họ Lâm nữa. Cảm ơn.

Đối phương là luật sư, nên luật sư Trần do Lâm Hiếu Hòa cử đến có thái độ thận trọng hơn nhiều. Nghe thấy đối phương từ chối thẳng thừng, hắn cũng không nói thêm gì nữa.

Nếu đối phương không ký, thì cũng không cần để lại hợp đồng cho họ. Hắn thu dọn các tài liệu trên bàn vào cặp công văn rồi đứng dậy. Thậm chí hắn còn chẳng buồn ngoái nhìn cánh cửa phòng bệnh đóng kín bên trong, chỉ bắt tay Kỷ Văn Minh và nói:

- Được rồi, ta sẽ chuyển lại ý của Lâm Dư Tĩnh nữ sĩ cho Lâm tiên sinh.

Sau khi hai vị luật sư rời đi, Kỷ Văn Minh nhìn về phía Cửu Văn Long đang đứng ngoài cửa. Cửu Văn Long nói:

- Họ đã đi xa rồi, ngoài ta ra không còn ai ở ngoài này nữa.

Nghe Cửu Văn Long nói vậy, Kỷ Văn Minh mới gõ cửa phòng trong rồi đẩy cửa bước vào. Lúc này trong phòng, Angie Perlis đang trò chuyện nhỏ nhẹ với Lâm Dư Tĩnh. Lâm Dư Tĩnh không biết tiếng Anh, còn tiếng Quảng của Angie

Perlis hơi cứng nhắc, nên phải nhờ Phùng Duẫn Chi biết tiếng Anh giúp giải thích qua lại.

- Họ đã đi rồi.

Kỷ Văn Minh nói với ba người đang ngừng trò chuyện:

- Họ đến đây muốn Lâm nữ sĩ ký một văn bản, muốn ký một hợp đồng chính thức chuyển quyền sử dụng căn nhà nhỏ ở Nga Đầu Sơn cho Lâm nữ sĩ.

Angie Perlis nhìn về phía Kỷ Văn Minh, người đang đeo một cặp kính cao cấp với gọng vàng viền mép, tròng kính pha lê mài dũa, đeo một chiếc đồng hồ đeo tay Movado chấm tròn trên cổ tay, mặc một bộ vest cao cấp:

- Luật sư Kỷ, nội dung chính của hợp đồng có gì đặc biệt không?

- Thời gian quá gấp, nhưng may là nội dung không nhiều lắm, chỉ có bốn trang giấy. Tôi chỉ kịp ghi nhớ toàn bộ văn bản, chưa có thời gian nghiên cứu chi tiết biểu đạt của từng điều khoản.

Kỷ Văn Minh vừa nói vừa lấy cặp công văn của mình ra, rút từ trong đó một xấp giấy viết thư và bút máy:

- Bây giờ ta sẽ ra ghế sofa ở phòng khách viết lại nội dung hợp đồng.

Từ đầu đến cuối, giọng điệu của hắn ôn hòa, vẻ mặt bình tĩnh. Tuy giọng nói không lớn, nhưng lại khiến người khác cảm nhận được sự tự tin mạnh mẽ trong đó. Lúc này hắn mỉm cười với ba người rồi quay người ra phòng khách.

- Oa, ghi nhớ được cả bản hợp đồng nhanh như vậy sao? Nếu ta mà được như luật sư Kỷ thì tốt quá, chắc chắn mỗi lần học thuộc bài đều đứng nhất.

Phùng Duẫn Chi tuy không biết tại sao luật sư Kỷ lại phải ghi nhớ hợp đồng, nhưng nghe đối phương nói đã ghi nhớ hết, liền thốt lên đầy ngưỡng mộ.

Angie Perlis mỉm cười với Phùng Duẫn Chi:

- Đúng là rất giỏi, nhưng cũng không quá giỏi đâu. Thường xuyên rèn luyện khả năng ghi nhớ là có thể làm được. Luật sư nói về điều khoản pháp luật, không thể lúc nào cũng phải lật sách tham khảo, nên khả năng ghi nhớ của luật sư quả thật tốt hơn người bình thường một chút. Thực ra anh trai ngươi cũng có trí nhớ rất đáng kinh ngạc đấy.

- Anh Thiên Diệu ư?

Phùng Duẫn Chi chớp mắt:

- Ta không thấy Thiên Diệu ca giỏi như luật sư Kỷ. Hồi nhỏ ông nội bắt hắn học thuộc thơ Đường còn không nhanh bằng ta. Văn Văn nói với ta, Thiên Diệu ca có thể làm thư ký đều nhờ vào vận may và gan to, theo một ông chủ lớn là phất lên được.

Hắn vừa mới bắt đầu làm thư ký cho công ty Lợi Khang được một thời gian, đã ghi nhớ được hai nghìn ba trăm số điện thoại, có thể khi lão bản sai hắn gọi điện, không cần phải lật sổ điện thoại chậm chạp, mà có thể trực tiếp bấm số, hơn nữa không bao giờ bấm sai số. Angie Perlis mỉm cười nói với Phùng Duẫn Chi:

- Giang tỷ cách đây hai ngày cùng ta đến thăm ngươi, còn lợi hại hơn, hiện giờ cô ấy không cần sổ điện thoại nữa, bởi vì cô ấy đã thuộc lòng cả cuốn sổ, các cơ quan chính phủ ở Hồng Kông và Ma Cao, các công ty đã đăng ký, có lẽ có hơn bốn nghìn số liên lạc đối ngoại, hơn nữa mỗi tuần các chuyến bay ở sân bay Hồng Kông, lịch trình tàu khách ở bến cảng, cô ấy cũng nhớ rất rõ. Nghe xong những điều này, ngươi vẫn cho

rằng huynh đệ của ngươi làm thư ký là dựa vào vận khí sao? Thư ký đâu phải chỉ dựa vào vận khí tốt, có thể đi theo lão bản giàu có là có thể phát đạt.

Chương 743. Đã có người nghĩ đến từ trước (2)

Lâm Du Tĩnh vẫn mỉm cười lắng nghe Angie Perlis nói chuyện với con gái mình, cô đã biết thân phận của cô gái trẻ người Anh này, dù là Lâu Phượng Vân, Mạnh Uyển Thanh, hay thậm chí là Tề Vĩ Văn, thỉnh thoảng đều đến thăm cô, những người phụ nữ đó khi đến đều do Tống Thiên Diệu gọi điện thông báo trực tiếp, hơn nữa cũng không giới thiệu nhiều, chỉ riêng cô gái người Anh này, lần đầu tiên đến, Tống Thiên Diệu đích thân đi cùng, giới thiệu nghiêm túc với Lâm Du Tĩnh, đây là bạn gái của hắn.

Thực ra nhìn Angie Perlis trước mặt, Lâm Du Tĩnh luôn không nhịn được muốn cười, cô biết ông nội của Tống Thiên Diệu là Tống Thành Khê là người trong Hồng Môn, tuy nhiên cô không phân biệt được mối quan hệ giữa Hồng Môn, Nghĩa Hòa đoàn và các tổ chức khác, tóm lại đều là đuổi người ngoại tộc, phản Thanh phục Minh những thứ đó, chỉ nghĩ rằng Tống Thành Khê khi còn trẻ có lẽ còn muốn đuổi người phương Tây, đuổi nhà Thanh, không ngờ đến khi già, cháu trai của mình lại chuẩn bị cưới một cô gái nước ngoài làm vợ.

- Thím Lâm, chúng ta vẫn nói về chủ đề vừa rồi đi, trước khi thím xuất giá, hay nói cách khác là sau khi cha thím qua đời, thím có từng thấy di chúc mà cha thím để lại không?

- Ta biết là có, nhưng ta chưa từng thấy.

Lâm Du Tĩnh đang chìm trong suy tư nghe Angie Perlis hỏi, liền tỉnh táo lại.

Angie Perlis mở to đôi mắt đẹp, nghiêm túc nhìn về phía Lâm Du Tĩnh:

- Thím chưa từng thấy, nhưng sao thím biết có di chúc? Di chúc không phải nên được công bố trước mọi người sao?

Lâm Du Tĩnh cúi đầu thở dài, rồi ngẩng đầu lên nói với Angie Perlis:

- Lúc đó một cô gái nhỏ, làm sao có tư cách đi nghe những chuyện lớn như vậy, công bố hay không công bố, có liên quan gì chứ.

Hai ngày nay, Angie Perlis luôn đến trò chuyện cùng cô, chủ đề trò chuyện là vấn đề di chúc mà cha cô để lại khi qua đời năm xưa.

Tống Thiên Diệu tưởng rằng Lâm Hi Chấn qua đời đột ngột, chắc chắn không để lại di chúc, không ngờ Lâm Du Tĩnh lại khẳng định có di chúc, đại phu nhân nói là Lâm Hi Chấn đã lập di chúc từ sớm trước khi qua đời, để phòng bất trắc, chỉ là Lâm Du Tĩnh chưa từng thấy bản di chúc này.

Lâm Du Tĩnh là con gái của Lâm Hi Chấn, di chúc dù có để lại tài sản cho cô hay không, cô đều có quyền được biết, ngay cả con cái trực hệ cũng không được thông báo, Angie Perlis khẳng định bản di chúc này không có hiệu lực pháp lý, chỉ là cái gọi là di chúc trong xã hội gia tộc truyền thống Trung Quốc.

Vì vậy, Tống Thiên Diệu còn đặc biệt giới thiệu Juliana Abe và Angie Perlis cho Lư Văn Huệ quen biết, hy vọng Lư Văn Huệ cung cấp sự thuận tiện cho hai người ở Hồng Kông, tuy gia tộc họ Lư tạm thời không có ý định giúp Tống Thiên Diệu, nhưng cung cấp trợ giúp pháp lý cho tất cả mọi người là công việc bình thường của văn phòng luật sư, Lư Văn Huệ đã sắp xếp Kỷ Văn Minh cho Angie Perlis, Kỷ Văn Minh không

chỉ là luật sư hành nghề của văn phòng luật sư Lư Văn Cẩm, mà còn là cháu rể của Lư Văn Huệ, từ một số phương diện mà nói, Lư Văn Huệ đã giúp Tống Thiên Diệu một chút.

- Cô Perlis, hợp đồng đã viết xong, chữ viết hơi nguệch ngoạc. Khi đọc lại lần cuối, ta phát hiện ra một vấn đề. Nếu đúng như vậy, những rắc rối về di chúc mà chúng ta dự đoán có thể xảy ra đã được nhà họ Lâm nghĩ đến từ khi cô Lâm Dư Tĩnh kết hôn. Nếu ta nhớ không nhầm, lúc đó Lâm Hiếu Hòa đang làm luật sư hành nghề ở London, hắn đã bịt kín mọi lỗ hổng rồi.

Kỷ Văn Minh đang cầm bản hợp đồng vừa mới viết xong trên tay, đẩy cửa nói với Angie Perlis:

- Năm 1928, cô Lâm Dư Tĩnh đã không còn bất kỳ quan hệ gì với nhà họ Lâm nữa.

…

- Lão đại, có chuyện muốn nói với ngươi, để bọn họ đi nghỉ trước đi.

Nhan Hùng ngồi trong một vũ trường mới mở ở Vịnh Đồng La của Kim Nha Lôi, nói với Kim Nha Lôi đang ngồi vắt chân chữ ngũ, ngậm điếu thuốc, nằm dài trên một chiếc bàn trà.

Bây giờ là buổi sáng, trong vũ trường chưa có khách đến vui chơi, các vũ nữ cũng đang nghỉ ngơi, Kim Nha Lôi đang nghe sư gia tính toán doanh thu đêm qua.

Nhan Hùng vừa mở miệng, không đợi Kim Nha Lôi đồng ý, A Dược và A Vĩ đứng sau lưng hắn đã chuẩn bị đuổi người đi, Nhan Hùng quay đầu liếc nhìn hai người, vẫy tay:

- Các ngươi là hạng gì mà tùy tiện mở miệng làm mất mặt lão đại của ta? Cút xa ra.

Kim Nha Lôi buồn bực thở dài, cười khổ với Nhan Hùng:

- Thôi được rồi, sai một bước sai luôn, dù thuộc hạ của ngươi có trực tiếp mở miệng đuổi người, chẳng lẽ ta còn có thể dạy dỗ ngươi - một thám mục cao cấp của cảnh sát sao? Mấy người các ngươi, ra ngoài hút điếu thuốc đi.

Hắn vừa mở miệng, mấy tên thuộc hạ bên cạnh và sư gia đang tính toán đều lui ra ngoài hết. Kim Nha Lôi dựa vào ghế, hỏi Nhan Hùng:

- Chuyện gì?

- Ta muốn để anh em của lão Phúc đánh nhau với người của Hòa An Lạc vì tranh giành địa bàn trước, sau đó mượn cớ đó, lại đi kết hợp với bên ngoài cổng nhà máy nước ngọt, tìm cơ hội đánh nhau với công nhân tan ca của nhà máy nước ngọt, đánh càng dữ càng tốt.

Nhan Hùng nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Kim Nha Lôi hừ một tiếng, nhổ bọt xuống sàn nhà một cách thô lỗ, cười hắc hắc:

- A Hùng, đầu óc ngươi hỏng rồi à, muốn thăng chức gấp cũng phải suy nghĩ cho kỹ chứ. Tạm không nói đến chuyện tranh giành địa bàn, ngươi tưởng những công nhân nhà máy nước ngọt đó là công nhân bình thường dễ bắt nạt sao? Tất cả đều là người của Thủy phòng, đến đó gây sự chẳng khác nào khai chiến với Hòa An Lạc.

- Hai tự đầu khai chiến, lúc đó thương vong sẽ không phải con số nhỏ đâu. Ngay cả ta cũng biết nhà máy nước ngọt là việc làm ăn của Lâm Khi Thần nhà họ Lâm, Lâm Khi Thần năm xưa vẫn luôn là đại thủy quản đứng sau Hòa An Lạc. Hơn nữa Phúc Nghĩa Hưng là làm việc cho Chử tiên sinh, chuyện nhỏ tự đầu có thể giúp ngươi làm riêng, nhưng chuyện này, nếu không có Chử tiên sinh đích thân nói với ta, thì không cần bàn gì cả.

Chương 744. Rủi ro cao

Nhan Hùng hơi nhấc tay phải lên, ngón trỏ và ngón giữa ra hiệu một cái, A Vĩ đứng sau lưng lập tức lấy ra điếu thuốc Dunhill đưa cho Nhan Hùng, bật lửa cũng được châm sáng đưa đến trước mặt Nhan Hùng. Nhan Hùng châm thuốc hút một hơi, cúi đầu phả ra một làn khói, im lặng đúng nửa điếu thuốc mới ngẩng đầu lên nói với Kim Nha Lôi:

- Lão đại, việc trong bang hội của ngươi rất bận rộn, nếu thật sự chỉ là dạy dỗ mấy công nhân bình thường, ta đương nhiên sẽ không làm phiền ngươi. Ta không thể nói nhiều, ngươi không cần nói Chử Hiếu Tín hay Tống Thiên Diệu ra, ta chỉ hỏi ngươi, việc này bang hội có thể giúp một tay không?

Hắn nhìn chằm chằm vào Kim Nha Lôi, Kim Nha Lôi do dự một chút, bởi vì hắn vừa rồi không nhắc đến Tống Thiên Diệu, chỉ nói Phúc Nghĩa Hưng làm việc cho Chử Hiếu Tín, Nhan Hùng vô duyên vô cớ nhắc đến cái tên Tống Thiên Diệu, dường như là đang tiết lộ thông tin gì đó cho hắn.

Có phải Tống Thiên Diệu cần Phúc Nghĩa Hưng giúp đỡ?

Nhìn Nhan Hùng trước mặt, năm ngoái gặp mình còn phải khúm núm, giờ đã ngồi trước mặt mình nghênh ngang, Tống Thiên Diệu đã cho Phúc Nghĩa Hưng cơ hội, cho Kim Nha Lôi hắn cơ hội, chính là lúc hắn do dự, bị Nhan Hùng trước mặt liều mạng cướp được cơ hội đổi lấy sự phát đạt hiện tại. Giờ đây, một cơ hội khác kèm theo rủi ro lại xuất hiện trước mặt hắn và Phúc Nghĩa Hưng…

- A Hùng, không có Chử tiên sinh mở lời, chuyện này không thể bàn được, hơn nữa việc lớn như vậy, nhất định phải

để Chử tiên sinh tự mình nói chuyện với ta.

Kim Nha Lôi cân nhắc kỹ lưỡng rồi vẫn chọn không nhúng tay vào chuyện này. Hiện giờ Phúc Nghĩa Hưng đã có Chử Hiếu Tín làm chỗ dựa, tuy không thân tín bằng Nhan Hùng, nhưng cũng không cần phải gây ra cảnh đánh nhau với các tự đầu khác nữa.

Liều mạng lăn lộn giang hồ, chẳng phải là để phát tài an thân sao? Hiện giờ Phúc Nghĩa Hưng có thể yên ổn kiếm tiền, cần gì phải đi mạo hiểm nữa.

- Được, không làm phiền lão đại tính toán nữa.

Nhan Hùng nghe xong lời Kim Nha Lôi, trực tiếp dụi tắt điếu thuốc vừa mới châm vào gạt tàn, dứt khoát đứng dậy, gật đầu với Kim Nha Lôi:

- Ta đi trước.

Dẫn thuộc hạ rời khỏi vũ trường của Kim Nha Lôi, trước tiên bảo thuộc hạ lên xe của mình, còn Nhan Hùng thì lên một chiếc Ford 49 không nổi bật bên cạnh, nói với Hoàng Lục ở ghế lái:

- Lục ca, lão Phúc không chịu thương lượng.

- Ngươi muốn ta về báo với lão bản của ta là ngươi không giải quyết được, hay là muốn nói gì khác?

Hoàng Lục ngáp một cái, nói với vẻ không kiên nhẫn.

Nhan Hùng do dự một chút:

- Nếu nói rõ ràng mọi chuyện, nhiều người giang hồ sẽ chịu làm, Phúc Nghĩa Hưng cũng chắc chắn sẽ đồng ý, chỉ là trước đó không nói rõ gì cả, chỉ nói về giá cả…

- Nếu có thể nói rõ mọi chuyện với bất kỳ ai, tại sao lão bản của ta lại phải nhờ ngươi giúp đỡ, tìm đại một con mèo

con chó nào đó cũng được, đúng không? Ngươi có thể đứng ra, chính là có thể giúp người ngưỡng mộ ngươi làm những việc mà người bình thường không làm được.

Hoàng Lục nói với vẻ không kiên nhẫn:

- Nhanh lên, ta đang đợi về khách sạn ngủ đây.

- Ta đi hội quán Mỹ Duyên ở Thạch Đường Chử, Bả Thông của Quần Anh là người thông minh, hơn nữa gần đây rất có tham vọng.

Nhan Hùng suy tính nhanh chóng trong đầu rồi mở miệng nói.

Hắn vốn nghĩ chuyện này có lợi cho Phúc Nghĩa Hưng, dù sao Phúc Nghĩa Hưng cũng là tự đầu hắn đã bái, đáng tiếc Kim Nha Lôi càng lớn tuổi càng nhát gan, ngay cả khi hắn đã nêu ra tên Tống Thiên Diệu, hắn ta vẫn một mực từ chối, vậy sau này nói ra, đừng trách hắn không quan tâm đến người của mình.

…

- Lão đại, xong rồi.

Trần Thái cao lớn, trần trùng trục, khoác ngoài một chiếc áo vest, cổ đeo một sợi dây chuyền vàng to bằng ngón cái, hình xăm trên ngực bụng lộ rõ mồn một. Lúc này hắn đẩy cửa phòng của Bả Thông, vừa hay gặp một người Thái Lan gầy đen đang chuẩn bị đi ra, người Thái Lan chỉ cao đến ngực Trần Thái, vừa hay nhìn thấy hình xăm trước mặt, sợ hãi không nhịn được lùi lại nửa bước.

Trên ngực bụng Trần Thái xăm một con hổ dữ đen trắng đang xé xác người, người bị hổ cắn xé đã rơi vào miệng hổ quá nửa đầu, chỉ thấy nửa đầu còn lại và y phục trên người đang vùng vẫy dưới móng vuốt hổ, rõ ràng người đó là một vị Phật Đà. Hình xăm này hiển nhiên lấy cảm hứng từ tích Thích

Ca Mâu Ni xả thân cứu hổ đói, chỉ là lúc này được Trần Thái xăm trên ngực, hoàn toàn không cảm nhận được lòng từ bi của Phật Đà, chỉ thấy thi cốt của Phật Đà không còn, con hổ dữ hung bạo tàn nhẫn.

Cũng chỉ có kẻ to lớn vạm vỡ như Trần Thái mới có thể chống đỡ được hình xăm này, đổi lại người bình thường, e rằng chỉ riêng con hổ dữ này cũng chưa chắc xăm được.

- Khôn Sài tiên sinh.

Trần Thái nhận ra người Thái Lan này, chào hỏi qua loa rồi nhường đường cho đối phương đi trước, sau đó mới nói với lão đại Bả Thông đang ngồi trên sofa:

- Lão đại, chuyện tiệm thuốc phiện Quần An đã giải quyết xong rồi. Sáng sớm nay, lão Quỷ Ốm đã cho người mang đến 10 vạn đồng để tạ tội, nói rằng đàn em của hắn không hiểu quy củ, mong ngươi bỏ qua chuyện cũ.

Nói xong, hắn lấy từ túi áo vest ra một xấp tiền, đưa đến tay Bả Thông.

Bả Thông cười tươi nhận lấy xấp tiền đếm qua, rồi lại ném trả cho Trần Thái:

- Cầm đi, giữ lại một phần phát cho anh em đã ra sức làm tiền công, số còn lại đủ để mở thêm một sòng bạc nhỏ an trí anh em, sắp xếp thế nào tùy ngươi quyết định.

Chương 745. Thăm dò (1)

Trần Thái cười hiền hậu, không từ chối nữa, cất tờ tiền vào túi rồi ngồi xuống bên dưới lão đại của mình. Bả Thông nhìn Trần Thái trước mặt, chỉ thấy ngày xưa mình quả có con mắt nhìn người phi phàm mới thu nạp được một thuộc hạ đắc lực như vậy.

Trong vòng một năm, Trần Thái từ một tên vô danh tiểu tốt đã đánh cho nổi danh khắp Hồng Kông Cửu Long, hiện giờ đã trở thành một trong những nhân tài trẻ nổi bật trong Hòa tự đầu. Còn Hòa Quần Anh cũng từ 500 người ngày xưa co cụm ở Thạch Đường Chủy, miễn cưỡng sống nhờ buôn lậu thuốc phiện, nay đã mở rộng địa bàn đến các khu vực như Tá Đan, Vượng Giác, Du Ma Địa, Tây Doanh Bàn, Thạch Đường Chủy, Trung Hoàn, hiện tại đã có hơn 900 người đi giang hồ dưới danh nghĩa Hòa Quần Anh.

Mình và Trần Thái quả thực là trời sinh một cặp, mình phụ trách động não, còn Trần Thái phụ trách ra sức. Quan trọng nhất là Trần Thái đủ trung thành, sau khi Trần Thái nổi danh, rất nhiều tự đầu có thế lực lớn hơn Hòa Quần Anh đều ngầm mời gọi Trần Thái, chỉ cần Trần Thái chịu đầu quân cho họ thì địa bàn, phụ nữ, tiền bạc, địa vị đều có đủ cả, nhưng Trần Thái không hề động tâm, trả lời những người đó chỉ có bốn chữ, trung thành nghĩa khí.

- Khôn Sai qua đây, nói năm nay thu hoạch không tốt, việc cung ứng hàng hóa có thể sẽ gặp khó khăn, nên đến xin lỗi trước, gửi tặng một cô gái Thái xinh đẹp, ta tuổi đã cao, không hứng thú, tối nay sẽ bảo người tắm rửa sạch sẽ rồi gửi đến chỗ ngươi.

Bả Thông nâng tách trà lên uống một ngụm:

- Chiều nay ta có thời gian, sẽ đến chỗ cha mẹ ngươi chơi vài ván mạt chược với họ, ngươi cũng vậy, cả ngày bận rộn việc của hội, cha mẹ không gặp được người cũng sẽ lo lắng cho ngươi, có thời gian nhớ về thăm họ.

- Ta không phải đã phái bốn hay năm cô gái đến chăm sóc họ rồi sao?

Trần Thái nhe răng cười:

- Kiếm được nhiều tiền về cho họ, họ sẽ vui thôi, cũng phải cảm ơn đại ca, có thời gian đến chơi mạt chược với họ, cố tình thua cho họ ít tiền.

- Ngươi giúp ta làm việc, không có thời gian chăm sóc họ, ta què một chân, không làm được chuyện đánh đấm, nhưng dỗ dành người già thì vẫn được.

Bả Thông cũng cười lên:

- Này, tính cả cô gái Thái, giờ ngươi có sáu bảy người phụ nữ, có đủ sức không đấy?

Hai người đang trò chuyện, bên ngoài có thuộc hạ của Bả Thông gõ cửa:

- Thông ca, bên ngoài có người tự xưng là Sái Lão Hùng muốn gặp ngươi.

Cùng lúc đó, điện thoại trong phòng Bả Thông cũng đổ chuông.

Trần Thái nghe thấy tên Nhan Hùng thì sững người, nhìn về phía Bả Thông, Bả Thông nói với thuộc hạ:

- Trước tiên đưa Sái Lão Hùng đến phòng riêng của hội quán, mời hắn uống trà, ta nghe điện thoại trước, lát nữa sẽ qua gặp hắn.

- Biết rồi.

Thuộc hạ bên ngoài nói xong liền rời đi.

Bả Thông nhấc ống nghe điện thoại:

- Alo, ai đấy? Cao Lão Thành? Ngươi lại nhớ đến ta, người anh em hoàng chỉ này, ngươi…

Hắn chỉ nói được một nửa câu xã giao, sau đó liền im lặng, phải đến hai phút sau, điện thoại mới được hắn gác máy, hắn quay người nhìn Trần Thái, Trần Thái không hiểu ra sao nhìn lại Bả Thông:

- Chuyện gì vậy đại ca?

- Gần đây An Lạc Đường có phải có nhiều đại ca không thấy mặt không?

Bả Thông nhíu mày hỏi Trần Thái.

Trần Thái gật đầu, thuận miệng nói:

- Đúng vậy, có mấy người thường gặp ở quán rượu, gần đây đều không thấy mặt, ta có hỏi thăm, nghe nói là đi theo Đình gia đến Malay tản tâm.

- Ngươi đi với ta gặp Nhan Hùng.

Bả Thông nghe xong, hít sâu một hơi, sắc mặt bất định chống gậy đứng dậy:

- Người anh em kết nghĩa của ta là Cao Lão Thành gọi điện đến, nói Nhan Hùng có một con đường làm ăn, rủi ro cao lợi nhuận cao, để ta tự cân nhắc.

…

Lư Vinh Phương đợi nhân viên khách sạn gọi điện liên lạc trước với phòng của Tống Thiên Diệu, xác nhận Tống Thiên Diệu đang ở trong phòng và cho phép ba vị khách đến phòng của hắn, rồi mới tự mình dẫn đường đưa ba người đến trước

cửa phòng suite mà Tống Thiên Diệu đặt, tay trái đeo găng tay trắng nhẹ nhàng bấm chuông:

- Tống tiên sinh, ta đưa ba vị khách vừa liên lạc qua điện thoại đến gặp ngài.

Lư Vinh Phương đứng sau lưng nhân viên phục vụ, bực bội đảo mắt:

- Làm cái quỷ gì vậy, phiền phức quá!

Cửa phòng mở ra, Tống Thiên Diệu đưa cho người phục vụ một tờ 10 đô làm tiền boa, mỉm cười ôn hòa nói với đối phương:

- Cảm ơn ngươi, Justin, lát nữa giúp ta chuẩn bị một phần trà chiều cho 5 người nhé.

Đợi người phục vụ rời đi, Tống Thiên Diệu nhường đường, ra hiệu với Lư Vinh Phương, Phan Quốc Dương và người phụ nữ đứng sau họ:

- Mời vào.

Nhìn thấy Tống Thiên Diệu, Lư Vinh Phương lập tức không còn vẻ sốt ruột như lúc nãy nữa, giơ tay lên như muốn đập tay với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cố ý đưa tay lên mũi xoa nhẹ, rồi mới đập tay với Lư Vinh Phương vừa bước vào:

- Chỉ kiếm được có chút đỉnh thôi, cần gì phải đích thân đến cảm ơn chứ?

Phan Quốc Dương cũng giơ tay muốn đập tay với Tống Thiên Diệu, nhưng bị Lư Vinh Phương như có mắt sau gáy, trực tiếp kéo tay xuống:

- Bây giờ là các đại ca đập tay vì hợp tác kiếm tiền, loại tiểu tốt như ngươi đứng sang một bên đi.

Còn Lư Nguyên Xuân bước vào cuối cùng, thấy Tống Thiên Diệu cố ý xoa mũi cũng không do dự, mỉm cười chìa tay ra với Tống Thiên Diệu, nói bằng tiếng Trung cực kỳ chuẩn không hề có chút giọng địa phương nào:

- Xin chào, Tống tiên sinh, ta là Lư Nguyên Xuân đã nói chuyện điện thoại với ngươi trước đó.

- Xin chào, Lô tiểu thư.

Tống Thiên Diệu đưa tay chùi qua áo vest của Lư Vinh Phương hai cái, rồi bắt tay nhẹ với Lư Nguyên Xuân, sau đó dẫn ba người đi vào phòng khách.

Lúc này trên một chiếc ghế sofa trong phòng khách, đang ngồi một người đàn ông mặc vest bảnh bao đẹp trai là Đường Bá Kỳ, thấy ba người đi vào cùng Tống Thiên Diệu, hắn đặt tờ báo xuống, lịch sự gật đầu chào ba người.

Chương 746. Thăm dò (2)

Tống Thiên Diệu giới thiệu Đường Bá Kỳ với ba người:

- Bạn thân của ta, bạn cũ, sinh viên xuất sắc ngành kinh tế Đại học Boston Mỹ Billy, ta có được ngày hôm nay là nhờ hắn giúp đỡ nhiều.

Đường Bá Kỳ hơi nhíu mày, bạn thân? Kẻ thù còn đúng hơn, câu nói này nghe thế nào cũng thấy Tống Thiên Diệu như đang chế giễu hắn.

- Đây là Lư Vinh Phương của Lư Hữu Hành, còn gọi là Robert, đó là Phan Quốc Dương của Cục Thủy vụ, tên tiếng Anh là Chris, còn vị này là tiểu thư Lư Nguyên Xuân, giám đốc ngân hàng Quảng Ích Malaysia.

Tống Thiên Diệu vẫn bình thản giới thiệu ba người với Đường Bá Kỳ.

Ba người vừa bước vào, dù là Lư Vinh Phương, Phan Quốc Dương, hay Lư Nguyên Xuân thanh lịch tinh tế, khí chất mê người, khi nhìn thấy Đường Bá Kỳ lần đầu tiên đều có chút thất thần, dường như ngạc nhiên trước vẻ ngoài và khí chất của đối phương.

Lư Vinh Phương và Phan Quốc Dương thậm chí còn nhanh chóng trao đổi ánh mắt, sự ăn ý nhiều năm khiến họ chỉ cần một cái liếc mắt đã hoàn thành cuộc đối thoại.

- Giấu cô nàng ngực to đi, đừng để tên mặt trắng này nhìn thấy, không thì ngươi chuẩn bị đóng góp cho việc xanh hóa Hồng Kông đi.

- Cô nàng ngực to? Bây giờ đương nhiên là phải trông chừng Xuân muội rồi, ta lo Xuân muội lát nữa bị hắn dụ dỗ mất!

- Nói có lý, tên Tống Thiên Diệu khốn kiếp này, rõ ràng là nghe thấy Xuân muội có thân phận giám đốc ngân hàng Quảng Ích, nên mới bày kế mỹ nam! Chuẩn bị lừa tiền từ ngân hàng của Xuân muội!

Đường Bá Kỳ đứng dậy bắt tay với ba người, rồi lại ngồi xuống ghế sofa, tiếp tục lật xem tờ báo bên cạnh, dường như hoàn toàn không quan tâm đến cuộc nói chuyện sắp tới của mấy người.

Thái độ này của hắn khiến Lư Nguyên Xuân vừa ngồi xuống một cách ưu nhã nhìn về phía Tống Thiên Diệu, tuy không lên tiếng nhưng đôi mắt sáng trong linh động như biết nói, cô có chút thắc mắc về việc Đường Bá Kỳ xuất hiện ở đây nhưng lại tỏ ra thờ ơ.

- Ồ, Billy vừa chia tay bạn gái, tâm trạng không tốt lắm, ta vừa mới khuyên hắn, hắn đẹp trai thế này, chẳng lo không tìm được một cô bạn gái dịu dàng đáng yêu.

Tống Thiên Diệu mắt không chớp nói bừa với Lư Nguyên Xuân bên cạnh.

Tuy nhiên, khiến Tống Thiên Diệu thất vọng là, ngoài cái nhìn thất thần ban đầu khi gặp Đường Bá Kỳ, sau đó Lư Nguyên Xuân dường như coi gã đẹp trai người Mỹ này như không khí, không thèm để ý.

Nghe lời Tống Thiên Diệu nói, Lư Nguyên Xuân nói với Tống Thiên Diệu:

- Tống tiên sinh, thân phận của ngươi, Phương ca đã giới thiệu với ta rất nhiều, bản thân ta cũng tìm hiểu được một số thông tin từ những người bạn khác, tuổi còn trẻ mà đã có thể

tạo ra cục diện như vậy ở Hồng Kông bằng đôi bàn tay của mình…

- Cô Lư dường như cũng không phải là người lớn tuổi.

Tống Thiên Diệu thấy kế mỹ nam tạm thời nghĩ ra của mình không hiệu quả, đã không còn hứng thú vòng vo tam quốc với đối phương nữa, chỉ cười gián đoạn lời của đối phương:

- Chúng ta đừng tâng bốc lẫn nhau nữa được không? Thực ra cuộc gặp lần này, không ngoài việc cô Lư túi đầy tiền, muốn xem liệu đặt tiền ở chỗ ta có thể thu được chút lãi không.

Nói xong, Tống Thiên Diệu còn liếc mắt căm tức nhìn Đường Bá Kỳ, tên khốn này, bảo hắn chải chuốt bảnh bao một chút, vạn nhất Lư Nguyên Xuân này cũng như Cố tiểu thư ở Vĩnh An kia si mê đàn ông đẹp trai, chẳng phải có thể gài bẫy kiếm một khoản, giờ Lư Nguyên Xuân nhìn cũng không thèm nhìn Đường Bá Kỳ, chắc là vì tên này không cạo râu, trông xui xẻo.

Đối phương không mắc kế mỹ nam, nên không thể trực tiếp đào hố được, vì vậy Tống Thiên Diệu mới thẳng thắn vào thẳng vấn đề.

Lư Nguyên Xuân khóe miệng mỉm cười, nhìn hết tất cả động tác biểu cảm của Tống Thiên Diệu, khẽ gật đầu:

- Vậy không biết chỗ Tống tiên sinh có đường làm ăn nào, có thể khiến số tiền trong túi ta sinh ra chút lãi không?

- Không có.

Tống Thiên Diệu dang hai tay, thẳng thắn nói.

Hai chữ này khiến cả Đường Bá Kỳ cũng không nhịn được chuyển ánh mắt từ tờ báo sang Tống Thiên Diệu.

Đẩy số tiền tự dâng đến tận cửa ra ngoài, không phù hợp với phong cách của Tống Thiên Diệu, tên này đối với các thủ đoạn như không mất tiền mà được lợi, mượn gà đẻ trứng vân vân còn thành thạo hơn cả nhiều thương nhân lăn lộn trên thương trường hàng chục năm, có cơ hội mà lại bỏ qua sao?

Trên mặt Lư Nguyên Xuân không có chút ngạc nhiên nào, chỉ thản nhiên ồ một tiếng:

- Không có? Vậy Tống tiên sinh bảo ba người chúng tôi đặc biệt đến khách sạn Doris, chẳng lẽ chỉ để uống một tách trà?

- Xem ngươi có phải mỹ nữ không, có cơ hội giới thiệu cho Billy đang thất tình làm bạn gái không, nhưng ta phát hiện ngươi dường như không có hứng thú gì với hắn, nên…

Tống Thiên Diệu nghiêm túc nói với Lư Nguyên Xuân.

Vẻ mặt nghiêm túc này trong mắt Lư Vinh Phương, Phan Quốc Dương, Đường Bá Kỳ, khiến đầu óc ba người đều hơi choáng váng.

Nhưng gương mặt xinh đẹp của Lư Nguyên Xuân lại trong chớp mắt nở nụ cười rạng rỡ, mắt sáng răng trắng, mũi ngọc môi hồng, khi Lư Nguyên Xuân cười lên, Phan Quốc Dương dường như cảm thấy cả căn phòng trong chớp mắt đều sáng bừng lên.

Tống Thiên Diệu sau đó cũng cười lên, dường như rất vui vẻ, một nam một nữ, trong biểu cảm "đệt" đầy mặt của ba người kia, cười vang sảng khoái.

Chương 747. Thăm dò (3)

Lư Nguyên Xuân cười rất vui vẻ, khi cô cúi đầu xuống, vẫn có thể thấy đôi vai cô khẽ run lên, mắt cười cong lên như vầng trăng khuyết, sau một hai phút, cô mới ngẩng đầu lên lần nữa, cố gắng kìm nén nụ cười, nói với Tống Thiên Diệu:

- Nếu tôi quen với vị Billy tiên sinh này, chẳng phải ngươi sẽ càng đau đầu hơn sao?

- Bây giờ ta đã rất đau đầu rồi.

Tống Thiên Diệu nhắm mắt hít sâu một hơi, rồi mở mắt ra, trên mặt đã không còn nụ cười, ánh mắt không kiêng dè đảo qua khuôn mặt, thân hình Lư Nguyên Xuân, ánh mắt táo bạo đến mức khiến Phan Quốc Dương bên cạnh định cầm gạt tàn thuốc đập vào Tống Thiên Diệu, bởi vì ánh mắt đó tuyệt đối đang xúc phạm nữ thần Xuân muội trong lòng hắn.

Lư Nguyên Xuân thản nhiên ngồi tại chỗ, không hề khó chịu với ánh mắt của Tống Thiên Diệu, vẫn mỉm cười:

- Không tin tưởng ta, lại tiếc số tiền trong túi ta.

- Nên nói bây giờ ta rất đau đầu.

Tống Thiên Diệu gật đầu, không phủ nhận.

Lư Nguyên Xuân cũng làm cho bản thân trông nghiêm túc hơn, thậm chí hơi nghiêng người về phía trước, vẻ mặt trịnh trọng:

- Thực ra ta cũng rất đau đầu, lo lắng nếu Tống tiên sinh dùng thủ đoạn thương trường trước đây với ta, những tờ tiền đó của ta sẽ rất khó lấy lại được, nhưng ta đã nghĩ đến cảnh ta

không tin ngươi, ngươi không tin ta sẽ xảy ra, nhưng không ngờ ngươi lại…

- Ha~

Cuối cùng cô vẫn không nhịn được khóe miệng nhếch lên, liếc nhìn Đường Bá Kỳ đang mặt đen một cái, mang theo nụ cười tiếp tục nói với Tống Thiên Diệu:

- Không ngờ ngươi lại cố tình dùng mỹ nam kế sơ hở này để đá quả bóng này cho ta lựa chọn.

Cô giơ lên một ngón tay trắng trẻo thon dài:

- Ta đã tiếp xúc với rất nhiều người, từng thấy nhiều thủ đoạn nói chuyện, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mỹ nam kế… nên cảm thấy rất buồn cười. Hơn nữa, ngươi có thể dùng nó để đưa ra câu hỏi cho ta lựa chọn một cách tự nhiên, thật sự rất giỏi. Xin hỏi Tống tiên sinh, khi thiết kế ban đầu, ngươi đã nghĩ thế nào mà cho rằng mỹ nam kế có thể thành công?

- Billy ra tay quyến rũ phụ nữ, không gì là không thành. Có một tiểu thư con gái nhà ngân hàng, chỉ vì nhìn hắn một cái đã phải lòng ngay. Vì vậy ta nghĩ, vạn nhất cô cũng chỉ gặp Billy một lần đã không quản không lo mà lỡ cả đời, chỉ có hai khả năng: hoặc là đã thông đồng với nhà họ Lâm chuẩn bị hãm hại ta, hoặc là một cô gái si tình. Bất kể cô là loại nào trong hai thân phận đó, ta đều có thể tùy cơ ứng biến.

Tống Thiên Diệu thả lỏng toàn thân, dựa vào ghế sofa, thu hồi ánh mắt, gối hai tay sau đầu, nhìn lên trần nhà thong dong nói:

- Như vậy, sẽ dễ dàng hơn nhiều. Lư tiểu thư, ngươi rất lợi hại, đặc biệt là nụ cười của ngươi.

Lư Nguyên Xuân lấy lại khí chất không nóng không lạnh, hai chân khép lại, đặt hai tay lên đùi một cách ưu nhã:

- Tống tiên sinh, mỹ nam có đẹp đến mấy, cũng đã nhìn qua rồi. Cho dù có si mê mà đưa tiền ra, cũng phải nghe ngươi chuẩn bị kế hoạch gì để lấy tiền của ta chứ, không thể nào chỉ nhìn một cái vị đại soái ca Billy tiên sinh này, đã không tính hậu quả mà ném ra cả đống tiền được? Ta là mở ngân hàng, không phải chiêu tình lang.

Câu cuối cùng, giọng điệu của Lư Nguyên Xuân đã không còn chút ý cười nào, nhạt như nước, lạnh như băng.

- Ta làm ăn, không phải viện phúc lợi. Đây là Hồng Kông, không giống như Malay đất rộng người thưa, trong thành phố này, không phải ai cũng có thể động vào tiền của người khác một cách tùy tiện. Tình hình hiện tại, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Tống Thiên Diệu cũng thu lại nụ cười cuối cùng, giọng lạnh nhạt nói:

- Đột nhiên từ trên trời rơi xuống một Lư tiểu thư của ngân hàng Quảng Ích Malay đến cứu giúp lúc khó khăn, nếu đổi lại Lư tiểu thư ngồi vào vị trí của ta, e rằng cũng thà ta là chiêu tình lang, chứ không phải mở ngân hàng.

Đường Bá Kỳ sắc mặt âm u đến mức gần như nhỏ ra nước, tên khốn Tống Thiên Diệu này thật là vật dụng hết công năng, gặp phụ nữ nào cũng phải lôi mình ra làm cái gì mà kế mỹ nam. Tuy nhiên, Tống Thiên Diệu làm gì hắn cũng không ngạc nhiên nữa, ngược lại lúc này Lư Nguyên Xuân đối diện, vừa uyển chuyển gợi cảm vừa khí chất ưu nhã, khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì ngay cả Đường Bá Kỳ khi Lư Nguyên Xuân nói toạc ra, cũng không đoán được lý do Tống Thiên Diệu nói hai chữ không có, nhưng Lư Nguyên Xuân đã đoán ra, hơn nữa cả hai người cứ như đang kể một câu chuyện cười vậy, nói chuyện này ra một cách nhẹ nhàng.

Hai người không tin tưởng nhau, nhưng vì đều có nhu cầu lẫn nhau, nên tiến hành thăm dò giữa hai bên.

Lư Vinh Phương ngồi trên ghế sofa hơi xa, khẽ chạm vào vai Phan Quốc Dương:

- Hai người họ vừa rồi có phải đang thăm dò lẫn nhau không?

- Có vẻ như vậy…

Phan Quốc Dương gãi đầu, không chắc chắn nói.

- Này…

Lư Vinh Phương chép miệng, hạ thấp giọng nói:

- Dù là muội muội hay Tống Thiên Diệu, trong mắt hai người họ luôn thay đổi sắc mặt kia, chúng ta có phải giống như kẻ ngốc không?

…

Nhan Hùng đứng trong phòng riêng của hội quán Mai Ân, xoay xoay chiếc nhẫn vàng trên ngón tay, vẻ mặt không cảm xúc nhìn bức tranh sơn dầu phụ nữ khỏa thân phương Tây treo trên tường, đầu óc lại đang nghĩ về việc Tống Thiên Diệu giao cho hắn.

Lâm Hiếu Khang hiện đã bị đông lạnh trong tủ lạnh, xử lý như thi thể vô danh. Nếu là người nghèo bình thường, sớm đã bị ném đại vào nghĩa trang ở nông thôn, hoặc trực tiếp chôn ngay tại chỗ đất hoang. Việc sắp xếp cho người của lão Phúc "tình cờ" nhận ra Lâm Hiếu Khang, sau đó đến điều tra nhà họ Lâm, tiện thể để Vinh ca Thủy ca chỉ điểm hung thủ chỉ có thể tạm hoãn. Nhan Hùng đảm bảo với Doãn Quốc Đào sẽ nhanh chóng điều tra rõ thân phận người chết, tạm thời kéo dài thời gian.

Chương 748. Nhan Hùng đưa ra phần thưởng (1)

Cuối cùng cũng đưa được thi thể vào tủ lạnh của bệnh viện ở địa bàn Vượng Giác, sắp xếp người thân tín canh chừng, chưa kịp thở thì Hoàng Lục lại tìm đến, bảo hắn nghĩ cách, tùy tiện tìm một tự đầu nào đó gây xung đột với Hòa An Lạc, rồi đốt cháy nhà máy nước ngọt Liên Hợp.

Nhà máy nước ngọt Liên Hợp là cơ nghiệp của nhà họ Lâm, Nhan Hùng tất nhiên biết rõ, không chỉ hắn biết, những người giang hồ khác cũng đều biết, chẳng có tự đầu nào muốn bỏ cơm lành canh ngọt, chạy đi gây thù chuốc oán với Hòa An Lạc và nhà họ Lâm, nhất là trong tình huống Nhan Hùng không thể hứa hẹn đủ lợi ích, ngay cả Kim Nha Lôi của Phúc Nghĩa Hưng cũng từ chối thẳng thừng.

Nếu không phải Hoàng Lục ép gấp, có vẻ như nếu ngươi không làm thì ta sẽ tự đi tìm người làm, Nhan Hùng cũng không nảy ra ý định đến gặp Quần Anh Bả Thông của Hòa tự đầu.

Dù sao quan hệ giữa Phúc Nghĩa Hưng và Hòa tự đầu cũng không thể nói là thân thiết, thậm chí trong một số công việc còn là đối thủ, Trần Thái dưới trướng Bả Thông, em họ xa của Tống Thiên Diệu, ở bến tàu Tây Cống đều đứng về phía đối lập với đám người của hắn, nhưng trong lúc nguy cấp, Nhan Hùng lại chỉ nghĩ đến Bả Thông, bởi vì hắn cảm thấy nếu Bả Thông không động tâm, thì những người giang hồ khác càng không có cơ hội.

Bả Thông năm xưa có thể trong lúc tuyệt cảnh dẫn một đám huynh đệ chạy đến Miến Điện, liều mạng đàm phán dưới họng súng của quân Quốc Dân Đảng tan rã, thu mua thuốc phiện, một mình chống đỡ một tự đầu nhỏ, rồi dần dần phát triển lớn mạnh, về gan dạ, tham vọng, tầm nhìn đều là một trong những người xuất sắc nhất giang hồ.

Hắn đang nghĩ cách làm sao nói chuyện này với Bả Thông thì cửa phòng riêng đã bị người ta đẩy ra từ bên ngoài.

- Nhan Sir, hứng thú tốt vậy, đến chỗ của ta ủng hộ?

Bả Thông chống gậy, mặt mày tươi cười bước vào, phía sau theo sau là Trần Thái với khí thế đáng sợ.

Nhan Hùng liếc nhìn Trần Thái, Trần Thái khẽ gật đầu với Nhan Hùng:

- Hùng ca, lâu rồi không gặp.

Kể từ đêm đó ở bến tàu Tây Cống, Nhan Hùng và Trần Thái không còn nhiều qua lại, công việc của Trần Thái ở Vượng Giác cũng đều để người dưới lo liệu với cảnh sát, không còn như trước kia, thỉnh thoảng ngồi xuống uống rượu tán gẫu với Nhan Hùng, đêm đó, Trần Thái chọn đứng về phía con rể Hòa tự đầu là Lữ Nhạc, không đứng về phía hắn Nhan Hùng.

Nhan Hùng mỉm cười nhẹ với Trần Thái, rồi cũng nở nụ cười, bước lên đỡ vai Bả Thông, ôm đối phương đi về phía bàn, miệng thân thiết nói:

- Thông ca, gần đây Quần Anh phát triển không tệ.

- Nhờ Nhan Sir quan tâm, bạn bè giang hồ chiếu cố tên què này, nên tháng trước mới có thể mở được một tiệm thuốc phiện, ba sòng bạc nhỏ trên địa bàn Vượng Giác của Nhan Sir.

Bả Thông được Nhan Hùng ôm, thuận thế ngồi xuống bàn nói:

- Lần trước A Thái nói sai làm sai, ngươi vẫn quan tâm đến Quần Anh, ta vô cùng cảm kích.

Tuy Bả Thông nói nhẹ nhàng, nói Trần Thái nói sai làm sai, nhưng cả hai đều biết, chuyện này không chỉ đơn giản là Trần Thái nói sai làm sai.

- A Thái làm việc ở Vượng Giác tuân thủ quy tắc, ta đương nhiên thích càng nhiều người như A Thái càng tốt, như vậy không biết bọn ta những cảnh sát này sẽ nhàn rỗi đến mức nào.

Nhan Hùng thuận thế nhìn về phía Trần Thái, miệng lại nói với Bả Thông:

- Có một việc, ta muốn nhờ Thông ca giúp đỡ.

- Nhan Sir cần ta giúp đỡ, ta đương nhiên nghĩa bất dung từ.

Bả Thông không do dự, cười nói.

Thấy Nhan Hùng vẫn nhìn chằm chằm Trần Thái, Bả Thông vẫy tay:

- A Thái, ra ngoài tiếp đãi mấy vị trưởng quan Nhan Sir mang đến.

- Biết rồi, lão đại.

Trần Thái xoay người rời khỏi phòng riêng.

Nhan Hùng chuyển ánh mắt trở lại khuôn mặt bình tĩnh mỉm cười của Bả Thông:

- Hòa An Lạc, mấy tên quỷ Tây trong cảnh sát gần đây rất không hài lòng với Hòa An Lạc, Hòa An Lạc mở tiệm thuốc phiện ngang nhiên, làm đến mức bị phóng viên nước ngoài

chụp ảnh đăng lên báo, nên ta muốn tìm một cớ, ta kiếm chút công lao tiện thể nịnh bợ mấy tên quỷ Tây.

- Nhan Sir, chuyện này ngươi tìm nhầm người rồi chăng? Quần Anh và An Lạc đều đội chữ Hòa, cùng môn tương tranh, bị người ngoài cười chê, huống hồ Nhan Sir ngươi là hồng côn của lão Phúc, chuyện này lẽ ra không cần Quần Anh giúp sức.

Bả Thông nghe Nhan Hùng nói xong, nét cười trên mặt không đổi, vẫn giữ vẻ mặt hòa khí sinh tài đáp lại Nhan Hùng.

Nhan Hùng im lặng một lúc, đưa tay trái ra, ngón tay xòe ra, ra hiệu trước mặt Bả Thông:

- Chỉ cần ngươi chịu, ta ra số này.

- Tuy ta què một chân, mưu sinh khó khăn, nhưng năm vạn đồng…

Nụ cười của Bả Thông càng thêm rạng rỡ, thậm chí còn mang vài phần khinh thường.

- Là năm mươi vạn.

Nhan Hùng ngắt lời Bả Thông:

- Lý Tựu Thắng chết, sẽ có thanh tra bổ sung vị trí của hắn, lão bản của ta chuẩn bị đẩy ta lên vị trí thanh tra, giải quyết xong An Lạc, nịnh bợ mấy tên quỷ Tây một chút, vị trí thanh tra chắc là nắm chắc trong tay rồi.

Bả Thông hít một hơi lạnh!

Bỏ ra năm mươi vạn tiền thưởng để đụng độ với An Lạc, đừng nói là Quần Anh, một tự đầu hiện giờ miễn cưỡng coi là trung lưu, ngay cả Phúc Nghĩa Hưng, Ngũ Ấp Thanh Niên Xã, bang Việt Đông, Hòa Thắng Hòa, những bang hội lớn đó, cũng tuyệt đối sẽ động lòng, mua một vị trí thanh tra cũng không cần nhiều tiền như vậy, tên Sái Lão Hùng này nịnh bợ giá cũng quá cao rồi chứ?

Chương 749. Nhan Hùng đưa ra phần thưởng (2)

Bả Thông dừng gậy lại:

- Nhan Sir, năm mươi vạn, đừng nói là Quần Anh của ta, ngay cả mấy tự đầu lớn kia cũng tranh nhau làm, sao lại nghĩ đến ưu đãi tên què này?

- Bởi vì năm mươi vạn này phải trả sau khi xong việc.

Nhan Hùng thẳng thắn nói với Bả Thông:

- Trong giới giang hồ Hồng Kông, kẻ có gan đặt cược vào ván bài này của ta, người đầu tiên ta nghĩ đến là ngươi.

Bả Thông dùng tay vuốt ve đầu gậy hình cầu trơn láng, nụ cười trên mặt dần dần thu lại:

- Ngươi quá coi trọng ta rồi, Nhan Sir, Quần Anh miếu đổ thần tiên nhỏ, tự đầu lớn còn không dám đặt cược vào ngươi, Quần Anh càng không dám, vạn nhất sau này ngươi không nhận nợ, chẳng lẽ ta đến đồn cảnh sát đòi tiền sao? Hôm nay chi phí của ngươi và mấy vị trưởng quan tính vào ta, những lời không hợp quy củ này vẫn là đừng nói ra làm mất hứng nữa.

Nói xong, hắn đứng dậy định gọi phục vụ của hội quán, sắp xếp tiệc rượu, gọi phụ nữ vào tiếp Nhan Hùng, còn mình thì muốn rời đi.

Nhan Hùng ngồi tại chỗ cắn môi, vẻ mặt tàn nhẫn lóe lên:

- Thông ca, về giá cả…

- Ây~

Bả Thông quay người ngắt lời Nhan Hùng:

- An Lạc hiện giờ Đình gia và hơn chục đại ca đường khẩu đều đi nước ngoài nghỉ mát, dù lúc này Quần Anh có thể nhân cơ hội gây sự, cũng không hợp quy củ, đợi bọn họ về, gọi thêm các hội đoàn chữ Hòa khác, đuổi tuyệt ta cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Nhan Hùng dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn từng cái một:

- Sự việc có hai mặt, nếu những đại ca của An Lạc trở về Hồng Kông, tự nhiên Quần Anh sẽ xui xẻo, nhưng ngươi có nghĩ đến chưa, nếu bọn họ không về được? Đánh cược thua thì trách mình vận khí kém, đánh cược thắng thì ngươi sẽ phát đạt, quan trọng nhất là, ngươi có muốn đánh cược không.

Bả Thông xoay tròn cây gậy trong tay một cách linh hoạt, rồi ngồi lại trước mặt Nhan Hùng:

- Thực ra có thể nghiên cứu một chút, ta có một ý tưởng ổn thỏa hơn.

Chương 387: Máu văng nhà máy nước ngọt

Trần Thái dẫn theo hơn chục tay chân, đứng đối diện cổng lớn của nhà máy nước ngọt Liên Hợp ở Thổ Qua Loan, cách một con đường, chờ công nhân nhà máy nước ngọt tan ca.

- Tên A Mao ở Thủy phòng nợ ngươi bảy đồng, ngươi đi đòi nợ lại bị hắn cùng mấy công nhân đánh phải không?

Trần Thái nhổ điếu thuốc trong miệng, hỏi người đàn ông trung niên ăn mặc như phu khuân vác đang run rẩy bên cạnh.

Người đàn ông trung niên mặt đầy nếp nhăn, trông có vẻ rất khổ sở, nghe Trần Thái hỏi, vội vàng gật đầu liên tục nói:

- Phải, phải, phải…

- Đừng sợ, hôm nay ngươi đã gia nhập Quần Anh, là huynh đệ của ta, người khác đánh ngươi, chính là không nể mặt ta, không nể mặt Quần Anh, ngươi gọi ta một tiếng Thái ca, ta đương nhiên phải giúp ngươi ra mặt, lát nữa khi những tên khốn đó ra, ngươi nhận cho kỹ.

Trần Thái dặn dò.

- Biết rồi, biết rồi, ta nhận ra hết, ta nhận ra tất cả.

Trời đã dần tối, đã 6 giờ chiều, cánh cổng sắt của nhà máy nước ngọt mới được đẩy ra, công nhân mặc trang phục khác nhau lũ lượt kéo ra ngoài từng nhóm ba năm người, gọi bạn bè, dường như chuẩn bị tụ tập uống rượu sau giờ làm.

- A Tô, dẫn hắn lại gần nhận người.

Trần Thái hôm nay nhận lệnh của Bái Thông, mang theo những thuộc hạ tinh nhuệ, đầu mã Thiết Đầu Tô còn được gọi đặc biệt từ Trung Hoàn đến Thổ Qua Loan.

- Biết rồi, lão đại.

Thiết Đầu Tô khoác vai người đàn ông trung niên, dẫn theo mấy tên thuộc hạ băng qua đường, đứng thẳng trước cổng nhà máy nước ngọt:

- Nhận cho kỹ, nói ra, ta sẽ giúp ngươi giữ hắn lại.

Thấy Thiết Đầu Tô và mấy tên kia đi đến trước cổng nhà máy, công nhân ra cửa đều hơi tránh sang hai bên, dường như không lạ lẫm gì với việc giang hồ xuất hiện ở đây, có vài công nhân thua bạc, cách vài ngày lại có giang hồ chặn cửa đòi nợ, nên công nhân cũng nghĩ Thiết Đầu Tô và đám kia cũng giống như những người giang hồ trước đây, đến đây chờ công nhân để đòi nợ.

Chẳng mấy chốc, người đàn ông trung niên bên cạnh Thiết Đầu Tô đã lên tiếng, chỉ vào một gã đàn ông cao gầy trần

trùng trục vừa mới đi ra và nói:

- Hắn chính là tên A Mao nợ tiền ta rồi còn đánh ta.

- Lôi hắn lại đây.

Thiết Đầu Tô khoanh tay, ra lệnh cho hai tên tiểu đệ phía sau.

Hai tên tiểu đệ của Quần Anh xông tới, không đợi A Mao kịp phản ứng, một tên đã túm lấy tóc hắn, suýt nữa kéo ngã xuống đất, vừa định vùng vẫy thì lưng đã bị tên kia đá mạnh, thân hình lập tức cong như con tôm, miệng kêu thảm thiết! Bị lôi loạng choạng đến trước mặt Thiết Đầu Tô.

Thiết Đầu Tô túm chặt tóc A Mao, kéo cả đầu hắn ngẩng lên, chỉ vào người đàn ông trung niên bên cạnh hỏi A Mao:

- Ngươi có nhận ra hắn không?

- Các ngươi là…

- Bốp!

Thiết Đầu Tô tát một cái vào mặt A Mao, hắn có luyện võ công, sức tay mạnh mẽ, một cái tát đã làm khóe miệng A Mao rách toác, máu tươi chảy ra!

- Ta hỏi ngươi có nhận ra hắn không!

Hơn chục công nhân tan ca khác đã mạnh dạn vây lại, những công nhân này đều là thành viên Hòa An Lạc, tuy phần lớn thành viên Hòa An Lạc làm việc ở đây không dính líu đến ma túy cờ bạc, nhưng có hội đoàn chống lưng, so với công nhân bình thường vẫn gan dạ hơn đôi chút, thấy Thiết Đầu Tô đột nhiên ra tay đánh người, có công nhân đã lên tiếng quát Thiết Đầu Tô:

- Có chuyện gì thì nói cho rõ ràng! Động một tí là đánh người, tưởng bảng hiệu của Thủy phòng là giấy dán à?

Thiết Đầu Tô không để ý đến người khác, ném A Mao xuống đất, nói với người đàn ông trung niên đã sợ đến run rẩy bên cạnh:

- Tiếp tục, mấy tên đồ khốn khác đánh ngươi, đừng bỏ sót một tên nào, nhận ra hết.

- Thả A Mao ra trước đã, có chuyện gì nói cho rõ, không thì ở đây hơn hai trăm công nhân, đừng trách chúng ta người đông đánh các ngươi người ít!

Chương 750. Nhan Hùng đưa ra phần thưởng (3)

Trong hơn chục công nhân vây lại, người lên tiếng rõ ràng là một tiểu đầu mục, khá có tiếng nói trong công nhân, hét lên đe dọa Thiết Đầu Tô!

Trần Thái cởi trần khoác áo vest bên ngoài, từ bên kia đường đi tới, trên mặt treo biểu cảm khoa trương:

- Oa, vị này chắc chắn là đại ca của thủy phòng rồi, người đông đánh người ít?

- Ngươi…

Đối phương chưa nói hết câu, Trần Thái đã cúi người phát lực, như hổ dữ xuống núi, chớp mắt đã xông đến trước mặt đối phương, song quyền liên hoàn đánh ra! Quyền trái đánh vào bụng dưới đối phương trước, quyền phải nặng nề quật vào mặt đối phương!

Cả người bị hai quyền của Trần Thái đánh bay về phía sau! Ngã xuống đất bất tỉnh tại chỗ!

- Đến đi, các ngươi không phải thích người đông đánh người ít sao?

Trần Thái thu quyền lại, thong dong nhìn về phía những công nhân nước ngọt khác nói.

- Ngươi… ngươi…

Những công nhân đó đều có chút khiếp sợ, so với công nhân bình thường họ quả thật gan dạ hơn, nhưng trước mặt những người giang hồ thực thụ, những gan dạ trước đó dường

như bị gió thổi tan trong chớp mắt, nhìn đồng bọn trên mặt đất sống chết không rõ, ngay cả nói cũng không nói nổi.

Ngược lại, ở xa có một số công nhân của Hòa An Lạc phản ứng nhanh nhạy, chạy đến sòng bạc và tiệm thuốc phiện gần nhất để báo tin, kêu gọi giang hồ của Hòa An Lạc ra cứu viện.

Trần Thái chỉ vào người đàn ông trung niên sợ đến nỗi gần như rơi nước mắt, nói với những công nhân của thủy phòng:

- Khuyết Nha Xương giờ đã gia nhập Hòa Quần Anh, là huynh đệ của ta. Trước đây các ngươi nợ hắn tiền rồi đánh hắn thế nào, hôm nay ta sẽ giúp hắn đánh trả. Trời đã tối rồi, không cần phải nhận từng người một, đã tụ tập lại đây thì coi như các ngươi đều có phần. A Tô, không cần đợi A Đại dạy ngươi làm việc đâu, động thủ đi.

Thiết Đầu Tô rút dao bầu từ sau lưng ra, dẫn đầu thuộc hạ xông vào chém những công nhân đang tụ tập!

Những công nhân này làm sao là đối thủ của Thiết Đầu Tô và đồng bọn đã từng trải giang hồ. Chỉ trong nháy mắt, trước cổng nhà máy nước giải khát đã đẫm máu, hơn chục công nhân nằm lăn lộn rên rỉ trên mặt đất!

- Ai dám chọc người của thủy phòng!

Một loạt tiếng bước chân vang lên từ góc phố, hơn chục gã đàn ông ăn mặc như người giang hồ tay cầm gậy sắt, dao bầu xông tới, hét lớn với Thiết Đầu Tô và đồng bọn đang tiếp tục truy sát công nhân.

Trần Thái quay đầu lại, thấy người dẫn đầu chạy tới liền nở nụ cười:

- Đại Thiên, nhanh vậy đã chạy tới giúp người của ngươi ra mặt?

- A Thái? Ngươi làm trò gì vậy?! Đến đập phá bảng hiệu của thủy phòng? Có biết cả nhà máy này đều là địa bàn của thủy phòng chúng ta không!

Người đến là người phụ trách một tiệm thuốc phiện của Hòa An Lạc ở Thổ Qua Loan, biệt danh là Đại Thiên, trong Hòa An Lạc có địa vị thảo hài. Vì Trần Thái cũng mở hai sòng bạc nhỏ ở Thổ Qua Loan nên trước đây cũng đã gặp Trần Thái vài lần. Lúc này thấy Trần Thái của Hòa Quần Anh dẫn người đến nhà máy nước giải khát gây sự, Đại Thiên lập tức cảm thấy gan dạ hơn ba phần.

Trần Thái có thể đánh, cả Hòa tự đầu giờ đều đã truyền ra, nhưng dù có thể đánh đến đâu, Hòa Quần Anh hiện giờ cũng chỉ là một tự đầu nhỏ, dựa vào một đôi nắm đấm của Trần Thái, dù có thể đánh cũng không thể lập tức biến Hòa Quần Anh thành kim tự chiêu bài được. Hơn nữa Trần Thái rõ ràng là đồng môn tương tàn, phá vỡ quy tắc, dù mình không đánh lại Trần Thái, tấm bảng hiệu của Hòa An Lạc cũng đủ để đè chết Trần Thái.

- Hôm nay ta đánh chính là thủy phòng.

Trần Thái vung tay cởi phăng bộ vest, để lộ thân hình vạm vỡ và hình xăm hổ cắn Phật trên ngực bụng, bước những bước lớn tiến về phía Đại Thiên và đồng bọn!

Đại Thiên bị khí thế bùng phát của Trần Thái dọa cho giật mình, lùi lại nửa bước. Đến khi lùi xong mới nhận ra động tác này của mình sẽ làm hỏng sĩ khí, bèn giơ con dao chém trong tay lên định chỉ vào Trần Thái chửi vài câu, lấy lại thể diện vừa rồi. Nhưng Trần Thái đã như Kim Cang giáng thế, vài bước xông đến trước mặt hắn, tay trái vươn ra nắm lấy cổ tay cầm dao của hắn, tay phải thuận thế làm một động tác qua vai!

Ném Đại Thiên như ném một bao tải ở bến tàu, vẽ một nửa vòng tròn trên không trung rồi quăng mạnh xuống đất!

Chưa kịp để tiếng kêu thảm của Đại Thiên phát ra, chân trái của Trần Thái đã giẫm mạnh lên miệng Đại Thiên, ánh mắt sát khí ngút trời nhìn về phía công nhân nhà máy nước:

- Gọi cứu binh mà chỉ biết gọi loại phế vật này ra sao? Tiếp tục đánh, đánh cho đến khi tất cả bọn chúng quỳ xuống, xem xương cốt của Hòa An Lạc cứng hay lưỡi dao của Hòa Quần Anh sắc hơn!

…

- Ngươi gặp chính là hắn? Hắn ở tầng mấy?

Hoàng Lục, Diêu Xuân Hiếu, A Tứ và những người khác hỏi Nhan Hùng khi hắn lên xe sau khi Bả Thông trở về Mỹ Âm hội quán.

Nhan Hùng bị mấy người này nhìn chằm chằm đến nỗi sau lưng có chút lạnh lẽo, gật đầu:

- Gặp ta ở tầng hai, hắn là bạch chỉ phiến của Hòa Quần Anh, cũng là đại lão nổi bật nhất hiện tại của Hòa Quần Anh, gọi là Bả Thông. Đầu mã của hắn là Trần Thái đã dẫn người đến nhà máy nước ngọt Liên Hợp gây sự, một đại lão của Hòa An Lạc đã gọi điện đến hội quán của Bả Thông, bị Bả Thông cố tình giả vờ không có mặt, không nghe điện thoại. Hòa An Lạc và Hòa Quần Anh lần này sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.

- Không liên quan đến ngươi nữa, đi thôi, về đồn ngủ một giấc nghỉ ngơi đi.

Chương 751. Đừng lãng phí (1)

Hoàng Lục vỗ vỗ vai Nhan Hùng, gượng cười:

- Vất vả cho ngươi rồi, Hùng ca.

Bị Hoàng Lục gọi một tiếng "Hùng ca", Nhan Hùng có vẻ khá bất ngờ và vinh dự. Hắn biết địa vị của Hoàng Lục bên cạnh Tống Thiên Diệu, không chỉ Nhan Hùng hắn, e rằng ngay cả Mạnh Uyển Thanh - người phụ nữ của Tống Thiên Diệu, cũng chưa chắc được thân cận với Tống Thiên Diệu như Hoàng Lục.

- Lục ca, ta đã đưa ra 500.000 tiền thưởng, Bả Thông đã động lòng, hắn làm việc vốn gan dạ tỉ mỉ, chắc chắn không có vấn đề gì.

Nhan Hùng nói với Hoàng Lục.

Hoàng Lục mở cửa xe bước xuống:

- Lái xe về cục cảnh sát đi, yên tâm, ngươi chi bao nhiêu tiền, cũng sẽ không phải tự móc túi đâu.

Diêu Xuân Hiếu, A Tứ, A Căn, A Thuận bốn người cũng từ ghế sau của chiếc xe Nhan Hùng lái đến bước xuống, tản ra về phía lề đường.

Nhan Hùng ngửi thấy một mùi bất thường, nhưng hắn không dám hỏi.

Hoàng Lục vịn cửa ghế phụ, nháy mắt với Nhan Hùng:

- Đi thôi, những chuyện sau này ngươi không cần hỏi nữa.

Nhan Hùng biết điều nổ máy xe, lái rời khỏi Thạch Đường Chủy, Hoàng Lục ngậm điếu thuốc nhìn quanh, tự mình bước về phía cổng chính của Mỹ Âm hội quán.

Mỹ Âm hội quán là câu lạc bộ tổng hợp rượu, sắc, cờ bạc, ma túy do Hòa Quần Anh Bả Thông mở ra. Nếu là kẻ nghèo hèn, nghiện ngập bình thường, dù có đẩy cửa vào cũng sẽ bị đám thủ hạ của Hòa Quần Anh trong đại sảnh đuổi ra ngay lập tức. Hoàng Lục mặc bộ tây sang trọng, ngậm điếu thuốc, đẩy cửa vào không đợi đám đàn em của Hòa Quần Anh bên trong cửa mở miệng hỏi, một tờ tiền trăm đô đã được kẹp giữa hai ngón tay đưa qua, kiêu ngạo mở miệng:

- Trước tiên đến đại sảnh bày bàn tiệc rượu, sau đó tìm hai em xinh đẹp đến uống rượu cùng, rồi chuẩn bị phòng riêng sẵn sàng, chuẩn bị tẩu thuốc phiện, phải là thuốc phiện Ấn Độ, dám dùng thuốc phiện Thái Lan đánh lừa ta, ngươi cứ chờ chết đi!

Nhân viên phục vụ đi từ đại sảnh ra, chưa kịp mở miệng đã nhận được tờ tiền trăm đô, lập tức mặt mày hớn hở, nhét tiền vào túi:

- Ông chủ, lần đầu tiên à? Có kiêng kỵ gì không, có cô nào ưng ý không?

- A Thuận giới thiệu ta đến, nói ở đây có thể hút vài hơi giải sầu, mấy cô nương cũng tạm được, nếu lát nữa mấy cô nương đều có bộ dạng như ngươi, ngươi cứ chuẩn bị cùng A Thuận bị ta đánh cho một trận đi!

Hoàng Lục đánh giá đối phương hai lượt, nói với vẻ không kiên nhẫn.

Nhân viên phục vụ vẫn giữ nụ cười trên mặt:

- A Thuận kéo xe à? Yên tâm, yên tâm, A Thuận là anh em nhà mình, ông chủ, ta bảo đảm ngươi sẽ vui vẻ, theo ta, mở

bàn tiệc ở đại sảnh phải không? Mời.

Nhân viên phục vụ dẫn Hoàng Lục đến đại sảnh nhà hàng phía sau, mời Hoàng Lục ngồi xuống một bàn mười người. Trời đã tối, trong nhà hàng cũng đã có vài bàn khách đang dùng bữa. Hoàng Lục ngồi phịch xuống vị trí đầu bàn, đập mạnh một xấp tiền xuống mặt bàn, nói một cách ngạo mạn:

- Giúp ta mở một chai rượu vang Pháp trước, bảo mấy em nhỏ tắm rửa sạch sẽ đến hầu ta.

- Ngay lập tức, ngay lập tức, để nhân viên pha cho ngài ấm trà, ta sẽ sắp xếp ngay cho ngài.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy xấp tiền đó, mắt gần như trợn tròn, nụ cười càng thêm rạng rỡ, xoay người gần như chạy nhỏ đi sắp xếp cho vị khách lớn Hoàng Lục này.

Động tác nhanh chóng, chỉ trong chốc lát, rượu thịt đã lần lượt được bày lên, một chai rượu vang Pháp cũng được mở ra bưng lên, một cô nương hầu rượu có dung mạo yêu kiều rót nửa ly pha lê cho Hoàng Lục, đưa đến bên môi hắn:

- Ông chủ, uống một ly nhé?

- Đi lấy thêm vài bộ bát đũa nữa, một bàn đồ ăn thế này, lẽ nào chỉ có mình ta ăn, các ngươi cùng ăn đi.

Hoàng Lục đẩy ly rượu ra, tự mình cúi đầu châm một điếu thuốc ra lệnh.

Nhân viên phục vụ lại mang thêm vài bộ bát đũa lên, Hoàng Lục bị ba cô nương hầu rượu liên tục mời rượu, nhưng từ đầu đến cuối không động đũa, không chạm một giọt rượu, dựa vào lưng ghế ngậm thuốc với vẻ mặt không vui. Ba cô nương hầu rượu liếc nhìn nhau, một người trong số họ áp bộ ngực đầy đặn lên cánh tay Hoàng Lục, dịu dàng nói:

- Ông chủ, rượu thịt thịnh soạn thế này, chúng em cũng đều hầu hạ bên cạnh, nhưng ngài lại chẳng thèm nhìn, có tâm sự gì à?

- Có tâm sự hay không nói cho các ngươi nghe thì có tác dụng gì, nghe nói chủ nhân hội quán này là một gã què? Một gã què mà có thể đá đánh ra cục diện như thế này, cũng coi như hắn có bản lĩnh.

Hoàng Lục hỏi với vẻ kiêu ngạo.

Bả Thông tuy quả thật là một gã què, nhưng tại Mỹ Âm hội quán, ngoại trừ hắn ra, ai dám nói thẳng hắn là què chân. Nghe Hoàng Lục nói vậy, ba cô nàng tiếp rượu đều nhìn nhau, không dám lên tiếng.

Tên tiểu nhị đứng xa xa cũng hơi nhíu mày, đoán xem Hoàng Lục có phải cố ý đến hội quán Mai Ân để gây sự không.

Hoàng Lục há miệng ngáp một cái, rồi lại nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay:

- Bắt đầu ăn.

…

- Hiếu ca, ba mươi người mà Lý Quyền sắp xếp đều đã đến, toàn là mặt lạ, đại đương gia đích thân giúp chọn lựa, thuyền của Lôi Đàn Tử giúp vận chuyển qua đây, không tra được hồ sơ, mỗi người một con dao bầu, lát nữa bọn họ làm xong việc, lập tức lên thuyền trở về Ma Cao.

A Thuận từ từ tiến đến trước mặt Diêu Xuân Hiếu, hạ thấp giọng nói một câu.

Chương 752. Đừng lãng phí (2)

Diêu Xuân Hiếu đang ngồi xổm bên đường, cúi đầu bưng bát mì lòng đang ăn ngấu nghiến, trông như một phu khuân vác bình thường vừa tan ca, dùng tay áo lau miệng:

- Nói lại với A Tứ, A Căn bọn họ một lần nữa, không được động đến súng ngắn, dặn dò người của Lý Quyền, khi xông vào nhớ hô là người của Hòa An Lạc. Sau đó đợi tín hiệu của ta ở góc đường, thấy ta trả bát cho chủ quán, các ngươi chuẩn bị động thủ, gã què kia giao cho ta.

- Biết rồi.

A Thuận lại chậm rãi đi về phía cuối đường bên cạnh A Tứ, nhắc lại lời dặn dò của Diêu Xuân Hiếu một lần nữa.

Diêu Xuân Hiếu thì tiếp tục ngồi xổm bên đường ăn mì, đợi khi kim đồng hồ dưới tay áo rách rưới chỉ đến bảy giờ, hắn đứng dậy, đưa bát không đã ăn xong cho chủ quán đại.

Khi bát không rời khỏi tay Diêu Xuân Hiếu, ở cuối đường xuất hiện một đội người, tay cầm dao bầu sáng loáng, bước chân nhanh nhẹn ùa về phía cửa chính Mỹ Âm hội quán.

A Tứ, A Căn hai người dẫn đầu, giơ chân đá tung cửa chính Mỹ Âm hội quán, tên phục vụ bên trong vừa tiến lại gần, đã thấy dao bầu trong tay hai người, muốn quay đầu chạy trốn đã không kịp, A Tứ thuận tay chém từ dưới lên một nhát vào ngực tên phục vụ, lại bồi thêm một cước đá hắn văng ra, miệng chửi:

- Con mẹ gã què! Dám động đến người của Thủy Phòng? Chém chết bọn chúng!

Hơn chục người phía sau đã theo lời hắn như thủy triều tràn vào, không phân biệt trắng đen thấy người là chém, thậm chí tượng thần Quan Công cúng bái trong đại sảnh cũng bị người ta trực tiếp đụng ngã vỡ nát!

Các thành viên Hòa Quần Anh vội vã từ phía sau hội quán lục tục chạy ra, hoàn toàn không phải đối thủ của đám người này, bị bọn chúng ép phải liên tục lùi về phía nhà hàng và sàn nhảy phía sau!

A Tứ phân ra hơn hai mươi người, xông về phía cầu thang lên lầu hai.

Diêu Xuân Hiếu ở ngoài cửa chính, tóc xõa che nửa mặt, đầu còn đội một cái mũ nỉ, đẩy cửa vào, đối với mùi tanh tưởi xộc vào mũi bên trong chẳng hề để ý, vào cửa đi qua đại sảnh trực tiếp theo cầu thang lên lầu hai, A Tứ đã dẫn người hung hăng xông lên lầu hai trước, hắn thì không vội, thong thả đi lên.

- Động đến người của Thủy Phòng? Gã què chết tiệt! Ra đây!

A Tứ gào lên trong hành lang lầu hai.

Từ một phòng bao, Bả Thông và bốn năm tay chân tinh nhuệ bước ra, tuy người ít nhưng khí thế của Bả Thông không yếu, tay chống gậy, ánh mắt hung dữ quát về phía A Tứ đang dẫn người lục soát từng phòng:

- Không cần tìm nữa, ta ở đây, vô cớ đánh lên đường phố của ta, ngươi là ai! Không nói rõ, thì chuẩn bị xuống bán trứng muối đi.

Hắn vừa dứt lời, năm tên tay chân phía sau đã giơ súng lên, chĩa vào A Tứ và đám người hắn mang theo.

- Ngươi để đầu mã Thái Ngốc của ngươi ở nhà máy nước ngọt chém bị thương huynh đệ Thủy Phòng của chúng ta! Bây giờ lại dùng súng ngắn chĩa vào chúng ta? Có gan thì bắn đi! Xem ngươi giải thích thế nào với các thúc bá trong Hòa tự đầu!

A Tứ tay cầm dao bầu, dùng sống dao đập mạnh vào ngực mình gọi to.

- Ngươi rất lạ mặt? Theo đại ca nào của Thủy Phòng?

Bả Thông nhíu mày, mắt nhìn chằm chằm vào A Tứ nói.

Lúc này, Diêu Xuân Hiếu đã đi lên lầu hai từ phía sau A Tứ và đồng bọn, nghe Bả Thông nói vậy, hắn cách đám đông, dùng tay ấn vành mũ nỉ xuống:

- Theo ta, A Hiếu của Thủy Phòng.

A Tứ đứng sang một bên, Diêu Xuân Hiếu từ phía sau bước ra, đối diện với Bả Thông. Hắn giơ hai tay lên, ra hiệu mình không cầm vũ khí, từng bước đi qua hành lang, cho đến khi cách Bả Thông năm mét mới dừng lại, lúc này mấy tên đàn em phía sau Bả Thông đã đặt ngón tay lên cò súng.

- A Hiếu?

Bả Thông nhìn không rõ khuôn mặt của Diêu Xuân Hiếu với mái tóc xõa xuống:

- Ta chưa từng nghe qua.

- Tại sao lại động đến người của Thủy Phòng?

Diêu Xuân Hiếu giơ hai tay lên, bình tĩnh nói:

- Thừa lúc lão đại của ta không có ở Hồng Kông, muốn nhân cơ hội gây sự?

- Người của Thủy Phòng nợ anh em Quần Anh, đồng môn nợ nần chẳng lẽ không cần đòi sao?

Bả Thông gõ gõ gậy:

- Cút về đi, chuyện này ta sẽ đợi Đình gia trở lại Hồng Kông rồi nói chuyện với hắn, đồ khốn như ngươi, tránh xa ra.

Diêu Xuân Hiếu từ từ đưa tay trái lên mặt, vén tóc sang một bên, để lộ nửa gương mặt bị bỏng nặng, khóe miệng ngoác ra thành một nụ cười.

Bộ dạng này của hắn khiến Bả Thông và mấy tên đàn em không khỏi hít một hơi lạnh.

- Ta đến đây không phải để phá đường của ngươi, mà là để thông báo cho ngươi biết, dù lão đại không có ở đây, Thủy Phòng cũng không phải là nơi ngươi có thể gây sự.

Diêu Xuân Hiếu lại bước tới, đến cách Bả Thông một mét, tay trái vịn mũ nỉ, mặt không đổi sắc nói:

- Bây giờ ngươi có súng ngắn, có gan thì bắn chết ta đi, xem Thủy Phòng có để cho chữ Quần Anh này sống qua cuối tháng không.

- Ta…

Bả Thông thực ra cũng không định nổ súng, súng chỉ để dọa đối phương, cuối cùng vẫn phải dựa vào đàm phán, nhưng chưa kịp mở miệng.

Diêu Xuân Hiếu đột nhiên dùng tay trái túm lấy mũ ném về phía mấy người đằng sau Bả Thông!

Tay phải rút ra một con dao nhỏ được giấu dưới mũ!

Cùng lúc tay trái vừa ném mũ đã móc vào cổ Bả Thông kéo về phía mình! Tay phải cầm con dao nhỏ dài chưa đầy ba tấc trực tiếp cắt ngang cổ Bả Thông, máu tươi từ vết thương trên cổ Bả Thông phun ra!

Chương 753. Lão phụ nhân động lòng (1)

Toàn bộ động tác ra tay giết người diễn ra trơn tru như nước chảy mây trôi, máu tươi bắn đầy người đầy mặt mấy tên đàn em của Bả Thông đối diện! Ngược lại trên người Diêu Xuân Hiếu lại chẳng dính một giọt máu nào!

- Bỏ vũ khí xuống, Bả Thông đã phá vỡ quy tắc giang hồ, hôm nay Thủy Phòng chỉ giết Bả Thông, chúng ta đều là anh em đồng môn, không cần phải tự tàn sát lẫn nhau, hơn nữa nếu thật sự động thủ, chỉ có các ngươi chết mà thôi.

Diêu Xuân Hiếu ôm lấy Bả Thông đang co giật không ngừng che chắn trước mặt mình, nói với mấy tên đàn em của Bả Thông đang cầm súng nhưng đã bị dọa sợ đến ngây người.

Phía sau hắn, khẩu súng trong tay A Tứ đã giơ lên, nhắm về phía năm người, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

- Bộp!

- Bộp!

Năm tên đàn em của Bả Thông hạ nòng súng xuống, mắt đều nhìn chằm chằm vào Bả Thông đang lật trắng mắt trong vòng tay Diêu Xuân Hiếu:

- Cứu đại ca chúng ta trước!

Diêu Xuân Hiếu đẩy Bả Thông về phía năm người bọn họ:

- Bây giờ đưa đi bệnh viện vẫn còn cứu được, hoặc là bỏ súng xuống đưa hắn đi bệnh viện, hoặc là cầm súng tiếp tục lãng phí thời gian.

Năm người bảo vệ Bả Thông, thấy A Tứ và những người khác không có ý định nhường đường, do dự một lúc rồi bắt đầu ném súng xuống đất.

Sau khi họ vứt bỏ súng, Diêu Xuân Hiếu quay người đi thẳng về phía cầu thang:

- Để họ đi.

Khi đi ngang qua A Tứ, Diêu Xuân Hiếu nói nhỏ:

- Chặt chúng nó nát bét đi, tốt nhất là để bọn quỷ Tây trong cảnh sát nhìn một cái là nôn luôn.

- Biết rồi, Hiếu ca.

Xuống lầu, Diêu Xuân Hiếu vào nhà ăn, trong nhà ăn đã không còn ai khác, chỉ còn Hoàng Lục ngồi trước bàn ăn cầm ly rượu vang, Diêu Xuân Hiếu đi đến ngồi xuống đối diện, vừa tức vừa cười nói:

- Bảo ngươi về chăm sóc A Diệu, ngươi nhất định phải ở lại, chẳng lẽ ngươi không tin tưởng bọn ta? Tên què đã chết rồi, thần tiên cũng cứu không được, đi thôi.

- Không phải đâu, Hiếu thúc, các người giúp lão bản làm việc, ta lại không tiện can thiệp, nên chỉ có thể giúp các người đặt bàn tiệc rượu thôi.

Hoàng Lục nghe Diêu Xuân Hiếu nói đã giết Bả Thông, đứng dậy đi ra ngoài, khi đi ngang qua Diêu Xuân Hiếu vỗ vai đối phương:

- Hiếu thúc, để cho những người của Lý Quyền đi trước, cho dù sái lão đến, cũng sẽ không làm khó mấy lão già các người đâu, vì vậy, ngươi cùng Tứ thúc mấy người ăn xong tiệc rượu rồi hãy đi, đừng lãng phí.

Hoàng Lục nói xong liền rời khỏi Mỹ Ân hội quán, Diêu Xuân Hiếu cầm đũa trước mặt, chọc một cái, gắp miếng măng

tre đưa vào miệng từ từ thưởng thức, đợi măng tre xuống bụng mới gật đầu:

- Quả thật không thể lãng phí, mùi vị không tệ.

…

- Lão đại, Mỹ Ân hội quán bị người của Thủy phòng đập phá rồi! Thông ca… Thông ca…

Một tiểu đệ của Hòa Quần Anh chạy đến thở hổn hển, gần như ngã sấp xuống trước mặt Trần Thái.

Trần Thái dùng tay nắm chặt hai cánh tay của người đến, không để đối phương ngã xuống, hai mắt kinh ngạc nhìn đối phương:

- Lão đại của ta thế nào rồi! Nói mau!

Lúc này, khu vực Thổ Qua Loan và những sòng bạc, tiệm thuốc phiện, quán rượu của An Lạc đều đã bị Trần Thái nhân cơ hội dẫn người đi càn quét, Thủy phòng vẫn chưa có nhân vật cấp đường chủ lộ diện, còn mấy tên hồng côn mới nổi, quạt giấy ở khu vực Thổ Qua Loan lại không phải đối thủ của Trần Thái.

Thực ra không đợi những tiểu đệ của Thủy phòng đi tìm viện binh, Trần Thái cũng đã chuẩn bị thu quân, lão đại Bả Thông của hắn dặn dò hắn là kiểm soát cuộc hỗn chiến giữa hai tự đầu ở khu vực Thổ Qua Loan, cắn chết là vì ra mặt cho thủ hạ của mình, đánh công nhân nhà máy nước ngọt, sau đó lôi kéo mấy nhân vật cấp nhỏ của Thủy phòng ở gần Thổ Qua Loan vào cuộc, như vậy dù tiến thoái, Bả Thông ra mặt đều có thể rất thong dong.

Trần Thái vốn luôn nghe lời lão đại Bả Thông, công việc làm ăn của Thủy phòng ở khu vực Thổ Qua Loan đều đã bị hắn nhân cơ hội phá hủy, công nhân nhà máy nước ngọt cũng bị chém ngã hai ba chục người, hiện giờ đang chuẩn bị dẫn thủ

hạ về Mỹ Ân hội quán gặp Bả Thông, không ngờ bây giờ lại có tiểu đệ của hội quán chạy đến báo tin, nghe thấy câu Mỹ Ân hội quán bị người của Thủy phòng đập phá, lông mày Trần Thái đã run lên hai cái, một linh cảm không hay nổi lên trong lòng!

- Lão đại của ta thế nào!

Trần Thái nắm chặt hai cánh tay đối phương, giọng nói còn mang theo chút run rẩy!

Tên tiểu đệ này lộ vẻ sợ hãi nói:

- Thông ca bị người của Thủy phòng chém chết rồi, cả đầu đều bị chặt đi mang đi… Người đến nói Thông ca là một tên đồ khốn què quặt của Hòa Quần Anh mà dám làm mất mặt Thủy phòng, không giết hắn thì sau này ai trong giang hồ còn sợ Thủy phòng nữa? Để Thông ca chết rồi xuống mồ cũng không được toàn thây, đem đầu đi cho chó ăn… Mấy người bên cạnh Thông ca như A Đức cũng… cũng đều bị người ta chém chết sống, cả người kể cả đầu đều bị chém nát! Ngay cả sái lão đến hiện trường nhìn thấy cũng nôn ra…

- Lão đại!

Trần Thái hét lên đau đớn, cả người như bị sét đánh, thân hình lực lưỡng hơi lảo đảo hai cái, mắt đã đỏ ngầu, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt!

Bả Thông là người dẫn đường thực sự trong giang hồ của Trần Thái, tay cầm tay dạy hắn cách xử thế trong giang hồ, đối với Trần Thái vừa như cha như thầy, Trần Thái ngày ngày lăn lộn trong giang hồ, cha mẹ hắn đều do Bả Thông đặc biệt sắp xếp người chăm sóc, mỗi khi cha mẹ hắn qua tuổi mới, Bả Thông cũng nhất định cho Trần Thái đủ mặt mũi, đích thân đến hiện trường giúp hắn chống đỡ thể diện, còn về vinh hoa

phú quý, nữ sắc kim tiền, chỉ cần Bả Thông có thì sẽ không thiếu phần của hắn, coi hắn như người kế nhiệm của mình.

Chương 754. Lão phụ nhân động lòng (2)

Bây giờ, Bả Thông mà ngày xưa hắn quỳ xuống đất bái làm lão đại, đã chết? Chết mà không được toàn thây? Bị người của Thủy phòng chặt đầu đem cho chó ăn?

- Đồ khốn nạn!

Trần Thái ngực hơi tức, dùng sức đấm một cú vào ngực mình, nôn ra miệng máu tươi chói mắt, chửi thề:

- Chỉ là đập phá thôi, cần gì phải giết người? A Tô! Gọi tất cả anh em đến Tây Hoàn, lão đại của ta đã chết, ta sẽ dẫn anh em Hòa Quần Anh, thay hắn chém đủ nhiều người để chôn cùng!

Thiết Đầu Tô đứng bên cạnh nghe tin Bả Thông chết không hề xúc động như Trần Thái. Hắn là đầu mã của Trần Thái, gia nhập Hòa Quần Anh vì ngưỡng mộ võ công và nghĩa khí của Trần Thái, còn khoảng cách với Bả Thông khá xa. Ngược lại, khi thấy Trần Thái phun ra một ngụm máu, Thiết Đầu Tô khá kinh ngạc, tiến lên muốn đỡ lấy Trần Thái đang hơi lảo đảo:

- Lão đại…

- Ta bảo ngươi tập hợp tất cả huynh đệ đến Tây Hoàn! Ngay bây giờ!

Trần Thái gạt tay Thiết Đầu Tô ra, hai mắt đỏ ngầu gầm lên!

Thiết Đầu Tô quay đầu, gọi những thuộc hạ đang đập phá một quán rượu gần đó:

- Bây giờ đi thông báo cho anh em ở các cơ sở mang theo vũ khí, tất cả đến Tây Hoàn!

Những thuộc hạ của Trần Thái đang đuổi chém mấy kế toán và phục vụ của An Lạc đều dừng lại, một người cầm dao nói:

- Tô ca, ở đây thì sao?

Thiết Đầu Tô chưa kịp trả lời, Trần Thái đã như hổ xuống núi lao về phía quán rượu:

- Trước hết dùng người ở đây làm bạn với lão đại ta! Rồi giết đến Tây Hoàn! Mạng này của ta, dù không đập được bảng hiệu của Thủy Phòng, cũng phải khiến bọn chúng sau này nghe đến Hòa Quần Anh là run sợ!

…

- Lão bản, xong rồi.

Hoàng Lục đẩy cửa phòng khách sạn Doris nói.

Nhưng vào trong lại không thấy bóng dáng Tống Thiên Diệu đâu.

Hoàng Lục đặt tay lên hông, lặng lẽ kiểm tra phòng khách, phòng ngủ, phòng vệ sinh, cả căn phòng trống không.

Lão bản của mình đi đâu rồi?

Tống Thiên Diệu quý mạng đến mức nào, Hoàng Lục đã từng chứng kiến. Lâm Hiếu Khang vừa chết, sau khi giao việc cho Nhan Hùng, Tống Thiên Diệu đã mặc áo chống đạn nặng trịch vào trong áo sơ mi, sợ nhà họ Lâm đột ngột phát hiện ra mà bắn lén.

Không có mình đi cùng, bây giờ hắn lại tự mình ra ngoài?

Ra khỏi phòng, do dự một lúc, hắn đi đến trước cửa phòng Angie Perlis thường ở, áp tai nghe ngóng rồi gõ cửa hai cái:

- Cô Perlis, lão bản ta có trong phòng không?

- Vào đi.

Đáp lại hắn là giọng của Tống Thiên Diệu.

Hoàng Lục đẩy cửa vào, trong phòng có bốn người đang ngồi trên ghế sofa: Angie Perlis và người hướng dẫn của cô ta là Juliana, Tống Thiên Diệu và cháu rể của Lư Văn Huệ là Kỷ Văn Minh. Lúc này bốn người tuy ngồi vây quanh bàn khách, nhưng Hoàng Lục vừa vào đã cảm nhận được họ chia thành hai phe, một bên là Angie Perlis và bà già Juliana với vẻ mặt đầy khí thế, bên kia là Tống Thiên Diệu sắc mặt âm trầm và Kỷ Văn Minh cúi đầu không nói gì.

- Lão bản, việc ngươi dặn đã xong xuôi.

Hoàng Lục đứng ở cửa mở lời.

- Ừ, Lục ca, đi ăn tối với ta.

Tống Thiên Diệu nghe Hoàng Lục nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi:

- Luật sư Kỷ cùng đi không?

Thấy Tống Thiên Diệu đứng dậy bất lịch sự, Juliana không lên tiếng, nhưng Angie Perlis lại hỏi:

- Chúng ta vừa thảo luận có gì khác với việc ngươi liên lạc với Thạch Trí Ích trước đây, tại sao bây giờ ngươi lại…

- Hoàn toàn khác nhau.

Tống Thiên Diệu xoa trán nói:

- Trước đây ta đối mặt với nhà họ Chương, đằng sau không chỉ có Thạch Trí Ích, mà còn có nhà họ Chử mạnh hơn cả nhà họ Chương, nếu thua là do ta ngu. Nhưng bây giờ các người bàn với ta…

- Có gì khác đâu, chỉ đổi Thạch Trí Ích thành quan chức Anh khác, đổi nhà họ Chương thành nhà họ Lâm…

- Thật sự là đổi nhà họ Chương thành nhà họ Lâm, hỏi bà cô của ngươi kia, hỏi cho rõ… Ta đã bị Thạch Trí Ích lừa một lần rồi, không muốn bị người hướng dẫn của ngươi lừa thêm lần nữa!

Hai người nói rất nhanh, không đợi đối phương nói xong đã ngắt lời nhau, cho đến câu cuối cùng, Tống Thiên Diệu nói xong, Angie Perlis nhìn người hướng dẫn của mình, rồi lại nhìn Tống Thiên Diệu, mặt đầy vẻ không thể hiểu nổi:

- Ngươi đang nói gì vậy? Chính ngươi bảo ta mời bà ấy từ London đến, bà ấy là để giúp ngươi…

- Có lẽ trước đây là vậy, nhưng chuyện xảy ra bây giờ thì chưa chắc.

Tống Thiên Diệu liếc nhìn Kỷ Văn Minh bên cạnh, nói với Angie Perlis:

- Hồng Kông, còn nhiều thứ ngươi chưa hiểu.

…

Tống Thiên Diệu bước ra khỏi khách sạn Doris với vẻ mặt âm trầm. Hoàng Lục lái xe, Kỷ Văn Minh ngồi cùng Tống Thiên Diệu ở ghế sau. Nhìn thấy vẻ mặt như sắp nhỏ nước của Tống Thiên Diệu, Kỷ Văn Minh gượng cười:

- Tống tiên sinh, chuyện này dù bọn quỷ lão có toan tính gì, không có sự đồng ý của ngươi và phu nhân Lâm Du Tĩnh thì cũng chẳng làm gì được, cần gì phải nổi giận như vậy.

- Tại ta, có chút nóng vội cầu thành, mời vị đại thần này đến Hồng Kông, vốn định nhờ bà ta giúp đỡ, nào ngờ Lâm Hiếu Hóa và tên khốn kia đã bày sẵn một cục, khiến ta hiện giờ rơi vào thế khó xử.

Tống Thiên Diệu nhắm mắt, ngả đầu ra sau, dùng tay xoa xoa mi tâm nói.

Kỷ Văn Minh nhìn Tống Thiên Diệu bên cạnh, trong mắt mang đầy sự ngưỡng mộ và kính phục. Người trẻ tuổi này, hay nói cách khác vị Tống tiên sinh này, những điều hắn suy nghĩ trong đầu đã vượt xa những gì một người ở độ tuổi này có thể nghĩ tới.

Thậm chí ngay cả hắn, một luật sư đã lăn lộn nhiều năm trong giới tư pháp, ở một số chi tiết và phán đoán, cũng không bằng vị Tống tiên sinh này quyết đoán, không trách tuổi còn trẻ đã lọt vào mắt xanh của Lư Văn Huệ.

Chương 755. Chế độ muội tử (1)

Trong mắt Kỷ Văn Minh, thực ra nước cờ mà Tống Thiên Diệu đã tính toán trước đó không thể không nói là độc ác.

Tất cả mọi người ở Hồng Kông đều biết trước khi chết Lâm Hi Chấn để lại di chúc, mọi việc trong nhà, sản nghiệp đều giao cho phu nhân Hồng Lan Phương xử lý.

Đối với chuyện di chúc gia tộc này, người ngoài hoàn toàn không có lý do gì để can thiệp, cho dù hắn Tống Thiên Diệu có một người tam thẩm xuất thân là thứ nữ của nhà họ Lâm.

Nhưng ý đồ của Tống Thiên Diệu lại là, di chúc của Lâm Hi Chấn chỉ là một loại di ngôn dưới chế độ truyền thống Trung Quốc, dưới luật pháp thuộc địa Anh quốc không thể coi là di chúc thực sự có hiệu lực pháp lý.

Năm đó di chúc của Lâm Hi Chấn nhiều nhất chỉ có thể coi là một câu nói đùa trên bàn rượu, bởi vì lúc đó Lâm Hi Chấn đang ở độ tuổi sung sức, việc buôn bán thuốc phiện đang thịnh vượng như mặt trời giữa trưa, hoàn toàn chưa đến lúc cần để lại di chúc.

Ngay cả chuyên viên thuốc phiện Ma Cao là Lobo, hào kiệt Ma Cao Phùng Lão Dung cũng bị khí thế của hắn áp đảo, lại có quan hệ mật thiết với Công ty Ngoại thương, Lâm Hi Chấn hiển nhiên là một đại gia người Hoa trong ngành thuốc phiện Hồng Kông - Ma Cao.

Cái gọi là di chúc của hắn, là một câu nói đùa khi uống rượu uống trà với bạn bè tại Hội quán Dự Ký ở Trung Hoàn

trong thời gian đối chất với Lobo tại công đường. Lúc đó bạn hắn Lương Hán Chiêu hỏi về tình hình kinh doanh thuốc phiện ở Ma Cao của Lâm Hi Chấn, lại nói Phùng Lão Dung, Lobo những người này không phải dễ đối phó, Lâm Hi Chấn nói:

- Ta không quan tâm, từ khi còn trẻ đã từng trải qua sóng gió, bọn họ hung dữ đến đâu cũng không thể hung dữ hơn sóng dữ được? Huống chi nếu thật sự có chuyện gì, sau này việc làm ăn trong nhà, mọi việc lớn nhỏ cũng có thể giao hết cho vợ ta xử lý.

Câu nói này, sau khi Lâm Hi Chấn chết, được coi là di chúc, hơn nữa có Lương Hán Chiêu đứng ra xác nhận, nên trong nội bộ nhà họ Lâm không gây ra tranh cãi.

Nếu là xã hội truyền thống Trung Quốc, câu nói này làm di chúc có lẽ đã đủ, nhưng Hồng Kông là thuộc địa của người Anh, ở đây, phải làm theo luật pháp của người Anh.

Tống Thiên Diệu chính là bám vào điểm câu nói này của Lâm Hi Chấn không có hiệu lực pháp lý, nên chuẩn bị từ mặt pháp lý, khiến nhà họ Lâm chia năm xẻ bảy.

Thẳng thắn mà nói, khi Tống Thiên Diệu nảy ra ý nghĩ này, không chỉ Lư Văn Cẩm và Lư Văn Huệ, ngay cả Kỷ Văn Minh, đối với Tống Thiên Diệu cũng vừa sợ vừa khen, sợ là người trẻ tuổi này ra tay với đối thủ như rắn độc, còn khen là, Tống Thiên Diệu luôn đứng ở thế thượng phong để đấu trí với đối thủ.

Hồng Kông là của Trung Quốc, nhưng hiện giờ lại thuộc quyền quản lý của người Anh, sản nghiệp nhà họ Lâm dù lớn đến đâu, nếu lúc này bùng nổ chuyện thứ nữ nhà họ Lâm chuẩn bị tranh giành tài sản, nhà họ Lâm dựa vào cái gọi là di chúc năm xưa để đối phó với thẩm phán Anh, hiển nhiên là chắc chắn thua, chỉ cần nước cờ này để Tống Thiên Diệu thắng, nhà họ Lâm tất sẽ hoang mang, chắc chắn sẽ nội loạn.

Đây mới là lý do hai vị đại lão nhà họ Lư là Lư Văn Cẩm, Lư Văn Huệ nhìn Tống Thiên Diệu bằng con mắt khác, thậm chí sắp xếp cho hắn giúp Tống Thiên Diệu tham gia vào chuyện này, bởi vì trong phán đoán của hai vị lão nhân nhà họ Lư, nhà họ Lâm trong nước cờ này, hoàn toàn không có sức lật ngược tình thế.

Nhưng bây giờ, thực tế lại cho tất cả mọi người biết, từ hơn mười năm trước, Lâm Hiếu Hòa đã chặn đứng mọi khả năng!

Lâm Hiếu Hòa hôm nay đến bệnh viện gửi bản hợp đồng đó, bề ngoài là thể hiện việc giao quyền sử dụng căn nhà nhỏ trên núi Nga Đầu cho mẹ con Lâm Dư Tĩnh, nhưng đằng sau lại truyền đạt một thông điệp, khi xưa những người con gái thứ của nhà họ Lâm như Lâm Dư Tĩnh xuất giá, thân phận đã khác, họ bị bán cho nhà chồng như "muội tử"!

Từ "muội tử" này, trong giới thượng lưu Hồng Kông được coi là một điều cấm kỵ, không ai nhắc đến, bởi vì dù là người Anh hay người Trung Quốc đều tránh né từ này như tránh hổ.

Muội tử, chỉ việc chuyển nhượng quyền nuôi dưỡng con cái của mình bằng một khoản tiền mặt, loại chuyển nhượng này phần lớn xảy ra trong những gia đình nghèo khó, người nghèo vì sinh kế mà bán con gái của mình cho người khác làm con dâu nuôi, vợ, tỳ nữ, kỹ nữ v.v., tất cả những gì xảy ra với cô gái đó, kể từ khoảnh khắc cha mẹ ký tên bán đi, đều không liên quan gì đến họ nữa.

Phó Diêu Nương, Thư Nương, Thi Nhân và những cô gái khác, đều xuất thân là muội tử.

Bây giờ, Lâm Hiếu Hòa dùng hợp đồng quyền sử dụng nhà để truyền đạt cho Tống Thiên Diệu một thông điệp, đừng có ý đồ gì với Lâm Dư Tĩnh, thân phận của Lâm Dư Tĩnh là muội tử, nhà họ Lâm thu nhận cô ta là đạo nghĩa, vứt bỏ cô ta là bổn phận.

Nếu theo luật pháp Anh quốc, Angie Perlis và người hướng dẫn của cô có thể giúp Lâm Dư Tĩnh đấu tranh vụ kiện này, không quan tâm đến thân phận muội tử của Lâm Dư Tĩnh, hoặc có thể nói, có thể lợi dụng thân phận muội tử của Lâm Dư Tĩnh để làm văn, và lý do Tống Thiên Diệu từ chối và tỏ ra giận dữ cũng chính là vì điều này.

Nếu tại tòa án, phe Tống Thiên Diệu dám lợi dụng thân phận muội tử của Lâm Dư Tĩnh để công kích nhà họ Lâm, dù hắn có thể thắng và chắc chắn sẽ thắng ở tòa án, nhưng bên ngoài tòa án cũng chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Bởi vì nếu Tống Thiên Diệu thực sự làm vậy, hắn đã đắc tội với toàn bộ Bảo Lương Cục và tất cả các đại ca người Hoa trong Bảo Lương Cục.

Điều đó đồng nghĩa với việc Tống Thiên Diệu hắn tuyên chiến với toàn bộ giới thượng lưu người Hoa.

Chương 756. Chế độ muội tử (2)

Mục đích ban đầu khi thành lập Bảo Lương Cục chính là để đấu tranh chống lại việc buôn bán phụ nữ bất hợp pháp, đồng thời duy trì chế độ muội tử, nói cách khác, trong mắt những đại ca đầu tiên của Bảo Lương Cục khi đó, việc buôn bán phụ nữ bất hợp pháp có thể được coi là tội phạm theo cách nói của người Anh, nhưng việc cha mẹ bán con gái cho người khác bằng hình thức khế ước bán thân kiểu chế độ muội tử này không thể bị coi là tội phạm, đây là tập tục cổ xưa của người Hoa Trung Quốc.

Bảo Lương Cục có thể tổ chức dân đoàn, tuần tra v.v. để đấu tranh chống lại hành vi buôn bán phụ nữ, quyên tiền cho người Anh, nhưng cũng nói rõ với người Anh về sự khác biệt giữa việc mua bán theo lệnh của cha mẹ và chế độ nô lệ.

Bởi vì trong số những đại gia Bảo Lương Cục lúc bấy giờ, nhà ai mà chẳng có hàng chục tỳ nữ hầu gái, và những tỳ nữ hầu gái này, theo luật pháp Anh quốc, đều là nô lệ dưới chế độ phong kiến, cần được giải cứu vô điều kiện.

Năm đó Bảo Lương Cục, các đời thống đốc Hồng Kông và Bộ Thuộc địa Hải ngoại Anh quốc bị Bảo Lương Cục mua chuộc và giải quyết, vì tính hợp pháp của chế độ muội tử, đã đấu đá hàng chục lần, đánh đến mức đổ máu, có một phóng viên Anh quốc đặc biệt từ London đến Hồng Kông điều tra cũng chết một cách mờ ám trong cống rãnh.

Hai bên vì vấn đề này từ thời kỳ đầu thành lập Bảo Lương Cục, đã đấu tranh cho đến tận bây giờ, đã hơn 60 năm, vẫn

chưa thực sự phân thắng bại, mặc dù Bộ Thuộc địa Hải ngoại Anh quốc đã nhiều lần gửi văn bản yêu cầu Hồng Kông điều tra triệt để vấn đề muội tử, nhưng các đời thống đốc Hồng Kông vẫn luôn áp dụng chiến lược trì hoãn, đối phó qua loa với phía London.

Người hướng dẫn của Angie Perlis là Juliana Abe đến từ London, có cảm giác phấn khích tự nhiên đối với những sự kiện muội tử kiểu này, bởi vì bất kể thắng hay thua, chỉ cần vụ kiện này được khơi mào, bà ta đều có thể giành được đủ sự chú ý từ phía London, thậm chí có thể giành được danh hiệu nhà nữ quyền.

Sau khi phát hiện Lâm Dư Tĩnh là muội tử, Juliana Abe cho rằng nên khởi kiện ngay lập tức, trong khi Tống Thiên Diệu từ chối đồng ý, hắn không thể dùng mạng sống của mình và tất cả những người xung quanh để đổi lấy sự nổi tiếng của một bà già người Anh.

Trong mắt Kỷ Văn Minh, Tống Thiên Diệu không sai, Juliana Abe cũng không sai, người sai chỉ có thể là Lâm Hiếu Hòa, tâm tư và tầm nhìn của gã này thực sự độc ác, ngay từ đầu đã hoàn toàn dập tắt ý định tranh giành tài sản của các con gái nhà họ Lâm!

- Tống tiên sinh, để thận trọng, có lẽ chúng ta nên tạm gác lại vấn đề tòa án một thời gian.

Kỷ Văn Minh cân nhắc rồi hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu bỏ ngón tay khỏi giữa hai chân mày, từ từ mở mắt:

- Gác lại? Bảo Lương Cục đứng đầu, ta không dám có ý định gì với mấy chữ "đánh mấy đứa nhỏ", nhưng nhà họ Lâm vẫn còn nhiều chuyện chưa giải quyết xong. Chị ruột thay em

trai đi kiện án mạng, Bảo Lương Cục chắc không quản được đâu nhỉ.

…

- Thưa ngài, từ tối qua đến rạng sáng, hai băng đảng xã hội đen Tây Hoàn và Quần Anh, Hòa An Lạc đã xảy ra nhiều vụ ẩu đả quy mô lớn, thương vong nghiêm trọng. Báo cáo của tân tổng thanh tra khu Hồng Kông Lê Hữu Dân đã được đặt trên bàn ngài.

- Thưa ngài, Phòng An ninh nhận được điện thoại từ Sở Lao động cầu cứu. Sáng nay, công đoàn ngành xây dựng có một lượng lớn công nhân kéo đến Sở Lao động đình công, tuần hành, gây tắc nghẽn giao thông. Hiện có khoảng 600-700 người. Sở Lao động hy vọng Phòng An ninh có thể cử người đến khuyên giải hoặc giải tán họ. Phòng An ninh đã chuyển cuộc gọi cho văn phòng cảnh sát, yêu cầu cảnh sát cử người đến giải tán công nhân biểu tình.

- Thưa ngài, 6 phút trước khi ngài vào, Phòng Chính trị cảnh sát đã gọi điện hỏi ngài đã đến văn phòng chưa, và gửi đến một tài liệu.

Trong văn phòng trụ sở cảnh sát Hồng Kông, Cảnh vụ trưởng Duncan MacIntosh tên Trung Quốc là Mạch Cảnh Đào vừa ngồi xuống ghế đã nghe trợ lý mở sổ tay báo cáo công việc tối qua và hôm nay.

Hắn là một chuyên gia về Trung Quốc, những năm trước khi làm Cảnh vụ trưởng ở Singapore đã tiếp xúc quá nhiều với người Hoa địa phương. Tiếng Trung có thể nói là ngôn ngữ thứ hai của hắn, thậm chí các phương ngữ địa phương như tiếng Quảng, tiếng Mân, tiếng Khách Gia v.v. hắn cũng có thể nói được vài câu.

- Từ khi nào mà hai băng đảng ẩu đả cũng phải báo cáo cho ta? Lũ người Trung Quốc chết tiệt đó, chết bao nhiêu ta cũng chẳng quan tâm. Bảo Lê Hữu Dân xử lý cho xong chuyện, việc nhỏ như vậy mà cũng không xử lý được, Lưu Phúc đề bạt hắn lên chắc là chê ta chửi ít quá, ta…

Mạch Cảnh Đào vừa gõ nhẹ lên bàn vừa chửi bằng tiếng Trung thành thạo, tiện tay mở báo cáo của Lê Hữu Dân, miệng hít một hơi lạnh:

- Tên khốn đó… 78 người chết, 231 người bị thương nặng tàn phế? Người Trung Quốc đang đánh Thế chiến thứ ba ở Hồng Kông à?! Lê Hữu Dân chắc cảm thấy vị trí tổng thanh tra khu Hồng Kông không thoải mái, cần tìm một góc yên tĩnh để bình tĩnh lại! Làm sao báo cáo này có thể là thật được, trả lại cho hắn, bảo hắn nghĩ kỹ số người thương vong rồi hãy công bố, đừng để ta thấy con số kinh khủng như vậy nữa, ta rất mềm lòng, không chịu nổi thương vong nhiều.

- Còn nữa, bảo tên khốn đó, nếu ta đọc được tin này trên báo, nhất là báo tiếng Anh, hoặc những nhân vật lớn ở phủ Thống đốc, Bố chính ty cũng nghe được chuyện này, ta sẽ tuyên bố với bên ngoài, Lê Hữu Dân là nhân viên cảnh sát, cấu kết với băng đảng, gây rối trật tự xã hội. Hắn muốn được điều đi canh gác ở nông thôn cũng không thể, kết cục tốt nhất là vào tù ở nốt nửa đời sau! Cứ nói với hắn như vậy!

- Vâng, thưa ngài!

Chương 757. Phát động

Ném báo cáo của Lê Hữu Dân xuống bàn như rác, Mạch Cảnh Đào bực bội cầm lên báo cáo thứ hai, miệng càu nhàu:

- Tâm trạng tốt đẹp buổi sáng của ta đều bị báo cáo này phá hỏng, con gái ta sáng nay còn tự tay làm trứng ốp la cho ta… Cử 200 đến 300 cảnh sát? Sở Lao động tưởng cảnh sát rất rảnh, lúc nào cũng sẵn sàng chờ lệnh Sở Lao động à? Chỉ cử 100 người thôi, bảo đội cảnh sát cơ động người Ấn Độ đó đến bắt người, ta thích người Ấn Độ, vì họ chẳng bao giờ quan tâm đám người Trung Quốc nghèo khổ muốn làm gì, không nghe khuyên thì bắt về luôn, để người nhà đến đồn cảnh sát lĩnh người…

- Thưa ngài, các cảnh sát người Ấn Độ tái nhập ngũ sau chiến tranh đã hết hạn hợp đồng và được phép rời đội nửa tháng trước rồi.

Trợ lý bên cạnh nhẹ nhàng lên tiếng, ngắt lời Mạch Cảnh Đào, nhắc nhở.

Kể từ khi Ấn Độ giành độc lập, những cảnh sát người Ấn làm việc trong lực lượng cảnh sát Hồng Kông không kìm nén được ý định hồi hương, vội vã rời khỏi Hồng Kông để trở về quê hương, dù ở Hồng Kông họ có địa vị cao hơn một chút so với người Hoa bản địa, cũng không ngăn cản được nhiệt tình về quê của những người Ấn Độ này.

Mạch Cảnh Đào dùng bút máy ký tên mình vào cuối bản báo cáo, đưa cho một trợ lý:

- Đám người Ấn chết tiệt, những người Pakistan mới tuyển vẫn còn đang huấn luyện trong trường cảnh sát mà bọn họ đã

vội vã cuốn gói về nhà… Được rồi, để Sở Cảnh sát Trung tâm và Sở Cảnh sát Thượng Hoàn sắp xếp 50 cảnh sát mặc đồng phục, sau đó điều động 80 người từ đội đặc nhiệm tổng bộ đến đó, để người của Sở Lao động hỏi rõ lý do đình công của đám cùng đinh đó, là do ông chủ Trung Quốc nợ lương họ hay ông chủ Anh đang giúp họ tích lũy lãi suất, nếu là người Trung Quốc nợ lương, thì để người của Sở Lao động xử lý những ông chủ đó, đừng để những thương nhân hút máu Trung Quốc đó luôn bóc lột người nghèo, cuối cùng lại để người Anh phải dọn dẹp hậu quả, cảnh sát Trung Quốc không đáng tin bằng cảnh sát Ấn Độ, bảo họ bắt người họ chỉ làm qua loa cho xong chuyện.

- Vâng thưa ngài!

Mạch Cảnh Đào cầm lên tập tài liệu cuối cùng do Cục An ninh Chính trị gửi đến, liếc qua một cái rồi sắc mặt hơi thay đổi, ngẩng đầu hỏi trợ lý trước mặt:

- Ngươi vừa nói đêm qua ở Tây Hoàn, là hai băng đảng xã hội đen nào xảy ra xung đột vũ trang?

Trợ lý cúi đầu lật xem sổ ghi chép:

- Tên của hai băng đảng, một cái gọi là Hòa Quần Anh, còn gọi là Quần Anh, Quần Anh đường, một cái gọi là Hòa An Lạc, còn gọi là An Lạc đường, Thủy phòng.

- Hòa An Lạc, An Lạc đường.

Mạch Cảnh Đào gật đầu, gập tài liệu lại:

- Sắp xếp xe, ta muốn đến Bố Chính Ty thự.

- Ngài có cần chuẩn bị tài liệu gì mang theo không?

Trợ lý cung kính hỏi.

Đôi mắt xám xanh của Mạch Cảnh Đào dừng lại trên tập tài liệu trên bàn, lắc đầu nhẹ:

- Tạm thời không cần, để Sở Lao động giải quyết xong vụ công nhân Trung Quốc đình công tụ tập trong sáng nay, mấy ngày tới ta không có rảnh để chơi trò với họ, đem tập tài liệu này bỏ vào cặp công văn, đi cùng ta đến Bố Chính Ty thự.

Nói xong, Mạch Cảnh Đào đứng dậy đi về phía giá treo áo, lấy áo khoác của mình, trợ lý đi đến bàn làm việc, cầm lấy tập tài liệu do Cục Chính trị Cảnh sát gửi đến, mắt lướt qua trên đó.

《A: Lưu hành nội bộ:》.

Thấy tên tài liệu này, trợ lý hơi không để ý cầm lên tài liệu lật ra liếc qua, vì Cục Chính trị chia thành nhóm A và B, nhóm A là bộ phận hành chính, phụ trách công văn giấy tờ hàng ngày của Cục Chính trị, nhóm B mới là bộ phận hành động, còn lưu hành nội bộ là cấp độ bảo mật thấp nhất của tài liệu Cục Chính trị, tài liệu Cục Chính trị chia thành bốn cấp độ bảo mật là tuyệt đối mật, cực kỳ mật, mật và lưu hành nội bộ, cái gọi là lưu hành nội bộ là chỉ những tài liệu không nên công khai, không ảnh hưởng đến Hồng Kông và Anh quốc nhưng có chút giá trị đối với các nước láng giềng hoặc nước khác.

Có thể nói hầu hết công văn làm việc của các cơ quan chức năng chính phủ Hồng Kông đều thuộc cấp lưu hành nội bộ.

Mở bìa tài liệu ra, bên trong chỉ có một trang mỏng:

- Cục Chính trị trình Văn phòng Cục trưởng: Theo báo Liên bang Malay đưa tin, có 37 người Hoa tại Tân Phúc Châu thuộc Sarawak từng tham gia hoạt động gián điệp, buôn lậu 18 kg giống cây cao su chất lượng cao, bị cảnh sát quân sự Anh bắt quả tang, thi hành án bắn. Qua điều tra, 37 người này từ Hồng Kông đến Liên bang Malay, đều là thành viên của An Lạc đường Hồng Kông. Theo điều tra của bộ phận chúng tôi, An Lạc đường từng nịnh bợ quân Nhật trước khi Hồng Kông thất thủ, lần này chiến sự Triều Tiên bế tắc…

Phần văn bản sau đó trợ lý không đọc tiếp, cất tài liệu đi theo Mạch Cảnh Đào ra khỏi văn phòng, tuy nhiên dù không đọc, hắn cũng đã biết phía sau nói gì, không ngoài việc trước khi Hồng Kông thất thủ, băng đảng gọi là An Lạc đường này đã đầu hàng người Nhật trước, lần này chiến tranh Triều Tiên quân Liên Hợp Quốc tiến quân không thuận lợi, tình hình bế tắc, hơn nữa Ma Cao gần đây bất ổn, Trung Quốc đại lục có thể sẽ thu hồi Ma Cao bằng vũ lực bất cứ lúc nào đồng thời tiện thể thu hồi luôn Hồng Kông, An Lạc đường này có lẽ lại nảy sinh ý định đầu hàng Trung Quốc đại lục trước, nên sắp xếp người đi buôn lậu giống cây cao su để nịnh bợ.

Chương 758. Đoán không ra (1)

Thấy tài liệu này, nếu cục trưởng trực tiếp ký lệnh đánh An Lạc đường, trợ lý sẽ không thấy lạ, nhưng tại sao lại đến Bố Chính Ty?

- Lão đại, siêng năng quá, hiếm khi gặp hắn ở công ty.

Tống Thiên Diệu nhẹ nhàng đẩy cửa văn phòng của Chử Hiếu Tín, thấy Chử Hiếu Tín đang cúi đầu trên bàn làm việc, chăm chú đọc báo, hoàn toàn không nhận ra mình đến. Phải đến hai phút sau, hắn mới không nhịn được mà lên tiếng.

Chử Hiếu Tín ngẩng đầu lên, thấy Tống Thiên Diệu ở cửa, cười:

- Có phải đến lấy tiền không? Ta đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi, để ta…

- Không phải thiếu tiền đâu, vốn định gặp Thư Hằng ca, nghe nói ngươi ở đây nên đến thăm.

Tống Thiên Diệu bước vào văn phòng, tiện tay đóng cửa lại, rồi nở nụ cười thoải mái, ngáp dài ngồi xuống ghế đối diện Chử Hiếu Tín:

- Vừa mệt vừa đói, lão đại, ngươi nghiêm túc quá, đọc cái quỷ gì vậy? Chuẩn bị thi du học à?

Chử Hiếu Tín ném tờ báo lên bàn, Tống Thiên Diệu liếc nhìn, thấy là tờ "Linh Tinh Nhật Báo" chuyên đăng tin đồn bát quái.

- Đọc kỹ loại báo này làm gì.

- Đồ khốn Hán gian lại trở thành nghĩa sĩ yêu nước? Nhiều tờ báo lá cải hôm nay đều đăng tin, nói người của An Lạc đường chạy đến Tân Phúc Châu giúp đại lục buôn lậu cây cao su, bị cảnh sát quân đội địa phương bắt và xử bắn.

Chử Hiếu Tín chỉ vào một tin tức trên trang nhất của tờ báo, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cười không đồng tình, không lý đến. Chử Hiếu Tín thì nhíu mày nói:

- Ta không tin những đồ khốn đó sẽ yêu nước, chắc giống như hồi theo Nhật Bản thôi, cỏ đầu tường mà thôi. Loại người này, bị xử bắn cũng không đáng tiếc, có thể đóng cửa vài tiệm thuốc phiện ta cũng coi như họ yêu nước!

- Lão đại, hiệp hội dược phẩm bây giờ ngươi là hội trưởng, ngươi có biết một gã tên Phùng Nghĩa Xương không?

Tống Thiên Diệu không tiếp lời Chử Hiếu Tín, mà chuyển chủ đề nói rõ mục đích hôm nay đến.

Chử Hiếu Tín gật đầu, hiện giờ hắn là hội trưởng Hiệp hội Dược phẩm Hồng Kông, nắm giữ quyền đại diện của các công ty dược lớn, toàn bộ người Trung Quốc bán thuốc tây trong hiệp hội dược phẩm đều phải nể mặt hắn.

- Đương nhiên biết, Phùng Nghĩa Xương là người Ngũ Ấp, theo sau Chương gia làm tay sai, lúc đầu còn muốn diễn trò khổ nhục kế với Chương Ngọc Giai, sau khi Chương gia rút đi, bị Thư Hằng ca đánh đi dụ lại mấy lần, giờ đã ngoan ngoãn phục tùng rồi.

- Ngươi có biết tam thẩm của ta và Duẫn Chi không?

- Là của nhà họ Lâm phải không, sao vậy?

Chử Hiếu Tín ngẩng đầu nhìn Tống Thiên Diệu, dường như đã hiểu ra điều gì:

- Ta nhớ em gái ngươi họ Phùng… không phải là…

Tống Thiên Diệu nói nhẹ nhàng:

- Phùng Nghĩa Xương là bá phụ của Duẫn Chi, cha của Duẫn Chi bị hắn ép chia gia tài, nói ra, tam thẩm trở thành góa phụ, cũng phải tính một phần cho hắn.

Bốp một tiếng, Chử Hiếu Tín đứng bật dậy:

- Vậy còn nói gì nữa, đợi gì, Thư Hằng ca…

Hắn định gọi trực tiếp Chử Thư Hằng vào, cắt hết việc kinh doanh thuốc men của Phùng Nghĩa Xương, tận diệt hết, bên này Tống Thiên Diệu đã vội vàng ngăn lại.

Vị cựu lão bản này của mình, đối xử với bạn bè anh em thật sự không thể chê, nhưng tính tình vẫn luôn có phần nóng nảy bộp chộp.

- Ta muốn nhờ lão đại hẹn Phùng Nghĩa Xương ra ăn trưa cùng nhau, ta có vài lời muốn nói chuyện với hắn, có ngươi là lão đại ở bên cạnh giúp ta trợ uy, ta sẽ có khí thế hơn.

Tống Thiên Diêu đưa hộp thuốc lá trong tay cho Chử Hiếu Tín, lấy bật lửa ra giúp đối phương châm thuốc, mỉm cười nói.

Thấy Tống Thiên Diệu không còn vẻ mệt mỏi và thoải mái như lúc mới vào văn phòng, mà trên mặt lại đeo đầy nụ cười khó phân biệt thật giả, Chử Hiếu Tín hút một hơi thuốc:

- Em trai thứ sinh cưới vợ lại cưới tam thẩm của ngươi, tính là Phùng Nghĩa Xương xui xẻo, lần này đụng phải ngươi rồi.

…

Tổng cảnh sát trưởng Hán Đức Sâm tức giận xông vào phòng họp, gầm lên với các cảnh trưởng của ba khu Hồng Kông, Cửu Long, Tân Giới đã ngồi sẵn quanh bàn họp dài:

- Các ngươi làm việc kiểu gì vậy! Đặc biệt là ngươi, Lê thám trưởng, ngươi đúng là đồ ngu! Đồ khốn, chuyện như vậy xảy ra ở Tây Hoàn thuộc khu vực của ngươi, ngươi phải chịu toàn bộ trách nhiệm! Thang thám trưởng của cảnh sát Tây Hoàn, ngươi cũng vậy!

Lưu Phúc với tư cách là tổng Hoa thám trưởng, lúc này ngồi ở vị trí gần Hán Đức Sâm nhất trên bàn họp. Sau khi nghe Hán Đức Sâm triệu tập họp, nhát dao đầu tiên đã chém về phía Lê Hữu Dân, nhưng trên mặt không hề thấy hoảng loạn, mà trước tiên cùng với ánh mắt của Hán Đức Sâm, hung dữ trừng mắt nhìn Lê Hữu Dân, rồi cười nịnh nọt nói với Hán Đức Sâm:

- Thưa cấp trên, bớt giận đi, chuyện xã hội đen chém người như vậy, ngày nào cũng xảy ra, dù có chết nhiều hơn một chút, chúng ta cam đoan trong hai tháng tới sẽ không có vụ án hình sự, án mạng xảy ra, cân đối lại một chút, không phải là ổn rồi sao? Cần gì phải nổi trận lôi đình vì chuyện như vậy.

Hán Đức Sâm vận khí ngồi ở vị trí trung tâm, quét mắt nhìn một vòng các Hoa thám trưởng với biểu cảm khác nhau, khinh thường hừ một tiếng với lời của Lưu Phúc:

- Hai tháng không có vụ án hình sự… Ngươi tưởng cảnh sát là nhà tiên tri à?

Lúc này các thám trưởng ngồi trước bàn họp, mỗi dịp lễ tết, sinh nhật của Hán Đức Sâm, sinh nhật vợ hắn, thậm chí cả sinh nhật của nữ hầu người Anh trong nhà hắn, đều gửi tặng các loại quà chúc mừng.

Hán Đức Sâm đối với những hành vi thường ngày của các thám trưởng này cũng nhắm một mắt mở một mắt, ngay cả vụ xã hội đen hỗn chiến đêm qua, bây giờ hắn cũng không thực sự nổi giận, chỉ là tạo ra một tư thế như vậy, bởi vì ngay sau khi sự việc xảy ra đêm qua, Lê Hữu Dân không chỉ thông báo

cho hắn trước, mà còn cho người gửi thêm đồ trang sức vàng trị giá 100.000 đô la Hồng Kông đến biệt thự của hắn trong đêm.

Chương 759. Đoán không ra (2)

Thậm chí việc báo cáo của Lê Hữu Dân có thể xuất hiện trên bàn làm việc của Mạch Cảnh Đào cũng là kết quả của việc hắn đã nói chuyện. Những lời hắn nói lúc này, chẳng qua là để bảo vệ Lê Hữu Dân, khiến những thám trưởng khác đang rục rịch thu hồi ý định.

- Cấp trên nói đúng, cảnh sát đương nhiên không phải là nhà tiên tri, nhưng bọn ta những kẻ tạm coi là còn dùng được này, ở các khu vực của mình đều có chút sức mạnh. Bây giờ ta hứa với cấp trên, các đồn cảnh sát ở mỗi khu vực, trong vòng hai tháng, đảm bảo không cho phép xảy ra án mạng, vụ án hình sự nghiêm trọng. Nếu khu vực nào xảy ra, thám trưởng khu vực đó sẽ bị cách chức tại chỗ, quyết không dung túng!

Lưu Phúc vỗ ngực, đứng dậy nói.

Nói đến đây, hắn cười gằn nhìn Lê Hữu Dân, miệng chửi một câu tục tĩu bằng tiếng địa phương:

- Nhưng Lê thám trưởng lần này xử lý không tốt, khiến cấp trên và tất cả chúng ta bị động như vậy, ta thấy vị trí của Lê thám trưởng không bằng để Trương thám trưởng tiếp quản…

Hắn nói đến đây, mắt đã chuyển từ Lê Hữu Dân sang Trương Vinh Cẩm. Trương Vinh Cẩm lúc đầu ngồi ở đây, vẫn đang chờ xem màn kịch hay giữa Lưu Phúc và Lê Hữu Dân.

Đêm qua hai tự đầu ở Tây Hoàn Hồng Kông đánh nhau lớn, tên ngốc Lê Hữu Dân lại không thể dập tắt sự việc, ngược lại để lọt đến tai bọn quỷ nước ngoài, không bị mắng té tát mới

là lạ, nói không chừng còn phải lấy ra vài chục vạn đô la Hồng Kông mới có thể miễn cưỡng giữ được vị trí.

Nhưng khi nghe Lưu Phúc vừa nói muốn dạy cho Lê Hữu Dân một bài học, cách chức vị trí tổng thám trưởng Hồng Kông mà hắn vừa mới ngồi lên, Trương Vinh Cẩm đã thầm kêu một tiếng không hay.

Quả nhiên, Lưu Phúc đã dẫn dắt câu chuyện đến đầu hắn Trương Vinh Cẩm.

- Lời của Lưu lão tổng có lý, Lê thám trưởng làm việc không tốt, bị cách chức cũng là đương nhiên. Vị trí tổng thám trưởng khu vực Hồng Kông này, đương nhiên là giao cho Trương Sir tổng thám trưởng Cửu Long tiếp quản. Ta hoàn toàn đồng ý với lời của Lưu lão tổng! Lê thám trưởng không xứng đáng với vị trí tổng thám trưởng khu vực Hồng Kông! Trương thám trưởng mới là người phù hợp nhất!

Chưa đợi Trương Vinh Cẩm phản ứng kịp, Nhan Hùng - tân Hoa thám trưởng đồn cảnh sát Du Ma Địa đã đứng dậy, mặt đầy chính khí mở miệng.

Lưu Phúc đề xuất cách chức Lê Hữu Dân, Nhan Hùng đá Lê Hữu Dân khi ngã ngựa, mọi người có mặt đều không lấy làm lạ. Tất cả đều nghe nói chuyện Lê Hữu Dân thu nạp cựu thuộc hạ của Lý Tựu Thắng trong cảnh lực, đàn áp Lam Cương - đồng bọn của Nhan Hùng. Lúc này có cơ hội dẫm Lê Hữu Dân một cái, Nhan Hùng đứng ra, mọi người ngược lại cảm thấy Nhan Hùng rất trọng nghĩa khí với anh em, đủ tư cách làm bạn.

Trương Vinh Cẩm nghe Nhan Hùng nói vậy, thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn hắn. Nhan Hùng cố ý nói những lời trái lòng trái miệng để bênh vực Lam Cương, điều này khiến hắn thấy thích thú. Nhưng Nhan Hùng quá ngu ngốc, lúc này đứng ra

bênh vực Lam Cương gây rắc rối cho Lê Hữu Dân, ngược lại còn giúp bảo vệ Lê Hữu Dân.

Quả nhiên, sau khi Nhan Hùng nói xong, Lưu Phúc cười gượng gạo gật đầu với hắn, rồi quay sang nịnh nọt Hàn Đức Sinh:

- Thưa cảnh trưởng, Nhan thám mục và tôi đều cho rằng có thể bãi nhiệm chức vụ của thám mục Lê, để Trương thám mục tiếp quản.

Trương Vinh Cẩm ngồi yên tại chỗ với vẻ mặt trầm tĩnh. Hàn Đức Sinh nhìn Nhan Hùng rồi lại nhìn Lê Hữu Dân:

- Trương thám mục, ý kiến của ngươi thế nào?

- Làm người phải có đầu có đuôi, có thủy có chung. Thưa cảnh trưởng, rắc rối là do Lê thám mục gây ra, không có lý do gì nửa đường lại điều người khác đến xử lý hậu quả thay hắn.

Trương Vinh Cẩm nói với Hàn Đức Sinh.

Nói xong lại nhìn về phía Lưu Phúc đang tỏ vẻ thản nhiên:

- Hơn nữa công việc ở khu Cửu Long rất bận rộn, vừa rồi Lưu lão tổng cũng nói trong hai tháng không được có án mạng, nếu xảy ra vụ án hình sự, ta e rằng nếu ta được điều đến Hồng Kông, thám mục mới ở khu Cửu Long không quen thuộc công việc trong khu vực quản hạt, rất dễ gây ra rắc rối không đáng có.

Câu sau cùng này thực ra có ý đe dọa trong đó, nếu Lưu Phúc muốn hắn Trương Vinh Cẩm đến dọn dẹp cứt đái cho Lê Hữu Dân, thì ở khu Cửu Long hắn Trương Vinh Cẩm cũng có thể để bang phái Ngũ Ấp gây ra những sự kiện lớn khiến bọn quỷ ngoại quốc càng thêm đau đầu.

- Lê thám mục, xem rắc rối ngươi gây ra kìa, không có đồng nghiệp nào muốn giúp ngươi xử lý. Đã không ai muốn

tiếp quản công việc của Lê thám mục lúc này, vậy thì, Lê thám mục?

Hàn Đức Sinh nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, nhìn về phía Lê Hữu Dân vẫn luôn mặt không biểu cảm.

Lê Hữu Dân lập tức đứng dậy, thân thể thẳng đơ:

- Thưa ngài!

- Ta cho ngươi thêm một cơ hội, xử lý tốt những ảnh hưởng tiếp theo của vụ việc này, làm nổi bật hình ảnh tích cực của cảnh sát. Ta không muốn biết loại vụ ẩu đả này là do cục trưởng và Bố Chính Ty gọi điện cho ta nữa! Nếu xử lý tốt, ngươi sẽ tiếp tục làm tổng thám mục khu Hồng Kông, nếu xử lý không tốt, ngươi chuẩn bị mặc quân phục cho đến khi về hưu đi.

- Vâng thưa ngài!

Lê Hữu Dân dùng sức đập gót giày da vào nhau, giơ tay chào và hét lớn:

- Đảm bảo sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa. Cảm ơn ngài!

…

Chương 760. Đoán không ra (3)

Phùng Nghĩa Xương năm nay vừa đúng năm mươi tuổi tri thiên mệnh, là người trầm ổn khéo léo. Khi nhận được cuộc gọi từ Chử Thư Hằng của công ty Lợi Khang đến hiệu thuốc tây của hắn, nói Chử Hiếu Tín hẹn hắn cùng đi ăn trưa ở khách sạn Cửu Long, râu trên cằm hắn hầu như muốn rung lên vì vui sướng, nét mừng rỡ trên mặt không giấu nổi.

Kể từ khi nhà họ Chương sụp đổ, hắn Phùng Nghĩa Xương là người Ngũ Ấp, việc làm ăn quả thật bị ảnh hưởng ít nhiều. Những loại thuốc hot trước đây có thể được nhà họ Chương ưu tiên cung cấp, giờ đây phải đợi Chử Hiếu Tín chăm sóc Hoàng Tiếu Cầu và vài người Triều Châu khác trước, mới đến lượt hắn.

Nhưng Chử Hiếu Tín không phải là kẻ ngu ngốc, trước đây phần lớn hiệp hội dược nghiệp đều là người Ngũ Ấp, sau khi ra oai một phen, tất nhiên cũng phải chung sống hòa bình, không thể để hiệp hội dược nghiệp chia rẽ thành hai phe phái lớn Ngũ Ấp và Triều Châu được. Hắn Phùng Nghĩa Xương đầu quân cho Chử Hiếu Tín sớm nhất, Chử Hiếu Tín cũng cần hắn giúp đỡ xây dựng hình ảnh trong giới Ngũ Ấp, nên nhìn chung, ngoài việc tốc độ cung cấp hàng chậm hơn thời kỳ nhà họ Chương một chút, thỉnh thoảng phải giúp Chử Hiếu Tín diễn một màn kịch trong các cuộc họp, hầu như không có ảnh hưởng gì khác.

Hắn luôn muốn kéo gần mối quan hệ với Chử Hiếu Tín hơn nữa, dù sao chỉ cần bám chặt lấy Chử Hiếu Tín, mở rộng

quy mô kinh doanh một chút không thành vấn đề. Hoàng Tiếu Cầu, trước đây từng bị nhà họ Chương trừng phạt rất thảm, chỉ vì là người Triều Châu, đã kể lại một số chuyện quá khứ của nhà họ Chương cho Chử Hiếu Tín, coi như đã giúp đỡ công ty Lợi Khang, giờ đây đã là phó hội trưởng hiệp hội dược nghiệp, ngoài việc kinh doanh thuốc men, còn đang lên kế hoạch mở bệnh viện.

Nhưng khổ nỗi không có cơ hội, Chử Hiếu Tín là người Triều Châu, phía trên còn có vị hội trưởng Thương hội Triều Châu là lão đầu, còn Phùng Nghĩa Xương hắn chỉ là một nhân vật vô danh tiểu tốt trong Thương hội Ngũ Ấp, ngay cả hội trưởng Thương hội Ngũ Ấp Thái Văn Bách cũng không có cơ hội tiếp xúc, huống chi là đi kết thân với nhà họ Chử. Hắn có hai đứa con gái dung mạo không xấu, chỉ cần Chử Hiếu Tín đồng ý, hai chị em cùng gửi đến nhà họ Chử làm thiếp cho Chử nhị thiếu, Phùng Nghĩa Xương cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng Chử Hiếu Tín đã có con gái nhà họ Lư làm hôn thê, con gái của hắn Phùng Nghĩa Xương dù có thiên tư quốc sắc, dám đắc tội với nhà họ Lư mà đi quyến rũ Chử Hiếu Tín tranh sủng sao? Cả nhà sống chán rồi sao? Ngay cả hắn cũng đã nghe nói, vị công tử phong lưu phóng đãng Chử nhị thiếu ngày xưa, giờ đây đã lâu không còn tin đồn phong hoa tuyết nguyệt truyền ra, đa phần là vị tiểu thư nhà họ Lư cũng là một nhân vật lợi hại có thể nắm giữ được đàn ông.

Giờ đây Chử Hiếu Tín lại chủ động gọi điện cho hắn, hẹn hắn cùng ăn trưa?

Phùng Nghĩa Xương ngồi trên ghế thái sư suy nghĩ rất lâu, thậm chí những chuyện nhỏ nhặt cũng không bỏ sót, xác định trong một năm qua đều không đắc tội với Chử Hiếu Tín, không đắc tội với nhà họ Chử, thậm chí cả những người làm

ăn cạnh tranh cùng ngành nghề người Triều Châu cũng không đắc tội.

Đã không đắc tội với người Triều Châu, không đắc tội với nhà họ Chử, không đắc tội với Chử Hiếu Tín, vậy Chử Hiếu Tín hẹn hắn ăn cơm không nên là tìm phiền phức cho hắn, mà nên là chuẩn bị gần đây thể hiện thiện chí với thành viên phía Ngũ Ấp của Hiệp hội Dược nghiệp, người đầu tiên nghĩ đến là hắn - Phùng Nghĩa Xương, người đầu tiên đầu quân thể hiện thiện chí. Chử Hiếu Tín làm hội trưởng lâu như vậy, cũng nên hiểu được để cho các thành viên trong hội chia sẻ một chút lợi ích, lợi ích đồng đều, như vậy cũng thuận tiện cho mọi người nâng hắn lên cao hơn.

- Xuống bếp lấy tôm sủi mà phu nhân chuẩn bị ăn trưa cho vào hộp đựng thức ăn, lấy chuỗi vòng tay xanh nhất trong hộp trang sức của phu nhân ra đóng gói cẩn thận, chuỗi tràng hạt trong tủ đa bảo trong phòng ngủ của ta cũng đóng gói cẩn thận, lát nữa ta muốn mang đi tặng Chử tiên sinh, lại lấy chìa khóa của khu vườn ở vùng quê Tân Giới của ta mang lại đây…

Chuẩn bị vài món quà gấp rút nhưng không mất đi sự chu đáo, ngồi lên xe hơi, tài xế phải tốn rất nhiều công sức mới hỏi thăm được vị trí của khách sạn Cửu Long, từ Hồng Kông đáp thuyền hỏa đến Cửu Long, cuối cùng ở bên ngoài Cửu Long Thành Trại, mới tìm được tòa nhà gỗ hai tầng không mấy nổi bật này, treo biển hiệu Cửu Long Phạn Điếm.

Ngồi ở ghế sau xe hơi, Phùng Nghĩa Xương nhắm mắt lại suy nghĩ kỹ một lượt tất cả những cuộc đối thoại có thể xảy ra, xác định không có sơ sót, lại nhìn thời gian đã không còn sớm, mới bảo tài xế xách hộp đựng thức ăn cùng hắn bước vào cửa Cửu Long Phạn Điếm.

Một thiếu niên chỉ mới hơn mười tuổi đón lên, lộ ra nụ cười sún răng:

- Hai vị lão bản, đến ăn cơm, lầu trên có phòng riêng…

- Tiểu quỷ, Chử tiên sinh đã đến chưa?

Phùng Nghĩa Xương không để ý đến thiếu niên này, tài xế đi bên cạnh hỏi thiếu niên.

Thiếu niên chớp chớp mắt còn chưa nói gì, một thiếu phụ phong vận chín chắn đầy đặn đi ra từ sau quầy, không vội không chậm nói:

- Hai vị là khách quý mà Chử tiên sinh hẹn? Mời lên lầu, Chử tiên sinh đã uống trà trong phòng riêng, A Mao, dẫn khách lên lầu phòng chữ Thiên.

Phùng Nghĩa Xương nói lời cảm ơn với người phụ nữ, thậm chí không dám nhìn kỹ dung mạo đối phương, chỉ sợ người phụ nữ trông như bà chủ này có quan hệ với Chử Hiếu Tín, nếu mình biểu hiện thất thố, bị cô ta nói vài câu trước mặt Chử Hiếu Tín, đủ để hắn uống một bình. Lấy ra hai đồng tiền lẻ cho thiếu niên tiền thưởng, mới đi theo thiếu niên liên tục nói lời cảm ơn lên lầu.

Chương 761. Không liên quan tốt xấu, chỉ hỏi nhân quả (1)

Thiếu niên đẩy cửa gỗ phòng Thiên tự, nhường vị trí cửa ra:

- Hai vị lão bản mời vào, Chử lão bản, khách quý ngài mời đã đến, ta đi bảo nhà bếp mang đồ ăn lên cho các vị ngay.

Thiếu niên được thưởng tiền hai lần reo hò rút lui, Phùng Nghĩa Xương bước vào phòng:

- Chử…

Vừa mới thốt ra một chữ, lại phát hiện Chử Hiếu Tín quay lưng về phía cửa phòng đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đường phố, còn bên cạnh một thanh niên thì cười híp mắt ngồi trước bàn ăn đẩy ra hai chén trà, cầm ấm trà rót trà vào chén, miệng nhiệt tình nói:

- Phùng lão bản, ta cũng mới biết được không lâu, hóa ra chúng ta còn là người thân, ta có một muội muội tên là Phùng Duẫn Chi, Phùng lão bản hẳn là biết chứ. Ồ, phải rồi, quên giới thiệu bản thân, tại hạ, Tống Thiên Diệu.

Phùng Nghĩa Xương đã nghĩ đến hàng chục cách mở đầu tốt xấu cho cuộc gặp với Chử Hiếu Tín lần này, cũng biết Chử Hiếu Tín từng có một thư ký tên Tống Thiên Diệu, nhưng vẫn không đoán được câu nói đầu tiên của đối phương.

…

Theo câu nói đầu tiên của Tống Thiên Diệu, Phùng Nghĩa Xương gần như cảm thấy lưng mình lập tức ướt đẫm mồ hôi lạnh!

Hiện nay những người làm ăn với Chử Hiếu Tín và công ty Lợi Khang, ai mà không biết vị Chử nhị thiếu này có thể đeo huy hiệu Thái Bình thân sĩ, công ty Lợi Khang chớp mắt đã trở thành đầu ngành dược phẩm, gã Tống Thiên Diệu đang cười tươi trước mặt này đã góp công nhiều nhất, gần như một mình đứng ở tiền tuyến của công ty Lợi Khang, đấu với bốn anh em nhà họ Chương?

Sau đó gã này tự mình đi làm ăn tóc giả, chỉ vài câu nói nhẹ nhàng đã gây nên một trận mưa máu gió tanh, những lão bản nhà máy coi hắn như kẻ ngốc, giờ đây đều phải làm trâu làm ngựa, nhà máy tăng ca tăng giờ sản xuất tóc giả, lợi nhuận lại toàn bộ rơi vào tay một mình Tống Thiên Diệu?

Đứa cháu gái Phùng Duẫn Chi mà mình gặp không quá ba lần kia, lại là muội muội của Tống Thiên Diệu?

Thậm chí cái tên Phùng Duẫn Chi, Phùng Nghĩa Xương cũng chỉ nghe người nhà nói lại sau khi tình cờ gặp Lâm Dư Tĩnh và con gái Nhu Nương khi đi tảo mộ, mới biết con gái của người em trai đã chết có tên là Phùng Duẫn Chi, cũng biết Lâm Dư Tĩnh đã tái giá với một tên đầu mục khuân vác họ Tống.

Sau đó không còn tin tức gì về mẹ con Lâm Dư Tĩnh nữa, lúc này nghe thấy, không khác gì sét đánh ngang tai.

Tống Thiên Diệu và tên đầu mục khuân vác họ Tống kia là người một nhà?

Phùng Nghĩa Xương cố gắng kết hợp tất cả thông tin lại với nhau trong đầu, sau khi đi đến kết luận này thì sắc mặt đại biến, môi hơi run lên, ánh mắt vô vọng nhìn về phía Chử Hiếu

Tín đang quay lưng lại với mình, hy vọng Chử Hiếu Tín lúc này quay người lại nói một câu phá vỡ sự ngượng ngùng, nhưng Chử Hiếu Tín như không nghe thấy lời Tống Thiên Diệu, thân thể dựa vào mép giường, rung chân trái nhìn ra ngoài.

- Phùng lão bản, không cần lo lắng, trước đây mọi người không quen biết, đương nhiên là chưa từng có chuyện gì xảy ra, hôm nay đến đây cũng là vì ta nghe nói Duẫn Chi có một vị bá phụ như vậy, đặc biệt nhờ Chử tiên sinh giúp hẹn Phùng lão bản ra đây, mọi người ngồi lại với nhau, những chuyện không vui trong quá khứ, không liên quan đến Tống Thiên Diệu ta, ta chỉ quan tâm đến tương lai.

Tống Thiên Diệu quan sát kỹ sắc mặt của Phùng Nghĩa Xương suốt mấy chục giây, rồi mới đứng dậy bắt tay Phùng Nghĩa Xương, đồng thời nói một cách thân thiết.

Phùng Nghĩa Xương có thể lăn lộn trên thương trường nhiều năm, tuy không có trí tuệ lớn, không thể đạt được đại phú quý, nhưng gia đình họ Phùng có thể ăn no mặc ấm, trở thành một gia đình tiểu phú, dựa vào chính là sự khéo léo lanh lợi của hắn, lúc này Tống Thiên Diệu đưa tay ra bắt tay hắn, ánh mắt Phùng Nghĩa Xương liền thoát khỏi sự tuyệt vọng.

Câu nói vừa rồi của Tống Thiên Diệu "ta chỉ quan tâm đến tương lai", rõ ràng là có một số chuyện trong tương lai muốn nói chuyện với hắn.

- Tống tiên sinh, Hữu Hoa qua đời quá sớm, lúc đó binh hoang mã loạn… Thôi, nói chuyện quá khứ làm gì, Tống tiên sinh đã gặp ta hôm nay, không ngại nói thẳng, mẹ con Duẫn Chi muốn gì, chỉ cần ngươi mở lời, dù là toàn bộ gia sản nhà họ Phùng, ta cũng không từ chối.

Phùng Nghĩa Xương vừa mở miệng còn muốn biện bạch vài câu, nhưng nghĩ đến câu nói của Tống Thiên Diệu, liền

thẳng thắn bày tỏ thái độ, nuốt lại những lời định nói.

Tống Thiên Diệu nhìn bộ dạng này của Phùng Nghĩa Xương, cười quay người lại, nói với Chử Hiếu Tín đang quay lưng về phía phòng nhìn ra ngoài:

- Đại ca, ta nói gì, lão bản Phùng nhất định sẽ như vậy, hạng người như hắn đương nhiên đáng để kết bạn.

Chử Hiếu Tín từ từ quay đầu lại, đánh giá Phùng Nghĩa Xương:

- Phùng lão quỷ, khi A Diệu nói với ta chuyện này, phản ứng đầu tiên của ta là đuổi tuyệt ngươi, chính A Diệu khuyên ta, người không biết thì không có tội, lúc đó ngươi cũng không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

- Chử tiên sinh, ta… vận mệnh đôi khi thật trêu ngươi, năm đó làm sai là ta…

Phùng Nghĩa Xương hơi thở phào nhẹ nhõm, có vẻ như Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín chỉ mới cho hắn một gậy vào đầu, sau đó chắc là có chuyện muốn nói với hắn.

Tống Thiên Diệu bưng một tách trà đưa cho Phùng Nghĩa Xương:

- Phùng lão bản, trên thế giới này đối với mỗi người, không có tốt hay xấu, đúng hay sai.

- Thật vậy sao?

Phùng Nghĩa Xương nghe câu này liền sững người, buột miệng hỏi.

Chương 762. Không liên quan tốt xấu, chỉ hỏi nhân quả (2)

Tống Thiên Diệu lại rót một tách trà đưa cho Chử Hiếu Tín, cuối cùng tự mình bưng một tách trà, mỉm cười nói:

- Chỉ có nhân và quả. Ngươi thấy thế nào?

Không có tốt hay xấu, đúng hay sai, chỉ có nhân và quả.

Phùng Nghĩa Xương nhấp ngụm trà không biết vị gì, nghĩ về câu nói của Tống Thiên Diệu.

- Tốt hay xấu, đúng hay sai, chỉ là người ngoài nhìn ngươi trong mắt họ như thế nào, duy chỉ có nhân và quả, là thuộc về chính ngươi, gieo nhân, gặt quả, đời này dù thành Phật hay nhập ma, đều là do chính mình gieo nhân năm xưa, sau này tự mình gặt quả, sao thế, Phùng lão bản ngươi ra ngoài ăn cơm cũng phải tự mang đồ ăn theo sao?

Tống Thiên Diệu dường như không vội vàng đi vào chủ đề với Phùng Nghĩa Xương, sau khi nói chuyện phiếm về nhân quả, thấy tên tài xế đứng sau Phùng Nghĩa Xương tay xách hộp đồ ăn, cười hỏi.

Phùng Nghĩa Xương vội vàng nói:

- Chử tiên sinh, Tống tiên sinh đều là người từng ăn sơn hào hải vị, ta loại người này cũng không có món quà nào đáng giá để tạ ơn bữa ăn này, may mà hầu nữ nhà ta có tay nghề làm há cảo rất ngon, thậm chí có vài nhà hàng lớn thường xuyên đến nhà cầu dạy, miễn cưỡng mang đến để Chử tiên sinh,

Tống tiên sinh nếm thử loại đồ ăn vặt không đáng lên bàn này. Đặt hộp đồ ăn xuống, về xe đợi ta.

Tên tài xế đặt hai lồng há cảo còn nóng hổi lên bàn rồi xuống lầu đi, Chử Hiếu Tín cầm đũa lên nói với Phùng Nghĩa Xương và Tống Thiên Diệu:

- Chủ nhân mời ăn cơm, rượu thịt còn chưa được mang lên, lại ăn đồ khách mang đến trước, chuyện này ta cũng là lần đầu tiên.

Hai lồng há cảo Phùng Nghĩa Xương mang đến quả thật trông rất bắt mắt, há cảo thông thường vỏ bánh làm bằng bột mì, nhưng há cảo hắn mang đến vỏ bánh lại làm bằng lá cải bó xôi non, xanh biếc trong suốt, hơn nữa cũng giống như vỏ bột mì, xếp thành mười hai nếp gấp hoa văn, dưới đáy mỗi chiếc há cảo điểm xuyết vàng lá, trên đỉnh vỏ bánh còn đặt một vòng tổ yến, ở giữa vây quanh một nhúm vi cá màu vàng óng, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta thèm ăn, nhìn từ xa trông giống như đồ ngọc bích, quý phái phi phàm.

Lời Phùng Nghĩa Xương nói về việc các nhà hàng lớn thường xuyên đến nhà cầu dạy, chỉ cần nhìn vẻ ngoài của há cảo là biết không phải nói khoác, đừng nói Tống Thiên Diệu, ngay cả Chử Hiếu Tín cũng chưa từng ăn há cảo tinh xảo đẹp đẽ như vậy.

Đợi rượu thịt được mang lên, ba người ngồi quanh bàn vừa ăn vừa nói chuyện, Tống Thiên Diệu vẫn không vội vàng nhắc đến chủ đề hôm nay gặp hắn, Phùng Nghĩa Xương có chút sốt ruột, bởi vì hắn đoán không ra ý đồ của đối phương, vạn nhất bữa cơm này kết thúc mơ hồ không rõ, hắn không biết gì cả, qua vài ngày Tống Thiên Diệu hoặc Chử Hiếu Tín lại cho rằng hắn cố tình gây khó dễ, vậy chẳng phải là được không bù nổi mất.

Thấy một vò nhỏ rượu nếp Triều Châu đã gần cạn, nhưng Tống Thiên Diệu vẫn chưa có ý định nói, Phùng Nghĩa Xương nâng chén rượu chủ động hỏi:

- Tống tiên sinh, không biết mẹ con Duẫn Chi hiện giờ sống thế nào?

Lâm Du Tĩnh là người nhà họ Lâm, Tống Thiên Diệu và nhà họ Lâm không hòa thuận, những chuyện này hắn đều biết rõ, lúc này tuy hắn không biết Tống Thiên Diệu gặp hắn để làm gì, nhưng đối phương vừa gặp mặt đã nhắc đến mẹ con Duẫn Chi, hắn đã biết rất có thể là muốn để nhà họ Phùng cuốn vào cuộc tranh đấu giữa nhà họ Lâm và Tống Thiên Diệu.

Nói thật, Phùng Nghĩa Xương mặt mang nụ cười, trong lòng lại đang chua xót, dù là nhà họ Lâm hay nhà họ Chử, hắn một thương nhân dược liệu nhỏ bé, bên nào cũng đắc tội không nổi, nhưng hắn cũng biết, phải chọn phe đứng, Tống Thiên Diệu tìm hắn trước, vậy hắn chỉ có thể đứng về phía Tống Thiên Diệu, nếu không, dù hắn không có ý định giúp nhà họ Lâm, cũng đã là kẻ thù của Tống Thiên Diệu, nhà họ Chử thu thập nhà họ Lâm có lẽ phải tốn công sức, nhưng thu thập Phùng Nghĩa Xương hắn, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

- Đây chính là nhân quả mà ta đã nói. Nếu như năm xưa lão bản Phùng không vì chuyện gia đình mà đuổi lệnh đệ ra khỏi nhà, hắn cũng không oán hận đầy lòng, nhiễm thuốc phiện, càng không chết sớm. Tam thúc của ta cũng sẽ không gặp tam thẩm, Duẫn Chi cũng không trở thành muội muội của ta, cũng sẽ không có bữa cơm hôm nay.

- Đây chính là gieo nhân năm đó, nay gặt quả. Hôm nay cũng giống như năm xưa vậy, lão bản Phùng, ta có một chuyện muốn hỏi cho rõ. Tam thẩm của ta từ nhà họ Lâm đến nhà họ Phùng, chỉ có một tờ giấy bán nha đầu hay là đường đường

chính chính có giấy hôn thư? Ngươi gieo nhân nào, sau này sẽ gặt quả nấy, không ai giúp được ngươi đâu.

Tống Thiên Diệu dừng đũa, nói với giọng thản nhiên.

Phùng Nghĩa Xương dùng khăn tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

Lâm Du Tĩnh đến nhà họ Phùng như thế nào, hắn đương nhiên biết rõ. Khi đó bà mẹ vẫn còn sống của hắn cùng đại phu nhân nhà họ Lâm làm chủ, đem Lâm Du Tĩnh bán cho nhà họ Phùng, bề ngoài tuyên bố là gả con gái, thực chất là bán nha đầu. Con gái nổi loạn có thể tranh gia sản, nhưng nha đầu bị bán đi thì không còn liên quan gì đến người nhà cũ nữa, dù có lên tòa cũng không sợ.

- Tuy rằng năm đó quả thật có một tờ giấy bán nha đầu theo mẹ Duẫn Chi đến nhà họ Phùng, nhưng năm tháng trôi qua, thêm vào đó binh hoang mã loạn, tờ giấy đó đã sớm mất tích. Ta có thể nói mẹ Duẫn Chi là đường đường chính chính gả đến nhà họ Lâm, nhưng nhà họ Lâm chắc hẳn còn một bản, sẽ bị vạch trần.

Phùng Nghĩa Xương suy nghĩ một lúc rồi thành thật nói.

Tống Thiên Diệu mặt mang nụ cười ôn hòa:

- Những chuyện đó không liên quan đến lão bản Phùng. Bị nhà họ Lâm vạch trần, có vấn đề gì, ta Tống Thiên Diệu sẽ một mình gánh chịu. Hôm nay ta chỉ muốn nhờ lão bản Phùng và cả nhà họ Phùng, khi cần thiết giúp ta làm chứng, nói một câu tam thẩm của ta năm đó là được cưới chính thức vào nhà họ Phùng, chứ không phải bị bán làm nha đầu vào nhà họ Lâm là được. Gieo nhân nào gặt quả nấy, lão bản Phùng, ngươi có giúp ta không?

Chương 763. Nếu còn có thể cầm dao lên, thì đánh thêm một trận nữa (1)

Tại bến tàu Thổ Qua Loan, Lôi Anh Đông khoác một chiếc áo choàng bẩn thỉu chui ra từ khoang tàu chở hàng diesel, mắt còn ngái ngủ, trước tiên hỏi vài câu với thuộc hạ của mình một cách không kiên nhẫn. Khi nhìn thấy Hoàng Lục đang ngồi xổm ở đầu tàu hút thuốc, trêu đùa con chó sói được nuôi trên tàu để canh gác, hắn sững người một chút rồi bước lại gần, giao con chó sói đang bị xích chặt nhưng vẫn nhe răng liên tục nhảy cắn về phía Hoàng Lục cho thuộc hạ dẫn về đuôi tàu, rồi mới mở miệng ngáp dài nói:

- Lục ca, chạy đến tàu của ta vào buổi trưa để trêu chọc chó đực, quấy rầy giấc ngủ của ta, ngươi có lương tâm không vậy? Đêm qua có một tàu hàng bị Đại Thiên Nhị giữ lại, ta bận rộn đến tận sáng mới lấy tiền ra giải quyết xong, đã đủ bực mình rồi, cuối cùng cũng ngủ được một giấc, ngươi lại đến?

Hắn chạy tàu trên biển, không có thời gian nghỉ ngơi cố định, nhưng phần lớn thời gian đều là ban đêm chất hàng và khởi hành, rất hiếm khi ra khơi vào ban ngày. Đêm qua có một chiếc tàu chở dầu diesel bị Đại Thiên Nhị đuổi theo gần vùng biển Ma Cao, đòi giá 3 triệu, không nhận được tiền thì giết người đánh chìm tàu.

Lôi Anh Đông bận rộn gần nửa đêm, nhờ Lý Quyền dẫn người ra mặt, cuối cùng tốn 300.000 đô la Hồng Kông, lại cho

thuộc hạ của Lý Quyền 50.000 đô la tiền xe cộ, mới đưa được tàu và hàng về.

Hoàng Lục ném tàn thuốc xuống biển, đứng dậy khoác vai Lôi Anh Đông, kéo hắn đến lan can đầu tàu trêu chọc:

- Lão bản của ta bảo ta hỏi ngươi, có hứng thú đến nhà hắn ăn tối không? Ta thấy con chó này đủ béo, không bằng tối nay ăn lẩu thịt chó.

Lôi Anh Đông rất không thoải mái với hành động của Hoàng Lục, khi Hoàng Lục khoác vai hắn, tay hắn sờ xuống thắt lưng, mấy thuộc hạ ở xa cũng có động tác gần như giống hệt hắn.

- Đồ khốn, nghĩ nhiều rồi, dù ta có bắt cóc cũng không bắt cóc kẻ nghèo như ngươi đâu, đi đi đi, đứng xa ra một chút, xa hơn nữa.

Hoàng Lục nói mà không quay đầu lại.

Lôi Anh Đông cũng vẫy tay, ra hiệu cho thuộc hạ giữ khoảng cách đủ xa với mình và Hoàng Lục.

- A Diệu bây giờ bận đến choáng váng mặt mày, chắc không có tâm trạng mời ta ăn cơm đâu, ta sợ hắn có ý đồ khác với ta, thôi bỏ đi.

Lôi Anh Đông nói qua loa.

Hoàng Lục vừa mở miệng đã nói bên tai hắn:

- Lão bản của ta có một lô hàng muốn nhờ ngươi vận chuyển giúp.

- Dược liệu, tóc giả, hắn có thể có cái quỷ gì cần ta vận chuyển chứ? Chuyện nhỏ như vậy cần gì phải lén lút như đặc vụ tiếp xúc vậy, gọi điện thoại là được rồi?

Nghe Hoàng Lục thần bí, cuối cùng chỉ là Tống Thiên Diệu nhờ hắn vận chuyển hàng, Lôi Anh Đông vừa mới xua đi cơn buồn ngủ lập tức lại ập đến, vô thức ngáp một cái, móc ra điếu thuốc châm lửa, ngậm vào miệng để tỉnh táo:

- Ta sắp xếp tạm thời một chiếc tàu lớn cho hắn được không, ngươi để ta đi ngủ một giấc đã.

- Hai trăm kg hạt giống cây cao su, một trăm cây giống cao su.

Hoàng Lục nói với giọng cực kỳ thấp và nhanh:

- Mười giờ tối nay, tàu sẽ đến ngoài khơi Hồng Kông, nếu không có ai nhận hàng, tàu sẽ trực tiếp vào Hồng Kông bị hải quan kiểm tra, lúc đó người gửi hàng và chủ tàu sẽ chờ bị…

Hoàng Lục vừa nói vừa làm động tác cắt cổ.

Lôi Anh Đông nghe đến hai trăm kg hạt giống cây cao su, điếu thuốc ngậm trong miệng suýt rơi xuống!

Không dám tin nhìn về phía Hoàng Lục.

Cuối cùng đã hiểu tại sao Tống Thiên Diệu không gọi điện thoại, mà để Hoàng Lục đích thân đến gặp mình.

Hắn ở Hồng Kông liều lĩnh không biết đã vận chuyển bao nhiêu vật tư đến đại lục, tất nhiên biết vật tư nào khó kiếm nhất, sản phẩm cao su không khó kiếm, khó kiếm nhất chính là hạt giống cao su chất lượng cao, ở đại lục Trung Quốc vùng Hải Nam cũng có rừng cao su, nhưng giống cây cao su ở đó không tốt, cao su khai thác ra sản lượng thấp, chất lượng kém, muốn phát triển giống cao su chất lượng cao, lại không có giống gốc tốt để nuôi trồng quan sát, hắn không phải chưa từng nhận được nhu cầu này, chỉ là không có chủ đồn điền cao su người Hoa nào dám làm ăn với hắn, bởi vì lệnh cấm vận trên đầu, lệnh cấm vận Mỹ đặt ra ở các nước sản xuất cao su lớn, đưa hạt giống cây cao su vào danh mục loại một, cấp độ

cao nhất, một khi phát hiện có người cung cấp hạt giống cho Trung Quốc, động một tí là xử bắn hoặc tù, thậm chí cả gia đình có thể bị coi là gián điệp Trung Quốc, thực sự còn nguy hiểm hơn cả buôn lậu vũ khí.

- Nói cho ta biết tuyến đường của tàu hàng đối phương, cách thức tiếp xúc, ta sẽ tự mình lái chiếc thuyền nhỏ nhanh nhất, vận chuyển đến Thâm Quyến, tìm hai chiếc tàu khác chở một ít thép tấm, dược phẩm, để thu hút sự chú ý của thủy thủ Anh, chuyện chém đầu này, phải che trời qua biển, nhất định không thể sai sót.

Lôi Anh Đông hít mấy hơi thuốc liên tiếp rồi mới nói với Hoàng Lục.

Hoàng Lục vỗ vỗ vai Lôi Anh Đông:

- Lão bản của ta nói, chỉ cần ngươi chịu làm, lô hàng này hắn tặng cho ngươi.

…

- Đây là nhà của Hùng gia, hắn đã dặn dò, để ngươi yên tâm ở đây dưỡng thương, chuyện giang hồ không cần quản gì cả, mọi thứ đợi ngươi khỏi thương rồi tính, người hầu trong nhà đều là theo Hùng gia đủ lâu, trung thành đáng tin, cần gì cứ sai bảo họ là được.

A Dược, tâm phúc của Nhan Hùng nói với Trần Thái đang nằm trên giường được băng bó như một cái bánh chưng.

Chương 764. Nếu còn có thể cầm dao lên, thì đánh thêm một trận nữa (2)

Trần Thái đêm qua dẫn người của Hòa Quần Anh tấn công đường đầu của Hòa An Lạc ở Tây Hoàn, phần lớn thành viên Hòa Quần Anh sau khi đánh nhau ban đầu, dưới ưu thế số đông của Hòa An Lạc đều mất hết ý chí chiến đấu, lần lượt bỏ chạy, chỉ có Trần Thái dẫn theo vài chục huynh đệ tâm phúc hò hét chiến đấu, đánh đến cuối cùng Trần Thái đã kiệt sức, bị Thiết Đầu Tô đánh ngất giao cho mấy thuộc hạ bảo vệ Trần Thái chạy trốn, bản thân đoạn hậu che chở một lúc, bị thương nặng nhảy xuống bến tàu, sống chết không rõ.

Mấy thuộc hạ chạy không xa, vừa hay gặp A Dược A Vĩ thuộc hạ của Nhan Hùng, được hai người cứu xuống, đưa đến tòa nhà Đường Lâu ở Cửu Long này.

- Huynh đệ Quần Anh…

Trần Thái muốn gượng cổ ngồi dậy, nhưng phát hiện mình cố gắng chịu đau cũng chỉ hơi ngẩng đầu lên được một chút, vết thương lớn nhỏ trên người đau như dao cắt, chỉ có thể trợn mắt hỏi A Dược đang đứng trước giường.

A Dược lạnh lùng nói:

- Phần lớn địa bàn của Hòa Quần Anh đều bị đập phá, những thúc bá Hòa Quần Anh hoặc chạy trốn hoặc chết, hiện giờ người của Thủy Phòng tuyên bố, là Quần Anh không giữ quy tắc, phá vỡ tình nghĩa đồng môn, bọn họ chỉ phản kích,

đợi ngươi ra ngoài, có lẽ đã là đại ca cuối cùng của Hòa Quần Anh rồi.

- Phịch con mẹ nó chứ.

Trần Thái nghe xong, đau đớn nhắm chặt hai mắt, miệng thốt ra một câu.

A Dược nói:

- Dưỡng thương cho tốt rồi hãy đi phịch.

Lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân, giọng Nhan Hùng vang lên:

- Tống tiên sinh, người của ta vừa hay cứu được A Thái, hắn gây ra rắc rối lớn như vậy, nên ta muốn hỏi ngươi…

Theo tiếng bước chân, người bên ngoài đã vào phòng ngủ, A Dược nói với người đến:

- Hùng gia, Tống tiên sinh.

Trần Thái nhìn hai người đến với ánh mắt phức tạp.

Một cao một thấp, người thấp là tân nhiệm cảnh trưởng Du Ma Địa Nhan Hùng, người cao tự nhiên là anh họ xa của hắn, Tống Thiên Diệu.

- Ngươi rất oai phong đấy, bây giờ giang hồ đều đồn rằng ngươi vì giúp lão đại báo thù, đã đánh nhau lớn với người Thủy phòng.

Tống Thiên Diệu nói với Trần Thái với vẻ mặt lạnh lùng:

- Nhưng tối qua oai phong là oai phong, sao bây giờ lại nằm đây như con chó chết vậy?

- Diệu ca, nếu ngươi muốn tính sổ Cửu Văn Long, giao ta cho Thủy phòng hoặc tên Sái Lão Hùng bên cạnh là được, hoặc ta có thể đứng dậy ngay bây giờ, đi ra ngoài tự sinh tự diệt, đều được cả, không cần nói những lời như vậy.

Trần Thái gắng gượng nhếch mép, không chịu tỏ ra yếu thế mà nói.

- Quả nhiên lăn lộn giang hồ mấy ngày đã có tiến bộ, nghe hiểu ta đang chế giễu ngươi.

Tống Thiên Diệu bước đến đầu giường, đánh giá Trần Thái đang nằm trên giường, trên người có hơn chục vết thương lớn nhỏ nhưng vẫn ngoan cường bất khuất:

- Có muốn giúp lão đại quá cố của ngươi báo thù không, ta cho ngươi cơ hội, nếu còn cầm được dao, tối mai lại đi đánh một trận với Thủy phòng.

…

Lâm Hiếu Sâm mặt mày ủ rũ, bước ra khỏi Sở Lao công, xa xa những công nhân đình công đã dần giải tán dưới sự giám sát và thúc giục của cảnh sát mặc quân phục.

Hơn 600 công nhân đến Sở Lao công biểu tình đều là thành viên của Tổng công đoàn ngành xây dựng, mục đích của cuộc biểu tình lần này là để đòi quyền lợi cho hơn 100 công nhân xây dựng làm việc tại một công trình khách sạn đang xây dựng ở khu trung tâm của nhà họ Lâm, lý do là nhà họ Lâm nợ họ ba tháng tiền làm thêm giờ.

Khi Sở Lao công gọi điện đến Hi Chấn Địa Nghiệp liên lạc với người nhà họ Lâm, chính Lâm Hiếu Sâm nghe điện thoại, sau khi nhận được tin công nhân đình công, hắn không chút do dự, bảo thư ký tính toán số tiền làm thêm giờ của những người này, chỉ có hơn 40.000 đô la Hồng Kông, hắn dùng tiền tiết kiệm cá nhân, vội vàng đến Sở Lao công, trước mặt quan chức Sở Lao công và đại diện công đoàn thậm chí tất cả công nhân biểu tình, phát ra 50.000 đô la Hồng Kông.

Công nhân nhận được tiền làm thêm giờ tất nhiên không còn lý do gì để gây rối nữa, quan chức Sở Lao công cũng rất

hài lòng với phản ứng của Lâm Hiếu Sâm, giúp họ tránh được nhiều rắc rối, một cục diện đôi bên đều vui vẻ.

Nhưng Lâm Hiếu Sâm lại không cảm thấy nhẹ nhõm, vừa ra khỏi Sở Lao công liền ngồi xe vội vàng đến nhà máy nước ngọt Liên Hợp ở Thổ Cô Loan, mấy vạn đô la tiền làm thêm giờ mà công nhân xây dựng đòi trong lòng hắn chẳng đáng là gì, công nhân nhà máy nước ngọt Liên Hợp tối qua bị cuốn vào vụ ẩu đả giữa Quần Anh và Hòa An Lạc, bốn công nhân bị chém chết, hơn ba mươi công nhân bị thương nặng, hiện giờ tất cả công nhân nhà máy nước ngọt đều hoang mang lo sợ, không dám đến làm việc nữa, đối với hắn đây mới là vấn đề cần giải quyết gấp.

Tất cả công nhân nhà máy nước ngọt Liên Hợp đều là thành viên của Hòa An Lạc, tuy trên đầu có tự giang hồ, nhưng thực tế những công nhân này lại không phải là người giang hồ hung ác cùng cực, nhiều người chỉ muốn tìm một chữ đầu để che chở, yên ổn làm việc kiếm cơm.

Nhị ca Lâm Hiếu Hiệp đi gặp người giang hồ của Hòa An Lạc, còn hắn phải đến nhà máy nước ngọt an ủi những công nhân này, để họ tiếp tục làm việc, đừng lo lắng sợ hãi, hắn bảo đảm sẽ không có ai đến nhà máy nước ngọt gây rắc rối cho những công nhân thật thà này nữa.

Chương 765. Xem ý trời

Nhà máy nước ngọt dù thế nào cũng không thể ngừng hoạt động, nó là túi tiền mặt của nhà họ Lâm, Coca-Cola, Ngọc Tuyền, 7 Up và các loại nước ngọt khác trong khu vực Hồng Kông đều do nhà máy nước ngọt gia công, mỗi tháng đều có tiền mặt vào tài khoản đúng hạn.

Khi hắn bước vào văn phòng của nhà máy nước ngọt, mới phát hiện Lâm Hiếu Kiệt vốn phụ trách quản lý nhà máy gần đây không có ở đây. Lâm Hiếu Hòa chưa kịp uống ngụm nước thì điện thoại đã reo lên, quản lý nhà máy nghe điện thoại một lúc rồi đưa cho Lâm Hiếu Sâm:

- Lâm tiên sinh, là điện thoại của Lâm Hiếu Hòa tiên sinh.

- Tam ca.

Lâm Hiếu Sâm đặt xuống cốc nước chưa kịp uống một ngụm, bước qua nhận điện thoại.

Giọng Lâm Hiếu Hòa trong điện thoại không nghe ra vui giận:

- Ngươi vừa đến Sở Lao động? Xử lý thế nào…

- Chuyện nhỏ thôi, có nhóm công nhân đến Sở Lao động gây rối, trước đó công trình khách sạn nợ họ ba tháng tiền làm thêm giờ, hơn bốn vạn đồng, ta đã tự mình đến trả hết số tiền làm thêm giờ còn nợ, bây giờ đã ổn rồi.

Lâm Hiếu Sâm trầm ổn nói.

Lâm Hiếu Hòa bên kia điện thoại im lặng một lúc, mới chậm rãi nói:

- A Sâm, đôi khi ngươi phải động não một chút, đừng nóng vội xông pha, chuyện này không đơn giản chỉ là bù đủ tiền làm thêm giờ, thôi được rồi, ngươi cùng nhị ca lo xong chuyện An Lạc đường và nhà máy nước ngọt trước đã.

Nói xong liền cúp điện thoại, Lâm Hiếu Sâm cầm ống nghe có chút nghi hoặc, mình đã lập tức đến Sở Lao động, giải tán công nhân, không gây ảnh hưởng lớn, vậy mà trong mắt nhị ca, sao lại là mình xông pha?

Khi hắn đang mơ hồ không hiểu tại nhà máy nước ngọt Liên Hợp, Lâm Hiếu Hòa thì xoa xoa mi tâm đứng yên lặng một lúc, thở ra một hơi, quay đầu nói với Liêu Kính Huyền tinh nhanh trầm ổn:

- Kính Huyền, đi điều tra xem mấy tên đầu sỏ của Tổng công đoàn ngành xây dựng đến Sở Lao động hôm nay là ai, sau khi điều tra xong, không cần hỏi bọn chúng nhận tiền của ai, ngươi thay ta gửi tặng mỗi người một vạn đô la Hồng Kông và một viên đạn, hôm nay bọn chúng đến Sở Lao động, ta tặng một vạn đô la Hồng Kông để kết bạn, nhưng nếu ngày mai ta thấy bọn chúng còn dẫn người xuất hiện ở Sở Lao động, ta sẽ đưa bọn chúng về Tây phương.

- Biết rồi, ta sẽ sắp xếp ngay.

Liêu Kính Huyền nói xong, không vội rời đi, mà hơi do dự, lại mở miệng:

- Lâm tiên sinh, bốn người ta sắp xếp giúp kết nối đường dây ở công ty điện thoại, đòi hỏi quá đáng, muốn…

- Muốn bao nhiêu tiền vất vả cứ chuyển cho bọn chúng.

Chưa đợi Liêu Kính Huyền nói hết, Lâm Hiếu Hòa đã nói.

- Biết rồi.

Liêu Kính Huyền hơi cúi người, xoay người ra khỏi văn phòng của Lâm Hiếu Hòa.

…

- Lão bản, bên Lôi Đàn Nhĩ đã thông báo rồi, công nhân bên Sở Lao động cũng đã giải tán hết, Tứ thúc nói với ta, là người của nhà họ Lâm tên Lâm Hiếu Sâm ra mặt, không phải Lâm Hiếu Tắc, một trong hai người của Lâm Hiếu Hòa, cũng không nói nhiều, dứt khoát trả hết tiền.

Hoàng Lục ngẩng đầu nhìn đồng hồ đeo tay, nhẹ giọng nói với Tống Thiên Diệu đang nhắm mắt dưỡng thần trên ghế sofa phòng khách sạn Đô Lợi Sĩ.

Tống Thiên Diệu xoa xoa mi tâm:

- Lâm Hiếu Sâm? Là Lâm Hiếu Hòa không phản ứng kịp, hay Lâm Hiếu Sâm tự mình vội vàng không bàn bạc với Lâm Hiếu Hòa, tự ý quyết định? Xem ra Lâm Khi Thần làm quá nhiều chuyện xấu, trời cũng không giúp con trai hắn, để Nhan Hùng và Hiếu thúc bọn họ hành động.

Triệu Văn Nghiệp mặc cảnh phục và A Vĩ thuộc hạ của Nhan Hùng, hai người ngồi song song ở vị trí gần cửa sổ phòng khách, vẻ mặt hơi căng thẳng nhìn về phía Hoàng Lục và Tống Thiên Diệu đang đối thoại, đặc biệt là Triệu Văn Nghiệp, thỉnh thoảng nuốt nước bọt.

- Còn nữa, Lục ca ngươi qua giúp Hiếu thúc Nhan Hùng bọn họ, bên đó không thể sơ suất, phải giữ người lại, tối nay ta muốn Lâm Hiếu Hòa không rảnh phân tâm, ngày mai sẽ thu hết mọi thứ của nhà họ Lâm.

- Vậy ngươi ở đây…

Tống Thiên Diệu mở mắt, mỉm cười với Hoàng Lục:

- Lục ca, nếu ta ở trong khách sạn của người Anh, bên cạnh còn có hai tên sai lão mang súng bảo vệ, huống chi lát nữa Thạch Trí Ích Thạch cục trưởng và vợ hắn còn sẽ đến uống cà phê cùng, bạn gái ta và người thầy hướng dẫn kia của cô ấy cũng sẽ đến tán gẫu, trong tình huống này mà còn bị người ta giết, thì ta chỉ có thể nói mình tội ác tày trời, trời cũng muốn ta phải chết, đi đi, ngươi tự cẩn thận, tối đợi ngươi về cùng ăn đêm.

- Tiểu tử, ngươi có biết bắn súng không?

Hoàng Lục nhìn về phía Triệu Văn Nghiệp:

- Đừng tùy tiện mở cửa, dù là người phục vụ ở ngoài cửa, nhất định phải chăm sóc tốt cho Tống tiên sinh.

- Đi thôi, Lục ca, ngươi đâu phải vệ sĩ, rõ ràng là bảo mẫu mà.

Tống Thiên Diệu đứng dậy từ ghế sofa, vỗ vai Hoàng Lục, cười nói:

- Đây không phải Ma Cao vô pháp vô thiên, đây là Hồng Kông, ta đã bày ra nhiều tên quỷ ngoại quốc bao quanh bảo vệ, nếu Lâm Hiếu Hòa vẫn nghĩ ngay đến việc giết ta mới là con đường sống duy nhất, và thực sự không từ thủ đoạn nào để người đến khách sạn giết ta, thì đó là ta quá ngu, mà hắn cũng quá ngu, cứ xem ý trời, là muốn để kẻ đủ ngu như ta chết, hay để kẻ đủ ngu như Lâm Hiếu Hòa chết.

Hoàng Lục cũng cười:

- Đương nhiên phải lải nhải một chút, sớm biết hai tên gà mờ ngươi tự sắp xếp này cầm súng mà cảm giác sắp tè ra quần, còn không bằng ta để Lôi đàn tử phái hai thuộc hạ của hắn đến trông nom ngươi, ta đi đây.

Nói xong, hắn xoay người rời khỏi khách sạn Doris, so với việc ở lại khách sạn bảo vệ Tống Thiên Diệu, Tống Thiên

Diệu đã giao cho hắn một việc quan trọng hơn.

Chương 766. Nhà họ Lâm vô nhân tính (1)

- Liêu tiên sinh, những người đứng đầu công đoàn dẫn công nhân đến Sở Lao động gây rối sáng nay, có bảy người là đầu lĩnh công đoàn, hiện giờ tất cả đều đang uống rượu ăn mừng trong tòa nhà chưa xây xong này.

Một thuộc hạ của Liêu Kính Huyên đi đến trước xe của Liêu Kính Huyên, mở cửa xe, đợi Liêu Kính Huyên xuống xe rồi chỉ vào một tòa nhà chưa xây xong ở không xa nói:

- Chúng ta đã theo dõi bọn họ hơn một tiếng đồng hồ, không có người nào khác ra vào, chỉ có mười ba người, ngoài bảy người đứng đầu kia, còn vài người có lẽ là công nhân bình thường, bọn họ mua đồ nguội và rượu trắng, đứng bên ngoài cũng có thể nghe thấy tiếng họ đang chơi oẳn tù tì bên trong, nhưng bên cạnh là một công trường khác, có hơn trăm công nhân đang làm thêm giờ, nếu động tĩnh quá lớn, rất dễ thu hút công nhân khác đến.

Liêu Kính Huyên đeo găng tay trắng, nâng tay lên cài nút áo Trung Sơn trên cùng:

- Đi tặng tiền cho những người này, chứ đâu phải động thủ với họ, sao lại có động tĩnh lớn được, nơi ở, người thân và các thông tin khác của những người này đã điều tra rõ chưa?

- Đã điều tra rõ hết rồi, nếu Liêu tiên sinh gật đầu, tối nay có thể lần lượt đến thăm.

Tên thuộc hạ này nói.

Liêu Kính Huyên gật đầu:

- Vậy thì tốt, dẫn ta vào đi, trời đã tối dần, ta còn chưa ăn cơm, vừa hay cùng ăn chút gì đó với những người này, lấy hũ rượu Tây Phủ Phượng Tường mà Lâm tiên sinh tặng trên xe ta xuống.

Ba thuộc hạ đi cùng Liêu Kính Huyên tiến vào công trường xây dựng ở Dầu Ma Địa, Cửu Long này, trời đã dần tối, bước trên con đường đất gồ ghề, quả nhiên chưa vào trong tòa nhà đã có thể nghe thấy tiếng cười nói từ bên trong vọng ra.

Hơn chục người sáng nay dẫn đầu đám đông biểu tình ở Sở Lao động, đã thắp hai ngọn đèn dầu ở tầng một của tòa nhà, dùng một tấm ván gỗ kê vài viên gạch đá làm bàn ăn, lúc này tất cả đều tụ tập quanh tấm ván, trên ván bày hơn chục chai rượu Ngũ Gia Bì nhãn xanh bằng sứ, các loại đồ nguội, thậm chí còn có cả một con heo sữa quay không to không nhỏ.

Công nhân bình thường làm gì có tiền uống loại rượu Ngũ Gia Bì chai sứ này, đều chỉ uống rượu rẻ tiền, chỉ nhìn bàn tiệc phong phú đã có phần lộn xộn này, có thể thấy hơn chục người này đột nhiên giàu có, dùng những món béo bổ này để đãi ngũ tạng lục phủ.

Trước khi bước vào tòa nhà, Liêu Kính Huyên cố ý dùng giày da chân trái giẫm lên một thanh gỗ đặt nghiêng bên cạnh, thanh gỗ bị giẫm gãy, phát ra tiếng "bộp" giòn tan.

- Ai đó!

Trong đám người đang uống rượu có người nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn về phía Liêu Kính Huyên, hơn chục người khác cũng lần lượt đặt chén đũa xuống, nhìn theo hướng âm thanh, những người phản ứng nhanh hơn thậm chí đã tiện tay cầm lên xẻng sắt, búa sắt và các công cụ bên cạnh.

- Chư vị, ta đi ngang qua đây, nghe thấy mùi thơm của rượu thịt bên trong, không nhịn được muốn vào nếm thử vài

miếng. Nhưng ta không đến tay không, ta có mang theo một vò rượu Tây Phủ Phượng Tường, do nhà máy rượu Tô gia ở Liễu Lâm, Phượng Tường, Thiểm Tây nấu vào năm Dân Quốc 22, cất giữ đến nay đã gần 20 năm rồi.

Liêu Kính Huyền chậm rãi bước vào vùng ánh sáng, giơ cao vò rượu trắng nhỏ trong tay, mỉm cười ôn hòa nói.

Hơn mười người nhìn nhau, ba bốn người đứng đầu nhíu mày đánh giá Liêu Kính Huyền và ba người phía sau, thấy dáng vẻ, trang phục và khí chất của bốn người họ rõ ràng không cùng một loại với những công nhân khổ sai như mình làm việc cật lực ở công trường hàng ngày.

- Vị tiên sinh này, chúng tôi là công nhân ở đây, nhân đêm nay không làm việc nên góp tiền mua ít rượu thịt để thỏa mãn cái bụng đói, không biết ngài là?

Một người đàn ông trung niên trông có vẻ lông mày rậm mắt to dùng khăn bẩn thỉu trên bàn lau sạch dầu mỡ trên tay, đứng dậy khỏi tấm ván gỗ hỏi Liêu Kính Huyền.

Liêu Kính Huyền ra hiệu cho thuộc hạ dừng bước, còn mình thì bước đến trước tấm ván gỗ, tay trái bưng vò rượu, tay phải lấy từ trong túi ra một con dao găm nhỏ, ánh sáng lạnh lóe lên, chát một tiếng cắt đứt lớp đất niêm phong vò rượu, lập tức mùi rượu tỏa ra bốn phía.

Hắn từ từ đặt vò rượu đã mở ra lên tấm ván gỗ, làm một động tác mời mọi người:

- Ta tên là Liêu Kính Huyền, đến mời các vị uống vài chén rượu.

Cách làm này của hắn khiến mọi người càng không dám trả lời, đều có vẻ cảnh giác nhìn về phía Liêu Kính Huyền.

Liêu Kính Huyền từ từ bỏ con dao găm vào túi, miệng nói:

- Đồng Kim Xuyên, phó chủ tịch công đoàn, Kỳ Đồng Vĩ, thủ quỹ công đoàn, Khổng Nguyên Xuyên, phó thư ký công đoàn, Địch Thông, ủy viên thông tin công đoàn, Tạ A Quý, đại diện công nhân, Lộ Đắc Cầu, đại diện công nhân, Quế Đại Giang, đại diện công nhân.

Những người bị hắn điểm danh đều biến sắc mặt, người đàn ông trung niên đứng dậy đầu tiên nói với Liêu Kính Huyền:

- Vị tiên sinh này, ngài rốt cuộc có chuyện gì?

- Ngươi tên là Đồng Kim Xuyên?

Liêu Kính Huyền cầm một cái bát không từ trên bàn, từ từ rót vào đó thứ chất lỏng rượu đã hơi đặc quánh, rồi nâng bát lên hỏi người đàn ông trung niên.

- Là ta.

Liêu Kính Huyền nhắm mắt lại, say sưa nếm một ngụm rượu, rồi vẫy tay với thuộc hạ phía sau, một tên thuộc hạ bước lên, nhét một cuộn tiền vào tay Đồng Kim Xuyên, rồi lùi về.

Chương 767. Nhà họ Lâm vô nhân tính (2)

Đồng Kim Xuyên cúi đầu nhìn cuộn tiền trong tay, lại nhìn Liêu Kính Huyền đang thưởng thức hương vị rượu, định nói gì đó, nhưng dường như lại cảm thấy giữa cuộn tiền này hơi cứng, mở cuộn tiền ra, một viên đạn vàng óng đang nằm trên đầu nữ hoàng Victoria.

- Trước đây có người bảo các ngươi đến Sở Lao động tụ tập đình công, số tiền này là tiền vất vả, hôm nay các vị đã vất vả rồi, nhưng từ ngày mai trở đi, đừng đến nữa. Nếu không, lần sau ta đến mời các vị uống rượu, viên đạn sẽ không xuất hiện cùng tiền nữa, mà sẽ bắn ra từ nòng súng, hơn nữa còn bắn vào gia đình các vị, để các ngươi xuống dưới đoàn tụ.

Liêu Kính Huyền bưng bát rượu, dường như rất hài lòng với cảm giác toàn bộ tầng một công trường hoàn toàn im lặng sau câu nói của hắn.

- Bảy vị cán bộ công đoàn, người người đều có phần, ăn xong bữa này, cầm tiền yên lặng giải tán đi.

Theo lời nói này của hắn, ba tên thuộc hạ phía sau bước lên, ném ra bảy tám cuộn tiền và sáu viên đạn lên tấm ván gỗ, ném bên cạnh con heo quay bóng loáng dầu mỡ.

Liêu Kính Huyền ngồi xuống một chỗ trống trước tấm ván gỗ, cởi găng tay, thò tay gắp một hạt đậu La Hán ngâm nước muối bỏ vào miệng:

- Lần sau làm việc phải suy nghĩ kỹ, nếu muốn bị người khác dùng làm súng, thì phải có sự giác ngộ bị người ta bắn

chết.

- Là… là Lâm gia… ngài là người của Lâm gia?

Đồng Kim Xuyên nắm chặt tiền trong tay, sắc mặt thất thường hỏi.

Liêu Kính Huyền dùng ba ngón tay nâng bát rượu:

- Ta chỉ là kẻ tình cờ đi ngang qua, vào đây kiếm chút đồ ăn thức uống thôi.

- Bốp!

Một công nhân bên cạnh Liêu Kính Huyền vỗ mạnh vào đùi, nói với Đồng Kim Xuyên:

- Lúc đầu ta đã nói không nên nghe lời người đó, đối đầu với Lâm gia!

Hắn vừa nói vừa đưa bàn tay dính đầy dầu mỡ chộp lấy những tờ tiền trên bàn:

- Đã là tiền nhà họ Lâm gửi đến, đương nhiên là nghe theo lời vị Liêu tiên sinh này, từ nay ta không làm nữa, cầm tiền về làm chút tiểu sinh ý, chỉ có đồ ngốc mới muốn ở công trường ăn bụi cả ngày.

- Vị bằng hữu này rất có khí phách.

Liêu Kính Huyên mỉm cười, nghiêng mặt đánh giá đối phương:

- Ngươi tên là gì?

- Diêu Xuân Hiếu, mọi người đều gọi ta là Lạn Mệnh A Hiếu.

Gã đàn ông đang chộp tiền có vẻ già nua, để trần ngực, mặc một chiếc quần bẩn thỉu, áo khoác quấn quanh eo, lúc này nghe Liêu Kính Huyên hỏi, vừa chộp tiền vừa đáp.

Trên bàn vừa có tiền mặt, vừa có đạn, nhưng rõ ràng tiền không đủ cho mỗi người một cuộn, ai ra tay trước sẽ có tiền, động tác chậm e rằng sẽ không còn tiền để lấy, nên khi Diêu Xuân Hiếu vừa động thủ, những người khác cũng đưa tay chộp lấy tiền trên bàn.

- Nhị đào sát…

Đồng Kim Xuyên đang đứng bỗng nhíu mày, nghĩ ra một cụm từ, nhưng chưa kịp nói hết!

- Bùm bùm bùm!

Tiếng súng đột ngột vang lên!

Ba người Liêu Kính Huyên mang theo giật mình, rồi ngã ngửa ra sau!

Ngay khi tiếng súng đầu tiên vang lên, Liêu Kính Huyên đã ngã người về phía sau, lộn nhào không màng hình tượng, muốn lẩn sau một đống gạch, đồng thời khi lộn người về sau, tay phải đã sờ vào thắt lưng, đến khi hắn lộn xong, tay cũng chạm được khẩu súng thì thái dương đã bị người ta dùng nòng súng chĩa vào.

Liêu Kính Huyên thức thời ném khẩu súng trong tay xuống đất, từ từ giơ hai tay lên.

Diêu Xuân Hiếu nhổ miếng xương nhỏ trong miệng:

- Nhà họ Lâm nghèo đến thế, lấy chút tiền ít ỏi này để đuổi công hội, coi các vị là ăn mày sao?

- Hê hê.

Đồng Kim Xuyên lúc này cũng cười lên, ném tiền về trên tấm ván gỗ:

- Một vạn đồng, Hiếu ca cho chúng ta mỗi người năm vạn tiền mặt đấy.

- Ngươi là ai?

Liêu Kính Huyên giơ hai tay qua vai, đứng yên tại chỗ hỏi.

Diêu Xuân Hiếu nói:

- Cố ý chờ…

- Bốp!

Tay trái Liêu Kính Huyên ra tay như điện, gạt nòng súng của Diêu Xuân Hiếu, tay phải đã trượt ra một con dao găm nhỏ từ trong tay áo, độc ác đâm vào ngực Diêu Xuân Hiếu! Sau đó cướp súng, đá người, xoay người, nhảy lên!

Tất cả động tác một mạch liền lạc, gọn gàng dứt khoát!

Chớp mắt đã chạy về phía bóng tối sau đống gạch!

- Bùm!

- Bùm!

- Bùm!

- Bùm!

Bốn phát súng gần như đồng thời vang lên, nếu không lắng nghe kỹ, chỉ có thể nghe thấy hai tiếng súng!

Hai chân, hai tay, tứ chi của Liêu Kính Huyên lập tức trúng đạn!

Diêu Xuân Hiếu bò dậy từ dưới đất, cũng không đụng vào con dao găm còn cắm trên ngực, mà nhổ bụi đất trong miệng, thất vọng nói:

- Hiếu ca, ta báo tên của ngươi ra, đối phương vẫn dám đâm ta, chính là tên này, đêm đó cùng Lâm Hiếu Hòa ném Lâm Hiếu Khang xuống biển, ta và A Tứ tận mắt chứng kiến.

Đống gạch không xa chỗ Liêu Kính Huyên trúng đạn ngã xuống đột nhiên sụp đổ ầm ầm theo những lời này, Diêu Xuân

Hiếu với nửa khuôn mặt như đầu lâu bước ra từ trong đó, không để ý đến lời trêu chọc của A Thuận, mà đi đến cách ba bước từ chỗ Liêu Kính Huyên đã vứt súng, nằm rạp xuống đất, không đến gần kiểm tra xem đối phương sống chết thế nào, mà lại liên tiếp bắn thêm hai phát vào hai chân Liêu Kính Huyên, bắn đến mức Liêu Kính Huyên không nhịn được đau đớn, lăn lộn kêu thảm, mới lên tiếng nói:

- A Lục, súng pháp của ngươi có tiến bộ, phát súng vào chân trái vừa hay đánh vỡ xương đầu gối của tên này.

Hoàng Lục đứng dậy từ một đống gạch khác đi tới, không nói hai lời, trước tiên tháo hàm Liêu Kính Huyên, rồi cẩn thận kiểm tra những vũ khí như dao găm, súng giấu trên người hắn, cuối cùng xác định nếu băng bó kịp thời sẽ không chết người, mới nói với Diêu Xuân Hiếu:

- Hiếu thúc, các ngươi cùng người của Nhan Hùng thu dọn, ta về trước, mẹ kiếp, ta cứ tưởng người làm việc cho Lâm Hiếu Hòa ghê gớm lắm, loại hàng này, ở phố Áo Môn có chín cái mạng cũng đã chết thấu xương rồi.

- Đi đi đi.

Diêu Xuân Hiếu vừa nói vừa cùng A Thuận bị đâm đã đứng dậy cầm súng xoay người, bóp cò nhắm vào mấy thành viên công hội trước bàn rượu.

Nhan Hùng lúc này nắm chặt khẩu súng, từ từ bước xuống cầu thang từ tầng hai, vẻ mặt nghiêm nghị.

Một tràng súng nổ vang lên khi Hoàng Lục vừa quay người bước ra ngoài. Sau khi tiếng súng im bặt, Diêu Xuân Hiếu ném khẩu súng xuống cạnh xác một tên thuộc hạ của Liêu Kính Huyên mang đến, rồi nói với Nhan Hùng:

- Nhà họ Lâm thật vô nhân tính, công đoàn giúp công nhân đòi nợ, bọn chúng liền thuê người bắn chết thành viên công

đoàn. May mà hai tên công nhân nghèo khổ chúng ta mạng lớn, sống sót được để làm chứng tố cáo hung thủ.

Bên ngoài, còi cảnh sát đã vang lên inh ỏi, hàng chục cảnh sát mặc sắc phục và thường phục do Nhan Hùng sắp xếp đang ùa đến đây.

Chương 768. Đêm đen sắp đến (1)

- Khu công trường này là của Thái Cổ Dương hành. Hiện tại tất cả những khu đất vàng ở Hồng Kông đều là của bọn quỷ nước ngoài cả. Ngay cả những đầu sỏ trong Tổng công đoàn xây dựng cũng đều do bọn quỷ nước ngoài nuôi từ trước để kiểm soát công nhân. Chỉ có điều gần đây chiến tranh Triều Tiên khiến bọn quỷ nước ngoài không dám tiếp tục bỏ tiền ra phát triển, lo sợ công cốc, nên công trình tạm thời ngưng thi công. Vì vậy mà bọn này mới thấy túi tiền hơi eo hẹp, chứ không thì như cuộc biểu tình hàng trăm người hôm nay, vài vạn đồng chưa chắc đã khiến những tên đầu sỏ công đoàn có chỗ dựa là các công ty bất động sản của bọn quỷ nước ngoài động lòng.

Nhan Hùng vừa kiểm tra xem tên đầu sỏ công đoàn bị bắn đã tắt thở hẳn chưa, vừa như tự trấn an bản thân, tìm đề tài để nói chuyện với Diêu Xuân Hiếu.

Hắn cảm thấy mấy người này nên kính nhi viễn chi, không cần thiết thì tốt nhất đừng bao giờ gặp mặt. Mấy người này khi giết người cảm xúc hoàn toàn không có chút dao động nào, nên Nhan Hùng cố gắng nói những chuyện vô thưởng vô phạt để chuyển hướng chú ý của mình, tránh để bản thân luôn cảm nhận được sự hung ác của đối phương.

- Nằm xuống, nằm xuống, thấy ngươi đứng dậy ta lại quên bắn thêm cho ngươi một phát. Nhớ kỹ là tên kia bắn chết ngươi đấy, ngươi mạng lớn nên chưa chết hẳn.

Diêu Xuân Hiếu vẫy tay với A Thuận đang cắm dao găm trên ngực, ra hiệu cho hắn nằm xuống bên cạnh đống xác chết, rồi nhặt lên một khẩu súng. Đợi A Thuận nằm xuống, hắn bắn thêm một phát vào bụng dưới của A Thuận, sau đó bước tới không đợi A Thuận lăn lộn kêu đau, trực tiếp dùng chân đá mạnh cho đồng bọn ngất đi.

Sau khi nhìn quanh một vòng để chắc chắn không còn vấn đề gì khác, Diêu Xuân Hiếu ném súng trở lại, nói với Nhan Hùng:

- Ta không quan tâm người chết là người của bọn quỷ nước ngoài hay của nhà họ Lâm, ta đi trước, chuyện còn lại ngươi xử lý.

- Vất vả rồi, Hiếu thúc.

Nhan Hùng nuốt nước bọt, nhìn A Thuận đang bất tỉnh lúc này:

- Thuận thúc không sao chứ?

- Đưa đi băng bó sớm thì không chết được.

Diêu Xuân Hiếu liếc nhìn A Thuận, rồi nhanh chóng biến mất vào bóng tối sâu thẳm của tòa nhà trước khi cảnh sát vào cửa.

Mười mấy giây sau, A Dược bên ngoài dẫn theo hơn chục thuộc hạ thường phục thân tín của Nhan Hùng xông vào trước tiên:

- Hùng gia, Hùng gia!

- Ta ở đây.

Nhan Hùng một tay cầm súng, một tay chống nạnh, tạo dáng như một thám tử cảnh sát đứng tại hiện trường, lên tiếng đáp lại:

- Hung thủ có bốn tên, ba tên bị ta bắn chết, một tên khi chạy trốn đã đấu súng với ta, bị ta bắn trúng tứ chi.

- May mà Hùng gia anh minh thần vũ, lo ngại sau cuộc biểu tình của công nhân Sở Lao công hôm nay sẽ có hoạt động tiếp theo, nên đã bố trí anh em giám sát từ trước, nếu không…

A Dược vừa nói vừa tiến lại gần Nhan Hùng:

- Hậu quả gây ra có thể sẽ lớn hơn.

Nhan Hùng nói với hắn:

- Nói đến tài nịnh bợ, ngươi sắp vượt qua cả A Vĩ rồi. Bảo anh em làm việc đi, kiểm tra xem có ai còn sống không, đưa tên hung thủ chưa chết đi băng bó trước, ta muốn tự mình canh chừng hắn, đừng để hắn có cơ hội chạy trốn. Hàm của hắn đã bị ta đánh trật, để nha sĩ nhổ vài cái răng của hắn rồi hãy lắp lại.

Sau khi dặn dò A Dược đi làm việc, Nhan Hùng đưa mắt nhìn qua những xác chết khác, ngửi mùi tanh nồng của máu trong không khí, rồi quay đầu bước ra ngoài. Bên ngoài, bầu trời đã hoàn toàn tối đen, không còn một chút ánh sáng nào.

…

3 giờ chiều, Tây Hoàn Hồng Kông, bên ngoài tiệm trà An Lạc.

- Ngươi có thấy người đó không? Đó là Đại Nha Tài, đại ca ở Giao Đan, một hồng côn nổi tiếng.

Cao Lão Thành chỉ về phía một người đàn ông trung niên đang cúi gập người chào đón Lâm Hiếu Hiệp bước xuống xe, và nói với Khang Lợi Tu và người thợ chụp ảnh bên cạnh.

Khang Lợi Tu tựa vào ghế sau xe hơi, tránh ống kính của thợ chụp ảnh, nói:

- A Tuấn, giúp bọn họ chụp ảnh, chụp cho thật rõ.

- Tách, tách.

Người thợ chụp ảnh tên A Tuấn đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc này ngồi trong xe, hướng ống kính về phía quán trà, liên tục bấm máy, nhanh chóng ghi lại cảnh Đại Nha Tài gặp mặt Lâm Hiếu Hiệp.

- Đủ rõ chưa?

- Yên tâm, Tu ca, về tài văn chương thì ta không bằng mấy người có học như các ngươi, nhưng nói đến chụp ảnh tin tức thì ha ha… Nếu rửa ra mà ảnh không rõ, ta xin cắt đầu dâng cho ngươi.

A Tuấn ôm máy ảnh, tự tin nói với Khang Lợi Tu.

Khang Lợi Tu ném mẩu thuốc ra ngoài, nói với tài xế phía trước:

- Lái xe đi.

Đợi xe chạy, Khang Lợi Tu mới nói với A Tuấn:

- Nếu chụp không rõ, cắt đầu cho ta thì có ích gì, chẳng lẽ ngươi còn có cơ hội quay lại chụp lại? Nhưng nếu ngươi chụp tốt, ta có thể khen ngươi vài câu trước mặt Hồ tổng biên tập của các ngươi.

- Đi đâu vậy, Khang tiên sinh?

Cao Lão Thành quay đầu lại từ ghế phụ lái, hỏi Khang Lợi Tu.

Khang Lợi Tu chỉ vào A Tuấn đang ôm máy ảnh bên cạnh:

- Đi cùng hắn đến phòng tối rửa ảnh, mọi chuyện đợi ảnh ra rồi tính tiếp.

Khi Đại Nha Tài dẫn Lâm Hiếu Hiệp vào quán trà, Cao Lão Thành, Khang Lợi Tu và thợ chụp ảnh A Tuấn đã ngồi

trên xe lặng lẽ rời đi.

- Lâm tiên sinh… mời vào trong, mời vào trong. Lâm tiên sinh uống Phổ Nhĩ hay Thiết Quan Âm?

Sau khi cung kính mời Lâm Hiếu Hiệp vào phòng riêng của quán trà, vị đại ca giang hồ ngày thường hôm nay như mất hết xương sống, lưng hơi cong xuống, hỏi Lâm Hiếu Hiệp.

Chương 769. Đêm đen sắp đến (2)

Lâm Hiếu Hiệp khoát tay, có vẻ bực bội nói:

- Không cần khách sáo. Gần đây Thủy Phòng xảy ra chuyện gì, Tô Văn Đình, Bạch Đầu Ân, và đại ca Kim Cước Mao của ngươi đều biến mất. Tối qua lại nghe nói các ngươi tàn sát lẫn nhau, một kẻ tên Quần Anh của Hòa tự đầu đánh nhau? Còn làm công nhân nhà máy nước ngọt không dám đi làm nữa?

Dù Đại Nha Tài là nhân vật đương đại của Hòa An Lạc, cũng là nhân vật nổi tiếng trong giang hồ, nhưng chưa từng tiếp xúc gần gũi với người nhà họ Lâm. Trước đây, ngoài Đình gia Tô Văn Đình, chỉ có Bạch Đầu Ân, Kim Cước Mao mà Lâm Hiếu Hiệp nhắc đến, những đại ca bối phận cao của Hòa An Lạc mới được tiếp xúc với người nhà họ Lâm.

- Đình gia và mấy vị bá phụ đại ca của ta đi Malay bàn chuyện làm ăn hoàng bích, đường xa diệu vợi, đã mấy ngày không liên lạc được, Thủy Phòng đã cử người đi thuyền đến Sawah, Sadakhan tìm.

Đại Nha Tài vội vàng nói với Lâm Hiếu Hiệp:

- Yên tâm, Lâm tiên sinh, Thủy Phòng thế lực lớn, một tên Quần Anh nhỏ bé như kiến thôi. Còn nhà máy nước ngọt… nhà máy nước ngọt…

Nói đến nhà máy nước ngọt, Đại Nha Tài có vẻ khó xử:

- Chuyện nhà máy nước ngọt là do Đình gia sắp xếp người khác phụ trách, hiện giờ cũng đang ở Malay, chuyện này ta

không tiện nói nhiều.

- Bây giờ bọn họ không có mặt, ngươi phụ trách đi. Ta không quan tâm Tô Văn Đình làm ăn gì, trong giang hồ xưng vương xưng bá thế nào, tóm lại, sáng mai ta muốn thấy tất cả công nhân ngoan ngoãn đi làm. Nếu Tô Văn Đình về nói ngươi nhiều chuyện, cứ nói là ta giao ngươi làm. Làm tốt, sau này giao hẳn cho ngươi phụ trách cũng được.

Lâm Hiếu Hiệp quay người, nói với Đại Nha Tài.

Được Lâm Hiếu Hiệp khẳng định, Đại Nha Tài mặt mày rạng rỡ, liên tục cúi người:

- Cảm ơn Lâm tiên sinh đã coi trọng, cảm ơn Lâm tiên sinh đã coi trọng.

Lâm Hiếu Hiệp mím môi:

- Không cần cảm ơn. Tô Văn Đình không có mặt, ngoài nhà máy nước ngọt ra, ta có việc muốn ngươi giúp…

…

- Ba vị phu nhân trông có vẻ trò chuyện rất vui vẻ.

Tống Thiên Diệu tự tay rót thêm trà cho Thạch Trí Ích ngồi đối diện và lên tiếng nói.

Thạch Trí Ích ngồi đối diện gần đây rõ ràng khá là ý khí phấn chấn, sau khi nhậm chức cục trưởng Cục Quản lý Công thương Hồng Kông, nhờ vào sự xuất hiện của ngành sản xuất tóc giả ở Hồng Kông, con số trên bảng thành tích chính trị của hắn không những không giảm sút, ngược lại còn có sự tăng trưởng khá tốt, dường như Bộ Thuộc địa Hải ngoại ở London cuối cùng cũng nhớ ra vị nhân tài này đã phục vụ cho Đế quốc Anh ở hải ngoại nhiều năm, một số bạn bè làm việc trong các cơ quan chính phủ ở London khi liên lạc tình cảm với hắn đôi khi có nhắc đến, nếu trước khi chiến tranh kết thúc, công

thương nghiệp Hồng Kông không xảy ra vấn đề lớn rắc rối lớn, thì việc Bộ Thuộc địa Hải ngoại cân nhắc điều Thạch Trí Ích đến các thuộc địa khác để thăng chức cao hơn, có thể nói đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Thạch Trí Ích không chính thức tham gia vào tình hình giữa Tống Thiên Diệu và nhà họ Lâm lần này, tuy nhiên thông qua mối quan hệ của hắn, đã giúp một số quan chức chính phủ và thương nhân hệ thống Ngân hàng HSBC kết nối với Tống Thiên Diệu.

Hắn không cần thiết phải đứng về phe nào, sở dĩ chọn tiếp tục giúp Tống Thiên Diệu, là vì trong mắt Thạch Trí Ích, cho dù nhà họ Lâm không bị Tống Thiên Diệu đấu bại, hoặc nói là thắng Tống Thiên Diệu một ván, cũng không có cách nào thực sự nuốt chửng được Tống Thiên Diệu, bởi vì người thực sự nắm giữ tài sản của Tống Thiên Diệu, là người Anh Angie Perlis.

Nhà họ Lâm muốn nuốt chửng tài sản mà người Anh nắm giữ ở Hồng Kông? Cho dù luật pháp Hồng Kông cho phép, Ngân hàng HSBC cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đã vậy Tống Thiên Diệu nhìn thế nào cũng đứng vững bất bại, thì Thạch Trí Ích không ngại ngồi cùng hắn thỉnh thoảng uống trà.

- Phụ nữ Anh luôn có chuyện nói không hết, không giống đàn ông Anh, ngoài vấn đề thời tiết, dường như không tìm được chủ đề nào để hàn huyên.

- Đây là vé ngựa trúng giải nhất kỳ này, tiền thưởng hơi ít, nhưng cũng có 740.000.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một tấm vé ngựa do Hội đua ngựa phát hành, đưa cho Thạch Trí Ích ngồi đối diện:

- Cầm vé đến Hội đua ngựa đổi thưởng, thấy vé là đổi được 740.000 đô la Hồng Kông.

Thạch Trí Ích nhận lấy tấm vé ngựa này xem xét một lúc:

- Thực ra ta cũng thỉnh thoảng đặt cược mua vài tấm vé ngựa, nhưng chưa bao giờ trúng giải, huống chi là giải nhất, tấm vé trúng giải nhất này, ta cũng lần đầu tiên được thấy, để mua được tấm vé này, ngươi đã dùng bao nhiêu tiền mặt?

- Trả thêm 100.000, mua lại từ tay người trúng giải, cộng với chi phí vét sạch túi của vị may mắn này, trước sau đã tốn khoảng 870.000.

Tống Thiên Diệu nhún vai với Thạch Trí Ích:

- Ngươi chưa từng trúng giải, hay là lần sau ta sắp xếp cho ngươi cũng trúng giải nhất một lần?

- Không cần đâu, ta khác với Mạch Cảnh Đào, Mạch Cảnh Đào mười mấy năm nay đều làm việc ở Malaysia và Singapore, từ một cảnh sát trưởng nhỏ ở Kuala Lumpur, ngồi lên đến chức cục trưởng Cục Cảnh sát Bang Singapore, dựa vào đấu tranh, hắn đã hạ gục quá nhiều đối thủ trên đường đi, đắc tội quá nhiều người, không quen để lại nhược điểm cho người khác, bởi vì một khi bị tóm được, hắn không còn cơ hội lật ngược tình thế, nên chỉ có thể cố gắng làm việc giỏi và liêm khiết, nhận tiền riêng cũng phải nhận sao cho không ai ở London và chính quyền Hồng Kông có thể chỉ trích ra vấn đề, tấm vé ngựa này của ngươi có lẽ là món quà duy nhất từ người Trung Quốc mà hắn nhận gần đây.

Chương 770. Vé đua ngựa trúng giải nhất

Thạch Trí Ích cất tấm vé ngựa mà Tống Thiên Diệu đặc biệt chuẩn bị cho Mạch Cảnh Đào:

- Ngươi định khi nào gọi điện cho hắn?

- Trước 12 giờ đêm nay, ta sẽ gọi điện cho hắn, để vị Mạch cục trưởng này chờ tin của ta.

Thạch Trí Ích cầm bộ ấm chén bạc nguyên chất lên nếm một ngụm:

- Vậy bây giờ ta bảo thư ký của ta gửi tấm vé ngựa này cho hắn trước nhé?

- Không vội, chờ thêm một chút nữa, còn có một chút đồ, cùng chuyển giao cho hắn với tấm vé ngựa.

Tống Thiên Diệu nói:

- À, còn một chuyện nữa, sau khi thị trường chứng khoán mở cửa ngày mai, nhớ bảo phu nhân Bess bán hết số cổ phiếu trong tay, ta nghĩ, như vậy đủ để cục trưởng Thạch ngươi mua thêm một chiếc du thuyền mới rồi.

Thạch Trí Ích nở nụ cười trên mặt, nói với Tống Thiên Diệu:

- Còn phải cảm ơn cố vấn chứng khoán của ngươi đã cung cấp lời khuyên về thị trường chứng khoán cho vợ ta.

Hai người đang nói chuyện trên ghế sofa trong phòng khách, còn Angie Perlis, phu nhân Bess và Juliana Abe đang thưởng thức trà chiều London chính hiệu trên ban công.

Không lâu sau, Cao Lão Thành đưa Khang Lợi Tu đến. Khang Lợi Tu đưa mắt nhìn Thạch Trí Ích, định tiến lại gần nhưng bị Triệu Văn Nghiệp chặn lại, nhận lấy túi giấy đựng mấy tấm ảnh vừa rửa xong từ tay hắn và đích thân trao cho Tống Thiên Diệu. Tống Thiên Diệu rút ra xem qua rồi bỏ lại vào túi, đưa cả túi cho Thạch Trí Ích.

Thạch Trí Ích không xem ảnh trong túi, nhận lấy rồi đứng dậy, dịu dàng gọi vợ mình:

- Thân ái, chúng ta phải về rồi. Ta hẹn cục trưởng Mạch ở nhà hàng trên đỉnh núi để bàn về việc hải quan và cảnh sát thủy hợp tác chống buôn lậu. Về nhà ta phải thay bộ đồ thể thao, vì sau bữa tối hắn có thể muốn chơi cầu lông với ta ở sân trên đỉnh núi.

Phu nhân Bess và Angie Perlis lịch thiệp cáo từ, khi đi ngang qua Tống Thiên Diệu cố ý dừng lại, chờ Tống Thiên Diệu nhẹ nhàng ôm mình từ biệt, hạ thấp giọng nói bên tai hắn:

- Đừng nghe lời bà lão này, đừng động vào vấn đề đánh mẹ mìn.

- Ta biết rồi, khi có thời gian tôi sẽ đưa Angie đến thăm phu nhân, nếm thử bánh quy phu nhân làm.

Tống Thiên Diệu cười lùi lại, nói một cách lịch sự mà thân thiết.

Sau khi Thạch Trí Ích và vợ rời đi, Tống Thiên Diệu vẫy tay gọi Khang Lợi Tu:

- Lại đây ngồi, Tu ca.

- A Diệu, theo lời cậu dặn, bản tin đã chuẩn bị xong, nhưng dù ta có quan hệ tốt với hơn chục tòa soạn, tất cả đều là báo nhỏ. Còn những tờ báo tiếng Anh thực sự có thể đặt lên bàn của bọn Anh, thì một tờ cũng không có.

Khang Lợi Tu ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Tống Thiên Diệu nói.

Kể từ khi Tống Thiên Diệu cho hắn biết tin Hòa An Lạc và hơn 30 người bị xử bắn ở Malay, mấy ngày nay hắn vẫn luôn bận rộn chạy đi chạy lại giữa các tòa soạn quen biết giúp Tống Thiên Diệu.

Hắn cũng biết Hòa An Lạc và những người đó không phải là nghĩa sĩ yêu nước gì, Tống Thiên Diệu không giấu hắn lý do thực sự họ đến Malay là muốn làm ăn lớn về ma túy, nhưng lại cần Khang Lợi Tu và những người văn hóa cố tình gọi hồn cho Hòa An Lạc và những người đã chết đó, khăng khăng họ là nghĩa sĩ yêu nước, hy sinh anh dũng vì sự trỗi dậy của Trung Quốc.

Thậm chí Khang Lợi Tu cũng biết, Tống Thiên Diệu muốn gắn kết Hòa An Lạc với nhà họ Lâm. Hòa An Lạc bao nhiêu năm nay luôn nghe theo nhà họ Lâm, làm tay sai cho họ. Giờ Hòa An Lạc giúp Trung Quốc đại lục vận chuyển lậu vật tư chiến lược, dù đằng sau có sự chỉ đạo của nhà họ Lâm hay không thì họ Lâm cũng không thoát được liên quan.

- Ta biết, nên mới bảo ngươi gửi ảnh đến đây cho ta một bản.

Tống Thiên Diệu nói với Khang Lợi Tu.

- Tên quỷ nước ngoài vừa rồi?

- Cục trưởng Thạch của Cục Quản lý Công thương, nói về chức vụ thì ngang hàng với cảnh trưởng.

Tống Thiên Diệu đưa cho Khang Lợi Tu một điếu thuốc, giúp đối phương châm lửa.

Mắt Khang Lợi Tu sáng lên:

- Nếu ngươi có quan hệ trong giới lãnh đạo cảnh sát, cần gì phải tốn công sức như vậy, dễ dàng có thể phá hỏng danh tiếng nhà họ Lâm. Thứ nhất, cảnh sát tiến hành quét ma túy toàn Hồng Kông. Thứ hai, cảnh sát tuyên bố rầm rộ mở lại điều tra vụ án Lâm Hi Chấn bị giết. Thứ ba, các tòa soạn lớn đăng bài giới thiệu lại quá khứ của nhà họ Lâm, lật lại hết mọi chuyện của Hòa An Lạc và nhà họ Lâm trong quá khứ.

- Ta đảm bảo người nhà họ Lâm khi dự tiệc tối thượng lưu sẽ không dám ngẩng đầu lên, dù họ có muốn giao tiếp, đối phương cũng phải cân nhắc độ nhạy cảm gần đây của nhà họ Lâm, tạm thời làm nguội mối quan hệ với họ. Nhà họ Lâm mất đi quan hệ nhân mạch, ngươi ra tay sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Người ta thường nói kẻ có học thức tâm địa độc ác nhất, quả nhiên đúng như vậy. Này, mới trải qua việc mở báo một thời gian ngắn, ngươi đã không còn là Khang Lợi Tu tham tiền háo sắc mê rượu yêu nước ngày xưa nữa, thật sự xấu xa đến mức thối rữa rồi.

Tống Thiên Diệu trêu chọc Khang Lợi Tu:

- Nhưng ngươi coi bọn quỷ Tây trong cảnh sát là đồ ngu sao, hiện giờ Mạch Cảnh Đào trong cảnh sát có thể giữ liên lạc với ta, nhận những tấm ảnh và vé ngựa ta tặng, là vì hắn đã có thể tự đánh giá Lâm gia không còn khả năng lật thân. Những tên quỷ Tây ở Hồng Kông này, ta không rõ họ có tài năng gì khác hay không, nhưng mấy người ta từng tiếp xúc, nói về khả năng quan sát lời nói cử chỉ, nhìn gió đoán mưa thì quả thực là hạng nhất.

- Giống như lúc nãy trò chuyện, Thạch Trí Ích nói với ta, hắn định mua một con chó cho con trai, sau đó người bán thú cưng mang đến bốn con chó cho hắn chọn, hắn dùng hơn ba tiếng đồng hồ để tra cứu gia phả của bốn con chó, cuối cùng chọn một con chó xấu xí nhưng có ông nội từng sống trong

cung điện Buckingham, cha nó hiện đang được nuôi trong một lâu đài cổ ở Anh, trông rất xấu nhưng dòng dõi cao quý, giá trị 31.000 đô la Hồng Kông. Bởi vì như vậy lần sau hắn dẫn gia đình về London, có thể mang theo con chó đó đi gặp mặt chủ nhân của tòa lâu đài kia, đây chính là người Anh ở Hồng Kông.

Chương 771. Mười hai giờ (1)

- Lâm tiên sinh, có mấy vị quan chức mặc quân phục ở ngoài cửa, nói muốn gặp ngươi.

Người hầu của nhà họ Lâm bước vào thư phòng, nói với Lâm Hiếu Hòa đang đọc sách đến tận đêm khuya.

Lâm Hiếu Hòa hơi ngạc nhiên một chút, từ từ đứng dậy, chỉnh lại cổ áo sơ mi:

- Mời họ vào.

Chẳng mấy chốc, mấy cảnh sát mặc đồng phục được người hầu dẫn vào thư phòng. Nhìn thấy người đứng đầu xuất hiện, Lâm Hiếu Hòa hơi chùng lòng, bởi vì người đến là một tên quỷ Tây mang cấp bậc thanh tra.

- Lâm Hiếu Hòa tiên sinh, ta là tổng thanh tra Kiều Định Quốc, phó tổng chỉ huy khu vực Cửu Long Tây thuộc Lực lượng Cảnh sát Hồng Kông, đồn cảnh sát Du Ma Địa thuộc khu vực Cửu Long Tây muốn mời ngươi về hỗ trợ điều tra một vụ án giết người.

Kiều Định Quốc, nhân vật số ba của khu vực Cửu Long Tây thuộc lực lượng cảnh sát Hồng Kông, nói với Lâm Hiếu Hòa với vẻ mặt không cảm xúc.

Lâm Hiếu Hòa nói với giọng nhẹ nhàng:

- Không vấn đề gì, cảnh sát trưởng Gray gần đây vẫn khỏe chứ? Ta gọi điện thoại một chút đã.

Hắn quay người đi về phía bàn làm việc, một cảnh sát người Hoa đeo phù hiệu thanh tra tập sự bên cạnh Kiều Định Quốc đã nhanh chóng tiến lên phía trước, đặt tay lên máy điện thoại.

Nụ cười trên mặt Lâm Hiếu Hòa hơi đông cứng, quay người nhìn về phía tên quỷ Tây Kiều Định Quốc:

- Ta hiểu rõ luật pháp Hồng Kông hơn anh, ta có quyền yêu cầu luật sư của mình có mặt khi hỗ trợ điều tra.

- Khi Lâm tiên sinh đến đồn cảnh sát, chúng ta sẽ giúp ngươi gọi điện liên lạc với luật sư của ngươi.

Kiều Định Quốc vẫn luôn mặt lạnh tanh:

- Bây giờ, xin mời ngươi đi cùng chúng tôi để hỗ trợ điều tra.

Lâm Hiếu Hòa gật đầu, không hề tỏ ra tức giận:

- Cũng được.

Khi đi theo Kiều Định Quốc và những người khác ra cửa, đi ngang qua phòng tài xế, tài xế của Lâm Hiếu Hòa là Hồ Nhuận Sinh đã đứng ở cửa phòng, Lâm Hiếu Hòa lên tiếng một cách bình thản:

- Thông báo cho luật sư Trần, đến đồn cảnh sát Du Ma Địa đợi ta.

- Biết rồi, Lâm tiên sinh.

Hồ Nhuận Sinh trả lời một cách điềm tĩnh.

Khi Lâm Hiếu Hòa được Kiều Định Quốc đưa đến đồn cảnh sát Du Ma Địa, đã có bốn luật sư trong bộ vest chỉnh tề đứng bên ngoài cửa lớn đồn cảnh sát dưới sự hộ tống của tài xế Hồ Nhuận Sinh. Khi họ nhìn thấy Lâm Hiếu Hòa xuống xe cảnh sát, chưa kịp tiến lên, bỗng nhiên không biết từ đâu xuất

hiện sáu bảy chiếc máy ảnh, thậm chí còn có người cố ý vác đèn chiếu sáng, chụp lia lịa Lâm Hiếu Hòa vừa xuống xe! Tuy nhiên, không có một phóng viên nào hỏi cảnh sát hay Lâm Hiếu Hòa, tất cả đều im lặng chụp ảnh.

Luật sư Trần là người đầu tiên phản ứng, vội vàng đẩy những người đang chụp ảnh ra, cởi áo vest của mình định che cho Lâm Hiếu Hòa, trong khi Hồ Nhuận Sinh đã muốn xua đuổi những người đang chụp ảnh.

- Không sao, họ thích chụp thì cứ để họ chụp, luật pháp Hồng Kông quy định, ảnh có thể chụp tùy ý, nhưng lời nói không thể nói bừa bãi, họ rất thông minh.

Lâm Hiếu Hòa thậm chí còn mỉm cười với những người đang chụp ảnh, rồi mới bước vào đồn cảnh sát dưới sự hộ tống của cảnh sát và luật sư.

- Ta là Trần luật sư, luật sư riêng của Lâm tiên sinh. Bất kể các ngươi muốn hỏi Lâm tiên sinh câu hỏi gì, ta đều có quyền yêu cầu có mặt, hơn nữa ta yêu cầu nhanh chóng giúp Lâm tiên sinh ký bảo lãnh.

Sau khi vào cửa chính đồn cảnh sát, Trần luật sư nói thẳng với Kiều Định Quốc, người đang chuẩn bị giao Lâm Hiếu Hòa cho Nhan Hùng và những người khác đến tiếp nhận.

Kiều Định Quốc quay người nhìn hắn một cái:

- Đương nhiên, chỉ là hỗ trợ điều tra thôi, nếu ngươi kiên quyết ký bảo lãnh, vậy thì…

Nói xong, hắn cúi đầu nhìn thời gian trên đồng hồ:

- Theo quy định của cảnh sát Hồng Kông, đồn cảnh sát Du Ma Địa có thể trả lời về việc ngươi nộp bảo lãnh chậm nhất trong vòng 12 giờ.

- Phiền phức nhanh một chút.

Một luật sư đứng sau Trần luật sư xách cặp công văn lên, bước qua Trần luật sư, nhẹ nhàng vỗ vỗ nó bằng lòng bàn tay, nói với Kiều Định Quốc đầy ẩn ý:

- Hoặc là, có thể đến văn phòng của ngươi nói chuyện riêng không?

Kiều Định Quốc nhìn Lâm Hiếu Hòa đã bị Nhan Hùng dẫn đi, khẽ gật đầu:

- Đương nhiên, là nhân viên cảnh sát, sẵn sàng giải đáp mọi vấn đề về cảnh vụ cho bất kỳ ai.

…

- Lâm tiên sinh, xin lỗi vì đã làm phiền ngài đến đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra muộn như vậy. Khoảng 6 giờ chiều, tại công trường xây dựng tòa nhà Thái Cổ Hoàng Quan ở Du Ma Địa, Cửu Long đã xảy ra vụ án mạng nghiêm trọng, nhiều công nhân xây dựng bị bắn chết.

Nhan Hùng hôm nay hiếm khi cũng mặc đồng phục cảnh sát, nghiêm chỉnh ngồi đối diện bàn thẩm vấn, tay lật giở sổ ghi chép hỏi.

Lâm Hiếu Hòa đứng sau có hai luật sư, ngồi trên ghế với vẻ mặt bình thản nói:

- Ta không biết ta có thể giúp các ngươi điều gì trong vụ án mạng này.

- Là như thế này, vì sáng nay có một lượng lớn công nhân xây dựng đến Sở Lao công tụ tập biểu tình, để giám sát và kịp thời kiểm soát phản ứng của công nhân, nên đồn cảnh sát Du Ma Địa đã bố trí nhiều lực lượng cảnh sát gần các công trường trong khu vực quản hạt, ngăn chặn công nhân tụ tập riêng lẻ liên kết lại xuất hiện tình huống như sáng nay, nhưng công nhân không có vấn đề gì, ngược lại có bốn tên hung thủ xuất hiện với ý đồ sát hại đại diện công đoàn công nhân đã đến Sở

Lao công tụ tập sáng nay, may mắn cảnh sát phản ứng nhanh chóng, đã bắn chết tại chỗ ba tên tội phạm, một tên bị thương nặng bị bắt, cảnh sát nhận được tin tức, tên tội phạm bị thương nặng tên là Liêu Kính Huyên, trước khi nổ súng giết người, Liêu Kính Huyên đã đe dọa những công nhân đó, không nên gây rắc rối cho nhà họ Lâm. Vì vậy, ta muốn hỏi, Lâm tiên sinh có biết tên hung thủ cầm súng Liêu Kính Huyên này không.

Khi nói những lời này, Nhan Hùng chăm chú nhìn vào biểu cảm của Lâm Hiếu Hòa không chớp mắt.

Chương 772. Mười hai giờ (2)

Nhưng Lâm Hiếu Hòa lại khá nghi hoặc lắc đầu:

- Liêu Kính Huyên? Ta quen biết quá nhiều người, không chắc chắn mình có biết hắn hay không.

- Lâm tiên sinh là nói…

Nhan Hùng vừa định tiếp tục truy hỏi.

Một luật sư đứng sau Lâm Hiếu Hòa đã lên tiếng nói:

- Ý của câu nói vừa rồi của Lâm tiên sinh, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

- Không sao, vậy Lâm tiên sinh có biết tin tức công nhân xây dựng đến Sở Lao công tụ tập biểu tình sáng nay không?

Nhan Hùng mím môi, bất đắc dĩ đánh dấu hỏi chấm vào câu hỏi vừa rồi trong sổ ghi chép, rồi tiếp tục hỏi.

- Không rõ, việc này có lẽ do đệ đệ của ta là Lâm Hiếu Sâm xử lý, nếu cảnh quan có thắc mắc, có thể hỏi hắn.

Lâm Hiếu Hòa ôn hòa nói với Nhan Hùng.

- Một công nhân xây dựng bị thương nặng chưa chết khi trả lời thẩm vấn của cảnh sát đã nói, hung thủ Liêu Kính Huyên từng đe dọa những công nhân đi biểu tình ở Sở Lao công, và còn nhắc đến nhà họ Lâm, đây cũng là lý do cảnh sát mời Lâm tiên sinh về hỗ trợ điều tra.

Nhan Hùng xoay xoay cây bút trong tay, hỏi câu hỏi thứ ba.

Lâm Hiếu Hòa không hề do dự, mỉm cười nói:

- Cảnh quan, giả sử một người đi thuê hung thủ giết người khác, tại sao lại để hung thủ dùng quá nhiều lời để giới thiệu mình là chủ mưu đằng sau? Ngươi có thấy thủ đoạn này quá vụng về không? Nếu tên hung thủ này thực sự nói nhà họ Lâm chủ mưu cho hắn làm vậy, ta nghĩ ta nên kiện hắn tội phỉ báng.

Nhan Hùng ngược lại có vẻ hơi không tự nhiên, nuốt một ngụm nước bọt. Hắn hoàn toàn không phải đối thủ trước kiểu người này, đã hỏi ba câu hỏi mà không có câu nào nhận được câu trả lời chính xác. Hơn nữa còn phải luôn chú ý đến giọng điệu và cách dùng từ của mình, không dám nói một câu nào mang tính đe dọa hay hung hăng, bởi vì phía sau đối phương đang có hai luật sư đứng, lúc này đang trừng mắt nhìn hắn chằm chằm, sẵn sàng tìm kiếm sơ hở trong lời nói của hắn bất cứ lúc nào.

Trong bầu không khí này, đừng nói là để Nhan Hùng kéo dài thời gian với Lâm Hiếu Hòa mười hai tiếng đồng hồ, ngay cả hai tiếng có lẽ cũng đã là quá sức rồi.

Thực ra Lâm Hiếu Hòa đối diện cũng không bình tĩnh như vẻ ngoài Nhan Hùng nhìn thấy. Chuyện Liêu Kính Huyên bắn chết công nhân, hắn dù thế nào cũng không tin. Nếu không có lệnh của mình, Liêu Kính Huyên không thể tự ý hành động được, chắc hẳn là bị người khác hãm hại.

Chỉ có điều hiện giờ hắn tạm thời bị giam giữ tại đồn cảnh sát, theo quy định của pháp luật Hồng Kông, nếu việc hỗ trợ điều tra không kết thúc ngay lập tức, cảnh sát nghi ngờ người hỗ trợ điều tra có liên quan đến vụ án, thì ít nhất có quyền tạm giữ hắn mười hai tiếng đồng hồ. Sau mười hai tiếng mới có thể do luật sư ký bảo lãnh rời đi, và phải sẵn sàng nghe theo triệu tập của cảnh sát bất cứ lúc nào.

Mười hai tiếng đồng hồ, cũng có nghĩa là Lâm Hiếu Hòa phải ở lại đồn cảnh sát Du Ma Địa đến 11 giờ sáng mới có thể

rời đi.

- Luật sư Văn…

Lâm Hiếu Hòa vừa định nói mình cảm thấy thân thể không khỏe, cần phải đến bệnh viện khám bệnh, thì bên ngoài luật sư Trần đã bước vào, không để ý đến ánh mắt của Nhan Hùng, trực tiếp ghé sát tai Lâm Hiếu Hòa, nói nhỏ:

- Vừa nhận được tin, kẻ hung thủ tên Liêu Kính Huyên đã thừa nhận ở bệnh viện rằng Tống Thiên Diệu là chủ mưu đứng sau, hiện giờ Tống Thiên Diệu cũng đã bị người của bọn quỷ tây đưa về đồn cảnh sát để hỗ trợ điều tra.

Ánh mắt Lâm Hiếu Hòa khẽ ngưng lại, rồi mỉm cười:

- Vậy sao? Vậy ngươi đã nói gì với vị tổng thanh tra Kiều Định Quốc kia?

- Mười vạn đô Hồng Kông, hắn đã đưa ra câu trả lời, Lâm tiên sinh ngồi ở đồn cảnh sát Du Ma Địa bao lâu, đối phương cũng phải ngồi ở đây bấy lâu.

- Nhan thám mục, Tống Thiên Diệu được yêu cầu đến đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra đã được đưa đến.

Bên ngoài, A Vĩ và hai cảnh sát mặc quân phục, dẫn Tống Thiên Diệu từ bên ngoài đi vào phòng thẩm vấn.

Lâm Hiếu Hòa đang ngồi trên ghế nghe thấy tiếng bước chân, liền xoay đầu nhìn về phía cửa, bên cạnh có luật sư Kỷ Văn Minh đi theo. Tống Thiên Diệu vừa bước vào cửa cũng ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hiếu Hòa.

Hai người, tại đồn cảnh sát Du Ma Địa, lần đầu tiên chính thức gặp mặt.

- Ngươi mới làm việc ngày đầu tiên à! Đưa người đến phòng bên cạnh.

Nhan Hùng trong khoảnh khắc hai người nhìn nhau, tim gần như ngừng đập, cả người như bị bỏng mông nhảy dựng lên khỏi ghế, hét lên với A Vĩ.

- Để thủ hạ của ngươi hãm hại ta, nửa đêm canh ba đưa ta đến đồn cảnh sát? Người trong sạch tự nhiên trong sạch, Lâm tiên sinh.

Tống Thiên Diệu đứng ở cửa, lạnh lùng nói với Lâm Hiếu Hòa, có vẻ hơi bất bình.

Lâm Hiếu Hòa đặt hai tay lên mặt bàn, nhẹ nhàng nói:

- Người trong sạch tự nhiên trong sạch, Tống tiên sinh.

- Ta chưa nói hết, Lâm tiên sinh, ta nói là, người trong sạch tự nhiên trong sạch, nhưng Lâm tiên sinh chưa chắc đã trong sạch.

Tống Thiên Diệu dưới sự thúc giục của A Vĩ, xoay người đi ra ngoài:

- Dù sao chúng ta cũng chỉ ở đây tối đa mười hai tiếng đồng hồ, sau mười hai tiếng, chúng ta sẽ ra ngoài nói chuyện về trong sạch hay không trong sạch.

- Lâm tiên sinh, ta đi phòng bên cạnh tìm hiểu một chút.

Sau khi Tống Thiên Diệu rời đi, Nhan Hùng cũng vội vàng đứng dậy, giải thích với Lâm Hiếu Hòa một câu rồi đi ra ngoài.

Chương 773. Hành lang bệnh viện (1)

Luật sư Trần đứng sau lưng Lâm Hiếu Hòa, sau khi trong phòng chỉ còn lại họ, nhẹ nhàng mở miệng:

- Lâm tiên sinh, trước khi chúng ta đến đã liên lạc với bác sĩ Ronnie, hắn ấy đã chuẩn bị sẵn bệnh án cho ngươi, bất cứ lúc nào cũng có thể vì lý do sức khỏe mà rời khỏi đồn cảnh sát để đến bệnh viện của hắn làm thủ tục nhập viện.

- Nhà họ Lâm có nhiều người, Tống Thiên Diệu chỉ có một mình. Hắn ở đây, ta ở đây, như cuộc đua ngựa của Điền Kỵ vậy. Ta coi hắn là con ngựa hàng đầu, cũng coi mình là con ngựa hàng đầu. Hiện giờ bên ngoài còn có đại ca, nhị ca và A Sâm ba người. Nếu việc Tống Thiên Diệu bị đưa đi hỗ trợ điều tra là thật, kẻ đứng sau hắn là Lobo để tránh bị liên lụy, chắc sẽ cắt đuôi cầu sinh. Hãy để đại ca, nhị ca và A Sâm bất kể tốn bao nhiêu tiền, trong vòng 4 tiếng phải điều tra được phản ứng của Lobo về chuyện này. Nếu Lobo không có phản ứng gì, ta sẽ đến bệnh viện. Nếu Lobo có phản ứng, tìm cách nhắn tin cho Liêu Kính Huyên, cắn chặt lấy Tống Thiên Diệu không buông, phá hủy bộ khung mà Tống Thiên Diệu đã dựng lên.

Cùng lúc hắn mở miệng, Tống Thiên Diệu ngồi trong phòng thẩm vấn bên cạnh, nói với Kỷ Văn Minh bên cạnh:

- Con dao này của ta có thể nghĩ đến, tính toán được, đã làm hết tất cả rồi. Còn lại, chỉ là ngồi đây xem nhà họ Lâm bị xé nát như thế nào, hoặc là bị chính mình xé nát.

…

Lâm Hiếu Hiệp đứng trên bến tàu Ngư Vĩ Thạch, nhíu mày nhìn về phía Đường Bá Kỳ đối diện:

- Tại sao Tống Thiên Diệu lại bảo ngươi hẹn ta đến đây gặp mặt? Ngươi và hắn không phải là đối đầu sao? Giờ lại trở thành người của hắn?

- Ta cũng không biết, có lẽ tối nay Tống Thiên Diệu không còn ai để dùng nữa. Chuyện Lâm Hiếu Hòa bị cảnh sát đưa đi hỗ trợ điều tra, Lâm tiên sinh có biết không?

Đường Bá Kỳ nói với Lâm Hiếu Hiệp:

- Ta chỉ muốn nhìn rõ thủ đoạn của Tống Thiên Diệu từ khoảng cách gần, không tính là người của hắn.

Lâm Hiếu Hiệp khẽ lắc đầu:

- A Hòa bị đưa đi hỗ trợ điều tra? Thì sao chứ, tưởng nhà họ Lâm sẽ sụp đổ vì một lần hỗ trợ điều tra sao?

- Ta đã nói rồi, ta không biết gì cả. Tống Thiên Diệu trước khi bị đưa đến sở cảnh sát, bảo ta hẹn ngươi đến đây gặp mặt, bảo ta nói cho ngươi biết những gì hắn biết. Hắn nói tam thẩm và con gái có ấn tượng tốt nhất với ngươi, không muốn thấy ngươi cũng bị cuốn vào quá sâu.

Đường Bá Kỳ hai tay đút túi quần, nhìn ra mặt biển đen kịt:

- Tên này, lại hẹn ở bến tàu, lần trước hắn hẹn gặp Lâm Hiếu Khang ở bến tàu, kết quả…

Lâm Hiếu Hiệp kéo chặt vạt áo khoác, nghe Đường Bá Kỳ nhắc đến Lâm Hiếu Khang, ngập ngừng một lúc rồi nói:

- A Khang… hơi gấp gáp quá, người nhà vẫn chưa biết hắn đã qua đời. Ngươi đã đến gặp ta, thì nói cho ta nghe xem, Tống Thiên Diệu biết những gì? Muốn làm gì? Ngươi tiểu tử này thú vị thật, trước giúp nhà họ Lâm làm việc, giờ lại chạy

đi giúp đối thủ làm việc, suốt ngày nhìn thấy Tống Thiên Diệu, không thấy bực bội sao?

Đường Bá Kỳ đứng trên cầu tàu bến cảng, nói ra những lời Tống Thiên Diệu dặn dò mình. Đang nói thì một chiếc tàu hàng từ xa lướt qua bến cảng, trông như muốn vượt qua Ngư Vĩ Thạch, định đi tuần tra rồi cập bến ở bến nhỏ sâu hơn. Ở Hồng Kông ban đêm có rất nhiều tàu hàng lén lút buôn bán kiểu này, hai người không để ý.

Cuối cùng con tàu đó vòng một vòng ở xa, chọn cách tiến vào bến tàu này.

Nhưng con tàu chưa kịp dừng hẳn, mặt biển đột nhiên sáng rực lên, sáu bảy chiếc thuyền tuần tra cảnh sát biển và tàu tuần tra lao ra, xung quanh bến tàu nhỏ Ngư Vĩ Thạch này cũng có hàng chục cảnh sát biển và hải quan được trang bị đầy đủ xông ra, bao vây chặt bến tàu, còn Lâm Hiếu Hiệp và Đường Bá Kỳ đang đối thoại trên cầu tàu bến cảng, rõ ràng đã trở thành mục tiêu rõ ràng nhất!

Tàu tuần tra cảnh sát biển bật đèn pha và loa phóng thanh, ra lệnh cho tàu hàng này dừng lại để kiểm tra, còn Đường Bá Kỳ và Lâm Hiếu Hiệp trên cầu tàu cũng bị cảnh sát biển bao vây, bị yêu cầu giơ tay lên và khám xét.

Đường Bá Kỳ giơ hai tay lên, trong lúc bị cảnh sát biển khám xét xem có giấu vũ khí không, bình tĩnh nói:

- Trưởng quan, ta mang hộ chiếu Mỹ, Hồng Kông không có quy định cấm mọi người đến bến tàu hóng gió trò chuyện vào ban đêm sao?

- Ngươi muốn hãm hại ta? Đưa ta đi sở cảnh sát hỗ trợ điều tra giống như A Hòa?

Lâm Hiếu Hiệp thì nhìn chằm chằm vào mắt Đường Bá Kỳ, vẻ mặt âm trầm hỏi.

Cảnh sát thủy kiểm tra hai người họ rất nhanh, không phát hiện bất kỳ vũ khí hay vật phẩm cấm nào nên tạm thời giữ lại. Lúc này, ánh mắt của cảnh sát thủy, hải quan và những người khác đều đổ dồn lên con tàu hàng đã dừng lại để kiểm tra.

Trong lúc kiểm tra, một thủy thủ trên tàu đột nhiên chộp lấy một cái túi rồi rải xuống biển.

Chiếc tàu cảnh sát thủy gần tàu hàng nhất lập tức lao tới, phối hợp trên dưới, vừa khống chế tên thủy thủ đó vừa vớt những thứ hắn vừa ném xuống biển.

Một nhân viên hải quan vớt được cái túi vải ướt sũng, đổ ra vài hạt cao su chưa bị đổ hết:

- Thưa cấp trên, đây là hạt giống cây cao su.

Khi cái tên này được nói ra, biển cả ồn ào bỗng chốc như lặng đi trong giây lát. Sau khi không tìm thấy vật phẩm cấm nào khác trên tàu, viên chức hải quan này đưa túi vải và hạt giống cho một tên chỉ huy quỷ lão của cảnh sát thủy.

Chương 774. Hành lang bệnh viện (2)

- Tạm thời niêm phong tàu hàng! Tất cả mọi người trên tàu cùng với hai người ở bến tàu, đều đưa về tổng bộ cảnh sát thủy.

Tên chỉ huy quỷ lão của cảnh sát thủy cầm mấy hạt giống cao su trong tay, nghe xong báo cáo kết quả liền nói với vẻ mặt nghiêm túc.

…

Hoàng Lục thay một bộ tây phục sạch sẽ, chậm rãi đi dọc hành lang bệnh viện, không vào phòng bệnh mà ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Bính thúc trên ghế dài, nhìn ra hành lang vắng tanh của bệnh viện, hai tay đan vào nhau, người hơi cúi về phía trước, nói bằng giọng cực kỳ thư thái:

- Lão già, thấy ta vẫn ở đây, có phải cảm thấy hơi bất ngờ không? Đang đợi người à? Lúc ta lên đây, thấy hơn chục người giang hồ bị Cao Lão Thành của Phúc Nghĩa Hưng dẫn người chém ngã trên đường…

Tối nay Bính thúc không như mọi ngày trông như một lão già vô gia cư, ngủ không tỉnh, tiều tụy khốn khổ, mà tóc tai mặt mũi đều chỉnh tề gọn gàng, ngay cả quần áo cũng đổi sang một bộ trung sơn phục màu đen, tay đeo găng trắng.

Nghe Hoàng Lục nói, Bính thúc không mở miệng, chỉ cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, xác định không có ai đến tiếp ứng mình, từ từ đứng dậy, đi ra ngoài cửa phòng bệnh, cách cánh cửa đóng chặt nói vào trong:

- Lục tiểu thư, tối nay ở đây không an toàn, nhị thiếu gia dặn dò, để ta đưa hai mẹ con ngươi về tạm trú ở biệt thự họ Lâm.

Bên trong không ai đáp lại hắn, Hoàng Lục bên cạnh khinh thường nói:

- Ngươi coi ta là người chết à? Hay là coi tên hám ăn Long bên trong là…

Đột nhiên, hắn từ từ đứng dậy, mắt lóe hung quang:

- Tên hám ăn đó không phải đã bị hạ thuốc rồi chứ? Quả nhiên ông chủ của ta đoán không sai, Hương tỷ là người của Lâm Hiếu Hiệp… Nhưng muốn đưa người đi, ta khuyên ngươi ở cái tuổi này đừng có ý nghĩ ngây thơ như vậy.

- Ngươi dám nổ súng trong bệnh viện sao?

Bính thúc nghiêng mặt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hoàng Lục, nhe răng cười:

- Nổ súng giết lão già này ở nơi như bệnh viện, sau này ngươi sẽ không bao giờ thấy ánh sáng nữa, muốn theo Tống Thiên Diệu vinh hoa phú quý, chỉ có thể trông cậy vào giấc mơ thôi.

Tay trái Hoàng Lục từng chút một rút ra một con dao nhanh từ thắt lưng, nghiến răng nói:

- Không cần súng, cũng có thể đưa ngươi xuống gặp Lâm Khi Thần.

Nói xong, cổ tay Hoàng Lục bỗng vung mạnh, con dao nhanh chém về phía cổ Bính thúc!

Bính thúc vừa trượt chân một bước, đồng thời hai tay đã rút ra cặp đao từ sau lưng, đao tay trái đỡ con dao nhanh của Hoàng Lục, đao tay phải cầm ngược, độc ác xảo quyệt vung lên phía háng Hoàng Lục!

Hoàng Lục vội lùi nửa bước, lưỡi đao của Bính thúc gần như sượt qua đường may quần ở háng Hoàng Lục, Hoàng Lục rút đao xoay người chém ngang, Bính thúc vẫn dùng đao tay trái đỡ, đao tay phải một động tác vung ngược, từ dưới lên trên cắt vào động mạch cổ Hoàng Lục!

Ngay khi đao của Hoàng Lục bị đỡ, hắn đột ngột đá ra, đá trúng bụng dưới Bính thúc, đao tay trái Bính thúc thuận thế rơi xuống, cắt một vết thương trên bắp chân phải của Hoàng Lục.

Hai người vừa chạm nhau đã tách ra, Hoàng Lục cúi đầu nhìn vết thương trên bắp chân đang chậm rãi rỉ máu, không sâu lắm, hướng về phía Bính thúc giơ ngón cái lên, rồi lại xoay ngược xuống, châm chọc nói:

- Lão già, mấy ngày nay không ăn no bụng à? Hay là bị ta đá trúng một cú nên thở không ra hơi? Cơ hội tốt như vậy để cho ngươi, ngươi cũng không thể chặt đứt chân ta sao?

Bính thúc thở hổn hển vài hơi, không nói gì, mà chỉ đưa song đao chéo thành hình chữ thập trước người, còn Hoàng Lục thì dùng đao vỗ vỗ lên đùi mình, phát ra tiếng "bộp bộp" trong hành lang.

- Quyền sợ kẻ trẻ khỏe, lão già, làm chuyện thương thiên hại lý cả đời mà vẫn sống đến bạc đầu, ngươi cũng coi như mệnh cứng, để ta thay trời hành đạo, đưa ngươi xuống gặp Lâm Khi Thần.

Sơn tặc tráng niên từng lên núi làm giặc giết người phóng hỏa, thủy tặc mạt niên từng xuống biển hành hung buôn thuốc phiện ăn cướp, đêm nay, chỉ có một người có thể sống sót rời khỏi hành lang này.

…

Lâm Hiếu Hòa nhìn đồng hồ, đã là 12 giờ 30 phút sáng.

Kể từ khi hắn đến đồn cảnh sát, hắn không cảm thấy đối phương có ý định dùng Liêu Kính Huyên để tra hỏi mình, điều tra triệt để vụ án công nhân bị giết. Luật sư ở bên ngoài nói với hắn, Tống Thiên Diệu cũng luôn ở trong phòng thẩm vấn bên cạnh, không những không rời đi, mà ngay cả động tác để luật sư ra ngoài gọi điện liên lạc với bên ngoài cũng không có.

Sự yên tĩnh bất thường này khiến Lâm Hiếu Hòa trong lòng lại cảm thấy rất bất an.

- Ta thấy tim không khỏe, muốn đến bệnh viện kiểm tra.

Hắn dùng tay ôm ngực, lên tiếng nói.

Cũng không biết là nói với Nhan Hùng đang thỉnh thoảng gật gù trước mặt, hay là dặn dò luật sư phía sau.

- Lâm tiên sinh…

Nhan Hùng nghe Lâm Hiếu Hòa nói, cơn buồn ngủ lập tức biến mất, muốn mở miệng nói gì đó nhưng có vẻ khó xử.

Chỉ là chưa kịp nói ra miệng, luật sư Trần phía sau Lâm Hiếu Hòa đã nhanh chóng lên tiếng.

- Cảnh sát, Lâm tiên sinh có bệnh tim mãn tính, có bác sĩ Ronnie của bệnh viện St. Emmanuel có thể chứng minh. Tuy không có ký bảo lãnh, nhưng cảnh sát không có quyền ngăn cản Lâm tiên sinh đến bệnh viện khám bệnh. Nhiều nhất cảnh sát có thể cử người đi cùng đến bệnh viện, và bác sĩ Ronnie sẽ cung cấp giấy chứng nhận sức khỏe của Lâm tiên sinh cho cảnh sát.

Nhan Hùng mím môi, nhìn Lâm Hiếu Hòa rồi lại nhìn luật sư Trần, có vẻ bất lực ném cuốn sổ ghi chép trong tay xuống bàn, đứng dậy nói.

Chương 775. Đêm dài

- Thật sự là không thể đấu với các vị luật sư. Kẻ nghèo vào đồn cảnh sát, nói to cũng không dám, đâu như các vị luật sư, chỉ vài câu đã khiến chúng ta hoảng sợ. Theo ta, ta sẽ cho người làm thủ tục cho các người.

Đi đến phòng làm việc lớn của đồn cảnh sát, Nhan Hùng gọi một cảnh sát mặc quân phục chuẩn bị làm thủ tục cho Lâm Hiếu Hòa, sắp xếp người đi cùng đối phương đến bệnh viện. Một cảnh sát mặc thường phục đã nhanh chóng bước ra từ phòng điện thoại, liếc nhìn Lâm Hiếu Hòa một cái, đi đến bên cạnh Nhan Hùng hạ thấp giọng nói vài câu.

Nhan Hùng quay đầu liếc nhìn Lâm Hiếu Hòa và bốn luật sư, kéo cảnh sát mặc thường phục đi xa hơn một chút, mở miệng hỏi.

- Tin tức chắc chắn không?

- Chắc chắn, là Vinh ca và Thủy ca của lão Phúc, hai người nửa đêm lái thuyền về, khi gỡ lưới bị cắt đứt tay chân, vừa hay đến bệnh viện băng bó. Anh em theo dõi Liêu Kính Huyên quen họ, khi trò chuyện Thủy ca nhìn thấy Liêu Kính Huyên được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, nhận ra được.

Cảnh sát mặc thường phục nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng vẫy tay với đối phương.

- Đi gọi điện, bảo Doãn thanh tra Vịnh Đồng La chuyển thi thể vô danh đó từ tủ lạnh đến bệnh viện khu Du Ma Địa, sau đó sắp xếp Vinh ca Thủy ca đến nhận dạng thi thể.

- Biết rồi.

Cảnh sát mặc thường phục quay người trở lại phòng điện thoại để gọi điện.

Nhan Hùng quay lại nhìn Lâm Hiếu Hòa cùng các luật sư, cười gượng kéo khóe miệng.

- Lâm tiên sinh không phải muốn đến bệnh viện kiểm tra sao? Theo ta làm thủ tục, mời theo ta.

Nói xong, đi trước dẫn đường, dẫn đối phương đi lên văn phòng của người nước ngoài ở tầng ba.

Luật sư Trần khi Nhan Hùng và cảnh sát mặc thường phục đối thoại, đã tiến gần thêm hai bước, mơ hồ nghe được những từ như Vịnh Đồng La, thi thể vô danh, Doãn thanh tra. Lúc này đi theo sau Lâm Hiếu Hòa, nói ra những từ mình nghe được.

Lâm Hiếu Hòa khi nghe đến hai từ Vịnh Đồng La, thi thể vô danh, đột nhiên nhớ đến một giấc mơ mình từng có.

Trong mơ, Lâm Hiếu Khang bị hắn chìm dưới làn nước biển đen tối lạnh lẽo, mở mắt ra.

- Giải quyết chuyện này xong, Nhan Hùng lên chức nhanh như vậy, chắc sẽ có đối thủ, tìm đối thủ của hắn trong cảnh sát. Hơn nữa, Hồng Kông có nhiều thi thể vô danh, vứt bỏ một hai cái dường như cũng không có gì lạ. Còn nữa, bảo Nguyên thúc ở Ngỗng Đầu Sơn tiễn Kính Huyên một đoạn đường đi, ta tin tưởng Kính Huyên, bây giờ hắn nằm trong bệnh viện, muốn nuốt hơi thở cuối cùng cũng không có cơ hội, ta không trách hắn.

Lâm Hiếu Hòa mặt mang nụ cười bình tĩnh, vỗ vỗ vai luật sư Trần, bình thản đi lên cầu thang.

Cho dù Lâm Hiếu Khang mở mắt, hắn cũng có thể khiến người em trai vô dụng này nhắm mắt lại lần nữa.

Ở góc cầu thang, Lâm Hiếu Hòa nghiêng đầu nhìn về phía căn phòng thẩm vấn đóng kín, cánh cửa đó hoàn toàn không có dấu hiệu mở ra.

Khó trách hắn vào đây bầu bạn với ta, là từ miệng Liêu Kính Huyên hoặc thuộc hạ của hắn moi được tin tức về Lâm Hiếu Khang? Nên muốn kéo dài thời gian với ta?

Luật sư Trần nhận được chỉ thị, quay đầu đi xuống cầu thang, đêm nay dường như kéo dài quá lâu.

…

Biệt thự Lục Uyển ở Ma Cao.

Lobo mặc đồ ngủ, tay cầm ly rượu vang đỏ, đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ nhìn ra bầu trời đêm.

Sự kiện Quan Châu đã không còn liên quan đến hắn, giao cho Tổng đốc Ma Cao và chính phủ Bồ Đào Nha đau đầu, lo lắng về thể diện của đế quốc suy tàn này đi. Phía Trung Quốc thái độ cứng rắn, Bồ Đào Nha phải nhận sai, xin lỗi và bồi thường, thiếu một cũng không được. Một ngày chưa làm được, Quan Châu sẽ đóng cửa một ngày.

Hắn đã dành cả đời mình ở Ma Cao, dù là Hà Hiền hay Tổng đốc Ma Cao, khi trò chuyện với hắn đều khen ngợi cuộc đời thăng trầm, vinh nhục không làm hắn dao động. Trong mắt Tổng đốc Ma Cao, hắn là người bản xứ Bồ Đào Nha dũng cảm và mưu trí, là cột trụ vững chắc. Trong mắt Hà Hiền, hắn là quan chức Bồ Đào Nha có nhiều mối quan hệ, tâm tư tinh tế.

Cụm từ "thăng trầm" dường như có thể khắc lên bia mộ của hắn sau khi hắn qua đời.

Nhưng đó không phải là điều Lobo muốn. Ở tuổi hơn hai mươi đã làm Chuyên viên thuốc phiện Ma Cao, trở thành tâm phúc của vợ chồng Tổng đốc Ma Cao. Sau khi thăng tiến như

vậy, điều hắn muốn hơn là bay cao hơn nữa, chứ không phải rơi xuống rồi lại từ từ bò lên từ vực sâu.

Mấy chục năm qua, Lobo đã hòa giải với nhiều đối thủ, cười xóa bỏ thù hận với nhiều kẻ thù, nhưng duy chỉ có Lâm Hi Chấn là hắn không thể tha thứ, dù Lâm Hi Chấn đã chết vì bị bắn.

Chính bức thư công khai của Lâm Hi Chấn đã giam hãm cả đời hắn ở Ma Cao nhỏ bé này, nếu không hắn đã có thể theo Tổng đốc Ma Cao về Bồ Đào Nha, có lẽ đã trở thành nhân vật nổi tiếng ở Bồ Đào Nha.

Giải quyết cả nhà họ Lâm có thể hóa giải được mối hận trong lòng hay không, Lobo cũng không rõ, nhưng chừng nào họ Lâm còn tồn tại, hắn chắc chắn sẽ cảm thấy không thoải mái.

- Reng reng reng.

Tiếng điện thoại vang lên trong phòng khách.

Lobo không muốn làm phiền người quản gia đã bạc đầu như mình, tự mình đi ra phòng khách, nhấc điện thoại.

- Ta là Pedro Lobo.

- Lâm Hiếu Hòa bị tình nghi giết người, Lâm Hiếu Hiệp bị tình nghi buôn lậu cây cao su đã vào đồn cảnh sát, đừng nói 12 tiếng, 12 ngày cũng không thể để họ ra ngoài được. Lâm Hiếu Tắc nằm trong bệnh viện, sau khi trời sáng ngày mai, nhà họ Lâm chỉ còn một mình Lâm Hiếu Sâm chủ trì đại cục. Cục trưởng Cục Cảnh sát, Bộ phận Chính trị của cảnh sát, Hải quan đều đã sắp xếp xong, phần lớn các tòa soạn báo nhỏ cũng đã chuẩn bị sẵn bài báo. Tống Thiên Diệu nói, con dao này có thể làm được gì, hắn đã làm hết rồi, nước cờ tiếp theo đi thế nào, xin Tiến sĩ Lobo quyết định.

Bên kia điện thoại là giọng nói của Kỷ Văn Minh.

Chương 776. Đợi ta ra ngoài (1)

Lobo một tay cầm ống nghe, tay kia nâng ly rượu uống một ngụm rượu vang đỏ.

- Nếu Lâm Hiếu Tắc ra ngoài nắm quyền thì sao?

- Ngày mai sẽ có thêm nhiều công nhân đến Sở Lao động tụ tập, khiến Lâm Hiếu Sâm tay chân luống cuống. Nếu Lâm Hiếu Tắc vội vàng đứng ra chủ trì tình hình, đại phu nhân nhà họ Lâm có nghi ngờ rằng Lâm Hiếu Tắc đã sắp đặt cục diện này, chặt đứt tay chân, độc chiếm quyền lực hay không đã không còn quan trọng, bởi vì còn có mẹ con Lâm Dư Tĩnh và đoàn luật sư đang chờ đợi, sau khi hắn bước ra phía trước, sẽ đập gãy cột trụ cuối cùng của nhà họ Lâm, khiến cả bốn anh em nhà họ Lâm đều dính đầy bùn nhơ.

Khi nói về kế hoạch của Tống Thiên Diệu, giọng nói của Kỷ Văn Minh dường như có chút phấn khích khó kìm nén.

- Tiến sĩ Lobo, có nên để mấy tờ báo tiếng Anh của nhà họ Hà đến lấy bài báo và ảnh từ Tổng biên tập Khang của Tuần báo Thương tình Hồng Kông không, sợ rằng nếu muộn hơn thì báo sẽ…

Lobo im lặng suốt năm sáu phút, cho đến khi Kỷ Văn Minh ở đầu dây bên kia lên tiếng hỏi lại, mới nắm chặt ống nghe, thở hắt ra một hơi:

- Biết rồi, ta sẽ gọi điện cho Hà Đông.

…

Hoàng Lục "phụp" một dao đâm vào bụng dưới của Bính thúc, đẩy Bính thúc đang trợn tròn mắt vào tường. Dù đối phương đã không còn sức phản kháng, hai con dao đều đã rơi xuống đất, con dao nhanh trong tay trái của hắn vẫn cứ từng nhát từng nhát đâm vào bụng Bính thúc.

Mỗi lần lưỡi dao đâm vào bụng đối phương đều phát ra tiếng "phụp".

- Hừ… hừ… hừ…

Hoàng Lục thở hổn hển, cho đến khi Bính thúc đầu mặt đẫm máu tươi hoàn toàn không còn phản ứng, cả thân thể từ từ trượt xuống ngồi phịch, hắn mới dừng động tác, cúi đầu nhìn hai vết thương lớn trên đùi và hông mình bị cắt rách, da thịt lật ra. Cơn đau dữ dội từ vết thương khiến Hoàng Lục không ngừng hít hơi lạnh, thân thể thậm chí còn run rẩy nhẹ.

- Xì… xì… a… lão già, đã nói không cần súng… cũng… cũng có thể giết được ngươi, đồ vương bát đản, suýt nữa biến ta thành thái giám, đao pháp cũng không tệ, khó trách sống được lâu như vậy.

Hắn nhảy cà nhắc ngồi xuống ghế dài, duỗi thẳng lưng chân, cố gắng hít thở sâu, lấy từ túi áo vest ra viên thuốc giảm đau đã chuẩn bị sẵn cho vào miệng, rồi lấy ra băng cầm máu băng bó qua loa vết thương. Hai nhát dao hắn trúng đều là vết chém, không phải vết đâm, nhìn vết thương tuy cực kỳ kinh khủng, nhưng lượng máu chảy ra và mức độ thương tích lại không nặng lắm.

Vừa băng bó vết thương, Hoàng Lục vừa dùng mắt đánh giá Bính thúc đang ngồi phịch trước bức tường đối diện, chết không nhắm mắt. Đợi băng bó xong vết thương, Hoàng Lục nhe răng cười, răng dính đầy máu tươi đỏ thẫm do cắn môi vì đau đớn, răng trắng máu đỏ, như dã thú ăn thịt người.

- Tưởng mẹ con họ ở lại phòng bệnh chờ ngươi đưa đi? Trống rỗng, đồ ngu… xì… a… đau chết mất, may mà người của Phúc Nghĩa Hưng đã đuổi y tá đi trước, không thì thấy ta đánh một lão già mà còn khó khăn như vậy, chắc chắn sẽ cười chết, lão quỷ chết tiệt, ra đao âm độc như vậy, cũng không biết sau này ta còn có thể dựng lên được không…

Dường như càng nói càng tức giận, Hoàng Lục lại đứng dậy, xách con dao nhanh trong tay, đi đến trước thi thể Bính thúc, đâm thêm hai nhát vào ngực hắn.

- Đồ vương bát đản, chém ngươi thêm hai nhát, để sau này muốn đào mộ ngươi cũng không tìm được.

- A… xì… a… xì, lão quỷ chết tiệt, vô nhân tính… xì… a…

Hoàng Lục hít hơi lạnh, miệng rên rỉ, dưới ánh đèn mờ ảo, dáng đi kỳ quặc hướng về phía cuối hành lang.

Đi ngang qua quầy dịch vụ y tá giữa đường, dùng con dao trong tay gõ nhẹ lên quầy đáng lẽ không một bóng người.

- Ra dọn dẹp đi, Song Hoa Hồng Côn.

Song Hoa Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng là Cao Lão Thành dẫn theo vài thành viên Phúc Nghĩa Hưng và hai tay chân thường phục của Nhan Hùng, đứng trong bóng tối sau quầy, ánh mắt phức tạp nhìn Hoàng Lục bên ngoài quầy.

- Để ta giúp ngươi, ngươi không phải có thể không bị thương sao?

- Sắp được thưởng lớn rồi, ta không mang chút hoa, lão bản của ta sẽ nghĩ ta lười biếng, mang hoa thì khác, ít nhất cũng được thêm một phần tiền thuốc men, huống chi còn có thể nghỉ ngơi một thời gian, huống hồ ngươi giúp đỡ? Lúc hai đánh một, chắc chắn sẽ có lúc ngươi không đỡ được song đao

của lão già, trong tình huống đó là ta cứu ngươi hay nhìn ngươi bị chém chết?

Hoàng Lục vẫy vẫy tay với đối phương, Cao Lão Thành tiến lên một bước, Hoàng Lục lấy từ túi áo của đối phương ra hộp thuốc lá, ngậm miệng cắn ra một điếu, đợi Cao Lão Thành giúp hắn châm lửa xong, Hoàng Lục phóng khoáng vẫy tay với đối phương, rồi khập khiễng đi về phía thang máy.

- Ngươi nghỉ ngơi, lão bản của ngươi chẳng phải dễ bị người ta gây rắc rối sao?

Hoàng Lục ngậm điếu thuốc cười hì hì.

- Ta nghỉ ngơi một thời gian, hắn sợ chết như vậy, tự nhiên cũng sẽ nghỉ ngơi một thời gian, không thì sớm muộn cũng làm chết hắn, chưa đầy hai mươi tuổi, suốt ngày đau đầu rụng tóc, còn chết nhanh hơn cả người giang hồ, không nói nữa, ta đi tìm một cô gái kiểm tra thân thể trước.

Nhìn Hoàng Lục biến mất ở góc rẽ, Cao Lão Thành thở dài, vẫy tay với mấy tay chân, ra hiệu cho họ đi dọn dẹp vết máu và thi thể.

Trước đó khi Hoàng Lục nói hắn muốn giải quyết Bính thúc, Cao Lão Thành còn nói để mấy tay chân của hắn tùy tiện là có thể xử lý xong, lúc đó Hoàng Lục cười khinh thường, không đáp lại, cho đến khi hai người động thủ, Cao Lão Thành mới hiểu tại sao Hoàng Lục lại lộ vẻ mặt khinh thường, bất kể là Hoàng Lục, hay Bính thúc đã chết, Cao Lão Thành cảm thấy bản thân là Song Hoa Hồng Côn của Phúc Nghĩa Hưng cũng chưa chắc là đối thủ, mấy tay chân của hắn nếu thật sự động thủ, có lẽ còn chưa chạm được vào người Bính thúc đã bị hắn hạ gục.

Chẳng trách một người đã có tuổi, tóc bạc trắng, mà vẫn được nhà họ Lâm coi là vệ sĩ, giao phó trọng trách.

Chương 777. Đợi ta ra ngoài (2)

Tuy nhiên, đáng sợ hơn là Hoàng Lục. Cao Lão Thành cảm thấy việc bị Hoàng Lục giải quyết nhanh chóng như vậy, phần lớn là do thua về khí thế. Khi Hoàng Lục giết người, trên người hắn toát ra một khí thế hung hãn như thể "ta là thiên hạ đệ nhất, không phục thì đánh cho đến khi ngươi phục, mà phục rồi ta cũng sẽ giết ngươi".

Cao Lão Thành cảm thấy Hoàng Lục làm vệ sĩ cho Tống Thiên Diệu quả thực là tuyệt phối. Sự hung ác và tàn nhẫn mà Hoàng Lục thể hiện, giống như phản chiếu tâm hồn bên trong vẻ ngoài nho nhã, ôn hòa của Tống Thiên Diệu.

…

Lâm Hiếu Hòa đang dựa vào một mô hình xương người cao bằng người thật trong phòng khám của bệnh viện St. Emmanuel để hút thuốc, sắc mặt hồng hào, vẻ mặt bình tĩnh, chẳng hề giống người vừa lên cơn đau tim.

Bác sĩ Ronnie đã nhận được thông báo từ luật sư Trần, vội vã quay lại bệnh viện chờ đợi, đang điền báo cáo khám sức khỏe bên cạnh. Nhan Hùng dẫn theo bốn người mặc thường phục và hai người mặc quân phục đứng im lặng chờ đợi bên cạnh.

Khi cây bút trong tay Ronnie dừng lại, Nhan Hùng lập tức lên tiếng.

- Bác sĩ, tình trạng của Lâm tiên sinh…

- Tình trạng sức khỏe của Lâm tiên sinh rất không tốt, ta đề nghị hắn nhập viện điều trị ngay lập tức. Ta sẽ bảo y tá sắp xếp truyền dịch cho hắn.

Bác sĩ Ronnie gập báo cáo khám sức khỏe trong tay lại, nghiêm túc nói với Nhan Hùng bằng tiếng Trung.

- Hơn nữa, bệnh tim của Lâm tiên sinh cần được tĩnh dưỡng, tốt nhất là không nên có người khác làm phiền trong phòng bệnh.

Nhan Hùng liếc nhìn Lâm Hiếu Hòa, nói với Ronnie.

- Nhưng Lâm tiên sinh cần hỗ trợ cảnh sát điều tra.

- Các người có thể canh gác bên ngoài phòng bệnh. Khi Lâm tiên sinh hoặc ta cảm thấy tình trạng của hắn có thể tiếp nhận thẩm vấn từ cảnh sát, các người mới được vào phòng bệnh.

Ronnie ôm báo cáo khám sức khỏe, lạnh nhạt đáp lại Nhan Hùng.

Nhan Hùng nói với Ronnie.

- Ta… ta có thể xem báo cáo khám sức khỏe không?

- Không vấn đề gì, nhưng trên đó viết bằng tiếng Anh, ngươi có thể đọc hiểu không?

Ronnie đưa báo cáo khám sức khỏe trong tay cho Nhan Hùng, cười nhạo.

Sau đó quay đầu nói với Lâm Hiếu Hòa.

- Lâm tiên sinh, ta sẽ sắp xếp cho ngươi đến phòng bệnh nghỉ ngơi, ngay lập tức sẽ có y tá làm xét nghiệm thuốc cho ngươi.

- Phiền bác sĩ Ronnie rồi.

Lâm Hiếu Hòa đưa điếu thuốc chưa hút hết cho luật sư bên cạnh, nói với Ronnie.

Ronnie đi trước, Lâm Hiếu Hòa đi sau, hướng ra ngoài phòng khám. Nhan Hùng đang lật xem báo cáo khám sức khỏe đầy chữ tiếng Anh, nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì phát hiện Lâm Hiếu Hòa đã ra khỏi phòng khám, vội vàng ném báo cáo không đọc hiểu đi, nhanh chóng đuổi theo, miệng còn dặn dò.

- Các ngươi đi kiểm tra cửa sổ trong phòng bệnh trước, để ba người ở hành lang, hai người ở sân bệnh viện bên ngoài cửa sổ phòng bệnh, còn một người theo bên cạnh ta…

- Nhan cảnh trưởng, chăm chỉ thế, đêm khuya vẫn điều tra vụ án?

Một giọng nói chói tai đột nhiên vang lên từ phía sau Nhan Hùng và những người khác trong hành lang.

- Nhưng có vẻ như ngươi đã điều tra vượt quá giới hạn rồi, đây là bệnh viện St. Emmanuel ở Trung Hoàn Hồng Kông, không phải Du Ma Địa Cửu Long của ngươi.

Tân nhiệm tổng cảnh trưởng khu vực Hồng Kông Lê Hữu Dân, dẫn theo hơn mười người mặc thường phục, vẻ mặt vội vã xuất hiện.

Phía sau Lê Hữu Dân và những người khác, còn có luật sư Trần bên cạnh Lâm Hiếu Hòa đi theo.

Thấy Lâm Hiếu Hòa quay người lại, luật sư Trần khẽ gật đầu, rõ ràng là đang nói với Lâm Hiếu Hòa rằng, vị tổng cảnh trưởng khu vực Hồng Kông Lê Hữu Dân này chính là người có mối thù không đội trời chung với Nhan Hùng trong lực lượng cảnh sát, và cái xác không tên kia cũng đã được Lê Hữu Dân xử lý rồi.

- Đây là Trung Hoàn, điều tra vụ án cũng do anh em Hồng Kông của ta phụ trách, Nhan cảnh trưởng, mời ngươi đi? Trời đã khuya, ta không giữ ngươi nữa, về Cửu Long của ngươi mà ngủ đi.

Lê Hữu Dân hung hăng bước đến trước mặt Nhan Hùng, giọng điệu ngạo mạn nói.

Nhan Hùng nhíu mày, nhìn Lâm Hiếu Hòa với vẻ mặt bình tĩnh, rồi lại nhìn Lê Hữu Dân đang bước đến trước mặt.

- Lê cảnh trưởng, ta đang thực hiện lệnh của tổng thanh tra Kiều Định Quốc của Tây Cửu Long tổng khu, mời Lâm tiên sinh hỗ trợ điều tra một vụ án giết người.

- Cảnh sát trưởng Cát Ân Lôi của Tổng cục Trung Hoàn Hồng Kông ra lệnh, bất kể vụ án nào, ở đây đều do anh em Hồng Kông chúng ta tiếp quản. Nếu ngươi có thắc mắc, cứ đi tìm cảnh sát trưởng Cát Ân Lôi mà phản ánh. So với điều tra vụ án, ta càng muốn xem ngươi, Nhan thám mục, bây giờ bước ra khỏi bệnh viện, rất nhiều môn sinh cố hữu của tổng thám mục Lý Tựu Thắng đang chờ ngươi đi đêm đấy.

Lê Hữu Dân nói với Nhan Hùng bằng giọng độc địa, vẻ mặt hơi dữ tợn.

- Còn có con đỡ đầu của ta là Sài Hoa Siêu, vẫn thường báo mộng cho ta, bảo ta giúp hắn báo thù.

Trong lúc hai người đối chọi, luật sư Trần đã lặng lẽ bước đến bên cạnh Lâm Hiếu Hòa, hạ thấp giọng nói.

- Thời gian gấp rút, người đáng tin cậy nhất tìm được chính là tổng thám mục khu Hồng Kông Lê Hữu Dân này. Lê Hữu Dân là người của Lưu Phúc, không đội trời chung với Nhan Hùng, con đỡ đầu chết dưới họng súng của Nhan Hùng, Lý Tựu Thắng dường như cũng chết bởi tay Tống Thiên Diệu.

Chương 778. Thổi vang hiệu lệnh (1)

- Dù là vì con đỡ đầu đã chết của mình, hay để được thế lực cảnh sát của Lý Tựu Thắng chấp nhận, Lê Hữu Dân đều phải không đội trời chung với Tống Thiên Diệu và Nhan Hùng. Vừa rồi, đồn cảnh sát Vịnh Đồng La quả thật muốn chuyển một thi thể vô danh đến đồn cảnh sát Du Ma Địa Cửu Long, nhưng đã bị vị Lê thám mục này chặn giữa đường, trực tiếp sắp xếp người đưa thi thể đến nhà tang lễ Vạn Quốc hỏa táng.

- Đã cho hắn lợi ích gì?

Lâm Hiếu Hòa hỏi không chút biểu cảm.

Luật sư Trần nói.

- Cát Ân Lôi một trăm nghìn, Lê Hữu Dân ba trăm nghìn, thêm vào đó hứa sẽ giúp Lâm tiên sinh giải quyết ổn thỏa vụ xung đột vũ trang ở Tây Hoàn và An Lạc.

- Rất tốt, bên Kính Hiên thế nào?

- Đã sắp xếp người đi thông báo cho Ôn Kính Nguyên từ sớm.

- Thi thể biến mất, Kính Hiên nói ra Tống Thiên Diệu là chủ mưu rồi bị diệt khẩu nhanh chóng, bây giờ chỉ còn thiếu một sợi dây điện thoại trong phòng bệnh giúp ta. Bảo A Sâm, sáng mai chắc chắn sẽ có công nhân tụ tập ở Sở Lao công lần nữa, đừng dùng tiền để đuổi công nhân nữa, mà hãy cho bọn quỷ nước ngoài ở Sở Lao công một số lợi ích suông, để họ ổn định tâm lý công nhân, trước hết giải tán họ.

- Hơn nữa tin ta vào đồn cảnh sát, Tống Thiên Diệu sẽ không bỏ qua, đã bị chụp ảnh, ngày mai chắc chắn sẽ đăng trên một số tờ báo. Vì tin này, cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp có lẽ sẽ giảm, bảo A Sâm đi gặp vợ ta, nhà vợ và vợ ta chắc có thể lấy ra một phần tiền mặt, nhân cơ hội mua lại một phần cổ phiếu, ổn định tình hình, đợi ta ra ngoài.

- Vâng.

…

- Tống tiên sinh, chúng ta có nên rời khỏi đây không, đi khám bệnh là lựa chọn thích hợp nhất. Hoặc ta đi mua vài tờ báo chưa phát hành hôm nay… Chắc đã có trẻ bán báo và người bán báo ra bán rồi.

Kỷ Văn Minh hỏi Tống Thiên Diệu, người đang ngồi trước bàn gỗ trong phòng thẩm vấn, chăm chú đánh cờ tướng với một cảnh sát mặc thường phục dưới quyền Nhan Hùng.

Lúc này, thời gian đã chỉ năm giờ bốn mươi phút, các tiểu thương và quán trà bán điểm tâm sáng đều đã mở cửa kinh doanh.

Tống Thiên Diệu uống một ngụm trà, đặt quân cờ trong tay lên bàn cờ, coi như đầu hàng, vẫy tay bảo cảnh sát mặc thường phục ra ngoài hoạt động gân cốt, tiện thể mua vài tờ báo. Hắn vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

- Kỷ luật sư, ngồi xuống nói chuyện đi, vội vã rời đi làm gì, ở đây không tốt sao? Cả đồn cảnh sát, dù là quỷ nước ngoài hay người Trung Quốc, đều có thể chứng minh Tống Thiên Diệu ta ở đây hỗ trợ điều tra cả đêm. Bên ngoài xảy ra chuyện gì, không liên quan đến ta. Ta bước ra ngoài, không dọa được nhà họ Lâm, ta ở lại đây mới có thể dọa được nhà họ Lâm. Người nhà họ Lâm sẽ không sợ một tiểu tử như ta, ít nhất cũng phải để đồn cảnh sát mời chúng ta ăn trưa xong mới rời đi.

Kỷ Văn Minh tay xách cặp công văn ngồi xuống ghế bên cạnh, mấy ngày nay theo Tống Thiên Diệu làm việc, hai mắt anh ta đã có quầng thâm.

- Bên sàn giao dịch chứng khoán còn nhiều việc, Tống tiên sinh không lo lắng sao…

- Ta bỏ tiền mời Jonathan Gole và La Chuyển Khôn giúp ta, không phải vì nhiều tiền, muốn để họ giúp ta tiêu tiền, mà là để họ giúp ta làm việc. Ta biết rất ít về cổ phiếu, cần gì phải chạy đi chỉ huy ngoại đạo.

Tống Thiên Diệu cầm hộp thuốc lá bên cạnh lên, mở ra mới phát hiện bên trong đã hết, hắn bóp méo hộp thuốc, vừa ném về phía thùng rác ở góc, vừa nói.

Bộp, hộp thuốc lá rơi xuống, không trúng đích, Tống Thiên Diệu tự mình đứng dậy đi qua, nhặt hộp thuốc lên ném vào thùng rác, rồi ngồi lại vị trí với vẻ chán nản. Kỷ Văn Minh mở cặp công văn, lấy ra một gói thuốc lá bạc hà nữ hiệu Thọ Bách Niên tinh xảo, nói với Tống Thiên Diệu:

- Khi đi ngang qua cửa hàng bách hóa, tiện thể mua giúp vợ ta, nhưng không ngờ mấy ngày gần đây không có thời gian về nhà.

Hắn mở gói thuốc, lấy một điếu đưa cho Tống Thiên Diệu, rồi tự mình châm một điếu ngậm trên miệng.

- Ngươi cũng hút thuốc sao?

Tống Thiên Diệu nhìn thấy động tác châm thuốc thuần thục của Kỷ Văn Minh, ngạc nhiên hỏi.

Kỷ Văn Minh nhả một hơi khói, gật đầu.

- Làm luật sư áp lực lớn, ta rượu thuốc đều rất nặng, nhưng từ khi có vợ thì đã cai rồi, tối nay không ngủ, hút điếu thuốc tỉnh táo chút.

- Làm luật sư áp lực có lớn đến mấy, e rằng cũng không bằng cưới hậu bối nhà họ Lư làm vợ đâu? Nói chuyện tùy tiện thôi, đại ca của ta là Chử Hiếu Tín Chử tiên sinh, sắp trở thành con rể nhà họ Lư rồi, ngươi giúp cung cấp chút tin tức nội bộ cũng tốt, phụ nữ nhà họ Lư có tính khí tiểu thư không?

Tống Thiên Diệu dùng ngón tay kẹp điếu thuốc nữ vị bạc hà, thần thái thoải mái hỏi.

Kỷ Văn Minh mấy ngày nay ở bên cạnh Tống Thiên Diệu, cũng đã quen với bộ dạng dù mây đen vần vũ mà vẫn có tâm trạng quan tâm đến chuyện vặt vãnh của hắn, cúi đầu cười cười.

- Cũng được, ta là vào làm việc ở công ty luật trước, quen biết Lư tiên sinh, được hắn coi trọng, rồi mới được giới thiệu quen biết cháu gái vợ hắn, cũng chính là vợ hiện tại của ta. So với mấy người bạn học luật khác, trước quen phụ nữ, sau mới quen người giàu có, ta coi như nhẹ nhàng hơn. Những gã đó cũng đều cưới con gái cháu gái của người giàu có, nhưng suốt ngày bị người có địa vị coi là kẻ ăn bám, lo lắng họ có ý đồ với tài sản nhà mình. Lúc đó mấy người bạn học tụ họp trò chuyện cũng hay nói đến chuyện này, dù sao hoàn cảnh cũng tương tự mà, thấy ta với vợ quan hệ còn hòa thuận, nên hỏi ta làm sao ở chung với vợ.

- Ngươi nói thế nào?

Tống Thiên Diệu nghiêm túc nói với Kỷ Văn Minh.

Chương 779. Thổi vang hiệu lệnh (2)

- Ta nói, không cần để ý đến quan điểm của vợ, khi địa vị xã hội của ngươi nâng cao, thái độ của người nhà đối với ngươi cũng sẽ thay đổi, bởi vì nếu họ không thay đổi, khi địa vị của ngươi đạt đến một mức độ nào đó, ngươi sẽ thay đổi thái độ đối với họ. Vì vậy, làm người, mọi thứ đều phải dựa vào bản thân, nếu bản thân là kẻ vô dụng, cưới tiên nữ cũng không giữ được, nếu bản thân là nhân tài, không có con gái nhà giàu làm vợ, sớm muộn cũng sẽ nổi danh.

Kỷ Văn Minh nới lỏng cà vạt, nói với Tống Thiên Diệu.

- Lúc nói những lời này, chính là lúc tuổi trẻ khí thịnh, bây giờ e rằng để ta nói lại, không còn lòng can đảm không tự lượng sức như lúc đó nữa, đặc biệt là không thể để vợ ta nghe thấy.

Nói xong câu này, cả hai người đều cười lên.

- Cộc cộc cộc.

Bên ngoài, cảnh sát mặc thường phục gõ cửa bước vào, tay cầm vài tờ báo mới ra lò hôm nay, nói với Tống Thiên Diệu và Kỷ Văn Minh.

- Tống tiên sinh, báo đã mua về rồi!

…

Dường như sau khi đêm dài đã qua, Hồng Kông không chỉ tỉnh giấc, mà đối với một số người biết chữ, khi nhìn thấy các tin tức trên các tờ báo lá cải trong tay, đã sôi sục.

《Dạy hiếu nói trung: Hồng môn trăm năm không đổ, ba mươi nghĩa sĩ trường tồn.》

《 Nghĩa sĩ yêu nước Hồng Kông đến Malaysia gặp nạn!》 -

《 Bàn về sự kiện Malaysia: Nguồn gốc của Hòa An Lạc.》 -

Hơn chục tờ báo tiếng Trung lớn nhỏ phát hành hôm nay, hầu như đồng loạt bàn luận về các tự đầu giang hồ mà trước đây họ tránh như tránh hổ, và tự đầu giang hồ này chính là hội Hòa tự đầu, thường được người Hồng Kông gọi là Thủy Phòng, đã tham gia vào cuộc ẩu đả quy mô lớn ở Tây Hoàn tối hôm kia.

Cũng chính trên những tờ báo này, mọi người mới biết rằng hóa ra những người giang hồ của Hòa An Lạc đã không quản ngàn dặm xa xôi chạy đến Malaysia để buôn lậu cây cao su giống, và còn bị cảnh sát quân đội bên đó bắt quả tang, tất cả đều bị xử bắn tại chỗ.

Những bài bình luận, tin tức trên các tờ báo này đều ca ngợi hết lời những kẻ giang hồ đã chết cùng với Hòa An Lạc. Những kẻ trước đây chuyên ức hiếp đàn ông bắt nạt phụ nữ, dưới ngòi bút của họ bỗng trở thành những anh hùng hào kiệt vì nước quên thân.

Tuy nhiên, những lời ca tụng này khiến những người dân thường đi uống trà sáng ở quán trà cảm thấy rất khinh bỉ. Có một số người nóng tính đã tức giận xé nát tờ báo ném đi:

- Mẹ kiếp! Nghĩa sĩ yêu nước cái con khỉ! Rõ ràng là bọn theo gió bẻ măng! Ngày xưa khi Nhật Bản đến đánh Hồng Kông, chính bọn xã hội đen đầu hàng nhanh nhất! Giúp người Nhật xây nhà thổ, cưỡng ép phụ nữ! Bây giờ thấy Trung Quốc

nói chuyện đủ lớn tiếng, không sợ bọn quỷ Anh và Mỹ nữa, nên lại muốn đi tìm quan hệ trước!

- Ta thấy việc buôn lậu hạt giống cây cao su cũng chỉ là muốn kiếm tiền thôi, bọn xã hội đen mà biết yêu nước à? Nghe nói bây giờ một hạt giống cây cao su ở đại lục có thể đổi được một hạt vàng, chắc chắn là bọn xã hội đen bị tiền làm mờ mắt nên mới liều lĩnh như vậy! Loại người này chết là đáng đời!

- Trung Quốc không cần dựa vào loại người này để giúp đỡ! Mấy tờ báo rác rưởi nhận tiền đen của xã hội đen rồi!

- Mấy tên biên tập báo khốn kiếp này mới đến Hồng Kông phải không! Xã hội đen là nghĩa sĩ yêu nước á? Bọn Hán gian chính là chúng nó! Mọi người góp tiền mua vài trăm tờ báo, đem đến trước cửa tòa soạn đốt đi!

Những người dân thường tức giận này không dám tự mình đi gây rắc rối với những kẻ giang hồ như Hòa An Lạc, nhưng ra ngoài tòa soạn chửi mắng báo chí nói bậy bạ thì vẫn được.

Người dân bình thường chỉ đọc báo tiếng Trung, trong khi một số tờ báo tiếng Anh phát hành tại Hồng Kông lại có tiêu đề khác:

- Thành viên của một tổ chức bất hợp pháp ở Hồng Kông bị xử bắn vì buôn lậu hàng cấm ở Liên bang Malaysia, gây chú ý từ phương Tây.

- Hồng Kông phá vỡ hai vụ buôn lậu hàng cấm đêm qua, giám đốc Hi Chấn Trí Nghiệp Lâm Hiếu Hiệp và một người Mỹ gốc Hoa bị cảnh sát đưa đi hỗ trợ điều tra tại bến tàu Ngư Vĩ Thạch vào đêm khuya.

- Giám đốc Hi Chấn Trí Nghiệp, doanh nhân Hoa kiều nổi tiếng Lâm Hiếu Hòa đêm qua bị đưa đến đồn cảnh sát Du Ma Địa để hỗ trợ điều tra vụ án giết người hàng loạt công nhân, giá cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp bất định.

- Trung Quốc đang dựa vào các doanh nhân Hoa kiều nổi tiếng ở Hồng Kông, Ma Cao và các tổ chức bất hợp pháp để thu nạp vật tư cấm từ các nước khác.

- Cục Lao động hôm qua đã dập tắt một cuộc biểu tình đình công của công nhân xây dựng do bị nợ lương.

Những tờ báo tiếng Anh này rõ ràng nghiêm túc hơn so với báo tiếng Trung, đưa tin kèm theo hình ảnh minh họa, bao gồm ảnh Hòa An Lạc và những người khác ký vào bản nhận tội trước khi bị xử bắn ở Malaysia, ảnh Lâm Hiếu Hiệp và Đường Bá Kỳ bị cảnh sát thủy và hải quan bao vây, ảnh Lâm Hiếu Hiệp gặp gỡ nhân vật giang hồ nổi tiếng Đại Chủy Tài, cũng như ảnh Lâm Hiếu Hòa được cảnh sát hộ tống xuất hiện bên ngoài đồn cảnh sát Du Ma Địa.

Những tờ báo tiếng Anh như Nam Hoa Thời Báo, Tài Chính Thời Báo, Thương Báo Anh Văn Hồng Kông, Đức Thần Báo, Điện Tín Báo Hồng Kông không đề cập bằng văn bản về mối liên hệ giữa nhà họ Lâm và Hòa An Lạc bị tình nghi buôn lậu hàng cấm, nhưng những bức ảnh đăng tải dường như đã ngầm chỉ ra tất cả.

Lư Văn Huệ ngồi trong nhà hàng ăn miếng bánh mì cuối cùng, dùng khăn ăn lau khóe miệng, rồi lại nhìn qua mấy tờ báo tiếng Anh này.

Những tin tức đăng trên mấy tờ báo tiếng Anh này, Tống Thiên Diệu không thể làm được, đây là hồi kèn do chính tay Lobo thổi lên.

Chương 780. Khóa và mồi (1)

- Lâm tiên sinh! Báo hôm nay đây!

Trần luật sư vẻ mặt lo lắng, vội vàng cầm mấy tờ báo tiếng Anh xông vào phòng bệnh, nói với Lâm Hiếu Hòa đang nằm nghỉ trong phòng.

Lâm Hiếu Hòa nhận lấy tờ báo Trần luật sư đưa tới, liếc qua các tiêu đề tin tức, sắc mặt lập tức thay đổi, theo bản năng muốn đứng dậy xuống giường, Nhan Hùng ở bên ngoài vừa lúc lên tiếng:

- Lâm tiên sinh, có vẻ như sức khỏe của ngươi đã khá hơn rồi? Vậy không bằng tiếp tục quay lại đồn để điều tra.

Lâm Hiếu Hòa liếc nhìn Nhan Hùng bằng ánh mắt sắc bén, cái nhìn khiến Nhan Hùng từng giết người thấy máu cũng phải rùng mình, theo bản năng đặt tay lên thắt lưng.

Tuy nhiên Lâm Hiếu Hòa không tiếp tục để ý đến Nhan Hùng, mà đứng dậy đi lại trong phòng bệnh, xem hết tất cả tin tức về nhà họ Lâm trên báo, hít sâu một hơi:

- Tống Thiên Diệu không có năng lực lớn như vậy, đây là thủ đoạn của Lobo. Nhà họ Hà có cổ phần trong ba tờ báo tiếng Anh, cảnh sát, hải quan, báo chí… Tạo thế, tạm thời kìm hãm ta, ép tất cả những người thân thiết với nhà họ Lâm lúc này phải im lặng. Ta cần… ta cần gọi một cuộc điện thoại trước.

Lâm Hiếu Hòa ném tờ báo cho luật sư Trần, bản thân bước ra khỏi phòng bệnh, chuẩn bị đi tới văn phòng của Ronnie. Nhan Hùng đằng sau muốn lên tiếng ngăn cản một lần nữa, Lê

Hữu Dân đã lững thững bước tới, chặn trước mặt Nhan Hùng nói.

- Sái Lão Hùng…

Nhan Hùng sốt ruột đến mức chớp mắt liên tục, hắn và Lê Hữu Dân hai người bề ngoài là kẻ thù, nhưng bí mật thông đồng với nhau, lúc này chỉ có hắn và Lê Hữu Dân biết rõ, thuộc hạ của hai người hoàn toàn không hay biết. Hắn lại không thể trực tiếp mở miệng yêu cầu Lê Hữu Dân tránh ra. Tống Thiên Diệu đã dặn dò, không thể để Lâm Hiếu Hòa trực tiếp liên lạc với bên ngoài. Chỉ cần giam giữ Lâm Hiếu Hòa, chỉ dựa vào vài luật sư truyền lời, xa không có sức mạnh bằng Lâm Hiếu Hòa tự mình gọi điện thoại mở miệng.

- Tránh ra!

Nhan Hùng giơ tay muốn gạt Lê Hữu Dân ra, nhưng Lê Hữu Dân lập tức đánh bật tay hắn.

- Ngươi dám gây sự trên địa bàn của ta?

Hai người đối đầu gay gắt trong hành lang hai phút, Nhan Hùng không nhịn được, từ kẽ răng bật ra mấy chữ.

- Có người dặn không thể để hắn tự mình gọi điện thoại, khóa chặt hắn lại.

- Không phải chỉ cần kìm hãm hắn sao…

Lê Hữu Dân sững người, Nhan Hùng đã đẩy hắn ra, đi về phía văn phòng của Ronnie. Khi hắn đuổi tới văn phòng, Lâm Hiếu Hòa dường như vừa mới gọi xong một cuộc điện thoại, đang chuẩn bị bấm số gọi cuộc thứ hai. Nhan Hùng nhanh chóng bước tới, ấn nút cúp máy.

- Lâm tiên sinh, việc gọi điện thoại này, luật sư của ngươi có thể giúp ngươi làm, nhưng ngươi không thể làm. Ít nhất

trong vòng 12 giờ đồng hồ, trước khi chính thức ký giấy bảo lãnh rời khỏi đồn cảnh sát, ngươi không thể làm.

Bên ngoài cửa, Lê Hữu Dân tức giận đuổi theo, lại chắn giữa Lâm Hiếu Hòa và Nhan Hùng, trừng mắt nhìn Nhan Hùng một lúc, sau đó nói với Lâm Hiếu Hòa.

- Lâm tiên sinh, chi bằng theo ta về đồn cảnh sát Trung Hoàn hỗ trợ điều tra. Cát Ân Lôi cảnh sát trưởng làm việc ở đó cũng là bạn cũ của ngươi. Nếu vị Nhan thám tử này cũng đi theo đến đồn Trung Hoàn, hắc hắc… Yên tâm, cho dù vị Nhan thám tử này có gan, đến đồn Trung Hoàn, cũng không có tinh lực gây phiền phức cho Lâm tiên sinh. Toàn bộ anh em trong đồn đều đang chờ gặp hắn, di ảnh của Lý Tựu Thắng Lý thám tử vẫn còn treo trong đồn, ta xem hắn làm sao bước vào được.

Lâm Hiếu Hòa hiện giờ cần liên lạc với bên ngoài. Ngoài việc liên lạc với Lâm Hiếu Sâm, hắn còn có quan hệ mật thiết với các quan chức Anh trong chính quyền thuộc địa Hồng Kông. Trong giai đoạn đầu khi sự việc xảy ra, nếu hắn có thể thuận lợi giữ liên lạc với đối phương, thông qua các biện pháp giao tiếp như giao dịch hoặc nhân tình, có thể ngăn chặn tình hình tiếp tục xấu đi.

Và những việc này không phải luật sư chuyển đạt là có thể trình bày rõ ràng. Đối phương nể mặt hắn, nhưng chưa chắc đã nể mặt luật sư của hắn. Hơn nữa, lúc này hắn có thể tự mình gọi điện cho đối phương hay không, cũng là cách để chứng minh với những người đó rằng nhà họ Lâm và bản thân hắn tạm thời vô sự.

- Cũng được.

Lâm Hiếu Hòa bình tĩnh nói.

- Nhan thám tử, không liên quan đến ta, là đồn cảnh sát Trung Hoàn cần ta hỗ trợ điều tra.

- Lê Hữu Dân… ngươi nhất định phải đối đầu với ta sao! Ngươi có biết sau lưng ta là ai không!

Nhan Hùng sắc mặt tái xanh nói với Lê Hữu Dân.

Lê Hữu Dân nhếch mép.

- Vị Thái Bình thân sĩ nhà họ Chử, còn có tên họ Tống chết tiệt kia chứ gì! Đối đầu thì sao? Ngươi giống như khi xưa giết con đỡ đầu của ta là Sài Hoa Siêu, bây giờ ở đây bắn chết ta một phát? Đến đi! Không dám? Không dám thì hoặc là về Du Ma Địa của ngươi, hoặc là theo ta đến đồn Trung Hoàn.

Tay phải Nhan Hùng nắm chặt bao súng của mình, gân xanh nổi lên từng cái, nhìn Lâm Hiếu Hòa, rồi lại nhìn Lê Hữu Dân:

- Lão tử đã giết con đỡ đầu của ngươi, thì không sợ ngươi Lê Hữu Dân! Lâm Hiếu Hòa đi đâu, ta đi đó! Đồn Trung Hoàn, được, đi! Đà Long còn sống ta còn không sợ hắn, chết biến thành ma, ta còn sợ hắn đến cắn ta sao?

Lâm Hiếu Sâm sau khi biết tin Lâm Hiếu Hòa bị cảnh sát đưa đi để hỗ trợ điều tra qua điện thoại của luật sư Trần, đã không thể ngủ được nữa. Sau khi liên lạc với phu nhân của Lâm Hiếu Hòa, đợi đến sáng hôm sau, thậm chí chưa ăn sáng, hắn đã vội vã qua biển đến đồn cảnh sát Du Ma Địa để gặp mặt Lâm Hiếu Hòa trước. Nhưng khi đến nơi thì hụt, Lâm Hiếu Hòa đã được chuyển đến bệnh viện St. Emmanuel ở Hồng Kông.

Chương 781. Khóa và mồi (2)

Lại một lần nữa vượt biển trở về Hồng Kông, khi đến bệnh viện gặp Ronny thức trắng đêm, Ronnie giơ tay ra, nói với Lâm Hiếu Sâm rằng Lâm Hiếu Hòa đã đến đồn cảnh sát Trung Hoàn.

Khi Lâm Hiếu Sâm định đến đồn cảnh sát Trung Hoàn thì đã 9 giờ sáng, hàng trăm công nhân cầm biểu ngữ "Nợ máu phải trả bằng máu", "Giết người diệt khẩu" dưới sự dẫn đầu của chủ tịch công đoàn ngành sản xuất Mai Gia Thịnh, đang tiến về phía Sở Lao động dọc theo đường chính ở Trung Hoàn.

Không biết công nhân nào đã nhận ra chiếc xe của Lâm Hiếu Sâm hôm qua đến Sở Lao động phát tiền làm thêm giờ, lập tức đám đông ùa tới, cố gắng chặn xe của hắn lại. Bất đắc dĩ, Lâm Hiếu Sâm bảo tài xế quay đầu xe, theo lời dặn mà tam ca của hắn trước đó đã nhắn qua luật sư Trần, đến Sở Lao động giải quyết nhanh chóng yêu cầu của đám công nhân này trước.

Trong khi Lâm Hiếu Sâm đến Sở Lao động, thì Hương tỷ bị người của Phúc Nghĩa Hưng đe dọa cả đêm, xách một cái túi xách, rụt rè đang đi về phía biệt thự nhà họ Lâm.

Hương tỷ cảm thấy như mình vừa trải qua một cơn ác mộng đêm qua. Ban đầu đang giúp gấp quần áo cho mẹ con Lâm Dư Tĩnh, đột nhiên sau gáy đau nhói, trước mắt tối sầm rồi ngất đi. Khi tỉnh lại, trước mặt là 6-7 gã đàn ông hung dữ, trần trùng trục, xăm trổ đầy mình.

Trước tiên chúng nói ra địa chỉ quê ở Thuận Đức của Hương tỷ, rồi kể hết tên tuổi bố mẹ, em trai, cháu trai, cháu gái

ở quê. Nếu Hương tỷ không làm theo lời chúng, không chỉ bản thân chị sẽ bị bán sang kỹ viện ở Ma Cao, mà cả gia đình cũng khó bảo toàn tính mạng.

Nếu là ngày thường, dù có bị kẹt ở tiểu lâu Nga Đầu Sơn với Lâm Dư Tĩnh, Hương tỷ cũng không bị đám người này dọa sợ. Gia tộc họ Lâm có danh vọng lớn ở Hồng Kông, không chỉ người thân của họ Lâm, mà ngay cả người hầu, đặc biệt là những hầu nữ như Hương tỷ đã từng trải hơn chục năm, cũng không phải là đối tượng mà người giang hồ bình thường dám động đến.

Nhưng những lời đám đàn ông đó nói đêm qua đã khiến Hương tỷ kinh hồn bạt vía. Chúng nói gia tộc họ Lâm buôn bán thuốc phiện cuối cùng cũng đến ngày báo ứng, Lâm Hiếu Hiệp bị bắt, Lâm Hiếu Hòa bị bắt, Lâm Hiếu Tắc nằm viện, đến sáng mai cả Lâm Hiếu Sâm cũng bị thu thập.

Dù những lời này là thật hay giả, đối phương đã dùng người thân để đe dọa, Hương tỷ chỉ có thể ngoan ngoãn tuân theo. May mắn là bọn chúng cũng không hành hạ cô, chỉ dặn dò cô sáng mai lén về biệt thự nhà họ Lâm, nói vài câu với Trịnh Thụy Liên, mẹ đẻ của Lâm Hiếu Tắc và Lâm Hiếu Hiệp. Chỉ cần truyền đạt được lời nhắn, sau này chắc chắn sẽ không gây phiền phức cho cô nữa.

Thấy người làm vườn của nhà họ Lâm mở cửa cắt tỉa bụi cây bên ngoài, Hương tỷ gượng cười với hắn, cúi đầu bước vào biệt thự nhà họ Lâm.

Nhưng mấy câu mà đối phương dặn dò, nói cho phu nhân Trịnh tính tình hiền lành yếu đuối nghe thì có tác dụng gì chứ?

…

Lâm Hiếu Hiệp ngồi trong một phòng thẩm vấn ở tổng bộ cảnh sát thủy với vẻ mặt âm trầm, nói với hai người mặc

thường phục đang thẩm vấn mình:

- Ta đã nói rồi, ta chỉ đến bến tàu hóng gió tán gẫu thôi, con tàu đó có hàng cấm gì không liên quan đến ta. Gia tộc họ Lâm chưa bao giờ dính dáng đến loại làm ăn này. Còn nữa, muốn hỏi chuyện thì bảo cấp trên của các ngươi đến gặp ta. Hơn nữa, không có luật sư ở đây, ta không có gì để nói thêm.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc vest bảnh bao ngồi bên trái mỉm cười với Lâm Hiếu Hiệp, đặt cây bút trong tay xuống:

- Ta nghĩ Lâm tiên sinh đã hiểu lầm rồi. Chúng ta đúng là thuộc biên chế cảnh sát, nhưng bộ phận chúng ta làm việc là phòng chính trị, có tính chất hơi khác so với các cảnh sát điều tra khác. Không biết cấp trên mà Lâm tiên sinh muốn gặp là Cảnh vụ trưởng, hay là Trưởng phòng An ninh?

Lâm Hiếu Hiệp không bị dọa bởi danh tiếng của Chính trị bộ, nhướng mày lên, khinh thường nói.

- Chính trị bộ thì sao chứ? Chỉ vì ta đứng trên bến tàu, nên có thể quy kết hàng cấm trên tàu hàng đi qua bến tàu cho ta sao? Bắt gian phải bắt quả tang, tiểu tử.

- Chính trị bộ quả thật không có gì ghê gớm, nhưng Chính trị bộ có thể viện một số lý do hợp lý để từ chối yêu cầu gặp luật sư của ngươi. Hơn nữa, so với các bộ phận khác của cảnh sát Hồng Kông, Chính trị bộ không cần bằng chứng xác đáng. Chính trị bộ chỉ cần nghi ngờ Lâm tiên sinh và có được một phần bằng chứng là có thể yêu cầu ngươi hợp tác điều tra, và ngươi không thể từ chối.

Một cảnh sát Chính trị bộ khác gập cuốn sổ ghi chép trên bàn lại, ngẩng đầu nói với Lâm Hiếu Hiệp.

Lâm Hiếu Hiệp bị hai tên cảnh sát trẻ tuổi này chọc tức, hắn lấy thuốc lá từ trong túi ra châm lửa, hít một hơi thật sâu,

rồi phả khói về phía hai người qua bàn, hai tay chống mạnh xuống mặt bàn.

- Ta đã gặp nhiều tên cảnh sát nói khoác, nhưng cảnh sát nói khoác với ta thì đây là lần đầu tiên. Có lẽ vì ta luôn làm ăn chân chính nên ít tiếp xúc với bọn ngươi, từ bao giờ cảnh sát lại ngông cuồng như vậy? Không thể từ chối phải không? Được, vậy có muốn lôi ta đi bắn bia ngay bây giờ không?! Dọa ta? Ngay cả quỷ lão cũng không dám nói với ta như vậy! Nói lại lần nữa, để luật sư của ta đến gặp ta!

Sau khi bị đưa về tổng bộ Thủy cảnh, mãi không có ai để ý đến hắn. Hắn yêu cầu gọi điện thoại để luật sư đến gấp cũng bị phớt lờ. Đợi đến hai tiếng đồng hồ sau mới xuất hiện hai tên trẻ tuổi trông như gối thêu hoa đến hỏi hắn, mà vừa mở miệng đã dùng giọng điệu như đã xác định hắn - Lâm Hiếu Hiệp là người nhận hàng cây cao su.

Lâm Hiếu Hiệp đã cố kiềm chế khá tốt, nếu đổi lại là Lâm Hiếu Sâm trẻ tuổi hơn, có lẽ đã chửi nhau với hai tên cảnh sát này ngay lập tức.

Chương 782. Quy tắc và giai cấp

- Cuộc thẩm vấn của chúng ta chưa kết thúc, sẽ không chấp nhận yêu cầu của Lâm tiên sinh.

Tên cảnh sát cầm bút chì nói chắc nịch.

Lâm Hiếu Hiệp đập mạnh xuống bàn, đứng dậy đi về phía cửa.

- Vậy ta tự đi gọi điện!

Vừa đi được hai bước, hắn nghe thấy một âm thanh quen thuộc, đó là tiếng mở chốt an toàn của súng lục. Lâm Hiếu Hiệp không thể tin nổi quay người lại, nhìn về phía hai tên cảnh sát Chính trị bộ đã đứng dậy trước bàn.

- Hai tên tiểu sái lão các ngươi dám chĩa súng vào ta? Tưởng mình là quỷ lão lính Anh à!

Một tên cảnh sát đã giơ súng chĩa vào hắn, tên còn lại nói bằng giọng bình tĩnh.

- Lâm tiên sinh nên bình tĩnh lại, chúng ta không phải quỷ lão, nhưng chúng ta có quốc tịch Anh. Ta hy vọng ngươi có thể hợp tác điều tra với chúng ta. Điểm khác biệt lớn nhất giữa Chính trị bộ và các bộ phận khác của cảnh sát là, người Trung Quốc ở Hồng Kông, dù giàu hay nghèo, trong mắt chúng ta đều như nhau, bởi vì chúng ta không cần dựa vào các vị người Trung Quốc giàu có để phân phối quy phí. Nếu đợi đến khi hắn nổ súng cảnh cáo, ngươi cũng sẽ không bị giam vào phòng tạm giam, mà sẽ bị chuyển thẳng đến nhà tù nhỏ của Chính trị bộ nằm trong doanh trại quân đội ở Quán Đồng, Cửu Long. Vì

vậy, ta khuyên ngươi nên bình tĩnh lại, hợp tác với công việc của chúng ta.

Lâm Hiếu Hiệp đứng yên tại chỗ vài phút rồi từ từ đi về chỗ ngồi.

- Kích tướng không có tác dụng đâu, có người muốn ta bị các ngươi giam giữ trong thời gian ngắn? Không dễ vậy đâu. Nói ta là người nhận hàng, được, bằng chứng đâu?

- Đây là vài tấm ảnh, Lâm tiên sinh cứ từ từ xem.

Thấy Lâm Hiếu Hiệp quay lại chỗ ngồi, viên cảnh sát cất súng đi, lấy từ túi hồ sơ trên bàn ra ba bốn tấm ảnh, đẩy về phía Lâm Hiếu Hiệp.

- Đây là bằng chứng mà Chính trị bộ có được. Xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, Lâm tiên sinh, đối với các bộ phận khác của cảnh sát, vài tấm ảnh có lẽ không có sức thuyết phục, nhưng đối với Chính trị bộ, đã đủ rồi.

Lâm Hiếu Hiệp cầm lấy ảnh, tấm đầu tiên là hắn và An Lạc Tô Văn Đình cùng các lão đại khác bị quân cảnh bắt giữ, tấm thứ hai là ảnh hắn và Đại Chủy Tài gặp nhau ở quán trà.

- Và tin tức về việc nhiều thành viên của An Lạc bị tình nghi buôn lậu hàng cấm ở Liên bang Malaysia, cũng như thủy thủ rải hạt giống trên con tàu hàng tối nay có liên quan đến An Lạc, ta nghĩ ngươi không phải vừa mới biết phải không, bây giờ có thể nói chuyện được chưa? Lâm tiên sinh?

…

- Hãy nói với các công ty chứng khoán, khi cửa sàn giao dịch mở ra, lập tức bán hết cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp và Phúc Hưng Cao Su, phải để mọi người thấy chúng ta đang cố gắng rút vốn bằng mọi giá, đừng giữ lại gì cả, chúng ta phải cho mọi người biết rằng Lâm gia lần này gặp rắc rối lớn rồi.

Jonathan Gole ném tờ báo tiếng Anh trong tay xuống bàn, gọi điện đến văn phòng của La Chuyển Khôn và nói thẳng vào vấn đề.

Thực ra không cần tên người Anh này dặn dò, La Chuyển Khôn cũng biết phải làm gì, hắn đã sớm liên lạc với một số công ty chứng khoán, bao gồm cả công ty chứng khoán hệ Jardine Matheson đã thỏa thuận giúp Mậu Dịch Triệu Phong vay cổ phiếu trước đó.

Tuy nhiên lúc này Jonathan Gole gọi điện đến, La Chuyển Khôn vẫn không nhịn được hỏi.

- Khi nào thì chuẩn bị mua vào lại?

- Mua vào? Mua loại cổ phiếu rác rưởi này làm gì, dĩ nhiên là kiếm một khoản rồi quay đầu bỏ đi, không thèm nhìn lại lần nào nữa, như vậy mới đúng phong cách của chúng ta chứ, cái gì mà rắn nuốt voi, thâu tóm Hi Chấn Trí Nghiệp, tất cả đều là bình phong, chúng ta chỉ muốn bán sạch hết thôi.

Jonathan Gole cười toe toét nói.

- Nhiều tin tức như vậy, cổ phiếu có thể sẽ bị ngừng giao dịch.

- Dĩ nhiên sẽ bị ngừng giao dịch, có lẽ sau khi mở cửa nửa tiếng sẽ bị ngừng, nên trong nửa tiếng đó ngươi phải hành động nhanh, bán được càng nhiều càng tốt. Lâm gia đã làm một số việc khiến người Anh không vui, nên sàn giao dịch chứng khoán do người Anh mở sẽ không cho họ quá nhiều thời gian, ta nghĩ sáng sẽ ngừng giao dịch, sau bữa trưa sẽ mở lại, lúc đó ngươi vẫn phải làm đủ khí thế, khiến những người Thượng Hải còn ôm hy vọng đều không chịu nổi, đua nhau bán tháo, đợi Jardine Matheson ra tay thu dọn tàn cuộc.

- Jardine Matheson? Không phải là chúng ta sao?

La Chuyển Khôn ngắn người qua điện thoại.

- Ngươi nói cổ phiếu của Lâm gia…

- La tiên sinh, đây là Hồng Kông của Anh quốc, ngươi phải biết rằng, trước giai cấp, quy tắc và hợp đồng đều không đáng một xu, quy tắc duy nhất là, ở Hồng Kông, bất kể chúng ta hay Lâm gia bên nào cười sau cùng, người Anh đều phải có lợi, đó chính là chủ đề mà ta và Tống tiên sinh đã bàn với John Keswick lần trước, và rõ ràng Lâm gia không có nhận thức như Tống tiên sinh, nên Jardine Matheson có cảm tình với Tống tiên sinh hơn Lâm gia, Lâm gia gặp chuyện, với tư cách là cổ đông lớn thứ hai, Jardine Matheson giờ đã có lý do chính đáng để tiếp quản Hi Chấn Trí Nghiệp.

…

- Hương tẩu… không, vẫn gọi là Linh tỷ tỷ thì hơn, hiếm khi ngươi có thời gian về đây thăm, Lục… chỗ cô ta bây giờ không bận sao? Nói ra thì người già trong nhà càng ngày càng ít, những năm gần đây có thêm không ít người mới vào, nhưng nhìn họ làm việc vẫn không được chắc chắn bằng các ngươi ngày xưa.

Nhị phu nhân Trịnh Thụy Liên của Lâm gia đi dạo từ tiểu hoa viên trở về, thấy Hương tẩu đứng ngoài cửa phòng mình, có vẻ vui mừng và bất ngờ nói.

Những người hầu hay thuộc hạ khác làm việc trong Lâm gia khi Lâm Hi Chấn còn sống, sau khi Lâm Hi Chấn qua đời, trước tiên đã tản đi một phần, đến khi Hồng Kông thất thủ, Lâm gia đi Quảng Châu tị nạn, lại tản đi một phần nữa, sau đó Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hòa, Lâm Hiếu Sâm về Hồng Kông chủ trì gia nghiệp, lại đuổi đi không ít người già của Lâm gia, bổ sung rất nhiều gương mặt mới, theo tuổi tác tăng lên trí nhớ suy giảm, những người hầu Lâm gia mà Trịnh Thụy Liên có thể gọi tên đã gần như không còn, phần lớn đều là những

người đến Lâm gia sau khi bà già, không có tình cảm chủ tớ quá sâu đậm với bà.

Chương 783. Trịnh Thụy Liên (1)

Đối với Hương tẩu mà đã rất lâu không gặp này, Trịnh Thụy Liên có ấn tượng sâu sắc, vợ chồng Hương tẩu đều là cô nhi được Lâm Hi Chấn nhận nuôi, ngày nhặt được họ Trịnh Thụy Liên thậm chí còn nhớ, bởi vì ngày đó là ngày bà sinh hạ con trai thứ hai Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Hiệp vừa mới sinh ra, Lâm Hi Chấn đang sai quản gia phát phong bao đỏ thưởng cho toàn bộ người trong phủ thì có một người hầu báo cáo rằng, hôm nay lại có thêm hai đứa trẻ bị bỏ rơi trước cổng lớn của Lâm gia.

Nhà giàu có thêm một hai đứa trẻ bị bỏ rơi trước cửa, dường như đó là chuyện thường ngày vậy. Kết cục thường là nhà giàu bảo người hầu đem trẻ gửi đến viện mồ côi. Có người tốt bụng sẽ để lại cho viện ba năm đồng làm tiền sữa bột cho đứa trẻ bị bỏ rơi, coi như đã làm một việc thiện.

Ngày Lâm Hiếu Hiệp sinh ra, trước cửa nhà họ Lâm lần lượt có thêm hai đứa trẻ bị bỏ rơi, một trai một gái. Kết quả là Lâm Hi Chấn vì vui mừng có con trai nên không đem hai đứa trẻ bị bỏ rơi gửi đến viện mồ côi như thường lệ, mà cảm thấy hai đứa trẻ này có phúc nên nuôi trong nhà họ Lâm.

Đứa con trai đặt tên là Du Hương, tên thân mật là Hương ca, theo thuộc hạ của Lâm Hi Chấn học võ công quyền cước, nghĩ sau này sẽ dùng làm gia sinh tử trung thành đáng tin cậy giúp việc buôn bán thuốc phiện trên biển.

Đứa con gái đặt tên là Phụng Linh, tên thân mật là Linh tỷ, ở lại trong phủ, theo các nữ tỳ trong nhà học nấu nướng, học

quy củ. Đến 16 tuổi, hai đứa trẻ bị bỏ rơi đều đã trưởng thành, trong phủ lanh lợi thông minh, làm việc thuận tay.

Lâm Hi Chấn sắp xếp cho họ kết hôn, thậm chí còn nói khi Lâm Du Hương và Linh tỷ ba bốn mươi tuổi sẽ là quản gia nam nữ của nhà họ Lâm. Phụng Linh sau khi kết hôn cũng được đổi cách gọi thành Hương tẩu.

Lâm Hi Chấn thích hai đứa trẻ này, còn cố ý sắp xếp người giúp họ dựa theo mảnh giấy và vật làm tin lúc bị bỏ rơi để tìm được cha mẹ thân nhân của Lâm Du Hương và Linh tỷ. Hắn cho cha mẹ họ một số tiền để mua đất ở quê, cũng khiến hai người càng thêm cảm kích, càng thêm một lòng một dạ ở lại nhà họ Lâm.

Đáng tiếc là sau khi kết hôn một năm, Lâm Du Hương lần đầu ra biển đã không thể trở về, chết trong cuộc hỗn chiến của bọn buôn thuốc phiện. Hương tẩu tuổi còn trẻ đã thành góa phụ, đành chải đầu không tái giá nữa, chuyên tâm làm người hầu trong nhà họ Lâm.

Nhưng để tránh vận xui, bên đại phòng cũng không để cô ta giúp việc nữa. Sau đó Hương tẩu lại hầu hạ trong phòng Trịnh Thụy Liên, nhưng hầu hạ chưa được bao lâu, có lẽ là bên đại phòng lên tiếng, đuổi cô ta đi hầu hạ sinh hoạt của Lâm Dư Tĩnh. Sau khi Lâm Dư Tĩnh xuất giá, cô ta còn bị sắp xếp đi theo luôn.

Đối với Hương tẩu, Trịnh phu nhân luôn cảm thấy tiếc nuối, số phận không tốt, cũng là một người phụ nữ khổ mệnh.

Giờ thấy Hương tẩu lâu ngày không gặp xuất hiện ở đại trạch nhà họ Lâm, Trịnh phu nhân đi tới định khoác tay Hương tẩu nói chuyện thân mật.

Nhưng Hương tẩu chỉ cười gượng, do dự hồi lâu, cuối cùng quỳ xuống trước mặt Trịnh Thụy Liên.

Trịnh Thụy Liên bị động tác của Hương tẩu làm giật mình, bảo người hầu bên cạnh giúp đỡ kéo Hương tẩu dậy. Hương tẩu mắt đẫm lệ không nói gì, Trịnh Thụy Liên vẫy tay, sai hai nữ tỳ tránh ra xa trước, rồi mới nắm tay Hương tẩu cảm thán nói:

- Bị ức hiếp? Nhà gặp tai ương? Ta biết những năm qua ngươi theo Lư tiểu thư chịu khổ, bên Lư tiểu thư cũng thiếu tiền thiếu ăn, nếu ngươi thiếu tiền dùng, nói cho ta nghe, ta tự bù cho ngươi một hai ngàn đồng cứu cấp cũng được.

Bà ấy tưởng Hương tẩu đến gặp mình là vì nhà gặp chuyện thiếu tiền hoặc bị ức hiếp gì đó, không dám đi gặp Hồng Lan Phương, nên lén lút muốn nhờ mình giúp đỡ.

- Nhị phu nhân, có người bắt cóc ta, đe dọa bắt ta về đưa tin cho phu nhân, nói nếu ta không đồng ý sẽ đi quê gây rắc rối cho người nhà ta. Cha mẹ anh em những người thân đó, những năm qua ta đã đối xử tốt với họ rồi. Năm xưa cha mẹ bỏ rơi ta, là lão gia và phu nhân các người nhân từ nuôi tôi khôn lớn. Ta không muốn về truyền lời họ, nhưng… nhưng tin họ bắt ta truyền, ta thực sự có chút sợ, nên không nhịn được vẫn quay về.

Hương tẩu lau nước mắt nói.

Trịnh Thụy Liên trợn tròn mắt.

- Còn có vương pháp gì nữa không, có người bắt cóc ngươi? Tin gì vậy.

Bà ấy là một phụ nữ truyền thống, không có kiến thức rộng. Trong ấn tượng của bà, ngoại trừ Lâm Hi Chấn chết oan uổng ra, nhà họ Lâm sau đó luôn yên ổn, ngay cả khi người Nhật đánh tới Hồng Kông, cả nhà họ Lâm đi Quảng Châu, cũng không có người địa phương Quảng Châu nào dám bắt nạt

gây sự, huống chi là sau khi Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hòa hai người về Hồng Kông chấp chưởng nhà họ Lâm.

- Họ bảo ta nói với bà, tam thiếu gia đã dùng âm mưu quỷ kế, trước hết khiến đại thiếu gia gặp tai nạn xe suýt chết oan, giờ lại khiến thủy cảnh bắt nhị thiếu gia đi…

Hương tỷ cúi đầu, nức nở nói.

Trịnh Thụy Liên thân hình hơi lảo đảo hai cái, khi mở miệng ngắt lời Hương tỷ, giọng nói đã run rẩy.

- A Tắc gặp tai nạn xe? A Hiệp bị cảnh sát bắt đi?

Khi Lâm Hiếu Tắc gặp tai nạn xe, đã dặn dò Lâm Hiếu Hòa không được nói cho hai vị mẫu thân biết, để tránh họ lo lắng, chỉ bảo Lâm Hiếu Hòa nói với họ rằng mình đi Nhật Bản đàm phán công việc, nên Trịnh Thụy Liên thực sự không biết con trai mình gặp tai nạn xe.

Chương 784. Trịnh Thụy Liên (2)

Giờ nghe tin hai đứa con ruột của mình, một đứa suýt chết vì tai nạn xe, một đứa thân lâm ngục thất, mà vẫn có thể miễn cưỡng đứng vững ở đây, đã là nhờ bản lĩnh được rèn luyện qua nhiều sóng gió khi sống trong nhà họ Lâm, phụ nữ bình thường có lẽ đã khóc lóc thảm thiết, hoặc đơn giản là ngất đi rồi.

Tay Hương tỷ bị Trịnh Thụy Liên nắm đến đau nhức, lo lắng đối phương kinh hãi giận dữ không chịu nổi, lúc này đứng bên cạnh đỡ lấy thân thể đối phương, vội vàng giải thích.

- Nhị phu nhân, cũng có thể là những người đó cố ý bảo ta đến dọa bà, không thể tin được… Cứ cho người đi dò hỏi một chút là biết thật giả.

- Phải… phải.

Trịnh Thụy Liên hoàn hồn, mắt nhìn chằm chằm vào Hương tỷ.

- A Tắc A Hiệp bọn nó sẽ không có chuyện gì đâu, sẽ không có chuyện gì đâu, ta sẽ cho người đi hỏi đại phu nhân trước, nếu trong nhà xảy ra chuyện, bà ấy nhất định biết.

Hương tỷ do dự mấy giây, lại mở miệng.

- Nhưng mà, những người đó nói, là tam thiếu gia đã tính kế đại thiếu gia và nhị thiếu gia, đại phu nhân ở đó…

- Ta sẽ cho người bên cạnh đích thân ra ngoài dò la một chút.

Trịnh Thụy Liên hít sâu một hơi, nở nụ cười với Hương tỷ.

- Không thể nào đâu, A Tắc từ nhỏ đã được đại phu nhân xem như con đẻ, nuôi bên mình, làm sao bà ấy có thể… có thể để A Hiếu tính kế nó chứ.

Nửa câu cuối, nếu không phải Trịnh Thụy Liên cắn chặt răng, gần như không thể nói ra được.

…

- Tống tiên sinh, ta vừa nhận được tin, Lê Hữu Dân, Nhan Hùng đã đưa Lâm Hiếu Hòa đến đồn cảnh sát Trung Hoàn.

Kỷ Văn Minh đi ra ngoài gọi điện thoại xong quay lại phòng thẩm vấn, nói với Tống Thiên Diệu.

- Thành viên bộ phận chính trị của cảnh sát đã dẫn hai nhân chứng của Phúc Nghĩa Hưng, thi thể, cùng hung thủ Liêu Kính Huyền đến đồn cảnh sát Trung Hoàn, Lâm Hiếu Hòa muốn ra ngoài trong thời gian ngắn đã không thể nào, nhưng Nhan Hùng nói, Lâm Hiếu Hòa khi ở bệnh viện, đã tìm được cơ hội gọi một cuộc điện thoại, hơn nữa là sau khi biết những tin tức trên báo đó.

Điếu thuốc Tống Thiên Diệu vừa châm rơi xuống đánh "bộp" một cái, trợn mắt.

- Con chó Nhan Hùng, giao cho hắn làm chút việc cũng làm không xong, có biết Lâm Hiếu Hòa có nhân mạch vượt quá tưởng tượng, nên ta mới vắt óc nghĩ cách đột ngột giam giữ hắn rồi mới ra tay không!

Ném cái bật lửa trong tay đi, Tống Thiên Diệu dường như vẫn chưa hả giận, đứng dậy đá mạnh vào bàn một cái!

Thở hổn hển mấy hơi, mới quay người nói với Kỷ Văn Minh.

- Kỷ luật sư, để hai người mặc thường phục đi cùng ngươi đến công ty điện thoại, tra rõ số điện thoại Lâm Hiếu Hòa đã gọi là của ai, lúc này, ta hoàn toàn không đoán được hắn sẽ gọi cho loại đại ca nào trước đây giả điếc không lên tiếng, lúc này ra tay là muốn mạng.

- Ta còn có vài mối quan hệ ở công ty điện thoại, vừa rồi đã nhờ bạn bè đi tra, tin tức nhận được là số điện thoại của một nhà hàng bình thường ở Tiêm Sa Chủy.

Kỷ Văn Minh mở miệng nói.

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm Kỷ Văn Minh.

- Số điện thoại của một nhà hàng?

- Ừm.

- Sớm thế này, nhà hàng còn chưa mở cửa, Lâm Hiếu Hòa gọi đến nhà hàng để gọi người mang trà sáng à? Lúc này, không gọi cho mấy quan chức cấp cao người Anh… Đồ chó chết!

Tống Thiên Diệu đột nhiên dừng lại, sau đó chửi một câu tục tĩu, nói với tốc độ cực nhanh.

- Hắn gọi điện sau khi thấy mấy tờ báo nhà họ Hà đăng tin, không phải gọi cho nhà hàng, Con mẹ nó, hắn gọi cho Đài Loan, nhà hàng đó rất có thể là một điểm liên lạc nào đó của phía Đài Loan ở Hồng Kông.

- Đài Loan sẽ quan tâm đến chuyện gia đình của một thương nhân ở Hồng Kông sao?

Kỷ Văn Minh nghe Tống Thiên Diệu nói rằng tửu lâu có thể là điểm liên lạc của Đài Loan, hoàn toàn không ngạc nhiên, bởi vì ai cũng biết, đừng nói là tửu lâu, ở Hồng Kông có vài tòa báo cũng là cơ quan ngôn luận của Đài Loan tại Hồng Kông, chuyện này gần như ai cũng biết.

Hắn đẩy gọng kính trên sống mũi và nói với Tống Thiên Diệu.

- Đây là Hồng Kông, lãnh thổ của người Anh, không phải lãnh thổ của Quốc dân đảng, cho dù Lâm Hiếu Hòa từng là quan chức cao cấp của Quốc dân đảng, có quan chức cấp cao của Đài Loan lúc này giúp hắn ra mặt đàm phán với người Anh, người Anh cũng không có khả năng nể mặt Quốc dân đảng…

- Không phải người Anh nể mặt Quốc dân đảng, mà là Hà gia có người sẽ nể mặt Lâm Hiếu Hòa, tuy hiện tại người quản lý công việc gia tộc Hà gia là con trai thứ hai Hà Thế Tiệm, nhưng khi Hà Đông thật sự nhắm mắt xuôi tay thì người kế nhiệm gia chủ tiếp theo sẽ không đến lượt hắn ngồi!

- Đầu óc của Lâm Hiếu Hòa quả nhiên sắc bén, nhận được tin tức trên báo chí, cuộc gọi đầu tiên không phải báo bình an, không liên lạc với những người khác trong Lâm gia, lại trực tiếp gọi đến Đài Loan! Ta sắp xếp một mạng lưới kín kẽ như vậy, tên này vẫn có thể cắt ra một lỗ hổng, cũng tại tên khốn Nhan Hùng làm việc không cảnh giác!

- Không thể tiếp tục ở đây ngẩn người, để thủ hạ của Nhan Hùng kết thúc cuộc điều tra của ta, ký giấy bảo lãnh, gọi điện cho Thạch Trí Ích, nói rằng ta có một con gái nuôi, một lòng mộ đạo, gần đây muốn chịu phép rửa tội để trở thành tín đồ, muốn mời họ làm cha mẹ đỡ đầu cho con gái nuôi của ta, tham dự lễ rửa tội của con gái nuôi ta, còn nữa, nếu Hà chủ giáo sẵn lòng giúp nó làm lễ rửa tội, ta có thể cân nhắc trong những ngày tới lấy ra một phần lợi nhuận kinh doanh, quyên góp xây dựng một nhà thờ cho Giáo khu Hồng Kông - Ma Cao của Thánh Công hội ở Vịnh Đồng La hoặc Đông khu.

Tống Thiên Diệu nói với Kỷ Văn Minh.

Chương 785. Cuộc điện thoại Lâm Hiếu Hòa đã gọi

Kỷ Văn Minh mím môi, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

- Quyên góp xây dựng nhà thờ không phải chuyện thường như xây một tòa nhà đâu, Tống tiên sinh, nếu Hà chủ giáo thật sự mời kiến trúc sư nổi tiếng thế giới đến thiết kế quy mô bố cục nhà thờ mới…

- Đổi thành quyên tiền, nếu Giáo khu Hồng Kông - Ma Cao chuẩn bị xây dựng nhà thờ mới thì Tống Thiên Diệu sẵn lòng quyên góp hai trăm vạn, may mà ngươi nhắc nhở ta, không thì lời nói ra rồi lại thu hồi, sẽ bị người ta cười chết.

Tống Thiên Diệu cũng có chút hoảng sợ, chủ yếu là sau khi biết tin Lâm Hiếu Hòa liên lạc với Đài Loan, khiến hắn nhất thời suy nghĩ quá nhiều, lời quyên góp xây dựng nhà thờ trực tiếp nói ra, may mà Kỷ Văn Minh lập tức phản ứng, mở miệng nhắc nhở, không thì thật sự truyền đến tai Đại chủ giáo Hà Minh Hoa của Giáo khu Hồng Kông - Ma Cao Thánh Công hội, muốn đổi ý thì đã quá muộn.

Kỷ Văn Minh không vội vàng cùng Tống Thiên Diệu động thân, mà tiếp tục nói.

- Chỉ vì một Lâm Hiếu Hòa dù có gọi đến Đài Loan cũng không thể lật ngược tình thế, nhiều nhất là cả nhà đến Đài Loan, đắc tội Hà gia có đáng không, huống chi vị thượng tướng của Hà gia ở Đài Loan, gia chủ tương lai, chưa chắc đã liều lĩnh đắc tội người Anh, mềm lòng giúp Lâm Hiếu Hòa lần

này? Ta ngược lại cảm thấy Tống tiên sinh lúc này có chút quá kích động.

- Ta kích động? Hắn sẽ không mềm lòng? Ngươi không đọc sử sách sao? Vị thượng tướng này đã học được mười phần mười cách làm của vị thiếu soái Phụng Quân trưởng quan của hắn. Khi kháng Nhật thắng lợi, toàn Trung Quốc hô hào đòi máu trả máu với quân Nhật xâm lược, hắn lại hộ tống an toàn mấy chục vạn kiều dân Nhật Bản và mấy chục vạn tù binh Nhật Bản đẫm máu người Trung Quốc lên tàu.

- Ngược lại, hắn bắt giữ một số quan binh và dân chúng nhiệt huyết muốn đòi máu trả máu với quân Nhật vì bị chúng giết hại vô số người thân, nhà tan cửa nát. Những tên quỷ Nhật đó sau khi về nước còn gửi điện cảm ơn hắn. Hắn là một thượng tướng tư lệnh Quốc dân đảng, trước đại nghĩa quốc gia mà còn có thể mềm lòng với người Nhật, tàn nhẫn với người mình, lúc này mềm lòng thêm một lần nữa thì có gì lạ!

- Trong mấy chục vạn quỷ Nhật đó, có số lượng khá lớn sĩ quan và binh lính, hiến binh tay đẫm máu người Trung Quốc, trong hơn mười năm ở Đông Bắc Trung Quốc đã phạm tội ác tày trời không thể kể xiết, tất cả đều nhờ hắn mà những tên khốn đáng bị lăng trì vạn đao đó có thể bình an về Nhật, trở thành anh hùng thánh chiến trong lòng người Nhật, thoát khỏi việc khởi tố và giam giữ xét xử vốn thuộc về chúng!

Tống Thiên Diệu ném điếu thuốc Thọ Bách Niên trong miệng, căm hận nói.

- Ta từ khi bắt đầu giao thiệp với Lobo đã tìm hiểu rõ tình hình của nhà Lộ, nhà Hà, nhân vật nổi bật như vị thượng tướng Quốc dân đảng này, làm sao ta lại không rõ. Hắn từ chối quốc tịch Anh mà Hà Đông chuẩn bị cho hắn, nhất quyết giữ quốc tịch Trung Quốc, thừa nhận mình là người Trung Quốc, ta kính phục khí tiết dân tộc Trung Hoa của hắn.

- Hắn thiếu niên bỏ bút theo đao, tòng quân báo quốc, trên chiến trường pháo kích người Nhật, ta kính hắn là trụ cột của dân tộc Trung Hoa, nhưng hắn thả chạy… Thôi, tóm lại, đừng cho hắn cơ hội mềm lòng là được. Người Anh thích đóng vai quý tộc, không thích tự mình nhảy ra phía trước, bất quá là lợi ích cho chưa đủ, vậy thì trên bàn cờ tạm thời bổ sung thêm một nước Hà Minh Hoa, ta thà đắc tội với vị thượng tướng Quốc dân quân hay mềm lòng này, cũng không thể để Lâm Hiếu Hòa con hổ già đó trốn vào rừng núi, để hắn chờ cơ hội lại ra núi cắn ta!

Vị chủ nhân tương lai của nhà Hà mà hai người đang nói đến, chính là con trai thứ ba của Hạ Đông, hiện là Thường vụ Thứ trưởng Bộ Quốc phòng Đài Loan, Trưởng đoàn đại diện quân sự Đài Loan tại Nhật Bản, Trưởng đoàn đại diện quân sự Đài Loan tại Liên Hợp Quốc, Thượng tướng Lục quân Quốc dân đảng Hà Thế Lễ.

Tống Thiên Diệu đặc biệt tìm hiểu về tình hình của Hà gia, Lộ gia, Lâm gia. Hà Thế Lễ đã gặp Lâm Hiếu Hòa, người từng giữ chức Phó trưởng đoàn đại diện Đài Loan tại Liên Hợp Quốc, nhiều lần.

Hơn nữa, Hà Thế Lễ và cấp trên cũ khi còn làm việc trong Quốc dân đảng của Lâm Hiếu Hòa, hiện là Phó viện trưởng Hành chính viện kiêm Bộ trưởng Ngoại giao Đài Loan Vũ Thiết Thành, đã có tình nghĩa sâu đậm như cha con suốt mấy chục năm.

Khi Hà Thế Lễ còn trẻ chuẩn bị tòng quân, người lo liệu chức vụ quân đội cho hắn chính là Vũ Thiết Thành, người quen biết với cha Hạ Đông. Khi Phụng Quân suy tàn, người đầu tiên gửi điện mời Hà Thế Lễ đến chính phủ Nam Kinh nhậm chức cũng là Vũ Thiết Thành.

Nếu cuộc điện thoại duy nhất mà Lâm Hiếu Hòa gọi là cho cấp trên cũ Vũ Thiết Thành, chỉ cần Vũ Thiết Thành mở miệng nhắn gửi Hà Thế Lễ giúp Lâm Hiếu Hòa, Tống Thiên Diệu cho rằng Hà Thế Lễ khó có thể từ chối mặt mũi của Vũ Thiết Thành.

- Cùng ta về khách sạn Doris, trước hẹn gặp Thạch Trí Ích, sau đó ngươi gọi điện cho tiến sĩ Lobo ở Ma Cao, nói cho hắn biết khả năng này. Nhà họ Hà sẽ không để ý đến phản ứng của ta, nhưng chắc chắn sẽ để ý đến phản ứng của Lobo. Còn nữa, ta đoán trước đây Jardine Matheson cũng định để nhà họ Hà làm bình phong, nếu lần này nhà họ Hà chỉ làm cho có lệ… Cuối cùng hẹn gặp Lư Nguyên Xuân và Thẩm Bật, John Pao đến khách sạn Doris, để ngăn nhà họ Hà mềm lòng.

Tống Thiên Diệu bực bội đi lại hai vòng trong phòng, lại hung hăng đá một cú vào bàn.

- Đừng nói Lâm Hiếu Hòa gọi cho Vũ Thiết Thành, cho dù là gọi cho Tưởng Trung Chính, trước khi trời tối hôm nay, ta cũng phải khiến nhà họ Lâm tan tác, không thể cứu vãn!

Chương 786. Thời nhật hạt táng, dư cập nhữ giai vong! (1)

- Không thể tiếp tục nữa, nếu cứ làm tiếp sẽ gặp rắc rối to.

Lư Vinh Phương đặt tờ báo xuống, gương mặt tuấn tú đầy vẻ nghiêm trọng, nói với Phan Quốc Dương đang ngồi đối diện, cúi đầu thưởng thức một chén canh nóng hổi.

Phan Quốc Dương nuốt ngụm canh trong miệng.

- Ta không sao cả, nhiều lắm cũng chỉ mười mấy vạn tài sản, khi mở cửa ngươi đã quyết định bán hết ở mức cao, giờ ngươi bảo rút lui thì rút lui thôi. Nhưng những tin tức đăng trên báo có liên quan gì đến chúng ta đâu? Dù Tống Thiên Diệu có đấu đá với nhà họ Lâm, chúng ta cũng chỉ nhân cơ hội kiếm chút tiền nhỏ mà thôi.

- Nhưng xem ra Tống Thiên Diệu cũng chỉ kiếm một khoản rồi rút lui, Mậu Dịch Triệu Phong không phải là công ty đầu tiên bán cổ phiếu sao? Với thủ đoạn hắn chuẩn bị, lần này hắn kiếm ít nhất cũng cả ngàn vạn, khổ nhất là những nhà đầu tư mới vội vàng mang tiền vào thị trường mấy ngày trước.

Lư Vinh Phương dùng đầu ngón tay trỏ gõ nhẹ lên tờ báo trên bàn, dường như không có hứng thú gì với bát canh gà đông trùng hạ thảo trước mặt.

- Hắn không thực sự bán hết đâu, không phải, chắc chắn không phải. Ngươi còn nhớ lúc ở Tiêm Sa Chủy Vịnh Đồng La không, ta nói ta biết tên đó đang nghĩ gì, rồi hào hứng kéo

ngươi đi gặp hắn, chính là vì trên báo nói, sau Tết ở Tiêm Sa Chủy sẽ chuẩn bị lấn biển tạo đất.

- Liên quan gì đến một gã thương nhân tóc giả chứ, lấn biển tạo đất vốn là việc làm ăn của người Anh, đến lượt hắn chen vào sao? Huống chi hắn làm ăn với người Anh cái gì, dùng phế liệu tóc giả để lấp biển à?

Phan Quốc Dương nói không mấy để tâm.

- Huống chi lần này hắn kiếm được trên thị trường chứng khoán, có khi còn nhiều hơn cả bọn quỷ nước ngoài làm lấn biển tạo đất.

- Ngươi đợi chút, ta lật xem sổ ghi chép.

Lư Vinh Phương lấy ra một cuốn sổ từ túi xách của mình, trên đó chi chít chữ viết, thỉnh thoảng còn có những mẩu tin cắt từ báo dán lên. Những năm qua, số tiền tích lũy trong tay hắn đều là nhờ ghi chép lại những tin tức phát hiện trên các tờ báo vào sổ tay, rồi phân tích kỹ lưỡng trước khi quyết định ra tay mới kiếm được.

Lư Vinh Phương nghiêm túc tìm kiếm một lúc, mở ra một trang và nói.

- Tìm thấy rồi, lần lấn biển tạo đất ở Tiêm Sa Chủy này là mở rộng cho toàn Hồng Kông, không giống những lần trước, toàn là người Anh tự quyết định trong phòng kín ở Hồng Kông hội hoặc Mã hội, nghĩa là người Hoa cũng có cơ hội tham gia.

- Ôi, ngươi tin hết những gì trên báo à? Trên báo còn nói dưới sự cai trị của Anh quốc, Hồng Kông ai ai cũng an cư lạc nghiệp, ăn no mặc ấm, kết quả vẫn có hàng chục hàng trăm vạn người chen chúc trong khu nhà gỗ, ngay cả việc tìm một miếng ngói che đầu, uống một ly nước sạch cũng không làm được? Người Anh ngu à, việc làm ăn béo bở như lấn biển tạo đất mà lại để người Trung Quốc tham gia? Chắc chắn chỉ là

nói cho có, để các nước phương Tây nghĩ rằng Hồng Kông dưới sự cai trị của họ là thiên đường hạ giới, địa đàng trần gian thôi.

Phan Quốc Dương nghe Lư Vinh Phương nói xong, đảo mắt.

- Phương cô nương, trước đây ngươi đâu có tin lời trên báo đâu?

Lư Vinh Phương hiếm khi không cười cợt, nghiêm túc hỏi bạn thân.

- Trong mắt ngươi, Tống Thiên Diệu là người như thế nào?

Có thể trở thành bạn thân với Lư Vinh Phương, Phan Quốc Dương không phải là kẻ phá gia chi tử vô dụng. Hắn làm việc trong cơ quan chính phủ Hồng Kông, muốn có được một công việc nhàn hạ trong chính quyền thuộc địa Hồng Kông, ngoài việc nhà có tiền có quan hệ để thông đồng, quan trọng nhất vẫn phải có năng lực thực sự. Phan Quốc Dương trước đây từng lấy được bằng kép hành chính và chính trị tại Đại học Sydney.

- Cái quỷ gì vậy?

Phan Quốc Dương hồi tưởng lại những gì hắn đã thấy, đã nghe về Tống Thiên Diệu, nói với Lư Vinh Phương.

- Tống Thiên Diệu giống như là… giống như một con chó hoang không bao giờ biết no, vừa độc ác vừa hung dữ lại vừa ngu xuẩn. Cách nói này hơi thô lỗ, nhưng ta thấy rất đúng. Hắn đã rất giàu có, nhưng vẫn tham lam cực độ. Trước mặt hắn có một con voi to, hắn không nghĩ cách tránh né, mà lại muốn nuốt cả con voi vào bụng.

- Còn việc có làm bụng hắn nổ tung hay không, đối với hắn không quan trọng, miễn là nuốt được vào miệng là được. Vì thế dù phải đánh cược cả mạng sống cũng không tiếc. Đây

chẳng phải là ngu xuẩn sao? Tiền không phải kiếm một lần là xong, nhưng mạng chỉ có một, trời không thể giúp hắn mãi được… Nhưng hắn như thế nào thì có liên quan gì đến chúng ta chứ, ngươi cũng chỉ là chạy theo hùa kiếm chút tiền lẻ mà thôi.

- Ta thấy ngươi chỉ nói đúng một phần.

Lư Vinh Phương gãi gãi sống mũi hơi ngứa, mở cuốn sổ ghi chép ra.

- Ta thấy hắn là một tên cờ bạc triệt để coi thương trường như sòng bạc, và có máu cờ bạc cực kỳ nặng. Trên con đường đi lên, hắn gần như lần nào cũng đánh cược sinh tử, không cho đối thủ đường sống, cũng không cho chính mình đường lui. Mục đích cuối cùng của hắn không phải muốn lợi dụng cổ phiếu của nhà họ Lâm để kiếm một khoản, mà là muốn lấy đất đai của nhà họ Lâm.

- Nhà họ Lâm có một ngọn núi Nga Đầu, nếu hắn lấy được vào tay, sẽ có thể hợp tác với người Anh lấp biển tạo đất. Một ngọn núi có thể cung cấp bao nhiêu đất đá cần thiết để lấp biển? Lý do người Anh lần này cho phép người Hoa tham gia vào việc lấp biển tạo đất, nói cho cùng là vì họ không lạc quan về triển vọng của Hồng Kông, lo ngại Trung Quốc sẽ dùng vũ lực thu hồi Hồng Kông sau khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc. Vì vậy những công ty lớn của Anh dùng dự án lấp biển để thu hút người Hoa tiếp quản, người Hoa bỏ vốn làm công trình, người Anh thì có thể bán công trình để thu tiền mặt, như vậy họ có thể chạy về Anh trước khi Trung Quốc dùng vũ lực thu hồi Hồng Kông.

Chương 787. Thời nhật hạt táng, dư cập nhữ giai vong! (2)

- Còn Tống Thiên Diệu đánh cược vào việc Trung Quốc không thắng được trong chiến tranh Triều Tiên, hoặc nói cách khác, đánh cược rằng dù Trung Quốc có thắng trong chiến tranh Triều Tiên, cũng sẽ không điều quân đội đến thu hồi Hồng Kông bằng vũ lực. Hắn chuẩn bị hợp tác với người Anh, vừa lấp biển tạo đất vừa san phẳng núi Nga Đầu!

- Nếu thua cược, loại người như hắn cấu kết với người Anh, nói không chừng đến lúc đó sẽ bị Trung Quốc coi là Hán gian mà bắn bỏ.

Phan Quốc Dương nghe xong phân tích của Lư Vinh Phương, tặc lưỡi nói.

- Ngươi nói tin tức trên báo về việc nhà họ Lâm và cái gã buôn lậu cây cao su với An Lạc, là nhà họ Lâm đứng về phía Trung Quốc, còn Tống Thiên Diệu để cướp đoạt tài sản của nhà họ Lâm nên đã theo phe người Anh? Nếu đúng là vậy, thì đúng là đánh cược cả mạng sống, đến lúc thu hồi Hồng Kông, kết cục của hắn chắc chắn là phải chạy ra nước ngoài cùng bọn quỷ ngoại Anh.

Lư Vinh Phương vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lời nói lại vô tình mang theo chút kích động.

- Nhưng nếu hắn thắng cược thì sao? Nếu Trung Quốc thật sự không dùng vũ lực thu hồi Hồng Kông, Tống Thiên Diệu có thể có cả một ngọn núi đá cát, để tham gia vào công trình

lấp biển mà trước đây chỉ có người Anh độc quyền. Hắn đổ cả một ngọn núi xuống biển, ít nhất cũng có thể lấy được gần một nửa đất mới lấp.

- Còn nếu núi Nga Đầu bị san phẳng, lại có thể tạo ra bao nhiêu đất bằng phẳng, không phải chỉ một hai con phố, nếu núi Nga Đầu bị san phẳng, cũng có kích thước bằng bốn năm khu phố. Đến lúc đó đất đai trong tay hắn, không chỉ có danh hiệu vua đất người Hoa, e rằng ngoại trừ mấy công ty lớn của Anh, phần lớn các công ty bất động sản Anh ở Hồng Kông cũng phải chịu thua.

- Nhà họ Lâm từ khi Lâm Hi Chấn còn sống đã muốn khai thác núi Nga Đầu, nhưng chi phí để san phẳng núi Nga Đầu quá cao, nên mới bỏ dở. Nhưng lấp biển thì khác, nếu Tống Thiên Diệu có được công trình, ngày đêm dùng xe tải luân phiên chở đá núi đất cát đến Điểu Chủy Khẩu, vừa san phẳng đỉnh núi vừa lấp biển tạo đất một công đôi việc, lại còn tiết kiệm được rất nhiều chi phí.

Phan Quốc Dương nghe mà hai mắt sáng rực, quét sạch vẻ thờ ơ ban nãy, bị lời nói của Lư Vinh Phương khơi gợi hứng thú.

- Vậy đương nhiên là tiếp tục theo phong trào, giữ mối quan hệ tốt với Tống Thiên Diệu. Nếu tên đó thật sự chuẩn bị dời núi lấp biển, chúng ta không cần lấy đất, chỉ cần mở một công ty vận tải giúp hắn chở đá núi là kiếm bộn. Ta có bạn bè ở bộ phận vận hành của cảnh sát, có thể…

- Chính vì bây giờ ta đã nhìn thấu hắn, nên ta mới nói không thể tiếp tục làm ăn với hắn nữa. Nếu tiếp tục sẽ có người chết, dù có nhiều tiền đến đâu ta cũng không kiếm.

Lư Vinh Phương ngả người ra ghế, giọng điệu kích động biến mất, trở lại vẻ mệt mỏi nói.

- Hiện giờ những tin tức nhỏ nhặt trên báo, đằng sau đã không biết bao nhiêu người chết rồi. Bây giờ đã đến lúc hai bên đánh nhau đến đỏ mắt, nếu tiếp tục dính vào, làm sao ngươi biết Tống Thiên Diệu có thể sẽ không đưa hai tên tiểu tốt như chúng ta đi làm bia đỡ đạn? Không chỉ chúng ta không dính vào nữa, rút lui, ta còn phải nhắc nhở Xuân muội một tiếng, đừng nghĩ đến chuyện thuận lợi tứ bề, tìm cơ hội giữa Tống Thiên Diệu và nhà họ Lâm. Dù đầu óc muội ấy có thông minh đến mấy, cũng chưa chắc đã đoán được suy nghĩ của kẻ như Tống Thiên Diệu.

- Người khác đoán không ra, nhưng ngươi lại đoán được hết?

Phan Quốc Dương cười hì hì nói.

- Lần trước Xuân muội nói chuyện với Tống Thiên Diệu, hai chúng ta như hai tên ngốc vậy, ta thấy Xuân muội không cần ngươi nhắc nhở đâu.

- Đã đến lúc hai quân khai chiến rồi, thêm vào đó lúc đầu có thư nặc danh nhắc nhở ta, lại còn phải tính cả thời gian gần đây quan hệ với Tống Thiên Diệu không xa lắm, hơn nữa ngươi và ta coi như người ngoài cuộc, tất cả những yếu tố đó cộng lại mới thực sự đoán ra được đến bây giờ. Nếu ngươi ở trong cuộc, giống như nhà họ Lâm vậy, có tâm trí đâu mà đoán mục đích cuối cùng của Tống Thiên Diệu là trở thành địa vương Hồng Kông? Sớm đã bị Tống Thiên Diệu nuốt chửng không còn xương cốt rồi. Đi thôi, ngươi giúp ta lái xe.

Lư Vinh Khang thu dọn tờ báo, sổ ghi chép trên bàn, chuẩn bị gọi tiểu nhị vào tính tiền.

Phan Quốc Dương cười hì hì nói.

- Ta là bạn ngươi, không phải người hầu của ngươi, suốt ngày sai bảo. Không bằng thế này, ngươi giới thiệu Xuân muội

cho ta, sau khi ta làm em rể ngươi, mỗi ngày giúp ngươi lái xe cũng không có lời oán thán.

- Ôi, ngươi tự nói đấy, trước mặt Xuân muội ngươi giống như một tên ngốc vậy, còn muốn ếch ngồi đáy giếng ăn thịt thiên nga. Này, đây có một đồng, coi như ta mời ngươi.

Lư Vinh Phương lấy tiền chuẩn bị tính tiền, nghe Phan Quốc Dương nói vậy, tiện tay ném một đồng về phía hắn.

Phan Quốc Dương không hiểu nói.

- Sao lại đưa ta một đồng, mời ta cái gì?

- Mời ngươi ra ngoài đường tìm một con gà ba vị ngực to dùng một đồng qua qua cơn nghiền, tránh tinh trùng lên não.

…

- Phu nhân, ta đã nhờ Tôn sư phụ ở phòng tài xế lén lút đến bệnh viện, bản thân lại nhờ đồng hương là cảnh sát giúp dò la tin tức.

Tĩnh tỷ, người hầu đã theo bên cạnh Trịnh Thụy Liên bảy năm, đẩy cửa phòng, trước tiên xoay người nhìn ra ngoài cửa, thấy không có ai đến gần, mới cẩn thận đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Trịnh Thụy Liên đang dựa vào giường nghỉ ngơi, hạ thấp giọng nói.

Chương 788. Thời nhật hạt táng, dư cập nhữ giai vong! (3)

Trịnh Thụy Liên nhìn Tĩnh tỷ với ánh mắt khao khát, môi run rẩy mở miệng.

- A Tắc, A Hiệp thế nào rồi? Linh tỷ nói có đúng không?

Tĩnh tỷ khẽ gật đầu.

- Đại thiếu gia mấy ngày trước gặp tai nạn xe, gãy mấy cái xương sườn, nhưng người đã không sao rồi, chỉ cần nằm viện tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Khi Tôn sư phụ lén lút đến bệnh viện, nghe thấy giọng đại thiếu gia vang dội, có lẽ đã không còn nguy hiểm gì. Còn tin tức từ miệng đồng hương của ta, nhị thiếu gia… nhị thiếu gia hình như bị bắt cùng với một tên Mỹ quốc đến tổng bộ cảnh sát thủy, nghe nói trong đồn cảnh sát truyền đi xôn xao, nói tên Mỹ quốc và nhị thiếu gia liên thủ, buôn lậu hàng cấm sang đại lục kiếm tiền lớn.

Đôi mắt Trịnh Thụy Liên lập tức mất hết thần sắc, ôm ngực nằm xuống giường, vẫy tay với Tĩnh tỷ.

- Ngươi tự mình đi gặp A Tắc, nói với hắn hãy dưỡng thương cho tốt, đừng làm gì khác, không cần phải lo lắng cho ta. Bây giờ đại phu nhân đang làm gì?

- Đại phu nhân mời một đoàn hát Việt kịch, đang nghe hát ở hậu hoa viên.

Tĩnh tỷ nói xong, lặng lẽ bước ra ngoài.

Lúc này trong đầu Trịnh Thụy Liên toàn là những lời Hương tẩu nói với bà ta, đại phu nhân và tam thiếu gia muốn thiết kế hại Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hiệp.

Nhà họ Lâm hiện giờ, đối ngoại tuy tuyên bố con trai Lâm Hiếu Tắc là gia chủ chủ sự, nhưng Trịnh Thụy Liên biết, đó bất quá chỉ là hư danh mà thôi.

Lâm Hiếu Tắc thì được đại phu nhân nuôi dưỡng bên cạnh là thật, nếu đại phu nhân mãi không có con cái, Lâm Hiếu có lẽ thật sự sẽ trở thành gia chủ. Nhưng sau đó đại phu nhân lại sinh được Lâm Hiếu Hòa và Lâm Hiếu Sâm, cũng là hai đứa con trai. Chỉ là không muốn làm xấu danh tiếng của mình nên đại phu nhân không gửi Lâm Hiếu Tắc về bên cạnh Trịnh Thụy Liên - mẹ đẻ của hắn, mà vẫn nuôi dưỡng hắn dưới gối đại phòng giống như Lâm Hiếu Hòa và Lâm Hiếu Sâm.

Trịnh Thụy Liên là một người phụ nữ truyền thống chưa từng thấy thế giới bên ngoài, sớm lấy Lâm Hi Chấn làm thiếp. Bà được cất giấu trong khuê phòng, ở trong nhà họ Lâm luôn phải cẩn thận, cúi mình cầu toàn. Bà không biết bên ngoài việc làm ăn của nhà họ Lâm lớn đến mức nào, nhưng lại biết rằng dưới vẻ ngoài yên bình của nhà họ Lâm, e rằng đao kiếm còn hung hiểm hơn cả trên thương trường.

Lâm Hi Chấn một vợ ba thiếp, một người thiếp hiện giờ sống chết không rõ, tung tích không biết, một người thiếp hiện ở biệt viện thanh đăng lễ Phật, ăn chay niệm Phật. Bản thân bà là người thiếp thắng ở chỗ ngoan ngoãn hiểu chuyện, dạ dạ vâng vâng, thêm vào đó chủ động nhường con trai cho đại phu nhân nuôi dưỡng, cả đời chỉ biết nghe theo đại phu nhân, nên còn có chút thể diện. Chỉ là nhìn tình hình hiện tại, đại phu nhân đã không còn định để thể diện nữa, dù đứa con thứ có tốt đến đâu, rốt cuộc cũng không bằng con đẻ.

Phải chăng đại phu nhân cảm thấy tuổi mình đã cao, có thể qua đời bất cứ lúc nào, nên chuẩn bị trước khi nhắm mắt, để Lâm Hiếu Hòa xử lý sạch sẽ những người khác trong nhà họ Lâm, hai đứa con trai ruột của bà ta cuối cùng sẽ nhẹ nhàng tiếp quản cả nhà họ Lâm?

Thậm chí muốn để bà, một người thiếp của nhà họ Lâm đã cả đời hầu hạ bên cạnh đại phu nhân, cúi mình làm thấp, phải tiễn đưa con trai?

Một đứa con đang ở bệnh viện, một đứa con đang ở đồn cảnh sát.

Đứa con ở bệnh viện may mắn giữ được mạng sống, đứa con ở đồn cảnh sát vẫn chưa biết kết cục ra sao.

Bà chỉ dựa vào hai đứa con mới sống được đến bây giờ, chồng mất sớm, con trai chính là trời trong lòng bà, giờ có người muốn làm cho trời của bà sụp đổ.

Trịnh Thụy Liên nằm trên giường khóc một hồi lâu, rồi mới chậm rãi đứng dậy xuống giường, lau đi nước mắt trên mặt, soi gương một lúc, trong gương vẫn là một bà lão hiền từ, không chút kiêu căng.

Bà hít thở sâu vài lần, rồi mới vén giường lên, lấy ra từ ngăn chứa đồ dưới giường một chiếc hộp trang sức. Nàng lấy ra vài món trang sức cùng lớp lót lụa trong hộp để sang một bên, lộ ra dưới đáy hộp một gói giấy đã ngả vàng.

Gói thạch tín này là thứ bà chuẩn bị để tuẫn táng theo chồng khi nhận được tin Lâm Hi Chấn đột ngột qua đời năm xưa, nhưng cuối cùng vì hai đứa con trai mà bà không đủ can đảm.

Năm xưa vì hai đứa con trai mà bà không đủ can đảm, bây giờ vẫn vì hai đứa con trai mà bà cảm thấy mình không thể mềm lòng nữa.

Bản thân đã già yếu, bất quá một mạng đền một mạng, xuống gặp Lâm Hi Chấn để đấu lý về chuyện gia đình này với đại phu nhân.

Cất kỹ gói thạch tín vào người, Trịnh Thụy Liên đẩy cửa bước ra ngoài, xa xa ở hậu hoa viên, có thể nghe thấy tiếng đàn và lời ca của đào kép trong gánh hát.

- Phu nhân, đi nghe hát ở hậu hoa viên để giải khuây ạ? Ta đỡ người. Hôm nay vở 'Tấn Quán Nương' hát hay lắm.

Một nữ hầu đang dựa cửa viện lắng nghe hát, thấy Trịnh Thụy Liên đi ra, vội vàng đến đỡ bà, muốn đi cùng bà đến hoa viên nghe hát, tiện thể mình cũng được hưởng lây, thưởng thức một vở kịch hay ở khoảng cách gần.

- Thời tiết hơi ẩm ướt, đại phu nhân phổi không tốt, ngồi lâu ở hoa viên dễ gây ho suyễn, ta tự tay nấu cho đại phu nhân ít nước đậu đỏ quýt.

Trịnh Thụy Liên cười nói với nữ hầu.

- Ở chỗ ta không có quy củ gì, ngươi muốn nghe hát thì trước hết giúp ta mang một chỗ ngồi đến hậu hoa viên, rồi ở đó đợi ta, ta nấu xong sẽ qua, như vậy nếu đại phu nhân hỏi thì cũng không trách ngươi được, đi đi đi, vở hát này, ta nghe cả đời rồi, nghe chán lắm rồi.

Nữ hầu dạ một tiếng, nhưng vẫn đỡ Trịnh Thụy Liên đến nhà bếp trước, rồi mới chạy như bay về viện của Trịnh Thụy Liên, bê một cái ghế chạy đến hậu hoa viên, sợ bỏ lỡ thêm một câu hát nào.

Càng đến gần khu vườn, tiếng đàn càng nghe rõ hơn, nhịp điệu dây đàn và phách gỗ càng lúc càng nhanh, rõ ràng đã đến cao trào. Hầu nữ vội vã chạy nhỏ vào hậu hoa viên, cuối cùng cũng kịp đến đoạn cao trào của màn Vạn Thành Đột Vây. Trên sân khấu, đào kép trang điểm đậm, mặc áo long bào đội mũ

lông, lúc này tay cầm thương hoa, mắt nhìn xuống khán giả đầy giận dữ, sát khí ngút trời, miệng ngâm:

- Thời nhật hạt táng, dư cập nhữ giai vong!

Chương 789. Sư gia Huy đến vay tiền (1)

Tống Thiên Diệu gác máy điện thoại, quay người nhìn về phía mọi người trong phòng khách. Trong phòng khách, Thạch Trí Ích, Kỷ Văn Minh, Thẩm Bật, John Pao, Angie Perlis, Jonathan Gore, La Chuyển Khôn thậm chí cả Giang Vịnh Ân, lúc này biểu cảm của mọi người đều khác nhau.

- Vẫn là chậm một bước, cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp trong tay John Keswick đã kịp chuyển nhượng toàn bộ cho công ty Văn Anh thuộc HSBC có Hà gia tham gia góp vốn trước khi ngừng giao dịch.

Tống Thiên Diệu nói với vẻ mặt bình tĩnh.

- Hơn nữa thái độ của phía Lobo cũng rất đáng chú ý, ta nghĩ hắn có lẽ cho rằng tình cảnh hiện tại của Lâm gia đã như cá nằm trên thớt, có thể thu dọn bất cứ lúc nào, không cần phải làm mất lòng Hà gia nữa. Bây giờ không có nguồn vốn từ phía Lobo, chỉ có thể dựa vào chúng ta.

- Luật sư riêng của Hà Thế Tiệm đã không còn nghe máy của ta nữa, có vẻ như cuộc gọi của Lâm Hiếu Hòa đã có tác dụng.

Kỷ Văn Minh ngồi trên ghế sofa bổ sung thêm một câu.

- Thưa ngài, quý vị có cần dùng bữa trưa không ạ?

Bên ngoài cửa, giọng nói lịch sự của người phục vụ vang lên.

Angie Perlis lên tiếng.

- Không cần, cảm ơn, nhưng có thể mang thêm cho chúng tôi một bình cà phê nữa.

- Vâng, xin đợi một lát.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Jonathan Gole, lão già người Anh này chớp chớp mắt.

- Rất bình thường, đây chính là thị trường chứng khoán, không thể nào chúng ta cứ ra đòn mà đối thủ lại không có khả năng phản công. Tình hình không đến nỗi quá tệ, John Keswick chỉ chuyển cổ phiếu trong tay sang công ty Văn Anh hợp tác với Hà gia, Tống tiên sinh, ta cần nhắc nhở ngươi, đừng nói công ty Văn Anh này Jardine Matheson chiếm 40% cổ phần, cho dù công ty này Jardine Matheson chỉ có 1% cổ phần, thế lực của John Keswick cũng không thể xem thường.

- Hơn nữa lúc này, John Keswick và Jardine Matheson của hắn vẫn chưa nhận được số tiền mà họ muốn. Lâm gia hiện giờ đã không còn vốn để lấy lại lô cổ phiếu này từ công ty Văn Anh, Hà gia mà ngươi nói đến, ta nghĩ cũng không muốn móc hầu bao giúp Lâm gia chuộc lại lô cổ phiếu này, chỉ là tạm thời kéo dài thêm thời gian cho Lâm gia mà thôi. Khả năng lớn nhất là Ngân hàng Đông Á đứng sau Lâm Hiếu Kiệt cuối cùng sẽ trở thành chủ nhân mới của Hi Chấn Trí Nghiệp.

- Nếu chúng ta không muốn tình huống này xảy ra, cần phải bỏ thêm tiền ra, đưa ra một cái giá tốt cho John Keswick. Ta có thể khẳng định, Ngân hàng Đông Á hiện giờ cũng đang do dự, dù sao chuyện Lâm gia buôn lậu hàng cấm không phải là chuyện dễ tiêu hóa nhanh chóng, họ cần cân nhắc phản ứng của người Anh sau khi nuốt trọn công việc kinh doanh bất động sản của Lâm gia.

- Hơn nữa cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp dù có giao dịch trở lại thì tạm thời cũng sẽ tiếp tục giảm giá. La tiên sinh đã khuyên những người Thượng Hải bán tháo cổ phiếu trong

tay. Thẳng thắn mà nói, âm thầm nắm giữ cổ phiếu do công ty Văn Anh nắm giữ, rồi hấp thụ thêm một phần cổ phiếu lưu thông, Hi Chấn Trí Nghiệp có thể đổi chủ, chỉ là quá trình này hoàn thành cần khoảng 160 triệu đô la Hồng Kông, chỉ cần tranh thủ thời gian, dù sao nếu Ngân hàng Đông Á can thiệp, họ sẽ không đợi đến khi giá cổ phiếu giảm quá nhiều mới nhảy vào.

- 160 triệu? John Keswick tổng cộng chỉ nắm giữ 24% cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp.

Giang Vịnh Ân nghe con số mà lão già người Anh này đưa ra, nghi ngờ mình có phải đã nghe nhầm không.

Jonathan Gole quay đầu nhìn Giang Vịnh Ân, mỉm cười.

- Thưa tiểu thư, ngươi phải biết rằng, một tuần trước, ta và Tống tiên sinh đã đưa ra mức giá 180 triệu đô la Hồng Kông cho John Keswick. 160 triệu bây giờ đã tính cả việc mua lại cổ phiếu đang giảm giá trên thị trường, đã là rất ưu đãi rồi.

- Lư Nguyên Xuân chắc sẽ không đến nữa.

Tống Thiên Diệu thở dài nặng nề, nhìn về phía Thẩm Bật và John Pao của HSBC.

- Sau khi bán cổ phiếu hôm nay, ta có khoảng 70 triệu đô la Hồng Kông, có thể trả hết khoản vay trước đó không, rồi tiếp tục thế chấp một khoản lớn hơn…

Thẩm Bật, người cuối cùng không phải bị đày đến Malaysia là nhờ sự thay đổi tổng giám đốc HSBC, giơ tay.

- Tống tiên sinh, vị tổng giám đốc mới nhậm chức của HSBC, ngài Turner rất ngưỡng mộ ngươi, nhưng HSBC không phải là viện phúc lợi, 100 triệu đô la Hồng Kông, ít nhất phải cho HSBC thấy tài sản thế chấp mới và triển vọng tương lai.

Không có nguồn vốn từ Lobo và nhà họ Hà như đã thỏa thuận trước đó, nếu Tống Thiên Diệu muốn tiếp tục, hắn chỉ có thể tự mình nghĩ cách giải quyết vấn đề tài chính.

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm một điếu thuốc, Angie Perlis nhẹ nhàng bước đến bên cạnh hắn, nắm lấy tay hắn.

- Ngươi đã kiếm đủ nhiều rồi, không ai có thể ngăn cản mọi sự cố xảy ra, ngươi đã chứng minh cho mọi người thấy sự xuất sắc của mình…

- Ngươi tưởng ta không còn cách nào sao? Đừng an ủi ta, còn xa mới đủ, chỉ là chưa đến bước này, ta không muốn đi cầu xin Chử tiên sinh, thực ra hắn đã chuẩn bị sẵn để thế chấp công ty Lợi Khang cho ngân hàng, để ta có thể lấy tiền từ tay hắn bất cứ lúc nào, ta chỉ không muốn đi vay thôi, lần này mà vay nữa, không biết phải nợ Chử tiên sinh ân tình lớn đến mức nào.

Tống Thiên Diệu nắm lại tay Angie Perlis, nhìn về phía Thẩm Bật.

Chương 790. Sư gia Huy đến vay tiền (2)

- Công ty Lợi Khang, ta…

- Cộc cộc… Thưa ngài?

Bên ngoài cửa, giọng nói của nhân viên phục vụ lại vang lên.

Angie Perlis nói.

- Cà phê đến rồi.

Cô đến như một nữ chủ nhân, ung dung bước qua những người khác trong phòng khách, Triệu Văn Nghiệp vẫn đứng bên cạnh cửa đã nhanh chóng mở cửa giúp cô.

Bên ngoài cửa quả thật có một nhân viên phục vụ đứng đó, nhưng anh ta không mang cà phê đến cho mọi người, mà là dẫn theo hai người.

- Cô Angie, vị tiên sinh này và vị nữ sĩ này muốn gặp Tống tiên sinh.

Nhân viên phục vụ mỉm cười cúi người nói với Angie Perlis.

Đằng sau hắn là Sư Gia Huy đeo kính gọng đen, mặc bộ vest màu xám khói trông luôn có vẻ không hợp, cùng với một cô gái công sở xinh đẹp đứng bên cạnh Sư Gia Huy, tay trắng nõn cầm cặp công văn.

- Cô Angie… xin, xin chào.

Sư Gia Huy có vẻ vội vàng, vốn tưởng sẽ thấy Tống Thiên Diệu mở cửa, nhưng lại là Angie Perlis.

Điều này khiến lời nói buột miệng của Sư Gia Huy hơi lúng túng, hắn không quá quen thuộc với Angie Perlis.

- Sau khi lấy được tiền của công ty Lợi Khang, ta sẽ bỏ qua nhà họ Hà, trực tiếp đàm phán với John Keswick, để hắn gây áp lực lên nhà họ Hà. Nếu vẫn chưa đủ, ta hy vọng Hà chủ giáo khi đó có thể nói vài lời, xem như ta chuẩn bị quyên góp xây dựng nhà thờ mới cho Thánh Công hội. Tóm lại, không thể để nhà họ Hà bán cổ phiếu cho nhà họ Lâm, bán cho Ngân hàng Đông Á, chỉ có thể bán cho nữ nhân của ta, cô ấy là người Anh, người Anh không phải có một số lợi thế bẩm sinh sao? Còn về phía cảnh sát, nếu cục trưởng Mạch có thể công bằng công chính bày tỏ thái độ, phân tích tình hình thì càng tốt.

Nhìn thấy Sư Gia Huy bên ngoài, Tống Thiên Diệu chỉ hơi ngạc nhiên một chút, sau đó vẫn bình thản nói với Thạch Trí Ích.

Thạch Trí Ích đứng dậy khỏi ghế sofa, cài nút áo vest lại, bắt tay với Tống Thiên Diệu.

- Không thành vấn đề.

- Nếu phu nhân Bess có cơ hội gặp phu nhân Catherine, có thể giúp ta hỏi một chút không, gần đây ta thiếu tiền, định chuyển nhượng 30% cổ phần nhà máy tóc giả, không biết phu nhân Catherine có hứng thú không, nếu bà ấy có hứng thú, 500 nghìn đô la Hồng Kông, đợi một thời gian nữa khi chuỗi vốn của ta trở lại bình thường, có thể cân nhắc mua lại từ tay bà ấy với giá cao hơn.

Tống Thiên Diệu một tay nắm chặt tay Thạch Trí Ích, tay phải vòng qua vai đối phương, ôm hắn một cái, ghé sát tai hắn

nói nhỏ.

Thạch Trí Ích như thể không nghe thấy gì, ôm Tống Thiên Diệu một cái rồi lập tức tách ra, khi đi ngang qua Angie Perlis, hắn ôm nhẹ một cái, sau đó rời khỏi khách sạn Doris.

La Chuyển Khôn sau đó cũng đứng dậy.

- Tống tiên sinh, ta và ngài Jonathan Gole sẽ quay lại công ty chứng khoán trước, ta nghĩ có lẽ sắp kết thúc việc tạm ngừng giao dịch rồi.

- Yên tâm, cho dù ta phải đi bán thân cũng không để các ngươi thiếu tiền đâu, cứ tiếp tục đẩy giá cổ phiếu xuống thấp, lúc nào cũng chờ điện thoại của ta.

Tống Thiên Diệu búng tàn thuốc, khẳng định với La Chuyển Khôn.

Jonathan Gole chậm rãi đứng dậy, khi đi ngang qua Tống Thiên Diệu, hắn nói.

- Theo kinh nghiệm nhiều năm của ta trên thị trường tài chính London, những việc như thế này phải hành động nhanh, có thể hành động nhanh sẽ tốn nhiều tiền hơn, nhưng ngoài tiền bạc ra thì thu hoạch sẽ còn lớn hơn nữa.

John Pao cũng cùng Jonathan Gole rời đi, hắn là phó chủ quản bộ phận đầu tư chứng khoán của ngân hàng HSBC, thời gian qua vẫn luôn giúp đỡ Jonathan Gole và La Chuyển Khôn trong việc cho vay chứng khoán.

Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại Thẩm Bật, Angie Perlis, Giang Vịnh Ân, Kỷ Văn Minh, Tống Thiên Diệu mới nhìn về phía Sư Gia Huy vẫn đang đứng ngoài cửa không dám bước vào:

- Vân tỷ không phải nói ngươi suốt ngày bay đi bay lại sao, sao lại đột nhiên nhớ ra về thăm ta?

Vừa nói, mắt còn liếc nhìn thư ký Ngụy Mỹ Hiền đứng sau lưng Sư Gia Huy hai cái.

Sư Gia Huy vô thức rụt cổ lại, bước vào từ bên ngoài, cười cười với những người khác coi như chào hỏi, rồi mới gãi gãi đầu nhìn về phía Tống Thiên Diệu cười hì hì.

Nhìn thấy Sư Gia Huy lộ ra nụ cười kiểu này, Tống Thiên Diệu liền cảm thấy đau đầu, hắn quá quen với cái tính của tên khốn Sư Gia Huy này rồi, mỗi lần lộ ra nụ cười ngớ ngẩn kiểu này với mình, không cần nói cũng biết, hoặc là gây họa ở bên ngoài, muốn mình giúp hắn ra mặt, hoặc là gặp phải khó khăn không thể giải quyết, chuẩn bị về đây chịu mắng của mình, rồi tiện thể hỏi rõ tiếp theo phải làm thế nào.

- Rốt cuộc là chuyện gì? Nói cho ngươi biết, gần đây tâm trạng ta không tốt lắm, nếu ngươi gây họa…

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc, nói với Sư Gia Huy một cách không kiên nhẫn.

Sư Gia Huy mệt mỏi cúi đầu không dám nhìn ánh mắt sắc bén của Tống Thiên Diệu, vội vàng lắp bắp nói.

- Vân tỷ nói Tống tiên sinh ngài ở khách sạn Gloucester, nên ta vừa xuống máy bay đã vội vàng chạy đến đây, là vì xưởng may thiếu tiền dùng, nên ta nghĩ, Tống tiên sinh ngươi có thể đứng ra giúp mời người của ngân hàng ăn bữa cơm, vay một khoản tiền với lãi suất thấp nhất được không…

- Vay bao nhiêu, lần trước ngươi bảo cha của Uyển Thanh tăng vốn, Uyển Thanh không phải đã gửi cho ngươi hai trăm vạn rồi sao?

Tống Thiên Diệu nói với vẻ mặt như đã đoán trước, hoàn toàn không đáng để tức giận.

Đã quen với việc bị tên này chọc tức rồi, mỗi lần gặp mặt đều không có chuyện tốt, hiện giờ có quá nhiều việc, Tống

Thiên Diệu lười không muốn mắng Sư Gia Huy nữa, hơn nữa tên này tuy lỗ mãng vội vàng, nhưng một khi liên quan đến tiền bạc trong làm ăn thì lại rất cẩn thận.

Sư Gia Huy lùi về phía cửa hai bước, mạnh dạn nói.

Chương 791. Thành ý (1)

- Không đủ lắm, xưởng mới chỉ mới làm được cái đầu, tiền đã dùng hết rồi.

- Ngươi có phải nghĩ gần đây ta không có thời gian đi kiểm tra sổ sách của ngươi, nên đem tiền đi tán gái hết rồi không? Ngươi mở một xưởng may sản xuất quân phục cho hơn một vạn lính Anh đóng quân ở Hồng Kông, tổng cộng đầu tư năm trăm vạn, ngươi chỉ mới làm được cái xưởng đầu tiên thôi à?

Tống Thiên Diệu cảm thấy mình sắp không kìm nén được cơn giận trong lòng nữa, trừng mắt nhìn Sư Gia Huy.

- Không có tiền mà ngươi còn nuôi nổi người phụ nữ xinh đẹp như vậy bên cạnh? Ta còn chưa nỡ nuôi, đồ khốn!

- Ta không có… Thật sự là…

Sư Gia Huy có lẽ đã quá lâu không bị Tống Thiên Diệu mắng giận dữ, nhất thời có chút không quen, vẫn còn đang ấp úng muốn mở miệng giải thích, nếu là trước đây thì tuyệt đối sẽ không biện bạch, mà trực tiếp cúi đầu giả chết.

Thư ký của sư gia Huy, Ngụy Mỹ Hiền có tên tiếng Anh là Helen, không chịu nổi câu nói vừa rồi của Tống Thiên Diệu, lên tiếng lạnh lùng nói.

- Tống tiên sinh, Cao tiên sinh thiếu tiền không phải vì nuôi gái, mà là vì hiện tại công ty quần áo Thiên Minh đã giành được đơn đặt hàng quân phục trong 5 năm của 32 căn cứ quân sự Mỹ lớn nhỏ ở Okinawa, Guam, Philippines, Việt Nam, Hawaii, Thái Lan v.v… Giá trị đơn hàng một năm là 67 triệu đô la Hồng Kông. Nếu muốn hoàn thành đúng hạn đơn hàng

quân phục một năm cho 32 căn cứ quân sự Mỹ, cần tuyển dụng 600 thợ may cấp cao, hơn 300 công nhân khác, mua 500 máy may, xây dựng 3 nhà máy, tổng cộng cần bổ sung tối thiểu 9 triệu đô la Hồng Kông đầu tư. Nếu không hoàn thành đơn hàng, đừng nói đến chuyện đi tán gái nuôi gái, có lẽ…

- Không có lẽ gì cả, khốn kiếp! Trời thật là không nói lý, sư gia Huy, vận may của ngươi thật là nghịch thiên! Yên ổn mà trở thành vua quần áo Hồng Kông sao?

Tống Thiên Diệu trợn tròn mắt, nhìn về phía sư gia Huy nói.

- Ta cho ngươi 12 triệu, 9 triệu làm ăn, 3 triệu còn lại đem đi tán gái! Dù có tán đến mức tất cả mỹ nữ Hồng Kông đều sinh con đẻ cái cho ngươi cũng được! Nhưng công ty Thiên Minh phải chuyển sang tên người phụ nữ của ta trước, ta cần dùng một chút.

Nói xong câu đó, Tống Thiên Diệu quay người nhìn về phía Thẩm Bật, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

- Công ty Thiên Minh của ta, hiện nắm trong tay đơn đặt hàng quân phục 5 năm của 32 căn cứ quân sự Mỹ, cộng thêm việc trả xong khoản vay trước đó, sở hữu 30 triệu trong việc kinh doanh tóc giả, có đủ để vị tân nhiệm tổng giám đốc HSBC này ra mặt cho ta không?

…

Khuôn mặt nghiêm túc của Thẩm Bật như mặt nước yên tĩnh bị ném một hòn đá nhỏ, nếp nhăn cười dần lan rộng từ khóe miệng đến cả khuôn mặt, đứng dậy, bắt tay với Tống Thiên Diệu, nói ra câu quảng cáo thường xuất hiện trên báo chí tiếng Anh của ngân hàng HSBC.

- Ngân hàng HSBC, lấy làm vinh dự khi được tham gia vào lịch sử sáng lập của mỗi công ty vĩ đại.

…

Phủ Toàn quyền, Toàn quyền Gatham ngồi trong phòng họp số 3 của dinh thự chính thức của mình, mặc bộ vest màu xám đậm được may công phu, đến từ London, mái tóc hoa râm chải ngược ra sau, không một sợi rối, cả phần tóc mai cũng được cắt tỉa gọn gàng, lúc này ngồi ở vị trí chủ tọa của bàn họp, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía một vị khách ngồi bên cạnh, một trong hai luật sư Hoàng gia duy nhất hiện tại ở Hồng Kông, nghị viên dân cử của Hội đồng Thành phố, chủ tịch tổ chức chính trị dân gian Hội Cách tân Hồng Kông, Brook Bernanke, tên tiếng Trung là Bối Na Kỳ.

Bernanke là một trong số ít những người khiến Toàn quyền Gatham cảm thấy đau đầu, không phải vì vị luật sư Hoàng gia này có quyền lực quá lớn hay có background đáng sợ, mà là vì vị luật sư Hoàng gia chỉ mới 30 tuổi này, là người ủng hộ chính sách "tự trị Hồng Kông" của cựu Toàn quyền Dương Mộ Kỳ. Sau khi hắn nhậm chức Toàn quyền Hồng Kông và vứt bỏ kế hoạch của Dương Mộ Kỳ, vị đại luật sư Bernanke này cho rằng Gatham là một chủ nô bảo thủ truyền thống, còn Dương Mộ Kỳ mới là hy vọng duy nhất cho sự phục hưng của Hồng Kông, nhiều lần công kích hắn độc đoán và cố chấp ở nơi công cộng.

- Ngài Bernanke, hôm nay ta không có thời gian để thảo luận với ngươi về công việc của Hội đồng Thành phố, nếu ngươi lại muốn hỏi ta về vấn đề nước uống, cơ sở hạ tầng công cộng và những thứ tương tự, thì tốt hơn hết là nên đi quấy rầy Henry ở văn phòng Chánh Văn.

Gatham thậm chí còn lười để quản gia của phủ Toàn quyền mang cho gã thanh niên hỗn xược này một tách trà đỏ.

- Hoặc là, đi thẳng vào vấn đề chính.

Bernanke phản ứng và nói rất nhanh.

- Đây chính là thái độ mà kẻ độc tài vô tình thể hiện ra, ngươi là người nắm quyền lực của thành phố này, nhưng lại không cho phép những người khác sống trong thành phố này được tìm hiểu về những vấn đề thiết thân của họ, dù chỉ là một chút? Đây chẳng phải là độc tài sao?

- Không, nếu ta thực sự là kẻ độc tài, thì khi ngươi lần đầu tiên công khai chất vấn ta cản trở sự phát triển của Hồng Kông trước hơn 30.000 người, ngươi đã bị treo cổ rồi.

Gatham nói.

- Ta cần ngươi biết rằng, việc ngươi có thể ngồi đây đối diện trò chuyện với ta, không phải vì ngươi là nghị viên Hội đồng Thành phố, cũng không phải vì ngươi là chủ tịch Hội Cách tân Hồng Kông, thậm chí không phải vì ngươi là người Anh, mà vì ngươi là luật sư hoàng gia Anh quốc. Đó là danh xưng duy nhất của ngươi mỗi lần ta đồng ý gặp ngươi.

Chương 792. Thành ý (2)

- Cảnh sát đã bắt đi người bạn tốt của ta là Lâm Hiếu Hòa tiên sinh, và khi vợ hắn cùng luật sư đến đồn cảnh sát thì phát hiện hắn không được bảo lãnh. Còn khi ta đến cảnh sát Hồng Kông để tìm hiểu tình hình, câu trả lời nhận được là không có câu trả lời.

Bernanke nói với nụ cười trên môi.

Hắn không hài lòng với lý niệm cai trị Hồng Kông của Gatham, nên đã đứng đối lập với Gatham. Hơn nữa vợ hắn và phu nhân của Lâm Hiếu Hòa là Lô Diễm Quần là bạn thân thiết, Lô Diễm Quần nhờ hắn tìm hiểu xem Lâm Hiếu Hòa bị cảnh sát bắt đi đâu.

Chuyện này lẽ ra không cần Bernanke đến gặp Gatham, nhưng hắn cảm thấy đây lại là một cơ hội để Gatham ấn tượng sâu sắc hơn về mình. Vì vậy, hắn vẫn chọn dùng thân phận luật sư hoàng gia Anh quốc của mình để long trọng xin gặp vị Thống đốc này, thay vì đi hỏi những người bạn làm việc ở các bộ phận chính phủ khác.

- Đây có phải là vấn đề mà một nghị viên Hội đồng Thành phố hay một luật sư như ngươi nên quan tâm không? Nếu ngươi là bạn tốt của Lâm tiên sinh đó, thì có thể bào chữa cho hắn khi ra tòa, rồi giảm bớt một chút tiền hoa hồng mà hắn phải trả cho ngươi.

Gatham nói với Bernanke.

- Cảnh sát bắt hắn đi, tất nhiên có lý do của cảnh sát.

Bernanke cúi đầu cười một tiếng, rồi ngẩng lên nhìn Gatham với vẻ mặt đầy ý nghĩa.

- Thưa ngài Thống đốc, ngươi nghĩ rằng Lâm tiên sinh Hiếu Hòa vốn đã là một luật sư lại đi chỉ đạo người khác mưu sinh…

- Không cần chơi trò này với ta, ngài Bernanke, ta sẽ không hành động theo cảm tính của mình. Tất cả những gì ta làm chỉ xuất phát từ góc độ của Anh quốc và Hồng Kông, không ai có thể đứng trên pháp luật.

Gatham nói với Bernanke, vẻ mặt bình tĩnh pha chút kiêu ngạo.

Bernanke khẽ hừ một tiếng.

- Lệnh đặc xá của ngài có thể.

- Lệnh đặc xá của ta sẽ không lãng phí một cách vô ích cho một người Hoa phá hoại trật tự xã hội Hồng Kông.

Gatham giơ cổ tay lên xem giờ, đứng dậy khỏi ghế.

- Ta nghĩ ta không có thời gian tiếp tục trò chuyện với ngươi, ta còn nhiều việc phải xử lý. Lão Bernard, thay ta tiễn ngài Bernanke ra ngoài.

Bernanke cũng đứng dậy khỏi ghế, đuổi theo Gatham đang quay người đi ra cửa và hỏi.

- Tại sao? Tại sao lần này các ngài lại giúp đối thủ của Lâm Hiếu Hòa, các ngươi không phải rất thích ủng hộ những người Hoa ưu tú như Lâm Hiếu Hòa sao? Tại sao lần này lại nhất định phải khiến hắn thân bại danh liệt?

- Không phải ta, Bernanke, xem như ngươi và cháu trai ta là Milo đã từng cùng nhau tham gia quân đội đánh quỷ Đức, ta nói cho ngươi biết, hiện nay cảnh sát Hồng Kông chỉ phối hợp công việc với phía Mỹ. Bây giờ là Lãnh sự quán Mỹ nghi ngờ

người Mỹ hợp tác với người nhà họ Lâm, bất hợp pháp cung cấp vật tư chiến lược nguy hiểm cấp bách cho Trung Quốc. Không sai, là người Mỹ.

- Không thể nào, ngươi đang lừa ta!

Bernanke kinh ngạc nói.

- Người Mỹ? Họ sẽ tiết lộ công dân của họ cung cấp vật tư cho Trung Quốc sao?

- Tên xui xẻo người Mỹ đó là người gốc Hoa, ngươi nên biết điều đó có ý nghĩa gì chứ? Theo ta biết, tổng lãnh sự Mỹ hiện tại ở Hồng Kông là một người theo chủ nghĩa McCarthy kiên định, hắn cần xử lý nghiêm túc tên người Mỹ gốc Hoa xui xẻo này, rồi nhân cơ hội dấy lên một cao trào đấu tranh mới ở trong nước.

Gatham đặt tay lên lưng ghế, cười khinh miệt với Bernanke.

- Vì vậy hiện giờ bộ phận chính trị của cảnh sát đang tham gia vào toàn bộ vụ án theo yêu cầu hỗ trợ từ lãnh sự quán Mỹ. Về hiểu biết chính trị, ngươi rõ ràng còn quá trẻ, ta nghĩ ngài thủ tướng ở tận London, cũng như ngài tổng lãnh sự Mỹ, cũng không muốn thấy ta lãng phí lệnh đặc xá cho vị Lâm tiên sinh này và gia tộc của hắn.

Bernanke khó nhọc nuốt một ngụm nước bọt.

- Ngươi đã đạt được thỏa thuận nào đó với lãnh sự quán Mỹ?

- Hồng Kông, thành phố nhỏ bé này, gần đây bị Mỹ ép đến mức gần như không thở nổi, bây giờ, vừa hay có cơ hội để bọn Mỹ tự suy ngẫm về vấn đề của chúng, để chúng biết rằng, nhìn đây, người Anh không tham gia buôn lậu hàng cấm ở Hồng Kông, ngược lại chính công dân Mỹ của chúng hợp tác với

giới tinh hoa thân cộng ở Hồng Kông, tệ hơn nữa là bị người Anh phát hiện.

- Lúc này chúng sẽ làm gì, nhân lúc chủ nghĩa McCarthy đang thịnh hành, chúng sẽ chuyển sự chú ý sang người Mỹ gốc Hoa, đừng để những vụ bê bối mất mặt như vậy xuất hiện nữa, và vị lãnh sự đó, cũng hy vọng thấy tình hình này xảy ra, chứng minh tầm quan trọng của chủ nghĩa McCarthy ở Mỹ, nếu ngươi cho rằng người Mỹ gốc Hoa đó và Lâm tiên sinh là vô tội, vậy thì sai lầm chính là việc Đế quốc Anh xử bắn hơn 30 gián điệp Trung Quốc ở Liên bang Malaysia, vậy ngươi, vị đại luật sư của hoàng gia này, đã sẵn sàng đối mặt trực tiếp với bộ quân sự Anh chưa? Hay là bây giờ đồng ý với ý kiến của ta?

- Ý kiến gì?

- Người Anh không sai, sai là người Trung Quốc, hơn nữa vị Lâm tiên sinh đó, có lẽ không cần dùng đến lệnh đặc xá, hắn sẽ tự nhận ra vấn đề này.

Nói xong, Gatham bước ra khỏi phòng họp, chỉ còn lại Bernanke đứng tại chỗ, thở hổn hển.

Về hiểu biết chính trị và đấu tranh, hắn còn kém xa lắm.

Trước đây hắn tưởng mỗi lần công khai mời Gatham tham gia tranh luận, diễn thuyết, là vì Gatham không có can đảm đối đầu, nên mới từ chối.

Bây giờ hắn mới biết, Gatham hoàn toàn không coi hắn ra gì, dù hắn là một trong hai đại luật sư của hoàng gia Anh ở Hồng Kông, trong mắt đối phương, hắn chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi nhảy nhót.

Chương 793. Thành ý (3)

Lâm Hiếu Hòa ngồi trong một phòng thẩm vấn nào đó mà hắn hoàn toàn không biết ở đâu, sắc mặt xám ngoét. Cảnh sát không trói tay chân hắn, thậm chí trên bàn thẩm vấn còn đặt một hộp thuốc lá, một hộp diêm, một cốc cà phê.

Tuy từ miệng cảnh sát chính trị bộ thẩm vấn mình trước đó, đã biết được tất cả những gì mình muốn biết, nhưng bây giờ hắn đã hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài, phạm vi hoạt động chỉ có trong căn phòng chật hẹp không đầy 10 mét này.

Từ khi biết Lâm Hiếu Hiệp bị thiết kế tham gia vào vụ buôn lậu cây cao su, và còn liên quan đến người Mỹ Đường Bá Kỳ, Lâm Hiếu Hòa đã biết chuyện này không thể giải quyết dễ dàng được nữa, nhà họ Lâm bây giờ cần phải có một người đủ tầm đứng ra, gánh vác tất cả, thừa nhận mọi tội danh, bao gồm cả cái gọi là cung cấp vật tư cấm vận cho Trung Quốc đại lục, chỉ đạo người khác ám sát thành viên công đoàn v.v.

Người phù hợp nhất, chính là bản thân hắn.

Bên ngoài cửa có tiếng chìa khóa lách cách, cánh cửa sắt được mở từ bên ngoài, Tống Thiên Diệu đứng ngoài cửa, lịch sự gật đầu với viên cảnh sát mở cửa, rồi bước vào, cảnh sát bên ngoài đóng cửa lại.

Tống Thiên Diệu ngồi xuống vị trí đối diện Lâm Hiếu Hòa, nhìn thẳng vào mắt Lâm Hiếu Hòa qua bàn thẩm vấn.

- Bây giờ đã là 4 giờ chiều rồi, Lâm tiên sinh.

Tống Thiên Diệu cầm hộp thuốc lá trên bàn, đưa về phía Lâm Hiếu Hòa.

Lâm Hiếu Hòa nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu, đưa tay lấy một điếu thuốc ngậm vào miệng, Tống Thiên Diệu cũng lấy một điếu, quẹt diêm, trước tiên giúp Lâm Hiếu Hòa châm lửa, rồi mới tự châm cho mình, nói với Lâm Hiếu Hòa:

- Lời nói của cảnh sát chính trị bộ hẳn đáng tin hơn ta nói trực tiếp với Lâm tiên sinh, vậy nên, toàn bộ sự việc ngươi cũng đã biết rồi chứ?

- Có thể khiến cảnh sát chính trị bộ giúp ngươi, ngươi quả thật thần thông quảng đại.

Lâm Hiếu Hòa nhả một ngụm khói thuốc nói.

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu.

- Bọn họ không phải giúp ta, cũng không nhận lợi ích gì từ ta, chỉ là làm theo mệnh lệnh cấp trên, ta tình cờ có chút liên hệ với vị cảnh trưởng trực tiếp chỉ huy bọn họ mà thôi.

- Ngươi nghĩ bây giờ giam giữ ta, Lâm gia sẽ sụp đổ?

Lâm Hiếu Hòa kẹp điếu thuốc hỏi.

- Hôm nay, công ty thương mại Văn Anh do Hà gia nắm giữ 60% cổ phần, đã trở thành cổ đông lớn thứ hai của Hi Chấn Trí Nghiệp, cuộc gọi ngươi gọi cho Đài Loan quả thật rất có sức mạnh.

Tống Thiên Diệu giơ ngón cái về phía Lâm Hiếu Hòa.

- Một cuộc điện thoại suýt phá hỏng toàn bộ kế hoạch của ta, chính khách quả nhiên là chính khách, ra tay bất phàm.

- Dù ra tay bất phàm đến mấy, chẳng phải vẫn bị ngươi giam ở đây sao? Không có cơ hội gọi cuộc thứ hai.

- Ngươi đứng ra, gánh hết mọi tội danh, chuyện này đến đây là kết thúc, mọi người rút quân.

Tống Thiên Diệu nhìn Lâm Hiếu Hòa im lặng hơn mười giây rồi mở miệng nói.

Lâm Hiếu Hòa với vẻ mặt bình tĩnh hỏi lại.

- Ngươi nghĩ ta sẽ tin bốn chữ ‘đến đây là kết thúc’ của ngươi sao?

- Tin hay không cũng không quan trọng, nếu ngươi không đứng ra, không chỉ Lâm Hiếu Hiệp phải vào đây với ngươi, tối nay Lâm Hiếu Sâm cũng sẽ vào đây cùng ngươi, còn về Lâm Hiếu Tắc, luật sư ta mời từ Anh quốc và gia chủ họ Lư đã sẵn sàng khởi kiện Lâm gia về vấn đề mẹ mìn bất cứ lúc nào, ngài thật sự muốn toàn bộ Lâm gia đều mang tiếng xấu, cuối cùng phải cùng ngươi ảm đạm rời Hồng Kông về Đài Loan sao?

Tống Thiên Diệu không tránh ánh mắt sắc bén của Lâm Hiếu Hòa, không chút e ngại đối diện với hắn nói.

Lâm Hiếu Hòa không có bất kỳ dao động nào về cảm xúc.

- Tại sao dừng tay?

- Lobo đã rút lui, nếu không cổ phiếu đã không vào tay Hà gia, mất đi chỗ dựa, ta cũng không hứng thú tiếp tục làm rắn nuốt voi, trên thị trường chứng khoán ta đã kiếm được vài chục triệu, đủ cho chi tiêu làm ăn sau này của ta rồi, không cần phải cắn răng cố chống đỡ nữa, dù sao Hà gia không phải Lâm gia, đắc tội Hà gia, ta sẽ đắc tội cả người Anh, Đài Loan, Đại lục ba bên, ngươi gánh hết mọi tội, toàn bộ chuyện này cứ thế qua đi, người và việc liên quan đã quá nhiều, chi bằng quyết định thắng thua ngay tại đây, ngươi nhận thua, ta rút lui, tha cho Lâm gia một mạng, cũng coi như nể mặt Hạ gia.

- Có thể gặp vợ ta không?

- Hôm nay Mạch Cảnh Đào tuyên bố, toàn Hồng Kông đại càn quét hắc bang, bên ngoài hỗn loạn, ta thấy không cần thiết

để Lâm phu nhân phải nguy hiểm chạy đến Quán Đồng gặp ngươi, hơn nữa thời gian cũng không kịp.

Tống Thiên Diệu tháo chiếc đồng hồ trên cổ tay, đặt trước mặt Lâm Hiếu Hòa, chỉ vào cái móc treo trên trần nhà dùng để tra tấn tội phạm.

- Ngươi gánh hết mọi chuyện, ít nhất Lâm gia sẽ không loạn, mười phút nữa, cảnh sát ở đây đổi ca, ngươi có thể lên đường trong yên tĩnh.

- Ta chết đi, Hà gia cũng sẽ không đối đầu với ngươi nữa, rắc rối của ngươi sẽ bớt đi rất nhiều.

Lâm Hiếu Hòa liếc nhìn thời gian, cười nhạo Tống Thiên Diệu.

- Ngươi không chết, toàn bộ Lâm gia sẽ có nhiều rắc rối hơn, ngươi là chính khách cấp cao, cũng không muốn ở trong tù nhìn gia tộc mình tan rã, cây đổ khỉ tan chứ?

- Ta còn sống, nếu Đại lục thu hồi Hồng Kông, ít nhất có thể thấy bộ dạng ngươi chật vật chạy trốn khỏi Hồng Kông.

Lâm Hiếu Hòa cười híp mắt nói.

Tống Thiên Diệu hơi nghiêng người về phía trước, hạ thấp giọng.

- E rằng ngược lại với điều ngươi nghĩ, nếu lúc đó ngươi chưa chết, chắc chắn sẽ bị lôi đi bắn bỏ.

Lâm Hiếu Hòa trước tiên sửng sốt, sau đó bật cười.

- Lợi hại, lợi hại, bên người Anh đã lo liệu xong, không ngờ cả phía Trung Quốc đại lục cũng đã sắp xếp ổn thỏa, ta chết rất dễ dàng, nhưng ít nhất phải để ta thấy thành ý của ngươi đã.

- Thành ý?

Tống Thiên Diệu xoa xoa lông mày, giơ điếu thuốc trên tay ra hiệu cho Lâm Hiếu Hòa.

- Lâm Hiếu Hòa, Tống Thiên Diệu ta đã cho đi ba phần cổ phần kinh doanh tóc giả chết tiệt đó, mới vào đây kính ngươi điếu thuốc trước khi lên đường. Ngươi còn sống, thân bại danh liệt, ta sẽ tiếp tục truy sát những người khác trong nhà họ Lâm bên ngoài. Ngươi chết rồi, người chết là đại sự, ta sẽ thu tay. Đó chính là thành ý lớn nhất của ta.

Chương 794. Hai người chỉ có một người được sống (1)

Trần Thái thân hình vạm vỡ, trần trùng trục đứng trong căn phòng mà Nhan Hùng sắp xếp cho hắn ẩn náu.

Hình xăm "Xả thân nuôi hổ" trên ngực bị băng quấn che khuất phần lớn, nhưng không che được khí thế hung hãn của hắn.

Trên chiếc ghế đối diện, A Vĩ - tay chân thân tín của Nhan Hùng ngồi vắt chân. Hắn mặc áo sơ mi hoa lụa cởi ba cúc, cổ đeo sợi dây chuyền vàng to bằng ngón cái, cổ tay đeo đồng hồ vàng lấp lánh với logo vương miện to đùng, sợ người khác không nhìn thấy đó là chiếc Rolex vàng. Tóc được chải chuốt bóng mượt bằng keo xịt tóc, trên người còn thoang thoảng mùi nước hoa.

Trần Thái cảm thấy mọi thứ dường như đã thay đổi sau khi đại ca của mình chết, chỉ là miệng lưỡi hắn vụng về, không nói ra được đó là những thay đổi gì.

Hắn chỉ cảm nhận được một số thay đổi, ví dụ như lúc đầu khi hắn giúp việc bên cạnh Tống Thiên Diệu, cả Nhan Hùng làm cảnh sát lẫn Kim Nha Lôi giang hồ đều có thái độ thân thiết với hắn, xưng huynh gọi đệ.

Sau này hắn rời khỏi Tống Thiên Diệu, bái Bả Thông làm đại ca, dường như không còn cơ hội gặp Kim Nha Lôi nữa, Tống Thiên Diệu cũng chẳng gặp hắn mấy lần, Nhan Hùng khi gặp mặt cũng chỉ gọi nhạt nhẽo một tiếng A Thái, không còn chủ động thân thiện với hắn nữa.

Còn bây giờ, ngay cả Nhan Hùng cũng không gặp được, tay chân của Nhan Hùng là A Vĩ giờ đây có thể ngồi nghênh ngang trên ghế nói chuyện với hắn.

Đã lâu hắn không gặp Sư Gia Huy - người trước đây cùng chạy việc ở phố Thái Hòa, cũng lâu rồi không gặp Triệu Văn Nghiệp.

Bản thân hắn đã dựa vào nắm đấm và mồ hôi để tạo dựng danh tiếng trên giang hồ, nhưng những kẻ giang hồ làm ăn phi pháp như Nhan Hùng, Kim Nha Lôi lại càng ngày càng coi thường hắn.

- A Thái, muốn giúp đại ca Bả Thông của ngươi báo thù, đêm nay chính là cơ hội tốt. Toàn Hồng Kông đang quét sạch xã hội đen, cảnh sát thậm chí còn mời cả quân đội Anh đóng tại Hồng Kông hỗ trợ, phấn khích như đống củi khô tưới xăng vậy. Nhưng đáng tiếc là những tên đầu sỏ đều đã nhận được tin tức, tất cả đều bắt đầu giả vờ như chim cút, khiến cảnh sát không có cơ hội ra tay thể hiện biện pháp sấm sét của kẻ diệt trừ tội ác.

- Vì vậy, ngươi chính là ngọn lửa châm ngòi đống củi khô đó. Đêm nay ngươi hãy đến Tây Hoàn, đập phá sào huyệt của Hòa An Lạc. Chỉ cần xảy ra xô xát, ta đảm bảo những kẻ giang hồ có chút danh tiếng của Hòa An Lạc đêm nay đều sẽ bị lôi vào đồn cảnh sát, ngày mai sẽ bị ném xuống Điểm Tâm Cá Mập. Ngươi cứ cho người mai phục gần Điểm Tâm Cá Mập, khi cảnh sát ném người xuống tàu, dù ngươi có chém chết tất cả bọn chúng, bộ phận dẫn độ của cảnh sát cũng sẽ làm ngơ.

A Vĩ cúi đầu dùng bật lửa mạ vàng châm điếu thuốc Tam Ngũ, thong thả nhả khói, rồi mới cười nói với Trần Thái.

Hắn là tâm phúc của Nhan Hùng, đi theo Nhan Hùng thăng trầm trong ngành cảnh sát, thậm chí còn cùng Nhan Hùng đến

Sa Đầu Giác canh hồ nước. Giờ đây Nhan Hùng được thăng chức làm cảnh trưởng Du Ma Địa béo bở, hắn cũng được thơm lây, với tư cách là người thân cận của Nhan Hùng, các đại ca giang hồ ở khu Du Ma Địa đều lần lượt gửi thiệp mời hắn. Dù sao thủ đoạn của Nhan Hùng khi ở Vượng Giác, mọi người đều đã nghe danh, hoặc là kiếm tiền theo quy tắc của cảnh sát, hoặc là bị cảnh sát vu oan giá họa.

Trần Thái xoa xoa vết xước nhỏ trên cánh tay.

- Hợp tác với cảnh sát?

- Chỉ có một con đường này thôi, nếu ngươi không làm thì có cả đống người tranh nhau làm đấy. Đây là Tống tiên sinh giúp ngươi lập lại uy danh giang hồ một lần nữa, cho ngươi cơ hội mà thôi. Với Quần Anh và thủ hạ của ngươi, hiện giờ chỉ tập hợp được ba bốn chục người, ta lại giúp ngươi chuẩn bị thêm năm mươi người nữa, miễn cưỡng góp đủ một trăm người, để lúc đó trông không đến nỗi quá tệ.

- Hơn trăm người gây ra chút chuyện là đủ để cảnh sát nhân cơ hội ra tay với Thủy Phòng rồi. Huống chi cũng đâu phải bảo ngươi bán đứng đồng đạo giang hồ, chỉ là ngươi đứng ra báo thù, sau đó cảnh sát xuất hiện bắt người mà thôi. Tuyệt đối sẽ không có cảnh cảnh sát và người của ngươi cùng xuất hiện một lúc, hơn nữa ngươi và người của ngươi bảo đảm bình an vô sự, nhiều lắm là bắt vài tên tiểu tốt của Quần Anh để đối phó với phóng viên thôi.

A Vĩ vặn cổ vài cái, phát ra tiếng xương cốt kêu răng rắc.

Nghe A Vĩ nói đã chuẩn bị người cho mình, mắt Trần Thái sáng lên.

- Có tin tức gì về huynh đệ A Tô của ta không…

- A Tô tối hôm đó che chắn cho ngươi, cuối cùng tự mình nhảy xuống biển, hiện giờ chưa có tin tức gì về hắn. Thân thể

hắn đủ khỏe, lại có võ công, chắc không chết được đâu.

A Vĩ ngả người tựa vào ghế, liếc nhìn Trần Thái nói.

- A Thái, chúng ta quen nhau đã lâu, đôi khi ngươi nghĩ quá đơn giản rồi. Rõ ràng phía sau có cây đại thụ che mưa chắn gió, vậy mà lại cứ làm đến nỗi bây giờ phải đổ máu liều mạng kiếm cơm. Nhìn Triệu Văn Nghiệp bây giờ đã là cảnh sát cấp cao của thủy cảnh, sắp lên chức nhị sai rồi kìa, ngươi và hắn đều là em họ của Tống tiên sinh…

A Vĩ không nói những lời này thì thôi, vừa nói xong, Trần Thái lạnh lùng mở miệng ngắt lời.

- Con đường của ta, ta tự đi. Tống Thiên Diệu muốn ta giúp hắn làm việc tối nay, một trăm vạn đô la Hồng Kông.

Triệu Văn Nghiệp làm cảnh sát, thăng tiến từng bước, khi A Vĩ nhắc đến Triệu Văn Nghiệp, giọng điệu đầy ngưỡng mộ, nhưng Trần Thái lại thấy Triệu Văn Nghiệp chẳng có gì đáng ngưỡng mộ cả. Bản thân hắn dựa vào nắm đấm mà đi trên giang hồ, giờ đây cũng đã tạo dựng được danh tiếng, không thua kém gì Triệu Văn Nghiệp. Quan trọng nhất là, hắn khác với Triệu Văn Nghiệp, hắn không mượn một chút danh tiếng hay tiền bạc nào của Tống Thiên Diệu.

Chương 795. Hai người chỉ có một người được sống (2)

- Ngươi nói cái quỷ gì vậy?

A Vĩ sững sờ, nghi ngờ mình vừa nghe nhầm.

Trần Thái tự tay kiểm tra vết thương dao trên người, gỡ bỏ mấy cuộn băng không còn tác dụng, dùng băng còn vương chút máu hồng nhạt quấn lên mu bài, miệng nói.

- Ta nói, nếu muốn ta dẫn người đi gây chuyện ở Tây Hoàn tối nay, bảo Tống Thiên Diệu mang một trăm vạn đô la Hồng Kông tới đây. Ta chết thương bao nhiêu huynh đệ, cần tiền làm phí thuốc thang, phí an ủi gia đình. Sau này đừng nhắc đến chuyện ta là em họ của hắn nữa, ta chỉ là Trần Thái, Quần Anh Trần Thái. Tối nay nhận tiền làm việc, không nhận được tiền thì đừng nói là anh họ của ta, cho dù là cha mẹ ta cũng không có gì để nói.

A Vĩ khạc một bãi nước bọt xuống đất.

- Đồ ngốc, được, tiền ta có thể giúp ngươi kiếm được ngay, nhưng những lời ngươi vừa nói, ta cũng sẽ báo lại cho Tống tiên sinh biết.

…

- Tống Thiên Diệu! Ngươi còn dám đến gặp…

Thấy Tống Thiên Diệu được Kỷ Văn Minh đi cùng từ bên ngoài bước vào, Lâm Hiếu Hiệp bị còng tay trên bàn đập một cái xuống mặt bàn định nổi giận.

Tống Thiên Diệu ra hiệu cho đối phương im lặng, ngồi xuống đối diện Lâm Hiếu Hiệp.

- Thấy ta rất ngạc nhiên sao?

Lâm Hiếu Hiệp trừng mắt căm hận nhìn Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu chống hai tay lên bàn nói.

- Thực ra ban đầu định gặp Billy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, gặp hắn cảm thấy quá ngượng ngùng, lại không muốn lãng phí cơ hội thăm viếng, nên chi bằng gặp ngươi vậy.

- Cảm thấy làm nhiều chuyện xấu xa, không dám đi gặp hắn?

Nghe Tống Thiên Diệu nói vậy, Lâm Hiếu Hiệp hừ một tiếng.

Tống Thiên Diệu giơ ba ngón tay, rồi từ từ thu lại khi nói:

- Tên Billy, ta đã cho hắn ba cơ hội. Lần đầu, hắn dính vào vụ làm ăn tóc giả, ta khuyên hắn rút lui. Lần hai, nhà họ Đường cướp làm ăn bị ta tính toán, ta lại cho hắn cơ hội về Mỹ. Lần ba, nhà họ Lâm định dùng hắn làm bia đỡ đạn, lại là ta cho hắn cơ hội, khuyên hắn về Mỹ. Hắn cứ nhất quyết ở lại xem ta cuối cùng làm gì. Giờ hắn đã thấy rồi, chỉ có thể nói ta đã thỏa mãn nguyện vọng của hắn. Đường đi là do hắn tự chọn, chuyện cũng là do hắn làm, không liên quan đến ta. Ta đã cho hắn ba cơ hội, nhân nghĩa đến cùng, hắn đâu phải con ta, ta không thể lần nào cũng đặt hắn lên đầu mà dỗ dành, đúng không?

- Vậy sao ngươi không đến nói những lời này trước mặt tên họ Đường kia?

Lâm Hiếu Hiệp vẫn giữ vẻ mặt không muốn nói chuyện với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu gãi đầu.

- Gặp hay không gặp giờ cũng chẳng quan trọng nữa. Nhưng Lâm Hiếu Hòa cố ý bảo ta đến gặp ngươi một lần, bảo ta nói với ngươi rằng, ta đã thỏa thuận với hắn xong, tất cả mọi chuyện xảy ra lần này, dù là buôn lậu hàng cấm, bắn chết thành viên công đoàn, hay thậm chí là mưu sát Lâm Hiếu Khang, hắn đều chuẩn bị một mình gánh hết, để ngươi đổ hết tội lên đầu hắn.

- Như vậy ít nhất nhà họ Lâm sẽ không loạn, hơn nữa ngươi cũng nên biết, giờ sự việc đã đến nước này, nhà họ Lâm bắt buộc phải có người đứng ra. Tuy ngươi lớn tuổi hơn hắn, nhưng ngươi không đủ tư cách. Lâm Hiếu Hòa nhìn rất rõ, chết một mình hắn, đổi lấy cơ hội lật ngược tình thế cho nhà họ Lâm, rất đáng giá.

- Ngươi muốn ta buộc tội A Hòa, nằm mơ đi.

Lâm Hiếu Hiệp định vươn tay tát Tống Thiên Diệu một cái, nhưng hai tay bị còng trên mặt bàn, chỉ vươn được một nửa quãng đường đã bị còng tay kéo chặt lại.

Rõ ràng hắn không được đối xử như Lâm Hiếu Hòa.

Tống Thiên Diệu khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói.

- Không sao cả, ngươi không làm theo lời hắn, ta càng vui, vì như vậy hai người các ngươi sẽ tiếp tục bị giam giữ, ta càng nhẹ nhõm. Chỉ cho ngươi một con đường sáng mà ngươi cũng không biết chọn, chẳng khác gì tên Billy. Vậy ngươi cứ tiếp tục ở đây mà gánh chịu, dù sao cũng là thông đồng với người Mỹ gốc Hoa buôn bán hàng cấm, theo phong cách làm việc của những điều tra viên từ Lãnh sự quán Mỹ, không có một năm rưỡi hai năm, đừng nói là ra ngoài, ngay cả luật sư cũng không được gặp. Tạm biệt.

Nói xong, Tống Thiên Diệu đứng dậy định xoay người đi, Lâm Hiếu Hiệp nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu mở

miệng:

- Tại sao A Hòa lại muốn làm vậy, bên ngoài giờ đã xảy ra chuyện gì?

- Đợi ngươi ra ngoài, tự nhiên sẽ biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Nếu không định ra ngoài, biết cũng có ích gì? Tóm lại, hai lựa chọn, hoặc là cả hai cùng bị giam tiếp, hoặc là trong hai người chỉ có một người sống được. Ngươi may mắn, Lâm Hiếu Hòa đã chọn cái chết. Giờ xem ngươi định bước ra ngoài, hay muốn ở lại chôn cùng.

Tống Thiên Diệu quay người lại, để lộ chiếc đồng hồ đeo tay.

- Trong vòng 30 phút, ngươi chọn đổ hết mọi chuyện lên đầu Lâm Hiếu Hòa vẫn kịp. Sau 30 phút, dù muốn đổ thì cũng chẳng ai tin ngươi nữa. Ít nhất hiện giờ, mọi người vẫn tin rằng trong nhà họ Lâm chỉ có Lâm Hiếu Hòa mới làm được tất cả những chuyện này. Thực ra nhà họ Lâm nên chọn ngươi làm gia chủ, rất nhiều người làm lâu năm trong nhà họ Lâm đều khá tin phục ngươi. À phải rồi, còn nữa, sau khi chồng Hương tỷ qua đời, bà ta đã gửi gắm cả tấm lòng vào ngươi, vì ngươi mà chịu khổ bên cạnh tam thẩm của ta bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ ngươi không định ra ngoài an ủi bà ta một chút?

Tống Thiên Diệu nói xong, xoay người bước ra ngoài. Những cảnh sát chính trị bộ bên ngoài như những con rối, tiến lên khóa cửa lại lần nữa.

Lâm Hiếu Hiệp ngồi trước bàn thẩm vấn, trợn mắt há hốc mồm.

Mối quan hệ thân mật giữa mình và Hương tỷ, ngoài mình, Hương tỷ, Bình thúc ra, không có người thứ tư biết, giờ Tống Thiên Diệu lại đột nhiên nói ra những lời như vậy?

Chương 796. Từ nay về sau, Hồng Kông không còn Lâm gia nữa (1)

Là đang đột nhiên lừa mình, hay là Bình thúc hoặc Hương tỷ đã nói ra điều gì?

Nếu tối qua mình không bị đưa về đồn, mẹ con Lâm Dư Tĩnh hẳn đã bị người của Hòa An Lạc đưa đi rồi.

Chẳng lẽ Bình thúc vốn luôn trầm lặng thận trọng lần này đã xảy ra vấn đề?

Không thể tiếp tục ở lại đây nữa.

Lâm Hiếu Hiệp nhíu mày đắn đo hồi lâu, hắn nhất định phải nghĩ cách ra ngoài.

Lâm Hiếu Hòa không thể nào liên thủ với Tống Thiên Diệu để tính toán hắn, chỉ có thể là Lâm Hiếu Hòa biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì đó, thật sự quyết định hy sinh bản thân gánh hết mọi chuyện để tránh nội loạn trong Lâm gia, nhanh chóng chấm dứt tất cả.

Vậy thì những lời Tống Thiên Diệu nói rất có thể là thật, đã Lâm Hiếu Hòa không thể ra ngoài được nữa, việc hắn ở lại đây cùng ngồi tù đã không còn cần thiết, việc cấp bách hiện giờ là ra ngoài chỉnh đốn cục diện của Lâm gia.

Trong mắt Lâm Hiếu Hiệp, trong mấy chục năm qua của Lâm gia, người thích hợp nhất để tiếp quản cơ nghiệp không phải đại ca Lâm Hiếu Tắc, cũng không phải Lâm Hiếu Hòa, mà là Lâm Hiếu Hiệp - người đã giúp cha quản lý công việc từ

khi mới hơn 10 tuổi. Năm đó ở Quảng Châu, hắn đã có cơ hội, chỉ là hắn cho rằng thời cơ chưa đủ chín muồi, giờ đây, Lâm Hiếu Hòa không còn cơ hội ra ngoài nữa, bên ngoài chỉ còn lại Lâm Hiếu Sâm, hắn cảm thấy mình không nên bỏ lỡ nữa.

- Cảnh sát, ta muốn xin làm lại bản khai.

…

Thời gian đã qua lâu hơn giới hạn Tống Thiên Diệu nói, Lâm Hiếu Hòa vẫn bình tĩnh ngồi trong phòng.

Tống Thiên Diệu bảo hắn gánh hết mọi tội danh, rồi tự sát vì sợ tội, bảo toàn cho Lâm gia, sau đó đôi bên cùng nhượng bộ, không can thiệp vào nhau?

Lâm Hiếu Hòa hoàn toàn không tin lời quỷ biện của đối phương, những lời này lừa trẻ con cũng không ai tin, huống chi là Lâm Hiếu Hòa - người từng làm luật sư, quan chức, tầm nhìn và tâm thế đều vượt xa người thường.

Bộ Chính trị không thể vô cớ giam giữ hắn mãi, từ chối cho hắn gặp luật sư và người nhà, hơn nữa vợ hắn ở bên ngoài, không cần hắn chỉ điểm, cũng sẽ hiểu cách gặp những quan chức Anh thân thiết với hắn, huống chi hắn từng làm đại luật sư, rất nhiều luật sư hành nghề người Anh ở Hồng Kông đều có quan hệ tốt với hắn. Lâm Hiếu Hòa tin tưởng vào khả năng giao tiếp của vợ mình Lô Diễm Quần, chỉ cần hắn giữ bình tĩnh, nhị ca Lâm Hiếu Hiệp cũng giữ bình tĩnh, việc nắm được tin tức bên ngoài thậm chí bảo lãnh tạm thời ra ngoài, chỉ là vấn đề thời gian.

Tống Thiên Diệu vội vàng đến gặp hắn, muốn hắn nhận tội, chính là biết bên ngoài đang tìm cách cứu hắn ra, nên tranh thủ để hắn tự sát trước, hắn chết đi, Lâm gia mới thực sự rối loạn.

Dùng thủ đoạn này, chỉ có thể chứng minh Tống Thiên Diệu thực ra còn lo lắng hơn cả hắn Lâm Hiếu Hòa, Tống

Thiên Diệu biết nếu hắn có thể gặp luật sư và người nhà, sẽ bùng nổ ra năng lượng như thế nào.

Hơn nữa, cho dù hiện giờ hắn mất liên lạc với bên ngoài, bên ngoài vẫn còn đại ca Lâm Hiếu Tắc, dù bị thương nhưng cũng cố gắng đứng ra giúp A Sâm ổn định cục diện.

- Ba thành cổ phần trong việc kinh doanh tóc giả, đã muốn đưa ta lên đường?

Lâm Hiếu Hòa khoanh hai tay đặt trên bụng dưới, ngón tay linh hoạt gõ nhẹ lên mu bài, khẽ mỉm cười.

- Đáng tiếc, để cho tên tiểu tử này thất vọng rồi.

Cửa phòng lại mở ra, hai cảnh sát Bộ Chính trị đi cùng một người đàn ông da trắng bụng phệ trung niên bước vào, một cảnh sát lạnh lùng lên tiếng.

- Ông Lâm Hiếu Hòa, vị này là ông Clement Cheney của Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông. Chúng tôi vừa nhận được lời khai mới nhất của ông Lâm Hiếu Hiệp, trong lời khai, hắn xác nhận ngươi có liên quan đến việc tổ chức, lên kế hoạch, tham gia hai vụ buôn lậu bất hợp pháp vật tư chiến lược khan hiếm của Trung Quốc. Lãnh sự quán Mỹ tại Hồng Kông yêu cầu Bộ Chính trị cảnh sát hỗ trợ, tiến hành một vòng điều tra mới đối với ông, mời ông đi theo chúng tôi.

Lâm Hiếu Hòa kinh ngạc nhìn người đến, nhị ca Lâm Hiếu Hiệp đột nhiên khai ra đẩy hết tội danh lên đầu hắn?

Tống Thiên Diệu cũng đã gặp Lâm Hiếu Hiệp? Hơn nữa không biết dùng cách gì để thuyết phục đối phương làm chứng giả chống lại hắn?

Lâm Hiếu Hiệp đã mắc kế!

Trong tình huống này, Lâm Hiếu Hiệp đẩy tội danh lên đầu hắn, Lâm Hiếu Tắc và Lâm Hiếu Sâm bên ngoài sẽ có phản

ứng thế nào? Lâm gia chắc chắn sẽ loạn!

Lâm Hiếu Hòa từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía chiếc vòng treo cô đơn trên trần nhà. Nếu biết Lâm Hiếu Hiệp sẽ phản bội hắn, quay lại vài phút trước, hắn chắc chắn sẽ không do dự cởi thắt lưng ra và treo cổ tự tử trong yên lặng, chỉ để bảo vệ gia tộc họ Lâm không rối loạn. Chỉ cần nội bộ gia tộc họ Lâm không rối loạn, dù có nguy cấp đến đâu cũng không ai có thể nuốt chửng được gia tộc họ Lâm!

Chỉ là bây giờ, e rằng Tống Thiên Diệu sẽ không cho hắn cơ hội tự tử một cách tử tế nữa.

Hắn đến gặp mình, không phải để ép mình cầu chết, mà ngược lại là muốn củng cố quyết tâm tiếp tục chờ đợi trong yên lặng của mình.

Hơn nữa, trong tình huống Lâm Hiếu Hiệp đã tố cáo mình, việc mình tự sát bây giờ cũng không còn tác dụng gì nữa, tội danh đã đổ lên đầu mình, mình tự sát vì sợ tội chỉ là chết uổng. Trong mắt tứ đệ A Sâm, Lâm Hiếu Hiệp là kẻ đã bán đứng và hãm hại mình, A Sâm sẽ không tha cho Lâm Hiếu Hiệp. Còn về phần Lâm Hiếu Tắc, nếu không có mình, A Sâm sẽ không nghe lời hòa giải của Lâm Hiếu Tắc, có khi còn trực tiếp nghi ngờ Lâm Hiếu Tắc và Lâm Hiếu Hiệp đã thông đồng với nhau, lúc đó gia tộc họ Lâm sẽ đại loạn…

Lâm Hiếu Hòa tuyệt vọng đứng dậy khỏi bàn, đau đớn nhắm mắt lại. Hắn vốn luôn văn nhã nho nhã, nhưng giờ đây trước mặt người Mỹ và hai viên cảnh sát, hắn bật ra một câu chửi thề:

- Ta đ*t cả tổ tông mười tám đời nhà ngươi, Tống Thiên Diệu! Thật là một tâm tư độc ác!

…

Chương 797. Từ nay về sau, Hồng Kông không còn Lâm gia nữa (2)

- Gặp xong rồi, không đi gặp thêm tên thanh niên Mỹ gốc Hoa kia sao?

Thạch Trí Ích đứng trên sân huấn luyện của doanh trại Quán Đồng, quay đầu nhìn thấy Tống Thiên Diệu đi tới, mở miệng nói.

Ở xa xa, phu nhân Bess, Angie Perlis, Giang Vịnh Ân và các sĩ quan cùng binh lính Anh đang chụp ảnh kỷ niệm trước một đống vật tư.

Hôm nay Hội Nhạc Thi đã quyên góp một lô hàng trị giá 200.000 đô la vật dụng sinh hoạt cho doanh trại Quán Đồng. Đối với hoạt động này, với tư cách là thủ quỹ của Hội Nhạc Thi, phụ trách các khoản chi tiêu của hội, việc Tống Thiên Diệu xuất hiện ở doanh trại Quán Đồng là rất bình thường. Và tiện thể gặp gỡ Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Hòa đang bị giam giữ trong nhà tù nhỏ của bộ phận chính trị trong doanh trại Quán Đồng cũng là điều hợp lý, sẽ không gây nghi ngờ cho người ngoài, ít nhất là không tìm ra được điểm đáng ngờ nào để bắt bẻ.

Sau khi Tống Thiên Diệu dừng bước bên cạnh mình, Thạch Trí Ích mới nhìn về phía bóng dáng vợ mình và hỏi.

- Ngươi đã nói gì với Lâm Hiếu Hòa? Đừng để ý, đây không phải là người khác bảo ta hỏi, ta chỉ đơn thuần tò mò cá nhân thôi.

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm một điếu thuốc, quay đầu nhìn Kỷ Văn Minh đang đi theo sau mình. Kỷ Văn Minh hiểu ý đi về phía Angie Perlis và những người khác. Đợi hắn đi xa, Tống Thiên Diệu thở ra một vòng khói.

- Không có gì, ta khuyên Lâm Hiếu Hòa gánh hết mọi tội danh, rồi tự sát vì sợ tội.

- Làm sao có thể như vậy được?

Thạch Trí Ích sửng sốt.

- Nếu hắn bị ngươi nói vài câu mà tự sát vì sợ tội, thì hắn đã không có thành tựu chính trị khi làm việc cho Quốc dân đảng trước đây.

- Hắn đương nhiên sẽ không chết, nếu hắn thật sự tự sát…

Tống Thiên Diệu dùng tay trái nhẹ nhàng đấm vào ngực mình.

- Hoặc là quá ngu ngốc, hoặc là thật sự đại trí nhược ngu, và lúc đó ta cũng sẽ quá bị động. Ta muốn hắn sống, ta khuyên hắn tự sát chính là để hắn chọn sống. Ba giờ trước, nhị phu nhân của gia tộc họ Lâm đã đầu độc đại phu nhân, rồi ra đầu thú với cảnh sát. Lê Hữu Dân đã dẫn người lấy lời khai của nhị phu nhân này trong thời gian nhanh nhất. Lý do bà ta đầu độc đại phu nhân là vì đại phu nhân và Lâm Hiếu Hòa đã lập kế mưu sát Lâm Hiếu Tắc, hãm hại Lâm Hiếu Hiệp. Dưới sự dẫn dắt có chủ ý của Lê Hữu Dân, việc Lâm Hiếu Khang chết trong tay Lâm Hiếu Hòa cũng đã được xác định chắc chắn. Gia tộc họ Lâm đã xong rồi.

- Tại sao lại nói với ta chi tiết như vậy? Mặc dù ta rất vui vì sự tin tưởng của ngươi, nhưng tại sao?

Thạch Trí Ích vỗ vai Tống Thiên Diệu.

- Tin tưởng người khác là chuyện rất khó khăn.

- Không nói với ngươi thì Hồng Kông cũng chỉ có bấy nhiêu đó thôi, rất nhanh sẽ truyền đi khắp nơi cho mọi người biết. Hơn nữa, không có quy định nào cấm người Trung Quốc kết bạn với người Anh cả. Đợi ta sang Anh ăn Giáng sinh với gia đình bạn gái, định ngày cưới xong, có khi lần gặp sau, ta cũng là người Anh rồi.

Tống Thiên Diệu thấy Thạch Trí Ích quay người nhìn về phía mình, nhún vai, thản nhiên nói.

Thạch Trí Ích nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu.

- Ngươi định nhập tịch Anh quốc?

- Ta quả thật có ý định đó, vì có quốc tịch Anh sẽ thuận tiện hơn cho việc làm ăn. Tuy nhiên, Angie khuyên ta giữ lại quốc tịch Trung Quốc, cô ấy cho rằng như vậy sẽ có lợi hơn. Cô ấy đã là người Anh, nếu ta là người Trung Quốc, cùng với sự gia tăng tài sản của ta, sẽ giúp thế giới nhìn thấy rõ hơn sự bình đẳng và tiến bộ của Hồng Kông dưới sự quản lý của người Anh.

Tống Thiên Diệu đưa hộp thuốc lá trong tay cho Thạch Trí Ích.

- Ngươi thấy thế nào?

Thạch Trí Ích từ chối điếu thuốc Tống Thiên Diệu đưa tới.

- Có phải ngươi đã biết trước một số tin tức gì đó, nên mới dừng ý định thay đổi quốc tịch lại? Theo ta biết, Angie là một phụ nữ thông minh, nhưng cô ta không bao giờ khiến ngươi thay đổi, cô ta không làm được điều đó, đó là do ngươi tự quyết định, đúng không?

- Cô ta quản lý tài sản của ta là đủ rồi.

Tống Thiên Diệu bỏ điếu thuốc vào túi.

- Chẳng lẽ phu nhân Bess…

Thạch Trí Ích bật cười.

- Hay là tiếp tục nói về câu chuyện của nhà họ Lâm đi, ta từ chối bàn luận về vấn đề phân chia tài sản trong gia đình với bất kỳ ai. Ta chỉ muốn ngươi biết rằng, một quý ông không bao giờ tranh cãi với phụ nữ. Vậy nên, nếu Lâm Hiếu Hòa còn sống và biết tin mẹ hắn qua đời…

- Hắn không thể ra ngoài, còn Lâm Hiếu Hiệp lại đổ hết tội lỗi lên đầu hắn. Cuối cùng, tình hình là Lâm Hiếu Tắc và Lâm Hiếu Hiệp hai huynh đệ ở bên ngoài đấu đá không ngừng với Lâm Hiếu Sâm. Lúc trước, Lâm Hiếu Hòa đã đưa ra cho ta một bài toán lựa chọn, hoặc là ở lại Hồng Kông chịu thua, hoặc là đi Ma Cao vay tiền. Ta đã chọn đi Ma Cao và suýt bị hắn sắp xếp tay súng bắn chết. Bây giờ, ta giúp Lâm Hiếu Hòa đang bị giam trong tù đưa ra một bài toán lựa chọn, hắn sẽ sắp xếp kế hoạch gì cho Lâm Hiếu Sâm? Đánh đuổi kẻ ngoài hay ổn định nội bộ?

Tống Thiên Diệu đứng dưới ánh hoàng hôn, nhìn về phía những người phụ nữ và binh lính ở xa, mỉm cười ôn hòa nói.

- Nhưng dù bọn họ làm gì đi nữa, chuyện tiếp theo cũng không liên quan đến chúng ta. Chúng ta đã kiếm đủ tiền từ thị trường chứng khoán, hơn nữa bây giờ ta còn có sự giúp đỡ nhỏ từ phía Ngân Hàng HSBC. Tiền bạc chính là con dao mổ, chúng ta nắm giữ con dao mổ, đứng bên cạnh yên lặng nhìn bọn họ động thủ, rồi chọn ăn miếng thịt nào trước.

- Ta nghĩ trong tình hình này, nhà họ Hà…

Thạch Trí Ích lặng lẽ nghe xong lời Tống Thiên Diệu, bổ sung một câu.

Chương 798. Từ nay về sau, Hồng Kông không còn Lâm gia nữa (3)

- Đúng vậy, trong tình hình đó, lập trường của nhà họ Hà sẽ rất khó xử. Dù Hà Thế Lễ có kiên trì, e rằng những người khác trong nhà họ Hà cũng sẽ phát ra một số ý kiến phản đối. Nếu Hà Thế Lễ dám chuyển cổ phiếu cho nhà họ Lâm hoặc tiếp tục âm thầm giúp đỡ Lâm Hiếu Hòa trong tình hình nội bộ nhà họ Lâm hỗn loạn như vậy, ta nghĩ không cần đợi ngài John Keswick chửi thề, có lẽ Hà Đông cũng phải cân nhắc dạy dỗ nghiêm khắc người con tướng quân này của ông ta. Hà Đông vẫn còn sống, ông ta vẫn là chủ nhân của nhà họ Hà.

Tống Thiên Diệu mím môi.

- Nếu trong tình hình này mà nhà họ Lâm vẫn có thể đứng vững không đổ, hồi sinh từ cõi chết, ta sẽ đầu hàng luôn, đi cùng Angie về London ngay lập tức, rồi thi lấy bằng đầu bếp, phấn đấu trở thành một nhân tài trong giới ẩm thực Anh quốc trong quãng đời còn lại.

Thạch Trí Ích im lặng một lúc lâu, mới hít sâu một hơi rồi lên tiếng.

- Tống?

- Chuyện gì?

- Ngươi đúng là một tên khốn thông minh.

Thạch Trí Ích hiếm khi thốt ra một câu tục tĩu.

Tống Thiên Diệu nhe răng cười.

- Rồi sao nữa?

- Rồi ta rất mừng vì đã kết bạn với ngươi, một tên khốn thông minh này, khi ngươi còn là kẻ nghèo kiết xác.

Thạch Trí Ích quay người, nhìn về phía gương mặt góc cạnh rõ ràng của Tống Thiên Diệu, giọng điệu nghiêm túc nói.

- Xin lỗi vì ta hỏi thêm một câu, mỗi lần ngươi giải quyết đối thủ, ngoài việc nghĩ cách khiến đối thủ của ngươi rơi vào nội chiến, chẳng lẽ không có cách nào khác để làm ăn sao?

- Đối với những kẻ mang tâm địa xấu xa, chứa đầy lòng tham, cách đánh bại chúng hiệu quả nhất là phóng đại ham muốn trong lòng chúng, để cuối cùng chúng bị nuốt chửng bởi chính dục vọng của mình. Phương pháp mà người Anh dạy ta đã hiệu quả như vậy, tại sao phải thay đổi? Cái gì tồn tại đều có lý do của nó, ngài Patrick ạ.

Tống Thiên Diệu thấy Angie Perlis quay người, đi về phía mình và Thạch Trí Ích, trước tiên hắn giơ tay vẫy chào người phụ nữ, rồi bước lên đón, đồng thời nói với Thạch Trí Ích.

Thạch Trí Ích ôm trán, yếu ớt nói.

- Thật đáng tiếc, lần sau gặp người phụ trách đài phát thanh Hồng Kông, ta phải nhắc nhở nghiêm túc rằng sau này đài phát thanh Hồng Kông đừng phát sóng ‘Đồi Gió Hú’ bằng tiếng Anh nữa. Vốn là tác phẩm văn học, nhưng câu bình luận trong đó lại bị kẻ như ngươi học được, quả thực là hung khí giết người. Hơn nữa tác giả cuốn sách này còn là người Anh, chẳng lẽ sau khi con gái ngươi ra đời, khi kể chuyện văn học cho nó, ngươi cũng sẽ dạy nó cách hiểu bị ngươi cố tình bóp méo như vậy sao?

Tống Thiên Diệu ôm lấy Angie Perlis đang đi về phía mình, Angie Perlis nhìn về phía Thạch Trí Ích, hỏi Tống Thiên Diệu.

- Các ngươi vừa nãy đang nói chuyện gì vậy?

- Cục trưởng Thạch và ta đang thảo luận, nếu chúng ta có một cô con gái đáng yêu, sẽ kể cho nó nghe những câu chuyện như thế nào.

- Vậy ngươi đã nghĩ ra sẽ kể cho nó nghe chuyện gì chưa?

Angie Perlis tựa đầu lên vai Tống Thiên Diệu, cười rạng rỡ hỏi.

Chỉ khi Tống Thiên Diệu nói đến những chủ đề nhẹ nhàng như thế này, Angie Perlis mới nhớ ra người đàn ông này vẫn còn chuẩn bị kết hôn với mình, chứ không phải là một thương nhân Trung Quốc trẻ tuổi lạnh lùng, thông minh đáng sợ và tâm tư u ám.

- Đương nhiên là 'Phù thủy xứ Oz', một câu chuyện mà trẻ con nghe sẽ thấy thú vị. Chỉ có những quý ông Anh quốc cổ hủ như hắn mới đọc 'Đồi Gió Hú' tẻ nhạt trước khi con gái đi ngủ. À, có lẽ ta cũng sẽ kể cho nó nghe câu chuyện về Harry Potter, một câu chuyện rất hay mà ta nghe được từ miệng một cô bé người Anh.

Nhìn bóng dáng Tống Thiên Diệu ôm Angie Perlis đi xa dưới ánh hoàng hôn, Thạch Trí Ích quay đầu nhìn về góc khuất của doanh trại quân đội, cảm thán một câu:

- Không biết Lâm Hiếu Hòa có hối hận vì đã không bắn chết Tống Thiên Diệu ở Ma Cao khi đó không.

Một khi nhà họ Lâm nội chiến, những gia tộc thương nhân Hoa kiều khác sẽ tụ tập như những con cá mập ngửi thấy mùi máu tươi. Lần trước là nhà họ Chử, họ Thái chia nhau nuốt chửng nhà họ Chương, lần này sẽ có nhiều cá mập hơn vây quanh chuẩn bị hạ miệng.

Cho dù có người ở Đài Loan muốn đưa Lâm Hiếu Hòa đi, trước khi Mỹ hoàn thành điều tra về việc người Mỹ gốc Hoa

tham gia buôn lậu hàng cấm, hắn vẫn phải bị giam ở Hồng Kông. Người Mỹ sẽ không quan tâm đến thái độ của Đài Loan, Lâm Hiếu Hòa chỉ có thể ngồi trong tù, nhìn nhà họ Lâm tan thành mây khói.

Khi đó ở Ma Cao hắn đã không bắn chết Tống Thiên Diệu, giờ Tống Thiên Diệu cũng sẽ không vội giết hắn. Cả vụ án điều tra một năm rưỡi, sự việc lắng xuống, không ai còn quan tâm đến nhà họ Lâm nữa, cho dù Lâm Hiếu Hòa được bảo lãnh, nộp tiền tại ngoại ra tù, lúc đó Tống Thiên Diệu không ra tay thì Lobo cũng sẽ không để Lâm Hiếu Hòa sống sót đến được Đài Loan.

Sau này, Hồng Kông sẽ không còn nhà họ Lâm nữa.

…

- A Tín lại đoán trúng, ôi, thật sự là già rồi, ngay cả Hồng Kông này cũng dần dần không hiểu nổi nữa.

Chử Diệu Tông chống một cây gậy, đứng trong vườn hoa của dinh thự nhà họ Chử trên đường Cát Phú Sơn, nhìn về phía ánh đèn xa xa, có chút cảm thán nói một câu.

Bên cạnh, Chử Hiếu Trung lên tiếng nói.

- Nhưng Tống Thiên Diệu không dùng một xu của công ty Lợi Khang dưới tên A Tín…

Chử Diệu Tông xoay người, vỗ vỗ vai trưởng tử của mình, chống gậy mây, chậm rãi dạo bước quanh lối mòn trong vườn hoa.

Chương 799. Sức mạnh chưa hiện của nhà họ Lư (1)

- Đôi khi chỉ cần nói một câu khi đối phương đang bất lực, đã đủ khiến họ mắc nợ ta một ân tình rất lớn. Huống chi A Tín thực sự đã chuẩn bị thế chấp toàn bộ tài sản của Lợi Khang để gom tiền cho hắn. Dù Tống Thiên Diệu không tốn một xu, hắn cũng sẽ báo đáp. Tên hậu sinh tử tế đó hẳn phải biết, cho dù A Tín trọng nghĩa khí, không nhận ân huệ của hắn, nhưng đằng sau A Tín không chỉ có lão bất tử ta, mà còn có họ Lư nữa. Ngươi nghĩ Lư Văn Huệ sắp xếp cho chồng cháu gái mà hắn coi trọng, trong thời gian này giúp đỡ Tống Thiên Diệu mà không lấy một đồng sao?

- Họ Lư dường như chẳng làm gì cả, ít nhất họ Hà còn lên tiếng trên báo chí, còn họ Lư ngoài việc Kỷ Văn Minh giúp chạy vặt… có vẻ không làm gì khác.

Chử Hiếu Trung chậm rãi đi bên cạnh cha, nghe cha nói em trai Chử Hiếu Tín dường như lại gặp may chuẩn bị ăn miếng mỡ béo, mà có vẻ còn liên quan đến họ Lư, tò mò hỏi.

Hắn cũng đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, đã từng thấy không ít chuyện giao tế nhân tình, minh đao ám tiễn. Khi Tống Thiên Diệu liều một phen đối đầu với họ Lâm, hắn và cha có cùng quan điểm, họ Lâm thân thiết với người nước ngoài, Lâm Hiếu Hòa từng làm đại luật sư ở London, lại từng làm quan chức cao cấp trong chính phủ Quốc dân đảng, họ Lâm lại khởi nghiệp từ buôn bán thuốc phiện lãi lớn, trải qua ba đời, tài sản vô số, xa xa không phải dòng họ mới nổi, đột nhiên giàu có như họ Chương có thể sánh được.

Vì vậy khi Chử Hiếu Tín nói với họ ở nhà về việc muốn giúp Tống Thiên Diệu đối đầu với họ Lâm, Chử Diệu Tông phản đối, thậm chí còn nói những lời nặng nề rằng Tống Thiên Diệu không biết trời cao đất dày, coi trời bằng vung, không tự lượng sức, hắn cũng đồng ý với suy nghĩ của cha, mở miệng khuyên Chử Hiếu Tín bình tĩnh, chi bằng đợi Tống Thiên Diệu thất bại trước họ Lâm, họ Chử sẽ kéo Tống Thiên Diệu một tay, thu Tống Thiên Diệu trở về dưới trướng.

Đối đầu với họ Lâm, họ Chử có lẽ còn có chút lo lắng, nhưng cứu Tống Thiên Diệu khỏi tay họ Lâm, họ Chử vẫn có thể làm được.

Thậm chí Chử Diệu Tông còn mơ tưởng, sau khi đứng ra bảo vệ Tống Thiên Diệu lúc sa cơ, có nên cân nhắc để Tống Thiên Diệu giúp việc cho hắn Chử Hiếu Trung không, dù sao hắn cũng là trưởng tử họ Chử, hiện giờ em trai đã được gắn huy hiệu JP Thái Bình Thân Sĩ trên ngực, đường đường là phó hội trưởng Hội Lạc Thi, còn bản thân hắn lại chẳng có danh hiệu nào ra hồn. Lần này nếu Tống Thiên Diệu thất bại sa cơ, hắn chủ động tỏ thiện chí, cũng phải dựa vào cái đầu óc nhanh nhạy lạnh lùng của hắn để giúp mình tăng chút danh tiếng.

Nào ngờ, tên khốn Tống Thiên Diệu lại có thể lay chuyển được họ Lâm, gặp may mắn, họ Lâm không biết vì sao lại nổ ra nội loạn, hiện giờ bên ngoài xôn xao, nhị phu nhân họ Lâm dùng một gói thạch tín đưa đại phu nhân về trời, rồi tự mình đến đồn cảnh sát đầu thú, khai ra đủ loại bí mật của họ Lâm, vô số phóng viên báo lá cải nghe tin đổ xô tới, có lẽ sáng sớm mai, vở kịch ồn ào của họ Lâm sẽ truyền khắp Hồng Kông, ai ai cũng biết.

Chử Diệu Tông lại quay đầu nhìn về phía ánh đèn xa xa.

- Nhà họ Lư vẫn chưa làm những gì cần làm. Nếu nói về người Hoa được thống đốc Hồng Kông Gatham đánh giá cao

và công nhận nhất, Lư Văn Cẩm đứng thứ hai, không có người Hoa nào có thể đứng thứ nhất. Đa số người Hoa đều làm kinh doanh, nhưng nhà họ Lư lại làm chính trị.

- Nếu tam thẩm và con gái của Tống Thiên Diệu đưa ra yêu cầu tranh giành tài sản, khi đến tòa án, đó sẽ là lúc nhà họ Lư bộc lộ sức mạnh. Từ thẩm phán Tòa án Tối cao, thành viên bồi thẩm đoàn, đến các luật sư đại diện cho hai bên tại tòa, xuống đến những luật sư sự vụ bên ngoài thu thập bằng chứng, chạy ngược chạy xuôi cho tam thẩm của Tống Thiên Diệu, tất cả đều là người của nhà họ Lư.

- Nhà họ Lâm đã mất đi trụ cột, làm sao có thể thắng được vụ kiện như vậy? Miễn là không liên quan đến người Anh, tại tòa án, nhà họ Lư chính là người nắm quyền quyết định. Huống chi không cần đợi đến khi mở phiên tòa, với tình hình hiện tại của nhà họ Lâm, những luật sư từng giúp đỡ họ Lâm trước đây, chỉ cần nhà họ Lư có người nhắc nhở, sắp xếp cho họ nhảy khỏi con tàu sắp chìm của nhà họ Lâm, Tống Thiên Diệu có thể tiết kiệm được rất nhiều công sức…

- Nhà họ Lư làm chính trị, lợi ích đương nhiên không thể nhận quá lộ liễu, A Tín là ông chủ cũ của Tống Thiên Diệu, lại là bạn tốt, đương nhiên A Tín sẽ làm người đại diện cho nhà họ Lư, nhận đủ lợi ích từ tay Tống Thiên Diệu.

- Nhà họ Lâm đã loạn rồi, còn muốn náo loạn lên tòa án nữa sao? Chẳng phải ngồi chờ ngư ông đắc lợi sẽ tốt hơn sao, Tống Thiên Diệu thật sự không biết đổi nước cờ khác? Lần trước mấy anh em nhà họ Chương cũng gây rối ở tòa án, lần này lại là tòa án?

- Không thể nào đâu, bây giờ Tống Thiên Diệu muốn dừng tay, những kẻ khác đang chờ chia phần con mồi sẽ không để hắn dừng lại đâu. Chỉ cần nhà họ Lâm xuất hiện hai chữ tranh giành tài sản làm tín hiệu, mọi người sẽ ùa vào, ăn được thịt

mới chịu thôi. Huống chi không cần người khác ép buộc, bản thân Tống Thiên Diệu cũng sẽ làm như vậy.

Chử Diệu Tông tự đấm đấm vai mình.

- Già rồi, không nhìn thấy được tâm tư thủ đoạn của bọn trẻ, lúc này cũng không nên tự hạ thấp thân phận mà đuổi theo ăn thịt nữa.

- Không sao, dù sao có A Tín ở đó, sẽ không thiếu phần của nhà họ Chử đâu.

Chử Hiếu Trung ở bên cạnh nhẹ nhàng bổ sung một câu.

So với việc mình vất vả chìm nổi trên thương trường, đệ đệ Chử Hiếu Tín lại một lần nữa kiếm được một món lớn trong tình huống hoàn toàn không can thiệp, cả ngày chỉ quấn quýt bên bạn gái Lư Bội Anh.

Cậu em trai này của mình, dường như sau khi gặp Tống Thiên Diệu, vận may thật sự tốt đến mức khiến người ta không nhịn được mà ghen tị.

Chương 800. Sức mạnh chưa hiện của nhà họ Lư (2)

Lâm Hiếu Tắc vẫn mặc đồ bệnh nhân ngồi trên xe lăn, được người chăm sóc đẩy xuất hiện tại linh đường vội vàng dựng lên của nhà họ Lâm. Lâm Hiếu Sâm khoác tang phục nặng nề, hai mắt đỏ ngầu quỳ ngồi trong linh đường đốt tiền giấy, thấy Lâm Hiếu Tắc xuất hiện, nắm chặt nắm đấm, nghiến răng không nói gì.

Lâm Hiếu Kiệt cúi đầu quỳ ngồi phía sau Lâm Hiếu Sâm, cúi đầu không nói.

- Giúp ta khoác tang phục.

Lâm Hiếu Tắc có chút khó khăn đứng dậy, nói với người hầu nhà họ Lâm bên cạnh.

Vài người tiến lên giúp Lâm Hiếu Tắc khoác tang phục màu trắng, Lâm Hiếu Tắc từng bước một lê đến trước bài vị của đại phu nhân, từ từ quỳ xuống, trước tiên tự tay thắp hương nến cho đại phu nhân, rồi nhận lấy một xấp tiền giấy, đi đến trước lò lửa, quỳ đối diện với Lâm Hiếu Sâm qua lò lửa, từng tờ từng tờ ném tiền giấy vào lò, nhìn những tờ giấy trắng bị ngọn lửa liếm láp, hóa thành tro đen.

Cho đến khi cả xấp tiền giấy đều cháy hết, Lâm Hiếu Tắc ngẩng đầu lên, trước tiên liếc nhìn Lâm Hiếu Kiệt ở xa một chút, rồi mới nhìn về phía Lâm Hiếu Sâm đối diện.

- Nhà họ Lâm không thể loạn, A Sâm.

Lâm Hiếu Sâm im lặng không nói, vẫn như một cái xác không hồn, cứng nhắc đặt tiền giấy trong tay vào lò lửa.

- Nhà họ Lâm không thể loạn.

Lâm Hiếu Tắc lại nói một lần nữa, lần này lại giống như tự nói với chính mình, nói cho bản thân nghe.

Sự im lặng giữa hai người không biết kéo dài bao lâu, người hầu cố ý canh gác bên ngoài cổng lớn nhà họ Lâm đi vào, do dự một chút bên ngoài linh đường, Lâm Hiếu Sâm, Lâm Hiếu Tắc, hắn vừa nhận được tin tức không biết nên báo cho ai trước, may mà Lâm Hiếu Sâm nghiêng đầu nhìn về phía hắn, khiến hắn không cần phải đắn đo nữa:

- Chuyện gì vậy?

Tên hầu bị ánh mắt của Lâm Hiếu Sâm nhìn chằm chằm đến phát hoảng, nuốt một ngụm nước bọt.

- Tứ thiếu gia, là người từ đồn cảnh sát đến, nói nhị phu nhân do ở trong phòng giam, được luật sư xin vì lý do sức khỏe, nên đã vào viện, đồn cảnh sát đến báo tin, nói nhị phu nhân tuổi cao, có thể để gia đình sắp xếp một người hầu quen thuộc với thói quen sinh hoạt của nhị phu nhân đến chăm sóc, tránh y tá bệnh viện chăm sóc không chu đáo.

- Ai giúp bà ta sắp xếp luật sư, luật sư nào!

Đôi mắt Lâm Hiếu Sâm lập tức trở nên sắc lạnh.

Tên hầu liếc nhìn Lâm Hiếu Tắc, rồi lại nhìn Lâm Hiếu Sâm, lắc đầu.

- Không biết ai giúp sắp xếp luật sư, chỉ nói là luật sư do Lâm gia sắp xếp.

- Xoạt!

Lâm Hiếu Sâm ném một nắm tiền giấy trong tay vào mặt Lâm Hiếu Tắc.

- Mẹ ta qua đời, ngươi lại sắp xếp cho kẻ giết mẹ ta vào viện, chuẩn bị sống lâu trăm tuổi à! Đây chính là điều ngươi nói Lâm gia không thể loạn!?

- Ta nói bây giờ không phải ta, ngươi cũng sẽ không tin.

Lâm Hiếu Tắc vết thương chưa lành, cử động bất tiện, thêm vào đó cũng không có ý định né tránh, bị tiền giấy ném trúng mặt, vẫn không đổi sắc mặt nói.

- Phu nhân từ nhỏ đã nuôi ta bên cạnh, ta không…

- Luật sư của nhị thiếu gia gọi điện đến, nói nhị thiếu gia…

Một tên hầu khác từ bên ngoài bước vào linh đường, cúi người mở miệng.

Lâm Hiếu Sâm nghe đến ba chữ nhị thiếu gia.

Hắn đứng bật dậy, mắt lộ hung quang.

- Lâm Hiếu Hiệp thế nào?

- Nhị thiếu gia được phép gặp luật sư, và nghe nói mẫu thân nhập viện, được phép do cảnh sát hộ tống đến bệnh viện thăm.

Đến cuối cùng, giọng tên hầu đã gần như không thể nghe thấy.

Khi nghe tên hầu mở miệng, Lâm Hiếu Tắc đã đau đớn nhắm mắt lại, bản thân vội vã xuất viện, cũng đã vô ích, rõ ràng, từ khi Lâm Hiếu Hiệp nhận tội Lâm Hiếu Hòa là chủ mưu của tất cả mọi chuyện, trong mắt những luật sư phản ứng nhanh nhất, đó chính là tín hiệu họ chuẩn bị nhảy tàu rời khỏi Lâm gia, đối phương đã sử dụng tất cả những thủ đoạn có thể nghĩ ra.

- A Sâm, chúng ta mấy anh em không thể loạn! Lâm gia không thể loạn! Chỉ cần bây giờ giữ vững…

Hắn hít sâu một hơi, hướng về phía Lâm Hiếu Sâm nỗ lực cuối cùng.

Lâm Hiếu Sâm đã nổi trận lôi đình, một cước đá bay lư hương trước mặt, từng mảnh tiền giấy đang cháy, như những con bướm bay lượn trong không trung, giữa biển lửa mênh mông, Lâm Hiếu Sâm chỉ tay vào Lâm Hiếu Tắc đối diện:

- Giết mẹ ta, hãm hại xong anh ruột ta, bây giờ còn nói với ta Lâm gia không thể loạn? Lâm Hiếu Tắc, đồ chó!

- Lâm tiên sinh, trợ lý riêng của ngài Michael Turner, giám đốc Ngân hàng HSBC đã đến cửa, ông ta đại diện ngài Keswick đến bày tỏ lòng thương tiếc sâu sắc.

Trợ lý riêng của Lâm Hiếu Sâm từ bên ngoài bước vào, coi như không thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, mở miệng nói với Lâm Hiếu Sâm.

Lâm Hiếu Sâm quay người quỳ lạy linh cữu, đứng dậy cũng không cởi tang phục, nhanh chóng rời đi cùng thư ký của mình, khi đi ngang qua Lâm Hiếu Tắc đang đứng như khúc gỗ, lạnh lùng nói:

- May mà sau khi tam ca bị bắt, ta đã tăng cường đề phòng, hai anh em ngươi cộng thêm mụ già đó, muốn cướp sản nghiệp Lâm gia, nằm mơ!

Ở xa xa, thân thể Lâm Hiếu Kiệt khẽ lảo đảo, trợ lý riêng của Michael Turner lúc này đến gặp Lâm Hiếu Sâm?

Tống Thiên Diệu, thật sự đã tính toán hết tất cả?

Bản thân mình thấp thỏm dè dặt như vậy, trong toàn bộ sự việc chưa từng chủ động làm bất cứ điều gì, tên khốn này vẫn không quên đề phòng mình đột ngột ra tay ngư ông đắc lợi khi đang dựa vào Ngân hàng Đông Á?

Chương 801. Đốt lửa (1)

Hắn từ từ đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi linh đường, khi rời đi, hắn quay đầu nhìn lại một cái.

Trong linh đường, mọi người như tượng gỗ tượng đất, đứng như trời trồng, chỉ có từng mảnh tro giấy đã cháy hết, vẫn đang bay lơ lửng trong không trung.

Những mảnh tro giấy đó, giống như Lâm gia, rực rỡ huy hoàng, thoáng chốc qua đi, chỉ còn lại tan tác, rơi rụng thành bụi.

…

- Thay ta gửi lời hỏi thăm đến Hiền ca, Hoàng bá, Quyền ca, đây là chút lòng thành, để các huynh đệ giúp sức lấy đi uống trà.

Tống Thiên Diệu nhận lấy một chiếc túi giấy bò từ Kỷ Văn Minh đưa từ bên cạnh, trao cho gã đàn ông lùn mập đối diện.

Tên hán tử này là thuộc hạ của Quá Hà Tốt Lý Quyền, bất kể là đi đập phá đường khẩu của Hòa Quần Anh, giết Bả Thông, hay tối nay đi theo Trần Thái để châm ngòi nhắm vào Hòa An Lạc, những người từ Ma Cao sang đều do tên hán tử có biệt danh Bát Tử Căn này phụ trách điều động.

Tuy nhiên Tống Thiên Diệu thực ra không cần phải tiếp xúc trực tiếp với loại người như Bát Tử Căn, Diêu Xuân Hiếu hoặc Hoàng Lục đi sắp xếp những việc này đều được, không cần hắn đích thân ra mặt. Lần này Bát Tử Căn cố ý đến nhà Tống Thiên Diệu ở phố Thái Hòa, chủ yếu là vì việc Tống

Thiên Diệu nhờ Phúc Nghĩa Hưng và Lý Quyền giúp điều tra trong phạm vi Hồng Kông - Ma Cao đã có manh mối.

- Người phụ nữ này đã chết từ lâu rồi, không biết có phải là người mà Tống tiên sinh muốn tìm không. Quyền ca nhờ người của Cục Y tế Ma Cao giúp tra cứu sổ đăng ký kỹ nữ Ma Cao trước đây, lại bắt cả nhà chủ nhà chứa đó, Quyền ca gọi chủ nhà chứa đến tự mình hỏi chuyện, mụ tú bà cũng bị tra tấn, đánh ngất đánh tỉnh mấy lần, hỏi liên tục năm lần, lời khai đều khớp nhau, chứng minh người phụ nữ này bị Hòa An Lạc bán sang Ma Cao, sau đó do chủ nhà chứa sắp xếp, bán sang Java. Nghe nói đến Java chưa được bao lâu, bên đó nhà chứa canh giữ không nghiêm, người phụ nữ này đã tìm được cơ hội tự treo cổ.

Bát Tử Căn không vội nhận túi giấy Tống Thiên Diệu đưa tới, mà cẩn thận lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, tờ giấy đã hơi giòn và ngả vàng có dán một tấm ảnh, là bảng đăng ký kỹ nữ Ma Cao, góc dưới bên trái còn in dấu của Cục Y tế Ma Cao năm đó.

Tống Thiên Diệu cầm tờ giấy này xem qua, đường nét gương mặt người phụ nữ khá giống Lâm Dư Tĩnh.

- Người nào của Hòa An Lạc làm chuyện này năm đó?

Đưa tờ giấy này cho Kỷ Văn Minh bên cạnh cất giữ, Tống Thiên Diệu tiếp tục hỏi Bát Tử Căn.

Bát Tử Căn lắc đầu.

- Là người của Tô Văn Đình thuộc Hòa An Lạc làm. Quyền ca thấy chủ nhà chứa bị dọa đến phát điên, cuối cùng ngay cả nói cũng không nói được nữa, nên trực tiếp không cho hắn về đất liền nữa, ném cả nhà hắn xuống biển cho cá ăn, tiện thể thu luôn nhà chứa của hắn. À phải rồi, Quyền ca nói tháng

sau nhà chứa sẽ mở cửa lại, nếu Tống tiên sinh có thời gian, nhất định phải đến uống rượu cho nể mặt.

- Cảm ơn Quyền ca, đến lúc đó dù tôi không có thời gian, cũng nhất định sẽ gửi một phần tâm ý đến, chúc hắn làm ăn phát đạt.

Tống Thiên Diệu lại đưa túi giấy qua, nói với Bát Tử Căn.

- Tối nay ngươi còn phải dẫn người đi làm việc, ta không giữ ngươi ngồi lâu, thay ta nói một tiếng vất vả với các huynh đệ làm việc.

Bát Tử Căn nhận lấy túi giấy lắc lắc, cười hài lòng cúi người chào Tống Thiên Diệu.

- Tống tiên sinh, ta đi trước.

Diêu Xuân Hiếu đang dựa khung cửa cũng thuận thế đứng thẳng người, vỗ vai Bát Tử Căn.

- Ta tiễn ngươi ra cửa.

Đợi Bát Tử Căn và Diêu Xuân Hiếu hai người rời đi, trong phòng khách tầng bốn này chỉ còn lại Tống Thiên Diệu và Kỷ Văn Minh, Kỷ Văn Minh khẽ lên tiếng bên cạnh.

- Tống tiên sinh, có tờ giấy này xuất hiện ở tòa án…

- Đừng dùng tờ giấy này, nhà họ Lâm không cần thể diện, nhưng tam thẩm và em gái của ta còn cần, nhà họ Tống còn cần, không thể để người già đã qua đời nhiều năm mất đi thể diện.

Tống Thiên Diệu quay người lại, trong ánh mắt mang theo sự phẫn nộ, cánh mũi hơi phồng, môi mím chặt.

- Đại phu nhân nhà họ Lâm không thể tự mình đi gặp Tô Văn Đình, cũng không thể dùng chuyện này làm bẩn tay hai đứa con trai ruột, mà lúc đó Lâm Hiếu Tắc vừa mới về Hồng

Kông, còn chưa thể tiếp quản mối quan hệ với Hòa An Lạc không thể để lộ ra ánh sáng. Trong nhà họ Lâm, từ lúc đầu đã đi theo bên cạnh Lâm Hi Chấn, phụ trách xử lý những việc này, và người giỏi giang nhất là…

- Lâm Hiếu Hiệp? Hắn sẽ nghe lời đại phu nhân làm chuyện này sao?

Trong giọng nói của Kỷ Văn Minh cũng có chút xót xa.

Tống Thiên Diệu khẽ nhướng mày:

- Ngày xưa khác bây giờ, lúc đó ngay cả số phận của mẹ ruột hắn cũng nằm trong tay đại phu nhân nắm quyền họ Lâm. Dám có bất mãn, cả mẹ ruột hắn cũng bị bán đi, mẹ ruột mình với mẹ người khác ai quan trọng hơn? Chẳng qua Lâm Hiếu Hiệp là đồ khốn, khi xưa tam thẩm kết hôn với tam thúc, hắn còn chạy đến lộ mặt với tư cách người nhà tam thẩm. Những năm qua, tam thẩm cũng nhiều lần nói Lâm Hiếu Hợp đối xử tốt nhất với mẹ con họ, trước mặt làm người sau lưng làm quỷ, ban đêm hắn không sợ mẹ tam thẩm hóa thành ác quỷ tìm hắn sao?

- A Diệu, bên ngoài có người tên Lôi đản tử nói muốn gặp ngươi…

Diêu Xuân Hiếu vừa tiễn Tống Bát Tử đi không lâu đã quay lại, nói với Tống Thiên Diệu ở cửa.

Chương 802. Đốt lửa (2)

Tống Thiên Diệu thu xếp tâm tình, mỉm cười với Diêu Xuân Hiếu.

- Phiền Hiếu thúc, mời hắn lên đây.

Tuy Lôi đản tử đã thay một bộ tây phục, nhưng trên người vẫn còn thoang thoảng mùi tanh của biển và mùi mồ hôi. Luật sư Kỷ thấy đối phương vào, nói với Tống Thiên Diệu:

- Vậy ta về văn phòng luật sư trước.

- Cảm ơn luật sư Kỷ.

Tống Thiên Diệu đợi Kỷ Văn Minh rời đi, tự mình kéo hai cái ghế, nói với Lôi đản tử.

- Ngồi đi.

Lôi đản tử đảo mắt nhìn căn phòng đơn sơ rồi nói.

- Kiếm nhiều tiền như vậy mà nhà cửa đơn giản thế này, sao không tìm mấy bức tranh chữ của danh nhân, đồ cổ gì đó?

- Đây là phòng Hiếu thúc họ ở, ta rất ít khi đến.

Tống Thiên Diệu lấy từ tủ trong phòng khách ra một cái túi da căng phồng, quay người đưa cho Lôi đản tử vừa ngồi xuống.

- Cho ngươi đây, ba trăm vạn lần trước ngươi gửi đến xưởng.

- Ôi, keo kiệt quá, cho ngươi mượn ba trăm vạn, trả lại vẫn là ba trăm vạn.

Lôi đản tử không nhận túi da.

- Thôi vậy, lô hàng ta vận đến Thâm Quyến kiếm được giá tốt, ta còn định tìm ngươi chia tiền, ba trăm vạn này ngươi giữ lấy, ta không chia ngươi tiền lô hàng đó nữa.

Tống Thiên Diệu cũng không khách sáo nữa, ném túi da xuống dưới chân rồi ngồi xuống ghế.

- Quan hệ với người Anh không tệ, lại cưới vợ người Anh, giờ lại lấy được đất của họ Lâm, có phải chuẩn bị làm ăn bất động sản sau này không?

Lôi đản tử lấy thuốc lá đưa cho Tống Thiên Diệu một điếu.

- Dừng lại nghỉ ngơi đi, nhìn ngươi sắp già hơn cả ta suốt ngày bị gió thổi sóng đánh rồi.

Tống Thiên Diệu nhận điếu thuốc, tựa đầu vào lưng ghế, nghiêng mặt nhìn Lôi Anh Đông.

- Ta không hứng thú lắm với kinh doanh bất động sản hiện nay, người nghèo quá nhiều, cho thuê không được, bán thì chỉ có thể bán cả tòa, lẽ nào ta xây nhà để tự ở? Huống chi bây giờ bên ngoài đều biết ta nắm giữ quỷ lão, quỷ lão nhìn chung bi quan về bất động sản Hồng Kông, ta lại vội vàng nhảy ra lấy tiền làm ăn bất động sản, quỷ lão đâu phải chó ngốc, lẽ nào không nghi ngờ ta đi dây? Từ từ thôi, không thể gấp được, huống chi kinh doanh bất động sản vốn quay vòng chậm, ta đáng lẽ nên tìm thêm một con đường tài chính ổn định để đảm bảo cơm áo.

- Không làm bất động sản?

Lôi Anh Đông sững người.

- Không vội làm bất động sản, bây giờ ngươi…

Hắn đột nhiên nhìn quanh bốn phía, hạ thấp giọng nói với Tống Thiên Diệu.

- Ta lại rất hứng thú làm bất động sản.

- Có người cho ngươi viên thuốc an tâm à?

Tống Thiên Diệu nhìn bộ dạng thận trọng của Lôi Anh Đông, rót nước đưa cho đối phương, cười trêu chọc.

Lôi Anh Đông nhận cốc nước, ngồi thẳng lại.

- Uống hay không cũng chẳng sao, lẽ nào cả đời phiêu bạt trên biển?

- Ta có một thuộc hạ tên là Sư Gia Huy, hắn đã gợi ý cho ta một ý tưởng. Hiện tại dù ta có cầm tiền đi làm bất cứ ngành nghề nào ở Hồng Kông, mọi người cũng sẽ nhíu mày, coi ta như một con chó hoang đói khát không kén cá chọn canh. Chi bằng đi kiếm tiền của người Nhật. Gần đây người Nhật rất giàu có. Ta đã hỏi cô thư ký biết tiếng Nhật của hắn, Nhật Bản giáp ranh với Triều Tiên, hiện đã trở thành căn cứ hậu phương lý tưởng của Mỹ.

- Hai bên đường sắt quốc gia của Nhật, mỗi ngày đều có vô số nhà máy mọc lên không ngừng, tất cả đều để đáp ứng các đơn đặt hàng vật tư quân sự liên tục từ Mỹ. Báo chí Nhật thậm chí còn đăng lời tuyên bố hùng hồn rằng ‘Toàn Nhật Bản không còn một người thất nghiệp nghèo khó nào’, quét sạch bầu không khí ảm đạm sau thất bại trong chiến tranh.

Tống Thiên Diệu cười với Lôi Anh Đông.

- Nói ra ngươi có thể không tin, Sư Gia Huy chỉ nhờ thành viên đoàn sĩ quan trao đổi của quân đội Anh đóng tại Hồng Kông giới thiệu với người phụ trách hậu cần của căn cứ quân đội Mỹ, đã giành được đơn đặt hàng quần áo từ hơn mười căn cứ quân đội Mỹ ở Okinawa, sau đó chạy đi các căn cứ quân đội Mỹ khác ở Đông Nam Á một vòng, con số này đã tăng lên hơn ba mươi, tổng giá trị đơn hàng một năm hơn 60 triệu đô la Hồng Kông. Loại bỏ chi phí nhân công và các khoản chi tiêu khác, ngươi đoán tên khốn này lãi ròng được bao nhiêu?

- Ít nhất cũng phải lãi hai thành chứ?

Lôi Anh Đông đã bị Tống Thiên Diệu nói động lòng, chuẩn bị đi tàu sang Nhật kiếm sống.

Tống Thiên Diệu giơ bốn ngón tay.

- Chưa đến 4 triệu đô la Hồng Kông.

- Phụt…

Lôi Anh Đông vừa uống ngụm trà vào miệng đã phun ra.

- Hơn 60 triệu mà chỉ lãi chưa đến 4 triệu sao?

- Chính vì lợi nhuận mỏng bán nhiều, tên khốn này mới không cần hối lộ mà vẫn có thể dễ dàng giành được đơn hàng từ nhiều căn cứ như vậy. Ngay cả người Nhật địa phương cũng không thể đưa ra mức giá thấp như thế, nhưng Hồng Kông có thể, bởi vì Hồng Kông có nhiều người nghèo, giá nhân công thấp. Còn lương của một phụ nữ Nhật hiện nay còn cao hơn nhiều so với lương của một người đàn ông trưởng thành ở Hồng Kông. Nhật Bản thiếu người, Hồng Kông thì không.

Lôi Anh Đông nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Vậy ngươi định tự mình đi làm ăn trong ngành may mặc? Chạy đi kiếm tiền của người Mỹ?

- Kiếm tiền của người Mỹ, cướp công việc của người Nhật thì làm được bao lâu? Dĩ nhiên là thấy người Nhật bây giờ có tiền, đi Nhật kiếm tiền trong túi họ, giống như một con muỗi, bám vào con voi từ từ hút máu, rồi phát triển, rồi mở rộng, rồi lại phát triển, rồi lại mở rộng. Đến khi họ phản ứng lại thì con muỗi này đã trở thành một phần cơ thể của con voi rồi.

Tống Thiên Diệu nhìn Lôi Anh Đông.

- Ngươi có hứng thú thử mấy em gái Nhật không?

Lôi Anh Đông lập tức lắc đầu.

Chương 803. Bắt người (1)

- Không hứng thú, ta không có cái bao tử lớn như ngươi, cũng không có thủ đoạn lớn như ngươi. Quan trọng nhất là không có vốn liếng lớn như ngươi hiện tại. Nếu ngươi thật sự không định làm bất động sản gấp, thì có một số mảnh đất rẻ có thể bán rẻ cho ta.

…

Trần Thái nhìn hơn 50 gương mặt lạ hoắc, khịt mũi một tiếng, tay cầm một thanh đao võ sĩ sáng loáng, quay đầu nói với hơn 40 huynh đệ của Hòa Quần Anh:

- Bọn Thủy Phòng không ngờ ta Trần Thái lại nhanh chóng gượng dậy tiếp tục đánh nhau với chúng. Tối nay trước tiên đập phá Thổ Qua Loan, sau đó chuyển qua Tây Hoàn, không đập phá xong thề không thôi, để báo thù cho đại ca của ta! Tối nay các ngươi đi cùng ta, ta Trần Thái nhất định sẽ có giao kèo với các ngươi, sinh dưỡng tử táng! Bị thương có tiền thuốc men, chết có tiền an ủi gia đình, tiền đã chuẩn bị sẵn, cho dù ta có chết, cũng sẽ có người giao tiền đến tận tay các ngươi hoặc người nhà các ngươi không thiếu một xu.

- Thái ca, không cần nói nữa! Bây giờ còn có thể đi theo ngươi, đương nhiên là không sợ chết!

- Làm việc thôi Thái ca!

- Sau khi báo thù cho Thông ca, Hòa Quần Anh sau này Thái ca làm chủ! Những tên tham sống sợ chết kia đứa nào dám tranh với Thái ca, để hắn đi nói chuyện với Thông ca!

Hơn 40 người này đều là thành viên của Hòa Quần Anh bị chinh phục bởi sự dũng mãnh và sức hấp dẫn cá nhân của Trần Thái. Các đại ca khác của Hòa Quần Anh hoặc đã chết, hoặc còn sống nhưng sợ hãi co rúm, chỉ có một mình Trần Thái hiện tại đủ gan dạ giương cao lá cờ Hòa Quần Anh, quyết một mất một còn với Thủy Phòng.

Đi theo một đại ca như vậy, chỉ cần không chết, sau này chắc chắn sẽ có cơ hội ngóc đầu lên.

Trần Thái rất thích cảm giác được người khác coi trọng và vây quanh. Bên cạnh Tống Thiên Diệu, hắn có lẽ sẽ không bao giờ tìm thấy cảm giác đó. Dù có, thì cũng là do Tống Thiên Diệu ban cho. Còn bây giờ, bất kể thắng thua sống chết, những lời tán thưởng, sùng bái của anh em đều do một mình hắn Trần Thái dùng đôi nắm đấm tạo ra.

Hắn ẩn mình trong bóng tối của con hẻm nhỏ, hít sâu một hơi, chỉ tay về phía tiệm thuốc phiện do Thủy Phòng kiểm soát ở xa.

- Hai mươi người đi đốt tiệm thuốc phiện! Số còn lại theo ta đến lầu xanh bên cạnh!

Vẫn như mọi lần ẩu đả, hắn ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, đi đầu, tay cầm kiếm Nhật chỉ xiên xuống đất, nhanh chóng xông ra từ con hẻm nhỏ!

Hoàn toàn không thấy vết thương lớn nhỏ trên người chưa lành, oai phong lẫm liệt, vẫn là tay đầu sỏ đánh giỏi nhất dưới trướng Quần Anh Bả Thông.

- Là Thái ngốc của Quần Anh…

Một thành viên của Hòa An Lạc đứng ngoài cửa lầu xanh chuyên mời khách vừa thấy Trần Thái dẫn người xuất hiện, chưa kịp hô xong câu, Trần Thái đã đến trước mặt hắn, vung kiếm chém vào ngực đối phương, rồi đột ngột giơ chân đá

mạnh vào bụng dưới, trước khi máu tươi chảy đầm đìa trên ngực, đã đá tên ma cô xui xẻo này bay ra xa ba mét!

Người đi đường trên phố lập tức vội vã bỏ chạy, những cô gái điếm đang dựa khung cửa khoe sắc càng hét lên chói tai chạy tán loạn khắp nơi, Trần Thái đón lấy bình xăng từ một tiểu đệ đưa tới, dùng sức ném về phía tấm biển trên cửa lớn lầu xanh!

- Bùm!

Ngọn lửa lập tức lan khắp bức tường và cổng!

- Hòa Quần Anh Trần Thái làm việc! Người không liên quan cút đi!

Trong ánh lửa, Trần Thái vai vác kiếm Nhật, đứng ngoài lầu xanh gầm lên như sấm.

- Người của Hòa An Lạc lên đây nhận chết! Đồ chó má, không chết không thôi!

Phía sau hắn, hàng chục tên đại hán vung vẩy binh khí, lớn tiếng phụ họa.

- Người của Hòa An Lạc lên đây nhận chết! Không chết không thôi!

…

- Thanh ca! A Thái của Quần Anh dẫn hơn trăm người đến Thổ Qua Loan, lại đánh sập mấy cơ sở của Thủy Phòng! Người của Thủy Phòng ở Tả Đan, Du Ma Địa giờ đều cầm vũ khí đổ về Thổ Qua Loan.

Tiểu đệ của Hãn Cân Thanh là Biển Đảm Uy nhận được tin tức, vứt điếu thuốc trong tay, nhanh chóng đẩy cửa một nhà kho ở bến tàu Tây Cống, gọi với người bên trong đang cởi trần, để lộ thân hình cường tráng, đang luyện quyền với mộc

nhân: Hãn Cân Thanh - Song Hoa Hồng Côn của Hòa Hồng Thuận.

Nghe tiếng thủ hạ, Hãn Cân Thanh dừng động tác đấm, lấy khăn trên mộc nhân lau mồ hôi trên người.

- A Thái vì đại ca Bả Thông của hắn chết, giờ cả người đều phát điên, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng nằm xác giữa đường. Dù những đại ca của Thủy Phòng như báo chí nói, đều chết ở Đại Mã, nhưng Thủy Phòng ở Hồng Kông vẫn đủ lớn mạnh, hơn vạn huynh đệ, chỉ cần huýt sáo một tiếng là có thể gọi ra vài trăm người, Quần Anh chắc chắn thua. Nhưng A Thái là người có thể làm huynh đệ, dù sao cũng giúp hắn một lần, gọi vài chục huynh đệ đi với ta đến Thổ Qua Loan, tạm thời không để hai bên động thủ. Ngươi đi thông báo cho Hắc Tử Diệu, Sa Bì Cẩu, Trư Du Tử mấy người, bảo họ cũng đến đó, nhiều người như vậy lên tiếng, thế nào cũng có thể khiến hai bên dừng tay. Hòa tự đầu đánh nhau dữ dội như vậy, cuối cùng chỉ có lợi cho người Việt Đông bang hoặc Triều Châu bang thôi.

- Sao không để A Thái bái dưới trướng Hưng ca luôn?

Biển Đảm Uy bên cạnh chen vào nói một câu.

Hưng ca là đại ca bái môn của Hãn Cân Thanh, hiện là một trong những thúc bá của Hòa Hồng Thuận.

Hãn Cân Thanh choàng khăn lên cổ, lại mặc thêm áo lót, đi về phía trong nhà kho, nghe tiểu đệ nói, cười đáp.

- Nếu A Thái chịu đổi môn phái, sớm đã đổi rồi! Nếu hắn chịu bái Hưng ca, Hồng Thuận nói không chừng có thể đất bằng dậy sóng, nâng hắn lên làm Song Hoa.

Chương 804. Bắt người (2)

Khi Hãn Cân Thanh dẫn thủ hạ đến Thổ Qua Loan, người của Hòa An Lạc và phe của Trần Thái đã tụ tập ở khu nhà gỗ Mã Đầu Vi Thổ Qua Loan đánh nhau đến đỏ mắt, nửa khu nhà gỗ gần như bị đốt cháy, ba bốn chục thành viên của Quần Anh tụ tập quanh Trần Thái đang hò hét chiến đấu dù toàn thân đẫm máu, vung vũ khí trong tay về phía thành viên Hòa An Lạc đông gấp một hai lần phe mình!

- Chém người là chém người? Làm cháy cả khu nhà gỗ luôn sao?

Hãn Cân Thanh nhíu mày, lúc này dân chúng ở khu nhà gỗ hoặc lo sợ bị thương lạc mà chạy xa, hoặc liều mạng chạy vào đám cháy cứu lấy những đồ đạc không đáng giá, cả khu nhà gỗ người lớn khóc trẻ con la, trông còn hoành tráng hơn cả cảnh ẩu đả của hai bên.

Hãn Cân Thanh không tỏ vẻ ngạo mạn dùng khăn lau, nhận lấy roi sắt từ tay tiểu đệ, rồi mới xông vào đám đông đang hỗn chiến, miệng hét lớn:

- Dừng tay! Ta là Hãn Cân Thanh của Hồng Thuận! Dừng tay! A Thái ở đâu!

Có kẻ đã giết đến choáng váng vô thức vung đao về phía hắn, bị hắn giơ chân đá một cái hoặc quật ngược roi đánh ngã xuống đất. Hơn nữa hắn vừa mới đến, thể lực và sức chịu đựng chưa bị tiêu hao, lúc này dù là nhân vật có danh tiếng Hồng Côn trong trường, cũng thường không đỡ nổi ba năm chiêu của hắn, bị hắn dễ dàng mở ra một con đường, một mình cứng rắn chém đứt đám đông đang hỗn chiến, chia làm hai!

- Keng!

Roi sắt của Hãn Cân Thanh chặn trên thanh đao võ sĩ của Trần Thái chém ra, tia lửa bắn tung tóe!

Dù Hãn Cân Thanh trước đó không tham chiến, thể lực dồi dào, nhưng nhát chém này của Trần Thái đánh vào roi sắt, vẫn khiến hắn hai chân hơi cong xuống tấn mã bộ, hóa giải lực đạo.

Trần Thái trợn mắt nhìn Hãn Cân Thanh giận dữ.

- Thanh ca, ngươi đến chống đỡ cho bọn Thủy Phòng sao?

Hãn Cân Thanh một tay cầm roi sắt chặn thanh đao võ sĩ của Trần Thái, tay kia ra hiệu dừng lại với đám người Thủy Phòng phía sau, miệng hét gấp gáp:

- Tối nay ta đến, không phải để bênh vực bên nào! Đánh tiếp nữa, người chết kẻ bị thương đều là huynh đệ Hòa tự đầu!

- A Thái! A Thái! Con mẹ mày! Ta đến muộn như vậy! A Thái chắc chắn đã chết rồi, không còn gì để nói, hắn là huynh đệ kết nghĩa của ta, ta không giúp hắn báo thù thề không làm người!

- Không sao, cùng lắm thì chết!

- Hắn là huynh đệ kết nghĩa của ngươi, ngươi là huynh đệ của chúng ta!

Giọng Hãn Cân Thanh vừa hét xong, đằng xa đã có một toán người nữa đuổi tới, chỉ có hơn hai mươi người, đứng đầu là bảy thanh niên nhiều nhất không quá hai mươi tuổi tay cầm các loại vũ khí, nhìn thấy cảnh tượng hơn trăm người phía trước, trên mặt không hề có vẻ sợ hãi, bảy thanh niên thậm chí còn đang hô to, rõ ràng là đến để trợ giúp Trần Thái.

- A Văn, ta ở đây!

Trần Thái nghe thấy tiếng gọi mình, khóe miệng hơi nhếch lên lộ ra nụ cười, dời thanh đao võ sĩ khỏi roi sắt của Hãn Cân Thanh, miệng gọi.

Nghe thấy Trần Thái đáp lại, một thanh niên mặc đồng phục phục vụ quán trà trong số bảy người lập tức thở phào nhẹ nhõm, dẫn theo người phía sau không để ý đến sự cản trở của những người khác, xông vào đám đông, đứng bên cạnh Trần Thái.

- Đường ca, mấy đứa em từ nông thôn Nguyên Lãng vượt núi chạy đến, nên mới đến muộn, nhưng ngươi yên tâm, dù có bỏ mạng ở đây, chúng ta cũng không lùi một bước.

Gã thanh niên tên A Văn tay cầm một lưỡi lê cũ kiểu Nhật đã gắn thêm cán gỗ, nói có vẻ ngượng ngùng.

Hãn Cân Thanh đánh giá mấy thanh niên này, tuổi của họ quá trẻ, thậm chí trông còn nhỏ hơn cả Trần Thái, không nhịn được vỗ vai Trần Thái nói:

- A Thái, nghe lời ta khuyên, dừng tay đi? Thêm hơn chục đứa trẻ con này đến, để chúng cùng ngươi bị người ta chém à?

- Này, ngươi là ai vậy? Trẻ con? Ta trẻ con cái…

Bên cạnh một thanh niên mắt to thân hình vạm vỡ, vẻ mặt hung dữ nghe Hãn Cân Thanh nói họ là trẻ con, lập tức mở miệng chửi Hãn Cân Thanh!

Chưa kịp chửi xong câu tục tĩu cuối cùng, bàn tay Hãn Cân Thanh từ vai Trần Thái đã vung ra, tát về phía mặt đối phương!

- Bốp!

Một thanh niên đầu trọc đứng chính giữa trong số bảy người đưa tay ra chặn trước mặt đồng bọn, tay Hãn Cân Thanh phát ra một tiếng giòn tan, tát trúng cổ tay hắn! Thanh niên

đầu trọc bị đánh trúng, trên mặt lộ vẻ đau đớn, nhưng cố gắng kìm nén cơn giận, dùng sức duỗi cánh tay chặn đồng bọn bên cạnh, ngăn họ xông lên, miệng nói:

- A Báo! Đừng xung động!

Hãn Cân Thanh đánh giá thanh niên đầu trọc điềm tĩnh vững vàng hai mắt.

- Tiểu tử, ngươi cũng là người của Quần Anh?

- Hồng môn, Trường Lạc.

Thanh niên đầu trọc nói không kiêu không sợ.

Trần Thái lúc này cũng tiến lên một bước, trầm mặt nói với Hãn Cân Thanh.

- Thanh ca, A Văn là huynh đệ kết nghĩa của ta, bạn bè của hắn chính là huynh đệ của ta, ta…

- Ta vừa nói sai chỗ nào sao? Ta đến khuyên ngươi dừng tay, không phải để trở mặt với ngươi, nếu ta không coi ngươi là huynh đệ, tối nay đã chẳng chạy đến Thổ Qua Loan gặp ngươi!

Hãn Cân Thanh chỉ về phía ánh lửa xa xa nói.

- Có phải cần phải chết vài trăm người mới cam tâm, có phải tất cả huynh đệ Quần Anh phải chết hết theo ngươi mới thôi tay? Núi xanh còn đó, không sợ thiếu củi đốt! Huống chi chém người thì cứ chém người, cần gì phải đốt nhà?

Cách hiện trường vài trăm mét, Trương Vinh Cẩm cầm ống nhòm quan sát rồi chửi.

- Đang đánh nhau sướng, lại nhảy ra một tên phá đám.

Phía sau hắn trên một xe chỉ huy cảnh sát, Kiều Định Quốc - tổng thanh tra khu Cửu Long sốt ruột gõ gõ cửa sổ xe,

Trương Vinh Cẩm lập tức cười nịnh bước nhanh đến đứng nghiêm, Kiều Định Quốc nhìn về phía ánh lửa xa xa nói:

- Bắt người.

- Yes Sir!

Trương Vinh Cẩm đứng nghiêm chào, vừa định trả lời, gọi mấy tên cảnh sát mặc thường phục mình mang theo làm việc.

Chương 805. Nghĩa khí của Tôn Chí Trung (1)

Bên cạnh vang lên một tiếng đáp lớn suýt làm hắn giật mình rút súng.

Một người Nam Á da ngăm đen, thân hình cao lớn, mặc bộ đồng phục cảnh sát chỉnh tề, đứng nghiêm chuẩn tắc, chào Kiều Định Quốc.

Tiếng "Yes sir" vừa rồi chính là từ miệng hắn.

Sau khi được Kiều Định Quốc đáp lại, hắn lấy từ ngực ra một cái còi đồng đưa vào miệng, thổi mạnh:

- Tút tút! Tút tút!

Hai tiếng còi gấp vang lên, lập tức tiếng còi cảnh sát vang vọng khắp bầu trời đêm, đông đảo cảnh sát Pakistan cầm khiên, dùi cui từ các vị trí đã chờ sẵn xông ra, bao vây hiện trường ẩu đả.

- Trương thám trưởng, người của ngươi, không biết có tiết lộ tin tức trước cho bọn xã hội đen kia không, e rằng chính ngươi cũng không biết, cho nên, trong cảnh sát Hồng Kông, vẫn là người Nam Á đáng tin cậy hơn các ngươi người Trung Quốc.

Kiều Định Quốc nhìn thấy cảnh sát Pakistan xông vào hiện trường rồi mới nói với Trương Vinh Cẩm.

- Để người của ngươi đến nhà máy nước ngọt Liên Hợp ở Thổ Qua Loan, bắt hết công nhân trong đó.

…

- Không còn Hi Chấn Trí Nghiệp, nhà máy nước ngọt Liên Hợp vẫn còn, nhà máy nước ngọt còn, họ Lâm dù mất thế lớn cũng không đến nỗi chết đói, nhưng trùng hợp là hiện giờ toàn bộ công nhân nhà máy nước ngọt Liên Hợp đều bị tình nghi tham gia buôn lậu hàng cấm và là thành viên Hòa An Lạc, hơn nữa nhà máy này lại là cái túi tiền có thể sinh ra tiền bất cứ lúc nào, đương nhiên sẽ khiến nhiều người quan tâm.

Tống Thiên Diệu đứng trong thư phòng biệt thự họ Chử tặng cho mình, ngắm nhìn mấy chục cuốn sách chủ nhân trước để lại.

Trước đây Tống Thiên Diệu rất ít khi đến biệt thự này, phần lớn thời gian đều ở trong khách sạn Doris, một là khách sạn có nhân viên phục vụ dọn dẹp phòng hàng ngày, còn biệt thự thì chưa tìm được người giúp việc, Tống Thiên Diệu tự mình đến ở, quá vắng vẻ, hai là khi cuộc ác đấu với họ Lâm chưa phân thắng bại mà vội vàng dọn đến làm hàng xóm với Chử nhị thiếu, ngược lại sẽ khiến họ Chử, họ Lư đứng sau Chử nhị thiếu lo lắng không biết mình có ý đồ dựa dẫm gì không.

Những đại tộc người Hoa đó, có thể không coi trọng một căn biệt thự, nhưng lại rất để ý đến tâm tư của người ngoài.

Tuy nhiên hiện giờ, hai điểm này đều có thể bỏ qua, Angie Perlis ở khách sạn Hồng Kông vài đêm cùng vị nữ luật sư già là người hướng dẫn của cô, vị nữ luật sư già khó tính chê môi trường khách sạn quá tệ, bà cần một khu vườn đẹp mắt, ban công, thậm chí là nhà bếp độc lập để có thể nấu trà chiều, tận hưởng thời gian buổi trưa.

Angie Perlis nhớ ra căn biệt thự này, nên đã thuê hai người giúp việc người Nga trắng dọn dẹp biệt thự, đưa Juliana Abel đến ở.

Khu vườn, ban công và nhà bếp v.v… của căn biệt thự này cuối cùng cũng khiến Tống Thiên Diệu nhận được lời khen

duy nhất từ miệng vị nữ luật sư già.

Về phản ứng hiện tại của nhà họ Chử và nhà họ Lư, Tống Thiên Diệu cũng không còn lo lắng nữa. Dù là Lư Văn Cẩm hay Chử Diệu Tông, giờ đây chắc hẳn đều đã nhìn ra rằng, bản thân hắn không muốn đi quá gần với bọn họ nữa. E rằng sau này dù họ có muốn chìa tay ra giúp đỡ thì hắn cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

- Mọi người đều có hứng thú, ngươi có không?

Chử Hiếu Tín nghịch nghịch điếu xì gà Tống Thiên Diệu đưa cho hắn, ngồi phè phỡn trên chiếc ghế gỗ đàn sau bàn làm việc, gác chân lên lắc lư không ngừng.

Chử nhị thiếu được Tống Thiên Diệu mời đến, trong đầu chẳng hề nghĩ xem Tống Thiên Diệu định nói chuyện gì với hắn, chỉ tưởng Tống Thiên Diệu mời hắn và Lư Bội Anh đến chơi buổi tối. Lúc này Lư Bội Anh cùng Angie Perlis, Julianna Abe đã ra sân thượng biệt thự ngắm cảnh đêm, còn hắn thì ở trong thư phòng thưởng thức xì gà với Tống Thiên Diệu.

Câu nói này của hắn khiến Kỷ Văn Minh bên cạnh hiếm khi treo nụ cười trên mặt cũng không nhịn được phải liếc nhìn vị Thái Bình Thân Sĩ, phò mã nhà họ Lư, Chử nhị thiếu đại nhân Chử Hiếu Tín. Xem ra lời đồn bên ngoài không sai, Chử nhị thiếu có thể trở thành Thái Bình Thân Sĩ, lột xác thành phò mã nhà họ Lư, quả nhiên chẳng liên quan gì đến đầu óc, chỉ cần hai chữ vận khí là đủ.

Một nữ hầu người Nga trắng thân hình cao ráo, mặc trang phục người hầu phong cách Anh quốc, mang trà đỏ và điểm tâm vào thư phòng cho ba người Tống Thiên Diệu, Kỷ Văn Minh, Chử Hiếu Tín.

Nhìn thấy nữ hầu khoảng 30 tuổi, phong tình vạn chủng, mang vẻ quyến rũ đặc trưng của phụ nữ trưởng thành này vào

giúp rót trà bày điểm tâm, Chử Hiếu Tín đôi mắt như muốn nháy mù về phía Tống Thiên Diệu. Đợi nữ hầu bận rộn xong rồi lui ra, hắn vội vàng hỏi:

- Này, con quỷ nhỏ đối xử với ngươi không tệ nhỉ, biết ngươi thích người nước ngoài, ngay cả nữ hầu cũng cố ý chọn phụ nữ Nga trắng? Cẩn thận suy thận đấy.

- Ta còn chẳng có thời gian bầu bạn với vợ mình, đâu có tâm trạng đi trêu chọc người hầu.

Tống Thiên Diệu lấy một cuốn "Ẩm Băng Thất Hợp Tập" do Trung Hoa Thư Cục xuất bản từ trên kệ sách xuống, lật đến trang đầu xem lời đề tặng, miệng nói.

- Nhà máy nước ngọt là để lại cho ngươi đấy, ngươi bảo ta có hứng thú không? Ta không sợ ngươi mắng ta, chỉ sợ cha vợ ngươi kiện ta ra tòa, cùng với mấy vị lão đại nhà họ Lư cùng nhau xử lý ta.

- Nhà máy nước ngọt là của ta?

Chử Hiếu Tín sững người, lấy điếu xì gà ra khỏi miệng, nhìn Tống Thiên Diệu, rồi lại nhìn Kỷ Văn Minh đang mỉm cười bên cạnh, suy nghĩ lại những lời Tống Thiên Diệu vừa nói, dường như đã hiểu ra.

- Nhà họ Lư không tiện…

Kỷ Văn Minh lên tiếng.

- Chử tiên sinh, thực ra không cần phải câu nệ vấn đề quyền sở hữu nhà máy, bởi vì nếu ngươi câu nệ, thì còn nhiều chuyện tương tự như vậy.

- Có bao nhiêu…

Chử Hiếu Tín trên mặt đã không còn nụ cười như lúc nãy, chỉ còn vẻ ngây ngô, trợn mắt hỏi Kỷ Văn Minh.

Chương 806. Nghĩa khí của Tôn Chí Trung (2)

Kỷ Văn Minh lắc đầu.

- Có lẽ còn vài chỗ nữa.

- Ban đầu ta chỉ vì sợ mệt mới muốn tìm một thư ký giúp việc, rồi gặp được A Diệu ngươi, làm đến bây giờ, ta giống như đã trở thành thư ký của nhà họ Lư.

Chử Hiếu Tín điên cuồng gãi đầu mấy cái.

- Mấy chuyện của nhà máy dược đã đủ phiền phức rồi, giờ lại thêm một nhà máy nước ngọt? Ngươi để hết lợi ích cho người khác, bản thân ngươi định làm gì?

- Đại ca, câu hỏi này hay lắm, kiếm được ít tiền, ta đương nhiên là chuẩn bị đi Nhật Bản thử mấy em Nhật, hồi tưởng lại phong nguyệt đảo quốc, còn nhớ lúc đầu ta nói với ngươi không, khách sạn tình nhân, một phòng một tình nhân, đương nhiên là phải ngủ chừng mười ngày nửa tháng, trải nghiệm hơn chục tình nhân, ta cũng học theo cách ngươi vung tiền ở chốn phong nguyệt trước đây, tu thân dưỡng tính mà.

Tống Thiên Diệu ngẩng mắt lên khỏi cuốn sách, cười nói với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín tức đến mức lao lên bóp cổ, muốn bóp chết Tống Thiên Diệu.

- Đồ khốn, làm ta mệt như chó chết, còn mình thì đi trêu gái Nhật! Ngươi thật là trọng nghĩa khí…

Bên ngoài, Diêu Xuân Hiếu dẫn Bát Tử Căn đi vào, Bát Tử Căn thấy Chử Hiếu Tín có mặt, không vội mở miệng, Tống Thiên Diệu đợi Chử Hiếu Tín buông tay ra rồi vẫy tay với Bát Tử Căn, ra hiệu không sao.

- Tống tiên sinh, những việc cần làm ta đã làm xong cả rồi. Hai phe Hòa Quần Anh và Hòa An Lạc đánh nhau, kết quả làm cháy khu nhà gỗ ở Thổ Qua Loan. Bọn sái lão đã bắt người khắp nơi, cả nhà máy nước ngọt cũng bị niêm phong, công nhân đều bị bắt hết.

Bát Tử Căn nói.

- Nghe nói bọn sái lão tìm thấy bốn năm thùng thuốc phiện và vài khẩu súng ngắn trong kho của nhà máy nước ngọt, ta thấy nhà máy đó khó mà tiếp tục hoạt động được. Nếu không có việc gì, ta sẽ dẫn anh em lên tàu về Ma Cao vào sáng mai.

- Hiếu thúc, Lục ca bị thương một chút, hiện đang nghỉ ngơi. Ngươi để Tứ thúc và những người khác đi cùng người của Quyền ca đến khách sạn Cửu Long ăn đêm, ta đã nhờ Chử tiên sinh nói trước rồi, người của Phúc Nghĩa Hưng cũng sẽ qua giúp tiếp khách. Sáng mai sẽ có người sắp xếp cho họ lên tàu trực tiếp. Tối nay ta còn có việc nên không thể tiếp đãi các vị được, A Căn, thông cảm nhiều nhé.

Tống Thiên Diệu bước đến trước mặt Bát Tử Căn nói.

Bát Tử Căn cười toe toét.

- Tống tiên sinh đã đủ hào phóng rồi, huống chi lại là Quyền ca dặn dò ta, chúng ta đương nhiên sẽ hết lòng, không cần phiền phức đâu, ta đi trước.

Đợi Bát Tử Căn rời đi, Tống Thiên Diệu quay người dang tay nói với Chử Hiếu Tín.

- Nhà máy nước ngọt đã đến tay rồi, giờ chỉ còn Lâm Hiếu Hiệp, xử lý xong hắn, ta mới có thể đi gặp tam thẩm. Ta quyên

hai trăm vạn, những người giang hồ đó đốt bao nhiêu nhà gỗ, Hội Lạc Thi sẽ giúp người nghèo xây nhà to hơn, dùng đất của nhà họ Lâm, cũng coi như ta làm việc thiện thay Lâm Khi Thần.

- Là ngươi đốt à?

Chử Hiếu Tín hạ thấp giọng hỏi.

Tống Thiên Diệu lại cầm cuốn "Ẩm Băng Thất Hợp Tập" lên đọc, không thèm để ý đến câu hỏi ngớ ngẩn của Chử nhị thiếu.

- Tâm khẩu như nhất, do bất thất vi quang minh lỗi lạc trượng phu chi hành dã.

…

- Tẩu tẩu, ta chính là Tôn Chí Trung, không biết Đình gia có nhắc đến ta với mọi người chưa?

Tống Xuân Trung mặc âu phục, lông mày rậm mắt to, chỉ có điều phong trần mệt mỏi, sắc mặt xanh xao, trông có vẻ khí sắc không tốt.

Lúc này ngồi trong phòng khách của một tòa lầu đứng tên Tô Văn Đình, hắn cười khổ mở miệng nói với đám người đang nhìn mình chằm chằm đối diện.

Tòa lầu này là nơi Tô Văn Đình dùng để nuôi nhân tình, hắn tuổi đã cao, rất ít khi đến đây nữa, ngoài tâm phúc và người nhà của Hòa An Lạc, không còn ai biết mối quan hệ giữa hắn với tòa lầu này. Lần này Tống Xuân Trung đột ngột xuất hiện gặp người nhà họ Tô, vợ kế của Tô Văn Đình dẫn theo một đám người nhà tâm phúc, chọn nơi này làm địa điểm gặp mặt. Nhìn sáu bảy gã đàn ông cầm dao sau lưng Tô phu nhân, rõ ràng nếu tên Tôn Chí Trung này có vấn đề gì, sẽ kết liễu hắn ngay tại đây.

Tô Văn Đình đã cao tuổi, nhưng người vợ này của hắn, Thường Nguyệt Nga, mới chỉ bốn mươi ba tuổi, dung mạo mê người, đang ở độ tuổi vẫn còn phong vận. Ban đầu cô ta làm đại tỷ vũ nữ gần bến tàu thủy binh, Bái Quý, đại lão sư gia của Tô Văn Đình lúc đó làm cha nuôi, cũng coi như nửa người giang hồ.

Khi xưa người Nhật đánh tới Hồng Kông, Thường Nguyệt Nga đi theo sau lưng Tô Văn Đình, Lâm Mãn và những người khác, cũng làm không ít chuyện xấu, rất nhiều phụ nữ trong trại an ủi đều bị cô ta dùng miệng lưỡi dụ dỗ vào hố lửa, chết không nhắm mắt.

Thường Nguyệt Nga làm điệu bộ, tay xoay xoay chiếc nhẫn ngọc bích xanh biếc, liếc nhìn Tống Xuân Trung, mở miệng nói giọng nửa âm nửa dương.

- Đương nhiên là có nghe qua, chính vì ngươi mà Đình gia và hơn ba mươi huynh đệ thủy phòng chết ở Malay, đến giờ vẫn chưa thể đưa thi thể về quê. Tôn tiên sinh, ngươi còn dám đến Hồng Kông sao? Gan không nhỏ đâu.

- Hê hê.

Tống Xuân Trung cúi đầu cười khổ hai tiếng.

- Tẩu tẩu, ta làm ăn bạch phiến, không đi động vào cái gì mà cây cao su, thứ đó có kiếm được bao nhiêu tiền cũng không bằng bạch phiến, hơn nữa bạch phiến lại an toàn, trừ phi đầu óc ta hỏng mới đi vận chuyển cây cao su. Đầu óc ta không hỏng, nhưng lần này Đình gia lại sai lầm…

- Đình gia đã chết rồi mà ngươi còn dám nói bậy, ta đưa ngươi đi gặp hắn!

Một gã thanh niên lực lưỡng sau lưng Thường Nguyệt Nga vung một cây búa định xông tới Tống Xuân Trung.

Chương 807. Nghĩa khí của Tôn Chí Trung (3)

Tống Xuân Trung không né tránh, vẫn ngồi yên tại chỗ.

- Ta đã đến gặp tẩu tẩu, thì không sợ chết. Dù có chết, cũng phải để ta chết một cách trong sạch, nói rõ mọi chuyện. Như vậy khi xuống gặp Đình gia, cũng không đến nỗi nói ta phụ lòng ủy thác của hắn.

- A Chấn! Để hắn nói cho rõ, dù sao hắn cũng đang ở đây rồi.

Thường Nguyệt Nga lên tiếng ngăn động tác của gã đàn ông lực lưỡng.

Tống Xuân Trung gửi một ánh mắt biết ơn đến Thường Nguyệt Nga.

- Tẩu tẩu, ta vượt ngàn dặm từ Malay về Hồng Kông gặp Đình gia, là vì cái gì? Thủy phòng của Đình gia là tự đầu mở nhiều tiệm thuốc phiện nhất, lớn nhất ở Hồng Kông, đương nhiên ta muốn hợp tác, đem bạch phiến sản xuất từ đồn điền cao su của ta ở Malay bán sang Hồng Kông. Đình gia là nhân vật có thể giúp ta nhiều như vậy, ta cầu còn không kịp, làm sao có thể hại hắn? Ta thề trước đèn, chuyện Đình gia và những lão đại của Thủy phòng bị hại không liên quan đến ta. Nếu là ta làm, ngũ lôi oanh đỉnh, chết không toàn thây!

- Có lẽ có người sẽ tin lời thề này, nhưng ta không tin.

Thường Nguyệt Nga dùng bật lửa mạ vàng châm một điếu thuốc lá nữ, ngậm trên miệng nói.

- Đêm nay bên ngoài không yên ổn, trong vòng mười phút ngươi không nói rõ được, thì tự mình xuống dưới nói với Đình gia đi.

Bên cạnh, một hầu nữ lập tức đặt một chiếc đồng hồ báo thức bằng đồng lên bàn bên tay Thường Nguyệt Nga.

Tống Xuân Trung ngây người nhìn Thường Nguyệt Nga hơn mười giây, rồi đột nhiên cười khẽ một tiếng, cúi đầu xuống, khuôn mặt nửa che nửa đậy trong bóng đèn dường như có chút ủy khuất:

- Tẩu tẩu, ta nói Đình gia sai rồi, là hắn đã hứa với một người, ta không biết các người có rõ không, ta cũng chỉ nghe Đình gia nói sơ qua khi trò chuyện ở Malay, Đình gia vận chuyển cây cao su là thật, hắn thực sự đã vận chuyển, là bị người ta ép buộc làm.

- Ngươi dọa ma à! Đình gia bây giờ cần tự mình vận chuyển hàng để kiếm tiền sao? Tiền của hắn đem đi đốt cũng đủ đốt cháy cả Hồng Kông! Cho dù là phải mang hàng, trong Thủy phòng ai dám bảo Đình gia tự mình đi vận chuyển hàng?

Gã thanh niên lực lưỡng tên A Chấn rõ ràng là người nóng tính, nghe lời Tống Xuân Trung nói không vừa tai liền muốn nổi giận.

- Trong Thủy phòng không ai dám, không có nghĩa là ở Hồng Kông không ai dám. Ta không biết có phải thật không, ta cũng chỉ nghe Đình gia nói, hắn bị một người họ Lâm ép buộc phải đi Malay làm việc, làm ăn bạch phiến với ta chỉ là tiện thể, nếu không thì mặt mũi của ta làm sao có thể mời được Đình gia đích thân đến Malay.

Tống Xuân Trung ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn về phía mọi người đối diện.

- Nói thật, ta cũng không tin ở Hồng Kông có người có thể chỉ huy Đình gia đích thân làm việc, tẩu tẩu, ngươi có tin không?

- Đình gia chưa từng nói phải đi giúp ai làm việc, chỉ nói với ta là đi Malay bàn chuyện làm ăn hoàng bích với ngươi.

Thường Nguyệt Nga không có bất kỳ biểu cảm nào trên mặt, nhìn chằm chằm vào Tống Xuân Trung, lạnh nhạt nói.

Tống Xuân Trung từ từ cởi cà vạt, sau khi cởi từng chiếc cúc áo sơ mi, lộ ra vết thương do súng ở ngực hắn.

Vết thương súng lộ ra trước mặt mọi người, ngay cả mấy tên đánh thuê cũng có chút ngạc nhiên. Đối với người giang hồ, vết thương dao là chuyện thường tình, nhưng vết thương súng lại không phải là rất phổ biến, đặc biệt là như Tống Xuân Trung, bị bắn trúng vị trí tim mà không chết, càng hiếm thấy.

Tống Xuân Trung cúi đầu nhìn vết thương súng này, nói với Thường Nguyệt Nga.

- Nếu tẩu tẩu nghĩ rằng ta chỉ là một chủ đồn điền cao su nhỏ bé ở Malay, có thể khiến nhân vật lớn như Đình gia giúp vận chuyển hàng cấm, cuối cùng hại chết hắn và các huynh đệ Thủy phòng, không ngại cứ bắn vào ngực ta một phát nữa. Lần trước có người không tin ta, bắn ta một phát, ta không chết, hắn tin.

- Lần này cũng vậy, không tin ta thì cứ bắn. Nói thật, tẩu tẩu, thực ra ngươi đã nên nghĩ ra, Thủy phòng lần này gặp đại họa, trong cặp da ta mang đến có mấy tờ báo, cho dù ngươi chưa đọc qua, cũng nên nghe người khác nói, ngay cả báo tiếng Anh cũng bắt đầu nói nhà họ Lâm đã sụp đổ. Thủy phòng làm việc cho nhà họ Lâm, làm việc cho Trung Quốc, người Anh sẽ đối xử với Thủy phòng thế nào, ngươi tự hiểu

rõ. Là bắn vào ngực ta một phát, hay là nghe ta nói thêm một câu nữa, ngươi tự quyết định.

- Nói trước đi, ta sẽ quyết định có giết ngươi hay không sau.

- Hiện tại chỉ còn một con đường duy nhất, đó là tất cả người thân và thân tín của các đại ca ở Thủy Phòng đều phải đi Malaysia. Đình gia và những người khác hiện được gọi là nghĩa sĩ yêu nước trong cộng đồng người Hoa ở Malaysia. Người Anh đã đắc tội rồi, không thể tự mình chủ động nói ra việc Đình gia không tham gia buôn lậu hàng cấm để khiến người Hoa cũng trở nên lạnh nhạt.

- Chỉ cần khăng khăng Đình gia chết vì yêu nước, dựa vào uy tín hiện tại của Đình gia, chỉ cần tẩu khéo léo tận dụng mối quan hệ và nhân mạch, sau 3-5 năm, vị trí đại diện nữ người Hoa ở Sawah chưa chắc đã không thể ngồi được. Điều đó không thể so sánh với một tự đầu đại tỷ ở Hồng Kông, đại diện cho hàng trăm nghìn người Hoa của một châu, một lời nói ra cả trăm người hưởng ứng.

Chương 808. Giữ lấy hơi thở này (1)

- Ta nói thẳng ra, đến lúc đó tẩu muốn giết người cũng không cần phải mở miệng, có vô số người giúp tẩu làm việc. Cho dù không có ý định phát triển từ đó, đến Malaysia làm một gia đình phú quý cũng tốt hơn ở lại Hồng Kông lo lắng sợ hãi. Nghe ta nói một lời thật lòng, trong 36 kế, chạy là thượng sách. Đình gia và ta vừa gặp đã như quen, hắn qua đời ta bất lực, chỉ có thể hết lòng giúp hắn an bài tốt cho người thân, để bày tỏ tấm lòng, cũng không phụ hai chữ nghĩa khí!

Tống Xuân Trung cởi trần, vẻ mặt chính khí, nghiêm nghị nói.

- Ta Tôn Chí Trung, ra ngoài giang hồ, chỉ dựa vào hai chữ nghĩa khí! Nếu tẩu không tin, xin cứ động thủ!

- Cộc cộc cộc!

Bên ngoài cầu thang vang lên tiếng động, một thành viên của An Lạc nói với giọng hơi hoảng hốt.

- Chấn ca! Vừa rồi A Toàn ở Giao Đan cho người đến báo tin, quỷ lão dẫn theo cảnh sát xông vào nhà của Tài ca ở Đại Chủy, nghe nói Tài ca chỉ vì chê đeo còng tay không đẹp mặt, hơi cãi lại nói một câu thô tục, đã bị cảnh sát bắn chết tại chỗ! Còn vu oan cho hắn hàng chục tội danh!

…

Thẩm Bật nhìn chằm chằm vào Lâm Hiếu Sâm đang chìm vào suy tư đối diện, ánh mắt lấp lánh.

Lần này hắn đến, ngoài việc đại diện cho tổng giám đốc HSBC là Michael Turner đến chia buồn với Lâm Hiếu Sâm, còn muốn nói về thiện ý mà HSBC thể hiện sau khi giá cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp lao dốc và gia đình họ Lâm gặp khủng hoảng hôm nay.

Bất kể trong nội bộ gia đình họ Lâm là Lâm Hiếu Hòa làm chủ hay Lâm Hiếu Tắc nắm quyền, ít nhất trên bề mặt, Lâm Hiếu Sâm mới là người đứng đầu gia đình họ Lâm. Trước đây có Lâm Hiếu Hòa ở phía sau, Lâm Hiếu Sâm chẳng qua chỉ là một con dấu cao su, nghe theo mọi lời của Lâm Hiếu Hòa, hơn nữa trước đây mọi việc lớn nhỏ trong gia đình họ Lâm đều do mấy anh em thảo luận rồi mới quyết định.

Nhưng tối nay, Lâm Hiếu Hòa mất liên lạc, Lâm Hiếu Sâm lại đối đầu với Lâm Hiếu Tắc và Lâm Hiếu Hiệp, lúc này Lâm Hiếu Sâm mới thực sự là chủ nhân của gia đình họ Lâm, tất cả mọi việc của gia đình họ Lâm, dựa vào thân phận công khai hiện tại của hắn, hoàn toàn có thể quyết định bằng một lời.

- Đây là ý của ngài Turner?

Lâm Hiếu Sâm cố gắng xua đuổi sự bực bội và tức giận trong đầu, cố gắng hỏi Thẩm Bật bằng giọng bình tĩnh nhất có thể.

Thẩm Bật lịch sự gật đầu.

- Với tư cách là tổ chức tài chính lớn nhất và có trách nhiệm nhất ở Hồng Kông, ngân hàng HSBC không muốn thấy bất kỳ khách hàng chất lượng nào rơi vào rắc rối. Bất kể là ngài Turner hay cá nhân ta, đều không tin vào tin đồn bên ngoài, nhưng hiện tại thị trường giao dịch cổ phiếu đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng bởi chuỗi tin tức về gia đình họ Lâm.

- Số lượng giao dịch của sở giao dịch chứng khoán năm nay đã tăng mạnh so với những năm trước, bất kể là Cục Kinh

tế của chính quyền Hồng Kông, hay Ủy ban Sở Giao dịch Chứng khoán, thậm chí là ngân hàng HSBC đảm nhiệm nhiều chức vụ trong ủy ban và cung cấp các dịch vụ như tài khoản tiền mặt, đều không muốn thấy những hình ảnh mà mọi người không muốn thấy xuất hiện trên thị trường cổ phiếu.

- Không thể để trong giai đoạn này, các nhà đầu tư cổ phiếu hoàn toàn mất niềm tin vào thị trường chứng khoán vừa mới ấm lên một chút vì sự kiện của gia đình họ Lâm. Vì vậy, HSBC đang cân nhắc sử dụng 80 triệu tiền mặt để mua lại cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp trong tay gia đình họ Lâm, nhằm ổn định tình hình thị trường chứng khoán.

- 80 triệu?

Lâm Hiếu Sâm nhíu mày.

- Chỉ có 80 triệu thôi sao? Trước đây Tống Thiên Diệu muốn mua lại 24% cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp trong tay Jardine Matheson, đã đưa ra con số 180 triệu rồi.

Thẩm Bật mỉm cười không kiêu không nịnh nói.

- Đó chỉ là giá hắn đưa ra, hắn chưa thực sự mua, phải không? Xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, Hi Chấn Trí Nghiệp năm ngoái được định giá cũng chỉ đáng giá 37 triệu đô la Hồng Kông, nếu không phải để ổn định lòng người, ngân hàng HSBC thậm chí sẽ không đưa ra mức giá 80 triệu. Hơn nữa ta nghĩ Lâm tiên sinh nên quyết định nhanh, nếu tình hình xấu đi hơn nữa, việc mua lại thiện chí này của ngân hàng HSBC rất có thể sẽ đổ bể.

- Lúc đó, tình hình tồi tệ đến đâu Lâm gia cũng phải tự gánh chịu. Theo những tin tức tiêu cực hiện tại về Lâm gia mà suy đoán, có lẽ chẳng bao lâu nữa, Hi Chấn Trí Nghiệp sẽ rớt giá trở lại mức năm ngoái, thậm chí thấp hơn. Đến lúc đó, cổ

phiếu trong tay Lâm gia có thể sẽ không đáng giá nổi 10 triệu đô la Hồng Kông.

- Ta cần suy nghĩ một chút, nếu sau khi giải quyết xong chuyện gia đình Lâm gia, muốn mua lại cổ phiếu thì sao?

Lâm Hiếu Sâm trầm ngâm, chậm rãi mở miệng hỏi.

Tuy hắn không xuất sắc như Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hiệp và người anh ruột Lâm Hiếu Hòa, nhưng cũng là người từng du học, chỉ là luôn sống dưới các loại hào quang của anh trai nên không nổi bật, thêm vào đó mẹ thiên vị nuông chiều, nên tính cách có phần nóng nảy gấp gáp.

HSBC đến không phải tự tiện, mà là trước đó hắn chủ động liên hệ với HSBC, chuẩn bị tạm thời giao cổ phiếu Lâm gia cho ngân hàng HSBC, rút tiền mặt tạm thời thoát khỏi chiến trường bên ngoài, tập trung xử lý nội loạn đã xuất hiện trong Lâm gia.

Chương 809. Giữ lấy hơi thở này (2)

Hắn đã lên kế hoạch, sau khi rút tiền mặt từ cổ phiếu, gửi vào ngân hàng người Đài Loan mở ở Hồng Kông, rồi nhanh chóng chuyển số tiền này sang Đài Loan. Chỉ cần tiền mặt đến ngân hàng Đài Loan, dù là Lâm Hiếu Tắc hay Lâm Hiếu Hiệp, thậm chí là Lâm Hiếu Kiệt đang im lặng lúc này, có dùng hết quan hệ ở Hồng Kông, chỉ cần tam ca Lâm Hiếu Hòa không mở miệng, cũng đừng hòng lấy được một xu, còn bản thân thì có thể thong thả xoay sở, cùng tam tẩu Lô Diễm Quần tìm cách cứu Lâm Hiếu Hòa ra nhanh chóng.

- Lâm gia có quyền ưu tiên mua lại, điều này là đương nhiên. Hơn nữa theo ta biết, hiện nay không ai muốn tiếp quản loại hình kinh doanh bất động sản, kể cả Tống Thiên Diệu mà ngài đề cập, mục đích của hắn cũng không phải thực sự muốn nuốt chửng Hi Chấn Trí Nghiệp để tham gia vào ngành bất động sản.

- Mục đích của hắn là dựa vào việc mua đi bán lại cổ phiếu Hi Chấn Trí Nghiệp trên thị trường chứng khoán, rồi nhanh chóng rút tiền khi thời cơ thích hợp. Lần thao túng này, hắn đã kiếm được rất nhiều, cao hơn nhiều so với lợi nhuận từ phát triển bất động sản. Hơn nữa hiện nay do ảnh hưởng của chiến tranh Triều Tiên, các nhà đầu tư bất động sản đều bi quan về triển vọng bất động sản Hồng Kông, ít nhất là trong hai ba năm tới.

Thẩm Bật nghiêm túc nói với Lâm Hiếu Sâm.

- Về giá cả có thể thảo luận thêm không, con số 80 triệu này…

Lâm Hiếu Sâm có chút do dự về mức giá này.

Hắn không do dự về quyết định bán cổ phiếu cho ngân hàng HSBC, chỉ là mức giá ngân hàng HSBC đưa ra khiến hắn có chút lo lắng. 80 triệu đối với nhiều thương nhân Hoa kiều địa phương đã là đại phú, nhưng hắn vẫn lo ngại mức giá này quá thấp đối với Lâm gia. Phải biết rằng, khi Tống Thiên Diệu đưa ra giá 180 triệu để mua lại 24% cổ phiếu trong tay Hoạch Hòa, tương đương với việc đẩy tổng giá trị Hi Chấn Trí Nghiệp lên gần 700 triệu đô la Hồng Kông. Vậy mà giờ đây HSBC chỉ trả giá 80 triệu đô la Hồng Kông để mua 27% cổ phiếu của Lâm gia.

Ba đời tích lũy, nhiều đất đai nhà cửa, nếu là thời thịnh vượng…

Đang lúc hắn đang do dự, tài xế của hắn thậm chí không kịp gõ cửa, trực tiếp bước nhanh vào từ bên ngoài, hạ thấp giọng nói bên tai Lâm Hiếu Sâm:

- Tứ thiếu gia, nhà máy nước ngọt xảy ra chuyện rồi, cảnh sát nói tất cả công nhân trong nhà máy bị tình nghi tham gia hoạt động xã hội đen, và còn tìm thấy thuốc phiện, súng và một số dao trong kho của nhà máy. Cảnh sát cùng với Cục Quản lý Công Thương đã niêm phong nhà máy, nghe nói phải đợi mọi chuyện được điều tra rõ ràng mới xem xét cho phép nhà máy hoạt động trở lại.

Lâm Hiếu Sâm lập tức thấy hoa mắt!

Hắn suy nghĩ sâu xa không bằng Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hòa, quen làm công tử phú quý, con dấu cao su, Lâm Hiếu Sâm thích hợp hơn để ứng phó tùy cơ, làm theo chỉ thị của Lâm Hiếu Hòa từng bước một. Lúc này bên hắn đang bận rộn

cắt đứt những rối ren nội bộ nhà họ Lâm, vậy mà giờ lại xuất hiện tin tức nhà máy nước ngọt bị niêm phong?

Nhà máy nước ngọt là túi tiền của nhà họ Lâm, một khi ngừng hoạt động, không thể hoàn thành đơn đặt hàng đúng hạn, chỉ riêng công ty Coca-Cola đã có thể kiện đến mức nhà máy nước ngọt phải đóng cửa, chưa kể ngoài Coca-Cola ra còn có công ty 7 Up, công ty Ngọc Tuyền v.v.

Nếu thực sự vi phạm hợp đồng ngừng sản xuất, 80 triệu đô la Hồng Kông trong tay, e rằng đến lúc đó sẽ bị những bên ủy thác này cắn một miếng lớn! Những bên ủy thác này không phải là Lâm Hiếu Hiệp, Lâm Hiếu Tắc, Cát Đông Phổ của Ngân hàng Đông Á - những người Hoa bản địa Hồng Kông, Coca-Cola là của người Mỹ, không chỉ ở Hồng Kông, ở Đài Loan cũng có chi nhánh, số tiền này truy đến…

Khoan đã.

Lâm Hiếu Sâm nhớ ra, ban đầu việc kinh doanh của nhà máy nước ngọt do Lâm Hiếu Khang quản lý, sau đó lại giao cho Lâm Hiếu Kiệt phụ trách, ý định là muốn Lâm Hiếu Kiệt giúp gia đình, vay một khoản tiền từ Ngân hàng Đông Á, kết quả Lâm Hiếu Kiệt giả điếc làm ngơ, mãi không có động tĩnh gì.

Bất kể Lâm Hiếu Kiệt hiện giờ có muốn ngồi mát ăn bát vàng hay không, đã xảy ra chuyện với nhà máy nước ngọt, đương nhiên hắn phải chịu trách nhiệm, nhân lúc chưa tìm đến đầu mình, Lâm Hiếu Sâm nhướng mày, quả quyết nói với Thẩm Bật trước mặt:

- 80 triệu, chỉ 80 triệu, bán luôn! Nếu ngài Turner tối nay không ngại về muộn, bây giờ chúng ta đến tòa nhà HSBC, ký hợp đồng dưới sự chứng kiến của luật sư, sáng mai mở cửa thị trường sẽ công bố tin tức ngay lập tức.

- Lâm tiên sinh, khí phách quá.

Thẩm Bật đứng dậy với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, nắm tay Lâm Hiếu Sâm.

- Có người như ngươi, nhà họ Lâm chắc chắn có thể nhanh chóng thoát khỏi khủng hoảng, về điểm này, ta và HSBC luôn tin tưởng không thay đổi.

…

Lâm Hiếu Kiệt vội vã rời khỏi biệt thự nhà họ Lâm, vừa đến nhà họ Cát, định hỏi kế sách từ nhạc phụ Cát Đông Phổ, nhưng chưa kịp để Cát Đông Phổ mở miệng chỉ điểm, mấy người mặc thường phục đã xuất hiện bên ngoài cổng nhà họ Cát:

- Xin hỏi Lâm Hiếu Kiệt tiên sinh có ở đây không, chúng ta là cảnh sát từ đồn cảnh sát Thổ Cốc Loan Cửu Long, muốn mời Lâm tiên sinh về đồn để hỗ trợ điều tra.

Tuy nhiên với gia đình như nhà họ Cát, mấy người mặc thường phục này thậm chí còn không được cho vào cổng chính, hai người hầu đã chặn lại, bắt họ ngoan ngoãn đợi bên ngoài.

Cát Đống Phổ chống gậy ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ra lệnh cho quản gia đứng bên cạnh.

- Gọi điện bảo luật sư nhà mình đi cùng A Kiệt đến đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra.

Khi quản gia dạ một tiếng, đi gọi điện liên lạc với luật sư nhà họ Cát, Cát Đông Phổ nói với Lâm Hiếu Kiệt đang có vẻ ngơ ngác mất hồn.

Chương 810. Giữ lấy hơi thở này (3)

- Đừng hoảng, chuyện của nhà họ Lâm không tính đến đầu ngươi được, bất cứ chuyện gì cũng không cần ngươi tự mở miệng, luật sư biết phải làm thế nào, ngươi với nhà họ Lâm ngoài quan hệ huyết thống ra, trong kinh doanh, ngươi vẫn luôn giúp ta làm việc, chỉ có gần đây mới tiếp quản nhà máy nước ngọt, đã có cảnh sát tìm đến ngươi, vậy chắc chắn là nhà máy nước ngọt có vấn đề, dù sao đây cũng là miếng mỡ béo, nhà họ Lâm gặp chuyện, những kẻ kia tất nhiên không thể quên nó.

- Vậy ta đi đồn cảnh sát trước, nhưng nhà máy nước ngọt có thể xảy ra chuyện gì? Nhà máy nước ngọt đâu thuộc về Hi Chấn Địa Ốc, hơn nữa nhà máy nước ngọt lại là kinh doanh chính đáng.

Cát Đông Phổ chỉ nói hai câu đã khiến Lâm Hiếu Kiệt yên tâm, vị nhạc phụ này của hắn điều hành Ngân hàng Đông Á - ngân hàng vốn Hoa lớn nhất Hồng Kông mấy chục năm, tuy giờ đã cao tuổi, nhưng phản ứng, tầm nhìn, khả năng phán đoán cũng như khả năng phân tích các sự kiện vẫn là nhân vật hàng đầu.

Cát Đông Phổ hừ một tiếng.

- Nhà máy nước ngọt là việc làm ăn chính đáng, nhưng những công nhân ở đó lại không phải là người chính đáng. Cha ngươi quá nặng tính giang hồ, coi trọng nghĩa khí, những việc làm ăn trước đây lại phải dựa vào bang phái giang hồ. Vì

vậy cuối cùng cả nhà máy nước ngọt toàn là những thuộc hạ giang hồ của hắn.

- Thật sự nghĩ rằng Hồng Kông có thể công khai nuôi quân riêng sao? Năm đó khi ta mới bắt đầu làm ngân hàng, cũng từng nhờ người giang hồ giúp đòi nợ khó đòi. Nhưng không thể vì họ giúp ta đòi nợ mà để những tên vô lại đó đến ngân hàng của ta làm việc. Đối với những kẻ giang hồ đó, đừng coi họ như chó nuôi trong nhà, hãy coi họ như kỹ nữ. Làm một lần trả tiền một lần, đừng nói đến tình cảm, gọi đến thì đến, đuổi đi thì đi, sạch sẽ gọn gàng.

- Ta… cái đó…

Lâm Hiếu Kiệt mấy lần định nói nhưng không thốt nên lời.

Cát Đông Phổ khoát tay, ra hiệu cho hắn đi đồn cảnh sát trước. Thấy vẻ mặt của hắn, hắn nói.

- Có phải ngươi muốn nói, đã biết sớm muộn sẽ có vấn đề, tại sao trước đây không nói với mấy người anh của ngươi? Ta nói họ sẽ nghe sao? Từng người đều kiêu ngạo tự mãn, đều tự cho mình là Gia Cát Lượng tái thế, là trụ cột. Ta nói nhiều, e rằng họ sẽ nghĩ ta có ý đồ khác với nhà họ Lâm.

Đột nhiên có cảnh sát đến mời hắn phối hợp điều tra, Lâm Hiếu Kiệt suýt quên mất mục đích đến đây của mình. Lúc sắp ra cửa, hắn mới nói với Cát Đông Phổ.

- À phải rồi, khi ta đến đây, tổng giám đốc Ngân hàng HSBC vừa cử người đến gặp Sâm ca, ta nghĩ chắc là Tống Thiên Diệu…

- Chỉ là giả vờ thôi. Nếu Ngân Hàng HSBC thật sự đứng về phía Tống Thiên Diệu, làm sao tin tức này lại để ngươi biết được? Chắc chắn phải âm thầm. Đây là thủ đoạn Tống Thiên Diệu dùng để khiến nhà họ Lâm trông có vẻ hỗn loạn hơn. Ngân hàng HSBC xưa nay không vội vàng bày tỏ thái độ.

Tổng giám đốc mới lên phải đầu óc có vấn đề mới giúp Tống Thiên Diệu lúc này. Tống Thiên Diệu đâu phải cha hắn, lại không có vốn mới để thế chấp, Ngân hàng HSBC sao chịu giúp hắn?

Cát Đông Phổ suy nghĩ một lát rồi nói với vẻ nắm chắc.

- Huống chi dù giá cổ phiếu có giảm mạnh, người ra mặt cũng nên là Jardine vốn có quan hệ thân thiết với nhà họ Lâm, càng có thể ổn định tâm lý cổ đông. Ta đã liên lạc với Jardine, cũng đã gọi điện cho nhà họ Hà. Không tính sai đâu, nhà họ Hà đã giúp Lâm Hiếu Hòa một lần, Lobo lập tức dừng tay.

- Giữa việc bỏ rơi Tống Thiên Diệu và giữ tình bạn với nhà họ Hà, hắn biết nặng nhẹ. Không có tiền của Lobo, Tống Thiên Diệu chỉ dựa vào mấy chục triệu kiếm được trên thị trường chứng khoán mà muốn gây sóng gió? Ta làm ăn ngân hàng, ngân hàng từ trước đến nay đều là không lợi không làm.

- Tống Thiên Diệu không có đủ điều kiện để thế chấp, dù hiện giờ danh tiếng của hắn vang dội khắp Hồng Kông, Ngân hàng HSBC cũng không cho hắn vay một xu! Lần này nhà họ Lâm dựa vào việc Lâm Hiếu Hòa lại có thể khiến Hà Thế Lễ ở tận Đài Loan thay hắn chặn đứng đợt tấn công nguy hiểm nhất, giữ được hơi tàn này!

…

- Reng reng reng!

Tiếng chuông điện thoại trong phòng khách biệt thự vang lên.

Lư Bội Anh và Chử Hiếu Tín đã rời đi, Angie Perlis và Julianna Abe cũng đã về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Tầng một phòng khách.

Nữ hầu người Nga trắng đang giúp Tống Thiên Diệu và Kỷ Văn Minh chuẩn bị đĩa trái cây và đồ ăn khuya, định đặt xuống đồ ăn vừa cắt xong trong tay để đi nghe điện thoại, Kỷ Văn Minh đã bước ra khỏi phòng sách đầy khói thuốc trước:

- Để ta nghe.

Kỷ Văn Minh bước đến bàn điện thoại, cầm lấy ống nghe điện thoại gỗ óc chó mạ vàng.

- Alo? Đây là tư dinh của ngài Tống Thiên Diệu, ai đó?

Cuộc gọi này rất ngắn, đối phương chỉ nói vài câu rồi cúp máy. Kỷ Văn Minh hít sâu một hơi, đặt ống nghe về vị trí cũ. Trong cơn xúc động, động tác có phần nặng nề, ống nghe gần như bị hắn đập mạnh xuống máy với một tiếng "bộp"!

Khiến nữ hầu người Nga trắng bên cạnh liên tục nhíu mày, dường như không hiểu tại sao vị chủ nhân trẻ tuổi văn nhã lịch thiệp kia lại có một trợ lý luật sư thô lỗ như vậy.

Kỷ Văn Minh bước nhanh vào phòng sách, nói với Tống Thiên Diệu đang ngồi sau bàn làm việc, ngậm xì gà lật xem "Tuyển tập Ẩm Băng Thất":

- Tống tiên sinh! Bán rồi! Lâm Hiếu Sâm đã bán rồi! Hắn quả nhiên đang thực hiện kế hoạch trước trong sau ngoài!

Điếu xì gà trong miệng Tống Thiên Diệu khẽ rung lên vài cái. Hắn lấy điếu xì gà ra, nhìn về phía Kỷ Văn Minh.

- Thẩm Bật?

- Ừm!

Kỷ Văn Minh gật đầu mạnh mẽ.

Chương 811. Truy cùng diệt tận (1)

- 80 triệu đô la Hồng Kông, Lâm Hiếu Sâm đã chuyển nhượng 27% cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp do nhà họ Lâm nắm giữ cho Ngân hàng HSBC, vừa mới ký xong hợp đồng. Trong vòng 3 ngày sau khi ký kết hợp đồng, Ngân hàng HSBC sẽ thanh toán để hoàn tất giao dịch. Ngay sau khi ký xong hợp đồng, Thẩm tiên sinh đã tự mình gọi điện thông báo cho ngươi.

- Lâm Hiếu Sâm để Ngân hàng HSBC chuyển số tiền đó đến ngân hàng nào trong vòng 3 ngày?

Tống Thiên Diệu gần như hỏi ngay lập tức khi Kỷ Văn Minh vừa nói xong.

Kỷ Văn Minh cũng nói rất nhanh.

- Ngân hàng Thương mại Quảng Niên, chủ nhân là Phùng Tuấn Niên, người Phúc Kiến, nhưng đằng sau có thể có bối cảnh từ phía Đài Loan. Rất nhiều nhân vật có bối cảnh Quốc dân đảng ở Hồng Kông đều chọn gửi tiền vào ngân hàng này. Họ đã mở 3 chi nhánh ở các nơi tại Hồng Kông, còn nhiều hơn cả các ngân hàng lớn của Hoa kiều.

- Các thủ tục kiện tụng mà Lư tiên sinh đề cập đã chuẩn bị thế nào rồi?

Sau khi nghe Kỷ Văn Minh giới thiệu về bối cảnh của Ngân hàng Thương mại Quảng Niên, Tống Thiên Diệu trầm ngâm một lát rồi lại ngẩng đầu hỏi.

Kỷ Văn Minh nói với ánh mắt sáng ngời.

- Bên Lư tiên sinh đã sắp xếp xong, chỉ đợi Tống tiên sinh ngươi lên tiếng. Lư Tứ tiên sinh từ khi ta đến giúp ngươi đã chuẩn bị sẵn một bộ thủ tục chưa ghi ngày tháng, sau khi điền ngày tháng vào sẽ hợp tình hợp lý, không thể chê trách được.

- Ngân hàng này có bối cảnh Đài Loan, phải nhanh chóng dứt điểm. Liên lạc với Thẩm Bật, bảo hắn đứng ra yêu cầu Ngân hàng HSBC chuyển tiền đến Ngân hàng Thương mại Quảng Niên vào 9 giờ sáng ngày thứ ba. Đợi người của Ngân hàng Thương mại Quảng Niên nhận được tiền thì mời tòa án can thiệp. Sáng mai ta sẽ đi cùng tam thẩm gặp Lư tiên sinh, sau đó phải xem sắp xếp của Lư tiên sinh. 80 triệu này, không thể để Lâm Hiếu Sâm lấy dễ dàng như vậy. Trong biệt thự lớn của nhà họ Lâm cũng phải có chỗ của tam thẩm ta.

Tống Thiên Diệu dụi tắt mạnh mẽ đầu mẩu xì gà.

Kỷ Văn Minh xoay người định đi liên lạc với Thẩm Bật, Tống Thiên Diệu lại lên tiếng gọi giữ hắn lại.

- Kỷ luật sư… thôi, sáng mai hãy gọi cho Thẩm Bật. Tên này hôm nay đã làm quá nhiều việc, làm người nói giúp cho ta rồi, để hắn ngủ một giấc yên ổn đi. Ngươi cũng lên phòng khách trên lầu nghỉ ngơi sớm đi, mấy ngày nay vất vả rồi.

- Ta vẫn ổn, sau khi nghe cuộc điện thoại này, cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn nhiều. 27% cổ phiếu rơi vào tay Ngân hàng HSBC, Tống tiên sinh ngươi tối nay cũng có thể ngủ một giấc yên ổn rồi.

Kỷ Văn Minh dựa vào khung cửa phòng sách, hai tay buông thõng tự nhiên, hơi thả lỏng nghiêng đầu nhìn về phía Tống Thiên Diệu nói.

Tống Thiên Diệu ngả đầu về phía lưng ghế, có chút phấn khích liếm liếm môi, hai mắt nhìn lên trần nhà.

- Đúng vậy, quá mệt mỏi rồi. Trước tiên là làm con dao cho người khác, sau đó bị người ta vứt bỏ, con dao này tự mình cầu sinh, cảm giác như trước đây con dao này luôn được bọc trong bông, khi ra tay lại như chém vào chỗ không lực. Nghe được cuộc điện thoại này mới cảm thấy con dao này đã cắt được lớp bông, phá kén mà ra. À phải rồi, gọi điện cho La Chuyển Khôn, bảo hắn sau khi thị trường mở cửa ngày mai hãy thu gom một đợt cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp. Ngân hàng HSBC đã mua cổ phiếu trong tay nhà họ Lâm, chúng ta đương nhiên phải ổn định tình hình, để các cổ đông cảm thấy Hi Chấn Trí Nghiệp vẫn còn cứu được.

- Không gọi cho Jonathan Gole sao?

Kỷ Văn Minh sửng sốt.

- Chẳng phải hắn phụ trách vấn đề cổ phiếu sao?

Tống Thiên Diệu bóp trán.

- Lão già đó ngủ rồi, hắn làm một vụ rồi đi, buổi tối cần nghỉ ngơi tuyệt đối không muốn bị quấy rầy, gọi điện cho hắn chỉ có thể đổi lấy một trận mắng cho ngươi thôi. La Chuyển Khôn khác, La Chuyển Khôn sau này vẫn phải kiếm sống ở Hồng Kông, ngươi thông báo cho La Chuyển Khôn, ta đảm bảo La Chuyển Khôn sẽ phấn khích đến mức không ngủ được nữa.

- Còn ngươi thì sao?

- Ta? Ta cũng có thể ngủ một giấc yên ổn, nhà họ Lâm bây giờ chẳng còn gì cả, 80 triệu đó đang chờ tòa án phong tỏa. Khi đối thủ chẳng còn gì ngoài cái mạng để liều với ngươi, lúc này ngươi không cần phải lo lắng, không cần phải tự mình ra tay đùa giỡn với bọn chúng nữa, bởi vì bọn chúng đã không đủ tư cách. Chỉ cần ngươi xuất hiện bây giờ, nhà họ Lâm đã mất hết tất cả sẽ có can đảm liều chết, nên đương nhiên không thể

cho bọn chúng cơ hội đó. Sau này không cần phải tự mình ra tay nữa, bọn chúng tìm không thấy đối thủ, nhưng đối thủ lại ở khắp nơi, chắc chắn sẽ chết. Ta chuẩn bị để sư gia Huy cái tên khốn đó, tuần sau dẫn ta đi Nhật Bản tắm suối nước nóng, tận hưởng chút phong hoa tuyết nguyệt.

Tống Thiên Diệu hai tay xoa xoa thái dương, rõ ràng là người trẻ tuổi, nhưng khiến Kỷ Văn Minh cảm thấy động tác và giọng điệu của hắn già nua uể oải.

Ngược lại tên vệ sĩ Hoàng Lục của hắn, tính cách hoạt bát sôi nổi lại tràn đầy sức sống hơn. Nghĩ đến Hoàng Lục, Kỷ Văn Minh mới nhớ ra hôm nay mình thậm chí còn chưa gặp gã để tóc nửa dài đó:

- Phải rồi, sao không thấy Hoàng Lục đi cùng ngươi hôm nay? Tên vệ sĩ này của ngươi không phải lúc nào cũng hình bóng không rời trừ lúc ngủ sao?

- Hắn bị thương một chút, ta để hắn về Ma Cao dưỡng thương.

- Về Ma Cao dưỡng thương?

Kỷ Văn Minh sửng sốt một chút.

Dưỡng thương hiển nhiên không cần phải về Ma Cao.

Sau khi buột miệng hỏi câu đó, Kỷ Văn Minh mới nhận ra mình đã sai, Ma Cao dưỡng thương rõ ràng chỉ là cái cớ, Tống Thiên Diệu không muốn cho mình biết Hoàng Lục đã đi đâu, nên mới nói đại ra vậy.

- Ta đi phòng khách nghỉ ngơi đây.

Kỷ Văn Minh cười xin lỗi với Tống Thiên Diệu, xoay người ra khỏi thư phòng.

Chương 812. Truy cùng diệt tận (2)

Tống Thiên Diệu ngồi trong thư phòng, lại cầm điếu xì gà đã tắt lên châm lửa, qua hơn nửa tiếng nữa, Diêu Xuân Hiếu đẩy cửa bước vào từ bên ngoài:

- A Diệu, A Lục gọi điện từ Ma Cao về, việc ngươi giao cho hắn, đã hoàn thành trước khi ngân hàng đóng cửa chiều nay, người vừa mới về Ma Cao, A Lục tận mắt nhìn thấy hối phiếu mới gọi điện về, A Lục còn hỏi, có cần hắn quay lại không?

Tống Thiên Diệu nhe răng cười rạng rỡ với Diêu Xuân Hiếu.

- Hắn ở Ma Cao chữa tốt cái quần của mình là được rồi, vạn nhất sau này thật sự làm thái giám, ta sợ Hoàng bá gặp mặt sẽ lấy súng bắn nát đầu ta. Đúng rồi, Hiếu thúc, ta gọi một cuộc điện thoại, rồi thúc đi cùng ta xem một người lên đường tối nay.

…

Diêu Xuân Hiếu tự mình chủ động ngồi vào vị trí lái của chiếc Ford 49, thấy Tống Thiên Diệu nhìn về phía mình, khuôn mặt bị bỏng nặng lộ ra nụ cười đáng sợ:

- Có phải lo lắng bộ xương già này của ta, kỹ thuật lái xe quá kém không?

- Không có, chỉ là nghĩ rằng nên để ta lái xe, ta còn trẻ mà.

Tống Thiên Diệu cười lắc đầu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diêu Xuân Hiếu khởi động động cơ xe.

- Có cần để A Thuận A Tứ bọn họ đi theo không?

- Đâu phải đi làm chuyện xấu không thể thấy người, huống chi có Hiếu thúc ở đây, hẹn Lam Cương, đi Tây Hoàn.

Tống Thiên Diệu dùng đầu ngón tay trỏ gõ nhẹ lên đầu gối mình, nói nhạt nhẽo.

Diêu Xuân Hiếu không nói thêm gì nữa, đạp ga, chiếc xe lái ra khỏi gara của biệt thự, biến mất trong màn đêm xa xa.

Trên ban công tầng hai của biệt thự, không có đèn sáng, Angie Perlis đáng lẽ đã đi ngủ, mặc một bộ đồ ngủ lụa màu đỏ thẫm, bên ngoài khoác một chiếc áo gió, đứng lặng lẽ ở ban công, tay trái vịn lan can ngọc thạch, tay phải cầm một ly rượu đỏ giúp ngủ, nhìn chiếc xe rời đi.

- Bạn trai của ngươi… lại khiến ngươi lo lắng sao?

Phía sau cô, Juliana Abe chậm rãi bước tới.

Angie Perlis lịch sự mỉm cười với bà lão.

- Bà vẫn chưa nghỉ ngơi sao?

- Sau khi chuông điện thoại reo lên, ta không thể ngủ lại được nữa, tuổi già rồi, chất lượng giấc ngủ đang dần giảm sút, đặc biệt là khi làm nghề luật sư.

Juliana Abe dùng tay vuốt lại mái tóc của mình, quay đầu về phía phòng ngủ xa xa, nói với người hầu gái có vẻ ngái ngủ.

- Kaya thân yêu, có thể giúp ta rót một ly rượu đỏ mang lại được không?

Sau khi người hầu nữ Nga đến tủ rượu rót cho bà một ly rượu vang đỏ và mang lại, Juliana Abe tiến lên vài bước, đứng cạnh Angie Perlis trên ban công, nhìn ra xa.

- Bạn trai của ngươi là một chàng trai rất xuất sắc, còn xuất sắc và tham vọng hơn cả những luật sư trẻ ở London. Ta phải xin lỗi vì những lời phủ định về hắn mà ta đã nói khi tiễn ngươi rời London trước đây.

- Ta biết.

Angie Perlis mỉm cười quay mặt sang, nói với người thầy của mình.

- Ta biết sớm muộn gì ngươi cũng sẽ nhìn nhận hắn khác đi.

- Con gái của ta, ta công nhận hắn rất xuất sắc, nhưng ngươi đã từng nghĩ đến một vấn đề chưa? Tại sao hắn lại đặt tất cả tài sản dưới tên ngươi, tại sao hắn không lo lắng ngươi sẽ bỏ rơi hắn, rồi tự mình mang theo vô số tiền bạc trở về London trở thành một nữ phú hào?

Juliana Ebert nháy mắt, hỏi Angie Perlis.

Angie Perlis lại hướng ánh mắt về phía xa xăm tối đen.

- Hắn tin tưởng ta.

- Không, bởi vì ngươi là một người Anh, ngươi không thể mang đi tất cả những gì của hắn ở Hồng Kông, và thân phận của ngươi lại có thể khiến tất cả những đối thủ tiềm tàng của Trung Quốc đang ẩn nấp, nhìn hắn với ánh mắt thèm thuồng phải e dè, tiện thể khiến người Anh vô thức thân thiện hơn với hắn vì hắn có một vị hôn thê người Anh.

Juliana Abe uống một ngụm rượu vang.

- Tha lỗi cho ta vì luôn nghĩ xấu về bạn trai của ngươi, cho đến hiện tại, tất cả những gì chàng trai trẻ này làm đã khiến ta,

một bà già từng trải qua nhiều thủ đoạn, cảm thấy hơi sửng sốt. Ta tưởng ta đến Hồng Kông là vì khả năng của ta khiến ngươi và hắn cảm thấy quan trọng, cần ta, nhưng sau khi đến Hồng Kông, ta nhận ra, hắn không cần khả năng của ta, hắn cần danh tiếng của ta, hắn chỉ cần ta xuất hiện tại tòa án với tư cách là luật sư riêng về các vấn đề cá nhân của Lâm Dư Tĩnh, không cần ta phát biểu, không cần ta biện hộ.

- Thầy muốn đưa ra lời khuyên gì cho ta sao, thưa phu nhân? Bỏ hắn mà đi, trở về London tìm một chàng luật sư trẻ xuất sắc để kết hôn?

Angie Perlis mỉm cười nhẹ nhàng.

Juliana Abe nghiêm túc nói.

- Đương nhiên là kết hôn với hắn, để hắn lấy lại những tài sản đó, rồi đổi thành một chiếc nhẫn kim cương đẹp đeo lên ngón tay ngươi, con gái của ta. Có một người chồng xuất sắc quản lý công việc, không phải tự mình vất vả làm việc kiếm tiền, chỉ cần tận hưởng cuộc sống tốt đẹp, đây là điều mà mỗi người phụ nữ đều không nên từ chối. Nếu chồng ta khi xưa giống như bạn trai của ngươi, ta đã chẳng cần phải suy nghĩ về việc làm luật sư.

…

- Tống tiên sinh, mời ngồi.

Lam Cương trên mặt vẫn còn những vết thương tím bầm chưa lành hẳn, mời Tống Thiên Diệu và Diêu Xuân Hiếu vào cửa, miệng còn nói với người tình dịu dàng của mình.

- Đi pha trà cho Tống tiên sinh và vị này.

- Không cần đâu, tối nay muốn ăn đêm nên đến đây, gọi ngươi cùng ta ăn đêm.

Tống Thiên Diệu đặt mấy món đồ ăn nguội và một vò rượu song chưng mà hắn mang theo lên bàn.

Chương 813. Tiếng nói chuyện

Lam Cương tướng mạo anh tuấn, lại phong lưu đa tình, tuổi còn trẻ đã nuôi không ít tình nhân, căn nhà lầu Đường ở Tây Hoàn này chính là một trong những nơi ở bên ngoài của hắn, người phụ nữ được nuôi là một cô gái nghèo khổ từ gia đình thuyền chài, dung mạo xinh đẹp, tính cách truyền thống, đơn thuần, không tranh giành ghen tuông với những người phụ nữ khác, cũng không tiêu xài hoang phí, nên Lam Cương đôi khi lại cảm thấy người phụ nữ này hiểu chuyện hơn, lần này sau khi bị thương xuất viện, tiện thể ở lại đây dưỡng thương luôn.

Người phụ nữ không dám nhìn mặt Diêu Xuân Hiếu, cúi đầu ngoan ngoãn đi vào bếp đun nước pha trà, Lam Cương thì bày mấy món đồ ăn nguội ra, lại lấy bát đũa ly rượu, muốn mời Diêu Xuân Hiếu nhưng không biết mở lời thế nào.

- Gọi Hiếu thúc là được.

Diêu Xuân Hiếu không ngồi xuống, mà đi đến cửa bếp, dựa vào khung cửa, mắt liếc nhìn người phụ nữ đang pha trà trong bếp.

- Nhan Hùng đã ngồi vào vị trí cảnh trưởng Du Ma Địa, vị trí thám mục cấp cao Vượng Giác trước đây của hắn là của ngươi rồi.

Tống Thiên Diệu tự tay rót một ly rượu.

- Đợi ngươi dưỡng thương gần khỏi, là có thể nhậm chức.

- Cảm ơn Tống tiên sinh, nếu không có Tống tiên sinh, giờ này ta vẫn chỉ là một tên cảnh sát mặc thường phục nhỏ bé.

Lam Cương nói lời khách sáo, nhưng trên mặt không hề có vẻ thoải mái nào.

Tống Thiên Diệu sao có thể nửa đêm, chỉ vì chuyện nhỏ như thăng chức từ một sa trưởng lên thám mục cao cấp mà hẹn gặp hắn. Vẻ kiêu ngạo khi lần đầu gặp Tống Thiên Diệu, giờ đã theo thời gian tiếp xúc lâu dài với Tống Thiên Diệu mà biến mất không còn dấu vết.

Tống Thiên Diệu nâng ly rượu nhấp một ngụm nhỏ, rồi gắp một miếng củ sen nói.

- Ngươi còn nhớ mình từng nói, Lâm gia đã từng cho người đến cục cảnh sát tìm ngươi không?

- Đương nhiên là nhớ.

Lam Cương không động đũa hay ly rượu, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cầm ly rượu từ từ gật đầu, dừng lại một chút.

- Cũng có nghĩa là, người của Lâm gia đến gặp ngươi, có những cảnh sát khác cũng biết chuyện này, dù không biết Lâm gia tìm ngươi có việc gì, cũng nên có ấn tượng mơ hồ về việc hôm đó có người gặp ngươi.

- Mấy thuộc hạ của ta đều biết, mấy tên cảnh sát mặc quân phục trực ở cửa cục cảnh sát, chắc cũng còn nhớ được.

- Ai của Lâm gia đến cục cảnh sát gặp ngươi?

Lam Cương lắc đầu, hồi tưởng lại tình hình hôm đó.

- Không có ấn tượng, trước đó chưa từng gặp, là một người trung niên, không quá bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường,

không phải nhân vật nổi bật, nói chuyện trong phòng làm việc của ta, muốn ta giúp Lâm gia làm việc, còn làm việc gì thì không nói, chỉ bảo ta suy nghĩ kỹ, giữa Tống tiên sinh và Lâm gia, ai đáng tin cậy hơn, chọn sai rồi sau này sẽ có lúc hối hận.

Tống Thiên Diệu lấy từ trong túi ra một tấm ảnh đưa cho Lam Cương.

Lam Cương nhận lấy xem kỹ, rồi nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Lâm gia lúc đầu muốn ngươi làm chứng giả, hãm hại ta, tối nay, ta trả lại chiêu này cho hắn, dù là dùng tiền hay nói nghĩa khí, hãy để những cảnh sát đã gặp người của Lâm gia hôm đó tin rằng, người họ gặp đến cục cảnh sát tìm ngươi tên là Lâm Hiếu Hiệp, chính là người trong bức ảnh này, bây giờ ngươi gọi điện cho bộ phận chính trị của cảnh sát, nói rằng trước đây bị thương dưỡng thương, gần đây vừa mới khỏi thương thấy tin tức trên báo, có manh mối quan trọng có thể cung cấp.

Tống Thiên Diệu đưa miếng củ sen kẹp trong đũa vào miệng nói.

Lam Cương nhìn chằm chằm vào mắt Tống Thiên Diệu.

- Manh mối gì?

- Lâm Hiếu Hiệp muốn ngươi làm việc cho đại lục, nếu ngươi đồng ý, hắn sẽ bỏ tiền giúp ngươi thăng chức.

- Bộp.

Một hạt đậu La Hán Lam Cương gắp rơi xuống mặt bàn, hắn ngẩn người nhìn Tống Thiên Diệu một lúc, mới có vẻ căng thẳng nói.

- Tống tiên sinh… Tống tiên sinh, ta… không ai sẽ tin ta, ta cũng không muốn dính líu quá sâu vào những chuyện này, sau

này không được thăng chức… Ta…

- Sợ rồi à?

Tống Thiên Diệu nâng ly rượu chạm vào ly rượu Lam Cương chưa động đến.

- Ngươi dù không dính líu đến chuyện này, ngươi cũng không thể làm đến chức cảnh sát trưởng, cuối cùng dù ngươi có mang cả núi vàng đi hối lộ bọn quỷ ngoại quốc, cũng chỉ là vị trí tổng Hoa thám trưởng như Lưu Phúc bây giờ, vị trí tổng Hoa thám trưởng này sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng ngươi thì sau này thật sự không có cơ hội gia nhập bộ phận chính trị, trường huấn luyện các loại.

Lam Cương lau mồ hôi vừa mới toát ra, thở ra một hơi, vội vàng nâng ly rượu uống một ngụm, mới tiếp tục nói.

- Ta sợ bị đuổi khỏi cảnh sát…

- Không đâu, người Anh tự mình không quản nổi cả Hồng Kông, ngay cả Lữ Nhạc, Nhan Hùng những kẻ từng làm cảnh sát trong thời kỳ Nhật chiếm đóng, hiện giờ chẳng phải vẫn tiếp tục phục vụ cho Đế quốc Anh sao? Huống chi ngươi lại không thật sự nhận hối lộ, hơn nữa còn tố cáo Lâm Hiếu Hiệp.

Tống Thiên Diệu nói với Lam Cương.

- Vậy ta nên làm thế nào?

- Ngươi chỉ cần nói, ngày đó ngươi nhận mười vạn đô Hồng Kông tiền lót tay của Lâm Hiếu Hiệp, bây giờ chuẩn bị nộp lại.

- Chỉ có mười vạn đô thôi sao?

- Lẽ nào để bọn quỷ tây biết, ngươi một tên sa trưởng nhỏ nhặt mà thu nhiều hơn cả tổng cảnh sát trưởng? Ta đút lót cho cục trưởng cảnh vụ chỉ mất hơn 80 vạn, đưa Lê Hữu Dân lên vị trí tổng thám mục Hồng Kông cũng tốn hơn 100 vạn, không

thể nuôi cái bụng bọn quỷ tây quá to, nuôi to rồi, chúng chỉ càng lấn tới. Mười vạn đồng, trong mắt bọn quỷ tây, ngươi một tên sa trưởng mà thu được ngần ấy, đã là không ít rồi.

- Là bảo ta chuẩn bị 10 vạn tiền mặt…

Không đợi Lam Cương nói hết, Tống Thiên Diệu lấy từ trong ngực ra một tấm hối phiếu 10 vạn đồng đã chuẩn bị sẵn, đẩy tới trước mặt Lam Cương.

Chương 814. Sự thật của người Trung Quốc, không quan trọng đối với người Anh (1)

- Nói với bọn quỷ tây, đây chính là thứ Lâm Hiếu Hiệp đã đưa cho ngươi lúc đầu, ngươi chưa từng động đến.

- Ta còn không biết mình có 10 vạn tiền gửi ở tiền trang này… Tiền trang ở Ma Cao?

Lam Cương cầm tấm hối phiếu lên xem xét, ngẩng đầu nhìn Tống Thiên Diệu.

- Lâm gia đưa cho ta một tấm hối phiếu cần phải đến Ma Cao mới rút được tiền?

- Uống hết ly rượu này, ngươi hãy đến sở cảnh sát, trước tiên giải quyết xong người làm chứng cho ngươi, sau đó đi gặp cấp trên quỷ tây, ta đã đánh tiếng trong cảnh đội rồi, cho dù ngươi nói không đủ rõ ràng, cũng sẽ có người dạy ngươi cách nói cho rõ.

Tống Thiên Diệu từ từ gắp một con tôm luộc, nhẹ nhàng bóc vỏ, đưa miếng thịt tôm tươi ngon vào miệng.

- Người Anh giả tạo nhất, trong lòng tham lam chết đi được, nhưng lại luôn tỏ ra bộ dạng quý ông, không còn cách nào, hiện giờ người Anh ở Hồng Kông nói chuyện đủ to, ta không đủ, nên ta giúp người Anh tìm cớ ăn thịt thôi?

Lam Cương hít sâu một hơi, quyết định liều một phen, dù sao bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào Tống Thiên Diệu, cho dù Tống Thiên Diệu thực sự đào hố hại hắn, hắn cũng đành chịu, chi bằng thản nhiên hơn, nên cẩn thận cất tấm hối phiếu đi, nâng ly rượu cùng uống với Tống Thiên Diệu, cẩn thận cười nịnh hỏi.

- Dù là Hùng ca hay A Nghiệp, khi chúng ta mấy đứa uống rượu tán gẫu riêng tư, đều nói Tống tiên sinh ngài hẳn là người mong muốn nhất đại lục vĩnh viễn không thu hồi Hồng Kông, như vậy ngài dựa vào người Anh, sớm muộn sẽ là nhân vật lớn trong giới Hoa nhân Hương Giang, nhưng vừa rồi nghe lời ngài nói… quỷ tây người Anh… cũng không đáng tin cậy? Sau này tiếng nói của bọn quỷ tây ở Hồng Kông có thể sẽ nhỏ đi?

Tống Thiên Diệu vươn tay vỗ nhẹ lên vai Lam Cương.

- Sao thế? Người Anh đô hộ Hồng Kông một trăm năm, khiến ngươi cảm thấy người Anh ở Hồng Kông đáng tin cậy? Đợi khi ta cảm thấy bản thân cũng có thể nói chuyện đủ to ở Hồng Kông, rồi sẽ trả lời câu hỏi này của ngươi.

…

Lâm Hiếu Hiệp bên cạnh giường bệnh, nhẹ nhàng nắm tay mẹ mình, nhìn khuôn mặt mẹ dù đã được tiêm thuốc an thần giúp ngủ sâu, vẫn mang vẻ hoảng sợ.

Nhát dao Tống Thiên Diệu đâm vào nhà họ Lâm có thể nói là chí mạng, dù Lâm Hiếu Hiệp khi bị giam giữ đã nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra khi đổ trách nhiệm lên đầu Lâm Hiếu Hòa, nhưng dù thế nào cũng không ngờ rằng, mẹ mình sau khi biết tình hình của anh trai và mình, lại hạ độc đưa tiễn đại phu nhân - người khiến bà phải cúi đầu khép nép cả đời.

Lâm Hiếu Hiệp không biết mẹ mình phải lấy hết can đảm thế nào để chống lại uy thế đại phu nhân để lại trong lòng bà cả một đời.

Bên kia giường bệnh, hai tên cảnh sát đang nói chuyện nhỏ, thấy ánh mắt Lâm Hiếu Hiệp nhìn sang, một tên hạ giọng nói:

- Lâm tiên sinh, cụ bà đã ổn định rồi, chi bằng để bà nghỉ ngơi cho tốt, chúng tôi đưa ngươi về, ngươi đến bệnh viện đã hơn 4 tiếng, chúng tôi rất quan tâm đến cảm xúc của ngươi, nên cũng hy vọng Lâm tiên sinh đừng khiến chúng tôi khó xử quá.

- Bây giờ một cái đầu thế mạng giá bao nhiêu tiền?

Lâm Hiếu Hiệp khẽ gật đầu, hỏi ngược lại đối phương một câu.

Hai tên cảnh sát này là nhân viên bộ phận chính trị của cảnh đội, nhưng nghe Lâm Hiếu Hiệp hỏi về chuyện kiếm tiền ngoài của cảnh đội thông thường, rõ ràng không xa lạ gì, viên cảnh sát liếc nhìn qua mặt Trịnh Thụy Liên, cười một cái.

- Ít nhất cũng phải hơn chục vạn chứ? Nếu là phụ nữ, giá có thể còn cao hơn một chút.

- Chỉ mới hai mươi năm mà giá đã tăng nhiều như vậy. Ta nhớ khi xưa chưa học xong trường Hoàng Nhân, vừa mới bắt đầu phụ giúp việc nhà, lúc đó chỉ cần hai ngàn đồng là đã có người tranh nhau đi thế mạng cho người khác rồi.

Lâm Hiếu Hiệp giơ đôi tay đeo còng về phía cảnh sát, ra hiệu muốn hút thuốc.

- Đây là phòng bệnh, hút thuốc có thể ảnh hưởng đến cụ…

Viên cảnh sát lấy hộp thuốc từ trong túi ra hỏi.

Lâm Hiếu Hiệp cười khẩy một tiếng.

- Mẹ ta hít khói thuốc của đại phu nhân mấy chục năm nay, đã quen rồi.

Viên cảnh sát lấy ra một điếu thuốc, châm lửa rồi đưa cho Lâm Hiếu Hiệp. Hắn ngậm điếu thuốc vào miệng, cúi người áp tai vào ngực mẹ một lúc, rồi đứng thẳng người lại, bước ra ngoài phòng bệnh.

Bên ngoài hành lang còn có hai cảnh sát và một luật sư đang đợi. Ngoài ba người này, Hương tỷ đơn độc đứng dựa vào tường ở phía bên kia hành lang, tay cầm khăn tay đưa lên miệng, cắn chặt bằng răng, đôi mắt sưng đỏ.

Thấy Lâm Hiếu Hiệp bước ra, Hương tỷ ngẩng đầu nhìn.

- Nhị thiếu gia, ta… ta… không phải ta, ta… ta không biết… Ta không quan tâm đến gia đình, ta chỉ lo lắng cho ngươi và phu nhân… ta…

- Ta biết.

Lâm Hiếu Hiệp bước đến trước mặt Hương tỷ, lấy chiếc khăn tay từ tay chị, gấp gọn lại, dùng đôi tay đeo còng cẩn thận lau mắt và mặt cho bà.

- Nếu là ngươi, ngươi cũng sẽ không đến bệnh viện gặp ta. Bao nhiêu năm nay, để ngươi chịu khổ rồi. Thay ta ở lại đây chăm sóc mẹ ta, đợi ta trở về, sẽ cho ngươi một danh phận. Nói với đại ca ta, để hắn ở bên ngoài đối phó A Sâm, đợi ta ở trong tù khống chế hoàn toàn A Hòa, khi ra ngoài, nhà họ Lâm sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Nói xong, Lâm Hiếu Hiệp quay sang mấy cảnh sát đang canh giữ mình.

- Đi thôi, về thôi.

Mấy người đi dọc theo hành lang dài, hướng về phía cuối.

Nhưng Lâm Hiếu Hiệp chưa kịp rẽ qua góc thì đã có thêm vài cảnh sát khác chạy tới, trên vai đeo phù hiệu ít nhất cũng là cảnh trưởng cấp cao, ra ngoài thấp nhất cũng là cấp thanh tra.

Chương 815. Sự thật của người Trung Quốc, không quan trọng đối với người Anh (2)

- Lâm Hiếu Hiệp tiên sinh, ta là Lưu Chí Thần thuộc bộ phận chính trị. Nửa giờ trước chúng tôi nhận được tố cáo ngươi có hành vi hối lộ nhân viên cảnh sát, mong ngươi hợp tác về đồn để điều tra.

Một cảnh sát đi đầu, mặt lạnh lùng nói với Lâm Hiếu Hiệp.

- Thưa cảnh sát, thân chủ của ta…

Vị luật sư đứng sau Lâm Hiếu Hiệp tiến lên một bước, định dùng lời nói để đánh trống lảng Lưu Chí Thần.

Lâm Hiếu Hiệp ngậm điếu thuốc, quay đầu cười với viên cảnh sát phía sau mình, rồi lại nhìn về phía Lưu Chí Thần, ngắt lời vị luật sư.

- Thưa cảnh sát, những vụ án nghiêm trọng hơn ta đều đã khai báo cả rồi, cần gì phải đưa ra cáo buộc hối lộ nhân viên cảnh sát vô thưởng vô phạt này nữa? Chê ta ở ngoài lâu quá nên vội vàng dùng cái cớ này để đưa về à? Không cần thiết, dù sao cũng đã khai nhiều như vậy rồi. Được, ngươi nói hối lộ, thực ra là tam đệ A Hòa bảo ta hối lộ đấy.

…

- Có tấm séc này, chúng ta có thể hiểu được chuỗi hành động của nhà họ Lâm rồi. Ý đồ của những người này đã rất rõ

ràng.

Hà Lợi Tư, người phụ trách bộ phận chính trị của cảnh sát, vuốt bộ râu quý ông của mình, nói bằng tiếng Anh chuẩn mực với mấy viên chức chính trị trước mặt.

Hà Lợi Tư tên thật là Carl Horace, mặc dù hắn cũng như tất cả người Anh làm việc ở Hồng Kông đều có một cái tên Trung Quốc, nhưng hắn rất ít khi muốn người khác gọi trực tiếp cái tên Trung văn này, cũng không muốn dùng tiếng Trung để giao tiếp với bất kỳ ai.

- Ta không hiểu lắm, Lâm Hiếu Hòa có quan hệ rất thân thiết với phía Đài Loan, tại sao lại phải… như tấm séc này cho thấy, thân thiết thêm với Trung Quốc đại lục?

- Bởi vì người nhà họ Lâm tin rằng, trong tương lai Hồng Kông có thể thuộc về Đài Loan, cũng có thể thuộc về Trung Quốc đại lục, nhưng chắc chắn sẽ không còn thuộc về người Anh nữa. Và họ Lâm không có ý định rời khỏi Hồng Kông, nên họ tự nhiên phải chuẩn bị cho tương lai, chẳng hạn như tỏ thiện chí trước với chủ nhân tương lai của Hồng Kông. Nói đơn giản là họ không lạc quan về triển vọng của Hồng Kông dưới sự cai trị của Anh sau khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc, họ cho rằng sau chiến tranh Triều Tiên, Hồng Kông sẽ bị thu hồi.

Hà Lợi Tư nheo mắt lại, giọng lạnh lùng nói.

- Đây là sự xúc phạm trắng trợn đối với Đế quốc Anh. Hãy nghĩ xem, một gia tộc người Hoa Hồng Kông từng rất thân thiết với người Anh, đã mua thuốc phiện từ tay người Anh rồi bán cho người Trung Quốc để làm giàu, giờ lại mất niềm tin vào Hồng Kông dưới sự cai trị của Anh, điều này khiến ta cảm thấy buồn bã. Ta cảm thấy lá cờ của Đế quốc Anh tung bay trên bầu trời Hồng Kông dường như không còn rực rỡ như ngày xưa nữa.

- Thưa cấp trên, theo phân tích từ thông tin tình báo hiện tại, thực ra cáo buộc họ Lâm tham gia buôn lậu hàng cấm có phần gượng ép. Nếu điều tra sâu hơn về tấm séc này…

Một viên chức kỹ thuật phụ trách điều tra vụ án của bộ phận hành động thuộc cục chính trị muốn nói ra nghi vấn của mình.

Chưa đợi hắn nói hết, Hà Lợi Tư đã cười kiêu ngạo, nói với đối phương.

- Milo, nếu ngươi muốn điều tra sâu, thì phải bắt đầu từ vụ 37 thành viên băng đảng xã hội đen Hồng Kông bị xử bắn với tội danh gián điệp ở Malaysia. Ngươi có biết điều đó có nghĩa là gì không?

- Ta…

Hà Lợi Tư đặt hai tay lên bàn.

- Có nghĩa là cục chính trị cảnh sát Hồng Kông phải xin phép từng cấp, từ cảnh trưởng, bộ an ninh, văn phòng tổng đốc, phủ toàn quyền, để cử chuyên viên như Milo ngươi đây đi điều tra cục điều tra đặc biệt quân sự thuộc tổng bộ hiến binh quân đội Anh đóng tại Malaysia. Khi kết thúc điều tra, chỉ có hai kết cục.

- Thứ nhất, không phát hiện vấn đề gì, 37 người đều là gián điệp đáng tội. Tổng bộ hiến binh đóng quân ở Malaysia chẳng qua chỉ chế giễu chúng ta một chút, khiến cảnh trưởng mất mặt, họp hành mắng chúng ta một trận. Nhưng thứ hai, nếu ngươi phát hiện vấn đề, 37 người Hoa đó không phải gián điệp, ngươi định làm gì? Minh oan cho 37 người Trung Quốc đó?

- Nếu ngươi chọn minh oan, điều đó đồng nghĩa với việc cục điều tra đặc biệt quân sự thuộc tổng bộ hiến binh đóng quân ở Malaysia đã phạm sai lầm lớn. Có lẽ ngươi sẽ trở thành

sứ giả công lý, nhưng ta đoán lúc đó toàn quyền, các vụ trưởng, cảnh trưởng thậm chí cả ta, đều sẽ căm ghét ngươi, rất căm ghét ngươi, thậm chí chính bản thân ngươi, gia đình ngươi cũng sẽ căm ghét ngươi. Ngươi đi điều tra họ, họ cũng có thể đến Hồng Kông điều tra chúng ta. Cục điều tra đặc biệt quân sự trực thuộc cục tình báo quân sự Đế quốc Anh, họ muốn điều tra ngươi, có thể lật ra cả chuyện ngươi thiếu một xu tiền thuế, hiểu ý ta chứ?

- Hiểu, thưa ngài.

Milo rụt cổ lại, nói khẽ.

- Rất tốt. Tóm lại, khi cục trưởng Mạch gọi điện liên lạc với ta, ý của hắn là, nếu có người Hoa Hồng Kông nào vội vàng nhảy ra chê bai nước Anh, bất kể họ thực sự chê bai hay bị vu oan, điều đó không quan trọng. Điều quan trọng là chúng ta phải mượn cớ này để cảnh cáo những người Hoa khác.

- Người Anh có lẽ vẫn chưa thắng Trung Quốc trong chiến tranh Triều Tiên, nhưng xử lý những kẻ muốn ngả về phía Trung Quốc này lại rất dễ dàng. Không muốn giống như nhà họ Lâm thì hãy ngoan ngoãn câm miệng lại. Nhớ kỹ, chỉ cần người Anh còn ở Hồng Kông một ngày, họ phải khom lưng cúi đầu ngay cả trước một kẻ ăn xin người Anh.

Hà Lợi Tư buông lỏng đôi tay đang nắm chặt.

Chương 816. Tình anh em sâu đậm (1)

- Cục trưởng Mạch của chúng ta may mắn trúng giải đặc biệt xổ số ngựa, tổng cộng 740.000 đô Hồng Kông. Hắn dự định mở tiệc mời đồng nghiệp ăn mừng trong vài ngày tới. Milo, ngươi giỏi đào bới sự thật, có thể giúp ta đào bới nội tình của Hội đua ngựa không?

- Ngài đang đùa phải không, thưa ngài? Hội đua ngựa… làm sao ta có thể…

- Đúng vậy, hãy nhớ kỹ câu này, làm sao ngươi có thể. Cục trưởng Mạch nói gần đây Thống đốc Hồng Kông thường xuyên nói một câu tiếng Trung, gọi là 'ân uy song hành, khoan mãnh tương tế'. Dùng nhà họ Lâm để thể hiện uy nghiêm và sự hung mãnh của Anh quốc tại Hồng Kông, dùng việc giúp đỡ chúng ta, những người Trung Quốc đầy tin tưởng vào Anh quốc để thể hiện ân đức và sự khoan hồng của Anh quốc tại Hồng Kông, kết hợp hai điểm này lại với nhau, trình diễn cho tất cả người Trung Quốc ở Hồng Kông thấy, nói cho bọn họ biết, kẻ nào coi thường Anh quốc sẽ chết rất thảm, kẻ nào kiên định đứng về phía Anh quốc sẽ có địa vị và tài sản, đây là thủ đoạn chính trị, đừng coi chuyện này như một vụ án thông thường cần tìm ra sự thật, sự thật của người Trung Quốc so với chính trị và lợi ích của người Anh. Đương nhiên cái sau quan trọng hơn.

- Sự thật…

Milo là một viên chức kỹ thuật tiêu chuẩn, dường như khao khát sự thật mạnh mẽ hơn những người khác, nên vẫn muốn

mở miệng nói thêm.

Khi nghe thấy gã đần độn này vẫn còn mở miệng, Hà Lợi Tư bực bội gõ gõ lên mặt bàn.

- Milo! Nghe cho rõ, ta không muốn nói quá thô lỗ, nhưng có vẻ như ta đã nói nhiều như vậy mà ngươi vẫn chưa hiểu phải không? Ý ta là, Hồng Kông và Ngân hàng HSBC cùng Jardine Matheson hiện đang nắm giữ cổ phiếu trong tay, bọn họ cần một cái cớ hợp lý để tránh một số điều kiện ưu tiên gì đó, bán cổ phiếu cho một người nào đó để đổi lấy tiền mặt, và cái cớ hợp lý đó chính là, nhà họ Lâm chết tiệt rất có khả năng có giao dịch tài chính với Trung Quốc!

- Đóng băng tài sản của bọn họ vô thời hạn, khiến bọn họ không có tiền để mua lại cổ phiếu! Hiểu chưa? Ta thậm chí còn tiết lộ cả tin cục trưởng Mạch trúng vé số ngựa, vậy mà ngươi vẫn chưa hiểu sao? Được rồi, tháng sau, ta sẽ cân nhắc cho ngươi đi hỗ trợ kỹ thuật ở bộ phận hỗ trợ, ngươi thực sự không phù hợp với công việc ở phòng hành động.

Nói xong, Hà Lợi Tư đứng dậy bước ra khỏi văn phòng.

Sau khi Hà Lợi Tư rời khỏi phòng họp, Milo khó hiểu nhìn về phía đồng nghiệp bên cạnh.

- Todd, chuyện vé số ngựa của cục trưởng Mạch là sao vậy?

Người đồng nghiệp dựa vào ghế, mỉm cười với Milo.

- Cục trưởng Mạch chưa bao giờ mua vé số ngựa cả, vậy nên, Milo, ngươi định đi điều tra sự thật về tấm vé số đó sao? Thư giãn đi, đây là Hồng Kông, sự thật của người Trung Quốc không quan trọng với chúng ta.

…

- Đến gặp ta muộn như vậy, lại còn mang theo mùi rượu, thật sự là bàn công việc sao?

Giang Vịnh Ân dùng tay vén mái tóc trước trán, đứng bên cửa sổ liếc nhìn Diêu Xuân Hiếu đang đứng bên chiếc xe Ford của Tống Thiên Diệu ở bên đường phía xa, rồi lại nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang khoác áo gió đứng bên cạnh mình, nhẹ giọng hỏi.

Tống Thiên Diệu nghiêng mặt nhìn chằm chằm Giang Vịnh Ân một lúc, rồi mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn ra con đường vắng tanh.

- Sao vậy, không bàn công việc thì đến quấy rối ngươi à? Ngươi thấy ta giống kẻ chạy ra ngoài tán tỉnh nữ thư ký giữa đêm khuya sao?

- Ngươi thì không thể, nếu không ta cũng không mở cửa cho ngươi vào, nhưng nếu là Chử Hiếu Tín thì khó nói lắm.

Giang Vịnh Ân vừa nói vừa đưa cho Tống Thiên Diệu một ly nước đã rót sẵn.

- Uống ly nước đi, có cần ta thay trang phục chính thức để xứng với ngươi không?

Tống Thiên Diệu nhận lấy ly nước, mỉm cười với Giang Vịnh Ân, đảo mắt nhìn quanh phòng ngủ của nàng.

- Phòng ngủ nhàm chán y như con người ngươi vậy, tìm vài món đồ trang trí mang tính biểu tượng của phụ nữ để trang hoàng phòng ngủ khó lắm sao? Làm như ta cắt xén lương của ngươi không bằng.

Phòng ngủ của Giang Vịnh Ân rất đơn điệu, một tủ sách, một tủ quần áo, một bàn học, một giường đơn, một tủ đầu giường, cùng với một chậu cây xanh đặt trên bệ cửa sổ, đó là tất cả những gì có trong căn phòng này.

- Là ông chủ mà, quan tâm đến công việc của nhân viên cấp dưới là chuyện bình thường, còn môi trường và trạng thái nghỉ ngơi của ta thì không cần phải bận tâm đâu nhỉ?

Giang Vịnh Ân liếc mắt nhìn Tống Thiên Diệu.

- Ta cũng từng đến phòng khách sạn và phòng ở nhà máy của ngươi rồi, còn tồi tàn hơn cả phòng ngủ của ta.

- Hiện giờ việc kinh doanh may mặc của sư gia Huy có phải cũng do ngươi giúp quỷ muội quản lý trên danh nghĩa không?

Tống Thiên Diệu uống một ngụm nước, chuyển sang câu hỏi khác.

Giang Vịnh Ân nhún vai, quay lại bàn làm việc kéo ghế ngồi xuống, tiếp tục ghi chép công việc cần xử lý ngày mai vào sổ tay, miệng nói.

- Ngươi bảo hắn chuyển toàn bộ việc kinh doanh quần áo sang tên tiểu thư Angie Perlis, chỉ là đi qua loa, việc quản lý kinh doanh đương nhiên vẫn do sư gia Huy và người của hắn phụ trách, ta cũng chỉ làm cái loa truyền thanh giữa tiểu thư Angie Perlis và sư gia Huy, hiện tại trọng tâm công việc vẫn đặt ở việc kinh doanh tóc giả, bây giờ thị trường bên Mỹ đã không còn hài lòng với việc Hồng Kông chỉ cung cấp tóc giả màu đen, rất nhiều thương nhân ủy thác mong chúng ta có thể sản xuất tóc giả màu khác, vì vậy hiệp hội tóc giả gần đây đang cân nhắc tổ chức mọi người cùng đi Mỹ khảo sát thị trường, mua nguyên liệu màu tóc khác từ phía Mỹ, mang về Hồng Kông gia công, rồi bán lại sang Mỹ.

- Thủ tục vay mượn mấy lần bên HSBC, ngươi đều tham gia đúng không? Xác định tất cả đều lấy danh nghĩa và tài sản dưới tên quỷ muội làm thế chấp?

Tống Thiên Diệu sờ mũi, hỏi lại.

Bút máy đang viết của Giang Vịnh Ân dừng lại, cô xoay người, ngồi trên ghế nhìn Tống Thiên Diệu.

Chương 817. Tình anh em sâu đậm (2)

- Ngươi là… có chút lo lắng? Lo lắng cho tiểu thư Angie Perlis?

- Đương nhiên lo lắng.

Tống Thiên Diệu từ từ uống trà ấm.

- Ta không lo cho cô ấy, dù sao không có cô ấy cũng không thể nhanh chóng đi đến bước này trong việc kinh doanh ở Hồng Kông, điều ta lo lắng là nếu người Anh muốn nhổ cỏ tận gốc, một mũi tên trúng hai đích, thu thập luôn cả ta và nhà họ Lâm thì sao, ta phải cẩn thận chút, tình hình không ổn định, chuyện giết gà lấy trứng người Anh đâu phải chưa từng làm.

- Thủ tục không có vấn đề gì, đều là danh nghĩa của tiểu thư Angie Perlis, ta cũng đã sao lưu bản phụ, nếu ngươi không yên tâm, ngày mai ta nhớ giúp ngươi sao lưu thêm một bản nữa, giao cho ngươi.

Giang Vịnh Ân xoay xoay cây bút máy trong tay, không hiểu nói.

- Nói đến, ngươi đã lo lắng, sao lại mang tất cả sản nghiệp đặt dưới tên tiểu thư Angie Perlis?

Tống Thiên Diệu không trả lời cô, móc thuốc lá từ trong túi ra, mắt đảo quanh quan sát môi trường phòng ngủ, như đang chìm vào suy tư.

Giang Vịnh Ân đứng dậy mở cửa phòng ngủ, quay người lấy một cái cốc rỗng từ bên ngoài làm gạt tàn đặt lên bệ cửa sổ

bên cạnh Tống Thiên Diệu, dùng ngón tay vẫy vẫy trước mắt Tống Thiên Diệu.

- Này?

- Sư gia Huy gần đây đang bận rộn chuẩn bị xây nhà máy sau khi có tiền, không thể tiếp tục cao điệu như vậy nữa, nếu không sẽ là ta bị người ta để ý, hắn muốn xây ba nhà máy, nhà máy đầu tiên để hắn đi Malaysia xây, tránh đầu gió, dù sao nhân công bên Malaysia cũng rất rẻ.

Tống Thiên Diệu gảy tàn thuốc vào cốc nước, nói với Giang Vịnh Ân.

Giang Vịnh Ân quan sát sắc mặt Tống Thiên Diệu.

- Rốt cuộc đang nói gì vậy?

- Ta nuốt nhà họ Lâm, bây giờ tất cả mọi người nhìn ta, đều coi ta là dựa vào người Anh, ngay cả người Anh cũng nghĩ vậy, nhưng bây giờ người Anh tự nhìn nhận Hồng Kông không khả quan, ta lại sau khi nuốt nhà họ Lâm vội vàng có vẻ như đang cắm đầu phát triển bố cục lâu dài ở Hồng Kông, người Anh không nghi ngờ ta rốt cuộc lấy đâu ra sự tự tin sao?

- Đất phải qua tay mấy lần mới đi khai thác lại, nhưng chuyện này tạm thời đừng nói với quỷ muội, ta sẽ nói với sư gia Huy, để hắn chọn nhà máy đầu tiên ở Malaysia, sau đó ta mang tiền đi Nhật Bản một chuyến, môi trường Hồng Kông hiện giờ không ổn định, tạm thời chạy qua Nhật Bản quan sát tình hình, điều này phù hợp với thái độ làm ăn của ta - một tên Hán gian.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc, nói với vẻ nửa cười nửa không.

- Đợi chuyện này xong xuôi, ngươi đi những cơ quan như Kim Sơn Trang, đổi thành quốc tịch Anh.

- Làm gì có chuyện tự nói mình là Hán gian… Ta? Quốc tịch Anh? Giang Vịnh Ân sững người.

- Ta chỉ là một thư ký, hơn nữa là người da vàng, quốc tịch Anh có tác dụng gì.

- Ngươi có tin ta nói với Thạch Trí Ích, ngươi đã lên giường với ta, hắn nhất định sẽ tin không?

Tống Thiên Diệu nói với Giang Vịnh Ân.

Giang Vịnh Ân nhíu mày.

- Ngươi muốn để người khác đều biết…

- Ta là một người Trung Quốc.

Tống Thiên Diệu gật đầu.

- Đợi giúp ngươi giải quyết vấn đề quốc tịch xong, ngươi đi đăng ký một công ty Anh.

- Ta không phải là quỷ muội, không theo kịp suy nghĩ của ngươi, nói rõ ràng hơn đi.

- Đợi ta từ Nhật Bản trở về, ngươi sẽ hiểu rõ thôi.

Tống Thiên Diệu nói với Giang Vịnh Ân.

- Ta đi đây, ngày mai ngươi chuẩn bị một bản sao thủ tục, thay ta cất giữ cẩn thận, như vậy nếu bọn người Anh thật sự giết gà lấy trứng, ta cũng có thể kéo dài thời gian, để phòng bất trắc. Còn nữa, ngực nhỏ thì đừng mặc loại áo ngủ khoe dáng này, không biết lượng sức mình, tháng sau ta sẽ trả thêm cho ngươi 200 đồng tiền lương cá nhân, tự mình mua ít đu đủ bổ sung cho tốt.

Giang Vịnh Ân cúi đầu nhìn áo ngủ của mình, hỏi Tống Thiên Diệu đang bước ra cửa:

- Ngực nhỏ mà ngươi còn chạy đến gặp ta lúc nửa đêm?

Tống Thiên Diệu hơi cúi người về phía Giang Vịnh Ân, cười bước ra khỏi cửa phòng ngủ.

- Ít nhất cũng to hơn của ta, ta đi đây, ngủ sớm đi.

…

Trong phòng giam, Lâm Hiếu Hiệp ngồi xuống bàn dài tiếp khách dưới sự canh giữ của cảnh sát, nói với Lâm Hiếu Tắc đang ngồi xe lăn đối diện nhìn mình.

- Đại ca, những gì cần nói, ta đều để hương tẩu nói với ngươi rồi, ngươi cần gì phải lãng phí nhân tình đặc biệt đến gặp ta, nhưng ngươi có thể gặp ta, chứng tỏ vấn đề của ta không nghiêm trọng, chắc sẽ sớm được ra ngoài thôi.

Lâm Hiếu Tắc nhìn thẳng vào Lâm Hiếu Hiệp đối diện, hai tay đặt trên đầu gối, trông như tượng gỗ đất sét, không biểu cảm.

Nhưng mắt Lâm Hiếu Hiệp lại đang quan sát những vết xước khác nhau để lại từ lâu trên mặt bàn, cười nói tiếp.

- A Sâm không phải là đối thủ của ngươi đâu, không có A Hòa chỉ điểm hắn làm việc, hắn chỉ là một tên ngốc, bây giờ chắc chắn đang đối đầu với ngươi, A Hòa lần này dù có thể ra ngoài, cũng phải đợi rất lâu nữa, đừng nương tay nữa, ta đoán…

- Tại sao hại chết A Khang? Cứ để hắn nhẫn nhịn mãi, nhẫn đến cuối cùng tuyệt vọng hoàn toàn có gì không tốt?

Lâm Hiếu Tắc đột nhiên mở miệng hỏi một câu.

Lời của Lâm Hiếu Hiệp bị cắt ngang, ngừng lại vài giây, rồi cười lên.

- A Khang không phải ta hại chết, không tính trên người ta, ta chỉ khuyên hắn một chút, đừng để hắn nhẫn nhịn nữa thôi, là A Hòa làm đấy, huống chi cái tâm cơ nhỏ nhoi của A

Khang, ngươi rõ, ta rõ, A Hòa cũng rõ, hắn tiếp tục nhẫn nhịn, có lẽ sau này không có cơ hội tranh với A Hòa, nhưng nếu tìm được cơ hội, chắc chắn sẽ gây rắc rối cho ta, chuyện mẹ già của hắn, chỉ cần hắn dụng tâm điều tra, cuối cùng cũng sẽ tra đến ta, ngươi xem bộ dạng A Khang, có vẻ sẵn sàng quên đi quá khứ đúng sai không? Vì vậy chi bằng để hắn nhảy ra làm cái cớ luôn, bây giờ cơ hội rất tốt, ta đổi lấy A Hòa, bên ngoài chỉ còn A Sâm và đại ca, chắc chắn thắng rồi.

Chương 818. Tình anh em sâu đậm (3)

- Năm xưa tránh nạn ở Quảng Châu, chúng ta đều ở bên ngoài, ngươi cũng không nhảy ra mưu đồ gia sản, bây giờ lại vì cái gì?

Lâm Hiếu Tắc có vẻ không có ý định trò chuyện với Lâm Hiếu Hiệp, chỉ cứng nhắc và lạnh nhạt hỏi từng câu hỏi.

Lâm Hiếu Hiệp nói.

- Ta không muốn tranh, nếu…

- Ngươi đang nói dối.

Lâm Hiếu Tắc lại ngắt lời Lâm Hiếu Hiệp.

- Ngày đó ngươi ở Quảng Châu, là để mua chuộc lòng người, hiện giờ những việc làm ăn bên ngoài của nhà họ Lâm, hầu như đều do những công nhân trung thành đi tránh nạn ở Quảng Châu cùng nhà họ Lâm năm đó đang quản lý, những năm qua ngươi thể hiện ra sự trầm ổn, khí độ, khiến nhiều người thán phục, mỗi năm dùng tiền để duy trì quan hệ với những trung thần nguyên lão của nhà họ Lâm, cũng khiến nhiều người trong lòng kêu oan thay ngươi, bây giờ, ngươi cảm thấy thời cơ đã đến rồi sao? Những năm này, ngươi thật sự nghĩ ta chỉ ở nhà làm đồ thủ công khi nhàm chán? Những việc ngươi làm, ta biết rõ từng li từng tí, A Hòa cũng biết rõ từng li từng tí.

Lâm Hiếu Hiệp ngẩng đầu cười với Lâm Hiếu Tắc.

- Đại ca, tóc ta sắp bạc hết rồi, tra ta làm gì? Chẳng lẽ trò chuyện hàn huyên với mấy công nhân già giúp nhà họ Lâm quản lý việc làm ăn, mua chút quà tặng, cũng tính là lỗi sao? Ta biết, gia sản ta tranh không lại bất kỳ ai, ta là kẻ tàn phế, không thể lên đài, không như đại ca, may mắn, đại phu nhân có thể đưa ngươi đi du học nước ngoài, còn ta thì sao? Chỉ đáng ở lại bỏ học, giao du với người giang hồ, giúp cha phân phối thuốc phiện, tra hay không tra, muốn thu thập ta đều rất đơn giản.

- Việc cuối cùng, tại sao ngươi đẩy ta vào bệnh viện?

Lâm Hiếu Tắc vẫn không có phản ứng gì, lại hỏi lần nữa.

Lâm Hiếu Hiệp trước tiên bắn ra ánh mắt kinh ngạc, sau đó dần trở nên bình tĩnh dưới ánh mắt của Lâm Hiếu Tắc.

- Ngươi làm sao biết được?

- A Hòa không cần làm như vậy, A Sâm không thể làm như vậy, A Kiệt không thèm làm như vậy, Tống Thiên Diệu không nên làm như vậy. Đưa ta vào bệnh viện, ngươi muốn trói buộc ta với ngươi, như vậy ngươi làm gì ở bên ngoài, cho dù ta thực sự không biết, nhưng A Hòa A Sâm bọn họ vẫn sẽ gộp ta và ngươi vào một nhóm, ép ta phải đoạn tuyệt với bọn họ.

Lâm Hiếu Tắc nói với giọng điệu không chút dao động.

- Kết quả hiện tại, ngươi hài lòng chưa? Ngươi đã đổ hết mọi tội danh, dù thật hay giả, lên đầu A Hòa, A Sâm đã bán Hi Chấn Trí Nghiệp cho HSBC, anh em nhà họ Lâm lật mặt, nhà máy nước ngọt bị niêm phong, đại phu nhân qua đời, mẹ mưu sát vào tù.

- A Sâm bán Hi Chấn Trí Nghiệp cho HSBC? Hắn bán không được, chỉ cần…

Lâm Hiếu Hiệp nghe Lâm Hiếu Tắc nói Lâm Hiếu Sâm đã bán Hi Chấn Trí Nghiệp cho HSBC, ánh mắt lóe lên, khẳng

định nói.

- Cho dù bán được, chỉ cần mời…

- Ngươi chỉ quan tâm A Sâm bán cái gì?

Lâm Hiếu Tắc nhìn chằm chằm Lâm Hiếu Hiệp.

- Ngươi chưa bao giờ nghĩ đến cả nhà họ Lâm, nghĩ đến những người khác sao?

Lâm Hiếu Hiệp không chút yếu thế nhìn lại mở miệng.

- Chưa từng nghĩ đến? Lúc đó ta bán… cô ta đi Ma Cao? Chẳng lẽ là vì ta muốn? Nếu không phải vì nghĩ đến mẹ, ta sẽ làm vậy sao? Đại phu nhân chỉ nói một câu, bắt ta bỏ học ở Hoàng Nhân Thư Viện để giúp việc nhà, nếu không phải ta nghĩ đến ngươi và mẹ, ta sẽ đồng ý sao? Nếu không phải nghĩ đến nhà họ Lâm không thể loạn, ta sẽ dẫn nhà họ Lâm đến Quảng Châu an cư, vất vả chờ đợi đến khi chuyển về Hồng Kông rồi giao quyền lớn cho A Hòa và ngươi sao?

- Nếu không phải ta tự nhường nhịn, làm sao từ việc quản lý tất cả công việc của nhà họ Lâm lúc đầu đến giờ ta lại không có một chức vị chính thức nào? Bao nhiêu năm nay, dù là đại phu nhân, hay ngươi, hay A Hòa, nhắc đến ta luôn là biết đại thể, lo đại cục, bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết, ngoài việc mẫu thân lần này lo lắng đại phu nhân sẽ trừ khử ngươi và ta nên hạ độc ra, có ai từng nghĩ cho ta dù chỉ một lần không? Nếu ta không tự lo cho mình, đến một ngày đại phu nhân thực sự sắp trút hơi thở cuối cùng, bà ta có sắp xếp ta giống như bà ta bắt ta sắp xếp người phụ nữ kia không?

- Vì vậy ngươi tự mình sắp xếp, sắp xếp đại ca ruột của ngươi, thay ngươi làm con dao trừ khử A Sâm này? Đợi ngươi ra ngoài lại, sạch sẽ?

- Đại ca, bây giờ cho dù ngươi muốn hòa giải với A Sâm, A Sâm có tin ngươi không?

Lâm Hiếu Hiệp tự tin cười lên.

- Ngươi là trưởng tử nhà họ Lâm, mọi thứ đều hợp tình hợp lý.

- Muộn thế này rồi, hai vị còn ở đây diễn tình anh em thắm thiết?

Một giọng nói từ cửa sổ sắt bên ngoài truyền vào.

- Lâm nhị thúc, ta đến tiễn ngươi một đoạn.

…

Lâm Hiếu Tắc, Lâm Hiếu Hiệp trợn mắt nhìn cánh cửa sắt bị cảnh sát mở ra, Tống Thiên Diệu thong thả bước vào từ bên ngoài, ngồi xuống bên cạnh Lâm Hiếu Tắc.

- Lâm tiên sinh, chân không tốt thì đừng đi xa như vậy, nhà họ Lâm làm tang sự, nam đinh nhiều như vậy, vậy mà lại không có ai canh thức cho người chết, kỳ lạ quá phải không?

Vừa mới ngồi xuống, Tống Thiên Diệu đã nói với Lâm Hiếu Tắc bên cạnh.

- Hay là bầu không khí nhà họ Lâm quá tệ, khiến ngươi phải lăn xe lăn ra ngoài hít thở một chút?

- Quan hệ của ngươi với cảnh đội có vẻ rất thân mật, phòng giam kiểu này mà cũng ra vào tùy ý, ngươi theo dõi ta?

Lâm Hiếu Tắc ngồi trên xe lăn, thu xếp tâm tình phức tạp, nhạt nhẽo nói với Tống Thiên Diệu.

Chương 819. Bình bình đạm đạm, tận diệt sát tuyệt (1)

Tống Thiên Diệu với vẻ kiêu ngạo, lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra, tự mình châm lửa.

- Người Anh bây giờ chỉ quan tâm lợi ích trước mắt, ai biết được sau khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc, bọn họ còn có thể thống trị Hồng Kông không, nên nhận tiền rất vui vẻ. Tiền bạc, so với mối quan hệ mà nhà họ Lâm duy trì ngày xưa, hiện tại xem ra hiệu quả hơn. Còn về hai chữ theo dõi, đối với ta mà nói, không cần thiết phải không?

- Tiễn ta một đoạn? Ở đây sao?

Lâm Hiếu Hiệp đối diện nói với Tống Thiên Diệu.

- A Diệu, ta với ngươi…

- Ngươi với ta chẳng có gì cả, chỉ là có vài chỗ quá giống nhau thôi. Gạt hết mọi thứ sang một bên, chỉ nói về chuyện tam thẩm của ta, chẳng lẽ ta không nên đứng ra thay tam thẩm tiễn ngươi sao?

Tống Thiên Diệu châm điếu thuốc, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Hiếu Hiệp nói.

- Bà ấy trước tiên bị bán sang Ma Cao, rồi lại bị bán sang Java, cuối cùng treo cổ tự tử, tất cả những chuyện này đều nhờ ơn chăm sóc của Lâm nhị thúc ngươi đấy.

Lâm Hiếu Hiệp trước tiên im lặng, cuối cùng bật ra tiếng cười khổ.

- Ngươi đã điều tra ra được, thì hẳn cũng biết ta cũng bị bức bách không còn cách nào khác.

- Ta không quan tâm ngươi có bị ép buộc hay không, ngươi nói là do đại phu nhân bảo ngươi làm cũng được, do người khác bảo ngươi làm cũng được, dù sao kẻ làm chuyện đó chính là ngươi, nên ta chỉ tìm ngươi thôi. Tam thẩm ta đến giờ vẫn khen trong nhà họ Lâm chỉ có ngươi là có lương tâm nhất, ta còn chưa kịp nói cho bà ấy biết, ngươi thật sự rất có lương tâm đấy.

Tống Thiên Diệu nhả một vòng khói, chỉ vào Lâm Hiếu Hiệp căm hận nói.

- Khi xưa tam thúc tam thẩm ta kết hôn, ngươi vẫn có thể mặt mày hớn hở đến uống rượu mừng, làm đẹp lắm, bán đứng người ta rồi còn có thể bắt họ giúp đếm tiền, nói chính là loại người như ngươi đấy.

- Hận cũng được, trách cũng được, chuyện đã xảy ra rồi, chẳng lẽ bây giờ ngươi muốn giết ta?

Lâm Hiếu Hiệp thấy Tống Thiên Diệu không có ý hòa hoãn, cũng đành buông thõng, thẳng thắn nói.

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ vai Lâm Hiếu Tắc.

- Lâm tiên sinh, thực ra ngươi không nên đến đây, ngươi không đến, ta cũng sẽ không đến. Ngươi đến đây, nên ta cũng sẽ xuất hiện ở đây. Khi xưa đại phu nhân họ Lâm còn sống, ngươi chỉ là một cái bình phong, bây giờ đại phu nhân đã chết, ngươi vẫn chỉ định làm một cái bình phong thôi sao? Người anh em ruột thịt của ngươi, ngươi định tìm cách cứu hắn? Hay là vì nhà họ Lâm, tìm cách bảo lãnh Lâm Hiếu Hòa ra ngoài?

Lâm Hiếu Hòa mặt lạnh tanh, không nói một lời, Tống Thiên Diệu tiếp tục nói.

- Ban đầu, ta định sau này sẽ giao thiệp nhiều hơn với Lâm nhị thúc, nên mới nhắm vào Lâm Hiếu Hòa, bây giờ lại để ta điều tra ra chuyện cũ năm xưa, kẻ như Lâm Hiếu Hiệp quá đáng sợ. Nhìn vậy, vẫn là Lâm Hiếu Hòa và ngươi tốt hơn một chút. Lâm Hiếu Hòa tuy ra tay tàn nhẫn, nhưng trước đây chúng ta là đối thủ, không cần quan tâm thủ đoạn ra sao. Còn Lâm Hiếu Hiệp ngay cả với người thân cũng có thể làm ra chuyện như vậy, ta sợ sau này ban đêm sẽ gặp ác mộng.

- Ngươi muốn nói gì?

Lâm Hiếu Tắc giơ tay, gạt tay Tống Thiên Diệu ra khỏi vai mình nói.

Tống Thiên Diệu mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hiếu Hiệp đang dần thay đổi sắc mặt, miệng nói.

- Ngươi không biết ta muốn nói gì, nhưng Lâm Hiếu Hiệp đã biết rồi.

Lâm Hiếu Hiệp hai tay nắm chặt thành nắm đấm, đè lên mặt bàn.

- Tống Thiên Diệu, ta…

- Tối nay ngươi tự sát, ta để Lâm Hiếu Tắc sống, với năng lực của hắn có thể đánh bại Lâm Hiếu Sâm, mẹ ngươi cũng có thể ra ngoài thay tội. Ngươi sống qua đêm nay, ngày mai cảnh sát sẽ đưa ngươi đi dự đám tang của Lâm Hiếu Tắc và mẹ ngươi, Lâm Hiếu Sâm sẽ là tân gia chủ họ Lâm, còn kết cục của ngươi, vẫn là cái chết.

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc, nói với Lâm Hiếu Hiệp.

- Còn nhớ ta từng nói, ta thà không mua Hi Chấn Trí Nghiệp, lấy toàn bộ gia sản ra để mua mạng của tất cả người nhà họ Lâm không? Lúc đó có lẽ ta chỉ nói khoác, nhưng bây giờ, tiền của ta đủ rồi, cũng đã chi ra, chỉ là mua một cái mạng của ngươi, hay là mua mạng cả nhà ngươi, ta để ngươi chọn.

Vất vả khổ cực, nhẫn nhịn tích lũy, đến cuối cùng chỉ có thể chọn cách chết, có phải cảm thấy rất bất lực không?

- Cảnh sát, nghe thấy chưa, tên này đang đe dọa ta, bắt hắn đi?

Lâm Hiếu Hiệp quay đầu nói với hai tên cảnh sát đang canh giữ mình phía sau.

Hai tên cảnh sát như không nghe thấy gì, không có chút phản ứng nào.

- Ta đã nói rồi, tiền bây giờ đã đủ, cũng đã chi tiêu hết.

Tống Thiên Diệu phả một hơi khói về phía Lâm Hiếu Hiệp.

- Ta nói lời giữ lời, ngươi tối nay trút hơi thở cuối cùng, ta sẽ có một lời giải thích với tam thẩm, đổi lấy việc Lâm Hiếu Tắc và mẹ già của ngươi được sống, hoặc là ngươi tối nay sống sót, chờ sau này cả nhà chết hết. Lâm Hiếu Hòa và Lâm Hiếu Sâm ta không dám nói đến chữ giết, Lâm Hiếu Kiệt ta cũng rất khó làm được, nhưng hai anh em các ngươi, sống chết đã hoàn toàn không quan trọng nữa, mọi người đã không còn chú ý đến hai người các ngươi, bọn họ bây giờ chỉ nhắm vào ba người Lâm Hiếu Hòa, Lâm Hiếu Sâm, Lâm Hiếu Kiệt, tìm cơ hội hạ đao với nhà họ Lâm.

Lâm Hiếu Hiệp dùng hai nắm đấm đập mạnh xuống mặt bàn, không nhịn được quát về phía hai cảnh sát đằng sau.

- Hai người là người chết à! Có kẻ đe dọa cả nhà ta chết hết!

- Chẳng phải vẫn chưa chết sao, Lâm tiên sinh?

Một cảnh sát nói với vẻ không kiên nhẫn.

Chương 820. Bình bình đạm đạm, tận diệt sát tuyệt (2)

- Đợi chết rồi, tự nhiên sẽ có cảnh sát giúp ngươi điều tra vụ án.

Lâm Hiếu Hiệp không thể tin nổi nhìn về phía viên cảnh sát vừa lên tiếng.

Im lặng một lúc, Lâm Hiếu Hiệp mở miệng nói với Tống Thiên Diệu.

- Ta có thể gặp A Tĩnh không? Gặp xong rồi mới đồng ý với ngươi?

- Ngươi nói xem?

Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc, kéo dài giọng nói.

- Ngươi trực tiếp xuống gặp tam thẩm và mẹ già của bà ấy còn tốt hơn.

Nói xong, hắn dùng tay chỉ vào cái móc treo trên trần nhà.

- Lần trước ta khuyên Lâm Hiếu Hòa chết đi có lẽ sẽ tốt hơn, hắn không tin, bây giờ, ta khuyên ngươi tự sát, ngươi tin hay không?

Nói xong, Tống Thiên Diệu đứng dậy kéo ghế, bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài phòng, Lưu Chí Thần của bộ phận chính trị cảnh sát liếc nhìn Tống Thiên Diệu một cái, khẽ gật đầu.

- Lưu cảnh quan, ra ngoài hít thở không khí cùng nhau.

Lưu Chí Thần cùng Tống Thiên Diệu đi qua hành lang, đến sân của doanh trại Quán Đồng.

Diêu Xuân Hiếu dựa vào tường ngủ gật ở xa xa, đây là căn cứ kép của doanh trại Quán Đồng và bộ phận chính trị cảnh sát, hắn không lo Tống Thiên Diệu sẽ gặp nguy hiểm ở đây, nên chỉ đứng xa xa.

- Nghe nói Tống tiên sinh chuẩn bị quyên góp 3 triệu đô la Hồng Kông cho cảnh sát Hồng Kông để thành lập một quỹ, còn muốn bỏ tiền thành lập một câu lạc bộ cảnh quan gì đó? Ngày mai cảnh sát còn sẽ đặc biệt tổ chức họp báo?

Lưu Chí Thần mỉm cười hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nói.

- Đương nhiên, cuộc càn quét tội phạm trên toàn Hồng Kông lần này của cảnh sát, thực sự khiến các giới xã hội vỗ tay tán thưởng, ta chỉ là một trong những người được hưởng lợi từ đó, các vị cảnh quan vất vả như vậy, ta đương nhiên phải bày tỏ tấm lòng, hơn nữa không chỉ có ta, nhiều người cũng đang chuẩn bị hăng hái quyên góp.

Đúng lúc này, Lâm Hiếu Tắc được người đẩy xe lăn từ bên trong đi ra, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Lâm Hiếu Tắc.

- Giống như Lâm tiên sinh, một nhân vật xuất sắc như vậy, chắc chắn cũng sẽ rộng rãi quyên góp.

- Lâm tiên sinh thì thôi đi, dù sao bây giờ tình hình cũng hơi đặc biệt.

Lưu Chí Thần nói một câu vừa phải.

Lâm Hiếu Tắc được trợ lý đẩy xe lăn từ từ đi xa, Tống Thiên Diệu và Lưu Chí Thần hút hai điếu thuốc, sau đó một cảnh sát từ bên trong đi tới, hạ thấp giọng nói với Lưu Chí Thần.

- Trưởng quan, Lâm Hiếu Hiệp nhân lúc chúng ta thay ca đã tự sát bằng cách treo cổ vì sợ tội, khi chúng ta phát hiện và cứu chữa thì người đã tắt thở.

- Ồ, lát nữa ta sẽ nộp một bản báo cáo lên trên, ai biết Lâm Hiếu Tắc đã nói gì với người em này để thông đồng, muốn hắn hy sinh bản thân để bảo vệ con cá lớn hơn.

Lưu Chí Thần ném đầu thuốc lá trong tay đi, vẫy tay với thuộc hạ.

- Đưa thi thể đi phòng lạnh trước, nói với cấp trên là nghi ngờ Lâm Hiếu Tắc đã nói gì đó với Lâm Hiếu Hiệp, nên mới dẫn đến việc nghi phạm tự sát vì sợ tội, rất có thể nguyên nhân nghi phạm tự sát là để giúp Lâm Hiếu Hòa che giấu tội ác lớn hơn, đề nghị xem xét lại biên bản và lời khai trước đó.

- Vâng thưa ngài!

Sau khi dặn dò thuộc hạ xong, Lưu Chí Thần nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Tống tiên sinh, ngài thấy sao?

- Phần của tất cả các cảnh quan trực đêm nay đã được chuẩn bị sẵn, đã mở tài khoản ngân hàng Mỹ Lâm cho các vị, có thể rút bất cứ lúc nào.

Tống Thiên Diệu nói với Lưu Chí Thần.

- Vất vả cho các vị cảnh quan, không làm phiền các vị quá nhiều chứ.

- Chỉ là một tên tiểu tốt thôi, không thành vấn đề, huống hồ chúng ta cũng chỉ dám đáp ứng vì có lệnh từ trên, nói cho cùng, vẫn là nhờ Tống tiên sinh ngài thông thiên.

Tống Thiên Diệu siết chặt áo khoác gió, bắt tay Lưu Chí Thần.

- Vậy không làm phiền Lưu cảnh quan nữa, đêm đã khuya, ta về nghỉ ngơi.

Đợi Tống Thiên Diệu được Diêu Xuân Hiếu đưa rời khỏi doanh trại Quán Đường, Lưu Chí Thần mới ngẩng đầu hít một hơi, lắc đầu đi về phía khu văn phòng.

- Những kẻ như Tống Thiên Diệu nên đi thi cảnh sát, hàm răng chặt đến mấy cũng có thể cạy ra. Hỏi đối phương một cách bình thản, hoặc là chết một người, hoặc là chết cả nhà, giết người mà không cần tự tay làm bẩn, không biết có tính là tận diệt hay không.

…

Trong Khôi Tinh các của Long Tân Nghĩa học, tim Lâm Du Tĩnh đập thình thịch, dù bên ngoài đã là buổi sáng trời sáng bừng, nhưng những lời Tống Thiên Diệu nói ra khiến cô cảm thấy trước mắt từng đợt tối sầm.

- Không thể nào là nhị ca… Làm sao hắn có thể…

Tống Thiên Diệu nhận tờ đăng ký Kỷ Văn Minh đưa tới, đưa cho Lâm Du Tĩnh.

- Đây là ta nhờ người sang Ma Cao điều tra được.

Vết thương của Phùng Duẫn Chi đã khỏi, đã trở về trường nữ Bạt Tú đi học, mẹ con Lâm Du Tĩnh sau khi xuất viện, được Tống Thiên Diệu sắp xếp ở gần Cửu Long Thành Trại, một là vì Duẫn Chi luôn muốn ở cùng ông nội Tống Thành Khê, hai là vì khu vực này là địa bàn của Phúc Nghĩa Hưng, có bất kỳ động tĩnh gì, người của Phúc Nghĩa Hưng đều có thể nhanh chóng chăm sóc.

- Là… là mẹ của ta.

Lâm Du Tĩnh mặt trắng bệch nhìn kỹ bức ảnh người phụ nữ trên tờ đăng ký, cô nhận ra chữ viết trên tờ đăng ký này,

ngoài bức ảnh của mẹ, những chữ viết trên đó đã cho cô biết kết cục của mẹ sau khi bị đuổi khỏi nhà họ Lâm.

- Lão nhân gia đã qua đời ở Java, đại phu nhân nhà họ Lâm cũng đã mất hôm qua, nghe nói Lâm Hiếu Hiệp người xử lý việc này cũng đã tự sát vì sợ tội tối qua, còn những kẻ giang hồ kia, cũng đã bị bắt hết những kẻ cần bắt, những kẻ không may mắn cũng đã sớm nằm chết trên đường phố, cũng coi như là báo ứng nhân quả, tam thẩm, xin hãy bớt đau buồn.

Lâm Du Tĩnh tay nắm chặt tờ giấy này, tờ giấy này là lần duy nhất trong nhiều năm qua cô được gần gũi với mẹ mình, chỉ có điều bức ảnh ở trước mắt, nhưng người đã qua đời.

Chương 821. Quan trọng nhất là chỉnh tề (1)

Những lời Tống Thiên Diệu nói sau đó, cô hoàn toàn không nghe vào, chỉ nghĩ đến việc chính Lâm Hiếu Hiệp đích thân sắp xếp việc này, rồi lại nghĩ đến sự thân thiện và tốt bụng của Lâm Hiếu Hiệp đối với mẹ con cô trước đây, Lâm Du Tĩnh không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

- Nhị ca… Lâm Hiếu Hiệp hắn đã tự sát sao?

Sau một hồi lâu, Lâm Du Tĩnh mới ngơ ngác ngẩng đầu lên hỏi Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu gật đầu.

- Tự sát tối qua, dùng thắt lưng treo cổ tự vẫn.

- Nhà họ Lâm… nhà họ Lâm…

Lâm Du Tĩnh khẽ nói hai lần nhà họ Lâm, nhưng đều không nói tiếp.

Tống Thiên Diệu nói với giọng có chút xót xa.

- Nhà họ Lâm vẫn còn, Lâm Hiếu Tắc là người thông minh, cuối cùng không bị Lâm Hiếu Hiệp lôi kéo, ta thấy rất có thể nhà họ Lâm sẽ định cư ở Đài Loan, tam thẩm nếu muốn gặp ai đó của nhà họ Lâm, ta có thể giúp sắp xếp, dù sao nếu thật sự nhà họ Lâm sau này đi Đài Loan, núi cao sông xa, muốn gặp lại sẽ rất khó.

- A Khang đã chết, Lâm Hiếu Hiệp cũng đã chết, những người còn lại ngày xưa cũng không qua lại, ta là con gái của nhà họ Lâm, nhưng không biết đến nhà họ Lâm nên gặp ai.

Lâm Du Tĩnh cẩn thận gỡ bức ảnh của mẹ từ tờ đăng ký xuống.

- Huống hồ, nếu mẹ ta còn sống, có lẽ cũng không muốn ta có liên quan gì với nhà họ Lâm nữa.

- Ta muốn xin tam thẩm một việc.

Tống Thiên Diệu đợi Lâm Du Tĩnh cẩn thận cất bức ảnh của mẹ đi, mới nói với Lâm Du Tĩnh.

Lâm Du Tĩnh nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Chuyện gì vậy, A Diệu?

- Nhà họ Lâm hiện có 80 triệu đô la Hồng Kông, là tiền ta vay từ ngân hàng, ta muốn nhờ tam thẩm giúp ta kiện ra tòa, chia tài sản của nhà họ Lâm.

Tống Thiên Diệu rót cho Lâm Du Tĩnh một ly nước nóng, mở lời nói.

- Ngươi… ngươi vay nhiều tiền như vậy sao?

Lâm Dư Tĩnh nghe đến con số đó có chút hoảng hốt. Cuộc sống nương nhờ của nhà họ Lâm, một vạn đồng đã khiến mẹ con cô trằn trọc khó ngủ, cầu còn không được.

- Ta sẽ đi kiện, rồi cố gắng chia được tiền, để ngươi trả cho ngân hàng?

- Dù chia được bao nhiêu, cũng để dành làm của hồi môn cho Duẫn Chi.

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ mu bài tay Lâm Dư Tĩnh.

- Đừng lo lắng, tam thẩm. Tiền thật sự vay không ít, nhưng kiếm cũng không ít. Ta chỉ nghĩ, nhà họ Lâm có thể người đi Đài Loan, nhưng tiền không dễ rời khỏi Hồng Kông. Chỉ cần tam thẩm đứng ra kiện, chuyện sau đó có thể ủy thác hoàn toàn cho luật sư xử lý.

Lâm Dư Tĩnh tuy không hiểu lắm Tống Thiên Diệu nói gì, nhưng cô biết toàn bộ sự việc không đơn giản như vậy. Cô đứng ra kiện cáo nhà họ Lâm?

Nhà bình thường cãi nhau còn có thể khiến hàng xóm bu lại xem. Nếu nhà họ Lâm mang chuyện gia đình lên tòa án, sẽ có bao nhiêu người cười nhạo nhà họ Lâm?

Muốn từ chối Tống Thiên Diệu, nhưng lại lo lắng số tiền lớn Tống Thiên Diệu nợ ngân hàng đang ở trong tay nhà họ Lâm. Nếu mình kiện thắng kiện, chia được một phần tài sản, có lẽ Tống Thiên Diệu sẽ tạm giải quyết được nguy cấp trước mắt.

Nghĩ đến vết dao trên cổ con gái, rồi nhìn tờ đăng ký đã ngả vàng giòn trên bàn, Lâm Dư Tĩnh cười chua chát.

- Tam thẩm đồng ý với ngươi.

Sau khi được Lâm Dư Tĩnh đồng ý, Tống Thiên Diệu đứng dậy, gọi về phía cầu thang:

- Cửu Văn Long, ngươi thu xếp một chút, cùng tứ thúc đi theo chăm sóc tam thẩm và luật sư Kỷ ra ngoài. Hãy chăm sóc tốt tam thẩm và luật sư Kỷ.

…

Tống Xuân Trung vội vã dẫn theo vài thành viên An Lạc chạy đến phòng suite của khách sạn Hồng Kông. Trong phòng, quả phụ của Tô Văn Đình là Thường Nguyệt Nga đang chờ tin tức của bọn họ.

- Tẩu tẩu…

Tống Xuân Trung ngơ ngác nhìn người phụ nữ, cuối cùng thất thần nói.

- Để A Chấn nói với tẩu tẩu đi.

Gã trai trẻ lực lưỡng đứng sau hắn chính là A Chấn, kẻ tối qua động một tí là muốn vung rìu chém hắn. Thấy Thường Nguyệt Nga đưa mắt nhìn mình, A Chấn hơi căng thẳng cúi đầu.

- Tiểu đệ đã hỏi mấy huynh đệ làm cảnh sát. Chín đường đầu của Thủy Phòng đều bị cảnh sát càn quét. Nghe nói cả những huynh đệ làm việc ổn định trong nhà máy nước ngọt cũng bị bắt vào trong. Chưa kể đến những ổ phiện, lầu xanh kia. Bây giờ bên ngoài đều đồn rằng, Thủy Phòng đã quyết tâm dựa vào đại lục làm nghĩa sĩ, nên bọn quỷ tây mới chuẩn bị giết gà dọa khỉ, quét sạch Thủy Phòng ở Hồng Kông. Không chỉ bắt người, nhiều cửa hàng thu tiền thuê nhà hợp pháp của các đại ca đường đầu cũng bị niêm phong. Nghe nói cả tiền gửi trong ngân hàng cũng sẽ bị đóng băng.

Thường Nguyệt Nga đương nhiên không ngốc đến mức chỉ nghe lời một phía từ Tống Xuân Trung và đồng bọn. Trước đó cũng đã sắp xếp người khác đi dò la tin tức. Lúc này đem các nguồn tin so sánh, nói không có sai biệt lớn.

Xem ra lần này bọn quỷ tây quét sạch Thủy Phòng là thật sự.

- Tẩu tẩu, căn phòng này được đặt dưới tên tiểu đệ. Tiểu đệ là người Mã Lai, tạm thời cảnh sát sẽ không điều tra đến đây. Tiền phòng tiểu đệ cũng trả nổi, dù ở ba năm năm năm cũng không sao. Nhưng đây không phải chỗ ở lâu dài. A Chấn cũng nói rồi, bây giờ ngay cả tiền gửi ngân hàng cũng sắp bị đóng băng. Quỷ mới biết có liên lụy đến người nhà không.

Chương 822. Quan trọng nhất là chỉnh tề (2)

- Tiểu đệ tính tình thẳng thắn, nói thẳng ra, có ai trong số người nhà chưa từng làm chuyện mờ ám? Nên chi bằng sớm tính toán, rời khỏi Hồng Kông. Thân phận người nước ngoài của tiểu đệ tạm thời còn dùng được, có thể giúp đặt vé tàu thủy. Nhiều nhất tiểu đệ bỏ tiền thuê vài khoang tàu, mua chuộc thủy thủ lén lút đưa mọi người lên tàu. Chỉ cần mọi người lên được tàu, tàu rời bến, dù sau đó phát hiện có vấn đề, lúc đó một khoản tiền boa lớn cũng có thể giải quyết. Tẩu tẩu chỉ cần ra lệnh một tiếng, tiểu đệ lập tức đi sắp xếp.

Tống Xuân Trung chờ Thường Nguyệt Nga suy nghĩ một lúc rồi chủ động lên tiếng.

Vẫn là bộ dạng nghĩa bạc vân thiên, đại nghĩa lẫm liệt.

Thường Nguyệt Nga đã không còn nghi ngờ Tống Xuân Trung như trước nữa. Tình hình Hồng Kông hiện tại không phải là thứ mà một người Malaysia như Tống Xuân Trung có thể gây ra. Giờ nhìn lại, thủy phòng chỉ là bị ảnh hưởng bởi nhà họ Lâm, bị người Anh mang ra làm gương. Cái chết của Đình gia, dù thế nào cũng không thể đổ lên đầu Tống Xuân Trung này được.

- Chạy trốn gấp gáp làm gì, quan trọng nhất là tiền gửi trong ngân hàng!

Một phụ nữ trung niên mặt tròn, béo tốt cất giọng the thé nói bên cạnh.

Đó là con gái lớn của Đình gia, trước đây ít qua lại với người mẹ kế cùng tuổi này, sống theo kiểu nước sông không phạm nước giếng. Sau khi Tô Văn Đình chết, cô con gái này lại vội vã nhảy ra, quanh quẩn bên cạnh Thường Nguyệt Nga. Thường Nguyệt Nga rất rõ tâm tư của cô ta, không gì khác ngoài tiền bạc mà Tô Văn Đình để lại.

- Tiền gửi…

Tống Xuân Trung chép miệng, vẻ mặt khổ sở nói với Thường Nguyệt Nga.

- Tẩu tẩu, việc dò la tin tức, chạy vặt thì ta có thể miễn cưỡng giúp được, nhưng ở Hồng Kông tôi không có mối quan hệ gì với ngân hàng cả, chi bằng chúng ta cứ đi trước đi, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân…

- Không có tiền thì đi đâu được! Vật ngoài thân, không có những thứ vật ngoài thân này thì đã chết đói từ lâu rồi! Không thể để tiền rơi vào tay bọn quỷ tây và bọn sai lão được!

Con gái lớn của Tô Văn Đình sốt ruột nói bên cạnh.

Cô ta dựa vào danh tiếng của Tô Văn Đình, mở mấy kỹ viện ở khu Cửu Long, kết quả đêm qua bị bọn sai lão kiểm tra tịch thu, ngay cả chồng mình có mặt tại hiện trường cũng bị lôi vào đồn cảnh sát, cô ta may mắn mới thoát được một kiếp.

Thực ra Thường Nguyệt Nga cũng không nỡ bỏ số tiền gửi trong ngân hàng, số tiền đó tổng cộng khoảng hai ba trăm vạn, nếu cứ thế bỏ lại ở Hồng Kông, chỉ dựa vào mấy món trang sức vàng và tiền mặt hiện có trên người để chạy trốn ra nước ngoài tránh tai họa, cuối cùng vẫn không bằng mang theo một khoản tiền lớn để cảm thấy yên tâm. Huống chi rất nhiều bất động sản, đơn vị kinh doanh đều không thể mang đi được, nếu ngay cả tiền gửi cũng không mang đi được, dù có đến Malaysia cũng khó mà đứng vững…

Thường Nguyệt Nga bình tĩnh lên tiếng.

- Tôn tiên sinh, ngươi vẫn thường làm ăn khắp nơi, chắc đã từng gặp chuyện như thế này, giúp nghĩ cách xem? Đợi thủy phòng qua được cửa ải này, sau này sẽ không thiếu phần báo đáp.

Tống Xuân Trung gãi đầu, nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên như đã quyết tâm.

- Có một cách, nhưng ta nói ra tẩu tẩu đừng nghĩ là tôi có ý đồ gì khác, chỉ là tình thế cấp bách mà thôi.

- Nói nghe thử xem.

- Rút một khoản tiền lớn phải đăng ký trước rất lâu, bây giờ đã không kịp nữa, nên chi bằng thừa lúc bọn sai lão chưa phong tỏa, chuyển hết tiền gửi vào tài khoản của ta cùng ngân hàng, như vậy không liên quan đến tiền mặt, chỉ là vấn đề chuyển khoản, rất nhanh chóng. Hơn nữa ta là người nước ngoài, cảnh sát Hồng Kông muốn phong tỏa tài khoản của ta cũng không dễ dàng, phải điều tra thông tin của tôi từ Malaysia trước, giấy tờ qua lại giữa hai nơi cũng phải mất một thời gian. Lợi dụng khoảng thời gian đó, chúng ta đi Malaysia, rút số tiền gửi này từ chi nhánh ở Malaysia.

Tống Xuân Trung nhìn thẳng vào mắt Thường Nguyệt Nga.

- Chỉ là ta lo tẩu tẩu và mọi người nghi ngờ mục đích của ta khi nói ra cách này.

- Chuyển tiền vào tài khoản của ngươi, đến Malaysia anh sẽ rút tiền đưa lại cho ta?

Thường Nguyệt Nga suy nghĩ về cách mà Tống Xuân Trung vừa nói.

Con gái của Tô Văn Đình lên tiếng.

- Lúc đó ngươi không muốn đưa ra thì sao?

- Nên ta mới nói, tẩu tẩu hỏi ta cách, ta chỉ nghĩ ra được cách này, điều này cần chữ tín. Ta nói chắc chắn sẽ đưa ra, nhưng các người lại không tin, ta cũng không có cách nào, nên chi bằng từ bỏ số tiền gửi đó, trực tiếp…

- Tất nhiên ta tin Tôn tiên sinh, chuyển tiền vào tài khoản của ngươi được, nhưng bản thân ngươi, trong thời gian này phải ở dưới sự giám sát của chúng tôi.

Thường Nguyệt Nga nói.

- Nếu đến Malaysia Tôn tiên sinh thực sự giữ lời, ta sẵn sàng lấy ra một thành làm lễ cảm ơn. Nhưng nếu Tôn tiên sinh có ý đồ khác, dù thủy phòng đã bị bọn sai lão càn quét…

- Tẩu tẩu, ta hiểu ý của ngươi, đến lúc đó chị sẽ biết, ta là người rất coi trọng đạo nghĩa giang hồ, tiền bạc đối với tôi chỉ là vật ngoài thân, lúc này ta nghĩ…

Tống Xuân Trung thở dài nói.

- Quan trọng nhất là để gia đình Đình gia được đoàn tụ, lên đường bình an.

…

Lâu Phượng Vân đặt đầu Tống Thiên Diệu tựa vào ngực mình, dùng hai tay nhẹ nhàng xoa bóp trán cho hắn. Bên cạnh, Phó Diêu Nương bóc từng quả nho đưa lên môi Tống Thiên Diệu. Hai chị em sinh đôi Thi Nhân và Thư Nương thì giúp Tống Thiên Diệu xoa bóp chân.

Tống Thiên Diệu tựa mình vào những mỹ nhân mềm mại, trong thoáng chốc cảm thấy làm một công tử phong lưu như Chử Hiếu Tín cũng là một niềm vui trong đời.

Tựa hồng ỷ thúy, oanh yến vây quanh, tùy ý thưởng thức, dịu dàng ân cần, uyển chuyển vui vẻ.

Ngay cả sư gia Huy cũng đã có nữ thư ký, còn mình nuôi cả đám phụ nữ bên cạnh, nhưng bận đến nỗi không có thời gian nhìn họ một cái. Tống Thiên Diệu đặt tay lên đùi ngọc dưới chiếc áo sườn xám của Lâu Phượng Vân, nhẹ nhàng vuốt ve, trong lòng nghĩ không biết tối nay có nên đảo lộn chăn gối hay không, nhưng miệng lại không nhịn được nói chuyện chính sự:

- Ta đã quyên cho cảnh sát hai trăm vạn, lập một quỹ từ thiện. Cảnh sát toàn Hồng Kông đang tiến hành một cuộc càn quét lớn, ta là một thương nhân chính đáng, đương nhiên phải thể hiện thái độ với chuyện này.

Chương 823. Làm người, nói lời phải giữ lời (1)

Lâu Phượng Vân vẫn không ngừng động tác, dùng lực vừa phải xoa bóp giữa hai chân mày của Tống Thiên Diệu - nơi dường như lúc nào cũng hơi nhíu lại, miệng khẽ nói:

- Toàn Hồng Kông có bao nhiêu thương nhân chính đáng, chỉ có mình ngươi nghĩ đến chuyện quyên tiền cho bọn sai lão. Bọn sai lão có dùng tiền ngươi quyên không? Lần trước nhà máy bên cạnh bị trộm, báo cảnh sát đến chụp ảnh lập hồ sơ, còn phải đưa phong bao đỏ cho ba tên sai lão đến tận nơi, không thì bọn sai lão còn chẳng thèm đến. Chỉ dựa vào thu phí quy định cũng đủ cho bọn sai lão kiếm bộn tiền rồi.

- Đương nhiên không thể làm ăn lỗ vốn. Ngoài việc quyên hai trăm vạn, ta còn dự định mua một mảnh đất, rồi giúp cảnh sát xây một câu lạc bộ cảnh sát. Quán bar, nhà hàng, phòng họp, sân golf trong nhà, hồ bơi, trường bắn, phòng đánh bài, đầy đủ mọi thứ.

- Thực chất đó là một hộp đêm chuyên phục vụ cảnh sát, sẽ được xây ở Tứ Phương Nhai Loan Giới. Đến lúc đó ngươi giao việc kinh doanh nhà máy tóc giả cho công nhân đắc lực bên cạnh quản lý, còn ngươi đến câu lạc bộ làm bà chủ.

Tống Thiên Diệu nuốt nho trong miệng, nhắm mắt lại như một địa chủ phú ông, chỉ chỉ vào chén trà bên cạnh và nói.

Lâu Phượng Vân từ từ đỡ đầu Tống Thiên Diệu lên, Phó Diêu Nương đã thổi nhẹ nước trà, cẩn thận đưa chén trà qua.

- Không phải là câu lạc bộ cảnh sát sao? Cảnh sát nói tính, sao ta lại đi làm bà chủ được?

Lâu Phượng Vân đợi Tống Thiên Diệu uống xong nước mới lên tiếng hỏi.

Tống Thiên Diệu cười một tiếng, lại tựa đầu về chỗ cũ, tận hưởng cảm giác êm ái từ bộ ngực người phụ nữ.

- Câu lạc bộ là chế độ hội viên, chia thành khu A và B. Khu A chỉ mở cửa cho quỷ lão, và gia quyến cũng được hưởng quyền hội viên. Ngoài tiền boa cần thiết, tất cả chi phí tiêu dùng đều miễn phí. Trong số người Hoa, cảnh trưởng trở lên được vào khu B giống như quỷ lão, cảnh sát dưới cấp cảnh trưởng được giảm 70% mọi chi phí.

- Cảnh sát chỉ cần tận hưởng phúc lợi từ câu lạc bộ, còn việc quản lý và vận hành câu lạc bộ đương nhiên do ta sắp xếp. Chẳng lẽ ngươi muốn cục trưởng cảnh sát không đi bắt tội phạm mà đến quản lý câu lạc bộ, để cảnh sát đóng vai trò phục vụ bán rượu?

- Sau này nếu có cảnh sát người Hoa muốn mua chức cảnh trưởng, cách thích hợp nhất là thông qua câu lạc bộ. Ngươi là bà chủ câu lạc bộ, sau này không chỉ là người phát lương cho cảnh sát quỷ lão, mà còn là bà chủ danh chính ngôn thuận của hơn một vạn cảnh sát.

- Dù là Nhan Hùng hay Lam Cương, sau này cũng có thể thông qua câu lạc bộ để thống nhất lực lượng cảnh sát, dùng mối quan hệ câu lạc bộ để làm nhạt đi các phe phái trong cảnh sát ở các khu vực.

- Ta không hiểu câu lạc bộ làm ăn lỗ vốn này kiếm tiền kiểu gì?

- Đã kiếm được một phần rồi, và thu nhập sau này đương nhiên là từ hoa hồng bán chức bán quan, chẳng lẽ dựa vào bán

rượu, bán cháo phở cơm sao? Ngoài hội viên chính thức có thân phận cảnh sát, còn có hội viên danh dự, hội viên tạm thời, đôi khi những người đó còn quan trọng hơn cả tiền bạc, dần dần ngươi sẽ hiểu thôi.

- Đã kiếm được rồi ư? Quyên ra hai trăm vạn, còn phải xây một câu lạc bộ nữa…

Lâu Phượng Vân nghi hoặc lên tiếng.

Tống Thiên Diệu vuốt ve chòm râu lún phún trên cằm:

- Miếng đất bỏ hoang ở Tứ Phương nếu tính theo giá thị trường thì khoảng 2 triệu. Ta giúp cảnh sát xây câu lạc bộ, coi như làm từ thiện công ích, chính phủ chuyển nhượng cho ta với giá 30% giá thị trường, tức là chỉ thu 60 vạn. Hợp đồng vận hành câu lạc bộ ký 10 năm một lần, ta đã mua chuộc luật sư để cố tình để lại nhiều lỗ hổng trong chi tiết. Nếu thay Thống đốc Hồng Kông hoặc Cảnh sát trưởng mới, hợp tác tốt thì tiếp tục, nếu không thỏa thuận được thì chia tay, đất về ta. Một miếng đất giá thị trường 2 triệu, dù câu lạc bộ lỗ 10 năm ta cũng không sao. Hơn nữa hiện giờ khu đất đó là bãi rác, đầy người vô gia cư và rác thải, chính phủ phải giao cho ta một mảnh đất đã san phẳng. Ta đã nhờ sư gia Huy đăng ký một công ty, nhận việc dọn dẹp đất cho chính phủ.

- Nghe mà đau đầu, đầu óc của ngươi chắc khác với người thường.

Lâu Phượng Vân nhìn Tống Thiên Diệu trong lòng, ánh mắt như rưng rưng, cảm thán nói.

Hiện giờ cô làm ăn tóc giả, cũng tiếp xúc không ít người giàu có, thành viên Bảo Lương Cục cũng từng gặp, nhưng những người cô gặp, làm ăn thì làm ăn, quyên tiền thì quyên tiền, đâu ra đấy. Chỉ có Tống Thiên Diệu, quyên tiền mà cũng

làm như làm ăn, có lẽ 2 triệu đó chưa quyên ra khỏi tay, hắn đã nghĩ cách kiếm lại gấp đôi rồi.

- Hôm nay ta rảnh rỗi, ngay cả Lục ca cái bóng đèn đó cũng không có ở đây, không phải lo tên khốn đó nghe lén, tối nay Vân tỷ cùng ta đi…

Tống Thiên Diệu bị bộ ngực mềm mại của Lâu Phượng Vân đè nên hơi xao xuyến, nên cười hì hì định hẹn Lâu Phượng Vân cùng qua đêm.

Nhưng nói chưa hết câu, bên ngoài Hùng tẩu lưng hổ eo gấu đã xông vào.

- Lão bản, có người đến xưởng đòi nợ!

…

- Ùm!

Thanh niên cường tráng A Chấn của Hòa Lạc bị trói chặt, cùng hai khối đá nhét vào bao tải, rồi cả bao tải được hai thủy thủ nhấc lên, ném xuống mặt biển đen ngòm.

Tống Xuân Trung một tay cầm súng, tay kia gãi gãi háng một cách phóng túng, rồi đưa tay lên mũi ngửi ngửi, cười nói với Thường Nguyệt Nga và những người khác đang tái mét mặt:

- Bây giờ chiếc thuyền ta thuê đã ra khỏi Hồng Kông rồi, các vị không cần căng thẳng, ai cũng có phần, người tiếp theo!

Chương 824. Làm người, nói lời phải giữ lời (2)

Mấy thủy thủ cầm súng xông lên, túm lấy đứa con trai út mới 14 tuổi của Tô Văn Đình, hung dữ trói chặt đối phương, miệng lại dán thêm miếng cao su bịt kín, thành thạo nhét vào bao tải, cho thêm đá vào, buộc chặt miệng bao.

Ùm một tiếng, ném xuống nước.

Trước sau chưa đầy 30 giây.

- Tôn tiên sinh, hổ dữ không ăn thịt chó nhà tan, mưa to không đánh kẻ sa cơ, ngươi muốn tiền, tiền gửi đã vào tài khoản ngươi rồi, vàng bạc châu báu trên người chúng ta ngươi cũng có thể lấy hết, đều là người giang hồ cả, nếu ngươi có thù với Đình gia, đừng liên lụy đến vợ con, tha cho chúng ta một con đường sống.

Thường Nguyệt Nga cũng là người từng lăn lộn giang hồ, lúc này ngược lại bình tĩnh hơn mấy gã đàn ông bên cạnh đang hoảng loạn đến câm nín, mở miệng cầu xin Tống Xuân Trung.

Lúc này Tống Xuân Trung mặt đầy đắc ý và tham lam, ném súng cho một tên thủ hạ bên cạnh, chính hắn bước đến bên Thường Nguyệt Nga, đưa tay nâng cằm Thường Nguyệt Nga lên, cười dâm đãng nói.

- Tẩu tẩu, ta là người thích nhất quả phụ, nhất là ngươi lại là nữ nhân của đại ca giang hồ Đình gia, nói thật, từ lần đầu gặp nàngngươi ta đã muốn nếm thử hương vị rồi, yên tâm, ngươi hầu hạ ta tốt, ta không có vợ con, sau này song túc song phi với ngươi ở Malaysia cũng không phải không được.

Vừa nói tay cũng bắt đầu phóng túng, từ từ cởi nút áo cổ áo sườn xám của Thường Nguyệt Nga, để lộ ra một mảng trắng nõn nà và xương quai xanh trước ngực.

- Tôn tiên sinh, cướp đoạt tài sản của người khác, dâm ô vợ con người ta, những chuyện như thế… ngươi… ngươi lại…

Thường Nguyệt Nga mặt tái xanh, định nói thêm vài câu khách sáo, Tống Xuân Trung đã vươn tay bế ngang người đối phương.

- Ôi, không thể nói như vậy được, Đình gia với Thủy Phòng năm xưa đã làm bao nhiêu chuyện như thế? Ta cũng chỉ học theo Đình gia mà thôi, tẩu tẩu, chúng ta lên giường nói chuyện nhé?

Vừa nói, Tống Xuân Trung vừa bế Thường Nguyệt Nga đi vào phòng cabin của tàu khách. Trên boong tàu, đám người đang bó tay chờ chết và những thủy thủ canh giữ họ đều có thể nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách và tiếng rên rỉ thở dốc của người phụ nữ cố nén trong cabin…

Nửa giờ sau, Tống Xuân Trung mới đắc ý kéo quần bước ra khỏi cabin. Lúc này trên boong tàu, những người đàn ông lên tàu cùng Thường Nguyệt Nga đã bị ném xuống biển hết, chỉ còn lại những người phụ nữ đang run rẩy đứng trên boong. Tống Xuân Trung quét mắt nhìn một lượt, nói với đám thủy thủ bên cạnh:

- Những người phụ nữ này là của các ngươi, nhớ chọn cho họ một mỏ đá đủ hẻo lánh ở Malaysia, hơn chục người phụ nữ, đủ để bù tiền tàu lần này rồi chứ. Theo quy tắc cũ, giấy tờ nhà đất ta lấy đi, vàng bạc châu báu để lại cho các ngươi. Cha hoặc chồng của những người phụ nữ này, ép lương thành kỹ, họ cũng chẳng ít lần tiếp tay cho hổ, ta cũng coi như thay trời hành đạo.

Tống Xuân Trung chép miệng, dường như vẫn còn lưu luyến Thường Nguyệt Nga vừa nửa đẩy nửa đưa khuất phục dưới háng mình.

- Đặc biệt là người góa phụ trong kia, công phu rất tốt, khó trách Tô Văn Đình lão già đó cưới cô ta, cô ta có thể treo biển hạng nhất đấy.

- Trần tiên sinh, đa tạ đa tạ.

Hơn chục thủy thủ quen làm những việc trên biển như thế này cười toe toét, một tên đầu mục tiến lại gần Tống Xuân Trung nói.

- Trần lão bản, bây giờ có phải…

- Cho tàu đến đón ta, ta về Hồng Kông, các ngươi đi một chuyến đến Malaysia, từ từ mà chơi.

Tống Xuân Trung lấy thuốc lá từ trong túi ra châm lửa, thỏa mãn nói.

- Ta phải biến những giấy tờ nhà đất, tiền gửi ngân hàng thành tiền mặt, về nói với Mã tiên sinh của các ngươi, để ta biết hắn có thương hoa tiếc ngọc…

- Trần tiên sinh, ngươi biết rồi đấy, lão bản của chúng ta chưa bao giờ thương hoa tiếc ngọc, chỉ biết tàn nhẫn hủy hoại, rơi vào tay lão bản chúng ta, muốn chết cũng khó.

Tên đầu mục vừa nói vừa giơ súng lên, bắn ba phát chỉ thiên.

Ở xa, một chiếc tàu hàng nhỏ tiến lại gần, Tống Xuân Trung chỉnh trang lại quần áo, dưới sự giúp đỡ của thủy thủ tàu hàng lên tàu, quay đầu cười với Thường Nguyệt Nga đang mặc quần áo rách bươm, tóc tai rối bù, mặt đỏ bừng, vùng vẫy chạy ra khỏi cabin nhìn sang.

- Tẩu tẩu, từ nay về sau đường xa diệu vợi, không cần gặp lại.

Nói xong, quay đầu nói với Lôi Đán Tử đích thân đến đón hắn.

- Vất vả cho ngươi, nhổ neo, về Hồng Kông.

- Không vất vả, A Diệu đặc biệt nhờ ta đến theo sát thúc, ta đương nhiên phải tận tâm, thúc mời đi lối này.

Lôi Anh Đông khoác áo mưa đen, dẫn Tống Xuân Trung vào khoang tàu, tàu hàng từ từ khởi động, hướng về phía Hồng Kông.

Lôi Anh Đông giúp Tống Xuân Trung mở một lon bia, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng nói.

- Thúc, bốn tiếng nữa là đến bến.

- Có chuyện muốn nói với ta?

Tống Xuân Trung nhận lấy lon bia nhưng không uống, cười hỏi Lôi Anh Đông.

Lôi Anh Đông do dự một chút.

- Họa không đến vợ con, những người phụ nữ đó cũng là…

- Họa không đến vợ con, những lời quỷ quái đó là do những kẻ hận không đủ sâu nói ra. Nếu ngươi thực sự hận một người đến phát điên, đừng nói là vợ con già trẻ, mồ mả tổ tiên cũng đào lên.

Tống Xuân Trung mỉm cười nói với Lôi Anh Đông.

- Huống chi Tô Văn Đình năm xưa theo sau lưng người Nhật làm tay sai, mở nhà thổ, ép lương thành dâm, hiếp đàn ông bắt nạt đàn bà, buôn lậu ma túy kiếm tiền, những người phụ nữ này cũng chẳng tiêu ít tiền, đã hưởng thụ giàu sang, thì báo ứng cũng không thể thiếu một phần, hơn nữa ta đã hứa với

Tô Văn Đình và những người đó, sẽ để họ dưới suối vàng nhìn vợ con mình, giúp họ đội một chiếc mũ xanh tươi, làm người, nói lời phải giữ lấy lời.

Lôi Anh Đông ngây người nhìn Tống Xuân Trung hồi lâu, mới lên tiếng hỏi.

Chương 825. Trần Thái gặp sự cố ngoài ý muốn (1)

- Thúc, thúc rốt cuộc là người nào?

- Ta? Lương tâm sớm đã cho chó ăn rồi, chỉ là một kẻ giang hồ hạ lưu chuẩn bị rửa tay gác kiếm về già thôi.

Tống Xuân Trung uống một ngụm bia, cười híp mắt nói với Lôi Anh Đông, rồi đưa lại chai bia cho hắn, tự mình vỗ vỗ lưng đi về phía giường trong khoang tàu.

- Tuổi đã cao rồi, những góa phụ mà hồi trẻ thích nhất, giờ cũng không còn sức để đối phó nữa, về Hồng Kông phải bồi bổ thân thể mới được.

Lôi Anh Đông cầm chai bia trong tay, nhìn bóng lưng Tống Xuân Trung, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Thủy thủ gọi người này là Trần tiên sinh, vợ của Tô Văn Đình gọi hắn là Tôn tiên sinh, còn bản thân mình biết hắn họ Tống, người này rốt cuộc có bao nhiêu thân phận? Bao nhiêu bộ mặt? Những lời nói ra, bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả?

…

Hùng tẩu lớn tiếng phá hỏng hứng thú của Tống Thiên Diệu, nói rằng có người đến nhà máy đòi nợ.

Tống Thiên Diệu ngồi thẳng người lên nhìn về phía Lâu Phượng Vân.

- Nhà máy nợ nần gì sao?

Lâu Phượng Vân cũng có chút mơ hồ, ngoài khoản vay thế chấp cho ngân hàng HSBC, nhà máy tóc giả không có bất kỳ

tranh chấp nợ nần nào, chuỗi vốn vẫn tốt.

- Đi xem thử.

Tống Thiên Diệu chỉnh lại áo ngoài, đi theo sau lưng Hùng tẩu ra khỏi cửa văn phòng.

Bên ngoài, Hùng ca tay nắm chặt dây xích ba con chó dữ, đứng ở cổng nhà máy, ba con chó liên tục nhảy chồm lên phía trước, miệng sủa không ngừng, còn ngoài cổng nhà máy, hơn chục thanh niên ăn mặc như người giang hồ đang đứng, sắc mặt đều có vẻ thất thường, nhìn vẻ mặt và trang phục của những người này, đều có vẻ chật vật, đứng đầu là một thanh niên đầu trọc, đang gọi to với Hùng ca đang giữ chó:

- Thúc, ông chủ nhà máy này nợ Trần Thái một trăm vạn, bây giờ A Thái và người của sai lão bị bắt, cần tiền bảo lãnh, chúng ta là anh em cùng bị bắt với hắn, vừa mới ra khỏi đó liền vội vàng đến đây đòi nợ giúp hắn! Đang chờ cứu nguy đây!

- Các ngươi điên rồi à? Nhà máy này là do quỷ lão mở mà!

Hùng ca nắm chặt ba con chó, có vẻ hơi căng thẳng nói.

- Mau đi đi, muốn đòi nợ thì đến nhà ông chủ mà đòi, các ngươi không đi, ta sẽ thả chó đấy!

- Thả chó! Cứ thả đi! Ta đang muốn làm lẩu thịt chó đây!

Gã thanh niên mắt to bên cạnh gã đầu trọc trợn mắt, ánh mắt không thiện cảm nói.

- Tống Thiên Diệu hứa cho Thái ca một trăm vạn, bây giờ Thái ca không có ở đây liền muốn quỵt nợ? Coi chúng ta là đồ ngu à, nói cho ngươi biết…

Một thanh niên văn nhã, dáng vẻ nho nhã, mặc một chiếc áo sơ mi trắng tạm coi là sạch sẽ từ trong đám người bước lên phía trước một bước, ngắt lời đồng bọn, đối với Hùng ca nói

một tràng tiếng Anh dài, nói đến khi Hùng ca trợn mắt há mồm, mới lại dùng tiếng Hán nói:

- Thưa ngài, ta là Kim Thọ Khang, luật sư tập sự của văn phòng luật sư Lạc Phú, là luật sư được ủy quyền của ngài Trần Thái, là như thế này, ngài Trần Thái…

Đối với những tên lính mới này, Diêu Xuân Hiếu đang dựa vào tường ngáp ngắn ngáp dài bên cạnh thậm chí còn chẳng buồn mở miệng đuổi người.

Lúc này Tống Thiên Diệu vừa hay bị Hùng tẩu phá hỏng hứng thú, xoa xoa mũi với vẻ mặt buồn bực đi ra, nghe thấy tên Kim Thọ Khang kia nói tiếng Anh với Hùng ca, vừa định mắng thô tục, bên cạnh Ninh Tử Khôn đang sắp xếp lại quân cờ đã lên tiếng nói.

- Tiểu tử, tiếng Anh của ngươi là học từ người câm Anh quốc à? Ngoài từ Hello ra, không có câu nào là người ta có thể nghe hiểu cả, khó có được là ngươi còn có thể nói giống thật như vậy, lừa người cũng phải bỏ chút vốn chứ, giày vải dưới chân đã bẩn thỉu rồi, ngươi thấy luật sư nào ra ngoài lại đi giày vải? Nhưng ngươi cũng có chút nhanh trí đấy, thấy A Hùng là người thô lỗ liền biết giả làm luật sư để dọa người.

- Trần Thái bảo các ngươi đến nhà máy đòi nợ?

Tống Thiên Diệu bực bội bước lên phía trước vài bước, đánh giá mấy người một lượt.

- Đi đi, đợi Trần Thái ra, bảo hắn tự đến gặp ta.

- Ngươi tưởng ngươi là…

Gã thanh niên mặt báo mắt lồi vừa giơ tay định chỉ vào Tống Thiên Diệu chửi thề, liền bị gã thanh niên đầu trọc kéo lại, rồi tự mình nói với Tống Thiên Diệu một cách trầm ổn.

- Tống tiên sinh, chúng ta chỉ là những kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng Thái ca hiện đang bị giam trong cục cảnh sát, dưới trướng hắn có mấy chục huynh đệ bị thương vong, Thái ca bảo chúng ta mấy huynh đệ giúp hắn đến lấy số tiền này từ Tống tiên sinh, để bảo lãnh cho huynh đệ hắn ra ngoài, phân phát tiền phúng viếng, tiền thuốc men.

- Đối với ngài đây chỉ là con số nhỏ, nhưng rất có thể đây là số tiền cuối cùng mà những huynh đệ của Thái ca đổi bằng máu và mạng. Chúng ta mấy huynh đệ đã hứa với Thái ca sẽ giúp hắn làm tốt việc này, nhất định phải nói được làm được. Chúng ta không có quan hệ để gặp Nhan thám mục, đành phải dùng cách ngu ngốc này đến thẳng nhà máy gõ cửa. Chỉ cần Tống tiên sinh giao tiền cho Thái ca, tính mạng của ta sẽ để Tống tiên sinh xử trí…

Tống Thiên Diệu nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào gã thanh niên đầu trọc, nhìn đến khi đối phương đổ mồ hôi trán, Tống Thiên Diệu mới quay người nói với Lâu Phượng Vân đang nhìn ra từ cửa văn phòng.

- Gọi điện cho Nhan Hùng, bảo hắn sau này sắp xếp thêm vài người mặc quân phục tuần tra quanh nhà máy, đừng để những tên ngốc ngếch như thế này chạy đến nhà máy giảng đạo nghĩa giang hồ cho ta nữa, ta là một thương nhân chính đáng, không biết còn tưởng ta mở đường khẩu ở đây.

Nói xong với Lâu Phượng Vân, Tống Thiên Diệu bực bội nói với gã đầu trọc.

Chương 826. Trần Thái gặp sự cố ngoài ý muốn (2)

- Đến cục cảnh sát Du Ma Địa chặn cửa, Nhan Hùng sẽ ra gặp ngươi, cho ngươi một câu trả lời. Đi đi, Trần Thái cũng là đồ ngốc, mới vào chưa đủ 24 tiếng đã muốn bảo lãnh ra? Tưởng cuộc càn quét xã hội đen toàn Hồng Kông là trò chơi trẻ con sao? Nói với hắn, để hắn ở trong đó nhẫn nhịn mười ngày nửa tháng đã, nếu có thể giam thêm một năm nửa năm để hắn cải tà quy chính thì càng tốt.

- Đa tạ Tống tiên sinh.

Gã thanh niên đầu trọc thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gọi đồng bọn quay người định rời đi.

Tống Thiên Diệu đột nhiên gọi giật lại từ phía sau.

- Này, tiểu tử đầu trọc?

Gã thanh niên đầu trọc vội vàng quay lại.

- Tống tiên sinh, có chuyện gì ạ?

- Ngươi tuổi còn trẻ đã hói đầu rồi? Cẩn thận không cưới được vợ đâu, sao không mua một bộ tóc giả ở chỗ ta, tính cho ngươi giảm 10% nhé?

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm điếu thuốc, cười hỏi.

Ninh Tử Khôn mắt sáng rực ôm bàn cờ, đi vòng qua Hùng ca và ba con chó, ra khỏi cổng đuổi theo gã thanh niên giả mạo luật sư, kéo hắn sang một bên, nói nhỏ.

- Tiểu tử, ta thấy ngươi cốt cách tinh kỳ, là kỳ tài hiếm có, tuổi còn trẻ đã biết nói nhăng nói cuội giả mạo luật sư, ngươi

có thiếu ông nội phụng dưỡng không? Nếu ngươi chịu sinh dưỡng tử táng cho ta, ta sẽ dạy ngươi vài mánh lới lừa đảo gian lận, cũng coi như thu đệ tử không đến nỗi tuyệt hương hỏa…

Tống Thiên Diệu không thèm nhìn lão bịp bợm Ninh Tử Khôn đi yêu tài thu đồ đệ, quay người định đến thân mật với Lâu Phượng Vân, bên kia Lâu Phượng Vân đã nói:

- Luật sư Kỷ vừa gọi điện đến, Lâm Hiếu Kiệt muốn gặp mặt A Diệu ngươi để nói chuyện về nhà máy nước ngọt.

- Nói với Lâm Hiếu Kiệt, nhà máy nước ngọt một ngày không bán cho HSBC, thì một ngày không giải phong tỏa, đến lúc đó tiền phạt vi phạm hợp đồng, bồi thường cũng chết hắn. Tiền của Chử nhị công tử đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi mua lại nhà máy nước ngọt từ tay HSBC, đến lúc đó còn để HSBC kiếm thêm một khoản, miếng mỡ to như vậy rơi vào tay nhà họ Lư, ta đâu còn tâm trạng nói chuyện với hắn!

…

- Trần Thái!

Một tên cảnh sát đứng ngoài phòng giam gọi.

Trần Thái đang quay lưng về phía cửa phòng giam, cởi trần vung nắm đấm về phía tường, quay người lại đáp một tiếng.

- Có!

- Có người bảo lãnh, thu dọn đồ đạc ra ngoài!

Tên cảnh sát vừa mở cửa vừa nói.

Trần Thái chộp lấy áo của mình, nói với hơn chục thành viên Quần Anh cùng phòng giam.

- Đợi ta ra ngoài, lập tức nghĩ cách bảo lãnh các ngươi ra.

Một luật sư đứng ra lo thủ tục cho Trần Thái, sau khi Trần Thái được bảo lãnh ra, luật sư lại bắt đầu lo thủ tục cho thuộc hạ của Trần Thái, ra hiệu cho Trần Thái rời đi trước. Trần Thái bước ra cổng nhà tù, nhìn về phía một chiếc xe Chevrolet đậu bên kia đường, Hãn Cân Thanh đang ngồi ở ghế phụ lái ra hiệu với hắn.

- Là ngươi gọi luật sư đến à?

Trần Thái đứng bên đường cười với Hãn Cân Thanh, mở miệng hỏi.

- Đương nhiên là ta bảo hắn đến, nếu không ngươi nghĩ ai sẽ tốt bụng bảo lãnh ngươi ra ngoài? Tống Thiên Diệu?

Hãn Cân Thanh bước xuống từ chiếc xe ở bên kia đường, khoanh tay nói với Trần Thái.

Trần Thái dùng tay xoa xoa vết thương đã đóng vảy.

- Đêm qua ngươi không phải bị bắt cùng ta sao?

- Ngày hôm sau đã ra rồi, dù sao ta vẫn còn là tự đầu, bảo lãnh một người vẫn rất dễ dàng. Ngược lại Quần Anh bây giờ quần long vô thủ, ngươi vừa vào tù, bên ngoài càng không còn chủ tâm cốt nữa.

Hãn Cân Thanh bước lại gần, lấy ra thuốc lá đưa cho Trần Thái một điếu.

Trần Thái ngậm điếu thuốc, đợi Hãn Cân Thanh giúp hắn châm lửa mới nói.

- Nếu ngươi không đến, Tống Thiên Diệu cũng sẽ nghĩ cách đón ta ra ngoài, hắn còn nợ ta một trăm vạn, ta đã bảo bạn ta đến lấy tiền từ hắn rồi.

- Một trăm vạn nhiều vậy sao? Có thật không?

Một người đàn ông mặc vest bước xuống từ ghế sau của chiếc xe, tay cài nút áo vest, cười rạng rỡ nói.

Trần Thái sững người.

- Nhạc ca?

Người đến là thám mục Lữ Nhạc của Tây Cống cảnh sát sở, là phò mã của đại lão tự đầu Chá Cô Thái.

- A Thái, bây giờ ngươi lợi hại rồi, làm cho Thủy Phòng nguyên khí đại thương, chết chạy trốn chui, những kẻ không bị bắt đều bỏ trốn hết, dù không trốn cũng tuyệt đối không dám nhận mình là người của Thủy Phòng nữa.

Lữ Nhạc cười hiền hòa, bước lại vỗ vỗ vai Trần Thái.

- Lần này toàn Hồng Kông đại tảo hắc, mấy chục tên lão đại của Thủy Phòng bị đưa đến Hải Cẩu Điểm Tâm Phường, không có ba năm năm, Thủy Phòng đừng mong thở nổi. Đi, lên xe, trước tiên đưa ngươi đi tiếp phong tẩy trần, xua xui xẻo đi, khi huynh đệ của ngươi ra ngoài, tiểu An dưới tay ta sẽ tiếp đãi bọn họ.

…

Lư Vinh Phương hai tay ôm đầu, như một con chim cút cúi đầu xuống tránh ánh mắt của Lư Nguyên Xuân nhìn về phía mình, hy vọng Phan Quốc Dương bên cạnh có thể lên tiếng cứu nguy, nhưng lúc này Phan Quốc Dương hai tay chống trên mặt bàn, tay chống cằm với vẻ mặt háo sắc, hận không thể nhỏ dãi trước mặt Lư Nguyên Xuân, hoàn toàn không chú ý đến tình hình của Lư Vinh Phương.

Bạn thân thấy chết không cứu, Lư Vinh Phương chỉ có thể cúi đầu lên tiếng.

- Xuân muội… Lúc đầu ta cũng không ngờ Lâm gia lại yếu ớt như vậy, nếu biết thế, tuyệt đối sẽ không khuyên ngươi

dừng tay. Ta nghĩ Lâm gia gia đại nghiệp đại, nhất là mấy huynh đệ nhà Lâm đều có nhân mạch sâu rộng…

Lúc đầu hắn cẩn thận thận trọng, phát hiện Tống Thiên Diệu có thể đã mất sự ủng hộ của Lobo nhưng lại đối đầu trực diện với Lâm gia, liền dứt khoát rút lui, không chỉ mình rút lui, mà còn dựa vào sự hiểu biết về cả hai bên vượt xa Lư Nguyên Xuân, khuyên can Lư Nguyên Xuân, dập tắt ý định của Lư Nguyên Xuân muốn đặt cược vào Tống Thiên Diệu.

Kết quả chỉ trong một ngày một đêm, cục diện đã thay đổi hoàn toàn, đại phu nhân Lâm gia qua đời, nhị phu nhân mưu sát vào tù, Lâm Hiếu Hòa bị giam, Lâm Hiếu Hiệp tự sát, nhà máy nước ngọt bị niêm phong, cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp chuyển nhượng cho ngân hàng HSBC… Sau một loạt sự kiện, Lâm gia đơn giản là hoàn toàn đầu hàng, giao nộp Hi Chấn Trí Nghiệp, rút tiền mặt, Lư Vinh Phương đã nhận được tin tức, Lâm Hiếu Tắc hiện đang ngồi xe lăn, sắp xếp cho gia quyến Lâm gia rời khỏi Hồng Kông.

Lư Vinh Phương dù thế nào cũng không hiểu nổi, tại sao ngân hàng HSBC lại giúp Tống Thiên Diệu một lần, 80 triệu đô Hồng Kông mua cổ phiếu của Hi Chấn Trí Nghiệp.

Chương 827. Là một con dao tốt (1)

Để Lư Vinh Phương tin rằng ngân hàng HSBC bỏ tiền ra, hoàn toàn không thể nào, 80 triệu chỉ có thể là ngân hàng HSBC cho Tống Thiên Diệu vay, rồi Tống Thiên Diệu lại dùng danh nghĩa của ngân hàng HSBC để hoàn thành giao dịch này. Không có Lobo, làm sao Tống Thiên Diệu có thể vay được 80 triệu từ ngân hàng HSBC?

Hơn nữa nếu biết chỉ trong một đêm lại có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, đánh chết Lư Vinh Phương cũng không có ý định khuyên can Lư Nguyên Xuân tiến lên ăn thịt. Kết quả bây giờ vì lời nói của mình, Lư Nguyên Xuân không những không có cơ hội ăn thịt, ngay cả uống canh cũng không thể, dám thò đầu ra một chút, Tống Thiên Diệu chắc chắn sẽ ra tay với hắn và Lư Nguyên Xuân, huống chi bây giờ Tống Thiên Diệu đứng cùng phe với người Anh, người Anh cũng không muốn thấy có ai nhảy ra tranh ăn nữa.

- Tống Thiên Diệu cái tên khốn kiếp này…

Lư Vinh Phương thận trọng ngước mắt nhìn Lư Nguyên Xuân đối diện, miệng lẩm bẩm một câu.

Lư Nguyên Xuân nhấc tách trà Phổ Nhĩ đã pha sẵn trước mặt, nhấp một ngụm nhỏ.

- Phương ca, chuyện này ta không có ý trách ngươi đâu. Thực ra trong lòng ta cũng không chắc chắn về tình hình của Tống Thiên Diệu lúc đó, nếu không đã chẳng nghe lời ngươi.

Nghe Lư Nguyên Xuân nói không trách mình, Lư Vinh Phương ngẩng đầu lên.

- Thật sao?

Lư Nguyên Xuân khẽ gật đầu.

- Thật đấy, Phương ca. Hay là ngươi kể cho ta nghe, Tống Thiên Diệu đã giải quyết xong Lâm gia rồi, bước tiếp theo hắn sẽ làm gì?

- Làm bất động sản.

Lư Vinh Phương quả quyết nói, rồi kể lại đúng như thật những việc liên quan đến lấp biển tạo đất ở Điểu Chủy Khẩu Vịnh Đồng La và khai thác Nga Đầu Sơn mà hắn đã ghi chép trong sổ tay.

Rõ ràng Lư Vinh Phương cũng biết lời khuyên can của mình khiến vị muội muội Xuân này ít kiếm được tiền hơn, nên lúc này rất muốn bù đắp lại, thậm chí còn đưa cuốn sổ tay luôn mang theo bên mình cho Lư Nguyên Xuân, để cô ta tự xem, chứng minh quan điểm của mình chắc sẽ không sai nữa.

Lư Nguyên Xuân mỉm cười ôn hòa nhận lấy cuốn sổ tay, nhẹ nhàng lật xem, điều này cũng cho Lư Vinh Phương cơ hội quan sát kỹ vị đường muội của mình từ khoảng cách gần. Càng quan sát hắn càng thấy Lư Nguyên Xuân không phải là nhân vật mà những kẻ như Phan Quốc Dương bên cạnh hắn, chỉ có chút tiền rảnh rỗi, miễn cưỡng coi là công tử có thể hiểu và thưởng thức được.

Mặc dù gương mặt xinh đẹp mang nụ cười, nhưng nụ cười ôn hòa đó lại khiến người ta cảm nhận được sự lạnh nhạt của nàng đối với người khác. Nếu nhất định bắt Lư Vinh Phương miêu tả Lư Nguyên Xuân, hắn cảm thấy vị đường muội này không giống tổ phụ Lư Hữu năm xưa, cô không có khí phách bá đạo như tổ phụ, một khi đã quyết tâm thì không từ thủ

đoạn, dũng mãnh tiến lên, gặp thần giết thần, chỉ có ta mới làm được. Cô giống một nhân vật ngoài mềm trong cứng, thân hình mảnh mai nhưng tâm hồn mạnh mẽ, dùng sự mềm mỏng để bao dung mọi thứ.

Tuy nhiên chắc chắn không thiếu năng lực, nếu không cũng không thể ở tuổi còn trẻ đã tiếp quản ngân hàng Quảng Ích của nhà họ Lư, một mình đến Hồng Kông chuẩn bị đóng quân đồn trú ở thành phố này.

Nếu Lư Nguyên Xuân chuẩn bị tìm cơ hội hợp tác với Tống Thiên Diệu làm ăn bất động sản, Lư Vinh Phương tuyệt đối sẽ không khuyên can nữa. Điều hắn luôn muốn tránh là đối đầu trực diện với nhà họ Lâm, lo sợ mình và Lư Nguyên Xuân sẽ trở thành con dao giết người hoặc bia đỡ đạn cho Tống Thiên Diệu một cách vô ích.

Nhưng phát triển bất động sản là việc làm chính đáng, không còn đối thủ và kẻ thù thực sự nữa, Lư Vinh Phương ngược lại cảm thấy nếu Lư Nguyên Xuân không nghĩ cách chia một miếng bánh, mới là đầu óc có vấn đề.

- Ta nghĩ Tống Thiên Diệu sẽ không vội vàng nhúng tay vào việc kinh doanh bất động sản, ít nhất trong nửa năm tới sẽ không có động thái gì về mặt này.

Lư Nguyên Xuân gấp cuốn sổ tay lại, trả cho Lư Vinh Phương.

- Nhưng ghi chép của Phương ca rất đẹp, Tống Thiên Diệu làm ăn bất động sản là chắc chắn, chỉ là thời gian vẫn còn cần bàn bạc thêm.

- Không làm bất động sản, chẳng lẽ hắn tiếp tục làm tóc giả?

- Lần này hắn có thể tạm thời tích trữ đất đai, không vội phát triển, đợi giá đất tăng lên rồi mới khai thác, có thể lại một

lần nữa đẹp đẽ không cần vốn mà vẫn kiếm lời.

Lư Nguyên Xuân nói.

- Vì vậy, có thể hẹn gặp hắn một lần nữa không, ta rất muốn biết, trong thời gian gần đây hắn sẽ có ý tưởng mới gì.

…

- Lư tước sĩ.

Tống Thiên Diệu cùng Chử Hiếu Tín, Kỷ Văn Minh đi theo, đứng ngay ngắn sau lưng Lư Văn Cẩm, lễ phép chào vị lão nhân đang quay lưng về phía mình.

Lư Văn Cẩm có thân hình cao lớn như người phương Tây làm một động tác suỵt, dùng tay đeo găng đặt một đám mồi trùng máu đang quằn quại vào bể cá cảnh rộng cả mét trước mặt. Cho đến khi đám trùng máu đó từ từ chìm xuống lớp cát bùn dưới đáy bể, Lư Văn Cẩm mới mỉm cười quay người lại, cười với Tống Thiên Diệu.

- Ngay cả Văn Huệ cũng nói với ta rằng, ngoại trừ ta là đại ca của hắn năm xưa, Tống Thiên Diệu là hậu sinh khả ái nhất mà hắn từng thấy ở Hồng Kông. Hôm nay gặp A Diệu, ta lại cảm thấy, ngươi còn lợi hại hơn ta năm xưa nhiều.

Tống Thiên Diệu thu hồi ánh mắt từ bể cá nổi bật phía sau Lư Văn Cẩm. Tuy những năm gần đây ở Hồng Kông, các gia đình giàu có bắt đầu bắt chước người phương Tây nuôi cá cảnh tại nhà, nhưng thường chỉ là một bể cá bằng sứ hoặc thủy tinh, cho vài con cá vàng vào cho vui là xong. Loại bể cá có kích thước lớn, cảnh quan tinh tế, kiểu dáng cầu kỳ như thế này rất hiếm thấy. Quan trọng nhất là, trong bể cá to như vậy, ngoài thực vật thủy sinh và cát đáy ra, chỉ có một đám lớn huyết trùng đang vật vã quằn quại dưới đáy nước, không thấy bất kỳ con cá cảnh nào, trông giống như một bể cảnh quan hơn.

Chương 828. Là một con dao tốt (2)

- Ta làm sao đủ tư cách để sánh ngang với Lư đại nhân, người từng đoạt giải nhất kỳ thi luật sư của Đế quốc Anh năm xưa. Trong số hàng vạn thực tập sinh luật sư, cuối cùng chỉ có Lư tiên sinh, một thanh niên Trung Quốc từ Hồng Kông sang du học, đã vượt qua tất cả để chiếm vị trí đầu bảng. Ngài là trạng nguyên người Hoa ở Anh quốc mà ai ai ở Hồng Kông cũng biết tiếng.

Tống Thiên Diệu không hề tỏ ra kiêu ngạo, lịch sự nói.

Tống Thiên Diệu không hề khiêm tốn, Lư Văn Huệ khen hắn là người trẻ tuổi xuất sắc nhất mà hắn từng gặp ngoài Lư Văn Cẩm cũng không phải là tự khen anh trai mình, mà vị quý tộc người Hoa trước mặt này, với dáng vẻ gầy gò, vóc dáng cao lớn, gia chủ họ Lư, năm xưa đã có thành tựu đủ để đánh bại tất cả những người cùng trang lứa.

Lư Văn Cẩm 13 tuổi một mình sang Anh du học, 17 tuổi theo học khóa luật 5 năm theo chế độ học việc đặc thù của Anh quốc, trở thành học trò người Hoa duy nhất của luật sư hoàng gia Anh Jonathan Doughty. Học xong 5 năm luật, tham gia kỳ thi luật sư toàn Anh, đạt giải nhất, chính thức trở thành luật sư hành nghề. Chưa kịp cởi áo cử nhân, 5 hãng luật lớn nhất nước Anh, 3 trường đại học luật đã đua nhau gửi lời mời hắn gia nhập. Thậm chí thầy Jonathan Doughty cũng mở lời giữ hắn lại, hy vọng hắn có thể gia nhập Tòa Đại Pháp Quan Tòa Án Tối Cao Anh, trực tiếp bước chân vào giới thượng lưu London. Lúc đó, Lư Văn Cẩm mới vừa 22 tuổi.

Theo quan niệm truyền thống của người Trung Quốc, Lư Văn Cẩm có thể vượt qua tất cả để đứng đầu trong kỳ thi luật sư toàn quốc Anh, đặt vào Trung Quốc thì đó chính là trạng nguyên thời nhà Thanh. Cũng chính danh hiệu trạng nguyên luật sư Anh quốc này đã giúp cha của Lư Văn Cẩm có thể đứng ra gặp Hạ Đông - gia trưởng của đại tộc người Hoa số một Hồng Kông, để cầu hôn cho Lư Văn Cẩm với Hạ Cẩn Tư - con gái cả của Hạ Đông, người mà hắn yêu quý như bảo vật, xinh đẹp mê người, ngay cả thanh niên Anh cũng say mê không thôi.

Cuộc hôn nhân giữa Lư Văn Cẩm và Hạ Cẩn Tư đã biến mối quan hệ giữa họ Hạ và họ Lư từ liên hôn bàng hệ ở thế hệ cha Lư Văn Cẩm thành liên hôn với dòng chính của họ Hạ. Dựa vào địa vị và thực lực của nhạc phụ Hạ Đông ở Hồng Kông, cộng với năng lực và tầm nhìn của bản thân Lư Văn Cẩm, họ Lư từ khi hắn chính thức nắm quyền, chỉ trong hơn 10 năm ngắn ngủi đã vươn lên trở thành đại tộc người Hoa gần như sánh ngang với họ Hạ, một bên thương một bên chính, bổ trợ lẫn nhau.

Khi Lư Văn Cẩm từ Anh trở về Hồng Kông, thậm chí Thống đốc đương nhiệm Merrill đã mời Lư Văn Cẩm 22 tuổi đến phủ Thống đốc làm khách, đặc biệt gặp gỡ chàng thanh niên người Hoa đã khiến các nhân tài luật học Anh quốc phải xấu hổ này.

13 tuổi rời Hồng Kông, 22 tuổi vừa đặt chân về quê hương, Lư Văn Cẩm đã làm chấn động Hồng Kông.

Lư Văn Huệ cầm anh trai mình ra so sánh với Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu cảm thấy đối phương đánh giá cao mình quá. Bản thân hắn bất quá chỉ dựa vào thuận lợi tứ bề, thừa nước đục thả câu các loại thủ đoạn mưu mẹo để kiếm được chút tiền bạc, trên thương trường miễn cưỡng có chút

tiếng tăm hung ác, hoàn toàn không thể so sánh với Lư Văn Cẩm năm xưa đã dựa vào việc đoạt giải nhất ở Anh quốc, khiến tất cả người Hoa ở Hồng Kông dường như đã trút được mối hận trong lòng về thân phận công dân hạng hai, danh hiệu trạng nguyên nổi tiếng khắp nơi.

- Văn phòng luật sư Lư Văn Cẩm phục vụ cho nữ sĩ Lâm Dư Tĩnh đã gửi thư mời chính thức cho ta, hy vọng mời ta đại diện cho tiểu thư Lâm Dư Tĩnh ra tòa phụ trách biện hộ và khởi tố. Luật sư riêng của nữ sĩ Lâm Dư Tĩnh, cô Juliana Abe, chúng ta cũng đã trao đổi qua điện thoại, ta cũng đã ký tên vào thư mời, nhưng vẫn không kìm nén được sự tò mò, muốn gặp gỡ tiểu Diệu ngươi.

Lư Văn Cẩm giơ tay chỉ vào ghế sofa.

- Ngồi đi, A Tín và A Minh cũng ngồi.

Tống Thiên Diệu, Chử Hiếu Tín và Kỷ Văn Minh ba người đều ngoan ngoãn ngồi thẳng hàng như những đứa trẻ ngoan, còn Lư Văn Cẩm thì như một vị giáo viên, ung dung ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện ba người.

- A Diệu, công việc khiếu nại đã chuẩn bị xong, tiếp theo ngươi…?

- Lư tước sĩ, ta đã đặt vé máy bay đi Nhật Bản vào ngày mai.

Tống Thiên Diệu ngầm ý nói với Lư Văn Cẩm.

- Chuyện nhà họ Lâm ta sẽ không tò mò, còn những công việc chưa hoàn thành khác, cũng do vị hôn thê Angie Perlis của ta phụ trách, ta chỉ là kẻ nhàn rỗi, thời điểm này, vừa hay chuẩn bị đi Nhật Bản ngắm lá phong mùa thu, phụng phịch phong nhã.

Ngay khi Tống Thiên Diệu nói xong, trong bể cá khổng lồ bên cạnh bốn người, đột nhiên một bóng đen dài ba bốn mươi

centimet như một con dao đen sắc bén, lướt qua đáy nước cực nhanh, chớp mắt đã biến mất, đám huyết trùng lớn trong cát đáy, cũng biến mất theo bóng đen lướt qua, chỉ còn lại cỏ nước và cát bùn lắng xuống tại chỗ.

- Khi cần ăn thịt sẽ không do dự, khi cần ẩn mình cũng không ngần ngại, là một con dao tốt.

Lư Văn Cẩm nhìn vào bể cá, không biết là đang khen con cá dao đen ma quỷ như bóng ma mình nuôi, hay đang đáp lại những lời Tống Thiên Diệu vừa nói.

Chương 829. Bộ dạng của Nhật Bản (1)

- Tống tiên sinh, không phải nói muốn đến Nhật Bản khảo sát, là chuẩn bị làm ăn sao?

Vị thư ký Ngụy Mỹ Hiền của Sư Gia Huy nhìn Tống Thiên Diệu đang mặc kimono được nữ hầu phục vụ cởi giày, thúc giục mình dùng tiếng Nhật hỏi khách sạn này có biểu diễn geisha không, lên tiếng hỏi.

Đợi nữ hầu dẫn đường phía trước, dẫn cả đoàn vào phòng khách, căn phòng khách này có một khu vườn nhỏ độc lập, lúc này ở giữa vườn có một bể suối nước nóng khói bốc lên nghi ngút, sỏi trắng trải đầy đáy hồ, xung quanh điểm xuyết lá phong và tre, từng chiếc lá phong hoặc đỏ hoặc vàng hoặc xanh, màu sắc rực rỡ, có thể vẽ thành tranh, bên cạnh một bụi tre được chăm sóc cẩn thận, đặt vài chiếc ghế có hoa văn ba lá cỏ ba lá và một bộ bàn trà nhỏ.

Để nữ hầu của khách sạn mang hành lý và đồ đạc của mọi người vào phòng, Tống Thiên Diệu đi đến bàn trà ngồi xuống, duỗi thẳng hai chân, thoải mái tựa vào lưng ghế, lúc này mới lười biếng nói với Ngụy Mỹ Hiền.

- Vừa rồi ngươi hỏi gì?

- Đa sự, Tống tiên sinh muốn làm gì cần ngươi hỏi sao?

Sư Gia Huy kéo một cái vào thư ký của mình, rồi nở nụ cười với Tống Thiên Diệu.

- Làm ăn lúc nào cũng được, Tống tiên sinh ở Hồng Kông bận rộn lâu như vậy, có thời gian rảnh đến Nhật Bản đương

nhiên là phải nghỉ ngơi trước.

- Ngươi không phải đang bận rộn chuẩn bị xây dựng nhà máy mới chọn địa điểm ở Malaysia sao, sao nghe ta đến Nhật Bản lại vội vàng theo qua đây, sao vậy, sợ ta dụ dỗ thư ký của ngươi bỏ trốn à?

Tống Thiên Diệu chú ý thấy động tác Sư Gia Huy kéo Ngụy Mỹ Hiền, cười hỏi.

- Ngươi khá coi trọng đối với vị Nguy tiểu thư này đấy.

Bên cạnh, Cửu Văn Long nuốt miếng thịt trai nướng than cuối cùng.

- Tống tiên sinh, khi nào ta mới có thư ký?

Hoàng Lục bị thương, mặc dù tên đó biết Tống Thiên Diệu đến Nhật Bản, kiên quyết nói rằng sẽ mang thương tích đi cùng Tống Thiên Diệu đến Nhật Bản, đảm bảo an toàn cho Tống Thiên Diệu ở Nhật Bản bất cứ lúc nào, nhưng Tống Thiên Diệu không định để tên này mang thương tích đến Nhật Bản mua dâm, để hắn ở Ma Cao dưỡng thương, đợi khi vết thương lành hẳn rồi mới đến trải nghiệm gái Nhật, nên tạm thời dẫn Cửu Văn Long đến làm khách.

- Ngươi? Ngươi cũng muốn có thư ký?

Tống Thiên Diệu lấy khăn tay từ trong túi ném cho đối phương.

- Trước tiên lau miệng đi, Sư Gia Huy nhiều nhất chỉ làm thư ký có bầu, ngươi loại tham ăn này, e rằng nếu đói có thể ăn luôn thư ký làm to bụng mình. Ta kiếm tiền còn chưa chắc đủ nuôi no ngươi, làm sao dám giúp ngươi tìm thêm một thư ký nữa.

La Chuyển Khôn ở bên cạnh vẫn không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Tống Thiên Diệu, Sư Gia Huy và Cửu Văn Long nói

đùa.

- Ngụy tiểu thư cho rằng, ta đến Nhật Bản khảo sát, thì nên đi thăm những nhà máy mọc lên khắp nơi ở Nhật, hoặc đến căn cứ quân sự Mỹ ở Okinawa, xem có thể dựa vào lợi thế nhân công rẻ của Hồng Kông để giành một số đơn hàng Mỹ từ tay các nhà máy ở Nhật không?

Tống Thiên Diệu vén ống quần lên, trực tiếp ngâm hai chân vào bể suối nước nóng trước mặt. Nước trong bể ấm áp, khi hai chân ngâm vào, hắn cảm thấy một luồng nhiệt từ lòng bàn chân chạy từ dưới lên trên, dọc theo cột sống thẳng lên đỉnh đầu, khiến Tống Thiên Diệu không kìm được thở phào sảng khoái, rồi mới hỏi Ngụy Mỹ Hiền.

Mặc dù Sư gia Huy liên tục ra hiệu bằng mắt, kéo vạt áo, nhưng Ngụy Mỹ Hiền vẫn không nghe theo ý của vị lão bản này mà ngoan ngoãn im lặng. Nghe Tống Thiên Diệu đáp lại mình, cô gật đầu nói.

- Đúng vậy, ta nghĩ nếu Tống tiên sinh muốn khảo sát, nên đến Tokyo, Nagoya, Osaka đi một vòng, mấy thành phố này có thể nói là đầu tàu kinh tế của Nhật Bản hiện nay, chứ không phải đến Atami, một thành phố du lịch nhỏ bé này. Ở đây ngoài quán rượu, khách sạn và suối nước nóng, không có một nhà máy nào cả, hơn nữa nếu ngươi muốn tắm suối nước nóng, những thành phố lớn kia cũng có thể tìm thấy khách sạn có suối nước nóng.

- Atami đúng là một thành phố nhỏ, và đúng là Ngụy tiểu thư đã gợi ý cho ta nghĩ đến việc đến Nhật Bản đi một vòng, nhưng bài tập ta làm không giống với Ngụy tiểu thư lắm. Theo ta biết, Atami tuy nhỏ, nhưng đây lại là thành phố có mức tiêu dùng cao nhất toàn Nhật Bản. Từ khi xuống ga Atami đến khi chúng ta vào khách sạn này, chúng ta đã thấy bao nhiêu du khách, có gia đình đi du lịch, cũng có công ty đi du lịch, cặp

đôi đi du lịch, người Nhật từ Tokyo, Shizuoka thậm chí cả Nagoya đều phải đến Atami này để nghỉ dưỡng tham quan. Những món ăn vặt bán ở đây, giá cả đều gấp đôi Tokyo, nhưng du khách vẫn đổ xô đến, điều này nói lên điều gì?

Tống Thiên Diệu hơi ngẩng mặt lên, hỏi Ngụy Mỹ Hiền đang đứng bên cạnh Sư gia Huy.

Ngụy Mỹ Hiền nói:

- Nói lên người Nhật đã giàu có?

- Nói đúng là đa số người Nhật bình thường không chỉ giàu có, mà còn bắt đầu thông qua điều kiện giàu có này để kích thích và thỏa mãn các ham muốn trong lòng. Nhật Bản là một quốc gia nhỏ hẹp quá độ, dân tộc Nhật Bản ở một số phương diện mà nói, cũng là một dân tộc nhỏ hẹp. Ta đã đọc hai cuốn sách về Nhật Bản, 'Hoa Cúc và Gươm Đao' của người Mỹ viết, và 'Nhật Bản Luận' của người Trung Quốc viết. Hai cuốn sách này có một điểm chung, đó là nói rằng dưới vẻ ngoài khiêm tốn lễ phép của người Nhật, thực ra trong xương tủy có một đặc tính điên cuồng hung bạo.

Tống Thiên Diệu chỉ vào hai hầu nữ vừa mới từ phòng khách bước ra, đang cúi người chào từ xa.

Chương 830. Bộ dạng của Nhật Bản (2)

- Người Nhật chúng ta thấy bây giờ, lịch sự, tỉ mỉ… Thôi, nói hơi xa rồi. Thực ra mục đích của chúng ta rất đơn giản, người Nhật bây giờ có mức lương trung bình tháng lên tới 15.000 yên, người Nhật có tiền, tất nhiên cũng cần tiêu dùng. Chúng ta nên chịu trách nhiệm thỏa mãn các ham muốn tiêu dùng của họ khi đa số người Nhật đang bận rộn kiếm đô la Mỹ, để đổi lấy tiền trong tay họ. Hơn nữa, thực ra ta đến Atami, không chỉ để xem thành phố có mức tiêu dùng cao nhất Nhật Bản như thế nào và tắm suối nước nóng, mà còn có một việc nữa.

Đối với Nhật Bản, Tống Thiên Diệu quả thật đã tìm hiểu qua, một số là khi làm thư ký cho Chử nhị thiếu, đọc 'Hoa Cúc và Gươm Đao' và một số tin tức thời sự Nhật Bản, còn một số là sau khi Ngụy Mỹ Hiền và Sư gia Huy trước mặt giành được đơn hàng căn cứ quân sự Mỹ ở Okinawa, lại tìm hiểu sâu hơn một chút. Lần tìm hiểu này, so với những tài liệu trong hồi ký hoặc sách lịch sử ở kiếp trước, chi tiết hơn, cũng khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy lo lắng mơ hồ về Nhật Bản lúc này, với tư cách là một người Trung Quốc biết hướng đi tương lai và tái sinh ở thời đại này.

Lúc này, Nhật Bản đã không còn giống như hai năm đầu sau chiến tranh nữa. Khi chiến tranh Triều Tiên bùng nổ, Mỹ đã gửi một lượng lớn đơn đặt hàng vật tư chiến tranh đặc biệt cho Nhật Bản. Không chỉ vậy, hơn 850 nhà máy quân sự trên

đất Nhật bị Mỹ tiếp quản sau Thế chiến II như một phần bồi thường chiến tranh đã được Mỹ trả lại miễn phí cho Nhật Bản.

Phần lớn những nhà máy này là những nhà máy dân dụng chuyển sang sản xuất quân sự trong thời kỳ chiến tranh. Chỉ riêng việc trả lại hơn 800 nhà máy quân sự này cho Nhật Bản và nhanh chóng nhận đơn đặt hàng để hoạt động đã tạo nền tảng vững chắc cho sự phục hồi và phát triển công nghiệp của Nhật Bản trong thời kỳ chiến tranh Triều Tiên. Hơn nữa, Mỹ còn cung cấp cho Nhật Bản các loại thiết bị và công nghệ công nghiệp tiên tiến. Chưa đầy hai năm kể từ khi chiến tranh Triều Tiên bắt đầu, quá trình công nghiệp hóa của Nhật Bản đã đứng đầu châu Á.

Đây là một dân tộc cam chịu khuất phục trước kẻ mạnh, giỏi bắt chước và khiêm tốn ham học hỏi. Thời xưa học Trung Quốc, thời Duy Tân học phương Tây, sau Thế chiến II học Mỹ. Nhật Bản hiện nay đang nỗ lực bắt chước Mỹ, nắm trong tay đồng tiền do Mỹ hỗ trợ, cả nước phát triển công nghiệp, nhanh chóng lớn mạnh, đồng thời cố gắng đáp ứng kỳ vọng của Mỹ, kiềm chế Trung Quốc và các nước xã hội chủ nghĩa khác ở châu Á trong khả năng có thể. Còn về mối thù hai quả bom nguyên tử, tạm thời bị Nhật Bản chôn sâu.

- Sau khi đến Atami tận mắt chứng kiến, mới biết khẩu hiệu ‘Toàn Nhật Bản không còn một người thất nghiệp!’ trên báo Yomiuri của Nhật không phải là tự đại.

Tống Thiên Diệu ngẩng đầu lên, nhìn những chiếc lá phong bay bay, nói với giọng đầy cảm khái.

- Một xiên mực nướng đắt gấp đôi giá ở thành phố lớn như Tokyo, vẫn có du khách xếp hàng mua. Một nữ hầu phòng phục vụ chúng ta thay quần áo, đổi giày trong khách sạn cũng có thể kiếm được 8000 yên một tháng. Vậy mà Nhật Bản đầu hàng đến nay chưa đầy mười năm.

Ngụy Mỹ Hiền nhìn Tống Thiên Diệu với vẻ không hiểu, cô là phiên dịch bị bắt đi Nhật Bản lần này, nhưng lại không biết Tống Thiên Diệu có kế hoạch kinh doanh gì ở Nhật Bản.

- Ngoài việc tắm onsen ở Atami, ngài còn có việc gì khác không? Ta có cần giúp ngươi sắp xếp trước không?

- Báo chí nói rằng bốn ngày nữa, thị trấn Hakone Atami sẽ mời một số nhà kinh tế học và tài chính nổi tiếng của Nhật Bản và Mỹ tổ chức một hội thảo về quản lý kinh doanh. Ta muốn đến nghe để hiểu sự khác biệt trong quản lý kinh doanh giữa Mỹ, Nhật Bản và Hồng Kông. Lúc đó e rằng Ngụy tiểu thư sẽ phải phiên dịch rất mệt mỏi.

Tống Thiên Diệu nói, chân khẽ khuấy mặt nước onsen.

Bên cạnh, Cửu Văn Long chống cằm, như tự nói với chính mình.

- Bề ngoài lịch sự nhã nhặn, bên trong rất hung ác, cái Nhật Bản đó rốt cuộc là cái quỷ gì?

Tống Thiên Diệu nhấc đôi chân ra khỏi mặt nước, đưa ra một câu trả lời.

- Cuốn sách ta đọc nói rằng, Trung Quốc mạnh thì Nhật Bản là thiếp, Trung Quốc yếu thì Nhật Bản là giặc. Ta nghĩ, đó chính là hình ảnh của Nhật Bản trong mắt người Trung Quốc.

…

Tống Thiên Diệu nhắm mắt, khỏa thân ngồi trong bể onsen, một cô hầu trẻ đẹp đứng bên cạnh, dùng gáo gỗ múc nước nóng nhẹ nhàng tưới lên đầu hắn.

Cửu Văn Long tuy ở Hồng Kông thường xuyên chạy xuống hồ nước ở nông thôn giúp Phấn tỷ và Tú Nhi bắt lươn, khi trời nóng cũng sẽ xuống hồ tắm rửa giải nhiệt, nhưng hầu hết đều tránh phụ nữ khi tắm. Để hắn khỏa thân trước mặt phụ nữ, rõ

ràng hắn vẫn chưa quen. Lúc này hắn dùng khăn che đậy bộ phận quan trọng, co ro trong góc bể onsen, mắt lén lút đánh giá người phụ nữ Nhật đang phục vụ Tống Thiên Diệu, trong lòng hơi hối hận vì đã từ chối để cô hầu giúp tắm. Nếu không từ chối, lúc này bên cạnh hắn cũng sẽ có một cô gái xinh đẹp gần như khỏa thân giúp hắn tưới nước.

Sau khi tưới đầu hơn chục lần bằng gáo gỗ, cô hầu dừng lại, đặt gáo xuống, cầm chiếc khăn đã chuẩn bị sẵn bên bể lên, giúp Tống Thiên Diệu lau khô tóc và mặt, lịch sự nói.

- Thưa ngài, xin ngài nghỉ ngơi một lát, ta đi pha trà cho ngài, lát nữa sẽ tiếp tục phục vụ ngài.

Chỉ quấn một mảnh khăn tắm nhỏ, phần lớn cơ thể để lộ ra ngoài không khí, hầu nữ tự nhiên bước ra khỏi bể suối nước nóng, đi chuẩn bị trà nước cho Tống Thiên Diệu.

Chương 831. Kẻ hèn nhát (1)

Tống Thiên Diệu tựa người vào thành bể, nhìn về phía đối diện quan sát hầu nữ, ánh mắt không hề che giấu dục vọng trong lòng của La Chuyển Khôn, cười nói.

- Tâm tư ngươi đâu còn ở suối nước nóng nữa, cần gì phải chạy đến tắm suối nước nóng với ta nửa đêm, về phòng tìm nữ nhân giải sầu có phải tốt hơn không?

- Hơn một năm rồi không đụng đến nữ nhân, lần này theo Tống tiên sinh đến Nhật Bản nghỉ ngơi, quả thật có chút xao động.

La Chuyển Khôn nhẹ nhàng vỗ nước, cười nói với Tống Thiên Diệu.

- Nhưng cũng chưa đến mức gấp gáp như vậy, nhịn được hơn một năm rồi, nhịn thêm chút nữa cũng chẳng sao.

Angie Perlis, Chử Hiếu Tín thậm chí cả Lâu Phượng Vân đều không ngờ lần này Tống Thiên Diệu đến Nhật Bản lại không đưa Giang Vịnh Ân theo, mà lại dẫn theo gã đàn ông Thượng Hải có vẻ mặt như sói này là La Chuyển Khôn.

Trước đây La Chuyển Khôn vẫn luôn giúp Tống Thiên Diệu quản lý mấy công ty chứng khoán có giấy phép, phối hợp với Jonathan Gole mà Tống Thiên Diệu mời đến cùng nhau gây sóng gió trên thị trường chứng khoán, dựa vào các thủ đoạn như mua bán ký quỹ để kiếm một khoản tiền lớn từ các nhà đầu tư cổ phiếu, tuyệt đối là cánh tay đắc lực bên cạnh Tống Thiên Diệu.

Tuy nhiên xét về mức độ thân thiết, Angie Perlis cảm thấy La Chuyển Khôn không bằng Giang Vịnh Ân, hơn nữa cũng không rõ tại sao Tống Thiên Diệu lại muốn đưa La Chuyển Khôn đến Nhật Bản, nếu là để khảo sát thì rõ ràng đưa Giang Vịnh Ân có xuất thân thư ký chuyên nghiệp theo bên cạnh sẽ thích hợp hơn.

- Một năm ở London, một năm ở New York, ngươi đích thân đi xem thử, cái gì mới thực sự là thị trường tài chính của thế giới này, xem sự khác biệt giữa nơi đó với Thượng Hải và Hồng Kông. Thực ra có một tên gọi là Billy, ta vẫn luôn khuyên hắn đến Phố Wall để mở mang tầm mắt, nếu hắn chịu nghe lời ta, có lẽ sau này mọi người còn có thể trở thành bạn tốt, nhưng tên đó đầu óc có vấn đề, hơn nữa sau này cũng sẽ không xuất hiện nữa, cuối cùng vẫn phải trông cậy vào ngươi.

Tống Thiên Diệu dùng khăn lau đi hơi nước trên mặt, giọng điệu nhàn nhạt nói.

- Ta cho ngươi hai năm thời gian và một khoản tiền, dẫn người của ngươi đến London và New York đi một chuyến.

Ánh mắt La Chuyển Khôn lấp lánh, nghe Tống Thiên Diệu nhắc đến chuyện khiến hắn rung động, thậm chí không còn liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh nữa.

- Có phải là về rồi có thể…

- Đương nhiên không phải, phải giấu mình chờ thời, Hồng Kông hiện giờ vẫn còn là của người Anh, nếu vừa lên đã làm động tác lớn, đương nhiên là không thể. Sau khi trở về, tìm một thời cơ thích hợp, yêu cầu tăng giấy phép thành viên sàn giao dịch, từ từ mà làm, trộn cát biển vào, nếu bọn họ không cho chúng ta trộn, chúng ta mới có lý do để thúc đẩy.

Tống Thiên Diệu lắc đầu.

La Chuyển Khôn liền hỏi tiếp.

- Nhưng nếu người Anh đồng ý tăng thì sao?

- Nếu lúc đó người Anh thực sự đồng ý, vậy thì xem thủ đoạn của các ngươi, trong khuôn khổ quy tắc có thể đánh bại bọn quỷ ngoại quốc hay không.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa liếc nhìn Cửu Văn Long.

- Này, sư gia Huy kéo ngươi đi xem biểu diễn geisha, sao ngươi lại vội vã quay về tắm suối nước nóng với ta, ánh mắt lại lấm lét, có phải là đã để ý đến cô gái Nhật đang rót nước cho ta không?

Cửu Văn Long nghe Tống Thiên Diệu nhắc đến biểu diễn geisha, nét mặt hơi nhăn nhó.

- Chẳng biết có gì hay ho để xem, một bà già mặt bôi đầy phấn, trông như ma quỷ vậy, ở đó í a í a hát khiến người ta nổi da gà.

- Hello, em gái, muốn kiếm đô la Franklin không?

Một giọng nói say xỉn bên ngoài cười dâm đãng bằng tiếng Anh.

- Ta thích em gái này! Lại đây, em gái!

Sau đó là giọng nói hơi hoảng hốt của sư gia Huy và Ngụy Mỹ Hiền. Tống Thiên Diệu nghe thấy giọng nói đó của người đàn ông liền sững người, rồi đứng dậy khỏi bể, nhảy ra khỏi suối nước nóng, quấn khăn tắm quanh hông bước ra ngoài. Ở hành lang bên ngoài khu suối nước nóng, hai người đàn ông hạng đen mặc quân phục rằn ri đang chặn đường sư gia Huy và Ngụy Mỹ Hiền vừa xem xong biểu diễn geisha, đang định thay đồ để tắm suối nước nóng.

- Cất đi mấy tờ tiền rách nát của ngươi, cô ta không phải là loại gái rẻ tiền của Nhật Bản đâu.

Tống Thiên Diệu đi chân trần tới, gạt tay tên hạng đen đang cầm hai tờ đô la lẻ ra, ánh mắt sắc lạnh quét qua tấm biển tên trên ngực trái hắn, nói bằng tiếng Anh.

Tên hạng đen bị Tống Thiên Diệu gạt tay ra, có vẻ hơi ngạc nhiên. Ở Atami này, chưa từng có người đàn ông Nhật Bản nào dám có hành động như vậy với bọn lính Mỹ mặc quân phục như bọn họ.

- Ngươi tốt nhất nên xin lỗi ta, như vậy khi ta đánh ngươi có thể sẽ nhẹ tay hơn… Được rồi… Có cần ta lấy súng máy trên xe xuống để dạy cho bọn Nhật các ngươi biết thế nào là lễ phép không? Đồ tạp chủng các ngươi, ta từ Mỹ vác súng chạy đến đây chính là để bảo vệ lũ tạp chủng các ngươi đấy!

Tên hạng đen ban đầu còn định vung nắm đấm chuẩn bị ra tay với Tống Thiên Diệu, nhưng Cửu Văn Long và La Chuyển Khôn cũng đã bước ra khỏi bể suối nước nóng, đưa Sư gia Huy và Ngụy Mỹ Hiền ra sau lưng, chủ động đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu.

Không cần nói về vẻ ngoài của Cửu Văn Long, cơ bắp rắn chắc, thân hình cao lớn, hơn nữa trên người đầy sẹo, trông rất đáng sợ. Còn La Chuyển Khôn nếu không biết lai lịch, nhìn thoáng qua người đàn ông này, chắc chắn sẽ nghĩ hắn là kẻ bạo lực, khuôn mặt gầy dài, ánh mắt như sói.

Chương 832. Kẻ hèn nhát (2)

Vì vậy tên hạng đen thấy hai người này xuất hiện, lập tức đổi giọng sang đe dọa.

- Ngươi nhầm rồi, chúng ta không phải người Nhật, chúng ta là…

La Chuyển Khôn nhìn chằm chằm hai người nói bằng tiếng Anh, nói được một nửa thì do dự dừng lại, rõ ràng nhận ra nếu nói mình là người Trung Quốc, không những không có tác dụng răn đe, mà còn có thể là đổ thêm dầu vào lửa.

Tống Thiên Diệu lập tức tiếp lời:

- Chúng ta là người Anh.

- Bill, anh bạn, hai người chạy đến đây làm gì, chúng ta đâu muốn tắm suối nước nóng, đi nào, chúng ta đi chọn phụ nữ, chủ khách sạn này đã chuẩn bị rất nhiều cho chúng ta… Có chuyện gì xảy ra vậy?

Một tên lính Mỹ da nâu khác từ bên ngoài đi vào, nghe giọng điệu có vẻ muốn gọi đồng đội của mình rời đi, thấy đồng đội đang đối đầu với Tống Thiên Diệu và những người khác, hắn nhanh chóng bước tới.

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm tên hạng đen, lạnh lùng nói với kẻ mới đến.

- Đồng đội của ngươi định kéo cô gái người Anh gốc Hoa đằng sau ta đi, ta đang định nói cho hắn biết, hậu quả của việc cố gắng cưỡng hiếp một người Anh hoàn toàn khác với việc cưỡng hiếp một người Nhật. Ngươi muốn xem hộ chiếu của ta không? Hay là muốn để viên chức Đại sứ quán Anh tại Nhật

Bản đến căn cứ quân sự Mỹ ở Atsugi, Kanagawa vào giữa đêm để chất vấn cấp trên của các ngươi?

- Ừm… Nghe này, đồng đội của ta có lẽ đã uống hơi say, ta rất xin lỗi vì một số hành động của hắn đã khiến mọi người khó chịu, ta sẽ đưa hắn đi ngay.

Tên lính da trắng mới đến nghe Tống Thiên Diệu nói rõ thân phận, không phải người Nhật, liền lúng túng giải thích, đồng thời kéo tên hạng đen đang đối đầu với Tống Thiên Diệu lùi lại.

- Bill, ngươi nên đi với ta, đừng gây rắc rối, còn nhiều phụ nữ Nhật để chúng ta vui vẻ mà! Đừng để một mình ngươi phá hỏng kỳ nghỉ của chúng ta!

Ba tên lính Mỹ đi ngược lại hành lang, và đúng lúc đó, cô hầu gái vừa phục vụ Tống Thiên Diệu, lúc này quấn khăn tắm, tay bưng khay trà từ đầu hành lang bên kia đi tới. Tên hạng đen say rượu thuận tay túm tóc cô hầu gái một cách thô bạo, quay đầu lại thách thức Tống Thiên Diệu.

- Ta sẽ XX con X này! Mày là thằng người Anh da vàng, muốn để Đại sứ quán Anh đi gặp cấp trên của ta à?

- Ngoan ngoãn đi với ta, nhóc con! Nhanh lên! Mày là con điếm nhỏ, nhìn bộ quần áo của mày, ta biết ngay mày là đồ Nhật chết tiệt! Mày cũng muốn tìm đại sứ quán nào đó để khiếu nại ta à? Ta chẳng quan tâm!

Cô hầu gái bị kéo đi, khay trà rơi xuống đất, chén trà vỡ tan, ngay cả khăn tắm cũng bị tên hạng đen giật xuống, cô vùng vẫy kêu cứu trong tình trạng trần truồng, nhưng vô ích, bị tên lính hạng đen kéo đi mất hút sau góc hành lang.

Tống Thiên Diệu quay người lại với vẻ mặt không cảm xúc, định trở về hồ suối nước nóng, phát hiện Cửu Văn Long bên cạnh đang nghiến răng ken két.

- Tống tiên sinh, để ta giúp ngươi đưa cô gái đó…

Vỗ vỗ vai Cửu Văn Long, Tống Thiên Diệu nói.

- Ta không cần ngươi giúp ta cướp cô ta về. Ta biết ngươi muốn cứu cô ta, nhưng chúng ta không thể cứu được nhiều người như vậy, mà cũng không cứu nổi. Chuyện này rất phổ biến ở Nhật Bản, đây là cái giá thông thường mà đất nước này phải trả khi dựa vào Mỹ. Đi thôi, trở lại tắm suối nước nóng, bảo chủ quán đổi hầu nữ mới đến phục vụ. May mà suối nước nóng của chúng ta là kiểu gia đình, không cần dùng chung với khách khác.

- Tống thư ký, cảm ơn, đa tạ.

Sư gia Huy lau mồ hôi trên trán, cảm ơn Tống Thiên Diệu, có lẽ vì còn hơi căng thẳng nên nhất thời gọi nhầm cách xưng hô cũ với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu bước về phía suối nước nóng với giọng điệu có phần thở dài.

- Không cần cảm ơn ta, ta ngược lại cảm thấy rất hổ thẹn, vì ta thấy bản thân vừa rồi như một kẻ hèn nhát, không dám đứng ở Nhật Bản nói rõ với binh lính Mỹ rằng mình là người Trung Quốc.

…

- Đại ca, ngươi tìm ta?

Lư Văn Huệ ngồi trên ghế sofa, hỏi Lư Văn Cẩm đang tự tay dọn dẹp bể cá.

Lư Văn Cẩm cởi găng tay ném cho người hầu bên cạnh, rồi ngồi xuống bên cạnh Lư Văn Huệ, vỗ vỗ đầu gối đối phương.

- Có vài chuyện, là thế này, Tống Thiên Diệu là một tiểu tử hiểu chuyện, sớm đã để lại nhà máy nước ngọt cho Bội Anh và A Tín, chuyện này ngươi có ý kiến gì không?

Lư Văn Huệ sững người.

- Chẳng lẽ ngay cả chuyện nhỏ như con rể ta nhận một nhà máy nước ngọt cũng phải cân nhắc sao? Đại ca, năm nay ngươi vừa tròn 60 tuổi, ta cũng đã 58 tuổi rồi, danh hão hay địa vị gì cũng đã có cả, ngươi là Hiệp sĩ Đế quốc Anh, ta là Huân chương Quan viên Đế quốc Anh, nhưng huân chương không thể ăn được. Bốn anh em chúng ta đều xuất thân từ luật học, trừ nhị ca làm thương nghiệp, ba anh em chúng ta đều dựa vào học luật mà lập nghiệp, ngươi là đại luật sư, ta là đại luật sư, A Hạo là đại pháp quan.

- Đúng là trong mắt người khác chúng ta đều là thượng lưu, nhưng chỉ có mình biết mình thôi. Tống Thiên Diệu giao nhà máy nước ngọt cho A Tín đã là tính đến thể diện nhà họ Lư rồi, nếu ngay cả A Tín cũng không thể tiếp quản nhà máy nước ngọt… Đại ca, nói câu khó nghe, nếu chúng ta không được phép dính dáng đến làm ăn, lần sau sinh nhật Thống đốc Hồng Kông, lấy cái gì làm quà mừng? Chẳng lẽ cứ phải đi xin nhị ca mãi sao?

- Tống Thiên Diệu và A Tín nghĩ đơn giản, ta không thể cũng nghĩ như vậy.

Lư Văn Cẩm tự tay cầm ấm trà, rót nửa chén trà.

- Nhà họ Lư thiếu tiền sao? Nhạc phụ của ta là Hạ Đông, nhạc phụ của A Hạo cũng là Hạ Đông, năm đó ta đã nói với nhạc phụ như vậy, nhà họ Hạ lo kiếm tiền, nhà họ Lư lo uy vọng. Nhà máy nước ngọt đúng là không phải việc làm ăn lớn, một năm dù kiếm từ đầu đến cuối, lợi nhuận thuần túy ba trăm vạn cũng đã là cùng, đệ rất thiếu ba trăm vạn đó sao, hay là thông gia Chử Diệu Tông của ngươi rất thiếu ba trăm vạn đó?

Chương 833. Không thể thay đổi chiêu bài vì dân thỉnh mệnh (1)

- Thậm chí con rể A Tín của ngươi, một năm chỉ dựa vào bán buôn thuốc cũng không chỉ có con số ba trăm vạn này, cần gì phải vậy? Chỉ cần A Tín tiếp quản nhà máy nước ngọt, mọi người sẽ hiểu hết, nhà họ Lư đứng về phía Tống Thiên Diệu, nhất là gần đây ta đang chuẩn bị giúp Lâm Dư Tĩnh ra tòa, nhà họ Lư bao nhiêu năm nay luôn vì dân thỉnh mệnh, không thể lần này lại mang tiếng, ngươi hiểu ý ta chứ?

- Vậy ý đại ca là gì?

Lư Văn Huệ thở dài nhẹ nhàng, hỏi Lư Văn Cẩm.

Lộ Văn Cẩm nâng chén trà lên uống một ngụm.

- Ý của ta là, tình hình hiện tại, nhà máy nước ngọt của Lâm Hiếu Kiệt một ngày chưa bán thì một ngày chưa được giải phong tỏa. Mà bán thì chỉ có thể bán cho hai bên mua, hoặc là HSBC, hoặc là Jardine Matheson. Vì vậy hiện giờ chúng ta vẫn còn chỗ để xoay sở.

- Hãy để A Tín và Bội Anh không còn nhắm đến nhà máy nước ngọt nữa. Việc đầu tiên, ta sẽ đề xuất với chính quyền Hồng Kông thả những công nhân nhà máy nước ngọt ra. Dù sao thì những công nhân đó có phải xã hội đen hay không, ít nhất họ cũng chưa tham gia vào cái gọi là hành vi phạm tội bạo lực.

- Điều này cũng phù hợp với thái độ luôn vì dân của họ Lư chúng ta. Việc thứ hai, nhà máy nước ngọt, dù là HSBC hay Jardine Matheson, bất kể ai làm chủ, chỉ được bán cho người Anh, để Tống Thiên Diệu, A Tín, Bội Anh đều thoát khỏi chuyện này.

- Đại ca, ý của ngươi là để cô bạn gái người Anh của Tống Thiên Diệu…

Lộ Văn Huệ hiểu ý nói tiếp.

Lộ Văn Cẩm gật đầu.

- Đúng vậy. Ngoài việc giúp Lâm Dư Tĩnh đánh vụ kiện này ra, ngươi chuẩn bị một chút. Ngươi là nghị viên Cục Thị chính kiêm nghị viên không chính thức của Viện Lập pháp. Một khi người phụ nữ Anh tên Angie Perlis tiếp quản nhà máy nước ngọt, ngươi hãy chuẩn bị đứng ra tố cáo, buộc tội cô ta phân biệt đối xử với công nhân người Hoa, tấn công về mặt lương bổng, phúc lợi v.v… Cố gắng giúp những công nhân nhà máy nước ngọt có thân phận hợp pháp đấu tranh quyền lợi.

- Ta đứng ra rất đơn giản, đại ca. Ta muốn hỏi về A Tín và Bội Anh…

- Ta đã gặp mặt Tống Thiên Diệu, nói chuyện này với hắn rồi. Ta nói với hắn, họ Lư chúng ta không có hứng thú với nhà máy nước ngọt. Dù sao đây cũng là một miếng mỡ béo bở, Tống Thiên Diệu giao vào tay họ Lư, tương đương với việc để tất cả mọi người ở Hồng Kông đều biết họ Lư chúng ta làm chỗ dựa cho hắn.

- Mà họ Lư chúng ta không làm chỗ dựa cho một người nào cả, họ Lư là chỗ dựa cho tất cả người Hoa. Hắn hiểu ý của ta, nên nhà máy nước ngọt, hắn sẽ tìm cách gom tiền mua lại, cũng sẽ để lại sơ hở cho ngươi tấn công. Đến lúc đó, tình hình

sẽ là họ Lư lại đánh bại một người Anh tên Angie Perlis, vì công nhân Hồng Kông mà đấu tranh.

Lộ Văn Huệ thở hắt ra một hơi.

- Đã hiểu, đại ca. Ta sẽ chuẩn bị về mặt này. Nhưng mà, Tống Thiên Diệu thật sự nói với ngươi như vậy sao?

- Hắn nói còn tàn nhẫn hơn ta nói với ngươi.

Lộ Văn Cẩm cười híp mắt nói.

- Hắn xuất thân từ ngoại đạo, chỉ cần có đủ lợi ích trước mắt, ngay cả mạng cũng dám liều.

…

Mái vòm cao treo lơ lửng, một chiếc đèn chùm pha lê danh giá treo ở giữa. Chính giữa đại sảnh còn đặt một bức bình phong chạm khắc gỗ kiểu Trung Quốc. Có lẽ phong cách kỳ quái, nhưng về mặt trang trí, chắc chắn đã được coi là xa hoa.

- Hữu ca! Đến muộn rồi! Đến muộn rồi!

Nhan Hùng mặt mày tươi cười đón Lê Hữu Dân, miệng nói thân thiết.

Lê Hữu Dân dùng ngón tay chỉ vào Nhan Hùng.

- Sao? Ta đến muộn, Nhan thám mục muốn phạt ta ba ly à?

- Làm sao dám, làm sao dám~

Nhan Hùng cười hì hì.

- Ta đương nhiên không dám phạt rượu Lê tổng thám mục. Nhưng nếu Chử tiên sinh mở miệng thì Hữu ca có phải không? Hả?

Lê Hữu Dân hạ thấp giọng, ghé miệng sát tai Nhan Hùng.

- Sao? Chử tiên sinh tối nay cũng xuất hiện à?

- Không rõ, Chử tiên sinh nói hắn sẽ đến, nhưng những nhân vật lớn như vậy, ngươi cũng biết đấy, công việc bận rộn.

Nhan Hùng cười, đưa tay dẫn Lê Hữu Dân và thuộc hạ của hắn đi vào phòng riêng bên trong.

Gần đây vận may của Nhan Hùng thật là nghịch thiên, không chỉ thăng chức làm cảnh trưởng người Hoa ở Du Ma Địa, mà đường lớn của hắn, Thái Bình Thân Sĩ Chử Hiếu Tín còn bỏ ra một trăm vạn đô Hồng Kông mua lại hộp đêm Thiên Cung đã phá sản đóng cửa trước đó, để hắn giúp đứng ra quản lý việc làm ăn giang hồ tứ hải, tính cho hắn một phần mười cổ phần.

Đối với Nhan Hùng mà nói, đây đúng là bánh từ trên trời rơi xuống.

Vị trí cảnh trưởng Du Ma Địa này là do Tống Thiên Diệu giúp hắn lấy được. Làm cảnh trưởng người Hoa, các khoản chi tiêu lập tức tăng gấp đôi. Chưa kịp để Nhan Hùng tự gãi đầu suy nghĩ, Chử Hiếu Tín đã ra tay mua lại hộp đêm Thiên Cung, để hắn Nhan Hùng quản lý việc làm ăn, và tính cho hắn một phần mười cổ phần.

- Vô Đầu thế nào? Ngươi tìm thời gian để ta nói chuyện riêng với Vô Đầu, nói rõ chuyện này, nếu không hắn cứ nghĩ hắn làm việc cho Tống tiên sinh, còn ta là kẻ cản đường hắn.

Lê Hữu Dân đảo mắt nhìn quanh đại sảnh hộp đêm, khẽ nói.

Nhan Hùng liên tục gật đầu, dẫn Lê Hữu Dân vào phòng riêng, sắp xếp người tiếp đãi đối phương xong mới rút lui.

Hắn thở phào, vẫy tay gọi người phục vụ bên cạnh, đợi đối phương đến gần mới mượn lửa châm điếu thuốc, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 834. Không thể thay đổi chiêu bài vì dân thỉnh mệnh (2)

Hộp đêm này là nơi Chử Hiếu Tín dùng để liên lạc với những người trẻ trong hội thương gia Triều Châu, nhưng điều khiến Nhan Hùng quan tâm hơn là câu lạc bộ cảnh sát mà Tống Thiên Diệu và cảnh sát tổ chức. Là một thám tử người Hoa, hắn nhạy bén nhận ra tính đặc biệt của câu lạc bộ đó, dù Tống Thiên Diệu chưa nói chi tiết với hắn.

- Hùng gia, Lạc ca từ Tây Cống đến.

Tiểu đệ A Dược của Nhan Hùng đi tới nói.

…

Mục đích của hội thảo kinh doanh do thị trấn Hakone tổ chức thực ra là muốn dùng hội nghị do các nhà kinh tế học nổi tiếng tổ chức để thu hút các thương nhân từ khắp nơi ở Nhật Bản. Dù sao khi đến Hakone, họ không thể chỉ tham dự hội nghị mà còn sẽ đóng góp cho tiêu dùng địa phương.

Gần trăm thương nhân đến từ tỉnh Kanagawa, Tokyo thậm chí Nagoya, phần lớn là chủ cửa hàng tạp hóa, công ty bách hóa nhỏ, đã tham dự hội thảo này. Tống Thiên Diệu, sư gia Huy và Ngụy Mỹ Hiền ba người đến địa điểm hội nghị, Tống Thiên Diệu lắng nghe rất chăm chú bài phát biểu của các nhà kinh tế học này, thỉnh thoảng bảo Ngụy Mỹ Hiền giơ tay đặt câu hỏi.

Đối với Ngụy Mỹ Hiền, loại hội thảo này cực kỳ nhàm chán và khô khan, những nhà kinh tế học này lúc nào cũng nhấn mạnh kinh doanh phải có đạo đức kinh doanh, giá trị kinh doanh không phải ở chỗ kiếm được bao nhiêu tiền.

Nếu giá trị kinh doanh không dựa vào số tiền kiếm được để đánh giá, vậy dựa vào cái gì?

Không chỉ Ngụy Mỹ Hiền, phần lớn thương nhân có mặt đều cảm thấy chủ đề của các học giả rất nhàm chán.

Cuối cùng cũng chịu đựng được đến ngày thứ ba khi hội nghị kết thúc, Ngụy Mỹ Hiền nghĩ rằng cuối cùng cũng không phải dịch những lý thuyết kinh tế không thực tế này nữa, Tống Thiên Diệu chủ động mời diễn giả chính ngày thứ ba là Tân Dân Bảo Bát (Tashuo Miyabi) cùng ăn tối. Tất nhiên, bữa tối này là có trả tiền, để có thể tiếp xúc và đặt câu hỏi với Tân Dân Bảo Bát, Tống Thiên Diệu đã trả 18.000 yên Nhật.

Trong một quán rượu có lịch sử hàng chục năm tên là Nguyệt Chiếu Ốc ở thị trấn Hakone.

Tống Thiên Diệu với vẻ mặt chân thành, thái độ khiêm tốn học hỏi, hỏi vị Tân Dân Bảo Bát có danh hiệu giáo sư Đại học Tokyo và cố vấn kinh tế cho chính quyền nhiều vùng của Nhật Bản:

- Tân Dân tiên sinh, ta rất đồng tình với lý thuyết của ngươi, giá trị của thương nhân không nằm ở việc kiếm được bao nhiêu tiền. Đạo đức kinh doanh mà ngươi nhấn mạnh rất quan trọng trong sự nghiệp kinh doanh. Ta nghĩ thương nhân bán ra không chỉ là hàng hóa, mà còn là dịch vụ cho khách hàng, mục đích cuối cùng không phải kiếm được bao nhiêu tiền, mà là có thể làm cho mỗi khách hàng cảm thấy vui vẻ. Thực ra khi ngươi thỏa mãn yêu cầu của khách hàng, làm cho khách hàng vui vẻ, cũng đồng nghĩa với việc ngươi đã thu được lợi ích tương ứng.

Mặc dù Tân Dân Bảo Bát khá có tiếng tăm trong giới lý thuyết kinh tế Nhật Bản, và thực sự có nhiều thương nhân từ xa đến muốn nghe ý kiến của hắn, nhưng không ai đề xuất muốn mời hắn cùng ăn trưa. Hầu hết chỉ chụp ảnh vội vàng với hắn sau khi hội nghị kết thúc, lấy bức ảnh làm vốn để khoe khoang sau này rồi rời đi, không quá quan tâm đến quan điểm giá trị kinh doanh mà hắn đưa ra. Người thực sự đặt câu hỏi chỉ có một mình Tống Thiên Diệu.

- Tống tiên sinh, ngài kinh doanh ngành gì?

Sau khi Ngụy Mỹ Hiền giúp Tống Thiên Diệu dịch xong, Tân Dân Bảo Bát mỉm cười hỏi.

- Ta thực sự không ngờ, một người Hồng Kông như ngài lại là người duy nhất đồng tình với quan điểm này của ta trong buổi diễn thuyết ở Nhật Bản.

Tống Thiên Diệu đích thân rót cho đối phương một ly rượu trong.

- Trước đây ta làm sản xuất và kinh doanh tóc giả ở Hồng Kông, nhưng gần đây ta dự định mở công ty bách hóa ở Nhật Bản. Tân Dân tiên sinh, ta muốn hỏi, theo ngươi tại sao các thương nhân tham dự hội nghị lại thiếu hứng thú với bài diễn thuyết của ngươi? Hoặc họ không công nhận đạo đức kinh doanh mà ngươi đề cập?

- Bởi vì đa số thương gia tham dự có quy mô kinh doanh không lớn, chỉ là những cửa hàng vừa và nhỏ. Những cửa hàng này vẫn giữ quan niệm kinh doanh từ thời tiền chiến của Nhật Bản, chế độ ghi sổ nợ, dù người mua là thương gia giàu có hay chăng chỉ là nội trợ đều có thể ghi sổ, thanh toán theo ngày lương hàng tháng, hoặc theo quý, nửa năm… Vì vậy, trong tình huống này, thương nhân cảm thấy họ đã ưu tiên giao hàng cho đối phương mà chưa nhận được tiền mặt, đã làm tốt hơn

đối phương rồi, nên không cần bàn luận về đạo đức kinh doanh nữa.

Tân Dân Bảo Bát không hề do dự trả lời câu hỏi của Tống Thiên Diệu, đưa ra câu trả lời một cách nhẹ nhàng.

Tống Thiên Diệu hơi nhíu mày.

- Vậy đây là một vòng luẩn quẩn tồi tệ, rất không tốt, không có lợi cho cả hai bên.

Sau khi nghe Ngụy Mỹ Hiền dịch xong, Tân Dân Bảo Bát nghiêm túc nhìn Tống Thiên Diệu.

- Đúng là một vòng luẩn quẩn tồi tệ, ngươi nhận thức được điều này như thế nào?

- Nếu cứ ghi sổ nợ mãi, thương nhân không thu hồi được vốn, có lẽ sẽ chọn cách tăng giá hàng hóa ghi sổ, còn người mua vì giá hàng tăng, khó thanh toán, sẽ tiếp tục nợ, khoản nợ chỉ càng ngày càng nhiều. Sau khi nghe bài diễn thuyết của ngươi, ta cảm thấy mình đã tìm ra cơ hội kinh doanh mới, ta muốn mở công ty bách hóa, khuyến khích mọi người thanh toán bằng tiền mặt, đồng thời cố gắng đáp ứng mọi mong muốn của khách hàng, tạo cơ hội việc làm cho người dân địa phương, quan trọng nhất là phải có đạo đức kinh doanh.

Tống Thiên Diệu nghiêm túc nói.

Chương 835. Ta không hận Nhật Bản

Tân Dân Bảo Bát hơi ngạc nhiên về sự hiểu biết của Tống Thiên Diệu đối với lý tưởng của mình, nhưng chỉ một lúc sau lại đưa ra câu hỏi có vẻ hơi ngớ ngẩn.

- Ta nhắc nhở ngươi, Tống tiên sinh, Nhật Bản có rất nhiều công ty bách hóa, nhưng đa số người dân Nhật bình thường không thể thường xuyên tiêu dùng ở đó, hơn nữa thái độ phục vụ của các công ty bách hóa cũng rất tốt, tình trạng ta nói chỉ tồn tại ở các cửa hàng vừa và nhỏ.

Tống Thiên Diệu hơi phấn khích nói với Tân Dân Bảo Bát về ý tưởng của mình.

- Nếu ta mở một công ty bách hóa phục vụ người dân bình thường thì sao? Giá cả sẽ thấp nhất, thái độ tốt hơn cả những công ty bách hóa cao cấp, đồng thời sản xuất thương hiệu riêng, chẳng hạn như xà phòng, gia vị… trên kệ hàng hoàn toàn có thể xây dựng nhà máy chế biến nhỏ để sản xuất, loại bỏ các phương thức bán hàng khác, chỉ cung cấp cho công ty bách hóa của ta với giá thành, ta bán ra với giá thấp nhất, trong khi nhà máy có thể tuyển dụng người địa phương làm việc, ngươi thấy thế nào? Ta nghĩ đây mới là điều thương nhân nên làm, không nên chỉ kiếm tiền cho bản thân, mà là để những người khác trong khu vực cũng có thu nhập, đây mới là đạo đức kinh doanh. Hơn nữa, một phần lợi nhuận kiếm được nên dùng vào các hoạt động công ích địa phương, như trường học, bệnh viện… điều này cũng có thể nâng cao thương hiệu và sự công nhận của công ty.

- Ta nghĩ lý tưởng này của ngươi sẽ khiến nhiều khu vực ở Nhật Bản mời gọi ngươi, tuy nhiên ý tưởng này đòi hỏi đầu tư lớn, và lợi nhuận sẽ chậm, nhưng nếu thành công, rất dễ trở thành lựa chọn hàng đầu trong lòng người dân địa phương.

Tân Dân Bảo Bát cảm thán nói.

- Tống tiên sinh, thật hiếm có, là một người Hoa trẻ tuổi ở Hồng Kông, ngươi không có bất kỳ thành kiến nào với Nhật Bản, thậm chí còn lạc quan hơn cả thương nhân Nhật Bản về sự phát triển kinh tế Nhật Bản, và sẵn sàng nỗ lực vì điều đó.

- Ngươi có thể giới thiệu cho ta một số tài liệu về các khu vực kinh tế hơi chậm phát triển ở Nhật Bản không? Ta không có ý định cạnh tranh với những công ty bách hóa cao cấp ở các thành phố lớn.

Tống Thiên Diệu do dự một chút, nói với Tân Dân Bảo Bát.

- Ta không hề có bất kỳ thù hận nào với Nhật Bản, chiến tranh đã qua rồi, phải không, Nhật Bản cũng là nạn nhân, và nỗi đau này sẽ còn kéo dài.

…

- Làm gì vậy? Ngươi không nhận ra ta sao?

Tống Thiên Diệu duỗi người trên ghế sofa, hỏi sư gia Huy đang nhìn chằm chằm vào hắn nhưng không dám mở miệng bên cạnh.

Sư gia Huy ra hiệu cho Ngụy Mỹ Hiền đi ra ngoài trước. Lúc này trên mặt Ngụy Mỹ Hiền đã viết đầy chữ "Tống Thiên Diệu là tên Hán gian", cô liếc nhìn Tống Thiên Diệu rồi bước ra khỏi phòng.

- Tống thư ký, làm ăn ở Nhật Bản, ngươi không phải nói muốn kiếm tiền của người Nhật sao? Bây giờ nghe nói, vừa

xây nhà máy, vừa thuê công nhân Nhật, lương công nhân Nhật rất cao, cần gì phải tiện nghi cho bọn họ, ở Hồng Kông nhân công lại rẻ, chỉ cần vận chuyển hàng đến Nhật bán là được rồi?

Tống Thiên Diệu cười nhìn sư gia Huy.

- Ngươi có căm thù người Nhật không?

- Căm thù, đương nhiên là căm thù, người Nhật đánh tới Hồng Kông, ta có một người anh bị bắt đi làm khuân vác, bị hành hạ đến chết mà không nhận được một xu tiền công nào.

Sư gia Huy thật thà nói.

- Ta cũng căm thù, chẳng lẽ ta mang theo vài khẩu súng, đến Nhật Bản tàn sát một trận, để báo thù cho người Trung Quốc đã chết? Như vậy chỉ có thể giết được mấy tên Nhật Bản?

- Nhưng cũng không cần vừa xây nhà máy, vừa thuê công nhân, còn phải giúp bọn họ xây trường học, xây bệnh viện, quá phóng đại như vậy chứ?

Sư gia Huy gãi đầu, hắn hầu như không bao giờ tức giận, nhưng sau khi Ngụy Mỹ Hiền trở về khách sạn kể lại cuộc đối thoại hôm nay giữa Tống Thiên Diệu và người Nhật, sư gia Huy cảm thấy nếu lão bản của mình thực sự làm như vậy, e rằng sau khi trở về Hồng Kông, sẽ bị người Trung Quốc dùng nước bọt nhấn chết mất.

- Ta sẽ xây nhà máy pin ở vùng nông nghiệp phát triển của Nhật Bản, xây nhà máy xà phòng, nhà máy gia vị ở vùng ngư nghiệp phát triển, để người ở đó có thể mua được hàng hóa giá rẻ, còn có thể làm việc trong nhà máy kiếm lương, ta còn muốn giúp bọn họ xây trường học, xây bệnh viện, khiến bọn họ đều rất hài lòng, như vậy có tính là Hán gian không?

- Đương nhiên là tính.

Sắc mặt sư gia Huy trở nên khó coi.

Tống Thiên Diệu tự châm một điếu thuốc, nói với sư gia Huy.

- Hút thuốc có hại cho sức khỏe, ngươi hút một điếu có chết không?

- Không.

Sư gia Huy cúi đầu nói.

- Tống thư ký, nếu ngươi thực sự muốn giúp Nhật Bản…

- Nhưng nếu ngươi cứ hút liên tục không ngừng, có phải chắc chắn sẽ chết không?

Tống Thiên Diệu ngắt lời sư gia Huy, vẫn kẹp điếu thuốc hỏi hắn.

- Sẽ.

- Đúng rồi, ngươi thực sự nghĩ ta tiện nghi cho người Nhật, mở nhà máy giúp bọn họ trả lương? Ta mở nhà máy pin, mỗi năm gây ra ba năm lần rò rỉ thủy ngân, có thể phá hủy hàng chục hecta đất canh tác của bọn họ, sau này bọn họ mỗi ngày đều ăn lương thực trồng trên những mảnh đất độc hại đó, giống như hút thuốc vậy, ta đổ hàng tấn hóa chất độc hại vào vùng biển phát triển ngư nghiệp, cá ăn phải độc, người Nhật ăn cá, chất độc sẽ từ từ nảy mầm, lớn mạnh trong cơ thể con người, vài chục năm sau, dù đoạn tử tuyệt tôn hay bảy lỗ chảy máu cũng chẳng liên quan gì đến ta? Hiểu chưa? Vừa kiếm tiền của người Nhật, vừa thắt chặt quan hệ với bọn họ, vừa đầu độc bọn họ, khiến bọn họ vui vẻ lên đường, ta có tính là Hán gian không?

- Nhưng nếu bị phát hiện thì sao?

Sư gia Huy nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chương 836. Hà gia và Lobo hợp tác nhanh chóng (1)

Đây mới đúng là phong cách mỉm cười trước mặt, đâm dao sau lưng của lão bản mình, vừa đầu độc người Nhật, vừa kiếm tiền của người Nhật.

- Trung tâm thương mại đương nhiên là chúng ta mở, còn những nhà máy đó, tìm người Nhật đứng ra làm, hợp tác với chính quyền địa phương để mở, đến lúc xảy ra vấn đề, có chính quyền đứng ra gánh, nhiều lắm là đóng cửa thôi, trung tâm thương mại và nhà máy tách biệt quan hệ, ngươi thực sự nghĩ ta nói mở nhà máy, chỉ cung cấp cho trung tâm thương mại của ta thôi sao, ta ngu ngốc đến thế sao? Danh tiếng tốt của trung tâm thương mại đương nhiên là tự mình giữ lại, chuyện xấu đương nhiên là do người Nhật tự làm.

Tống Thiên Diệu hút một hơi thuốc.

- Sau này ở Nhật Bản, đừng thù ghét người Nhật, biết không? Phải rất lễ phép, rất khách sáo, cứ coi mình là Hán gian đi.

- Còn nữa, bảo nữ thư ký của ngươi cũng không được để lộ sơ hở, hoặc là đi theo ta làm Hán gian, hoặc là đổi thư ký khác, ta đã nói rồi, mặc dù chiến tranh đã kết thúc, nhưng loại tổn hại đối với Nhật Bản này vẫn sẽ tiếp tục, đương nhiên là do ta gây ra tổn hại.

…

- Siêu thị giá rẻ là một loại cửa hàng mới mà ta đã thấy khi đi khảo sát việc kinh doanh tóc giả ở Mỹ. Nó không giống như

những cửa hàng bách hóa ở Nhật Bản hay Hồng Kông, nơi mà ngoài người giàu ra thì người bình thường nhìn thấy biển hiệu đã không dám bước vào. Hiện nay ở Nhật hay Hồng Kông, đa số người dân bình thường có thu nhập không cao khi mua đồ vẫn chọn những cửa hàng tạp hóa nhỏ. Tại sao vậy? Bởi vì những cửa hàng tạp hóa nhỏ, trang trí đơn giản sẽ mang lại cho họ cảm giác an toàn, nghĩa là số tiền trong túi họ hoàn toàn đủ để thanh toán khi vào những cửa hàng tạp hóa này, trong khi những cửa hàng bách hóa sang trọng rõ ràng không thể mang lại cảm giác an toàn đó.

Tống Thiên Diệu vừa lật tờ báo Yomiuri của Nhật vừa nói với sư gia Huy và Ngụy Mỹ Hiền.

Không biết sư gia Huy có giải thích cho Ngụy Mỹ Hiền về động cơ của Tống Thiên Diệu khi hành xử như một tên Hán gian hay không, nhưng lúc này biểu cảm của Ngụy Mỹ Hiền không còn liếc xéo Tống Thiên Diệu như trước nữa. Cô suy nghĩ một lúc rồi từ từ nói:

- Ý của Tống tiên sinh là, loại siêu thị giá rẻ này nhắm đến những người bình thường lo ngại giá cả đắt đỏ ở cửa hàng bách hóa và không dám vào mua sắm phải không? Nhưng loại siêu thị giá rẻ mà ngươi nói đến cần đầu tư lớn hơn nhiều so với cửa hàng tạp hóa nhỏ, chi phí nhân công, kho bãi cũng cao hơn. Trong khi cửa hàng tạp hóa nhỏ thường chỉ cần một gian hàng nhỏ, một hai người là có thể quản lý được, chỉ riêng chi phí đầu tư đã thấp hơn siêu thị của ngươi rất nhiều. Nếu giá cả của ngươi ngang bằng với cửa hàng tạp hóa thông thường, vậy lợi nhuận lấy đâu ra để duy trì?

Tống Thiên Diệu gần đây sang Nhật khá nhàn nhã, suy nghĩ cũng không còn nhíu mày im lặng như khi ở Hồng Kông nữa. Lúc này nói về việc kinh doanh siêu thị giống như trẻ con

chơi trò gia đình vậy, rất tùy ý. Hắn rất bất lịch sự gác hai chân lên bàn, lười biếng ôm đầu, duỗi thẳng người:

- Lấy ví dụ về hộp cơm, một vật dụng rất phổ biến trong gia đình Nhật Bản. Một cửa hàng tạp hóa có thể lấy hàng từ nhà máy 20 cái, 50 cái, và hiện nay các cửa hàng vừa và nhỏ ở Nhật vẫn theo chế độ mua chịu, tức là lấy hàng trước trả tiền sau. Nhà máy không những không giảm giá cho cửa hàng mà còn có thể tăng giá.

- Khi cửa hàng tạp hóa bán lại cho khách hàng, họ lại tăng giá thêm một lần nữa. Nghĩa là thực tế khách hàng phải trả một cái giá có thể cao hơn rất nhiều so với ở cửa hàng bách hóa để mua được một cái hộp cơm. Nếu chúng ta dùng tiền mặt mua 1000 cái, nhà máy sẽ cho chúng ta bao nhiêu ưu đãi? Và nếu chúng ta dùng 1000 cái hộp cơm này để làm một số hoạt động giảm giá, hoặc thậm chí là tặng miễn phí, để khách hàng biết rằng chỉ cần trả tiền mặt, họ có thể mua được những thứ họ cần với giá rẻ hơn rất nhiều so với các cửa hàng tạp hóa khác tại siêu thị này - một nơi trông không khác gì cửa hàng bách hóa.

- Điều chúng ta cần làm ban đầu là thu hút khách hàng vào siêu thị. Họ muốn mua gì, cửa hàng tạp hóa không có, chúng ta có. Họ có thể mua bất cứ thứ gì họ cần tại một siêu thị duy nhất này, và giá cả luôn rẻ hơn cửa hàng tạp hóa. Nếu cửa hàng tạp hóa cũng muốn đánh giá, điều đang chờ đợi họ chỉ là đóng cửa.

Ý tưởng mở siêu thị giá rẻ ở Nhật của Tống Thiên Diệu không phải là một suy nghĩ bồng bột. Hiện nay người Nhật, ngoại trừ những người ở vùng Okinawa sống nửa người nửa ma, phần lớn người Nhật tuy không thể nói là giàu có nhưng chỉ cần chịu khó làm việc trong nhà máy thì việc duy trì cuộc sống gia đình không còn là vấn đề, trong túi đã có tiền tiết

kiệm. Lúc này dùng hình thức siêu thị giá rẻ để chiếm lĩnh các thành phố vừa và nhỏ mà các cửa hàng bách hóa lớn không quan tâm đến, tạo tiếng vang, hoàn toàn có thể đánh bại các cửa hàng tạp hóa kiểu Nhật đã không theo kịp thời đại.

- Giảm nhẹ lai lịch của chúng ta, tất cả công nhân cố gắng thuê người Nhật, thậm chí cả biển hiệu cũng có thể đặt một cái tên thiên về phong cách Nhật. Chỉ cần kinh doanh tốt, dù không thể kiếm được nhiều tiền ngay lập tức, ít nhất cũng không dễ dàng phá sản.

- Nhưng việc kinh doanh quân phục vẫn cần xây dựng nhà máy và đi vào sản xuất ở Malaysia, còn bây giờ Tống tiên sinh lại muốn làm ăn siêu thị ở Nhật Bản, việc này cũng định giao cho công ty Thiên Minh của Cao tiên sinh phụ trách sao?

Ngụy Mỹ Hiền nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu hạ chân xuống.

- Không sao cả, ta đến Nhật Bản là để nghỉ ngơi, thư giãn một chút, kiếm tiền chỉ là chuyện thuận tiện, chẳng qua là bỏ tiền ra, nhờ những chuyên gia kinh tế như Tân Dân Bảo Bát giúp tham khảo chọn một thành phố phù hợp để phát triển, rồi thông qua hắn để giao thiệp với chính quyền địa phương, rất nhẹ nhàng thôi.

Chương 837. Hà gia và Lobo hợp tác nhanh chóng (2)

- Sư gia Huy bận không xuể, thì để Giang Vịnh Ân sang Nhật Bản tuyển một số người làm việc, kiếm tiền thì không bao giờ chê nhiều cả. Huống chi việc kinh doanh quân phục đương nhiên có thể làm, những việc đó không ngoài việc xây dựng nhà máy, tuyển công nhân và đi vào hoạt động, chỉ cần mở rộng quy mô, sau đó cứ theo quy trình mà làm.

- Ngược lại ở Nhật Bản này thú vị hơn, thử nghĩ xem, nếu ngươi có thể khiến một siêu thị đông khách như mây, đại diện cho việc những cửa hàng tạp hóa Nhật Bản gần đó đã bệnh đến mức không thể cứu chữa, cướp hết việc làm ăn của người Nhật, chuyện này chẳng phải thú vị hơn việc cả ngày chỉ nhìn công nhân may quần áo trong nhà máy sao? Huống chi còn có thể động não một chút, làm sao để đưa người Nhật vào siêu thị, cũng tránh cho tên khốn Sư gia Huy này lại làm ra chuyện nhận đơn hàng hàng chục triệu mà chỉ kiếm được vài xu lẻ.

Cửu Văn Long kéo cửa phòng từ bên ngoài, tay cầm tờ điện báo lấy từ bưu điện Nhiệt Hải, mở miệng nói với Tống Thiên Diệu và Sư gia Huy trong phòng.

- Tống tiên sinh, Huy ca, đây là điện báo Vân tỷ gửi về.

Tống Thiên Diệu ngồi thẳng dậy, nhận lấy tờ điện báo Cửu Văn Long đưa tới, thấy trên đó toàn là chữ Nhật, đành bất lực đưa cho Ngụy Mỹ Hiền bên cạnh. Ngụy Mỹ Hiền dịch giúp Tống Thiên Diệu:

- Điện báo nói rằng, tiểu thư Angie Perlis đang liên lạc với Cục Quản lý Công thương, Cục Lao động, Lâm Hiếu Kiệt, nhà họ Hạ và nhiều bên khác, chuẩn bị mua lại công ty nước ngọt, kế hoạch rút lui khỏi thị trường của Hi Chấn Trí Nghiệp cũng đang được tiến hành.

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu.

- Biết rồi, những chuyện này không cần phải đặc biệt gửi điện báo, trước khi ta rời Hồng Kông đã sắp xếp xong xuôi, Nhan Hùng chắc không đến nỗi làm không nổi chuyện nhỏ này, còn chuyện gì khác không?

- Không còn gì nữa.

Ngụy Mỹ Hiền trả lại tờ điện báo cho Tống Thiên Diệu và nói.

Tống Thiên Diệu cầm tờ giấy này, nghi ngờ nhìn Ngụy Mỹ Hiền.

- Không còn gì nữa? Gửi một bức điện từ Hồng Kông sang Nhật Bản, chỉ để nói một câu vô ích?

- Trên đó chỉ nói về chuyện này.

Ngụy Mỹ Hiền nghiêm túc nói với Tống Thiên Diệu.

- Thật sự không có thông tin gì khác.

Tống Thiên Diệu đảo mắt nhìn qua mặt Cửu Văn Long, Sư gia Huy, Ngụy Mỹ Hiền, cuối cùng dừng lại ở mặt Sư gia Huy, mở miệng nói với vẻ hơi u ám:

- Con quỷ nhỏ gặp rắc rối rồi, mà không phải rắc rối nhỏ, nhà họ Hà… không phải nhà họ Hà.

- Nhà họ Hà không phải nhà họ Hà?

Sư gia Huy không hiểu lặp lại câu Tống Thiên Diệu vừa nói.

Tống Thiên Diệu nghiến răng nói với vẻ hơi bực bội.

- Tên khốn Lobo, tuổi đã cao, gan nhỏ nhất, nhưng lại tham lam nhất, khi có chuyện thì đẩy ta ra chịu chết, khi qua cơn nguy hiểm lại chui ra định chia phần? Nhà họ Hà vừa hay hợp ý với Lobo… Con bà nó, đi Ma Cao gặp Lobo.

…

Lam Cương vẩy tắt que diêm trong tay, ném vào gạt tàn, xoay người nhìn về phía Nhan Hùng.

- A Thái đi theo Lữ Nhạc đến bến tàu Tứ Giác ở Sài Gòn giúp hắn làm việc à?

- Mấy đêm trước, hộp đêm khai trương, Lữ Nhạc không mời mà tới góp vui, phía sau theo Hãn Cân Thanh, Sa Bì Cẩu, Trư Du Tử, Trần Thái. Lữ Nhạc muốn thể hiện thiện chí với ta, nói rằng Trần Thái là hắn tiện tay bảo lãnh ra, muốn ta hoặc Tống tiên sinh ghi nhớ một chút ân tình nhỏ. Mẹ kiếp hắn, không biết nếu không phải Tống tiên sinh muốn để Trần Thái ở tù một thời gian, làm sao hắn có cơ hội đi bảo lãnh? Hoặc là ta đi đưa Trần Thái ra, hoặc là Tống tiên sinh sai ta mang Trần Thái ném cho cá mập làm điểm tâm.

Nhan Hùng khinh thường hừ một tiếng.

- Cơ duyên đời người thật khác biệt, hơn một năm trước, ta còn rất ngưỡng mộ ngươi và Lữ Nhạc. Ngươi tuổi trẻ tài cao, Lữ Nhạc thì thống lĩnh thế lực Triều Châu, còn ta vì Diêu Mộc về hưu, hoàn toàn trở thành kẻ hầu cận không ra gì bên cạnh Lê Hữu Dân, miễn cưỡng kiếm ăn trong cảnh sát. Kết quả bây giờ, Lữ Nhạc vẫn là thám mục, còn ta đã vọt lên thành cảnh trưởng người Hoa ở vùng đất béo bở Du Ma Địa này.

- Tống tiên sinh có biết Trần Thái theo Lữ Nhạc không?

Lam Cương đứng trước tấm gương một chiều khổng lồ, nhìn các vũ nữ thay đồ trong phòng thay đồ bên ngoài, cười

nói với Nhan Hùng.

- Này, văn phòng phong thủy của ngươi không tệ, chỉ là âm khí quá nặng, đối diện với đám hồ ly tinh này, rất dễ bị suy thận.

Nhan Hùng liếc nhìn cảnh tượng lồ lộ bên ngoài.

- Ngươi tưởng ta cho người lắp đặt à? Đương nhiên không phải, tên quỷ Tây trước đây làm, ta chỉ giữ lại, nghĩ rằng nếu Chử tiên sinh rảnh rỗi đến hộp đêm ngồi, có thể tiện thể chọn phi tần ở đây. Tống tiên sinh đương nhiên không biết chuyện của Trần Thái, hắn đi Nhật Bản nghỉ ngơi, tránh gió đầu, chuyện nhỏ như vậy lẽ nào ta phải đánh điện báo cho hắn? Đúng rồi, chuyện câu lạc bộ cảnh sát thế nào rồi?

Lam Cương dùng tay kẹp thuốc lá xoa xoa mũi, cười hì hì hai tiếng, nháy mắt với Nhan Hùng, nhưng không mở miệng.

- Này, cùng một con thuyền, cần gì phải như vậy?

Nhan Hùng không hài lòng lên tiếng.

Lam Cương đứng im lặng một lúc, bước đến trước bàn làm việc của Nhan Hùng, ngồi lên mặt bàn nói với Nhan Hùng đang tựa vào ghế ông chủ:

- Hùng ca, chúng ta là huynh đệ, nhưng ông chủ khác nhau, ông chủ của ngươi là Chử tiên sinh, ông chủ của ta là Tống tiên sinh. Câu lạc bộ cảnh sát, Tống tiên sinh để Vân tỷ quản lý, bảo ta giúp chạy vạy, kéo quan hệ với bọn quỷ Tây, hắn đã cho ngươi làm ăn trong câu lạc bộ cảnh sát, đừng nghĩ nhiều quá? Ngươi hỏi quá nhiều, nếu ta không lên tiếng, ngược lại sẽ làm tổn thương tình cảm huynh đệ.

- Tống tiên sinh và Chử tiên sinh vốn không phân biệt.

Nhan Hùng không cam lòng lại mở miệng nói một câu.

Chương 838. A Dược

Lam Cương dùng tay làm động tác dừng lại.

- Hùng ca, trước đây Tống tiên sinh làm việc cho nhà họ Chử, bây giờ hắn chuẩn bị tự kiếm sự nghiệp riêng, tự mình làm ra câu lạc bộ cảnh sát, chuyện này không nên để nhà họ Chử can thiệp chứ? Việc dệt may, lương thực dầu mỡ của nhà họ Chử, cũng đâu thấy họ chia cho Tống tiên sinh một phần. Ngươi cũng vậy, Chử tiên sinh cũng vậy, cần câu lạc bộ cảnh sát giúp đỡ, không cần Tống tiên sinh dặn dò, Vân tỷ cũng tốt, ta cũng tốt, nhất định nghĩa bất dung từ, nhưng nhiều hơn nữa, ta bất lực.

- Ngươi được lợi rồi, câu lạc bộ cảnh sát, Tống tiên sinh nên biết, thực ra ta đối với…

Nhan Hùng không cam lòng thở dài, nói được một nửa thì không thể tiếp tục nữa.

Câu lạc bộ cảnh sát, không chỉ có thể để bọn quỷ Tây trong cảnh sát càng thêm hoành hành bán quan mua chức, mà còn là nền tảng tốt nhất để hợp nhất lực lượng cảnh sát người Hoa. Chỉ cần vận hành đúng cách, cảnh sát rất có thể sẽ không còn phe phái địa phương nữa, mọi người có thể đoàn kết thành một sợi dây thừng, trở thành lực lượng chính thức người Hoa lớn nhất, răn đe thậm chí quét sạch bất kỳ băng đảng xã hội đen nào ở Hồng Kông, khiến mối quan hệ giữa cảnh sát và băng đảng hoàn toàn đảo ngược, không còn như trước đây, quan binh sợ giặc cướp.

Hơn một vạn khẩu súng, hơn một vạn cảnh sát, đối đầu với dù là bang Triều Châu, bang Ngũ Ấp hay thậm chí Hòa tự đầu,

đều hoàn toàn có thể khiến chúng cúi đầu xưng thần.

Nói cách khác, nắm giữ câu lạc bộ cảnh sát, không chỉ có thể nắm giữ lực lượng cảnh sát, quan trọng hơn là còn có thể đặt ra quy tắc mới cho những băng đảng xã hội đen ở Hồng Kông, thống nhất cả đen lẫn trắng.

Chỉ có điều lần này, Tống Thiên Diệu không còn quan tâm đến Nhan Hùng hắn nữa. Nhìn Lam Cương bên cạnh không còn cố ý tỏ ra thân thiện với mình, khí thế bộc lộ ra ngoài, rõ ràng Tống Thiên Diệu đã chuẩn bị nâng đỡ hắn lên.

Hơn nữa Lam Cương biết tiếng Anh, trước đây đã có quan hệ nhất định với bọn quỷ tây trong cảnh sát. Chỉ cần câu lạc bộ cảnh sát vừa được thành lập, hắn sẽ như cá gặp nước. Đừng nhìn bản thân là Hoa thám mục Du Ma Địa, nếu Lam Cương có năng lực xuất chúng, thêm Tống Thiên Diệu phía sau phát lực, vượt qua hắn Nhan Hùng bất quá chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Phải rồi, ta đến gặp Hùng ca ngươi, còn có một chuyện nữa.

Lam Cương như vừa mới nhớ ra, mở miệng nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng nhìn về phía Lam Cương.

- Chuyện gì?

- Mấy tên lão đại xã hội đen ở Vượng Giác làm ăn buôn người, ta cho thủ hạ đi thu tiền, không ngờ chúng không chịu, nói chỉ nhận một mình Hùng ca ngươi, còn bảo ngươi có cổ phần trong vụ làm ăn. Ta vừa mới nhậm chức, đương nhiên không thể để mấy tên khốn đó dọa được, nên đã cho tất cả đi ăn điểm tâm cá mập, nửa đường ném xuống biển lấy dầu.

Lam Cương nghiêm mặt nói.

Nhan Hùng ngẩn người tại chỗ với vẻ mặt ngạc nhiên, Lam Cương bật cười ha hả.

- Đùa thôi, ta đâu dám tự ý ra tay mà không liên lạc với ngươi. Nhưng mà Hùng ca, tốt nhất ngươi nên dặn dò bọn chúng kỹ, chỉ nhận một mình ngươi, ta rất khó làm. Còn nữa, loại làm ăn này, đối với danh tiếng của Chử tiên sinh cũng không tốt lắm. Vậy đi, ta đi trước, lần sau cùng uống rượu nhé.

Lam Cương chỉnh lại bộ vest của mình rồi bước ra khỏi hộp đêm, hai tên thủ hạ bên ngoài đi theo, đưa Lam Cương lên xe. Đợi Lam Cương ngồi yên, tên thủ hạ phụ trách lái xe đã mở miệng nói.

- Cương ca, đã xử lý xong hết rồi, mấy tên khốn không chịu nghe lời đó đều đã bị thả xuống biển.

- Lần này là đàn em, lần sau sẽ là bọn chúng. Nhan Hùng có cổ phần thì đã sao? Làm cảnh sát, thu thu lệ phí không sao cả, uống rượu, chơi gái cũng được, thậm chí kết nghĩa anh em với người giang hồ cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng tự mình làm cái việc tuyệt tử tuyệt tôn này, nhất là trên địa bàn của ta, đương nhiên là không được.

Lam Cương ném mẩu thuốc đã cháy hết ra ngoài cửa sổ.

- Nghe rõ chưa, góp vốn sòng bạc, tiệm thuốc phiện những thứ đó không sao cả, tự nguyện ta không quản, nhưng buôn người thì không được.

- Rõ, Cương ca.

Mấy tên thủ hạ đồng thanh đáp.

Trong hộp đêm, Nhan Hùng vuốt cằm, gọi điện cho một tên lão đại giang hồ ở Vượng Giác.

- Vô Đầu đang lập uy ở Vượng Giác à?

- Hùng ca, mấy đứa em đã bị trục xuất, đưa đi ăn điểm tâm cá mập rồi.

- Lát nữa tính toán rõ cổ phần của ta, đổi thành tiền gửi vào tài khoản vợ ta.

Nhan Hùng do dự một chút rồi nói.

- Còn nữa, sau này làm ăn buôn người ít thôi, cẩn thận tạo nghiệt nhiều quá không có kết cục tốt đâu.

Sau khi cúp điện thoại, Nhan Hùng theo phản xạ gọi tên A Dược ra ngoài.

Bên ngoài, một tên thủ hạ đi vào.

- Hùng gia, mẹ A Dược tái giá, người đàn ông bà ấy lấy không có con cái, nên A Dược phải đi đổi họ nhận thân, có lẽ bây giờ đang giúp cha dượng mời rượu làm lễ nhận phong bao đỏ đấy, có cần gọi hắn về không?

- Không cần, ngươi đi Vượng Giác một chuyến, theo dõi mấy tên làm ăn buôn người đó, bảo chúng hoặc là dừng tay hoặc là đổi địa bàn, nếu không sau này Vượng Giác lại xảy ra chuyện, ta cũng không giúp được chúng đâu. À phải rồi, A Dược đổi thành gì?

- Hình như là… Bành Dược.

Chương 839. Trở về (1)

Sân bóng Liên Phong ở Ma Cao, Lobo đang mặc một chiếc áo bóng đá màu đỏ, ra vẻ chuyên nghiệp đá bóng với đối thủ.

Nhìn thấy Tống Thiên Diệu, Lobo vẫy tay từ xa trên sân bóng, ra hiệu cho Tống Thiên Diệu đợi một lát ở bên lề sân.

- Nơi đây trước kia từng là một bãi rác, sau đó được san phẳng và biến thành một đấu trường chọi chó. Về sau khi Thế chiến thứ hai bùng nổ, việc kinh doanh đấu trường chọi chó quá tệ nên bị bỏ hoang. Khi Hồng Kông thất thủ, một lượng lớn người Trung Quốc từ đại lục và Hồng Kông đổ xô đến Ma Cao.

- Tổng đốc Ma Cao và Lobo đã cố ý phân chia khu vực này ra, cử quân đội hạng đen canh gác, không cho người Trung Quốc vào, chỉ để những người có quốc tịch Bồ Đào Nha tạm thời cư trú. Vì vậy, lúc đó mọi con phố ở Ma Cao đều chật ních người Trung Quốc, ngay cả sàn nhà vệ sinh công cộng cũng có người nằm nghỉ, chỉ riêng nơi này giống như một khu vườn giữa phố xá náo nhiệt, bởi vì chỉ có hơn chục người Bồ Đào Nha từ Thượng Hải đến Ma Cao, sống trong những nơi ở tạm thời do chính quyền Ma Cao xây dựng bằng tiền thuế của người Trung Quốc ở Ma Cao.

Hà Hồng Sanh châm điếu thuốc ngậm trên môi, dùng tay vẽ một vòng quanh khu vực khán đài sân bóng, giọng có chút xúc động nói.

- Nơi ở tạm thời, có nước có điện, một sân bóng rộng lớn như vậy, những tên quỷ nước ngoài đó nướng thịt, uống rượu, đá bóng trên sân, trong khi người Trung Quốc bên ngoài chết

đói. Lúc đó, chỉ với một miếng bánh mì, bọn quỷ nước ngoài có thể dụ dỗ một cô gái Trung Quốc vào phòng với chúng. Cô gái đó có lẽ chỉ vì một miếng bánh mì, một ngụm nước sạch, tắm nước nóng. Thực ra nói ra, khi đó ta đến Ma Cao, nhìn thấy những cô gái bị bọn quỷ Bồ Đào Nha dẫn vào phòng, ta đã từng nghĩ đến một vấn đề.

Hà Hồng Sanh quay đầu lại, đưa hộp thuốc cho Tống Thiên Diệu, cười với hắn.

- Ngươi có biết vấn đề gì không?

- Có phải là nghĩ, nếu ta là một người phụ nữ thì tốt biết mấy.

Tống Thiên Diệu nhận lấy điếu thuốc cười một cái.

Trên sân bóng, một cầu thủ mặc đồng phục đen đã cướp được bóng từ chân của Lobo, đang nhanh chóng đột phá về phía khung thành.

Hà Hồng Sanh gật đầu.

- Đúng vậy, lúc đó đến Ma Cao, ta chỉ mang theo một chút tiền, đừng nói là thuê nhà ở, ngay cả ngủ ngoài đường, mỗi ngày chỉ ăn một bữa, cũng sẽ nhanh chóng chết đói. Sau khi Thế chiến thứ hai kết thúc, bọn quỷ Bồ Đào Nha rời đi, những nơi ở tạm thời ở đây cũng bị phá bỏ, thà phá bỏ chứ không để rẻ cho người Trung Quốc, rồi lại biến thành sân bóng.

- Nghe Lục ca nói, gần đây ngươi lại có chút rắc rối nhỏ?

Tống Thiên Diệu thả một vòng khói.

- Nhà máy lọc dầu.

Hà Hồng Sanh lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, nhìn về phía sân bóng xa xa.

- Ma Cao rất bài ngoại, trong mắt họ, người Hồng Kông đến Ma Cao làm ăn chính là vượt ranh giới, mà tên người Hồng Kông này lại kiếm được quá nhiều, kiếm được vài trăm vạn, chẳng phải là cái gai trong mắt sao? Hà tiên sinh đã rút cổ phần nhà máy lọc dầu, bởi vì lão Phùng Vinh đã nói với hắn, nếu còn thiên vị ta - một gã Hồng Kông nữa, sẽ không còn là huynh đệ nữa. Hà tiên sinh có rất nhiều việc cần lão Phùng Vinh giúp đỡ. Hắn cũng rất khó xử, nên xem tình hình, chuẩn bị chống đỡ thêm một thời gian, nếu không xoay xở được, sẽ quay về Hồng Kông.

Hoàng Lục ngồi trên xe lăn, phía sau có một nữ y tá xinh đẹp giúp hắn đẩy xe, đang chăm chú nhìn Cửu Văn Long nhét bánh đường trắng vào miệng, cùng với nữ y tá phía sau, nhìn đến ngây người. Cách đó không xa, Diêu Xuân Hiếu mặc trường sam, ngáp dài, trông như một lão già mặt nhăn nheo không có tinh thần đang ngủ gật.

Bên cạnh là những công nhân dưới quyền của Hà Hồng Sanh, nói là công nhân, nhưng nhìn cách ăn mặc, Tống Thiên Diệu cảm thấy giống như là tay súng hơn, nhưng dù là vệ sĩ cũng không có gì lạ, nhà máy bị ném lựu đạn, nuôi vài tay súng cũng không có gì kỳ lạ. Ở nơi như phố Ma Cao này, những thương nhân thật sự một lòng làm ăn chân chính, chết nhanh nhất.

- Bùm!

Cầu thủ áo đen dẫn bóng cuối cùng đã xông trái đột phải, đơn thương độc mã, một cú sút mạnh, đá bóng vào khung thành.

Lobo trên sân bực bội gọi tạm dừng, hai tay chống hông, cúi người xuống, thở dài một hơi có phần thất vọng, rồi mới đi về phía Tống Thiên Diệu.

- Tiến sĩ Lobo.

Tống Thiên Diệu và Hà Hồng Sanh dừng cuộc trò chuyện, mỉm cười chào hỏi Lobo.

Bên cạnh, người của Lobo đưa qua khăn lông, Lobo lau mồ hôi, chỉ về phía cổng đối diện sân bóng nói với hai người.

- Ít nhất ở Ma Cao, ta - một người Bồ Đào Nha cảm thấy vẫn cần thiết phải đá bóng mỗi tuần, để chứng minh rằng Bồ Đào Nha vẫn còn những môn thể thao cơ bản.

Trên cổng đối diện có khắc các con số 1140, 1640, 1940.

- Đó là những khoảnh khắc rực rỡ của Bồ Đào Nha tại các kỳ Thế vận hội quốc tế.

Hắn vừa nói vừa vỗ vai Tống Thiên Diệu.

- Có vẻ như có người ở Hồng Kông liên lạc với ngươi, nên ngươi đã kết thúc vội vã kỳ nghỉ ở Nhật Bản để đến gặp ta?

- Là do ta suy nghĩ chưa chu đáo, nên vội vã trở về để bù đắp.

Tống Thiên Diệu cười tươi nói với Lobo.

Lobo quay đầu nhìn sân bóng ở xa, rồi lại nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Ngươi định bù đắp thế nào?

- Điều đó còn tùy thuộc vào mức độ không hài lòng của tiến sĩ Lobo đối với ta.

Lobo cười sảng khoái.

Chương 840. Trở về (2)

- Thực ra ta rất hài lòng, kẻ ta ghét đã bị báo ứng, số tiền cho Triệu Phong Thương Mại vay đã quay trở lại tài khoản của ta, hơn nữa còn mang theo cả lãi suất. Tuy nhiên, nhà họ Hà hy vọng ta có thể thay họ nói chuyện với ngươi. Mặc dù có một số sự cố nhỏ xảy ra ở giữa, nhưng nhà họ Hà thực sự đã nỗ lực, việc những tờ báo tiếng Anh ở Hồng Kông đăng tin tức là công lao của họ.

- Ngươi rất thông minh khi giao lợi ích cho nhà họ Lư phân phối, với tư cách là nhà họ Hà, đương nhiên khó có thể tranh giành với nhà họ Lư, nhưng cũng có chút không cam tâm. Dù sao người quản lý công việc kinh doanh của gia tộc cho ngài Hà Đông không phải là vị tướng quân đang giữ chức Bộ trưởng Quốc phòng ở Đài Loan, mà là Hạ Sĩ Văn, ngươi hiểu ý ta chứ?

- Nhà họ Hà sắp chia tài sản? Hà Sĩ Văn định lấy đi túi tiền của nhà họ Lâm?

Tống Thiên Diệu do dự một chút rồi hỏi Lobo.

Lobo nhún vai.

- Ta cũng không biết, có lẽ vậy. Nhưng nếu thực sự chia tài sản, hắn chắc chắn không thể lấy được nhiều tiền, dù sao ngài Hà Đông vẫn luôn cho rằng đứa con trai xuất sắc nhất là vị tướng quân kia.

- Không ai muốn động vào bất động sản, nên bây giờ mọi người đều đang nhắm đến nhà máy nước ngọt. Nếu ngài Hà Đông mở lời, ta không có tư cách để từ chối, nhưng với Hà Sĩ

Văn, nhà máy nước ngọt sẽ không cho hắn, hắn không đáng giá đó.

Tống Thiên Diệu nhả một làn khói, nói với Lobo bằng giọng nghiêm túc.

- Hoặc là ta cho hắn 3 triệu tiền mặt, hoặc là ta cho hắn mảnh đất của nhà họ Lâm, hoặc là để hắn trả một cái giá phù hợp để mua lại nhà máy nước ngọt.

- Ta nghĩ hắn sẽ hài lòng với cách cuối cùng ngươi nói.

Lobo gật đầu nhìn Tống Thiên Diệu.

- Vậy, giá cả thế nào?

- 8 triệu đô la Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu nói với Lobo.

- Hoặc hắn cứ tiếp tục kéo dài, xem khi những công ty như Coca-Cola đòi tiền phạt vi phạm hợp đồng của công ty nước ngọt, có lẽ giá sẽ rẻ hơn, thậm chí có thể tặng không cho hắn.

Lobo cười nửa miệng mở lời.

- Tiểu tử, có lẽ Hà Sĩ Văn không phải là gia chủ nhà họ Hạ, nhưng hắn là con trai của Hà Đông.

- Ta vội vàng kết thúc kỳ nghỉ ở Nhật Bản không phải vì lo lắng về vấn đề của tiến sĩ Lobo, mà là ta nghĩ, có lẽ ta nên đi Anh, đính hôn với bạn gái của ta trước, dùng số tiền kiếm được để mua cho cô ấy một số danh hiệu phù hợp ở London.

…

- Oa, đây mới gọi là tàu chứ, cảm giác ở trên con tàu này hai ngày, những con tàu trước đây chỉ có thể coi là thuyền nhỏ, thật sự là nhanh và ổn định.

Lãnh Tử, thuộc hạ của Lôi Anh Đông, ngậm điếu thuốc, nhìn những thỏi gang và cao su được chất đầy trên tàu, mắt

đầy vẻ vui mừng, trong mắt hắn, những thứ này đã tương đương với tiền mặt.

Lôi Anh Đông bước ra từ khoang tàu, tựa vào lan can nhìn con tàu hàng 1500 tấn đang theo sau, được hắn đặt tên là "Định Tín", thở dài một hơi.

- Đương nhiên, hai con tàu cộng lại 2800 tấn, đã nuốt hết phần lớn số tiền ta vất vả kiếm được trước đây, nếu vẫn không bằng những con tàu hàng cải tạo từ tàu đánh cá trước đó, thì thà bán đi làm sắt vụn còn hơn.

Hai chiếc tàu biển nhỏ này là hai con tàu cũ mà Lôi Anh Đông đã bỏ ra tổng cộng 4 triệu để mua. Một chiếc đã 38 tuổi, một chiếc 20 tuổi. Chiếc 38 tuổi có giá 1,1 triệu đô la Hồng Kông. Chiếc 20 tuổi mà hắn đang đi, trọng tải 1300 tấn, được hắn đặt tên là "Hưng Nghiệp", có giá 2,9 triệu đô la Hồng Kông. Thêm vào đó, để nhờ viên thanh tra tàu người Anh của cơ quan kiểm tra tàu Hồng Kông cấp giấy chứng nhận đạt tiêu chuẩn cho hai con tàu, hắn còn tốn thêm 80.000 đô la Hồng Kông. Có thể nói, hai phần ba số tiền mà Lôi Anh Đông đã vất vả kiếm được trước đó đều đổ vào hai con tàu này.

Trước đây, đội tàu của hắn không có mấy chiếc có thể thực sự đến Triều Tiên hoặc bán đảo Liêu Đông. Ngay cả khi đến được, tải trọng cũng rất ít. Trừ khi chở hàng hóa khan hiếm, nếu không cũng không có nhiều lợi nhuận. Vì vậy trước đây đội tàu của Lôi Anh Đông chỉ đi Ma Cao hoặc Thâm Quyến.

Nhưng gần đây cước phí vận chuyển đột nhiên tăng vọt. Hiện tại, không nói đến giá hàng hóa, chỉ riêng cước phí vận chuyển mỗi tấn hàng đến Liêu Đông hoặc Triều Tiên đã lên tới 200 đô la Mỹ một tấn. Trong khi trước đây, ngay cả khi vận chuyển đến cảng Triều Tiên, cước phí cũng chỉ có 80 đô la Mỹ, cao nhất cũng chỉ 100 đô la. Điều đó có nghĩa là trong tình hình hiện tại, Lôi Anh Đông chỉ cần chở một ít cát biển

không đáng giá đến Triều Tiên một chuyến, chỉ riêng cước phí đã có thể kiếm được một khoản lớn.

Lôi Anh Đông nghĩ rất đơn giản, hắn không định làm mãi loại hình kinh doanh vận tải biển này. Kiếm đủ tiền, hắn chân trần này cuối cùng cũng phải lên bờ. Nhưng muốn lên bờ làm ăn bất động sản, đương nhiên là phải nhân cơ hội mua được nhiều đất giá rẻ, càng nhiều càng tốt. Hắn không thể chơi những chiêu trò như Tống Thiên Diệu, nhưng kiếm tiền trên biển thì không thua kém.

Nghĩ đến việc Tống Thiên Diệu lúc này đã nắm trong tay tiền mặt và một lượng lớn đất đai của nhà họ Lâm, Lôi Anh Đông sau khi biết tin cước phí tăng vọt, chỉ suy nghĩ trong hai giờ đã quyết định mua hai con tàu hiện đang chở đầy hàng ra khơi này.

Chương 841. Cước phí vận chuyển tăng vọt

Hai con tàu có tổng trọng tải 2.800 tấn, chở 300 tấn dầu và vật tư sinh hoạt, nước uống các loại, hàng cấm vận chở đến 2.500 tấn. Chỉ riêng cước phí một chuyến vận chuyển đến Triều Tiên, chỉ cần một chuyến, chỉ riêng cước phí đã có thể thu được 500.000 đô la Mỹ. Dù trừ đi các chi phí, vẫn là lợi nhuận khổng lồ đáng sợ. Chỉ cần có thể an toàn vận chuyển bốn năm chuyến khứ hồi, Tống Thiên Diệu kiếm được bao nhiêu tiền trên đảo Hồng Kông, hắn Lôi Anh Đông nói không chừng có thể vượt qua trên biển.

Một tàu chở thép và cao su, một tàu là thuốc men và nguyên liệu hóa chất. Những thứ khác như thép, cao su, nguyên liệu hóa chất, Lôi Anh Đông không tính lợi nhuận cao lắm. Nhưng nửa tàu penicillin là do hắn thông qua mối quan hệ của Tống Thiên Diệu, lấy được từ công ty Lợi Khang của Chử Hiếu Tín, bán cho hắn theo giá bán thông thường.

- Khó trách những tay chạy tàu Thượng Hải động một tí là thành triệu phú. Lôi ca, ngươi cứ yên ổn chạy hai con tàu này trong hai năm, cũng có thể thành triệu phú.

Lãnh Tử xoa xoa đôi tay hơi ẩm ướt, nói với Lôi Anh Đông.

Lôi Anh Đông lắc đầu.

- Làm sao có cơ hội chạy đủ hai năm, chạy được hai tháng ta đã phải cầu thần khấn Phật rồi. Lần này có thể mua được hai con tàu ta đã phải cảm tạ trời đất. Những người Thượng Hải

đó tiền nhiều của lắm, may mà chủ tàu trước đó nể mặt chiếu cố ta, không thì dù muốn mua tàu cũng không tranh nổi với những người Thượng Hải đó. Chạy hai tháng sau, bán lại tàu cho người Thượng Hải, kiếm thêm một khoản nữa, ta sẽ đưa các ngươi lên bờ làm ăn. Sắp đến eo biển rồi, qua eo biển Đài Loan, tiền đã vào túi một nửa, mắt phải sáng lên hết đấy.

Mặt biển đen kịt mênh mông vô tận, hai chiếc tàu biển nhỏ cỡ nghìn tấn giữa trời biển như hai con kiến, lắc lư hướng về phía eo biển Đài Loan.

…

- Xuân Thịnh huynh, ban hát gia đình nhà ta nuôi, hát như thế nào?

Vu Thế Đình nghe tiếng hát ê a của khúc Côn khúc, chậm rãi nói.

Trên sân khấu trước mặt hắn, hai nghệ nhân Côn khúc đang biểu diễn một đoạn kinh điển "Kinh Mộng" trong vở "Mẫu Đơn Đình". Hai nghệ nhân này là do hắn mang từ Thượng Hải đến Hồng Kông, ban đầu là những diễn viên nổi tiếng từ nhà hát Đại Thế Giới của Hoàng Kim Vinh ở Thượng Hải. Mặc dù hiện nay radio đã phổ biến ở Hồng Kông, nhưng Vu Thế Đình vẫn thích vào lúc rảnh rỗi, cho hai nghệ nhân này hóa trang, vẽ mặt nạ và biểu diễn trước mặt hắn một cách nghiêm túc.

Bên cạnh, Tăng Xuân Thịnh rõ ràng không có tâm trạng thưởng thức như Vu Thế Đình lúc này. Nghe Vu Thế Đình tiếp tục chủ đề vừa rồi của mình, hắn lập tức lên tiếng, nói bằng giọng pha trộn tiếng địa phương Thượng Hải:

- Hiện nay cước phí vận chuyển tăng vọt, hiếm khi thấy Vu lão bản còn có tâm trạng thưởng thức. Hai trăm đô la Mỹ một tấn, tin tức này lộ ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người bị tiền làm cho mờ mắt. Vu lão bản, ngươi biết đấy, trước đây

người Trung Quốc ở Hồng Kông không làm vận tải đường biển, vận tải đường biển là độc quyền của người Anh.

- Chỉ khi chiến tranh Triều Tiên nổ ra, những người Anh đó không kiếm được tiền nữa, và người Trung Quốc lại có thể lòng vòng kết nối với nội địa, nên mới làm lại được việc kinh doanh vận tải đường biển này. Nói đến việc kết nối với nội địa để mở đường, đó là do chúng ta "những người từ nội địa đến Hồng Kông" làm trước tiên.

- Trước đây mọi người đều là người Trung Quốc, những người bản địa Hồng Kông cướp công việc của chúng ta, vận chuyển lậu một số hàng hóa đến Ma Cao, Thâm Quyến cũng được, nhưng việc kinh doanh viễn dương này vốn là của chúng ta. Lôi đản tử ra tay cướp hai chiếc tàu, không nói một tiếng đã ra khơi, phá vỡ quy tắc rồi! Hai chiếc tàu đó Vĩ Thanh đã đặt trước từ lâu, đang gom tiền, ai ngờ Lôi đản tử lại ra tay, giờ còn công khai cạnh tranh với chúng ta.

- Cạnh tranh ư? Cạnh tranh gì chứ, Xuân Thịnh huynh. Chúng ta làm ăn với Nhật Bản, không giống với Lôi đản tử.

Vu Thế Đình lên tiếng sửa lại một câu sai trong lời Tăng Xuân Thịnh.

- Ngươi phải biết, làm ăn với người Nhật và giúp Triều Tiên vận chuyển hàng hóa, đó là hoàn toàn khác nhau.

- Trong số chúng ta, Vu lão bản ngươi hiện có nhiều tàu hàng nhất, mọi người hiện đều có bất mãn trong lòng, chỉ đợi ngươi lên tiếng, chúng ta sẽ cho họ Lôi biết tay.

Tăng Xuân Thịnh nhìn thẳng vào Vu Thế Đình.

Vu Thế Đình, người đến Hồng Kông năm 1949, hiện có tài sản hàng trăm triệu, sở hữu 23 tàu biển cỡ vừa và nhỏ trong tay người thân, lặng lẽ ở Hồng Kông, lắc đầu:

- Xuân Thịnh, ai cũng có thể làm kinh doanh, Lôi đản tử có thể mua được hai chiếc tàu ra khơi, cũng là do hắn có vận may. Đã là hắn có vận may, kinh doanh trên biển cần vận may nhất, đã là vận may của hắn đang thịnh, thì để hắn kiếm chút tiền cũng chẳng sao, nghe kịch, nghe kịch đi.

Tăng Xuân Thịnh thấy mình không thuyết phục được Vu Thế Đình, đành thở dài từ biệt. Khi ra khỏi cổng nhà họ Vu, lên xe của mình, Tăng Xuân Thịnh nhìn qua cửa sổ xe về phía cổng nhà họ Vu, lẩm bẩm chửi.

- Lão hồ ly! May mà ta đã có sắp xếp, đã ngươi lần này không giúp mọi người ra mặt, sau này…

…

Chương 842. Dặn dò

Tống Thiên Diệu biết tin Lôi Anh Đông đánh chìm một chiếc tàu khi đang chơi golf cùng Mạch Cảnh Đào.

Mạch Cảnh Đào vung gậy mạnh, đánh bóng lên green, quay đầu cười nói với Tống Thiên Diệu.

- Tống tiên sinh, thương nhân Trung Quốc nhàn nhã như ngươi rất hiếm thấy.

Tống Thiên Diệu đưa gậy golf cho cậu bé caddy bên cạnh, tự mình đi đến dưới ô che nắng, rót hai ly rượu sâm panh đã ướp lạnh, đưa cho Mạch Cảnh Đào.

- Trong mắt cục trưởng Mạch, thương nhân Trung Quốc là như thế nào?

- Cần cù, rất cần cù, ngoài một số bữa tiệc ra, rất hiếm khi sắp xếp thời gian để chơi golf như ngươi.

Mạch Cảnh Đào nhận ly rượu Tống Thiên Diệu đưa, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu thở ra.

- Ta thấy không cần thiết phải làm cho mình quá mệt mỏi, giai đoạn đầu lập kế hoạch, xác định mục tiêu, sau đó có thể giao cho người bên cạnh thực hiện, còn ta lúc này, nên cùng những người có thế lực chơi golf, uống rượu.

- À phải rồi, cục trưởng Mạch.

Tống Thiên Diệu giơ ly rượu ra hiệu.

- Vì vận may của ngươi, nào chúc một ly.

Mạc Cảnh Đào và Tống Thiên Diệu chạm ly rượu.

- Cảm ơn, ta quả thật rất may mắn.

Trợ lý của Mạc Cảnh Đào từ xa đi tới, Tống Thiên Diệu lùi lại một chút, trợ lý ghé sát tai Mạc Cảnh Đào nói vài câu.

Mạc Cảnh Đào đặt ly rượu xuống, nói với Tống Thiên Diệu.

- Xem ra không thể uống rượu nghỉ giữa hiệp được, phải để rượu đến cuối cùng. Eo biển Đài Loan có một tàu hàng đăng ký ở Hồng Kông bị ngư lôi đánh chìm. Thương nhân, Tống tiên sinh, thương nhân và thương nhân có khác nhau, ta thích những thương nhân chính trực như ngươi, ghét những kẻ tham lam phi pháp. Lần sau gặp lại, có lẽ ngươi nên luyện tập kỹ thuật vung gậy, lần sau ta sẽ không nhường nữa đâu.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Cửu Văn Long ở xa, vẫy tay gọi, Cửu Văn Long nhanh chóng bước tới.

- Tống tiên sinh.

- Điều tra xem con tàu nào bị đánh chìm.

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm thuốc rồi lên tiếng dặn dò.

- Chắc là Lôi đản tử, Chử Hiếu Tín nói với ta rằng tên đó mới mua thêm hai chiếc tàu biển nhỏ, ta kiếm được chút tiền, khiến hắn bị kích động.

Cửu Văn Long ngẩn người.

- Làm sao… làm sao điều tra ra?

Tống Thiên Diệu ngẩng đầu, đánh giá Cửu Văn Long.

- Đi thôi, ngươi nhớ giúp ta gọi điện, bảo Lục ca từ Ma Cao về, chuyện này ngươi không rành, nhưng Lục ca thì rành.

Khi trở về biệt thự, Angie Perlis đang cho thợ chụp ảnh chụp hình bên trong biệt thự, hai nữ hầu người Nga trắng đang cười tươi trước ống kính.

Gần đây Angie Perlis đã chụp rất nhiều ảnh, chuẩn bị khi về Anh gặp gia đình cùng Tống Thiên Diệu, sẽ kể cho họ biết về cuộc sống hiện tại của mình ở Hồng Kông.

- Đã đặt vé máy bay chưa?

Tống Thiên Diệu ôm lấy Angie Perlis, nhẹ nhàng hôn lên má nàng và hỏi.

Cửu Văn Long đi đến bên điện thoại trong phòng khách để gọi điện.

Angie Perlis nhún vai.

- Đương nhiên rồi, máy bay ngày kia, phu nhân Bess và hai đứa con sẽ đi cùng chúng ta. À, ngày mai con gái nuôi của ngươi sẽ làm lễ rửa tội, phu nhân Bess, Thạch Trí Ích sẽ làm mẹ đỡ đầu, cha đỡ đầu, hiệu trưởng danh dự và một số giám đốc của trường nữ sinh Bạt Tú cũng nhận được lời mời.

- Đôi khi tình yêu của chúng ta cũng có vẻ nhàm chán nhỉ, ta nói hết cả rồi, ngươi chỉ có thể nói là làm tốt lắm.

Tống Thiên Diệu ôm eo Angie Perlis, cùng cô xem thợ chụp ảnh.

- Tiểu Tú đâu.

- Ở cửa hàng bách hóa Lane Crawford, đang mua quần áo.

- Ngày mai thuê cả một khách sạn, mời tất cả học sinh và phụ huynh trường của Tiểu Tú đến dự tiệc và party, ngươi không cần phô trương, đừng để bất kỳ khách nào cảm thấy không thoải mái.

- Lại là cách dệt mạng lưới quan hệ như con nhện của ngươi sao?

Angie Perlis nhăn cái mũi đáng yêu.

- Ngay cả lễ rửa tội của con gái nuôi, ngươi cũng muốn lợi dụng sao?

- Ngày mai ta sẽ không xuất hiện đâu, Thạch Trí Ích và phu nhân Bess sẽ đến chủ trì, đây là cơ hội để họ thể hiện sức hấp dẫn. Ngày mai ngươi sẽ đi mua quà cùng ta, sau đó tối hai đứa mình cùng thưởng thức bữa tối lãng mạn.

Cửu Văn Long bên kia đã gác máy.

- Tống tiên sinh, Lục ca nói hai tiếng nữa sẽ đến đây.

- Ngươi định để Hoàng Lục đi Anh cùng chúng ta sao?

Angie Perlis quay người, nhìn chằm chằm Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu lắc đầu.

- Không, hắn không đi, chỉ có hai chúng ta, đã nói rồi mà, mang tiền đến, mua nhanh tất cả danh hiệu có thể mua được bằng tiền ở London, in lên danh thiếp của chúng ta, rồi mới đi gặp bố mẹ ngươi.

Hoàng Lục khập khiễng bước vào biệt thự, thấy hai nữ hầu người Nga trắng mặc đồng phục, mắt sáng rực, cười nói với Tống Thiên Diệu đang ngồi trên sofa đọc báo:

- Lão bản quả nhiên thương người nhất, biết ta ở Ma Cao không gặp được hàng ngon, nên là chuẩn bị…

- Đàn bà Tây, ngươi ba chân còn chưa chắc thỏa mãn nổi, giờ què một chân, ta sợ ngươi chết sớm mất.

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ chỗ bên cạnh nói.

Hoàng Lục ngồi lại gần, nói nhỏ.

- Lôi đản tử lần này thua lỗ nặng, chiếc thuyền chở thuốc bị thủy lôi đánh chìm, may mà hắn ở trên một chiếc thuyền khác

nên thoát chết. Tin tức ta điều tra được ở Ma Cao, Hà tiên sinh đã phái người đi đón hắn và chiếc thuyền còn lại về Ma Cao.

- Ai làm vậy?

Tống Thiên Diệu hỏi.

Hoàng Lục lắc đầu.

Chương 843. Trở về Hồng Kông (1)

- Ngay cả Hạ tiên sinh cũng không dám chắc. Eo biển Đài Loan rất kỳ lạ, thủy lôi được bố trí hàng ngàn hàng vạn, nhưng chỉ nổ vài lần. Những ngày trước, những tàu buôn đi Triều Tiên đều như mọc thêm mấy cặp mắt, nhìn rõ vị trí thủy lôi. Ngoại trừ những đại lão chạy tàu biển ở Hồng Kông Ma Cao, ngay cả Hà tiên sinh cũng dễ dàng bị những người Quốc dân đảng Đài Loan không nể mặt.

- Người còn sống là tốt rồi. Ta phải đi Anh một tháng, ngươi thay ta tìm người đó ra.

- Lôi đản tử bỏ ra 3 triệu, mua lão bản giúp hắn hôm nay, thật đáng giá.

Hoàng Lục cầm quả táo trên bàn trà cắn một miếng, nói không rõ ràng.

Tống Thiên Diệu nhìn Hoàng Lục cười.

- Nói dối nịnh ta, có thể đừng miễn cưỡng như vậy không?

- Ta đâu thể nói, lão bản có phải lại có ý đồ gì khác không?

Hoàng Lục cười hì hì nói.

Tống Thiên Diệu vừa lắc tờ báo vừa nói.

- Hồng Kông đâu phải toàn người mù, xảy ra chuyện này, mọi người đều sẽ có phản ứng. Hồng Kông đông người, Thượng Hải nhiều tiền, hai bên vốn đã không ưa nhau, rất có thể đây sẽ trở thành ngòi nổ. Bất kể quan hệ của Lôi đản tử với

ta thế nào, ít nhất phải làm rõ toàn bộ sự việc trước, tránh bị động khi bị cuốn vào.

- Nếu là một nhóm người Thượng Hải lên kế hoạch chuyện này thì sao?

- Không thể nào, người Thượng Hải không ngu đến thế, có nhiều tiền như vậy, làm chuyện mất mặt này làm gì? Đổi lại là ngươi, giờ thân giá trăm vạn, có đi gây chuyện đổ máu với một gã bán hàng rong không?

- Ta thân giá trăm vạn?

Hoàng Lục ngẩn người.

- Từ khi nào?

- Ta để lại cho ngươi một ít cổ phần, trị giá khoảng một hai trăm vạn.

- Hào phóng vậy, lão bản, ngươi không phải có ý đồ gì khác chứ?

- Còn một chuyện nữa, đại bá của ta mất tích, cũng tìm hắn.

…

Lôi đản tử xuất hiện trước mặt Hà Hiền, môi đã nứt ra mấy vết máu, dưới làn da nứt nẻ trông rất rõ ràng, đôi mắt cũng đỏ ngầu vì mệt mỏi. Tuy gầy đi nhiều so với lúc ra khơi, nhưng lúc này lại trông có vẻ bình tĩnh khác thường.

- Số hàng trên thuyền này ta mua lại với giá cao hơn hai thành, nếu cần tiền cũng có thể gọi điện cho ta.

Hà Hiền đưa cho Lôi đản tử một ly rượu, rồi vỗ vai hắn như người lớn tuổi, an ủi.

Lôi đản tử nhận ly rượu nhưng không uống, chỉ gật đầu.

- Cảm ơn Hà tiên sinh, phiền Hà tiên sinh bảo thuộc hạ dỡ hàng nhanh, ta muốn về Hồng Kông.

- Ta bảo Huấn Chính gọi điện, ngươi và người của ngươi đi tàu khách về Hồng Kông thoải mái hơn.

Hà Hiền vừa nói xong định nhìn về phía Hoàng Tử Nhã, Lôi đản tử liền nói.

- Tôi ngồi thuyền của mình về Hồng Kông, Hà tiên sinh có thể lo cho số hàng trên thuyền này, ta đã vô cùng cảm kích rồi.

Hà Hiền khẽ động cằm, Hoàng Tử Nhã từ góc phòng khách xách một cái vali da, đi tới đặt bên chân Lôi đản tử:

- Đây là chi phí, theo quy tắc cũ như trước, một nửa tiền mặt, một nửa vàng, hàng trên thuyền có thể dỡ xong trong nửa giờ.

- Không làm phiền Hà tiên sinh nghỉ ngơi, ta ra bến tàu, đợi dỡ hàng xong sẽ lập tức về Hồng Kông.

Lôi đản tử xách vali da, xoay người đi ra ngoài.

Hà Hiền đứng tại chỗ, ngậm xì gà nói.

- Quan Thái, đừng nóng vội, ngươi làm ăn trên biển, có lúc yên ả tự nhiên cũng có lúc sóng gió bão bùng. Khi người chết thuyền chìm thì nổi giận đùng đùng, nhưng nghĩ lại khi ngươi cướp việc làm ăn của người khác, chẳng phải cũng đắc ý phơi phới sao?

Lôi đản tử dừng bước, đứng im vài giây, rồi tiếp tục đi ra ngoài.

- Đa tạ Hạ tiên sinh, ta biết phải làm thế nào.

Sau khi Lôi đản tử rời đi, Hoàng Tử Nhã đứng phía sau Hà Hiền nói.

- Hà tiên sinh, trước đó A Lục đã được Tống Thiên Diệu gọi về Hồng Kông, có phải liên quan đến chuyện này không? Nhưng ta nhận được tin, Tống Thiên Diệu cùng vị hôn thê người Anh của hắn đã bay sang Anh rồi.

Hà Hiền đi về phía bàn làm việc, châm một điếu xì gà ngậm vào miệng, từng ngụm khói xám xanh tỏa ra.

- Trong đám người Thượng Hải chạy tàu viễn dương giờ xuất hiện một tên ngốc, ngươi đoán xem những kẻ bản địa Hồng Kông có bỏ qua cơ hội này không? Đương nhiên là không rồi. Tên tiểu tử Tống Thiên Diệu đó, dù không muốn giúp Lôi Anh Đông, cũng phải hiểu cách đứng về phe nào. Hắn không lộ mặt, để A Lục ra mặt chạy vạy, đã đủ nói lên thái độ rồi.

Khi Lôi Anh Đông chạy đến bến tàu, chiếc tàu biển Hưng Nghiệp duy nhất còn lại đã dỡ hàng xong, Lãnh Nhị dẫn theo tám thuộc hạ đang dọn dẹp khoang tàu. Thấy Lôi Anh Đông được người của Hà Hiền đưa đến, Lãnh Nhị vứt rác trong tay xuống, ưỡn thẳng lưng, đứng trên boong tàu hỏi Lôi Anh Đông đang ở dưới bến:

- Đàn Nhị ca, có phải muốn báo thù cho A Miêu và những người khác không?

Lôi Anh Đông quay đầu từ biệt mấy người của Hà Hiền đưa hắn đến, rồi mới lên tàu giao chiếc vali trong tay cho Lãnh Nhị:

- Còn chưa biết ai đã cho nổ chìm tàu của chúng ta, làm sao báo thù?

Lãnh Nhị nghiến răng.

- Chạy qua Đài Loan, rồi kiếm một chiếc thuyền nhỏ, không bằng bắt cóc một người, thế nào cũng hỏi ra được. Con

mẹ nó, nhiều tàu như vậy mà không nổ được, lại chỉ nổ trúng tàu của chúng ta, không có quỷ mới lạ.

Lôi Anh Đông nửa thân trên tựa vào lan can, nhìn ra bến tàu.

- Nghĩ kỹ xem về nhà nói với cha mẹ ngươi thế nào, em trai ngươi A Miêu, về bán hết vàng đi, rồi cầm tiền gửi đến nhà những huynh đệ kia, chuyện báo thù để ta nghĩ cách.

- Chết thì chết, lúc đầu liều mạng làm nghề này, đã biết mình sẽ có ngày này rồi. A Miêu vận khí không đủ tốt, chưa kịp đợi đến ngày lên bờ đã chết mất. Anh em chị em nhà ta bảy đứa, chết một hai đứa, cha mẹ ta cũng chẳng buồn đâu.

Lãnh Nhị lấy thuốc lá từ trong túi ra, giúp Lôi Anh Đông châm một điếu rồi nói.

Lôi Anh Đông đứng ở mũi tàu, hút hết một điếu thuốc, mới vỗ vỗ vai Lãnh Nhị.

- Đi thôi, chúng ta về Hồng Kông.

Chương 844. Trở về Hồng Kông (2)

…

Trong vườn hoa biệt thự của Chử Hiếu Tín, tay áo sơ mi của Chử Hiếu Tín xắn cao, lúc này đang dùng kẹp lật những miếng thịt nướng trên vỉ, động tác vụng về rưới nước sốt lên trên, nước sốt nhỏ vào than hồng, thỉnh thoảng bốc lên từng đợt khói.

Hoàng Lục ngồi bên cạnh bàn ăn, ngấu nghiến ăn những miếng thịt nướng đã làm xong trước đó.

Chử Hiếu Tín gắp miếng thịt nướng cuối cùng vào đĩa, bưng đến trước mặt Hoàng Lục, bản thân ngồi xuống đối diện, rót một ly rượu brandy, hỏi Hoàng Lục:

- A Diệu bảo ngươi nói với ta chuyện này làm gì?

Hoàng Lục lắc đầu, nuốt miếng thịt bò trong miệng xuống.

- Không biết, ta chỉ là kẻ hầu cận thôi, làm sao đoán được lão bản ta nghĩ gì.

Chử Hiếu Tín tựa lưng vào ghế mây, thoải mái duỗi người.

- Tàu của Lôi đàn tử chìm mất một chiếc, không biết ai làm?

- Cả thế giới đều biết là bọn nào làm, nhưng có thể làm gì được chứ, chẳng lẽ đi từng nhà hỏi cho rõ? Ý của lão bản ý là, chuyện này, Chử tiên sinh biết là được rồi. Ngươi tính tình tốt, quen ra mặt giúp bạn bè, cũng biết gần đây ngươi có giao thiệp

với mấy người từ Thượng Hải đến trên bàn rượu, nhưng thời gian này, vẫn nên tránh hiềm nghi.

- Chậc, đâu phải ta cho nổ tàu của Lôi đàn tử, ta tránh hiềm nghi làm gì?

Chử Hiếu Tín khó hiểu nói.

- Không phải trong số người Thượng Hải ta quen biết có kẻ làm chuyện này chứ?

- Thật sự chưa điều tra ra, ta nhờ bạn bè ở Ma Cao qua Đài Loan điều tra, vẫn chưa có hồi âm.

Hoàng Lục ăn xong thịt, tiện tay xé một tờ giấy lau miệng.

- Lão bản ta chắc chắn là giúp Lôi đàn tử rồi. Chử tiên sinh, có ai khen tài nướng thịt của ngươi độc đáo không, hơn chục miếng thịt nướng, hoặc là nửa chín, hoặc là cháy khét, không có miếng nào ăn được.

- Biết rồi.

Chử Hiếu Tín khoát tay.

- Ăn no thì cút đi, ta ép ngươi ăn à? Ta chỉ luyện kỹ thuật nướng thịt thôi, để tiện khi đi nghỉ với gia đình vị hôn thê có thể khoe tay nghề một chút.

- Không làm phiền ngươi luyện tập nữa.

Hoàng Lục lảo đảo đứng dậy, cười nói với Chử Hiếu Tín.

- Ta đi trước, Chử tiên sinh có việc gì cứ gọi điện tìm ta, dù sao lão bản của ta cũng không dẫn ta đi Anh quốc làm quen với mỹ nữ.

Hoàng Lục từ biệt thự của Chử Hiếu Tín đi về biệt thự của Tống Thiên Diệu, vừa đến cửa đã thấy Tề Vĩ Văn và Cao Lão Thành đang đứng ngoài cổng biệt thự. Đối với Cao Lão Thành, Hoàng Lục tất nhiên không quan tâm, nhưng với Tề Vĩ

Văn, hắn đã từng chứng kiến mối quan hệ của cô ta với Tống Thiên Diệu, hơn nữa bản thân hắn còn nhiều lần cố gắng làm mai cho hai người mà bị mắng.

- Văn tỷ, gọi điện là được rồi, cần gì phải chạy đến đây, vào uống trà đi.

Hoàng Lục nở nụ cười nói với Tề Vĩ Văn.

Tề Vĩ Văn đảo mắt nhìn quanh biệt thự, nói với Hoàng Lục.

- A Diệu không có ở đây, giờ ngươi lại tỏ ra như chủ nhân biệt thự vậy.

- Đương nhiên, mấy chai rượu vang lão bản cất giữ ta đều đã thay hắn nếm qua rồi, chân ta chưa lành mà đã bị ép chạy về đây làm việc, đương nhiên phải chiếm chút tiện nghi.

Tề Vĩ Văn đưa túi giấy trong tay cho Hoàng Lục.

- Ngươi không phải đang điều tra tin tức về bá phụ của A Diệu sao, sáu ngày trước hắn giao túi giấy này cho ta, nói dùng để phụng dưỡng tuổi già cho Tống sư gia.

Hoàng Lục mở túi giấy lấy ra một xấp tài liệu bên trong, tổng cộng hơn chục tờ khế đất.

- Hắn có nói sẽ đi đâu không?

Cao Lão Thành bên cạnh nói.

- Những khế đất đó trước đây đều thuộc quyền sở hữu của một số đại ca trong giới Thủy phòng, nghe nói có hơn chục phụ nữ Thủy phòng, giờ đã bị bán sang Malaysia, tung tích không rõ.

…

- Thành ca! Thành ca!

Cố Thiên Thành đang ngồi trước bàn viết cũ kỹ luyện chữ, bên ngoài Khôi Tinh Các đã vang lên tiếng bước chân dồn dập, rồi một giọng nói gấp gáp không đợi vào cửa đã gọi ầm lên.

Cố Thiên Thành đặt bút lông xuống, nhìn bài từ Nhất Tiễn Mai của Tống Chỉ, mới viết được nửa bài trên giấy, có vẻ không hài lòng lắm. Ngay khi hắn đặt bút xuống, người gọi bên ngoài đã đẩy cửa gỗ kêu cót két xông vào, là một thanh niên khoảng 17, 18 tuổi, mặc áo may ô quần dài, có vẻ chạy hơi mệt, lúc này tựa vào khung cửa thở hổn hển mấy hơi, dùng cánh tay vẫy vẫy ra phía sau cửa:

- Cảnh sát… cảnh sát… đột kích giả! Tường thúc bảo ngươi đi chuẩn bị.

- Ngươi chạy gấp vậy, ta còn tưởng ngươi đến báo tang, nói Cảnh sát trưởng chết rồi.

Cố Thiên Thành cười mắng thanh niên vừa vào một câu, cầm ấm trà bên cạnh rót gần đầy chén trà.

- Uống chút trà mát đi, ngươi đã nói là đột kích giả, vậy chẳng phải Tường thúc phối hợp với cảnh sát diễn kịch sao, không cần gấp.

Thanh niên thở đều lại, bước tới cầm chén trà, uống một hơi cạn gần hết, sảng khoái lau khóe miệng.

- Đại ca, ngươi ngừng làm việc đã đủ sáu ngày rồi, làm cái quỷ gì vậy? Tối nay ngươi lại phải qua biển đàm phán với đám khốn ở Thạch Đường Chủy, ngươi không báo trước cho anh em trong quầy hàng một tiếng, uống vài ly, bọn họ làm sao giúp ngươi chống đỡ? Tường thúc nói hôm nay có cảnh sát đột kích giả muốn gặp ngươi, ta mới vội vàng đến gặp ngươi, sau khi giải quyết xong chuyện sổ sách, ngươi vừa hay có cơ hội gọi anh em trong quầy hàng ra ăn bữa cơm.

Vừa nói, thanh niên vừa định ngồi xuống vị trí đối diện bàn viết của Cố Thiên Thành, nhưng mông chưa kịp chạm ghế đã thấy trên ghế mây có một chồng dày báo tiếng Anh và tiếng Trung, tò mò hỏi Cố Thiên Thành:

- Lần trước ngươi không phải nói Cố lão gia đi giúp Trúc cô vài ngày sao? Sao vậy? Lão nhân gia trở về rồi à? Không thì sao lại có nhiều báo tiếng Anh thế này.

Cố Thiên Thành nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực mình.

- Đương nhiên là ta mua về xem có cơ hội làm ăn nào dùng được không.

- Không thể nào, Thành ca?

Gã thanh niên trợn mắt nhìn Cố Thiên Thành.

Chương 845. Thanh niên Cố Thiên Thành (1)

- Cho dù ngươi là ngân đầu của Tường Thuận mạt chược học hiệu, biết viết vài chữ và ghi sổ sách, Tường thúc cũng từng khen ngươi, nói nếu ngươi ra ngoài làm ăn, chắc chắn là nhân tài Bạch Chỉ Phiến đủ tỉnh táo, nhưng có cần phải lấy một đống báo tiếng Anh mà chính ngươi cũng chắc chắn không hiểu ra dọa người không? Ta còn biết nhiều chữ cái tiếng Anh hơn ngươi, ta biết bảy chữ, ngươi chỉ nhớ được bốn chữ.

- Ta không cam tâm đọa lạc nên phấn đấu vươn lên được không? Nghỉ ngơi đủ rồi chứ? Đủ thì đi thôi, lắm lời quá, muốn đến đài phát thanh học người ta kể chuyện à.

Cố Thiên Thành vừa nói vừa đứng dậy khỏi ghế mây, cũng không dọn dẹp bàn học, dẫn gã thanh niên đi ra khỏi Khôi Tinh các. Hai người ra khỏi cửa, Cố Thiên Thành khóa cửa gỗ từ bên ngoài, rồi cùng gã thanh niên đi về hướng Tường Thuận mạt chược học hiệu.

Cố Thiên Thành năm nay hai mươi tuổi, hắn đầu óc nhanh nhạy, mắt tinh, lại biết chữ và tính toán, hiện giờ mới mười tám tuổi đã là ngân đầu của Tường Thuận mạt chược học hiệu, một sòng bạc giang hồ ở Cửu Long Thành Trại. Theo quy tắc mở sòng bạc của người giang hồ, coi trọng đại đang thập tam tầng, ngân đầu xếp ở tầng thứ năm, đã là nhân vật trung cao cấp trong sòng bạc.

Gã thanh niên chạy đến truyền tin bên cạnh Cố Thiên Thành tên là Lê Ngang Câu, là bạn chơi từ nhỏ cùng lớn lên ở

Cửu Long Thành Trại với hắn.

Tuy nhiên Lê Ngang Câu cũng giống như Cố Thiên Thành, từ nhỏ lớn lên ở nơi như Cửu Long Thành Trại, không trở thành thiên lý mã, nhưng danh xứng với thực là hại quần chi mã. Hắn không có ông nội nghiêm khắc và có địa vị trong giang hồ như Cố Thiên Thành, cha mẹ bận rộn mưu sinh nên lơ là giáo dục, vì vậy khi mười lăm tuổi, đã là tứ cửu tử của hội đoàn giang hồ và Dũng Nghĩa, đi theo sau lưng đại ca mà mình bái môn xông pha hò hét đánh giết, biệt danh là Khai Sơn Câu, đến nay đã bái môn ba năm, đang một lòng nhảy lên nhảy xuống muốn thăng chức lên vị trí.

Hai người từ chỗ ở đi ra, quanh co lòng vòng đi qua các ngõ hẻm đầy mùi tanh hôi thối giữa các kiến trúc như nhà đá, nhà gỗ, nhà tôn tự dựng bừa bãi trong Cửu Long Thành Trại, thành thạo đi vào một tòa nhà gỗ ba tầng, cũng chính là cửa sau của Tường Thuận mạt chược học hiệu.

Mặc dù Hồng Kông gọi các sòng mạt chược là mạt chược học hiệu, nhưng không phải đặc biệt đào tạo tân tú cho giới mạt chược, đào tạo ra vô số nhân tài, chủ yếu là cung cấp địa điểm cho các cao thủ tinh thông đạo bài bạc, để họ vào đó giao lưu trau dồi, tinh tiến kỹ thuật, tiện thể sòng bạc phát tài thu lợi.

Hai gã thanh niên chuyên trách canh gác ở cửa sau mạt chược học hiệu thấy Cố Thiên Thành và Lê Ngang Câu xuất hiện, cười cười mở miệng chào hỏi.

- Ê, Thành ca, không phải chứ? Sáu ngày không đi làm? Bệnh gì mà nặng vậy? Ta còn muốn mua giỏ trái cây đến thăm bệnh ngươi đấy.

- Im đi! Thối Khẩu Trụ. Ta trông mong ngươi đến thăm ta? Ta sợ ta sống không đến ngày đó, ngươi cái đồ khốn nổi tiếng keo kiệt.

Cố Thiên Thành cầm điếu thuốc vừa mới châm của Thối Khẩu Trụ ngậm vào miệng mình, rồi nhìn sang gã thanh niên kia.

- A Mao, bên trong hiện giờ tình hình thế nào? Sái lão đánh sập sòng giả thường không hỏi sổ sách mà, huống chi ngân đầu đâu phải chỉ có mình ta.

- Bọn đệ làm đài thiên văn làm sao biết được, Thành ca, huynh vẫn nên vào hỏi Tường thúc đi.

A Mao lịch sự nói với Cố Thiên Thành.

Đại đang thập tam tầng, Cố Thiên Thành là ngân đầu tầng thứ năm chuyên phụ trách sổ sách, còn hai gã thanh niên này là đài thiên văn tầng thứ mười một phụ trách canh gác thông báo, bất kể là địa vị hay thu nhập trong sòng bạc, đều chênh lệch quá lớn, vì vậy hai gã thanh niên dù lớn hơn Cố Thiên Thành hai tuổi, nhưng đều mở miệng gọi Cố Thiên Thành một tiếng Thành ca.

Cố Thiên Thành cũng không hỏi thêm, ngậm điếu thuốc bước vào sòng bạc, Lê Ngang Câu đi theo sau lưng Cố Thiên Thành vỗ vỗ hai gã thanh niên canh gác.

- Tối nay sau khi tan ca nửa đêm, lầu Phượng Như, Thành ca mời khách, nhớ trước khi đổi ca, mang theo gia hỏa.

Tầng một của sòng bạc là khu vực chơi mạt chược, chỉ hơn 100 mét vuông nhưng đặt tới hơn 40 bàn, trông rất chật chội. Do khách hàng hút thuốc quá nhiều nên khói thuốc mù mịt, lại thêm tiếng reo hò phấn khích khi ăn bài, tiếng chửi rủa khi thua, thậm chí cả tiếng khạc nhổ gãi chân, tiếng gọi người chơi thay… đủ loại âm thanh ồn ào khiến Cố Thiên Thành nhanh chóng bước lên cầu thang lên tầng hai.

Môi trường tầng hai tốt hơn tầng một một chút. Cùng diện tích nhưng chỉ đặt 3 bàn cửu, 2 bàn phạn đàn, 4 bàn mười ba

lá, còn để trống xung quanh đặt hơn chục ghế mây, một số điểm tâm rẻ tiền và trà nước cho khách nghỉ ngơi. Tuy nhiên những con bạc đã đỏ mắt thường không đụng đến trà bánh cả ngày, chỉ chăm chú nhìn bài trên tay và tiền đặt cược trên bàn. Ngược lại, hơn chục gã đàn ông xăm rồng vẽ phượng đang ngồi trên ghế mây tán gẫu. Thấy Cố Thiên Thành và Lê Ngang Câu lên tầng hai, một gã đàn ông khoảng 27-28 tuổi cầm ấm tử sa, nhe răng cười với Cố Thiên Thành.

- A Thành, nghe nói ngươi bị bệnh mấy ngày? Đã khỏe chưa? Tường thúc đang đợi ngươi ở tầng ba.

- Đa tạ Sơn ca quan tâm, ta lên gặp Tường thúc trước, lát nữa xong việc sẽ xuống uống trà với ngươi.

Cố Thiên Thành lịch sự nói với gã đàn ông được gọi là Sơn ca, rồi quay người tiếp tục đi lên tầng ba.

Chương 846. Thanh niên Cố Thiên Thành (2)

Hơn chục gã đàn ông này là nhân vật tầng thứ tư trong mười ba tầng của sòng bạc, chuyên lo trật tự, cũng chính là đám tay chân của sòng bạc. Bất kể là khách gian lận gây rối, hay sòng bạc khác hoặc đối thủ đến gây sự, chỉ cần liên quan đến đánh đấm, đều do những người này ra mặt giải quyết. Người được Cố Thiên Thành gọi là Sơn ca chính là đầu lĩnh của đám tay chân này, cùng cấp với Hồng Côn Dũng Nghĩa là Chiết Kỳ Sơn.

Cố Thiên Thành đi lên tầng ba, còn Lê Ngang Câu cười nịnh bợ đi về phía Sơn ca và những người khác, tay lấy từ túi ra bốn hộp thuốc lá Hảo Thái, chồng lên nhau cung kính đặt lên bàn nhỏ trước mặt Sơn ca.

- Sơn ca, Đông ca, Văn ca, các đại ca, hút điếu thuốc, hút điếu thuốc.

Sơn ca nhìn Lê Ngang Câu với nụ cười nửa miệng.

- Này, A Câu, mấy ngày A Thành bị bệnh, ngươi cứ lẩn quẩn trong sòng bạc, tốn ít nhất hai trăm đồng, sáng mời chúng ta trà điểm tâm, chiều lại tặng thuốc, A Thành còn chưa vội, ngươi vội cái gì? Sao không học A Thành, gặp chuyện cứ như chẳng có gì xảy ra vậy, bình tĩnh không biết cỡ nào.

- Thành ca bây giờ không biết đầu óc có bị rỉ sét không, lúc Tường thúc bảo ta đến trường nghĩa học gọi hắn tới sòng bạc, hắn đang đọc báo tiếng Anh. Hắn đãng trí nên ta đương nhiên phải chạy vạy thay. Tối nay tan ca, các đại ca, nhà hàng

Phượng Như ở Vượng Giác, Thành ca mời khách, nhất định phải nể mặt đến, các ngươi không đến, A Thành sẽ xấu hổ lắm.

Lê Ngang Câu mở một hộp thuốc lá, lần lượt đưa và châm thuốc cho hơn chục gã đàn ông, miệng lịch sự nói.

- Được rồi được rồi, mấy ngày nay ngươi chạy trước chạy sau, nếu dùng tâm sức đó vào công việc, sớm đã như A Thành làm ngân đầu rồi. Ngươi vừa biết đánh nhau vừa có nghĩa khí giúp anh em, chắc chắn sẽ thành công, chỉ tiếc là đại ca của ngươi hiện đang bị giam trong nhà tù Tiểu Quả.

Sơn ca ngậm điếu thuốc, nhả khói nói với Lê Ngang Câu.

- Bảo A Thành yên tâm, hai anh em các ngươi vốn ngoan ngoãn, mời ta ăn cơm ta đương nhiên phải đi. Tuy A Thành chưa bái đại ca, nhưng chúng ta vẫn luôn coi hắn là người nhà. Bọn Thạch Đường Chủy kia, nếu nói chuyện không hợp, chúng ta sẽ không nương tay đâu.

- Đa tạ Sơn ca, đa tạ các đại ca.

Lê Ngang Câu giúp mọi người châm thuốc xong, mặt mày hớn hở cảm ơn.

Tầng ba của sòng bạc lại sang trọng hơn tầng hai vài phần. Không chỉ có ghế mây, điểm tâm, trà nước cho khách nghỉ ngơi, mà còn đặt vài giường hút thuốc phiện, đèn thuốc, tẩu thuốc, thuốc phiện… đầy đủ mọi thứ. Bên cạnh mỗi giường đều có một cô gái cúi đầu khép nép phục vụ, giúp khách đốt đèn, vê thuốc. Tầng ba cũng không có nhiều bàn như vậy, chỉ có hai bàn xì dách, dùng bình phong lớn ngăn thành hai phòng riêng.

Cố Thiên Thành không vào phòng bao, mà đi lên một căn phòng ngăn cách ở góc tầng ba. Dù chỉ rộng khoảng hai mươi mét vuông, nhưng bên trong toát lên vẻ giàu sang, với đồ cổ,

tranh chữ, bàn ghế gỗ tử đàn kiểu cũ. Lúc này, bên trong có một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo dài lụa, chải tóc đã hơi hói bằng sáp một cách cẩn thận, đang ngồi vắt chân trên chiếc ghế thái sư, lắng nghe chiếc radio cổ trên bàn bên cạnh.

Người đàn ông trung niên này chính là nhân vật tầng thứ hai trong mười ba tầng của mạt chược Tường Thuận - giao tế Tiếu Diện Tường, một lão thành Bạch Chỉ Phiến của Dũng Nghĩa. Tính theo vai vế, Lê Ngang Câu - tên tứ cửu này được coi là đồ tôn của Tiếu Diện Tường.

Cái gọi là mười ba tầng đại đang trong miệng giang hồ, đại đang chỉ sòng bạc, nhưng không phải sòng bạc nào cũng được gọi là đại đang. Mặc dù không có quy định cứng nhắc, nhưng người giang hồ đều biết rằng một sòng bạc muốn đủ tư cách được gọi là đại đang phải thỏa mãn năm điều kiện lớn: vốn lớn, mặt mũi lớn, hậu thuẫn lớn, địa điểm lớn, tiền cược lớn. Chỉ khi đạt được cả năm điều này, sòng bạc mới đủ tư cách được gọi là đại đang.

Còn về mười ba tầng, đó là chỉ các nhân vật đảm nhiệm các chức vụ khác nhau trong đại đang. Tầng thứ nhất là ‘cổ đông’, tức là ông chủ sòng bạc. Quy tắc của sòng bạc là không phải người giang hồ không được mở, không phải người giang hồ không được dùng. Những người mở sòng bạc ở Hồng Kông vào những năm 40-50 chắc chắn phải là nhân vật nổi tiếng của các tự đầu. Chủ trường mạt chược Tường Thuận chính là Cốc Lý Cường, tọa quán đời trước của Hòa Dũng Nghĩa.

Tầng thứ hai chính là ‘giao tế’, cũng chính là Tiếu Diện Tường đang đối diện với Cố Thiên Thành lúc này. Ông chủ sòng bạc không thể suốt ngày trông coi công việc, tất nhiên cần có người quản lý, người chịu trách nhiệm thay mặt hắn quản lý sòng bạc chính là ‘giao tế’, một người đứng dưới một

người nhưng trên vạn người trong toàn bộ sòng bạc. Người đảm nhiệm vị trí giao tế này chắc chắn phải đầu óc nhạy bén, khéo léo trong giao tiếp, quan hệ rộng rãi, có mặt mũi, thực lực hùng hậu.

Trong sòng bạc, dù là cảnh sát đến kiểm tra, hay người giang hồ đến xin tiền, thậm chí là việc biếu xén trên dưới vào dịp lễ tết, sắp xếp điều động nhân sự sòng bạc, tất cả đều do giao tế phụ trách. Hơn nữa, giao tế cũng không cần phải ở trong sòng bạc cả ngày để trông coi công việc, dưới hắn còn có tầng thứ ba.

Tầng thứ ba được gọi là ‘tổng quản’, thực chất là người thực thi của giao tế, ở trong sòng bạc cả ngày để thực hiện những việc giao tế giao phó, quản lý công việc kinh doanh của sòng bạc, thường do tâm phúc của giao tế đảm nhiệm vị trí này.

Chương 847. Thanh niên Cố Thiên Thành (3)

Tầng thứ tư chính là những ‘tuần trường’ luôn sẵn sàng đánh nhau ở tầng hai, tầng thứ năm là ‘ngân đầu’, cũng chính là vị trí của Cố Thiên Thành, tương đương với một quản lý tài chính của sòng bạc, thường có từ ba đến năm ‘ngân đầu’.

Trong một sòng bạc, năm tầng này được coi là cấp cao, nắm giữ quyền lực và tiền bạc của đại đang. Sau đó còn có các vị trí như tầng sáu phụ trách các bàn cược là ‘chính hà’, tầng bảy là ‘phụ hà’ giúp ‘chính hà’ thúc giục khách đặt cược, tầng tám là ‘chấp tiểu’ phụ trách chạy việc truyền tin, tầng chín là ‘ty trá’ phụ trách canh cửa, tầng mười là ‘nữ tạp’ phụ trách pha trà rót nước lo liệu lặt vặt, tầng mười một là ‘đài thiên văn’ phụ trách canh gác, tầng mười hai là ‘tiến khách’ phụ trách giới thiệu khách đến đánh bạc, và tầng mười ba là ‘thế tử quỷ’ phụ trách gánh tội thay khi sòng bạc gặp chuyện.

Tổng cộng mười ba tầng chức vụ của một đại đang cộng lại có hơn trăm người, quy mô không thua kém gì một công ty Hồng Kông. Tuy nhiên, so với công ty thì tất cả những người làm việc trong đại đang, bất kể nam nữ, đều là người trong hội, cũng chính là những người họ gọi là người nhà.

- Tường thúc, người tìm ta?

Cố Thiên Thành bước vào từ cửa, đi hai bước rồi đứng yên, cung kính mở miệng nói với Tiếu Diện Tường đang nhắm mắt nghe cải lương trong radio.

Nghe thấy giọng Cố Thiên Thành, Tiếu Diện Tường không vội mở mắt, mà trước tiên nở nụ cười trên mặt, vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, ôn hòa mở miệng.

- A Thành, nghe A Câu nói ngươi bị sốt?

- Không đến mức bị sốt, chỉ là choáng váng mấy ngày, đa tạ Tường thúc quan tâm, đã khá hơn nhiều rồi.

Cố Thiên Thành cúi đầu, đứng nghiêm chỉnh tại chỗ nói.

Tiếu Diện Tường từ từ nâng ấm trà tử sa trong tay, đưa lên miệng uống một ngụm. Đợi cho đến khi câu cuối cùng kéo dài trong vở Việt kịch "Lang Quy Vãn" trên đài phát thanh kết thúc, hắn mới mở mắt ra, nhìn Cố Thiên Thành ăn mặc sạch sẽ gọn gàng trước mặt, hài lòng gật đầu.

Trong số nhiều người trẻ ở sòng bạc, dù văn hay võ, Tiếu Diện Tường thích nhất chính là Cố Thiên Thành đang đứng trước mặt, người mà các con bạc và đàn em trong sòng bạc gọi đùa là "Lãng Tử Thành". Tuy hắn không phải người trong bang hội của mình, nhưng Cố Thiên Thành đầu óc sáng suốt, giao thiệp rộng, biết điều hiểu chuyện và đủ trẻ, khiến Tiếu Diện Tường cảm thấy Cố Thiên Thành chính là bản sao của mình thời trẻ.

Những đàn em trẻ tuổi khác đang làm việc cũng có người sinh ra đẹp trai, nhưng không ai sạch sẽ như Cố Thiên Thành, luôn mặc áo sơ mi trắng và quần tây sạch sẽ gọn gàng, tóc cũng cắt tỉa gọn gàng, giày tuy kiểu cũ nhưng cũng đánh bóng sáng loáng, chỉ cần đứng đó đã cho người ta ấn tượng về một người năng nổ đắc lực.

- Lẽ ra ngươi nghỉ thêm vài ngày cũng không sao, nhưng vừa rồi Sái Lão Hùng gọi điện đến, nói cảnh sát có người gây chuyện, tên cảnh sát trưởng người Anh nhận được tin báo, khăng khăng nói ở đây có người tụ tập đánh bạc, số tiền cược

lớn, đích thân chỉ định 5 giờ chiều sẽ dẫn người đến đột kích bắt người, phải diễn một vở kịch hay, vật tế thần không cần nói, vẫn như cũ, nhưng lần này đột kích sòng bạc giả khó hơn một chút, sổ sách lộ ra bao nhiêu, tiền cược lộ ra bao nhiêu, cần phải sắp xếp cẩn thận, hai tên ngân đầu kia chỉ biết tính toán, không biết ứng biến, không thể dùng được, việc này vẫn là ngươi làm đi.

Tiếu Diện Tường mỉm cười nói với Cố Thiên Thành.

Cố Thiên Thành khẽ gật đầu, nhưng không vội vàng đồng ý, mà do dự một chút.

- Tường thúc, chữa ngọn không chữa gốc, việc đột kích sòng bạc giả làm nhiều lần, đối với Nhan sir cũng không có lợi, có phải chỉ có sòng bạc của chúng ta bị đột kích? Nếu vậy, số tiền bảo kê chưa từng có vấn đề, có phải là chuyện tiền bảo kê, đắc tội với mấy tên cảnh sát nhỏ?

- Ta nói xong ngươi đã nghĩ đến những điều này, vì vậy ta mới đặc biệt gọi ngươi trở lại, một tên cảnh sát mặc sắc phục hai ngày trước một mình đến lấy tiền bảo kê, A Phát thay thế ngươi làm việc theo quy tắc cũ cho hắn 50 đồng để đi đường.

Tiếu Diện Tường hài lòng nói với Cố Thiên Thành.

Mình chỉ nói hôm nay phải đột kích sòng bạc giả diễn kịch, Cố Thiên Thành đã có thể phản ứng ngay, có phải đắc tội với cảnh sát trong đồn không, hơn nữa còn nói ra câu chữa ngọn không chữa gốc, trong đám giang hồ thô lỗ không học, chỉ biết vung đao nhuốm máu, sự sáng suốt này đã rất hiếm có.

Cố Thiên Thành nghe xong lời Tiếu Diện Tường, suy nghĩ hai giây rồi mở miệng.

- Đã hiểu, nếu Tường thúc không có chỉ thị gì khác, vậy ta sẽ làm theo quy tắc cũ, báo cáo một kho bạc, báo tiền mặt 4 vạn, tiền cược trên bàn 9 nghìn, tổng cộng 4 vạn 9 nghìn đồng,

giá của một sòng bạch phiến cỡ trung bình, có lẽ có thể nói qua được.

- Vật tế thần lần này thay Cường ca, 4 vạn 9 nghìn đồng tiền cược lớn, tụ tập đánh bạc, 6 tháng tù, ngươi thay vị trí của ta, đợi Xương ca dẫn tên cảnh sát trưởng người Anh đến đột kích, ngươi sẽ là người giao tiếp của sòng bạc, tội danh là nộp phạt 500 đồng, thái độ hối cải tốt được miễn đánh roi thả ngay tại chỗ.

Tiếu Diện Tường xoay xoay chiếc nhẫn ngọc bích trên ngón tay, nếp nhăn nhiều thêm vài phần, với vẻ ngưỡng mộ đàn em cháu chắt nói với Cố Thiên Thành.

Cố Thiên Thành lấy từ trong túi ra điếu thuốc Hảo Thái, đi qua giúp Tiếu Diện Tường châm lửa, có chút lo lắng mở miệng.

Chương 848. Những ngày Tống Thiên Diệu không ở Hồng Kông (1)

- Tường thúc, có cần phải chiếu cố một kẻ khác họ như ta như vậy không, sợ rằng những huynh đệ khác dưới trướng sẽ không phục, dù là A Câu thay vị trí của thúc cũng tốt hơn là ta, tránh mọi người nói thúc làm việc không công bằng.

- Hiện nay thiên hạ đại loạn, là thời của bọn trẻ. Báo chí đưa tin có một tên họ Tống, cũng trạc tuổi ngươi, đã là đại thủy quản. Còn có Thái ngốc của Quần Anh, giờ cũng dựa vào Lữ Nhạc làm việc. Ngươi phải cố gắng dùng tâm nhiều hơn. Trong mắt những người ở sòng bạc, ngươi và bọn chúng chẳng khác gì nhau, chúng không phục, cứ để chúng đến gặp ta. Hơn nữa ta nghe nói tối nay ngươi còn phải đi tranh một mỹ nữ?

- Vừa hay dùng chuyện này để tăng uy phong cho ngươi, cũng tránh để bọn đệ tử cùng môn phái bên Thạch Đường Chủy kia khinh ngươi là kẻ khác họ không cửa không nhà, cười chúng ta Cửu Long Thành không người. Thế này đi, tối nay tiếp đãi thủ hạ của Nhan Hùng và tên thám mục quân trang kia, cũng để ngươi đứng mặt. Lát nữa ngươi đến ngân khố, tự lấy một ngàn đô để tiếp đãi, tính vào sổ sách của ngân đầu.

Tiếu Diện Tường hút một hơi thuốc lá Cố Thiên Thành đưa cho hắn rồi nói.

- Đa tạ Tường thúc cho ta cơ hội, ta đi làm việc, nhất định sẽ làm thật đẹp.

Cố Thiên Thành nói xong với Tiếu Diện Tường, xoay người đi ra ngoài.

Tiếu Diện Tường hỏi.

- Mỹ nữ nào khiến ngươi phải đi tranh?

- Một mỹ nữ ở số 14, Trần Yến Ni, biệt danh gọi là cái quỷ gì Thập Nhị Kim Thoa đại tỷ đầu.

Tiếu Diện Tường gật đầu, kẹp điếu thuốc lại nhắm mắt, căn phòng lại trở nên yên tĩnh chỉ còn tiếng người kể chuyện trong radio đang sống động kể chuyện bình thơ Quảng Đông "Mãn Đường Xuân".

…

Khi bước ra khỏi cánh cửa đó, Cố Thiên Thành liền thu lại nụ cười trên mặt, chậm rãi bước xuống cầu thang đến tầng hai. Lê Ngang Câu đã đợi sẵn bên cạnh cầu thang từ lâu, chỉ là hắn thấp bé nhất, lại không có thân phận gì trong sòng bạc, nên không dám tùy tiện lên gặp Tiếu Diện Tường vốn ngang hàng ông nội hắn.

- Thế nào? Thành ca?

Thấy Cố Thiên Thành từ trên cầu thang đi xuống, Lê Ngang Câu lên tiếng hỏi.

Cố Thiên Thành lắc đầu.

- Không có gì, lát nữa Nhan Hùng Nhan cảnh trưởng dẫn quỷ tây giúp việc đến diễn trò, Tường thúc bảo ta đứng mặt xử lý.

Chuyện này là chuyện thường thấy nhất trong ba ngành cờ bạc, ma túy và mại dâm. Vì một số lý do, có thể là cảnh sát cần tỷ lệ phá án hoặc tỷ lệ phơi bày, cũng có thể là đắc tội với nhân vật nào đó, cảnh sát cần sòng bạc giúp đỡ phối hợp diễn một màn cảnh sát ra đòn mạnh, phá được vụ án cờ bạc lớn.

Nhưng thông thường quá trình đều khá đơn giản, thậm chí không cần phải ngừng kinh doanh, chẳng qua là vài cảnh sát mặc thường phục đến cửa, tịch thu một số dụng cụ đánh bạc, tiền cược và sổ sách mà phía sòng bạc đã chuẩn bị sẵn để đem về đối phó, chỉ khi liên quan đến người Anh, như hôm nay, mới cần thiết kế kỹ hơn một chút, vừa không thể khiến sòng bạc thực sự bị thương gân động cốt, vừa không thể để quỷ tây người Anh cảm thấy thu hoạch quá ít, cũng không thể khiến Xương ca kiểu như cảnh sát trưởng hắc cảnh sát này khó xử.

- Tường thúc có dặn dò gì không, A Thành? Có phải chúng ta giúp dọn trống sân khấu, mời khách đến quán trà gần đây uống tách trà? Đợi cảnh sát đi rồi mới quay lại chiếu cố làm ăn?

Khi Cố Thiên Thành xuống cầu thang đi về phía mình, Hồng Côn Hòa Dũng Nghĩa Triệt Kỳ Sơn lên tiếng hỏi.

Triệt Kỳ Sơn thực ra là tên gốc của Thái Bình Sơn. Ban đầu là một ngọn núi vô danh, hơn trăm năm trước, khi hải tặc Trương Bảo Tử chiếm cứ Hồng Kông làm sào huyệt, lợi dụng ngọn núi này làm đài quan sát, thấy tàu buôn đi qua trên biển, liền từ đỉnh núi kéo cờ hiệu báo cho trại dưới núi điều động đội tàu đi cướp bóc, dần dà, ngọn núi vô danh được gọi là Triệt Kỳ Sơn. Sau khi người Anh chiếm đóng Hồng Kông, lại đổi Triệt Kỳ Sơn thành núi Victoria.

Hồng Côn Hòa Dũng Nghĩa này tên thật là Trương Xuân Sơn, Triệt Kỳ có hai nghĩa, một là "cậu nhỏ" của đàn ông cương cứng lên, gọi là triệt kỳ, nghĩa khác là tụ tập đánh nhau, cũng gọi là triệt kỳ. Trương Xuân Sơn ở Hòa Dũng Nghĩa hơn mười năm, mỗi lần tụ tập đánh nhau đều xông lên đầu tiên, địa vị giang hồ là dựa vào nắm đấm đánh ra, cứng rắn nhất, nên có được biệt danh là Triệt Kỳ Sơn.

0 Năm giờ cảnh sát mới đến kiểm tra, bây giờ mới ba giờ bốn mươi phút, không vội, ta trước hết uống một ly trà của Sơn ca, nửa giờ sau, phiền Sơn ca và mấy người phối hợp với Mai di cùng các nữ công nhân giúp dọn dẹp, đừng làm khách sợ hãi. Khách tầng một, nam tặng hai gói thuốc lá Hảo Thái, nữ tặng hai đồng tiền trà. Khách tầng hai bất kể nam nữ, đặt cược hay không, đều tặng một trăm đồng tiền cược. Khách tầng ba, tặng năm trăm đồng tiền cược, thêm năm mươi đồng tiền mặt uống trà.

Cố Thiên Thành tự rót một ly trà đỏ, nói với Triệt Kỳ Sơn.

- Dọn xong, Sơn ca và người của ngươi chia ba nhóm đến ba kho bạc nghỉ ngơi hút thuốc, Bạo Nguyệt khố ra tiếp quỷ lão. Còn nữa, sau khi dọn dẹp sắp xếp vài huynh đệ đến Nguyệt khố, để anh em trong kho để lại bốn vạn tiền mặt và sổ sách, chuyển số tiền và sổ sách còn lại đến Vương hiệu ngân khố, đợi cảnh sát đi rồi, ta bảo A Câu thông báo các ngươi quay lại.

- Được.

Xả Kỳ Sơn mở miệng đáp ứng.

Tường Thuận mạt chược học hiệu, ngoài sòng bạc là nơi cho khách đánh bạc ném tiền, còn có bốn kho bạc chuyên cất giữ tiền mặt. Nếu khách thắng bạc muốn rời đi, chỉ cần giao tiền cược cho người của sòng bạc, họ sẽ sắp xếp người chuyên đến kho bạc lấy tiền mặt mang đến sòng bạc, giao cho khách. Ở sòng bạc, chỉ có bàn mạt chược tầng một dùng tiền mặt thanh toán, tầng hai và ba đều là khách mua tiền cược trước khi ngồi vào bàn.

Chương 849. Những ngày Tống Thiên Diệu không ở Hồng Kông (2)

Bốn kho bạc, mỗi kho hai mươi lăm vạn đô la Hồng Kông, đồng thời còn có bốn ngân hiệu, mỗi ngân hiệu còn cất hai mươi lăm đô la Hồng Kông có thể rút ra bất cứ lúc nào, cộng lại, tổng vốn của sòng bạc lên đến hai trăm vạn đô la Hồng Kông, đây đã là một khoản tài sản rất lớn.

Đây chính là cái lớn thứ nhất của sòng bạc lớn, vốn lớn.

Sòng bạc mở ở nơi tam giáo cửu lưu, long đong hỗn tạp, lại có bốn kho bạc cất giữ tiền mặt ở gần đó, giống như một miếng thịt béo đặt trên bàn, những người ngồi quanh bàn đều muốn nuốt miếng thịt này vào bụng mình, nhân cơ hội gây ra một số ma sát với sòng bạc, muốn gây rối chiếm chút lợi lộc có rất nhiều người. Ứng phó với những nhân vật giang hồ khác với các tự đầu gần Cửu Long Thành Trại này, không thể làm mất hòa khí bề ngoài với những bang phái khác có ý đồ xấu.

Đây là thử thách cái lớn thứ hai của sòng bạc lớn, mặt mũi lớn.

Có người thèm thuồng sòng bạc thu tiền như nước, cũng mở một sòng bạc bên cạnh, phía sau cũng có bối cảnh giang hồ. Hai ông chủ sòng bạc không thỏa thuận được, đánh nhau mấy lần cũng khó phân thắng bại, thì cần so sánh thứ đằng sau ngoài thế lực giang hồ, ví dụ như thế lực cảnh sát. Ai có thế lực cảnh sát lớn hơn thì có thể đuổi được đối phương, cảnh sát

ngày nào cũng đến kiểm tra sòng bạc của họ, bắt khách của họ, nhiều nhất một tháng là có thể khiến sòng bạc đóng cửa.

Đây là cái lớn thứ ba của sòng bạc lớn, bối cảnh lớn.

Tường Thuận mạt chược học hiệu đã sớm thiết lập quan hệ từ khi Nhan Hùng còn là thám mục cao cấp đồn cảnh sát Vượng Giác, nếu không thì địa bàn này, Hòa Dũng và Phúc Nghĩa Hưng đã đánh nhau không thể yên ổn, làm sao có thể yên ổn mở sòng bạc sang trọng như vậy trên địa bàn của Phúc Nghĩa Hưng - tự đầu cũ của Triều bang. Nếu không phải Nhan Hùng và Kim Nha Lôi của Phúc Nghĩa Hưng đã nói chuyện, sòng bạc này đã sớm bị "hỏa thiêu từ trời" rồi.

Ngồi uống trà với Triệt Kỳ Sơn một lúc, thấy thời gian gần đến, Cố Thiên Thành mới đứng dậy bận rộn. Có người đưa Tiếu Diện Tường đi uống trà ở lầu trà, có người phụ trách đi mời khách rời đi, có người giúp khách đổi tiền cược thành tiền mặt, sắp xếp người thay đồ cờ bạc trên bàn thành loại cũ kỹ hơn, lại gọi mấy đệ tử của Hòa Dũng Nghĩa giả làm khách đánh bạc, trong sòng bạc la hét đặt cược, để không khí trông có vẻ sôi động hơn.

Sau khi làm xong công việc bề ngoài, Cố Thiên Thành đến Nguyệt hiệu ngân khố, trông chừng người trong đó chuyển tiền mặt và sổ sách, chỉ để lại bốn vạn đô la Hồng Kông. Cố Thiên Thành cầm bút, viết nhanh một bản sổ sách giả ghi tổng vốn bốn vạn đồng, lại rút một ngàn đô la Hồng Kông, chuẩn bị dùng để chiêu đãi tiểu quỷ dưới quyền Nhan Hùng sau này.

Quả nhiên, vừa đến 5 giờ, hơn chục tên cảnh sát mặc thường phục đã vây quanh một tên cảnh sát Tây, cùng với hơn 20 cảnh sát mặc quân phục nhanh chóng ập đến, không sớm không muộn một phút.

Nhan Hùng mặc một chiếc áo sơ mi ca rô, hiếm khi gắn phù hiệu cảnh sát lên ngực, lúc này dẫn đầu xông vào Tường

Thuận mạt chược học hiệu, giơ phù hiệu cảnh sát ra trước mặt đám người đang chơi mạt chược sôi nổi ở tầng một, miệng quát lớn.

- Cảnh sát đột kích! Kiểm tra đột xuất! Tất cả giơ tay lên đầu, úp mặt xuống bàn! Ai là chủ quán? Có người tố cáo sòng mạt chược này nghi vấn tụ tập đánh bạc, mở sòng bạc trái phép!

Phía sau hắn, những tên cảnh sát khác nhanh chóng xông vào, bước thình thịch lên cầu thang đổ về tầng hai và tầng ba, chẳng mấy chốc, tầng hai và tầng ba cũng vang lên những tiếng quát tương tự.

Đã là đột kích giả thì tất nhiên phải diễn, lúc này tất cả các con bạc đều là đám đàn em của Dũng Nghĩa giả làm, đương nhiên ngoan ngoãn nghe lời, ra vẻ bị uy lực đột kích của cảnh sát làm cho khiếp sợ.

Cố Thiên Thành đứng ở quầy dịch vụ tầng một của sòng bạc, đợi Nhan Hùng quát xong, các con bạc đều ôm đầu úp mặt xuống bàn, tên cảnh sát Anh đợi tình hình bên trong ổn định rồi mới dẫn theo mấy cảnh sát mặc quân phục bảo vệ hắn đi vào, lúc này mới vội vã nặn ra một nụ cười có vẻ lo lắng trên mặt, tiến lên đón Nhan Hùng:

- Các vị trưởng quan, các vị trưởng quan~ Sòng mạt chược của chúng tôi có giấy phép! Tuyệt đối là cơ sở giải trí hợp pháp!

Nhan Hùng liếc nhìn Cố Thiên Thành, hắn là ô dù bảo kê cho sòng bạc này, lợi nhuận của sòng bạc này có phần của hắn, bình thường gặp đối phương, có thể còn chào hỏi tỏ vẻ thân thiết, nhưng lúc này lại mặt lạnh tanh, quay đầu đi:

- Hợp pháp? Ai là chủ quán? Nếu sau khi kiểm tra chứng minh các người là sòng mạt chược kinh doanh hợp pháp,

đương nhiên sẽ trả lại trong sạch cho các người.

Lúc này, những tên cảnh sát mặc thường phục ở tầng hai tầng ba đã có người mang dụng cụ đánh bạc tìm thấy xuống báo cáo.

- Báo cáo trưởng quan, tầng hai và tầng ba phát hiện bài cửu, phạn đàn và các dụng cụ đánh bạc khác, còn có rất nhiều chip, nhưng không tìm thấy tiền đánh bạc.

Nhan Hùng lập tức nổi giận đùng đùng, quát hỏi Cố Thiên Thành đã biến sắc.

- Hợp pháp? Treo biển sòng mạt chược nhưng làm ăn bài cửu, phạn đàn! Bảo chủ quán mạt chược này lập tức ra gặp ta! Không thì bắt tất cả mọi người ở đây về đồn!

Cố Thiên Thành lúng túng lùi lại, chẳng mấy chốc, tên thế thân mặc một bộ trường sam, vẻ mặt sầu khổ chạy từ trên lầu xuống.

Nhan Hùng muốn thể hiện hình ảnh chính nghĩa, khi những tên cảnh sát mặc thường phục và quân phục mang dụng cụ đánh bạc, chip từ trên lầu xuống, Nhan Hùng đang chất vấn tên chủ quán thế thân của sòng bạc một cách chính khí lẫm liệt rằng lương tâm để đâu.

Chương 850. Những ngày Tống Thiên Diệu không ở Hồng Kông (3)

- Trưởng quan, đã kiểm đếm xong, tổng mệnh giá chip ở tầng hai và tầng ba là hai vạn đồng, tiền đánh bạc tịch thu được ở các bàn mạt chược tầng một có hơn tám nghìn đồng.

Một tên cảnh sát mặc thường phục phụ trách kiểm đếm chip ngẩng đầu lên, nói với Nhan Hùng.

Nhan Hùng quay đầu lại, dùng tiếng Quảng Đông báo cáo với tên cảnh sát Tây vẫn im lặng từ nãy đến giờ.

Mặc dù hoàng gia Anh từng ban hành một mệnh lệnh, yêu cầu các quan chức cấp cao người Anh nhậm chức trong chính quyền thuộc địa Hồng Kông đều phải biết nói tiếng Quảng Đông, ngay cả thống đốc Hồng Kông trước khi nhậm chức cũng phải vượt qua kỳ thi tiếng Quảng Đông cấp ba, các quan chức Cục Dân Chính xử lý sự vụ người Hoa càng phải là chuyên gia về Trung Quốc.

Nhưng rõ ràng mệnh lệnh này không được thực hiện tốt, ngoại trừ một số quan chức Anh của Cục Dân Chính, hầu hết các quan chức Anh trong chính quyền thuộc địa Hồng Kông không chỉ không nói được tiếng Quảng Đông, mà nghe hiểu cũng khó khăn, chỉ có một số ít miễn cưỡng nói được vài câu xã giao như xin chào, tôi khỏe, thời tiết đẹp bằng tiếng Trung với cái lưỡi cứng đơ.

Lúc này tên Tây trước mặt Nhan Hùng cũng vậy, trợn tròn mắt chờ Nhan Hùng nói xong, rồi nhìn sang một cảnh sát trẻ

mặc quân phục bên cạnh.

Thấy tên Tây nhìn về phía mình, tên cảnh sát mặc quân phục này dùng tiếng Anh thành thạo dịch lại lời của Nhan Hùng.

- Chip hai vạn, tiền đánh bạc tám nghìn?

Tên Tây nghe xong gật đầu nhè nhẹ, con số hai vạn tám nghìn đồng tiền đánh bạc, hắn đã rất hài lòng, nghĩ rằng báo cáo lên cấp trên tám nghìn đồng tiền đánh bạc, còn hai vạn là một khoản tiền bất ngờ cho bản thân.

- Nhưng ta cảm thấy không giống lắm, một sòng bạc lớn như vậy, mà chỉ tịch thu được chừng đó tiền đặt cược và vốn…

Có lẽ nghĩ rằng những người có mặt ở đây, dù là cảnh sát hay người giang hồ, đều không hiểu tiếng Anh, viên cảnh sát mặc quân phục tiếp tục nói bằng tiếng Anh.

Không đợi hắn nói xong, Cố Thiên Thành liền bước lên phía trước một bước, dùng tiếng Anh lúng túng cắt ngang lời đối phương.

- Thưa ngài trợ lý, ta xin tố cáo!

Cố Thiên Thành nói nhanh, gấp gáp và to tiếng, át đi giọng của viên cảnh sát mặc quân phục, khiến người Anh lập tức nhìn về phía hắn, tò mò hỏi.

- Ngươi lại biết tiếng Anh sao? Ngươi muốn tố cáo gì?

- Ta xin tố cáo, ở tầng hai có một ngăn kéo còn cất giấu hai hộp thuốc phiện, dùng để cho khách hàng tỉnh táo.

Cố Thiên Thành miệng nói bằng tiếng Anh, nhưng mắt lại nhìn viên cảnh sát mặc quân phục đầy ý vị.

Nghe nói chỉ có hai hộp thuốc phiện, người Anh lập tức mất hứng thú, quay sang tiếp tục hỏi viên cảnh sát mặc quân phục.

- Vừa rồi ngươi nói được một nửa, định nói gì?

Lúc này viên cảnh sát mặc quân phục lại nhìn chằm chằm vào Cố Thiên Thành, ngay cả những cảnh sát mặc thường phục và khách đánh bạc trong sòng bạc cũng cảm nhận được sự bất thường giữa hai người, cả hai đều mang vẻ mặt nghiêm túc, đứng yên không nhúc nhích với Nhan Hùng và người Anh ở giữa, chỉ có ánh mắt đối chọi nhau.

Vài giây sau, viên cảnh sát mặc quân phục chuyển hướng nhìn, nói với viên trợ lý người Anh như không có chuyện gì.

- Thưa cấp trên, ta muốn nói, ta cảm thấy với một sòng bạc lớn như vậy, nên để Lưu thám mục thẩm vấn kỹ chủ sòng bạc, xem hắn có giấu tiền đánh bạc hay không.

- Chuyện này đương nhiên ta biết.

Tên quỷ nước ngoài người Anh lên tiếng.

- Bây giờ ngươi hãy nói với Nhan Hùng, bảo hắn đưa người, tiền đánh bạc, dụng cụ đánh bạc về hết, thẩm vấn nghiêm ngặt.

Lần này, viên cảnh sát mặc quân phục ngoan ngoãn dịch lời của tên quỷ nước ngoài cho Nhan Hùng.

Tuy Nhan Hùng không hiểu tiếng Anh, nhưng Cố Thiên Thành là ngân đầu của sòng bạc, đầu óc tỉnh táo, mắt tinh tường, nếu không phải có vấn đề khẩn cấp, trong tình huống vừa rồi hắn sẽ không lên tiếng bừa bãi, lúc này viên cảnh sát mặc quân phục lặp lại lời của tên quỷ nước ngoài, Nhan Hùng liền nhìn về phía Cố Thiên Thành, Cố Thiên Thành gật đầu.

- Theo quy luật tịch thu sòng bạc trước đây, tiền đặt cược hai vạn, vốn ít nhất phải có bốn vạn! Phải tìm ra ngân khố trước rồi mới đưa người về đồn cảnh sát, nếu không đợi về đến đồn cảnh sát mới thẩm vấn, tiền trong ngân khố sớm đã bị người ta chuyển đi rồi.

Nhan Hùng hít sâu một hơi, tiếp tục nói với tên chủ sòng bạc thế mạng.

- Khai thật đi, ngân khố ở đâu?

Sau đó kịch bản cuối cùng cũng quay lại đúng hướng, dưới sự chất vấn của Nhan Hùng, tên chủ sòng bạc thế mạng thành thật khai ra vị trí ngân khố, do tên quỷ nước ngoài trợ lý người Anh dẫn đầu các cảnh sát mặc thường phục đích thân đột kích, tịch thu được bốn vạn đô la Hồng Kông tiền đánh bạc, một cuốn sổ sách, kết cục đều vui vẻ.

Tên quỷ nước ngoài mừng rỡ vì số tiền đánh bạc bốn vạn chín ngàn đô la Hồng Kông, không ngớt lời khen ngợi Nhan Hùng vì đã ép hỏi được vị trí ngân khố, sau đó do tên quỷ nước ngoài đích thân dẫn hơn hai mươi cảnh sát mặc quân phục áp giải tên chủ sòng bạc thế mạng cùng tiền đánh bạc và dụng cụ đánh bạc về đồn cảnh sát trước, để lại Nhan Hùng và các thuộc hạ mặc thường phục xử lý nốt.

Viên cảnh sát mặc quân phục suýt phá hỏng màn kịch giữa Nhan Hùng và sòng bạc quay đầu nhìn Cố Thiên Thành, hừ một tiếng, xoay người đi theo đại đội.

Ở góc phố xa xa, Tống Xuân Trung cầm một quả táo từ quầy hoa quả, lau lau vào áo rồi cắn một miếng.

Quan sát thanh niên tên Cố Thiên Thành này, hắn không ngờ thanh niên này biết tiếng Anh, làm trì hoãn việc của chính hắn.

Nhưng cũng không sao, hắn cũng không cần tiền gấp, vào sổ muộn một thời gian cũng được, ngược lại tên tiểu tử này khiến hắn rất hứng thú muốn tiếp xúc một phen.

Chương 851. Những ngày Tống Thiên Diệu không ở Hồng Kông (4)

Khi Cố Thiên Thành từ tửu lâu đi ra hướng về phía sòng bạc, trời đã tối sầm, sòng bạc giả vừa bị đột kích lúc trước, lúc này đã thắp sáng đèn khí đốt, cả ba tầng trên dưới đều đông nghịt khách quý, cờ bạc tụ tập, đứng ngoài cửa lớn cũng có thể nghe thấy tiếng ồn ào bên trong.

Gần Cửu Long Thành Trại, các hoạt động phi pháp lúc này đều cử người ra mời chào khách. Một số nơi làm ăn bằng thân xác còn bố trí phụ nữ đứng bên đường vốn đã chật hẹp, thỉnh thoảng kéo thấp cổ áo sườn xám hoặc co duỗi đôi chân lộ ra từ khe hở của chiếc áo, liếc mắt đưa tình với người qua đường.

Tiệm thuốc phiện, quán rượu, vẽ tranh khỏa thân, công ty du lịch, gái đẹp đánh giày, gà ba vị, cá tôm cua, sòng bạc… Những nơi cờ bạc ma túy ban ngày còn che đậy, đến khi trời tối bắt đầu cố gắng phô bày sức hấp dẫn của mình, nỗ lực thu hút những khách hàng tiềm năng trên đường.

Cũng có một số quán ăn vỉa hè bày bàn ghế ở lối vào ngõ nhỏ bên đường, thịt chó, canh rắn, ếch, thỏ rừng… Theo đầu bếp cởi trần xóc chảo bếp lửa mạnh xào nấu, mùi thơm bay xa.

Lê Ngang Câu ngậm nửa điếu thuốc đang ngồi xổm bên ngoài cửa sòng bạc trò chuyện với Thiên Văn Đài phụ trách canh gác. Thấy Cố Thiên Thành đi tới, vội vàng vứt điếu thuốc bước nhanh lại.

- Thành ca? Không có chuyện gì chứ? Mấy huynh đệ trong sòng bạc sắp nghỉ ca, ta đã sắp xếp xong, sau khi nghỉ ca sẽ mang vũ khí tới ngay.

- Được rồi, ta thấy ngươi còn gấp hơn cả ta, có phải ngươi có ý với một trong mấy cô gái kia không?

Cố Thiên Thành cười vỗ vai đối phương, nói với Lê Ngang Câu đang nóng lòng.

- Đợi 10 giờ Sơn ca và mọi người tan ca, ngươi dẫn họ đến lầu Phượng Như trước, tiếp đãi mọi người chu đáo, Tường thúc còn có việc giao ta đi làm.

Trong mắt Cố Thiên Thành, tranh giành ghen tuông vì phụ nữ giống như trò chơi trẻ con. Cố Thiên Thành sinh ra đã có tướng mạo anh tuấn, ăn mặc không luộm thuộm như đa số người giang hồ, nên được nhiều người gọi đùa là Lượng Tử Thành. Hơn nữa Cố Thiên Thành tuổi còn trẻ đã là ngân đầu của sòng bạc, lại thêm tính tình hào sảng ra tay hào phóng, dù trong túi chỉ còn một đồng cũng phải lấy ra cùng mọi người tiêu xài, tuyệt đối không keo kiệt.

Loại thanh niên tướng mạo anh tuấn, có tiền đồ trong giang hồ, lại ra tay hào phóng trọng nghĩa khí như vậy, tự nhiên sẽ khiến các cô gái quan tâm.

Hơn nữa cô gái này cũng không phải tầm thường, là em út trong Vượng Giác Thập Nhị Kim Thoa, một vũ nữ 17 tuổi có biệt danh là Đồng Quân Phấn.

Thập Nhị Kim Thoa không phải là một tự đầu, cũng không phải đường khẩu thuộc tự đầu nào, hiện có 12 thành viên, toàn bộ là nữ giới, nhưng không phải đều thuộc cùng một tự đầu, chỉ là những phụ nữ này tâm đầu ý hợp, đầy khí chất giang hồ, thủ đoạn độc ác, tâm địa tàn nhẫn, ra tay lớn, trong quan niệm nam nữ còn khá truyền thống lúc bấy giờ, khiến người giang

hồ đều phải chú ý, nên 12 người phụ nữ này học theo đàn ông kết nghĩa kim lan, lập thành một đảng, được giang hồ gọi là Vượng Giác Thập Nhị Kim Thoa.

Đắc tội với một người trong Thập Nhị Kim Thoa, tức là đắc tội với cả 12 người, khi 12 người phụ nữ này đột ngột phát động lực lượng đằng sau, ngay cả nhân vật cấp Song Hoa Hồng Côn đã thành danh lâu năm trong giang hồ cũng chưa chắc chịu nổi.

Vì vậy đa số người giang hồ đều không muốn đắc tội với những phụ nữ này, họ cũng không làm những việc như cướp ngân hàng, cướp tiền lương thực, cướp súng cảnh sát, giết cảnh sát… như đàn ông, chỉ suốt ngày tụ tập với nhau, đi lại ngang nhiên trong khu vực Vượng Giác, nhiều nhất là cố tình gây rắc rối cho một số sòng bạc, tiệm thuốc phiện, vũ trường.

Em út của Thập Nhị Kim Thoa, mới 17 tuổi, tên thật là Nghiêm Lệ Phấn, là vũ nữ hàng đầu của vũ trường Đại Đồng ở Cửu Long Thành, còn có một thân phận là có cha nuôi làm chỗ dựa trong Đồng Tân Hợp Bạch Chỉ Phiến. Thời niên thiếu từng tham gia Hội Nữ Hướng Đạo Sinh Hồng Kông, nên thường mặc bộ đồng phục nữ hướng đạo sinh cùng các thành viên khác của Thập Nhị Kim Thoa đi trên phố, đặc biệt còn giấu một con dao trong túi xách hướng đạo sinh, khi xảy ra xung đột với người khác, rút dao là đâm, được đặt biệt danh là Đồng Quân Phấn.

Cố Thiên Thành trước đây đi khiêu vũ ở vũ trường Đại Đồng, quen biết Đồng Quân Phấn. Đồng Quân Phấn khá có cảm tình với Cố Thiên Thành, nhưng vấn đề là lúc đó cô ta vừa mới có bạn trai, là một tứ cửu tử mới nổi lên ở khu vực Thạch Đường Chủy của Dũng Nghĩa, biệt danh là Lượng Cường, tướng mạo tuấn tú, xuất thân công tử, tuổi còn trẻ đã là quản lý một câu lạc bộ tư nhân ở Thạch Đường Chủy.

Biết được Đồng Quân Phấn lén lút dan díu với đàn ông khác sau lưng mình, Lượng Cường đương nhiên cảm thấy mất mặt, nhưng hắn không dám trực tiếp gây rắc rối cho Đồng Quân Phấn, dù sao Đồng Quân Phấn còn có 11 chị em kết nghĩa và một cha nuôi là đồng môn Bạch Chỉ Phiến. Nhưng đối với Cố Thiên Thành, kẻ không có tự đầu chiêu bài này thì hắn chẳng e ngại gì, từng ngạo mạn dẫn 7-8 người đến sòng bạc gây rắc rối cho Cố Thiên Thành, chỉ là chưa kịp gặp Cố Thiên Thành đã bị Lê Ngang Câu dẫn người như Xa Kỳ Sơn đánh đuổi mà không hề nể tình đồng môn.

Còn Đồng Quân Phấn thì cảm thấy cả hai người đàn ông đều không tệ, đều đẹp trai và có tiền đồ, rất khó lựa chọn. Thấy hai bên sắp đánh nhau vì mình, cô ta cảm thấy rất có mặt mũi, liền tuyên bố sẽ tổ chức vào tối nay tại lầu Phượng Như ở Vượng Giác, trước mặt Thập Nhị Kim Thoa để hai người phân thắng bại, ai thắng cô ta sẽ đi theo người đó.

Nếu không phải Lê Ngang Câu luôn ở bên cạnh nhảy tưng tưng xúi giục, Cố Thiên Thành mới lười đi làm trò hề để lấy lòng một vũ nữ phong tình có thắt lưng còn lỏng hơn cả dây giày. So với phụ nữ, hắn thích tiền và địa vị hơn.

Chương 852. Một chai nước ngọt (1)

- Tường thúc giao việc gì vậy? Không phải chứ? Tối nay ngươi tranh mỹ nữ, Tường thúc cũng biết, còn sắp xếp cho ngươi đi bận việc? Hay để ta đi giúp ngươi, ngươi đến tửu lâu đi.

Lê Ngang Câu nghe Tường thúc sai Cố Thiên Thành làm việc, nhíu mày nói.

Trong mắt những người trẻ tuổi như hắn, không có chuyện gì quan trọng hơn việc đàn ông tranh giành ghen tuông vì người phụ nữ mình yêu.

- Đây là một ngàn đồng, Tường thúc bảo ta lấy, dùng cho chi tiêu tối nay. Không cần nói gì khác, trước mặt Lượng Cường và những người phụ nữ đó, ném một ngàn đồng vào mặt chủ tửu lâu, nói với hắn tất cả chi phí của khách trong tửu lâu tối nay đều do Cố Thiên Thành ta trả.

Cố Thiên Thành lấy từ túi áo sơ mi ra một ngàn đồng tiền mặt đưa cho Lê Ngang Câu.

- Ta sẽ không đến muộn đâu.

Lê Ngang Câu nhận tiền.

- Đại ca, một ngàn đồng bao trọn Phượng Như? Hơi khó, một ngàn năm trăm đồng có lẽ đủ, dù sao Phượng Như có ba tầng trên dưới, mấy chục bàn.

- Vậy coi như tiền đặt cọc đi, thiếu bao nhiêu, sau này ta bù đủ.

Cố Thiên Thành nói với Lê Ngang Câu.

- Nếu có ai hỏi ta, cứ nói Tường thúc sai ta đi làm việc, sẽ đến muộn. Còn nữa, đưa con dao ngắn của ngươi cho ta, ta dùng để phòng thân.

Lê Ngang Câu cất tiền vào rồi rút từ sau lưng ra một con dao găm lưỡi sáng loáng, đưa cho Cố Thiên Thành. Cố Thiên Thành cũng không nói nhiều, nhận lấy con dao găm giấu dưới áo sơ mi, xoay người đi về phía một kho bạc, theo lệnh của Tiếu Diện Tường, bảo người canh giữ kho bạc lấy từ bên trong ra hai vạn đồng tiền mặt gói trong giấy báo đặt lên người, ký tên vào sổ sách là người rút tiền. Đợi đến khi người đứng đầu kho bạc sắp xếp người liên lạc với Tiếu Diện Tường, xác nhận số tiền này đúng là do ông ta bảo Cố Thiên Thành rút, mới cho Cố Thiên Thành ra cửa rời đi.

Đi qua một quầy bán thịt chó, Cố Thiên Thành lén lấy cái búa sừng dê chuyên dùng để đập đầu chó của người đồ tể, cũng cuộn trong một tờ báo, rồi mới ung dung biến mất vào màn đêm bên ngoài Cửu Long Thành Trại.

…

Cố Thiên Thành mang theo tâm sự cùng cái búa sừng dê và hai vạn đồng Hồng Kông đó, vừa mới đi ra khỏi phố Phật Quang, vừa rẽ qua góc phố, đã gặp Tống Xuân Trung dựa vào cột đèn khí đốt, mặc bộ vest nhăn nhúm, ngậm điếu thuốc, tay xách một cái vali da.

- Tiểu tử, rắn nuốt voi à?

Tống Xuân Trung cười hì hì hỏi một câu khi Cố Thiên Thành đi ngang qua.

Cố Thiên Thành lập tức dừng bước, quay người nhìn Tống Xuân Trung, lộ vẻ không hiểu:

- Thúc à, thúc đang nói chuyện với ta sao?

Tống Xuân Trung so sánh một chút ở thắt lưng mình, điếu thuốc lá theo động tác của miệng không ngừng rung động.

- Tay trái tiền giấy tay phải dao, không phải là con bạc thì cũng là kẻ ăn xác người, ngươi có biết ‘ăn xác người’ là ý gì không? Chính là ngươi chuẩn bị ăn thịt người đấy.

Cố Thiên Thành do dự một chút, lập tức bước chân đi về phía xa.

- Đồ điên.

- Ta đã theo dõi sòng bạc của Tiếu Diện Tường rất lâu rồi, hôm nay vốn định thu lưới, bị ngươi vô ý phá hỏng, tiểu tử, ngươi khiến ta mất hơn hai trăm vạn đô Hồng Kông.

Tống Xuân Trung nhổ đi tàn thuốc, lại móc từ trong túi ra một gói trầu, nói với Cố Thiên Thành đang muốn bước đi.

Cố Thiên Thành quay đầu nhìn về phía Tống Xuân Trung dưới cột đèn, vẻ mặt của Tống Xuân Trung trông có vẻ hơi kỳ lạ, như đang cười nhưng lại cười có vẻ gượng gạo, Cố Thiên Thành đột nhiên làm một động tác, hắn đưa tay phải ra, che phần trên mũi của Tống Xuân Trung, chỉ nhìn miệng của Tống Xuân Trung, Tống Xuân Trung vừa nhai trầu, vừa nhe răng cười, là một khuôn mặt tươi cười.

Nhưng khi di chuyển tay xuống dưới, che miệng Tống Xuân Trung lại, chỉ để lộ nửa trên khuôn mặt của Tống Xuân Trung, đó là đôi mắt lộ rõ sát khí, nhìn chằm chằm vào Cố Thiên Thành, khiến Cố Thiên Thành cảm thấy lưng hơi lạnh.

- Thúc thúc, ngươi thuộc tự đầu nào? Ta có đắc tội với ngươi không?

Cố Thiên Thành thu tay về, hỏi một cách khó hiểu.

Tống Xuân Trung nhai trầu.

- Ta đã nói rồi, hôm nay ngươi khiến ta tổn thất hơn hai trăm vạn, ngươi có biết tên quân nhân phiên dịch cho tên quỷ ngoại quốc kia, đã nhận của ta bao nhiêu tiền? Mới chịu mở miệng nói câu đó hôm nay? Nhưng lại bị ngươi nhiều chuyện chặn họng.

Cố Thiên Thành vô thức sờ vào chiếc búa sừng dê được bọc bằng báo ở thắt lưng.

Tống Xuân Trung lại dựa vào gần cột đèn hơn, vừa vặn bị ánh đèn khí đốt bao phủ hoàn toàn.

Trên đường phố, chỉ có Tống Xuân Trung dưới ánh đèn, và Cố Thiên Thành trong bóng tối, rõ ràng một sáng một tối, nhưng cả hai người đều không nhìn rõ diện mạo của nhau.

- Có phải đang nghĩ tối nay tự mình rửa sạch kho bạc? Lấy hai ba chục vạn đô Hồng Kông để thoát thân?

Tống Xuân Trung nhổ trầu, tiếp tục mở miệng.

Cố Thiên Thành im lặng, nắm chặt chiếc búa sừng dê, cảm thấy mí mắt bất giác bắt đầu giật nhẹ.

- Hai ba chục vạn quá ít, ngươi đáng giá hơn hai ba chục vạn nhiều, không cần phải mạo hiểm, ta thấy ngươi đáng giá hơn hai trăm vạn đô Hồng Kông, nếu không ngươi đã không sống đến bây giờ, xác đã lạnh từ lâu rồi.

Tống Xuân Trung bước ra khỏi cột đèn, nở một nụ cười rõ ràng với Cố Thiên Thành.

Cố Thiên Thành quay người.

- Ta không biết ngươi đang nói gì.

- Muốn biết không? Ngươi không cam lòng cả đời co cụm trong sòng bạc làm ngân đầu, có nhiều cách lắm.

Tống Xuân Trung nói.

- Ta mời ngươi đến Lệ Viên 663 ăn cơm.

- Ngươi rốt cuộc là người nào?

- Người có tiền, ở Ma Cao ta có một sòng bạc, bây giờ già rồi, muốn tìm một người thay ta dưỡng lão lo hậu sự, ta thấy ngươi không tệ, bây giờ có muốn đi ăn bữa cơm với ta không?

Tống Xuân Trung tự mình quay người đi ra góc phố.

Chương 853. Một chai nước ngọt (2)

- Suy nghĩ kỹ đi, nếu muốn thì đến 663 tìm ta, báo với phục vụ tên Từ Chấn. Khuyên ngươi thêm một câu, ngươi có thể nghĩ đến việc tối nay rửa sạch kho bạc, chứng tỏ ngươi đáng giá hơn số tiền trong kho bạc đó nhiều.

Nhìn Tống Xuân Trung đi xa, Cố Thiên Thành khẽ lặp lại cái tên này.

- Từ Chấn?

…

Trong đại sảnh khách sạn Hồng Kông, đèn đuốc sáng trưng, người đông như mắc cửi.

Những người phục vụ mặc áo gi-lê đen bưng khay bước chân linh hoạt đi lại trong đại sảnh, mang các loại đồ uống đến cho những vị khách giàu có quyền quý ở đây.

- Chử tiên sinh.

Lôi Anh Đông nói với Chử Hiếu Tín bên cạnh đài phun nước nhỏ trong phòng.

- Đa tạ ngài đã mời ta tham dự buổi dạ tiệc gây quỹ từ thiện của Hội Lạc Thí.

Chử Hiếu Tín mỉm cười, lấy hai ly whisky từ khay của người phục vụ, đưa cho Lôi Anh Đông một ly.

- Đáng lẽ ta phải cảm ơn ngươi đã cho mặt mũi mới phải, A Diệu đã kể chuyện của ngươi, ta đã biết, cũng nhờ lão đầu ta dò la ý tứ của Thịnh bá.

Lôi Anh Đông nhận ly whisky Chử Hiếu Tín đưa tới, khi nghe đến hai chữ Thịnh bá, tay hơi run lên, rượu trong ly khẽ lay động.

- Thịnh bá nói thế nào?

- Thịnh bá nói, tối nay mời ngươi uống nước ngọt.

Chử Hiếu Tín vỗ vỗ cánh tay Lôi Anh Đông, thấy có người khác đến, nói.

- Ta đi tiếp đãi những người khác trước.

Lôi Anh Đông đứng bên đài phun nước, tay cầm ly whisky, đang thất thần.

Chử Hiếu Tín nói đến Thịnh bá, chính là Từ Bình Thịnh - vua tàu bè bản địa Hồng Kông. Ông ta có 5 chiếc tàu khách hàng trên vạn tấn, hơn 10 chiếc tàu hàng cỡ nghìn tấn, là con rồng địa phương thực sự trong ngành vận tải biển Hồng Kông ngoài người Anh. Sau khi những thương nhân vận tải biển từ Thượng Hải đến Hồng Kông tái khởi nghiệp, người chịu tác động lớn nhất thực ra là Từ Bình Thịnh này.

Lôi Anh Đông bị chìm một chiếc tàu hàng, đương nhiên muốn trả thù, chỉ là với thực lực ít ỏi của hắn, đừng nói là đấu với bang tàu Thượng Hải, e rằng ngay cả mặt đối phương cũng chưa chắc gặp được.

Những thương nhân từ Thượng Hải đến Hồng Kông làm ăn vận tải biển có quan hệ phức tạp, không chỉ có thể kết nối với nội địa, mà còn thông đồng với phía Đài Loan. Những quả mìn ở eo biển Đài Loan không nổ sớm không nổ muộn, lại chỉ nổ đúng tàu của Lôi Anh Đông hắn, không cần nói cũng biết, chính là vì thời gian gần đây cước phí vận chuyển tăng cao, lo ngại một số người như Lôi Anh Đông hắn thực lực nhỏ nhưng gan to, cưỡng ép chạy tuyến đường biển xa, cướp đi nguồn tài chính của bang tàu Thượng Hải.

Cho nổ tàu của Lôi Anh Đông hắn, có thể dọa lui một loạt người muốn chạy đường biển xa để kiếm một khoản tiền lớn.

Lúc này, người dẫn chương trình buổi tiệc tối đã bước lên sân khấu, bắt đầu giới thiệu các vị quan chức quyền quý có mặt hôm nay. Lôi Anh Đông hắn tất nhiên không đến lượt được lên sân khấu phát biểu, cầm ly rượu đứng tại chỗ, nhìn Chử Hiếu Tín trước tiên giải thích mục đích phát động buổi tiệc gây quỹ từ thiện tối nay.

Rất nhanh, món đấu giá đầu tiên đã được người dẫn chương trình mang lên sân khấu, một bức tranh sơn dầu phương Tây vô danh do vị hôn thê của Chử Hiếu Tín là Lư Bội Anh quyên tặng.

Lôi Anh Đông không biết thưởng thức tranh sơn dầu phương Tây hơi trừu tượng, bức tranh này có giá khởi điểm 300 đô la Hồng Kông, sau khi được gọi vài vòng, một người bạn trong nhóm cậu út đoàn của Chử Hiếu Tín đã mua bức tranh này với giá 2000 đô la Hồng Kông.

Bức tranh sơn dầu của Lư Bội Anh chỉ là để khởi xướng, sau đó, đồ trang sức, cổ vật, đồng hồ quả quýt lần lượt xuất hiện.

Lôi Anh Đông không vội ra tay, mục đích chính của hắn đến đây tối nay là gặp Chử Hiếu Tín, còn đấu giá thứ gì không quan trọng, hắn chỉ chuẩn bị ra hiệu khi có món đấu giá không ai mua, lúc này chủ yếu đang nghĩ về câu nói của Chử Hiếu Tín "Thịnh bá mời ngươi uống nước ngọt", rốt cuộc là có ý gì.

Hoàng Lục mặc vest, đi đến bên cạnh Lôi Anh Đông.

- Đán Nhĩ ca, huynh không uống thì để ta uống.

Hoàng Lục nhận lấy ly rượu từ tay Lôi Anh Đông, uống một ngụm, theo ánh mắt của Lôi Anh Đông nhìn về phía sân khấu.

- Ngươi định đấu giá thứ gì, lão bản của ta đã dặn dò đặc biệt, có cần giúp đỡ gì cứ mở miệng.

Lúc này, một người phục vụ bưng một chai nước ngọt Ngọc Tuyền bước lên sân khấu.

Người dẫn chương trình cười có phần ngượng ngùng.

- Món đấu giá, một chai nước ngọt, người quyên tặng ẩn danh, giá khởi điểm 1 đồng.

Lôi Anh Đông liếc nhìn Hoàng Lục, giơ tay trái lên ra hiệu, giọng điệu bình tĩnh.

- Một vạn đồng.

…

Hoàng Lục vừa uống một ngụm whisky suýt phun ra, nhìn Lôi Anh Đông, rồi lại nhìn ly whisky trong tay:

- Ly này không tính vào đầu ta chứ?

Lôi Anh Đông xác định không ai tranh đấu giá với mình, mỉm cười với Hoàng Lục.

- Ta mời ngươi.

Một vạn đồng đấu giá một chai nước ngọt, những người có mặt tất nhiên có chút bất ngờ, nhưng trọng tâm chú ý của mọi người, lại tập trung vào việc rốt cuộc là ai lại mang một chai nước ngọt ra đấu giá.

Dù sao, điều này quả thực có phần không đúng mực.

Tuy nhiên lúc này, Lôi Anh Đông lại hiểu rất rõ ý nghĩa thực sự của chai nước ngọt này.

Câu nói của Chử Hiếu Tín "Tối nay Thịnh bá mời ngươi uống nước ngọt", lúc này, Lôi Anh Đông mới thực sự hiểu được hàm ý.

Một vạn đồng đấu giá một chai nước ngọt, cũng coi như là một điểm nhấn của buổi đấu giá tối nay, khiến không ít người bàn tán, tất nhiên, dù không biết tình hình, những người khác cũng rất rõ, chai nước ngọt này có lẽ chỉ là một ám ngữ, nên không ai dám đắc tội vào lúc này.

Lôi Anh Đông đấu giá thành công chai nước ngọt, nhưng cũng không vội đứng dậy, mà đợi đến khi buổi đấu giá kết thúc, mới tìm gặp Chử Hiếu Tín.

Thịnh bá có sắp xếp như vậy, ắt hẳn sẽ có hậu chiêu, Lôi Anh Đông không nghĩ rằng, Thịnh bá chỉ lấy một chai nước ngọt để đùa giỡn với hắn.

Chương 854. Sương mù London

Cuộc đấu giá vừa mới kết thúc, Lôi Anh Đông không thể kìm nén được nữa, nhanh chóng bước về phía vị trí của Chử Hiếu Tín.

Một khi có thể bắt được mối quan hệ với vị vua tàu biển Hồng Kông này, dù trên biển hay trên đất liền, con tàu của Lôi Anh Đông hắn đang chìm dưới eo biển Đài Loan, những người anh em đã chết dưới đáy biển không thể về quê, đều có cơ hội đòi một lời giải thích từ đối phương.

Tuy nhiên mới đi được hai bước, Lôi Anh Đông đã dừng lại, quay người nhìn về phía Hoàng Lục.

Hoàng Lục không đợi Lôi Anh Đông nói, khoát tay không quan tâm.

- Đản Tử ca cứ đi lo việc đi, lão bản của ta bảo ta đứng ở đây, đó chính là thái độ của hắn.

Lôi Anh Đông khẽ gật đầu.

- Thay ta cảm ơn A Diệu.

Trong khách sạn đèn hoa rực rỡ, oanh yến đầy đủ, nhưng Lôi Anh Đông không có tâm trạng để ý đến những thứ này.

Lúc này Chử Hiếu Tín đang cầm ly rượu trò chuyện với hai người trẻ tuổi cùng trang lứa, thấy Lôi Anh Đông đi tới, Chử Hiếu Tín nói vài câu với hai người kia rồi cầm ly rượu bước lại.

- Chử tiên sinh…

Lôi Anh Đông vừa định nói, Chử Hiếu Tín đã lên tiếng trước.

- Buổi dạ tiệc của Hội Từ Thiện kiểu này, Thịnh bá tuổi cao rồi, sẽ không đến tham dự, nhưng vị đại công tử của hắn lại rất hứng thú với việc ngươi đấu giá được loại nước ngọt mà Thịnh bá thích nhất.

Nói xong, Chử Hiếu Tín lấy từ trong túi ra một tấm thiệp đưa cho Lôi Anh Đông.

- Tầng 7 C2.

Lôi Anh Đông nhận lấy tấm thiệp, khẽ nhếch mép với Chử Hiếu Tín.

- Đa tạ Chử tiên sinh.

Chử Hiếu Tín ngáp một cái rất thiếu phong độ quý ông.

- Tàu đã bị đánh chìm rồi, làm gì có tâm trạng thật sự cảm ơn ta chứ, có ai nói với ngươi chưa, bây giờ mắt ngươi trông thực sự đỏ ngầu?

Lôi Anh Đông không nói gì nữa, quay người đi về phía thang máy.

Chử Hiếu Tín thấy Hoàng Lục ở xa vẫn đang nhân cơ hội uống rượu ăn đồ tự chọn, cười ha hả hai tiếng, Hoàng Lục ngẩng đầu lên, miệng đầy thức ăn nở một nụ cười rạng rỡ với Chử Hiếu Tín.

Chử Hiếu Tín nhớ lại lời lão đầu Chử Diệu Tông từng nói trước đó, buổi dạ tiệc từ thiện này, người của Tống Thiên Diệu chắc chắn sẽ có kẻ xuất hiện, Hoàng Lục được coi là người thân cận nhất bên cạnh Tống Thiên Diệu.

Tên A Diệu kia chạy sang Anh Quốc, còn để Hoàng Lục ở lại Hồng Kông giúp Lôi Anh Đông? Tại sao vậy? Tên đó chê mình đắc tội với quá ít người sao?

Hoàng Lục, lúc này đại diện cho Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu giúp Lôi Anh Đông là không sai, nhưng mà…?

Hay nói cách khác, giúp Lôi Anh Đông chỉ là một cái cớ, Tống Thiên Diệu muốn tiếp cận Thịnh bá, lấy đó làm bàn đạp?

Chử Hiếu Tín nhìn dáng vẻ ăn uống ngon lành của Hoàng Lục suy nghĩ một lúc, hoàn toàn không có manh mối, hay nói cách khác, từ ngày hắn quen biết Tống Thiên Diệu, hắn chưa bao giờ đoán được suy nghĩ của Tống Thiên Diệu.

…

Lúc này Tống Thiên Diệu đã đến Luân Đôn, Anh Quốc.

Tuy nhiên có vẻ Tống Thiên Diệu đến không đúng lúc, lúc này Luân Đôn phổ biến sử dụng than đá để sưởi ấm, cả Luân Đôn lúc này bị khói mù bao phủ.

Mà Tống Thiên Diệu lại chọn đúng thời điểm này để đến Luân Đôn.

Phòng khách sạn tháp Vân Tiêu.

Tống Thiên Diệu từ từ rút cánh tay ra khỏi cổ của Angie Perlis, Angie Perlis mở mắt mơ màng nhìn Tống Thiên Diệu một cái rồi ôm chăn ngủ tiếp.

Tống Thiên Diệu xuống giường đi ra khỏi phòng ngủ, trần như nhộng đứng trước cửa sổ kính lớn trong phòng khách của căn phòng sang trọng ở tháp Vân Tiêu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn hoàn toàn không lo lắng bị người khác nhìn thấy mình, bởi vì bên ngoài cửa sổ một màu xám xịt, không chỉ không thể nhìn thấy sông Thames và quảng trường Trafalgar vốn phải thấy được, ngay cả một con chim bồ câu đậu gần đó, Tống Thiên Diệu cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng gù gù của nó mà không thể nhìn thấy nó ở đâu.

Ngay cả trong phòng khách sạn, Tống Thiên Diệu vẫn cảm thấy trong không khí có một mùi than cháy khó chịu trong mũi.

Đây là một thành phố bị sương mù bao phủ hoàn toàn, bốn nhà máy nhiệt điện ngay trong khu vực thành phố Luân Đôn thải ra khói đen kịt 24 giờ một ngày không ngừng nghỉ, cộng thêm vô số nhà máy lớn nhỏ bao quanh thành phố Luân Đôn, mỗi năm tiêu thụ hơn 200 triệu tấn than đá, khiến sương mù của Luân Đôn kết hợp với những chất thải, bụi bẩn đó, biến thành khói bụi.

Cửa phòng ngủ mở ra, Angie Perlis mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình, tay che miệng ngáp một cái, thấy Tống Thiên Diệu đứng trước cửa sổ sát đất, liền dựa vào khung cửa phòng ngủ mỉm cười nói:

- Đây là London của các quý ông, thân ái à, có lẽ ngươi nên mặc đồ ngủ.

Tống Thiên Diệu ho khan hai tiếng, chỉ ra ngoài cửa sổ nơi có sương mù xám xịt.

- Đây là thiên đường của những kẻ thích phô bày, đi ngoài đường cũng chẳng ai phát hiện ra hắn trần như nhộng.

- Thời tiết này, ta có chút nhớ ánh nắng rực rỡ ở Hồng Kông rồi.

Angie Perlis nói với giọng hơi trách móc.

Tất nhiên, thời tiết sương mù, dường như cũng chẳng có mấy ai thích.

Tống Thiên Diệu có vẻ không quen, xoa xoa mũi mình, mùi này thật sự có hơi khó chịu.

Sau khi tắm rửa, mặc quần áo xong, hai người xuống khách sạn. Ở phòng nghỉ tầng một của khách sạn, phu nhân Bess đã

đội mũ, đang thưởng thức trà Earl Grey chính hiệu London theo lời giới thiệu của người phục vụ.

Thấy hai người đi tới, phu nhân Bess mỉm cười chào hỏi.

- Chào buổi sáng, mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng hôm nay quả thật không phải là một ngày đẹp trời.

Perlis và Tống Thiên Diệu ngồi xuống đối diện phu nhân Bess, trò chuyện về một số đề tài phụ nữ, Tống Thiên Diệu nhận tờ báo từ người phục vụ đưa tới, lật xem tin tức.

Mục đích chuyến dừng chân ở London lần này của Tống Thiên Diệu là chuẩn bị giúp cô gái ngoại quốc bên cạnh hoặc bản thân hắn, kiếm được cái gọi là thân phận thượng lưu trông có vẻ đáng nể.

Kiếp trước, đối với loại thân phận này Tống Thiên Diệu không thèm để mắt tới, nhưng kiếp này, có một cái gọi là thân phận nhân vật thượng lưu Anh quốc, ở thuộc địa như Hồng Kông vẫn có thể phát huy tác dụng nào đó.

Tuy nhiên, nhìn sương mù bên ngoài khách sạn, và những người Anh đội mũ đi lại trong sương mù, Tống Thiên Diệu lại nảy sinh ý tưởng mới.

Chương 855. Hugh Beaver

Mặc dù người London thích cuốn "Oliver Twist" của Dickens, nhưng không có nghĩa là họ thích thời tiết sương mù này. Nhìn ra con đường bên ngoài khách sạn Skycloud Palace, rõ ràng là ban ngày, nhưng cảnh sát giao thông London vẫn phải thắp đèn khí đốt làm biển báo, chỉ dẫn giao thông cho các phương tiện qua lại.

Tống Thiên Diệu biết rõ kiếp trước, bọn Anh quốc đã mất nửa thế kỷ thời gian và công sức để xử lý sương mù bao trùm London, hàng nghìn hàng vạn người dân London đã chết, mới có được một London quang đãng.

Hiện tại, đúng là lúc người Anh đang đau đầu nhức óc, đối với việc xử lý sương mù cho người Anh thì hắn không hứng thú, nhưng chuyện lợi dụng sương mù để kiếm chút danh tiếng thì Tống Thiên Diệu lại rất có hứng thú.

Làm vài trò trên chuyện này không phải là việc khó, nhưng nói muốn dựa vào một số phương pháp để đạt được danh tiếng lớn, e rằng có chút khó khăn. Dù sao việc phong tước của Anh quốc hiện tại vẫn còn khá nghiêm ngặt và khắt khe, với thân phận là dân thuộc địa Hồng Kông của Đế quốc Anh như Tống Thiên Diệu hắn, đừng nói là muốn một bước lên trời nhanh chóng có được tước vị cao cấp, ngay cả một số tước vị thấp cũng không khác gì chuyện hoang đường.

Tuy nhiên may mắn là dù bản thân không có cơ hội lớn, Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn về phía Angie Perlis đang trò chuyện vui vẻ với phu nhân Bess, hắn còn có cô gái Anh quốc này.

Người Anh thuần chủng có lợi thế bẩm sinh trong chuyện này.

Trong lúc Tống Thiên Diệu đang suy nghĩ, bên cạnh cô gái ngoại quốc và phu nhân Bess đang trò chuyện, phu nhân Bess đang mời cô gái ngoại quốc và Tống Thiên Diệu đợi khi thời tiết quang đãng hơn, đi tham gia một buổi săn bắn tụ họp.

Kể từ khi quen biết Tống Thiên Diệu, cuộc sống của vợ chồng Thạch Trí Ích dường như đột nhiên trở nên giàu có, Thạch Trí Ích hiện có ba chiếc du thuyền, trong Hồng Kông hội còn có khoản nợ trị giá hai triệu, còn phu nhân Bess bên cạnh, không chỉ trở thành nhà từ thiện nữ nổi tiếng ở London, mà còn là một nhà thủy văn học xuất sắc.

Danh tiếng, quyền lực, tiền bạc, tất cả đều không thể so sánh với trước đây.

Lúc này, Perlis và phu nhân Bess dường như đang thảo luận về một người nào đó, còn Tống Thiên Diệu tình cờ nghe được một cái tên mà hắn từng nghe qua, Ngài Hugh Beaver.

- Phu nhân, vị Beaver mà phu nhân vừa nhắc đến, có phải là ông chủ của công ty bia Guinness không?

Tống Thiên Diệu chờ phu nhân Bess nói xong mới tò mò hỏi.

Phu nhân Bess mỉm cười gật đầu.

- Bia của Beaver đã bán sang Hồng Kông rồi sao?

Tống Thiên Diệu biết cái tên này thuần túy là từ kiếp trước khi xem chương trình kỷ lục thế giới Guinness mà nghe được, còn việc bia Guinness có bán sang Hồng Kông hay không, hắn không biết cũng chẳng quan tâm.

Tất nhiên, hắn cũng không có ý định cùng vị Beaver này bán bia, chỉ là được nghe một cái tên quen thuộc ở London

những năm 50 thì rất hiếm có.

- Phu nhân, buổi săn bắn mà phu nhân nói là…

Phu nhân Bess nhấp một ngụm trà một cách ưu nhã.

- Là do người bạn thân ở London của Patrick sắp xếp, họ đã thân thiết từ thời còn đi học, hơn nữa, hắn cũng đã nghe danh ngươi, Tống. À phải rồi, hắn làm việc ở Bộ Thuộc địa Hải ngoại.

Tống Thiên Diệu nở nụ cười với phu nhân Bess.

- Cảm ơn phu nhân, phu nhân Bess.

Hai ngày tiếp theo, thời tiết vẫn rất tệ, dường như buổi săn bắn mà vị quan chức Bộ Thuộc địa Hải ngoại mong đợi không được Thượng đế cho phép, hoàn toàn không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, cưỡi ngựa ra ngoài săn bắn, mũi tên hoặc viên đạn rời khỏi dây cung và nòng súng, lập tức biến mất, huống chi là muốn nhìn thấy con mồi.

Ngược lại, quỷ muội những ngày này theo lời mời của phu nhân Bess, đi tham gia một số buổi tụ họp giữa phụ nữ.

Đối với những điều này, Tống Thiên Diệu lại không quá để tâm, hai ngày nay hắn đã viết ra một bài văn.

Một bài luận chi tiết về tác hại của sương mù, các yếu tố gây ra sương mù, và cách xử lý sương mù.

Có thể nói, về điều này, Tống Thiên Diệu rất hài lòng, hắn tin rằng, bài luận trong tay hắn, e rằng cả nước Anh, ít nhất là hiện tại không thể tìm ra ai có thể so sánh được.

Thứ này tuy không thể giúp hắn kiếm được tiền, nhưng nếu đúng thời cơ, kiếm chút danh tiếng cũng có thể.

Hơn nữa Tống Thiên Diệu không định thực sự giúp London xua tan sương mù, trong bài viết này, gần 80% nội

dung đều là trình bày về tác hại của sương mù, cũng như quá trình hình thành.

Còn về phương pháp xử lý, chỉ có 20%, phương pháp xử lý bao gồm chiến lược trong 50 năm tới, nhưng lại chỉ liệt kê đại cương, không có giải thích chi tiết.

Nói đơn giản, những người có ý tưởng về sương mù London, khi đọc bài viết này, có thể sẽ rất phấn khích, nhưng sau khi phấn khích sẽ phát hiện, chẳng có tác dụng gì, cần phải hỏi ý kiến Tống Thiên Diệu một lần nữa.

Tất nhiên, bài viết này không giấu giếm nhà thủy văn học phu nhân Bess, ngay sau khi viết xong, phu nhân Bess đã nhận được bản thảo, theo Tống Thiên Diệu thấy, phu nhân Bess hiểu câu "lợi ích là qua lại" hơn Thạch Trí Ích.

Đúng lúc Tống Thiên Diệu đang nghĩ có nên trốn khỏi London trước không, buổi săn bắn hoàn toàn vô vọng, chuẩn bị đưa quỷ muội đi gặp cha mẹ đối phương thì phu nhân Bess cuối cùng cũng mang đến một tin tốt cho Tống Thiên Diệu, do không khí tồi tệ ở London, ngài James làm việc ở Bộ Thuộc địa Hải ngoại quyết định tổ chức một buổi khiêu vũ tối nay tại câu lạc bộ Thi sĩ Jazz Hiện đại.

- Tống, còn nhớ bài viết về sương mù London của ngươi không? Có người quan tâm đấy.

Phu nhân Bess nói với Tống Thiên Diệu, hôm nay bà mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, bên dưới là chiếc váy dài đến đầu gối màu nhạt, là thành quả của những ngày đi mua sắm cùng quỷ muội.

- Ai vậy? Không phải là ngài James của Bộ Thuộc địa Hải ngoại đấy chứ? Ta không nghĩ bây giờ hắn sẽ quan tâm đến thời tiết London, mà không phải là thuộc địa của Anh đã chẳng còn bao nhiêu.

Tống Thiên Diệu có chút tò mò.

- Ta còn tưởng ít nhất phải đợi đến khi sương mù này giết chết người ở London thì mới có người quan tâm chứ.

Phu nhân Bess ném cho Tống Thiên Diệu một cái nhìn không lời.

- Tống, mọi người đều tốt bụng, đều là những con cừu chăn thả, ngươi không thể…

- Cảm tạ Chúa, cảm tạ Chúa đã cho ta đến London, nhắc nhở người dân London cần chú ý đến thời tiết.

Tống Thiên Diệu nói.

- Ta chỉ là người mộ đạo, chưa phải tín đồ.

Đi theo phu nhân Bess xuống thang máy của khách sạn The Strat, đến quầy xì gà ở tầng một, một lão già đầu hói, bụng phệ, vẻ mặt cứng cỏi, tay cầm gậy văn minh, phù hợp với hình ảnh tư bản trong tâm trí Tống Thiên Diệu, kẹp xì gà quay đầu nhìn về phía hắn.

- Để ta giới thiệu, đây là ngài Hugh Beaver, đây là Tống đến từ Hồng Kông.

Phu nhân Bess giới thiệu đơn giản cho hai người.

Tống Thiên Diệu ngạc nhiên liếc nhìn phu nhân Bess, một lão già bán bia, quan tâm đến sương mù London?

Hugh Beaver không quá để ý đến người phương đông Tống Thiên Diệu này, thậm chí có thể nói, thái độ còn hơi kiêu ngạo.

- Tiểu tử, ta đã đọc bài viết của ngươi, ta nghĩ ngươi nên biết, ta có một tòa soạn báo, và tòa soạn này hiện đang muốn đăng một số tin tức về sương mù lớn.

Chương 856. Từ Bình Thịnh (1)

Trong khi Tống Thiên Diệu đang gặp gỡ ngài Hugh Beaver ở London với một bài luận về sương mù, thì ở xa tận Hồng Kông, Lôi Anh Đông cũng vì chai nước ngọt trị giá một vạn đồng mà được gặp vị vua tàu biển Hồng Kông được gọi là Thịnh bá - Từ Bình Thịnh.

Tuy gia tộc họ Từ ở Hồng Kông không được xếp vào cái gọi là tứ đại gia tộc Hoa kiều, tam đại hội trưởng thương hội, nhưng không có nghĩa là gia tộc họ Từ có nền tảng yếu kém, mà là họ Từ luôn quen với việc kiếm tiền thầm lặng, không bao giờ phô trương.

Công ty vận tải biển của họ Từ có hai ba chục tàu chở khách và hàng hóa, từ Nam Dương đến Triều Tiên, thậm chí cả vùng duyên hải Đại lục, đều không thiếu bóng dáng tàu biển của họ Từ.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là mối quan hệ mà gia tộc họ Từ đã tích lũy tạo dựng qua nhiều năm, có thể nói, ở thành phố nhỏ Hồng Kông này, gia tộc họ Từ thuận lợi tứ bề giữa người Anh và người Trung Quốc.

Tàu của Từ Bình Thịnh có thể làm ăn với bất kỳ quốc gia nào, duy chỉ không làm ăn với người Nhật.

Hơn nữa nhắc đến Từ Bình Thịnh, tất cả thương nhân Hồng Kông đều phải giơ ngón tay cái khen ngợi, vị Thịnh bá này sau khi Hồng Kông thất thủ, vùng biển Hồng Kông rơi vào tay Nhật Bản, đã kiên quyết đánh chìm hai chiếc tàu hàng

đang neo đậu tại cảng Hồng Kông, tránh để hai chiếc tàu của mình bị người Nhật trưng dụng, dùng để xâm lược tổ quốc mình.

Tài sản ở Hồng Kông bị đóng băng, vật tư bị tịch thu, Từ Bình Thịnh từ chối đầu hàng người Nhật, chuyển đường qua Ma Cao trở về quê nhà ở Đại lục, gia tộc họ Từ gần như trắng tay, người nhà khóc lóc thảm thiết, sự nghiệp ba đời từ tổ tiên đến Từ Bình Thịnh, một thế kỷ phấn đấu, hóa thành mây khói, khiến tất cả mọi người trong gia tộc họ Từ lúc đó gần như tuyệt vọng, nói rằng có lỗi với tổ tiên.

Chỉ có vị Thịnh bá này, quỳ trước bài vị tổ tiên họ Từ, thản nhiên mở miệng, nói rằng không làm mất mặt tổ tiên họ Từ, không làm chó cho người Nhật, luôn thẳng lưng làm người Trung Quốc.

Kháng chiến chống Nhật kết thúc, Từ Bình Thịnh lập tức trở về Hồng Kông, trục vớt hai chiếc tàu hàng mà mình đã đánh chìm năm xưa, sửa chữa rồi đưa vào ngành vận tải biển, được coi là một trong những thương nhân đầu tiên tham gia ngành vận tải biển ở Hồng Kông sau chiến tranh, vài năm sau, từ hai chiếc tàu phát triển thành hai ba chục tàu chở khách và hàng hóa, vinh dự trở thành vua tàu biển Hồng Kông.

Khi đó người Thượng Hải ồ ạt đổ về Hồng Kông, các đại gia ngành vận tải biển Thượng Hải cũng đều chuẩn bị tái xuất ở cảng Hồng Kông, các thương nhân vận tải biển người Hoa bản địa Hồng Kông, không phải không nghĩ đến việc để Từ Bình Thịnh dẫn đầu họ, cho những người Thượng Hải mới đến một bài học, nhưng Từ Bình Thịnh không đồng ý, mà nói rằng thiên hạ làm ăn ai cũng có phần, tất cả đều là người Trung Quốc.

Lần này nếu không phải Lôi Anh Đông bị đánh chìm tàu, khiến Từ Bình Thịnh có chút bất mãn với cách hành xử của

đám đại gia vận tải biển Thượng Hải này, với một tiểu thương buôn lậu bằng thuyền đánh cá như Lôi Anh Đông, muốn gặp được vua tàu biển Từ Bình Thịnh đâu có đơn giản như vậy? Đừng nói một chai nước ngọt một vạn đồng, mười vạn đồng cũng chưa chắc có ai để ý đến hắn.

Địa điểm Từ Bình Thịnh chọn để gặp Lôi Anh Đông là ở Hội đụa ngựa, hơn nữa để tránh Lôi Anh Đông xấu hổ, còn đặc biệt để Chử Hiếu Tín cùng Lôi Anh Đông đến trường đua.

Hiện nay Từ Bình Thịnh đã cao tuổi, công việc kinh doanh hầu như đã giao hết cho trưởng nam Từ Ân Bá quản lý. Bình thường, Từ Bình Thịnh không có sở thích xa xỉ nào khác, chỉ thích xem đua ngựa, nhà họ Từ có sáu bảy con ngựa đua ở hội đua ngựa.

Hôm nay hội đua ngựa không có cuộc đua nào, chỉ là Từ Bình Thịnh có hai con ngựa yêu quý Thường Thắng Sơn, Tất Thắng Sơn vừa được vận chuyển đến Hồng Kông, đang để huấn luyện viên và kỵ sĩ kiểm tra, chuẩn bị tham gia thi đấu.

- Từ tiên sinh, ta thấy sớm muộn gì ngươi cũng sẽ trở thành chủ tịch Hội đua ngựa Hồng Kông, cộng cả ngựa đua của Thịnh bá và ngươi lại, đã có hơn chục con rồi.

Chử Hiếu Tín gặp trưởng nam của Từ Bình Thịnh là Từ Ân Bá, mở miệng chào hỏi.

Lôi Anh Đông đứng phía sau hắn, tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng cử chỉ có phần gò bó.

Số tiền hắn kiếm được trong một năm lướt sóng xẻ gió, có lẽ không bằng số tiền nhà họ Từ trước mặt kiếm được trong một tháng, hoặc nếu Từ Bình Thịnh nghĩ rằng hắn Lôi Anh Đông gây chuyện, chỉ cần nói một câu, hắn Lôi Anh Đông ở Hồng Kông không chỉ không thể mua sắm vật tư nữa, e rằng

ngay cả một sợi lông cũng không mua được, thậm chí không thể đổ đầy bình xăng cho những chiếc thuyền của thuộc hạ.

- A Tín, thế nào, năm nay ngươi nên cân nhắc gia nhập hội đua ngựa, kiếm vài con ngựa đua để chơi chứ, cứ mải mê làm việc cẩn thận sẽ làm hỏng sức khỏe đấy.

Từ Ân Bá 46 tuổi mang nụ cười trên mặt, cũng không lạnh nhạt với Lôi Anh Đông, sau khi nói chuyện với Chử Hiếu Tín, hắn nhìn về phía Lôi Anh Đông bên cạnh Chử Hiếu Tín:

- Ngươi chính là Lôi Quan Thái? A Thái? Cha ta tuổi đã cao nhưng vẫn thích đùa giỡn với mấy tên tiểu tử, chuyện nước ngọt đó, ngươi đừng để tâm, thực ra dù ngươi không chụp ảnh thì hắn cũng định nói chuyện với ngươi vài câu.

- Từ tiên sinh, ta còn phải cảm ơn Thịnh bá bận rộn như vậy mà vẫn chịu gặp ta một lần, lần này ta…

Lôi Anh Đông cười khổ mở miệng.

Từ Ân Bá đưa tay vỗ vỗ cánh tay Lôi Anh Đông.

- Được rồi, chuyện của ngươi, ta đã biết hết, vào gặp cha ta đi, người Thượng Hải lần này quả thật hơi quá đáng.

Lôi Anh Đông và Chử Hiếu Tín hai người đi theo sau Từ Ân Bá, bước vào một sân tập luyện của hội đua ngựa.

Chương 857. Từ Bình Thịnh (2)

Trong sân, một ông lão tóc bạc trắng, mặc áo đường bào màu đỏ sẫm, chống gậy, đang dùng tay vuốt ve đầu một con ngựa màu hạt dẻ khỏe mạnh trước mặt, người huấn luyện ngựa dắt con ngựa màu hạt dẻ, đang nói chuyện với ông lão:

- Thịnh bá, con Tất Thắng Sơn này ngực sâu cổ dài, chắc chắn không có vấn đề gì.

Ông lão chính là vua tàu biển Hồng Kông, Từ Bình Thịnh, nghe thấy tiếng bước chân từ xa, Từ Bình Thịnh rút tay khỏi đầu ngựa:

- Hãy chăm sóc cẩn thận, con ngựa thuần chủng này rất khó kiếm.

- Biết rồi, Thịnh bá.

Người huấn luyện ngựa dắt ngựa đi, Từ Bình Thịnh quay người, nhìn về phía ba người Từ Ân Bá, Chử Hiếu Tín, Lôi Anh Đông đang đi tới.

- Thịnh bá, lại có ngựa mới à?

Chử Hiếu Tín từ xa đã giơ tay vẫy vẫy về phía Từ Bình Thịnh, mở miệng chào hỏi.

Từ Bình Thịnh nở nụ cười.

- Phải đấy, ngựa già nên về hưu rồi, sau này Hồng Kông, phải trông cậy vào lớp ngựa mới như các cậu thôi.

- Ngài vẫn còn khỏe mạnh lắm, đừng trêu ta nữa, hôm nay Kiên thúc và cha ta lại đi uống trà, đâu có tinh thần sáng láng

như Thịnh bá.

Chử Hiếu Tín cười hì hì nói.

Từ Bình Thịnh và Đỗ Triệu Kiên là bạn thân nhiều năm, thông qua Đỗ Triệu Kiên, cũng có qua lại với Chử Diệu Tông, huống hồ Hồng Kông vốn nhỏ bé, Chử Hiếu Tín trước đây đã gặp Từ Bình Thịnh, đối với vị vua tàu biển này không hề xa lạ.

- Cha ngươi và A Kiên đều là những kẻ nghiện trà, có trà ngon là nhất định phải đến, ta thì khác, ta là có đua ngựa hay là nhất định phải đến.

Từ Bình Thịnh gõ gõ cây gậy, ánh mắt chuyển từ Chử Hiếu Tín sang Lôi Anh Đông.

Chử Hiếu Tín mở miệng đúng lúc.

- Thịnh bá, đây chính là Lôi Anh Đông, người đã uống nước ngọt và thay ngài quyên góp một vạn đồng cho quỹ từ thiện.

Lôi Anh Đông cố gắng hít sâu một hơi, để bản thân bình tĩnh hơn, bình thản mở miệng.

- Thịnh bá.

- Được rồi, miễn nói những lời khách sáo, tiểu tử, chuyện của ngươi, ta đều đã biết, người Thượng Hải lần này làm hơi quá, cước phí vận chuyển tăng, tất nhiên ai cũng muốn kiếm thêm một chút, huống hồ đây là Hồng Kông, không phải Thượng Hải năm xưa, đánh chìm tàu hàng, quả thật hơi quá đáng.

Từ Bình Thịnh đánh giá Lôi Anh Đông từ trên xuống dưới, rồi nói.

- Có người đã nhắc đến ngươi với ta, nghe nói thuyền của ngươi đã mất, suýt nữa cả người cũng không về được, vậy mà lại không nổi giận ở Ma Cao, kiên quyết trở về Hồng Kông?

Từ Bình Thịnh lại đổi sang một tư thế uể oải, dĩ nhiên, dù vậy, sự bá đạo trong lời nói của hắn vẫn lộ rõ không che giấu được.

Lôi Anh Đông vốn là người đầu óc linh hoạt, nghe Từ Bình Thịnh nói vậy, tự nhiên hiểu được Từ Bình Thịnh muốn hỏi điều gì.

Nhưng theo hiểu biết của Lôi Anh Đông, nhân vật cầm lái công khai của nhà họ Từ, Từ Ân Bá, lại là một người thân Anh chính hiệu, bình thường khi điều động đội tàu của nhà họ Từ, không ít lần giúp đỡ người Anh, vậy thì hôm nay câu hỏi của Từ Bình Thịnh, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Lôi Anh Đông nhanh chóng suy nghĩ trong đầu, nhưng miệng không dám chậm trễ, vội vàng kể ra những gì mình đã trải qua.

Từ việc bỏ ra gần như toàn bộ số tiền tích lũy để mua tàu biển ra khơi, đến việc bị người ta hãm hại một vố, tổn thất một chiếc tàu biển.

Toàn bộ sự việc, Lôi Anh Đông không hề giấu giếm nửa lời, cũng không có bất kỳ sự tô vẽ thừa thãi nào, bởi vì hắn vẫn đang quan sát, xem thái độ của Từ Ân Bá rốt cuộc là gì, và lần gặp mặt này, lại có ý đồ gì.

Dù rõ ràng Lôi Anh Đông đang cầu xin nhà họ Từ, nhưng trước khi làm rõ được suy nghĩ thật sự của Từ Bình Thịnh, Lôi Anh Đông vẫn không dám có bất kỳ hành động thừa thãi nào.

Đừng nhìn bây giờ Từ Bình Thịnh có vẻ như một lão ông, nhưng đã có thể tự tay xây dựng nên cơ nghiệp lớn như vậy của nhà họ Từ, đủ để chứng minh thủ đoạn của hắn mạnh mẽ đến mức nào, trước khi làm rõ được ý đồ thực sự của Từ Ân Bá, Lôi Anh Đông làm sao dám dễ dàng bộc lộ quá nhiều.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của Lôi Anh Đông, dường như, chuyện này đã có người nhắc với Từ Bình Thịnh từ trước, lúc này trên mặt Từ Bình Thịnh đã có chút tức giận:

- Tiểu tử, ngươi làm đúng lắm! Đúng là phải về Hồng Kông để xử lý chuyện này!

…

Từ Bình Thịnh không hề có ý hỏi han Lôi Anh Đông về toàn bộ sự việc, mà tự nói tiếp, giọng điệu rõ ràng rất không hài lòng với kẻ đã cho nổ chìm tàu hàng của Lôi Anh Đông:

- Hừ, nghĩ lại ngày xưa, quân Nhật chiếm đóng Hồng Kông, đã cho nổ chìm một chiếc tàu của ta, lại cướp một chiếc tàu của ta, không cho ta làm ăn vận tải biển, bây giờ lại có kẻ dùng cùng một thủ đoạn làm cùng một việc, có khác gì bọn Nhật Bản kia đâu!

Hắn chống gậy đứng đó, giọng hơi giận dữ, Từ Ân Bá, Chử Hiếu Tín, Lôi Anh Đông đều im lặng, lắng nghe lão già tiếp tục nói:

- Làm người, đừng nên quá tham lam, nhất là làm ăn vận tải biển, không nên chặn hết đường sống của người khác, Vu Thế Đình hẳn phải hiểu đạo lý này chứ, bản thân kiếm đủ tiền rồi, lại không biết dạy dỗ người khác sao?

Từ Bình Thịnh rõ ràng chỉ đang lẩm bẩm một mình, nhưng Lôi Anh Đông lại giật mình.

Chuyện này, sao lại liên quan đến Vu Thế Đình?

Vu Thế Đình, một đại gia vận tải biển từ Thượng Hải đến Hồng Kông tái xuất giang hồ, không có khả năng đi thu thập một tên tiểu tốt như mình, huống chi Vu Thế Đình tuy có không ít tàu, nhưng giống như Từ Bình Thịnh, đều cho thuê hết, không tự mình vận chuyển hàng hóa, chỉ kiếm tiền thuê đã đủ.

Chương 858. Ta thay ngươi ra mặt

Từ Ân Bá vẫn luôn đứng bên như một kẻ bàng quan lạnh lùng, nghe cha nhắc đến Vu Thế Đình, ánh mắt khẽ nhíu lại.

So với Từ Bình Thịnh yêu nước, bảo thủ, Từ Ân Bá có kinh nghiệm du học nước ngoài nên cởi mở hơn, hơn nữa ở Hồng Kông, người Hoa làm ăn vận tải biển, tương đương với việc tranh cơm ăn với người Anh, nên từ khi quản lý công việc gia tộc đến nay, Từ Bình Thịnh luôn chú ý duy trì mối quan hệ thân thiết với người Anh, thậm chí có thể nói sau khi chiến tranh Triều Tiên bùng nổ, Hồng Kông cấm vận, việc làm ăn vận tải biển của người Anh sa sút, làn sóng buôn lậu của người Hoa nổi lên, Từ Bình Thịnh đã không ít lần giúp những con tàu trống rỗng của người Anh đậu ở bến cảng tìm được công việc.

Hơn nữa Từ Ân Bá chưa bao giờ thỏa mãn với địa vị và tài sản hiện tại của nhà họ Từ, hắn không muốn sau khi tiếp quản công việc gia đình từ tay Từ Bình Thịnh lại yên ổn làm một kẻ giữ gìn, trong mắt hắn, vẫn luôn nghĩ đến việc mở mang bờ cõi, làm cho đội tàu của nhà họ Từ ngày càng lớn mạnh hơn.

Đám người Thượng Hải, nếu có cơ hội, Từ Ân Bá sẽ không bỏ lỡ việc lao tới cắn đứt cổ họng đối phương.

Cơ hội này hắn không thể tự tạo ra, dù sao phía trên hắn còn có cha Từ Bình Thịnh. Cả đời làm ăn, cha luôn chú trọng hòa khí sinh tài, ý nghĩ này của hắn sẽ không qua được cửa ải Từ Bình Thịnh.

Tuy nhiên lần này người Thượng Hải đã làm quá đáng, chọc giận Từ Bình Thịnh, Từ Ân Bá cảm thấy đây là cơ hội thích hợp.

Từ Ân Bá hiểu cha mình hơn bất cứ ai, những năm gần đây, hầu như không có chuyện gì khiến lão gia tử nổi giận, chỉ có lần này tàu biển của Lôi Anh Đông bị đánh chìm mới khiến lão nhân gia tỏ ra không hài lòng.

Vì vậy lúc này thấy trong lời nói của Từ Bình Thịnh có chút bất mãn với đám người Thượng Hải, Từ Ân Bá lập tức tiếp lời:

- Lần này, bọn Thượng Hải đó quả thật có hơi quá đáng, thiên hạ làm ăn ai cũng có phần, nếu năm đó cha muốn tận diệt, thì giờ bọn chúng đừng mơ đứng vững ở Hồng Kông nhanh như vậy.

Từ Bình Thịnh khẽ gật đầu.

- Cả đời ta chỉ nói một câu, thiên hạ làm ăn ai cũng có phần, không có lý do gì để tự mình cắt đứt một con đường làm ăn, kiếm tiền tuyệt hộ. Ta định hẹn Vu Thế Đình ra nói chuyện, ta tin hắn sẽ không đồng ý để ta dạy những người bạn thân thích của hắn cách làm ăn.

- Thịnh bá, tiền ta không cần, tàu ta không cần, ta chỉ cần một lẽ công bằng.

Lôi Anh Đông nhìn Từ Bình Thịnh mở miệng nói.

Đã đến nước này, Lôi Anh Đông không cần phải giữ lại điều gì, cứ thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Hắn thật sự không cần tiền, cũng không cần tàu, bây giờ hắn chỉ cần đối phương cho một lẽ công bằng. Nghe có vẻ đơn giản, nhưng từ này lại được các thương nhân ưa chuộng nhất, bởi vì hai chữ công bằng rất khó định nghĩa.

- Ngươi muốn ta ra mặt thay ngươi?

Từ Bình Thịnh nhìn Lôi Anh Đông, nửa cười nửa không.

Lôi Anh Đông hơi cúi đầu.

- Thịnh bá, ta chỉ là một thằng nhóc Đan gia, trước khi trưởng thành còn chẳng biết giày dép là cái quái gì. Trước đây làm ăn, ta chỉ dựa vào lá gan, nhưng dựa vào gan để làm ăn không có nghĩa là ta ngu. Ta biết ở Hồng Kông, muốn làm lớn trong ngành vận tải biển, dù không cần Thịnh bá giúp đỡ cũng cần Thịnh bá gật đầu. Chúng ta đều nhờ danh tiếng của Thịnh bá mà kiếm cơm…

- Tiểu tử, những lời nịnh bợ ta từng nghe còn hay ho hơn ngươi.

Từ Bình Thịnh ngắt lời Lôi Anh Đông.

- Hai chữ công bằng quá khó, nói thẳng ra là ta không hài lòng với cách làm của bọn chúng, thay ngươi nhắc nhở chúng một tiếng.

Lôi Anh Đông hít sâu một hơi.

- Thịnh bá, ta biết ngài phải cân nhắc toàn bộ ngành vận tải Hồng Kông. Lôi Đan tử ta được ngài ban ơn gặp mặt đã cảm kích trong lòng. Ngài hỏi ta muốn xử lý thế nào, ta chỉ có một câu, tàu là tàu, mạng là mạng. Nếu ngài chịu mở lời, ta vô cùng cảm kích. Không mở lời, Lôi Đan tử ta cũng không thể không có lời giải thích cho những người anh em đã chết, để họ chết không nhắm mắt. Chỉ vậy thôi, bây giờ ta chỉ còn một cái mạng thối, thật sự bức ép ta, bắt cóc Vu Thế Đình cũng chẳng có gì lạ! Hắn có bản lĩnh thì cứ trốn trong nhà cả đời không ra ngoài?

Những lời sau cùng, thực ra Lôi Anh Đông chỉ nói trong cơn tức giận. Hắn đương nhiên không thể đi bắt cóc Vu Thế

Đình, bắt cóc Vu Thế Đình đồng nghĩa với việc sau này hắn đừng mơ lên bờ sạch sẽ.

- Vậy thế này, ta sẽ hẹn Vu Thế Đình ra nói chuyện, cả vụ này ta đoán hắn sẽ không…

Từ Bình Thịnh nhìn Lôi Anh Đông.

- Nếu thật sự là người Thượng Hải, ta cũng không thể ngồi yên.

- Cha, nếu thật sự muốn can thiệp, không bằng để ta báo trước với Hải quân Anh, chỉ cần báo một tiếng, bọn Thượng Hải đó sẽ phải an phận vài ngày…

Từ Ân Bá nhẹ nhàng mở miệng nói.

- Nói gì vậy, nhà ta Từ gia là thương nhân, đừng có những ý nghĩ khác, huống chi lúc này, ngươi suốt ngày liên lạc với người Anh, phải nhớ rằng, hiện giờ người Anh vẫn đang đánh nhau với người Trung Quốc chúng ta ở Triều Tiên! Hải quân Anh giúp ngươi giết người Trung Quốc thì vinh quang lắm sao?

Trên mặt Từ Bình Thịnh lóe lên một tia giận dữ.

Mấy câu ngắn gọn của Từ Bình Thịnh khiến Lôi Anh Đông và Chử Hiếu Tín nhìn ra một điều, cha con nhà họ Từ có vẻ không hợp nhau về việc thân với Đại lục hay thân với Anh quốc.

Đây được coi là chuyện nội bộ của nhà họ Từ, dù là Lôi Anh Đông hay Chử Hiếu Tín đều không tiện, cũng không có tư cách can thiệp, chỉ có thể đứng im lặng bên cạnh.

Từ Bình Thịnh kết thúc cuộc đối thoại với con trai mình một cách độc đoán, sau đó mới quay người nói với Lôi Anh Đông:

- Yên tâm, chuyện của ngươi, ta đã biết rồi. Ta sẽ hẹn Vu Thế Đình ra uống trà, xem đua ngựa. Bọn chúng kiếm tiền thì được, nhưng chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền cho mình, lại cắt đứt đường làm ăn của người khác, vậy thì hơi quá đáng rồi!

Lôi Anh Đông khiêm tốn lên tiếng.

- Đa tạ Thịnh bá.

Từ Bình Thịnh nhìn Lôi Anh Đông sâu sắc.

- Không cần cảm ơn ta, là do vận khí của ngươi không tốt thôi, nhưng vận khí của bọn chúng còn tệ hơn.

Chương 859. Khang Lợi Tu chửi bậy và phóng khoáng (1)

- Tằng Xuân Thịnh cái thằng nhóc chó má! Đầu óc nó chỉ là cái ống nghe điện thoại! Ta không thèm chửi mẹ nó! Mẹ nó là đồ khốn nạn!

Vu Triền Trọng tức giận xông vào thư phòng của cha Vu Thế Đình, vẫy tay ra hiệu cho lão bộc A Tường đang phục vụ và xoa chân cho Vu Thế Đình. Đợi trong thư phòng chỉ còn lại hai cha con, hắn mới độc địa mở miệng chửi người.

Vu Thế Đình buông hai chân xuống, ngồi thẳng người trên ghế, nhìn con trai mình nhíu mày.

- Ngươi cũng từng du học, đọc sách, vậy mà mở miệng vẫn là những lời chửi bậy của bọn lưu manh, thành cái thể thống gì!

Vu Triền Trọng cầm một tách trà Bích Loa Xuân ấm áp trong thư phòng, nghe lời cha chỉ hừ một tiếng, rồi đưa trà lên miệng.

Vu Triền Trọng là con trai duy nhất của Vu Thế Đình. Nghe nói những năm trước Vu Thế Đình đi biển bị lạnh làm tổn thương khí thận, mãi đến 29 tuổi mới nhờ danh y điều trị mà sinh được Vu Triền Trọng. Sau đó lại sinh thêm hai cô con gái. Thêm vào đó Vu Thế Đình không ham mê nữ sắc, trong nhà chỉ có một vợ một thiếp, nên nhân khẩu không được hưng thịnh cho lắm.

Vu Triền Trọng năm nay 31 tuổi, khuôn mặt gầy dài, không được ưa nhìn, có lẽ giống mẹ nhiều hơn, cả người đứng đó trông hơi nữ tính, và cũng rất ít khi ra mặt giúp Vu Thế Đình quản lý toàn bộ công việc, chỉ thỉnh thoảng mới cùng Vu Thế Đình ra mặt gặp gỡ các bác chú trong giới thương trường. Phần lớn thời gian ở Hồng Kông đều không thấy mặt, đi du lịch khắp thế giới, nên trong mắt người ngoài, Vu Triền Trọng giống như một công tử ăn bám cha mẹ hơn.

Nhưng lúc này trong thư phòng không có người ngoài, đôi mắt Vu Triền Trọng linh động khác thường, khuôn mặt gầy không được ưa nhìn kia, lúc này kết hợp với đôi mắt này, khiến hắn trông như một nhân vật tinh minh.

Đợi trà vào đến cổ họng, Vu Triền Trọng mới nhìn về phía cha mình.

- Du học rồi thì không được chửi bậy sao? Tưởng Trung Chính khi tức giận cũng chẳng phải nói tục sao?

- Chỉ vì ngươi ngông cuồng đến mức tự so sánh mình với Tưởng Trung Chính, trong vòng 5 năm nữa cũng đừng nghĩ đến chuyện tiếp quản công việc của gia đình.

Vu Thế Đình tắt chiếc radio bên cạnh, đứng dậy gõ gõ lưng.

- Đã điều tra ra chưa?

- Tằng Xuân Thịnh có thể giấu được sao?

Vu Triền Trọng nhắc đến cái tên này, sắc mặt vừa dịu đi lại trở nên khó coi.

- Chính là hắn làm. Tên ngu ngốc này, nếu thiên hạ ai cũng làm ăn như hắn thì sớm đã chết đói rồi. Tự cho mình là thông minh, cắt đứt đường làm ăn của người khác, tiền như nước chảy, dựa vào cắt đứt thì không thông, hắn làm sao mà lên được đến vị trí hiện tại?

Vu Thế Đình quay đầu lại, nhìn đứa con trai đang mặt mày u ám, cười hì hì.

- Dựa vào ngu xuẩn đấy. Thời buổi không anh hùng, tiểu tử thành danh. Chỉ cần có người không ngừng cho cơ hội, đừng nói là Tằng Xuân Thịnh, ngay cả một con chó cũng có thể nổi danh.

- Bây giờ phải làm sao, ta đã nhận được tin tức, Từ Bình Thịnh lần này có vẻ không vui, có phải ta cùng với tên gọi là Lôi Đản tử kia…

- Ngươi á?

Vu Thế Đình lắc đầu.

- Ngươi là thân phận gì chứ? Đủ tư cách can thiệp vào chuyện này sao?

Vu Triền Trọng ngừng lời, thở dài.

- Lại nhẫn nhịn? Tằng Xuân Thịnh cái tên khốn kiếp nhảy tưng tưng lên, thấy tiền sáng mắt, không thu thập hắn sớm muộn gì cũng bị bức đến mức những người bản địa Hồng Kông kia đối đầu với chúng ta, đến lúc đó làm sao hòa khí sinh tài?

- Ngươi biết Tăng Xuân Thịnh muốn gây chuyện? Không biết phải không, ta cũng không biết, đợi đến khi Từ Bình Thịnh tìm đến nói chuyện với ta thì ta mới biết.

Vu Thế Đình nhìn con trai mình bằng ánh mắt bất lực.

- Ngươi còn kém xa lắm, hòa khí sinh tài, tiền như nước chảy, những điều này đều là ta dạy ngươi, ngươi chỉ hiểu được ba phần, đừng nghĩ đến chuyện làm mười phần, làm tốt ba phần của ngươi đi, Hồng Kông không có chuyện gì của ngươi cả, gần đây ngươi nên đi du lịch châu Âu, xem có con tàu nào phù hợp để mua không, chuyện bên này không cần ngươi.

Vu Trinh Trọng nhún vai.

- Vậy ta sẽ đi châu Âu trong vài ngày tới.

- Tiện thể dẫn vợ con đi nghỉ mát, mỗi lần ngươi đi một mình bay khắp thế giới, bỏ lại vợ con, ta chạy tàu cả đời, mẹ ngươi ở nhà rất khó chịu, bây giờ nhà họ Vu không còn khổ như vậy nữa, ngươi cũng đừng để vợ con cô đơn một mình, đừng chỉ lo làm ăn, làm việc lớn, trước tiên phải làm người, làm việc nhỏ, ngay cả vợ con cũng không chăm sóc được, thành tựu cũng sẽ không lớn đâu.

Vu Thế Đình nhận lấy tách trà từ tay Vu Trinh Trọng.

- Đi đi.

Vu Trinh Trọng cúi đầu suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu lên cười với cha mình.

- Ta biết rồi, ta sẽ đặt thêm hai vé máy bay, vậy ta đi gặp vợ con đây, nói với cô ấy tuần sau cùng đi châu Âu nghỉ mát.

- Đi đi.

Vu Thế Đình mỉm cười nhìn Vu Trinh Trọng rời khỏi thư phòng, đợi cửa phòng đóng lại, Vu Thế Đình cầm tách trà uống một ngụm, nhắm mắt thưởng thức hương vị, vài chục giây sau, mở mắt ra, ném mạnh tách trà xuống đất! Mảnh sứ vỡ tung tóe.

- Trấn Trọng không mắng sai, Tăng Xuân Thịnh cái đồ chó chết, đầu óc chỉ như cái ống nghe điện thoại… Ta chửi mẹ mày cái thằng khốn nạn!

…

Phố cổ Quảng Đông ở Sai Wan Bay, Khang Lợi Tu đứng trên đường phố, nhìn những dãy nhà kiểu Quảng Đông khắp phố có chút choáng váng, đây không phải khu nhà giàu, cũng không phải khu ổ chuột nơi người nghèo tụ tập, người ở đây là

những người bản xứ Hồng Kông điển hình nhất, không đến nỗi chết đói, nhưng cũng không thể giàu to, khắp phố vang lên tiếng guốc gỗ lanh canh, thỉnh thoảng có những cô gái trẻ tết tóc đen dài bóng mượt, chân trần mặc áo bí tất tò mò đi ngang qua Khang Lợi Tu, thậm chí sau khi đi qua, còn quay đầu lại đánh giá bộ vest bảnh bao trên người Khang Lợi Tu.

Chương 860. Khang Lợi Tu chửi bậy và phóng khoáng (2)

Người ở đây, bất kể nam nữ già trẻ, đều mặc trang phục truyền thống kiểu Trung Quốc, áo may ô, áo đầm đường, áo khoác ngắn, thậm chí cả yếm của trẻ con, những cửa hàng dọc đường gần biển cũng được dựng bằng tre, phần lớn là quán trà, người trên lầu uống trà, thò đầu ra cửa sổ ngắm cảnh đường phố, trò chuyện với bạn bè, sáu bảy quán trà bằng tre, khiến con đường không rộng lắm này tràn ngập hương trà nhẹ nhàng, có một số người hát rong xin tiền, vẫn đang í a í ới hát nhạc Quảng Đông trong quán trà hoặc bên đường, thu hút người đi đường dừng lại.

Cả con phố, hoàn toàn là một bức tranh phong cảnh dân gian cảng biển.

Một cô bé khoảng mười lăm mười sáu tuổi ăn mặc giản dị, cầm một giỏ hoa lan ngâm nước, mạnh dạn bước đến trước mặt Khang Lợi Tu.

- Thưa ngài, mua một bông hoa nhé?

Khang Lợi Tu lấy từ ví ra một đồng đưa cho cô bé, cô bé nhanh nhẹn lấy từ giỏ ra một bông hoa lan đưa cho Khang Lợi Tu, rồi lại giúp Khang Lợi Tu tìm tiền thối, Khang Lợi Tu mỉm cười, thuận tay nhẹ nhàng cài bông hoa lan lên đầu cô bé đang cúi xuống tìm tiền, hoàn toàn không hay biết.

Trong lúc cô bé cúi đầu lục lọi tiền lẻ, hắn bước đi về phía giữa phố.

Khi cô bé cầm chín đồng xu ngẩng đầu lên, Khang Lợi Tu đã đi xa, cô bé lên tiếng.

- Thưa ngài, tiền trả lại cho ông…

- Đừng đuổi theo, ta là người rất háo sắc, hoa đẹp, người cũng đẹp, kết hợp lại càng đẹp hơn, tặng cho ngươi đó.

Khang Lợi Tu quay đầu vẫy tay với cô bé, rồi quay người đi xa.

Chỉ còn lại cô bé đứng tại chỗ, vô thức sờ bông hoa lan trên tóc.

Khang Lợi Tu tự cho rằng mình rất phong độ, vừa giúp đỡ cô bé, vừa trêu ghẹo cô bé một cách phong lưu, lịch thiệp mà không hạ lưu, đi về phía cuối phố, nơi có một cửa hàng tạp hóa nhỏ.

Đột nhiên phía sau vang lên tiếng bước chân gấp gáp, một giọng nữ quát lớn.

- Đồ khốn mặt trắng, dám trêu ghẹo con gái ta! Nam nữ thụ thụ bất thân! Không đưa ra ba trăm năm trăm thì đừng hòng! Tưởng mẹ vợ không biết dạy dỗ con rể à!

…

Trong căn phòng suite của khách sạn The Strat, bốn người đàn ông và phụ nữ trung niên đội mũ nỉ mềm hoặc mũ che mặt kiểu phụ nữ, đứng cùng Angie Perlis, thưởng thức trà bánh do người hầu mang đến, nhìn về phía cánh cửa đóng kín của phòng khách.

Vài phút sau, Tống Thiên Diệu bước ra từ bên trong, đứng trước mặt năm người, dang rộng hai tay, xoay một vòng tại chỗ.

Angie Perlis hài lòng gật đầu, mỉm cười với người phụ nữ trung niên đeo găng tay trắng dài đứng bên cạnh mình.

- Đây chính là điều ta muốn, cảm ơn bà rất nhiều.

Một chiếc mũ nỉ mềm vành cong không một nếp nhăn, bộ vest kẻ sọc đen mới thịnh hành gần đây ở London, cà vạt thủ công, áo sơ mi, giày da, nhẫn, thắt lưng, hộp thuốc lá, đồng hồ đeo tay, khăn tay.

Tống Thiên Diệu đứng trước mặt họ, so với lúc bước vào phòng khách, đã hoàn toàn khác biệt, ngoại trừ nụ cười ôn hòa pha chút khinh bạc trên gương mặt, cùng làn da vàng và đôi mắt đen của hắn.

- Bộ vest giá 500 bảng Anh, cà vạt 75 bảng, giày da 125 bảng…

Tống Thiên Diệu lấy chiếc khăn tay lụa từ túi áo vest ra.

- Ngay cả chiếc khăn tay nhỏ này cũng có giá 40 bảng.

- Đây không phải Hồng Kông, đây là London, ngươi không thể mặc mấy bộ quần áo từ Hồng Kông như lần gặp Hugh Beaver trước đây được.

Angie Perlis bước tới chỉnh lại cổ áo cho Tống Thiên Diệu, đưa tay vuốt ve má hắn nói.

- Còn nhớ không, khi ta ở Hồng Kông, ngươi đưa ta ít tiền để đổi một bộ quần áo, bây giờ cũng vậy, chỉ là ngược lại thôi, ngươi ở London, phải làm cho ngươi trông giống như một người thượng lưu sống ở Tây London, dù có làn da vàng.

Bàn tay Angie Perlis từ từ di chuyển từ mặt xuống bộ vest của Tống Thiên Diệu, lớp vải len đen mềm mại nhưng vẫn thẳng thớm bao phủ lấy lồng ngực người đàn ông này, cổ áo cứng cáp, vai áo có đệm.

Tống Thiên Diệu cúi đầu châm một điếu thuốc, rồi ôm Angie Perlis đang kiểm tra quần áo của mình vào lòng, nhìn về phía bốn thợ may thủ công đối diện:

- Cảm ơn mọi người, tiểu thư Angie và ta đều rất hài lòng.

- Đây chính là trang phục của ngài, ý tôi là ngài nên mặc như thế này, thưa ngài, bây giờ ngài vừa thời trang lại thanh lịch, ngài thuộc về London.

Người phụ nữ trung niên kia dường như rất tự hào về bộ quần áo mình mang đến, bà ta thậm chí còn hơi ngẩng cằm lên.

- Ta thậm chí còn cảm thấy, ngươi là tấm biển quảng cáo sống cho cửa hàng nhỏ của ta, nếu như ngài không phải là một người da vàng.

Angie Perlis lập tức khéo léo vỗ nhẹ vào lưng Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu cúi đầu nhìn Angie Perlis, dùng tay vuốt ve mu bàn tay đối phương, ra hiệu mình không hề tức giận vì sự phân biệt đối xử vô thức lộ ra từ người phụ nữ trước mặt.

Trong thời gian ở London, hắn đã gặp nhiều sự phân biệt đối xử như vậy rồi.

Từ những người hầu ở khách sạn The Strat lúc đầu, cho đến những nhân vật thượng lưu như Hugh Beaver sau này, họ cố gắng thể hiện sự phân biệt đối xử của mình đối với người da vàng, đối với châu Á, đối với người Trung Quốc, nhưng họ lại luôn vô tình hoặc cố ý để lộ ra một chút, nhắc nhở ngươi rằng, ngươi thuộc về London, nhưng ngươi là một người da vàng.

Khi Angie Perlis đưa những người đó đi và quay lại bên cạnh Tống Thiên Diệu, cô phát hiện Tống Thiên Diệu vẫn đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài sương mù mờ mịt, dường như thực sự không tức giận vì những lời nói phân biệt đối xử đó.

Điếu thuốc Dunhill ngậm hơi nhô ra khỏi miệng, vẻ mặt thoải mái, mang một sự tự tin khiến người ta kinh ngạc.

Chương 861. Người da vàng ở London

Sự tự tin này xuất hiện trên bất kỳ người trẻ tuổi nào cùng tuổi với Tống Thiên Diệu, Angie Perlis đều không thấy lạ. Nhưng Tống Thiên Diệu không phải là những thanh niên chưa từng trải qua sóng to gió lớn đó. Trên thương trường, Angie Perlis luôn vô thức bỏ qua tuổi tác của Tống Thiên Diệu, coi hắn như một người đàn ông trung niên ít nhất cũng trên 30 tuổi. Nhưng người trung niên thường không còn có sự sắc bén của tuổi trẻ như vậy nữa.

- Mấy ngày qua, ngươi đã bận rộn những gì? Trong khi ta và phu nhân Bess tham gia những buổi tụ họp nhàm chán hoặc vô vị đó?

Angie Perlis bước lại, đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu, theo ánh mắt của hắn nhìn ra bên ngoài.

- Hay là ngươi chỉ đứng đây ngây người, ngắm cảnh London, chờ ta trở về?

- Ta đã đi một số nơi. Ngài James của Bộ Thuộc địa Hải ngoại mà Thạch Trí Ích giới thiệu đối xử với ta rất tốt. Nếu không phải thời tiết London tồi tệ, ta đã muốn ở lại thêm vài ngày. Nhưng xét thấy thời tiết này có vẻ không thể cải thiện trong thời gian ngắn, nên…

Tống Thiên Diệu nhún vai, nhìn về phía Angie Perlis, đưa tay dùng ngón cái lướt qua đôi môi đỏ gợi cảm của nàng.

- Đi Glasgow thăm cha mẹ và gia đình ngươi.

Angie Perlis nghi hoặc nhìn Tống Thiên Diệu. Hai người đã quen thuộc đến mức chỉ cần nói một câu là biết mười câu tiếp theo đối phương định nói gì. Tống Thiên Diệu đến Anh không thể chỉ đơn giản là đến thăm gia đình cô và cùng đón Giáng sinh.

Vì vậy việc Tống Thiên Diệu tiếp xúc với James ở London, Hugh Beaver thậm chí trốn trong khách sạn viết bài, Angie Perlis hoàn toàn không ngạc nhiên. Chỉ có việc Tống Thiên Diệu nói bây giờ sẽ đi thăm gia đình nàng mới khiến nàng thấy có vấn đề.

- Thật sao?

Tống Thiên Diệu chỉ về phía cửa phòng ngủ.

- Trong ngăn kéo bàn trang điểm phòng ngủ của cô có hai vé máy bay đi Glasgow, ta nhờ khách sạn mua giúp. Ba giờ chiều, có lẽ năm giờ chiều chúng ta có thể thay đổi không khí trong nhà hàng ở Glasgow rồi. À, ta còn lén nhờ phu nhân Bess chọn giúp một chiếc khăn choàng cho mẹ ngươi, ta cũng chuẩn bị một món quà nhỏ cho cha ngươi.

- Bây giờ mấy giờ rồi?

Angie Perlis ngạc nhiên liếc nhìn Tống Thiên Diệu, nhanh chóng quay lại phòng ngủ, rất nhanh đã cầm vé máy bay và một chiếc khăn choàng cao cấp đựng trong hộp quà đi ra.

- Đây là bất ngờ dành cho ta sao?

Tống Thiên Diệu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, tiện tay dụi tắt điếu thuốc, ôm lấy Angie Perlis đi về phía phòng ngủ.

- Một giờ mười bảy phút chiều, chúng ta có thể vào phòng ngủ chợp mắt một lát, rồi đi sân bay.

Angie Perlis dùng tay đẩy Tống Thiên Diệu.

- Trời ơi, bây giờ ngươi mặc bộ quần áo ta chọn lựa kỹ càng này, không đi dự tiệc ở London, gặp James, Hugh Beaver, mà lại vào phòng ngủ với ta? Ít nhất cũng phải để nó phẳng phiu khi xuất hiện trước mặt cha mẹ ta chứ.

Tống Thiên Diệu cúi đầu nhìn.

- Nói có lý, vậy mặc bộ quần áo này, ta đã trở thành thánh nhân hay tín đồ Thánh giáo rồi sao? Một nghìn bảng Anh, đúng là rất đắt.

- Đương nhiên.

Angie Perlis đưa tay ôm lấy cổ Tống Thiên Diệu, hắn thuận thế bế ngang nàng lên.

- Vì vậy ta nghĩ vẫn nên để ta làm hỏng bộ quần áo thì hơn, còn hơn để ngươi mặc bộ quần áo này bị phụ nữ khác nhìn trúng, nhảy ra làm tình địch của ta.

Hai người đi về phía phòng ngủ, Angie Perlis nằm trong lòng Tống Thiên Diệu nói.

- Mẹ ta sẽ rất thích món quà của ngươi, nhưng ngươi nói quà cho cha ta là gì vậy?

- Cha ngươi không phải nói hắn luôn ghen tị với người hàng xóm là nhân vật ưu tú sao? Người hàng xóm ưu tú đó thậm chí còn từng nấu ăn một lần cho hoàng gia.

- Đúng vậy, chuyện đó luôn khiến ông ấy ghen tị.

- Bây giờ không cần nữa, bây giờ hắn là ông chủ của nhân vật ưu tú đó. Ta nhờ ngài James giúp đỡ, dùng danh nghĩa của ngươi mua lại nhà hàng đó rồi.

…

Từ sân bay Bellahoustin Wee ở Glasgow xuống máy bay, từ chối đề nghị đi taxi trực tiếp của Tống Thiên Diệu, Angie

Perlis dẫn Tống Thiên Diệu lên chuyến tàu đi vào trung tâm thành phố tại nhà ga sân bay. Chiếc tàu cổ vẫn giữ nguyên phong cách trang trí thời Victoria chạy hướng về trung tâm thành phố. Một bà lão ngồi đối diện hai người mỉm cười nhìn Angie Perlis đang tự nhiên dựa vào Tống Thiên Diệu.

- Cô bé, chàng trai này là chồng ngươi sao?

Bà lão có đôi mắt sáng, dịu dàng hỏi bằng tiếng Anh.

Angie Perlis gật đầu.

- Chúng ta chưa kết hôn, hắn là hôn phu của ta.

- Hắn rất đẹp trai.

Bà lão nhìn ngắm Tống Thiên Diệu, khen ngợi.

- Cảm ơn bà.

Đợi khi bà lão chủ động lấy báo ra đọc, Tống Thiên Diệu mới cúi đầu nhìn đôi tay Angie Perlis đặt trên cánh tay mình.

- Không còn lo lắng bị người ta kỳ thị vì có một hôn phu Trung Quốc nữa sao?

- Đây là Scotland, đây là Glasgow.

Angie Perlis mỉm cười nói.

Có thể thấy lần về nhà này, nàng rất vui vẻ.

- Có gì khác biệt sao?

- Đa số người Scotland không kỳ thị người ngoại quốc, chỉ có những kẻ ở London tự xưng là người Anh nhưng thực chất là người German mới luôn cảm thấy huyết thống và chủng tộc cao quý hơn người.

Angie Perlis dùng ngón tay cuộn một lọn tóc màu đỏ sẫm.

- Đây là màu tóc của người Scotland.

Tàu chạy gần một tiếng đồng hồ mới từ từ tiến vào ga trung tâm Glasgow. Vừa ra khỏi ga, chưa kịp thoát khỏi dòng người đông đúc, một cậu bé khoảng 8-9 tuổi đã hào hứng gọi to:

- Angie, ta nhìn thấy Angie rồi! Angie!

Angie Perlis và Tống Thiên Diệu nhìn theo hướng tiếng gọi, một cặp vợ chồng trung niên có vẻ già dặn, một cặp vợ chồng trẻ đứng phía sau cậu bé, lúc này đang nhìn về phía họ theo hướng cậu bé chỉ, người phụ nữ trung niên còn ôm cậu bé vào lòng.

Chương 862. Búa sừng cừu không tệ

Angie Perlis hào hứng vẫy tay đáp lại, rồi ra hiệu cho Tống Thiên Diệu:

- Đó là gia đình ta, bố mẹ ta, chị gái và chồng chị ấy Blair, còn có em trai đáng yêu nhất của ta - Blair. Đây là bất ngờ ta dành cho ngươi, ta thực sự không nhịn được nên đã gọi điện trước cho họ, bảo họ đến đón chúng ta.

Gia đình Angie Perlis đi qua dòng người tiến về phía hai người, Tống Thiên Diệu và Angie cũng bước tới để đón. Lúc này, vài người da trắng mặc vest đi tới, chặn đường Tống Thiên Diệu và Angie Perlis, một người đứng đầu nở nụ cười:

- Xin lỗi, Angie Perlis? Chào mừng ngươi trở về.

Angie Perlis đang vội gặp gia đình, suýt va vào đối phương. Tống Thiên Diệu nhanh tay nhanh mắt kéo tay Angie Perlis, bước lên phía trước che chắn cho cô, mở miệng nói bằng tiếng Anh:

- Có chuyện gì sao?

- Ngươi là tùy tùng da vàng của Angie à? Ồ, cà vạt đẹp đấy, hàng cao cấp.

Người đàn ông không có hành động quá đáng nào, hai tay giơ lên từ từ lùi lại một bước nhỏ, cười nói với Tống Thiên Diệu.

Lúc này, gia đình Angie Perlis cũng đã nhanh chóng đi tới, cha của Angie Perlis là Ban nhíu mày, đẩy cặp kính trên sống

mũi, giọng nghiêm túc nói với người đàn ông:

- Có chuyện gì vậy? Đây là con gái ta và bạn của nó.

- Ồ, xin chào, Charlie muốn nói chuyện với Angie con gái ngươi về vấn đề nhà hàng Whistle.

Người đàn ông nghiêng mặt, đánh giá gia đình Angie Perlis, mỉm cười nói.

Ban nhìn Angie Perlis và Tống Thiên Diệu, nói với người đàn ông này.

- Charlie? Nhà hàng Whistle? Đó là cái gì vậy? Ta nghĩ các ngươi nhầm rồi, con gái ta vừa từ Hồng Kông về.

- Charlie của bang Hoa Nhài chưa bao giờ nhầm lẫn, ta nghĩ chắc chắn là các người đã nhầm, đúng không?

Người đàn ông nhìn Angie Perlis nói.

- Ngài James ở khu West End London, có lẽ là một nhân vật lớn mà cả đời này ta phải ngưỡng mộ, tuy nhiên, ta không có ý định đến London để ngưỡng mộ hắn, đây là Glasgow, chúng tôi không sống theo luật lệ của London.

Nghe đến cái tên bang Hoa Nhài, vẻ mặt của gia đình Angie Perlis đều có chút căng thẳng, thậm chí ngay cả Angie Perlis cũng nhíu mày.

- Nhà hàng đó là của ta, là món quà ra mắt ta tặng cho gia đình vị hôn thê, ta rất thích nói chuyện phải quấy, ta sẽ đi gặp ngài Charlie mà ngươi nói…

Tống Thiên Diệu ra hiệu cho Angie Perlis đừng lo lắng, tự mình mở miệng nói với người đàn ông này.

Người đàn ông đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy cà vạt của Tống Thiên Diệu.

- Câm miệng, tiểu tử, ta chỉ quan tâm nhà hàng đó hiện đang đứng tên ai, ngươi có phải là cái đồ chó đẻ Angie Perlis không?

- Ta nghĩ ngươi nên cân nhắc buông cà vạt của ta ra ngay lập tức, nó rất đắt, 75 bảng Anh. Ta nghe nói Anh quốc là một đất nước của những quý ông, ta không ngờ lại gặp phải tình huống này ở Anh quốc, nhưng ta đã chuẩn bị sẵn.

Tống Thiên Diệu với vẻ mặt không chút biểu cảm nói một cách nghiêm túc với người đàn ông có đôi mắt màu xám xanh, cổ và trán đầy sẹo này.

- Ta hứa, ta sẽ đi gặp Charlie đó, OK? Bây giờ, có thể để ta ôm người phụ nữ của ta và gia đình cô ấy, rồi đi ăn tối được không?

- Nghe này, tiểu tử, ta có tính khí tốt, nhưng ta không thể để ngươi làm vậy, ta có tính khí tốt, Charlie thì không, đừng để hắn trút giận lên người ta, bây giờ, để cô Angie này đi gặp Charlie với tôi, giải quyết xong chuyện nhà hàng Whistle, nếu không ta sẽ cho ngươi thấy, ngoài quý ông ra, Anh quốc còn sản sinh ra những kẻ vô lại như thế nào.

Người đàn ông dùng sức giật mạnh cà vạt của Tống Thiên Diệu vài cái, nhe răng cười ha hả.

- Hiểu chưa?

- Rất rõ, ta nói ta đã chuẩn bị sẵn, ngươi thực sự không định buông cà vạt của ta ra sao?

Tống Thiên Diệu lại hỏi thêm một lần.

- Ngươi là đồ ngu à?

Người đàn ông khinh thường nói.

Tống Thiên Diệu lấy ra chiếc khăn tay trong túi áo vest, ném lên trên, nói với người đàn ông bằng giọng rất nhẹ:

- Được rồi, để ta biểu diễn một trò ảo thuật cho ngươi xem.

Chiếc khăn tay lụa đắt tiền bay lên phất phơ, không xa phía sau Tống Thiên Diệu, ba người da trắng đội mũ lưỡi trai, mặc áo khoác gió màu xám đột nhiên xông tới, lấy ra từ trong áo khoác rộng thùng thình hai cái búa sừng cừu.

Không một lời nói, không có bất kỳ ánh mắt nào giao nhau, cũng không có bất kỳ sự chần chừ nào, thanh niên da trắng chạy ở phía trước nhất vung một búa thẳng vào hốc mắt của gã đàn ông này!

Đối phương kêu thảm một tiếng buông tay ra, Tống Thiên Diệu thuận thế kéo cà vạt về, tay trái ôm lấy Angie Perlis, tay phải che chở em trai của Angie Perlis là Blair:

- Chúng ta đi thôi, có vẻ như Glasgow không được an toàn cho lắm.

Cả nhóm nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại ba người da trắng đó đánh nhau với bốn thành viên của bang Hoa Nhai ở lối ra ga tàu.

- Lạy Chúa, chuyện gì đã xảy ra vậy! Ban, chúng ta mau lái xe rời khỏi đây thôi.

Mẹ của Angie Perlis là Pala vẫn còn chưa hết bàng hoàng nói.

Rồi nhìn Tống Thiên Diệu với vẻ áy náy.

- Xin lỗi, chàng trai trẻ, hy vọng không làm ngươi sợ hãi, chúng ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chúng ta lên xe trước đi, cảnh sát sẽ nhanh chóng đến bắt bọn họ.

- Làm sao có thể chứ, thưa phu nhân, nước Anh rất tuyệt vời.

Tống Thiên Diệu giúp Angie Perlis mở cửa xe taxi, quay đầu nhìn ba người da trắng vẫn đang vung búa sừng cừu đánh

đối phương ở đằng xa, cùng với chiếc khăn tay đã rơi xuống đất, dính đầy bụi bẩn bên cạnh.

- Búa sừng cừu không tệ.

Chương 863. Charlie

Cha của Angie Perlis là Ban, nghiêm nghị hơn nhiều so với chị gái Sarah và em trai Blair của Angie Perlis. Hắn để Angie Perlis, mẹ cô và em trai, chị gái đi trước, còn mình ở lại cùng Blair - chồng của Sarah, đi taxi thứ hai, và ngồi cùng Tống Thiên Diệu ở ghế sau, nghiêng mặt đánh giá Tống Thiên Diệu.

- Thời tiết ở London thế nào, chàng trai?

- Tệ hơn cả Glasgow.

Tống Thiên Diệu thắt chặt cà vạt, đưa tay ra cho Ban, nở nụ cười.

- Chưa tự giới thiệu, ta là Tống Thiên Diệu, bạn trai của Angie, ta nghĩ cô ấy đã nhắc đến ta với ngươi rồi.

Ban bắt tay Tống Thiên Diệu.

- Chuyện nhà hàng Whistle và bang Hoa Nhai là sao? Các ngươi không phải từ Hồng Kông đến sao? Khi những người của bang Hoa Nhai bị đánh, ngươi và Angie hoàn toàn không căng thẳng, ngươi biết họ sẽ tìm đến cửa vì các ngươi đã gây sự với họ trước đó.

Nghe Ban nhắc đến cái tên bang Hoa Nhai, tài xế taxi bên cạnh nắm vô lăng lên tiếng:

- Các vị, ta không muốn gặp rắc rối, nếu các ngươi đã gây sự với bang Hoa Nhai, tốt nhất nên xuống xe của ta.

Tống Thiên Diệu ném một đồng xu 50 xu vào hộp đựng đồ bên cạnh tài xế, phát ra tiếng "tách".

Người tài xế tóc hoa râm liếc nhìn đồng xu, không nói gì nữa.

Tống Thiên Diệu quay đầu lại nhìn Ban.

- Ta không biết bang Hoa Nhai là gì, nhưng nhà hàng Whistle là món quà gặp mặt ta tặng ngươi, ta đã mua nó dưới danh nghĩa của Angie.

- Ngươi mua lại nhà hàng đó?

Ban trợn tròn mắt.

- Ngươi định định cư ở Glasgow?

- Như vậy sau này ngươi có thể để những người hàng xóm tinh hoa làm việc cho ngươi, ta nghe Angie nói ngươi rất ngưỡng mộ đầu bếp đó.

Tống Thiên Diệu thở dài.

- Nhưng ta không ngờ nhà hàng này lại gây rắc rối với băng đảng địa phương.

Ban thở phào nhẹ nhõm.

- Ta chỉ mua một nhà hàng, không làm gì xấu, hoặc gây sự với bang Hoa Nhai đúng không?

Tống Thiên Diệu gật đầu với ánh mắt chân thành.

- Đương nhiên, ta đến từ Hồng Kông, công việc cũng ở Hồng Kông, ở Anh làm gì có cơ hội gây sự với người khác.

- Vậy thì dễ giải quyết thôi, sau này nhà hàng Whistle đổi chủ mới, nhưng vẫn theo quy tắc cũ để nộp tiền bảo kê là được. Nhưng ba gã cầm búa kia…

Carl - anh rể của Angie Perlis ngồi ở ghế phụ lái quay đầu lại nhìn Tống Thiên Diệu.

- Ta chắc chắn không quen họ đúng không?

Tống Thiên Diệu lắc đầu.

- Hoàn toàn không quen.

- Vậy nghĩa là, việc người của Bang Hoa Nhài bị đánh không liên quan đến chúng ta, sau khi Ban tiếp quản nhà hàng, gặp những người của bang Hoa Nhai, nộp tiền bảo kê là được, nói chuyện vui vẻ đi, ta là Carl, rất vui được gặp cậu.

Carl đưa tay từ ghế trước ra, bắt tay với Tống Thiên Diệu và nói.

- Chào mừng đến Glasgow.

Nghe xong lời Tống Thiên Diệu, sắc mặt Ban cũng dịu đi đôi chút, vị con rể tương lai người Châu Á này, lần đầu gặp mặt đã giúp hắn mua một nhà hàng, nghĩ đến việc sau này vị đầu bếp hàng xóm từng nấu ăn cho hoàng gia sẽ do mình trả lương, Ban thực sự cảm thấy rất sảng khoái trong lòng.

- Pala biết các ngươi đến, đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, cô ta chuẩn bị cá hồi hun khói, ngỗng quay, thậm chí còn nhờ bạn bè tìm cả xô rau thơm để nhồi vào bụng ngỗng quay tăng thêm hương vị, à, còn có cả rượu nóng Đức nữa, ngươi sẽ thích đấy.

Ban nở nụ cười.

Tống Thiên Diệu nhìn ra ngoài đường phố lộn xộn.

- Cảm ơn rất nhiều!

…

Tại một quán bar tên Ronnie trên đường Gaschu, Charlie của bang Hoa Nhai ngồi trên thùng rượu trong hầm rượu, ngậm tẩu thuốc, trước mặt hắn, một người da trắng trần truồng nửa thân trên bị treo ngược, ngực đầy vết cắt, máu tươi hoặc vết máu khô màu nâu đen thỉnh thoảng nhỏ giọt xuống đất.

- Ngươi đã làm gì trên địa bàn của ta, Big Bill?

Charlie mặc vest, tóc chải chuốt bằng sáp vuốt tóc, điềm đạm hỏi gã da trắng sau khi châm tẩu thuốc.

Bên cạnh Charlie, có bốn năm người hoặc ngồi hoặc đứng, tất cả đều nhìn chằm chằm vào gã da trắng đang bị treo ngược.

- Fuck You! Charlie!

Gã da trắng nhổ máu trong miệng ra, dù toàn thân đầy thương tích nhưng vẫn cứng cỏi chửi rủa.

Charlie nhả một làn khói.

- Không không không, Big Bill, ngươi không thể làm gì được ta trên địa bàn của ta, nếu không ta đã biết rồi. Ngươi thấy ta quyến rũ lắm sao? Cần ta đổi cho ngươi một chiếc váy hở lưng không?

Một tên thuộc hạ của bang Hoa Nhai bước tới, đấm mạnh vào mặt Big Bill.

- Nói, ngươi đã làm gì, ai bảo ngươi làm?

- Fuck!

Big Bill chỉ chửi thêm một câu.

Lúc này cửa hầm rượu mở ra, một thành viên bang Hoa Nhai từ bên ngoài bước vào, nói nhỏ với Charlie vài câu. Charlie vỗ vai hắn.

- Cảm ơn ngươi, Arthur, cho ta một phút, ta sẽ qua ngay.

Tên thuộc hạ ra ngoài.

Big Bill lại bị đánh thêm vài đấm, răng rụng mất mấy cái, nhưng vẫn chỉ chửi thề.

Tên thuộc hạ quay người cầm lấy một cây gậy sắt, Charlie vẫy tay, thong thả thả một vòng khói, mỉm cười với mấy tên thuộc hạ trong hầm rượu.

- Đừng nóng giận, các quý ông, rõ ràng Big Bill hiện giờ quan tâm hơn đến việc liệu hắn có thể làm gì được chúng ta không. Ta nghĩ, chúng ta thỏa mãn nguyện vọng này của hắn, hoặc dập tắt cái xung động đó đi, hắn sẽ nói cho chúng ta câu trả lời, phải không, Big Bill?

Mấy tên thuộc hạ lập tức hoan hô.

- Dùng dao cạo cắt từng chút một cái xung động của hắn đi, ta còn có việc phải xử lý. Các vị, chơi vui vẻ nhé, chúc ngủ ngon, các vị.

Charlie mỉm cười ôn hòa với mấy tên thuộc hạ, quay người đi ra ngoài hầm rượu.

Đi được nửa đường, hắn quay đầu nhìn Big Bill đã bị lột quần.

- Chúc ngủ ngon, Big Bill… thưa quý cô. Ta sẽ bảo người gửi một chiếc váy mới về nhà ngươi.

Chương 864. Hội Dân Vũ (1)

Bước ra khỏi hầm rượu, Charlie chào hỏi thân thiện và khiêm tốn với mọi người, cuối cùng đến một phòng riêng trong quán bar, nhận ly brandy từ khay của người phục vụ, Charlie đánh giá hai tên thuộc hạ đầy máu me trong phòng, nhún vai nói với thành viên bang Hoa Nhai bên cạnh:

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Nhà hàng Whistle có ông chủ mới, bọn họ đi mời ông chủ mới đến gặp ngươi, rồi trở thành bộ dạng này.

Một tên thuộc hạ bên cạnh nói.

- Bọn họ đi năm người, ba người hiện đang nằm viện, hai người còn lại đang ở trước mặt ngươi.

- Có phải ông chủ nhà hàng đánh họ không?

Charlie cầm ly rượu bước đến trước mặt hai người, đưa tay sờ vết thương trên mặt một người, tặc lưỡi nói.

- Thật nặng quá, yên tâm, các ngươi nghỉ ngơi cho tốt, đi nghỉ phép đi, chuyện còn lại bang hội sẽ giải quyết, phần các ngươi được nhận hàng tuần sẽ được gửi đúng hẹn về nhà.

- Không, là ba người khác đột nhiên xuất hiện tấn công họ khi họ tìm được ông chủ nhà hàng Whistle.

- Ba người đó đâu rồi?

Charlie dùng khăn tay lau vết máu dính trên đầu ngón tay và hỏi.

Tên thuộc hạ đó ngập ngừng một chút rồi nói.

- Đã đến đồn cảnh sát tự thú.

Charlie nở nụ cười, nhìn về phía thuộc hạ.

- Scotland trị an tốt, còn chờ gì nữa? Đi thăm ông chủ mới của nhà hàng, đến đồn cảnh sát tìm ra ba người đó.

…

Lò sưởi trong phòng khách đang cháy rừng rực, Tống Thiên Diệu và gia đình Angie Perlis ngồi trước lò sưởi, thưởng thức bữa ăn họ đã chuẩn bị công phu.

Ở nơi như Anh Quốc, dù chuẩn bị công phu thì món chính cũng chỉ là ngỗng quay, uống rượu vang đỏ, so với tiệc ở Trung Quốc động một cái là hàng chục món, nguyên liệu không bao giờ trùng lặp thì kém xa quá nhiều.

Đây là một gia đình đơn giản, Ben là kế toán viên tại xưởng đóng tàu Osco ở Glasgow, Pala là nhân viên bán hàng tại một cửa hàng tiện lợi, Sarah và chồng sống ở khu vực lân cận, là một giáo viên, còn Carl là một kỹ sư điện, còn Blair nhỏ tuổi nhất hiện đang học tiểu học.

Trong mắt gia đình, Angie lẽ ra phải trở thành một luật sư xuất sắc ở London hoặc Glasgow. Nhưng giờ đây, cô không chỉ chạy đến Hồng Kông - một thuộc địa phương Đông xa xôi, mà còn trở thành một người giàu có. Quan trọng hơn, một cô gái Anh giàu có lại có một vị hôn phu da vàng.

Sự xuất hiện của Tống Thiên Diệu khiến gia đình Angie có phần căng thẳng. Họ không lo lắng về việc tiếp đãi Tống Thiên Diệu, mà là khi nói về Hồng Kông, họ phải hết sức cẩn thận, sợ rằng một từ nào đó sẽ khiến Tống Thiên Diệu cảm thấy bị phân biệt đối xử, để lại ấn tượng xấu.

- Người Trung Quốc ở Hồng Kông có còn tết tóc đuôi sam dài không? Ta đã từng thấy người Trung Quốc trong phim.

Sau khi nuốt thức ăn trong miệng, Blair lau miệng rồi mới tò mò hỏi Tống Thiên Diệu.

Hắn đã tò mò từ lâu, nhưng vừa rồi cha mẹ vẫn đang trò chuyện với Tống Thiên Diệu. Lúc này Tống Thiên Diệu vừa kết thúc cuộc trò chuyện với cha mẹ, hắn liền lên tiếng hỏi ngay.

Tống Thiên Diệu lắc đầu.

- Không ai còn tết tóc đuôi sam nữa, họ không khác gì người Anh cả.

- Ở Hồng Kông ngươi được coi là nhân vật thượng lưu phải không? Giống như những nhân vật lớn ở London hay Glasgow ấy, nếu không ngươi sẽ không quen được chị gái ta. Ở Glasgow cũng có người Trung Quốc, nhưng họ không có cơ hội quen biết chị gái ta.

Blair nói.

- Blair, cẩn thận lời nói của ngươi, như vậy rất bất lịch sự.

Pala lên tiếng quở trách con trai mình.

Tống Thiên Diệu mỉm cười.

- Không sao đâu. Khi ta quen chị gái ngươi, ta chỉ là một gã nghèo kiết xác, lúc đó tất cả số tiền ta có cũng không đủ mua chiếc cà vạt đang đeo lúc này. Điều đó không liên quan gì đến màu da, quốc tịch hay thậm chí là môi trường cả. Miễn là ngươi nỗ lực, ngươi sẽ luôn có thể thay đổi tất cả mọi thứ của mình. Còn về nhân vật thượng lưu, ngươi không nên nghĩ đến việc trở thành họ, mà là vượt qua họ. Huân chương, tước vị là thứ ngươi tự kiếm được, chứ không phải dựa vào những gì cha ngươi để lại, đúng không?

- Thực ra khi nghe nói ngươi mua lại nhà hàng Whistle, ta đã nghĩ hai người muốn đến Glasgow sinh sống.

Sarah mỉm cười nói nhẹ nhàng bên cạnh Angie Perlis.

Angie Perlis nhìn về phía Tống Thiên Diệu, nói với chị gái mình.

- Hắn cảm thấy không khí ở London và Glasgow quá tệ.

Ding ding~

Chuông cửa bên ngoài vang lên, Pala nhìn đồng hồ.

- Có vẻ chúng ta không mời thêm khách nào khác.

Ban đứng dậy rất vui vẻ, muốn đi mở cửa.

- Có lẽ là Thomas hàng xóm nghe nói Angie là ông chủ mới của nhà hàng.

Hắn đi qua phòng khách, đến trước cửa nhà mình, mở cửa ra.

Bên ngoài đứng hai người da vàng, khi thấy Ban, một trong số họ là người đàn ông trung niên đầu trọc nói bằng tiếng Anh:

- Xin lỗi đã làm phiền ông, chúng tôi muốn gặp ngài Tống.

Tống Thiên Diệu đứng dậy, mặc áo khoác ngoài rồi đi đến bên cạnh Ban, nhìn về phía hai người ngoài cửa.

- Ta là Tống Thiên Diệu, có chuyện gì không?

Người da vàng xoay người chỉ về phía con đường xa xa.

Chương 865. Hội Dân Vũ (2)

Hai chiếc xe đang chắn ngang giữa đường, hơn chục người da vàng và da trắng đứng cùng nhau, tay cầm ống thép, búa và các loại vũ khí khác, đối diện là hơn chục người da trắng bị chặn đường cũng đang cầm dao găm, đối đầu với họ. Đối phương không ngừng dùng những lời lẽ tục tĩu để sỉ nhục những người da vàng và da trắng này, nhưng những kẻ chặn đường vẫn không hề lay động.

- Thưa ngài Tống, những người đó là người của băng Hoa Nhai, theo lệnh chúng ta nhận được trước đó là bảo vệ an toàn cho ngài ở Anh. Ta không nghi ngờ ngài Tống sẽ nợ tiền công, nhưng ta chỉ muốn hỏi, ngài có muốn chúng tôi - Dân Vũ hội đánh một trận với băng đảng địa phương ở Glasgow không?

Người da vàng ngập ngừng một chút rồi hỏi Tống Thiên Diệu.

- Đây không phải Hồng Kông, cũng không phải Đài Loan, đây là nước Anh.

- Vậy thì sao?

Tống Thiên Diệu nhìn về phía hai nhóm người đang đối đầu ở xa, hỏi người da vàng trước mặt.

Người da vàng.

- Ngài quyết định, là khai chiến hay đi gặp tên Charlie của băng Hoa Nhai đó. Tất nhiên, chúng tôi sẽ đảm bảo an toàn tuyệt đối cho ngài.

Tống Thiên Diệu cúi đầu nhìn bộ vest:

- Đùa gì vậy, ta chỉ muốn cưới một bà vợ người Anh thôi, chẳng hứng thú đi xem bọn lưu manh Anh đâu.

- Biết rồi.

Người da vàng xoay người định bỏ đi.

Tống Thiên Diệu lên tiếng gọi hắn lại.

- Còn nữa, đi xa một chút, đừng để bọn chúng làm phiền bữa tối của chúng ta. Ta không quan tâm là bọn chúng đi nhà xác hay các ngươi đi đồn cảnh sát, ta đều không muốn biết. Ta trả tiền là để có tâm trạng tốt, không phải để giúp các ngươi ra ý tưởng.

Nói xong, Tống Thiên Diệu khoác vai Ban xoay người.

Ban nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Dân Vũ hội là ta…

- Chính là cái mà ngài đã từng nghe qua đó.

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu.

Ban hít một hơi lạnh.

- Lạy Chúa…

- Đừng lo, thưa ngài, ta không phải thành viên của Dân Vũ hội, cũng không phải thành viên của băng đảng nào khác, ta chỉ là một thương nhân hợp pháp, làm vài việc kinh doanh hợp pháp thôi.

Tống Thiên Diệu tiện tay đóng cửa lại.

Bên ngoài đường phố, thành viên của bang Hoa Nhai vẫn đang dùng những lời tục tĩu để sỉ nhục đối thủ, trong khi những người da vàng và da trắng tự xưng là Dân Vũ hội vẫn không hề đáp trả.

Khi người da vàng quay lại, một thành viên của bang Hoa Nhai đang đeo chiếc nhẫn đầu lâu bằng đồng thau trên tay, ánh mắt ngạo mạn chửi rủa những người da trắng đối diện:

- Đồ tạp chủng, các ngươi thật sự làm mất mặt người Scotland, giờ các ngươi đã bắt đầu liếm đít bọn da vàng rồi sao? Nhìn cái bộ dạng của các ngươi kìa! Ta…

Người da vàng này nhảy vọt qua hai chiếc xe Austin nhỏ đang chắn đường, tay trái đấm một cú vào cổ họng đối phương, tay phải ra đòn như điện chớp, đánh vào vị trí dưới xương sườn ba phân, không đợi đối phương kêu thảm hay phản ứng, chân phải đã đá mạnh chéo vào khớp gối đối phương!

Rắc! một tiếng vang nhẹ!

Cho đến khi ba đòn tấn công nhanh gọn này kết thúc, tên thành viên bang Hoa Nhai vẫn chưa ngã xuống, người da vàng thò tay túm lấy tóc hắn, kéo mạnh xuống, rồi bản thân nhảy bật lên, một cú đầu gối đánh trúng sống mũi đối phương.

- Ngươi còn chưa đủ tư cách để ta đụng vào.

Người da vàng buông tay ra, nhìn gã da trắng nằm mềm nhũn dưới đất, khinh miệt nhổ nước bọt nói.

- Động thủ đi, đừng giết người, tất cả đưa đến bệnh viện.

Thấy hắn ra tay, thành viên Dân Vũ hội vung vũ khí xông lên, đánh nhau với người của bang Hoa Nhai.

Ở góc phố xa xa, trên một chiếc Cadillac, Charlie lặng lẽ nhìn người của Dân Vũ hội đánh cho bang Hoa Nhai nằm la liệt.

- Đi thôi, phải để các băng đảng ở Glasgow biết rằng, giờ đây người da vàng đã vượt qua ranh giới rồi.

…

Bến Thượng Hải nói về bến cảng, đảo Hồng Kông cũng nói về bến cảng, cuộc gặp gỡ lần này giữa Từ Bình Thịnh và Vu Thế Đình, trong mắt nhiều người, giống như chuẩn bị xé rách mặt nạ, thương nhân từ nội địa đến và thổ dân địa phương đấu đá, chỉ xem ai sẽ thắng mà thôi.

Ngay khi mọi người đều đoán xem là Từ Bình Thịnh mở miệng không cho tàu hàng của thương nhân Thượng Hải chất hàng, hay là Vu Thế Đình chuẩn bị liên kết với thương nhân Thượng Hải dùng tiền đè bẹp thổ dân, thì hai người đã gặp nhau trên một chiếc thuyền hoa vĩ ở bến Tam Giác, Hoàn Tễ.

Thuyền hoa vĩ là loại thuyền kéo gỗ lớn thường thấy ở vùng Quảng Đông, đầu thuyền thường nối với một chiếc tàu hơi nước nhỏ, do tàu hơi nước nhỏ kéo thuyền gỗ vận chuyển hành khách và hàng hóa. Tuy nhiên, theo sự phát triển của thời đại, việc kinh doanh loại thuyền hoa vĩ này ngày càng ít đi, đặc biệt là sau khi có đường sắt Quảng Cửu, thuyền hoa vĩ chủ yếu dùng để chở hàng.

Tuy nhiên, mặc dù phần lớn dùng để chở hàng, nhưng các tiện nghi dành cho hành khách trên một chiếc thuyền hoa vĩ vẫn không ít. Một chiếc thuyền hoa vĩ chia làm ba tầng, tầng giữa là kho hàng một tầng, tầng dưới cùng là khoang lớn chở cả hành khách và hàng hóa, phòng giường tầng hai hơi tốt hơn một chút, tầng trên cùng là khoang VIP, và còn có nhà hàng Đường, phòng ăn riêng, v.v.

Vì loại thuyền gỗ này có đuôi cao vút lên, cộng với thân thuyền phủ đầy các hình quảng cáo sặc sỡ, nên được gọi là thuyền hoa vĩ.

Không có đại ca địa phương Hồng Kông, cũng không có đại gia thương nhân Thượng Hải, Từ Bình Thịnh, Vu Thế Đình dẫn theo vài người hầu quen thuộc trong nhà, lặng lẽ lên chiếc thuyền hoa vĩ này.

Đợi khi hai người đều vào nhà hàng Đường, ống khói của tàu hơi nước nhỏ phía trước mới bắt đầu bốc khói, từ từ rời khỏi bến Tam Giác.

- Nghe nói chưa? Hôm nay Thịnh bá và Vu Thế Đình gặp nhau, nếu xé rách mặt nhau, e rằng sau này bến tàu sẽ không còn ngày yên ổn nữa.

Chử Hiếu Trung ngồi trong văn phòng công ty Lợi Hanh, nhận được cuộc gọi từ một người bạn trong giới thương mại, giọng người bạn bí hiểm nói.

Chương 866. Hẹn ai?

Chử Hiếu Trung lật xem lịch trình công việc hôm nay, tay trái cầm ống nghe điện thoại:

- Xé rách mặt thì liên quan gì đến chúng ta chứ?

- Không phải vậy, ta nghe nói Thịnh bá và Vu Thế Đình hẹn nhau ở bến tàu Đồn Môn, Lôi đản tử và những người địa phương thường ra biển kiếm tiền đã dẫn hơn nghìn người đến ủng hộ Thịnh bá, nghe nói bên Vu Thế Đình có rất nhiều tay anh chị được trả tiền, ta thấy không chỉ bến tàu sẽ đình công lớn, có khi còn tử thương vài trăm người, đây là chuyện lớn, việc kinh doanh logistics của chúng ta phụ thuộc vào bến tàu mà…

Giọng nói bên kia điện thoại quả quyết.

- Lần này tàu của Lôi đản tử bị nổ, chắc chắn hắn không nhịn được, lại có Thịnh bá chống lưng cho hắn…

- Ngươi bớt xem mấy tờ báo lá cải đi, thích những câu chuyện phóng đại như vậy, chi bằng đi xem Thục Sơn Kiếm Hiệp đi, thôi vậy, có thời gian cùng nhau ăn cơm, bây giờ rất bận.

Chử Hiếu Trung đặt ống nghe điện thoại về chỗ cũ, lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lôi đản tử đang ngồi đối diện uống cà phê:

- Bạn ta nói, ngươi dẫn hơn nghìn người đi giúp Thịnh bá trợ uy, chuẩn bị chém chết đám người Thượng Hải đó.

Lôi Anh Đông sặc một cái, vừa cười vừa khóc nhìn Chử Hiếu Trung:

- Không phải chứ? Trung thiếu, hơn nghìn người? Anh em cùng kiếm ăn bên cạnh thì có vài chục người, nuôi hơn nghìn người, đừng nói là ra biển, ta hàng ngày đi cướp ngân hàng cũng không nuôi nổi.

Chử Hiếu Trung cũng cầm cà phê lên uống một ngụm.

- Tóm lại, bây giờ mọi người đều khen cậu vận khí tốt, có thể khiến một người đại thiện nhân từ bi thiện mục như Thịnh bá cũng mở miệng chống lưng cho ngươi, ngươi nên biết, thực ra sự việc đến bước này, cho dù Thịnh bá có chống lưng cho ngươi, cuối cùng ngươi cũng chưa chắc…

- Ta biết, cho dù có lợi ích gì, có thể vào miệng ta cũng chỉ là xương thôi.

Lôi đản tử thở dài.

- Nhưng, Thịnh bá có thể giải quyết được người Thượng Hải, ít nhất có thể để ta kiếm chút tiền trên con đường tài lộ từ Hồng Kông đến Triều Tiên này, nhưng cũng có thể, tài lộ đó không đến lượt tôi.

- Ngươi vốn có nhiều mối quan hệ, có nghĩ đến việc đổi sang làm ăn khác không?

Chử Hiếu Trung đặt tách cà phê xuống, hỏi Lôi đản tử.

Lôi Anh Đông thở hắt ra, cười khẩy.

- Không giấu gì Trung thiếu, vốn định lần này đánh một ván lớn, nên đã đổi toàn bộ gia sản thành hai chiếc tàu biển, bây giờ không còn vốn để đổi sang làm ăn khác.

- Ngươi không có, ta có.

…

- Ngươi say rượu à!

- Bốp! Một tiếng, đại ca Liên tự đầu của bến tàu Thượng Hoàn, Song Hoa Hồng Côn Thuận Ưng tát một cái vào mặt tên thuộc hạ trước mặt.

Tên thuộc hạ này tháng trước còn thay hắn chịu hai nhát dao, được coi là thuộc hạ trung thành nhất của hắn, nhưng cái tát của Thuận Ưng vẫn không có dấu hiệu làm mẫu, đánh nhanh và mạnh, chỉ một cái, má trái của tên đàn em đã sưng đỏ lên, khóe miệng bị đánh vỡ chảy máu tươi.

- Bây giờ tất cả những người ở Hồng Kông kiếm ăn nhờ bến tàu đều không dám mở miệng! Bây giờ ngươi nhận việc định vị trí neo đậu! Ngươi có phải muốn tất cả anh em trong tự đầu đều phải ra đường ăn xin không! Bây giờ là Thịnh bá đang nói chuyện với người Thượng Hải đấy, ngươi nói chuyện! Ngươi có biết Thịnh bá là ai không? Ngay cả tất cả các thương hội ở Hồng Kông hôm nay cũng không vội vàng bốc hàng, ngươi tự ý giúp người ta định vị trí neo đậu… Đồ chó.

Thuận Ưng mặt tái xanh, gầm thét với tên thuộc hạ.

Trong mắt người bình thường, họ là những kẻ giang hồ thích đánh nhau, hoành hành ở Hồng Kông, không kiêng nể gì, nhưng bây giờ khi Từ Bình Thịnh và Vu Thế Đình đang nói chuyện, họ chẳng khác gì những người nghèo ở khu nhà gỗ, nếu một trong hai người đó muốn dùng những người như họ để lập uy răn dạy, thì họ chẳng khác gì loài kiến, vài trăm người, hơn nghìn người đều bị đuổi ra khỏi bến tàu, không phải nói quá, trong mắt những người giàu có, họ vốn chẳng khác gì ăn xin, họ muốn cho ngươi một bát cơm, ngươi mới được no bụng, muốn đuổi ngươi đi, ngươi một hạt gạo cũng không ăn được.

- Đại ca, ta biết sai rồi! Ta biết sai rồi! Xin lỗi… Ta bây giờ sẽ đuổi tàu của đối phương đi ngay.

Thuận Ưng nắm chặt nắm đấm, lòng đầy phẫn nộ không có chỗ để trút giận, đi tới đi lui trong kho hàng.

- Ngươi? Ngươi bây giờ biết lỗi thì có ích gì? Chém chết đối phương thì có ích gì? Bây giờ chỉ còn cách cầu thần lạy Phật! Cầu thần Phật phù hộ Thịnh bá và người Thượng Hải coi chúng ta như cứt, tha cho!

…

Chử Diệu Tông bưng tách trà, nhìn các thành viên hội thương nhân Triều Châu trong quán trà với nụ cười rạng rỡ trên mặt.

- Nào, mời uống trà.

Các thành viên hội thương nhân lần lượt nâng chén trà, thưởng thức hương vị Phổ Nhĩ do Chử Diệu Tông mang đến.

Ân thúc đứng sau lưng Chử Diệu Tông, hạ thấp giọng nói:

- Đông Hoàn, Ngũ Ấp, Phật Sơn, các hội thương nhân tỉnh thành hôm nay cũng đều sắp xếp uống trà ở quán trà, Chu tước sĩ còn hỏi lão gia có hứng thú qua đó nếm thử Long Tỉnh mà hắn có được không.

Chử Diệu Tông trên mặt treo nụ cười nhạt.

- Vào lúc này, bất kể có ân oán hay không, tất cả chúng ta đều kiếm ăn ở Hồng Kông, dù sao cũng phải đứng cùng nhau, không thể để người Thượng Hải cười chê.

Mắt Chử Diệu Tông quét qua mọi người trong phòng, tuy ai cũng đang thưởng trà trò chuyện, nhưng biểu cảm trên mặt mỗi người lại khác nhau, có người vui vẻ, có người ảm đạm.

- A Tín đâu rồi?

Chử Diệu Tông hỏi về đứa con trai thứ hai của mình.

Đứa con trai vô dụng này của hắn ngày xưa, bây giờ hắn thích dẫn theo bên mình ra ngoài gặp gỡ bạn bè cũ hơn, Tống Thiên Diệu không thể quay lại làm việc cho nhà họ Chử nữa, Chử Hiếu Tín tuy đã cưới con gái nhà họ Lư, nhưng con đường sau khi hắn nhắm mắt, vẫn phải dựa vào hắn tự đi, địa vị bây giờ cao như vậy, nhưng con đường sau này chưa chắc đã thuận lợi.

- Nhị thiếu gia hẹn với thuộc hạ của Tống Thiên Diệu là Hoàng Lục đi xem phim.

- Hẹn với ai?

Chử Diệu Tông nghi ngờ mình nghe không rõ, lại hỏi lại một lần nữa.

Chương 867. Tiền đồ rộng mở (1)

Chử Hiếu Tín ngáp một cái, nhìn Lư Bội Anh và Lư Nguyên Xuân đang say sưa xem phim bên trái mình, rồi lại nhìn Hoàng Lục bên cạnh đã gần như ngủ gật, dùng chân khẽ chạm vào Hoàng Lục, Hoàng Lục hơi ngồi thẳng người dậy.

- Chử tiên sinh, có chuyện gì vậy?

- Này, kiệt tác thế giới đấy, tôn trọng một chút được không? Không phải ngươi mời ta xem phim sao, sao bây giờ ngươi lại muốn ngủ?

Chử Hiếu Tín nhìn màn hình đen trắng phía trước, chán nản nói.

Bộ phim "Tiền đồ rộng mở" này là phim nước ngoài, tiếng Anh của hắn bập bõm, đối thoại chậm rãi có lẽ còn nghe được, nhưng khi gặp đoạn thoại dài, thường khi hắn chưa kịp hiểu nhân vật trong phim đang nói gì thì đã chuyển sang cảnh tiếp theo, phim đã chiếu được hơn nửa, hắn cũng chỉ xem được đại khái nội dung mà thôi.

- Này, Chử tiên sinh, ngươi thấy bộ dạng ta thế này thì nên biết, đi kỹ viện nghe hát thì ta còn thưởng thức được, xem loại phim này, đương nhiên là như thiên thư vậy, ta cũng chỉ coi tên nghe có vẻ may mắn thôi, khi thuê rạp chiếu phim, ông chủ rạp nói với ta, đây là câu chuyện về một gã tây trẻ tuổi nổi danh, ồ, ta vừa nghe xong, lập tức nghĩ đến lão bản của ta, ai ngờ xem đến giờ, gã tây này không hiểu sao lại trở thành người thượng lưu, người giàu có, nếu một gã nhà quê nổi danh

dễ dàng như vậy thì tốt quá, thiên hạ sẽ không còn người nghèo nữa.

Hoàng Lục dường như bị lây cái ngáp của Chử Hiếu Tín, ngáp một cái rồi chán nản nói.

Rạp chiếu phim nhỏ ở Trung Hoàn này được Hoàng Lục thuê lại, mời Chử Hiếu Tín và Lư Nguyên Xuân gặp mặt, không ngờ Chử Hiếu Tín lại dẫn theo vị hôn thê Lư Bội Anh đến, nhưng cũng tốt, nếu không đưa Lư Bội Anh đến, có lẽ Chử Hiếu Tín sẽ không thể tìm được chủ đề chung để nói chuyện với Lư Nguyên Xuân trong lúc xem phim.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy Lư Nguyên Xuân, Chử Hiếu Tín đã cảm thấy không thoải mái, hắn đã lăn lộn trong giới phong nguyệt Hồng Kông đã lâu, gặp qua vô số phụ nữ, đẹp, xấu, tốt, xấu, giỏi giao tiếp, lạnh lùng như băng, hiểu chuyện, không hiểu phong tình, tất cả đều có tiếp xúc, nhưng Lư Nguyên Xuân lại hoàn toàn khác với những người phụ nữ mà hắn đã từng tiếp xúc trước đây.

Người phụ nữ này trông có vẻ yếu đuối mềm mại, nhưng tâm tư lại sắc bén, vì vậy Chử Hiếu Tín xem hơn nửa bộ phim mà chưa nói chuyện với Lư Nguyên Xuân được mấy câu, đành để vị hôn thê của mình nói chuyện với đối phương về bộ phim.

- Diệu ca bảo ngươi dẫn cô ta đến gặp ta là có ý gì, không cần phải che giấu, cứ như là gặp gỡ bí mật, giống như đặc vụ tiếp xúc vậy?

Chử Hiếu Tín hỏi Hoàng Lục.

Hoàng Lục bóc một quả hạch cho vào miệng, nở nụ cười.

- Chử tiên sinh, ta chỉ là giúp việc chạy vặt thôi, làm sao tôi đoán được ý nghĩ của ông chủ ta chứ, chỉ là hắn dặn, nếu ở Hồng Kông có người muốn đứng ra cho Lôi đản tử, hắn sẽ bảo ta hẹn Lư gặp tiểu thư ngài, dù sao cũng có lợi cả.

- Tên đó đã chạy sang Anh ngủ với mấy con quỷ nữ rồi, còn nghĩ đến chuyện lợi lộc ở Hồng Kông sao, hắn không sợ chết vì tham lam à?

Chử Hiếu Tín đảo mắt.

- Ta còn thấy đau đầu thay cho mấy con quỷ nữ, đàn ông khi đối diện phụ nữ mà còn phân tâm? Có phải là đàn ông không vậy.

Chử Hiếu Tín cầm điếu thuốc bên cạnh, châm một điếu.

Có lẽ ánh lửa diêm thu hút sự chú ý của hai người phụ nữ, Lư Bội Doanh nói nhỏ với Lư Nguyên Xuân một câu, rồi cẩn thận ghé sát vào Chử Hiếu Tín:

- Ta đi vệ sinh một chút.

Lư Bội Doanh đứng dậy đi ra khỏi phòng chiếu phim, trong phòng chiếu rộng lớn chỉ còn lại Chử Hiếu Tín, Lư Nguyên Xuân và Hoàng Lục.

Thấy Chử Hiếu Tín vẫy tắt que diêm, Lư Nguyên Xuân lên tiếng.

- Bộ phim này có vẻ không hợp khẩu vị của Chử Hiếu Tín?

Chử Hiếu Tín nhìn nhân vật chính trên màn bạc ăn mặc sang trọng, đi lại trong bữa tiệc, mỉm cười.

- Lừa người thôi mà, đơn giản nhất, a Diệu cũng là người quê, bây giờ vẫn chưa tính là thượng lưu, hắn đi lên có được địa vị như bây giờ thế nào, ta rất rõ, trong phim tên này vì thích một cô gái đẹp mà muốn nổi danh, cách nổi danh lại là nhờ người tài trợ? Lư tiểu thư, ngươi tin trên đời này có người thấy ngươi thích một cô gái đẹp, liền móc tiền ra bao ngươi đi tán gái không?

Lư Nguyên Xuân trên mặt treo nụ cười nhạt.

- Thực ra bộ phim này được chuyển thể từ tiểu thuyết, không thể coi là thật được, chỉ là mọi người thích xem gì thì đạo diễn cho mọi người xem cái đó, còn trên con đường đạt được tiền đồ xa vời, gặp phải bao nhiêu đau khổ, nguy hiểm, đối với khán giả mà nói không quan trọng.

- Chính vì ta đã từng thấy, nên ta không giống như những khán giả khác thấy bộ phim này hay, huống hồ ta cũng không thấy cô gái đẹp đó đáng để a Diệu liều mạng như vậy, thậm chí không cần nói đến a Diệu, cho dù là ta, ta cũng sẽ không làm như vậy.

Chử Hiếu Tín thổi một vòng khói.

- Lư tiểu thư, Hoàng Lục hẹn ngươi gặp ta, không ngại nói thẳng, người như ta, không thích hợp nói những lời vòng vo.

Lư Nguyên Xuân liếc nhìn Hoàng Lục, Hoàng Lục co người lại một chút.

- Là như thế này, Chử tiên sinh, không phải ta muốn hẹn gặp ngươi, mà là Tống tiên sinh nói, nếu ta muốn hợp tác với hắn, ở bên Hồng Kông này, nhất định phải để ngươi có được lợi ích.

Chử Hiếu Tín cười lên.

Chương 868. Tiền đồ rộng mở (2)

- Tên khốn Diệu ca nói vậy à? Đương nhiên phải cho ta lợi ích, ta là lão đại của hắn, làm ăn gì, đã là bàn chuyện làm ăn, cứ nói thẳng thắn là được, cần gì phải hẹn đến xem phim.

- Chử tiên sinh có biết hôm nay mọi người đều đồn Từ Bình Thịnh và Vu Thế Đình hai vị đại gia gặp mặt không?

Lư Nguyên Xuân hỏi.

Chử Hiếu Tín sững người.

- Có nghe, nhưng điều đó có liên quan gì đến chúng ta?

- Vậy Chử tiên sinh nghĩ, hai người này gặp mặt có gì…

- Lư tiểu thư, ông chủ của ta bảo ngươi quan tâm đến lợi ích của Chử tiên sinh, chứ không phải đến hỏi Chử tiên sinh thi trạng nguyên, ông chủ ta rất tôn trọng Chử tiên sinh.

Hoàng Lục ném một hạt hạnh nhân vào miệng, ngắt lời Lư Nguyên Xuân.

Khi nói chuyện, mắt vẫn nhìn màn hình phim, như thể chỉ nói một câu tình cờ.

Lư Nguyên Xuân dừng lại hai giây, rồi cười lên.

- Được, vậy nói thẳng luôn, Tống Thiên Diệu định nhân lúc đôi bên tranh chấp, ngư ông đắc lợi.

Điếu thuốc trong tay Chử Hiếu Tín rung lên, một mảnh tro rơi xuống quần tây, sau đó hắn trợn mắt:

- Ngươi đang nói đùa với ta à? Diệu ca tham vọng lớn không sai, nhưng không phải là kẻ ngu ngốc, ngư ông đắc lợi? Ngươi có biết hiện giờ ai đang tranh chấp không? Từ Bình Thịnh, Vu Thế Đình đấy! Từ Bình Thịnh đục chìm tàu hàng chống Nhật, uy tín ở Hồng Kông không phải bọn buôn thuốc phiện có thể so sánh được.

- Đúng là kế hoạch như vậy, chúng ta không định chiếm hết tất cả các phi vụ.

Lư Nguyên Xuân nói với Chử Hiếu Tín.

- Cũng không đấu lại được hai người đó, chỉ là thấy có cơ hội, nhặt nhạnh chút tiền lẻ bên cạnh mà thôi.

- Ngươi làm sao biết được hai người bọn họ nhất định sẽ tranh giành?

Chử Hiếu Tín nói.

Lư Nguyên Xuân ngập ngừng một chút.

- Ta không biết, nhưng Tống Thiên Diệu biết.

- Hắn biết cái mẹ gì, chạy sang Anh quốc còn không yên thân!

Chử Hiếu Tín nói.

- Đây là cho ta lợi lộc? Đây là muốn ta sống quá thoải mái, muốn ép ta nhảy vào hố lửa! Ta không phải là cô nương trong lầu xanh, không cần phải vì tiền mà nhảy vào hố lửa.

…

Trên lầu nhà hàng Đường phong cổ kính ở bến Hoa Vĩ, Từ Bình Thịnh ngồi bên cửa sổ trong phòng riêng, ngắm nhìn từng lớp sóng biển bên ngoài.

Vu Thế Đình thì im lặng nhìn Từ Bình Thịnh, mỉm cười không nói gì.

Những người hầu đứng xa hơn một chút, thậm chí không dám thở mạnh, hàng chục cặp mắt đều dõi theo chủ nhân của mình, chỉ cần một cử động nhỏ hoặc ánh mắt của chủ nhân là lập tức phản ứng nhanh chóng.

Từ Bình Thịnh nhìn ra ngoài cửa sổ suốt năm sáu phút, mới thu hồi ánh mắt, nhìn Vu Thế Đình mỉm cười:

- Vu lão bản có tâm rồi, ta mấy chục năm chưa ngồi bến Hoa Vĩ, ăn bữa tiệc lớn trên này.

Vu Thế Đình mở thực đơn trên bàn, lịch sự đưa đến trước mặt Từ Bình Thịnh.

- Thịnh bá có muốn gọi vài món, để đầu bếp chuẩn bị mang lên không?

Từ Bình Thịnh nhận lấy thực đơn lật qua lật lại.

- Bao nhiêu năm rồi, thực đơn bến Hoa Vĩ vẫn không đổi sao? Ta nhớ lần cuối cùng đi bến Hoa Vĩ, ta cũng ngồi trong phòng tiệc lớn nhà hàng Đường, một mình, gọi cải thảo ống khói, canh chay Ôn Công và một bát cơm trắng, lúc đó tính là hai món rẻ nhất trong phòng tiệc lớn.

Vu Thế Đình nghiêm túc nói.

- Lần cuối ta ngồi bến Hoa Vĩ cũng phải hơn chục năm rồi, lúc đó rõ ràng đã có chút tiền, nhưng không dám lộ ra, lại không muốn ủy khuất bản thân, nên gọi một đĩa gà luộc, một đĩa rau xanh xào, khi xem thực đơn còn giả vờ nhíu mày lo lắng mình không trả nổi, để người phục vụ liếc xéo ta, tránh những kẻ muốn xẻ thịt cừu non để ý đến ta.

- Bốp bốp!

Vu Thế Đình vỗ hai cái, một người hầu bước lên phía trước hai bước.

- Lão gia.

- Bảo đầu bếp nhà hàng chuẩn bị bốn món cải thảo ống khói, canh chay Ôn Công, gà luộc và rau xanh xào mang lên.

Vu Thế Đình nói.

- Vâng, lão gia.

Đợi người hầu rời đi, Vu Thế Đình mới lại nhìn Từ Bình Thịnh.

- Thịnh bá vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, là vì đã lâu không ngắm cảnh biển?

Từ Bình Thịnh cúi đầu nhìn cây gậy đã bóng loáng của mình, rồi ngẩng đầu lên nói với Vu Thế Đình.

- Ta nhìn lâu như vậy, là vì hôm nay chỉ thấy tàu treo cờ Anh chạy trên biển, không thấy một chiếc tàu nào của người Trung Quốc.

- Lão nhân gia ngồi ở đây, làm sao còn ai dám ra biển ở Hồng Kông?

Vu Thế Đình cười khổ nói.

- Chẳng phải như vậy là đắc tội với vua tàu biển, không định kiếm ăn ở Hồng Kông nữa sao? Đừng nói là chúng ta những thương nhân nhỏ sống nhờ biển cả, e rằng ngay cả thần biển cũng phải nể mặt ngài.

Từ Bình Thịnh khoát tay.

- Chẳng đáng giá gì, một lão già một bó xương đang chờ chết, làm sao có ai sợ ta? Nếu danh tiếng của ta có thể dọa người, cũng sẽ không có chuyện tàu chìm, vừa rồi Vu tiên sinh nói ngay cả thần biển cũng nể mặt ta, ta thấy ít nhất thần biển ở Đài Loan, không cho ta cái mặt mũi đó.

Theo những lời này của Từ Bình Thịnh, bầu không khí trong phòng tiệc đột nhiên trở nên im lặng.

Mấy người hầu lâu năm của hai người không hẹn mà cùng hơi ưỡn thẳng lưng, đưa mắt nhìn nhau.

- Giấu không qua Thịnh bá, thực ra sau khi nghe chuyện này, ta định giả điếc làm ngơ, đợi Thịnh bá chủ động gọi ta ra chất vấn, nhưng sau đó nghĩ lại, vẫn là ta chủ động mời Thịnh bá ra nói rõ thì hơn.

Vu Thế Đình không hề bối rối hay nghẹn lời vì lời nói của Từ Bình Thịnh, mà vẫn mỉm cười nhìn đối phương nói.

Từ Bình Thịnh sắc mặt bình thản.

- Vậy không biết Vu tiên sinh hẹn ta đến, là muốn nói chuyện gì với ta?

Vu Thế Đình quay mặt nhìn ra ngoài, nơi những con sóng đang cuộn trào, ngừng lại một lúc, như đang chìm vào hồi ức rồi nói:

- Ta biết bây giờ nói gì về xin lỗi hay bồi thường, Thịnh bá đều có lời muốn nói với ta. Vậy ta sẽ kể cho Thịnh bá nghe về những trải nghiệm trước đây của Vu Thế Đình này, không biết có phiền không nếu ta hút một điếu thuốc?

Vu Thế Đình nhìn về phía Từ Bình Thịnh.

Chương 869. Chuyện xưa của Vu Thế Đình

Từ Bình Thịnh lắc đầu.

- Tùy ngươi.

Vu Thế Đình lấy ra từ trong túi một hộp thuốc lá Thủy Thủ, lắc lắc rồi châm lửa hút, hít một hơi thật sâu, rồi mới mở miệng nói:

- Lúc đầu khi ta ở Thượng Hải, ta không dựa vào việc lăn lộn trong đám thủy thủ bản địa, hay bái lão đầu tử kiểu đó để khởi nghiệp. Ban đầu ta bắt đầu từ việc làm thủy thủ cho công ty tàu thủy Xương Hưng trong khu tô giới công cộng. Lúc đó công ty Xương Hưng chủ yếu làm vận tải hành khách, có bảy chiếc tàu mang tên Hoàng hậu lớn: Hoàng hậu Ấn Độ, Hoàng hậu Trung Quốc, Hoàng hậu Nhật Bản, Hoàng hậu Úc, Hoàng hậu Nga, Hoàng hậu Á Châu, Hoàng hậu Canada, tất cả đều là những con tàu khách sang trọng. Ta làm thủy thủ trên con tàu khách mới Hoàng hậu Úc, nó không còn đốt than mà đã chuyển sang đốt dầu diesel. Đi tàu đương nhiên là kiếm được tiền, nhưng kẻ kiếm tiền mãi mãi là công ty, thủy thủ thì không kiếm được đồng nào. Lúc đó bọn ta, những thủy thủ Trung Quốc, phải dựa vào biểu diễn kịch, chơi nhạc cho hành khách trên tàu để kiếm tiền boa, giống như những tên hề vậy.

- Tuy giống như tên hề, nhưng lúc đó ở Thượng Hải, ta đeo phù hiệu của công ty Xương Hưng, ngay cả cảnh sát Tích Khách và tuần bổ An Nam cũng không dám làm gì, cảm thấy mình cao hơn những người Trung Quốc khác một bậc. Tuy

bản thân không thể coi là người da trắng, nhưng đã tự xưng là nhị quỷ tử.

- Cái suy nghĩ tự cảm thấy mình tốt đẹp đó đã biến mất khi ta đi chơi gái với một phụ nữ Nga trắng.

Vu Thế Đình nói đến đây thì dừng lại một chút, búng tàn thuốc.

- Thịnh bá đừng cười ta.

- Lúc đó trong khu tô giới có rất nhiều phụ nữ Nga trắng làm nghề mại dâm. Ban đầu những phụ nữ Nga trắng này không tiếp đón người Trung Quốc, công đồng khu tô giới thà bỏ tiền ra mỗi tháng để phát cho những phụ nữ Nga trắng đó, cứu tế họ, cũng không cho phép họ kiếm tiền của người Trung Quốc. Những tên quỷ ngoại ở khu tô giới cho rằng người da trắng dù có bán thân cũng chỉ được bán cho người da trắng. Nhưng sau đó người tị nạn Nga trắng ngày càng nhiều, gái điếm Nga trắng cũng ngày càng nhiều, không phát nổi tiền nữa, nên họ nhắm một mắt mở một mắt. Lúc đó bắt đầu, phần lớn những người Trung Quốc có tiền ở Thượng Hải mới được nếm mùi phụ nữ da trắng, ta cũng không ngoại lệ. Ta mang theo số lương vừa lãnh, đến một nhà chứa do phụ nữ Nga trắng mở.

- Những phụ nữ Nga trắng đó khi tiếp đãi người nước ngoài, sẽ có đồ ăn và rượu phương Tây, hơn nữa có thể trả tiền sau, còn người Trung Quốc thì cần phải trả tiền trước mới được thấy phụ nữ ra, đừng nói đến ăn uống, ngay cả nước uống cũng không có. Ta đưa tiền cho một gã đàn ông da trắng, gã đó dẫn ta đến một căn phòng nhỏ, bên trong là một người phụ nữ da trắng béo như con lợn nái…

Vu Thế Đình bật cười.

- Vừa bẩn vừa béo vừa hôi, lại còn nhìn ta với vẻ mặt ghê tởm. Ta muốn đòi lại tiền, cãi nhau với gã đàn ông da trắng phụ trách dắt mối và thu tiền cho nhà chứa. Đúng lúc đó, một cổ đông say rượu của công ty Xương Hưng, ôm một người phụ nữ đi ra, thấy phù hiệu của ta, trước tiên là ngạc nhiên, sau đó tuyên bố với mọi người có mặt rằng công ty Xương Hưng đối xử với nhân viên Trung Quốc quá tốt, một tên hèn mọn như ta mà cũng có tiền đi chơi gái ngủ với phụ nữ Nga trắng. Khi hắn biết ta không muốn ngủ với con lợn nái đó, hắn cười lên và cho ta một lựa chọn, hoặc là lên ngủ với con lợn nái đó ngay bây giờ, hoặc là công ty sa thải ta.

Từ Bình Thịnh nhìn Vu Thế Đình, Vu Thế Đình dụi tắt điếu thuốc.

- Tên quỷ ngoại đó bảo ta, được ngủ với một phụ nữ Nga trắng béo như con lợn nái đã là phúc khí rồi. Thịnh bá, lúc đó, ngươi nói ta nên chọn thế nào?

…

Từ Bình Thịnh nhìn Vu Thế Đình, không nói gì.

Vu Thế Đình dừng lại một lúc, rồi tự cười:

- Ta đã nhẫn nhịn, ta nghĩ vì cái phù hiệu công ty Anh Quốc đeo trên ngực mình, ngủ với một con lợn nái Nga trắng cũng không sao.

- Nhưng ngay khi ta vừa đồng ý, tên khốn đó đã chuẩn bị cho phóng viên đến chụp ảnh, muốn chụp lại cảnh ta mua dâm con lợn cái người Nga trắng đó, để tuyên truyền rằng người Trung Quốc sống hạnh phúc biết bao ở khu tô giới công cộng Anh Mỹ tại Thượng Hải.

- Cuối cùng tất nhiên là do ta không đồng ý, nên bị đuổi khỏi công ty Anh Xương. Không còn cách nào khác, ta lại đi làm cho bang thuyền, bái lão đầu tử. Ta biết tiếng Anh, từng đi

tàu viễn dương, bắt đầu giúp người của bang thuyền chỉ huy vận chuyển thuốc phiện. Sau vài năm, kiếm được một khoản tiền. Về sau, gặp phải đại suy thoái, đội tàu Anh dọc sông Trường Giang hết việc làm, đậu trong cảng, biến thành một đống sắt vụn, thậm chí giá còn rẻ hơn cả sắt vụn. Mười năm trước một chiếc tàu hàng vạn tấn của xưởng đóng tàu Hoàng gia Glasgow Anh quốc giá 1.100.000 bảng Anh, lúc đó giảm xuống còn 12.000 bảng Anh. Ta bán hết tài sản, lấy hết số tiền kiếm được trong mấy năm, lại đi vay mượn khắp bà con bạn bè, cuối cùng còn dựa vào Quý Vân Thanh, nhượng một phần cổ phần để đổi lấy tiền đầu tư của Quý Vân Thanh, cuối cùng mới mua được chiếc tàu đầu tiên trong đời.

- Nhưng lúc đó, có tàu cũng chẳng nhận được tiếng vang gì. Người Anh, người Mỹ đều giảm bớt việc kinh doanh vận tải hành khách và hàng hóa, huống chi ta là một người Trung Quốc. Dựa vào việc chở người đi làm ở Malaysia, Tân Kim Sơn và các nơi khác, cùng với những công việc khác, cuối cùng cũng miễn cưỡng trụ được. Kinh doanh vận tải biển vẫn không tốt, nhưng ta vẫn kiếm được tiền, liền dùng tiền mua tàu. Lúc đó đã làm nhiều việc không quang minh chính đại, kẻ nào cản đường ta đều là kẻ thù. Lúc đó chỉ nghĩ rằng, đợi khi ta có đủ nhiều tàu, sẽ chặn hết các bến cảng lớn nhỏ ở Thượng Hải, khiến người của công ty Anh Xương phải đến cầu xin ta.

Chương 870. Công đạo

- Về sau người Nhật đánh vào Thượng Hải, ta không có khí phách như Thịnh bá, có thể tự tay đục chìm tàu của mình để không để lọt vào tay người Nhật. Ta vừa kịp cho tàu chạy hết sang cảng Anh trước đó, người Nhật không lấy được chiếc tàu nào của ta. Hơn nữa ta cũng gặp may, tàu đang ở châu Âu, bỗng gặp phải chiến tranh châu Âu bùng nổ, kinh doanh vận tải toàn cầu từ đáy vực lập tức vọt lên tận mây xanh. Sáu chiếc sắt vụn ta đưa sang châu Âu bỗng chốc biến thành sáu quả núi vàng, ngày đêm bận rộn không ngừng trên tuyến đường châu Âu, cước phí cao đến mức ngay cả ta cũng phải run sợ. Chỉ sau một đêm, ta trở thành đại phú ông.

- Sau khi trở thành phú ông, việc đầu tiên ta làm là liều mạng quay về Thượng Hải. Ta dựa vào mối quan hệ trước đây với Quý Vân Thanh để tồn tại ở Thượng Hải, tìm được cổ đông công ty Xương Hưng ngày trước, tìm được con lợn cái người Nga trắng đó. Lúc đó, một kẻ bị người Nhật giam trong trại tập trung, một kẻ trở thành kẻ ăn xin. Ta đã bỏ tiền…

Đến đây, trong mắt Vu Thế Đình lóe lên một tia độc ác:

- Ta đã bỏ ra một khoản tiền lớn, mua chuộc lính hiến binh Nhật đóng ở Thượng Hải và bọn Hán gian canh giữ trại tập trung, chỉ để làm một việc. Ta bảo con lợn cái người Nga trắng đó, muốn ăn no thì phải mua dâm tên cổ đông Xương Hưng kia, mua dâm một lần được một ổ bánh mì. Ta mời các phóng viên lớn nhỏ của các tòa báo ở Thượng Hải lúc đó có thể đăng tin đến chụp ảnh phỏng vấn!

Nói đến đây, Vu Thế Đình ngừng lại không nói tiếp nữa.

Từ Bình Thịnh nhẹ nhàng lên tiếng.

- Sau khi trút được cơn giận, có phải cảm thấy vô vị không?

- Tên cổ đông đó chết rồi. Bị giam trong trại tập trung của người Nhật vốn đã thoi thóp, bị người đàn bà Nga trắng xé rách ngồi đè lên giày vò suốt bảy tám tiếng đồng hồ, rồi tắt thở. Hắn chết rồi ta mới hiểu ra, ta chỉ có mỗi một kẻ thù như vậy, không còn kẻ thù nữa, ta làm ăn chỉ còn lại bốn chữ, hòa khí sinh tài, cho đến tận bây giờ.

Vu Thế Đình nói có vẻ ngậm ngùi.

- Vụ chìm tàu ở eo biển Đài Loan này, ta nói ta không biết gì, Thịnh bá tin cũng được, không tin cũng được. Dù sao hiện giờ ta đang bị đặt trên lửa, bị người ta nâng đỡ để ăn cơm, cũng phải tỏ thái độ. Chiếc tàu chìm đó đáng giá bao nhiêu, ta bồi thường. Hàng hóa đáng giá bao nhiêu, gấp ba lần. Người chết, mỗi người mười vạn đô la Hồng Kông. Chỉ cần Thịnh bá gật đầu, khi xuống tàu, sẽ có người đợi sẵn ở bến tàu để đưa tiền ra.

- Keng!

Chuông rung bên ngoài phòng ăn khẽ vang lên một tiếng, nhân viên phục vụ đẩy xe đồ ăn đi vào, mang bốn món hai người đã gọi trước đó lên bàn.

Từ Bình Thịnh cầm đũa lên, gắp một miếng bắp cải trắng bỏ vào miệng nhai chậm rãi, còn Vu Thế Đình vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, nhìn Từ Bình Thịnh, chờ đợi câu trả lời từ đối phương.

Từ Bình Thịnh ăn rất chậm, một miếng bắp cải phải mất mấy chục giây mới nuốt xuống, ăn xong mới lên tiếng:

- Vu tiên sinh, ngươi đã đặt ra cho ta một vấn đề khó xử, người là ngươi, ma cũng là ngươi, khiến ta biết gật đầu thế nào

đây.

- Vậy ý của ngài là?

- Đã là Vu tiên sinh hòa khí sinh tài, lại nói không biết chuyện, ta thấy vậy thì không cần bàn nữa, tìm ra kẻ biết chuyện đó, chỉ là không biết, là Vu tiên sinh ngươi đi tìm, hay là bọn ta những người Hồng Kông này đi tìm?

Từ Bình Thịnh đặt đũa xuống.

- Mấy chục năm không ăn, thực đơn không đổi, nhưng hương vị đã thay đổi rồi. Còn về việc Vu tiên sinh nói bồi thường nguyên giá tàu chìm, bồi thường gấp ba lần hàng hóa, mỗi mạng người mười vạn…

Từ Bình Thịnh chậm rãi đứng dậy, chống gậy đứng thẳng người, nhìn ra mặt biển bên ngoài, rồi lại nhìn Vu Thế Đình, giọng không to nhưng đanh thép:

- Bọn ta những tiểu thương ở Hồng Kông này, nếu góp tiền lại, cũng đủ bồi thường cho người và tàu của Thượng Hải ở Hồng Kông.

- Thịnh bá…

Vu Thế Đình ánh mắt khẽ nhíu lại, định lên tiếng.

Từ Bình Thịnh đã tiếp tục nói.

- Vu tiên sinh, ngươi nói tất cả, ta tin, nhưng duy chỉ có một thứ ngươi không thể cho được, đó là công đạo. Nếu ngươi cho được, cũng không cần nói nhiều lời như vậy, cuối cùng vẫn chỉ là những lời đó.

- Thịnh bá, ngươi cũng làm ăn trên biển, biết vị trí của ta khó làm…

- Ngươi không cho ta công đạo, lại không muốn để ta tự đi đòi công đạo này, chỉ biết nói với ta, hiện giờ ngươi rất khó

làm. Khi ngươi ngồi vào vị trí này, lẽ ra phải nghĩ đến, nó không dễ ngồi.

- Vậy là không còn gì để bàn nữa?

Vu Thế Đình bình tĩnh lại, khi lên tiếng, giọng nói cũng đã trở nên bình tĩnh.

Từ Bình Thịnh gật đầu.

- Xem như Vu tiên sinh đã mời ta bữa cơm này, có thể để lại cho kẻ biết chuyện đó một tấm vé tàu, mang theo gia đình rời khỏi Hồng Kông, để hắn tự chọn một người Thượng Hải ra đầu thú tại sở cảnh sát Hồng Kông, đăng báo. Còn về bồi thường, làm ăn trên biển có lãi có lỗ, không cần thiết.

- Năm 49 đã đấu một lần, ngươi chưa động, ta chưa động.

Vu Thế Đình lấy hộp thuốc lá, lại châm một điếu, lên tiếng nói.

- Nhưng nếu bọn ta những người chạy tàu ra tay, sẽ khó coi hơn lúc trước nhiều.

- Ta thấy, lần trước Chử Diệu Tông, Chu Tích Niên, Thái Văn Báchch những người đó, đánh chưa đủ đau, mới khiến người Thượng Hải bây giờ có thể ngông cuồng đến mức cho nổ chìm tàu của người Hồng Kông. Vì vậy ta nghĩ lần này nếu ra tay lại, sẽ không còn là vấn đề đau hay không đau nữa. Ta có thể đục chìm tàu của chính mình, cũng có thể đục chìm tàu của người khác. Mọi người đều biết Từ Bình Thịnh là người thiện, thực ra, hắn cũng có thể làm kẻ ác.

Từ Bình Thịnh chống gậy đi ra ngoài phòng ăn.

- Cho tàu cập bến, ta muốn về xem đua ngựa.

Chương 871. Tàu (1)

- Không có bão tố, cánh buồm chỉ là một mảnh vải rách.

Ban đứng trên bến tàu của xưởng đóng tàu Govan ở Glasgow, đọc một câu thơ của Victor Hugo.

Trước mặt hắn và Tống Thiên Diệu, đậu vài chiếc tàu hàng đã rỉ sét loang lổ, so với những chiếc tàu hàng vạn tấn mới tinh đang chờ hạ thủy thử nghiệm ở xa kia, những chiếc tàu hàng này nhỏ hơn nhiều, trọng tải chỉ vài nghìn tấn, lúc này đậu ở góc, mặc cho sinh vật biển từ từ ăn mòn.

- Angie nói với ta, hình như ngươi làm…

Ban lấy tay so đo trên đầu hơi hói của mình.

- Cái loại kinh doanh tóc giả hoa lá cành đó, bán tóc giả cũng cần tự mình vận chuyển hàng sao?

Tống Thiên Diệu rất hứng thú với mấy chiếc tàu này, ngược lại không mấy quan tâm đến những chiếc tàu hàng vạn tấn kia, đi dọc theo cầu tàu thậm chí còn đi đến gần lối đi của công nhân ở bên hông ụ tàu, cẩn thận quan sát những đống sắt vụn này.

- Những chiếc tàu này tại sao lại bị vứt ở đây vậy? Ban?

Tống Thiên Diệu quay đầu lại, hỏi vị nhạc phụ tương lai của mình.

Ban nhún vai, bước lại gần.

- Những con tàu này đã đậu ở đây sáu bảy năm rồi. Sau khi chiến tranh châu Âu bùng nổ, ngành vận tải biển đón thời kỳ hoàng kim, những kẻ đầu cơ muốn phát tài cầm tiền ùa vào

xưởng đóng tàu, đặt mua tàu bất kể kiểu dáng. Lúc đó ngoài sản xuất tàu dân dụng, xưởng đóng tàu còn có nhiều đơn đặt hàng quân sự, như xưởng Austin nơi ta làm việc, tuy không thể đóng được những con tàu lớn như tàu sân bay, nhưng vẫn có đơn đặt hàng những tàu nhỏ như tàu đổ bộ, tàu cứu hộ.

- Vì vậy nhiều đơn đặt hàng dân dụng thậm chí bị đẩy đến năm 1958. Điều không ngờ là Hitler nhanh chóng bị đánh bại, không còn chiến tranh làm nền, giá cước vận tải biển lại bắt đầu giảm, hơn nữa xưởng đóng tàu cũng bắt đầu sản xuất tàu hàng có trọng tải lớn hơn. Có người không đợi được đến năm 1958 nên hủy hợp đồng, dẫn đến có những con tàu này. Đây là những kiểu tàu khá cũ, bắt đầu nhận đơn đặt hàng sản xuất từ khoảng năm 1940, giữa chừng xưởng đóng tàu lại phải sản xuất đơn hàng quân sự, nên kéo dài đến khoảng năm 1946 mới sản xuất xong, sản xuất xong thì bắt đầu đậu ở đây.

Một sợi xích neo to bản chắn ngang lối đi, Tống Thiên Diệu dùng chân nhẹ nhàng giẫm lên hai cái.

- Bọn họ định bán đống sắt vụn này sao?

- Đương nhiên, nhưng không ai muốn mua, dù sao tàu của Nhật Bản, Đức cũng rẻ hơn. Ngươi có thể tưởng tượng không, cái nước nhỏ bé Nhật Bản có hơn bảy mươi xưởng đóng tàu, bọn họ có thể đóng bất cứ loại tàu nào, mà giá còn thấp hơn Anh quốc rất nhiều. Hai năm nay, chúng ta có rất nhiều đơn hàng bị Nhật Bản cướp mất.

Ban dùng tay sờ sợi xích neo lạnh lẽo nói.

- Ta không hiểu, Nhật Bản chẳng phải đã thua trận sao? Chúng ta đồng minh chẳng phải đã chiến thắng sao? Tại sao những nước thua trận lại có thể cướp đi công việc từ tay chúng ta những kẻ chiến thắng?

Tống Thiên Diệu không muốn thảo luận với Ban về vấn đề chính trị quốc tế phức tạp này, hắn thực ra không quá hứng thú với ngành vận tải biển, chỉ là sau khi biết tin tàu hàng của Lôi Anh Đông bị đánh chìm, hắn nghĩ đến việc có thể sẽ nổ ra xung đột giữa người Hồng Kông và người Thượng Hải, trong thời khắc xung đột như vậy, dù sao hắn cũng phải thể hiện thái độ và lập trường của mình.

Điều Ban nói là sự thật, cùng một trọng tải, giá của xưởng đóng tàu Nhật Bản thấp hơn Anh quốc một nửa, nửa này gần như là chênh lệch nhân công, một công nhân cấp thấp ở xưởng đóng tàu Anh quốc có mức lương tuần là mười hai bảng Anh, trong khi thu nhập của công nhân cấp thấp ở một số xưởng đóng tàu Nhật Bản quy đổi ra bảng Anh, khoảng bốn đến năm bảng một tuần.

Tống Thiên Diệu có chứng sợ biển sâu, ngay cả bơi lội cũng chỉ có thể thực hiện trong bể bơi, huống chi là để hắn làm chủ tàu, chạy viễn dương, học hỏi những kiến thức chuyên môn như tín hiệu cờ, tín hiệu đèn, tốc độ hàng hải, tuyến đường, tiêu hao nhiên liệu, giá cước vận chuyển. Sự chịu đựng lớn nhất của hắn đối với tàu thuyền chỉ là đi trên du thuyền của Thạch Trí Ích để câu cá ngoài biển, nếu không phải vì Thạch Trí Ích, hắn thậm chí không muốn ngồi trên những con tàu nhỏ gần bờ như du thuyền.

Nhưng kể từ khi nghĩ đến xung đột nổ ra giữa người Thượng Hải và người Hồng Kông, đã muốn kiếm lợi thì tự nhiên phải bỏ công sức. Hắn không hiểu gì về những kiến thức chuyên môn như tuyến đường, nhưng lại có nhận định riêng về tình hình thế giới.

Tiếng súng của chiến tranh là tin mừng tốt nhất cho các chủ tàu trong ngành vận tải biển.

Những cuộc chiến tranh khu vực như chiến tranh Triều Tiên, thực ra không ảnh hưởng quá lớn đến ngành vận tải biển, có lẽ sẽ khiến một số người trở thành phú ông, nhưng đối với những chủ tàu lớn thực sự trên thế giới, họ thậm chí không hứng thú để cho đội tàu của mình đi một vòng châu Á.

Tống Thiên Diệu thời gian gần đây cố gắng suy nghĩ về ký ức kiếp trước, cuối cùng cũng nghĩ ra một sự kiện không phải chiến tranh nhưng chắc chắn ảnh hưởng đến cả thế giới, đó là sự kiện Ai Cập thu hồi kênh đào Suez.

Sau khi Ai Cập thu hồi kênh đào Suez, họ liệt hầu hết các nước tư bản chủ nghĩa vào danh sách quốc gia không thân thiện, cấm tàu thương mại của những nước này đi qua kênh đào Suez, mà 80% hoặc thậm chí nhiều hơn số tàu thương mại trên thế giới đều thuộc sở hữu của các nước tư bản chủ nghĩa. Không thể đi qua kênh đào Suez đồng nghĩa với việc tàu thương mại chỉ có thể đi tuyến đường mũi Hảo Vọng, vòng qua toàn bộ châu Phi.

Đi vòng, đồng nghĩa với việc cước phí vận chuyển tăng vọt.

Chương 872. Tàu (2)

Ngay cả khi kênh đào Suez hiện không bị cấm, một tàu chở dầu lớn trên 100.000 tấn, chỉ riêng một chuyến từ Trung Đông đến châu Âu đã thu về hơn 1 triệu đô la. Nếu kênh đào Suez bị cấm, cước phí vận chuyển sẽ tăng lên một con số đáng sợ.

Nghĩ đến kênh đào Suez, Tống Thiên Diệu cảm thấy dù mình có sợ biển sâu đến mấy, cũng có thể dành chút tâm trí cho ngành vận tải biển.

Không phải vì những khoản cước phí ngắn hạn có vẻ cao ngất ngưởng kia, làm ăn phải nhìn xa trông rộng.

- Ta muốn mua con tàu này.

Tống Thiên Diệu chỉ vào chiếc tàu hàng đang đậu trước mặt, nói với Ban.

Ban nhìn con tàu rồi lại nhìn Tống Thiên Diệu.

- Cậu bé, dù ta là người Glasgow nhưng ta vẫn muốn nói, ngươi nên đi Nhật mà mua.

Tống Thiên Diệu chớp mắt.

- Ta sẽ đi Nhật mua, nhưng không phải bây giờ. Dù sao hiện tại ta đi Nhật mua, người Nhật sẽ không cho ta một số ưu đãi, nhưng người Anh thì khác.

- Ta có thể giúp ngươi tìm hiểu.

Ban đi cùng Tống Thiên Diệu về phía chiếc xe ở bến cảng.

Ở xa xa, mấy người da vàng đang đứng bên ngoài chiếc xe Dixie cũ kỹ của họ, thấy hai người đi tới, một người da vàng còn giúp mở cửa xe.

- Ngươi là một thương nhân chân chính, đúng không, Tống?

Ban nhìn thấy mấy người của Dân Vũ hội, lại không nhịn được hỏi lại Tống Thiên Diệu một lần nữa.

Tống Thiên Diệu gật đầu.

- Ta cam đoan, ta là một thương nhân chân chính.

Nhìn người nhạc phụ tương lai của mình lên xe với vẻ mặt hơi bồn chồn, Tống Thiên Diệu quay sang người da vàng đã giúp mở cửa:

- Có chuyện gì không?

- Thưa ngài Tống, bang Hoa Nhai đã liên lạc với các băng đảng địa phương như bang Cát Đồ, bang Tam Diệp Thảo, bang Thiết Kiềm, bang Hắc Khâu và các băng đảng khác, chuẩn bị gây rắc rối cho Dân Vũ hội.

Người da vàng nói với vẻ mặt vô cảm.

Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu.

- Vậy thì liên quan gì đến ta? Họ đâu có định gây rắc rối cho ta. À phải rồi, nhớ giúp ta phá hủy nhà hàng Whistle, để tiện cho ta trang trí lại.

- Nhà hàng Whistle?

- Hiện nay các băng đảng Anh thích phạm tội kiểu gì? Súng ngắn? Dao? Búa sừng cừu?

- Thưa ngài, thực ra hiện nay ở Glasgow đang thịnh hành thuốc nổ nitroglycerin, các băng đảng dùng thuốc nổ để cướp ngân hàng.

- Rất tốt, phiền các ngươi tiện thể cho nổ tung nhà hàng Whistle luôn.

…

Trên sân khấu quán bar Tháng Bảy, nữ ca sĩ Beatrice mặc chiếc váy dạ hội cổ sâu xinh đẹp, đang say sưa hát bài hát kinh điển "All My Love" của Patti Page trước micro. Những ngày thường, khi cô hát đến cao trào, luôn nhận được tràng pháo tay và tiếng hò reo của cả hội trường, nhưng tối nay, những quý ông mặc vest bảnh bao hay những gã trai hư đội mũ lưỡi trai bên dưới lại không có bất kỳ phản ứng nào, có vẻ như tiền boa tối nay của cô sẽ tiêu tan.

- Cảm ơn bài hát của ngươi, Beatrice.

Một người đàn ông trung niên đội mũ lễ phục bước vào từ cửa gỗ của quán bar, đứng yên lặng bên cạnh cửa cho đến khi Beatrice hát xong, mới cởi mũ và vỗ tay trước tiên.

Beatrice nhận ra đó là Charlie, ông trùm của Bang Hoa Nhài.

Trước đây cô từng đến quán bar Kho Thóc ở địa bàn của Charlie để hát cho hắn, nhận được 20 bảng Anh. Tất nhiên, đêm đó không chỉ đơn giản là hát, nhưng cô cũng không dám đắc tội với hắn. Tuy nhiên tối nay sao hắn lại đến đây? Đây rõ ràng là địa bàn của bang Cát Đồ. Những băng đảng này vốn rất kỵ người khác xâm phạm lãnh địa của mình.

Charlie lấy từ ví ra một tờ 5 bảng đưa cho nhân viên phục vụ, ra hiệu đưa cho Beatrice. Đợi Beatrice rời sân khấu đi về phía sau quán bar, Charlie mới bước lên sân khấu, dùng ngón tay gõ nhẹ hai cái vào micro, âm thanh vang lên trong loa của quán bar.

- Thưa các quý ông, rất cảm ơn quý vị đã có mặt tại quán bar Tháng Bảy để uống rượu. Ta đã nói chuyện với ngài Liam của bang Cát Đồ về một chuyện nhỏ gần đây, và hắn đã rộng lượng cho ta một cơ hội diễn thuyết, đúng vậy, một bài diễn thuyết.

Charlie mỉm cười quét mắt qua những ông trùm băng đảng khác đang ngồi bên dưới.

- Để cứu vãn Glasgow của chúng ta.

Câu nói cuối cùng đó khiến hầu hết những người ngồi bên dưới bật cười, Charlie trên sân khấu cũng cười theo:

- Câu nói này nghe có vẻ hơi buồn cười phải không? Nhưng điều tôi sắp nói có thể sẽ khiến các vị cảm thấy buồn đấy, người da vàng đã đến Glasgow để cướp công việc của chúng ta rồi.

Lời này càng khiến những người bên dưới cười không ngớt.

- Charlie, cảm ơn bài phát biểu của ngươi, ta nghĩ ngươi có thể đến London làm diễn viên hài kịch rồi đấy, bạn ơi, ngươi sẽ nổi tiếng toàn quốc cho xem.

Lão đại của bang Thiết Kiềm là Alan nhận lấy ly bia từ cô gái phục vụ bia đưa tới, tiện tay bóp một cái vào mông đầy đặn của cô ta, rồi cười nói.

- Ngươi không thể vì bang Hoa Nhài đánh nhau với mấy tên da vàng mà tuyên truyền rằng người da vàng xâm lược Glasgow được.

- Đó là sự thật, Alan, bọn chúng không phải người da vàng bình thường, ta đã bỏ tiền ra để điều tra tại cục cảnh sát, ngươi có biết những tên da vàng gây rắc rối cho ta thuộc tổ chức nào không? Dân Vũ hội, Dân Vũ hội khiến ngay cả anh em Kray ở London cũng không dám manh động, giờ bọn chúng đã đến Glasgow rồi.

Charlie nghiêm túc nói.

Nghe đến cái tên này, một số người bên dưới trở nên thận trọng, ngoại trừ Alan của bang Thiết Kiềm, hắn vẫn không

hiểu hỏi.

- Đó là cái bang phái quái quỷ gì vậy? Bang phái London? Bang phái người da vàng? Làm sao có thể có người khiến anh em Kray e ngại ở khu Đông London chứ, đừng đùa nữa.

- Alan, ta nói lại lần nữa, bọn chúng không phải bang phái người da vàng bình thường, bọn chúng cũng không ở khu Đông London, bọn chúng ở khu Tây London nơi tập trung người giàu, ngay cả anh em Kray cũng không dám gây rắc rối ở đó.

Charlie nói.

- Bọn chúng là một lũ đỉa.

Dân Vũ hội mà Charlie nhắc đến là một tổ chức bang phái có tuổi đời khá lâu, với sức mạnh hành động khiến các bang phái bản địa Anh quốc phải sợ hãi. Thực ra, lịch sử hình thành các băng đảng Anh quốc không có lâu lắm, chỉ từ những năm 20-30 mới bắt đầu có tổ chức tội phạm quy mô tương đối lớn, cái gọi là quy mô tương đối lớn thì thường cũng chỉ có vài chục đến hơn trăm thành viên.

Chương 873. Hội Dân Vũ

Ví dụ như ở Glasgow, tuy có hơn chục bang phái lớn nhỏ, nhưng những bang hội đông đảo nhất như bang Cát Đồ, bang Hoa Nhài, bang Thiết Kiềm vân vân, cộng lại cũng không quá 3000 người, hơn nữa những bang phái này có nhiều cách kiếm sống kỳ lạ đa dạng.

Họ có mở sòng bạc bất hợp pháp, mở quán bar, cho vay nặng lãi, thu tiền bảo kê, những việc làm ăn có vẻ phù hợp với cách hành xử của xã hội đen, cũng có những thủ đoạn gây án giống như băng nhóm lưu động như cướp ngân hàng, thậm chí cả việc trộm quần áo phơi bán cho gái điếm, trộm bia của cửa hàng bán cho quán bar, thậm chí trộm bánh mì bán cho người nghèo, họ cũng làm không sót việc gì.

Nói một cách đơn giản, các bang phái ở Glasgow hoàn toàn không có nguyên tắc hành động, cái gì kiếm được tiền thì chúng ta làm cái đó, không quan tâm việc làm có khiến người ta cảm thấy mất mặt hay không.

Tất cả các bang phái ở Anh đều lấy anh em Kray ở khu Đông London làm hình mẫu, bởi vì anh em Kray là những thành viên băng đảng và thương nhân thành công, anh em Kray khởi nghiệp cũng làm như vậy, nên họ cũng bắt chước làm theo.

Nhưng vấn đề là, ở London, anh em Kray quả thật nắm quyền sinh sát, khiến các bang phái khác phải cúi đầu khuất phục, thậm chí cả Mafia Mỹ từ xa đến cũng phải chịu thua, nhưng duy chỉ có một tổ chức gọi là Dân Vũ hội ở London mà họ không giải quyết được. Chuyện mất mặt như vậy, anh em

Kray đương nhiên sẽ không nhắc đến, nên những kẻ không mấy linh thông tin tức như Alan của bang Thiết Kiềm chưa từng nghe đến cái tên Dân Vũ hội.

Dân Vũ hội, ban đầu được thành lập trong thời kỳ Thế chiến thứ nhất, do 140.000 công nhân Hoa kiều tham gia Thế chiến thứ nhất ở châu Âu thành lập, quy củ bắt nguồn từ Hồng Môn Trung Quốc, sau đó lại tự thành một phái riêng.

Khi đó trong số 140.000 công nhân Hoa kiều, 40.000 người được Pháp thuê, gần 100.000 người được Anh thuê. Ngoài những người tử trận và trở về nước sau khi chiến tranh kết thúc, một bộ phận công nhân Hoa kiều đã ở lại Anh, và Dân Vũ hội, tổ chức được thành lập trong thời chiến này, kêu gọi công nhân Hoa kiều tự cường, cũng ở lại Anh.

So với các băng đảng địa phương, Dân Vũ hội có cấp bậc nghiêm ngặt hơn, hành động mạnh mẽ hơn, và họ không sống bằng tội phạm. Những người lao động Hoa kiều ở Anh đều có công việc bình thường của riêng mình, không cần phải dựa vào vi phạm pháp luật để kiếm thu nhập, nhưng khi tổ chức cần thì họ lại xuất hiện ngay lập tức.

Ban đầu, Dân Vũ hội tham gia quyên góp chống Nhật và các hoạt động khác. Khi thế hệ đầu tiên của Dân Vũ hội già đi, con cháu họ trưởng thành và trở thành thành viên thế hệ thứ hai, bản chất dần dần thay đổi.

Người Hoa ở Anh bị phân biệt đối xử, Dân Vũ hội từ chỗ ban đầu chống lại sự phân biệt đối xử, chuyển sang đối đầu với các băng đảng người da trắng khác, bản chất và phong cách ngay lập tức sa sút. Thế hệ lao động Hoa kiều già cần cù chăm chỉ, cuối cùng dù không thể giàu có nhưng thường cũng là gia đình khá giả, còn thế hệ thứ hai của Dân Vũ hội lại càng thích võ dũng đấu đá, họ tụ tập lại với nhau, lấy băng đảng làm vinh, một lòng muốn vượt qua thế hệ cha ông, làm những việc

khiến cha ông ngưỡng mộ, nhưng việc họ làm nhiều nhất lại là đánh nhau với các băng đảng địa phương.

Dân Vũ hội và anh em Kray chỉ xảy ra một lần xung đột, đối ngoại anh em Kray tuyên bố giải quyết hòa bình, nhưng thực tế là, người của anh em Kray đánh một thành viên của Dân Vũ hội, một tiểu đầu mục lúc đó của Dân Vũ hội đích thân đến gặp anh em Kray, nói với hắn.

- Người Anh thích dùng thuốc nổ nitroglycerin để đánh bom ngân hàng cướp bóc, bọn ta thích cho nổ tung nửa khu Đông London, bên ngoài đồn cảnh sát khu Đông hiện đang đậu một chiếc xe tải chở đầy thuốc nổ, hoặc là xin lỗi bồi thường, hoặc là kích nổ ngay bây giờ, để cái tên nghị sĩ đồng tính mà ngươi mua chuộc đến dọn dẹp tình hình.

…

Kim Nha Lôi và một đám bá bá thúc thúc của Phúc Nghĩa Hưng ngồi ở vị trí đầu hương đường, nhìn bốn tự đầu huynh đệ đang quỳ dưới lúc này.

Trong số những người đang quỳ lúc này, có hai người là lão giang hồ cùng bối phận với Kim Nha Lôi, lúc này đã có tuổi mặt không biểu cảm, hai người còn lại là tâm phúc đầu mã của hai người này, lúc này thì mặt mang vẻ bất phục, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn Kim Nha Lôi đang ngồi phía trên.

Kim Nha Lôi tay xoa xoa một chiếc nhẫn ngọc bích màu xanh lục, không nói lời nào, ngược lại trong số mấy bá bá thúc thúc bên cạnh, có người không nhịn được đã lên tiếng trước.

- Ra ngoài làm ăn làm nghề tà là lẽ đương nhiên, trong số những người có mặt ở đây, ai chưa từng làm nghề tà? A Lôi, Bính Cường và Văn Sơn hai người đã có tuổi rồi, ngươi lại làm đến mức phải mở đường khẩu… truyền ra ngoài để các tự đầu khác cười chê.

Kim Nha Lôi nhe răng cười một cái, để lộ hàm răng vàng trong miệng, biệt danh của hắn là Kim Nha Lôi, thực ra ban đầu chỉ có một chiếc răng bọc vàng, gần đây mới thay hết mấy chiếc răng sâu thành răng vàng nguyên chất, đúng với biệt danh Kim Nha Lôi.

- Sơn ca, Cường ca, Xuyên thúc cầu tình cho các ngươi, các ngươi có gì muốn nói không?

Tên đại ca tên Bính Cường đang quỳ trong hương đường hừ một tiếng.

- Ta không có gì để nói, ngươi là lão đỉnh, ngươi nói không được làm nghề tà, cùng lắm ta không làm nữa là được, chỉ là lão đỉnh, Phúc Nghĩa Hưng nhiều người như vậy, không làm nghề tà, chẳng lẽ đến nhà ngươi mở tiệc ăn sao?

- Ta chưa từng nói không cho các vị làm nghề tà, ta là không cho anh em làm những việc buôn bán thuốc phiện độc hại này nữa, vì sao không cho mọi người làm, các ngươi không rõ sao?

Kim Nha Lôi chậm rãi nói với Bính Cường.

Chương 874. Lục hợp đồng xuân (1)

- Ngươi có tám tiệm thuốc phiện, ta biết ngừng thuốc phiện, ngươi thua lỗ rất nhiều, ta có đối xử không tốt với ngươi không, nhà máy dược phẩm mới mở của Chử Hiếu Tín Chử tiên sinh, bốn kho hàng làm ăn, ta đều giao hết cho ngươi, mỗi tháng ngươi nằm trên giường không cần động đậy cũng kiếm được no nê, thuộc hạ cũng đều có việc làm, lúc đó ngươi cười hì hì đáp ứng ta, bảo đảm sẽ ngừng việc buôn bán thuốc phiện, bây giờ thì hay rồi, tiền làm ăn chính đáng, thu nhập từ tiệm thuốc phiện, ngươi đều nuốt hết, rõ ràng coi ta cái lão đỉnh này là cá nước, ta đ-t mẹ ngươi!

Kim Nha Lôi chộp lấy chén trà bên cạnh ném thẳng về phía Bính Cường, Bính Cường nghiêng đầu né tránh, định đứng dậy chửi nhau với Kim Nha Lôi, hắn cùng bối phận với Kim Nha Lôi, có thể quỳ xuống cũng là vì nhìn vào bài vị thờ phụng phía sau Kim Nha Lôi, không phải quỳ hắn Kim Nha Lôi, lúc này Kim Nha Lôi nổi giận, hắn đương nhiên không muốn tỏ ra yếu thế.

Nhưng hai chân chưa kịp đứng dậy, lưng đã bị người ta đạp mạnh một cú! Cả người ngã sấp xuống đất, đầu bị giẫm xuống đất không thể cử động, bên cạnh tên đàn em thân tín đang bị trói cùng nghe Kim Nha Lôi huấn thoại vừa định đứng dậy cứu lão đại của mình, gáy liền bị đánh một gậy ngất lịm.

Cao Lão Thành mặt không biểu cảm giẫm lên đầu Bính Cường, nhìn về phía Kim Nha Lôi.

Mấy vị thúc bá Phúc Nghĩa Hưng bên cạnh Kim Nha Lôi vừa định mở miệng, Kim Nha Lôi đã quay đầu nhìn họ, giờ đây Kim Nha Lôi, sau khi xử lý xong đám người Đàm Trường Sơn, những thúc bá Phúc Nghĩa Hưng còn lại đều là những kẻ yếu đuối, từ lâu đã bị hắn vò nát bóp méo, tùy ý chà đạp, nhiều lắm cũng chỉ dựa vào bối phận nói vài câu vô thưởng vô phạt.

- Các vị thúc bá, không coi trọng lão đại như ta, coi ta là kẻ ngu ngốc, kẻ như Bính Cường nên xử lý thế nào? Ta đã cho hắn những lợi ích chính đáng, hắn hứa sẽ ngừng buôn bán thuốc phiện, kết quả bây giờ rõ ràng là… Haiz, bản thân Bính Cường chắc sẽ không có gan làm vậy, không biết phía sau có ai chống lưng cho hắn không.

Kim Nha Lôi nửa âm nửa dương nhìn mấy vị thúc bá này mở miệng.

Mấy vị thúc bá vốn định lên tiếng bênh vực Bính Cường nghe câu cuối của Kim Nha Lôi, lập tức đều câm như hến, ngoan ngoãn im lặng.

- Đã các vị thúc bá không có gì để nói, A Thành, kéo Bính Cường ra ngoài đi, tiền, thu hồi lại đủ số, sòng bạc cũng lấy về cho tự đầu, để lại cho hắn hai sòng bạc nhỏ để dưỡng lão.

Kim Nha Lôi vẫy tay với Cao Lão Thành.

Cao Lão Thành vẫy tay, bên cạnh có người kéo Bính Cường và tiểu đệ của hắn ra khỏi hương đường.

Kim Nha Lôi ánh mắt âm trầm nhìn về phía Văn Sơn.

- Sơn ca, Bính Cường lấy ta làm con cá, ngươi có gì để nói?

Lúc này trên mặt Văn Sơn đã lấm tấm mồ hôi, ánh mắt tỏ vẻ hoảng loạn.

- Hắn lấy ta làm con cá, nhưng ít ra vẫn coi ta là huynh đệ đồng môn, còn ngươi, coi ta là kẻ thù.

Kim Nha Lôi chậm rãi nói.

- Nghe nói ngươi bỏ ra một số tiền lớn đến Điếu Cảnh Lĩnh, chuẩn bị tìm những tàn quân Quốc Dân Đảng bắn lén ta?

Văn Sơn nuốt một ngụm nước bọt.

- Lôi ca, không phải ta, không phải ta! Ta không làm chuyện đó.

- Bây giờ nói không phải ngươi, có phải hơi muộn rồi không? Ngươi đồng ý ăn năm trăm cân thuốc phiện, nhưng ta lại không cho anh em trong tự đầu làm ăn ma túy, vì thế ngươi vì năm trăm cân thuốc phiện mà hại ta?

Kim Nha Lôi lấy từ trong túi ra một gói vải to bằng khăn tay mở ra, lộ ra ba thỏi vàng bên trong, Kim Nha Lôi ném vàng xuống trước mặt Văn Sơn.

- Giá lớn, ba thỏi vàng mua mạng Kim Nha Lôi ta sao? Có cần gọi người nhận vàng ra đối chất với ngươi không?

Nhìn thấy vàng ném trước mắt, Văn Sơn già nua liền dập đầu không ngừng trước mặt Kim Nha Lôi.

- Lôi ca! Ta bị mờ mắt… Ta không phải người, ngươi tha cho ta…

Kim Nha Lôi nhìn quanh hương đường một vòng.

- Những người khác không có gì để nói sao?

Mấy vị thúc bá và đệ tử chấp đường đều im lặng.

- Ba dao sáu lỗ hay roi rồng răn dạy, ngươi tự chọn đi.

Kim Nha Lôi vỗ tay.

Nữ thị tùng đường bưng một cái khay đi đến trước mặt Văn Sơn, trên đó có một con dao găm lưỡi sáng loáng, và một cây roi sắt đen sì có hoa văn rồng.

Văn Sơn không thèm nhìn, chỉ cúi đầu không ngừng dập đầu, bộ dạng thảm hại đó, không còn chút phong độ ngày xưa, khiến tên tiểu đệ quỳ bên cạnh hắn không nhịn được mở miệng:

- Lôi ca, để ta thay đại ca chịu hình! Ngươi tha cho hắn một mạng!

Kim Nha Lôi lộ vẻ mặt tươi cười.

- Tốt! Đây mới là huynh đệ tốt của đại ca ngươi! Vậy ngươi định thay hắn chịu cái nào?

- Ba dao sáu lỗ!

Tên tiểu đệ này nói khá cứng cỏi.

Trong lòng hắn, ba dao sáu lỗ đã là hình phạt cực nặng, đại ca Văn Sơn của hắn chịu không nổi.

- Tốt! Vậy để ngươi thay hắn chịu, ngươi tự động thủ đi!

Kim Nha Lôi mở miệng với vẻ mặt tán thưởng.

Tên tiểu đệ của Văn Sơn này cũng là kẻ tàn nhẫn, đứng dậy cầm con dao găm trên khay, nói với Kim Nha Lôi.

- Lão đại, đại ca của ta cùng em ta làm sai, ta làm một cái lục hợp đồng xuân để xin lỗi ngươi!

Hắn ra đao cực nhanh, liên tiếp đâm xéo sáu nhát vào hai đùi của mình! Mỗi nhát đâm xuyên qua thịt, để lại mười hai vết thương trên hai chân! Máu tươi tuôn ra đầm đìa!

Sáu nhát chỉ trong chớp mắt, sau khi tự đâm xong sáu nhát, hai chân hắn không thể đứng vững nữa, cả người quỳ xuống đất, hít thở dốc, cố gắng không để mình rên rỉ.

Chương 875. Lục hợp đồng xuân (2)

- Đưa hắn ra ngoài băng bó, sau này giao việc của Văn Sơn cho hắn, tiểu tử, ngươi tên gì?

Kim Nha Lôi cũng nhìn mà sửng sốt.

Cảnh tượng tam đao lục động này không hiếm, thay lão đại chịu tội cũng không phải chưa từng thấy, nhưng làm dứt khoát như vậy, Kim Nha Lôi lại là lần đầu tiên thấy, hơn nữa lại còn biết nói ra cụm từ "lục hợp đồng xuân".

Trong miệng người thường "lục hợp đồng xuân" chỉ là một câu chúc tụng, nhưng trong mắt người Hồng Môn, từ này còn có ý nghĩa tất cả đều là đệ tử Hồng Môn, nên đồng tâm hiệp lực phản Thanh phục Minh.

- Ta tên A Nam.

Tên tiểu đệ này cố nhịn đau nói.

Cao Lão Thành đích thân đỡ đối phương rời khỏi hương đường để băng bó, Kim Nha Lôi nhìn về phía Văn Sơn đang quỳ dưới đất, tự mình đứng dậy bước từng bước đến bên cạnh nữ thị nữ cầm lấy roi sắt đó.

- Tiểu đệ của ngươi đã thay ngươi chịu tam đao lục động, roi rồng này vẫn phải do chính ngươi gánh, gánh nổi, ngươi vẫn là huynh đệ Phúc Nghĩa Hưng, gánh không nổi, xuống cửu tuyền cũng đừng trách ta, chỉ trách bản thân ngươi mệnh không đủ cứng.

- Lôi ca! Ngươi tha cho ta! Ta nói cho ngươi một tin, ta nói cho ngươi một tin! Đáng giá rất nhiều tiền! Tam giác vàng…

Văn Sơn dường như biết mình không chịu nổi, nói rất nhanh những lời cầu xin.

Kim Nha Lôi như hoàn toàn không nghe thấy, vung roi sắt lên, nhát đầu tiên đã đánh mạnh vào gáy Văn Sơn!

…

Kichanbe, Myanmar, gần hoàng hôn, mặt trời lười biếng treo nửa chừng trên sườn núi, chuẩn bị thu lại ánh sáng cuối cùng của nó.

- Nhanh lên! Nhanh lên!

Một người đàn ông trung niên mặc bộ quần áo ngư dân bẩn thỉu đi từ một con đường nhỏ xa xa đến gần sườn núi, nhìn trái nhìn phải rồi vẫy tay về phía khu rừng dưới sườn núi, gọi bằng tiếng Thái, vừa nói vừa không quên nhét đậu phụ khô và rau muối vào miệng.

Trong rừng dần dần đứng lên hơn mười bóng người, họ nhìn nhau dò xét, cẩn thận bước ra khỏi rừng.

- Chỉ có hơn hai mươi hộ gia đình nhỏ, đàn ông ra biển đánh cá chưa về, chỉ có vài phụ nữ trẻ em, chúng ta xin hoặc cướp ít thức ăn, ăn no rồi nhanh chóng lên đường!

Người đàn ông trung niên một tay chỉ về phía vài mái nhà tranh lộ ra không xa, nói với những đồng bọn trông như ăn mày trước mặt.

Thấy vài đồng bọn tiến đến với lấy thức ăn trong tay mình, người đàn ông trung niên trợn mắt.

- Đến làng tự lấy đi!

Tuy miệng nói hung dữ, nhưng vẫn rộng rãi đưa thức ăn ra, bản thân hắn căm tức nhìn những đồng bọn này, nhổ một miếng rau muối vụn khó ăn ra mắng:

- Cát Đan Uy tên khốn này, nhận hai trăm vạn baht của Sai Ba (Saichalukvog), cuối cùng lại phản bội chúng ta!

Một thanh niên vừa mới lấy được chút đậu phụ từ tay hắn để ăn đỡ đói, lúc này xoa xoa hai tay, ánh mắt hơi phấn khích nhìn ngắm ngôi làng ở xa:

- Thượng úy Pai Thun, trong làng này chỉ còn phụ nữ và trẻ em, từ Hưng Phủ Thái Lan chạy đến Kichanbe Myanmar, chúng ta vẫn chưa được chạm vào phụ nữ, hay là…

Người đàn ông trung niên được gọi là thượng úy Pai Thun trước đó trông như một ngư dân bình thường với vẻ mặt lo lắng, lúc này nghe lời của thanh niên này, lưng bỗng thẳng lên, mắt trợn to, tuy vẫn là bộ quần áo ngư dân đó, nhưng cả người trong chớp mắt lại toát ra vẻ sắt máu tàn nhẫn không ít:

- Hiện giờ Sai Ba và Nai Khun chỉ dẫn hơn mười người đến Hồng Kông, đang đợi chúng ta đến hội họp, ngươi còn tâm trí đùa giỡn với phụ nữ? Quên lời dặn của Sai Ba rồi sao? Ít gây chuyện! Cát Đan Uy có thể bắt chúng ta ở Yangon, lẽ nào lại không đuổi đến Kichanbe? Tìm ít thức ăn no bụng, tối nay sẽ có thuyền đến đón chúng ta, lúc đó lên thuyền đi Hồng Kông!

Gã thanh niên bị hắn quở trách có vẻ không đồng tình, tuy đã hạ thấp giọng nhưng vẫn ngẩng cao đầu, để mọi người đều biết lúc này gã đang có chút bất mãn:

- Sai Ba bỏ rơi chúng ta không quan tâm, tự mình trốn sang Hồng Kông trước, giờ chúng ta muốn kiếm một người phụ nữ để vui vẻ, ngươi cũng muốn quản? Ngươi không phải là thủ hạ

trung thành nhất của Sai Ba sao, chẳng phải cũng bị vứt bỏ giống như chúng ta?

Pai Thun đánh giá gã thanh niên, rừng cây che khuất ánh hoàng hôn, khiến người ta không nhìn rõ biểu cảm trên mặt hắn.

- Các ngươi bất mãn với Sai Ba?

- Ta không dám bất mãn với Sai Ba, nhưng Sai Ba đi Hồng Kông không đem theo chúng ta, để chúng ta vất vả chạy đến Myanmar, còn phải đi tàu sang Hồng Kông, lại không được đụng vào phụ nữ? Khi chúng ta ở Hưng Phủ, Sai Ba đâu có đối xử với chúng ta như vậy, bây giờ rõ ràng là cảm thấy chúng ta là gánh nặng, nên mới lạnh nhạt với chúng ta, ép chúng ta tự đi!

Gã thanh niên đành xé toạc mặt nạ, với vẻ mặt và giọng điệu không còn gì để mất, nói với Pai Thun.

Pai Thun quay đầu nhìn về phía hơn chục đồng bọn khác.

- Các ngươi cũng có suy nghĩ giống hắn? Bất mãn với Sai Ba?

Những đồng bọn đó đều lắc đầu.

Pai Thun bước đến bên cạnh gã thanh niên, giúp đối phương chỉnh lại cổ áo.

- Ta nói cho ngươi biết, Sai Ba đã gửi cho mỗi người các ngươi, những ai có gia đình, một khoản tiền, những ai không có gia đình, cũng đã giúp các ngươi gửi một khoản tiền vào ngân hàng, lần này Sai Ba trốn sang Hồng Kông, không thể ầm ĩ đem theo hơn hai trăm người cùng đi tàu, chỉ có thể chia nhóm từ từ trốn ra ngoài, Sai Ba có hơn bảy nghìn binh sĩ, nhưng chỉ chọn ra hơn hai trăm người các ngươi, là vì coi trọng các ngươi!

- Ngươi tưởng Sai Ba tự mình đi Hồng Kông là để hưởng thụ sao? Hắn đang thay chúng ta tìm một nơi có thể dung thân trước, một hai trăm người, đến Hồng Kông lẽ nào đi ăn xin? Sai Ba đang tìm cách an bài cho chúng ta ở Hồng Kông, mọi người đều đang cố gắng chạy trốn, ngươi lại ở đây nghĩ đến chuyện gái gú, bất mãn với Sai Ba? Tưởng rằng Sai Ba ép ngươi tự đi? Ngươi được Sai Ba nhận nuôi lớn lên, không có Sai Ba, ngươi đã sớm chết đói! Tất cả mọi người ở đây đều có tư cách nói đi, duy chỉ có ngươi là không! Ngươi muốn đi, ta sẽ tiễn ngươi đi!

Chương 876. Sư tử kim quang trêu đùa Như Lai

Đôi tay đang giúp đối phương chỉnh cổ áo của Pai Thun đột nhiên vặn cổ gã thanh niên, gã thanh niên phản ứng rất nhanh, hai tay đỡ lấy hai tay Pai Thun, đồng thời một cú húc đầu nhắm thẳng vào mặt Pai Thun!

Pai Thun nghiêng đầu tránh né đồng thời, đầu gối trái một cú đánh mạnh vào háng gã thanh niên! Hai tay gã thanh niên lập tức theo bản năng che lấy bộ phận sinh dục, miệng há to muốn kêu thảm thiết, Pai Thun hai tay cùng lúc dùng sức, vặn gãy cổ gã thanh niên, bóp chết tiếng kêu thảm thiết trong cổ họng đối phương, cuối cùng gã thanh niên chỉ có thể trợn tròn mắt, phát ra tiếng động nhẹ như cọc cọc cọc.

Pai Thun buông gã thanh niên ra, nhìn đối phương.

- Thân thủ này của ngươi là ta dạy, ta thay Sai Ba lấy lại cả mạng lẫn bản lĩnh.

Hơn chục tên lính thủ hạ khác của Sao Ba nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía Pai Thun, Pai Thun đánh giá bọn họ, vẻ mặt nghiêm túc.

- Đi vào thôn trại lấy ít thức ăn lấp đầy bụng, không được đụng vào phụ nữ, không được gây rắc rối, lấy được thức ăn thì lên đường, nhớ kỹ, các ngươi là quân nhân!

…

Sai Ba năm mươi bốn tuổi dưới sự hộ tống của vài tên thủ hạ, chậm rãi bước xuống tàu khách, đặt chân lên bến tàu Trung Hoàn Hồng Kông.

Mái tóc hoa râm và bộ râu để dài bị gió biển ở bến tàu thổi bay tứ tán, ông ta mặc một bộ vest màu xám đen hơi cũ kỹ, quay đầu nhìn cầu thang tàu, phát hiện con trai độc nhất của mình là Khôn đang dùng tiếng Anh tán tỉnh một cô gái tóc vàng mắt xanh.

Sai Ba thở dài, giọng điệu hơi nặng.

- Khôn! Chúng ta đến Hồng Kông không quen biết ai, không nên gây chuyện, hơn nữa ngươi bây giờ đã trưởng thành, nên chín chắn hơn, ta giờ đã già rồi, sau này còn nhiều việc phải trông cậy vào ngươi!

Khôn hai mươi bốn tuổi, sinh ra đã đẹp trai tuấn tú nhưng dường như không nghe thấy lời cha nói, luyến tiếc nhìn người phụ nữ đi xa, mới thu hồi ánh mắt, bước đến bên cạnh cha mình cười hì hì.

- Yên tâm đi, cha, ta sẽ không làm bậy đâu.

- Thật sự như vậy mới tốt, tuổi đã lớn thì phải học cách trầm ổn. Khi ta bằng tuổi ngươi, đã đánh trận rất lâu, đã bắt đầu làm thượng úy rồi, đâu như ngươi, bây giờ vẫn chưa làm nên trò trống gì. Hà, cũng không biết Pai Thun và Su Pan bọn họ giờ ra sao. Naithan, Naithan!

Sai Ba dặn dò con trai vài câu, rồi quay đầu gọi thuộc hạ của mình.

Tên thuộc hạ được gọi là Naithan bước tới, hơi cúi người.

- Sai Ba! Ngài có gì phân phó?

- Không phải nói ở bến tàu sẽ có người của bang phái địa phương đến gặp mặt sao? Lễ vật đã chuẩn bị xong chưa? Đừng thất lễ.

Sai Ba chậm rãi nói.

Sắc mặt Naithan có chút do dự, ngập ngừng vài giây rồi mở miệng nói.

- Sai Ba, ta cũng vừa mới nhận được tin, người của bang phái địa phương trước đây đã chết rồi, hôm kia mới chôn cất, nghe nói chính là vì chuyện làm ăn thuốc phiện, lão đại của bang phái đó đã quyết tâm không làm ăn ma túy nữa.

Sai Ba sững người, một lúc lâu sau mới chậm chạp đưa hai tay nâng tấm bùa Tứ Diện Thần Phật đeo trước ngực lên, chắp tay lẩm bẩm bằng tiếng Thái.

- Sa đô, Kim Quang Sư Tử Du Hý Như Lai, sa đô, Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai, sa đô, Đại Phạm Thiên Vương, sa đô, Đại Thánh Hoan Hỷ Thiên.

Tụng kinh xong, hắn ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn thành phố Hoa kiều trước mặt, nói bằng tiếng Hán chuẩn âm chuẩn giọng.

- Ta muốn đích thân đến thăm bang phái địa phương, xin họ nâng đỡ, ban cho bọn ta những kẻ chó nhà có tang này một chỗ dung thân.

…

Vu Thế Đình bưng chén trà, lắng nghe đoàn hát trong nhà đang biểu diễn một đoạn "Kinh biến" trong vở "Trường Sinh Điện" trên sân khấu.

Bên cạnh, trên bàn ngồi mấy thương nhân Thượng Hải từ nội địa đến, lúc này tuy cũng như Vu Thế Đình đang bưng chén trà nghe hát, nhưng khóe mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Vu Thế Đình.

Chuyện hai đại vương thuyền của bang Thượng và Hồng Kông gặp mặt, tuy mọi người đều biết, nhưng hai người gặp nhau rốt cuộc đã bàn bạc ra sao, là bang Thượng và thế lực Hồng Kông đang mài dao chuẩn bị động thủ, hay là mọi người

hòa khí sinh tài, cười xóa mọi hiềm khích? Những người này hoàn toàn không biết.

Đã qua mấy ngày rồi, nhưng Vu Thế Đình vẫn chưa thông báo gì cho những người này, khiến các thương nhân giàu có của bang Thượng không thể chịu đựng được nữa. Vu Thế Đình hắn đã kiếm được số tiền mấy đời cũng tiêu không hết, nhưng đa số bọn họ khi chạy từ Thượng Hải đến Hồng Kông, không để lại được bao nhiêu tiền bạc, tất cả đều trông chờ vào việc làm ăn lớn ổn định ở Hồng Kông - thuộc địa của Anh này để đông sơn tái khởi. Giờ đây đã mấy ngày liên tiếp, bến tàu đình công, tàu hàng ngừng hoạt động, nếu không phải vì tàu khách lợi nhuận không cao lại dễ khiến toàn bộ sự việc bị làm to chuyện, e rằng cả phà Thiên Tinh và một số tàu khách đi lại giữa tỉnh, cảng, Áo Môn, cả bến Hoa Vĩ cũng đều đình công hết.

Đối với những thương nhân tàu thuyền này, ngừng một ngày là ít kiếm được một ngày bạc, Vu Thế Đình có thể kéo dài với Từ Bình Thịnh, nhưng họ thì không. Nhất là hiện giờ cước phí vận chuyển đang tăng cao, ngày xưa ít kiếm được một đồng, bây giờ là ít kiếm được năm đồng.

Vì vậy dù thế nào đi nữa, hôm nay những người này nhất định phải để Vu Thế Đình cho họ một câu trả lời.

- Vu lão bản, rốt cuộc Từ Bình Thịnh có ý gì? Bồi tiền, bồi tàu nếu có thể giải quyết ổn thỏa, số tiền đó không cần Vu lão bản ngài mở miệng, chúng ta những người này chia nhau ra là được rồi. Nếu Từ Bình Thịnh cảm thấy mất mặt, ta bối phận nhỏ, ta đứng ra mời một bàn rượu hòa giải, xin lỗi.

Mấy thương nhân tàu thuyền già dặn khác vẫn kiên nhẫn nghe hát, một thanh niên chỉ khoảng 34, 35 tuổi không nhịn được mở miệng hỏi.

Chương 877. Biến cố kinh người

Hắn tên là Địch Tuấn Đạt, người Tượng Sơn, được coi là một nhân tài trẻ tự mình từng bước vươn lên ở Thượng Hải. Khác với những lão hồ ly đã kinh doanh hàng chục năm có mặt tại đây, Địch Tuấn Đạt là sinh viên xuất sắc tốt nghiệp khoa ngoại ngữ trường đại học St. John. Ban đầu, hắn chỉ muốn vào làm việc cho các công ty nước ngoài với vai trò mại bản Trung Quốc.

Vừa tốt nghiệp thì xảy ra sự kiện quân Nhật tấn công Trân Châu Cảng, Anh và Mỹ chính thức trở thành kẻ thù của Nhật Bản, các công ty Anh Mỹ ở Thượng Hải lần lượt rút lui. Địch Tuấn Đạt vốn hy vọng trở thành mại bản, bước lên con đường làm người ngoại quốc hạng hai, chưa kịp đi làm đã tuyên bố thất nghiệp.

Bất đắc dĩ, Địch Tuấn Đạt cùng vài người bạn cùng khoa ngoại ngữ góp tiền mở một văn phòng giới thiệu việc làm, kiếm hoa hồng từ việc giới thiệu công việc cho người khác, đồng thời làm thêm công việc phiên dịch để miễn cưỡng kiếm sống qua ngày. Khi đó là năm 1942, Địch Tuấn Đạt 22 tuổi.

Thực sự giúp hắn lật ngược tình thế là vào giai đoạn trước khi Thượng Hải được giải phóng. Nhờ biết ngoại ngữ, hắn nắm bắt tin tức nhanh hơn phần lớn người ở Thượng Hải, dự đoán chính xác Nhật Bản sắp đầu hàng, chiến tranh sắp kết thúc, ngành vận tải biển sắp phát triển. Vì vậy hắn cầm toàn bộ số tiền tích góp nhiều năm cộng thêm vay nặng lãi, mua một chiếc tàu chở hàng cũ, lấy văn phòng giới thiệu việc làm làm

nguồn thông tin và nguồn hàng hóa, nhanh chóng phát triển kinh doanh vận tải biển. Năm 1945, Địch Tuấn Đạt 25 tuổi.

Đến năm 1947, khi Địch Tuấn Đạt chưa đầy 30 tuổi, hắn đã lọt vào hàng ngũ triệu phú ở Thượng Hải, được nhiều đại gia Thượng Hải gọi là "Hổ con Nam Điền". Địch Tuấn Đạt đắc chí thừa thắng xông lên, bắt đầu tuyên bố lên bờ, chuyển từ ngành vận tải biển sang bất động sản, dùng tiền mặt mua đứt một lượng lớn đất đai ở Thượng Hải, chuẩn bị phát triển bất động sản.

Nhưng đúng vào tháng Đông năm 1948, khi Địch Tuấn Đạt đang xuân phong đắc ý, chí khí ngút trời ở Thượng Hải, hắn gặp phải Quân Giải phóng đang thế như chẻ tre không thể cản phá, tiến thẳng về phía Nam. Vừa qua năm mới 1949, Hoài Hải bình nguyên bị thu phục, các binh đoàn của Đỗ Dục Minh, Hoàng Bách Đào, Hoàng Duy bị tiêu diệt toàn bộ. Những thương gia giàu có, đại gia thân cận Quốc Dân Đảng ở Thượng Hải như chim sợ cành cong, bán tháo tài sản, hoặc chạy sang Đài Loan, hoặc chạy sang Hồng Kông, hoặc chạy ra nước ngoài.

Còn Địch Tuấn Đạt đã đổ hàng triệu tài sản vào ngành bất động sản, muốn bán rẻ để thu hồi vốn cũng không ai mua. Cuối cùng, khi Địch Tuấn Đạt đến Hồng Kông chỉ mang theo số đô la Mỹ tương đương hơn 40 vạn đô la Hồng Kông vội vã đến Hồng Kông.

So với Vu Thế Đình, Tăng Xuân Thịnh, những đại gia vận tải biển mang theo tài sản hàng trăm triệu vượt biển đến Hồng Kông, Địch Tuấn Đạt quả thực như kẻ ăn mày. Hai năm nay nhờ chiến tranh Triều Tiên mới miễn cưỡng có chút khởi sắc, toàn bộ tài sản cộng lại vừa đủ ba trăm vạn. Vào thời điểm này, việc kinh doanh bị đình trệ khiến hắn vốn đã bị đả kích nay càng thêm như lửa đốt trong lòng, trong tâm sớm đã căm

hận kẻ đứng sau vụ đánh chìm tàu của Lôi Anh Đông đến mức muốn đào mả tổ tiên đối phương.

Đám lão hồ ly không lên tiếng, Địch Tuấn Đạt lại không muốn vòng vo nữa, hắn vốn xuất thân từ học thuật phương Tây, không hứng thú với cách làm ăn vòng vo, đánh võ mồm kiểu Trung Quốc này.

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, Địch Tuấn Đạt cảm thấy xung quanh đột nhiên im lặng, nhưng quay đầu nhìn lại, những lão hồ ly kia vẫn uống trà thì uống trà, trò chuyện thì trò chuyện, trên sân khấu đám kép hát vẫn đang ư ử ca hát.

Vu Thế Đình cũng không làm mất mặt kẻ hậu bối này, đặt tách trà xuống, nghiêng mặt còn nở nụ cười với Địch Tuấn Đạt.

- Tuấn Đạt, đã hỏi thì ta nói cho ngươi biết, thứ nhất, Từ Bình Thịnh không cần tiền, thứ hai, Từ Bình Thịnh không cần người, còn rượu thì càng không cần. Giờ ta nói cho ngươi biết chuyện này, ngươi giúp ta ra một ý kiến xem?

Địch Tuấn Đạt lập tức nghẹn lời, câu nói của Vu Thế Đình thực ra đã rất nặng, gần như là giơ tay tát Địch Tuấn Đạt một cái, ý là ta nói cho ngươi biết kết quả, ngươi có tư cách tham gia chuyện này sao?

Địch Tuấn Đạt quả thực không có tư cách, mấy chiếc thuyền nhỏ của hắn cũng chỉ chạy gần bờ Ma Cao kiếm chút việc, còn những con tàu của đám lão hồ ly ngồi đây, đều có thể chở đầy hàng hóa từ Malaysia, Thái Lan thậm chí Australia, một mạch chạy đến Liêu Đông hoặc Triều Tiên, một chuyến kiếm được tiền cước còn nhiều hơn toàn bộ tài sản hiện tại của hắn.

- Vu lão bản, vậy là muốn đấu hàng trước, rồi mới ngồi xuống đàm phán?

Một lão già vừa nãy có vẻ đang ngủ gật bên cạnh Địch Tuấn Đạt, lúc này lại chẳng có chút buồn ngủ nào, mở miệng hỏi Vu Thế Đình.

Sắc mặt Địch Tuấn Đạt tối sầm lại, những lão hồ ly này đều đang chờ có người không nhịn được mà hỏi ra trước. Loại người như Vu Thế Đình, không thể nào mỗi lần mở miệng đều làm người khác khó xử, trước tiên là dằn mặt kẻ mở miệng đầu tiên, những người sau hỏi chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Nghĩ đến đây, Địch Tuấn Đạt càng thêm tức giận, đã đến lúc này rồi mà những lão hồ ly này vẫn còn tính toán những thứ như vậy, từng người đều tự cho mình là Phạm Lãi, Đào Chu, thật có bản lĩnh thì đi tranh giành làm ăn với người Anh đi?

Vu Thế Đình quét mắt một vòng những người đến hôm nay:

- Tăng lão bản sao không thấy đâu? Hôm qua, Tăng lão bản không phải đang đãi khách tại một quán ăn ở Tây Tháp sao? Đã không gửi thiếp mời cho ta, hôm nay cũng không chịu đến, đây là chê Vu Thế Đình ta không có đảm lượng à, vở "Kinh Biến" này ta còn cố ý chọn cho hắn nữa chứ.

Đột nhiên điệu "Nam Phác Đăng Nga" vang lên, tiểu sinh đóng vai Lý Long Cơ lập tức cất giọng chuẩn chỉnh hát lên:

- Yên ổn cung đình yến an, rối ren biên cảnh tạo phản. Ầm ầm trống trận vang, bùng bùng lửa chiến lan. Thần dân chạy tán loạn, đen tối càn khôn đảo điên, lộn xộn xã tắc tan hoang, lộn xộn xã tắc tan hoang. Chẳng chịu nổi gió tây se lạnh, ảm đạm vầng dương lặn Trường An lạnh lẽo.

Chương 878. Tháp Nhĩ Ba (1)

Sai Ba mặt mày từ ái chắp tay hành lễ với Kim Nha Lôi.

- Xin chào.

Kim Nha Lôi chỉ khẽ gật đầu, đám lính già từ Thái Lan đến Hồng Kông này, hắn đã sớm cho người điều tra rõ ràng, làm ăn ở Thái Lan bị người ta cướp mất, không còn đường lui nên mới dẫn một hai trăm người chạy đến Hồng Kông tị nạn.

Mời Sai Ba vào phòng riêng của quán trà, bên ngoài, Ngư Đầu Tiêu, Cao Lão Thành đối diện với Pai Thun, Naithan và những thuộc hạ mà Sai Ba mang theo, im lặng nhìn nhau.

- Kim tiên sinh, lần này đến thăm ngươi, là để bày tỏ lòng hối lỗi, chúng ta người Thái không hiểu quy củ, ta đến Hồng Kông mới nghe nói bang hội của ngươi đã không còn làm ăn thuốc phiện nữa, ôi… huynh đệ Văn Sơn của quý bang hội…

Sai Ba ngồi xuống, mặt đầy vẻ hối lỗi, thành khẩn mở lời.

Kim Nha Lôi đưa tay cầm ấm trà rót cho hai người, đẩy một tách về phía Sai Ba.

- Không sao, không biết thì không có tội, trước đây Sai tướng quân ở Thái Lan có lẽ không rõ quy củ của Phúc Nghĩa Hưng chúng tôi ở Hồng Kông, hai chữ xin lỗi, không cần phải nói nữa.

Sai Ba lộ vẻ mừng rỡ.

- Thật không dám giấu, Kim tiên sinh, ta đến Hồng Kông chỉ muốn dẫn những người bên cạnh kiếm miếng cơm ăn,

tuyệt đối không có ý đối đầu với bang hội của ngươi, nên mới vội vàng gặp ngươi, nói rõ mọi chuyện.

Kim Nha Lôi sững người, đánh giá Sai Ba đối diện rồi bỗng cười lên.

- Sai tướng quân, Hồng Kông không thể so với Thái Lan, chưa chắc đã dễ dàng vinh hoa phú quý như ngươi ở Thái Lan đâu.

- Đã đến nước này rồi, đâu dám nghĩ đến vinh hoa phú quý nữa, hơn nữa, những năm trước ở Thái Lan, cũng đã tích góp được một ít, giờ tóc đã bạc rồi, không định làm những việc đánh đấm nữa, mỗi ngày có thể ăn được bát cơm bình an là đủ rồi, ta định mở một ngôi chùa, bán tượng Phật Thái Lan, còn những thuộc hạ kia, ta bỏ tiền ra giúp họ mua nhà lập nghiệp, sau này cũng không định để họ mạo hiểm, đã theo ta nhiều năm như vậy, cũng nên cưới vợ làm ăn chân chính rồi.

Sai Ba hai tay nâng tách trà, cẩn thận uống một ngụm trà rồi nói với Kim Nha Lôi.

- Nhưng ta cũng biết, dù là làm ăn chân chính, cũng phải báo với bang hội địa phương một tiếng, huống chi trước đây còn có chuyện của huynh đệ Văn Sơn, nên mới vội vàng đến gặp Kim tiên sinh, nói rõ mọi chuyện, tránh để ngài hiểu lầm về những kẻ đáng thương như ta.

Kim Nha Lôi khẽ gật đầu.

- Sai tướng quân, các tự đầu Hồng Kông không phải quân đội. Những việc làm ăn chính đáng của ngươi, Phúc Nghĩa Hưng tuyệt đối không can thiệp. Chuyện của Văn Sơn trước đây cũng bỏ qua không nhắc lại nữa, là hắn bị tiền làm mờ mắt, không thể tính vào đầu ngươi được.

- Vậy thì tốt, một chút lễ mọn.

Sai Ba vỗ tay.

Naithan ở ngoài cửa xách chiếc vali lên, Cao Lão Thành gần như cùng lúc bước vào phòng với hắn.

Sai Ba nhận lấy chiếc vali Naithan đưa tới, tự tay mở ra xoay hướng, đẩy đến trước mặt Kim Nha Lôi.

- Chút lòng thành không đáng, chút lòng thành không đáng, phải cảm ơn Kim tiên sinh đại lượng, bỏ qua chuyện cũ.

Khi nhìn thấy đồ vật bên trong chiếc vali, đồng tử Kim Nha Lôi co lại.

Bên trong vali, một tượng Phật vàng óng ánh, tướng mạo hung ác, ba tấm huân chương công trạng của quân đội Thái Lan.

- Sai tướng quân, món quà này của ngươi quá quý giá rồi, ba tấm huân chương này, e rằng là cả nửa đời ngươi đổi lấy, tặng cho ta ư? Ta không dám nhận đâu.

Kim Nha Lôi chuyển ánh mắt lên mặt Sai Ba, từ từ đẩy chiếc vali lại, nghiêm túc nói.

Sai Ba khoát tay.

- Tuổi đã cao rồi, cũng không còn là tướng quân gì nữa, chỉ là con chó mất nhà bị người ta đuổi đến mức không dám về quê, ta thấy rất có thể sau này ta sẽ chọn một mảnh đất ở Hồng Kông, chôn ở đây thôi. Huân chương để bên cạnh ta, ngược lại nhìn thấy sẽ khiến ta đau lòng, tặng cho Kim tiên sinh, để ta được thanh thản, cũng để Kim tiên sinh biết, ta không có ý gây thù với bang hội của Kim tiên sinh, vậy thôi. Ta còn hẹn gặp một số thủ lĩnh bang hội khác, ôi, mới đến đất khách, ai cũng không dám đắc tội. Kim tiên sinh cứ từ từ ngồi, ta xin cáo từ trước, ngày sau sẽ gửi thiệp mời cho ngươi, mời ngươi ra ngoài uống trà trò chuyện.

Sai Ba đội một chiếc mũ nỉ tròn, chắp tay hành lễ với Kim Nha Lôi một lần nữa, rồi bước ra khỏi phòng.

Cao Lão Thành đi theo ra ngoài, đến khi tiễn đối phương đi rồi, Cao Lão Thành mới quay lại.

- Lão đại, người Thái… có phải quá cẩn thận không? Nghe nói hơn chục tự đầu lớn đều được gửi thiệp mời, lão già này định đi thăm từng người một.

- Cẩn thận ư? Ta thấy tên Thái Lan này muốn tìm lại vài đối tác hợp tác trong đám tự đầu Hồng Kông này, nên mới phải đi thăm hết hơn chục tự đầu, xem đối phương có hứng thú với ma túy không. Nhưng những chuyện đó không liên quan đến chúng ta, việc làm ăn ở kỹ viện, sòng bạc cứ tiếp tục làm, nhưng việc làm ăn ở các tiệm thuốc phiện phải từ từ đóng cửa, đó là lệnh của Chử tiên sinh.

Kim Nha Lôi cầm lấy một tấm huân chương trong vali, vừa ngắm nghía vừa nói.

Cao Lão Thành đưa mắt nhìn pho tượng Phật tướng mạo dữ tợn trong vali.

- Đây là Phật gì vậy?

…

- Đây là Tháp Nhĩ Ba, ở Thái Lan chúng tôi, nó có thể nuốt chửng quỷ thần.

Sai Ba cười híp mắt giới thiệu lai lịch pho tượng Phật với Trần A Thập trước mặt.

Trần A Thập dùng tay xoa xoa cổ.

- Sái tiên sinh, ngươi tìm nhầm người rồi, ta không hứng thú với thuốc phiện.

Sai Ba cười lên.

Chương 879. Tháp Nhĩ Ba (2)

- Ta cũng không hứng thú, chính vì làm ăn thuốc phiện mà ta mới bị người ta đuổi đến Hồng Kông. Lần này đến đây, Trần tiên sinh đừng nghĩ ta còn định làm ăn thuốc phiện, ta đến đây là để an hưởng tuổi già, chỉ là đến thăm ngươi, kết giao với ngươi một chút tình nghĩa, sau này nếu vô ý gây rắc rối trên địa bàn của ngươi, cũng tiện xin lỗi ngươi, dù sao chúng tôi cũng người lạ đất khách.

- Ngươi khách sáo quá, ta chỉ kiếm ăn ở mấy bến tàu thôi. Ta nghĩ, Sai tiên sinh chắc không định đến bến tàu làm ăn chứ?

Trên mặt Trần A Thập vẫn không thấy nụ cười.

Dù sao gần đây ngày tháng của hắn cũng không được tốt lắm, hai ông vua tàu biển đấu đá nhau, trên bến tàu ngoài những vật tư sinh hoạt cần thiết vẫn đang vận chuyển, các việc làm ăn vận tải khác đều đã đình trệ. Làm ăn đình trệ, anh em dưới tay hắn không có việc để làm, sắc mặt tất nhiên không thể tốt được.

- Không không không, xin Trần tiên sinh yên tâm, ta tuyệt đối không dám tranh giành công việc làm ăn với các bang hội địa phương. Rồng mạnh còn không đè được rắn địa phương, huống chi chúng tôi chỉ là một đám chó nhà có tang?

Sai Ba nói với Trần A Thập.

- Chỉ là hy vọng có thể làm ăn chân chính ở Hồng Kông, kiếm miếng cơm manh áo, mong các vị đừng gây khó dễ cho

chúng tôi.

- Làm ăn chân chính cũng có nhiều loại, Sai tiên sinh. Miễn là người của ngươi không đến bến tàu làm ăn chân chính, ta đương nhiên lấy hòa làm quý.

Trần A Thập đưa tay vuốt ve pho tượng Phật vàng nhỏ.

- Món quà quý giá như vậy.

- Không đáng, không đáng. Ngươi cứ từ từ uống trà, ta còn phải đi gặp các thủ lĩnh bang hội khác. Mong Trần tiên sinh thông cảm, dù sao mới đến nơi xa lạ, không thể đắc tội với ai.

Sai Ba đứng dậy, chắp tay, bước ra khỏi kho hàng của Trần A Thập. Khi đang đi dọc bến cảng về phía chiếc xe trên đường phố, Pai Thun đi cùng Sai Ba, sau khi đã gặp hơn chục tự đầu Hồng Kông, mở miệng nói:

- Sai Ba, các bang hội Hồng Kông đều là một lũ ô hợp. Nếu dùng súng, chỉ một đêm là có thể tiêu diệt hết bọn chúng. Nếu dùng dao, ba đêm cũng đủ để khiến những lão giám đốcg hội Hồng Kông này biến mất khỏi nhân gian.

Sai Ba nghiêng mặt nhìn Pai Thun.

- Phải biết kính sợ, Pai Thun. Những lời như vậy, phải đợi đến khi chúng ta gặp hết tất cả các bang hội rồi mới nói ra. Sao ngươi không biết rằng, những bang hội chưa gặp cũng yếu ớt như những bang hội này?

- Vâng, Sai Ba.

Pai Thun cúi đầu.

Sai Ba đưa tay xoa đầu đối phương.

- Phải biết kính sợ. Phải nhớ rằng, chúng ta bị đuổi khỏi Thái Lan vì lý do gì, đừng phạm phải sai lầm tương tự. Đã đặt

chân lên mảnh đất Hồng Kông này rồi, đừng để bị người ta đuổi đi như một lũ chó nhà có tang nữa.

…

- Ta thậm chí không biết ngươi ở tận Hồng Kông mà lại có liên hệ với Hội Dân Vũ khét tiếng của Anh Quốc. Thân ái, ta nghĩ ngươi rất cần chú ý đến hình ảnh của mình. Đây là Anh Quốc, không phải Hồng Kông. Nếu ngươi để lộ ra dù chỉ một chút scandal ở đây, thì đừng mong nhận được thiệp mời mà ngươi mong muốn nữa.

Angie Perlis khẽ gõ cửa phòng, bưng một tách trà Phổ Nhĩ Trung Quốc đến cho Tống Thiên Diệu, rồi nhân cơ hội ghé vào tai hắn nói.

- Được rồi, ngươi đã thành công làm cả nhà ta sợ hãi.

Khi không có người khác, Tống Thiên Diệu thích uống trà Trung Quốc hơn. Những loại trà Earl Grey được người Anh ưa chuộng, đối với người quen uống trà Trung Quốc như hắn mà nói, hương vị pha trộn giữa sữa, chanh và lá trà chắc chắn là đang hành hạ vị giác của hắn.

Tống Thiên Diệu nhận lấy tách trà uống một ngụm, rồi tiếp tục xem xét tài liệu về các xưởng đóng tàu ở Glasgow mà vị cha vợ người Anh đã giúp hắn kiếm được.

- Ta không nghĩ Hội Dân Vũ chỉ xứng đáng với cái từ khét tiếng đó. Có lẽ những người Anh kỳ thị họ mới phù hợp với từ này hơn.

Angie Perlis đứng bên cạnh khoanh tay, nhìn Tống Thiên Diệu với vẻ nửa cười nửa không.

Tống Thiên Diệu liếc mắt nhận thấy biểu cảm của Angie Perlis, đặt tách trà xuống, xoay ghế đối diện với nàng.

- Sao vậy?

Angie Perlis dùng ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve cằm.

- Ta cảm thấy, ngươi càng thân thiết với ai thì càng thể hiện sự thù địch với Anh quốc một cách vô tư. Trong xương tủy, ngươi không chỉ là một người đàn ông trọng nam khinh nữ, mà còn là một kẻ theo chủ nghĩa dân tộc hẹp hòi.

- Xin sửa lại.

Tống Thiên Diệu ngập ngừng một lúc, giơ hai ngón tay trái lên.

- Thứ nhất, ta không có thù địch với Anh quốc, ta chỉ quen nhìn mọi thứ bằng con mắt lợi ích. Thứ hai, ta không phải người theo chủ nghĩa dân tộc, ta là người theo chủ nghĩa lợi ích. Và điều thứ hai có thể giải thích cho điều thứ nhất.

- Có lẽ đối với người khác, ngươi là kẻ không có quan niệm quốc gia, chỉ nói đến lợi ích. Nhưng ngươi chắc chắn cũng dùng câu chuyện này để giải thích với ta sao?

Angie Perlis nháy mắt.

Tống Thiên Diệu giơ tay lên.

- Ngươi muốn ta nói gì ở Anh? Ta căm ghét nước Anh? Hơn nữa ta cũng khác với những kẻ trọng nam khinh nữ truyền thống của Trung Quốc, đúng không?

- Mẹ ta lén hỏi ta, người Trung Quốc có phải đều cưới năm sáu thê thiếp rồi nhốt họ trong nhà không cho ra ngoài không?

- Ngươi nên bảo mẹ ngươi bớt xem những bộ phim về Phú Mãn Châu do người Mỹ quay. Giờ đây, vùng đất phương Đông kia không còn gọi là Đại Thanh quốc nữa, mà là Trung Quốc.

Tống Thiên Diệu nói với Angie Perlis.

- Còn nữa, ta nói nếu một ngày nào đó, có lẽ vì lợi ích mà ta thật sự có chút vấn đề với quốc gia này, ngươi sẽ lựa chọn thế nào?

Angie Perlis vuốt mái tóc dài.

- Sao ngươi không hỏi câu này trước khi lên giường với ta? Nếu cha mẹ ta biết ta đã lên giường với đàn ông trước khi kết hôn, họ sẽ khóc đến chết mất. Ngươi phải biết họ có đức tin thuần khiết, từ chối mọi hành vi tình dục trước hôn nhân. Nếu thật sự có một ngày đó, phản ứng của ta là, nếu ngươi để ta biết ngươi ôm nữ quản lý đã giúp ngươi liên lạc với hội Dân Vũ từ nhà hàng của ông nội ngươi lên giường, ta sẽ đi tố cáo tất cả vấn đề của ngươi với Nữ hoàng.

Chương 880. Tiền giả

Tống Thiên Diệu ho khan hai tiếng, ngượng ngùng dùng tay xoa nhẹ mũi. Hội Dân Vũ ở Anh quả thật là do Tề Vĩ Văn giúp hắn liên lạc. Tuy Tề Vĩ Văn hiện giờ không còn can dự vào chuyện giang hồ của 14K, nhưng không có nghĩa là cô ta đã mất đi mối quan hệ trước đây.

Rất nhiều công nhân Hoa kiều sau khi về quê đều tham gia Quốc dân đảng, cứu vãn tổ quốc của mình. Vì vậy những người như Trần Trọng Anh, Tề Vĩ Văn luôn có thể kết giao với hội Dân Vũ ở Anh. Lần này đến Anh, Tống Thiên Diệu đóng vai một kim chủ cần được bảo vệ, không định dẫn hội Dân Vũ diễn một màn đại chiến băng đảng ở Anh.

Không ngờ chuyện Tề Vĩ Văn giúp mình lại bị quỷ muội phát hiện. Tống Thiên Diệu không nghi ngờ là Hoàng Lục hoặc Cửu Văn Long bên cạnh mình đã mật báo cho quỷ muội. Với bộ óc thông minh của quỷ muội, chỉ cần đoán một chút là có thể nghĩ ra Tề Vĩ Văn.

Nghĩ đến đây, Tống Thiên Diệu nhìn về phía Angie Perlis.

- Cô ta chỉ giúp chúng ta một việc lớn. Xem này, nếu không có cô ta, chúng ta còn chưa biết mua một nhà hàng sẽ gây ra rắc rối lớn. Hơn nữa, giúp đỡ không có nghĩa là ta phải lên giường với đối phương. Nam nhân của ngươi không phải là một con lợn đực.

- Số 37 đường Basil.

Angie Perlis đi đến sau lưng Tống Thiên Diệu, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp vai cho đối phương, khẽ nói.

Tống Thiên Diệu sững người.

- Cái gì?

Angie Perlis cười tủm tỉm nói.

- Trung tâm phòng dịch động vật. Nghe nói họ đang quảng bá phương pháp thiến động vật không đau bằng thuốc.

…

- Gần đây địa bàn của ngươi có bọn Thái Lan nào gây sự không?

Lam Cương ngậm điếu thuốc, cầm ống nghe điện thoại, nửa thân trên gần như nằm bẹp trên ghế, uể oải hỏi Nhan Hùng ở đầu dây bên kia.

Giọng Nhan Hùng nghe cũng có vẻ mệt mỏi.

- Nghe A Vĩ bọn họ nói, gần đây quả thật có mấy tên Thái Lan chạy đến lăng xăng ở các tiệm thuốc phiện, nhưng không gây sự. Sao thế?

Lam Cương tặc lưỡi mở miệng.

- Hùng ca, nghe giọng có phải đêm qua đại chiến mấy trăm hiệp? Không có gì, mấy tên đại ca băng đảng ở địa bàn của ta nói có một đám Thái Lan đến, cả ngày ngâm mình trong tiệm thuốc phiện, nhưng chỉ uống trà, không kiếm được mấy đồng của bọn họ.

- Mấy trăm hiệp? Ta bận đến mức sắp quên mùi vị đàn bà rồi. Ngươi là thám mục cao cấp, không cần lo lắng về chuyện này. Hiện giờ các hoa thám trưởng quản lý các khu vực ở Hồng Kông, Cửu Long đều phải thu thập tin tức, cấp trên của ngươi không có gì dặn dò sao?

Nhan Hùng nói ở đầu dây bên kia.

Lam Cương tò mò, ngồi thẳng người lại.

- Chuyện gì vậy? Vợ tên cảnh sát trưởng quỷ lão ngoại tình, bảo các ngươi bắt gian phu à?

- Ta cũng hy vọng là bắt gian phu, tiền giả, con mẹ nó, Hồng Kông và Malaysia báo cáo với chính quyền Hồng Kông, nói hiện nay trên thị trường có một lô tiền giả, rất khó phân biệt, ở Hồng Kông dùng tiền giả, tức là cướp tiền từ túi bọn quỷ ngoại quốc, bọn quỷ ngoại quốc đương nhiên không đồng ý, nên hiện nay việc hàng đầu, chính là các khu vực phối hợp với bộ phận chính trị, bộ phận an ninh cùng ngân hàng điều tra nguồn gốc tiền giả.

Nhan Hùng thở dài.

- Mấy ngày nay chạy khắp các tiệm cầm đồ, tiệm vàng, ngân hàng trên địa bàn của ta đến gần đứt chân, đâu có thời gian tìm đàn bà, hiện giờ cảnh sát đối với việc những con tàu ở bến cảng đình công cũng không lo được.

Lam Cương hả hê cười lên.

- Vậy chẳng phải đúng ý ngươi, có thể tiếp xúc với những tên quỷ ngoại quốc cấp cao của bộ phận an ninh, bộ phận chính trị? Ta thì nhàn nhã hơn nhiều, điều tra buôn lậu, chủ yếu là điều tra trong quá trình buôn lậu có ai dùng tiền giả thanh toán không, điều tra thì chưa tra ra, nhưng lại là chỗ béo bở, kiếm được ít tiền, có thời gian mời ngươi uống rượu, ta gọi điện chủ yếu là nghi ngờ người Thái, có khả năng chuẩn bị vận chuyển một lô thuốc phiện đến Hồng Kông không, dù sao vụ tiền giả này vừa mới xuất hiện, người Thái cũng vừa lộ diện, có gì bất thường không?

- Ngươi điều tra ra vấn đề gì rồi?

- Chính vì chưa điều tra ra nên mới đặc biệt gọi cho ngươi, xem trên địa bàn của Hùng ca, người Thái có vấn đề gì không.

Lam Cương nói nhẹ nhàng, nhưng mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào đối diện mình.

Sau khi xác định Nhan Hùng cũng không có tin tức gì, cúp điện thoại, Lam Cương ngồi thẳng người dậy, nhìn về phía mấy tên thủ hạ đang đứng đối diện, vẻ mặt nghiêm túc.

- Người Thái chắc chắn có vấn đề, ta đã gọi bốn cuộc điện thoại, bốn khu vực cảnh sát đều có người Thái lảng vảng trong các tiệm thuốc phiện, nếu không phải bọn chúng chuẩn bị vận chuyển hàng, chẳng lẽ là cục phúc lợi cử bọn chúng đi truyền đạo cho những kẻ nghiện? Các ngươi, theo dõi chặt những tên Thái trên địa bàn, có vấn đề lập tức thông báo cho ta, hiện giờ Hồng Kông có tiền giả, ai có thể điều tra ra thì lập được công lớn, đừng để ta tìm được cơ hội, nếu không sẽ là hai vụ án gộp thành một, ép người Thái nhận tội vụ tiền giả!

Một tên thủ hạ có vẻ do dự.

- Vô Đầu ca, người Thái không phạm tội cũng phải theo dõi sao?

- Người Thái không phải là người à? Không cần đi làm kiếm tiền, cả ngày đến tiệm thuốc phiện uống trà tán gẫu? Không ăn khói lửa nhân gian? Đã nói có vấn đề, thì chắc chắn có vấn đề, đôi mắt này của ta không thể sai được.

Lam Cương nói chắc như đinh đóng cột.

Một tên thủ hạ khác tò mò hỏi.

- Vô Đầu ca, sao ngươi biết được?

- Con mẹ nó, có một tên Thái đẹp trai tranh gái với ta ở vũ trường… Không có chuyện gì cũng phải làm cho hắn có chuyện.

Lam Cương nhìn đám thủ hạ nói.

Chương 881. Không tên (1)

Thẩm Bật lật xem một cuốn tạp chí "Đánh giá Kinh tế Viễn Đông" mới nhất vừa được thư ký mang lên, ánh nắng chiều từ ngoài cửa sổ rọi vào, khiến hắn cảm thấy mọi thứ đều uể oải, nếu có thể có một bãi cỏ, một chiếc võng, một lon bia, chứ không phải chỉ có chiếc ghế văn phòng trước mặt và ly cà phê không đổi, thì sẽ hoàn hảo.

Hai tháng trước, bản thân còn đang chuẩn bị cho việc bị đày đi tỉnh Sabah của Liên bang Malaysia, nhưng bây giờ, bản thân có thể yên ổn ngồi trong văn phòng tổng bộ tòa nhà Hồng Kông, sắp xếp thời gian đọc tạp chí tiếng Anh, chứ không phải bận rộn xử lý các loại báo cáo, tuy miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng Thẩm Bật cảm thấy, Tống Thiên Diệu vẫn đã làm gì đó trong chuyện này.

Nghĩ đến cái tên này, Thẩm Bật không nhịn được mỉm cười, tên đó nghe nói đã đi Luân Đôn Anh quốc, có lẽ phải rất lâu sau mới quay lại, mà hắn vừa mới rời Hồng Kông không lâu, công ty vận tải Trung Quốc ở Hồng Kông đã xảy ra vấn đề, đây là điều người Anh muốn thấy, trong thời kỳ cấm vận, cái Hồng Kông thuộc địa chết tiệt này, cái gì cũng không thể vận chuyển, còn tàu của người Trung Quốc thì treo đủ loại cờ đi lại trên biển, chở không chỉ là tiền mặt, mà còn cả vàng, bây giờ bọn họ tự sinh ra mâu thuẫn, khiến người Anh cũng không tìm ra lý do để hòa giải, tốt nhất là cứ cãi nhau mãi, Thẩm Bật cũng không quan tâm, dù sao không trả được nợ, thì tịch thu tàu của bọn họ, người Trung Quốc rất hiếm khi quỵt nợ.

- Thưa ngài, có cuộc gọi từ Anh quốc, là một vị tên Tống Thiên Diệu.

Thư ký gõ cửa nhẹ nhàng, thò đầu vào từ bên ngoài, nói với Thẩm Bật đang mở tạp chí ra nhưng có vẻ đang ngủ gật vì mất tập trung.

Thẩm Bật mỉm cười với thư ký, rồi cầm ống nghe điện thoại trên bàn lên.

- Đêm Luân Đôn thế nào, Tống? Bây giờ ở Luân Đôn là 8 giờ tối phải không?

- Đêm Luân Đôn ư? Sương mù ở Luân Đôn dày đến mức cầm kính lúp cũng không thấy được người đứng đối diện, may mà ở Anh còn có một thành phố tên là Glasgow, để ta có thể hít thở không khí trong lành.

Tống Thiên Diệu nói với giọng có vẻ vui vẻ ở đầu dây bên kia.

Thẩm Bật ngạc nhiên nói.

- Ngươi đến Glasgow à? Ngươi không phải nên ở Luân Đôn kết giao bạn bè sao? Glasgow đâu có những nhân vật lớn mà ngươi muốn quen biết, Tống.

- Glasgow đúng là không có nhân vật lớn, nhưng có tàu, khắp bến cảng đều là những con tàu chở hàng.

Tống Thiên Diệu dừng lại một chút rồi nói tiếp.

Thẩm Bật im lặng, mười mấy giây sau mới lên tiếng với vẻ nghi ngờ.

- Hy vọng không phải như ta đoán, ngươi đến Anh quốc, nhưng lại để mắt ở Hồng Kông? Các công ty vận tải của Anh chỉ đứng nhìn họ nội chiến, không có ý định can thiệp, ngươi biết sẽ xảy ra chuyện gì, đúng không? Tài sản ít ỏi của ngươi không đủ để ta nói chuyện vay mượn với ngài Turner đâu, Tống, ngươi phải học cách dừng lại, ta dám chắc, cái bụng của

ngươi sẽ bị tham vọng của chính mình làm cho nổ tung mất, vì chúng ta là bạn bè nên ta mới nói ra điều này.

- Ta còn chưa nói gì, ngươi đã biết ta định làm gì rồi à?

Tống Thiên Diệu cười lên, giọng của hắn nghe có vẻ mơ hồ, như đang đứng trong gió, lại như đang đứng trên đường phố, tiếng ồn ào truyền qua ống nghe điện thoại.

Thẩm Bật thở dài.

- Ngoài việc tính chuyện vay mượn, ta không biết ngươi tìm ta còn có chuyện gì khác.

- Trước khi gọi cho ngươi, ta đã gọi cho bạn bè ở Hồng Kông rồi, vì vậy, vì tình bạn, hãy chuẩn bị một khoản vay, sẽ có người thích hợp, mang theo tài sản thích hợp, để nâng cao thành tích của ngươi.

Tống Thiên Diệu nói.

- À, không chỉ là vay mượn đâu, dỏng tai lên, nghe này~-

- Ầm! Một tiếng nổ lớn!

Tiếng nổ to này làm Thẩm Bật giật mình.

- Ngươi đang làm trò gì vậy, tiếng pháo chào mừng của một bữa tiệc ngoài trời nào đó à?

- Chúc mừng chiều thứ Năm vui vẻ, bạn hiền.

Tống Thiên Diệu cúp máy, nhìn qua cửa sổ khách sạn, hướng về phía nhà hàng Whistle ở bên kia đường, vừa rồi, cùng với tiếng nổ ầm ĩ, cả nhà hàng Whistle đã bị nổ tung tan tành.

- An ninh ở nước phát triển, thật tuyệt, chỉ kém Ma Cao thôi.

Tống Thiên Diệu nhìn cảnh tượng bên ngoài, quay đầu lại, nhìn về phía người da vàng của Dân Vũ hội.

- Tạm thời không có gì cần các ngươi làm, đa tạ, vị hôn thê của ta sẽ đến đồn cảnh sát báo án, ta khuyên ngươi và người của ngươi nên rửa sạch tay chân đi.

- Biết rồi, Tống tiên sinh.

…

Vu Trinh Trọng vốn định theo lời dặn của cha, rời khỏi Hồng Kông đi châu Âu nghỉ mát với vợ, đối với cha Vu Thế Đình, Vu Trinh Trọng hơi có chút bất mãn, hắn cảm thấy cha tuổi đã cao, ngược lại không quyết đoán bằng lúc còn trẻ, hiện giờ rõ ràng là thương nhân Thượng Hải gây sự, nếu muốn hòa khí sinh tài, thì cứ việc xử lý tên ngu ngốc bất an phận như Tăng Xuân Thịnh là xong, vậy mà cha vẫn còn do dự, chỉ đạo diễn một vở "Du viên kinh mộng", sau khi Tăng Xuân Thịnh chủ động đến cửa cầu xin, cha dường như vẫn chưa có động thái gì.

Nhưng thôi không quan tâm nữa, chuyện này cha không cho hắn can thiệp, hắn cũng lười nhúng tay vào, chi bằng đi Châu Âu xem xét tình hình kinh doanh vận tải biển như thế nào, khảo sát một chút.

Chỉ huy gia nhân và tài xế giúp đỡ mang vali lên xe hơi, một chiếc Ford 49 từ từ lái tới từ phía đối diện, tình cờ chặn ngay phía trước đầu xe nhà mình không xa. Một thanh niên tóc nửa dài bước xuống xe, tuy mặc vest nhưng không thắt cà vạt, vạt áo sơ mi trắng cứ thế lòi ra ngoài vest một cách bừa bãi, cổ áo mở hai cúc, dựa vào đầu xe Ford châm một điếu thuốc, rồi mới ngẩng đầu lên cười với mình.

Chương 882. Không tên (2)

- Bảo hắn đừng chặn đường.

Đối với những kẻ trông không giống người làm ăn, Vu Trinh Trọng vốn luôn kính nhi viễn chi, dặn tài xế của mình một câu, còn bản thân thì chuẩn bị quay lại xem vợ thế nào.

- Vu tiên sinh.

Gã thanh niên mở miệng nói với Vu Trinh Trọng.

- Có thể nói chuyện vài câu được không?

Tài xế của Vu Trinh Trọng đã đi tới, lịch sự nhưng không giấu được vẻ tức giận mở miệng.

- Này bạn, phiền bạn cho xe tránh ra một chút.

Gã thanh niên không để ý tới tài xế.

- Có một vụ làm ăn về tàu hàng, Vu tiên sinh có hứng thú không?

Vu Trinh Trọng ngoảnh đầu nhìn gã thanh niên, nở một nụ cười khinh thường, rồi tiếp tục bước về phía nhà.

Tài xế đã đưa tay làm động tác mời, gã thanh niên vẫn không có ý định nhúc nhích.

- Xem ra ta phải thể hiện chút thực lực, mới có thể giành được sự tin tưởng của Vu tiên sinh.

Gã thanh niên lẩm bẩm thở dài.

- Có một chiếc Gra…

Hắn chưa nói hết câu, tài xế đã không nhịn được đẩy vai hắn, thậm chí chưa kịp nhìn rõ động tác của gã thanh niên, tài

xế đã nằm ngã xuống đất, đầu gối sát bánh xe, còn gã thanh niên vẫn lười biếng dựa vào đầu xe, như thể chưa từng cử động.

Vu Trinh Trọng dừng bước, hừ nhẹ một tiếng.

- Cảnh sát sẽ đến.

Gã thanh niên chỉ về phía xa trên đường, vài người trông như cảnh sát mặc thường phục đang đứng ở đằng xa.

- Mấy tên cớm đang ở đằng kia, trước khi bọn họ bắt ta đi, bây giờ có thể nói chuyện vài câu được chưa, để ta tự giới thiệu, tại hạ Hoàng Tử Hùng, mọi người đều gọi ta là Hoàng Lục, à phải rồi, ông chủ của ta tên là Tống Thiên Diệu.

…

Hoàng Lục kéo kéo cổ áo, trên mặt lộ ra ba phần xin lỗi năm phần trêu đùa, tiến hành giới thiệu đơn giản nhất về ba người ngồi trên ghế sofa trước mặt với sắc mặt khác nhau.

- Từ tiên sinh Từ Ân Bá, Vu tiên sinh Vu Trinh Trọng và vị này là Địch tiên sinh Địch Tuấn Đạt, vừa rồi mời Vu tiên sinh đến nói chuyện vài câu, có lẽ ta đã đắc tội với Vu tiên sinh, xin lỗi, đợi ông chủ của ta trở về Hồng Kông, ta nhất định sẽ để hắn đích thân tới tạ lỗi.

Hoàng Lục nói xong liền sờ mũi dựa vào bức tường bên cạnh không nói gì nữa, phòng bao của vũ trường Ngân Nguyệt lập tức chìm vào im lặng.

Từ Ân Bá tự tay châm một điếu thuốc, nghiêng mặt nhìn về phía Vu Trinh Trọng và Địch Tuấn Đạt đối diện, vẻ mặt nửa cười nửa không, trong ba người có mặt ở đây, hắn là người chủ động nhất khi đến đây, thậm chí có thể nói hai người kia có thể đến đây, cũng có tác dụng của Từ Ân Bá trong đó.

Còn Địch Tuấn Đạt thì có phần không hiểu chuyện gì, lúc này nhìn Từ Ân Bá, nhìn Hoàng Lục, rồi lại nhìn con trai của đại gia Thượng Hải Vu Thế Đình là Vu Trinh Trọng, có phải con trai của Từ Bình Thịnh là Từ Ân Bá muốn nói chuyện với Vu Trinh Trọng? Nhưng tại sao bản thân mình cũng được mời đến đây?

Duy chỉ có Vu Trinh Trọng, Địch Tuấn Đạt này hắn tất nhiên đã gặp qua, những buổi tiệc rượu trước đây cũng đã trò chuyện vài câu, chỉ là việc Địch Tuấn Đạt xuất hiện trong phòng bao này tối nay khiến Vu Trinh Trọng cảm thấy rất kỳ lạ, Từ Ân Bá muốn nói chuyện với mình, chuyện này hắn đã nghĩ tới, nhưng nhìn bộ dạng của Từ Ân Bá, rõ ràng cũng không phải là nhân vật chính tối nay.

Vu Trinh Trọng đưa mắt nhìn về phía Hoàng Lục đang lười biếng.

- Hoàng tiên sinh, mời ta đến đây rốt cuộc có chuyện gì? Nếu không nói rõ, ta chuẩn bị cáo từ.

Vu Trinh Trọng đối với Hoàng Lục cũng tốt, Tống Thiên Diệu cũng vậy, Từ Ân Bá cũng thế, hoàn toàn không có chút tò mò, hắn là một thương nhân quan tâm đến làm ăn hơn, có người làm ăn có lẽ thích giao tiếp, nhưng tuyệt đối không phải là Vu Trinh Trọng hắn, nếu nói Vu Trinh Trọng kế thừa phong cách kinh doanh gì từ cha mình, thì đó chính là trật tự và quy tắc.

- Ba vị, xin lỗi đã để các vị đợi lâu, Lục ca, cũng vất vả cho ngươi rồi, tiểu nhị, mang hai chai rượu vang Tirena đến đây.

Lôi Anh Đông đẩy cửa phòng riêng, bước vào từ bên ngoài.

Tuy cũng mặc vest như những người khác, nhưng trên người hắn dường như có mùi tanh của biển, khiến Từ Ân Bá

không nhịn được dùng khăn tay lau nhẹ mũi.

Lúc này sắc mặt của Lôi Anh Đông trông có vẻ đã thoát khỏi sự kiện tàu hàng bị chìm, đồng bọn thiệt mạng trước đây, động tác nhanh nhẹn bước đến trước mặt ba người, đưa tay ra với Vu Trinh Trọng trước:

- Xin chào, Vu tiên sinh.

Vu Trinh Trọng hơi nhíu mày, dùng tay nắm nhẹ những ngón tay to lớn của Lôi Anh Đông:

- Lôi tiên sinh biết ta?

Lôi Anh Đông nở nụ cười sảng khoái.

- Làm sao ta có thể không biết Vu tiên sinh chứ, Hồng Kông có to đâu? Nhưng chỉ có vài nhà mà thôi.

Nói xong với Vu Trinh Trọng, Lôi Anh Đông lại đưa tay về phía Địch Tuấn Đạt.

- Địch tiên sinh, xin chào, ta là Lôi Anh Đông.

- Xin chào, Lôi tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Địch Tuấn Đạt miễn cưỡng nở nụ cười, nói với Lôi Anh Đông một câu.

Trong lòng Địch Tuấn Đạt, Lôi Anh Đông chẳng tính là nhân vật lợi hại gì, sinh ra và lớn lên ở Hồng Kông, chiến tranh Triều Tiên đánh lâu như vậy, toàn bộ gia sản có lẽ cũng chỉ vài trăm vạn, thật sự không đáng để hắn, một tân quý từ Thượng Hải, hiện giờ là con rồng sa cơ lạc đến đất khách, coi trọng, huống chi chuyện tàu hàng của Lôi Anh Đông bị ngư lôi đánh chìm trước đây hắn cũng đã nghe nói.

- Cuối cùng là Từ tiên sinh, Từ tiên sinh, đa tạ, đa tạ đã đến đây ngồi nói chuyện với mọi người.

Sau khi bắt tay với Vu Trinh Trọng và Địch Tuấn Đạt, Lôi Anh Đông tiện thể ngồi xuống bên cạnh Từ Ân Bá, thân thiết chào hỏi.

- Vậy, bốn người chúng ta ngồi ở đây, rốt cuộc là định nói chuyện gì?

Từ Ân Bá nhả một hơi khói, mở miệng hỏi.

Chương 883. Bốn người

- Bốn người chúng ta ngồi cùng nhau, thật là có chút kỳ lạ, ha ha…

Hàn Sâm thấy câu nói của mình không được hưởng ứng, tự mình nâng ly bia lên uống một ngụm, quay đầu nhìn về phía vũ nữ đang lắc lư thân hình nóng bỏng quyến rũ trong sàn nhảy.

Nhan Hùng, Lữ Lạc, Lam Cương ba người mỗi người chiếm một góc của chiếc bàn vuông nhỏ này, sắc mặt đều có chút… như Hàn Sâm nói, có chút kỳ lạ.

Lam Cương hẹn Lữ Lạc, Lữ Lạc gặp Hàn Sâm, Hàn Sâm vừa hay lại hẹn Nhan Hùng uống rượu, Nhan Hùng lại gọi Lam Cương đến ngồi, cuối cùng bốn người đành ngồi ở vị trí gần vũ nữ nhất trong sàn nhảy Kim Phượng.

Trong bốn người, Nhan Hùng lớn tuổi nhất, chức vụ cao nhất, nhờ cơ hội Lê Hữu Dân thăng chức làm Hoa Thám Trưởng khu Cảng Đảo, Nhan Hùng dựa vào Chử Hiếu Tín, một bước lên mây, trở thành Thám Trưởng đồn cảnh sát Du Ma Địa đang rất được săn đón.

Lữ Lạc thì đứng thứ hai, tháng trước, Thám Trưởng Thâm Thủy Bộ Trần Lập về hưu, cha vợ của Lữ Lạc chắc hẳn đã không ít lần lo lót, giúp hắn trước sinh nhật 33 tuổi, đeo lên chiếc mũ Thám Trưởng đồn cảnh sát Thâm Thủy Bộ.

Thứ ba là Lam Cương, tuổi trẻ nhất, nhưng lại thăng chức nhanh nhất, hiện giờ là Thám mục Cao cấp đồn cảnh sát Vượng Giác, nhìn qua chỉ còn cách Thám Trưởng một bước, nhưng cũng phải xem cơ duyên và chỗ dựa, nhiều người trước

30 tuổi đeo được chức Thám mục Cao cấp, nhưng đến khi về hưu vẫn giữ nguyên chức vụ đó.

Người khó xử nhất lại là Hàn Sâm, tuổi hắn chỉ kém Nhan Hùng một tuổi, nhưng hiện giờ thậm chí còn không bằng Lam Cương đang liên tục đánh giá vũ nữ bên cạnh, miễn cưỡng nhờ sự quan tâm của đại ca cảnh sát Đông Hoàn Lưu Phúc, đeo được cái mũ Thám mục Cao cấp khu Loan Giá, mà cái mũ này thực sự chỉ là đeo cho có.

Hàn Sâm hôm nay hẹn gặp Nhan Hùng, thực ra là muốn giảm bớt thân phận khó xử của mình. Hắn gia nhập cảnh sát Hồng Kông năm 1940, được coi là lão làng, hơn nữa cũng không có tiền án tiền sự gì. Khi người Nhật đánh tới Hồng Kông, Hàn Sâm chủ động trốn về Đông Hoàn, không như Nhan Hùng, Lữ Lạc làm việc dưới trướng người Nhật.

Vốn dĩ người Anh rất ghét những tên cảnh sát Hoa kiều có tiền sử đen tối kiểu "có sữa chính là mẹ", còn Hàn Sâm là kiểu cảnh sát trung thành với người Anh, không thờ hai chủ, mẫu hình lý tưởng nhất chính là cựu Tổng Hoa Thám trưởng Diêu Mộc. Nhưng nào ngờ, người Anh coi trọng tiền bạc hơn lòng trung thành, lúc đầu còn khen ngợi những kẻ trung thành này một chút, thưởng cho cái huân chương gì đó, nhưng rất nhanh đã bị tiền bạc thu hút ánh mắt.

Dù là Lữ Lạc hay Nhan Hùng, ban đầu đều có chút tiền sử đen tối, nhưng giờ đây lại đều vượt lên trước, leo lên trên hắn, còn hắn một lão cảnh sát có tuổi, sắp phải đứng nghiêm chào hai tên này.

Mục đích hẹn gặp Nhan Hùng là muốn nhờ vả chút tình đồng môn cảnh sát ngày xưa, để Nhan Hùng giúp vận động đưa hắn từ khu Loan Giá sang khu khác, dù là sang Du Ma Địa làm phó thủ cho Nhan Hùng cũng còn hơn ở dưới trướng Lương Bái bị coi như không khí.

Kết quả chỉ hẹn mỗi Nhan Hùng đến vũ trường Kim Phượng uống rượu, cuối cùng lại có bốn người ngồi chung một bàn.

- Chúng ta đều cùng mặc một bộ da, ngồi cùng nhau uống rượu có gì lạ.

Nhan Hùng liếc nhìn Lữ Lạc, chủ động lên tiếng nói một câu.

Lữ Lạc cũng cười theo.

- Hùng ca nói có lý, hòa khí sinh tài, anh em với nhau, có gì lạ đâu. Ta nghe bạn bè nói, vũ trường Kim Phượng có một cô gái đẹp nhảy múa không tồi, ta nói trước, ta tuyệt đối không phải vì cô ta mà đến đây, để tránh tổn thương tình cảm, ta nói trước.

- Mấy ngày trước bận rộn điều tra tiền giả, đến giờ còn chưa cho vợ ăn no, đâu có tâm trạng chiếm tiện nghi phụ nữ bên ngoài.

Nhan Hùng cũng lên tiếng nói.

Lam Cương giơ tay lên.

- Đương nhiên là ta rồi, dù sao tối nay mọi người không kỳ lạ mà có duyên, đợi ta gặp qua cậu đẹp trai đó rồi nói chuyện tiếp.

…

Lư Vinh Khang thò tay lấy một điếu xì gà từ hộp giữ nhiệt trên bàn trà, cắt đầu xì gà, quẹt diêm nhẹ nhàng nướng hai giây, sau đó từ miệng phả ra làn khói xanh nhạt.

Hắn không phải là một thương nhân rất mạnh mẽ, cần dùng xì gà để tăng thêm khí chất cho mình. Tuy có một người ông được gọi là Giáo phụ Hoa kiều Mã Lai, nhưng hắn không kế thừa khí thế như hổ nuốt trăm dặm, quét sạch thương trường

Mã Lai của Lư Hựu. Phần lớn thời gian, hắn đều không nóng không lạnh, không gấp không vội, một dáng vẻ nho thương. Tối nay, hắn châm xì gà, thực ra là có chút căng thẳng.

Đối tượng khiến hắn căng thẳng là em họ ngồi đối diện, đang mỉm cười nhìn mình - Lư Nguyên Xuân.

Lư Nguyên Xuân mặc một chiếc váy liền màu tím nhạt có hoa nhỏ, trên mặt cũng không trang điểm, tóc buông xuôi trên vai, đôi chân trắng nõn mịn màng gác chéo trên ghế sofa, trông như một cô gái hàng xóm ở nhà thất nghiệp, không hỏi chuyện đời. Nhưng dáng vẻ mềm mại như nước này, khi mở miệng nói ra lại khiến Lư Vinh Khang có chút kinh hồn táng đảm, không nhịn được phải dùng động tác châm xì gà để ngắt lời, giảm bớt cảm xúc và không khí.

- Ta biết Khang ca đang lo lắng điều gì.

Lư Nguyên Xuân nhẹ nhàng mở lời.

- Chỉ cần ngươi Khang đồng ý, ta có thể lập tức để luật sư chuẩn bị một bản hợp đồng, trước tiên chuyển nhượng cổ phần Ngân hàng Quảng Ích Mã Lai cho ngươi. Như vậy, sau này dù thắng thua ra sao, cho dù khiến Khang ca gặp khó khăn trên thương trường Hồng Kông, nhưng cổ phần Ngân hàng Quảng Ích nhận được cũng đủ để bù đắp.

- Xuân muội, Ngân hàng Quảng Ích là do tổ phụ để lại cho ngươi, dù ngươi có ủy thác đi nữa, cả đời cũng không lo cơm áo, dựa vào danh vọng của tổ phụ, cổ tức của Ngân hàng Quảng Ích ít nhất cũng đủ ăn vài chục năm, tích góp một chút là đủ cho hai ba đời người rồi, sao phải… đánh cược cả gia sản?

Lư Vinh Khang nhả một hơi khói thuốc, sau đó ngẩng đầu nhìn Lư Nguyên Xuân.

Chương 884. Bản giao hưởng bão táp

- Tuy ta chưa hỏi về việc làm ăn của ngươi ở Hồng Kông, nhưng theo ta biết, dường như ngươi đã nhúng tay vào cuộc đấu giữa nhà họ Lâm và Tống Thiên Diệu, nghe ta khuyên một câu, đừng thấy Tống Thiên Diệu đánh cược cả gia sản, rắn nuốt voi, mà muốn học hắn liều một phen. Ở Hồng Kông mỗi năm có mười người liều mạng đánh cược tất cả, cũng chỉ sống sót được một Tống Thiên Diệu, chín người còn lại, hoặc là bỏ xứ ra đi không thể quay về, hoặc là chôn xác luôn dưới vịnh Victoria. Huống chi, ngay cả Tống Thiên Diệu còn sống kia, tương lai ra sao, liệu có thể đứng vững ở Hồng Kông hay không, cũng là điều chưa biết. Trên thương trường, đi đường tắt là đại kỵ, một khi đã đi đường tắt, muốn quay lại con đường chính, khó như lên trời, e rằng dù bản thân muốn đi đường chính, làm ăn đàng hoàng, người khác cũng không cho hắn cơ hội.

Lư Nguyên Xuân nhẹ nhàng bóc một viên kẹo sữa nhập khẩu từ Thái Lan, bỏ vào miệng thưởng thức, nghe lời khuyên có phần nghiêm khắc của Lư Vinh Khang, mỉm cười nói.

- Vậy còn tổ phụ thì sao? Có phải cả đời đều đi đường tắt, rồi cuối cùng vẫn thọ chung chính tẩm?

- Cả Malaysia, mấy chục vạn người Hoa, năm đó cũng chỉ có một tổ phụ, ngươi thấy tổ phụ đứng trên đỉnh cao, có biết dưới chân hắn đã giẫm lên bao nhiêu xương máu người khác không? Làm sao ngươi dám chắc mình sẽ là tổ phụ, mà không phải là một trong những cái xác chất đống làm bệ đỡ?

Lư Vinh Khang thở dài nặng nề.

- Ngươi cầm cổ phần Ngân hàng Quảng Ích chuyển cho ta, muốn ta giúp một tay, nhưng rốt cuộc ngươi vẫn gọi ta một tiếng Khang ca, ta không thể nhìn ngươi lạc vào mê lộ, ta sẽ gọi điện về Malaysia, bảo a Thúc họ thông báo cho ngươi trở về Malaysia.

Lư Nguyên Xuân dùng tay vuốt mái tóc, đứng dậy khỏi ghế sofa, chậm rãi bước đến góc phòng khách nơi có cây đàn piano, mở nắp đàn, ngón tay linh hoạt lướt qua các phím đàn, một chuỗi âm thanh nhảy múa vang lên.

Lư Nguyên Xuân từ từ ngồi xuống trước đàn piano, lật giở những trang nhạc trên giá, miệng nói:

- Khang ca, theo ta thấy, làm ăn không phân biệt đường chính hay đường tắt, nhưng nhất định phải phân biệt thiện ác. Tổ phụ năm xưa độc quyền bán thuốc phiện, buôn bán người như súc vật, đó là ác, sau này quyên góp kháng Nhật, thay mặt người Hoa cầu xin, đó là thiện, chỉ có vậy thôi. Còn về thủ đoạn, không phân biệt chính tà, ít nhất đến giờ, Tống Thiên Diệu khiến ta rất ngưỡng mộ.

Nói đến đây, Lư Nguyên Xuân quay đầu nhìn Lư Vinh Khang đang ngồi trên ghế sofa nhìn mình, nở một nụ cười mãn nguyện.

- Tài sản hắn tích lũy được trên con đường này, không phải là ác. Nhà họ Chương dựa vào ác mà khởi nghiệp, nhà họ Lâm dựa vào ác mà khởi nghiệp, những tên đại ca Hán gian trong các hội đoàn Hồng Kông, đều dựa vào ác mà khởi nghiệp. Đấu đá giết chóc bọn chúng, dù thủ đoạn có mạnh mẽ thì sao? Cướp tiền của những kẻ ác đó, thì gọi là đi đường tắt sao? Thì gọi là nguồn gốc không chính đáng sao?

Lư Nguyên Xuân thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn vào trang nhạc.

- Nói ra thì, ta và Tống Thiên Diệu cũng chưa gặp mặt mấy lần, ban đầu chỉ muốn chia một phần, nhưng sau đó, ta nghĩ, không nên chỉ chia một phần, đã chuẩn bị làm thì phải học hắn, mang cả con người, cả sự nghiệp ra đặt cược. Ván bài này, có lẽ cô thư ký tình nhân của Tống Thiên Diệu có thể nhìn thấu, có lẽ vị hội trưởng nhà họ Chử có thể nhìn thấu, có lẽ những ông trùm vua tàu kia cũng có thể nhìn thấu, nhưng ta có thể thấy được ván bài tiếp theo của Tống Thiên Diệu sau ván này, mỗi bước hắn đi, mỗi ván hắn thắng, không phải là tài sản càng nhiều, địa vị càng cao sao? Nếu chỉ là một người đàn ông như vậy, làm sao xứng đáng để Xuân muội của ngươi không tiếc tất cả mà đặt cược theo?

- Nếu thua thì sao?

Lư Vinh Khang cảm thấy miệng đắng ngắt, lấy điếu xì gà ra khỏi miệng, im lặng một lúc mới lên tiếng.

- Ta không biết, cũng không muốn biết, ta chỉ muốn biết, nếu thua thì sao?

Lư Nguyên Xuân tháo sợi dây buộc tóc màu đen trên cổ tay phải xuống, dùng tay buộc mái tóc dài thành đuôi ngựa vắt ra sau đầu, hai tay đặt lên phím đàn.

- Thua rồi sao? Chỉ cần bắt đầu lại thôi mà? Huống chi, Hồng Kông thua rồi, vẫn còn Malaysia.

- Malaysia?

Lư Vinh Khang không hiểu hỏi lại một câu.

Lư Nguyên Xuân nghiêng mặt, lộ ra một nụ cười kiêu ngạo hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ của cô, thậm chí còn có chút đắc ý:

- Nếu thua, ta sẽ về nhà lấy hết tài sản của nhà họ Lư ra, bắt đầu lại từ đầu, đến lúc đó, ép tên Tống Thiên Diệu một xu không có kia đến Malaysia làm rể nhà họ Lư.

Nói xong câu đó, hai tay Lư Nguyên Xuân bay múa trên phím đàn như mây trôi nước chảy.

Beethoven "Bão tố Sonat" chương một đoạn hai đột ngột vang lên, không có dạo đầu, không có mở màn, những nốt nhạc gấp gáp, bồn chồn, nóng nảy, buồn bã như cơn mưa rào đổ xuống!

Lư Nguyên Xuân nhắm mắt lại, thân trên chuyển động theo nhịp điệu của đôi tay, đuôi ngựa buộc sau đầu rung lên từng chút một, dường như cả người đều đắm chìm trong cơn bão này, tận hưởng sự va chạm mà những nốt nhạc mang lại cho nàng.

Đoạn nhạc gấp gáp và nhanh này rất ngắn ngủi, khi nốt nhạc cuối cùng rơi xuống như giọt mưa, cả thế giới trở về yên tĩnh, Lư Nguyên Xuân nhấc đôi tay khỏi phím đàn:

- Nếu thắng thì sao?

Lư Vinh Khang ngẩn người hỏi.

Lư Nguyên Xuân cũng sững lại, rõ ràng đang suy nghĩ nghiêm túc về câu hỏi của Lư Vinh Khang, đưa ngón tay lên miệng cắn nhẹ từng cái rất đáng yêu.

- Thắng à? Vậy thì ngoài Malaysia ra, càng không còn nơi nào để đi nữa.

Chương 885. Báo đua ngựa tiếng Trung và người Thái Lan (1)

Lạn Mệnh Câu chậm rãi dùng con dao chặt thịt bò trong tay khêu móng tay, thỉnh thoảng ngẩng mắt lên nhìn cảnh tượng trước mặt, nhưng phần lớn thời gian, dường như móng tay của hắn còn hấp dẫn hơn mấy người trước mặt.

Cách hắn vài bước, mấy tên đàn em của Triều Dũng Nghĩa đang đè một gã Thái Lan ăn mặc rách rưới xuống đất đánh đập dữ dội, hai cây gậy gỗ, một cây xà beng đập xuống thân thể gã Thái Lan nằm dưới đất, phát ra những tiếng động trầm đục khiến người ta rùng mình.

Xa xa, hai tên cảnh sát mặc quân phục thấy cảnh này, đều tự giác quay đầu bỏ đi cách đó năm mươi mét.

Gã Thái Lan nằm dưới đất khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, tuy bị đánh liên tục nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, không hề kêu thảm, thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng rên rỉ, dường như đó đã là bằng chứng chứng minh hắn còn sống.

Cho đến khi mấy tên đàn em đánh đến thở hổn hển, Lạn Mệnh Câu mới vẫy tay ra hiệu cho chúng tránh ra, rồi tự mình ngồi xổm xuống trước mặt gã Thái Lan, túm lấy tóc đối phương, nhấc gương mặt có xương gò má hơi cao lên, gã Thái Lan trừng mắt nhìn hắn đầy căm hận.

Lạn Mệnh Câu chậm rãi mở miệng.

- Ta biết ngươi nghe được tiếng Trung, đừng giả vờ làm gã Thái Lan không hiểu quy tắc ở đây, nếu ngươi thật sự không hiểu tiếng Trung, cũng sẽ không bán 'Mã Kinh', nhận cá cược đua ngựa trên địa bàn của ta, ngươi đã vượt giới rồi, huynh đệ.

Gã Thái Lan mím môi không nói gì, Lạn Mệnh Câu lấy từ trong túi ra một tờ "Mã Kinh" in dầu, chữ in mực dầu hơi nhạt, giấy cũng khá thô ráp, nhưng không ảnh hưởng đến việc người ta có thể nhìn rõ những lựa chọn tinh tuyển của hội đua ngựa trên đó, một hàng tên tiếng Trung của những con ngựa đua và kỵ sĩ được sắp xếp ngay ngắn, được đánh dấu bằng ngôi sao, cao nhất là năm sao, thấp nhất là một sao, chỉ cần nhìn qua là có thể thấy rõ ưu khuyết của kỵ sĩ, tốt xấu của ngựa đua.

- Thứ này ai in, in ở đâu, tối nay ngươi không nói ra, ta thấy ngươi khó mà rời đi được đấy.

Lạn Mệnh Câu ném tờ "Mã Kinh" tiếng Trung này lên mặt đối phương, lạnh nhạt nói.

- Ngươi rất có khí phách, đám đệ đệ của ta chiêu đãi ngươi, ngươi thấy chưa đã, để ta tự mình chiêu đãi ngươi.

Con dao thịt bò trong tay Lạn Mệnh Câu lóe sáng, tay trái ấn tay phải đối phương xuống đất, tay phải vung dao nhanh như chớp, móng tay cái của đối phương đã bị cắt xuống, máu me be bét!

Sau một giây, gã người Thái mới kêu thảm thiết một tiếng, muốn vùng vẫy nhưng bị giữ chặt, chỉ có thể dùng đầu đập mạnh xuống đất để xoa dịu cơn đau buốt từ đầu ngón tay.

- Ngươi cứ từ từ chịu đựng, thời gian còn dài, móng tay của ngươi cũng còn nhiều, hơn nữa sau khi lột hết móng tay, còn có da nữa.

Lạn Mệnh Câu dùng mũi dao đặt miếng móng tay vừa gỡ xuống trước mặt gã Thái, mở miệng nói.

Gã Thái bị ấn xuống đất, thở hổn hển nặng nề, một lúc sau mới lên tiếng bằng giọng hơi lạ:

- Ta không có vượt giới hạn, trong các bang hội ở Hồng Kông, không có ai bán Mã Kinh kiếm tiền, ta cũng không nhận cá cược, ta chỉ bán báo thôi.

Lạn Mệnh Câu cười lên, ra vẻ như vừa hiểu ra gật gật đầu.

- Vậy là nói, người sai là ta sao, là ta phá hoại việc làm ăn của ngươi? Ngươi cũng khá thông minh đấy, đệch mẹ ngươi, ngươi cũng không nghĩ xem, tại sao Mã Kinh bán chạy như vậy mà các đầu mục Hồng Kông lại không bán! Ngươi điều tra các đầu mục Hồng Kông không bán Mã Kinh, chẳng lẽ không điều tra xem tòa báo dám đường đường chính chính dịch và in Mã Kinh tiếng Trung là họ Tống sao! Ngươi mua một bản Mã Kinh, rồi tự in ấn bán đi khu nhà gỗ, tiện thể nhận cá cược mua ngoài lề, chính là cướp việc làm ăn của tòa báo đó.

- Tống Thiên Diệu?

Gã Thái đột nhiên ngẩng đầu lên, nói một cái tên.

- Tòa báo đó là của Tống Thiên Diệu sao? Nhưng tòa báo đó vẫn luôn được gọi là Khang lão tổng.

Lạn Mệnh Câu hơi nhíu mày.

- Ngay cả ngươi là gã người Thái này cũng nghe qua tên Tống tiên sinh sao?

Lúc này, một cơn gió đêm thổi qua, tờ Mã Kinh tiếng Trung được sao chép bay lộn nhào theo gió.

Tòa báo thực sự phát hành Mã Kinh tiếng Trung này là Trung Hoa Hồng Kông Thương Tình Tư Tấn của Khang Lợi Tu, và hiện giờ đã bắt đầu chuyển từ phát miễn phí dần dần sang thu phí. Tờ báo nhỏ ban đầu chỉ là Tống Thiên Diệu dùng để tính toán nhà họ Lâm, cung cấp thông tin chỉ số thị trường

chứng khoán, dưới sự vận hành của Khang Lợi Tu, bắt đầu trở thành một tờ báo thương mại thực sự.

Các tin tức cung cầu, tìm việc, tuyển dụng, chuyển nhượng và các thông tin tiện ích khác vẫn được đăng tải, nhưng cũng bắt đầu dần dần tăng thêm các chuyên mục, thêm vào bình luận cổ phiếu. Điều thực sự khiến tờ báo này chuyển sang thu phí là Khang Lợi Tu dựa vào mối quan hệ giữa Tống Thiên Diệu và Thạch Trí Ích, giành được quyền phát hành tiếng Trung của phụ trương Mã Kinh của tờ báo tiếng Anh nổi tiếng ở Hồng Kông - Hồng Kông Nhật Báo.

Mã Kinh không phát hành quanh năm, mà là vào giữa tháng 8 hàng năm, trước khi mùa giải bắt đầu, đăng thông tin về Mã hội của mùa giải này, vào tháng 9 bắt đầu chính thức đăng các tin tức đua ngựa, cho đến tháng 5 năm sau khi mùa giải kết thúc.

Chương 886. Báo đua ngựa tiếng Trung và người Thái Lan (2)

Mã Kinh của Hồng Kông Nhật Báo ban đầu chỉ phục vụ người Anh, sau đó Hồng Kông thất thủ, người Nhật để thu hút tài chính dân gian Hồng Kông, đã thúc đẩy Mã hội văn hóa Trung, khiến Mã hội trước đây chỉ là trò chơi của người Anh trở thành trò cờ bạc mà người Trung Quốc ở Hồng Kông cũng có thể tham gia, và sắp xếp nhiều tòa báo để quảng bá tin tức Mã hội bằng tiếng Trung, đưa ra các đề xuất đua ngựa, v.v. Đến khi Hồng Kông được giải phóng, người Anh để thể hiện không phân biệt đối xử với thổ dân thuộc địa, cộng với việc nhìn thấy sự khổng lồ của cơ số tài sản dân gian người Hoa thể hiện trong đua ngựa, nên đã chọn giữ lại quy tắc do người Nhật đặt ra, tiếp tục để Mã hội duy trì văn hóa Trung.

Tuy nhiên, để thể hiện sự khác biệt giữa người Anh và người Hoa bản địa, nên mặc dù trên thị trường lưu hành rất nhiều tờ Mã Kinh nhỏ, nhưng người Anh chưa bao giờ hạ mình đi mua, bởi vì Hồng Kông Nhật Báo sẽ xuất bản Mã Kinh chính thức bằng tiếng Anh. Mỗi mùa giải, thông tin về ngựa tham gia, kỵ sĩ, thời gian thi đấu, địa điểm, chủ ngựa, tỷ lệ thắng, tỷ lệ cược, v.v. đều được đăng trên Mã Kinh chính thức bằng tiếng Anh này. So với Mã Kinh chính thức này, độ chân thực của những cái gọi là nội tình trường đua, bí quyết thắng liên tiếp trên nhiều tờ báo nhỏ khác kém xa.

Điều mà Khang Lợi Tu nhắm đến chính là Mã Kinh chính thức này. Thông qua mối quan hệ của Tống Thiên Diệu với

người Anh, hắn đã giành được quyền phát hành tiếng Trung của Mã Kinh tiếng Anh này, đặt nền tảng cho việc thu phí của Trung Hoa Hồng Kông Thương Tình Tư Tấn.

Ngay cả những tờ báo nhỏ về nội tình trường đua, bí quyết thắng liên tiếp cũng có thể thu phí, vậy thì việc Trung Hoa Hồng Kông Thương Tình Tư Tấn sở hữu tài liệu chính thức thu phí có gì là lạ?

Thu phí xong, rắc rối đầu tiên gặp phải chính là việc bọn Thái Lan làm tối nay. Rất nhiều bang hội chuyên về cờ bạc sẽ mua một bản Mã Kinh tiếng Trung, rồi tự in ấn hàng trăm bản, đem bán rẻ ở khu vực nghèo, kiêm nhận cá cược ngoài lề.

Khang Lợi Tu không nhờ Tống Thiên Diệu giải quyết chuyện này nữa, mà nhờ hai bang hội Phúc Nghĩa Hưng và Triều Dũng Nghĩa, định kỳ nộp phí bảo kê, chỉ có một điều kiện, toàn Hồng Kông chỉ có tờ báo của hắn được đăng Mã Kinh, bất kỳ ai, kẻ nào dám ăn cắp tin tức của hắn, đánh trước rồi nói sau.

…

Mặt trăng bị mây che khuất phần lớn, tại vịnh Ngư Chủy ở Tiêm Sa Khẩu, vùng nước này có dòng chảy rất mạnh, lại đầy đá ngầm, nước biển cuộn vào vịnh, thường phải xoáy một vòng mới có thể thoát ra, có thể nói là xoáy nước ngầm cuộn trào, thuyền nhỏ bình thường không dám đi vào cửa vịnh này, huống chi là cập bến đậu thuyền.

Nhưng lúc này, lại có một chiếc tàu hàng tắt đèn, đậu bên bờ đầy đá ngầm.

Trần Vĩ Luân, A Trung, A Khoáng, Trương Dật Chi bốn người đang vận chuyển từng thùng gỗ lên tàu, A Trung, A Khoáng, Trương Dật Chi đều có vẻ mặt vui mừng.

Trương Dật Chi xếp xong một thùng thuốc, đứng thẳng lưng lau mồ hôi, cười với Trần Vĩ Luân đang thở hổn hển.

- Vĩ Luân, may mà có ngươi, lại có thể kiếm được những loại thuốc hot này, lô penicillin này vận về, theo giá hiện tại, có thể lãi gấp mấy lần đấy.

Xếp xong các thùng, Trần Vĩ Luân đứng thẳng lưng:

- Cũng phải nhờ các ngươi mới có thể vận chuyển lô thuốc này về được. Gần đây Hồng Kông đình công vận tải biển lớn, mọi người đều không dám ra tàu, nhìn tiền tài hóa nước mà không làm gì được, ta cũng tìm mãi mới tìm được chiếc tàu của các ngươi để hợp tác, những người khác chỉ cần ta hơi tỏ ý, đối phương lập tức lắc đầu từ chối.

A Khoáng, A Trung khiêng thùng thuốc cuối cùng đi qua, nghe Trần Vĩ Luân nói, A Khoáng cười hì hì mở miệng.

- Nơi như Hồng Kông này, người tuy đông nhưng kẻ có gan dạ cuối cùng vẫn ít thôi. Thực ra vận chuyển ít thuốc men có thể xảy ra chuyện gì chứ? Chỉ là hai cửa ải, qua được cảnh sát thủy thì đến Đại Thiên Nhị, qua được Đại Thiên Nhị là vạn sự đại cát, thế mà những người này không yên phận, còn muốn tạo ra cửa ải thứ ba, bắt mọi người đứng về phe đình công, lão tử đâu phải như những đại phú hào kia, bọn họ kiếm đủ tiền rồi, cả đời không mở tàu cũng chẳng sao, ta thì không được, ta còn phải nuôi vợ con, còn phải chuẩn bị dành dụm vài trăm vạn ngàn vạn để sống thoải mái… Có người đến!

A Khoáng vừa nói vừa đặt tay lên thắt lưng, một khẩu súng lục đã lên đạn, sẵn sàng rút ra bắn bất cứ lúc nào!

Trần Vĩ Luân, A Trung, Trương Dật Chi ba người cũng đồng thời đặt tay lên thắt lưng, thấy rõ ai nấy đều giấu vũ khí.

Mọi người nhìn ra, đối diện bờ đá đang có năm bóng người đi tới, trong đó một người cầm đèn khí đốt chiếu sáng, miệng

lẩm bẩm chửi thề.

Trần Vĩ Luân ra hiệu cho ba người kia đừng động đậy.

- Không phải thủy thủ Anh đâu, các ngươi nghỉ ngơi một chút, ta đi ứng phó, yên tâm, miễn là không phải người Anh, người bản địa chẳng ai quan tâm đến buôn lậu đâu.

Nói xong, Trần Vĩ Luân nhảy xuống ván tàu, chỉnh lại áo sơ mi, bước tới đón:

- Ai nửa đêm chạy đến vịnh Ngư Chủy dạo chơi vậy? Đây là địa bàn của lão Việt chúng ta, đại ca của ta là Sơn chó điên, Sơn ca!

Năm người đối diện xách đèn khí đốt đi tới, Trần Vĩ Luân nhận ra người đến, chính là đại ca bái môn của mình, Sơn chó điên. Sơn chó điên chiếu đèn vào mặt Trần Vĩ Luân.

- Là A Luân à?

Trần Vĩ Luân nhìn rõ đối phương, nở nụ cười.

- Sơn ca, là ta đây, Ngư Lan A Luân, hút điếu thuốc, hút điếu thuốc.

Trần Vĩ Luân vừa nói vừa lấy thuốc lá Song Hỷ đưa cho đối phương, Bạch Khải Sơn nhận lấy thuốc, mặt mày khó coi mở miệng.

- Nửa đêm gây chuyện ở bến tàu của ta à? Ngươi muốn chết phải không? Bây giờ toàn Hồng Kông có tàu nào dám tùy tiện đậu hay đi lại không?

Trần Vĩ Luân quay đầu nhìn chiếc tàu hàng, giúp Bạch Khải Sơn châm diêm.

Chương 887. Mất kiểm soát

- Làm ăn khó khăn, hiện giờ Hồng Kông cấm vận, sống nhờ nước kiếm tiền, kiếm chút tiền lẻ, yên tâm đi, Sơn ca, tiền bảo kê của ta chưa bao giờ chậm trễ, lần này cũng vậy, kiếm được tiền sẽ lập tức hiếu kính ngài trước.

Bạch Khải Sơn nhìn chằm chằm Trần Vĩ Luân một lúc, mới đưa điếu thuốc lại gần ngọn lửa diêm để châm, hút một hơi rồi nói:

- Ngươi quả là luôn nghe lời, tiền cũng chưa từng thiếu, trên tàu tối om, sợ người ta thấy à! Hàng gì vậy?

Trần Vĩ Luân cười nịnh.

- Kiếm được ít thuốc hết hạn, định bán giá cao.

Bạch Khải Sơn ngừng một lát, đột nhiên trợn mắt.

- Ngươi còn là người không? Bán thuốc hết hạn? Sẽ làm chết người đấy!

Trần Vĩ Luân vẫn giữ nguyên vẻ mặt, Bạch Khải Sơn bỗng cười lên.

- Chết người thì liên quan gì đến chúng ta! Nhưng lần này tiền bảo kê ngươi phải trả theo giá hàng thật! Ngươi cũng biết đấy, những bến tàu lớn đều ngoan ngoãn, ta để ngươi ra tàu chở hàng ở bãi đá ngầm này cũng là đang mạo hiểm.

Trần Vĩ Luân thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

- Vâng, nhất định, nhất định.

Một tên đàn em của Bạch Khải Sơn đứng bên cạnh nhìn con tàu một lúc, quay đầu hỏi.

- Sơn ca, có cần em lên tàu kiểm hàng giúp anh không, để A Luân khỏi khai thiếu số lượng.

Trần Vĩ Luân hoàn toàn không tỏ ra căng thẳng, dưới ánh đèn khí trước mặt, quay lưng lại mấy người, ra hiệu chuẩn bị với những người trên tàu.

Nhưng Bạch Khải Sơn lại khoát tay.

- Thôi! A Luân vốn biết điều, ta cũng không cần xem hàng nữa, trên tàu tối om, có gì mà xem, cầm cái đèn này lên đó để họ chiếu sáng, lúc ta thu tiền của A Luân cũng đỡ phải áy náy.

Thuộc hạ của Bạch Khải Sơn cầm đèn khí, từng bước lên tàu, rọi đèn nhìn Trương Dật Chi, A Khoáng, A Trung mấy người, tiện tay treo đèn khí lên lan can tàu hàng, gật đầu với ba người:

- Trên biển gió to sóng lớn, chúc thuận buồm xuôi gió. Đừng vì kiếm tiền mà bỏ mạng trên biển!

Trương Dật Chi nở nụ cười gật đầu.

- Đa tạ, đa tạ quan tâm.

Đối phương xuống tàu, quay lại bên cạnh Bạch Khải Sơn, Bạch Khải Sơn vỗ vai Trần Vĩ Luân, thở ra.

- Bến tàu của ta tuy nhỏ, nhưng cũng không phải không có cảnh sát tuần tra, cho tàu đi đi.

Trần Vĩ Luân vội vàng cảm ơn Bạch Khải Sơn.

- Cảm ơn Sơn ca.

Trần Vĩ Luân đi đến bờ, nở nụ cười với ba người trên tàu, vẫy tay.

- Thuận buồm xuôi gió, chờ tin tốt của các ngươi nhé.

Trương Dật Chi, A Khoáng, A Trung ba người gật đầu.

- Tự bảo trọng.

Tàu hàng từ từ rời bến, đèn khí treo trên lan can, càng lúc càng xa.

Trần Vĩ Luân vẫy tay, chiếc tàu hàng đen kịt trên mặt biển xa xa đột nhiên nổ tung thành một quả cầu lửa!

Trần Vĩ Luân đưa tay xuống thắt lưng, chưa kịp rút súng, thân thể đột nhiên giật mạnh!

Bạch Khải Sơn lạnh lùng lên tiếng sau lưng Trần Vĩ Luân.

- A Luân, có người trả giá cao, bảo ta đưa các ngươi đi một chuyến tối nay.

Bạch Khải Sơn rút con dao găm khỏi lưng Trần Vĩ Luân, mấy tên đàn em phía sau đã nhanh nhẹn nhét Trần Vĩ Luân vào bao tải, bỏ thêm vài hòn đá, buộc chặt miệng bao.

Mấy người khiêng bao tải đi dọc cầu tàu ra mặt biển, dùng sức ném bao tải xuống mặt nước đen kịt, mặt biển nổi lên một bọt nước rồi nhanh chóng trở lại yên tĩnh.

Bạch Khải Sơn kẹp điếu thuốc, đón gió biển, nhìn đám khói lửa xa xa, con tàu hàng đang chìm dần, thản nhiên lên tiếng.

- A Luân, đừng trách ta, chỉ trách các ngươi vận may không tốt.

Trong giai đoạn đối đầu giữa hai băng nhóm bến cảng Thượng Hải và Hồng Kông, một chiếc tàu hàng buôn lậu nhỏ của Hồng Kông bị đánh chìm bằng thuốc nổ tại vùng biển bến cảng Tiêm Sa Chủy, đúng vào ngày thứ tư sau khi đại gia vận tải Hồng Kông mời Vu Thế Đình của băng nhóm tàu thuyền Thượng Hải đến đàm phán, yêu cầu đối phương giao nộp Tăng Bình Thịnh.

…

- Hạ tiên sinh, hay là để tại hạ đi một chuyến.

Hoàng Tử Nhã châm một điếu thuốc, ngẩng đầu lên nói với Hà Hiền đang nhíu mày đối diện.

Hà Hiền khoát tay, nói với vẻ hơi bực bội.

- Ngươi đi hay ta đi có gì khác nhau? Cả Hồng Kông Macao ai mà không biết Huấn Chính là người của ta, chuyện này, chúng ta không tiện trực tiếp ra mặt, bây giờ không giống như thời loạn trước kia, dẫn một đám huynh đệ đến Hồng Kông buôn lậu giấy in tiền, tình hình hiện tại, nếu đối phương không nể mặt, thì làm sao? Lẽ nào đánh nhau? Cả hai bên đều hùng mạnh, hơn nữa… bên Đài Loan ta đã lên danh sách, ai biết được trong đám người của bang thuyền Thượng Hải, có bao nhiêu kẻ âm thầm thông đồng với Đài Loan? Vạn nhất ngươi qua đó, bọn chúng bày một bữa tiệc Hồng Môn, thì chẳng khác nào chặt đứt một cánh tay của Hà Hiền ta.

- Vậy ta liên lạc với bạn bè ở Malaysia hoặc Philippines, Indonesia xem có thể điều một số tàu tạm thời qua đây ứng phó không?

Hoàng Tử Nhã dừng lại một chút rồi lại lên tiếng.

Hà Hiền đứng dậy khỏi bàn làm việc, hoạt động cổ vai một chút rồi đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài.

- Nước xa không cứu được lửa gần, dù có người chịu giúp điều tàu qua đây cũng cần thời gian, để Hà Hiền ta đi điều đình cũng là vì không thể đợi lâu như vậy, những thương nhân này, thật là phách lối, người trong nước đang thắt lưng buộc bụng cố gắng, chờ đợi các loại vật tư cứu nguy, họ lại vì chuyện này mà đình công, cái gì mà Hồng Kông, Thượng Hải, Ninh Ba, Quảng Châu, chẳng phải đều là người Trung Quốc sao?

Hoàng Tử Nhã không lên tiếng nữa, hắn là đầu lĩnh vệ sĩ của Hà Hiền, chứ không phải mưu sĩ của Hà Hiền, bản thân đã lên tiếng hai lần liên tiếp mà không làm lão bản hài lòng, cũng không còn tâm tư nghĩ cách giải quyết nữa, chuyện này vốn nên để lão bản tự mình suy nghĩ, hắn chỉ quan tâm đến vấn đề an toàn của Hà Hiền.

Chương 888. Đầu dễ cúi, ý khó bình

Cho đến khi điếu thuốc của Hoàng Tử Nhã đã hút hết, Hà Hiền mới quay người lại, nhìn về phía Hoàng Tử Nhã.

- Tống Thiên Diệu ở Hồng Kông hiện đang ở đâu?

Hoàng Tử Nhã dụi tắt đầu thuốc trong gạt tàn, không chút do dự.

- Anh quốc, Glasgow, nghe nói là đi thăm gia đình vị hôn thê quỷ muội của hắn, nhưng có tin đồn rằng, tên đó đã nhờ Hội Dân Vũ Anh quốc giúp đỡ làm việc, không giống như là đi thăm người thân.

- Gọi điện cho hắn, ta không quan tâm hắn có ý đồ gì, bảo hắn chậm nhất bốn ngày nữa phải đến Macao gặp ta một lần, ta không tiện ra mặt, hắn có thể.

Hà Hiền nói với Hoàng Tử Nhã.

Hoàng Tử Nhã gật đầu.

- Biết rồi, Hạ tiên sinh, ta lát nữa sẽ gọi cho A Lục, bảo hắn liên lạc với Tống Thiên Diệu, tuy nhiên, Tống Thiên Diệu, rất khó khiến cả hai bên chấp nhận.

Hà Hiền vuốt cằm cười.

- Hắn đương nhiên không đủ tư cách khiến cả hai bên chấp nhận, nhưng chính là đợi cả hai bên không chấp nhận, ta mới có thể lên tiếng, ta gọi hắn một tiếng A Diệu, hắn chính là hậu bối của ta, hơn nữa tên đó không giống Lôi Quan Thái, Lôi

Quan Thái làm việc quá chính trực, Tống Thiên Diệu có đầu óc xảo quyệt hơn.

…

Khi nhận được cuộc gọi từ Hoàng Lục, Tống Thiên Diệu có chút ngẩn ngơ.

Bây giờ tuyệt đối không phải là thời điểm thích hợp để quay lại Hồng Kông, hai bên đã công khai chuẩn bị khai chiến, một kẻ nhỏ bé như hắn muốn nhặt nhạnh chút cặn bã, nước thừa canh cặn, lẽ ra phải đợi đến khi hai bên đánh nhau đầu mới lén lút xuất hiện, bây giờ quay về, chẳng lẽ là chê mình chưa đủ bị người ta ghét bỏ?

Nhưng Hà Hiền, Tống Thiên Diệu không dám chọc giận, hơn nữa hắn cũng biết tại sao Hà Hiền muốn can thiệp thậm chí điều đình chuyện này.

- Ta vừa mới gọi điện cho Thẩm Bật, bây giờ lại chuẩn bị nói chuyện với người của xưởng đóng tàu, chưa làm được gì cả, bây giờ lại bị ép phải cuốn gói về Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu ném cây bút trong tay xuống bàn, xoa trán than phiền.

Angie Perlis đứng sau lưng xoa cổ cho Tống Thiên Diệu.

- Chẳng phải ngươi thường nói, cuộc đời chính vì không thể dự đoán nên mới thú vị sao?

Tống Thiên Diệu nhìn bản kế hoạch viết dở trước mặt, cười khổ.

- Lúc hào hứng thì đương nhiên sẽ nói không thể dự đoán mới thú vị, nhưng khi bản thân đã chuẩn bị vất vả bao lâu, lại bị người ta cưỡng ép ngắt quãng, làm sao còn tâm trạng mà khoác lác nữa, giúp ta đặt vé máy bay đi.

- Thật sự phải về Hồng Kông sao?

Angie Perlis dừng lại một chút.

- Chẳng phải đã hẹn sẽ cùng cha mẹ ta đón Giáng sinh sao?

- Ngươi có thể ở lại, ta phải về trước. Hà Hiền nhất định phải gặp, không thể đắc tội được. Huống chi Hà tiên sinh nói không chừng trong lòng còn cho rằng, chính là hắn coi trọng Tống Thiên Diệu ta, mới cho ta cơ hội này. Nếu không biết điều, lần sau muốn giao thiệp lại, e rằng sẽ khó khăn.

Tống Thiên Diệu nắm lấy những ngón tay của Angie Perlis đang xoa bóp cổ mình, nói với giọng có phần thở dài.

- Ngươi về Hồng Kông, có thể làm gì? Chẳng lẽ những người đó sẽ nghe lời khuyên của ngươi?

Angie Perlis nói.

- Hoàn toàn không thể nào.

- Làm sao có thể nghe ta được.

Tống Thiên Diệu đưa lòng bàn tay trái ra, từ từ lắc lư dưới ánh đèn bàn.

Trên những dòng chữ trên bàn xuất hiện thêm một mảng bóng đổ, không ngừng di chuyển giữa các chữ.

- Hai bên đều đang án binh bất động, tích lũy lực lượng chờ thời cơ. Lúc này tuy bề ngoài đều tỏ ra kiềm chế, nhưng thực tế, trong lòng đều đã mài dao sẵn sàng, chỉ chờ một hòn đá nhỏ ném xuống nước, dù chỉ là một gợn sóng nhỏ, cuối cùng đều sẽ bị lợi dụng để dấy lên một cơn sóng lớn. Còn về số phận của hòn đá đó, ai sẽ quan tâm chứ?

Tống Thiên Diệu thở dài, cầm lấy bản kế hoạch chưa viết xong nhìn một cái đầy lưu luyến.

- Đáng tiếc thật, vốn còn muốn chiếm chút tiện nghi, dù sao đó là cơ hội tốt như vậy, thật đáng tiếc, rốt cuộc vẫn chỉ là

một vai nhỏ, không phải đại lão.

Tống Thiên Diệu ném bản kế hoạch trở lại bàn, cúi đầu xuống.

- Đầu dễ cúi, ý khó bình a…

…

Ngư Lan Khôn mặt lạnh lùng, dẫn theo hơn mười tên tiểu đệ tinh nhuệ của mình, nhanh nhẹn di chuyển trên bến cảng, tìm được một chiếc tàu hàng nhỏ.

- Thập ca dặn dò, đánh chìm con tàu này.

Ngư Lan Khôn quay đầu nói với thủ hạ của mình một câu.

- Làm cho gọn gàng.

- Yên tâm đi Khôn ca.

A Hưng, đầu mã của Ngư Lan Khôn vẫy tay, hơn mười người nhảy lên tàu hàng nhỏ. Mấy thủy thủ canh tàu đang đánh bài trên boong, thấy có người đến, đều đứng dậy nhìn qua, một thủy thủ sờ tai.

- Huynh đệ, ông chủ không có ở đây, thu tiền thì đợi ngày mai quay lại nhé.

- Chém gục, lột sạch quần áo treo hết lên đầu tàu.

A Hưng ra lệnh một câu, những tiểu đệ phía sau lập tức rút ra đủ loại hung khí từ trong áo, lao về phía bốn thủy thủ. Không đợi mấy người kịp xoay người chạy trốn, tất cả đã bị chém gục trên boong tàu.

Máu tươi chảy tràn, màu đỏ lấp đầy mọi khe rãnh trên boong.

A Hưng giẫm lên vũng máu đi vào phòng máy, châm lửa đốt dầu diesel, ngọn lửa lập tức lan rộng.

Bên ngoài, những tiểu đệ đang thành thạo trói những thủy thủ đã sống chết không rõ, lột sạch quần áo, chuẩn bị treo lên đầu tàu.

Ngư Lan Khôn vẫn đứng trên cầu tàu, mặt không biểu cảm nhìn.

Lúc này, từ xa một nhóm hơn mười người chạy dọc cầu tàu về phía con tàu đang cháy, miệng chửi bới bằng tiếng Thượng Hải, tay đã rút ra hung khí.

Ngư Lan Khôn rút một con dao thịt bò từ sau lưng, tự mình bước từng bước đón lấy hơn mười người.

- Thập ca dặn dò, dạy cho bọn Thượng Hải các ngươi biết thế nào là địa đầu xà.

Chương 889. Đàm Kinh Vĩ kế nhiệm sơn chủ (1)

Tăng Xuân Thịnh vặn vòi nước, đợi nước đục chảy một lúc, trở nên trong sạch rồi mới dùng nước lạnh té lên mặt. Trong tấm gương bẩn thỉu, đôi mắt hắn đỏ ngầu, quầng thâm dưới mắt nặng đến mức như sắp rơi xuống, râu ria trông cũng như lâu ngày không chăm sóc, không còn thấy được vẻ phong độ ngày xưa của một thương gia tàu biển giàu có.

- Cộc cộc cộc! Cộc cộc cộc!

Bên ngoài, lại vang lên tiếng gõ cửa.

Chưa đợi tên tài xế kiêm vệ sĩ trong phòng khách đứng dậy, Tăng Xuân Thịnh đã nhanh chóng bước ra khỏi phòng vệ sinh đơn sơ, ra hiệu im lặng với tên tài xế, rồi ra dấu cho hắn ta đi xem rõ rồi hãy mở cửa.

Tên tài xế là một người đàn ông trung niên cao lớn, có vẻ không đồng tình với cách cư xử của Tăng Xuân Thịnh, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy chậm rãi, đi đến trước cửa, nhìn qua lỗ đinh trên cánh cửa ra bên ngoài, rồi quay đầu lại gật đầu với Tăng Xuân Thịnh đang nhìn mình:

- Tăng tiên sinh, là Hồ tiên sinh.

Tăng Xuân Thịnh thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Tài xế mở cửa xe đã khóa, bên ngoài, một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, đeo kính gọng vàng, dáng vẻ phúc hậu bước vào, chưa nói đã cười, nét mặt tươi cười hòa nhã:

- Tăng lão bản…

Tăng Xuân Thịnh tỏ ra rất không hài lòng với người đối diện, hừ một tiếng.

- Đã nói hôm qua cho ta rời khỏi Hồng Kông, vậy mà đến giờ ta vẫn còn mắc kẹt ở đây! Ngươi có biết bên ngoài Từ Bình Thịnh, Vu Thế Đình đã phái bao nhiêu người đi tìm ta không? Lời ngươi nói có đáng tin không? Nếu còn lừa dối ta, ta sẽ tự gọi điện sang Đài Loan, ta không thể làm một việc lớn như vậy cho bọn họ mà cuối cùng lại chẳng được lợi lộc gì.

- Tăng lão bản, hà tất phải nóng giận như vậy. Bên ngoài dù Từ Bình Thịnh, Vu Thế Đình có lật tung cả Hồng Kông lên cũng không làm gì được nơi này đâu. Ngươi phải biết, nơi này gọi là Điếu Cảnh Lĩnh.

Người đàn ông họ Hồ tự nhiên ngồi xuống một chiếc ghế gỗ kêu cót két, cười híp mắt nói.

Tăng Xuân Thịnh thở dài, hắn đương nhiên biết Từ Bình Thịnh, Vu Thế Đình trong thời gian ngắn sẽ không xông đến Điếu Cảnh Lĩnh tìm hắn, cũng biết ba chữ Điếu Cảnh Lĩnh có ý nghĩa gì, nhưng mà môi trường ở đây…

Nghĩ đến thức ăn, nước uống, giường ngủ, quần áo mặc mấy ngày qua, Tăng Xuân Thịnh không khỏi nghi ngờ không biết mình có phải bị ngốc không mà lúc đầu lại đồng ý hợp tác với Hồ Vũ trước mặt, lấy thân phận thương nhân tàu biển Thượng Hải, liên lạc với hải quân Đài Loan, cho nổ tung một chiếc tàu hàng viễn dương của Lôi Anh Đông!

- Điếu Cảnh Lĩnh thì sao chứ? Hơn hai nghìn sinh viên Hoàng Phố thì đã làm sao? Dù tất cả đều là người của Tưởng công, chẳng phải cũng chỉ là đám tàn binh bại tướng bị đánh chạy từ trong nước sang Hồng Kông sao!

Môi trường chật hẹp khó chịu khiến Tăng Xuân Thịnh không còn giữ thái độ tốt với Hồ Vũ nữa, giọng điệu đầy vẻ

độc địa để trút giận.

Sắc mặt tài xế lập tức trở nên đen sì, gân xanh trên trán thậm chí còn giật lên theo bốn chữ "tàn binh bại tướng" của Tăng Xuân Thịnh. Còn Hồ Vũ ngược lại như chỉ có một biểu cảm cười, vẫn cười hì hì nhìn Tăng Xuân Thịnh, mặc cho đối phương phàn nàn.

- Tăng lão bản, môi trường có khó khăn một chút, không phải ta không có tiền thuê phòng khách sạn sang trọng cho ngươi, dù ta có thuê khách sạn sang trọng, trong đó chất đầy mỹ nữ các loại, Tăng lão bản ngươi bây giờ có dám đến ngủ không? À phải rồi, thư của phu nhân và công tử đây.

Hồ Vũ như vừa nhớ ra điều gì đó, lấy từ trong túi ra một phong thư đẩy lên bàn.

Tăng Xuân Thịnh nhanh chóng bước tới, cầm lấy phong bì xé ra, hút lấy sức mạnh tình thân từ tờ giấy mỏng bên trong, ngoài một tờ thư còn có một tấm ảnh.

Đó là ảnh chụp vợ con hắn đứng trước tòa nhà mới ở Đài Bắc cùng với người hầu, chữ viết cũng là nét chữ của vợ hắn.

- Khi nào ta mới có thể đến Đài Loan?

Tăng Xuân Thịnh cầm tờ thư nhìn Hồ Vũ.

- Hồng Kông này, ta không muốn ở thêm một khắc nào nữa.

- Tăng lão bản không phải đã thề sống thề chết muốn làm đầu lĩnh thương nhân tàu biển Thượng Hải, nuốt trọn việc kinh doanh vận tải biển ở đây sao? Sao bây giờ lại mất hết ý chí chiến đấu rồi?

Hồ Vũ lấy từ trong ngực ra một hộp thuốc lá Hòa Bình Nhật Bản, đưa cho Tăng Xuân Thịnh một điếu.

Tăng Xuân Thịnh nghiến răng.

- Ta sợ ở lại đây lâu hơn nữa, sẽ không sống được đến lúc Từ Bình Thịnh và Vu Thế Đình đánh nhau. Cứ tình hình này, ta không rõ bọn họ đánh nhau thế nào, nhưng ta sợ rằng trước khi họ đánh nhau ta đã chết trước rồi.

Hồ Vũ gật đầu tỏ vẻ thông cảm.

- Hiểu, hiểu, Tăng lão bản có thể giúp khởi đầu, Hồ mỗ đã vô cùng cảm kích, những việc sau đúng là cũng không nên ép buộc Tăng tiên sinh. Yên tâm, tối nay sẽ để Tăng tiên sinh đoàn tụ với phu nhân và công tử, những điều kiện đã hứa lúc đầu, Hồ mỗ tuyệt đối không nuốt lời.

Có vẻ thái độ của Hồ Vũ quá ôn hòa, khiến Tăng Xuân Thịnh có thể yên tâm trút bỏ nỗi oán giận trong lòng, hắn đi đi lại lại trong phòng vài bước.

- Các ngươi không hiểu làm ăn! Tình hình đánh nhau như vậy sẽ không xảy ra ngay lập tức đâu, trên thương trường hai bên xé rách mặt động thủ, đó là bước cuối cùng, chỉ cần còn một phần cơ hội, mọi người đều nghĩ đến hòa khí sinh tài, các ngươi những tên lính đánh trận còn không hiểu, làm sao có thể hiểu được…

- Cộp, cộp, cộp…

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, giày da đóng đinh sắt phát ra âm thanh khi giẫm lên ván gỗ, từng bước một, từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại trước cửa.

Chương 890. Đàm Kinh Vĩ kế nhiệm sơn chủ (2)

- Ai đó?

Tăng Xuân Thịnh lập tức ngừng nói, căng thẳng nhìn ra.

- Không cần căng thẳng, Tăng tiên sinh.

Cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, một người đàn ông trẻ không quá ba mươi tuổi, mặc bộ trung sơn phục màu đen, khoác ngoài chiếc áo khoác dạ, đôi giày da bóng loáng không một hạt bụi, bước vào từ bên ngoài.

- Chỉ là lời Tăng tiên sinh vừa nói, khiến tại hạ có chút không đồng tình, nên không kìm được, đường đột bước vào.

Người đàn ông trẻ đứng trong phòng, dùng tay đẩy nhẹ cặp kính đen trên khuôn mặt văn nhã.

- Tại hạ Đàm Kinh Vĩ, tân nhiệm sơn chủ Hồng Phát sơn của Hồng môn.

Tăng Xuân Thịnh sững người, nhìn về phía Hồ Vũ, Hồ Vũ vẫn mang nụ cười trên mặt, đứng dậy giới thiệu người đàn ông trẻ tự xưng là Đàm Kinh Vĩ.

- Đây là Đàm tiên sinh của Hồng môn Hồng Kông…

- Sơn chủ của Hiệu mã bang không phải là Cát Chiêu Hoàng sao?

Tăng Xuân Thịnh suy nghĩ một lúc mới lục lọi ra được một cái tên từ trong đầu.

Mặc dù hắn không thường xuyên tiếp xúc với các thành phần bang phái, nhưng cũng hiểu biết đôi chút về vài thế lực trên giang hồ Hồng Kông, dù sao Hiệu mã bang cũng là người ngoài, về một số mặt cũng được xem là cùng phe với họ - những người Thượng Hải.

Đàm Kinh Vĩ dùng tay phủi nhẹ bụi không tồn tại trên tay áo, giọng điệu bình thản.

- Cát lão sơn chủ hôm nay vừa mới khai đàn, truyền vị trí sơn chủ cho tại hạ, nói ra, Kinh Vĩ bất quá chỉ là một kẻ thư sinh, được Cát sơn chủ coi trọng, thật sự là hổ thẹn, hổ thẹn.

- Ngươi là người của Hiệu mã bang, đến đây làm gì?

Tăng Xuân Thịnh mở miệng có phần cứng nhắc, đối với gã thanh niên trông có vẻ nho nhã, thái độ ôn hòa này, hắn nhìn thế nào cũng thấy khó chịu.

Đàm Kinh Vĩ nói.

- Đã Tăng tiên sinh không muốn dây dưa chuyện này nữa, tiểu đệ chỉ có thể tiếp quản việc sau này của hai đại thuyền bang Hồng Kông, Thượng Hải, hôm nay đến đây, cũng là đặc biệt tiễn Tăng lão bản lên đường, sớm đoàn tụ với người thân, Tứ ca, vất vả ngươi đưa Tăng tiên sinh rời đi.

Đàm Kinh Vĩ vừa nói ra từ "Tứ ca", một người đàn ông trung niên mặc bộ trung sơn phục, trên mặt có vết sẹo to bằng đồng tiền bước vào từ ngoài cửa, không đợi Tăng Xuân Thịnh kịp phản ứng, một sợi dây kim loại đã siết chặt cổ Tăng Xuân Thịnh.

Đàm Kinh Vĩ châm thuốc, lặng lẽ nhìn Tăng Xuân Thịnh tắt thở, đợi người được hắn gọi là Tứ ca thu hồi sợi dây kim loại, thi thể Tăng Xuân Thịnh mềm nhũn trên sàn nhà, Đàm Kinh Vĩ mới lên tiếng:

- Hồ tiên sinh, đưa thi thể Tăng tiên sinh đến khu phố đông đúc rồi ngươi cứ đi đi, ở đây không cần đến ngươi nữa, để mọi người thấy kết cục của Tăng tiên sinh, để mọi người đều suy nghĩ kỹ, là người Hồng Kông ra tay giết Tăng lão bản, hay là người Thượng Hải tự tay giết người, muốn đổ tội cho người Hồng Kông? Hoặc là, kẻ có dụng ý khác ra tay, chuẩn bị ngồi mát ăn bát vàng?

…

Đàm Kinh Vĩ ném áo khoác cho Tứ ca đứng sau lưng, bản thân ngồi xổm trước bia mộ, đưa tay phủi đi cỏ dại bên cạnh bia, trên bia mộ có một dòng chữ, mộ của Đàm Bang Quốc.

Đàm Kinh Vĩ lấy thuốc lá từ trong túi ra, bóc bao bì, châm một điếu đặt trước bia mộ, đặt hộp thuốc và diêm bên cạnh:

- Kinh bang vĩ quốc, ta vẫn luôn nói lão tử quỷ già thiên vị ngươi, cố ý để lại hai chữ Bang Quốc cho ngươi, kết quả ngươi lại không tranh khí, sớm đi Đài Loan với ta không phải tốt sao, ở lại Quảng Châu bái cái gì Hồng môn, làm cái gì Hiệu mã bang, Cửu Long thập bát hổ, Sư gia Đàm? Đây đều là những biệt danh gì vậy? Thật là phụ lòng tên thật của ngươi, xuống dưới đó không chừng còn bị lão tử quỷ già treo lên đánh.

Gió núi bên Mao Tinh Lĩnh hơi lớn, thổi tung mái tóc nửa dài của Đàm Kinh Vĩ, đầu thuốc lá cũng bị thổi cho cháy nhanh hơn, lúc sáng lúc tối.

- Quân hàm thật chẳng đáng giá gì nữa, Cát Chiêu Hoàng mà cũng được gắn quân hàm thiếu tướng, một tên làm tình báo cả nửa đời người chỉ lên được đến chức trưởng trạm, có thể tổ chức được hội đoàn gì chứ? Bất quá chỉ là mấy trò ăn cắp vặt, lén lút sau lưng người khác mà thôi. Điếu Cảnh Lĩnh có hàng trăm hàng nghìn người xuất thân từ Hoàng Phố có danh có tiếng, không ai thèm nghe lời một tên đặc vụ như hắn cả.

- Vì vậy hắn mới phải đi lại với đám lưu manh côn đồ ức hiếp dân lành. Cũng chính vì thấy hắn vô dụng, ngay cả đám quân có thể dùng được ở Điếu Cảnh Lĩnh cũng không sai khiến nổi, nên mới thất vọng về hắn. Dù sao hiện giờ Đài Loan cũng khó khăn, không nuôi nổi kẻ vô dụng. Nhưng ngươi còn tệ hơn cả kẻ vô dụng, nghe nói ngươi còn bái một người phụ nữ tên Tề Vĩ Văn làm thầy, thật là có tiền đồ…

Nói đến cuối, Đàm Kinh Vĩ cười khinh bỉ, cầm điếu thuốc đã cháy quá nửa lên hút thêm một hơi:

- Cuối cùng còn bị người phụ nữ đó hại chết, nếu không phải vì ta phải đến Hồng Kông thu xếp tình hình ở Điếu Cảnh Lĩnh, ta thậm chí còn chẳng muốn trả thù cho ngươi, thật mất mặt.

Đàm Kinh Vĩ dùng tay vuốt ba chữ Đàm Bang Quốc trên bia mộ:

- Có phải ngươi cảm thấy đi theo một thiếu tướng giang hồ là có tiền đồ? Đi theo anh trai ngươi một thiếu tá thì không có tương lai? Tuy quân hàm của anh trai ngươi không cao như vậy, nhưng lại xuất thân từ đoàn giáo đạo khóa 19 Hoàng Phố, được Tưởng công đích thân truyền dạy, đáng tin cậy hơn nhiều so với loại như Cát Chiêu Hoàng tự điền chức vụ vào giấy ủy nhiệm. Không có con mắt nhìn người, thôi được rồi, yên phận ở dưới này hầu hạ cha mẹ đi, chuyện trên này, có ta lo liệu.

Đàm Kinh Vĩ đặt điếu thuốc lá trở lại trước bia mộ, từ từ đứng dậy, nhìn về phía mặt biển xa xa mờ mờ ẩn hiện, phía sau, Tứ ca khoác áo khoác gió lên vai Đàm Kinh Vĩ.

Chương 891. Trang điểm lộng lẫy

Đàm Kinh Vĩ lên tiếng:

- Đi thôi, còn nhiều việc lắm. Trước tiên hãy lợi dụng cái chết của Tăng Xuân Thịnh, trong lúc cả hai bên đều đình công, tìm ra những kẻ và những con tàu còn dám lén lút vận chuyển hàng cấm đến đại lục. Giết những kẻ đáng giết, đánh chìm những tàu đáng đánh chìm. À phải rồi, ta có một vị cấp trên cũ, khi ta đến đây đã dặn dò ta, một người bạn họ Lâm của hắn bị người ta bức tử, hy vọng ta tiện thể giúp nhà họ Lâm đòi lại công đạo. Vất vả Tứ ca đi điều tra xem, nhà họ Lâm đó là tình hình gì, đối thủ là ai. Còn nữa, tìm ra người phụ nữ tên Tề Vĩ Văn đó, cũng đừng mất công hỏi han gì cả, đào mộ em trai ta lên, chôn cô ta vào đó để làm bạn với em trai ta, cũng để nó được hưởng phúc dưới đó.

- Biết rồi, Đàm tiên sinh.

Tứ ca lên tiếng phía sau Đàm Kinh Vĩ.

- Sau khi đưa ngươi đến Điếu Cảnh Lĩnh, ta sẽ lập tức đi sắp xếp.

Trên mặt biển nổi lên từng đợt sóng trắng, Đàm Kinh Vĩ nhìn mặt biển, giọng điệu có chút cảm khái.

- Nước sông Thương Lang, cuồn cuộn chảy về đông, Tứ ca, ngươi nói làm một anh hùng hào kiệt vẫy vùng trong dòng chảy xiết tốt, hay làm một ông lão đánh cá tiều phu chỉ biết đứng bên bờ ngắm sóng tốt hơn?

Tứ ca phía sau lên tiếng, giọng hơi khàn, mang chút giọng Tây Xuyên.

- Người như chúng ta, đâu có được lựa chọn.

Một chiếc máy bay từ bầu trời xa bay đến, từ từ lướt qua đầu hai người, Đàm Kinh Vĩ thở dài:

- Phải, đâu có được lựa chọn.

…

Tống Thiên Diệu bước ra khỏi cửa sân bay, Hoàng Lục đã đợi sẵn từ xa lập tức nở nụ cười, nhanh chóng tiến lên đón lấy vali du lịch trong tay Tống Thiên Diệu, miệng cười toe toét nói:

- Lão bản, nghe nói ngươi trở về, ba người phụ nữ đều trang điểm lộng lẫy, chuẩn bị vắt kiệt ngươi đấy.

Tống Thiên Diệu nhìn Hoàng Lục đang cười gian xảo.

- Lục ca, ba người phụ nữ? Ai vậy? Lâu Phượng Vân, Uyển Thanh, còn ai nữa? Không lẽ là Hinh Nương và ba đứa nhỏ đó chứ?

- Tề cô nương chứ ai, ngươi không phải bảo ta điều tra tin tức của đại bá ngươi sao, nên hôm qua qua Cửu Long chào hỏi, có nói một chút về việc ngươi hôm nay trở về. Ta đặc biệt nói với Tề cô nương, cô gái Tây không về cùng ngươi. Thế nào, ta làm vệ sĩ như vậy, có chu đáo không?

Hoàng Lục đặt vali vào cốp xe, nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu đảo mắt.

- Ngươi thật là chu đáo, đặt vé tàu đi, ta phải đến Ma Cao gặp Hà tiên sinh trước, đâu có thời gian đi với phụ nữ.

- Hà tiên sinh cũng là đàn ông, sẽ hiểu thôi, có khi còn chẳng giữ ngươi lại ăn tối, mà để ngươi về Hồng Kông luôn.

Hoàng Lục ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

Khi xe đã ra khỏi sân bay, Tống Thiên Diệu ngồi ở ghế sau lật xem mấy tờ báo tiếng Anh Hồng Kông phát hành hôm nay do Hoàng Lục chuẩn bị, Hoàng Lục nắm vô lăng, mắt nhìn Tống Thiên Diệu qua gương chiếu hậu:

- Lão bản, lần này ngươi đột ngột về Hồng Kông, cô nàng xinh đẹp họ Lư kia có vẻ rất không vui, muốn tự mình gọi điện cho ngươi, bị ta từ chối rồi.

Tống Thiên Diệu mắt nhìn tin tức trên báo, miệng nói.

- Cô ta một lòng muốn liên thủ với ta giăng lưới bắt cá, giờ ta nửa đường bỏ cuộc, cô ta nổi giận là phải, nhưng không sao cả, cô ta đắc tội được, Hà tiên sinh ta đắc tội không nổi.

Hoàng Lục nghe ra giọng điệu Tống Thiên Diệu có chút không hài lòng về việc Hà Hiền đột ngột gọi hắn về Hồng Kông lần này, gãi đầu cười, chuyển chủ đề.

- Vị đại bá của ngươi đúng là thần xuất quỷ mất, tra cứu lâu như vậy, chẳng có chút tin tức gì, rất có thể đã chạy sang Malaysia hoặc Philippines rồi, dù sao cuỗm được nhiều tài sản của các thúc bá Hòa An Lạc như vậy, đi đâu cũng ăn no mặc ấm cả đời.

Nghe Hoàng Lục nhắc đến việc Tống Xuân Trung mất tích, Tống Thiên Diệu đặt báo xuống, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Nếu hắn đi dưỡng lão thì tốt, ngươi cũng đâu phải chưa từng thấy thủ đoạn của hắn, loại người đó, trông có vẻ chuẩn bị dưỡng lão sao?

- Lão bản, nói vậy ngươi kiếm được bao nhiêu tiền thì chuẩn bị dưỡng lão? Hay là chuẩn bị giống như Hà tiên sinh, có tiền rồi thì làm cái gì đó như đại biểu người Hoa, nghị viên người Hoa chẳng hạn?

- Kiếm bao nhiêu tiền thì bắt đầu dưỡng lão? Còn sớm lắm, còn về đại biểu người Hoa, nghị viên người Hoa, ta thì không hứng thú.

- Bây giờ chẳng phải đang thịnh hành có tiền rồi thì vì dân thỉnh mệnh sao, những người ngươi giao thiệp, giờ nhà nào cũng có người treo danh hiệu nghị viên hoặc Thái Bình thân sĩ, chẳng lẽ ngươi không chuẩn bị kiếm cái danh hiệu gì treo lên người? Nếu ngươi là Thái Bình thân sĩ, ta làm vệ sĩ này ra ngoài cũng oai phong hơn, đánh nhau với người ta cũng chỉ bắt đối phương không bắt ta, đỡ được nhiều phiền phức.

- Từ Ân Bá, Vu Trinh Trọng, Địch Tuấn Đạt ba người đó, Lôi Đàn Tử nói sao?

Tống Thiên Diệu thu hồi ánh mắt từ cửa sổ, đột ngột chuyển chủ đề.

Hoàng Lục sững người, dường như ngạc nhiên vì đầu óc lão bản mình luôn nhảy cóc như vậy:

- Không biết, cảm giác mấy người bọn họ ngồi đó đấu khẩu, nói toàn những lời trống rỗng.

- Nếu có người có thể châm thêm lửa thì tốt… Lục ca, ngươi nói Tề cô nương có khả năng thực sự trang điểm lộng lẫy không?

Hoàng Lục ho khan một tiếng.

- Lão bản, ngươi không phải chứ, thật sự về là chuẩn bị gấp rút đi lên giường với Tề cô nương? Chẳng lẽ con quỷ nhỏ kia chưa vắt kiệt ngươi đã thả ngươi về?

- Tề cô nương có trang điểm lộng lẫy hay không ta không biết, nhưng sau khi về từ Ma Cao, ta nên trang điểm lộng lẫy lên sân khấu hát tuồng rồi.

Xe chạy thẳng đến bến tàu khách, hai người chuẩn bị đi thẳng qua biển đến Ma Cao.

Chương 892. Không cho ta cơ hội (1)

Vừa mới xuống máy bay, đột ngột lên tàu khách đi Ma Cao, bị gió biển mang theo mùi mặn thổi qua cửa sổ, sự bực bội tích tụ trong chuyến đi của Tống Thiên Diệu tan đi không ít.

Hà Hiền đặc biệt phái Hoàng Tử Nhã lái xe đến bến tàu đón Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục, thấy Hoàng Tử Nhã, Hoàng Lục theo bản năng muốn ưỡn ngực làm một tư thế ngạo mạn với tam ca của mình, kết quả vừa mới hít nửa hơi, đã bị Hoàng Tử Nhã một đấm vừa phải vào phổi, ho khan hai tiếng, không còn giữ được vẻ cao thủ nữa.

Đối với người em họ này của mình, Hoàng Tử Nhã hiện giờ đã không còn cảm thấy đau đầu và ghét bỏ nữa, dù sao tên này cũng ở tận Hồng Kông, nếu gây ra chuyện gì lớn thì cũng có gã thanh niên trước mặt này chịu trận. Tuy nhiên Hoàng Tử Nhã lại khâm phục tầm nhìn của Hoàng Lục và ông chủ, khi đó Tống Thiên Diệu chỉ là chủ một xưởng tóc giả nhỏ, vậy mà tên này đã chạy qua giúp Tống Thiên Diệu, ai ngờ chỉ hơn một năm sau, gã Tống Thiên Diệu từng run rẩy sợ hãi khi đến Ma Cao trước mặt này, giờ đã trở thành tân quý tộc Hồng Kông với tài sản hàng trăm triệu, sở hữu nhiều mảnh đất lớn, ngay cả nhà họ Lâm từng đối đầu với Lobo ở Ma Cao năm xưa cũng đã sụp đổ trước mặt hắn.

- Tống tiên sinh, Hạ tiên sinh đã đang chờ ngươi, mời vào.

Hoàng Tử Nhã đưa tay mở cửa xe cho Tống Thiên Diệu, dùng cách xưng hô rất lịch sự.

Tống Thiên Diệu mỉm cười.

- Đa tạ Hạ tiên sinh và tam ca đã bận tâm, còn đặc biệt đến đón.

Hoàng Lục ngồi ở ghế phụ, tay gác lên cửa sổ xe, mắt nhìn ra ngoài, miệng hỏi Hoàng Tử Nhã đang lái xe một cách lơ đãng:

- Tam ca, lão bản của ta chạy qua Anh quốc tán gái, trước khi đi giao hết quyền lực cho ta, ta vừa mới chuẩn bị đại triển quyền lực, cảm nhận cảm giác nắm quyền trong tay, Hạ tiên sinh một cú điện thoại đã gọi lão bản của ta về, này, có phải nên bồi thường cho ta một chút không?

Hoàng Tử Nhã nhìn Hoàng Lục với ánh mắt nghi hoặc.

- Bồi thường? Ngươi nói chuyện với Hạ tiên sinh đi, xem hắn có bồi thường cho ngươi không, hoặc ngươi nói với lão đầu của ngươi.

- Này, trong thời gian lão bản ta không có mặt, ngươi có biết ta đã đàm phán mấy vụ làm ăn lớn không? Ta…

- Lục ca.

Tống Thiên Diệu ngồi ở ghế sau ngăn Hoàng Lục nói tiếp.

Hoàng Lục ngáp một cái, sau đó cúi đầu châm một điếu thuốc, không nói gì nữa.

Hoàng Tử Nhã lái xe đến Thiên Thần Hạng mà Tống Thiên Diệu đã từng đến một lần trước đây, từ xa nhìn thấy xe Hoàng Tử Nhã lái đến, mấy người rõ ràng là vệ sĩ của Hà Hiền ở đầu ngõ quay đầu vào trong ngõ báo tin, khi xe dừng lại trước một tòa nhà lớn trong ngõ, Hà Hiền đã đứng ở cửa với vẻ mặt hòa nhã, nhìn Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục bước xuống xe.

- Hà tiên sinh.

Tống Thiên Diệu chủ động lên tiếng, đưa tay về phía Hà Hiền.

Hà Hiền tiến lên nắm lấy tay Tống Thiên Diệu, thuận thế vòng tay ôm vai Tống Thiên Diệu vỗ nhẹ, dẫn hắn cùng đi vào trong nhà:

- Ta đột nhiên gọi ngươi từ Anh quốc về, trong lòng có oán hận lão già này không?

Tống Thiên Diệu xoa xoa mũi.

- Oán hận thì không dám, nhưng lén gọi Hạ tiên sinh là Hà ác bá áp bức lương dân thì có thật.

Hà Hiền cười ha hả.

- Ngươi cũng đọc báo rồi à? Quả nhiên là việc tốt không ra khỏi cửa, việc xấu đồn ngàn dặm.

Vì xung đột ở cửa khẩu Trung-Bồ trước đó, Hà Hiền đã can thiệp, đặc biệt là cắt đứt nguồn nước của Ma Cao, cuối cùng buộc Bồ Đào Nha phải cúi đầu nhận sai, xin lỗi. Có lẽ Bồ Đào Nha cũng biết, ở Ma Cao, thế lực của Hà Hiền còn lớn hơn cả Tổng đốc Ma Cao, nên khó có thể trực tiếp tìm cơ hội trị Hà Hiền, vì vậy chỉ có thể từ từ tìm cách gây khó chịu cho Hà Hiền.

Không biết họ đã tìm đâu ra mấy thương nhân Hoa kiều Đông Nam Á đến Ma Cao làm ăn, gây sự với thương nhân bản địa, cuối cùng cố ý cầu cứu Hà Hiền, Hà Hiền không giúp, thế là mấy thương nhân Hoa kiều Đông Nam Á này đăng báo nói Hà Hiền áp bức lương dân, là ác bá Ma Cao các kiểu.

Sau khi vào tòa nhà không treo biển hiệu này, Hà Hiền giới thiệu đây là chi nhánh của nhà họ Đàm, chuyên làm món ăn nhà họ Đàm, Tống Thiên Diệu có chút ngẩn người, theo kinh nghiệm kiếp trước của hắn, món ăn nhà họ Đàm tuy là món Quảng Phủ, nhưng sau khi cải tiến lại thiên về hương vị Bắc

địa hơn, được coi là món Bắc, do Đàm Tông Tuấn, Đàm Trác Thanh cha con làm quan ở Bắc Kinh vào cuối triều Thanh sáng tạo ra, chưa từng nghe nói Hồng Kông Ma Cao cũng có món ăn nhà họ Đàm.

- Hậu nhân của Đàm Trác Thanh?

Tống Thiên Diệu đảo mắt nhìn tòa nhà cổ kính này, hỏi Hà Hiền.

Hà Hiền khoát tay.

- Món ăn nhà họ Đàm có hai loại, tòa nhà này là của một người cháu của Đàm Diên Khải, đô đốc Hồ Nam, nguyên lão Quốc dân đảng, nuôi một đầu bếp từng phục vụ Đàm Diên Khải.

Tống Thiên Diệu gật đầu.

- Chính là Đàm Tam Pháp có thể làm một bàn tiệc rượu trong ba mươi năm đó?

Đàm Diên Khải vốn rất thích ăn ngon, mỗi lần đãi khách, giá tiền bữa tiệc không được thấp hơn một trăm hai mươi đồng. Mà lúc đó một đấu gạo ngon cũng chỉ có tám đồng, một trăm hai mươi đồng đổi thành gạo, có thể cho một người ăn đủ ba mươi năm, nên người đời sau dùng cụm từ "một bàn tiệc ba mươi năm" để hình dung.

Chương 893. Không cho ta cơ hội (2)

Vào trong phòng nhỏ, bên trong đã bày sẵn bàn nhỏ, bốn đĩa đồ nguội, một vò rượu Hoa Điêu mười năm Lục Hoa Xuân đã được đặt trên bàn. Đợi Hà Hiền ngồi xuống, Tống Thiên Diệu ngồi ở vị trí dưới, nữ hầu bên cạnh tiến lên giúp hai người mở niêm phong đất sét của vò rượu, vừa mở ra, mùi rượu thơm nồng lập tức tỏa khắp nơi.

Chén rượu sứ mỏng miệng rộng đáy nông, rót nhẹ hai chén, Hà Hiền chủ động nâng chén rượu, cười nói với Tống Thiên Diệu.

- Lần này đột ngột gọi ngươi từ Anh quốc về, trong lòng ngươi không có oán giận mới là lạ. Huấn Chính nói với ta, ngươi đang nhờ người của Dân Vũ hội làm việc ở Anh quốc, chén rượu này, coi như ta tạ lỗi.

Tống Thiên Diệu nâng chén rượu, khẽ chạm với Hà Hiền.

- Không dám nhận Hà tiên sinh…

- Gọi một tiếng Hiền ca có phải khiến ta trẻ hơn không?

Hà Hiền cười nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu do dự một chút.

- Hiền ca, ta đoán được ngươi gọi ta về để làm gì, đã chịu về thì chứng tỏ việc ở Anh quốc của ta chỉ là chuyện nhỏ, Tống Thiên Diệu ta phân biệt được nặng nhẹ.

- Vu Thế Đình, Từ Bình Thịnh, cả hai đều là người thực sự giàu có, nói giàu có thể địch quốc thì hơi quá, nhưng hai người

cộng lại, tài sản còn nhiều hơn cả mấy ngân hàng Hoa kiều cộng lại là thật. Lần này ngươi ra mặt, bất kể kết quả thế nào, ta đều không để ngươi vất vả không công, Hồng Kông cũng được, Ma Cao cũng được, muốn làm ăn gì, cần vốn luân chuyển, bảo A Lục gọi điện cho Huấn Chính, chỉ cần không phải mua lại cơ nghiệp của Vu Thế Đình, Từ Bình Thịnh, chút tiền này của ta, thế nào cũng đủ.

- Vừa lên đã cho đủ lợi lộc, chứng tỏ Hiền ca cũng biết, lần này gọi ta về, nói không chừng lần sau ăn cơm với ngươi, đã mặt mũi bầm dập rồi.

Tống Thiên Diệu cười khổ nói.

Trong phòng, hai người đối ẩm trò chuyện.

Bên ngoài, Hoàng Lục ngậm thuốc lá, vẻ mặt thờ ơ nhìn đông ngó tây, Hoàng Tử Nhã đi đến bên cạnh Hoàng Lục, mở miệng khuyên nhủ.

- A Lục, những lời trên xe sau này đừng nói bừa.

- Sao? Bây giờ ngay cả tiếng Ma Cao cũng không cho người ta nói nữa sao?

Hoàng Lục liếc nhìn tam ca của mình.

- Vốn dĩ là vậy, lão bản của ta đang làm ăn lớn, Hà tiên sinh một cú điện thoại là hắn phải ngoan ngoãn chạy về, trong lòng hắn có oán giận hay không ta không biết, nhưng trong lòng ta chắc chắn là bất mãn!

- Bất mãn?

Hoàng Tử Nhã nhìn chằm chằm Hoàng Lục.

- Bất mãn thì sao?

Hoàng Lục nhìn Hoàng Tử Nhã với vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, đột nhiên cười, gãi đầu, trông có vẻ chẳng có khí chất

gì, nhưng lời nói ra lại khiến Hoàng Tử Nhã càng thêm khó coi.

- Lão bản của ta là người như vậy, chắc chắn sẽ đồng ý giúp Hà tiên sinh lần này, ta không có gì để nói. Nếu hắn không đồng ý, năm xưa ngươi tám khẩu súng bảo vệ Hà tiên sinh ở Ma Cao từ đầu phố đến cuối phố, ta cũng có thể một mạng đưa lão bản của ta từ Ma Cao đánh về Hồng Kông, đáng tiếc… lão bản của ta là người như vậy, sẽ không cho ta cơ hội.

…

Tề Vĩ Văn mặc một chiếc áo dài cổ cao tay dài, gấu áo dài đến mắt cá chân màu đen trơn viền chỉ bạc, dáng vẻ ưu nhã bước xuống xe kéo, đứng tại bến tàu Tôn Sa Chủy Cửu Long.

So với những phụ nữ đang chờ đợi phà Thiên Tinh ở bến tàu Tẩm Sa Thúy Cửu Long, phần lớn đều diện những bộ cánh lộng lẫy hoặc hoa lệ, bộ trang phục giản dị và kín đáo của Tề Vĩ Văn chẳng có gì nổi bật. Thậm chí những đôi chân dài ẩn hiện dưới vạt váy uyển chuyển của các vị khách nữ khác còn thu hút ánh nhìn của đàn ông hơn.

Thế nhưng, điều khiến Tề Vĩ Văn nổi bật lại chính là vẻ thanh tao và thoát tục toát ra từ cô. Không chỉ khiến những chàng trai trẻ phải ngẩn ngơ, mà ngay cả những người đàn ông trung niên hay cao tuổi vốn đã từng trải qua bao thăng trầm cũng không khỏi liên tục ngoái nhìn. Thậm chí có vài người còn do dự một lúc rồi dừng bước, quay đầu, bước theo hướng của Tề Vĩ Văn, khiến cho mấy cô gái trẻ đẹp rõ ràng là tiểu thiếp của các thương gia giàu có trước tiên căm ghét những người đàn ông bên cạnh mình vì ham hoa mê sắc, thấy phụ nữ là không thể rời mắt. Sau đó lại cúi đầu nhìn bộ cánh xa hoa lộng lẫy trên người mình, không cam lòng bị một phụ nữ trung niên lấn át hoàn toàn.

Cửu Văn Long tay trái dùng ngón tay nhổ từng sợi râu trên cằm, đi theo sau, tay phải còn ôm Tống Thập Nhất đang tập tễnh học đi, ú ớ tập nói.

Cửu Văn Long thổi phù một cái để râu bay đi, rồi vác Tống Thập Nhất lên đầu, Tống Thập Nhất sợ hãi òa khóc, Cửu Văn Long vỗ mạnh một cái vào mông Tống Thập Nhất, bất mãn nói:

- Khóc cái gì! Khóc nữa ta ném ngươi xuống đấy! Nhát gan thế này thì làm sao học võ công!

Tề Vĩ Văn đi qua bến đò, đến trước một bãi đá ngầm không mấy nổi bật ở bến tàu Tẩm Sa Thúy. Nữ đệ tử của cô là Trần Yến Ni đang ngồi cùng một người đàn ông trung niên trước một tảng đá, quay lưng về phía cô. Người đàn ông trung niên đó dường như nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn Tề Vĩ Văn đang bước tới, rồi lại lấy một tấm ảnh từ trong túi áo Trung Sơn ra nhìn, so sánh.

- Ngươi là đường chủ của Hiệu Mã Bang?

Tứ Ca, vệ sĩ của Đàm Kinh Vĩ hỏi bằng giọng mang âm sắc Tây Xuyên.

Tề Vĩ Văn gật đầu.

- Ta là Tề Vĩ Văn.

Tứ Ca nhe răng cười, xoay Trần Yến Ni vẫn đang quay lưng về phía Tề Vĩ Văn lại. Lúc này Tề Vĩ Văn mới thấy hai tay Trần Yến Ni bị còng, hai chân bị trói bằng dây thừng, miệng há hốc, vẻ mặt kinh hoàng, nhưng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

- Đừng lo lắng, sợ cô ta la hét om sòm nên ta đã tháo hàm của cô ta. Cô đã đến rồi, cô ta có thể đi được rồi, dù sao cô ta cũng là người của Hiệu Mã Bang.

Tứ Ca lấy chìa khóa mở còng tay, sau đó động tác nhanh nhẹn, tay trái ôm lấy gáy Trần Yến Ni, tay phải làm một động tác nâng cằm Trần Yến Ni, trên mặt Trần Yến Ni thoáng hiện vẻ đau đớn, miệng đã có thể mở ra khép vào, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Chương 894. Trúng kế rồi

- Sư phụ!

Trần Yến Ni kêu lên với Tề Vĩ Văn.

Tứ Ca cất còng tay đi, cổ tay lại lật một cái, một con dao găm đã xuất hiện trong tay, ánh sáng lạnh lóe lên, dây thừng bị cắt đứt, coi như đã trả lại tự do cho Trần Yến Ni.

Trần Yến Ni rõ ràng rất sợ hãi Tứ ca này, vội vàng lảo đảo bước đi, thậm chí không kịp mang giày, chạy về bên cạnh Tề Vĩ Văn.

- Vị Trần Yến Ni cô nương này là đệ tử đích truyền của Tề đường chủ, Tề đường chủ vẫn luôn yêu thương cô ta.

Ở xa xa, Đàm Kinh Vĩ thu hồi ánh mắt từ mặt biển, quay đầu lại, từng bước từng bước đi tới, đứng bên cạnh Tứ ca, nhìn về phía Tề Vĩ Văn, cười nói.

- Để ta tự giới thiệu, Đàm Kinh Vĩ, tân nhiệm… sơn chủ, bang chủ của Hiệu Mã Bang. Xin lỗi, ta không am hiểu lắm về những từ ngữ giang hồ này.

Tề Vĩ Văn nhìn về phía Đàm Kinh Vĩ, thở dài.

- Được rồi, vậy không biết Đàm bang chủ có chuyện gì muốn gặp ta?

- Ta đến Hồng Kông thăm mộ của đệ đệ ta, phong thủy cũng tạm được, cả đời hắn làm những chuyện không dám về chôn ở phần mộ tổ tiên ở Đài Loan, chôn ở Hồng Kông cũng tốt. Nhưng hắn một mình chôn ở đây, ta sợ hắn cô đơn, nên muốn mời Tề đường chủ và nữ đệ tử của ngươi chôn bên cạnh để làm bạn với hắn, cũng đỡ phải cô quạnh.

- Tổ tiên nhà ngươi biết ngươi đào mồ cuốc mả mang tro cốt của họ đi Đài Loan, e rằng cũng không muốn ngươi chôn vào ngôi mộ tổ đường thể diện của nhà Đàm ở Đài Loan đâu?

Tề Vĩ Văn vỗ vỗ vai Trần Yến Ni bên cạnh, ra hiệu cho Trần Yến Ni đi về phía sau, nơi Tống Thập Nhất đang đứng xa xa nhìn về phía này.

Đàm Kinh Vĩ mỉm cười nhạt.

- Ha, đa tạ Tề đường chủ quan tâm, kẻ như ta, chết ở đâu chôn ở đó, nếu không thể sống mà về Đài Loan, cũng chẳng nghĩ đến chuyện về nhập mộ tổ nữa, ở lại Hồng Kông làm bạn với tên đệ đệ chết tiệt kia cũng tốt, chỉ là không biết, là hai vị đi làm bạn với hắn, hay là ta đi làm bạn với hắn?

Nói xong, Đàm Kinh Vĩ quay người nhìn ra mặt biển.

- Tứ ca, dẫn bọn họ đi đi.

- Dẫn người đi đâu?

Lam Cương dùng một cây tăm xỉa kẽ răng, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, trên dây đeo quần yếm, bao súng đeo lủng lẳng trên đó, phía sau theo sau vài tên thuộc hạ mặc thường phục, từ xa đi tới bến tàu.

- Không có gì, cảnh sát, chúng ta chỉ đang đùa thôi.

Đàm Kinh Vĩ cúi đầu châm một điếu thuốc nhìn ra biển, nói với Lam Cương mà không thèm nhìn.

- Hồng Kông đâu có quy định thấy mỹ nữ không được trò chuyện, đúng không?

Lam Cương đi đến bên cạnh Đàm Kinh Vĩ.

- Hồng Kông đúng là không có quy định này, nhưng mà, ngươi phải biết, có những phụ nữ không phải muốn tán tỉnh là được đâu, đi với ta đến đồn cảnh sát một chuyến, hai người

các ngươi không có ý kiến chứ, có thể ép Cát Chiêu Hoàng nhường chức, sao không thử xem có thể ép cục trưởng cảnh sát nhường chức không?

Đám tiểu đệ phía sau Lam Cương đã cầm súng trong tay, có vẻ như hai người không hợp tác sẽ lập tức giơ súng.

- Được thôi.

Đàm Kinh Vĩ quay người, nhìn về phía Lam Cương, mặt mày tươi cười.

- Ta là người thích nhất là tuân thủ quy tắc, không hiểu quy tắc, nên cảnh sát ngươi dẫn ta về đồn cảnh sát giáo dục, ta nhất định sẽ hợp tác.

- Vậy thì đi thôi?

Lam Cương ra hiệu cho thuộc hạ dẫn hai người đi về phía bờ.

Đàm Kinh Vĩ đi ngang qua Tề Vĩ Văn cười cười.

- Tề đường chủ, chỗ bên cạnh đệ đệ ta đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi, ta đợi ngươi tự nguyện nằm vào đó.

Tề Vĩ Văn sắc mặt bình tĩnh, mặc cho Đàm Kinh Vĩ hai người đi qua, Lam Cương đi sau cùng, dừng lại bên cạnh Tề Vĩ Văn.

- Văn tỷ, hai tên này không bằng ta nghĩ cách nửa đêm ném xuống biển, khỏi phải sau này tìm tỷ gây phiền phức, nhìn có vẻ như là hai tên ngốc vừa qua biển, Tống tiên sinh đã về cảng, đừng để hai tên này phá hỏng hứng thú của ngươi và hắn.

Tề Vĩ Văn cắn môi.

- Trúng kế rồi, để bọn họ đi đi, đừng đến đồn cảnh sát, tránh liên lụy đến ngươi.

Lam Cương sững người, nhìn về phía Đàm Kinh Vĩ hai người đang ngoan ngoãn đi với thuộc hạ, rồi lại nhìn Tề Vĩ Văn không có vẻ gì là đùa, không hiểu ba chữ "trúng kế rồi" mà Tề Vĩ Văn buột miệng nói ra có ý gì, hắn đã là người thông minh, nhưng ba chữ này của Tề Vĩ Văn, khiến hắn hoàn toàn không nắm bắt được đầu mối.

- Được, vậy ta không đưa bọn họ đến đồn cảnh sát, đưa bọn họ đến địa bàn của Phúc Nghĩa Hưng, để người của Phúc Nghĩa Hưng trực tiếp xử lý bọn họ, tiễn bọn họ lên đường.

Lam Cương nghĩ không ra, nhưng vẫn nghe lời Tề Vĩ Văn.

Tề Vĩ Văn vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay, Lam Cương kịp thời chuyển hướng nhìn, người phụ nữ trước mắt như quả đào chín mọng này, không phải hắn có thể tùy tiện ngắm nhìn.

- Lên xe là ra tay ngay, có thể dùng súng thì đừng dùng dao, ngươi đừng đi cùng xe với hai người bọn họ.

Tề Vĩ Văn nhìn về phía Lam Cương, giọng điệu nghiêm túc nói.

- Là ta trúng kế, không thể hại ngươi.

- Giết người tùy tiện? Không thể hại ta? Văn tỷ, tỷ thật là…

Lam Cương cười cợt nói nửa câu đầu, sau đó lập tức thu lại vẻ mặt, quay người bỏ đi.

- Ta lập tức bảo người tiễn bọn họ lên đường.

…

Chương 895. Có một tên chó săn người Anh quả thật phải dùng (1)

Đối với Lam Cương mà nói, những người làm việc vặt bên cạnh Tống Thiên Diệu, đều có một điểm chung kỳ lạ, đó là mỗi người đều có quan hệ hơi thân thiết với một người phụ nữ nào đó của Tống Thiên Diệu.

Ví dụ như Kim Nha Lôi, tuy ban đầu đã đuổi Lâu Phượng Vân ra khỏi Phúc Nghĩa Hưng, lại còn dùng gia pháp với Lâu Phượng Vân, nhưng cho đến bây giờ, trong số những người phụ nữ bên cạnh Tống Thiên Diệu, e rằng người liên hệ mật thiết nhất với Kim Nha Lôi vẫn là cô.

Lâu Phượng Vân cũng không ngốc, biết rằng mình không thể mãi nhớ thù hận khi bị dùng gia pháp cướp sòng bạc ngày xưa, thậm chí còn sắp xếp cho một số đệ tử của Phúc Nghĩa Hưng đi làm ở những xưởng tóc giả ở Hồng Kông. Có thể nói dù bây giờ Lâu Phượng Vân không còn thân phận giang hồ, nhìn có vẻ không liên quan gì đến Phúc Nghĩa Hưng, nhưng nếu có kẻ dám chọc giận cô, không cần Tống Thiên Diệu biết, mấy tên Hồng Côn trong Phúc Nghĩa Hưng đều có thể chủ động ra mặt xử lý kẻ không biết điều đó thay cô.

Rồi đến Nhan Hùng, hiện giờ Nhan Hùng bám chặt mối quan hệ đã cùng Mạnh Uyển Thanh trải qua đêm kinh hoàng năm xưa. Tuy Nhan Hùng không tính là người của Tống Thiên Diệu, mà là người của Chử Hiếu Tín, nhưng Nhan Hùng biết rằng nếu không có Tống Thiên Diệu, chỉ dựa vào Chử Hiếu

Tín giúp hắn mưu tính, mười năm hai mươi năm chưa chắc đã leo lên được chức Tổng Thám Trưởng.

Nhìn Lê Hựu Dân kìa, từ khi quyết định theo Tống Thiên Diệu, giờ đây giết được Đà Long Lý Tựu Thắng, đã vững vàng ngồi lên vị trí Tổng Thám Trưởng khu Hồng Kông, ngay cả Lưu Phúc cũng đành bó tay. Vì vậy con đường Nhan Hùng đi càng thêm quanh co, Mạnh Uyển Thanh tuy đối với người ngoài là một tính cách lạnh lùng, nhưng đối với Nhan Hùng ít nhiều cũng khác.

Dù sao đêm đó giang hồ đều nói là Tống Thiên Diệu thay Mạnh Uyển Thanh ra mặt, nhưng người thực sự từng viên đạn từng viên đạn giết người, dẫn cô chạy đông chạy tây, đưa cô đến bên cạnh Tống Thiên Diệu chính là Nhan Hùng.

Hơn nữa Nhan Hùng cũng chưa từng mở miệng xin Mạnh Uyển Thanh điều gì, Nhan Hùng đi theo đường lối cha mẹ Mạnh Uyển Thanh, mỗi tuần nhất định dành thời gian đi thăm cha mẹ Mạnh Uyển Thanh, không biết làm sao mà lại trở thành anh họ xa của Mạnh Uyển Thanh.

Người Triều Châu vốn coi trọng tình đồng hương, huống chi lại bị Nhan Hùng tạo ra chút tình thân, mối quan hệ đó tự nhiên lại khác. Cha mẹ Mạnh Uyển Thanh vốn đau lòng vì mất con, giờ lại có thêm một người cháu có tiếng tăm trong cảnh sát, việc lớn nhỏ trong nhà đều tận tâm giúp đỡ, nên trong lời nói cũng sẽ hơi nhắc nhở Mạnh Uyển Thanh, bảo cô nói giúp vài lời với Tống Thiên Diệu để giúp đỡ Nhan Hùng.

Còn hắn, Lam Cương, hiện giờ trong số những người phụ nữ bên cạnh Tống Thiên Diệu, người thân cận nhất chính là Tề Vĩ Văn đang đứng trước mặt. Nói ra thì, ban đầu Lam Cương cũng đã từng nghĩ đến việc dựa vào khả năng tiếng Anh của mình, sao không đi làm thân với Angie Perlis, Angie Perlis

nhìn thế nào cũng có khí chất đại phòng hơn Lâu Phượng Vân và Mạnh Uyển Thanh.

Nhưng một là Angie Perlis không thèm để ý đến hắn, hai là những gì hắn nghĩ trong đầu đều bị Angie Perlis đoán được, nên Lam Cương cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục bám lấy quỷ muội, chuyển sang nghĩ đến Tề Vĩ Văn, người đã cùng mọi người tàn sát ở viện phúc lợi giả mạo năm xưa.

Khác với Kim Nha Lôi và Nhan Hùng trước đó, Lam Cương và Tề Vĩ Văn có thể coi là tình bạn đã cùng nhau giết người và trải qua nguy hiểm. Khi xưa Tống Thành Khê vì Bá Minh mà nổi giận xông vào viện phúc lợi giết người, việc thu dọn sau đó chính là do Lam Cương và Tề Vĩ Văn cùng nhau làm.

Lam Cương bày mưu giết tên quỷ lão và cảnh sát, còn Tề Vĩ Văn thì xử lý sạch sẽ những xác chết trong viện phúc lợi và thuộc hạ của tên quỷ lão, khiến người Anh không tra ra manh mối. Hơn nữa, hắn từ Hồng Kông chuyển đến đồn cảnh sát Vượng Giác Cửu Long, cách khách sạn Cửu Long của Tống Thành Khê không xa, nên cách vài ngày lại đến lầu rượu uống rượu ăn cơm, quan hệ với Tề Vĩ Văn cũng khá thân thiết.

Quan trọng nhất là cả hai đều là người thông minh, nên khi Tề Vĩ Văn mở miệng bảo hắn lập tức ra tay giết hai người kia, Lam Cương cảm thấy Tề Vĩ Văn không phải đang đùa.

Ra hiệu cho Cửu Văn Long bảo vệ Tề Vĩ Văn, Trần Yến Ni hai người về trước, Lam Cương tự mình đi về phía lề đường, nhìn Đàm Kinh Vĩ hai người đều đã bị đưa lên xe cảnh sát, Lam Cương móc thuốc lá trong túi ra châm một điếu, thuộc hạ bên cạnh đã tiến lại gần.

- Vô Đầu ca, thật sự đưa về đồn à?

Lam Cương hất cằm về phía khẩu súng bên hông thuộc hạ.

- Qua đó bắn chết hai tên đó đi, về viết một bản báo cáo, nói là bọn chúng cất giấu ma túy, bị bắt giữ.

Thuộc hạ nhìn về phía bến phà chở khách ở xa xa, do dự một chút.

- Nhiều người thế này sao?

- Ngươi có muốn thăng chức không?

Lam Cương nói.

- Ta đã dẫn theo nhiều người như vậy để làm chứng cho ngươi, giết hai tên độc trùng có gì mà sợ? Chẳng lẽ ngươi còn sợ ta hãm hại ngươi sao?

Thuộc hạ này của Lam Cương tên là Trần Văn Cưu, khác với A Vĩ đã theo bên cạnh Nhan Hùng nhiều năm, Lam Cương tuổi còn quá trẻ, thời gian ở trong cảnh sát cũng không lâu, chưa có tiểu đệ nào trung thành tận tụy.

Trần Văn Cưu bắt đầu theo hắn sau khi hắn được điều đến đồn cảnh sát Vượng Giác, nay đã 29 tuổi, mới chỉ lăn lộn được chức trưởng tổ trinh sát tầm thường, ngay cả chức thám tử cũng còn xa vời, nguyên nhân chính là vì sợ chết tham sống, gặp cơ hội cũng không dám liều mạng.

Chương 896. Có một tên chó săn người Anh quả thật phải dùng (2)

Sau khi theo Lam Cương mới có chút khởi sắc, Lam Cương không có tâm phúc, thấy hắn có kinh nghiệm phong phú nên đề bạt hắn lên một chút, không ngờ hôm nay lần đầu tiên sai hắn làm việc, Trần Văn Cưu lại có chút do dự.

Thật lòng mà nói, sau khi theo Lam Cương, Trần Văn Cưu đi ra ngoài được người ta gọi là Cưu gia, so với trước đây quả thật có thể nói là oai phong lẫm liệt. Trước kia đi trên đường, người giang hồ có ai thèm nhìn hắn một cái, bây giờ thì ngược lại, người giang hồ đều đến nịnh bợ hắn. Trần Văn Cưu trong lòng cũng biết, theo Lam Cương, một ngày nào đó người ta cần mình làm việc, mình phải đứng ra, nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác.

Bây giờ Lam Cương bảo hắn nổ súng giết người, hắn nghĩ vạn nhất sau khi mình giết người, Lam Cương không cứu mình, mình sẽ trở thành kẻ giết người, không những mất việc mà còn phải vào tù, nói không chừng còn kết thúc mạng sống trên giá treo cổ.

- Coi thường ngươi cả đời ăn cứt!

Lam Cương nhìn bộ dạng ấp úng của đối phương, tự mình tháo khẩu súng bên hông, chửi một câu, vứt điếu thuốc trong tay, đi về phía cửa sổ xe. Chưa kịp đưa nòng súng nhắm vào hai người trên ghế sau của chiếc xe, từ xa đã vang lên một giọng nói kỳ quái.

- Đàm tiên sinh, ngươi gặp phải rắc rối gì cần ta giúp…

Phản ứng đầu tiên của Lam Cương là đặt khẩu súng trở lại bao súng, không cần phải cố ý quay đầu nhìn, hắn cũng biết người có thể mở miệng bằng giọng tiếng Trung nửa sống nửa chín như vậy, chỉ có thể là tên Anh quốc.

Đặt súng vào bao, quay người, quả nhiên, đối diện bên đường đứng hai người, xem ra vừa mới bước xuống từ một chiếc xe Chevrolet màu đen, một người đàn ông trung niên người Anh, một thanh niên người Trung Quốc. Nhìn bộ vest chỉnh tề và cặp công văn bằng da thật của hai người, Lam Cương hơi nhíu mày, đây là trang phục điển hình của luật sư.

Lúc này tên Anh quốc đang đi về phía Lam Cương và xe cảnh sát, Đàm Kinh Vĩ ngồi ở ghế sau xe, khóe miệng từ từ lộ ra nụ cười, đưa hai tay lên ngang ngực, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ về phía Lam Cương, thản nhiên mở miệng:

- Ngài Smith, vị cảnh sát này muốn đưa ta về đồn cảnh sát, để ta học quy củ.

Người Anh được Đàm Kinh Vĩ gọi là ngài Smith đi tới, nói với Lam Cương với vẻ mặt hơi kiêu ngạo:

- Ta là luật sư Frank Smith của văn phòng luật sư Gordon, vị Đàm tiên sinh này là khách hàng của văn phòng luật sư Gordon. Mặc dù ta rất ít khi xử lý những vụ tranh chấp trị an kiểu này, nhưng mọi người sống ở Hồng Kông đều biết, cảnh sát à, ngươi còng tay khách hàng của ta mà không có bằng chứng, là hành vi xâm phạm nhân quyền rất nghiêm trọng. Ta sẽ viết thư cho Cục An ninh trực thuộc phủ Bố Chính để khiếu nại hành vi này của ngươi.

Lam Cương thở hắt ra, quay đầu nhìn về phía xa xa chỉ còn lờ mờ bóng dáng của Tề Vĩ Văn và những người khác, rồi lại nhìn về phía Đàm Kinh Vĩ trong xe:

- Ta chỉ đi ngang qua, vừa rồi còng ngươi là hắn, ngươi đi khiếu nại hắn đi.

Đàm Kinh Vĩ tựa đầu vào lưng ghế.

- Là muốn ta dẫn ngài Smith cùng đến đồn cảnh sát học quy củ với cảnh sát ngươi, hay là bây giờ ta xuống xe, không làm phiền cảnh sát ngươi thi hành công vụ?

Lam Cương nhìn chằm chằm Đàm Kinh Vĩ, tay đặt trên bao súng, hắn cảm thấy thả Đàm Kinh Vĩ đi sẽ là một rắc rối lớn, nhưng nếu bây giờ làm theo lời Tề Vĩ Văn nói, giết người tại chỗ, bên cạnh rõ ràng là tên quỷ nước ngoài này do Đàm Kinh Vĩ sắp xếp sẵn lại là luật sư Anh quốc, nếu muốn tìm phiền phức cho mình, ở Hồng Kông này, một thuộc địa, có cả vạn cách.

Hơn nữa, từ trong lòng mà nói, Lam Cương cảm thấy lời của Tề Vĩ Văn có phần khoa trương, cho dù đối phương muốn tìm Tề Vĩ Văn gây rắc rối, nhiều lắm là mình phái vài thuộc hạ, trong thời gian này canh chừng 24/24 ở dưới lầu Cửu Long Phạn Điếm hoặc nơi Tề Vĩ Văn ở, tên này chắc không khoa trương đến mức chủ động giết cảnh sát chứ?

Nhìn chằm chằm Đàm Kinh Vĩ suốt mấy chục giây, Lam Cương bỏ tay khỏi bao súng, liếc nhìn thuộc hạ của mình, thuộc hạ mở cửa xe, Đàm Kinh Vĩ và Tứ ca bước xuống xe, thuộc hạ của Lam Cương giúp hai người mở còng tay, Đàm Kinh Vĩ cầm còng tay đưa cho thuộc hạ của Lam Cương, mắt nhìn về phía Lam Cương, mở miệng cười cười:

- Cảm ơn.

Nói xong, Đàm Kinh Vĩ dẫn theo người hắn gọi là Tứ ca, đi về phía chiếc xe Chevrolet màu đen đối diện đường, hoàn toàn không che giấu việc hắn đã sắp xếp luật sư chờ sẵn ở đây.

Lam Cương có chút bực bội xoay người, giơ chân đá một cái vào lốp xe cảnh sát, vẫy tay gọi Trần Văn Cưu, Trần Văn Cưu chạy lại, Lam Cương nhìn Trần Văn Cưu.

- Ngươi dẫn a Đức, a Mao về đồn, ba người còn lại đi theo ta, giúp bốn người chúng ta báo với Thám trưởng, nói là điều tra một vụ người Thái và đầu lĩnh địa phương tranh giành địa bàn, mấy ngày này cần theo dõi 24/24, không thể về đồn.

- Biết rồi, Vô Đầu ca.

Trần Văn Cưu liên tục đáp ứng, miễn là không để hắn thân chinh mạo hiểm, chuyện gì cũng không thành vấn đề.

Lam Cương mở miệng nói với ba thuộc hạ.

- Mấy ngày này canh chừng Văn tỷ thật kỹ, không thể để bất kỳ ai gây rắc rối cho cô ta.

Mấy thuộc hạ vừa rồi đều thấy Đàm Kinh Vĩ nghênh ngang rời đi, lúc này lại nghe lời Lam Cương, vội vàng đều đáp ứng.

- Đi, đến Cửu Long Phạn Điếm, à phải rồi, bảo Kim Nha Lôi của Phúc Nghĩa Hưng phái người đến Cửu Long Phạn Điếm, có vài việc, cũng cần dặn dò hắn.

Chiếc xe Chevrolet đối diện đường đã khởi động, lái về phía trước, Tứ ca ngồi bên cạnh Đàm Kinh Vĩ, ghế phụ lái ngồi luật sư Smith, người lái xe là trợ lý trẻ tuổi của luật sư Smith, lúc này Smith và trợ lý hai người chăm chú nhìn về phía trước, coi như không thấy Đàm Kinh Vĩ hai người ngồi ở ghế sau.

- Đàm tiên sinh, có cần ta và luật sư Smith đến đồn cảnh sát trước, nhổ cái chỗ dựa nhỏ của Tề Vĩ Văn trong đồn cảnh sát không? Nếu thuận lợi, tối nay có thể…

Tứ ca liếc nhìn gương chiếu hậu, nói với Đàm Kinh Vĩ.

- Một tên thám mục, một nữ tử giang hồ, mấy ngày này nếu rảnh rỗi, tiện tay làm luôn là được, cần gì phải đặc biệt lãng phí thời gian vì bọn họ, huống chi tối nay thương hội Thượng Hải có một bữa tiệc, Tứ ca vẫn nên đi dự tiệc với ta thôi, tiện thể gặp gỡ những người Thượng Hải đó, dù sao sau này cũng ít nhiều phải đánh giao tình với họ.

Đàm Kinh Vĩ quẹt một que diêm, tự mình châm thuốc, nhìn về phía Smith ở ghế phụ lái, thong thả nói.

- Có một con chó săn Anh quốc bên cạnh, quả thật đáng dùng.

Chương 897. Khách đến hai bên (1)

Một chiếc thuyền buôn lậu nhỏ của Hồng Kông bị đánh chìm ở bến tàu nhỏ, một chiếc tàu hơi nước nhỏ của phía Thượng Hải thì bị đầu lĩnh địa phương Hồng Kông là Triều Dũng Nghĩa công khai đốt cháy phòng máy, cả con tàu trở thành đống sắt vụn chỉ còn lại một lớp vỏ, mà Tăng Xuân Thịnh bên phía Thượng Hải ban đầu gây sự lại mất tích, người Thượng Hải dù muốn giải thích cũng không giải thích được.

Hiện giờ bên ngoài truyền tin, các bến cảng lớn ở Hồng Kông và Cửu Long, thành viên các bang hội địa phương đều đang tập hợp, rất có thể tối nay sẽ chuẩn bị xử lý hết tất cả tàu thuyền còn đậu trong bến cảng thuộc về người Thượng Hải, triệt để đuổi hết người Thượng Hải ra khỏi bến cảng.

Vu Thế Đình trông có vẻ hoàn toàn không vội, nhìn dáng vẻ thản nhiên đó, e rằng cho dù Từ Bình Thịnh dẫn người Hồng Kông đánh nhau với người Thượng Hải của họ, hắn cũng hoàn toàn không quan tâm, hắn đương nhiên có thể không quan tâm, việc làm ăn của nhà họ Vu hiện giờ đã làm đến Âu Mỹ, mở nhiều tuyến đường ở châu Âu và Nam Mỹ, nói cách khác, cho dù toàn bộ việc làm ăn ở bến cảng và tuyến đường Hồng Kông đều mất hết, Vu Thế Đình và thậm chí cả nhà họ Vu cũng không đến nỗi bị thương gân động cốt.

Tuy nhà họ Vu không để tâm, nhưng không có nghĩa là các chủ tàu Thượng Hải khác cũng không quan tâm. Địch Tuấn Đạt, người trước đây luôn nóng nảy trước mặt Vu Thế Đình, lần này lại im lặng. Thay vào đó, những lão già thường ngày

trầm lặng, có mưu mô trong lòng lại xếp hàng quanh Vu Thế Đình. Bữa tiệc tối được đặt lúc 6 giờ chiều, nhưng từ 3 giờ chiều, các thương nhân Thượng Hải đã đến sớm thăm Vu Thế Đình tại Tĩnh Viên - khu vườn cổ kiểu Trung Quốc của nhà họ Vu ở Thượng Hoàn, Hồng Kông.

Đối với các thương nhân giàu có từ nội địa đến Hồng Kông, dù là người giàu bản xứ Hồng Kông hay người Anh, cho dù có tiền bạc, chức vụ, cũng chỉ được coi là thổ dân.

Ví dụ như nhà họ Chử, họ Lư, một bên làm thương mại, một bên làm chính trị, đều được coi là đại tộc người Hoa bản xứ Hồng Kông. Nhưng nói đến biểu hiện hưởng thụ bên ngoài sau khi có tiền có thế, thì gần như không có gì. Nhà họ Chử còn tốt hơn, có Chử nhị thiếu trước đây đóng vai công tử phá của ở chốn phong nguyệt. Còn Chử Diệu Tông, Chử Hiếu Trung thì đều là kiểu thương nhân có giường ngủ, có bát cơm ăn là được, nói thô tục hơn thì giống như tỳ hưu, chỉ vào không ra.

Các quan chức Anh cũng vậy, kiếm chút tiền ở Hồng Kông, đều tìm cách gửi về quê nhà, chờ đến ngày về hưu hoặc được điều về Anh làm việc, mới bắt đầu hưởng thụ cuộc sống. Còn mức sống ở Hồng Kông thì cũng tàm tạm.

Còn các thương nhân giàu có từ Thượng Hải đến Hồng Kông lại dạy cho những thổ dân bản xứ hoặc người Anh này một bài học về thái độ sống. Chuyện người giúp việc nhà các thương gia Thượng Hải ra chợ mua đồ đều có xe riêng và tài xế đưa đón thì không cần phải nói.

Một số thương gia bản xứ khi ganh đua với người Thượng Hải cũng từng cấp xe riêng cho người giúp việc, nhưng những việc như Vu Thế Đình, sau khi đến Hồng Kông định cư, không chỉ mua biệt thự hàng vạn mét vuông để ở, mà còn bỏ ra hàng triệu mua một khu vườn cổ kiểu Trung Quốc để ngắm cảnh,

tiếp khách, thì các phú ông bản xứ Hồng Kông và quan chức Anh thực sự không thể so bì.

Khu vườn kiểu Trung Quốc mà Vu Thế Đình mua ở Thượng Hoàn ban đầu có tên là Cát Viên, đồng âm với kỹ viện, sau đó được đổi thành Tĩnh Viên.

Tĩnh Viên ban đầu là một khu vườn tư nhân, do Hồ Chi Đình - vua cờ bạc Quảng Đông lúc bấy giờ mua đất xây dựng. Để bố trí ao hồ, đình tạ, trúc đá, cầu nhỏ đường quanh co trong Tĩnh Viên, Hồ Chi Đình đã thuê nhiều nhà thiết kế vườn cảnh đi khắp các khu vườn nổi tiếng Trung Quốc.

Bắt đầu xây dựng từ năm 1905, mãi đến năm 1924 mới hoàn thành, tổng cộng mất gần 20 năm. Sau khi Hồ Chi Đình qua đời, gia đình họ Hồ suy sụp, Hồng Kông thất thủ, Tĩnh Viên bị một sĩ quan quân đội Nhật chiếm làm nơi ở tại Hồng Kông, khiến Tĩnh Viên thoát khỏi bị phá hủy.

Sau khi Hồng Kông được giải phóng, người nhà họ Hồ bán Tĩnh Viên, nhưng không ai mua. Một là dù gia đình họ Hồ đã hạ giá, khu vườn này vẫn có giá trên trời. Hai là đối với hầu hết thương nhân, mua một khu vườn biệt thự dường như không có tác dụng gì, số tiền mua khu vườn này đã đủ để mua năm con phố ở khu Đông đảo Hồng Kông.

Mãi đến khi Vu Thế Đình đến Hồng Kông, Tĩnh Viên mới có chủ nhân mới.

Sau khi mua lại khu vườn này, Vu Thế Đình không ở đây hàng ngày. Theo lời hắn, mua khu vườn biệt thự này chỉ để tiện có chỗ tiếp khách, nghe hát, và khi cãi nhau với vợ thì có chỗ để giải tỏa tâm trạng.

Lúc này trong phòng Thủy Tạ ở Xuân Thảo Đường của Tĩnh Viên, hai thương nhân tàu biển Thượng Hải đang nói chuyện với Vu Thế Đình với vẻ mặt hơi gấp gáp. Trên cửa

phòng Thủy Tạ treo một đôi câu đối khắc gỗ, do Đỗ Hy Tam - mưu sĩ dưới trướng Nam Thiên Vương Trần Tế Đường viết.

Lúc đó Hồ Chi Đình đang thời kỳ đỉnh cao, dựa vào Nam Thiên Vương Trần Tế Đường, kinh doanh cờ bạc ở ba nơi Quảng Châu, Hồng Kông, Ma Cao đều là việc làm ăn của Hồ Chi Đình. Khi Hồ Chi Đình đặt chân đến Hồng Kông, Ma Cao, các thế lực đều phải cúi đầu, nên Đỗ Hy Tam viết đôi câu đối này có phần nịnh bợ.

Nhân kiệt địa linh, khí thôn kính hải

Long ngâm hổ khiếu, thanh chấn Hương Giang

- Vu lão bản, lần này ngươi nhất định phải đứng ra nói một lời, chiếc tàu buôn lậu Hồng Kông ở Tiêm Sa Khẩu tuyệt đối không liên quan gì đến người Thượng Hải chúng ta cả. Mọi người đều đang chờ ngươi đàm phán với Từ Bình Thịnh để có kết quả, làm sao có thể có người dám tự tiện hành động, hơn nữa nhìn thế nào cũng giống như là có kẻ đang ly gián.

Hoàng Giản Phu dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán, mở miệng nói có phần gấp gáp.

Chương 898. Khách đến hai bên (2)

Bên cạnh hắn, Vương Ngạn Kỳ cũng lên tiếng với Vu Thế Đình đang có vẻ như đang ngủ gật:

- Vu lão bản, chúng ta đã điều tra, kẻ gây rối ở Ngư Chủy Loan Tẩm Sa Khẩu rất có thể là một tên gọi Bạch Khải Sơn của Thanh Bang, còn kẻ đốt tàu ở bến tàu Tiêm Sa Khẩu là một tay đánh thuê của bang hội tên là Ngư Lan Khôn, là người của Triều Dũng Nghĩa.

Vu Thế Đình ngáp một cái, chép miệng, nhìn về phía Vương Ngạn Kỳ vừa nói ra tên Bạch Khải Sơn và Ngư Lan Khôn. Ngày thường hắn và những tên như Hoàng Giản Phu này ẩn mình phía sau không lên tiếng, có khi còn ôm tâm lý muốn xem Vu Thế Đình hắn náo nhiệt, hắn Vu Thế Đình phải chạy đi hạ mình gặp Từ Bình Thịnh đàm hòa, những tên này trong lòng thậm chí còn có thể nghĩ rằng hắn Vu Thế Đình đáng đời, lúc này thấy có kẻ cố tình đục nước béo cò gây sự mới lo lắng?

- Hài, hiện giờ điều quan trọng nhất là phải biết Tăng Xuân Thịnh đã đi đâu? Ta không quan tâm gì đến Thanh Bang, Triều Dũng Nghĩa, những tên vô lại đó chết cả trăm đứa thì có ích gì?

Vu Thế Đình thở dài với vẻ mặt khó khăn.

- Lúc này đã không phải là vấn đề có thể giải quyết bằng cách tìm ra Bạch Khải Sơn, Ngư Lan Khôn nữa, huống hồ,

ngươi điều tra được, nhưng ngươi có thể tìm được hai người này không?

- Lão gia, bên ngoài lại có người đến gặp ngài.

Lão bộc nhà họ Vu là Thủy thúc bước đến, khẽ lên tiếng phía sau Vu Thế Đình.

- Đến hai nhóm người, một người tự xưng là Đàm Kinh Vĩ Đàm tiên sinh đã mua lại sản nghiệp của Tăng lão bản Tăng Xuân Thịnh, còn một người tự xưng là được Hà tiên sinh ở Ma Cao ủy thác, đặc biệt đến thăm ngài là Tống Thiên Diệu Tống tiên sinh.

Vu Thế Đình sững người, quay đầu nhìn Thủy thúc.

- Mua lại sản nghiệp của Tăng Xuân Thịnh? Đàm Kinh Vĩ? Chắc chắn là đến từ Đài Loan.

Thủy thúc khẽ gật đầu.

- Phải, vị Đàm tiên sinh đó quả thật tự xưng đến từ Đài Loan.

Vu Thế Đình thu hồi ánh mắt, trên mặt đâu còn vẻ ngái ngủ và qua loa như lúc nãy với Hoàng Giản Phu hai người, đôi mắt sáng rực, hiển nhiên đại não đang hoạt động với tốc độ cao.

- Mời hai người họ đến Vọng Dương Các ngồi một lát, ta thật sự tò mò, một vị Đàm tiên sinh đến từ Đài Loan, một vị Tống tiên sinh được Hà Hiền ủy thác, hai bên gặp nhau sẽ như thế nào.

…

Vọng Dương Lâu trong Tĩnh Viên những năm mới xây xong, quả thật ngồi trong tòa lầu cao ba tầng có thể nhìn xa tới đại dương mênh mông, nhưng theo sự phát triển sau chiến tranh, thêm vào đó Tĩnh Viên vốn không được xây trên đỉnh núi hay nơi cao, nên cảnh tượng ngày xưa ngồi trên cao nhìn

xuống những ngôi nhà thấp tầng và ngắm nhìn sóng biển từ xa, giờ đây đã không còn thấy được nữa. Lúc này trên Vọng Dương Lâu ba tầng, đẩy cửa sổ nhìn ra, phong cảnh chỉ còn lại bệnh viện Đông Hoa và miếu Văn Võ, cùng với nửa con đường Ma La.

Tống Thiên Diệu dẫn theo Hoàng Lục đi theo sau lão bộc nhà họ Vu là Thủy thúc, khi lên đến tầng ba của Vọng Dương Lâu, Đàm Kinh Vĩ đã dẫn theo Tứ ca thuộc hạ của hắn đứng trên lầu ngắm cảnh giả sơn thủy ở chính giữa.

Thấy Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục đi lên, Đàm Kinh Vĩ hơi cúi đầu, mỉm cười lịch sự với Tống Thiên Diệu một cái, Tống Thiên Diệu cũng gật đầu đáp lễ, rồi dẫn Hoàng Lục đi đến một bên Vọng Dương Lâu ngắm nghía bức họa treo trên tường.

Thủy thúc sai người mang trà nước điểm tâm lên sau đó, nói với bốn người rằng Vu Thế Đình đang tiếp khách, xin mấy vị đợi một lát, Vu lão bản rảnh rỗi sẽ đến gặp bốn người ngay.

Nói xong, Thủy thúc liền rời khỏi Vọng Dương Lâu, thậm chí còn dẫn cả người hầu đi theo, trên tầng ba Vọng Dương Lâu chỉ còn lại bốn người Tống Thiên Diệu, Hoàng Lục, Đàm Kinh Vĩ, Tứ ca.

Tống Thiên Diệu nhìn Hoàng Lục với vẻ mặt trêu chọc, sắc mặt Hoàng Lục không được tốt lắm, có chút ngượng ngùng gãi mũi, thỉnh thoảng tránh ánh mắt trêu chọc của Tống Thiên Diệu nhìn về phía mình.

Hà Hiền để hắn Tống Thiên Diệu giúp đỡ chen chân vào giữa hai bên, thuận tiện cho Hà Hiền tự mình tìm cơ hội tham gia điều giải, Tống Thiên Diệu đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị đóng cửa từ chối. Sau khi trở về Hồng Kông, Tống Thiên Diệu không ngừng nghỉ, nhờ Lôi Anh Đông giúp liên lạc, xem có thể viếng thăm đại ca bản địa Hồng Kông Từ Bình Thịnh

trước không, kết quả có thể đoán trước được, Từ Bình Thịnh hoàn toàn không đếm xỉa đến Tống Thiên Diệu, thậm chí Lôi Anh Đông nói bóng gió có lẽ đã nói rõ vì sao Tống Thiên Diệu lại đột ngột đến cửa, nhưng vẫn không nhận được hồi âm từ Từ Bình Thịnh.

Trên đường đến chỗ Vu Thế Đình, Tống Thiên Diệu hỏi Hoàng Lục một câu, nếu Vu Thế Đình cũng học theo Từ Bình Thịnh không gặp mình thì sao?

Hoàng Lục liền vỗ ngực nói trên xe, nếu cả hai nhà đều cho lão bản ngươi ăn quả đóng cửa, thì tạm thời nhịn một hơi, dù sao cũng không thể đắc tội cả hai phe một lúc được. Nhưng nếu Vu Thế Đình mời lão bản ngươi vào, thì là Từ Bình Thịnh sai rồi, không có gì để nói, ra khỏi cửa nhà họ Vu, ta sẽ đi đốt nhà Từ Bình Thịnh giúp ngươi, lâu rồi không hoạt động gân cốt, lão bản ngươi lâu không ở Hồng Kông, mọi người đều sắp quên mất chúng ta không ăn chay, đệch mẹ nó, đánh cho hai nhà bọn họ chủ động đến nói chuyện với lão bản ngươi!

Kết quả trái ngược với dự đoán khiến Hoàng Lục phát điên là, Vu Thế Đình không giống như Từ Bình Thịnh từ chối Tống Thiên Diệu đến cửa, mà là mời bọn họ vào.

Trong ánh mắt của Tống Thiên Diệu hiện giờ rõ ràng viết - Ta đợi ngươi ra cửa đi đốt nhà Từ Bình Thịnh.

Vì vậy Hoàng Lục mới cảm thấy rất xấu hổ.

Bên cạnh núi giả suối chảy được bài trí trong nhà có một bàn cờ, Hoàng Lục thường xuyên đánh cờ với đại lão thiên Ninh Tử Khôn, để giảm bớt sự xấu hổ trong lòng, chỉ vào bàn cờ nói với Tống Thiên Diệu.

Chương 899. Trên lầu Vọng Dương chờ Hằng Nga

- Có muốn đánh một ván không?

Hắn vừa chỉ vào bàn cờ hỏi Tống Thiên Diệu, đối diện thủ hạ Tứ ca của Đàm Kinh Vĩ đã trực tiếp ngồi xuống bên cạnh quân cờ đen trên bàn cờ, nở nụ cười với Đàm Kinh Vĩ.

- Đàm tiên sinh, có muốn đánh một ván không?

Hoàng Lục thấy bàn cờ bị chiếm, trực tiếp đi qua ngồi đối diện Tứ ca.

- Ta thích đánh cờ nhất, không bằng đánh một ván? Ai thua thì chủ động nhường chỗ.

Tứ ca nhìn Hoàng Lục, rồi lại nhìn Đàm Kinh Vĩ, Đàm Kinh Vĩ mỉm cười.

- Hiếm khi có người chịu đánh cờ với ngươi, ta sẽ không quấy rầy hứng thú của ngươi, ngắm cảnh, thưởng thức thư họa cũng khá tốt.

Tứ ca nghe xong lời Đàm Kinh Vĩ, bắt đầu xếp quân cờ trên bàn, Tống Thiên Diệu nhìn vẻ mặt không vui nhưng không dám phát tác của Hoàng Lục, cười xoay người, lại bắt đầu ngắm những bức thư họa treo trên tường.

- Vị tiên sinh này cũng làm ăn vận tải biển? Nghe nói gần đây việc làm ăn vận tải biển ở Hồng Kông hơi khó khăn, ai, mấy chiếc tàu ta vừa mua khi nào mới có thể rời bến, còn phải đợi Vu lão bản gật đầu.

Đàm Kinh Vĩ chậm rãi bước đến bên cạnh Tống Thiên Diệu, cùng hắn ngắm một bức thư pháp của Hoàn Nhan Lượng trước mặt, miệng hỏi.

Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá từ trong ngực ra, đưa cho Đàm Kinh Vĩ một điếu, khiêm tốn lắc đầu.

- Việc làm ăn vận tải biển dù khó làm đến đâu, cũng không phải ai cũng làm được, ta chỉ là kẻ nghèo khó miễn cưỡng làm chút việc nhỏ trên bờ để kiếm ăn, một chiếc tàu vài trăm vạn đô la Hồng Kông, cả Hồng Kông có bao nhiêu người làm nổi loại việc khó làm này?

Đàm Kinh Vĩ tự lấy ra một chiếc Zipper của quân đội Mỹ, châm lửa rồi đưa đến trước điếu thuốc trên miệng Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu nói với Đàm Kinh Vĩ một câu: Đa tạ.

Rồi tự mình ghé lại gần để châm thuốc.

Sau khi Tống Thiên Diệu châm xong, Đàm Kinh Vĩ mới tự mình châm điếu thuốc Tống Thiên Diệu đưa cho hắn, thở ra một vòng khói.

- Việc làm ăn nhỏ trên bờ tốt đấy, ổn thỏa, mỗi ngày yên ổn, sáng mở cửa, tối đóng cửa, ta không biết ta ghen tị với việc làm ăn nhỏ trên bờ mà ngươi nói đến mức nào.

Tống Thiên Diệu cười ha hả.

- Vậy nếu ta nói đổi cái tiểu sinh ý của ta lấy cái sinh ý hàng hải của tiên sinh, chắc chắn ngươi không chịu, đúng không? Ta thấy ngươi làm ăn hàng hải kiếm bộn tiền, còn ngươi thấy tiểu sinh ý của ta nhàn hạ, ta không biết nguy hiểm trên biển, ngươi cũng không biết khó khăn trên đất liền, nhà máy có bang hội thu tiền bảo kê, không đưa thì đập phá máy móc, cảnh sát cũng thu tiền bảo kê, không đưa thì gây rắc rối, bảo trong nhà máy có thuốc phiện, ống điếu các thứ, đội cứu hỏa còn thu tiền bảo kê dữ hơn, không đưa thì tự nghĩ hậu quả,

mấy tên Tây ở phòng quản lý công thương thu tiền bảo kê hung nhất, không đưa là dán giấy niêm phong đóng cửa luôn. Ổn thỏa? Nếu đưa hết những khoản tiền đó thì quả thật là ổn thỏa, nhưng tiền kiếm được vất vả, cũng chỉ đủ đảm bảo bản thân và gia đình không chết đói, muốn kiếm tiền bằng cách thật thà chăm chỉ ở Hồng Kông nơi bọn quỷ Tây làm chủ này, khó lắm.

Có lẽ vì câu cuối cùng của Tống Thiên Diệu nói về Hồng Kông nơi bọn quỷ Tây làm chủ, khiến Đàm Kinh Vĩ có chút cảm khái, Đàm Kinh Vĩ vỗ vỗ lưng Tống Thiên Diệu, giọng xúc động nói:

- Hồng Kông là của người Trung Quốc, rồi sẽ có ngày, chúng ta người Trung Quốc sẽ đuổi bọn người Anh ở Hồng Kông đi giống như đuổi bọn Nhật xâm lược năm xưa, đến lúc đó, dù là Hồng Kông, Đài Loan, Ma Cao hay Đại lục, chỉ còn lại chúng ta người Trung Quốc, cũng không phải như bây giờ, phân biệt người Thượng Hải, người Hồng Kông, người Ma Cao, người Đài Loan, mọi người đều có thân phận như nhau, không phân biệt, thái bình thịnh thế. Trước khi mỗi thịnh thế đến, tất nhiên phải trải qua nhiều gian truân khúc khuỷu, ngươi cứ làm tốt cái tiểu sinh ý của mình, cố gắng sống sót, đến lúc đó sẽ thấy được ngày ấy.

Khi Đàm Kinh Vĩ vỗ lưng Tống Thiên Diệu, Hoàng Lục và Tứ ca đang đánh cờ đồng thời quay đầu nhìn về phía hai người, đợi Đàm Kinh Vĩ rút tay về mới thu hồi ánh mắt, Hoàng Lục đẩy con tốt lên phía trước một bước.

- Cung tốt.

- Xem ra Vu Thế Đình Vu lão bản hôm nay thật sự rất bận.

Tống Thiên Diệu nhìn qua cửa sổ, thấy đám hạ nhân trong sân dường như hoàn toàn quên mất trên lầu còn có bốn người

đang đợi gặp Vu Thế Đình, tên hạ nhân gần nhất của nhà họ Vu cũng đã đứng cách xa hai ba chục mét.

- Chẳng lẽ là cố tình tránh không gặp ta hoặc ngài?

- Nghe nói Vu Thế Đình Vu lão bản có một người con gái nuôi đẹp như hoa như ngọc, còn khó gặp hơn cả Vu lão bản, ngoài người nhà ra, hình như chẳng mấy ai được gặp.

Đàm Kinh Vĩ cười với Tống Thiên Diệu.

- Tin này là do một người bạn cũ ở Thượng Hải nói cho ta biết.

Tống Thiên Diệu sững người, quay đầu nhìn Đàm Kinh Vĩ lần nữa, trên mặt hiện lên nụ cười phóng đãng hơn trước.

- Đã nói ra được thì chắc hẳn có cách gặp một lần? Ta không sao cả, ta nổi tiếng là kẻ háo sắc, vì gặp mặt một người phụ nữ mà đắc tội với Vu Thế Đình cũng không sợ.

Đàm Kinh Vĩ quay đầu chỉ về phía bài thơ Hoàn Nhan Lượng treo trong lầu cười ha hả:

- Ngay từ lúc ngươi chăm chú nhìn bài thơ này, ta đã nghĩ chúng ta là đồng đạo rồi.

Ánh mắt hai người nhìn qua, một bức thư pháp hành thảo treo trên lầu các:

Đình bôi bất cử, đình ca bất phát, đẳng hậu ngân thiềm xuất hải. Bất tri hà xứ phiến vân lai, tố hứa đại, thông thiên chướng ngại.

Cừu nhiêm niễn đoạn, tinh mâu tỉnh liệt, duy hận kiếm phong bất khoái. Nhất huy tiệt đoạn tử vân yêu, tử tế khán, Hằng Nga thể thái.

Chương 900. Bệnh viện Falklands (1)

Kéo gần khoảng cách giữa đàn ông với nhau rất dễ dàng, trong bốn chữ tửu sắc tài khí lấy ra bất kỳ một chữ nào, đều có thể trò chuyện với người đàn ông xa lạ vài câu.

Khi Tống Thiên Diệu và Đàm Kinh Vĩ ở Thượng Hoàn Hồng Kông, vì nhàm chán mà nói đùa về con gái nuôi của Vu Thế Đình, thì ở Đông khu Hồng Kông, cũng có người đang nói về hai người họ.

Cửa đường Hoạt Đạo, quận Loan Tái, Hồng Kông.

Quân phiệt Thái Lan hạ dã Sai Ba mặc thường phục bước xuống xe, phía sau theo sau là Pai Thun, Naithan và các thuộc hạ khác, Pai Thun nhíu mày nhìn tòa nhà hơi cũ kỹ trước mặt, trên tòa nhà treo biển "Nam tử tính bệnh chẩn liệu sở".

- Sai Ba, bọn chúng quá vô lễ rồi, nơi này…

Pai Thun mở miệng nói với Sai Ba.

Sai Ba khoát tay, khuôn mặt đầy nếp nhăn lộ ra một nụ cười.

- Không phải họ vô lễ đâu, tất cả chúng ta đều là người ở nhờ, chỗ gặp mặt uống trà thì đừng kén chọn, đừng coi mình là sĩ quan quân đội Thái Lan nữa, ngươi là kiều dân Thái Lan cư trú ở Hồng Kông.

Nói xong, Sai Ba bước về phía "Phòng khám bệnh nam khoa" này.

Cửa kính của phòng khám mở ra, một nam một nữ mặc áo blouse trắng lịch sự đón Sai Ba vào trong, điều khiến Pai Thun và những người khác ngạc nhiên là, tòa nhà bên ngoài trông cũ kỹ tồi tàn, nhưng bên trong lại có thang máy, họ đi thang máy lên tầng 3, hai người ăn mặc như bác sĩ dẫn đường phía trước, đi dọc theo hành lang dài, đưa Sai Ba vào văn phòng có biển hiệu Viện trưởng, khi Pai Thun, Naithan và những người khác định đi theo sau Sai Ba vào trong thì bị hai bác sĩ lịch sự nhưng kiên quyết chặn lại bên ngoài cửa.

Pai Thun nắm chặt tay định ra tay, Sai Ba đã lên tiếng từ trong văn phòng.

- Pai Thun, Naithan, đợi ta ở bên ngoài.

Pai Thun nhìn chằm chằm vào một nam một nữ đang chặn mình, từ từ lùi lại, miệng đáp.

- Vâng, Sai phụ, ta sẽ đợi ngay ngoài cửa.

Cánh cửa văn phòng được nữ bác sĩ trông có vẻ đã ngoài 30 tuổi nhưng dáng vẻ xinh đẹp, thân hình gợi cảm nhẹ nhàng đóng lại, trong hành lang, Pai Thun và Naithan im lặng đối mặt với hai bác sĩ này.

Trong văn phòng, một ông già mặc vest bảnh bao, thân hình gầy gò nhỏ bé đang chào hỏi Sai Ba, đứng thẳng người, hơi cúi đầu chào Sai Ba, còn Sai Ba thì chắp tay, cúi người sâu hơn đối phương.

- Kondo tiên sinh.

- Xin chào, tướng quân, xin ngồi, xin lỗi vì ta không thể ra tận cửa đón tiếp ngài.

Chủ nhân của phòng khám nam khoa này là Kondo Kohei mời Sai Ba ngồi xuống sofa, và tự tay rót cho Sai Ba một tách trà, rồi thuận thế ngồi xuống vị trí đối diện với Sai Ba.

Sai Ba cởi mũ nỉ ra, đưa mắt nhìn cách bài trí của văn phòng viện trưởng, cùng các bức ảnh và bằng khen treo trên tường.

- Kondo tiên sinh, ngài xuất thân từ ngành y?

Kondo Kohei gật đầu.

- Cũng giống như gia tộc của ngươi đời đời làm quân nhân, gia tộc của ta đời đời làm nghề y.

- Nhưng tại sao lại mở một bệnh viện khó nói như thế này?

Sai Ba nhìn Kondo Kohei.

- Phòng khám bệnh nam khoa, ta hiểu tiếng Trung, cái tên này nghe rất khó xử.

Kondo Kohei ra hiệu mời Sai Ba uống trà, đợi Sai Ba uống cạn tách trà, Kondo Kohei vừa bắt đầu pha trà lại, vừa nói:

- Như ngươi thấy đấy, tướng quân, bệnh viện này có lịch sử rất lâu đời, nó được thành lập ba năm trước khi Cách mạng Tân Hợi của Trung Quốc nổ ra, lúc đó ở Hồng Kông có khá nhiều kiều dân Nhật Bản định cư, cha ta, ngài Kondo Token, định cư ở Hồng Kông, cảm thấy người Nhật khám chữa bệnh không thuận tiện, nên đã đi khắp nơi gây quỹ, thành lập nên bệnh viện này chỉ phục vụ cho kiều dân Nhật Bản, bác sĩ, y tá, nhân viên đều do người Nhật đảm nhiệm, kìa, bức ảnh đó chính là ảnh kỷ niệm chụp khi bệnh viện này vừa mới thành lập.

Vừa nói, Kondo Kohei vừa chỉ vào một bức ảnh đen trắng trên tường, Sai Ba mỉm cười nhìn theo, trong ảnh, một người đàn ông trung niên đầy khí phách đứng ở chính giữa, có vài phần giống với Kondo Kohei trước mặt.

- Cha ta đồng cảm với những người cách mạng Trung Quốc, bệnh viện này cũng có thể coi là một trong những nơi

khởi nguồn của Cách mạng Tân Hợi ở Trung Quốc, bởi vì trước và sau Cách mạng Tân Hợi, những chí sĩ cách mạng Trung Quốc bị nhà Thanh gọi là ‘Tứ đại khấu phản Thanh’ đã nhiều lần bí mật bàn bạc đại sự tại bệnh viện này, lấy cớ là đến đây khám bệnh.

Sai Ba đợi Kondo Kohei dừng lại một chút, rồi lên tiếng đúng lúc:

- Bệnh viện này trước đây được gọi là Bệnh viện Moikon, sau đó do thay đổi viện trưởng, Kondo Token về nước, Tatsuo Nada đến từ tỉnh Miyabi của Nhật Bản thay thế Kondo Token làm viện trưởng, và đổi tên thành Bệnh viện Falklands. Mặc dù đối ngoại nói rằng bệnh viện này chỉ tiếp đón kiều dân Nhật Bản, nhưng miễn là trả được viện phí thì ai đến cũng không từ chối. Các quân phiệt về vườn của Trung Quốc, chính khách thất thế, gián điệp Nhật Bản, thương nhân Anh quốc, quan chức, chính khách Đông Nam Á, từng khiến Bệnh viện Falklands khách đến như mây.

Kondo Kohei lập tức dừng động tác, nghiêng đầu nhìn về phía Sai Ba, Sai Ba mỉm cười, chậm rãi nói:

- Kondo tiên sinh, bệnh viện Falklands này trước đây là cơ quan đặc vụ Nhật Bản ở Hồng Kông hay là bệnh viện kiều dân Nhật Bản ở Hồng Kông, ta không quan tâm. Ta là người Thái Lan, ngươi cũng vậy, thái độ của cha ngươi đối với Trung Quốc ra sao không liên quan đến ta. Ta chỉ nghe nói ngươi muốn hợp tác nên mới đến gặp ngươi, hơn nữa chỉ tò mò hỏi một chút, tại sao bệnh viện Falklands năm xưa, giờ đây lại trở thành phòng khám nam khoa có cái tên hơi khó xử này. Đừng ngạc nhiên, ta đã tìm hiểu một số tài liệu từ quân đội Thái Lan, rõ ràng, cha ngươi không chỉ đồng tình với cách mạng Trung Quốc, hay là nói về phương thức hợp tác của chúng ta đi.

Chương 901. Bệnh viện Falklands (2)

- Ta là thương nhân, tướng quân, bây giờ ngươi cũng là thương nhân, thương nhân và thương nhân nói chuyện không phải là hợp tác, mà là lợi ích.

Kondo Kohei không hề ngạc nhiên khi Sai Ba nói ra chút lịch sử đen tối của gia đình hắn, vẫn bình thản đẩy tách trà qua:

- Những người phụ trách đánh bom tàu do Bạch Khải Sơn dẫn đầu?

Sai Ba dang hai tay.

- Đã đi đến nơi cần đến, những thủ lĩnh băng đảng của Phúc Nghĩa Hưng ở Hồng Kông, e rằng trăm miệng khó chối.

- Ta nghe nói còn có tàu của người Thượng Hải bị băng đảng Hồng Kông đốt cháy ở bến cảng?

Kondo Kohei hơi nhíu mày.

- Tướng quân, ta cần ngươi biết một điều, ta là thương nhân, thương nhân quan tâm đến lợi ích, hành động của ngươi có phải hơi quá lớn không, ta không muốn vì hành động quá khích của ngươi mà để lộ bản thân, ta chỉ muốn làm ăn.

- Kondo tiên sinh cứ yên tâm, ta luôn làm việc theo ý kiến của ngài, đảm bảo sẽ không để chúng ta bị cuốn vào. Ngươi là thương nhân đến Hồng Kông, ta là lão già đến Hồng Kông dưỡng già, toàn bộ sự việc này có liên quan gì đến chúng ta chứ? Ngươi nói đúng không? Yên tâm, tối nay, thương hội

Thượng Hải có một bữa tiệc, ta sẽ đi gặp vị khách từ Đài Loan đã hẹn trước.

…

- Tống tiên sinh, Vu tiên sinh mời ngài đến Thủy Tạ Đình nói chuyện. Đàm tiên sinh, xin ngài đợi một chút, dù sao ngươi cũng đã mua lại sản nghiệp của Tăng lão bản, coi như là một thành viên của thương hội Thượng Hải, coi như là người nhà của thương hội Thượng Hải chúng ta, xin ngươi thông cảm.

Hoàng Lục và Tứ Ca đã đánh đến ván cờ thứ năm, Tống Thiên Diệu và Đàm Kinh Vĩ đã uống hết bốn ấm trà, từ lúc đầu bàn tán về con gái nuôi của Vu Thế Đình, đã nói đến chủ nghĩa McCarthy đang hoành hành ở Mỹ, hai người có cảm giác như gặp được tri kỷ. Lúc này, Thủy thúc cuối cùng cũng xuất hiện lần nữa, mời Tống Thiên Diệu đi gặp Vu Thế Đình.

Tống Thiên Diệu đứng dậy khỏi bàn trà, nhìn Thủy thúc, rồi lại nhìn Đàm Kinh Vĩ.

- Đàm tiên sinh, vậy ta đi trước nhé?

- Xin mời, Vu lão bản đã coi ta là thành viên của thương hội Thượng Hải, ta tất nhiên không dám tranh đi trước với ngươi.

Đàm Kinh Vĩ dùng kẹp trà đổ nước trà còn thừa của hai người vào chậu trà, đáp lại Tống Thiên Diệu.

Trước bàn cờ, Hoàng Lục và Tứ Ca trước đó đã thắng hai ván mỗi người, đến ván thứ năm nghe Tống Thiên Diệu sắp rời đi, Hoàng Lục hơi đi gấp một chút, bị Tứ Ca bày binh bố trận, tạo thế "hỏa thiêu liên doanh" chiếu tướng.

Khiến Hoàng Lục không nhịn được liếc mắt về phía đối phương, biểu cảm nói với Tứ Ca, nếu không phải mình vội đi, đâu dễ thua như vậy.

Thấy Tống Thiên Diệu, Hoàng Lục được Thủy thúc dẫn ra khỏi Vọng Dương Lâu, Đàm Kinh Vĩ đứng bên cửa sổ nhìn theo bóng ba người đi xa:

- Tứ Ca, hai người này có phải rất thú vị không?

Tứ ca hiếm khi gật đầu.

- Khá thú vị, hơn nữa tên bảo tiêu của gã hậu sinh đó là một nhân vật lợi hại, còn Thủy thúc kia, nghe nói ngày xưa ở Thượng Hải còn lợi hại hơn, dưới tay Vu Thế Đình quả nhiên có nhân tài.

- Cấp trên bảo ta đến Hồng Kông làm ăn, ta thấy có thể học hỏi thêm từ vị họ Tống này, tuổi còn trẻ đã làm chủ xưởng, hơn nữa nghe giọng điệu của hắn, có vẻ không hài lòng với người nước ngoài, biết đâu một ngày nào đó có thể thuyết phục hắn mang sản nghiệp đến Đài Loan phát triển.

Đàm Kinh Vĩ vừa vuốt cằm vừa cười nói.

Tứ ca không đáp lại, chỉ mỉm cười nhạt bên cạnh, dường như đã quen với kiểu nói đùa nghe có vẻ thật của Đàm Kinh Vĩ.

- Bọn họ có tìm được mấy nhân vật đáng gờm nào của Thanh Bang không?

- Vẫn đang tìm, địa vị của Lý Tài Pháp trong Thanh Bang hơi thấp, thuộc hạ của hắn càng không đáng để mắt, chỉ có thể chọn tướng trong đám lùn, từ từ tuyển chọn, nếu thật sự không được, Đàm tiên sinh, từ Thanh Bang ở Đài Loan…

Tứ ca nghe Đàm Kinh Vĩ nhắc đến chuyện Thanh Bang, do dự một chút rồi nói ra mấy chữ Thanh Bang Đài Loan.

Đàm Kinh Vĩ khẽ lắc đầu, thấy Đàm Kinh Vĩ lắc đầu, Tứ ca cũng kịp thời ngưng lại.

- Ta đâu phải thật sự muốn giúp Thanh Bang mở hương đường, chỉ là học theo Hiệu trưởng, lấy cái bô dơ bẩn ra xem còn có thể đi tiểu thêm một bô giải quyết nỗi bức bách không, nếu những người ở Đài Loan muốn dùng, ta cần gì phải nhờ Tứ ca ngươi tìm thuộc hạ của Lý Tài Pháp ở Hồng Kông, trực tiếp kéo đám người của Vạn Mặc Lâm đến Hồng Kông là xong.

Đàm Kinh Vĩ nói.

- Thanh Bang cũng thế, Mã bang cũng vậy, đều như nhau cả, nếu một ngày nào đó về Đài Loan, nói với đám đồng liêu của ta, cũng chỉ là chuyện vui cười, ai chịu nổi việc dính vào những chuyện bẩn thỉu của đám cáo thành chuột xã này. Thôi, không nghĩ đến những chuyện nhơ nhớp đó nữa, thấy Tống tiên sinh đi khuất rồi, ta chợt nhớ ra một chuyện?

- Chuyện gì?

- Tống tiên sinh chỉ là một chủ xưởng nhỏ, vậy mà lại có thể khiến Vu Thế Đình, một đại gia Thượng Hải gặp hắn, hoặc là hắn nói dối ta? Hắn không phải chủ xưởng?

Đàm Kinh Vĩ chống cằm nhìn về phía Tứ ca.

Tứ ca nhìn Đàm Kinh Vĩ, chờ Đàm Kinh Vĩ nói tiếp, Đàm Kinh Vĩ lại lắc đầu:

- Nhìn vẻ dè dặt của hắn, việc làm ăn chắc không lớn lắm, không có khả năng lừa ta, nếu hắn là một chủ xưởng nhỏ, rồi lại có lý do khiến Vu Thế Đình phải gặp hắn, chẳng lẽ thật sự là ái nữ xinh đẹp như hoa của Vu Thế Đình chuẩn bị tuyển rể? Chọn Tống tiên sinh, một thanh niên có triển vọng này? Ta trông cũng không xấu hơn Tống tiên sinh, dù lớn hơn vài tuổi, cũng không đến nỗi? Trừ phi…

Mấy câu đầu, Đàm Kinh Vĩ nói với giọng điệu nhẹ nhàng, ý trêu chọc khá đậm, nhưng khi nói đến hai chữ "trừ phi",

trong mắt đã không còn chút gì là khinh bạc, sắc bén như chim ưng.

- Trừ phi, vị Tống tiên sinh này là sứ giả.

Tứ ca.

- Hai nước giao tranh, không chém sứ giả.

Giây tiếp theo, Đàm Kinh Vĩ tỏ vẻ hối hận, vỗ đùi một cách khoa trương.

Chương 902. Đại cao thủ

- Chà! Vừa rồi đáng lẽ nên ra tay giết hụt Tống tiên sinh khi Thủy thúc nói chúng ta là người một nhà của Thương hội Thượng Hải, tiếc quá, tiếc quá!

Tứ ca nhìn Đàm Kinh Vĩ.

- Đàm tiên sinh, vậy lần sau gặp mặt, có giết bọn họ không?

Đàm Kinh Vĩ nhìn Tứ ca với nụ cười nửa miệng, quay người đi về phía bàn cờ.

- Nào, đánh ván nữa.

…

Tống Thiên Diệu và Hoàng Lục đi theo Thủy thúc đến gặp Vu Thế Đình, Tống Thiên Diệu không có phản ứng gì với Thủy thúc đang đi phía trước, còn Hoàng Lục đã luyện võ công, lúc này đôi mắt từ phía sau nhìn chằm chằm vào Thủy thúc đang đội mũ sa đỉnh nhọn, mặc áo mã quần, khi đến bên ngoài thư phòng của Vu Thế Đình, đôi lông mày của Hoàng Lục đã nhíu lại.

- Sao vậy?

Tống Thiên Diệu hỏi Hoàng Lục một câu.

Lúc này Thủy thúc đã quay người lại, hơi cúi người với Tống Thiên Diệu.

- Tống tiên sinh, lão gia đang ở trong phòng, mời ngài vào?

Tống Thiên Diệu ghé sát miệng vào Hoàng Lục.

- Không được gây chuyện, muốn gây thì để ta gây.

Nói xong, Tống Thiên Diệu bước vào thư phòng cổ kính, treo biển "Hi Đức thư trai".

Bên ngoài, Thủy thúc đứng nghiêm chỉnh trước cửa thư phòng, tai vểnh lên, dường như sẵn sàng đáp ứng mọi yêu cầu từ bên trong bất cứ lúc nào.

Hoàng Lục đưa mắt nhìn Thủy thúc từ trên xuống dưới, cuối cùng không nhịn được mở miệng.

- Lão tiên sinh, lần trước ta mời Vu Trinh Trọng Vu tiên sinh, có chút thất lễ, xin ngươi thứ lỗi.

Thủy thúc khẽ nhướng mắt nhìn Hoàng Lục, thản nhiên nói.

- Hoàng tiên sinh, ngươi thất lễ với thiếu gia, sao lại xin lỗi ta?

- Dưới mũ của ngươi, có phải đang giấu một cái bím tóc không?

Hoàng Lục liếc nhìn chiếc mũ trên đầu Thủy thúc, hỏi.

- Ngươi biết ta?

Thủy thúc có chút ngạc nhiên.

- Ta không ngờ, ở Hồng Kông này còn có người biết ta?

Hoàng Lục khẽ lắc đầu.

- Không biết, chỉ vừa nhìn ra thôi. Mười ngón tay của ngài đều không còn móng, khi đi đường vai hơi nhô lên, trông có vẻ gù lưng, nhưng thực ra là đang thu cổ tích lực. Ta từng nghe cha và đường huynh nói, năm xưa ở Thượng Hải tô giới Pháp có một vị Trương tiên sinh biệt hiệu Biện Tử, Hà tiên sinh ở Ma Cao từng nhiều lần phái người đến Thượng Hải mời ngươi đến Ma Cao, đều bị ngươi từ chối, không ngờ hôm nay lại gặp được ở Hồng Kông.

Nếu Tống Thiên Diệu vừa rồi không vào thư phòng, chắc chắn sẽ tìm Thủy thúc xin chữ ký. Vụ Cao Đào được hậu nhân quay thành vô số phim ảnh, những người tham gia cứu viện cũng được phát triển thành Bát đại kim cương, Thập tam thái bảo các loại danh hiệu, nổi tiếng nhất không gì bằng bộ phim "Thượng Hải Thập tam thái bảo" của Trương Triệt.

Mà lúc này, Thủy thúc già nua đang đứng trước mặt Hoàng Lục, chính là một trong những cao thủ tham gia cứu viện Cao Đào hai người và gia quyến ở Thượng Hải mười ba năm trước, biệt hiệu Biện Tử.

Ở Lục Vũ Trà Lâu Hồng Kông, thỉnh thoảng vẫn có người kể chuyện nhắc đến giai thoại năm xưa, mỗi lần mở đầu đều nói một câu để định hình:

Biện Tử, Đạn Tử, Song Khoái Đao, bến tàu Hoàng Phố cứu Cao Đào.

Thủy thúc đứng đầu trong ba cao thủ.

Đó chính là lý do Hoàng Lục nhận ra thân phận đối phương nên chủ động lên tiếng xin lỗi. Hắn không sợ mình chết dưới tay đối phương, mà sợ nếu hôm nay không thương lượng xong, không chỉ mình phải chết, e rằng Tống Thiên Diệu cũng khó sống sót.

…

Hoàng Lục chưa từng gặp Biện Tử nổi danh ở Thượng Hải mười ba năm trước, cũng không biết lão quản gia trước mặt chính là hảo hán giang hồ từng tung hoành Thượng Hải, lưu danh hiệp nghĩa năm xưa.

Trước đây hắn làm việc cho nhà họ Hà ở Ma Cao, nghe nói đường huynh Hoàng Tử Nhã, cha hắn Hoàng Sâm đều là nhân vật nổi tiếng ở Hồng Kông và Ma Cao, nhưng nói về cả nước thì chỉ là những nhân vật vô danh, dù là giang hồ hay thương

trường, trước khi giải phóng, muốn nổi danh toàn quốc phải xem có thể đánh ra tên tuổi ở Thượng Hải hay không.

Thượng Hải lúc bấy giờ, những nhân vật các ngành nghề khác mà Hoàng Lục nhớ tên không nhiều, dù là chính giới, thương giới hay văn hóa giới, vì cách Hoàng Lục quá xa. Nên khi ở Ma Cao, tai Hoàng Lục nghe nhiều nhất là những nhân vật giang hồ ở Thượng Hải. Xa xưa như anh em Mã Vĩnh Trinh, Mã Tố Trinh đã giết khắp Thượng Hải rồi hát bài "Quy khứ lai hề" không cần nói, chỉ riêng thời Dân quốc đã có rất nhiều người nổi danh bốn phương nhờ võ công.

Trong tai Hoàng Lục, nghe nhiều nhất, đứng đầu tất nhiên là Vương Á Kiều với tài bắn súng thần kỳ, căm ghét cái ác, nổi giận là giết người. Ngoài ra còn có những người như Chiêm Sâm được gọi là sát thủ số một của Quân thống, tung hoành mười dặm dương trường, khiến bọn Hán gian khiếp sợ; Lâm Hoài Bộ, tử sĩ được Đỗ Nguyệt Tiên nuôi bên cạnh Trương Khiếu Lâm; thậm chí cả Ngô Tứ Bảo, tay súng số một của Thất thập lục hiệu, vô pháp vô thiên, là Hán gian nhưng vẫn cướp cả vàng của người Nhật.

Những cái tên hoạt động sôi nổi ở Thượng Hải này khiến Hoàng Lục ước gì mình sinh sớm hơn vài năm để đến Thượng Hải so tài cao thấp với họ.

Trong số những cao thủ giang hồ Thượng Hải mà hắn từng nghe nói, có một người tên là Biện Tử, đầu đội một chiếc mũ sa tanh nhọn đỉnh của nhà Thanh đã rất hiếm thấy vào thời Dân Quốc, dưới mũ cuộn giấu một bím tóc, hai bàn tay không còn móng tay, ngón tay trông to hơn người bình thường một vòng, ngắn hơn một đoạn.

Nếu nói có người phù hợp với hai điểm này cũng không lạ, nhưng khi đi lại luôn thu cổ, nhún hai vai tích lực, lúc nào cũng sẵn sàng vung đầu dùng bím tóc giấu dưới mũ để tấn

công người khác, e rằng chỉ có một người trước mặt này mà thôi.

- Ký tên một cái đi, tiền bối?

Hoàng Lục sau khi Thủy thúc trước mặt thừa nhận mình chính là Biện Tử Khoái Đao nổi danh một thời ở Thượng Hải, lập tức lộ ra nụ cười nịnh bợ.

- Từ nhỏ ta đã học đao, những vị thúc bá đều từng nhắc đến ngươi với ta, nói đao pháp của ngươi thần xuất quỷ một, ta đối với ngươi luôn ôm lòng kính…

Lúc này, trong thư phòng đột nhiên vang lên một tiếng "bộp", nghe như tiếng đồ sứ rơi xuống đất!

Tiếp theo vang lên là tiếng quát giận dữ của Vu Thế Đình.

Chương 903. Lật mặt

- Tên khốn kiếp này! Dám uy hiếp ta?

Bên ngoài thư phòng, miệng Hoàng Lục còn đang nói về việc ôm lòng kính trọng đối với đao pháp của Thủy thúc, hai chữ "kính trọng" còn chưa kịp nói ra, đao của Hoàng Lục đã theo lời Vu Thế Đình mà ra tay!

Tay trái vừa buông vừa nâng, một thanh khoái đao lưỡi sáng như tuyết đã đâm về phía eo Thủy thúc!

Thấy Thủy thúc thò tay chụp về phía thân đao của mình trong chớp mắt, khóe miệng Hoàng Lục hơi nhếch lên, tay phải đã sờ lấy khẩu súng ở thắt lưng.

- Lão già, thật sự tưởng ta sẽ cùng ngươi đấu đao vài chiêu sao?

Lão bản của mình bên trong đang lật mặt với Vu Thế Đình, Hoàng Lục không có thời gian để thực sự giao đấu với Thủy thúc, tay trái cầm đao thu hút sự chú ý của Thủy thúc, tay phải đã nắm súng chuẩn bị khống chế Thủy thúc, đồng thời chân trái co lại, đá về phía cửa thư phòng!

Tay phải Thủy thúc nắm lấy thân đao của Hoàng Lục, năm ngón tay như bôi keo dán cực mạnh, dính chặt vào thân đao, không dám sơ suất, bởi vì khi Hoàng Lục rút đao ra, lưỡi đao hướng lên trên, sống đao hướng xuống dưới, chỉ cần phân tâm một chút, đừng nói là đoạt được đao của Hoàng Lục, e rằng mấy ngón tay của Thủy thúc cũng sẽ bị Hoàng Lục cắt đứt.

Trong thư phòng, giọng của Tống Thiên Diệu cũng đã vang lên, mang theo sự tức giận không thể kìm nén:

- Vu Thế Đình! Ngươi tưởng Hồng Kông là Thượng Hải, tưởng vẫn còn Quốc dân đảng giúp ngươi làm chủ? Đây là Hồng Kông đấy! Nơi bọn Anh quốc nói chuyện! Người Thượng Hải quen gọi ngươi là A Thúc, ta Tống Thiên Diệu không hứng thú phụng ngươi làm tổ tông! Nói tốt với ngươi, ngươi lại bày ra bộ mặt chết tiệt đó là chuẩn bị qua sinh nhật âm phủ của mình sao!

Giọng của Vu Thế Đình nghe có vẻ như khóe miệng đã run rẩy, từng lời từng chữ như bị ép ra từ kẽ răng.

- Tên khốn kiếp này! Hôm nay nếu ta không ném ngươi xuống biển ta…

- Ném cái con mẹ ngươi! Vu Thế Đình, ta nói cho ngươi biết! Từ hôm nay trở đi, tàu của ngươi mà xuất hiện trong vùng biển Hồng Kông Ma Cao mà không bị đánh chìm, ta sẽ đổi họ theo ngươi! Tiền ta kiếm được sẽ không làm gì khác, chỉ chuyên thuê người đánh chìm tàu của ngươi~!

- Thủy thúc! Để người ta mang tên…

Lời của Vu Thế Đình còn chưa nói hết, một tiếng "bộp" đã vang lên, Vu Thế Đình rên lên một tiếng, thư phòng im lặng một lúc, Vu Thế Đình che đầu mở cửa thư phòng đi ra, góc trán có vết máu tươi!

Thủy thúc thấy cửa thư phòng mở, cúi đầu vung một cái, chiếc mũ sa tanh nhọn đỉnh bị hất bay, một bím tóc hoa râm từ dưới mũ quật ra, như một cái roi, mà ở đuôi bím tóc giấu một lưỡi dao nhỏ, chém về phía cổ Hoàng Lục.

Lúc này tay trái cầm đao của Hoàng Lục đã bị Thủy thúc nắm lấy, tay phải cầm súng còn chưa kịp nhắm vào Thủy thúc, thấy lưỡi dao bay tới, nếu là bất kỳ ai khác, có lẽ đều sẽ lùi bước né người, tránh khỏi bím tóc của Thủy thúc.

Nhưng lúc này Hoàng Lục lại trực tiếp chĩa nòng súng vào cửa thư phòng, chưa kịp hiểu rõ tình hình bên ngoài, nhắm vào người Vu Thế Đình đang che trán, rõ ràng vẫn còn đang choáng váng.

Bản thân hắn thì đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Bím tóc của Thủy thúc sượt qua da thịt Hoàng Lục, trong khoảnh khắc sắp chạm tới, Thủy thúc làm một động tác lắc đầu nhỏ, thu bím tóc về.

Thủy thúc đứng nguyên tại chỗ, lúc này Tống Thiên Diệu từ trong thư phòng đuổi theo ra, mặt mày đầy giận dữ, tay cầm một chiếc chén có nắp bằng bạch ngọc, ném thẳng về phía đầu của Vu Thế Đình!

- Mẹ kiếp! Muốn thu thập ta? Ta thu thập ngươi trước! Không giải quyết được ngươi, ta về cũng không thể báo cáo!

Tống Thiên Diệu hai mắt trợn lên, đầy sát khí.

Thủy thúc buông con dao trong tay, giơ chân đá vào bụng dưới của Tống Thiên Diệu! Đá cho Tống Thiên Diệu lùi về phía thư phòng, còn định nhảy tới gần Tống Thiên Diệu, khống chế hoàn toàn đối phương thì súng trong tay Hoàng Lục bỗng vang lên!

- Bùm! một tiếng, cả Tĩnh Viên đều chìm vào im lặng sau tiếng súng này!

- Ngươi còn động đậy, ta sẽ giúp lão bản của ngươi đi chầu trời!

Hoàng Lục chĩa nòng súng vào đầu Vu Thế Đình, hét với Thủy thúc.

- Đến đây!

Lúc này vết thương ở thái dương của Vu Thế Đình cũng lộ ra trước mắt Hoàng Lục và Thủy thúc, vết thương không lớn,

chỉ là một vết cạn, máu nhuộm đỏ một chút trán rồi không chảy nữa, chỉ là trông có vẻ thảm hại đáng sợ.

Ngược lại lúc này Tống Thiên Diệu đầy sát khí từ trong thư phòng bước ra lần nữa, trông có vẻ đáng sợ, má trái sưng tím, rõ ràng là bị Vu Thế Đình đột ngột ra tay tập kích, dạy dỗ một trận nên thân.

Tống Thiên Diệu lúc này trợn mắt nhìn Thủy thúc.

- Đá ta? Đồ khốn, tối nay ta sẽ đánh gãy hai chân ngươi!

Nhưng Tống Thiên Diệu không để tâm đến Thủy thúc, mà bước đến trước mặt Vu Thế Đình.

- Đánh vào mặt ta? Không làm chết ngươi, cả Hồng Kông chẳng phải sẽ biết ta Tống Thiên Diệu thua trận trước mặt người Thượng Hải sao!

Tống Thiên Diệu đứng bên cạnh Hoàng Lục, thẳng thừng mở miệng.

- Lục ca, bắn chết hắn đi.

…

- Giả quá đi? Vu Thế Đình tuổi tác này diễn vai võ sinh kiểu này, rất vất vả.

Đàm Kinh Vĩ dùng tay gãi nhẹ chút râu lún phún mọc lại trên cằm, hơi kỳ lạ hỏi Tứ ca bên cạnh:

- Hắn có phải nghĩ ta là kẻ ngốc dễ lừa nên mới diễn trò không? Nhưng dù ta có là kẻ ngốc, cũng không thể tin được hắn đánh nhau với một hậu bối trẻ tuổi chứ?

Tứ ca gật đầu bên cạnh Đàm Kinh Vĩ.

- Nhưng dù Vu Thế Đình đánh thành bộ dạng gì, thật cũng được, giả cũng được, cũng phải qua xem xét, lão già này rốt

cuộc muốn đi nước cờ nào, một Thượng Hải thuyền vương lớn như vậy, không thể thấp kém đến thế được.

Chương 904. Giết ngươi bây giờ có phải là muộn rồi không (1)

Đàm Kinh Vĩ thở dài, nói xong liền hướng về phía Tống Thiên Diệu, Vu Thế Đình bốn người đang đánh nhau ở xa, vắt ra vẻ mặt lo lắng kinh hoàng, chạy nhanh tới, miệng còn hét lớn:

- Mau dừng tay! Mau dừng tay! Tứ ca! Nhanh! Kéo họ ra!

Khi Đàm Kinh Vĩ và Tứ ca chạy đến gần phía trước Tống Thiên Diệu, Hoàng Lục và những người khác, hai bên đã tách ra, Tống Thiên Diệu đang nói với Hoàng Lục.

- Lục ca, bắn chết hắn đi!

Lúc này nòng súng của Hoàng Lục đã giơ lên, chĩa vào Vu Thế Đình.

Đàm Kinh Vĩ có vẻ bất đắc dĩ tự rút khẩu súng ở thắt lưng ra chĩa vào Tống Thiên Diệu.

- Này, Tống tiên sinh, quá đáng rồi, Vu lão bản tuổi tác này, đừng dọa hắn.

Thấy Đàm Kinh Vĩ chĩa súng vào Tống Thiên Diệu, Hoàng Lục định xoay nòng súng chĩa vào Đàm Kinh Vĩ, nhưng Tống Thiên Diệu bước lên một bước giật phắt khẩu súng trong tay Hoàng Lục, chĩa về phía Vu Thế Đình bóp cò!

Bùm một tiếng súng nổ! Vang vọng khắp trong ngoài Tĩnh Viên!

Xa xa, một số người hầu nhà họ Vu nghe thấy tiếng súng, theo bản năng co rúm lại ngồi xuống đất! Những a hoàn nữ tỳ đang chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay càng sợ hãi hét lên chói tai!

Vu Thế Đình đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Thủy thúc chắn trước mặt Vu Thế Đình, mặt đất trước chân bị bắn ra một lỗ đạn, mảnh vụn gạch xanh bắn tung tóe, bắn vào giày vải và tất của Thủy thúc.

Đàm Kinh Vĩ thấy Tống Thiên Diệu nổ súng, gần như đồng thời bóp cò!

Một phát súng bắn vào trước chân Hoàng Lục đang che chắn nòng súng cho Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu vẫn không nhìn Đàm Kinh Vĩ, mà trừng mắt nhìn Vu Thế Đình, miệng chửi.

- Lão già, ngươi cẩn thận đấy! Lần này viên đạn chưa bắn trúng ngươi, không phải ta tiểu tốt này tự tiếc mạng, mà là để lại một mạng cho ngươi suy nghĩ cho kỹ!

Nói xong, Tống Thiên Diệu ném khẩu súng trong tay cho Hoàng Lục, xoay người bước ra ngoài!

Hoàng Lục đón lấy súng, xoay người đi theo sau Tống Thiên Diệu. Trước khi rời đi, hắn không dám xoay lưng hoàn toàn về phía mấy người kia, nửa nghiêng người che chắn phía sau Tống Thiên Diệu, mắt vẫn dõi theo Thủy thúc, Đàm Kinh Vĩ và Tứ ca, cho đến khi cả hai cùng bước ra khỏi cổng lớn của Tĩnh Viên nhà họ Vu, lúc này mới ôm Tống Thiên Diệu nhanh chóng lên xe rời đi.

Trong Tĩnh Viên, Vu Thế Đình thở hổn hển vài hơi, dùng tay sờ vết máu trên trán, vẫy tay với Thủy thúc.

- Thủy thúc, dọn dẹp một chút, gọi Lưu y sư đến giúp ta sát trùng băng bó.

- Vâng, lão gia.

Thủy thúc liếc nhìn Đàm Kinh Vĩ và Tứ ca bên cạnh, dạ một tiếng với Vu Thế Đình rồi nhanh chóng lui ra.

Vu Thế Đình ngẩng đầu nhìn Đàm Kinh Vĩ, Đàm Kinh Vĩ mặt đầy chân thành, ánh mắt chân thật nhìn lại Vu Thế Đình, như một hậu bối ngoan ngoãn biết nghe lời.

- Vào thư phòng nói chuyện.

Vu Thế Đình nói xong, tự mình xoay người đi vào thư phòng trước.

Đàm Kinh Vĩ đưa khẩu súng trong tay cho Tứ ca, đi theo sau lưng Vu Thế Đình vào thư phòng. Trên sàn thư phòng còn vương vãi vết trà và mảnh vỡ sứ, rõ ràng trước đó Tống Thiên Diệu và Vu Thế Đình đã cãi nhau đến mức ném vỡ tách trà của mình.

Đàm Kinh Vĩ tránh những mảnh vỡ dưới đất, Vu Thế Đình quay lưng lại phía Đàm Kinh Vĩ, mắt nhìn bức tranh "Thương thúy lăng thiên đồ" của Thạch Đào treo trong thư phòng, trên tranh đề hai câu thơ của Thạch Đào: Phù vân cao sĩ tích, Khô mộc đạo nhân tâm.

- Để ngươi thấy ta mất mặt rồi, hừ, tuổi già sức yếu, không còn như năm xưa nữa, nếu là hai mươi năm trước, đừng nói là thấy ta mất mặt, chỉ cần thấy một chút không nên thấy, lúc này ngươi đã nằm dưới đáy sông Hoàng Phố rồi.

Vu Thế Đình xoay người nói với Đàm Kinh Vĩ.

Đàm Kinh Vĩ liên tục gật đầu, vẻ mặt như một đứa trẻ ngoan ngoãn chăm chỉ học hỏi, đợi Vu Thế Đình nói xong mới từ từ mở miệng như thể đã cân nhắc kỹ lưỡng.

- Vu lão bản, đừng nói hai mươi năm trước, bây giờ ngươi muốn ta nằm dưới đáy sông cũng không khó, chỉ là lần này ta thấy ngươi mất mặt, có phải hơi quá đáng không? Có vẻ giả tạo quá, nếu thật sự vì chuyện giả tạo đến mức khiến ta phải

phẫn nộ mà phải nằm dưới đáy sông, e rằng ta sẽ chết không nhắm mắt.

Vu Thế Đình nhìn Đàm Kinh Vĩ với ánh mắt hơi giận dữ, lúc này bên ngoài Thủy thúc đã dẫn vị bác sĩ gia đình của nhà họ Vu mang theo hộp thuốc đi vào, chuẩn bị xử lý vết thương cho Vu Thế Đình.

Đàm Kinh Vĩ không dám nhìn thẳng vào mắt Vu Thế Đình, quay đầu đi nhưng cố tình nói với giọng đủ để Vu Thế Đình nghe thấy.

- Thật sự quá giả tạo, Vu lão bản cũng từng là nhân vật lừng lẫy ở Bách Lạc Môn, sao lại…

Vu Thế Đình bị giọng điệu của Đàm Kinh Vĩ chọc cười, đột nhiên từ vẻ mặt âm trầm chuyển sang cười ha hả, để mặc bác sĩ dùng bông cồn lau vết thương trên trán, tự mình lên tiếng.

- Ngươi thấy giả cũng được, thật cũng được, vở kịch này đâu phải diễn cho ngươi xem, ngươi chỉ là tình cờ gặp phải thôi.

Đàm Kinh Vĩ dùng tay xoa xoa cằm.

- Không phải diễn cho ta xem, vậy là diễn cho những người đang chờ tham dự tiệc tối bên ngoài? Nhà Vu lão bản vang lên tiếng súng, làm sao có thể là chuyện nhỏ? Nghĩ đến đây, dù Vu lão bản diễn giả, ta cũng muốn coi là thật để hành động.

- Hành động gì?

Vu Thế Đình thong thả lên tiếng, giọng điệu hoàn toàn không có vẻ căm phẫn như khi đối đầu với Tống Thiên Diệu.

- Thủ lĩnh thương nhân tàu biển Thượng Hải, bị người Hồng Kông nổ súng tại nhà, lẽ nào người Thượng Hải đều chết hết rồi sao? Đương nhiên là không cần Vu lão bản sai

bảo, chúng ta những kẻ dưới trướng sẽ đi bắt tên họ Tống này về để Vu lão bản trút giận, ôm chặt lấy Vu lão bản, dù không làm ăn được ở Hồng Kông, những tuyến đường biển châu Âu kia, chỉ cần Vu lão bản chịu chiếu cố, cũng kiếm được một khoản kha khá phải không?

Đàm Kinh Vĩ nói với Vu Thế Đình.

Chương 905. Giết ngươi bây giờ có phải là muộn rồi không (2)

Vu Thế Đình thở dài.

- Tên họ Tống diễn kịch, là vì đứng sau hắn có một vị đại Bồ Tát chống lưng, Bồ Tát mở miệng, hắn một đứa trẻ ôm bình còn không bằng cũng phải sợ hãi, đương nhiên không dám gây sự, phải ra tay liều mạng, cũng khó cho tên Tống trẻ tuổi này.

Đàm Kinh Vĩ chăm chú nhìn chằm chằm vào Vu Thế Đình không chớp mắt.

- Tống tiên sinh diễn kịch, ta không tò mò, ta chỉ tò mò, vì sao Vu lão bản ngươi lại phải diễn kịch, bởi vì ta thực sự không đoán được, những gì ta vừa nói, có lẽ không phải là lời thật lòng của ngươi.

Vu Thế Đình im lặng không nói gì nữa, để yên cho bác sĩ băng bó vết thương.

Đợi đến khi Lưu y sư giúp Vu Thế Đình băng bó xong, hành lễ rồi lui ra khỏi thư phòng, Vu Thế Đình mới nhìn về phía Đàm Kinh Vĩ, người vẫn luôn nhìn mình, chờ đợi câu trả lời của mình, như một hậu bối thực sự của Thượng Hải.

- Tăng Xuân Thịnh không đi Đài Loan, hắn đi đâu?

Đàm Kinh Vĩ cúi đầu, khóe miệng nở một nụ cười bất đắc dĩ, không trả lời.

Vu Thế Đình thở dài.

- Tên ngu ngốc Tăng Xuân Thịnh đó, chết cũng không đáng tiếc, bây giờ ta muốn giết ngươi, có phải đã quá muộn rồi không?

…

Chử Diệu Tông ngồi nghiêm trang trong thư phòng, ánh mắt nóng bỏng, thành kính nhìn vào bánh trà Càn Lợi Trinh Phổ Nhĩ thời Quang Tự đang nằm trong tay Thái Nguyên Bá đối diện.

Khi thấy Thái Nguyên Bá mang theo bánh trà Phổ Nhĩ này đến thăm, Chử Diệu Tông đã bày ra bộ dụng cụ pha trà quý hiếm mà mình cất giữ, rất ít khi cầm ra, sợ rằng sẽ làm hỏng bánh trà này.

Nửa bộ dụng cụ pha trà men thanh thiên Nhữ Diêu, một ấm sắt hình lá cây Ebisu Daikoku do bậc thầy ấm sắt Nhật Bản đời thứ ba Koizumi Jinzaemon thiết kế và chế tác vào cuối thời Edo.

Những dụng cụ pha trà mà ngày thường Chử Diệu Tông cũng phải cẩn thận nâng niu, giờ đây đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Thái Nguyên Bá đối diện pha trà.

- Ngày trước muốn mượn hai cái chén thanh thiên này của ngươi để ngắm nghía một chút, lúc đó mặt ngươi đã có thể cau có như đá, hôm nay thấy ta mang trà ngon đến, chủ động bày ra ngay.

Thái Nguyên Bá ngồi đối diện, thấy bộ dạng thành kính của Chử Diệu Tông, không nhịn được mở miệng châm chọc người bạn già này một câu.

Chử Diệu Tông hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi lời nói của Thái Nguyên Bá, mắt chỉ dán vào bánh trà trong tay đối phương.

- Này, ta mang bánh trà quý giá như vậy đến không phải là đến không đâu!

Thái Nguyên Bá cố ý đặt bánh trà trở lại gói giấy bên cạnh và nói.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bánh trà đó trong mắt nữa, Chử Diệu Tông mới thu hồi ánh mắt, dùng bút dưỡng sứ nhúng vào nước trà nhạt, cẩn thận thấm ướt bề mặt chén thanh thiên trước mặt, nhìn vân trà mỏng như cánh ve trên bề mặt chén thanh thiên.

- A Thập là người của ngươi, không có lệnh của ngươi sẽ không ra tay, đã ra mặt rồi, sao bây giờ lại giả câm?

Chử Diệu Tông ngước mắt nhìn Thái Nguyên Bá.

- Ngươi đầu óc mê muội rồi sao? Ta để A Thập đến bến tàu gây rối một chiếc tàu của người Thượng Hải, đó là vì chiếc tàu bị đánh chìm ở vịnh Ngư Khẩu, hàng hóa do nhà họ Chử cung cấp, chủ tàu là người Triều Châu, bọn họ gây rối một chiếc tàu của người Triều Châu, ta gây rối một chiếc tàu của người Thượng Hải, không có nghĩa là bây giờ ta muốn vội vàng đứng ra giúp Từ Bình Thịnh đứng vững.

- Vậy ngươi rốt cuộc có ý gì?

Chử Diệu Tông cầm chén trà từ từ thưởng thức, giọng điệu bình thản.

- Rất đơn giản, có thể không đụng vào vũng nước này thì tuyệt đối không đụng vào.

Thái Nguyên Bá hỏi tiếp.

- Vậy ngươi để A Thập…

- Ta là hội trưởng Thương hội Triều Châu, có người gây rối người Triều Châu, lẽ nào ta không ra mặt? Nếu người Thượng

Hải gây rối người của Thương hội Đông Hoản của ngươi, ngươi sẽ làm sao?

Chử Diệu Tông hơi nhướng mắt, hỏi ngược lại Thái Nguyên Bá.

- Ngươi để A Thập ra tay, không phải muốn giúp Từ Bình Thịnh, mà là muốn thể hiện thái độ không giúp bên nào?

Thái Nguyên Bá do dự một lúc, thở dài.

- Ta tưởng ngươi cũng nghĩ giống ta, không ngờ chúng ta lại không cùng đường.

- Không thể giúp được, ngươi không phải không rõ, một bên là đại lục, một bên là Đài Loan, phía sau chúng ta là bọn quỷ ngoại quốc không đáng tin cậy, nếu thực sự dính quá sâu, hai bên kia đều có thể lên bờ, chỉ có chúng ta là chết đuối.

Lúc này, Ân thúc từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng, nhanh chóng bước đến bên cạnh Chử Diệu Tông, ghé tai nói vài câu, Chử Diệu Tông hơi nhíu mày, sau khi Ân bá nói xong liền rời đi.

Thấy Thái Nguyên Bá nhìn về phía mình, Chử Diệu Tông cẩn thận đặt chén thanh thiên trong tay xuống, nói.

- Tống Thiên Diệu nổ súng tại Tĩnh Viên của Vu Thế Đình, phần lớn các thương nhân tàu biển Thượng Hải đều nghe thấy, bây giờ Tống Thiên Diệu đã đến nhà Từ Bình Thịnh.

- Giả à?

Thái Nguyên Bá vừa nghe xong, lập tức buột miệng.

Chử Diệu Tông chỉ vào bánh trà mà Thái Nguyên Bách đã đặt lại vào gói giấy.

- Bất kể thật giả, uống trà rồi hãy nói, bánh trà này là thật.

…

Khi Tống Thiên Diệu được Hoàng Lục mở cửa xe và hộ tống xuống xe, bên ngoài cửa nhà họ Từ, con trai của Từ Bình Thịnh là Từ Ân Bá đã đứng đợi ở đó với vẻ mặt cười khổ.

Thấy trên mặt Tống Thiên Diệu có chút sưng đỏ, Từ Ân Bá lên tiếng.

- Tống tiên sinh cần gì phải vậy chứ?

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ vào thắt lưng của Hoàng Lục, dường như muốn cho Từ Ân Bá thấy rõ Hoàng Lục đeo súng bên hông. Vừa làm xong động tác đó, phía sau Từ Ân Bá lập tức có hai người đưa tay vào trong áo.

- Ta đã bắn cả Vu Thế Đình rồi, cũng chẳng ngại bắn thêm lão tử ngươi.

Tống Thiên Diệu nói với Từ Ân Bá.

Từ Ân Bá hơi nhíu mày.

- Ngươi điên rồi sao? Hay là say rồi? Đến nhà họ Từ gây rối?

Tống Thiên Diệu từng bước một bước lên bậc thang tiến về phía cổng lớn nhà họ Từ, đứng trước mặt Từ Ân Bá, từng chữ từng chữ nói.

Chương 906. Ta muốn sờ ngươi

- Ta đã nói rồi, ta đã bắn cả Vu Thế Đình, không ngại…

Lúc này, đột nhiên có tiếng động cơ gầm rú từ xa vọng lại, một chiếc Cadillac Fleetwood Series 75 từ xa phóng tới đây với tốc độ cực nhanh, cuối cùng một tiếng phanh chói tai vang lên, bốn bánh xe cọ xuống đường để lại bốn vệt đen, dừng lại sát bên cạnh xe của Tống Thiên Diệu!

Cửa xe mở ra, Lư Nguyên Xuân mặc một chiếc váy liền thân nhẹ nhàng thanh lịch bước xuống từ ghế lái, nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang đối chọi với Từ Ân Bá, khuôn mặt vốn dịu dàng giờ đây phủ đầy sương giá, ánh mắt sắc lạnh!

Sau khi đối chọi như vậy hơn mười giây, tiếng động cơ của một chiếc xe khác mới vang lên, Lư Vinh Phương và Phan Quốc Dương lái xe vội vã đuổi tới. Lư Vinh Phương lau mồ hôi lạnh trên mặt, thấy Lư Nguyên Xuân không sao, thở phào nhẹ nhõm, dựa người vào đầu xe thở hổn hển:

- Xuân muội, đầu thai cũng không cần gấp như vậy!

Ánh mắt Tống Thiên Diệu lướt qua mặt Lư Vinh Phương, Phan Quốc Dương, Lư Nguyên Xuân, cuối cùng lại nhìn về phía Từ Ân Bá trước mặt.

- Ta muốn gặp Thịnh bá, đầu Vu Thế Đình ta còn bắn nở hoa, hôm nay ngươi dám nói một chữ không, ta không ngại giúp ngươi cũng nở một bông hoa.

- Ngươi có gan thì thử xem.

Từ Ân Bá quay người với vẻ ghê tởm.

- Ta sợ ngươi…

- Đồ khốn!

Tống Thiên Diệu đột nhiên từ phía sau vươn tay nắm lấy tóc Từ Ân Bá, định đập đầu Từ Ân Bá vào cổng lớn nhà họ Từ!

Từ Ân Bá cứng cổ, xoay người gạt tay Tống Thiên Diệu ra.

- Ngươi thật sự điên rồi! Đuổi bọn họ đi cho ta!

Mấy người nhà họ Từ đứng sau Từ Ân Bá lập tức tiến lên, định kéo Tống Thiên Diệu, lúc này Lư Nguyên Xuân đã chạy tới trước, đột nhiên giơ tay tát Tống Thiên Diệu một cái!

Biến cố bất ngờ khiến những người khác sững sờ, Lư Nguyên Xuân đứng trước mặt Tống Thiên Diệu, giọng nói mang theo chút gấp gáp và lo lắng.

- Ngươi náo loạn đủ chưa? Bị quỷ nhập à? Ta có cần về Malaysia giúp ngươi mời pháp sư trừ tà không!

Tống Thiên Diệu sờ má mình một cái, đột nhiên cười lên.

- Nam tả nữ hữu, khuôn mặt này của ta, bên trái bị Vu Thế Đình đánh một cái, bên phải bị ngươi đánh một cái.

Vì sự can thiệp của Lư Nguyên Xuân, lúc này Từ Ân Bá đã quay vào nhà họ Từ, cổng lớn nhà họ Từ từ từ đóng lại.

- Bây giờ ngươi không phải là Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu sẽ không hung hăng càn quấy, gây chuyện như vậy.

Lư Nguyên Xuân nhìn thẳng vào mắt Tống Thiên Diệu nói.

- Tống Thiên Diệu là người như thế nào?

Lư Nguyên Xuân mở miệng.

- Tống Thiên Diệu, nên nhẫn nhịn không bộc phát, ít nhất nên nghĩ cho rõ, vị trí và tư cách của mình trong cơn sóng gió này, hắn…

Tống Thiên Diệu nghiến răng, nói nhỏ.

- Ngươi phải biết một điều, Tống Thiên Diệu có tư cách tự mình nghĩ cho rõ, vị trí và tư cách của hắn trong cơn sóng gió này không? Ta không vội lật bàn, thì ngay cả chút nước canh cũng không uống được!

- Ngươi muốn đục nước béo cò?

Mắt Lư Nguyên Xuân sáng lên.

Tống Thiên Diệu ghé miệng sát tai Lư Nguyên Xuân, hạ thấp giọng.

- Ta muốn sờ ngươi.

…

Yến tiệc tối ở Tĩnh Viên vẫn diễn ra như thường lệ, tuy bữa tiệc rất thịnh soạn, nhưng những người tham dự rõ ràng không để tâm đến những món ăn tinh tế và cảnh đêm của Tĩnh Viên, may mà lầu Vọng Hải của Tĩnh Viên đủ rộng, có thể chứa được đám thương nhân tàu biển Thượng Hải ùa vào gặp Vu Thế Đình.

Trên bàn tiệc rộng lớn, chỉ còn lại một số phu nhân hoặc người hầu do các thương nhân tàu biển mang theo ở lại hiện trường, để Đàm Kinh Vĩ có thể vừa nhồi nhét thức ăn vào miệng, vừa liếc mắt nhìn những bà vợ trang điểm cầu kỳ mà các thương nhân tàu biển mang đến dự tiệc.

Nhìn thấy một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi ở xa, lúc này đang ngậm một điếu thuốc lá Thọ Bách Niên, lặng lẽ liếc mắt đưa tình với mình, Đàm Kinh Vĩ thu hồi ánh mắt, nuốt miếng thịt cá trắm trong miệng:

- Ôi, ta là người dù có không quan tâm đến nữ sắc đến đâu, cũng không thể nuốt trôi được sao?

Lúc này, Sai Ba mặc bộ vest bước đến từ xa, tay cầm một ly brandy, ngồi xuống đối diện Đàm Kinh Vĩ, hơi cúi người.

- Đàm tiên sinh.

Đàm Kinh Vĩ dường như có chút ghét bỏ Sai Ba, dùng khăn ăn lau miệng, đặt dao nĩa trở lại bàn, ngồi thẳng người.

- Ngươi có nhiều mối quan hệ thật đấy, bữa tiệc tối của Vu lão bản Vu Thế Đình, ngay cả một người Thái Lan như ngươi cũng chen chân vào được?

- Không dám, không dám.

Thái độ của Sai Ba lại rất cung kính, ở cái tuổi này, lúc này sắc mặt hòa nhã đến mức giống như một vị tăng trong chùa, thậm chí giọng điệu còn mang chút nịnh bợ.

- Chỉ là biết Đàm tiên sinh ở đây, nên đặc biệt đến gặp ngài một mặt, cũng sợ Đàm tiên sinh quên mất những kẻ khốn khổ như chúng tôi.

- Khốn khổ? Nói như thể bản thân thật đáng thương vậy?

Đàm Kinh Vĩ cúi đầu nhìn thức ăn chưa ăn xong, do dự một chút, cầm dao nĩa lên tiếp tục đưa vào miệng.

- Ngươi không quên, ta cũng không quên.

- Chiếc tàu mà Đàm tiên sinh trước đây sai chúng tôi đánh chìm, chúng tôi đã làm xong. Đàm tiên sinh chắc cũng đã thấy tin tức đăng trên báo. Chúng tôi người Thái làm việc, tuyệt đối nói được làm được, giữ lời hứa.

Sai Ba nhìn Đàm Kinh Vĩ với ánh mắt lấp lánh.

Đàm Kinh Vĩ nhồi nhét thức ăn vào bụng, nâng ly rượu lên, uống cạn ly sâm panh, rồi mới ngồi thẳng người thoải mái.

- Vẫn là ăn no thoải mái, yên tâm.

- Đàm tiên sinh, chúng tôi cũng chỉ cầu xin một bát cơm để ăn thôi.

Sai Ba lên tiếng nói.

Đàm Kinh Vĩ không đồng tình cũng không phản đối.

Chương 907. Ngươi đang làm gì vậy?

- Có phải chỉ vì một bát cơm hay không, trong lòng ngươi rõ, ngươi muốn gì, ta cũng rõ.

- Đàm tiên sinh cái gì cũng rõ, tất nhiên biết rằng, chúng tôi chỉ là lũ chó nhà tan, thật sự chỉ cầu xin một bát cơm.

- Nói ta nghe thử xem, bát cơm của ngươi lớn đến mức nào?

Đàm Kinh Vĩ nhìn Sai Ba.

Sai Ba cân nhắc một chút.

- Tam Giác Vàng đang bị binh lính của Tưởng Ủy viên trưởng chiếm đóng, lượng thuốc phiện sản xuất hàng năm ở Tam Giác Vàng cũng nằm trong tay những binh lính đó, ta không dám mơ tưởng Đàm tiên sinh nhường Tam Giác Vàng cho tôi, càng không dám có ý định nuốt chửng những binh lính đó, chỉ mong ta có thể làm ăn độc quyền với những binh lính Quốc Dân đảng ở Tam Giác Vàng, thuốc phiện trong tay họ, ta chịu trách nhiệm bao tiêu, có bao nhiêu, ăn hết bấy nhiêu, một tay giao tiền, một tay giao hàng, tiền hàng thanh toán xong, không nợ nần gì.

- Lão già, một bát cơm to như vậy, ngươi không sợ ăn chết mình sao?

Đàm Kinh Vĩ khinh thường quay đầu đi.

- Lúc đầu ta nhờ ngươi giúp ta làm việc, chính là vì thấy ngươi là lão già này còn có chút kính sợ mọi thứ, biết tiến

thoái, sao hôm nay những lời ngươi nói ra, khiến ta cảm thấy, tên này dường như lại không biết mình nên ăn bao nhiêu cơm.

- Hê hê hê hê, Đàm tiên sinh, bộ xương già này của ta chẳng làm nên trò trống gì đâu, lòng can đảm đã bị đánh tan tành rồi, nên chỉ còn lại cái bụng thôi. Huống hồ ta lại bám được vào cái đùi to của ngài, nói khó nghe hơn thì bọn chó mất nhà như chúng ta, nay được ngài nuôi dưỡng, cũng chỉ còn lại cái bụng, nếu ngay cả cái bụng cũng không còn thì…

Sai Ba ví mình như con chó, vẻ mặt không hề biến sắc, như thể đang nói về người khác vậy.

Đàm Kinh Vĩ ngắt lời hắn.

- Được rồi, bên Tam Giác Vàng, ta có thể giúp ngươi thương lượng, ngươi muốn độc quyền phân phối thuốc phiện cũng được, muốn hàng thuốc phiện cũng được, cuối cùng chẳng phải vẫn phải vận chuyển hàng đến Hồng Kông sao? Ta có thể giúp ngươi thương lượng ổn thỏa với Tam Giác Vàng, nhưng Hồng Kông có nhiều bang hội như vậy, chỉ dựa vào số người của ngươi, mà muốn đứng vững được, còn muốn trở thành đại gia thuốc phiện? Làm được không?

Sai Ba chắp tay, hành lễ với Đàm Kinh Vĩ.

- Đàm tiên sinh có thể đảm bảo giúp ta thương lượng ổn thỏa với phía Tam Giác Vàng, ta đã vô cùng cảm kích rồi. Còn ở Hồng Kông này, đương nhiên là do chúng ta người Thái tự lo liệu. Đàm tiên sinh còn có chút nghi ngờ về chúng ta người Thái, vậy cũng vừa hay nhân cơ hội này để cho Đàm tiên sinh thấy được thủ đoạn của người Thái chúng ta.

…

- Xì xì xì xì~~- Tống Thiên Diệu cắn ống hút uống cạn một chai nước ngọt Ngọc Tuyền, vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục mút ống hút, ống hút trong chai nước ngọt phát ra tiếng xì xì xì.

- Lão đầu của ta sẽ không gặp ngươi đâu.

Từ Ân Bá ngồi trên ghế sofa đối diện Tống Thiên Diệu, bực bội mở miệng.

- Ngươi muốn uống nước ngọt thì ra ngoài đường mà uống.

- Ra ngoài đường uống nước ngọt chẳng phải phải trả tiền sao? Nước ngọt nhà họ Từ thì ta không cần phải trả tiền, phiền phức, giúp ta lấy thêm một chai nữa.

Tống Thiên Diệu lắc lắc chai không về phía người hầu đứng sau lưng Từ Ân Bá, cười hì hì nói.

Từ Ân Bá có vẻ bất lực mở miệng.

- Tống Thiên Diệu, ngươi rốt cuộc đang giở trò gì? Thật sự nghĩ rằng nhà họ Từ không thu thập được ngươi? Yêu thương hậu bối à?

- Đương nhiên không phải, ta chỉ là một tên tiểu tốt, đằng sau có Hạ tiên sinh đứng đó, ngươi cũng biết, ta cũng biết, Thịnh bá cũng biết, nên chi, cứ cho ta một cơ hội, để ta trực tiếp thông báo với Thịnh bá, thông báo xong ta sẽ lập tức quay về Ma Cao, trước khi chuyện này chưa giải quyết xong, tuyệt đối không quay lại Hồng Kông.

Tống Thiên Diệu ngậm ống hút trong miệng, nói với Từ Ân Bá.

- Ngươi muốn nói gì, nói với ta cũng như nhau thôi.

Từ Ân Bá nói.

Tống Thiên Diệu lắc đầu.

- Làm sao có thể giống nhau được, nếu thật sự giống nhau, tại sao mọi người không gọi ngươi là Hồng Kông thuyền vương, mà lại gọi lão đầu của ngươi là Hồng Kông thuyền vương? Này, nước ngọt nhanh lên được không? Nhà họ Từ

không đến nỗi keo kiệt vậy chứ? Mới uống có bốn chai nước ngọt, đã không tiếp đãi khách nữa sao?

Người hầu nhà họ Từ từ bên ngoài bưng một chai nước ngọt đem vào, Tống Thiên Diệu đón lấy, nhìn Từ Ân Bá:

- Trước đây ta đã nghĩ, nhân lúc hai thế lực lớn đánh nhau, hẹn ngươi, Vu Trinh Trọng, Lôi đản tử và những người khác, chúng ta cùng nhau làm vài chuyện, nhưng không ngờ bây giờ tình thế đã thay đổi, hiện giờ Hà tiên sinh ở Ma Cao đã lên tiếng, bất kể người Hồng Kông, người Thượng Hải đánh nhau ra sao, tàu của cả hai bên nhất định phải tiếp tục chạy, không được dừng lại. Thực ra chúng ta đều rất kính phục Thịnh bá, việc lão nhân gia năm xưa chống Nhật chìm tàu là một hành động anh hùng, không mấy ai làm được, nhưng tình hình hiện tại là, nếu Thịnh bá lão nhân gia tiếp tục để tàu đậu ở bến cảng không ra khơi, sẽ có người giúp hắn đánh chìm tàu đấy.

- Tống Thiên Diệu, ngươi có biết mình vừa nói gì không?

Từ Ân Bá nghe câu cuối cùng của Tống Thiên Diệu, từ từ đứng dậy, đứng trước mặt Tống Thiên Diệu, bóng người của hắn đổ xuống người Tống Thiên Diệu, tạo thành một cái bóng khổng lồ.

Chương 908. Bên ngoài rạp hát Thanh Bình

- Đương nhiên là biết, ngươi tưởng ta ngu sao?

Tống Thiên Diệu ngồi trên ghế sofa, ngẩng đầu nhìn Từ Ân Bá đang đứng trước mặt mình, ống hút trong miệng lại phát ra tiếng xì xì.

- Ta đang đe dọa ngươi đấy, nhưng cũng là vì tốt cho nhà họ Từ các ngươi, Lục ca.

Bên cạnh, Hoàng Lục đang buồn chán đến mức ngáp dài, lập tức nhảy dựng lên, đi đến bên cạnh máy điện thoại nhà họ Từ, bấm một số, giọng phấn khích.

- Này! Đã xong chưa? Chưa xong thì ta lập tức đến xử ngươi!

Trong điện thoại, một giọng nói thô lỗ dường như hoàn toàn không để tâm đến lời đe dọa của Hoàng Lục.

- Đương nhiên là xong rồi.

Hoàng Lục cầm ống nghe điện thoại nhìn về phía Từ Ân Bá.

- Từ tiên sinh, nghe điện thoại?

Từ Ân Bá nhìn Hoàng Lục, rồi lại nhìn Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu làm một động tác mời về phía Từ Ân Bá.

- Tống Thiên Diệu, ngươi rốt cuộc đang giở trò gì.

Từ Ân Bá đi qua nhấc điện thoại lên, chốc lát sau, sắc mặt trở nên khó coi, nghe trong hai phút, rồi đập mạnh ống nghe

xuống máy điện thoại! Quay đầu nhìn Tống Thiên Diệu.

- Ngươi để Đại Thiên Nhị cướp tàu hàng của người Hồng Kông! Mà không chỉ bắt cóc, còn định cho nổ tàu?

- Này, ngươi đừng có vu oan cho ta, ta đâu có bản lĩnh thông thiên, có thể khiến Đại Thiên Nhị giúp ta làm việc.

- Là Hà Hiền?

Từ Ân Bá nghe Tống Thiên Diệu phủ nhận, lập tức thốt ra cái tên tiếp theo.

Tống Thiên Diệu trừng mắt nhìn lại Từ Ân Bá.

- Ngươi ngu ngốc à? Hà tiên sinh chê mình có ít kẻ thù quá, để Đại Thiên Nhị giúp hắn tìm thêm vài kẻ thù nữa sao? Không chỉ tàu của người Hồng Kông, tàu của người Thượng Hải cũng bị Đại Thiên Nhị cướp!

- Để lão cha ngươi tiếp tục đánh nhau với người Thượng Hải đi? Bây giờ thì hay rồi? Đại Thiên Nhị chủ động nhảy vào, chỉ đợi một trong hai bên các ngươi chủ động đưa ra giá để lôi kéo, trở thành người Thượng Hải, Đại Thiên Nhị liên thủ đánh người Hồng Kông, hoặc người Hồng Kông, Đại Thiên Nhị liên thủ đánh người Thượng Hải, có phải rất thú vị không? Bây giờ biết rồi chứ, lý do ta trông có vẻ như kẻ ngu ngốc, nhảy nhót lên xuống như con chó điên? Ta muốn cứu hai bên các ngươi, tránh bị người khác ngồi mát ăn bát vàng một cách ngốc nghếch!

Tống Thiên Diệu đặt mạnh chai nước ngọt xuống bàn, quét sạch vẻ cười cợt trước đó, quát lớn với Từ Ân Bá bằng khí thế áp đảo!

Từ Ân Bá lặng lẽ nhìn Tống Thiên Diệu, đợi một lúc lâu sau khi Tống Thiên Diệu nói xong mới nhẹ nhàng nói.

- Không cần nói bản thân ngươi cao thượng như vậy, ban đầu ngươi cũng từng nghĩ đến chuyện ngồi mát ăn bát vàng.

- Ban đầu ta muốn ngồi mát ăn bát vàng, có phải đã kéo ngươi cùng làm không? Còn bây giờ thì sao? Ngươi không rõ thân phận đằng sau Đại Thiên Nhị sao? Ngươi không rõ mục đích của những kẻ đứng sau Đại Thiên Nhị sao? Chúng ta làm là để kiếm tiền, bọn họ làm là để lấy mạng! Chỉ có nhiêu đó thôi, lão cha ngươi không cho Hà tiên sinh vào cuộc, Hà tiên sinh liền chuẩn bị đứng về phía người Thượng Hải, bởi vì Vu Thế Đình đã đồng ý.

Tống Thiên Diệu nói với Từ Ân Bá.

- Thịnh bá chơi đua ngựa nhiều năm như vậy, không thể không biết cách chơi ván này, hơn nữa hắn cũng nên biết, cho dù không ai mắc mồi của Đại Thiên Nhị, đối phương vẫn còn nước cờ sau. Cáo từ.

Tống Thiên Diệu nói xong, xoay người rời đi.

- Đi đâu vậy? Lão bản? Có phải với vị Lư tiểu thư kia… he he!

Hoàng Lục đợi Tống Thiên Diệu đi ra khỏi nhà họ Từ mới lên tiếng hỏi.

Chưa kịp Tống Thiên Diệu nói gì, ở đằng xa, cửa sổ sau của một chiếc Rolls-Royce hạ xuống, lộ ra gương mặt của Chử Hiểu Tín.

- A Diệu!

Tống Thiên Diệu thở dài, hướng về phía Chử Hiểu Tín ở xa lộ ra một nụ cười khổ.

- Ta đoán chắc không phải Chử hội trưởng muốn gặp ta.

Bên cạnh Chử Hiểu Tín lộ ra nửa gương mặt nghiêng của Lư Văn Huệ.

- Ta muốn gặp ngươi.

…

Tống Văn Văn tay cầm một viên sô-cô-la vừa bóc vỏ, cho vào miệng, thỏa mãn nhắm mắt lại, hai mắt híp thành hai vầng trăng khuyết cong cong, trên mặt viết đầy vẻ vui sướng, bên cạnh Ngô Tú Nhi tay cầm một gói kẹo gà vừa mua từ quầy hàng bên đường.

- Sao lại ăn loại kẹo gà này, sô-cô-la không ngon sao?

Tống Văn Văn hỏi Ngô Tú Nhi bên cạnh.

Hôm nay trường nữ sinh Bát Tú nghỉ học, Tống Văn Văn chủ động đề nghị dẫn Phùng Doãn Chi và Ngô Tú Nhi hai người đi xem phim, dạo phố, kết quả Phùng Doãn Chi chạy đến khách sạn Cửu Long gặp ông nội Tống Thành Khê, chỉ có Ngô Tú Nhi tám tuổi, sắp chín tuổi đi cùng Tống Văn Văn đến rạp chiếu phim Thanh Bình.

Không còn Phùng Doãn Chi cùng tuổi, Tống Văn Văn và Ngô Tú Nhi không có nhiều chuyện để nói chung. Tống Văn Văn vốn định đi xem phim trước, sau đó đến bách hóa để Phùng Doãn Chi đi cùng mua sắm quần áo, trang sức, giờ không có Phùng Doãn Chi, hứng thú của Tống Văn Văn đã giảm đi một nửa.

Khi vào rạp Thanh Bình, bộ phim đang chiếu có tên "Hai gã ngốc đại náo Hollywood", là phim đen trắng tiếng Anh. Tống Văn Văn không hiểu tiếng Anh nên xem mà ngủ gật, tuy thỉnh thoảng có vài cảnh khiến cô bật cười, nhưng cuối cùng vẫn thấy nhàm chán vì không hiểu ngôn ngữ và nội dung. Ngược lại, Ngô Tú Nhi bên cạnh cười không ngớt, cô học ở trường nữ Bát Tú, khả năng đọc tiếng Anh và tiếng Latin có thể còn kém, nhưng nghe và viết đã không còn vấn đề gì, đối

với những lời thoại đơn giản của bộ phim hài Hollywood này, nghe hoàn toàn không có áp lực.

Chương 909. Người đông thế mạnh (1)

Lúc này, hai người xem xong phim bước ra khỏi rạp Thanh Bình, Tống Văn Văn mua sô-cô-la mời Ngô Tú Nhi, nhưng Ngô Tú Nhi lại tự dùng tiền lẻ mua một cây kẹo gà rẻ tiền.

- Lâu rồi không ăn loại kẹo này, khi cha ta còn sống, mỗi tháng đều nhớ mua cho ta một cây.

Ngô Tú Nhi cẩn thận hé miệng liếm kẹo, nói với Tống Văn Văn.

- Sau khi cha ta mất, cha nuôi gửi ta đến trường học, ta đã ăn nhiều loại kẹo, bản thân cũng lén mua kẹo gà nhiều lần, nhưng đều không tìm thấy vị kẹo mà cha ta từng mua cho ta.

- Ngươi gọi ta là Văn Văn tỷ, gọi anh ta là cha nuôi…

Tống Văn Văn chưa nói hết câu, từ trong rạp Thanh Bình, tên người Thái Nathan được vài tên thuộc hạ vây quanh bước ra, một tên thuộc hạ đẩy Tống Văn Văn và Ngô Tú Nhi sang một bên, nhường chỗ cho Nathan ra khỏi rạp.

Tống Văn Văn là người gì? Là người nhỏ tuổi nhất trong gia đình bốn người họ Tống, từ nhỏ đã được cha mẹ và anh trai cưng chiều, dù nhà nghèo khó cũng chưa từng chịu thiệt thòi, sau khi anh trai Tống Thiên Diệu phát đạt, càng như chim phượng hoàng đậu cành cao, đừng nói bị người ta xô đẩy, ngay cả bị người khác trừng mắt nhìn có lẽ cũng chưa từng trải qua.

Lúc này bị đẩy một cái, Ngô Tú Nhi còn chưa kịp phản ứng, Tống Văn Văn đã lập tức mở miệng:

- Ngươi muốn chết à! Cả nhà đang vội đi đầu thai sao?

Lời nói thốt ra, hoàn toàn kế thừa từ mẹ Triệu Mỹ Trân.

Tên người Thái đẩy cô hiểu được tiếng Trung, vốn đang chuẩn bị hộ tống Nathan đi về phía xe hơi bên đường, nghe Tống Văn Văn chửi độc địa, liền quay tay định tát vào mặt Tống Văn Văn, muốn cho đối phương một bài học!

Hắn không để ý rằng, sau khi hắn đẩy Tống Văn Văn, mấy gã đàn ông đang ngồi xổm hút thuốc ở góc đường đã vứt điếu thuốc, nhanh chóng bước tới. Khi hắn quay tay định tát Tống Văn Văn, một ánh dao đã lóe lên, chém về phía cổ tay hắn!

- Dám động đến Tống tiểu thư và con gái nuôi của Tống tiên sinh? Ngươi không muốn sống nữa rồi!

…

Từ khi Tống Thiên Diệu phát đạt, việc đầu tiên là sắp xếp người bảo vệ cho người thân và phụ nữ bên cạnh mình.

Hơn nữa cũng không cần Tống Thiên Diệu sắp xếp đặc biệt, tự nhiên có Lam Cương giúp hắn giải quyết. Lam Cương hiện giờ được coi là tâm phúc của Tống Thiên Diệu trong cảnh sát, còn được tin tưởng hơn cả Nhan Hùng.

Tuy hiện tại vẫn chưa được thăng chức, nhưng từ khi Lâu Phượng Vân làm câu lạc bộ cảnh sát, Lam Cương đã làm phiên dịch giúp Lâu Phượng Vân nói chuyện với mấy tên quỷ Tây trong cảnh sát không dưới năm lần.

Mấy tên quỷ Tây trong cảnh sát đều đã biết Lam Cương có Tống Thiên Diệu làm hậu thuẫn, chỉ cần Tống Thiên Diệu tiếp tục hợp tác với cảnh sát, Lam Cương muốn không thăng chức cũng khó. Tống Thiên Diệu lo nghĩ chuyện thương trường, việc an ninh tự nhiên giao cho Hoàng Lục và Lam Cương.

Hoàng Lục ở Hồng Kông không có quan hệ, phần lớn thời gian đảm nhận vai trò vệ sĩ, còn Lam Cương thì tìm một số cao thủ từ mấy băng đảng quen biết để bảo vệ người thân của Tống Thiên Diệu.

Tống Văn Văn bên cạnh có một tay trẻ tuổi giỏi giang do Lam Cương đặc biệt tìm từ bang Triều Châu, biệt danh là Quỷ Tử Phương, có một phần tư dòng máu Nga trắng, nên Quỷ Tử Phương sinh ra với mũi cao mắt sâu, toát ra một vẻ quỷ lão hơn so với những người xung quanh.

Tất nhiên, chọn hắn ở bên cạnh Tống Văn Văn không phải vì hắn sinh ra đẹp trai, mà chủ yếu là vì Quỷ Tử Phương là hậu bối thực sự lợi hại mà Lam Cương biết, hơn nữa Hoàng Lục cũng đã gặp Quỷ Tử Phương, nói rằng gã hậu sinh trông cao lớn, giống quỷ lão này, đánh Trần Thái, Cửu Văn Long đều là thắng chắc.

Một thân võ công của Quỷ Tử Phương khác với đa số thiếu niên giang hồ học được từ sư phụ, gã này có một thân công phu âm độc hung hãn, được truyền từ gia đình. Cha hắn là nửa người Nga trắng nửa người Triều Châu, những năm đầu khi mưu sinh ở Thượng Hải, dựa vào vẻ ngoài quỷ lão và thân hình vạm vỡ, đã trà trộn vào Cục Cảnh vụ Công bộ Công cộng thuê làm tổ trưởng.

Lúc đó cũng làm việc trong Cục Cảnh vụ có một tên Anh quốc nổi tiếng, William Ewart Fairbairn, hắn đã sáng lập ra "Defendu" lúc bấy giờ, cũng chính là tiền thân của thuật chiến đấu cận chiến CQC, và cha của Quỷ Tử Phương với tư cách là thành viên của Cục Cảnh vụ, là một trong những học viên đầu tiên học loại võ thuật mới này.

Nơi như Thượng Hải với những con hẻm chằng chịt, long xà hỗn tạp, đã khiến loại võ thuật này tỏa sáng rực rỡ. Không cần phải đánh đấm rầm rộ, cũng không cần phải đứng tấn ra

dáng, chỉ cần rèn luyện sức mạnh, tốc độ, phản xạ, không cần như võ quán truyền thống mỗi ngày phải đánh mấy chục lần bài quyền cố định, trong con hẻm nhỏ gặp vài tên trộm cắp dám bắt giữ, không kịp rút súng, một cây gậy cảnh sát cũng có thể nhanh chóng hạ gục nhiều người.

Sau này Thượng Hải giải phóng, cha Quỷ Tử Phương dẫn cả nhà di cư đến Hồng Kông, vốn muốn để Quỷ Tử Phương theo mình thành thạo thuật chiến đấu cận chiến, tiếp tục làm cảnh sát, nhưng khi Quỷ Tử Phương huấn luyện ở Hoàng Trúc Khanh, đã đắc tội với quan chức cảnh sát, bị đuổi khỏi trường.

Thời đại này, hoặc là làm cảnh sát, hoặc là lăn lộn giang hồ, Quỷ Tử Phương không thể làm cảnh sát nên lưu lạc giang hồ. Khi hắn bị đuổi, tình cờ cùng khóa với Lam Cương, nên với Lam Cương có một mối quan hệ đồng môn.

Lúc này thấy tên Thái Lan động thủ trêu chọc Tống Văn Văn và Ngô Tú Nhi, Quỷ Tử Phương xoay cổ tay, một con dao ngắn răng hổ Gia Tỷ Á Ấn Độ mua từ cửa hàng đồ cũ Ấn Độ ở phố Ma La chém về phía cổ tay đối phương!

Chương 910. Người đông thế mạnh (2)

Lưỡi dao cong gần như chín mươi độ nhanh chóng cắt một vết thương không thể thấy trên cổ tay đối phương, ngay sau khi lưỡi dao cắt vào cổ tay đối phương, Quỷ Tử Phương thực hiện một động tác xoay người đá lên, chân trái hung hãn dữ dội quét vào mặt đối phương!

Tên Thái Lan bị đá ngã về phía sau, cho đến khi lưng đập mạnh xuống mặt đất, vết thương nhỏ trên cổ tay mới đột nhiên phun máu ra! Rõ ràng đã bị con dao răng hổ cắt đứt mạch máu!

Cả bộ động tác độc ác nhanh chóng, một hơi hoàn thành!

Con dao ngắn cong như nửa vầng trăng xoay linh hoạt giữa những ngón tay của Quỷ Tử Phương, lúc này mấy tên tiểu đệ của Quỷ Tử Phương cũng đã bảo vệ Tống Văn Văn và Ngô Tú Nhi phía sau.

Mấy tên Thái Lan bên cạnh Natawak vừa định xông về phía Quỷ Tử Phương, Natawak làm một động tác dừng lại, tự mình tiến lên một bước, cúi đầu nhìn tên thủ hạ vừa bị đá ngã, tên thủ hạ này cũng coi như gan dạ, cổ tay bị cắt rách, máu chảy như suối, hoàn toàn coi như không thấy, lật người đứng dậy từ mặt đất một cách gọn gàng, ánh mắt hổ thẹn nhìn Nathan một cái.

- Đưa Balank đi bệnh viện.

Natawak lấy chiếc khăn tay trong túi áo vest của mình ra, đưa cho tên thủ hạ tên Balank trước mặt.

- Đi đi.

- Natawak tiên sinh, ta…

Balank nắm chiếc khăn tay khá xúc động, muốn nói gì đó, Nathan khoát tay, hai tên thủ hạ đỡ hắn lên xe hơi trước.

Đợi xe hơi rời đi, Natawak nhìn về phía Quỷ Tử Phương, dùng tiếng Hán hơi cứng nhắc nói với Quỷ Tử Phương:

- Đánh thì đánh, cắt đứt mạch máu của hắn, tại sao?

- Vì ta thích.

Quỷ Tử Phương nói với Nathan.

- Ngay cả tiếng Trung cũng nói không rõ ràng, còn dám lăn lộn trên đất của người Trung Quốc, chán sống rồi hả tên Thái Lan?

- Cha ta khuyên ta đừng động thủ với người khác, nhưng ta muốn thử một lần.

Natawak nghiêm túc nói bằng tiếng Hán, từng từ một.

- Ta không biết dùng vũ khí.

- Các ngươi đưa Tống tiểu thư bọn họ đi trước.

Quỷ Tử Phương không phải kẻ đầu óc ngu ngốc, biết rằng lúc này việc cần làm trước tiên là đảm bảo an toàn cho Tống Văn Văn hai người, chứ không phải vội vàng đấu sức với bọn Thái Lan.

Tuy nhiên, một câu nói của thuộc hạ khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

- Sợ gì chứ, Phương ca, rạp hát Thanh Bình vốn là địa bàn của chúng ta, giờ anh em chúng ta đã kéo đến rồi còn gì?

Theo lời hắn nói, trong con hẻm nhỏ bên cạnh rạp hát, hơn mười giang hồ hảo hán đã bao vây lại, hơn hai mươi người,

đối đầu với bốn người Thái Lan kể cả Natawak, tất cả mọi người đều không cảm thấy cần phải lo lắng về sự an toàn của Tống Văn Văn nữa.

- Tống tiểu thư, ta cho người đưa ngươi đến công ty bách hóa trước nhé?

Quỷ Tử Phương quay đầu hỏi Tống Văn Văn.

Tống Văn Văn lười không thèm đếm xỉa đến Quỷ Tử Phương, mắt chăm chú nhìn Natawak đối diện, đợi Quỷ Tử Phương hỏi thêm lần nữa mới bực bội nói.

- Ta không đi đâu cả.

Trong mắt Tống Văn Văn, Natawak đối diện đẹp trai hơn Quỷ Tử Phương quá nhiều, Quỷ Tử Phương có dòng máu Nga trắng, thân hình vạm vỡ, trông giống như gấu hổ, còn Natawak đối diện mặc bộ tây phẳng phiu, trông như một nhân vật lớn, công tử nhà giàu, quan trọng nhất là diện mạo anh tuấn, đôi mắt như biết nói.

- Ngươi không biết dùng vũ khí? Được, ta sẽ chơi với ngươi một chút?

Quỷ Tử Phương đưa con dao hổ nha ngắn trong tay cho thuộc hạ bên cạnh, tự mình hoạt động chân tay, nói với Natawak.

Mấy thuộc hạ của Natawak liền mở miệng nói chuyện với Natawak bằng tiếng Thái, tuy không hiểu tiếng Thái nhưng Quỷ Tử Phương đoán đối phương chẳng qua là chuẩn bị thay Natawak chơi với mình, nhưng Natawak vẫn luôn mỉm cười từ chối.

Sau khi cởi bỏ áo vest, tháo cà vạt, xắn tay áo sơ mi lên, Natawak vẫy tay về phía Quỷ Tử Phương, ra hiệu có thể giao đấu rồi.

- Da thịt mịn màng, học được mấy ngày quyền cước định lấy ta làm bài tập à?

Quỷ Tử Phương chỉ nhìn hai nắm đấm da thịt mịn màng của đối phương, đã nhận ra đối phương chưa từng nếm mùi khổ cực, không giống như mình, đôi tay đầy chai sạn.

Vì vậy nửa thật nửa giả giơ chân về phía Nathan, muốn đá một cú liên hoàn hoa mỹ, cú đá đầu tiên đá văng nắm đấm đưa ra phía trước của Natawak, cú thứ hai đá mạnh vào ngực Natawak!

Nhưng Quỷ Tử Phương vừa mới chủ quan giơ chân lên, đối diện Natawak hai nắm đấm làm động tác kéo về sau bảo vệ đầu, đồng thời cũng giơ chân phải lên! Va chạm với chân phải của Quỷ Tử Phương giữa không trung!

…

Có vẻ như Chử Hiểu Tín rất được Lư Văn Huệ yêu thích, ít nhất Lư Văn Huệ đã nói cho Chử Hiểu Tín biết khẩu vị và sở thích của mình, nếu không thì lúc này làm sao Chử Hiểu Tín có thể bảo người hầu của nhà họ Lư lui xuống, tự mình thành thạo đứng trước tủ rượu chứa đủ loại rượu ngoại quý hiếm của Lư Văn Huệ, cẩn thận đeo găng tay vào, chọn rượu cho vị nhạc phụ tương lai của mình uống bây giờ.

Dưới sự chỉ dẫn của Lư Văn Huệ, Chử Hiểu Tín mở một chai rượu vang đỏ năm 1946 của trang trại Bathoes, thần tình chuyên chú cầm chai rượu vang, từ từ rót vào bình decanter.

- A Diệu khi nào về Hồng Kông vậy?

Lư Văn Huệ ngồi trên ghế sofa, mở một hộp xì gà gỗ anh đào có gắn nhiệt kế giữ ẩm trên án kỷ, lấy ra một điếu xì gà, trước tiên ném cho con rể Chử Hiểu Tín của mình, sau đó lại đưa một điếu cho Tống Thiên Diệu, cuối cùng mới chậm rãi lấy một điếu cho mình, cắt bỏ đầu xì gà.

Khi lên tuổi, nhiều nhân vật thượng lưu bắt đầu chú trọng dưỡng sinh, nào là xì gà không quá ba điếu, rượu vang không quá một ly vân vân, đối với những nhân vật thượng lưu này, số lượng xì gà và rượu vang hấp thụ hàng ngày giảm xuống, chỉ có thể chú trọng nâng cao chất lượng hơn.

Chương 911. Nói hay lắm (1)

Xì gà là loại xì gà Romeo và Juliet số 2 được bán giới hạn khi Câu lạc bộ Xì gà James Fox được hoàng gia công nhận chuyển đến London vào năm 1947.

Rượu vang thì là rượu vang đỏ sản xuất năm 1946 của trang trại Bathoes, được mệnh danh là năm sản xuất tốt nhất trong lịch sử.

Một chai rượu vang đỏ, một hộp xì gà, có thể khiến khoảng cách giữa ba người trong phòng lập tức kéo dài vô tận.

Giá của rượu vang và xì gà có lẽ không cao, nhưng e rằng dù là Tống Thiên Diệu hay Chử Hiểu Tín, cho dù có trả gấp mấy lần giá cũng không có kênh nào để mua được.

Tống Thiên Diệu không như Lư Văn Huệ đang nghịch xì gà, lúc này trên mặt hắn đâu còn vẻ vô lại ngạo mạn cố ý thể hiện khi gặp Vu Thế Đình trước đó, sắc mặt ôn hòa, đôi mắt có thần, không chớp mắt, hơi mang vẻ tôn kính nhìn lại Lư Văn Huệ.

Nghe Lư Văn Huệ hỏi, Tống Thiên Diệu đặt xì gà xuống, hơi ngồi thẳng người:

- Hôm nay, vừa xuống máy bay đã vội vã đến Ma Cao, sau khi trở về lại đi gặp Vu Thế Đình và Thịnh bá, còn chưa kịp về nhà nhìn lão đầu của ta một cái, càng chưa kịp mang trà đen từ Anh quốc về tặng Lư tiên sinh ngài.

Lư Văn Huệ khi đưa tay nhận bật lửa Chử Hiểu Tín đưa tới thì động tác khựng lại một chút, Tống Thiên Diệu vừa vặn đứng dậy đón lấy bật lửa, châm lửa, đưa ngọn lửa đến trước

mặt Lư Văn Huệ, Lư Văn Huệ liếc nhìn Tống Thiên Diệu một cái, đưa xì gà qua hun nóng hai lần, sau đó châm lửa, trong không khí nhiều thêm làn khói xanh nhạt uốn lượn và mùi thơm nồng của thuốc lá.

Những lời Tống Thiên Diệu vừa nói khiến chút không vui trong lòng Lư Văn Huệ đối với Tống Thiên Diệu lập tức tan biến như làn khói xì gà, đối phương đã nói ra lời chưa kịp gặp cả cha mẹ mình, không lẽ Lư Văn Huệ còn trách đối phương không đến gặp mình.

Thực ra tính ra, quan hệ giữa Lư Văn Huệ và Tống Thiên Diệu không đến mức thân thiết như vậy.

Nhưng Tống Thiên Diệu và con rể của mình là Chử Hiểu Tín giao tình sâu đậm, hai người nâng đỡ nhau đi đến ngày hôm nay, mối quan hệ đã không thể cắt đứt tùy tiện, hơn nữa Lư Văn Huệ cũng không phải không muốn có thêm một hậu sinh tử tâm tư tỉ mỉ như Tống Thiên Diệu thân cận với mình, gọi mình một tiếng thế bá.

Mà theo kế hoạch ban đầu của Tống Thiên Diệu, thiết kế, tình cảm của mọi người có thể gần gũi hơn một bước, nhưng Tống Thiên Diệu đột nhiên về Hồng Kông, chạy đến Ma Cao, sau đó lại vội vã quay về với tư thế chó săn của Hà Hiền, làm đội cứu hỏa, khiến những lão già nhà họ Lư, họ Chử này đều có chút bối rối, không hiểu rõ tại sao Tống Thiên Diệu lại có sự thay đổi đột ngột như vậy.

Cho dù muốn giúp đỡ, cũng nên trực tiếp đứng về phía Từ Bình Thịnh ở Hồng Kông này, không có lý do gì nhảy ra làm bia đỡ đạn cho kẻ ngoại lai Hà Hiền, mọi người đều biết Hà Hiền có tâm tư gì, dù Tống Thiên Diệu trước đó ở Anh quốc, cũng không thể đoán không ra, nhưng tên này lại đột nhiên về Hồng Kông, rồi đi gặp Hà Hiền, sau đó, lại chạy đi nhảy nhót như một tên hề giữa hai nhà họ Từ họ Vu, nếu không phải tận

mắt thấy Tống Thiên Diệu, Lư Văn Huệ thậm chí còn không tin tên mạo hiểm đến mức nổ súng ở nhà họ Vu kia, chính là gã thanh niên từng nuốt chửng nhà họ Lâm như rắn nuốt voi, cá voi nuốt cá!

- Hà Hiền đã hứa hẹn gì với ngươi, khiến a Diệu ngươi không quản gì cả mà chạy vạy cho hắn?

Lư Văn Huệ nhả một hơi khói, hỏi Tống Thiên Diệu.

Bên cạnh Chử Hiểu Tín rót ba ly rượu vang, đưa cho hai người mỗi người một ly, bản thân cầm một ly ngồi xuống bên cạnh Tống Thiên Diệu, nháy mắt với Tống Thiên Diệu, nhân lúc Lư Văn Huệ nâng ly rượu vang lên nếm thử, dùng giọng cực nhỏ và khẩu hình, nói với Tống Thiên Diệu hai chữ:

- Quỷ lão.

Rõ ràng, Chử nhị thiếu sợ mình không biết tình hình, nên lén lút tiết lộ một chút tin tức.

Tống Thiên Diệu cầm ly rượu chạm với Chử nhị thiếu, làm một biểu cảm đã nhận được, Chử nhị thiếu lập tức mang vẻ mặt hơi đắc ý quay đầu đi, hỏi Lư Văn Huệ đang cầm ly rượu vang có vị như thế nào.

Dù trước đó Lư Văn Huệ đã dặn dò hắn, không cho hắn nói quá nhiều với Tống Thiên Diệu, nhưng Chử nhị thiếu cảm thấy giữa nhạc phụ và Tống Thiên Diệu, rõ ràng Tống Thiên Diệu thân thiết hơn.

Trước hết, hai thanh niên nổi bật nhất trên thương trường Hồng Kông hiện nay, đứng đầu tất nhiên là Chử Hiếu Tín, Chử nhị thiếu, người đã thành danh từ khi còn trẻ, vinh dự được phong Thái Bình Thân Sĩ, chủ nhân công ty dược phẩm hàng đầu Hồng Kông - Lợi Khang. Đứng thứ hai chính là Tống Thiên Diệu, chủ nhân công ty tóc giả Cửu Quang, kẻ giả ngu

ăn hổ, rắn nuốt voi to, đã nuốt chửng nhà họ Lâm, từng là thư ký của Chử Hiếu Tín.

Kế đến, chuyện bản thân hắn làm sao được phong Thái Bình Thân Sĩ, Lợi Khang khởi nghiệp ra sao thì càng không cần nói nhiều, Lư Văn Huệ hiện giờ chỉ đột nhiên tặng cho hắn một đứa con gái thứ, tầm quan trọng hiển nhiên rõ như ban ngày.

- Trước đây thiếu Hà tiên sinh một ân tình, hơn nữa chuyện của Lobo trước kia, cũng nhờ Hà tiên sinh giúp ta mở lời, cho nên…

Tống Thiên Diệu chưa nói hết câu, đã im bặt dưới ánh mắt của Lư Văn Huệ. Lư Văn Huệ khẽ lắc đầu.

- Ta làm luật sư, những lời người khác nói với ta, những lời ta nói với người khác, e rằng còn nhiều hơn cả tổng số lời a Diệu ngươi và a Tín đã nói và nghe được. Những lời ngươi vừa nói về chuyện thiếu ân tình, không cần phải nói nữa.

- Nếu thật sự trên thương trường lúc nào cũng nhớ đến ân tình, thì chẳng ai có thể sống lâu trên thương trường được. Ta đã thấy quá nhiều ở văn phòng, những đại phú ông giàu có hiện nay, có ai không thiếu rất nhiều người rất nhiều ân tình, giờ đây họ giàu sang phú quý, cao cao tại thượng, còn những kẻ bị họ thiếu ân tình thì sao?

Chương 912. Nói hay lắm (2)

- Hoặc là bị hại chết, hoặc là tầm thường vô danh, ngay cả những kẻ may mắn được trả ân tình, có thể trả được một phần mười ân tình thôi cũng đã coi là có lương tâm rồi. Vì vậy, ngươi muốn ta tin rằng A Diệu ngươi, vì một ân tình mà đem một cái mạng ra để đánh cược cho đối phương sao? Ta không thấy ngươi có thể kiếm được lợi lộc gì trong cái ao nước này.

Tống Thiên Diệu thở dài rất khẽ, Lư Văn Huệ xem ra còn khó đối phó hơn cả Chử Diệu Tông. Chử Diệu Tông là kiểu thương nhân truyền thống, quen che giấu tâm tư, biết mà không nói, nhưng Lư Văn Huệ trước mặt là chính khách luật sư được đào tạo ở Anh quốc, nghe thấy mình muốn qua loa cho xong, lập tức chặn hết mọi đường thoát, rồi tiếp tục truy hỏi để lấy ra chút sự thật còn sót lại.

- Hà Hiền nói giúp hắn giải quyết chuyện này, sau này ngân hàng của hắn có thể hỗ trợ ta khi làm ăn.

- Không cần đến ngân hàng Ma Cao, với thủ đoạn trước đây của ngươi, bây giờ ngươi đến bất kỳ ngân hàng nào ở Hồng Kông vay vài trăm đến cả ngàn vạn đều dễ dàng, không cần đến Hà Hiền, chỉ cần A Tín bên cạnh ngươi cũng có thể giúp ngươi giải quyết.

- Hà Hiền nói giúp hắn giải quyết chuyện này, sau này bên Ma Cao ta có thể chen chân vào, ta có hứng thú với cờ bạc Ma Cao, trường đua chó Ma Cao bỏ hoang đã lâu như vậy, ta định tìm cách làm nó hoạt động trở lại.

Mặc dù giọng điệu của Tống Thiên Diệu vô cùng chân thành, thái độ vô cùng thành khẩn, nhưng Lư Văn Huệ trước

mặt vẫn giữ vẻ mặt không tin tưởng:

- Cờ bạc? Ngươi muốn qua Ma Cao? Hà Hiền còn chẳng biết muốn trở về Hồng Kông định cư đến mức nào, Lobo còn muốn cho con trai hắn đến Hồng Kông học, ngươi lại muốn qua Ma Cao? Hơn nữa ngành cờ bạc Ma Cao, một tên Hồng Kông như ngươi muốn chen chân vào? Ta thấy dù Hà Hiền có dám đồng ý, ngươi cũng không dám đi.

- Lư tiên sinh, ngươi rốt cuộc muốn nghe gì?

Tống Thiên Diệu cười khổ lắc đầu.

Lư Văn Huệ đặt ly rượu xuống.

- Nghe a Diệu ngươi nói ra đủ loại lý do để làm ta vui lòng chứ sao?

Cả hai người đều không còn biểu cảm trên mặt, Tống Thiên Diệu nhìn Lư Văn Huệ một cái, cúi đầu.

- Ta nghĩ giống như Hà Hiền, hiện giờ Hồng Kông và Thượng Hải đấu đá nội bộ, người bị thương là người Trung Quốc.

- Ừm.

Lần này, giọng điệu của Lư Văn Huệ không còn mỉa mai nữa, khẽ gật đầu.

- Vậy tiếp theo ngươi định làm thế nào?

Tống Thiên Diệu lắc đầu cười qua loa.

- Vẫn chưa nghĩ ra.

- Không muốn nói thì thôi, chưa nghĩ ra à? Cái cớ tệ hại như vậy mà ngươi cũng nói được, nếu ngươi chưa nghĩ ra hậu quả thì làm sao mà hành động?

Lư Văn Huệ thở dài, nhíu mày nhìn Tống Thiên Diệu.

- Tâm tư và thủ đoạn của ngươi sắc bén, nhưng đừng tính toán quá kỹ, hơn nữa dù muốn điều đình cũng phải kín đáo một chút. Hiện giờ vụ việc này, người Anh ở Hồng Kông đều đang để mắt tới, vốn dĩ không liên quan đến ngươi, giờ ngươi nhảy ra gây sóng gió, thậm chí còn định dẹp yên sóng gió, coi chừng bọn quỷ ngoại quốc trừng phạt ngươi.

- Người Anh đương nhiên hy vọng hai bên đánh nhau thật dữ, nếu không tại sao hai bang hội lớn đình công ở bến tàu lâu như vậy mà người Anh vẫn chưa điều đình? Họ muốn người Trung Quốc đánh nhau thất bại, để chủ tàu Anh ngồi mát ăn bát vàng mà. Hiện giờ Hồng Kông là thuộc địa của Anh, ngươi nổi bật quá, lại còn làm việc cho Hà Hiền, hãy kín đáo một chút, có thể không tham gia thì đừng tham gia. Nhớ kỹ một câu, ở thuộc địa Anh, đừng làm tổn hại lợi ích của người Anh, thành phố ngươi đang đứng gọi là Hồng Kông, là thuộc địa của Anh.

Tống Thiên Diệu vốn đang cúi đầu, nghe đến câu cuối cùng của Lư Văn Huệ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lư Văn Huệ, rồi cầm ly rượu vang trên bàn uống một hơi cạn sạch.

Sau đó nhìn Lư Văn Huệ bằng ánh mắt sáng quắc.

- Lư tiên sinh, ta biết ngươi vì quan hệ với Chử tiên sinh nên đặc biệt nhắc nhở ta, ta rất cảm kích. Tống Thiên Diệu ta không phải là người tốt, thủ đoạn làm ăn cũng không thể nói là đường đường chính chính, bất quá chỉ là đầu cơ trục lợi, cướp đoạt công khai lẫn lén lút. Ta cũng biết, nhiều người sau lưng nói ta không tính là người làm ăn đường đường chính chính, ta thừa nhận. Nhưng ta không phải là người làm ăn đường đường chính chính không có nghĩa là ta quên mất mình là ai, mình đang ở đâu. Ta không phải là người làm ăn đường đường chính chính, nhưng ta là người Trung Quốc đường đường chính chính.

Nói đến đây, sắc mặt Lư Văn Huệ không đổi, Tống Thiên Diệu đứng dậy, bên cạnh Chử Hiểu Tín trợn tròn mắt, nhìn Tống Thiên Diệu cãi lại cha vợ mình như nhìn kẻ ngốc, thậm chí không quan tâm Lư Văn Huệ có thể nhìn thấy, liên tục dùng giày da đá vào gót chân Tống Thiên Diệu, ra hiệu đối phương hãy suy nghĩ kỹ.

- Lư tiên sinh nói không sai, thành phố này gọi là Hồng Kông, hiện giờ nó là thuộc địa của Anh, nhưng sớm muộn gì nó cũng sẽ trở về tay người Trung Quốc.

Lư Văn Huệ nhìn Tống Thiên Diệu, ánh mắt sắc bén.

- Vậy bây giờ ngươi đi đâu?

Tống Thiên Diệu xoa xoa mũi, có vẻ hơi ngượng.

- Ta đi làm quốc tịch Anh.

Sau đó, Tống Thiên Diệu và Lư Văn Huệ cùng cười ha hả, Lư Văn Huệ dùng ngón tay kẹp xì gà chỉ vào Tống Thiên Diệu.

- Ta còn tưởng ngươi vừa rồi thật sự có vẻ nghiêm trang chính khí, không tệ! Không tệ! Nói hay lắm!

Chử Hiểu Tín thấy hai người đột nhiên cười lên, thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy với trí thông minh của mình, kẹp giữa Tống Thiên Diệu và cha vợ quá đau khổ, giống như một kẻ ngốc, hoàn toàn không biết lúc nào hai người đang nói thật, lúc nào hai người đang đùa giỡn.

Tống Thiên Diệu đi ra ngoài cửa, ở góc độ Lư Văn Huệ không nhìn thấy, Tống Thiên Diệu mặt đầy kiên nghị, có lẽ Lư Văn Huệ tưởng mình đùa giỡn, nhưng Tống Thiên Diệu biết, những lời mình nói là thật, rất nhanh, Lư Văn Huệ cũng sẽ biết, mình không chỉ nói hay.

Chương 913. Hẹn hai kỵ sĩ vui vẻ một phen (1)

- Này, đang nghĩ gì vậy? Đừng để ý đến lời của cha vợ tương lai của ta, hắn lo ngươi đắc tội với bọn quỷ ngoại quốc thôi.

Chử Hiểu Tín cúi đầu châm thuốc, hút một hơi rồi nói.

Tống Thiên Diệu thì nhìn ra ngoài cửa sổ, đắm chìm trong cảnh hoàng hôn, cho đến khi Chử Hiểu Tín thấy Tống Thiên Diệu ngậm điếu thuốc trong miệng chưa châm, lấy bật lửa từ trong túi ra bật lên, vẫy vẫy trước mặt Tống Thiên Diệu, mới khiến hắn tỉnh lại.

- Làm gì vậy? Đang nghĩ đến cô gái Anh của ngươi à?

Tống Thiên Diệu đưa điếu thuốc đến gần ngọn lửa châm lên, lắc đầu, thở ra một hơi khói.

- Bây giờ ta có giống một tên tiểu tốt không?

- Tiểu tốt? Ngươi đùa à?

Chử Hiểu Tín vòng tay qua vai Tống Thiên Diệu.

- Bây giờ ở Hồng Kông ai coi ngươi là tiểu tốt? Sao lại coi thường bản thân vậy? Hay là vì bị người Anh làm nhục ở Luân Đôn?

- Những người Anh ở Luân Đôn đương nhiên sẽ không làm nhục ta chứ? Cho dù có kỳ thị thì cũng chỉ là ánh mắt khinh thường từ trên cao nhìn xuống, ngay cả ngươi nhìn ta cũng không giống một tên tiểu tốt phải không? Thôi, lười nghĩ nhiều chuyện phiền lòng, đại ca, lâu rồi chưa cùng nhau ăn tối,

gần đây Hồng Kông có vũ trường mới nào không? Tìm chút thú vui đi?

Tống Thiên Diệu cảm thán vài câu, sau đó liền đổi chủ đề.

Hắn hiểu rõ, cho dù nói chuyện chính sự, nếu nhàm chán, Chử Hiểu Tín cũng chỉ nghe được nhiều nhất hai câu, rồi sẽ buồn ngủ díp mắt.

Quả nhiên, khi nói đến chủ đề cùng nhau ăn tối, Chử Hiểu Tín lập tức hứng thú.

- Ta giờ đã là người quân tử đàng hoàng từ lâu rồi, chuyện vũ trường gì đó, ngươi đi hỏi a Phúc ấy.

Tài xế của Chử Hiểu Tín là Trần Hưng Phúc ngồi phía trước nghe vậy liền nhìn vào gương chiếu hậu cười toe toét.

- Chử tiên sinh nói đùa, ta đâu biết gì về vũ trường, nhưng Chử tiên sinh quả thật đã lâu không đi vũ trường rồi.

Tống Thiên Diệu không thể tin nổi, chuyển ánh mắt từ gương chiếu hậu sang mặt Chử Hiểu Tín.

- Làm gì có mèo nào không ăn cá chứ? Ta mới không tin hắn thật sự có thể vì Lư tiểu thư mà từ bỏ chốn phong nguyệt.

- Là thật đấy, A… Tống tiên sinh, Chử tiên sinh thật sự đã lâu không bảo ta chở đi vũ trường rồi.

- Không cần ngươi chở, tự đi taxi không được sao?

Tống Thiên Diệu làm một biểu cảm khoa trương nói.

Chử Hiểu Tín vỗ vỗ ngực mình.

- Ta bây giờ là Thái Bình thân sĩ, làm sao có thể lãng phí thời gian quý báu ở chốn phong trần được?

- Đại ca, ta nhớ lần đầu gặp ngươi, khi chúng ta nói chuyện ở Thái Bạch Hải Sản Phường, ngươi từng nói ước nguyện cả đời là muốn chết dưới hoa mẫu đơn, mà quan trọng nhất là

không thể chết dưới một bông hoa mẫu đơn, càng nhiều càng tốt.

Tống Thiên Diệu nhìn chằm chằm Chử Hiểu Tín nói.

Chử Hiểu Tín ngẩn người.

- Ta nói vậy sao?

Tống Thiên Diệu nghiêm túc gật đầu.

Chử Hiểu Tín:

- Hoàn toàn không có ấn tượng, ta không nhớ được, vậy là không nói rồi. Gần đây ta đặt tâm tư vào Mã hội, tối nay ta hẹn hai kỵ sĩ ra cùng ăn cơm, ngươi vừa hay cũng đi, ngươi may mắn đấy, tiện cho ngươi.

- Ngươi cũng biết ta mà, ta không hứng thú với đua ngựa.

Tống Thiên Diệu nghe đến hai chữ Mã hội, dựa người vào ghế nói.

- Hơn nữa, với địa vị của ngươi bây giờ, đâu cần phải tìm kỵ sĩ để lấy tin tức nội bộ, mấy con ngựa của cha vợ ngươi cho ngươi chút tin tức thôi cũng đủ để ngươi thắng tiền tiêu vặt cả năm rồi, nếu thật sự muốn hiểu rõ, đi tìm Khang Lợi Tu ấy, nghe nói gã đó làm bản tiếng Trung của ‘Hồng Kông Mã Kinh’, làm ăn tốt lắm.

Chử Hiểu Tín hạ thấp giọng, sợ Trần Hưng Phúc nghe thấy, ghé sát vào Tống Thiên Diệu.

- Ta cần dựa vào vé ngựa để kiếm tiền tiêu vặt sao? Hẹn kỵ sĩ ăn cơm là để tiết lộ nội bộ à? Đương nhiên không phải rồi, là thấy ngươi vừa về Hồng Kông đã vất vả như vậy, cố ý giới thiệu kỵ sĩ cho ngươi quen biết, để ngươi có cơ hội tán gẫu chuyện phong nguyệt.

- Ngươi hẹn hai nữ kỵ sĩ à? Hồng Kông từ bao giờ có nữ kỵ sĩ vậy?

Tống Thiên Diệu thấy Chử Hiểu Tín có vẻ mặt dâm đãng, đảo mắt một cái, biết tên này không thể vì Lư Bội Anh mà hoàn toàn cải tà quy chính, giữ mình trong sạch được.

Chử Hiểu Tín thong dong thả một vòng khói.

- Hồng Kông đương nhiên không có nữ kỵ sĩ, chủ ngựa nào lại để phụ nữ cưỡi trên lưng ngựa đực của mình chứ, không sợ điềm này làm thua sạch sao?

- Rốt cuộc là làm trò gì vậy, đại ca? Ngươi biết ta không hứng thú với phụ nữ lắm, hiện tại mấy người phụ nữ bên cạnh đã là nhiều rồi, ta đâu phải ngựa giống, không cần phải gieo giống khắp nơi chứ? Nếu ngươi không định cùng ăn tối, vậy để Phúc ca chở ngươi đi tiêu dao đi, dừng xe phía trước, ta đi ăn tô mì lươn ở tiệm Ứng Ký.

Tống Thiên Diệu nói với Chử Hiểu Tín.

Nói xong với Chử Hiểu Tín, Tống Thiên Diệu lại ra hiệu dừng xe cho Trần Hưng Phúc đang lái xe phía trước, chưa kịp đợi Trần Hưng Phúc dừng xe, Chử Hiểu Tín đã một tay giữ chặt tay Tống Thiên Diệu lại, nhìn ánh mắt nóng bỏng của Chử nhị thiếu, Tống Thiên Diệu giật mình, lặng lẽ rút tay mình ra khỏi tay Chử nhị thiếu.

- Này, đại ca, bây giờ ngươi không phải đói đến mức không chọn lựa đấy chứ?

Chử Hiểu Tín hạ thấp giọng, đảm bảo Trần Hưng Phúc không nghe thấy, rồi mới nói nhanh.

- Ngươi có thể thương hại ta một chút không, Bội Anh tuy bề ngoài không để ý chuyện ta trăng hoa bên ngoài, nhưng có người phụ nữ nào lại không ghen chứ, những nhà hàng ta thường đến ăn uống, những hộp đêm giải trí, sớm đã bị mẹ ta

và Bội Anh cài người theo dõi, những thành viên trước đây trong nhóm cậu ấm hoàn toàn không được mẹ ta và Bội Anh tin tưởng, nghĩ đi nghĩ lại, người đáng tin cậy nhất chính là ngươi, hẹn kỵ sĩ là chiêu cuối cùng của ta, không thể để lộ, bình thường ta còn tiếc không dám dùng, lần này có ngươi phối hợp ta mới đem ra, giúp một tay đi, ta đã nhịn rất lâu không ra ngoài hẹn hò với phụ nữ rồi.

- Vậy thì phiền ngươi nói rõ, hẹn phụ nữ và hẹn ta với kỵ sĩ có quan hệ gì, nếu không bây giờ ta thấy ánh mắt ngươi nhìn ta có chút bất an.

Tống Thiên Diệu cười cười.

Chương 914. Hẹn hai kỵ sĩ vui vẻ một phen (2)

Chử Hiểu Tín liếc nhìn Trần Hưng Phúc.

- Nói gì nói, đến nhà hàng ngươi sẽ hiểu.

…

Bên ngoài Vọng Hải Lâu ở Tĩnh Viên, tiếng đàn sáo theo gió đêm thổi vào lầu, còn có giọng ca danh kỹ cất lên bài "Phú quý hoa đường hốt mãn sàng", đáng lẽ là cảnh ca múa thái bình, nhưng trong Vọng Hải Lâu, một đám người tuy mặc hoặc tây phục gọn gàng, hoặc áo gấm đối khâm, ngồi đứng khắp nơi, nhưng tất cả đều mặt mày u ám, thỉnh thoảng có gia nhân nhà họ Vu đi lại rót trà nước hơi lớn tiếng, bị những ánh mắt giận dữ hoặc độc ác của đám người này nhìn qua, thân thể cũng hơi run rẩy, đây cũng là gia nhân nhà họ Vu đã từng trải, nếu đổi thành những gia nhân tầm thường của các nhà nhỏ, ở giữa đám người này chỉ một lúc, bị bầu không khí này đè nén, bị ánh mắt dọa dẫm vài lần, e rằng sẽ chân mềm quỳ xuống nhận tội ngay tại chỗ.

- Không cần bàn gì cả! Theo ta nói, trước tiên phải giết chết tên khốn dám chọc giận Vu lão bản! Ta sẽ ra người động thủ! Bảo đảm cả nhà hắn đêm nay sẽ biến mất khỏi Hồng Kông!

Có lẽ vì trong lầu im lặng quá lâu, một người đàn ông trung niên mặt có vết đen, mặc áo gấm màu xám vàng, giày vải bóng, đập mạnh xuống bàn, làm chén trà rung lên dữ dội, trà Phổ Nhĩ vừa pha xong cũng bị văng ra ngoài.

- Nếu không, bất kỳ con mèo con chó nào ở Hồng Kông cũng dám nhảy ra, coi chúng ta là quả hồng mềm để bóp!

Có người phá vỡ sự im lặng, lập tức có người tiếp lời phụ họa, thấy có người nói chuyện, một ông già khác mặc vest, tay cầm tẩu thuốc mạ vàng cũng lên tiếng.

- Quá đáng rồi, quá đáng rồi, hai bên xé rách mặt, đốt vài chiếc thuyền của nhau, phái người đánh nhau vài trận, cướp vài bến tàu, không sao cả, nhưng bây giờ tự dưng xuất hiện một tên nhóc con, chạy đến xúc phạm Vu lão bản, thậm chí còn nổ súng trong nhà Vu lão bản? Thế này là quá đáng rồi, không cho tên nhóc đó một bài học, sau này còn ra thể thống gì nữa?

Sau khi hai người này lên tiếng, những người khác cũng có người phụ họa, cũng có người nói thẳng ra là đánh luôn, thậm chí còn có kẻ tỏ vẻ hung hăng sẵn sàng xuống lầu đi giết người.

Trong cả tòa lầu, mọi người trông có vẻ đồng lòng phẫn nộ.

Ở góc phòng, Địch Tuấn Đạt nhét một quả mơ khô vào miệng, ngồi trên một chiếc ghế, dùng mắt quan sát đủ loại người trong lầu, tất cả đều là người của bang thuyền Thượng Hải, nhưng những người còn ở lại đây rõ ràng đều là những kẻ không có tiếng nói trước mặt Vu Thế Đình, bởi vì những người có tiếng nói, lúc này đã vào phòng sách, nói chuyện riêng với Vu Thế Đình, lúc này những người ngồi trong lầu, trông có vẻ ăn uống no say, nhưng bất quá chỉ là ngồi chờ mà thôi, chỉ đợi những người bên trong bàn bạc xong xuôi, ra ngoài thông báo một tiếng.

Hơn nữa, hắn có vẻ không thèm để ý đến những lời nói muốn xử lý Tống Thiên Diệu của đám người này. Tuy chưa từng chính thức tiếp xúc với Tống Thiên Diệu, nhưng Tống Thiên Diệu trước đây đã thông qua Lôi đàn tử, Hoàng Lục,

Chử Hiểu Tín và hắn, Vu Trinh Trọng và những người khác để tiếp xúc. Khi đó, ý tưởng cùng nhau kiếm ăn mà Tống Thiên Diệu đề xuất cũng khiến Từ Ân Bá, Vu Trinh Trọng và bản thân hắn đều gật đầu tán thành.

Lần này Tống Thiên Diệu đột nhiên thay đổi ý định, từ Anh quốc chạy về gấp rút nhảy vào vũng nước đục này, tuy Địch Tuấn Đạt không nhìn rõ Tống Thiên Diệu đang nghĩ gì, nhưng hắn biết một điều, người có thể khiến Từ Ân Bá, Vu Trinh Trọng và những người khác phục tùng gật đầu, tuyệt đối không thể ngu ngốc liều lĩnh đắc tội với Vu Thế Đình như vậy.

Tất nhiên, trong mắt Địch Tuấn Đạt, những người trước mặt đang nghĩa hiệp lẫm liệt, hùng hồn sôi nổi, phẫn nộ lên tiếng này, có bao nhiêu người thực sự muốn động thủ vì thể diện của Vu Thế Đình hoặc Bang tàu Thượng Hải? Lại có bao nhiêu người đang ẩn giấu ý định muốn đẩy Vu Thế Đình vào đống lửa để nướng?

Quan trọng nhất là, ở đây nói những lời độc ác như muốn chặt Tống Thiên Diệu thành tám mảnh, giết sạch cả nhà hoàn toàn vô dụng. Lúc này, trong cả Tĩnh Viên, điều quan trọng nhất là Vu lão bản nói gì.

Vu Trinh Trọng không thấy người, nghe nói đã đi Châu Âu, nếu biết cha mình bị Tống Thiên Diệu làm nhục, liệu có bay về động thủ với Tống Thiên Diệu không? Vu Trinh Trọng trước đây không lộ tài năng, lần này có phải vừa hay nhân cơ hội này xử lý Tống Thiên Diệu, thể hiện bản lĩnh, đúng lúc kế vị Vu Thế Đình, xuất hiện trước mặt những người của Bang tàu Thượng Hải này?

Từ Ân Bá, Từ Bình Thịnh có thái độ gì với Tống Thiên Diệu?

Địch Tuấn Đạt tai nghe những người này nói chuyện, trong đầu không ngừng suy nghĩ, phân tích tình hình. Người từng

đứng đầu Thượng Hải Bến Thượng năm xưa, dù tạm thời long khốn khổ, cũng không thể ngã một cái không đứng dậy được, chỉ là thiếu một cơ hội.

Nếu đoán được tâm tư của Vu Thế Đình, hoặc ý đồ của Tống Thiên Diệu, Địch Tuấn Đạt sẽ lập tức đưa ra lựa chọn có lợi nhất cho mình. Còn việc đứng về phía Tống Thiên Diệu có nguy hiểm hay không, hoặc thể hiện trung thành với Vu Thế Đình bằng cách giết Tống Thiên Diệu có bị liên lụy hay không, không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Nam nhi đại trượng phu, nếu có cơ hội mà không nắm bắt, ngược lại lo lắng về tính mạng, làm sao có thể vươn lên trong làn sóng này.

Đúng lúc đó, từ xa một thanh niên tuổi không lớn, bưng một ly sâm panh từ ngoài lầu lặng lẽ đi vào, phía sau theo một người đàn ông trung niên vạm vỡ. Ánh mắt thanh niên đảo quanh trong lầu, cuối cùng dừng lại trên người Địch Tuấn Đạt. Gã mang nụ cười ôn hòa trên mặt đi tới, nhận một ly sâm panh từ khay của người hầu đi qua, thuận thế ngồi xuống đối diện Địch Tuấn Đạt:

- Xin hỏi, có phải Địch tiên sinh không?

Chương 915. Natawak và Tống Văn Văn (1)

- Bùm!

Chân phải của Nathan mặc quần tây thẳng tắp va mạnh vào chân của Quỷ Tử Phương trên không trung!

Trong khoảnh khắc hai chân va chạm, vẻ khinh thường ban đầu trên mặt Quỷ Tử Phương lập tức chuyển thành kinh ngạc!

Chưa kịp thu chân hoặc đổi chiêu, Natawak đã nhân lúc chân trái va chạm, chân phải đã mượn lực chân trái nâng lên, hung hãn quét về phía sườn Quỷ Tử Phương! Quỷ Tử Phương dùng sức hạ hai cánh tay xuống đỡ chân phải của Natawak, sau đó chân trái hơi loạng choạng lùi nhanh hai bước, đôi mắt không thể tin được trừng trừng nhìn Natawak.

Natawak một chiêu không thành công, rất tiêu sái dừng bước thu chiêu, nhưng không có vẻ anh hùng tương kính đánh giá Quỷ Tử Phương, mà nhìn về phía Tống Văn Văn đang được mấy tay đánh thuê của bang Triều Châu bảo vệ phía sau Quỷ Tử Phương, lộ ra nụ cười quyến rũ, dùng tiếng Trung vẫn còn hơi cứng nhắc nói.

- Tiểu thư, vừa rồi thủ hạ của ta đã xúc phạm ngươi, ta thay hắn xin lỗi ngươi, hy vọng ngươi sẽ không vì chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng tâm trạng hôm nay.

Tống Văn Văn hơi ngượng ngùng cúi đầu, chỉ dám khẽ ngước mắt lén nhìn Natawak vài cái, trong lòng nghĩ rằng chàng trai trước mặt này vừa anh tuấn vừa phong độ, hơn nữa trông có khí chất phi phàm, rõ ràng còn lợi hại hơn cả Quỷ Tử

Phương, nhưng lại không ỷ thế hiếp người, ngược lại sau khi dạy cho Quỷ Tử Phương một bài học nhỏ, liền chủ động xin lỗi mình. Nghĩ đến đây, Tống Văn Văn lại cảm thấy những lời mình mắng đối phương lúc trước có hơi thô lỗ.

- Tuy nhiên, vệ sĩ của ngươi đã làm bị thương thuộc hạ của ta, ta không thể để hắn cứ thế rời đi theo ngươi được, vì vậy, xin cho phép ta cho hắn một bài học.

Natawak gửi tới Tống Văn Văn một nụ cười, nói xong, mím chặt đôi môi góc cạnh rõ ràng, nhìn về phía Quỷ Tử Phương đang có vẻ mặt nghi hoặc bất định đối diện, làm một động tác vẫy tay khiêu khích về phía Quỷ Tử Phương.

Quỷ Tử Phương cảm thấy mình vừa rồi thua một chiêu là do chủ quan khinh địch, lúc này nhìn lại Natawak tuổi còn trẻ, đã không dám coi đối phương là kẻ tay trắng, thân yếu nõn nà nữa. Dựa vào hai cú đá tấn công mình vừa rồi, nếu không có mười mấy năm khổ luyện, không thể nào khiến mình phải thua ngay lập tức.

Nghĩ đến đây, Quỷ Tử Phương liền nhìn chằm chằm vào đôi chân của Natawak. Đối diện, Natawak nhận ra ánh mắt của Quỷ Tử Phương, liền làm một động tác đứng thẳng người đẹp mắt, thân trên đứng yên không động đậy, chân phải từ từ nâng lên đến vị trí ngang đầu, hai tay hơi vén lên một chút ở phần ống quần tây bên chân phải, để lộ ra một phần da thịt bắp chân, toàn là những vết chai đen sạm.

Không chỉ Quỷ Tử Phương nhìn mà ngẩn người, ngay cả Tống Văn Văn bên cạnh vẫn lén lút chú ý Natawak cũng không nhịn được kêu lên một tiếng "a" khẽ khàng, hiển nhiên bị những vết chai đen sạm trên chân Natawak làm cho giật mình.

Tay Natawak buông ống quần ra, đột nhiên phát động tấn công. Quỷ Tử Phương không kịp phòng bị, trước tiên tạm

tránh đòn tấn công dồn dập của Natawak, lùi lại hai bước để tránh mũi nhọn, sau đó mới bắt đầu phản công. Tuy nhiên dù là phản công, nhưng sau khi chứng kiến dấu vết khổ luyện nhiều năm trên đôi chân của Natawak, Quỷ Tử Phương không dám đối đầu trực diện với Nathan bằng chân nữa, mà cố gắng tìm cơ hội đánh vào nửa thân trên hoặc các bộ phận khác của Natawak.

Nhưng hai chân của Nathan dường như được luyện thành hai cây roi sắt, chiêu thức sắc bén, hầu như không có sơ hở để Quỷ Tử Phương có thể tấn công. Hơn nữa, trước đó Quỷ Tử Phương đã giao con dao ngắn Hổ Trảo cho đồng bọn, thân thủ mà hắn học từ lão tử của mình, khi không có vũ khí, hiệu quả lập tức giảm đi không ít. Vì vậy dù Quỷ Tử Phương nóng lòng muốn lấy lại thể diện vừa rồi, nhưng lại không có cơ hội thích hợp.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, Quỷ Tử Phương dường như đã tìm ra điểm yếu của tên Thái Lan này. Mặc dù Natawak có chiêu thức chân pháp sắc bén, nhưng sức bền lại kém. Sau khi hai người đánh nhau một hồi, hơi thở của Natawak bắt đầu nặng nề hơn, điều này khiến Quỷ Tử Phương bắt đầu chú ý quan sát tốc độ ra chân của Natawak. Quả nhiên, có vẻ như đã chậm hơn so với lúc đầu một chút, cú đá của Natawak về phía mình thu về dường như chậm hơn một chút.

Quỷ Tử Phương lập tức thuận thế làm một động tác bước chéo áp sát, nhân lúc Natawak thu chân không kịp, lao đến trước mặt Natawak, trong lòng nghĩ rằng cuối cùng cũng có cơ hội thi triển thân pháp cận chiến và khóa grappling của mình. Nhưng vừa mới đứng vững, chưa kịp phát lực, Quỷ Tử Phương đã cảm thấy một cơn đau dữ dội ở sườn! Cơn đau khiến lực lượng vừa tích tụ của hắn tan biến trong chớp mắt!

Ngay khi Quỷ Tử Phương vừa áp sát, trong tay Natawak không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh quyền kiếm Thái Lan nhỏ, lưỡi kiếm thò ra từ khe giữa ngón giữa và ngón áp út, lúc này đã đâm sâu vào cơ thể Quỷ Tử Phương. Natawak buông tay khỏi quyền kiếm, để mặc nó cắm trong cơ thể Quỷ Tử Phương. Thấy Quỷ Tử Phương nhịn đau định rút ra, Natawak lùi lại vài bước đang chỉnh lại cổ tay áo, cổ áo sơ mi, mở miệng nói với giọng khuyên bảo:

- Nếu ta là ngươi, ta sẽ không ngu ngốc rút nó ra đâu. Thanh quyền kiếm này có răng ngược, hãy đến bệnh viện để bác sĩ giúp ngươi mổ lấy ra. Đừng trách ta chơi xấu nhé, ta cũng chỉ là trả thù cho thuộc hạ của ta thôi. Ngươi cắt đứt mạch máu của hắn, ta đâm ngươi một nhát, coi như huề nhau.

Lúc này, thuộc hạ của Quỷ Tử Phương tiến lên đỡ lấy hắn, mấy tên lanh lẹ đã rút vũ khí ra, chỉ đợi Quỷ Tử Phương ra lệnh là xông lên vây chém đám người Thái này!

Xét về số lượng, phe Quỷ Tử Phương vẫn chiếm ưu thế hơn.

Chương 916. Natawak và Tống Văn Văn (2)

Quỷ Tử Phương trợn mắt nhìn, sắc mặt thất thường. Nếu chỉ có một mình hắn gặp phải Natawak và đám người này, hắn đã sớm tuyên bố không chết không thôi rồi. Nhưng hiện tại bên cạnh còn có Tống Văn Văn và Ngô Tú Nhi, một người là em gái ruột của Tống lão bản, một người là con gái nuôi của Tống lão bản, đều là những nhân vật mà Lam Cương đã dặn dò kỹ càng không được xảy ra sơ suất.

Nghĩ đến đây, Quỷ Tử Phương định sẽ nhanh chóng nhận thua, đưa Tống Văn Văn và Ngô Tú Nhi về an toàn, sau đó mình chữa trị vết thương rồi sẽ tìm bọn người Thái này tính sổ sau.

Có thể thấy tuy Quỷ Tử Phương còn trẻ nhưng cũng có đầu óc, không vì thua cuộc mà hành động bồng bột. Nhưng lời rút lui chưa kịp nói ra thì Tống Văn Văn bên cạnh đã lên tiếng trước khi thấy đám thuộc hạ của Quỷ Tử Phương rút vũ khí ra chuẩn bị liều mạng. Tống Văn Văn lo lắng Natawak sẽ bị nhiều người vây công chém thương, nên cau mày nói.

- Đã thua rồi! Còn chưa đủ mất mặt sao? Đi thôi! Suốt ngày nói mình giỏi đánh nhau, đến lúc đánh thật lại thua, chỉ biết lấy số đông bắt nạt số ít!

Câu nói của Tống Văn Văn khiến đám thuộc hạ của Quỷ Tử Phương mất hết khí thế. Quỷ Tử Phương sắc mặt khó coi, vốn định nói vài câu cứng rắn với Natawak, nhưng nghe xong lời Tống Văn Văn, hắn đành mặt đen xì vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ rút lui.

Quỷ Tử Phương cũng coi như cứng cỏi, dù bị cắm một thanh quyền kiếm vào sườn, hắn vẫn không rút ra, cũng không để ai dìu đỡ, mà tự mình một tay nắm chuôi kiếm, cố gắng xoay người bỏ đi.

Tống Văn Văn và Ngô Tú Nhi cũng xoay người định đi, Natawak ở phía sau mỉm cười với hai người.

- Tiểu thư, tại hạ tên Natawak, không biết quý danh là gì?

Tống Văn Văn quay đầu nhìn Nại Khôn một cái, hơi ngượng ngùng nói.

- Ta tên Tống Văn Văn.

Nói xong, nàng kéo Ngô Tú Nhi đã sợ đến run rẩy bước nhanh rời đi.

Nhìn Quỷ Tử Phương, Tống Văn Văn và đồng bọn biến mất khỏi tầm mắt, Natawak mới thu hồi ánh nhìn.

- Không biết là con gái của đại ca bang phái nào ở Hồng Kông, tiếc là cha bảo ta phải giữ thấp điều, nếu không sao có thể dễ dàng để họ đi như vậy, đưa về khách sạn chơi chán rồi bán sang Ma Cao còn kiếm được một khoản.

- Nói đi nói lại, Hồng Kông là nơi tốt, khó trách cha lại chọn nơi này để làm ăn.

…

Đang lúc Địch Tuấn Đạt thất thần, bỗng có tiếng động vang lên bên cạnh. Khi hắn ngẩng đầu lên, đối diện đã xuất hiện thêm một thanh niên, đang mỉm cười nhìn mình. Địch Tuấn Đạt hơi gật đầu.

- Ta là Địch Tuấn Đạt, không biết các hạ là?

- Tại hạ Đàm Kinh Vĩ, hiện cũng nhờ mọi người giúp đỡ mà kiếm được miếng cơm ăn trong Hiệp hội Đồng nghiệp Tàu

thuyền Thượng Hải.

Đàm Kinh Vĩ lấy hộp đựng danh thiếp từ túi áo, rút ra một tấm, không đưa cho Địch Tuấn Đạt mà đặt lên bàn, dùng hai ngón tay đẩy về phía đối phương.

Nghe đến ba chữ Đàm Kinh Vĩ, sắc mặt Địch Tuấn Đạt hơi biến đổi, thậm chí khóe mắt còn giật nhẹ, sau đó cúi đầu nhìn danh thiếp.

- Ngưỡng mộ đại danh Đàm tiên sinh đã lâu.

- Ồ? Địch tiên sinh đã biết ta từ trước?

Đàm Kinh Vĩ nâng ly sâm banh ra hiệu với Địch Tuấn Đạt, rồi tự mình uống một ngụm, mới ung dung hỏi.

- Vốn định nhặt chút canh thừa cơm nguội mà Tăng lão bản có thể để lọt ra ngoài, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, không ngờ lại là Đàm tiên sinh tiếp quản sản nghiệp của Tăng lão bản, một giọt nước cũng không để lọt, gọn gàng dứt khoát.

Địch Tuấn Đạt nâng ly rượu của mình uống một ngụm, nói ra nguồn gốc mình biết tên Đàm Kinh Vĩ.

- Không chỉ ta, e rằng trong giới tàu bè Thượng Hải, rất nhiều người đều biết danh tiếng Đàm tiên sinh, chỉ là chưa được gặp mặt mà thôi.

Đàm Kinh Vĩ đáp lại khách sáo một cách hời hợt.

- Ôi chao, cũng tại ta xử lý chưa đủ tỉ mỉ, chưa đủ tỉ mỉ, để các vị chê cười rồi.

Địch Tuấn Đạt, hay nói đúng hơn là một số người trong Hiệp hội Đồng nghiệp Tàu thủy Thượng Hải, gọi tắt là Bang thuyền Thượng Hải, đã biết đến cái tên Đàm Kinh Vĩ được một thời gian. Trước đây họ không quan tâm đến Đàm Kinh Vĩ, cũng chẳng muốn biết. Những người này thực sự chỉ để

mắt đến Tăng Xuân Thịnh, nói cụ thể hơn là nhắm vào tài sản của Tăng Xuân Thịnh.

Tăng Xuân Thịnh tự ý hành động, tìm cách đánh chìm tàu hàng của Lôi Đản Tử, khiêu khích hai bên bất hòa, trực tiếp đẩy hội trưởng Vu Thế Đình vào thế khó xử. Vu Thế Đình không thể tha thứ cho hắn. Từ ngày Vu Thế Đình mời Địch Tuấn Đạt và những người khác đến xem vở "Kinh biến", mọi người đều đã đoán được rằng, nếu Tăng Xuân Thịnh không chết, Vu Thế Đình cũng không thể để hắn ở lại Hồng Kông.

Vậy thì những tài sản của Tăng Xuân Thịnh ở Hồng Kông không thể mang đi được, chỉ có thể bị xử lý. Những người này cứ thế nhắm chằm chằm vào tài sản của Tăng Xuân Thịnh, theo dõi từng dấu vết của Tăng Xuân Thịnh, sẵn sàng xông vào xâu xé miếng mỡ béo bở bất cứ lúc nào.

Nhưng điều họ không ngờ tới là, tài sản của Tăng Xuân Thịnh chưa kịp đợi Vu Thế Đình tiếp quản, họ cũng chưa có cơ hội được hưởng lợi, thậm chí Tăng Xuân Thịnh cũng chưa gặp phải sự trả thù từ phía Bang thuyền Hồng Kông, mà là quả phụ của Tăng Xuân Thịnh đã bán trọn vẹn sản nghiệp nhà họ Tăng ở Đài Loan cho người tên Đàm Kinh Vĩ đang đứng trước mặt.

Chương 917. Địch Tuấn Đạt và Đàm Kinh Vĩ (1)

Tin tức về mối quan hệ mật thiết giữa Tăng Xuân Thịnh và một số người ở Đài Loan đối với nhiều người trong Bang thuyền Thượng Hải đã không còn là bí mật, nhưng việc phía Đài Loan thực sự bước ra sân khấu lại khiến mọi người có phần bất ngờ.

Mặc dù nhiều người trong Bang thuyền Thượng Hải chưa từng gặp Đàm Kinh Vĩ xuất hiện ở Hồng Kông, nhưng họ đều đã đoán ra ý đồ của Đàm Kinh Vĩ, không gì khác ngoài việc nhân lúc hai bên bất hòa, thừa cơ khiến tất cả các tàu buôn lậu hàng cấm vận sang Đại lục phải dừng lại, cắt đứt nguồn cung vật tư cho Đại lục.

Đài Loan làm chuyện này không có gì lạ, trên chiến trường Triều Tiên, Địch Tuấn Đạt còn nghe nói Tưởng Trung Chính đã phái quân đội quốc gia đi giúp bọn Mỹ đánh trận. Hàng chục vạn quân trong nước bị người ta đánh cho như chó mất nhà vẫn chưa đủ mất mặt, còn phải phái người chạy đến chiến trường Triều Tiên tiếp tục làm trò cười? Đánh không thắng không đáng xấu hổ, nhưng đánh không thắng rồi còn giúp người ngoài đâm sau lưng đồng bào, làm chuyện cắt đứt đường lương thực, thì thực sự chỉ có thể dùng hai chữ bẩn thỉu để hình dung.

- Không biết Đàm tiên sinh gặp kẻ vô danh tiểu tốt như ta muốn nói chuyện gì?

Địch Tuấn Đạt hỏi một câu không mấy hứng thú.

Hắn đã quyết định, bất kể đối phương nói gì, hợp tác cũng được, liên thủ cũng được, bảo hắn chạy đến Đài Loan làm ăn cũng được, tất cả đều coi như gió thoảng bên tai. Chỉ nhìn hành vi của những kẻ Đài Loan này giúp bọn Mỹ cắt đứt vật tư của người Trung Quốc, hắn Địch Tuấn Đạt đã không thèm giao thiệp với bọn họ nữa.

Ngày xưa ở Thượng Hải Tân, chính hắn phải nịnh bợ các quan chức Quốc dân chính phủ, giờ không ngờ, người có bối cảnh Đài Loan lại chủ động đến nịnh bợ hắn, quả thật là thời thế đã khác.

- Ta đến gặp Địch tiên sinh, là có một việc muốn thỉnh giáo, Tứ ca.

Đàm Kinh Vĩ nói xong, Tứ ca đứng sau lưng hắn từ nãy đến giờ chưa từng lên tiếng bước lên một bước, đưa chiếc túi nhỏ xinh trong tay qua. Đàm Kinh Vĩ đặt lên bàn, từ từ mở ra, lấy từ trong túi ra một gói vải đen, vừa mở gói vải vừa nói với Địch Tuấn Đạt:

- Đã sớm nghe nói Địch tiên sinh là bậc đại gia sưu tầm, ta đối với cổ vật có một chút nghiên cứu, nhưng may mắn thay, mấy ngày trước có được một món cổ vật, muốn nhờ Địch tiên sinh xem qua, đại gia đều là hội viên Hiệp hội Đồng nghiệp Tàu thủy Thượng Hải, có thể giám định giúp ta.

Nói xong câu này, gói vải đen cũng đã được mở ra, trong tay Đàm Kinh Vĩ xuất hiện một chiếc chén bát giác men màu tím đinh hương xanh trời.

Ánh mắt của Địch Tuấn Đạt lập tức bị chiếc chén bát giác thu hút, không thể rời đi được nữa.

Hắn không thích nữ sắc, không thích cờ bạc, chỉ có một sở thích không tính là tật xấu, đó là sưu tập cổ vật. Nhìn thấy chiếc chén bát giác trong tay Đàm Kinh Vĩ, rồi nhìn lại vẻ mặt

nửa cười nửa không của Đàm Kinh Vĩ, như thể đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Địch Tuấn Đạt thở dài, dùng khăn ăn cẩn thận lau tay, rồi với lấy chiếc ly bát giác trong tay Đàm Kinh Vĩ.

- Nhìn có vẻ là men sứ lò Quân?

- Ta hoàn toàn không hiểu gì về đồ cổ, Địch tiên sinh cứ từ từ xem giúp ta, trong lúc ngươi xem, ta sẽ từ từ kể lai lịch của món đồ cổ này.

Đàm Kinh Vĩ mỉm cười, đưa chiếc ly bát giác trong tay cho Địch Tuấn Đạt.

Địch Tuấn Đạt cầm lấy, yêu thích không rời, nhưng dù có thích đến mấy, vẫn tranh thủ ngẩng lên nhìn Đàm Kinh Vĩ.

- Những lời như hợp tác, liên thủ thì đừng nhắc đến nữa, e rằng ngươi đã nói những lời này với Tăng Xuân Thịnh, giờ Tăng Xuân Thịnh sống chết không rõ.

Đàm Kinh Vĩ sờ trán mình, rõ ràng có chút ngạc nhiên khi Địch Tuấn Đạt đang cầm món đồ cổ yêu thích trong tay, vẫn không quên lạnh lùng ra hiệu cho mình im miệng, Đàm Kinh Vĩ cười ha hả, đột nhiên nghiêm mặt lại, ánh mắt lạnh như băng, giọng nói mang theo sát khí không che giấu:

- Không hay rồi, vậy chẳng phải ta để ngươi xem đồ cổ của ta một cách vô ích sao? Hơn nữa, Địch tiên sinh, nếu ngươi không bàn chuyện hợp tác với ta, ta lại cảm thấy rất có thể ngươi sẽ giống như Tăng lão bản vậy, sống chết không rõ.

…

Ngồi xe đi qua cảnh đêm, nhìn thấy vẻ mặt giả vờ cao thâm của Chử Hiểu Tín, Tống Thiên Diệu chỉ thấy buồn cười.

Nhưng sau khi cười, cũng thật sự lại bội phục Chử nhị thiếu, bản thân tuy cũng không phải là người theo đạo Thanh

giáo, nhưng nói đến chuyện truy hoa đuổi nguyệt, hoàn toàn không phải là đối thủ của Chử nhị thiếu, ví dụ như lúc trước Chử nhị thiếu nói hẹn kỵ sĩ cùng ăn cơm, Tống Thiên Diệu không liên tưởng được việc tìm phụ nữ có liên quan gì đến kỵ sĩ, bây giờ Hồng Kông làm gì có nữ kỵ sĩ, mà cho dù có nữ kỵ sĩ, Tống Thiên Diệu cảm thấy Chử Hiểu Tín cũng không có khẩu vị chảy nước miếng trước những người phụ nữ có cơ bắp chân phát triển, thậm chí háng có chai. Bây giờ là những năm 50, làm gì có sản phẩm chăm sóc cao cấp nào có thể giúp nữ kỵ sĩ chăm sóc da.

Trần Hưng Phúc lái xe, dưới sự thúc giục của Chử Hiểu Tín, đến khách sạn Doris, sau khi Tống Thiên Diệu xuống xe, bảo vệ người Ấn Độ đã mang nụ cười đầy mặt đón tiếp, không dùng tiếng Anh, mà nói tiếng Quảng Đông vụng về với Tống Thiên Diệu rằng lâu rồi không gặp, thấy Tống Thiên Diệu không có hành lý, hơi lúng túng đứng bên cạnh xoa tay.

Tống Thiên Diệu lấy ra một tờ tiền lẻ đưa cho đối phương, bảo vệ giành trước cậu bé gác cửa, đi giúp Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín mở cửa lớn khách sạn, Tống Thiên Diệu không vội vào cửa, mà nhìn về phía Chử Hiểu Tín đang dặn dò Trần Hưng Phúc lái xe về nhà trước, sau khi Trần Hưng Phúc lái xe đi, Chử Hiểu Tín mới ngậm điếu thuốc đi tới, choàng tay qua cổ Tống Thiên Diệu, vẻ mặt phấn khích.

- Chút nữa ngươi đến quầy lễ tân khách sạn trước, gọi điện về nhà ta, nói ngươi từ Anh quốc trở về, mời ta cùng ăn cơm.

Nhìn vẻ mặt Chử Hiểu Tín đã gần như mất kiểm soát vì dục vọng, Tống Thiên Diệu lắc đầu không nói gì, đi theo Chử Hiểu Tín đến quầy lễ tân khách sạn, cầm điện thoại lên bấm số.

Chương 918. Địch Tuấn Đạt và Đàm Kinh Vĩ (2)

Bên kia điện thoại người nghe là quản gia già của nhà họ Chử, Ân thúc, nghe Tống Thiên Diệu gọi điện đến thì ngạc nhiên một chút, bảo Tống Thiên Diệu cúp máy, rồi nhanh chóng gọi lại, lần này là phu nhân của Chử Diệu Tông, mẹ của Chử nhị thiếu là Bành Tú Liên, bà hỏi kỹ hơn, hỏi Tống Thiên Diệu về có mệt không, có về nhà thăm bố mẹ chưa, sao không đến nhà họ Chử cùng ăn cơm vân vân.

Tống Thiên Diệu đối đáp những lời xã giao này một cách tự nhiên, Sở phu nhân rõ ràng rất yên tâm về Tống Thiên Diệu, nghe Tống Thiên Diệu nói hẹn Chử Hiểu Tín và vài người bạn làm ăn cùng trò chuyện, Sở phu nhân không nghi ngờ, có lẽ ấn tượng lâu nay của Tống Thiên Diệu đối với bà là không thích rượu chè cờ bạc, chỉ thích làm ăn, khuyên Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín uống ít rượu, cuối cùng còn dặn dò Tống Thiên Diệu đặc biệt, Chử Hiểu Tín đã là người có vợ có danh tiếng, bảo hắn giúp trông nom bên ngoài, đừng để Chử Hiểu Tín làm xấu mặt bên ngoài trở thành trò cười.

- Có phải mẹ ta không?

Chử nhị thiếu ở bên cạnh nói.

- Chắc chắn là Bội Anh bảo mẹ ta gọi điện đến đây. Vị hôn thê của ta này, sắc sảo đến mức không giống một cô gái xinh đẹp chút nào, mỗi tối đều đến nhà ta ăn cơm với mẹ ta, nói chuyện với bà đến khi bà buồn ngủ mới chịu cáo từ về chỗ ở của chúng ta ngủ. Mẹ ta như bị bỏ bùa mê vậy, bị cô ấy dỗ dành đến mức răm rắp nghe lời, giống như bây giờ, một cuộc

điện thoại gọi đến, đằng sau chắc chắn là Bội Anh đã dặn dò mẹ ta phải nói thế nào, từ đầu đến cuối chỉ là một bà mẹ dặn dò con trai đừng về nhà quá muộn, đừng uống rượu say các thứ.

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Hiểu Tín, gật đầu trầm ngâm, trong lòng hình dung về Lư Bội Anh lại sâu sắc thêm vài phần. Không phải là cảm thấy Lư Bội Anh quản Chử Hiểu Tín quá chặt quá gắt, đây không phải là Lư Bội Anh ghen tuông hay hay ghen tị, nếu không thì lúc trước ở vũ trường Ngân Nguyệt khi Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín gặp nhau, Lư Bội Anh đã không chủ động gọi hai cô gái xinh đẹp đến làm bạn nhậu.

Chỉ có thể nói Lư Bội Anh hiểu rõ mình nên làm gì, cô là con gái thứ của nhà họ Lư, sau này vinh hoa phú quý đều dựa vào Chử nhị thiếu. Nếu Chử nhị thiếu bay cao bay xa, nhà họ Lư sẽ không thiếu sự ủng hộ dành cho Chử nhị thiếu, nhưng nếu Chử nhị thiếu là kẻ bất tài vô dụng, thì đối với nhà họ Lư mà nói, chỉ là mất đi một đứa con gái thứ, tổn thất không đáng kể.

Những gì Lư Bội Anh đang cố gắng làm lúc này, thực ra cũng chẳng khác gì Tống Thiên Diệu, nỗ lực tự cứu mình và cứu người bên gối Chử Hiểu Tín.

Chử Hiểu Tín có thể lấy tên Lư Bội Anh đặt cho một trung tâm hiến máu, dù là trong miệng mọi người hay trong thực tế, Lư Bội Anh cũng khó có thể rời xa Chử nhị thiếu được nữa. Chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé hy vọng người đàn ông của mình có thể tranh đua chút khí phách, đừng lại sa đà vào chốn phong nguyệt, chỉ trở thành một ngôi sao băng.

Lư Bội Anh lại không thể đứng ra chỉ trỏ công việc làm ăn của Chử Hiểu Tín, chỉ có thể dùng cách vòng vo này để cố gắng uốn nắn thói quen của Chử Hiểu Tín, khiến hắn trở nên

giống một người đàn ông trưởng thành hơn, chứ không phải là kẻ công tử ham mê phong trần, lưu luyến chốn hoa nguyệt.

Tống Thiên Diệu đi bên cạnh Chử Hiểu Tín tiến về phía phòng khách sạn, khi cùng sóng vai đi trong hành lang, Tống Thiên Diệu mở miệng nói với Chử Hiểu Tín:

- Lư tiểu thư không phải ghen tuông, sợ ngươi tìm phụ nữ bên ngoài đâu.

Chử Hiểu Tín nhếch mép.

- Nói đến phụ nữ, ngươi không bằng ta đâu. Thiên hạ phụ nữ đều giống nhau cả, làm sao có thể không ghen chứ?

- Cho dù Lư tiểu thư có ghen, cũng không muốn trói buộc ngươi hoàn toàn bên cạnh cô ấy đâu. Cô ta hy vọng đại ca ngươi trưởng thành hơn chút, dù có tìm phụ nữ, cũng đừng đến những chốn phong nguyệt đó nữa. Dù sao bây giờ ngươi cũng là Thái Bình thân sĩ rồi, những nơi đó không có lợi cho danh tiếng của ngươi.

Tống Thiên Diệu thấy người phục vụ dẫn đường phía trước dừng lại trước cửa một phòng suite để mở cửa giúp, miệng nói.

Chử Hiểu Tín nghiêng đầu về phía phòng suite.

- Ta còn chưa cưới nàng về, đương nhiên cũng không nên làm quá khó coi. Nếu không ngươi nghĩ tại sao phải đặc biệt nhờ ngươi đến che chắn, ta đã rất lâu rồi không đến những chốn phong nguyệt đó.

Sau khi vào phòng, Tống Thiên Diệu đứng ở cửa đưa tiền boa cho người phục vụ, Chử Hiểu Tín thuần thục đi vào phòng ngủ chính, mở cửa tủ quần áo, ra hiệu cho Tống Thiên Diệu đang dựa cửa hút thuốc phía sau:

- Nhìn xem.

Tống Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn tủ quần áo, bên trong là vài bộ trang phục kỵ sĩ mới tinh, bao gồm cả quần cưỡi ngựa, ủng cưỡi ngựa, găng tay, v.v… đầy đủ cả.

- Hẹn kỵ sĩ ăn cơm, không cần phải ăn mặc thành kỵ sĩ chứ? Hai kỵ sĩ đó là thần tượng của ngươi à? Hay là đại ca ngươi đã đặt cược toàn bộ gia sản vào họ?

Tống Thiên Diệu tò mò hỏi.

Trang phục kỵ sĩ mặc vào trông quả thật anh tuấn tiêu sái, nhưng vấn đề là, Chử Hiểu Tín không phải kỵ sĩ, hơn nữa mặc trang phục kỵ sĩ cũng không khiến địa vị xã hội của Chử nhị thiếu trông cao hơn chút nào. Chiếc huy hiệu JP cài trên cổ áo vest còn hữu dụng hơn bộ trang phục kỵ sĩ này không biết bao nhiêu lần.

- Mỗi người một bộ, đợi ngươi thay xong sẽ biết.

Chử Hiểu Tín đã bắt đầu cởi áo vest treo lên mắc áo.

Tống Thiên Diệu một tay kẹp điếu thuốc, tay kia bất lực xoa xoa mặt.

- Ta thôi đi? Đằng nào cũng chỉ ăn xong bữa cơm ta về nhà với vợ, không cần ngươi giới thiệu cho ta nữa.

Chử Hiểu Tín mặt mày nghiêm túc, nghiêm chỉnh nói, chộp lấy một chiếc áo gi-lê kỵ sĩ ném về phía Tống Thiên Diệu.

Chương 919. Địch Tuấn Đạt và Đàm Kinh Vĩ (3)

- Dù không muốn tán gái cũng phải mặc vào, không thì lúc ăn cơm giới thiệu ngươi thế nào, chẳng lẽ ta là kỵ sĩ, ngươi là chủ ngựa sao? Đương nhiên chúng ta đều là kỵ sĩ, huấn luyện ngựa xong ra ngoài uống vài ly, thư giãn chút. Xem như ngươi là tâm phúc của ta, ta mới truyền thụ cho ngươi bộ tuyệt kỹ tán gái tự sáng tạo này, nếu ta nói ra ngoài, không biết bao nhiêu người sẽ tranh nhau đến bái ta làm sư phụ.

- Có cần ta bày vài bàn, mời ít bà con bạn bè đến dự tiệc bái sư không?

Chiếc áo gi-lê rơi chính xác lên đầu Tống Thiên Diệu, che kín cả mặt hắn, Tống Thiên Diệu kéo chiếc áo xuống, bất lực nhìn Chử Hiểu Tín nói.

- Mau thay đồ đi, mấy tên kỵ sĩ đó khó chơi lắm, ghét nhất là người đến muộn.

- Ôi, không phải chứ, đại ca ngươi đường đường là Thái Bình thân sĩ, lại còn sợ mấy tên kỵ sĩ sao? Mấy tên kỵ sĩ đó dám nói ngươi, ta tự mình ra tay dạy dỗ chúng cho ngươi.

Tống Thiên Diệu làm bộ xắn tay áo, sẵn sàng làm chó săn đánh người cho Chử nhị thiếu.

- Hẹn ở nhà hàng Thụ Cầm tại khách sạn The Strat ở bến tàu Hoàng Hậu, nếu khi chúng ta đến nơi, hai tên kỵ sĩ đó đã bỏ đi, khiến ta không có mỹ nữ bầu bạn, ta sẽ bắt ngươi lên giường đền bù.

Chử Hiểu Tín thấy Tống Thiên Diệu hoàn toàn không vội vã, đổi cách đe dọa.

Tống Thiên Diệu dứt khoát vứt đầu thuốc, im lặng, nhanh chóng thay đồ.

…

Trên đại lộ Hoàng Hậu dưới ánh hoàng hôn, những phiến đá lát đường, biển hiệu hai bên đường, cây cối, tất cả đều được phủ một lớp màu vàng kim. Trên đường phố đã rất khó thấy người Trung Quốc thong dong dạo bước, phần lớn đều là người Anh, lúc này tắm mình dưới ánh tà dương, thong thả bước đi trên con đường lớn này. Còn người Trung Quốc, trừ phi họ vẫn đang di chuyển vì công việc không thể thiếu, nếu không thì giờ này đã về nhà từ lâu. Đế quốc Anh đã cho phép họ được ở trên đảo Hồng Kông, đã cho phép họ được ở khắp các đỉnh núi, ánh hoàng hôn trên đại lộ Hoàng Hậu này đã là nơi duy nhất còn lại mà bọn họ không muốn bị quấy rầy ở vùng đất thuộc địa này.

Trên những chiếc ghế dài bên đường, có những người đàn ông Anh trẻ tuổi hoặc lớn tuổi, mặc vest bảnh bao ngồi tựa lưng, hoặc nhắm mắt ngửa mặt, hoặc cầm một cuốn Kinh Thánh nhỏ cúi đầu. Một số cặp đôi hoặc vợ chồng người Anh sẽ đi dọc theo con phố, lướt qua những người đang nghỉ ngơi bên đường, trông có vẻ như cả con phố này không phải ở Hồng Kông, mà khiến họ có cảm giác vẫn đang ở châu Âu, vẫn đang ở Anh quốc.

Lúc này những người Trung Quốc xuất hiện trên con phố này, phần lớn chỉ nhận được cái nhíu mày và lời xì xào khinh miệt từ những người Anh đầy cảm giác ưu việt, chỉ có một số ít người mới nhận được sự chú ý của những người Anh này, ví dụ như Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín lúc này, hay nói đúng hơn là vì thân phận hiện tại của hai người - kỵ sĩ.

Quần cưỡi ngựa bó sát, ủng cưỡi ngựa sáng bóng, bộ trang phục cưỡi ngựa màu đen khiến vóc dáng của hai người được thể hiện tối đa. Tuy không cầm roi ngựa trong tay, đầu không đội mũ bảo hiểm, nhưng bộ trang phục này vừa xuất hiện, hầu như tất cả mọi người đều muốn nhận ra ngay, đây là hai kỵ sĩ trẻ vừa mới kết thúc công việc huấn luyện ngựa từ trường đua.

Tuy là người da vàng, nhưng là người da vàng gần gũi nhất với người da trắng, bởi vì họ hiểu được môn thể thao đẳng cấp cao này - đua ngựa.

- Đại ca, đi bộ trên đại lộ Hoàng Hậu, lại thêm bộ trang phục này, ngươi không sợ giữa đường có cô gái quỷ ngoại nào chặn lại nói chuyện với ngươi sao? Tiếng Anh của ngươi có đủ sức đối phó không?

Tống Thiên Diệu dùng tay kéo nhẹ áo khoác cưỡi ngựa, hỏi Chử Hiểu Tín bên cạnh.

Chử Hiểu Tín đảo mắt nhìn xung quanh, vẻ mặt bình thường.

- Vậy ta sẽ nói chủ ngựa của ta là người Trung Quốc, đúng không, chủ ngựa là người Trung Quốc thì không ảnh hưởng đến việc giao tiếp của ta, ta huấn luyện ngựa hạng nhất, kệ ta nói tiếng Anh hay nói tiếng Trung Quốc.

Hai người bước vào khách sạn The Strat không xa bến tàu Hoàng Hậu. Khi họ vào trong, Trịnh Ngọc Đồng vừa xuống xe cùng một người Anh, cô xoa xoa mắt, cảm thấy mình có thể vừa hoa mắt, người mặc trang phục kỵ sĩ phía trước có bảy tám phần giống Tống Thiên Diệu.

- Beaver tiên sinh, mời.

Trịnh Ngọc Đồng thu hồi ánh mắt, cùng người đàn ông trung niên bên cạnh đi về phía khách sạn The Strat.

…

Nhà hàng Thụ Cầm được xây dựng ở tầng 7 của khách sạn The Strat. Ngồi ở vị trí gần cửa sổ của nhà hàng, có thể dễ dàng nhìn thấy bến tàu Hoàng Hậu, cũng như mặt biển vàng óng trải dài vô tận dưới ánh hoàng hôn, thậm chí cả những con hải âu bay lượn trên bầu trời cũng hiện rõ trước cửa sổ kính lớn, như thể đây không phải là cửa sổ, mà là một bức tranh phong cảnh khổng lồ theo phong cách hiện thực.

Ngồi trước bàn ăn, Tống Thiên Diệu cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa của việc Chử nhị thiếu hẹn kỵ sĩ cùng ăn cơm. Lúc này, đối diện với hắn và Chử nhị thiếu là hai kỵ sĩ hơn 30 tuổi, vẻ mặt của họ cũng có vẻ bất đắc dĩ như hắn trước đó.

- Chử tiên sinh, lát nữa khi chúng tôi giới thiệu ngươi và vị Tống tiên sinh này, sẽ nói các ngài là kỵ sĩ hạng nhất mới đến của Hội đua ngựa, coi như là đệ tử của chúng tôi. Sau đó chúng tôi sẽ nói chuyện xong rồi rời đi trước, phần sau làm sao trò chuyện với hai người phụ nữ kia, có thể đưa họ đi cùng qua đêm hay không, ta cũng không chắc chắn, phải dựa vào chính ngươi.

Một kỵ sĩ đeo huy hiệu trên ngực, tuổi hơi lớn hơn nói với Chử Hiểu Tín.

Tống Thiên Diệu liếc nhìn huy hiệu của hai người đối diện, kỵ sĩ hạng đen?

Chương 920. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (1)

Tống Thiên Diệu liếc nhìn huy hiệu của hai người đối diện, kỵ sĩ hạng đen?

Cấp bậc kỵ sĩ của Hội đua ngựa Hồng Kông, trình độ đua ngựa cao nhất cũng chỉ là kỵ sĩ hạng đen, đại diện cho việc đã giành được ít nhất 10 lần vô địch mới đủ tư cách đeo huy hiệu kỵ sĩ hạng đen. Cơ bản khi đã trở thành kỵ sĩ hạng đen, không phải chủ ngựa chọn kỵ sĩ nữa, mà là kỵ sĩ chọn ngựa đua và chủ ngựa. Chử nhị thiếu làm sao có được thủ đoạn lớn như vậy, nghe ý tứ trong lời nói của người kia, lại có thể khiến hai kỵ sĩ hạng đen giúp Chử nhị thiếu làm mối hẹn hò với phụ nữ?

Lúc này Chử nhị thiếu nhìn Tống Thiên Diệu với vẻ mặt đắc ý, Tống Thiên Diệu lấy ví tiền ra, lấy hết hơn 3000 đô la Hồng Kông bên trong, đặt lên mặt bàn trước mặt Chử Hiểu Tín, rồi tâm phục khẩu phục giơ ngón cái lên với Chử Hiểu Tín:

- Đại ca, nếu ngươi mang tâm tư sáng tạo ra cách câu dẫn phụ nữ này vào làm ăn, Lợi Khang đâu cần đến Tống Thiên Diệu ta, cả thương trường Hồng Kông đều là thiên hạ của ngươi, ta thật sự bội phục. Người khác gặp kỵ sĩ hạng đen, trong đầu nghĩ đến chắc chắn là lấy một số tin tức nội bộ của Hội đua ngựa, rồi đi đặt cược để thắng tiền, còn ngươi thì hay rồi, hai kỵ sĩ hạng đen trước mặt, ngươi lại muốn giả làm kỵ sĩ hạng đỏ, nhờ kỵ sĩ hạng đen giúp ngươi làm mối.

- Tiền, ta không cần đến Hội đua ngựa để kiếm bằng cách đánh bạc, nhưng phụ nữ, sau khi không thể đi vũ trường ăn

chơi nữa, đây là cách câu dẫn phụ nữ hiệu quả nhất mà ta nghĩ ra.

Chử Hiểu Tín vừa nói, vừa cầm 3000 đô la Hồng Kông mà Tống Thiên Diệu thua cược trước mặt hắn, đưa cho hai kỵ sĩ đối diện.

- Cầm đi.

- Cảm ơn Sở tiên sinh.

Hai kỵ sĩ lên tiếng cảm ơn, tuy là kỵ sĩ hạng đen, nhưng 3000 đô la Hồng Kông trong mắt hai người cũng là một số tiền không nhỏ, nụ cười trên mặt hai người lập tức nhiều hơn so với lúc nãy.

Bốn người gọi vài món ăn nhẹ, mở một chai rượu brandy trò chuyện. Chử Hiểu Tín tâm không ở đó, mắt thỉnh thoảng đảo quanh trong và ngoài nhà hàng, còn Tống Thiên Diệu lúc này cuối cùng cũng hiểu tại sao Chử nhị thiếu có thể dùng hai kỵ sĩ hạng đen giúp làm mối, mà còn giữ kín như bưng.

Hai kỵ sĩ hạng đen này đều là những kỵ sĩ huấn luyện ngựa và thi đấu cho nhà họ Lư nhiều năm, mà nhà họ Lư trong Hội đua ngựa không xuất hiện như một thể thống nhất, Lư Văn Cẩm, Lư Văn Huệ, Lư Văn Hạo, mấy anh em nhà họ Lư đều có ngựa đua riêng trong Hội đua ngựa, và hai kỵ sĩ này, một người huấn luyện và đua ngựa dưới tên Lư Văn Cẩm, một người huấn luyện và đua ngựa dưới tên Lư Văn Hạo, vốn không có liên quan gì với Lư Văn Huệ.

Tuy bên ngoài ba anh em nhà Lư là người thân, nhưng trong hội đua ngựa, ngựa đua của ba anh em phải phân thứ hạng. Như các kỵ sĩ thi đấu dưới danh nghĩa ba anh em nhà Lư, đều là kỵ sĩ hạng đen. Hai người này ở bên ngoài có thể nổi danh lừng lẫy, nhưng trước mặt chủ ngựa lớn người Hoa

như nhà họ Lư, hoàn toàn không có bất cứ lợi thế nào để đàm phán ngang hàng.

Các chủ ngựa khác quả thật có mời họ huấn luyện ngựa tham gia đua, nhưng một là chất lượng và huyết thống ngựa của các chủ ngựa khác có khoảng cách với ngựa nhà họ Lư, hai là các kỵ sĩ hạng đen cũng không muốn từ bỏ chỗ dựa có thế lực mạnh như nhà họ Lư. Các chủ ngựa khác có thể có người giàu hơn nhà họ Lư, nhưng chắc chắn không có thế lực bằng nhà họ Lư, vì vậy mấy kỵ sĩ hạng đen này cơ bản đều luân chuyển trong nội bộ nhà họ Lư, hôm nay giúp Lư Văn Cẩm chạy, sang năm giúp Lư Văn Huệ chạy, hoàn toàn không có gì lạ. Còn năm nay sở dĩ Chử Hiểu Tín nắm được cơ hội, là vì Lư Bội Anh đính hôn với Chử Hiểu Tín.

Tuy bề ngoài nhà họ Lư tỏ ra nhẹ nhàng, gả một cô con gái thứ, nhưng không thể nào thực sự để Lư Bội Anh gả đi một cách nhẹ nhàng như vậy được. Khi đính hôn, Lư Văn Huệ mở miệng, tặng một con ngựa đua vừa vận chuyển từ Anh về cho Lư Bội Anh và Chử Hiểu Tín.

Lư Bội Anh và Chử Hiểu Tín không phải là thành viên hội đua ngựa, Lư Văn Huệ càng không thể thực sự để người ta đưa ngựa đến biệt thự của hai người. Cái gọi là tặng cho hai người, là chỉ tiền lãi cổ đông hội đua ngựa kiếm được sau khi con ngựa này tham gia đua ở hội đua ngựa, tất cả đều cho Lư Bội Anh và Chử Hiểu Tín.

Nghĩ đến doanh số bán vé ngựa khổng lồ hàng năm của hội đua ngựa, nếu chất lượng con ngựa này không quá tệ, tương đương với việc Lư Văn Huệ tặng hai người vài chục vạn tiền tiêu vặt mỗi năm, tuyệt đối là một khoản lớn. Còn nếu con ngựa này có thành tích, liên tiếp đoạt giải quán quân thì càng không cần phải nói.

Trùng hợp là con ngựa này khiến các kỵ sĩ của nhà họ Lư tranh giành. Có thể trở thành kỵ sĩ hạng đen, ngoài việc huấn luyện ngựa ra, quan trọng nhất là có một đôi mắt biết nhìn ngựa. Mấy kỵ sĩ hạng đen đều nhận định rằng sau khi huấn luyện con ngựa mới của Lư Bội Anh và Chử Hiểu Tín, nó tuyệt đối có khả năng trực tiếp gây bất ngờ với tư cách tân binh.

Nói đơn giản, là mấy kỵ sĩ đều tin rằng chỉ cần tham gia đua là con ngựa này có khả năng đoạt quán quân. Điều gì khiến một kỵ sĩ oai phong nhất, tất nhiên là tự tay huấn luyện ra một con ngựa tân binh đoạt quán quân. Điều đó còn phong cách hơn nhiều so với việc cưỡi một con ngựa đua đã từng đoạt giải quán quân trước đó. Hơn nữa, một khi con ngựa tân binh này trở thành ứng cử viên sáng giá, thì không chỉ có danh tiếng oai phong, chỉ cần âm thầm làm chút thủ đoạn, tạo ra chút chênh lệch cổ giữa hạng nhất và hạng nhì, tuy thứ hạng chỉ chênh lệch một vị trí, nhưng số tiền âm thầm bỏ túi ít nhất cũng phải hàng trăm ngàn.

Chương 921. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (2)

Các kỵ sĩ hạng đen của nhà họ Lư đều muốn xin huấn luyện con ngựa mới này. Lư Văn Huệ nói rằng ngựa đã tặng cho con gái và con rể, bản thân không can thiệp. Khi các kỵ sĩ hạng đen khác còn đang tìm cơ hội gặp mặt Lư Bội Anh, thì hai kỵ sĩ hạng đen này đã nhanh trí chủ động đến gặp Chử Hiểu Tín, xin Chử Hiểu Tín cho họ cơ hội huấn luyện ngựa.

Chử Hiểu Tín đương nhiên không tự quyết định chuyện này, hỏi ý kiến Lư Bội Anh. Lư Bội Anh tất nhiên sẽ nể mặt Chử Hiểu Tín, để Chử Hiểu Tín quyết định. Sau đó Chử Hiểu Tín trò chuyện với các kỵ sĩ vài lần, tìm hiểu về hoạt động của hội đua ngựa, cơ chế đua ngựa v.v… Đều là đàn ông cả, huống chi lại có Chử nhị thiếu này, tự nhiên khi trò chuyện không thể thiếu chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Vừa trò chuyện, Chử Hiểu Tín mới thấy mình quen biết kỵ sĩ quá muộn, bởi vì hai kỵ sĩ đối diện, dù là hẹn phụ nữ cùng ăn tối hay cùng qua đêm, chưa bao giờ phải trả tiền.

Chỉ cần hé lộ một chút nội tình đua ngựa, là có vô số phụ nữ lao đến cho hắn thỏa thích lựa chọn, thậm chí cả tiền phòng khách sạn cũng do phía nữ trả. Mà thân phận của những người phụ nữ này cũng không phải là những cô gái suốt ngày phơi mặt ở chốn phong nguyệt bán cười mua vui.

Hoặc là tiểu thiếp của chủ xưởng nào đó, hoặc là tiểu thư khuê các nào đó thích cá cược đua ngựa, thậm chí thỉnh thoảng còn có những cô gái Nga trắng cao chân dài hoặc cả gái Anh

nữa. Đôi khi muốn dựa vào vé ngựa để đổi đời, họ cũng sẽ âm thầm tỏ tình với các kỵ sĩ.

Đối với Chử Hiểu Tín, những lời này giống như mở ra một cánh cửa đến thế giới mới, khiến hắn vô số lần giữa đêm khuya một mình đấm ngực dậm chân, tự hỏi tại sao lúc trước mình không đi nước ngoài học cưỡi ngựa, rồi trở về trở thành một kỵ sĩ tung hoành khắp… à không, tung hoành trên đường đua.

- Đến rồi, đến rồi.

Chử Hiểu Tín đột nhiên ngắt lời cuộc trò chuyện của ba người, nói nhỏ.

- Có phải hai cô gái xinh đẹp kia không, ôi, thật là…

Tống Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn ra, từ cửa nhà hàng bước vào hai người phụ nữ, một người mặc váy kiểu phương Tây, đầu đội một chiếc mũ phụ nữ cài lông vũ, trên mặt còn đeo một cặp kính đen gọng mạ vàng kiểu nữ, trang điểm hơi đậm, đôi môi đỏ thắm trông rất quyến rũ, tuổi khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy, toát lên vẻ quyến rũ đặc trưng của phụ nữ trưởng thành.

Bên cạnh là một người phụ nữ trông nhẹ nhàng thanh tao, mặc một chiếc váy liền hoa nhỏ nhã nhặn, đầu đội một chiếc mũ rộng vành đan thủ công, trên mặt mang nụ cười nhẹ, hai người cùng bước vào.

Người phụ nữ đầu tiên trông có vẻ môi đỏ mọng, Tống Thiên Diệu không quen biết, nhưng người phụ nữ bên cạnh trông có vẻ vô hại nhẹ nhàng như hoa cúc kia, Tống Thiên Diệu lại biết, đó chính là người phụ nữ một lòng muốn khôi phục vinh quang của nhà Lư ở Malaysia, trong lòng hoàn toàn không đơn giản như vẻ ngoài tươi sáng - Lư Nguyên Xuân.

…

- Sầm lão bản, vừa rồi ta nghe nói, người của ngươi vẫn đang theo dõi tên Tống Thiên Diệu vô danh tiểu tốt đó, thế này nhé, không cần người của ngươi ra tay, để ta cho người xử lý hắn, thế nào? Nếu có chuyện gì, tất cả đều tính vào đầu Liêu Đông Quý ta, dù thế nào cũng không liên lụy đến Sầm lão bản.

Trong lầu Vọng Hải, một người đàn ông trung niên có một vết đen trên mặt, lúc này đang đứng cùng Phó hội trưởng Hiệp hội Đồng nghiệp Tàu thủy Thượng Hải Sầm Văn Thanh trong nhà vệ sinh, người đàn ông trung niên nhìn xuống đám người hầu ở xa, rồi mới hạ giọng hỏi Sầm Văn Thanh.

Sầm Văn Thanh năm nay bốn mươi bốn tuổi, nhưng đã ngồi ở vị trí này mười năm rồi, người đàn ông trung niên có vết đen bên cạnh tên là Liêu Đông Quý, cũng giống như Sầm Văn Thanh, đều xuất thân từ Thiên Tân, sau đó mới đến Thượng Hải lập nghiệp, có thể coi là bạn đồng hương đồng nghiệp đồng hội thân thiết nhiều năm bên cạnh Sầm Văn Thanh.

Lúc này Liêu Đông Quý mở miệng, Sầm Văn Thanh liếc nhìn đối phương, sau đó mỉm cười, cài xong thắt lưng rồi bước đến bồn rửa tay, vặn vòi nước rửa tay, mắt nhìn Liêu Đông Quý trong gương:

- Ta không biết gì cả, là a Đức nhà ta và Thủy thúc nhà Vu lão bản thân thiết, nên muốn giúp Thủy thúc trả thù.

- Biết rồi, biết rồi.

Liêu Đông Quý bên cạnh gật đầu nói.

- Vậy ta sẽ nói với Vu lão bản một tiếng, có việc phải rời bàn.

Nói xong, Liêu Đông Quý không kịp rửa tay, vội vàng bước ra ngoài.

Nhìn tấm gương trống trải, Sầm Văn Thanh vẩy vẩy nước trên tay, lấy khăn lau tay.

- Lão Liêu, đáng tiếc thay, chuyện ngươi có thể nghe được, là ta cố ý cho người tung ra, sao lại đúng ngươi nghe được nhỉ.

…

Hai kỵ sĩ hạng đen quay đầu nhìn lại, một người nói với Chử Hiểu Tín.

- Người đeo kính đen là tiểu thiếp của một ông chủ ngân hàng nhỏ, tên là Tuyết Ni, còn người mặc váy liền chưa từng gặp, có lẽ là bạn đi cùng cô ta. Tuyết Ni đã từng giao thiệp với chúng tôi, nhưng chưa từng đến khách sạn, nhiều nhất là cùng uống rượu đánh bài, còn việc Chử tiên sinh và Tống tiên sinh có thể ôm họ lên giường tối nay hay không, thì phải xem bản lĩnh của các vị.

- Kiệt ca, hẹn bảy giờ mà sao đến sớm thế?

Người phụ nữ tên Tuyết Ni dẫn Lư Nguyên Xuân, theo sự hướng dẫn của người phục vụ đi đến bàn này, đợi người phục vụ kéo ghế ra, Tuyết Ni ngồi xuống ngay, trước tiên mỉm cười với hai kỵ sĩ hạng đen, sau đó đưa mắt nhìn chằm chằm vào Chử Hiểu Tín và Tống Thiên Diệu.

Lư Nguyên Xuân lúc đầu khi nhìn thấy Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín, có chút thất thần trong giây lát, nhưng sau đó nhanh chóng trở lại vẻ mặt bình thường ngồi xuống cạnh Tuyết Ni.

Chương 922. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (3)

Tuyết Ni lật xem thực đơn, không giới thiệu Lư Nguyên Xuân với mọi người, chỉ tự mình xem thực đơn, miệng thì hàn huyên với hai kỵ sĩ hạng đen, còn lại Tống Thiên Diệu, Lư Nguyên Xuân, Chử Hiểu Tín ba người bầu không khí có chút ngượng ngùng.

Lư Nguyên Xuân không biết hai người đối diện đang giở trò gì, diễn vở kịch nào, còn Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín thì lúc này không thể thừa nhận thân phận thật của mình, nên dù quen biết nhau nhưng lại im lặng không nói gì.

Chử Hiểu Tín dưới bàn dùng chân chạm chạm Tống Thiên Diệu.

- Chút nữa, ngươi dẫn Lư tiểu thư đi, ta dẫn Tuyết Ni kia.

- Này, đã quen biết rồi, không tiện ra tay nữa đâu?

Tống Thiên Diệu ghé sát tai Chử Hiểu Tín nói.

- Vạn nhất Lư tiểu thư nói với bạn cô ta thân phận thật của ngươi, ngươi không sợ khó xử sao?

- Vì vậy bây giờ ngươi chủ động một chút, trước hết nghĩ cách đối chứng với Lư tiểu thư, đừng để ta bị lộ.

- Lúc này ngươi bảo ta nghĩ cách?

Tống Thiên Diệu trừng mắt nhìn Chử Hiểu Tín.

- Trước mặt mọi người làm sao nghĩ được?

- Ta không quan tâm, ta là đại ca của ngươi, ta chỉ xem kết quả.

Chử Hiểu Tín lấy tay che trán, bản thân cũng có chút ngượng ngùng nói.

Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn bức ảnh lâu đài Nottingham treo trên tường phía xa, và hướng phòng vệ sinh, rồi lại nhìn về phía Lư Nguyên Xuân đang chăm chú nhìn mình, cầm ly rượu brandy trên bàn uống một ngụm, sau đó nhìn về phía Lư Nguyên Xuân đối diện.

- Vị tiểu thư này trông rất quen mặt, không biết có phải đã từng du học ở Anh không? Ta đã từng học ở đại học Nottingham.

- Vị tiên sinh này là? Ta quả thật đã từng du học ở Anh, trùng hợp thay, ta cũng học ở đại học Nottingham ở Anh.

Lư Nguyên Xuân nhìn Tống Thiên Diệu, lịch sự mỉm cười mở lời.

- Thật trùng hợp, ta cũng tốt nghiệp đại học Nottingham, vì thích cưỡi ngựa nên mới làm kỵ sĩ, ta học kinh tế.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa định hơi cúi người rót một ly brandy cho Lư Nguyên Xuân.

Thấy tư thế của Tống Thiên Diệu, Lư Nguyên Xuân không động thanh sắc tự mình cầm ly nước chanh lên, cẩn thận kiểm soát lực đạo, làm bắn ra vài giọt, sau đó đứng dậy.

- Xin lỗi, ta đi vệ sinh một chút.

Tống Thiên Diệu tự mình cầm chai rượu đứng ngượng ngùng tại chỗ, trong lòng thầm khen một câu: Thông minh.

Chỉ là đặt mình vào tình thế khó xử, khiến bản thân trong mắt người khác trở thành kẻ háo sắc.

…

Lôi Anh Đông ngậm điếu thuốc, ánh mắt u ám, hai phe bang thuyền đối đầu phát triển đến tình trạng hiện tại, những tổn thất nhỏ nhoi của hắn xem ra thực sự chỉ đáng được gọi là nguyên nhân ban đầu, so với những chủ tàu lớn bến tàu đình công một ngày đã tổn thất không nhỏ, những tổn thất của Lôi Anh Đông cho đến nay về chiếc tàu biển nhỏ và những nhân lực đó, đã không đáng kể.

Nhưng trong lòng Lôi Anh Đông, đó là một nửa tài sản và một nửa anh em trung thành của hắn, vô số lần trong những cuộc đối đầu trực diện với Đại Thiên Nhị, trong những cuộc vây bắt của cảnh sát thủy và hải quân Anh đóng tại Hồng Kông đều chưa từng chết nhiều người như vậy, hàng trăm hàng nghìn viên đạn bắn thẳng vào mặt không thể lấy mạng những người anh em đó của hắn, ngược lại một quả thủy lôi, nhẹ nhàng đã khiến rất nhiều anh em của hắn chôn thân dưới đáy biển, không thể về quê.

Vì vậy trong lòng Lôi Anh Đông, bất kể Từ Bình Thịnh và những chủ tàu lớn nhỏ ở Hồng Kông đàm phán với đám người Thượng Hải kia thành kết quả gì, đều không liên quan đến hắn, bang thuyền Thượng Hải nhất định phải có người lấy mạng đền mạng, nếu không hắn còn mặt mũi nào đến tận cửa trao tiền trợ cấp cho thân nhân của những anh em đã chết.

Tiếng tăm của Từ Bình Thịnh ở Hồng Kông quả thật lớn, khi hắn nói muốn đuổi Tăng Xuân Thịnh rời khỏi Hồng Kông, Lôi Anh Đông không dám phản đối trực tiếp, hắn cũng kính phục Từ Bình Thịnh, không phải ai cũng có can đảm trong thời kỳ kháng chiến, tự tay đánh chìm hai chiếc tàu hàng cuối cùng của mình.

Thuở ban đầu, gia tộc họ Từ đang trong thời kỳ phục hưng, cấp thiết cần vốn. Con gái nhà họ Cát của ngân hàng Đông Á

là Cát Kiếm Huân đang yêu con trai thứ ba của Từ Bình Thịnh. Hai vợ chồng quyết định kết hôn ngay lúc đó, để giúp cha huy động vốn thông qua đám cưới.

Tại hôn lễ, các giới danh lưu đua nhau tặng lễ vật hậu hĩnh. Khi các quan khách đang tấm tắc khen ngợi rằng chỉ một đám cưới mà nhà họ Từ đã lật ngược tình thế, Từ Bình Thịnh lên tiếng: tất cả lễ vật trong đám cưới, nhà họ Từ không nhận một xu, toàn bộ quyên góp làm quân phí kháng chiến, cùng nhau vượt qua quốc nạn.

Khiến cho những người có mặt tại đám cưới năm đó, từng coi thường Từ Bình Thịnh đều phải câm nín.

Lôi Anh Đông bội phục Từ Bình Thịnh. Từ Bình Thịnh tuy kín đáo trên thương trường, nhưng hai việc làm này khiến Lôi Anh Đông cảm thấy, việc Từ Bình Thịnh ngồi vào vị trí Vua tàu biển Hồng Kông sau chiến tranh tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Vừa không thể làm mất mặt Từ Bình Thịnh, vừa muốn giúp huynh đệ báo thù, Lôi Anh Đông không nghĩ ra được kế sách nào hay. Liên tiếp nhiều ngày trằn trọc khó ngủ, hút thuốc uống rượu, cả người như gầy đi một vòng. Mỗi khi suy nghĩ sâu xa mà vẫn không có manh mối, Lôi Anh Đông lại nghĩ nếu gã Tống Thiên Diệu gặp phải chuyện này sẽ xử lý thế nào.

Nhưng hắn không phải là Tống Thiên Diệu, cuối cùng không thể bắt chước phong cách hành sự của Tống Thiên Diệu được.

Sau đó, cuối cùng cũng nhận được tin tức gã này quay lại Hồng Kông. Phản ứng của Lôi Anh Đông không thể nói là không nhanh nhạy, ngay khi nhận được tin tức, lập tức mua một số thực phẩm bổ dưỡng như yến, bào ngư, vây cá, nhân sâm, chạy đến nhà Tống Thiên Diệu ở phố Thái Hòa để thăm hỏi.

Theo Lôi Anh Đông, dù Tống Thiên Diệu có bận rộn khi về Hồng Kông thì cũng phải về nhà báo bình an trước.

Chương 923. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (4)

Kết quả là, Lôi Anh Đông đã cùng cha mẹ Tống Thiên Diệu ăn cả bữa trưa và bữa tối, nghe thuộc hạ thỉnh thoảng báo tin cho mình, Tống Thiên Diệu đã đến Ma Cao, Tống Thiên Diệu đi gặp Vu Thế Đình, Tống Thiên Diệu đi gặp Từ Bình Thịnh, Tống Thiên Diệu được Chử Hiểu Tín đón đi, hai người cùng đến nhà hàng Thụ Cầm ăn tối, thuộc hạ còn đặc biệt nói thêm một câu, Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín đã thay quần áo kỵ sĩ của Hội đua ngựa.

- Sao tin tức của ngươi lại thuận lợi đến thế?

Lôi Anh Đông xác định Tống Thiên Diệu tối nay không thể về nhà, sau khi cáo từ Triệu Mỹ Trân và Tống Xuân Lương, bước ra khỏi tiệm thuốc tây Anh Đức, nhìn cảnh phố xá lúc hoàng hôn, vứt điếu thuốc còn hơn nửa trong miệng, hỏi thuộc hạ một câu.

- Hơn nữa ta cảm thấy hình như có chỗ không đúng lắm?

Thuộc hạ không hiểu ý Lôi Anh Đông.

- Ta cũng thấy Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín mặc quần áo kỵ sĩ rất kỳ lạ…

- Không phải.

Lôi Anh Đông lắc đầu.

- Không phải quần áo mặc kỳ lạ, mà là… trước đó ngươi nói Tống Thiên Diệu đi gặp Hà Hiền ở Ma Cao, đi gặp Vu Thế Đình, đi gặp Từ Bình Thịnh, bên cạnh đều có Hoàng Lục đi

cùng, nhưng sau khi Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín cùng đi, Hoàng Lục đã đi đâu?

Thuộc hạ sững người.

Lôi Anh Đông nhìn hắn, ánh mắt lấp lánh.

- Gã Tống Thiên Diệu đó, sợ chết nhất, coi trọng nhất chính là cái mạng của hắn, ở nhà Vu Thế Đình còn gây ra chuyện động súng, gây ra chuyện lớn như vậy, hắn dám một mình cùng Chử Hiểu Tín nghênh ngang đi ăn cơm sao? Nếu là hắn tự đi, ta còn tin có thể là thật, thêm cả Chử Hiểu Tín, chắc chắn là giả, Tống Thiên Diệu đang định dùng mình và Chử Hiểu Tín làm mồi câu cá.

- Câu cá? Câu con cá gì? Vu Thế Đình?

- Không biết câu con cá gì, chắc chắn là người Thượng Hải, dù sao không đi giúp một tay cũng có lỗi với những huynh đệ đã chết, đi thôi, đến nhà hàng Thụ Cầm.

Lôi Anh Đông trong chớp mắt đã lý giải rõ suy nghĩ của mình, nói một cách chắc chắn.

…

- Xin lỗi, ta cũng đi vệ sinh một chút.

Tống Thiên Diệu thấy Lư Nguyên Xuân rời bàn đi về phía nhà vệ sinh, bản thân cũng vội vàng đứng dậy, nói với bốn người còn lại một câu, rồi vội vã đuổi theo Lư Nguyên Xuân.

Câu nói này của hắn khiến hai Hắc kỵ sĩ và người phụ nữ tên Tuyết Ni đều ngẩng đầu nhìn hắn một cái, Tuyết Ni nhíu mày, đợi Tống Thiên Diệu đi xa mới khinh thường lên tiếng:

- Kiệt ca, hai tên lính mới này là ai vậy? Xem cái vẻ háo sắc đó, như mấy trăm năm chưa thấy đàn bà?

Hắc kỵ sĩ được gọi là Kiệt ca bình tĩnh lên tiếng.

- Người vừa rồi là a Thiên, đây là a Tín, đều coi như là đồ đệ của ta. Qua hai ngày nữa sẽ có kết quả bất ngờ, trong đó một con ngựa sẽ là ứng cử viên sáng giá nhất, con ngựa đó sẽ do A Tín cưỡi, con còn lại giao cho a Thiên cưỡi.

Nghe lời Kiệt ca nói, gương mặt vốn lạnh lùng kiêu ngạo của Tuyết Ni lập tức nở nụ cười rạng rỡ như hoa, ánh mắt nhìn về phía Chử Hiểu Tín bỗng dịu dàng hẳn, chủ động đưa tay ra bắt tay với Chử Hiểu Tín:

- A Tín phải không, gọi ta là Tuyết Ni tỷ đi.

Chử Hiểu Tín đáp lại bằng một nụ cười, bắt tay với Tuyết Ni.

Ở xa, Tống Thiên Diệu đuổi theo Lư Nguyên Xuân đến tận góc nhà vệ sinh, Lư Nguyên Xuân dừng bước, quay người nhìn Tống Thiên Diệu, ánh mắt nửa cười nửa không.

Tống Thiên Diệu cúi đầu nhìn bộ trang phục kỵ sĩ trên người mình, rồi lại nhìn Lư Nguyên Xuân.

- Thế nào, có giống kỵ sĩ không?

- Ta thật sự không ngờ, Tống tiên sinh có khả năng chịu đựng tâm lý mạnh mẽ đến mức này, đột nhiên chạy về Hồng Kông gây rối giữa hai bên, vậy mà lại có thể nghĩ ra cách giả làm kỵ sĩ để hẹn hò với phụ nữ.

Lư Nguyên Xuân khẽ lắc đầu, rõ ràng là thật sự không ngờ Tống Thiên Diệu lại làm như vậy.

- Ta cũng không ngờ có thể gặp ngươi ở đây, lúc chiều ngươi tức giận như vậy, bây giờ lại có tâm trạng đến ăn tối cùng kỵ sĩ, sao vậy, muốn dựa vào kỵ sĩ để có vài mẹo thắng chắc, kiếm lại khoản lợi nhuận mà chúng ta đã bàn bạc cùng nhau trước đó sao?

Tống Thiên Diệu dựa vào tường, sờ túi một cái, phát hiện thuốc lá và bật lửa của mình đều để ở chỗ ngồi.

Lư Nguyên Xuân lấy từ túi xách của mình ra một hộp thuốc lá Thọ Bách Niên nữ bạc hà đưa cho Tống Thiên Diệu.

- Đa tạ, không quen hút thuốc lá nữ.

Tống Thiên Diệu không nhận, Lư Nguyên Xuân tự mình châm thuốc, liếc nhìn về phía bàn ăn xa xa, nơi Chử Hiểu Tín đang bắt tay với Tuyết Ni:

- Chử tiên sinh và Tống tiên sinh đã quen ăn món ở vũ trường, nên muốn đổi khẩu vị nhạt nhẽo hơn?

Lư Nguyên Xuân nói xong hút một hơi thuốc, nhưng bị mùi thuốc làm sặc, ho liên tục, những người phục vụ ở gần đó đều ném về phía cô ta những ánh mắt quan tâm.

Tống Thiên Diệu đưa tay lấy điếu thuốc trên môi Lư Nguyên Xuân, tự mình ngậm vào miệng.

- Không biết hút thuốc thì đừng học linh tinh.

Lư Nguyên Xuân nhìn điếu thuốc trên môi Tống Thiên Diệu.

- Sau khi đến Hồng Kông, thấy nhiều phụ nữ hút loại thuốc này, nên mua về muốn thử.

- Nhà máy thuốc của Chử tiên sinh còn sản xuất cả Thống Nữ Tình Trường Hoàn, muốn thử không? Mỗi ngày uống một viên, bảo đảm tình nồng.

Tống Thiên Diệu trêu chọc.

- Không phải thứ gì cũng có thể thử được, đi thôi.

Lư Nguyên Xuân cẩn thận bước đến bên cạnh Tống Thiên Diệu, đứng dựa vào tường giống như hắn, mùi hương hoa nhẹ nhàng trên người khiến Tống Thiên Diệu không nhịn được hít

nhẹ một cái, Lư Nguyên Xuân hơi nghiêng mặt nhìn Tống Thiên Diệu.

- Sao vậy, lo lắng cho ta?

- Phải đó, ta vừa gặp đã yêu ngươi, sợ ngươi bị người ta nhìn thấy ở nơi như thế này, cướp mất tình yêu.

Tống Thiên Diệu đảo mắt, dùng giọng điệu tương tự hỏi lại.

Chương 924. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (5)

- Sao vậy, phụ nữ Malaysia đều có tính tự luyến như ngươi sao?

Lư Nguyên Xuân thu hồi ánh mắt, tựa gáy vào tường.

- Không có.

- Đi thôi, ngươi thông minh như vậy, chắc không đoán không ra tại sao ta lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ ta thật sự đói khát đến mức chuẩn bị cùng đại ca của ta tán gái sao?

Tống Thiên Diệu dùng mu bàn tay khẽ chạm vào mu bàn tay Lư Nguyên Xuân, mu bàn tay Lư Nguyên Xuân hơi lạnh.

Lư Nguyên Xuân nhìn bức tranh sơn dầu phương Tây nhỏ treo trên tường đối diện.

- Vậy ngươi nghĩ ta xuất hiện ở đây, cũng thật sự muốn cùng người phụ nữ kia và kỵ sĩ cùng nhau vui vẻ sao?

- Đã không phải muốn hẹn hò với kỵ sĩ, vậy có chuyện gì chúng ta không thể nói ngày mai sao? Đi thôi? Ta đã sắp xếp xong xuôi, tuyệt đối sẽ không có sai sót, yên tâm đi.

Tống Thiên Diệu kẹp điếu thuốc nói.

Lư Nguyên Xuân vẫn nhìn chằm chằm vào bức tranh đó, giọng nói vẫn nhẹ nhàng.

- Tống Thiên Diệu, ta đã suy nghĩ rất lâu, vẫn không nghĩ ra ván cờ này ngươi định thắng như thế nào.

Nói xong, Lư Nguyên Xuân quay đầu nhìn Tống Thiên Diệu.

- Vì vậy, ta muốn đứng bên cạnh ngươi, để nhìn rõ hơn một chút.

- Bạch si.

Tống Thiên Diệu hơi ngẩn người một chút, sau đó nói ra hai chữ này.

Không biết là nói về bản thân hắn, hay là nói về Lư Nguyên Xuân.

……

- Cha, người gọi ta.

Natawak bước vào phòng của Sai Ba, lúc này, Sai Ba đang đeo một cặp kính lão đọc một quyển kinh Phật bằng tiếng Thái, nghe thấy tiếng con trai mình, Sai Ba tháo kính xuống, gập quyển kinh Phật lại.

Bên ngoài, Pai Thun, Naithan cùng sáu bảy tên thuộc hạ của Sai Ba cũng đều bước vào, nhìn lão nhân đang ngồi trên ghế.

- Hôm nay ta đã gặp người Nhật và người Đài Loan, bọn họ đều rất hài lòng, người Đài Loan đã đồng ý, chỉ cần chúng ta tiếp tục nghe lời, và có khả năng đè bẹp các bang hội bản địa Hồng Kông, hắn sẽ mở miệng nói chuyện với những tàn quân Quốc Dân Đảng ở Tam Giác Vàng, đảm bảo sau này thuốc phiện từ Tam Giác Vàng, ở Hồng Kông chỉ có chúng ta mới có độc quyền kinh doanh.

Sai Ba chậm rãi nói.

Tuy lời nói của lão có vẻ yếu ớt, nhưng khi nói xong câu này, tất cả những người Thái khác trong phòng đều lộ vẻ mặt phấn khích!

- Sái gia!

Vansik có chút kích động lên tiếng.

- Đây là sự thật sao?

- Đã nhẫn nhịn đủ rồi! Chúng ta làm ăn nhỏ, chỗ nào cũng bị bắt nạt, bây giờ, cuối cùng cũng có thể trả thù rồi!

- Để bọn người Hồng Kông này biết lợi hại của chúng ta!

- Bình tĩnh nào!

Pai Thun là người điềm tĩnh nhất trong đám, nghe thấy phản ứng kích động của đồng bọn, lên tiếng đầu tiên.

- Nghe Sai gia nói hết đã.

Sai Ba hài lòng gật đầu, nhắm mắt lại, chắp tay.

- Pai Thun, dẫn bọn nhỏ đi thị uy một chút bản lĩnh của chúng ta, nói cho những bang hội bản địa Hồng Kông biết, việc buôn bán ma túy ở Hồng Kông là của chúng ta người Thái, ngoài chúng ta ra, ai dám động vào, sẽ cho hắn đi gặp Phật tổ.

…

Liêu Đông Quý nhận lấy tẩu thuốc từ tay tài xế đưa tới, mượn ngọn lửa từ bật lửa, hít một hơi thật mạnh thuốc lá đã thêm hương liệu, sau đó từ hai lỗ mũi phun ra hai luồng khói như rồng, trong làn khói mờ mịt, bên cạnh Trần Lượng - tay chân thân tín đã theo Liêu Đông Quý nhiều năm, nhìn thấy cơ mặt của lão bản mình đang run run nhè nhẹ.

- Cơ hội ngàn năm có một, thừa dịp bây giờ còn có thể dùng cớ giúp Vu Thế Đình trả thù, giúp Bang Thuyền Thượng Hải lấy lại thể diện, giết chết tên Tống Thiên Diệu đó cho ta, càng ồn ào càng tốt.

Phun xong cột khói, Liêu Đông Quý nhắm mắt lại, vẻ mặt hồi tưởng nói.

Trần Lượng gật đầu, giọng nói vẫn còn mang chút âm điệu của vùng Thiên Tân.

- Đông gia, giết chết một người dễ thôi, nhưng mà, chúng ta có cần phải giấu lão Sầm, rồi dính líu với người Đài Loan không? Nhìn tình hình hiện tại, nếu chúng ta quyết định dính líu với người Đài Loan, e rằng chết cũng không về được Hải Hà đâu?

Trần Lượng là người đã cùng Liêu Đông Quý từ Thiên Tân khởi nghiệp, đánh tới Thượng Hải Thượng, cuối cùng lại từ Thượng Hải Thượng chuyển đến Hồng Kông, mấy chục năm phong ba, luôn theo sát bên cạnh Liêu Đông Quý, cùng chung hoạn nạn, vào sinh ra tử, được coi là người thân cận nhất.

Nếu không thì đổi lại là kẻ hầu bình thường, ai dám mở miệng khuyên can Liêu Đông Quý sau khi hắn đã ra lệnh làm việc.

Liêu Đông Quý nghe câu hỏi của Trần Lượng không có vẻ không hài lòng, từ từ mở mắt, tay cầm tẩu thuốc mỉm cười.

- Chúng ta không thể quay về Thiên Tân được nữa, năm đó đã làm một số chuyện bá đạo, bây giờ quay về, bị người ta tịch thu tài sản diệt môn thưởng cho một viên đạn cũng chẳng có gì lạ. Hồng Kông cũng không phải nơi ở lâu dài, đến Hồng Kông hai năm nay ta đã nhìn rõ, trừ phi lấy ra khí thế năm xưa ở Thượng Hải liếm đít Quốc dân đảng, đến đây nịnh bợ bọn quỷ ngoại quốc, nếu không không thể nổi lên được.

- Hơn nữa dù muốn liếm đít bọn quỷ ngoại quốc, ngươi còn có thể giành được với những người bản địa Hồng Kông sao? Đừng thấy Vu Thế Đình hiện giờ khí thế hừng hực còn có thể đối chọi với Từ Bình Thịnh, làm cái gì đình công, thật sự động

tay chân, có bọn quỷ ngoại quốc làm cha của người bản địa, sẽ sợ chúng ta đám ngoại lai không cha không mẹ này sao?

- Huống chi, bên Đài Loan chúng ta cũng không phải không có bạn bè, họ Đàm đã nói, bên Đài Loan góp góp lại, có thể có bốn năm trăm người đồng hương Thiên Tân qua đó, có cả Liên trưởng, Đoàn trưởng, quan chức địa phương cũng có người Vệ Thiên Tân chúng ta. Ồ đúng rồi, phủ Tổng thống Đài Loan có một thư ký ngoại liên cũng là người Thiên Tân, hơn nữa ta cũng đã thông qua điện thoại, nói được rồi, hiện giờ Đài Loan trăm việc đang chờ xây dựng, đầu quân sớm phát tài sớm.

Chương 925. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (6)

- Đông gia, Tăng Xuân Thịnh trước đây cũng bị người Đài Loan…

Trần Lượng thấy Liêu Đông Quý một lòng chuẩn bị đầu quân về Đài Loan, không nhịn được lại tạt thêm chút nước lạnh, dù sao ví dụ của Tăng Xuân Thịnh cũng ngay trước mắt.

- Lão Tăng quá tham lam, mẹ kiếp họ Đàm đã đồng ý để hắn làm hội trưởng Hiệp hội Đồng nghiệp Tàu biển Cao Hùng, hắn mẹ kiếp vẫn chưa được, ngươi biết hắn muốn gì không? Phó bộ trưởng Bộ Vận tải Hàng hải trực thuộc phủ Tổng thống Đài Loan, hắn chính là tự mình làm chết mình, ngươi biết không? Hắn tự biết mình bao nhiêu cân lạng? Phó bộ trưởng Bộ Vận tải Hàng hải?

- Cái đó mẹ kiếp là hắn có thể mở miệng sao, hiện giờ cả Hồng Kông chỉ có hai người đủ tư cách, một là Vu Thế Đình, một là Từ Bình Thịnh, Sầm Văn Thanh còn không được, những người khác càng là mẹ kiếp không biết trời cao đất dày, tự làm chết mình. Ta thì có tự biết mình, ta đi theo họ Đàm hò hét, sau đó đến Đài Loan tiếp tục làm việc buôn bán nhỏ của ta, trên đầu không có cha quỷ ngoại quốc, đều là Quốc dân đảng đã quen biết, làm một hội trưởng Hội Đồng hương Thiên Tân Đài Loan, thoải mái sống nửa đời sau.

Liêu Đông Quý lúc trước ở trong lầu Vọng Hải giọng nói thô lỗ, trông có vẻ tính tình nóng nảy, nhưng lúc này cầm tẩu thuốc nói với Trần Lượng những lời này, hoàn toàn khác hẳn với lúc trước.

- Sầm lão bản e rằng cũng biết Đông gia ngươi…

- Biết thì biết, làm chó bên cạnh hắn bao nhiêu năm, chẳng lẽ không cho ta đổi chủ? Hắn muốn tiếp tục đi theo Vu Thế Đình, đó là việc của hắn, ta muốn đi Đài Loan, là việc của ta.

…

- Khụ khụ! Khụ khụ!

Tống Thành Khê tay cầm bút lông ghi chép vào sổ sách, đột nhiên ho dữ dội, tuy đã kịp thời nhấc bút lên, nhưng vẫn có một giọt mực rơi xuống sổ sách.

- A Long.

Tề Vĩ Văn đang xắn tay áo sắp xếp quầy hàng gọi một tiếng Cửu Văn Long.

Cửu Văn Long đang giúp đỡ đóng vai tiểu nhị chạy về quầy, tiếp nhận công việc của Tề Vĩ Văn, Tề Vĩ Văn thì đi đến trước mặt Tống Thành Khê.

- Tống sư gia, về nghỉ ngơi một chút, tuổi đã cao rồi, sức khỏe là quan trọng, nếu ngươi lại không nghe khuyên, ta chỉ còn cách gọi điện cho A Diệu, Duẫn Chi, và mẹ của Duẫn Chi, để họ đến khuyên ngươi.

Tống Thành Khê vẫn là bộ dạng áo dài vải thô, nếu không có ai giới thiệu, tuyệt đối sẽ không ai tin Tống Thành Khê có một đứa cháu trai giàu có, thậm chí còn không tin Tống Thành Khê là lão bản của Cửu Long Phạn Điếm.

Lúc này đúng là lúc đèn vừa lên, khách trong quán đang đông, Tống Thành Khê quét mắt nhìn đại sảnh ồn ào, cũng không kiên trì, đặt bút lông xuống, chỉnh lại quần áo, hất cằm về phía một cái bàn ở xa, Lam Cương đang ăn đến mồ hôi đầm đìa, hỏi Tề Vĩ Văn.

- Cái tên bạn của A Diệu kia, dẫn theo thủ hạ ngồi cả buổi chiều, đến giờ lại bắt đầu ăn tối, không hề nhúc nhích, có chuyện gì xảy ra sao?

- Ta cũng không biết.

Tề Vĩ Văn liếc nhìn Lam Cương, Lam Cương đang ăn ngon lành một đĩa tôm sông xào.

- Nhưng dù có chuyện gì, chắc cũng không có vấn đề gì đâu, bọn họ đều là cảnh sát, trên người có súng, lại còn thân thiết với A Diệu, nếu họ tự gây rắc rối, sẽ không đến đây liên lụy đến nhà hàng đâu.

Tống Thành Khê cởi tạp dề ở thắt lưng và hai cái bao tay ở cổ tay.

- Ta về ăn ít thuốc đã, ngươi vất vả thêm chút nhé.

- Được.

Tề Vĩ Văn đợi Tống Thành Khê rời quầy, tự mình cầm bút lông bắt đầu ghi sổ.

Lam Cương trước đó vẫn cúi đầu ăn cơm, đợi Tống Thành Khê đi rồi, từ từ đi đến trước quầy, nửa thân trên gục lên quầy, mở miệng nói với Tề Vĩ Văn đang tay trái gõ bàn tính, tay phải cầm bút ghi sổ trong quầy:

- Văn tỷ, có nhầm lẫn gì không? Sao lại yên ắng thế?

- Ta đã giết em trai của đối phương, nếu là ngươi, ngươi có thể thờ ơ sao?

Tề Vĩ Văn không ngừng động tác, thậm chí cũng không ngẩng đầu lên.

Lam Cương lấy một cây tăm từ hộp gỗ trên quầy, ngậm trong miệng, mắt quét qua các nhân vật trong đại sảnh.

- Chẳng lẽ là chuẩn bị rình rập bên ngoài, đợi ngươi đóng cửa rồi mới ra tay? Không thể nào, biểu hiện ban ngày của đối phương trông không giống kẻ ngốc, không thể không nghĩ ra ta đã bố trí rất nhiều người giang hồ bên ngoài nhà hàng, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào, bên ngoài có hơn trăm người, bên trong có năm khẩu súng, ngoài việc nhịn một hơi ra, chẳng lẽ để ta tin rằng bọn họ sẽ xông ra đánh nhau trực diện?

- Bên A Diệu có tin tức gì không?

Tề Vĩ Văn vén lại mái tóc bên tai, hỏi Lam Cương.

Lam Cương rời mắt khỏi một người phụ nữ phong trần eo thon dáng yểu điệu đang được ôm.

- Tống tiên sinh rất nổi bật, sau khi đại náo nhà họ Vu, lại đi chọc giận Thịnh bá, sau đó hình như được Chử tiên sinh đón đi.

Lúc này, một thuộc hạ của Lam Cương nhanh chóng đi tới.

- Vô Đầu ca, bên ngoài bang Triều Châu, Phúc Nghĩa Hưng và những người giang hồ đột nhiên rời đi hết rồi.

Tề Vĩ Văn ngừng cây bút lông đang cầm, ngẩng đầu lên.

- Đùa à, bọn họ không sợ ta nổi giận cũng phải sợ Tống tiên sinh nổi giận chứ!

Lam Cương nhổ cây tăm ra, nói với vẻ không tin nổi.

Tề Vĩ Văn từ từ mở miệng.

- Trừ phi những bang hội này xảy ra chuyện lớn đến mức ngay cả A Diệu nổi giận cũng không quan tâm được.

Chương 926. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (7)

Pai Thun nheo mắt ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hai tay duỗi ra đặt trên tựa ghế, đầu ngả ra sau, mặt đắp một chiếc khăn, nửa ngủ nửa tỉnh, mái tóc vừa mới gội chưa khô, theo động tác ngả đầu ra sau, thỉnh thoảng nhỏ nước xuống tấm thảm sau ghế sofa, thân trên trần trụi với vài vết đạn, vết dao khiến hình xăm thần voi khổng lồ trên ngực trông có vẻ dữ tợn.

- Trưởng quan… đại ca, Nace đã được đưa đến.

Tiếng gõ cửa vang lên, sau đó, một thuộc hạ mở miệng nói với Pai Thun đang ngồi trên ghế sofa.

Pai Thun gật đầu dưới chiếc khăn, một người Thái Lan trông có vẻ sa sút bước vào, trên mặt còn có vết bầm tím, quần áo cũng bẩn thỉu, hai tay nắm lấy vạt áo, có thể thấy rõ, mười ngón tay của hắn đều không còn móng, lúc này là những vết thịt đen đỏ.

Đôi mắt tròn xoe trên khuôn mặt đen sạm của hắn nhìn chằm chằm vào Pai Thun.

- Nace, thời gian qua ta nghĩ ngươi hẳn rất bất mãn với ta, phải không? Ở Thái Lan, ngươi chưa từng chật vật như vậy.

Pai Thun lấy chiếc khăn trên mặt xuống, ngồi thẳng người, nhìn về phía Nace trước mặt, người em cùng cha khác mẹ của hắn.

Nace sững người, có chút không dám tin, anh trai của mình lại có lúc quan tâm đến cảm xúc của mình.

- Ca, ta không bất mãn, điều này rất bình thường, chúng ta là một đám chó nhà có tang, huống hồ ta lại có nhiệm vụ như vậy.

Hắn không được hưởng đãi ngộ đặc biệt vì là em trai của Pai Thun. Trong số hơn 100 thuộc hạ mà Sai Ba mang từ Thái Lan sang, đa số đều gặp cảnh ngộ giống như hắn. Chỉ có Pai Thun, Vansik và một số ít người được theo sát Sai Ba và Natawak, ra vào các khách sạn cao cấp, ăn chơi thỏa thích. Phần lớn bị sắp xếp thuê nhà ở những khu nhà cũ kiểu Đường lâu, và được giao những nhiệm vụ cố tình khiêu khích.

Những vết thương trên người Nace chính là hậu quả sau khi khiêu khích các bang hội địa phương.

Những người Thái này ở các khu vực Hồng Kông, mở các sòng thuốc phiện nhỏ, sòng bạc nhỏ, thậm chí in giả báo đua ngựa để lừa tiền, không phải thực sự để kiếm sống, mà là theo lệnh của Sai Ba và Pai Thun, cố tình làm những việc này để chọc giận các bang hội địa phương.

Trong khoảng thời gian từ khi đổ bộ vào Hồng Kông đến nay, đa số người Thái vi phạm cái gọi là quy tắc của bang hội địa phương đều bị đánh đập tàn nhẫn. Nặng hơn một chút thì giống như hắn, không may bị các đầu lĩnh bang hội địa phương tự tay bắt được, để lập uy trước mặt thuộc hạ hoặc vì lý do gì đó, ra tay còn nặng hơn nữa. Ví dụ như hắn đã bị gãy hai xương sườn, mười móng tay cũng bị lột hết, còn một người anh em cùng liên đội với hắn thì bị đánh mù một mắt.

- Vậy ngươi nghĩ mình đã hiểu đủ về những bang hội lớn nhỏ ở địa phương chưa?

Pai Thun đứng dậy, tay cầm khăn bông đi đến trước mặt Nace, vừa lau khuôn mặt bẩn thỉu của Nace vừa hỏi.

Khuôn mặt Nace không có biểu cảm gì, nhiều năm chiến đấu đã khiến hắn quen với việc trên mặt chỉ còn lại một biểu cảm duy nhất là vô cảm.

- Đa số thành viên băng đảng địa phương đều là những kẻ vô dụng chỉ dám tụ tập để lấy can đảm, là rác rưởi chỉ biết ỷ thế hiếp người. Chỉ có một số ít tinh anh của băng đảng địa phương biết chút võ công quyền cước hoặc binh khí, rất ít người dám giết người, họ coi trọng cái gọi là quy tắc giang hồ địa phương, phân chia địa bàn.

- Ai đã lột móng tay của ngươi?

Pai Thun lau xong bụi bẩn trên mặt Nace, nắm lấy hai tay hắn, dùng khăn lau chùi.

- Một tên Hồng Côn Nhị Hoa của Triều Dũng Nghĩa tên là Lạn Mệnh Câu.

Nace cúi đầu nhìn xuống.

- Đó là lúc ta bị phát hiện khi đi bán báo đua ngựa in lậu, bị bọn chúng chặn lại, hắn tự tay ra tay.

- Đau không?

Pai Thun vẫn hỏi với vẻ mặt vô cảm.

Nace khẽ gật đầu.

- Rất đau.

- Rất tốt, khi xưa hắn làm ngươi đau đớn thế nào, bây giờ ngươi có thể đối xử tàn nhẫn với hắn như thế. Đi tắm rửa đi, sau đó ta muốn nhìn ngươi tự tay báo thù. Tối nay, hãy để tất cả những băng đảng địa phương từng dạy dỗ người Thái chúng ta biết rằng, thời của chúng ta đã đến.

Pai Thun bẻ mở bàn tay Nace đang nắm chặt vì phấn khích, nhét khăn vào tay hắn.

- Khi xưa hắn dạy dỗ ngươi, dùng lý do gì?

Nace nắm chặt khăn.

- Vi phạm quy tắc, vượt giới hạn.

Pai Thun.

- Lần này ngươi có thể nói với hắn, đây là xâm lược.

…

- Lão quỷ, ngươi xem tờ tiền này có gì kỳ lạ không?

Thu tỷ phu nhân của Kim Nha Lôi cầm một tờ tiền lên, soi dưới ánh đèn, lại cẩn thận xoa xoa, không chắc chắn đưa cho Kim Nha Lôi.

Kim Nha Lôi hai tay xoa xoa mạt chược trên bàn, để tâm phúc tiểu đệ A Lạc ngồi bên cạnh nhận lấy, chỉ hỏi một câu.

- Sao vậy, tiền còn có thể giả sao?

- Cảm giác sờ vào giấy có gì đó kỳ lạ.

Thu tỷ nhìn về phía A Lạc đang sờ tờ tiền, A Lạc sờ soạng tờ 500 đô này, lắc đầu.

- Thu tỷ, ta không sờ ra được gì.

Kim Nha Lôi xếp xong mạt chược mới nhận lấy tờ tiền từ tay A Lạc, sờ sờ, bóp bóp.

- Quả thật có chút khác biệt, tiền này từ đâu ra?

- Thu từ ngân hàng nhà mình.

Thu tỷ với vẻ mặt hơi căng thẳng thu lại xấp tiền trong tay, nói.

- Ngày mai ta sẽ cho người kiểm tra sổ sách, xem tiền này là ai gửi vào, rốt cuộc có bao nhiêu.

- Tuyết Ni đâu rồi? Sao không gọi nó cùng đánh bài?

Kim Nha Lôi hỏi Thu tỷ.

- Mở một ngân hàng cho các ngươi, không phải để các ngươi suốt ngày đếm tiền, mà là để cho tiền sinh lãi.

- Ai biết nó đi đâu hẹn hò tình lang, bây giờ thì hay rồi, đường đường là di thái của chủ ngân hàng, con hồ ly tinh đó tự in danh thiếp chức Giám đốc ngân hàng Phúc Liên, ta nhổ! Suốt ngày lượn lờ khoe mặt, không giữ đạo làm vợ! Cũng chỉ có ngươi coi nó như báu vật! Đổi lại người khác, sớm đã cho nó đi ngâm lồng heo rồi!

Nhắc đến tiểu thiếp Tuyết Ni của Kim Nha Lôi, Thu tỷ lập tức nổi giận.

Chương 927. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (8)

- Con hồ ly tinh đó còn đâu chịu suốt ngày đến chỗ ta học quy củ nữa? Ngươi vừa cho nó quyền, lập tức thuê biệt thự kiểu Tây dọn ra ở riêng, có giống ta đâu, đến giờ vẫn ở cái nhà cũ nát này!

- Thôi được rồi…

Kim Nha Lôi hơi đau đầu.

- Để nó làm giám đốc là vì nó từng giao thiệp bên ngoài, biết cách giao tiếp…

- Không biết xấu hổ, lượn lờ khoe mặt!

Chưa đợi Kim Nha Lôi nói hết, Thu tỷ lại mắng thêm một câu.

Kim Nha Lôi vừa nhìn bài của mình, vừa mở miệng dỗ dành vợ cả.

- Nó vẫn là chủ ngân hàng, nó chạy bên ngoài cũng là để lôi kéo tiền về ngân hàng, dù nó lôi kéo được một trăm vạn thì cuối cùng ngươi vẫn là người quyết định, Hằng Nga có đẹp đến mấy, trên đầu chẳng phải vẫn có Vương Mẫu Nương Nương đè đầu cưỡi cổ sao.

- Ta nói cho ngươi biết, ta đã nhắm được một căn biệt thự kiểu Tây, mười hai vạn, ngân hàng bây giờ huy động được nhiều tiền như vậy, ta không thể nhìn con hồ ly tinh đó ở ngoài tiêu tiền như nước, ta cũng phải thu chút lợi lộc trước, nếu ngươi không gật đầu…

Thu tỷ cũng không tiếp tục công kích tiểu thiếp của Kim Nha Lôi nữa, đổi giọng, nhân lúc Kim Nha Lôi nhún nhường, quyết đoán mở miệng đòi lợi.

- Mua, mua, mua.

Kim Nha Lôi vội vàng đồng ý.

- Chỉ cần hai người không cãi nhau, một lo việc trong, một lo việc ngoài, gia hòa vạn sự hưng, đừng nói mười hai vạn, một trăm hai mươi vạn cũng dễ dàng kiếm được!

Kim Nha Lôi đánh ra một quân hai chấm, chấm dứt một lần nữa cuộc tranh sủng giữa đại phòng và tiểu thiếp.

Đối diện, nữ hầu Anh tỷ cẩn thận đẩy ngã mạt chược, cười nịnh với Thu tỷ và Kim Nha Lôi.

- Phu nhân, lão gia, ta hòa bài rồi.

Kim Nha Lôi hiếm khi được nhàn rỗi hôm nay, miệng trêu chọc người hầu gái nhiều năm bên cạnh, cười đếm tiền đưa cho a Anh.

- Sao vậy? A Anh hôm nay để quên "nãi tháo" ở chỗ ta à? Lát nữa ta phải sờ kỹ một cái mới được…

Thu tỷ ngậm điếu thuốc ném tiền cho a Anh, mắng một câu.

- Đồ chết tiệt.

Nhưng cũng không tỏ ra quá bất mãn với câu trêu chọc của Kim Nha Lôi.

- Cộc cộc cộc!

- Cộc cộc cộc!

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa có nhịp điệu, Kim Nha Lôi nhíu mày, nhìn về phía A Lạc bên cạnh.

- Hôm nay ai trực đêm bên ngoài?

- Đầu mã Đại Nhãn Nhân của Manh Công Thạch.

A Lạc đứng dậy đi mở cửa.

- Không quy củ.

Thu tỷ mở miệng phàn nàn một câu, Kim Nha Lôi trừng mắt nhìn cô ta.

- Nếu không có những huynh đệ này của ta trực đêm bên ngoài, ngươi có thể yên ổn đánh mạt chược bên trong sao? Chuyện bang hội phụ nữ không được nhiều lời! Truyền ra ngoài người ta còn tưởng ta quản không nổi đàn bà.

Thu tỷ hừ một tiếng, ném cho a Anh một tờ trăm đồng.

- Ta biết rồi, a Anh, lát nữa đưa cho bọn họ, nói ta mời bọn họ ăn đêm.

- Vâng, phu nhân.

A Anh cầm tờ tiền cũng đứng dậy.

- Có chuyện gì vậy?

A Lạc đưa mắt trái nhìn qua một lỗ nhỏ trên cửa dùng để quan sát bên ngoài, hỏi một tên đàn em của Đại Nhãn Quang đang đứng bên ngoài.

Tên đàn em của Đại Nhãn Quang này, lúc này trán hơi đổ mồ hôi, thấy cửa nhỏ mở ra, cố gắng nặn ra một nụ cười.

- Lạc ca, bên ngoài Nhân ca bảo ta vào báo tin, nói đường khẩu bên đó hình như có vấn đề, bảo lão đỉnh mau qua gặp hắn.

- Đường khẩu có chuyện? Đường khẩu nào?

A Lạc cảnh giác nhìn chằm chằm tên đàn em này.

- Hắn dạy lão đỉnh làm việc à?

- Nhân ca…

- Nhân ca gì, bảo Đại Nhãn Nhân tự mình đến gặp ta!

- Có lẽ ngươi hiểu lầm rồi, hắn nói đến Nhân ca không phải là Đại Nhãn Nhân, ta tên là Naithan, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Một giọng nói đột nhiên vang lên bên cạnh cửa, theo sau đó là một cánh tay thò vào từ cánh cửa nhỏ, chính xác nắm lấy tóc của A Lạc, kéo đầu A Lạc ra khỏi cánh cửa nhỏ!

A Lạc phản ứng rất nhanh, phản ứng đầu tiên khi bị tấn công là hét lớn.

- Đại ca! Mau chạy đi!

Đầu vừa thò ra khỏi cửa nhỏ một nửa, một cánh tay khác đã cầm một con dao găm từ trên xuống dưới, hung hăng đâm xuyên thái dương của A Lạc!

Sau đó bình tĩnh buông lỏng con dao găm.

Thân thể A Lạc vẫn còn ở bên trong cửa, nửa cái đầu kẹt ở khung cửa nhỏ, con dao găm đâm sâu vào thái dương A Lạc lúc này đóng vai trò như một cái chốt, giữ nửa cái đầu A Lạc kẹt ở khung cửa, thân thể thì vô lực vặn vẹo, co giật bên trong cửa.

- Á~~~- A Anh lúc này vừa đi qua phòng khách ngoài, cô ta vừa nghe thấy cảnh báo của A Lạc, lúc này nhìn thấy cảnh thân thể A Lạc co giật, sợ hãi kêu thất thanh!

Theo Kim Nha Lôi bao nhiêu năm, A Anh cũng đã từng thấy chuyện giang hồ, vừa hét vừa quay người chạy vào trong, miệng ra hiệu cho Kim Nha Lôi và Thu tỷ.

- Lão gia, phu nhân! Mau chạy! Đi cửa sổ sau!

- Xoẹt!

Cánh tay mạnh mẽ kia rút con dao găm ra, mất đi cái chốt, đầu A Lạc lập tức co lại theo cánh cửa nhỏ, theo sự kéo lê của thân thể ngã mềm xuống đất.

Cánh tay đó thò vào theo cánh cửa nhỏ, gạt mở then cửa bên trong.

A Anh vội vàng chạy về phòng mạt chược trước đó, nhưng bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình, Kim Nha Lôi đặt tay lên bàn mạt chược, cùng Thu tỷ vẫn ngồi ở vị trí cũ không nhúc nhích, ở cửa dẫn đến nhà bếp và phòng trà cửa sổ sau, lúc này đứng hai người Thái Lan hạng đen sạm, tay cầm không phải dao chém quen thuộc hàng ngày cô ta thấy, mà là hai khẩu súng đen ngòm.

Chương 928. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (9)

Trần A Thập ngồi gần bến tàu Tôn Sa Chủy, trước một quầy treo biển Ninh Ba Thang Viên, mặt mang nụ cười ám muội nhìn một thiếu nữ tóc tết dài khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mặt hơi đỏ bưng một bát thang viên nóng hổi đưa tới, Trần A Thập khi sờ bát, cố ý sờ vào mu bài tay thiếu nữ, làm thiếu nữ sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng rút tay về, động tác hơi mạnh, làm nước trong bát bắn ra ngoài, văng vài giọt lên mặt bàn.

Trần A Thập cười ha hả, ông lão đang trông nồi nấu vội quay đầu lại, có vẻ tức giận nhưng thực ra là bảo vệ, kéo con gái ra sau lưng, quát lớn.

- Vụng về! Đi trông lửa đi!

Rồi khuôn mặt đầy nếp nhăn cố gắng nặn ra nụ cười, cúi người cười nịnh Trần A Thập.

- Thập ca, con bé nhỏ tuổi còn vụng về, ngài đại nhân đại lượng, đừng trách tội, bát thang viên này không đáng bao nhiêu tiền, để ngày mai ta bán thêm vài bát, cắt ít thịt kho mời ngài để tạ lỗi.

- Lão già họ Hoàng, ta để ngươi suy nghĩ, ngươi suy nghĩ thế nào rồi?

Nhìn thấy ông lão tạ lỗi trước mặt mình, Trần A Thập ngược lại lạnh mặt, khinh thường quay đầu đi, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ đang quay lưng lại với mình, giọng lạnh lùng nói.

Ông lão bị mắng là Hoàng lão quỷ cười nịnh, khom lưng, vẫn giữ tư thế này.

- Thập ca, A Ngọc còn nhỏ tuổi, ta chỉ có mỗi đứa con gái này, không muốn nó ra ngoài quá sớm, hơn nữa…

Chưa đợi lão Hoàng nói xong, Trần A Thập giơ tay "bốp" một cái tát vào mặt ông lão!

- Ta đã không nói với ngươi cả trăm lần rồi sao, con gái ngươi theo ta, ngươi chẳng phải có thêm một con rể sao? Sao! Sợ ta nuôi không nổi ngươi à!

Trần A Thập trợn mắt nói với ông lão, giọng cũng không cố ý hạ thấp, dường như hoàn toàn không quan tâm để thiếu nữ ở gần đó nghe thấy lời đe dọa của mình.

Thiếu nữ đang nấu thang viên nghe thấy những lời này, thân thể run lên, vẫn luôn quay lưng lại với Trần A Thập và cha mình, không dám quay đầu lại.

Bên cạnh còn có vài quầy hàng, treo biển bán bánh bao Bắc Kinh, cháo thuyền, xiên nướng Nam Dương các loại, nhìn biển hiệu là biết những chủ quầy này đa phần là những người nghèo bị quân Quốc dân đảng thua trận lôi kéo hoặc lừa gạt chạy đến Hồng Kông khoảng năm 1949, may mắn có chút tay nghề, không có tiền thuê cửa hàng, chỉ có thể gánh đòn gánh đến nơi đông người bán ít đồ ăn kiếm sống qua ngày.

Mấy quầy hàng khác nghe thấy tiếng động đều nhìn sang, mấy tên thuộc hạ Trần A Thập dẫn theo, vén áo lên, lộ ra các loại hung khí ở thắt lưng, hung hăng quát.

- Nhìn cái đéo gì! Cút xa một chút!

Trước một quầy treo biển "Bánh nướng Hoa huyện", nghe thấy tiếng chửi, một thanh niên đang nhào bột nhíu mày, lấy tạp dề lau tay, đứng thẳng người, nhìn sang mấy quầy bên cạnh, những người đang bận rộn ở các quầy này đều không lớn

tuổi, lớn nhất cũng chỉ hơn bốn mươi, nhỏ hơn thì hai mươi mấy tuổi, thấy thanh niên bán bánh nướng đứng thẳng dậy, các chủ quầy khác cũng đều đứng thẳng người, quay đầu nhìn về phía Trần A Thập.

Thanh niên nắm lấy cái kìm sắt cắm trong lò nướng, đã bị than hồng nung đỏ, định ra tay mạnh, lúc này Đàm Kinh Vĩ đang đứng ở quầy của anh ta, tay trái cầm một cái bánh nướng Ngưu Đồn Hoa huyện Hà Nam vàng ươm, tay phải bưng một bát phở An Dương, vừa đúng lúc ngẩng đầu lên, ăn đến đổ mồ hôi trán, lúc này dường như không chịu nổi mùi tiêu, hít mạnh hai cái, nuốt vội nửa cái bánh còn lại trong tay.

- Ông chủ! Thêm hai cái bánh nướng nữa!

Bị Đàm Kinh Vĩ đột ngột hỏi, thanh niên sững người, liếc nhìn quầy bánh trôi ở xa, dường như Trần A Thập không có hành động gì tiếp theo với lão Hoàng và con gái lão Hoàng, nói với Đàm Kinh Vĩ:

- Đến ngay! Xin mời dùng từ từ!

Nhanh nhẹn lấy hai cái bánh nướng từ trong lò, dùng lá sen lót đưa đến trước mặt Đàm Kinh Vĩ, Đàm Kinh Vĩ nhìn vết chai ở hổ khẩu của thanh niên lộ ra khi đưa bánh, uống một ngụm phở rồi đưa bánh vào miệng, hơi luộm thuộm dùng lòng bàn tay lau miệng.

- Ông chủ, mấy người anh em các ngươi đều từ trên Điếu Cảnh Lĩnh xuống à? Tay nghề không tồi, trước khi đi lính nhà có bán bánh nướng phở không? Ta cũng là lính, vừa từ Điếu Cảnh Lĩnh xuống, định tìm cách giúp người bên cạnh kiếm miếng ăn.

Ông chủ đánh giá Đàm Kinh Vĩ.

- Ngươi cũng ở Điếu Cảnh Lĩnh à? Nhìn bộ dạng của ngươi, chỉ riêng cái áo khoác dạ sĩ quan này, đủ cho mấy anh

em trên Điếu Cảnh Lĩnh ăn cả tháng rồi.

- Đây cũng là vừa mới tìm được đường, có được vài đồng mới sắm, trước đó ở Điếu Cảnh Lĩnh ăn bánh ngô dưa muối, cũng ăn đến ê răng rồi.

Lúc này, dường như không nhận được phản hồi từ lão Hoàng, Trần A Thập lại tát lão Hoàng một cái.

- Bọn chúng từng đứa một ra bến tàu bày quầy làm ăn, hoặc là vào bang hội của ta, hoặc là nộp tiền, ngươi một xu cũng không nộp, ta để ngươi bày quầy bảy ngày, ngươi không biết là có ý gì sao? Số tiền ta phải thu trong bảy ngày này, chính là tiền sính lễ cho con gái ngươi!

Mấy ông chủ quầy khác đều nhìn về phía thanh niên bán bánh nướng, thanh niên xoay người định quay lại lò nướng lấy cái kìm sắt, Đàm Kinh Vĩ vươn tay nắm lấy cổ tay đối phương.

Thanh niên nhìn về phía Đàm Kinh Vĩ, Đàm Kinh Vĩ uống một hơi cạn bát phở đang cầm trong tay phải, hà một hơi, ngẩng đầu nhìn thanh niên.

- Anh em, chúng ta đều từng đi lính, dùng bản thân va chạm với loại người này, không đáng, đánh thắng cũng mất mặt, vạn nhất đối phương đông người, đánh thua mất mạng càng không đáng, để người khác lo việc này.

- Ngươi là ai? Lẽ nào nhìn mấy tên khốn này bắt nạt người sao?

- Đừng quản ta là ai, đợi mười phút, nếu mười phút sau, mấy tên lưu manh đó vẫn còn ngồi được ở đó, không cần các ngươi ra tay, ta tự mình ra tay giết chúng.

Nói xong, Đàm Kinh Vĩ vén áo khoác lên, lộ ra một bao súng ở thắt lưng.

Chương 929. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (10)

Thanh niên sững người.

- Trưởng quan, tuy chúng ta cũng từ Điếu Cảnh Lĩnh xuống, nhưng chúng ta chỉ muốn an phận thủ thường sống cuộc sống bình thường, nếu ngươi có việc lớn, xin tìm người khác, chúng ta chỉ bán bánh nướng, bánh bao thôi.

Rõ ràng, thanh niên đã coi Đàm Kinh Vĩ là một trong những đồng đội cũ đang làm ăn phi pháp ở Hồng Kông.

Hồng Kông những năm gần đây quả thật xuất hiện một số lượng lớn những tên lính Quốc dân đảng đào ngũ giống như Đàm Kinh Vĩ lúc này, không chịu được khổ cực nên từ Điếu Cảnh Lĩnh xuống núi. Những tên đào ngũ này hoặc hành động đơn lẻ, hoặc tổ chức thành băng nhóm, đột nhập nhà dân giết người cướp của, cướp tiệm vàng ngân hàng, giết cảnh sát cướp súng v.v.

- Tạm không nói đến chuyện ngươi nhận nhầm ta, bây giờ chúng ta chỉ nói, hãy tin ta mười phút, ta cố ý chạy đến đây ăn bánh nướng uống canh phở của ngươi, không phải vì ngươi, cũng không phải vì cô gái kia, mà là vì vị tọa quán Triều Dũng Nghĩa này. Còn nữa, huynh đệ, ngươi phải nhớ kỹ, những việc phi pháp mà có thể nhờ người khác làm thì nhất định đừng tự mình ra tay, luôn nhớ rằng, ngươi quý giá hơn tất cả mọi người, cứ yên tâm làm ăn buôn bán của ngươi. Nếu sau này có ai tìm ngươi và những người bạn này gây rắc rối, ngươi cứ nói, ngươi là chiến hữu của Đàm Kinh Vĩ 14K.

Đàm Kinh Vĩ buông tay gã thanh niên ra, lấy một tờ tiền trăm đô đưa cho gã.

- Hôm nay đài thiên văn nói làm ăn không tốt, sẽ có mưa to, tối nay nghỉ sớm đi, số tiền này chia cho bạn bè ngươi.

Trong lúc hắn đang nói chuyện ở đây, xa xa có bốn bóng người đi dọc theo con phố, bóng của họ bị ánh đèn vàng vọt kéo dài ra.

Thủ hạ của Trần A Thập ngoảnh đầu nhìn một cái, nói với Trần A Thập.

- Thập ca, là mấy tên Thái Lan, trông có vẻ quen mắt, hình như là đám tiểu đệ đi theo sau lưng lão già đến thăm huynh lần trước.

Trần A Thập khoát tay, mắng lão Hoàng trước mặt.

- Cút ngay! Nghe cho kỹ đây, hôm nay không đưa con gái ngươi đến nhà ta, tối nay ngươi cứ nhảy thẳng xuống biển cho xong, chết còn gọn gàng hơn!

Lúc này con gái lão Hoàng co rúm người lại, miễn cưỡng lấy hết can đảm quay người, đỡ lấy cha mình rút vào góc.

Đàm Kinh Vĩ ở đằng xa lắc đầu tặc lưỡi.

- Vốn còn nghĩ đều là người Trung Quốc cả, sao lại tàn sát lẫn nhau, bây giờ xem ra, loại cặn bã hiếp đàn áp yếu này, chết đi còn tốt hơn.

…

Trong kho hàng trống trải, thắp vài ngọn đèn dầu, chính giữa kho hàng, hơn mười tên tiểu đệ vây quanh một cái bàn gỗ dài, Lạn Mệnh Câu đứng trước bàn, lắc xí ngầu, đập mạnh xuống mặt bàn, cười cợt nói với đám thủ hạ đang tụ tập xung quanh.

- Để ta làm cái, các ngươi còn muốn thắng sao? Một ván báo tử là thua sạch các ngươi rồi! Đặt cược đi đặt cược đi!

Đám thủ hạ xung quanh ồn ào móc tiền đặt cược, thấy đa số thủ hạ đều đặt nhỏ, Lạn Mệnh Câu nhìn quanh.

- Bảo các ngươi ra lớn, các ngươi còn mua nhỏ, thua chết các ngươi!

Khi hắn đưa tay mở chén xí ngầu, ngón út khẽ làm một động tác, trước khi mở chén xí ngầu, đã lật một viên xúc xắc từ mặt sáu điểm thành một điểm. Khi hắn mở chén xí ngầu ra, vì sáu điểm đã biến thành một điểm, nên xúc xắc vốn phải ra lớn, lúc này lại thành nhỏ.

- Ta không tin tà!

Lạn Mệnh Câu chửi một câu, sau đó móc tiền ra trả cho những thủ hạ đặt nhỏ.

Đúng lúc này, hai tên tiểu đệ từ bên ngoài hoảng hốt chạy vào.

- Câu ca! Câu ca! Không xong rồi! Không xong rồi!

- Chuyện gì mà không xong? Bây giờ bến tàu đình công, mọi người đều không có việc gì làm, muốn gây chuyện cũng không có chuyện để gây, còn không xong thì có thể tệ đến đâu được!

Lạn Mệnh Câu cúi đầu lấy một điếu thuốc Tiểu Hỷ từ trên bàn, thong thả nói.

Kể từ khi hai bên chủ tàu đối đầu ngừng vận chuyển, những người đang chờ làm việc ở bến tàu đột nhiên trở nên ế ẩm, như Trần A Thập và hắn, những kẻ cốt cán trong bang hội tất nhiên không phải lo lắng về cơm áo, nhưng hàng trăm hàng nghìn phu khuân vác trong bang hội, mỗi tháng đóng hội phí đúng hạn, lúc này bang hội vừa không thể cho họ làm việc, lại

không thể để họ rời bang hàng loạt, chỉ có thể nghĩ cách mở rộng các nghiệp vụ phi pháp như cờ bạc ma túy, để những phu khuân vác này có thể tham gia thì cứ tham gia.

Thậm chí Lạn Mệnh Câu vừa rồi cố ý thua tiền cho thủ hạ, cũng là vì lo lắng những thủ hạ này không có nhiều tiền để chu cấp cho gia đình.

- Có người đang lôi kéo khách hàng bên ngoài tiệm thuốc phiện của chúng ta!

Đám thủ hạ của Lạn Mệnh Câu nghe xong ồn ào cả lên, bản thân Lạn Mệnh Câu lại không hoảng hốt.

- Bọn bay và người trong tiệm thuốc phiện ăn cứt à? Có người cướp sinh ý mà còn phải hỏi ta sao?

- Câu ca, đối phương có súng.

Hai tên tiểu đệ đưa mắt nhìn nhau rồi lên tiếng khẽ khàng.

Lạn Mệnh Câu lúc này mới ngẩng đầu lên.

- Ồ, động súng à? Vậy thì càng dễ thôi, để anh em trong cảnh sát của chúng ta ra mặt xử lý bọn chúng là được. Băng đảng nào vậy? Bao nhiêu người?

- Bọn Thái Lan, ba tên.

- Từ bao giờ bọn Thái Lan lại hung hăng thế?

Lạn Mệnh Câu ngần ngừ một chút.

- Đi, qua đó xem thử, mấy tên Thái Lan này phát điên gì mà dám đến gây sự với ta.

Nói xong, Lạn Mệnh Câu gọi hơn chục tên thủ hạ trong kho hàng, rồi bước ra ngoài.

Chương 930. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (11)

Thấy hai gã kỵ sĩ hạng đen đã đứng dậy cáo từ, chỉ còn lại Chử Hiểu Tín và Tuyết Ni hai người ngồi tán gẫu tại chỗ, Tống Thiên Diệu cũng lười quay lại làm bóng đèn cho Chử nhị thiếu, liền bước đến một chỗ ngồi gần đó, kéo ghế mời Lư Nguyên Xuân ngồi, rồi mới ngồi xuống đối diện.

- Có nghe nói đến một gã tên Đàm Kinh Vĩ không?

Tống Thiên Diệu vừa đánh dấu hai ly Martini trên thực đơn đồ uống, vừa lên tiếng hỏi.

Lư Nguyên Xuân mắt nhìn điếu thuốc kẹp trong tay trái của Tống Thiên Diệu, vẫn còn nghĩ về hành động vô lý khi hắn vừa cướp điếu thuốc từ bên môi mình, nhưng lại thấy động tác kéo ghế mời mình ngồi vừa rồi trông như một quý ông lịch thiệp. Nghe Tống Thiên Diệu hỏi, Lư Nguyên Xuân mở miệng.

- Gã đến từ Đài Loan, tất cả sản nghiệp của Tằng Xuân Thịnh đều trở thành của hắn, hình như từng đi lính, nghe nói trong đám người ở Điếu Cảnh Lĩnh, hắn có khá nhiều tiếng nói.

- Xem ngành vận tải biển như một miếng mỡ béo, ai muốn động đũa thì sẵn sàng nhe nanh cắn người?

Tống Thiên Diệu đưa thực đơn đồ uống cho bồi bàn, nở nụ cười nói với Lư Nguyên Xuân.

- Nếu không thì sao có thể điều tra rõ về gã này như vậy?

- Chỉ là không ngờ ngươi lại thay đổi ý định nhanh như vậy, ta thấy kế hoạch đứng ngoài quan sát, thừa cơ hôi của mà chúng ta đã bàn trước đó vẫn có thể thành công, nhưng với cách làm hiện tại của ngươi, ta không thấy cơ hội thắng của ngươi.

Lư Nguyên Xuân tự tay trái cầm một quả chanh trên bàn, tay phải nắm con dao trái cây bằng ngà voi xinh xắn trên bàn nói.

Bồi bàn ở gần đó tiến lại hỏi xem có cần giúp cắt chanh, hoặc chuẩn bị riêng miếng chanh hay nước chanh gì không, nhưng bị Lư Nguyên Xuân từ chối. Lư Nguyên Xuân cầm con dao trái cây nhỏ xinh bổ đôi quả chanh, lấy một nửa rồi cắt mỏng một lát, đưa miếng chanh đó vào miệng mút một cái, lập tức nhăn mặt vì vị chua, mãi vài chục giây sau biểu cảm vừa đáng yêu vừa bực bội đó mới biến mất, nhìn về phía Tống Thiên Diệu vẫn đang quan sát mình.

- Trước đây khi ta tự mình học làm ăn ở Malaysia, gặp chuyện nghĩ không thông, ta thường nhấp một ngụm rượu trắng rất cay, hoặc ăn một miếng chanh rất chua, mẹ ta dạy ta làm vậy, nói rằng có thể giúp mình tỉnh táo hơn, suy nghĩ rõ ràng hơn. Nhưng ta thử vài lần, cả rượu trắng lẫn chanh đều thử qua, vẫn không hiểu được nguyên nhân ngươi thay đổi ý định ngay khi vừa từ Anh quốc trở về, Hà Hiền đã nói gì với ngươi?

Tống Thiên Diệu chắp hai tay đặt lên bàn, nắm đấm vừa khéo che miệng, trông như đang dùng nắm đấm bịt miệng mình lại. Bồi bàn bưng Martini lên, đặt trước mặt hai người, rồi lịch sự lui ra.

- Ta là người Trung Quốc.

Tống Thiên Diệu ngáp một cái.

- Đoán không ra thì đừng đoán nữa, tối nay nơi này không yên ổn đâu, uống xong ly này thì về nghỉ sớm đi. Vạn nhất ngươi thật sự xảy ra chuyện gì, ta không muốn thêm một Phương cô nương và đại ca của cô là Lư Vinh Khang làm đối thủ đâu. Phương cô nương ta không sợ, hắn còn trẻ, nhưng Lư Vinh Khang là một nhân vật lợi hại, con đường làm ăn của hắn vững vàng như bàn thạch, giống như mấy cao thủ chính phái danh môn trong tiểu thuyết võ hiệp trên báo ấy, ta là kẻ tiểu nhân tà phái này sợ nhất loại người đó.

Lư Nguyên Xuân không đứng dậy, mà cắt thêm một lát chanh, đưa lên môi mút, mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu, ánh mắt lấp lánh, trên mặt treo vẻ tự tin đặc trưng của cô gái trẻ, nhưng chỉ sau hơn mười giây đã nhăn mặt nhổ miếng chanh ra.

- Không nghĩ ra ngươi định làm gì thì chưa đủ, giờ còn ngu ngốc đến mức hoàn toàn không đoán được tên Đài Loan đó muốn làm gì nữa.

Tống Thiên Diệu hơi nheo mắt.

- Ta cũng đoán không ra.

…

- Ầm!

Tiếng sấm vang lên từ đám mây đen xa xa, Hoàng Lục xách một chai rượu Ngũ gia bì, bên cạnh còn gói một gói thịt kho đã cắt sẵn bằng lá sen, ngồi trên một tảng đá ở cửa vịnh Đồng La Loan, nhìn sắc trời, rồi lại nhìn nước biển đang dâng cao dần.

- Dù không mưa, lát nữa nước triều dâng lên cũng sẽ ướt như chuột lột, chẳng lẽ đến nhà hàng gặp lão bản trong tình trạng ướt sũng?

Hắn đưa một ngụm rượu lên miệng, ăn vài miếng thịt kho, rồi chán nản hút một điếu thuốc, cho đến khi trời hoàn toàn tối đen, và bắt đầu có mưa rơi lác đác, một chiếc thuyền nhỏ treo đèn dầu mới xuất hiện trên mặt biển xa xa, hướng về phía Hoàng Lục ở cửa vịnh.

Lãnh Tử mặc áo mưa đen liền thân, nhảy xuống từ chiếc thuyền nhỏ, Hoàng Lục đứng dậy, đưa chai rượu Ngũ gia bì trong tay qua.

- Huynh đệ, uống một ngụm cho ấm người.

Lãnh Tử, thuộc hạ của Lôi đản tử, nhận lấy chai Ngũ gia bì tu một hơi lớn, thở ra một hơi, rồi lại nhét một miếng lớn thịt kho gói trong lá sen từ tay Hoàng Lục vào miệng, sau đó mới lấy từ túi mình ra một con ốc vít to bằng ngón cái, đưa cho Hoàng Lục.

Hoàng Lục nhìn con ốc vít trong tay, rồi lại nhìn Lãnh Tử.

- Chỉ có cái này thôi sao?

- Bọn họ giờ không tin bất cứ ai, nếu không phải chúng ta đã từng giao dịch trước đây, lại còn phải thề thốt lấy mười tám đời tổ tông nhà ta ra, thì ngay cả cái này cũng không lấy được. Ta tuy không biết lão bản ngươi muốn gì, nhưng theo lời họ nói, chỉ cần lộ ra một chút tin tức, họ sẽ hoàn toàn xong đời.

Lãnh Tử miệng đầy ắp, nhai rất lâu mới nuốt xuống, bị nghẹn đến khó chịu cổ họng, cuối cùng lại tu một ngụm rượu vào miệng, mới cuối cùng đẩy được đống thịt đó vào dạ dày.

Sắc mặt Hoàng Lục có vẻ khó coi.

Chương 931. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (12)

- Lão bản ta, phái ta ra đây nhận hàng, coi trọng món hàng hơn cả mạng sống của hắn, kết quả ta về gặp hắn, bảo hắn chỉ có mỗi một con ốc vít này thôi sao?

- Không làm phiền ngươi ngắm nghía thứ này nữa, ta đi trước đây, tranh thủ lúc trời chưa mưa, ta qua biển về Cửu Long.

Lãnh Tử xách chai Ngũ gia bì quay người về thuyền nhỏ, vẫy vẫy chai rượu trong tay về phía Hoàng Lục.

- Cảm ơn rượu của ngươi.

Chiếc thuyền nhỏ khởi động, Lãnh Tử một tay điều khiển bánh lái, một tay xách chai rượu, một mình một chiếc thuyền nhỏ đối diện với mặt biển đen kịt mênh mông lao ra, trông giống như một bức tranh sơn dầu rất có sức mạnh.

Chỉ có điều Hoàng Lục không có tâm trạng tiễn Lãnh Tử, sờ con ốc vít lạnh lẽo trong tay, quay người đi về phía con đường ngoài bãi biển, chiếc xe Ford của Tống Thiên Diệu lúc này đang đỗ bên đường.

Ngồi lên xe, ẩn mình sau cơn mưa gió và cửa sổ xe, Hoàng Lục nhìn về phía mặt biển đen kịt, lúc này trên mặt biển chỉ còn một chút ánh sáng mờ từ ngọn đèn dầu treo trên chiếc thuyền nhỏ của Lãnh Tử, rồi quay đầu nhìn về phía bụi rậm đen kịt ở xa, Hoàng Lục hít sâu một hơi, khởi động xe, chiếc Ford gầm rú, lao về hướng nhà hàng Thụ Cầm.

Ngay sau khi Hoàng Lục lên xe và lái đi, người đàn ông trung niên được Đàm Kinh Vĩ gọi là Tứ ca, buổi chiều đã đánh cờ với Hoàng Lục, bước ra từ một bụi rậm hơi xa bên đường, gần như giống hệt Lãnh Tử, mặc áo mưa dài bằng nhựa đen, đeo găng tay đen, lúc này tay phải cầm một ống nhòm ban đêm, tay trái cầm một máy bộ đàm cầm tay.

Hắn đứng bên đường, nhìn về hướng Hoàng Lục đi xa, nói vào máy bộ đàm không chút dao động.

- Thuộc hạ của Tống Thiên Diệu đã lấy được đồ, ta đã thấy, là ốc vít dùng trên máy bay, bảo anh em ở Điếu Cảnh Lĩnh chặn tên ngư dân đó lại, hỏi cho ra tung tích của lô hàng và người đó.

…

Trần Lượng miệng ngậm một điếu thuốc lá Tam Ngũ, tay xoay xoay chiếc nhẫn ngọc bích lục bảo cổ, thân hình nửa dựa nửa không vào một chiếc xe hơi Stutz kiểu M, mắt nhìn về phía khách sạn The Strat ở xa xa.

Tuy chiếc xe Stutz này đã xuất xưởng ba mươi năm trước, đến nay đã hai mươi năm, quả thực là một chiếc xe cũ, nhưng đây là món quà Liêu Đông Quý đã bỏ ra mười lăm vạn đô la Hồng Kông mua lại từ tay một người Hà Lan vào năm 1949 để tặng cho Trần Lượng. Với mười lăm vạn đô la Hồng Kông, nếu mua xe Ford mới, có thể mua được hai chiếc rưỡi.

Trần Lượng rất thích lái chiếc xe này ra ngoài, bởi vì có lẽ trong toàn Hồng Kông chỉ có ba bốn chiếc xe hơi Stutz kiểu M có kiểu dáng thanh lịch và độc đáo như vậy. Mỗi lần lái chiếc xe này đi trên đường phố, nhờ vào kiểu dáng độc đáo của Stutz, hắn luôn thu hút được nhiều ánh nhìn hơn so với những chiếc xe hơi thông thường khác.

Nếu không, với những năm tháng đi theo Liêu Đông Quý, đừng nói là một chiếc xe cũ, ngay cả một chiếc Cadillac hoặc Rolls-Royce đời mới nhất, để Liêu Đông Quý tặng hắn một chiếc, hoặc dùng tiền Liêu Đông Quý cho để mua một chiếc, cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Những năm tháng đi theo đại thương gia Liêu Đông Quý, những gì Trần Lượng đã bỏ ra, so với giá trị của vài chiếc xe hơi còn đắt hơn không phải chỉ một chút.

Thực ra điều này cũng có thể thấy được sự khác biệt giữa người Hồng Kông bản địa và những vị khách từ Thượng Hải đến. Người giàu Hồng Kông bản địa, thường mua một chiếc xe Ford hoặc xe Chevrolet để đi lại đã là không tệ, nếu có địa vị cao hơn một chút, cầu kỳ hơn một chút về thẩm mỹ, thì cắn răng mua hai chiếc Rolls-Royce, bắt chước quý tộc Anh một chút cũng đã là tột đỉnh rồi, đối với xe hơi họ chỉ chú trọng đến tính thực dụng nhiều hơn.

Còn những nhà giàu đến từ năm bốn chín, xuất thân từ đô thị lớn Thượng Hải ở Viễn Đông, nơi mười dặm phồn hoa, muôn ngàn cảnh sắc, tầm nhìn cao hơn không chỉ một chút. Những chiếc xe cơ bản mà đại lý Ford hay Chevrolet ở Hồng Kông bán, chỉ có thể để cho người giúp việc trong nhà lái đi chợ mua đồ, chủ nhân ra ngoài làm việc mà ngồi loại xe rẻ tiền như vậy, sẽ bị người ta cười rụng răng.

Những vị đại gia nổi tiếng, già dặn chín chắn ở Thượng Hải, ra ngoài thường đi loại xe như Chrysler Imperial có thể sánh ngang với Rolls-Royce Silver Cloud, ngay cả khi gặp quý tộc có tước vị của Anh trên đường, về mặt thể diện cũng không thua kém.

Còn những công tử nhà giàu Thượng Hải trẻ tuổi hơn, thì ít nhất cũng phải là một chiếc Mercedes-Benz 300SL màu sắc rực rỡ, cửa cánh chim mới dám ra ngoài. Như Chử nhị thiếu

ngày xưa chỉ có một chiếc xe Ford để đi lại, cũng chỉ có thể tụ tập với đám công tử bột bản địa Hồng Kông, tuyệt đối không đủ tư cách để được đám công tử nhà giàu Thượng Hải kia lôi kéo cùng chơi.

Nói chung, như Trần Lượng loại người này, là tâm phúc, vệ sĩ của Liêu Đông Quý, khi ra ngoài đôi khi còn khí thế hơn cả một số ông chủ. Tất nhiên, Trần Lượng bây giờ mặc vest bảnh bao, cũng không cần phải tự tay làm những việc bẩn thỉu nữa.

Trần Lượng là người Thiên Tân, ban đầu làm công nhân bốc vác ở bến tàu Thái Cổ Thiên Tân, từ nhỏ đã học võ công quyền cước ở võ đài nông thôn, nhưng chưa bao giờ dựa vào việc biết võ công mà hoành hành ngang ngược, phô trương khắp nơi.

Ngược lại, hắn an phận làm việc ở bến tàu, khi gặp những tay anh chị ở bến tàu đòi tiền bảo kê, cũng ngoan ngoãn đóng tiền đúng hạn, tuyệt đối không xảy ra xung đột với đám côn đồ hay thành viên Thanh Bang ở bến tàu.

Chương 932. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (13)

Nhờ vào sự chín chắn ổn định này, Trần Lượng đã lọt vào mắt xanh của Liêu Đông Quý. Lúc đó Liêu Đông Quý có hai chiếc tàu hàng, chuyên chở thuốc phiện từ Thượng Hải đến Thiên Tân, cung cấp cho các tiệm hút thuốc phiện ở Thiên Tân. Liêu Đông Quý có thân phận trong Thanh Bang, xét về bối phận, cùng thế hệ với Đỗ Nguyệt Sinh ở Thượng Hải và Viên Văn Hội ở Thiên Tân, có thế lực ở bến tàu cả Thượng Hải và Thiên Tân.

Trong hai chiếc tàu hàng, Liêu Đông Quý giao cho Trần Lượng quản lý một chiếc. Kết quả là lần đầu tiên hộ tống tàu về bến tàu Thái Cổ Thiên Tân, Trần Lượng đã gặp rắc rối. Hắn vốn xuất thân là công nhân bến tàu Thái Cổ bản địa, ngày xưa là Trần Lão Thật ủ rũ chẳng có tiếng tăm gì, giờ đây bỗng nhiên biến thành ông chủ tàu? Những đệ tử Thanh Bang và côn đồ gần bến tàu Thái Cổ Thiên Tân lập tức cảm thấy đã tìm được miếng mồi ngon, chuẩn bị tóm lấy nhược điểm của Trần Lượng.

Ai cũng biết Trần Lượng đang quản lý con tàu của Liêu Đông Quý, mọi người nể mặt Liêu Đông Quý, nhưng không nể mặt Trần Lượng. Hơn nữa họ trực tiếp dùng mấy tấm vải rách đủ màu sắc, viết những chữ như Đại Bả Đầu, Nhị Đầu Trọc, Tam Khánh Khẩu các kiểu, treo lên mấy chiếc thuyền cũ nát, chiếm mất vị trí đậu lẽ ra thuộc về con tàu của Trần Lượng. Muốn di chuyển những chiếc thuyền cũ nát này, nếu

không cho đám côn đồ các bang hội đang rình rập bên bờ ăn no, thì đừng hòng.

Trần Lượng chưa từng lăn lộn giang hồ, không biết đối phương chiếm vị trí đậu tàu bằng những chiếc thuyền cũ nát kia là muốn thương lượng, để Trần Lượng bỏ tiền ra mua vị trí. Trần Lượng chỉ nghĩ đến việc chủ nhân Liêu Đông Quý coi trọng, giao cho mình quản lý một con tàu hàng, lúc này nếu không làm tốt thì làm sao báo cáo với chủ. Hơn nữa, bọn côn đồ các ngươi ngày thường thu tiền bảo kê của ta, ta đều đóng đủ, giờ ta vất vả mới đổi được công việc, các ngươi còn dám đến gây sự, rõ ràng là không muốn ta có tiền đồ tốt, cắt đứt đường sinh kế của ta như giết cha mẹ ta vậy!

Trần Lượng cầm theo một cái móc dỡ hàng trên tàu xuống thuyền, hoàn toàn không có ý định thương lượng. Ngày hôm đó là một cuộc tàn sát một chiều, Trần Lượng một mình đánh ngã hơn chục người, còn hai ba chục tên côn đồ khóc cha gọi mẹ chạy ra khỏi bến tàu Thái Cổ, từ đó không còn mặt mũi nào quay lại.

Trong số hơn chục người bị đánh ngã, mấy kẻ may mắn thì bị móc sắt móc rách má biến dạng, hoặc bị móc mù một mắt, hai kẻ xui xẻo thì bị móc thủng động mạch cổ gặp Diêm Vương.

Ngày hôm đó Trần Lượng đã gây chấn động Thiên Tân Vệ, nghe nói ban đầu mấy tên đầu sỏ côn đồ các bang hội khi biết có kẻ không theo quy tắc, lên tay đánh người ngay lập tức thì rất bất mãn, còn định dẫn đàn em đến bến tàu dạy cho Trần Lượng biết quy tắc bán đánh của côn đồ Thiên Tân.

Kết quả lúc đó Trần Lượng đã được Liêu Đông Quý sắp xếp đi Thượng Hải tránh gió đêm, nhưng hắn để lại lời nhắn rằng mình không phải người giang hồ, không hiểu quy tắc giang hồ, chỉ biết ai dám không cho tàu của ta vào bến, ta sẽ

lấy mạng kẻ đó, Trần Lượng ta, không biết nói, chỉ đánh người.

Kết quả Từ Mao Tử, đại ca của Tam Khánh Khẩu không tin, tuyên bố dù thế nào cũng phải gặp Trần Lượng. Sau khi Liêu Đông Quý tìm được kẻ thế mạng, giải quyết xong hai mạng người Trần Lượng đã giết trước đó, Trần Lượng lại quay về Tân Môn, treo xác Từ Mao Tử lên giá dỡ hàng ở bến tàu bằng cái móc sắt đó.

Nghe nói giá dỡ hàng không phải hiện trường đầu tiên, Từ Mao Tử bị Trần Lượng giết ngay trước mặt cha mẹ vợ con khi đang ăn cơm tối ở nhà, Trần Lượng còn nói với cha mẹ vợ con Từ Mao Tử một câu xin lỗi đã làm phiền, rồi mới dùng móc sắt kéo xác Từ Mao Tử đến bến tàu Thái Cổ, treo lên ba ngày mới cho người nhà Từ Mao Tử mang về chôn cất.

Bởi vì Trần Lượng tuyên bố, trong vòng ba ngày, ai dám động vào xác Từ Mao Tử, sẽ cho hắn treo bên cạnh Từ Mao Tử làm bạn. Ba ngày phơi nắng, xác chết còn thối hơn cả cá muối, nhưng những tên côn đồ Tam Khánh Khẩu, không một ai dám xuất hiện ở bến tàu Thái Cổ, đừng nói là động vào xác chết, ngay cả đến dập đầu cúng bái cũng không có.

Sau khi Từ Mao Tử chết, nhiều tên côn đồ bị gia đình ép buộc rửa tay chậu vàng rút lui khỏi giang hồ, chỉ vì không muốn chọc giận Trần Lượng, rơi vào kết cục chết ở nhà nhưng xác bị phơi ở bến tàu.

Không theo quy tắc, ra tay là lấy mạng, sau hai lần liên tiếp, Thiên Tân Vệ không còn ai dám chọc giận Trần Lượng nữa. Có người nói Trần Lượng không phải côn đồ, không phải người giang hồ, nhưng thủ đoạn còn ghê gớm hơn nhiều so với dân giang hồ Thiên Tân Vệ.

- Lượng ca, đã hỏi rõ Đức ca rồi, Tống Thiên Diệu đang ở trong nhà hàng Thụ Cầm của khách sạn The Strat, nhưng có

điều hơi lạ, bên cạnh Tống Thiên Diệu không có ai đi theo, ngược lại giống như cố tình để lộ sơ hở.

Một tên thuộc hạ vội vã đi đến bên cạnh Trần Lượng, nói nhỏ.

- Còn nữa, trong nhà hàng đó có bốn tên Đại Thiên Nhị, là những kẻ chúng ta đã từng đánh tiếng trước đây, tay ai cũng dính máu.

…

Trịnh Ngọc Đồng dụi mạnh tàn thuốc vào gạt tàn pha lê trên bàn, ngay lập tức lại châm một điếu thuốc khác, tiếp tục phả ra một làn khói từ miệng. Trong gạt tàn lúc này đã chất đống bảy tám mẩu thuốc chỉ hút hết một nửa, còn mấy món nguội tinh tế trên bàn thì giống như đồ trang trí hơn, chỉ có gạt tàn mới giống như món chính của bữa tối hôm nay.

Ngồi đối diện Trịnh Ngọc Đồng là một người đàn ông trung niên mặt có vết sẹo, để râu ria nhiều ngày chưa cạo, ăn mặc không phù hợp với nhà hàng Thụ Cầm này. Chiếc mũ nỉ đáng lẽ phải cởi ra khi vào cửa thì giờ vẫn đội trên đầu, trên người mặc một chiếc áo sơ mi hoa, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác kiểu Mỹ, quần ống rộng màu đen, chân đi đôi ủng da cổ cao đế cứng. Lúc này hắn ngồi tựa vào ghế, mắt không chớp nhìn Trịnh Ngọc Đồng đối diện phun mây nhả khói, vẻ mặt không vội không vàng.

Chương 933. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (14)

Lấy Trịnh Ngọc Đồng và người đàn ông làm trung tâm, cách sau lưng Trịnh Ngọc Đồng năm mét là một bàn khác, một người đàn ông trung niên ăn mặc cũng có phần không ra thể thống gì đang cúi đầu xơi ngấu nghiến đống thức ăn trên bàn, tôm phô mai trộn với cơm rang, bánh quy đều nhét vào miệng, tay còn với lấy đĩa cá hồi áp chảo trên bàn.

Cách ăn uống và tiếng nhai của hắn khiến Chử Hiểu Tín và Tuyết Ni cách đó mấy mét đều phải nhíu mày, người phục vụ mặt treo nụ cười gượng gạo mấy lần tiến lên định nhắc nhở đối phương chú ý cách ăn uống, nhưng lại do dự vì đối phương gọi cả bàn đồ ăn đắt tiền, hy vọng đối phương nhìn vào sự bao dung và nhẫn nhịn của mình mà khi thanh toán sẽ cho mình thêm tiền boa.

Còn cách sau lưng người đàn ông năm mét là một bàn khác, có một người đàn ông không ngừng nếm thử các loại rượu ngon, từ rượu bàn rẻ tiền, đến rượu vang Pommard đặt riêng từ Pháp của nhà hàng, rồi đến whisky mạch nha đơn của Scotland.

Trước mặt người đàn ông này bày đầy các loại ly rượu, ba người phục vụ vây quanh bàn ăn phục vụ đối phương, giúp đối phương rót rượu, ướp rượu, bưng đến trước mặt đối phương nhắc nhở đối phương có thể uống. Còn người đàn ông bất kể loại rượu gì, rượu đến trước mặt là uống một hơi cạn sạch, dù là hai ly rượu giá chắc chắn không rẻ, rượu vang màu như mã não được nhà hàng đặt riêng, hương thơm tỏa ra từ ly rượu

khiến mấy bàn khách sành rượu gần đó không nhịn được nuốt nước bọt, cũng bị đối phương nuốt chửng như trâu nhai hoa mẫu đơn.

Nhưng nhìn nụ cười rạng rỡ trên mặt ba người phục vụ và xấp tiền dày cộp trên bàn của đối phương, thì biết nhà hàng đã dành cho người đàn ông này sự bao dung cực lớn.

Gần cửa nhà hàng Thụ Cầm, còn có một người đàn ông ngồi một mình, áo khoác kiểu Mỹ kết hợp với quần rằn ri tác chiến, trước mặt không có thức ăn, chỉ có một ly nước chanh tặng kèm và một đĩa cơm rang chắc chắn được coi là đạm bạc.

Đối phương cứ múc từng thìa cơm rang, tay kia cầm một ống nhòm mini, đưa lên trước mắt, chăm chú nhìn người phụ nữ Nga trắng trẻo đang mặc váy dạ hội gợi cảm, để lộ đôi chân ngọc trắng muốt và nửa bờ vai thơm, hai tay gảy đàn hạc trên sân khấu xa xa.

Vẻ háo sắc không hề che giấu, nếu không phải vì đang múc từng thìa cơm rang nhét vào miệng, e rằng nước miếng đã chảy ra ngoài rồi.

Trịnh Ngọc Đồng ngoảnh đầu nhìn phía sau mình, rồi lại nhìn người đàn ông uống rượu và kẻ háo sắc, một lần nữa ném điếu thuốc vừa châm vào gạt tàn, hừ một tiếng.

- Ta là một thương nhân, đều tự mình đến đây, còn vị Báo ca này, sao lại dẫn theo nhiều huynh đệ như vậy, chẳng lẽ còn sợ ta một tiểu thương nhân dám trở mặt với ngươi sao?

- Một lô vàng lớn như vậy xảy ra vấn đề, ta lo lắng Trịnh lão bản ngươi cùng đường mạo hiểm cũng là chuyện bình thường, đổi lại là ta mà mất một lô cá vàng lớn như vậy, người nhà ta, không nói đến chú bác anh em, ngay cả cha mẹ ruột, e rằng cũng có ý muốn ăn tươi nuốt sống ta.

Người đàn ông được gọi là Báo ca lên tiếng nói với vẻ ngạo mạn.

Trịnh Ngọc Đồng nghe câu nói này, sắc mặt lập tức hiện lên vẻ tức giận, rõ ràng, lời nói của Báo ca đã chạm nọc hắn.

Trịnh Ngọc Đồng hiện giờ ở vị trí của Chu Đại Phú khá là khó xử, tuy là phò mã được Chu Chí Nguyên chọn lựa, cũng được Chu Chí Nguyên công nhận năng lực, giao cho việc quản lý kinh doanh vàng của nhà họ Chu, nhưng việc làm ăn không phải chỉ của một mình Chu Chí Nguyên.

Ngày trước Chu Chí Nguyên làm chủ, những người chú bác anh em trong nhà họ Chu đều phục tùng răm rắp, giờ Chu Chí Nguyên lui về, lại không chọn một người hậu bối đắc lực trong con cháu nhà họ Chu, mà lại đưa vị trí người đứng đầu cho một con rể ngoại tộc. Nếu không phải những người này e ngại uy thế của Chu Chí Nguyên những năm làm chủ nhà họ Chu, thì đã sớm tan đàn xẻ nghé, bán cổ phần trong việc làm ăn thành tiền mặt rút vốn rồi.

Từ khi Trịnh Ngọc Đồng lên nắm quyền, hắn dũng mãnh tiến thủ, như cá mập đói không kén mồi, áp lực cũng bắt nguồn từ đó, chỉ có kiếm được nhiều hơn thời cha vợ tại vị mới có thể ngồi vững vàng hơn trước mặt người nhà họ Chu.

Như lời Báo ca trước mặt vừa nói, giờ đây bộc lộ vấn đề của lô vàng này, có thể tưởng tượng, những người nhà họ Chu vẫn chưa có cơ hội ra tay với hắn, chắc chắn sẽ nhân cơ hội này xông lên cắn xé. Hắn đã vì nhà họ Chu chiến đấu như cá mập thế nào, thì bản thân cũng sẽ bị người nhà họ Chu cắn chết như cá mập như thế.

Người đàn ông đối diện tên là Đoạn Tam Báo, là một thế lực lớn hoành hành trên biển, được coi là một trong những nhóm tinh nhuệ nhất trong số hàng chục nhóm lớn đi lại trên biển giữa Hồng Kông và Ma Cao hiện nay.

Nói là tinh nhuệ, ý chỉ chính là hơn chục người của Đoạn Tam Báo này, không giống như nhiều nhóm lớn khác, đói không kén ăn, món hàng nào cũng nhảy vào, dựa vào số lượng để thắng. Nhóm người này thường chỉ cần cướp một lần là đủ ăn chơi sa đọa cả mấy tháng, hơn nữa những người này không chỉ có tiền là ăn chơi trác táng, mà có tiền, trước tiên là đổi mới trang bị, đổi hết vũ khí, tàu cao tốc một lượt, ngay cả quân đội Anh đóng tại Hồng Kông, quân đội Bồ Đào Nha đóng tại Ma Cao cũng không có vũ khí tàu thuyền tiên tiến bằng những người này, huống chi là tàu chở hàng.

Trịnh Ngọc Đồng làm ăn vàng, tất nhiên đã sớm nghe danh Đoạn Tam Báo và những người này, vạn lần không ngờ, bản thân đã cẩn thận gấp trăm lần, cuối cùng vẫn bị đối phương nhắm trúng, lần này bị cướp mất ba trăm lượng vàng.

Lúc này Đoạn Tam Báo gặp hắn, đương nhiên không thể là bàn chuyện hoàn trả vàng, mà ngoài vàng ra, đối phương còn có ba con tin, cần Trịnh Ngọc Đồng dùng tiền để chuộc, mỗi người hai mươi lượng vàng, không nhận tiền giấy, chỉ nhận vàng.

Chương 934. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (15)

Ba người này Trịnh Ngọc Đồng nhất định phải chuộc ra, ba trăm lượng vàng, hắn có thể nghĩ cách vay tiền hoặc huy động tạm thời để bịt lỗ hổng, khiến người nhà họ Chu không thể tra ra vấn đề trong sổ sách, nhưng nếu ba người bị giết, thì chắc chắn tất cả mọi người đều biết có chuyện, bởi vì trong ba người này còn có một người là họ hàng nhà họ Chu, tính là em vợ của mình. Trịnh Ngọc Đồng không chỉ phải cứu ra ba người, mà còn phải thống nhất lời khai với ba người, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, hoàn toàn dập tắt đi.

Vì vậy đây mới là nguyên nhân xảy ra chuyện lớn như vậy, mà Trịnh Ngọc Đồng chỉ có một mình đến gặp nhóm đại đao này.

- Sáu mươi lượng vàng đang ở trong cặp công văn dưới chân ta, Báo ca cũng phải để ta nhìn thấy ba người anh em của ta, mới khiến ta cam tâm tình nguyện dùng sáu mươi lượng vàng để trả tiền cho Báo ca và các vị.

Trịnh Ngọc Đồng nói với Đoạn Tam Báo.

Khi nói những lời này, vừa lúc Tống Thiên Diệu ở xa nhìn về phía Trịnh Ngọc Đồng, ánh mắt của hai người chạm nhau trong không khí, sát khí trong mắt Trịnh Ngọc Đồng gần như không giấu nổi, khiến đồng tử của Tống Thiên Diệu hơi co lại.

…

Kim Nha Lôi, vợ là Tú tỷ, người hầu a Anh dưới sự chĩa súng của mấy họng súng đen ngòm, bị ép đứng sát tường, Tú

tỷ và a Anh hai người nương tựa vào nhau, chân đã hơi mềm nhũn, lúc này đã đứng không vững, chủ tớ hai người gần như dính chặt vào nhau co ro ở góc tường. Ngược lại Kim Nha Lôi, dù sao cũng là đại ca băng đảng, nhân vật nổi danh giang hồ nhiều năm, trên mặt không thấy hoảng sợ, nhìn qua vợ và a Anh cách đó hai mét, rồi lại nhìn về phía tên Thái Lan Natawak đối diện với vẻ mặt vô cảm.

- Người Trung Quốc chúng ta coi trọng việc họa không đến vợ con. Ta ra ngoài giang hồ, mạng sớm đã ném dưới chân Diêm Vương, chỉ xem hắn muốn thu mạng ta lúc nào. Nhưng vợ ta và người hầu không dính dáng giang hồ, cũng không hiểu quy củ. Ta có thể để họ về quê ngay đêm nay, tuyệt đối không quay lại Hồng Kông nữa, cũng không liên lạc với người Phúc Nghĩa Hưng khác để báo thù cho ta. Có thể cho họ hai người một con đường sống không?

Kim Nha Lôi mở miệng nói với Natawak đang đứng dưới ánh đèn, ngược lại không nhìn rõ mặt.

Nghe thấy chồng mình lâm nguy vẫn không quên tìm đường sống cho mình, Thu tỷ vừa kinh hãi vừa cảm động, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng cuối cùng khiến cô ta không nói được lời cùng chết với Kim Nha Lôi, chỉ là không nhịn được nữa, khóc thút thít, đâu còn dáng vẻ hổ cái ngày thường hay quát tháo Kim Nha Lôi.

Natawak đang đứng dưới ánh đèn lúc này bước lên hai bước, kéo chiếc ghế Kim Nha Lôi ngồi đánh mạt chược lúc trước, tự mình ngồi xuống, hai tay đặt lên lưng ghế, cưỡi ngựa xem hoa ngồi trước mặt Kim Nha Lôi, còn móc từ túi áo sơ mi của mình ra nửa gói Hảo Thái, đưa cho Kim Nha Lôi.

Kim Nha Lôi nhìn vào mắt Natawak, sau đó tự tay lấy một điếu từ hộp thuốc, Wenren tự mình quẹt diêm, giúp Kim Nha Lôi châm thuốc, Kim Nha Lôi hít một hơi thuốc thật sâu, ngửa

đầu phun khói về phía trần nhà, còn Natawak thì dùng đôi mắt thuần khiết như trẻ con, mang ánh mắt thương hại ngước nhìn Kim Nha Lôi đang đứng cách hai bước trước mặt, nói bằng tiếng Trung hai chữ:

- Không được.

Theo lời hắn nói không được, ngoại trừ hai người cầm súng chĩa vào Kim Nha Lôi, Thu tỷ, A Anh, ba người còn lại thu súng lại, động tác nhanh nhẹn vén áo lên, lấy ra chiếc rìu ngắn lưỡi rộng giấu ở thắt lưng, từ phía sau Natawak xông lên, vượt qua Naithan, dưới ánh mắt thương hại của Natawak, nhát đầu tiên đã chém mạnh vào đầu Kim Nha Lôi!

Kim Nha Lôi nghe thấy hai chữ không được thì sững người, nhưng cái sững người đó chưa kết thúc, rìu của đối phương đã đến, nhát đầu tiên chém chéo vào thái dương Kim Nha Lôi, thân thể Kim Nha Lôi bị chém lùi lại đập vào tường, sau đó từ từ mềm nhũn ra, nhưng người Thái không dừng tay sau một đòn chí mạng, mà tiếp tục vung rìu vào Kim Nha Lôi đã chắc chắn chết, đầu, ngực, vai, hai chân…

Cho đến khi cả người không còn hình dạng, còn kẻ ra tay người Thái bị máu tươi của Kim Nha Lôi nhuốm thành người máu, đối phương mới cầm rìu đứng thẳng dậy, còn Thu tỷ và A Anh ở góc tường bên cạnh, cũng bị người ta dùng rìu chém chết.

- Chúng ta biết giang hồ Hồng Kông có quy củ do người Anh đặt ra, chỉ cần không động súng, người Anh sẽ không thấy. Chúng ta đã tuân thủ một quy củ của Hồng Kông, không nổ súng, nhưng chúng ta cũng giữ lại một quy củ của người Thái chúng ta, không chỉ giết người, mà còn diệt khẩu. Đừng trách ta, khi xưa kẻ giết Cy, người anh em kết nghĩa trong bang phái của ngươi, ngươi không chịu làm ăn với Sai Ba, thì đã nên biết kết cục của mình.

Natawak cũng bị bắn nhiều máu tươi, lúc này đứng dậy khỏi ghế, làm một động tác chắp tay với Kim Nha Lôi, mới đi về phía nhà vệ sinh.

…

Tiệc rượu nhà họ Vu đã gần tàn, gia nhân nhà họ Vu có trật tự thu dọn bát đĩa, có vài vị khách không biết điều, uống đến bước chân xiêu vẹo, cũng đều được quản gia nhà họ Vu lễ phép nịnh nọt, đưa lên xe của nhà họ Vu, dặn dò tài xế đưa khách về nhà.

Lúc này Vu Thế Đình ngồi trong lầu Vọng Hải uống trà, lắc đầu lắc não ngâm nga Không Thành Kế, hứng thú khá cao, nếu không phải trán có vết thương, thì khá có khí thế lão phu nổi hứng thiếu niên cuồng.

- Lão gia, khách đều đã được tiễn đi.

Thủy thúc đứng ở cửa lầu, giọng điệu có chút bất đắc dĩ nói với Vu Thế Đình một câu.

Vu Thế Đình vẫy vẫy tay với Thủy thúc.

- Thủy thúc, lại đây uống trà với ta.

- Lão gia, ngươi uống nhiều rồi.

Thủy thúc đi qua nói.

- Vẫn là về phòng nghỉ ngơi sớm đi.

Vu Thế Đình dùng đũa tre gắp một chiếc chén trà ra, rót trà cho Thủy thúc, rồi nhìn ra ngoài lầu, thấy trời sắp mưa gió.

- Thiếu Tống Thiên Diệu một ân tình lớn, nếu không có hắn, làm sao đêm nay ta có thể ngồi trong lầu này mà không lo mưa gió bên ngoài?

- Lão gia, ngoài vết thương trên trán ngươi có vẻ hơi giả ra, ta không thấy Tống Thiên Diệu có ân tình gì lớn cả.

Thủy thúc liếc nhìn chén trà, không đụng đến, mà đứng bên cạnh thêm than vào lò lửa nhỏ đang nấu trà cho Vu Thế Đình.

Chương 935. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (16)

Hắn vốn là một võ phu, theo bên cạnh Vu Thế Đình cũng chỉ làm bảo tiêu, Vu Thế Đình trò chuyện với hắn không e dè, nhưng hắn không có đầu óc như Vu Thế Đình, nên những lời Vu Thế Đình nói, phần lớn hắn đều không hiểu, hoàn cảnh có phần giống với Hoàng Lục bên cạnh Tống Thiên Diệu.

- Ngươi nói cái này?

Vu Thế Đình tự tay sờ vết thương trên trán, cười nói.

- Vết thương của ta là giả, chỉ không biết đêm nay Tống Thiên Diệu vận may thế nào, nếu hắn bị thương, chắc chắn là thật.

…

- Đến đây, ta biểu diễn một tài năng cho ngươi mở mang tầm mắt, trước khi đồng xu ngừng quay, ta có thể uống cạn bát canh thịt bò lớn này!

Đàm Kinh Vĩ lấy ra một đồng xu, đặt lên bàn quay tít, rồi bưng một bát canh thịt bò lớn, đổ vào miệng mình, cổ họng lên xuống, phát ra tiếng ực ực.

Ông chủ bánh nướng Hoạt huyện, người tàn binh từ Điếu Cảnh Lĩnh xuống, lúc này nhìn Đàm Kinh Vĩ với ánh mắt kỳ lạ, rồi lại nhìn về phía quầy bánh trôi Ninh Ba ở xa, bốn người Thái Lan, trong đó hai người cầm súng, hai người đang vung rìu, Trần A Thập trước đó còn kiêu ngạo đắc ý, lúc này đã bị chém không còn hình người, lão Hoàng ôm con gái co rúm

trong góc quầy sâu nhất, không dám nhìn thi thể, càng không dám nhìn người Thái Lan.

- Thế nào!

Đàm Kinh Vĩ lật ngược bát lớn đã ăn sạch, mặt cười vui sướng, như đứa trẻ thắng trò chơi, lúc này, đồng xu vẫn đang quay chậm ở góc bàn, tưởng chừng sắp dừng, nhưng vẫn đang cố gắng.

- Năm xưa sau trận huyết chiến Đương Dương, ta dựa vào chiêu này thắng được thuốc lá trong bốn tháng.

Thấy chàng trai chủ quán không chú ý đến mình, mà cứ liên tục nhìn về phía hiện trường đẫm máu ở xa, Đàm Kinh Vĩ ợ một cái no nê.

- Ây, đã bảo các ngươi đi trước, các ngươi lại không chịu đi, mấy tên Thái Lan này rất phiền phức, thích nhất là giết người diệt khẩu, cẩn thận chúng bắt các ngươi ở lại.

Dường như ứng với lời Đàm Kinh Vĩ, hai tên Thái Lan nhuốm máu đứng thẳng người, quay đầu nhìn về phía cha con lão Hoàng trong góc quầy sâu nhất, còn hai tên Thái Lan cầm súng thì quay nòng súng chỉ về phía mấy chủ quán.

Đàm Kinh Vĩ "bộp" một cái, úp đồng xu đang quay lên mặt bàn, tự mình duỗi người đứng dậy.

- Người mà không dừng lại, chẳng đợi chết làm gì. Ăn no rồi, ta hoạt động gân cốt một chút.

…

Từ Ân Bá ngồi trên ghế sau chiếc xe Rolls-Royce của mình, bảo tiêu A Siêu ngồi ghế phụ lái và tài xế cầm vô lăng thỉnh thoảng nhìn vào gương chiếu hậu, muốn bắt được một số tín hiệu từ vẻ mặt của Từ Ân Bá.

Bởi vì sau khi Tống Thiên Diệu rời đi, Từ Ân Bá đi gặp Từ Bình Thịnh nửa tiếng đồng hồ, rồi lạnh lùng bước ra, bảo tài xế lái xe bắt đầu đi lòng vòng khắp Cửu Long, như hoàn toàn không có điểm đến.

Trên cửa kính xe bị những giọt mưa rơi đập vào phát ra tiếng tí tách, tài xế bật gạt nước, bảo tiêu A Siêu cũng nhân cơ hội quay đầu hỏi:

- Từ tiên sinh, trời đã tối, đài khí tượng nói tối nay sẽ treo cờ gió cấp 5, quay lại đảo Hồng Kông không tiện, hay là để ta đặt phòng suite ở khách sạn Bán Đảo cho ngươi?

Từ Ân Bá lấy điếu thuốc từ túi áo vest ra châm lửa, phả một hơi về phía cửa kính đóng kín, khói thuốc đập vào cửa kính, tản ra như vỡ thành từng mảnh.

- Đến bến tàu.

Cuối cùng có điểm đến, tài xế quay đầu xe một cách nhanh nhẹn ở ngã tư phía trước, hướng về bến tàu.

Dường như để chứng minh thông tin khí tượng của đài thiên văn là chính xác, cơn bão cấp 5 được treo lên không phải để cho vui. Một cơn gió mạnh thổi qua, những biển hiệu và mái hiên treo trên các cửa hàng dọc đường phố bị thổi lắc lư, có vẻ như sắp rơi xuống bất cứ lúc nào, khiến tài xế của Từ Ân Bá vừa lái xe vừa liên tục nhìn những biển hiệu hai bên đường, để tránh bị rơi trúng xe.

Khi chiếc xe chạy đến gần bến tàu Tiêm Sa Chủy, nhìn lên trước mắt đã là vịnh Victoria rộng lớn, mưa đã trút xuống như thác đổ, còn ở xa xa trong vịnh đen kịt, hàng trăm con tàu lớn nhỏ đang thả neo trong cảng Victoria để tránh gió bão mạnh.

Mặc dù tài xế và vệ sĩ không biết Từ Ân Bá đến bến tàu Tiêm Sa Chủy làm gì trong cơn mưa này, nhưng khi thấy Từ Ân Bá muốn xuống xe, vệ sĩ lập tức xuống xe dưới mưa, mở

một chiếc ô cứng và mở cửa xe cho Từ Ân Bá. Tuy nhiên một chiếc ô không có tác dụng nhiều trong thời tiết này, Từ Ân Bá vừa xuống xe chưa đầy 10 giây, ngoại trừ đầu mặt và ngực được che chắn tạm bợ bởi chiếc ô, những chỗ khác đã bị ướt hết. Từ Ân Bá cũng không kiên nhẫn để vệ sĩ cầm ô nữa, tự mình cầm lấy ô và đi lên cầu tàu số 7 của bến Tiêm Sa Chủy, bước chân không dừng lại, trông như muốn đi thẳng ra biển theo cầu tàu này vậy.

Tài xế may mắn được ở lại trong xe chờ đợi, còn A Siêu thì toàn thân ướt sũng đi theo Từ Ân Bá, cho đến khi cầu tàu đi hết, đứng sóng vai với Từ Ân Bá ở phía trước, trước mắt chỉ còn là mặt nước đen kịt, hai bên là những con tàu lớn nhỏ đang neo đậu, hoàn toàn không thấy bóng dáng một ai.

- Cẩn thận cảm lạnh đấy Từ tiên sinh, gió mưa to thế này, ngươi nên mặc áo mưa đến.

Một giọng nữ vang lên từ một chiếc thuyền đánh cá đuôi cao đang lắc lư trong gió mưa bên trái, xuyên qua cơn mưa gió lớn, truyền đến tai A Siêu, khiến hắn kinh ngạc không kém gì sét đánh giữa trời quang. Hắn vội vàng xoay nửa người, trượt sang bên, che chắn bên trái của Từ Ân Bá, nhìn về phía chiếc thuyền, trong tay đã xuất hiện một con dao găm.

Giây tiếp theo, Từ Ân Bá cũng lên tiếng.

- Ta sợ mặc áo mưa vào ngươi không nhận ra ta, trong tay ngươi có ảnh của ta, nhưng ta chưa từng gặp ngươi.

- Gặp hay không gặp tôi có gì quan trọng đâu, ta gặp Từ tiên sinh cũng chẳng quan trọng, quan trọng nhất là, người của ta đã vất vả vận chuyển hàng đến đây, chiếc tàu treo cờ Anh của ngươi đâu rồi.

…

- Bốn tên đại thiên nhị đó đều là những kẻ chúng ta đã từng giao dịch, anh em Đoạn Tam Báo, Đoạn Tam Pháo, Đường Ma Tử, Ngô Lục Chỉ, bọn đại thiên nhị này tuyệt đối được coi là những nhân vật lợi hại, cướp được tiền lại mua tàu mua vũ khí, nghe nói trên tàu của họ còn có thể có cả pháo, không biết sao hôm nay tối cũng lên bờ chạy đến đây.

Thuộc hạ vào ghế sau xe, nói với Trần Lượng đang ngồi ở ghế sau nghe radio trên xe.

Trần Lượng nhìn đối phương.

Chương 936. Nhà hàng Thụ Cầm ồn ào (17)

- Nếu ngươi cướp, một lần cướp được hàng hóa trị giá hàng chục đến hàng trăm vạn, ngươi có dùng số tiền này để mua súng mua pháo tiếp tục làm chuyện liều lĩnh không, hay là dùng số tiền này bỏ trốn đi nơi khác, làm ăn chân chính?

- Có được vài trăm vạn, ai còn làm chuyện liều lĩnh nữa.

Thuộc hạ lẩm bẩm một câu.

Trần Lượng cười.

- Ngay cả ngươi cũng hiểu đạo lý này, Đoạn Tam Báo lẽ nào lại không hiểu? Kiếm được tiền không đi hưởng thụ, ngược lại còn tiếp tục đi tìm cái chết?

- Vậy ý của Lượng ca là gì?

- Bọn Đoạn Tam Báo vốn chỉ là một nhóm tàn binh được Quốc dân đảng chiêu an, nghe theo mệnh lệnh quân sự của Quốc dân đảng. Lần trước Liêu lão bản có một lô hàng giúp bạn bè chuẩn bị, không thể để lộ, không có bảo hiểm, vận chuyển từ Ma Cao đến Hồng Kông, vừa ra khỏi hải phận Ma Cao đã bị cướp, kẻ ra tay chính là nhóm người của Đoạn Tam Báo, đòi giá cực kỳ tàn nhẫn, một con tàu hàng cộng với tính mạng thủy thủ đoàn, mở miệng đã là 500 vạn đô la Hồng Kông, trong khi giá gốc của con tàu hàng đó cũng chỉ hơn 300 vạn.

Trần Lượng nói đến đây đột nhiên dừng lại, ngẩn người nhìn thuộc hạ.

Thuộc hạ bị hắn nhìn có chút nghi hoặc.

- Lượng ca, sao vậy? Có phải Liêu lão bản không muốn trả tiền, chuẩn bị để ngươi dẫn người đi cướp lại hàng không?

Trần Lượng lắc đầu.

- Sau đó xuất hiện một người trung gian điều đình, cuối cùng chỉ tốn 40 vạn là cả người lẫn hàng đều bình an trở về…

- Vậy chẳng phải đôi bên đều vui vẻ, 40 vạn đối với Liêu lão bản mà nói, chẳng đáng là bao.

- Lượng ca, tình hình không ổn rồi, ngươi nhìn kìa! Chỗ này có mấy chục tên Tây không có gì lạ, nhưng đêm nay mưa to, người Tây đến đây ít hơn, ngược lại lại có từng đợt từng đợt người Trung Quốc đến, mà nhìn qua đều không phải hạng lương thiện.

Tên thuộc hạ ngồi ghế phụ phía trước chuyên theo dõi cửa chính khách sạn The Strat lúc này lên tiếng.

Trần Lượng ngừng chủ đề về Đoạn Tam Báo, nhìn ra ngoài, trong màn mưa, Lôi Anh Đông dẫn theo ba tên thuộc hạ, xuống từ một chiếc taxi, mà phía trước không xa, rõ ràng có mấy tên mặc thường phục lưng hông phồng lên, vây quanh một người phụ nữ mặc áo dài đen, cũng bước xuống từ hai chiếc xe hơi, cả hai nhóm người đều vào khách sạn The Strat.

Tên thuộc hạ ngồi ghế phụ hỏi.

- Lượng ca, người của chúng ta đã vào hai người rồi, một ở trong nhà hàng tầng 7, một ở ngoài nhà hàng tầng 7, còn có bốn người ở cửa sau The Strat, phòng ngừa Tống Thiên Diệu chạy trốn qua cửa sau, bây giờ rốt cuộc có ra tay không?

Trần Lượng đảo mắt qua hai tên thuộc hạ đang chờ mình ra lệnh, hắn là tâm phúc của Liêu Đông Quý, Liêu Đông Quý đã dặn dò tối nay phải giết Tống Thiên Diệu, hắn không thể

không làm, nhưng vừa hay nhìn thấy Đoạn Tam Báo, lại nhắc đến chuyện cũ, khiến Trần Lượng cảm thấy lão bản của mình dường như đã rơi vào một cái bẫy, từ lúc ban đầu có người nhờ giúp đỡ về chuyến hàng đó, đến việc bị cướp, rồi đến việc có người trung gian ra mặt điều đình, cuối cùng đôi bên đều vui vẻ, bây giờ Trần Lượng cảm thấy dường như đều là do người Đài Loan cố ý nhắm vào Liêu Đông Quý mà bày trò, chỉ để cho Liêu Đông Quý cảm thấy mình có thể làm ăn ở Đài Loan, nên chuẩn bị đầu quân cho Đài Loan, làm việc cho Đài Loan ở Hồng Kông.

Làm việc cho Đài Loan ở Hồng Kông, hôm nay chẳng phải là vậy sao? May mà mình không nóng vội, không vội vàng ra tay ngay lập tức, nếu không chỉ nhìn Lôi Anh Đông, tên cảnh sát vô danh lúc này đang có vẻ căng thẳng gấp gáp, nếu thật sự giết hoặc làm bị thương Tống Thiên Diệu, lão bản của mình đừng nói là bình an đến Đài Loan, đêm nay có thể sống sót hay không cũng là vấn đề, bị người ta mượn dao giết người.

- Các ngươi ở lại đây, ta tự mình lên.

Trần Lượng cầm ô lên, mở miệng nói.

- Không có lệnh của ta, ai cũng không được đến nhà hàng Thụ Cầm.

…

Lạn Mệnh Câu dẫn thuộc hạ vội vã trở về tiệm thuốc phiện, trong tiệm thuốc phiện đã không còn khách, trên đất nằm la liệt bảy tám tên thuộc hạ đẫm máu, hơn hai mươi cái tẩu hút thuốc phiện trong tiệm cũng đều đã bị bẻ gãy, Lạn Mệnh Câu không để tâm đi qua, liếc nhìn vết thương của những tên thuộc hạ này, toàn bộ đều là vết dao, nghiêng đầu ra hiệu cho đám tiểu đệ phía sau đi đỡ họ dậy.

- Trước hết đưa người đến y quán băng bó vết thương!

Lập tức có hơn mười tên thuộc hạ đỡ những người bị thương rời đi trước, bên cạnh Lạn Mệnh Câu chỉ còn lại năm sáu người, lúc này đều nhìn về phía Lạn Mệnh Câu, Lạn Mệnh Câu khoát tay.

- Hai người đến bến tàu gọi người, tối nay không làm gỏi bọn Thái Lan, sáng mai còn mặt mũi nào gặp người? À phải rồi, tiện thể đi hỏi Thập ca xem, lúc trước bọn Thái Lan đến bái kiến hắn ở đâu.

- Vâng, đại ca.

Hai tên tiểu đệ lanh lẹ nhanh nhẹn lập tức quay người đi.

Công việc làm ăn của tiệm thuốc phiện bị phá hoại, Lạn Mệnh Câu không đau lòng hay bất ngờ, giang hồ vốn là như vậy, huống hồ Triều Dũng Nghĩa không hoàn toàn dựa vào những việc làm ăn phi pháp như cờ bạc ma túy này để kiếm tiền, chỉ là ở những nơi gần bến tàu có vài chỗ như thế này, để cho những người lâu năm cống hiến cho bang hội như bọn họ kiếm chút tiền tiêu vặt mà thôi, quan trọng nhất, Lạn Mệnh Câu cảm thấy mình có thể lấy lại gấp mười, gấp trăm lần tổn thất từ tay bọn Thái Lan.

Chương 937. Những người trong mưa

Lạn Mệnh Câu đứng giữa sân, vừa lấy ra một điếu thuốc châm lửa, cửa truyền đến một giọng nói.

- Bên ngoài đang mưa, ta đến tránh mưa một chút.

Nace chân đi đôi ủng da cổ cao, giẫm lên tấm biển hiệu của tiệm thuốc phiện, phát ra tiếng kẽo kẹt, từ ngoài cửa bước vào.

Thấy Lạn Mệnh Câu quay đầu nhìn về phía mình, Nace nở một nụ cười rạng rỡ, giơ hai tay lên.

- Còn nhớ ta không? Ta là kẻ bị ngươi nhổ hết móng tay đó, vì ta không hiểu quy củ mà. Không biết hôm nay biến nơi này thành ra thế này, có tính là phá vỡ quy củ không?

Sắc mặt Lạn Mệnh Câu trầm trọng, nhìn Nace, rồi lại nhìn cửa đen ngòm phía sau Nace, cuối cùng khóa ánh mắt lại trên mặt Nace.

- Dùng súng uy hiếp những huynh đệ của ta, rồi chém họ?

Nace rút một khẩu súng từ thắt lưng ra, mở ổ đạn, lấy từng viên đạn ra bỏ vào túi mình, rồi đặt khẩu súng rỗng về chỗ cũ.

- Tay không cũng có thể đánh chết ngươi.

- Tiểu đệ của ta nói các ngươi có ba người, hai người kia đâu?

Lạn Mệnh Câu tiếp tục hỏi.

- Hắc bang Hồng Kông đều nhát gan như ngươi sao? Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh?

Nace vung vẩy hai tay.

- Nếu không phải đại ca ta từng dặn dò không được xảy ra xung đột với các ngươi, đêm đó ta đã có thể dùng nắm đấm đánh chết các ngươi rồi, đừng tưởng mười mấy người là mạnh mẽ.

Lạn Mệnh Câu rút từ sau lưng ra một con dao nhỏ mỏng và hẹp, đưa cho tiểu đệ của mình, ngay lập tức, hai chân đạp mạnh xuống đất phát lực, như một con báo săn lao về phía Nace ở cửa!

Nace xoay hông đá ngang! Lạn Mệnh Câu thì nắm chặt tay phải, từ thắt lưng đấm thẳng ra! Quyền cước va chạm vào nhau!

Nace bị một quyền đánh loạng choạng lùi ra khỏi tiệm thuốc phiện, đến tận lề đường mới đứng vững được, mưa đập vào mặt, khiến sắc mặt Nace có vẻ khó coi.

Lạn Mệnh Câu đứng ở cửa tiệm thuốc phiện.

- Lần trước mười mấy người nhổ móng tay ngươi, lần này ta một mình lấy mạng ngươi.

…

Trước một khoảng đất trống mới mở ở Điếu Cảnh Lĩnh, Hàn Trọng Sơn ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, rồi lại nhìn chiếc đồng hồ quân đội Lemanoir đầy vết xước trên cổ tay, trước mặt hắn trên khoảng đất trống, chỉ có lác đác bốn người, đứng uể oải, trong đó một người đàn ông trung niên còn ôm một đứa trẻ nhiều lắm là hai ba tuổi, lúc này đang ôm đứa trẻ thổi còi thúc tiểu, động tác thuần thục giúp đứa trẻ đi tiểu.

- Sơn ca, thật sự phải đi làm việc giúp họ Đàm sao?

Một trong số đó hút điếu thuốc cuốn chỉ còn lại một mẩu đầu lọc mới nhổ ra, hỏi Hàn Trọng Sơn.

- Không cẩn thận, cả mạng cũng mất đấy.

Một người khác cũng lập tức tiếp lời, như thể hai người đã bàn bạc từ trước.

- Sơn ca, trước đây Cứu Tổng đến đây nhiều quan lớn như vậy, miệng nói Quốc Dân đảng không bỏ rơi chúng ta, nhưng giờ đã ba năm rồi, mọi người vẫn đang mốc meo ở đây! Lời nói của những người Cứu Tổng đó không thể tin được nữa!

Người đàn ông trung niên đang giúp đứa trẻ đi tiểu lúc này vừa lắc lư tia nước tiểu của đứa trẻ, vừa nói.

- Đúng vậy, con mẹ nó, lúc đầu miệng nói sẽ không quên chúng ta, kết quả mỗi ngày chỉ phát cho chúng ta một ít thức ăn lợn, từ Ma Tinh Lĩnh đến Điếu Cảnh Lĩnh, chúng ta đã chết bao nhiêu huynh đệ, Đài Loan coi chúng ta là gánh nặng, Hồng Kông coi chúng ta là tù nhân, nơi Điếu Cảnh Lĩnh này nếu không phải có mấy trăm huynh đệ từng làm công binh cưỡng ép mở một con đường ra, chúng ta muốn ra ngoài chỉ có thể bơi ra ngoài kiếm ăn theo vịnh Tiêu Kỳ! Cửa vịnh đó đóng quân Anh, dám xuống biển bơi, lập tức bị bắn! Khi mấy chục huynh đệ chết ở vịnh Tiêu Kỳ, sao không thấy họ Đàm và những người Cứu Tổng này xuất hiện!

- Ợ~- Người đàn ông trung niên cuối cùng, uống cạn nửa chai chất lỏng hơi đục trong tay, rồi ợ một tiếng lớn, lập tức cả khoảng đất trống bay mùi cồn nồng nặc!

Mùi hăng hắc khiến đứa trẻ cách đó hai bước không thích ứng được, khóc lóc ầm ĩ, cha của đứa trẻ lập tức ôm con đi xa, đứng bên cạnh Hàn Trọng Sơn, nói với người đàn ông trung niên say xỉn.

- Cồn pha nước, uống ba năm rồi mà vẫn chưa chết, ngươi cũng là mạng lớn!

- Rượu pha cồn với nước gì chứ, đây là rượu ta tự nấu từ chút lương thực mà Cứu Tổng cho đấy.

Tên nghiện rượu cẩn thận cất chai thủy tinh đi, có vẻ ở Điều Cảnh Lĩnh, những vật đựng như chai rượu đều rất quý giá.

- Dù sao ta cũng khác với các ngươi, các ngươi chạy đến Hồng Kông còn mang theo vợ con, ta chỉ có một thân một mình, Sơn ca bảo làm gì ta làm nấy.

- Khóa 14 Hoàng Phố, khoa Bộ binh Học viện Quân sự, cả Hồng Kông giờ chỉ còn lại năm người chúng ta, ngày xưa cả một đại đội 700 người…

Hàn Trọng Sơn nhìn bốn người bạn tiều tụy trước mặt, cất giọng đầy cảm khái.

Nghe đến hai chữ Hoàng Phố, bốn người trước mặt đều cúi đầu, người đàn ông trung niên đang ôm con hừ một tiếng.

- Rồi sao nữa, bọn ta đâu giống tên họ Đàm kia, tuy cùng xuất thân từ Hoàng Phố, nhưng hắn là con cưng, còn bọn ta chỉ là con ghẻ, tận trung với Quốc Dân Đảng mười năm, cũng coi như không phụ lòng Hiệu trưởng rồi.

- Hiệu trưởng cũng thế, Quốc Dân đảng cũng vậy, hôm nay không nhắc đến nữa, từ nay về sau mạng là của chúng ta, đường cũng do chúng ta tự đi.

Hàn Trọng Sơn xách hai cái túi du lịch cỡ lớn ở bên cạnh, kéo khóa ra, ném xuống trước mặt bốn người, lên tiếng nói.

Bốn người nhìn vào, bên trong là đủ loại súng ống và đạn vàng óng! Chỉ nhìn lớp sơn xanh trên súng, mấy lão binh lập tức nhận ra, tất cả đều là đồ mới được bảo quản cẩn thận!

Tên nghiện rượu phản ứng nhanh nhất, như một con chó săn lao đến bên túi du lịch, động tác thuần Thụ Cầm lấy một

khẩu súng tiểu liên M3, tay kia chính xác lấy băng đạn trong túi, đóng vào súng tiểu liên với một tiếng cạch, rồi cầm súng làm tư thế chuẩn bị khai hỏa!

- Hàng Mỹ, nòng súng vẫn còn mới.

Ba người còn lại cũng đến kiểm tra trang bị trong túi, nhìn nhau rồi nhìn về phía Hàn Trọng Sơn, ở Điều Cảnh Lĩnh lâu như vậy, họ đã từng thấy súng ống, nhưng chưa từng thấy vũ khí quân sự mới tinh và uy lực kinh người như thế này.

Tiếng sấm vang lên, những giọt mưa rơi xuống mặt mấy người, lạnh buốt.

Chương 938. Hoặc là tuân thủ quy tắc, hoặc là chết (1)

Lâu Phượng Vân lấy một điếu thuốc lá nữ mảnh từ hộp thuốc Thọ Bách Niên trên bàn, ngậm vào môi rồi thành thạo châm lửa, sau đó bị mùi thuốc làm ho khan hai tiếng, Thi Nhân đứng sau vội vàng vỗ nhẹ lưng Lâu Phượng Vân, còn Thi Âm bên cạnh thì đưa tách trà vừa đủ ấm đến trước mặt Lâu Phượng Vân.

Tuy cặp song sinh này cũng giống như Phó Diêu Nương, chẳng có chút quan hệ gì với Tống Thiên Diệu, đừng nói là chăn gối, ngay cả ngón tay Tống Thiên Diệu cũng chưa từng chạm vào, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến vị trí đặc biệt của cặp song sinh Thi Nhân Thi Âm trong nhóm người Tống Thiên Diệu quen biết.

Sau khi Lâu Phượng Vân tiếp quản công việc của Câu lạc bộ Cảnh sát Hồng Kông, hai cô gái song sinh bên cạnh, trong mắt người khác gần như tương đương với bảo bối của Tống Thiên Diệu. Ngay cả những tên quỷ Tây trong đội cảnh sát thường giao tiếp với Lâu Phượng Vân, khi thấy hai cô gái mặc bộ trang phục phương Tây thời thượng từ cửa hàng Lane Crawford, bưng một tách trà đỏ London đắt tiền đi qua, cũng phải nghiêm mặt, cố gắng nói lời cảm ơn bằng giọng quý tộc nhất có thể, kèm theo một câu, tình nhân… của Tống tiên sinh thật đẹp.

Hai cô gái song sinh mà Tống Thiên Diệu chưa từng đụng đến còn như vậy, huống chi là Lâu Phượng Vân đi cùng hai cô gái song sinh làm trợ lý đảng. Tuy Tống Thiên Diệu vẫn đi

chiếc Ford 49 do Chử Hiểu Tín tặng, nhưng lại cấp cho Lâu Phượng Vân một chiếc xe hơi hạng sang Chrysler.

Hiện tại Lâu Phượng Vân, đứng đầu Hiệp hội Ngành tóc giả kiêm bà chủ Câu lạc bộ Cảnh sát, địa vị đã thay đổi, thêm vào đó là sự hun đúc của phú quý, khí thế của Lâu Phượng Vân lúc này còn hơn cả Mạnh Vãn Tinh với khí chất lạnh lùng cô độc và Tề Vĩ Văn với vẻ băng thanh trầm tĩnh ba phần.

Lúc này ngồi ở vị trí chủ tọa trong phòng họp của căn phòng sang trọng tại khách sạn Bán đảo Cửu Long, chỉ cần liếc mắt nhìn quanh bàn họp, đã khiến mấy kẻ tự xưng là đại ca giang hồ thường ngày ngạo mạn phải cúi đầu.

- Hồng Kông, Cửu Long cộng thêm Tân Giới, hơn hai mươi sòng bạc đủ vốn để đánh bạc, các sòng bạc làm ăn với ta, tiền thì các ngươi đều kiếm được, phí quy định thì ta giúp các ngươi trả, vốn dĩ mọi người hòa thuận vui vẻ, cùng nhau phát tài, nhưng lại có kẻ coi ta là một người phụ nữ dễ bắt nạt.

Lâu Phượng Vân thu hồi ánh mắt, thân thể hơi dựa vào lưng ghế, hai chân bắt chéo nhau, vạt áo sườn xám hé lộ một đoạn trắng như tuyết, hơn hai mươi người giang hồ có mặt đều ngồi ngay ngắn, không ai dám liếc nhìn thêm.

Tân Giới và Hòa Đức Lợi tọa quán Ngư Lan Minh trong lúc những người khác nhìn nhau, đã đầu tiên phá vỡ sự im lặng, một gương mặt hung thần ác sát đối với Lâu Phượng Vân nặn ra một nụ cười rạng rỡ.

- Vân tỷ, ngươi dẫn mọi người kiếm tiền phát tài, ai dám sau lưng nói xấu ngươi, A Minh ta sẽ không tha cho hắn đầu tiên! Bớt giận đi, Vân tỷ, lần này ta từ thôn quê lên, đặc biệt mang theo vài con cá nước ngọt ta tự mình ra bến tàu bắt, để hiếu kính Vân tỷ và Tống tiên sinh, bồi bổ thân thể.

Hòa Đức Lợi là một bang hội nhỏ không xếp hạng, sau chiến tranh ở khu vực thành phố đã không còn chỗ cho bang hội này tồn tại, chỉ có thể trốn về Tân Giới thôn quê sinh sống, nói là người giang hồ, thực tế không qua được mấy tên lưu manh hoành hành ở vài thôn làng, không lên được mặt bàn.

Mãi đến sau này Lâu Phượng Vân bắt đầu vận hành câu lạc bộ cảnh sát theo lời dặn của Tống Thiên Diệu, muốn tổ chức lại những bang hội này ở Hồng Kông, cuối cùng có vài lão bối giang hồ chưa tắt thở nhớ ra có một bang hội như vậy, lại có vài mối quan hệ gọi là quen biết, phái người đến Tân Giới thôn quê liên lạc với Ngư Lan Minh.

Tọa quán Hòa Đức Lợi trước đây đã không còn từ lâu, Ngư Lan Minh vốn là dẫn hơn mười tiểu đệ làm nghề đánh cá ở bến tàu để kiếm sống, dựa vào việc tranh giành cá tươi cho vài sạp cá để sống, nghe nói có đường làm ăn, không kịp giữ thể diện, tự phong cho mình chức tọa quán, dẫn theo đám tiểu đệ thôn quê này cũng coi như là một bang phái, hắn có ít của cải nhất, nhưng đánh bạc liều lĩnh nhất.

Nghe được đường làm ăn mà Lâu Phượng Vân nói trước đó, gom góp đông tây thậm chí vay nặng lãi làm vốn, hiện giờ đã đeo một sợi dây chuyền vàng da rắn trên cổ, một chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay, mười ngón tay đeo ba chiếc nhẫn ngọc bích to tướng, dưới lầu còn đậu một chiếc xe hơi, số tiểu đệ bên cạnh cũng từ hơn mười người biến thành gần trăm người, hai người tình cũng thuê nhà lầu ở khu vực thành phố, không còn là gã đánh cá mặt đầy rỉ sét, toàn thân tanh tưởi như trước kia nữa.

Nghe giọng điệu Lâu Phượng Vân dường như có chút không hài lòng với bọn họ, Ngư Lan Minh là người đầu tiên nhảy ra bày tỏ lòng trung thành, chỉ mong con đường làm ăn này kéo dài vạn năm, nói xong còn chống hai tay nắm chặt lên

mặt bàn, nhìn chung quanh oai vệ, có vẻ như muốn làm tay sai cho Lâu Phượng Vân, ai dám cãi lại Lâu Phượng Vân lúc này, hắn sẽ là người đầu tiên nhảy ra cắn người.

Lâu Phượng Vân không đáp lại lời của Ngư Lan Minh, búng tàn thuốc vào gạt tàn kiểu Baroque mạ vàng bạc.

- Việc đánh cá cược ngoài lề đua ngựa này là do ta đề xuất, ban đầu cũng đã định rõ quy tắc, nhưng bây giờ lại có kẻ muốn làm sập sòng bạc như vậy, đặt ta lên trên để thông đồng, còn mình thì âm thầm phát tài, những khoản cần trả đều bị xóa sạch, mỗi lần nộp sổ sách lên, không thì cân bằng không thì lỗ vốn, đã lỗ như vậy thì đừng làm ăn nữa.

Chương 939. Hoặc là tuân thủ quy tắc, hoặc là chết (2)

Khi Lâu Phượng Vân nói những lời này, ánh mắt quét qua các tọa quán đại ca của những bang hội lớn như Đồng Tân Hòa, Liên Anh Xã, Hòa Thịnh Nghĩa, tất cả đều nhìn mũi hỏi miệng, không nói một lời, những người giang hồ của các bang hội nhỏ khác thấy đối tượng Lâu Phượng Vân phát khó, cũng đều im lặng không nói, chỉ có đại ca của Hòa Hợp Đồ là Đơn Nhãn Kỳ, hơn ba mươi tuổi, đang độ sung sức, không có sự trầm tĩnh của những bác chú lớp trước, lúc này mở miệng, giọng nhạt nhẽo pha chút khinh thường.

- Vân tỷ, mọi người hợp tác làm ăn, quan trọng nhất là phải tin tưởng lẫn nhau, hợp được với nhau, đã không tin tưởng chúng ta, thì làm hay không làm ăn này cũng không quan trọng nữa, ta còn có việc ở đường phố, không làm phiền Vân tỷ nữa.

Đơn Nhãn Kỳ đứng dậy rời đi, bước ra ngoài phòng họp, tên đàn em thân tín bên cạnh giúp mở cửa phòng họp. Vừa khi hai cánh cửa gỗ mở ra, bên ngoài một khẩu súng gắn ống giảm thanh đã chĩa vào đẩy Đơn Nhãn Kỳ và tên đàn em lùi lại. Lâu Phượng Vân vẫn ngồi yên hút thuốc, còn Đơn Nhãn Kỳ thì vô cùng kinh ngạc trước kẻ đang cầm súng, đó là một tên đàn em bất tài của hắn, lúc này đang hai tay nắm chặt báng súng, ngón tay đặt trên cò, nhìn vẻ mặt còn căng thẳng hơn cả Đơn Nhãn Kỳ, trán và khóe mắt đều đẫm mồ hôi.

Đơn Nhãn Kỳ quay đầu nhìn về phía Lâu Phượng Vân.

- Vân tỷ, ý của ngươi là sao?

Lâu Phượng Vân dụi tắt điếu thuốc, không thèm nhìn Đơn Nhãn Kỳ, nói với tên đàn em đang cầm súng của Đơn Nhãn Kỳ.

- Hoặc là chiếc ghế đó sau này không còn là người của Hòa Hợp Đồ ngồi nữa, hoặc là ngươi ngồi lên đó.

Tên đàn em của Đơn Nhãn Kỳ nuốt một ngụm nước bọt.

- Đại ca, nếu tối nay ngươi bước ra khỏi đây, cả nhà sẽ chết, sau này cảnh sát toàn Hồng Kông sẽ càn quét địa bàn của Hòa Hợp Đồ hàng ngày. Nếu ngươi ở lại đây, chỉ có một mình ngươi chết, bang hội và gia đình ngươi sẽ bình an vô sự.

- Ngươi điên rồi! Tin con đàn bà này sao?

Đơn Nhãn Kỳ vẫn còn chút khí phách của một đại ca, đối mặt với họng súng vẫn không sợ hãi, tức giận mắng.

- Ngươi giết ta, toàn bộ anh em trong bang sẽ giết cả nhà ngươi!

- Mấy vị thúc bá trong bang đã bàn bạc rồi, ta giết ngươi xong, vào tù sẽ mua một kẻ thế mạng, ra ngoài sẽ thay thế vị trí của ngươi! Đừng trách ta, đại ca!

Bùm bùm bùm! Bùm bùm bùm!

Không đợi Đơn Nhãn Kỳ nói thêm gì, tên đàn em đã vội vàng bóp cò, Đơn Nhãn Kỳ trúng hai phát vào đầu, hai phát vào ngực, hai phát còn lại bắn vào đầu tên đàn em thân tín của Đơn Nhãn Kỳ.

Nhìn hai người mềm nhũn ngã xuống, tên đàn em hạ nòng súng xuống, chân có vẻ hơi run. Lâu Phượng Vân khẽ hất cằm, mấy gã đàn ông lực lưỡng bước vào từ cửa phòng họp, nhanh chóng kéo xác ra ngoài.

Lâu Phượng Vân lên tiếng.

- Ngươi lại đây ngồi vào vị trí của hắn.

Tên đàn em run rẩy bước đến ngồi vào vị trí mà Đơn Nhãn Kỳ vừa ngồi, cả người vì quá căng thẳng và sợ hãi mà luống cuống tay chân.

- Cảm ơn… cảm ơn… Vân tỷ.

Lâu Phượng Vân đảo mắt qua những tên đại ca giang hồ khác đang kinh hãi.

- Còn ai muốn rút khỏi vụ làm ăn này không? Bây giờ nói ra đi?

Cả hội trường im lặng.

Lâu Phượng Vân từ từ đứng dậy, đứng trước bàn họp, hai tay chống xuống mặt bàn, như một con hổ cái đang nhìn chằm chằm mọi người.

- Đã làm vụ làm ăn này rồi thì không có đường lui, hoặc là tuân thủ quy tắc, hoặc là chết.

…

Trong phòng họp, hơn hai mươi tên đại ca giang hồ ngửi thấy mùi tanh nồng của máu, ai nấy đều có chút căng thẳng. Tuy nhiên, sau khi qua cơn bàng hoàng ban đầu, mấy tên đại ca của các bang lớn có lẽ cảm thấy không thể để một người đàn bà dùng khí thế áp đảo mình, huống hồ ngay trước mặt họ, Lâu Phượng Vân đã phá vỡ một quy tắc giang hồ nghiêm trọng, xúi giục đệ tử Hồng Môn tự tàn sát lẫn nhau.

Tên đại ca của đường phố Đồng Tân Hòa và khu vực nhà ga Cửu Long, Mã Thất, lạnh lùng nhìn Lâu Phượng Vân, là người đầu tiên lên tiếng.

- Vân tỷ, ngươi cũng là người giang hồ, phá vỡ quy tắc giang hồ như vậy không hay đâu? A Kỳ dù có nói vài câu nóng giận, cũng đâu đến nỗi cả nhà phải chết chứ.

Mã Thất có thế lực khá lớn ở khu vực đường Tất Tầm và nhà ga Cửu Long, dựa vào tài sản tích lũy được khi làm Hán gian trong thời chiến, sau chiến tranh không bị người Anh thanh trừng, nhanh chóng phát triển thế lực của mình. Tuy không phải là đứng đầu một bang, nhưng so với nhiều thúc bá của Đồng Tân Hòa còn hung hãn hơn, dưới trướng có nhiều tiệm thuốc phiện, sòng bạc làm ăn phát đạt.

Có thêm con đường cá cược đua ngựa bên ngoài mà Lâu Phượng Vân cung cấp, càng khiến hắn trở thành vị thần tài trong mắt nhiều đàn em của Đồng Tân Hòa, ai nấy đều lấy làm vinh dự khi được giúp việc cho Mã Thất ca.

Tên Thuốc Phiện Vĩ của Hòa Thịnh Nghĩa cũng lên tiếng nửa đùa nửa thật.

- Xem tình hình hôm nay, có phải Vân tỷ định một lưới bắt hết chúng ta những người làm ăn chung, giết sạch không tha, rồi thống nhất giang hồ, lập ra một bang Vân tự đầu không?

Những người này không giống như Hòa Hợp Đồ Đơn Nhãn Kỳ đã chết, Hòa Hợp Đồ tuy tự xưng là chính thống của Lão Oai, nhưng về thực lực so với mấy tên đại ca giang hồ đang ngồi đây thì kém xa, không phải chỉ một hai phần. Trong mắt họ, nếu Lâu Phượng Vân thật sự dám động đến bọn họ, đừng nói Tống Thiên Diệu đứng sau chống lưng cho góa phụ này, cho dù là Cảnh vụ xứ trưởng, thủ hạ của họ cũng chắc chắn có thể giết để báo thù.

Những tên đại ca xưng hùng xưng bá này vẫn có chút tự tin đó, huống chi trong lòng họ đều tính toán rằng, Lâu Phượng Vân cũng chỉ dám giết một mình Đơn Nhãn Kỳ để giết gà dọa khỉ, sau đó không gì khác ngoài việc tiếp tục đàm phán, ép những kẻ đang ngồi đây đã chiếm đoạt tiền phải nhả ra.

Chương 940. Thanh trừng

Muốn bọn họ nhả ra số tiền đã tham ô trước đây, không có cửa đâu. Tuy con đường cá cược đua ngựa ngoài lề này là do Lâu Phượng Vân nghĩ ra, và cũng thực sự khiến hơn hai mươi sòng bạc đều được hưởng lợi, hẹn nhau cùng làm giàu, nhưng làm người mang tiền cho Lâu Phượng Vân sao bằng tự mình làm chủ sòng kiếm tiền nhanh hơn.

Đua ngựa hợp pháp thì Hội đua ngựa làm chủ sòng, cá cược ngựa ngoài lề thì Lâu Phượng Vân làm chủ sòng. Đã Lâu Phượng Vân có thể làm chủ sòng, thì bọn họ cũng có thể làm chủ sòng, làm chủ sòng là chắc thắng, tại sao bọn họ phải giúp Lâu Phượng Vân chạy vạy thu tiền thu cược kiếm chút hoa hồng, chi bằng tự mình làm chủ sòng, nhận cược từ những con bạc, kiếm được chẳng phải nhiều hơn sao?

Hơn nữa bây giờ nhiều khách hàng của sòng bạc đều đã biết không cần đến trường đua cũng có thể đặt cược đua ngựa, ai nấy đều nổi máu cờ bạc, ngày đua ngựa có thể mở mấy chục ván cá cược ngoài lề, doanh thu một ngày lên đến hàng chục vạn, có những con bạc lớn hoặc kẻ nghiện cờ bạc đỏ mắt, vượt qua cả trăm vạn cũng không phải chuyện hiếm.

Bây giờ những người có mặt ở đây đều đã nếm được mùi ngọt của việc làm chủ sòng riêng, nếu Lâu Phượng Vân dám dùng vũ lực, hơn hai mươi người này liên kết lại, đừng nói Tống Thiên Diệu, ngay cả cảnh sát Hồng Kông cũng phải cân nhắc hậu quả.

Lâu Phượng Vân mỉm cười với hai người vừa lên tiếng, rồi vỗ nhẹ vào Thư Diễm Thi Ân đang đứng bên cạnh với vẻ mặt

tái nhợt vì sợ hãi, mới từ tốn lên tiếng.

- Con đường làm ăn này do ta cung cấp, quy tắc cũng do ta đặt ra. Lúc đầu các vị đều đồng ý một miệng tuân thủ quy tắc, ta mới cho các ngươi vào cuộc cùng làm giàu. Bây giờ đã nuốt bao nhiêu tiền, các ngươi tự biết, giờ giao ra đây, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Ngư Lan Minh của Hòa Đức Lợi lại vỗ ngực nói.

- Vân tỷ, ta Ngư Lan Minh thề với trời, tuyệt đối không có chiếm đoạt tài sản riêng, nếu có chiếm đoạt, không được chết tốt, vạn tiễn xuyên tâm!

- Còn những người khác thì sao?

Lâu Phượng Vân nhìn về phía Ma Thất và Yên Thương Vĩ.

- Ý các ngươi là giao tiền ra, hay là chia tay mỗi người một ngả?

Ma Thất dựa vào lưng ghế hừ một tiếng.

- Vân tỷ, hà tất phải ép người quá đáng, đã không tin tưởng chúng ta, thì hợp tác cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, giải tán đi. Nhưng ta bây giờ bước ra ngoài, không biết có phải cũng có một tên tiểu đệ của ta chĩa súng vào ta không?

Thấy những người khác trên bàn hội nghị đều im lặng, mắt đều liếc nhìn Ma Thất, Lâu Phượng Vân cũng không nói thêm gì nữa, ra hiệu cho Thi Âm mang điện thoại lại. Lâu Phượng Vân quay số, đặt ống nghe lên tai.

- Đàm phán không thành, bảo lão bản Sư Gia Huy của ngươi gọi điện đi.

Nói xong liền gác máy, sau đó Lâu Phượng Vân lấy từ tay Thi Nhân một xấp tài liệu, ném lên bàn hội nghị.

- Tự nhận lấy tờ của mình và ký tên vào, bây giờ bắt đầu, chúng ta không còn tình nghĩa giang hồ nữa.

Nghe Lâu Phượng Vân nói xong, Ma Thất đứng dậy nhanh nhẹn, vươn vai.

- Ta không biết chữ, vậy thôi vậy. Vân tỷ, giang hồ tái ngộ.

Những người khác cũng lần lượt rời khỏi chỗ ngồi, người lịch sự thì còn giữ chút thể diện, đối với Lâu Phượng Vân còn giả vờ khách sáo vài câu, nói những lời trống rỗng như sau này có cơ hội hợp tác lại, còn kẻ thô lỗ ngạo mạn thì trực tiếp quay người ra cửa rời đi, xấp giấy trên bàn hoàn toàn không ai đụng đến.

Ngoại trừ tên tiểu đệ của Hòa Hợp Đồ Đơn Nhãn Kỳ vẫn còn đang run rẩy toàn thân, sợ hãi đến vỡ mật, chỉ còn lại Ngư Lan Minh nhìn Lâu Phượng Vân, đứng dậy rồi lại do dự ngồi xuống, nhìn về phía Lâu Phượng Vân.

- Vân tỷ, ta có được ngày hôm nay đều là nhờ tỷ chiếu cố, ta tuyệt đối không nuốt tiền của tỷ, nhưng mà… tỷ đừng trách ta, về sau tỷ có sai bảo gì, ta nhất định sẽ ra sức, chỉ là nếu hôm nay ta đứng về phía tỷ, thế lực của ta nhỏ, không chống đỡ nổi bọn họ đối phó ta, ta kiếm được chút tiền, cũng không muốn bị bọn họ bắt nạt mà phải lăn về quê.

- Bảo các ngươi ký tên, từng người một nhìn cũng không nhìn đã bỏ đi, ngươi muốn ở lại thì ngồi xuống, không muốn ở lại thì ra ngoài, sợ cái gì?

Lâu Phượng Vân bưng tách trà lên uống một ngụm, thản nhiên nói.

Ngư Lan Minh nghe bên ngoài cửa không có động tĩnh, lại nhìn phòng họp trống trải, cuối cùng do dự một chút, vẫn không đứng dậy.

- Ta… làm người không thể không nói nghĩa khí, Vân tỷ chiếu cố ta, cho dù đi, ta cũng đợi Vân tỷ đi rồi mới nói.

Lâu Phượng Vân hoạt động cổ một chút, bên cạnh Thu Nhân lập tức giúp Lâu Phượng Vân xoa bóp, Lâu Phượng Vân nhắm mắt nói.

- Thi Âm, đi nói với người bên ngoài, đừng động đến Ngư Lan Minh.

Thi Ấm dạ một tiếng, đi đến cửa phòng họp, mở cửa phòng họp ra, mấy thanh niên cường tráng bên ngoài nghe xong lời Thi Ấm, gật đầu ra hiệu, sau đó lại đóng cửa phòng họp lại.

Lâu Phượng Vân mở mắt.

- Hiếm có ngươi có tâm, về sau hơn hai mươi quầy cá ngựa ngoại vi trống ra, giao cho ngươi trông coi.

Ngư Lan Minh còn chưa hiểu ý nghĩa câu nói này, bên ngoài phòng họp vang lên tiếng của tiểu đệ mình hoảng hốt và vài tiếng đấm thịt trầm đục, dường như còn có tiếng rên rỉ thảm thiết phát ra từ miệng bị bịt.

Ngư Lan Minh ngồi không yên, đứng dậy chạy qua mở cửa phòng họp, bên ngoài, một tiểu đệ của mình toàn thân ướt đẫm mưa lúc này đang bị mấy thanh niên giẫm dưới đất, mặt mũi bầm tím, máu chảy ở khóe miệng, một khẩu súng đang chĩa vào đầu hắn, sẵn sàng bóp cò bất cứ lúc nào.

- Người nhà, người nhà đó huynh đệ! Cẩn thận đừng bắn nhầm! Vân tỷ… đó là huynh đệ của ta!

Ngư Lan Minh dang hai tay, trước tiên hét lên với thanh niên cầm súng, sau đó lại quay người nhìn về phía Lâu Phượng Vân.

Lâu Phượng Vân lên tiếng.

- Thả ra đi, không phải đã nói đừng động đến Ngư Lan Minh sao?

Lúc này tiểu đệ của Ngư Lan Minh được thả ra, Ngư Lan Minh kéo hắn dậy, tên tiểu đệ này trông có vẻ rất trung thành, không kể đến toàn thân đau đớn, nói với Ngư Lan Minh.

- Đại ca mau chạy đi~ Bên ngoài khách sạn, bốn xe lính Anh, những đại ca đó vừa ra khỏi khách sạn, tất cả đều bị bắt lên xe tải với súng ống, nói họ cất giấu vũ khí quân sự!

Ngư Lan Minh đang nắm tay tiểu đệ, nghe câu nói này, quay đầu nhìn về phía Lâu Phượng Vân, đột nhiên cảm thấy đôi tay tiểu đệ lạnh giá, nhưng không lạnh bằng ánh mắt của Lâu Phượng Vân, ánh mắt đó khiến Ngư Lan Minh không kìm được mà rùng mình.

Bên ngoài cửa sổ, mưa như trút nước, rửa sạch thành phố này.

Chương 941. Trong đêm, trong mưa (1)

Ngư Lan Minh cố gắng làm cho vẻ mặt mình trông bình tĩnh hơn, thậm chí còn có thể lộ ra chút vui mừng vì thoát chết, nhưng gắng gượng chống đỡ đôi chân ngồi trở lại ghế, nhìn tên tiểu đệ của Hòa Hợp Đồ Đơn Nhãn Kỳ đối diện, lúc này đang run rẩy cả người, sắc mặt còn khó coi hơn cả Đơn Nhãn Kỳ đã chết vì trúng đạn.

Ngư Lan Minh run rẩy tay châm thuốc, khi đặt que diêm xuống, hai tay tuy không run nữa, nhưng điếu thuốc trên miệng vẫn còn đang rung.

- Ngư Lan Minh…

- Vâng, Vân tỷ!

Ngư Lan Minh nghe Lâu Phượng Vân gọi tên mình, theo phản xạ đứng dậy, nhìn về phía Lâu Phượng Vân.

Lâu Phượng Vân nở một nụ cười.

- Không cần sợ hãi, tìm phần của ngươi trong xấp giấy đó, đưa cho Thi Nhân.

- Vâng.

Ngư Lan Minh vội vàng nhặt lấy những tài liệu bị đám người của Ma Thất bỏ lại, xem từng tờ một, tìm thấy tờ của mình, mới xem kỹ lưỡng. Tuy Ngư Lan Minh chưa từng đọc nhiều sách, nhưng đã vào tù ra tội hơn chục lần, chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra đây là hồ sơ tội phạm của mình, trên đó có ảnh và thông tin cá nhân, quan trọng nhất là cột tội danh, ghi

nhiều lần cố ý giết người, buôn bán ma túy, vũ khí, hàng cấm, giam giữ người trái phép, mở sòng bạc trái phép, tổ chức mại dâm bất hợp pháp v.v…

Ngư Lan Minh cầm tờ của mình, đưa cho Thư Nghiên đứng sau lưng Lâu Phượng Vân.

- Tiểu thư… phiền ngươi.

Thi Nhân mỉm cười, bước lại nhận lấy hồ sơ của Ngư Lan Minh, bên cạnh Thi Âm ngoan ngoãn thu dọn hồ sơ của những người khác, Lâu Phượng Vân nói.

- Để người của Vô Đầu mang đi, đợi lính Anh chào hỏi xong, vắt kiệt tài sản của bọn họ rồi, để cảnh sát vắt thêm một lượt nữa.

- Biết rồi, Vân tỷ.

Thi Âm gom tài liệu lại và đáp.

- Ta vừa nói từ nay những sòng đặt cược ngựa ngoại vi này giao cho ngươi, đúng rồi, ngươi tên gì?

Lâu Phượng Vân nhìn về phía tên đàn em Hòa Hợp Đồ vừa bắn chết đại ca của mình, hỏi.

Tên đàn em nhìn Lâu Phượng Vân.

- Ta… ta tên A Xuyên, Xú Khẩu Xuyên.

- Giao sòng cho Ngư Lan Minh quản lý, tiền trong sòng của hắn, ngươi và anh em ngươi phụ trách thu, theo quy củ cũ, Ngư Lan Minh lấy hai thành, ngươi làm đại ca, lấy một thành.

Lâu Phượng Vân mở miệng nói.

Tống Thiên Diệu để cô phụ trách câu lạc bộ cảnh sát, đương nhiên không chỉ đơn thuần là giúp người Anh làm phúc lợi, để một đống tiền rơi vào tay bọn quỷ ngoại quốc. Tống

Thiên Diệu có kế hoạch rõ ràng về câu lạc bộ cảnh sát, cuối cùng vẫn phải kiếm lại tiền từ tay người Anh.

Bản tiếng Trung của "Hồng Kông Mã Kinh" do Khang Lợi Tu phụ trách, câu lạc bộ cảnh sát của mình, cùng với hơn hai mươi sòng đặt cược ngựa ngoại vi hiện tại, là mô hình vận hành liên kết, cuối cùng là muốn chặn đứng dòng tiền từ những con bạc đặt cược đua ngựa ở Hồng Kông, từ việc đặt cược cho Hội đua ngựa của người Anh, chuyển hướng vào sòng riêng của Tống Thiên Diệu, dùng số tiền này để thắt chặt quan hệ với cảnh sát Hồng Kông và quân đội Anh đóng tại Hồng Kông.

Những người Anh này không đủ tư cách trong mắt Hội đua ngựa, được Tống Thiên Diệu nuôi béo, không thể thoát ra, sẽ chủ động bảo vệ nhóm lợi ích này.

Đó cũng là lý do tại sao chỉ một cuộc điện thoại của Lâu Phượng Vân có thể khiến quân đội Anh đóng tại Hồng Kông bắt hơn hai mươi đại ca giang hồ đi nghỉ mát trong doanh trại, cũng có thể khiến cảnh sát Hồng Kông chuẩn bị sẵn hồ sơ tội phạm trên người những kẻ này, tất cả đều phải chịu án tử hình.

Nhớ lại lúc đầu Tống Thiên Diệu bảo cô đi quản lý một phòng trà nữ, Lâu Phượng Vân từng tưởng Tống Thiên Diệu muốn mình làm một kỹ nữ bị người ta sàm sỡ, nhưng ai ngờ được, phòng trà nữ này có các thành viên là vợ của sĩ quan quân đội Anh, vợ của cảnh sát người Anh, vợ của quan chức hải quan v.v… Cô là đại tỷ của những người này, phân phối lợi nhuận cho họ và chồng họ.

Bản thân cô không còn là góa phụ Vân chỉ giữ một sòng bạc nhỏ, lo sợ các băng đảng có thể cướp đi tất cả bất cứ lúc nào. Bây giờ, cô là chủ sòng đặt cược ngựa ngoại vi lớn nhất Hồng Kông, tài sản qua tay đủ khiến tất cả mọi người phải trợn mắt há mồm.

- Mệt rồi, mở một bài hát nghe nào.

Lâu Phượng Vân nhắm mắt lại, học theo dáng vẻ của Tống Thiên Diệu, nhẹ nhàng bóp trán, tựa vào lưng ghế nói.

Máy hát, kim đĩa bắt đầu trượt trên đĩa than, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi tanh của máu, Ngư Lan Minh và Xú Khẩu Xuyên vẫn còn chưa hết bàng hoàng, nhưng Lâu Phượng Vân đã thu lại vẻ hung hãn sắc bén khi nói cười giết người lúc trước, uể oải như một cô gái nhỏ.

- Đôi khi, thật sự ghen tị với Uyển Thanh…

Lâu Phượng Vân lẩm bẩm một câu trong tiếng nhạc.

Trong phòng họp rộng lớn, ngồi ở vị trí chủ tọa trên bàn dài, người phụ nữ trông có vẻ yếu ớt không thể tự vệ đã nhẹ nhàng ngủ thiếp đi, để lại hai gã đàn ông nổi danh giang hồ run rẩy sợ hãi, không dám thở mạnh một hơi.

Bên ngoài cửa sổ, gió mưa cuồng nộ, cỏ hoang khó sống. Trong phòng, tiếng ca du dương, mỹ nhân yên giấc.

Một thành phố, hai đầu trời đất.

…

Trên bến tàu, Từ Ân Bá tự cầm ô, nhìn người phụ nữ đang đứng dưới mưa từ một chiếc thuyền đánh cá bên cạnh bước ra. Nếu có mặt một số tổng biên tập báo chí ở đây, chắc chắn họ sẽ ngạc nhiên khi thấy Khang Lợi Tu tổng biên tập "Tuần báo Thương tình Trung Hoa Hồng Kông" và "Mã kinh Hồng Kông", lại để vợ mình là Từ Mẫn Quân phải đứng dưới mưa giữa đêm khuya trên bến tàu.

Cặp vợ chồng Khang Lợi Tu và Từ Mẫn Quân được coi là chuyện cười trong giới báo chí Hồng Kông. Khang Lợi Tu chưa bao giờ chăm chút ngoại hình, mới hơn 20 tuổi đã để râu, lại không biết cách chăm sóc, thường là một đống lông xù xì

quấn vào tóc, nhưng lại tự hào về bộ râu của mình. So với các tổng biên tập báo khác, ăn mặc chỉnh tề, tóc chải gọn bằng sáp, râu được thợ cắt tỉa cẩn thận, trông hắn hoàn toàn khác biệt.

Chương 942. Trong đêm, trong mưa (2)

Còn Từ Mẫn Quân thì lại khác, vừa là vợ vừa như mẹ, không chỉ kiêm nhiệm công việc thư ký tòa soạn, mà còn phải làm người giúp việc chăm sóc cuộc sống cho Khang Lợi Tu, đêm đến còn phải ngủ cùng hắn. Mỗi lần có tiệc rượu trong giới báo chí, mọi người đều lấy Từ Mẫn Quân ra làm trò đùa, tốt nghiệp đại học danh tiếng, nhan sắc xinh đẹp, sao lại mù quáng lấy một kẻ như Khang Lợi Tu.

Khang Lợi Tu thì đắc ý bảo Từ Mẫn Quân nói lý do, nhưng Từ Mẫn Quân chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, khiến mọi người đều cho rằng con lợn đực văn đàn này chắc hẳn phải có tài trên giường…

Lúc này Từ Mẫn Quân bước ra khỏi thuyền đánh cá dưới mưa và nhìn thẳng vào Từ Ân Bá, Từ Ân Bá lập tức nhíu mày.

- Ta cứ tưởng người muốn gặp ta là đàn ông, trời mưa gió thế này, Tống Thiên Diệu lại nỡ để một cô gái xinh đẹp như vậy ra ngoài sao?

Gương mặt Từ Mẫn Quân dưới mưa có vẻ tái nhợt, nhưng vẻ anh khí giữa đôi mày lại mạnh mẽ hơn gấp mười lần so với khi ở bên cạnh Khang Lợi Tu, cô dùng tay lau nước mưa trên mặt.

- Người để ta đứng dưới mưa không phải là Tống tiên sinh, Từ tiên sinh chịu đến gặp ta giữa đêm khuya, hiển nhiên là đã thỏa thuận xong với Tống tiên sinh rồi?

- Nói là thỏa thuận xong thì có vẻ hơi sớm, ta đến xem món hàng cần ta giúp vận chuyển.

Từ Ân Bá nói nhạt nhẽo.

Mặc dù những lợi ích mà Tống Thiên Diệu đề cập khiến Từ Ân Bá động lòng, nhưng là một thương nhân, đặc biệt là một đại thương nhân, nếu dễ dàng bị lợi ích che mắt, gia tộc họ Từ cũng không thể phát triển đến vị trí hiện tại.

- Từ tiên sinh là ông trùm vận tải biển, không biết gần đây có để ý đến một con tàu thương mại nước ngoài sắp cập cảng, treo cờ Brazil Nam Mỹ không?

- Chuyện này, ta phải hỏi thư ký đã, huống hồ tàu thương mại nước ngoài cập cảng đâu liên quan gì đến ta.

- Bây giờ thì có liên quan rồi, Từ tiên sinh, con tàu đó và tất cả mọi người trên tàu, đều là vật thế mạng cho ngươi đấy.

Từ Mẫn Quân đội lại mũ mưa lên đầu, che khuất gần hết gương mặt, lúc này, Từ Ân Bá chỉ có thể nhìn thấy hàm răng trắng muốt của Từ Mẫn Quân.

Trong đêm tối, dưới cơn mưa, màu trắng ấy có vẻ rợn người, như một con thú cái đang nhe nanh, còn bản thân hắn, như một con mồi rơi vào bẫy.

…

Nhà hàng Thụ Cầm là một nhà hàng phương Tây lâu đời ở Hồng Kông, tuy nhiên ban đầu không nằm ở tầng 7 khách sạn The Strat, mà ở bên cạnh bến tàu Hoàng Hậu ở Trung Hoàn, đảo Hồng Kông. Đến nay đã có gần trăm năm lịch sử, nghe nói năm 1895, một trong những địa điểm bí mật để lên kế hoạch cho cuộc khởi nghĩa Trùng Dương ở Quảng Châu chính là nhà hàng Thụ Cầm.

Tôn Trung Sơn tiên sinh, Dương Khư Vân tiên sinh, Tạ Tán Thái tiên sinh và những người khác đã lên kế hoạch ở đây, thậm chí lực lượng chủ lực của cuộc khởi nghĩa Quảng Châu, những nhân vật chủ chốt của đội đặc phái Hồng Kông, trước khi phát động khởi nghĩa còn từng đến nhà hàng này ăn một bữa tây, và nhận những khẩu súng lục mà Dương Khư Vân đã chuẩn bị đặc biệt cho họ.

Thậm chí xa xưa hơn nữa, vào năm 1849, nơi đây còn là địa điểm tụ họp của một nhóm được gọi là hiệp đạo trong mắt người Anh, họ kết nghĩa huynh đệ và đi cướp ngục ở Ma Cao. Lúc bấy giờ, mặc dù Ma Cao bị người Bồ Đào Nha chiếm đóng, nhưng không hạn chế người từ các vùng khác vào Ma Cao, vì vậy một số người Anh ở Hồng Kông thường xuyên đi thuyền qua biển đến Ma Cao để giải trí.

Dù sao thì lúc đó các cuộc đua ngựa của Hội đua ngựa Hồng Kông, các cuộc đua thuyền của Câu lạc bộ đua thuyền, tuy mang tên Hồng Kông nhưng địa điểm thi đấu thực tế lại được đặt ở Ma Cao.

Một tên quỷ ngoại quốc người Anh là giáo sĩ Cơ đốc giáo tên Malton đến Ma Cao nghỉ cuối tuần, tình cờ gặp người Bồ Đào Nha đang khiêng tượng thánh diễu hành, nghe nói đó là nghi lễ truyền từ Công giáo La Mã.

Cơ đốc giáo và Công giáo vốn đã có khoảng cách, lúc này Malton nhìn thấy Đại giám mục Bồ Đào Nha ở Ma Cao và Tổng đốc Ma Cao lại đích thân khiêng tượng thánh dẫn đầu một đám người diễu hành, không nhịn được cười lớn.

Lúc đó Tổng đốc Ma Cao chưa gọi là Tổng đốc mà gọi là Binh đầu, khi đó Binh đầu Ma Cao là một sĩ quan cụt tay tên Amaral, công lao chiến trường đổi lấy quyền cai trị vùng đất thuộc địa này. Thấy một tên Anh khi mình khiêng tượng thánh

đi qua lại không cởi mũ cúi chào, còn cười lớn, lập tức sai người bắt tên Anh này, ném vào nhà tù.

Các quan chức Anh ở Hồng Kông, sĩ quan, thậm chí cả giám mục nhà thờ đến yêu cầu Amaral thả người, vừa mềm vừa cứng, nhưng Amaral xuất thân quân nhân, thô bạo hung hăng, hét lên rằng trừ phi Anh Quốc khai chiến với Bồ Đào Nha, san phẳng Ma Cao, nếu không tuyệt đối không giao người.

Người Anh ở Hồng Kông cảm thấy chuyện nhỏ này mà báo cáo về London, gây ra ngoại giao giữa hai nước, e rằng sẽ khiến London nghĩ mình quá vô năng, nên nhớ đến những Thái Bình thân sĩ mà họ bổ nhiệm.

Lúc đó Thái Bình thân sĩ ở Hồng Kông đều là những kẻ buôn lậu thuốc phiện vũ trang người Anh, vũ khí đầy đủ. Họ chọn hai tên buôn lậu thuốc phiện vũ trang, vài cựu binh Anh từng trải qua chiến trận, hai chiếc thuyền tốc hành, từ bến tàu Hoàng hậu ra khơi, thẳng tiến đến Ma Cao.

Nhân lúc Binh đầu Ma Cao Amaral đang chủ trì đại hội đua thuyền, họ xông vào nhà tù, cướp Malton ra ngoài. Những tên buôn lậu thuốc phiện và cựu binh Anh này chính là những kẻ uống rượu xong ở nhà hàng Thụ Cầm rồi lên đường. Lúc đó họ đã giết chết một người canh ngục, làm bị thương ba người, cứu Malton ra ngoài rồi đi thuyền tốc hành trở về Hồng Kông, khi về còn cùng nhau ăn đêm ở nhà hàng Thụ Cầm.

Chương 943. Lo lắng cho ngươi

Mặc dù vụ kiện này, hai nước đánh nhau cả trăm năm cũng không có kết quả, nhưng nhà hàng Thụ Cầm cơ bản được coi là một địa điểm truyền kỳ của Hồng Kông. Trong các loại rượu đặc trưng của nhà hàng có một loại whisky Hảo Hán, đặc biệt để kỷ niệm mấy tên hiệp đạo người Anh cướp ngục năm đó.

Tuy nhiên dù là truyền kỳ, đối với đa số người Hoa ở Hồng Kông cũng chỉ là tin đồn, dù sao thời gian đã quá xa xôi. Nhưng tối nay, bất kể là người Hoa hay người Anh trong nhà hàng, tất cả đều ngửi thấy mùi giang hồ bất thường.

Trong mắt bồi bàn, nhà hàng Thụ Cầm tối nay lẽ ra không nên có nhiều khách, dù sao thời tiết xấu, mặc dù hầu hết người Anh ở Hồng Kông đã quen với những ngày mưa ở London, nhưng nếu không cần thiết giao tiếp, sẽ không ép mình ra ngoài vào ngày mưa. Hơn nữa, những vị khách này hầu như đều có cùng một biểu cảm, nghiêm trọng, và điều quan trọng hơn nữa là một đặc điểm, tất cả đều là người Trung Quốc.

Hiện nay ở Hồng Kông, trong số người Trung Quốc có rất nhiều đại gia giàu có, nhưng những người này trông không giống như những kẻ nói cười thoải mái, ăn nói như nước chảy. Lúc này họ ngồi ở các vị trí khác nhau, nhưng mắt đều đang nhìn nhau.

Trần Lượng ngồi xuống bàn bên cạnh Đoạn Tam Báo, gọi một ly cà phê, rồi quay mặt nhìn về phía Đoạn Tam Báo, nhưng Đoạn Tam Báo lại không nhìn Trần Lượng, mà nhìn về

phía trước bên trái, nơi Lam Cương và mấy tên cảnh sát mặc thường phục đang ngồi.

Trịnh Dụ Đồng lẽ ra phải đàm phán với Đoạn Tam Báo, nhưng lúc này mắt lại nhìn về phía Lôi Anh Đông vừa mới bước vào, còn Lôi Anh Đông thì lập tức nhìn chằm chằm vào mấy tên đại thiên nhị tay chân của Đoạn Tam Báo, những kẻ hoành hành trên vùng biển Hồng Kông - Ma Cao.

Ngay cả tiểu phú bà tên Tuyết Ni cũng nhận ra vấn đề, nhưng Chử nhị thiếu vẫn không nhìn ra tình hình, lúc này đang kể chuyện cười, muốn dụ dỗ người phụ nữ trước mặt lên giường, để thưởng cho cái bộ phận đã bị bỏ không kể từ khi đính hôn.

- Chúng ta đổi chỗ khác uống rượu đi.

Tuyết Ni nói với Chử Hiểu Tín.

Chử Hiếu Tín lúc này mới nhận ra tên khốn A Diệu và người bạn của Tuyết Ni đã đi vệ sinh khá lâu, không chừng hai người đã làm chuyện ấy trong nhà vệ sinh, nên hắn lịch sự đứng dậy, cầm áo khoác cho Tuyết Ni, hai người thanh toán rồi đi ra cửa.

Khi đi ngang qua hướng nhà vệ sinh, mới phát hiện Tống Thiên Diệu đang trò chuyện với Lư Nguyên Xuân và Tề Vĩ Văn. Chử Hiếu Tín lén giơ ngón giữa về phía Tống Thiên Diệu, rồi đưa ra một biểu cảm ám hiệu, sau đó mới rời đi cùng Tuyết Ni.

Tống Thiên Diệu thấy Chử Hiếu Tín rời đi, hơi nhíu mày, nhưng sau đó vẫn giữ vẻ mặt bình thường, nói với Tề Vĩ Văn.

- Sao ngươi lại đến đây?

- Lo cho ngươi.

Tề Vĩ Văn liếc nhìn Lư Nguyên Xuân, nở nụ cười lịch sự, rồi mới nói với Tống Thiên Diệu.

- Ở nơi này cảm thấy có gì đó không ổn.

- Không giấu được ngươi, nhưng ở đây không cần ngươi, về nghỉ ngơi sớm đi.

Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn về phía Lam Cương, Lam Cương từ xa giơ ly rượu cười với Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu quay lại.

- Ta đã biết hết rồi, có người muốn động thủ với ngươi, đừng lo, tối nay ta sẽ giúp ngươi giải quyết luôn.

- Ừm.

Tề Vĩ Văn không khách sáo với Tống Thiên Diệu.

- Ta ở đây, dù là Đoạn Tam Báo, hay có người muốn tìm những tàn binh Quốc dân đảng làm sát thủ, ta cũng có thể giúp ngươi nhận diện.

- Không cần nhận diện đâu, nếu ngươi không sợ, lát nữa có thể giúp nhận xác.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía Lư Nguyên Xuân.

- Đây là cô cô của ta, Tề Vĩ Văn.

…

Trong cơn mưa lớn, Đàm Kinh Vĩ vẫy tay gọi lão Hoàng, giọng điệu tùy ý cười nói.

- Giấy vệ sinh.

Lão Hoàng đánh liều chạy ra từ trong lều, đưa cho Đàm Kinh Vĩ một xấp giấy vệ sinh, Đàm Kinh Vĩ dùng giấy lau vết máu trên hai tay, lau xong ném lên ba xác người Thái Lan dưới đất.

- Đi thôi, mưa to thế này, sẽ không có ai đến mua nữa đâu, về nhà sớm đi, đừng để người nhà lo lắng.

Thanh niên bán bánh Hoạt huyện và những người khác lúc này không dám nói chuyện nhiều với Đàm Kinh Vĩ nữa, họ đẩy xe trong mưa, tháo dỡ khung lều, rồi đến giúp lão Hoàng và con gái đã sợ đến mềm nhũn người thu dọn sơ qua, cả nhóm nhanh chóng biến mất trong màn mưa.

Đàm Kinh Vĩ cúi đầu nhìn ba tên Thái Lan chết không nhắm mắt.

- Chỉ là mấy tên lính Thái Lan không đánh lại được cả tàn quân Quốc Dân đảng, mà còn muốn bán ma túy ở Hồng Kông sao?

…

Bên ngoài mưa như trút nước, trong căn lều tranh cũ kỹ trên sườn núi Ngũ Chỉ Sơn ở Bình Châu, mọi góc đều đang dột, nước mưa rơi xuống mặt đất hoặc đồ đạc cũ nát, phát ra âm thanh ồn ào, một đống lửa đang cháy rực, ba người ngồi vây quanh đống lửa, đang nướng bốn con chuột to bằng nửa cánh tay người lớn đã bắt đầu bắn ra tia lửa từ mỡ… và một thanh sắt nung.

- Ở Điếu Cảnh Lĩnh làm sao thấy được chuột to thế này, lần trước ta muốn đào ít giun đi câu cá, phát hiện giun đều bị người ta đào hết rồi!

- Mấy con chuột này thấy người cũng không sợ, chắc là đã ăn cả thịt người, ngươi ăn cẩn thận kẻo trúng tà!

- Ăn bao nhiêu thịt người thì đã sao? Trúng tà thì trúng! Ta không ăn chẳng lẽ để ngươi hưởng!

- Thanh sắt đã đỏ rồi mà chuột vẫn chưa chín, ngươi còn khoác lác trước khi đi lính từng làm học đồ ở tửu lâu?

- Đỏ rồi thì ngươi làm việc trước đi! Không thiếu phần của ngươi đâu!

- Xèo~- Thanh sắt nung đỏ áp vào mặt trong đùi của Lãnh Tử, khiến hắn bị bịt miệng đau đớn lắc đầu dữ dội, dùng gáy đập vào lưng ghế để phân tán cảm giác đau đớn từ vết bỏng ở đùi!

- Mẹ kiếp, thơm quá!

Tên say rượu ra tay hít mạnh mùi thịt cháy trong không khí, mở miệng nói.

Chương 944. Hình phòng

Lúc này Lãnh Tử bị trói chặt cố định trên một chiếc ghế sắt rỉ sét, toàn thân trần trụi, không còn một chỗ da thịt lành lặn, hai bàn tay bị cố định trên tay vịn đã không còn móng tay, máu me be bét, và số ngón tay cũng không còn đủ mười mà chỉ còn bảy ngón!

Hàn Trọng Sơn đứng xa xa ở cửa căn nhà ổ chuột cũ nát tạm thời được dùng làm phòng tra tấn, nhìn ra ngoài trời mưa như trút nước, ngậm điếu thuốc lá đang bốc khói, vẫn không nhìn Tửu Quỷ và hai tên đồng bọn khác đang hành hạ Lãnh Tử.

Cho đến khi lần này dùng thanh sắt nung đỏ đốt xong, Lãnh Tử vẫn trợn tròn đôi mắt đã hơi giãn đồng tử cố chịu đựng, Tửu Quỷ uống một ngụm rượu, chửi đối phương quả thật là cứng đầu, Hàn Trọng Sơn mới quay người lại, đi đến trước mặt Lãnh Tử ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt đối phương, gỡ miếng băng dính trên miệng Lãnh Tử, đưa điếu thuốc đã cháy một nửa trong miệng mình vào miệng Lãnh Tử.

Hàn Trọng Sơn nói với giọng bình thản.

- Huynh đệ, đây là Ngũ Chỉ Sơn ở Bình Châu, bên ngoài lại mưa to như vậy, dù ngươi có trung nghĩa đến mấy cũng chẳng ai biết, cần gì phải cố chống chọi, nói ra đi, ta sẽ thẳng thắn đưa ngươi lên đường, lại gửi cho gia đình ngươi một khoản tiền, đảm bảo họ sẽ không phải lo lắng về sau.

Lãnh Tử cố gắng mở đôi mắt sưng tím bầm nhìn Hàn Trọng Sơn, môi run rẩy ngậm điếu thuốc, cơ thể vì thiếu máu mà không tự chủ run lên, gắng gượng hút một hơi thuốc,

nhưng lại ho sặc sụa nhổ ra, cùng với điếu thuốc là máu tươi màu đỏ tươi, đó là dấu hiệu của chảy máu nội tạng.

Hàn Trọng Sơn lấy điếu thuốc khác từ trong túi, lại nhét vào miệng Lãnh Tử, giúp đối phương châm lửa, rồi tiếp tục nói.

- Ngươi là người giang hồ, không cần phải liên lụy gia đình vì những kẻ đó, họ đâu phải huynh đệ của ngươi, đúng không? Tối nay chúng ta không cạy được miệng ngươi, không thể về báo cáo, cũng đừng nghĩ sẽ có người đến cứu ngươi, dưới chân núi có một người anh em của chúng ta đang canh gác, hơn nữa dù thật sự có người đến cứu ngươi, ngươi cũng đã thấy hỏa lực của chúng ta, chúng ta không phải người giang hồ, chúng ta là quân nhân.

Lãnh Tử theo lời hắn nói, nhìn về phía xa trên mặt bàn, chiếc túi du lịch mở toang, bên trong là vài khẩu súng tiểu liên và một lượng lớn đạn dược.

- Ta… lão đầu ta…

Đây là lần đầu tiên Lãnh Tử mở miệng kể từ khi bị bốn người họ bắt đến đây, nghe thấy đối phương lên tiếng, ba người kia lập tức lộ vẻ mừng rỡ, Hàn Trọng Sơn vẫn giữ tư thế ngồi xổm, chăm chú lắng nghe trước mặt Lãnh Tử.

- Ta… lão đầu ta… khụ khụ… bảo ta, là… là người ai cũng phải chết… đừng sợ chết… sợ nhất là chết rồi vẫn bị người ta chửi… chửi… Đ-t mẹ mày! Phụt!

Hai câu đầu, Lãnh Tử nói đứt quãng rất khó khăn, bốn chữ cuối dùng hết chút sức lực còn lại trên người, cố gắng chửi về phía Hàn Trọng Sơn, bốn chữ cùng với máu tươi, phun đầy mặt Hàn Trọng Sơn!

- Đồ chó má!

Một tên đồng bọn vớ lấy thanh sắt nung đỏ định đập vào đầu Lãnh Tử! Bị Hàn Trọng Sơn giơ tay ra hiệu dừng lại, Hàn Trọng Sơn lấy khăn tay ra, lau máu tươi trên mặt, nhìn chằm chằm vào Lãnh Tử, Lãnh Tử gắng gượng nặn ra nụ cười châm biếm, cổ họng phát ra tiếng cười quái dị ọc ọc khụ khụ.

- Ngươi muốn chết, chết không nổi đâu, thời gian còn dài, ta bắt cả nhà ngươi đến bầu bạn với ngươi, đợi khi ngươi thấy cả nhà chết hết, xem ngươi còn cười nổi không.

Hàn Trọng Sơn nhét chiếc khăn dính máu vào miệng Lãnh Tử, liếc nhìn đồng hồ quân đội Lemanoir trên cổ tay, đứng dậy nói.

- Tửu Quỷ Lương ở lại, những người khác đi theo ta, tối nay không cạy được miệng hắn, không thể báo cáo với Đàm tiên sinh.

Tửu Quỷ Lương đứng sau lưng Lãnh Tử cầm thanh sắt nung đỏ không nhúc nhích, hai tên còn lại liếc nhìn nhau, đột nhiên cùng lúc xông tới, chạy đến bên đống lửa tranh nhau chia những con chuột đã nướng thơm phức, không kịp đợi nguội, nhét những miếng thịt chuột da giòn thịt trắng ngon vào miệng, Tửu Quỷ Lương phản ứng chậm hơn, chửi một tiếng rồi chạy tới, cố gắng lắm mới giành lại được hai cái xác còn nguyên đầu chuột, chửi bới hai tên kia không nghĩa khí, chiếm hết phần ngon.

Hai tên được lợi lúc này mới đắc ý vác chiếc túi du lịch trên bàn lên vai, lấy ra một khẩu súng tiểu liên M3 ném cho Tửu Quỷ Lương, mỗi người khoác một chiếc áo mưa, chuẩn bị cùng Hàn Trọng Sơn rời đi.

Ba người tuy tranh giành thịt chuột một hồi, nhưng lúc này trước đống lửa vẫn còn một con chuột nướng nguyên vẹn, Hàn Trọng Sơn đi tới, vặt đầu chuột cắn vào miệng, đưa phần thịt còn lại cho đồng bọn.

- Khi xuống núi mang cho Tu Văn, hắn đang canh gác dưới chân núi.

- Ngươi nói xem tại sao đàn ông phải cưới vợ sinh con?

Người đồng bọn vừa nhét thịt chuột vào trong ngực vừa mặc áo mưa vừa nói.

- Khó khăn lắm Sơn ca mới nhận được một phi vụ, kiếm được chút tiền, vậy mà phải đưa hết cho vợ con, bản thân vẫn phải ăn thịt chuột. Nếu không có vợ con, số tiền đó đủ để ta đến một tửu lâu ăn uống thỏa thích, dù chỉ tìm một tiệm thịt kho cũng được, mua cả con heo về gặm!

- Đương nhiên là để vợ giúp ngươi tích góp tiền, đủ tiền đưa cả nhà đến Đài Loan, cứ tiếp tục lông bông thế này, còn có người phụ nữ nào chịu ở lại Điều Cảnh Lĩnh mục nát với chúng ta nữa!

Hàn Trọng Sơn không để ý đến lời của đồng bọn, quay đầu nhìn Lãnh Tử đang trừng mắt với mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, đội mũ mưa lên đầu, cả khuôn mặt chìm vào bóng tối, khoảnh khắc tiếp theo, hắn đẩy cánh cửa gỗ cũ nát, đầy lỗ thủng, bước vào cơn mưa như trút.

Mạng là của chính họ, đường cũng là do chính họ chọn, họ là quân nhân, trong tay có súng, thì có gan đối đầu với cả thành phố này.

Chương 945. Hắn điên rồi! (1)

…

Tửu Quỷ Lương ngồi trên một chiếc ghế chỉ còn ba chân, gác hai chân lên bàn gỗ mục, dựa vào khả năng giữ thăng bằng tốt của cơ thể để không ngã, lắc lư như ngồi trên ghế bập bênh, từ từ đưa xương chuột vào miệng, dùng răng nghiền nát nuốt xuống.

Tuy tên họ Đàm trước đó đã trả một khoản tiền đặt cọc, đủ để họ ăn uống no nê, nhưng tất cả đều đồng lòng giao tiền cho vợ con người thân, muốn tích góp đủ tiền đưa cả nhà đến Đài Loan, đó không phải là một số tiền nhỏ.

Trước tiên phải liên lạc với một con tàu khách từ Thiệu Kỳ Loan đưa tất cả bọn họ ở Điều Cảnh Lĩnh ra ngoài, ở Hồng Kông tìm cách liên lạc với bên Đài Loan, quyết định đi tàu khách hay máy bay. Lúc này tiêu thêm một đồng, đều có thể khiến lúc đó có người vì thiếu tiền mà phải ở lại.

Bên ngoài cơn mưa vẫn chưa có dấu hiệu ngừng, dội xuống thế giới này dữ dội, chiếc ghế dưới thân vì lắc lư mà phát ra tiếng kẽo kẹt, khẩu tiểu liên trong lòng dưới ánh lửa còn sót lại của đống lửa trại, lấp lánh ánh sáng quái dị màu xanh.

Một tia chớp lóe qua chân trời, Tửu Quỷ Lương nhờ ánh chớp nhìn ra bên ngoài, cả Ngũ Chỉ Sơn trong khoảnh khắc đó sáng như ban ngày, hoang vu ẩm lạnh. Giây tiếp theo, sấm nổ ầm ầm, khiến màng nhĩ cũng đau nhói.

Nếu là người bình thường ở nơi này, có lẽ sẽ cảm thấy kinh hãi, nhưng trong lòng Tửu Quỷ Lương không có bất kỳ thứ gì đáng sợ tồn tại. Đã từng chứng kiến cảnh tượng xác chết nằm la liệt trên chiến trường, đối với sự uy nghiêm của thiên nhiên này, từ lâu đã có thể bình tĩnh đối mặt không sợ hãi.

- Phụt~

Tửu Quỷ Lương nhổ ra một mẩu xương chân chuột còn sót lại trong miệng, cúi đầu sờ tìm điếu thuốc trong túi. Ngay trước cửa sổ đối diện hắn, vừa vặn xuất hiện một bóng người!

Khi Tửu Quỷ Lương châm thuốc ngẩng đầu lên, vừa ngâm nga khúc nhạc nhỏ vừa nhìn ra ngoài, vừa lúc một tia chớp lóe qua, bóng người đột ngột xuất hiện bên ngoài khiến Tửu Quỷ Lương loạng choạng, suýt ngã ngửa ra sau khỏi ghế!

Nửa khuôn mặt của bóng người giống như đầu lâu, toàn thân ướt đẫm, lúc này đang nhìn chằm chằm vào hắn với nụ cười quái dị!

Phản ứng của Tửu Quỷ Lương đã rất nhanh, dùng sức ở eo, người nghiêng về phía trước, hai tay nắm chặt khẩu tiểu liên, không kịp ngắm bắn đã bóp cò ngay lập tức!

Trong chớp mắt, nửa băng đạn đã phun ra từ nòng súng! Bắn vào cửa sổ và tấm tôn, để lại những vết đạn loang lổ!

- Đừng động đậy, ba khẩu súng, từng khẩu một ném lên mặt bàn từ từ.

Không để Tửu Quỷ Lương có thời gian xác nhận xem có bắn trúng bóng người bên ngoài hay không, hắn vừa ngừng bắn, sau gáy đã bị một nòng súng chĩa vào, giọng nói thô ráp trầm đục, không có chút cảm xúc nào.

Tửu Quỷ Lương dứt khoát ném khẩu tiểu liên lên mặt bàn phía trước, sau đó từ từ vén áo lên, rút ra một khẩu súng lục đã mở chốt an toàn sẵn sàng bắn ở thắt lưng bên trái, cũng ném

qua. Vừa định do dự, sau gáy đã ớn lạnh, Tửu Quỷ Lương từ từ vén ống quần lên, trên bắp chân có một bao súng đơn giản làm bằng băng vải, lấy ra một khẩu súng lục giấu ở đó cũng ném lên mặt bàn!

Đối phương có thể dễ dàng nói ra trên người mình giấu ba khẩu súng, hoặc là Hàn Trọng Sơn và những người khác đã xảy ra vấn đề, hoặc là đối phương đã bị theo dõi ngay khi họ vừa đến Ngũ Chỉ Sơn ở Bình Châu, bởi vì hai khẩu súng còn lại đều được giấu ở đây!

- Hiếu ca, hắn sạch sẽ rồi.

Giọng nói phía sau cất lên.

Bóng người bên ngoài cửa sổ lại xuất hiện, nhưng lần này là đi vào từ cửa chính, như thể quen thuộc với căn nhà tranh này như chính nhà mình vậy, vươn tay lấy ngay chai rượu trắng còn một nửa mà Lương Tửu Quỷ đặt dưới chân bàn, vặn nắp chai uống một ngụm, rồi thở hắt ra một hơi.

- Nếu không phải A Diệu dặn dò phải điều tra kỹ lưỡng tin tức của các ngươi, thì ngay khi ngươi vừa đặt chai rượu này xuống, ta đã chuẩn bị giết ngươi rồi.

Bóng người uống một ngụm rượu, hất tấm áo mưa trên người xuống, ngồi trước đống lửa bỏ thêm củi vào đống lửa còn sót lại, rồi đưa hai tay lại gần để sưởi ấm, nói nhạt nhẽo.

Lương Tửu Quỷ giơ hai tay lên, không dám cử động.

- Ngươi là ai?

- Giáo đầu hộ viện của nhà họ Tống.

Diêu Xuân Hiếu, người mà Tống Thiên Diệu đã mời từ Ma Cao đến Hồng Kông làm hộ viện theo đúng quy tắc, với nửa khuôn mặt bị bỏng như đầu lâu, ngửa cổ uống một ngụm rượu rồi "phù" một tiếng phun vào đống lửa, ngọn lửa đã tối sầm

bỗng bùng lên cao mấy thước, ngọn lửa xanh lam càng làm cho khuôn mặt của Diêu Xuân Hiếu trông quái dị và đáng sợ hơn.

- A Tứ, người của Lôi đản tử như thế nào, hắn cũng như thế, A Diệu đã dặn, lễ tận hồi lễ.

Trong cơn mưa lớn, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên từ căn nhà tranh này.

…

Từ Ân Bá theo lời dặn dò của Từ Mẫn Quân, cẩn thận bước lên bậc thang, cuối cùng vào được khoang thuyền đánh cá. Tuy hắn xuất thân từ gia tộc hàng hải, sở hữu không ít tàu chở hàng, nhưng bản thân lại rất ít khi xuất hiện ở bến cảng, huống chi là loại thuyền đánh cá cũ kỹ này. Mặc dù trông có vẻ đã được người ta chỉnh trang cẩn thận, trong khoang thuyền còn rải rác một ít nước chanh có mùi thơm nồng, nhưng trong không khí vẫn còn mùi tanh nhẹ của cá, khiến Từ Ân Bá theo phản xạ lấy ra chiếc khăn tay đã ướt một nửa, nhẹ nhàng che lên mũi.

Từ Mẫn Quân hạ rèm thuyền xuống, ngăn cách bên trong và bên ngoài khoang thuyền, lại thắp một ngọn đèn dầu treo trong khoang, cộng với chiếc đèn pin trong tay cô, cả khoang thuyền đánh cá sáng sủa hơn nhiều. Từ Ân Bá lúc này mới theo ánh mắt của Từ Mẫn Quân, chú ý đến một chiếc thùng gỗ đóng gói khoảng hai mét vuông ở góc khoang thuyền.

Chương 946. Hắn điên rồi! (2)

- Đây là hàng sao?

Từ Ân Bá hỏi với giọng không chắc chắn, sau đó nhìn quanh khoang thuyền không thấy thứ gì khác giống như hàng hóa, nhíu mày, giọng không thiện cảm.

- Tống Thiên Diệu đang làm trò quỷ gì vậy? Nghĩ ta không biết nổi giận, đùa ta à?

Từ Mẫn Quân đưa chiếc đèn pin trong tay cho Từ Ân Bá, sau đó tự mình cầm lấy một cây xà beng sắt bên cạnh thùng gỗ, động tác thuần thục hoàn toàn không giống một nữ thư ký trong giới báo chí, từng nhát từng nhát cạy những chiếc đinh dài đóng chặt thùng gỗ, cuối cùng mở thùng gỗ ra, bên trong là xốp và từng lớp giấy dầu chống nước.

Từ Mẫn Quân mở lớp giấy dầu được buộc chặt bằng dây thép, để lộ hàng hóa bên trong.

Ngay khi nhìn thấy hàng hóa, sắc mặt Từ Ân Bá đã thay đổi, khuôn mặt còn âm u dữ tợn hơn cả cơn bão bên ngoài, chuyển ánh mắt từ hàng hóa sang mặt Từ Mẫn Quân.

- Tống Thiên Diệu điên rồi muốn tìm cái chết, đừng có liên lụy đến ta và nhà họ Từ!

Những bộ phận kim loại trong thùng gỗ rõ ràng là được tháo từ máy bay xuống, Từ Ân Bá dù chưa từng lái máy bay, nhưng cũng đã từng ngồi máy bay đi xa, tất nhiên nhận ra thứ trong thùng gỗ này, trông giống như ống điều khiển cánh tà của máy bay!

Từ Mẫn Quân bình tĩnh nhìn Từ Ân Bá, giọng điệu nhạt nhẽo, như thể hàng hóa trước mặt không phải là linh kiện máy bay, mà là rau củ quả ở chợ vậy.

- Động cơ, giá treo, thiết bị chính xác của 71 chiếc máy bay của Hãng hàng không Trung Quốc và Hãng hàng không Trung ương đậu tại Hồng Kông, những gì công nhân khởi nghĩa của hai hãng hàng không có thể tháo xuống, đều đã tháo hết.

Sắc mặt Từ Ân Bá tái mét, chỉ tay vào Từ Mẫn Quân.

- Đây không phải là muốn làm ăn với ta, mà là muốn khiến nhà họ Từ ta ở Hồng Kông tan cửa nát nhà, thân bại danh liệt!

Từ Mẫn Quân dường như không nghe thấy lời Từ Ân Bá, tiếp tục nói.

- Nhân viên của hai hãng hàng không nổi dậy, thừa nhận Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, Quốc dân đảng không muốn để đại lục nhận được những tài sản này một cách dễ dàng, nhưng bản thân lại không đấu lại được đại lục, nên chỉ có thể nhờ người Mỹ ra mặt. Người Anh không dám trái ý Mỹ, chuẩn bị phán quyết 71 chiếc máy bay thuộc về Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa cho hãng hàng không Mỹ một cách cưỡng ép. Hãng hàng không Mỹ đã xin quân đội Mỹ đóng tại Nhật giúp đỡ, yêu cầu tàu sân bay Mỹ đến Hồng Kông giúp vận chuyển máy bay. Những ngày này quân đội Anh đóng tại Hồng Kông và cảnh sát sẽ cưỡng chế tiếp quản tài sản của hai hãng hàng không, nếu không vận chuyển đi ngay, sẽ không thể vận chuyển được nữa. Đó chính là lý do Tống Thiên Diệu vừa từ Ma Cao về đã vội vã chạy đôn chạy đáo, liên tiếp gặp hai đại thuyền vương.

- Ngươi làm báo, ngươi không biết từ năm 1950 đã có bao nhiêu người bị ám sát, bị diệt môn vì vật tư ở Hồng Kông! Ta làm vận tải hàng hải ta biết!

Từ Ân Bá trợn mắt.

- Cước phí vận chuyển có cao đến đâu, ta cũng phải còn mạng để tiêu mới được! Năm ngoái, tàu chở hàng 5000 tấn, bị đánh chìm không dưới 7 chiếc ở vùng biển ven đại lục, toàn bộ đều chở tài sản của đại lục ở Hồng Kông, muốn vận chuyển về đại lục, kết quả bị hải quân Quốc Dân đảng đánh chìm. Tàu bị đánh chìm, người trên tàu chết chưa hết, người nhà ở Hồng Kông cũng bị giết!

Từ Mẫn Quân nhìn Từ Ân Bá với vẻ mặt dữ tợn, đột nhiên lên tiếng với giọng điệu bình tĩnh.

- Có thể cho ta xin điếu thuốc không?

Từ Ân Bá giơ tay chỉ vào Từ Mẫn Quân, cuối cùng rút tay lại, lấy từ trong túi ra một hộp thuốc lá, cùng với bật lửa mạ vàng đập mạnh lên thùng hàng.

Từ Mẫn Quân vén tóc, bước lên tự lấy thuốc lá, động tác thuần thục châm lửa hút một hơi, nhả khói, Từ Mẫn Quân lại nhìn về phía Từ Ân Bá.

- Ta không biết Tống tiên sinh đã thương lượng với ngươi thế nào, nhưng ngươi đã nhìn thấy đồ vật rồi, cũng giống như hắn vậy, không thể rút lui được nữa.

Từ Ân Bá đột nhiên sững người, rồi như có chút ý cười hiện lên trên mặt.

- Giống như hắn sao? Hắn… cũng bị các ngươi lừa một vố? Ngươi nói, hắn vội vã quay về Hồng Kông, thực ra không biết là chuyện gì, mà bây giờ bị cuốn vào sâu như vậy, là vì hắn biết, đã không thể rút lui được nữa?

- Đại khái vậy, Hà tiên sinh ở Ma Cao và chồng của ta, tương đương với việc kéo hắn vào bằng vũ lực.

Từ Mẫn Quân kẹp điếu thuốc, giọng điệu bình tĩnh.

- Ban đầu tưởng rằng theo tính cách của hắn, tối nay chồng của ta hẳn phải ra quan tài xuống mồ.

- Chồng của ngươi là?

Từ Ân Bá hỏi một câu.

- Xã trưởng bản tiếng Trung của 'Hồng Kông Mã Kinh', 'Trung Hoa Hồng Kông Thương Tình Tuần San', Khang Lợi Tu.

Từ Mẫn Quân nói ra tên Khang Lợi Tu.

Từ Ân Bá gật đầu, lại nhìn ống điều khiển cánh lái máy bay bên cạnh, giọng điệu cũng dần trở nên bình tĩnh.

- Thực ra, Tống Thiên Diệu bị cuốn vào không thể rút lui, nhưng không có nghĩa là ta cũng phải ăn theo bộ này, rất đơn giản, chỉ cần bây giờ ta đi ra ngoài, gọi điện cho chính quyền Hồng Kông, chứng minh nhà họ Từ không tham gia, và sau khi biết chuyện đã nhanh chóng báo cáo cho chính quyền Hồng Kông, nói không chừng ta còn có thể nhận được một tờ giấy khen thưởng từ chính quyền Hồng Kông.

- Ngươi nghĩ được, ngươi cho rằng Tống tiên sinh sẽ không nghĩ ra sao? Ngươi, Địch Tuấn Đạt, Vu Trinh Trọng, Lôi Anh Đông, cộng thêm Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín cùng một người phụ nữ đến từ Malaysia, ban đầu hẹn ước tạo ra tình thế giả về cuộc đình công do hai đại thuyền vương đấu đá, ý đồ thực sự là dịch chuyển vốn, chuẩn bị nhân cơ hội nuốt chửng những công ty nhỏ bị cuốn vào cuộc đấu đá của hai đại thuyền vương nhưng không chịu nổi đình công, tạo ra cục diện thuyền vương thứ ba nổi lên mặt nước, ba thế lực đứng vững. Tống Thiên Diệu chạy sang Anh tìm cách lấy quốc tịch Anh hoặc dùng tiền đẩy tình nhân người Anh của hắn vào giới thượng lưu London, các ngươi ở Hồng Kông âm thầm tích lũy sức

mạnh chờ cơ hội ra tay, cũng nằm trong kế hoạch, đúng không?

Chương 947. Hắn điên rồi! (3)

- Chồng của ngươi nói với ngươi?

Từ Ân Bá tự mình cầm điếu thuốc lá châm lửa.

- Xem ra Tống Thiên Diệu rất tin tưởng chồng của ngươi, không tệ. Tuy rằng họ Từ và họ Vu thật sự đại diện cho ngành vận tải biển Hồng Kông và Thượng Hải, nhưng hậu bối hai nhà liên thủ đục nước béo cò kiếm một khoản trong ván này cũng chẳng sao. Xôn xao rộn ràng đều vì danh lợi cả thôi. Vẫn nói lại chuyện vừa rồi đi, dù sao việc này vì Tống Thiên Diệu về Hồng Kông sớm nên coi như đã thất bại. Tống Thiên Diệu dính vào chuyện này không thể thoát thân, không có nghĩa là ta không có cách thoát thân. Hắn thông minh như vậy, hẳn phải nghĩ ra được. Xôn xao rộn ràng đều vì danh lợi, nhưng kiếm được tiền cũng phải có mạng mà tiêu. Sau này nếu còn có cơ hội gặp mặt, sẽ tiếp tục trò chuyện với ngươi, nhưng ta đoán là không có cơ hội đâu.

Cất điếu thuốc đi, Từ Ân Bá xoay người định bước ra ngoài khoang thuyền.

Từ Mẫn Quân đứng yên tại chỗ, búng tàn thuốc.

- Tin Vu Thế Đình bị đánh, ngươi hẳn đã nghe rồi.

- Chuyện giả như vậy, coi như chuyện cười nghe qua thôi.

Từ Ân Bá dừng bước, quay lưng về phía Từ Mẫn Quân nói một câu.

- Nếu không thì dù Vu Thế Đình có ở Hồng Kông nương nhờ người khác thế nào, Tống Thiên Diệu cũng phải chết thấu xương rồi.

- Mọi người đều nhìn ra đó là giả, vì vậy những kẻ đầu óc ngu ngốc hơn sẽ cho rằng Tống Thiên Diệu và Vu Thế Đình hai người đã âm thầm đạt được thỏa thuận nào đó. Những kẻ thông minh hơn sẽ nghĩ Vu Thế Đình không thể để ý đến Tống Thiên Diệu, một tên tiểu tốt ở Hồng Kông, chỉ là Tống Thiên Diệu cố ý dùng thủ đoạn vụng về này để lừa những kẻ ngu ngốc mà thôi.

Từ Mẫn Quân nói.

Từ Ân Bá xoay người, nhìn về phía Từ Mẫn Quân.

Từ Mẫn Quân hút một hơi thuốc, động tác hơi phóng túng thổi một làn khói về phía Từ Ân Bá.

- Ngươi đi không được đâu. Từ khi Tống Thiên Diệu đến Ma Cao biết được chuyện này từ miệng Hà tiên sinh và chồng của ta, hắn đã chọn ngươi rồi. Ngươi hoặc là mạnh dạn kiếm khoản tiền này, hoặc là cẩn thận trở về nhà chờ họ Từ bị họ Vu nuốt chửng.

- Ngươi đang đùa sao? Họ Vu lấy gì mà nuốt chửng ta?

Từ Ân Bá tuy nói ra những lời khinh thường, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Từ Mẫn Quân.

Từ Mẫn Quân im lặng, không vội mở miệng. Trong khoang thuyền chỉ còn lại tiếng mưa to đập vào mui thuyền bên ngoài, khiến không gian chật hẹp này càng thêm ngột ngạt. Từ Ân Bá hít sâu một hơi, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

Và ngay lúc này, Từ Mẫn Quân vứt đầu thuốc đi, nhạt nhẽo nói.

- Tống tiên sinh tối nay nhờ quân đội Anh đóng tại Hồng Kông giúp hắn bắt một đám người trong hội, trong đó có rất nhiều kẻ ăn cơm của ngành vận tải biển họ Từ. Ngươi không biết những linh kiện máy bay đó ở đâu, nhưng bọn chúng sẽ biết. Hơn nữa, Tống tiên sinh chọc giận Vu Thế Đình, khiến Vu Thế Đình đoàn kết bang Thượng Hải, ra tay đánh mạnh vào ngành vận tải biển Hồng Kông đặc biệt là họ Từ, cái giá đó rất đắt.

Sắc mặt Từ Ân Bá thay đổi, nghiến răng nhìn về phía Từ Mẫn Quân.

- Đắt bao nhiêu?

- Ngươi trả không nổi đâu.

Từ Mẫn Quân nói với giọng khẳng định.

- Ngươi đi không được.

- Con mẹ mày! Ta hỏi ngươi đắt bao nhiêu!

Từ Ân Bá gần như gầm lên bằng giọng thấp!

- Ngoại trừ mạng của Tống tiên sinh và những người bên cạnh hắn, cổ phiếu, tiền mặt, bất động sản, nhà máy thậm chí tất cả mọi thứ dưới tên hắn, đều cho Vu Thế Đình, đổi lấy việc ngươi bước ra ngoài tối nay, để Vu Thế Đình phối hợp với người Anh đồng thời ra tay với họ Từ của ngươi.

- Hắn điên rồi! Hắn có phải đã quên mình đã vất vả thế nào mới có được tài sản địa vị hiện tại không!

Từ Ân Bá trợn mắt, thở hổn hển.

- Ta sẽ không tin hắn thật sự chịu đem tất cả ra để đổi lấy việc Vu Thế Đình giúp hắn ép họ Từ! Vu Thế Đình cũng không thiếu số tiền đó của hắn!

- Có lẽ ngươi chưa nghe rõ, là tất cả mọi thứ, ngày mai Vu Thế Đình sẽ gặp được Thạch Trí Ích, tuy bề ngoài là Thạch Trí Ích đại diện chính quyền Hồng Kông hỏi thăm về vấn đề suy thoái gần đây của ngành vận tải biển, nhưng thực tế, Tống Thiên Diệu đã bỏ ra giá cao mua chuộc 11 viên chức người Hoa của hải quan để họ về hưu sớm, phía Thượng Hải của Vu Thế Đình vừa hay có 11 nhân tài có thể ứng tuyển một cách kín đáo, chưa kể đến sự tồn tại của câu lạc bộ cảnh sát Hồng Kông.

- Chỉ cần người Thượng Hải muốn, lập tức có thể có thêm một loạt cảnh sát người Hoa gốc Thượng Hải trong lực lượng cảnh sát, bao gồm cả cảnh sát thủy, hơn nữa tối nay các hội đoàn địa phương đã bị quét sạch một lượt, ngươi cũng nên hiểu điều đó đại diện cho điều gì, nếu tối nay ngươi không gật đầu, ngày mai không chỉ Vu Thế Đình và người Anh, các hiệp hội thương mại địa phương ở Hồng Kông cũng sẽ vì không thể chịu đựng được trật tự xám bị người Thượng Hải kiểm soát, mà ép gia tộc họ Từ các ngươi đứng ra chịu chết.

- Từ gia dù lớn mạnh đến đâu, cũng chỉ là một con sư tử, không nói đến Vu Thế Đình và người Anh, chỉ riêng những con linh cẩu từ các hiệp hội thương mại địa phương Hồng Kông, nếu thực sự liên kết lại ra tay, dù sư tử có mạnh đến đâu, cũng chỉ là miếng thịt trong miệng linh cẩu mà thôi.

Từ Mẫn Quân thản nhiên nói.

Từ Ân Bá nhắm mắt lại, đau đớn thở ra một hơi.

- Hắn điên rồi, làm như vậy, cho dù ta đồng ý giúp hắn giải quyết những chiếc máy bay này, sau khi sự việc thành công, Tống Thiên Diệu cũng không thể đứng vững ở Hông Kông được nữa, câu kết với người Thượng Hải để ra tay với người nhà Hồng Kông, không ai có thể dung thứ cho hắn!

Từ Mẫn Quân gật đầu.

- Tất cả những người biết nội tình, kể cả ta, đều cảm thấy hắn đã điên rồi. À, còn một điều nữa, nếu ngươi giúp hắn việc này, hắn hứa sẽ chủ động rời khỏi Hồng Kông, coi như là tự lưu đày bản thân vì đã ép Từ gia phải tham gia một cách bị động, và còn nữa, tất cả mọi thứ của Tống tiên sinh, đều là của ngươi.

Chương 948. Hắn điên rồi, ta chết rồi (1)

Đông khu Hồng Kông, Sài Kỳ Loan, phố Lão Quảng.

Mưa to xối xả trên những dãy nhà kiểu Quảng Đông dọc hai bên phố, nước mưa từ các ống thoát nước của nhà tuôn ra ào ạt, tràn vào đường phố không chút kiêng dè, hòa vào dòng nước mưa khác.

Khang Lợi Tu đứng trước cửa sổ tiệm tạp hóa ở góc phố, tóc hơi rối, đôi mắt đỏ ngầu, đăm đăm nhìn ra cơn mưa bão bên ngoài. Phía sau hắn là cô gái mười lăm mười sáu tuổi ngày xưa, dung mạo xinh đẹp, từng bán hoa lan trên phố, lúc này đang bưng một bát canh nóng hổi đi tới.

- Khang tiên sinh, thời tiết lạnh, ta và mẹ nấu canh nóng, uống một chút để trừ hàn khí nhé?

Khang Lợi Tu quay người lại, nhìn cô gái, gượng cười trên khuôn mặt tiều tụy.

- Cảm ơn a Đệ, ta không sao, đợi anh trai em họ trở về, để họ uống cho ấm người.

Nói xong, Khang Lợi Tu lại quay đầu nhìn ra ngoài, ánh mắt nóng bỏng, đầy khao khát.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn, một tia chớp lóe lên trên bầu trời, nhờ ánh sáng chớp nhoáng đó, Khang Lợi Tu thấy được hơn chục bóng người đang lội qua dòng nước ngập đầy phố, tiến về phía tiệm tạp hóa này.

Giây tiếp theo, cảnh tượng trước mắt lại chìm vào bóng tối.

Sau khi thấy bóng người, Khang Lợi Tu tinh thần phấn chấn hẳn lên, nhanh chóng quay người, tránh qua cô gái, bước nhanh ra cửa, mở cửa tiệm tạp hóa, đứng dưới hành lang chắn gió mưa, mặc kệ lúc này hành lang hoàn toàn không thể che chắn được cơn mưa bão này, để mặc những hạt mưa tạt vào người.

Cô gái vội vàng đuổi theo phía sau, tay không còn bưng bát canh nóng nữa mà đã đổi thành một cây dù cán tre, mở ra cố gắng kiễng chân che mưa cho Khang Lợi Tu. Khang Lợi Tu nhận ra, quay người cười với cô gái.

- Để ta cầm cho.

Nhận lấy cây dù, Khang Lợi Tu tự mình cầm, cố gắng giơ ô lên cao hết mức có thể để che cho đầu cô gái, để nửa thân mình dầm mưa. Cô gái thì có vẻ ngượng ngùng, lặng lẽ di chuyển đứng sát vào Khang Lợi Tu hơn một chút.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Khang Lợi Tu là đêm đen mưa gió của Hồng Kông, còn trong đôi mắt của cô gái, chỉ có duy nhất hình bóng của Khang Lợi Tu.

Trên phố Lão Quảng, hơn chục bóng người khoác áo mưa đen trốn vào hành lang chắn gió mưa dọc đường phố, người đứng đầu vẫy tay, hơn chục người lập tức tản ra dọc theo đường phố, chỉ có người đứng đầu tự mình đi về phía Khang Lợi Tu và cô gái.

- Khang tiên sinh.

Người đến hạ mũ mưa xuống, lộ ra một gương mặt anh khí, khoảng ba mươi hai ba mươi ba tuổi, có lẽ do ở lâu bên bờ biển, trên mặt mang vẻ phong sương như bị nước biển gỉ sét.

- Diệu Phúc huynh, mau vào đi, vất vả rồi!

Khang Lợi Tu vội vàng tránh sang một bên, ra hiệu cho người đàn ông vào nhà.

Lúc này, thiếu nữ mới rời mắt khỏi Khang Lợi Tu, vừa nhìn thấy anh trai mình.

- Ngũ ca, ngươi đã về rồi sao?

Chân Diệu Phúc dường như đã quen với biểu hiện của em gái Chân Lục Đề, thở dài một tiếng, đi theo Khang Lợi Tu vào phòng.

Cởi bỏ áo mưa đang nhỏ nước, tiện tay kéo chiếc khăn cũ treo trên dây trong phòng lau nước mưa trên mặt, Chân Diệu Phúc nói với Khang Lợi Tu bằng giọng thờ ơ.

- Yên tâm, đã để người canh gác ngày đêm, đồ vật ở những nơi khác tại Hồng Kông ta không dám đảm bảo, nhưng đến Lam Kê Loan, sẽ không ai phát hiện ra, cho dù có người phát hiện, chỉ cần chúng ta không chết hết, bảo đảm sẽ không để đồ vật xảy ra sơ suất.

Khang Lợi Tu lại gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc.

- Ta tin tưởng, ta tin tưởng.

Phố cổ Lam Kê Loan, tên phố đã nói lên cư dân ở đây đến từ đâu, tất nhiên là đến từ tỉnh thành Quảng Châu. Từ khi Hồng Kông còn là một làng chài nhỏ, đã có người từ Quảng Châu đến đây đánh cá kiếm sống. Có thể nói ngoài những cư dân bản địa ở Tân Giới, những người ngoại lai ở vùng Lam Kê Loan này tuyệt đối có thể tự xưng là người Hồng Kông với người ngoài.

Tuy nhiên trước đây Lam Kê Loan chỉ được coi là nơi tụ tập của ngư dân Quảng Châu, thực sự phát triển từ một khu tập trung ngư dân nghèo thành như bây giờ là sau cuối năm 1938. Cuối năm 38, tỉnh thành Quảng Châu thất thủ, đại bộ phận dân chúng Quảng Châu chạy nạn đến Hồng Kông, định cư tại đây.

Người Quảng Châu đủ mọi ngành nghề đã biến Lam Kê Loan từ một khu chợ cá đơn thuần thành một thành phố Quảng

Châu nhỏ độc lập ở phía đông đảo Hồng Kông. Hơn nữa vì phần lớn người Quảng Châu đến Hồng Kông chưa lâu nên đều sống thấp thỏm, cũng rất ít khi tranh giành công việc làm ăn với người bản địa Hồng Kông. Nói thật ra, đa số người ở Lam Kê Loan đều sống cuộc sống không giàu có nhưng cũng không nghèo khó, làm ăn nhỏ, biết đủ thì an.

Ngoài dân chúng Quảng Châu đủ mọi ngành nghề, Lam Kê Loan còn có một nhóm quân nhân đáng kính trọng hơn cả những tàn binh Quốc dân đảng ở Điều Hình Lĩnh, số lượng không nhiều, chỉ khoảng một hai trăm người, là một phần sĩ quan binh lính của Lữ đoàn 458 thuộc Sư đoàn 153 Quân đoàn 63 Quốc Dân đảng đã chiến đấu trực diện với Quân đội phái viên Nam Hoa của Nhật Bản đến khi hết đạn hết lương thực năm 38.

Nhóm quân nhân này khác với những tàn binh ở Điều Hình Lĩnh chạy đến Hồng Kông sau khi thất bại trong nội chiến, mà là sau khi Quảng Châu thất thủ, Dư Hán Mưu, Ngô Thiết Thành và nhóm người đó bỏ chạy không chiến đấu, dưới sự dẫn dắt của Chân Diệu Phúc đang đứng trước mặt Khang Lợi Tu, cùng với Chân Diệu Đông - người anh thứ tư của Chân Diệu Phúc đã chết trong cuộc thất thủ Hồng Kông, tâm tro ý lạnh, không muốn tiếp tục bán mạng cho Quốc Dân đảng nữa, nên lưu lạc đến định cư tại Lam Kê Loan, Hồng Kông.

Chương 949. Hắn điên rồi, ta chết rồi (2)

Những quân nhân này là con em Nam Việt chính hiệu, là nòng cốt của quân Việt cũ trong cuộc Bắc phạt. Phần lớn quân Việt khác vì chiến đấu mạnh mẽ nên bị điều đi tham gia trận Vũ Hán, cộng thêm việc Tưởng Trung Chính phán đoán sai lầm về chiến lược, cho rằng quân Nhật sẽ không mở chiến sự ở Hoa Nam, chỉ bổ sung một số lượng lớn tân binh không có kinh nghiệm chiến đấu ở Quảng Đông, chỉ để lại vài lữ đoàn lão binh quân Việt không nhiều.

Khi quân Nhật tiến về phía nam, các đơn vị quân đội quốc gia khác vừa giao chiến đã tan rã, chỉ có những người con Nam Việt sinh ra và lớn lên ở đây, từ quan chức đến binh lính, đều chiến đấu đến cùng không lùi bước. Năm anh em nhà họ Chân đều là người Quảng Châu, cũng đều tham gia quân đội, học qua trường Giảng Vũ, phục vụ dưới quyền Lữ trưởng Chung Tú Phong của Lữ đoàn 458.

Chung Tú Phong từng đắc ý giới thiệu năm anh em nhà họ Chân dưới quyền mình với người ngoài, nói rằng năm anh em nhà họ Chân dưới quyền mình chính là Ngũ hổ thượng tướng. Sau đó biệt danh này truyền rộng trong quân, danh tiếng Ngũ hổ của năm anh em nhà họ Chân lan truyền khá rộng.

Đại Hổ Chân Diệu Hoa, đoàn trưởng đoàn 915 thuộc lữ đoàn 458, sau khi biết tin quân Nhật tiến gần Quảng Châu, nhận lệnh hành quân khẩn cấp từ Đông Hoàn, nhất định phải chặn đánh quân Nhật trước khi bộ binh của chúng đến Quảng

Châu, đảm bảo thành Quảng Châu có đủ thời gian chuẩn bị phòng thủ.

Chân Diệu Hoa dẫn quân hành quân ngày đêm, thành công vượt qua bộ binh Nhật ở gần Tăng Thành, hai bên giao chiến. Quân Nhật điều động một lượng lớn máy bay ném bom và pháo binh tấn công, đoàn 915 đối mặt với hỏa lực dữ dội, kiên cường phòng thủ đường hành lang suốt một đêm, toàn đoàn hy sinh 90%, không ai rút lui, đoàn trưởng Chân Diệu Hoa hy sinh vì nước, nhưng trước khi chết đã thành công kéo dài thời gian cho đoàn 916 đến tiếp viện, thay thế đoàn 915 tiếp tục chặn đánh quân Nhật.

Nhị Hổ Chân Diệu Quốc, phó đoàn trưởng đoàn 916 thuộc lữ đoàn 458, chỉ nửa giờ sau khi Đại Hổ hy sinh, đoàn 916 của Nhị Hổ Chân Diệu Quốc đã đến đường hành lang Tăng Thành, tiếp tục giao chiến ác liệt với quân Nhật, thậm chí không kịp thu thập thi hài của Đại Hổ và các đồng đội khác. Sau một ngày một đêm, đoàn 916 thương vong 70%, đoàn trưởng bị thương nặng rút khỏi chiến trường, Nhị Hổ Chân Diệu Quốc thay thế chỉ huy chiến đấu, bị súng máy trên máy bay bắn trúng, hy sinh trên sa trường.

Tam Hổ Chân Diệu Hưng, Tứ Hổ Chân Diệu Quý, Ngũ Hổ Chân Diệu Phúc, Tam Hổ là phó tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo binh trực thuộc lữ đoàn, Tứ Hổ là đội trưởng đội súng lục cảnh vệ của Chung Tú Phong, Ngũ Hổ là đội viên đội súng lục của Chung Tú Phong, theo Chung Tú Phong đến chiến trường Tăng Thành.

Tiểu đoàn pháo binh của Tam Hổ bị quân Nhật coi là mục tiêu tập kích trọng điểm, giao chiến không lâu đã chết vì bom đạn. Khi toàn bộ lữ đoàn Việt quân của Chung Tú Phong bị đánh tan tác, hướng về thành Quảng Châu cầu viện Dư Hán Mưu, tin tức nhận được lại là không có viện binh, các quan

chức quân sự Quảng Châu đã hoang mang lo sợ, chuẩn bị từ bỏ thành Quảng Châu!

Mặc dù Chung Tú Phong cô quân không có cứu viện, nhưng kiên trì chiến đấu đến người cuối cùng, dù chỉ làm quân Nhật chậm lại một phút đánh vào thành Quảng Châu, cũng có thêm nhiều dân chúng có thể chạy trốn trước!

Con em Nam Việt trọng tình quê hương, biết vinh nhục, phân biệt ân oán rõ ràng. Lữ đoàn Việt quân của Chung Tú Phong đánh với quân Nhật đến cuối cùng, đã không còn tổ chức, nhưng hầu như không có binh lính đào ngũ.

Khi Chung Tú Phong bên cạnh chỉ còn chưa đầy 300 người, không đủ để chống đỡ một đợt tấn công nữa của quân Nhật, hắn đã giơ súng tự sát, trước khi chết nói rằng Tú Phong không phụ lòng Quốc Dân đảng bồi dưỡng, nhưng Quốc Dân đảng đã phụ lòng phụ lão Quảng Đông, bản thân không xứng đáng với phụ lão Quảng Đông, không còn mặt mũi nào về quê! Để những huynh đệ còn sống rút lui.

Sau khi Chung Tú Phong nuốt súng tự sát, Tứ Hổ Chân Diệu Quý muốn tuẫn tiết theo trưởng quan giơ súng tự sát, bị đồng đội đánh ngất mang đi, đồng bạn nói Dư Hán Mưu và những kẻ đó không quan tâm đến quê hương của chúng ta con em Việt quân, chúng ta cũng không có lý do gì để tiếp tục bán mạng tuẫn quốc cho bọn họ.

Một nhóm người rút lui, tiếp ứng gia quyến của nhau, cuối cùng lưu lạc đến Hồng Kông. Sau đó Tứ Hổ Chân Diệu Quý tham gia chiến đấu khi Hồng Kông thất thủ, chết dưới tay quân Nhật. Ngũ Hổ Chân Diệu Phúc vì chỉ còn một mình là con trai độc nhất, cần phải thay bốn người anh phụng dưỡng mẹ già, nối dõi tông đường họ Chân, nên đã sống sót, nếu không theo tâm ý của hắn, lẽ ra đã cùng tứ ca chiến đấu đến chết.

Chân Diệu Phúc đối với Quốc Dân đảng đã hoàn toàn không còn cảm giác thuộc về, mẹ già của hắn suốt ngày lải nhải, tro cốt của người cha quá cố và tứ ca vẫn gửi ở chùa tại Hồng Kông bây giờ, nghĩ rằng có một ngày có thể về quê ở Quảng Châu chôn cất vào phần mộ tổ tiên. Hiện nay Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa đã thành lập ở đại lục, nếu không phải Chân Diệu Phúc lo lắng thân phận Quốc dân đảng trước đây của mình sẽ bất lợi, hắn đã sớm dẫn những con em Việt quân cùng đến Hồng Kông lúc trước về quê làm ruộng đánh cá rồi.

Lần này Khang Lợi Tu tìm đến hắn, nhờ hắn sắp xếp ổn thỏa một lô hàng đủ để hắn chết cả trăm lần nếu bị phát hiện, chờ cơ hội chuyển lên tàu vận chuyển về đại lục, hắn và những huynh đệ kia ngược lại cảm thấy đây không phải là mạo hiểm, mà là cơ hội lập công về quê khó có được.

Chương 950. Cả thế giới không tin hắn, ta tin! (1)

Tối nay sắp xếp ổn thỏa, ngày mai, mẹ của hắn và cô em gái nhỏ A Đề nhận nuôi ở Hồng Kông sẽ có thể mang tro cốt của cha và tứ ca từ Ma Cao chuyển đường về đại lục, bản thân hắn và những huynh đệ này sẽ cùng hàng hóa lên tàu, trở về đại lục, không còn phải sống dưới con mắt của người nước ngoài, làm công dân hạng hai nữa.

- Khang tiên sinh, ngươi thật sự không muốn rời khỏi Hồng Kông cùng chúng ta vào ngày mai sao?

Chân Diệu Phúc dùng khăn lau sạch vết nước, rồi bưng bát canh nóng lên uống ừng ực, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt không thiện cảm của tiểu muội dành cho mình, rõ ràng là trách hắn đã uống hết bát canh nóng mà cô ấy đã hâm cho Khang Lợi Tu.

Tuy nhiên A Đệ cũng chỉ chu môi trong chốc lát, sau đó liền chạy vào bưng ra một bát canh khác cho Khang Lợi Tu. Trên lầu, vẫn còn vang vọng tiếng niệm Phật thành kính của người mẹ già thô lỗ nóng nảy của hai người, cầu nguyện cho chồng và các con trai sớm đầu thai.

Khang Lợi Tu khẽ lắc đầu.

- Không cần đâu.

- Nhưng phía đại lục không phải nói rất mong muốn những người trẻ có học như ngài về nước sao?

Chân Diệu Phúc là một võ phu từng tòng quân, tư tưởng truyền thống khiến hắn khá kính trọng người có học trẻ tuổi

hơn mình này.

Khang Lợi Tu biết mình lần này đã làm gì, khiến Tống Thiên Diệu người coi trọng mình phải gánh chịu rủi ro lớn đến mức nào. Trong thời gian chuyển giao vật tư này, những đồng nghiệp báo chí thân cận với đại lục khác đã sớm bị đưa vào danh sách theo dõi của Quốc dân đảng, chỉ có hắn - một chủ báo nhỏ, theo lời dặn của Tống Thiên Diệu, chỉ chịu trách nhiệm bỏ tiền ra, không bao giờ cố ý thể hiện sự thân thiết, nên được coi là ẩn náu rất tốt. Nhưng lần này là 71 chiếc máy bay, Quốc dân đảng lại sớm để mắt đến những người khác, không có ai phù hợp hơn để đánh tráo, vận chuyển đi những linh kiện, động cơ quý giá của máy bay.

Trong giới không thiếu kẻ sĩ nhiệt huyết, Khang Lợi Tu khi biết được chuyện hai hãng hàng không, ban đầu cũng không nghĩ đến việc nhờ Tống Thiên Diệu giúp mình, chỉ là hắn đã đánh giá thấp lực lượng ngầm của Quốc dân đảng ở Hồng Kông.

Hiện tại bị kẹt ở điểm then chốt, tiến thoái lưỡng nan, tiến một bước là chết, lùi một bước cũng là chết. Hắn chết thì không sao, nếu đổi một mạng lấy động cơ của 71 chiếc máy bay, rõ ràng quá đáng giá, chết trong mộ hắn cũng sẽ cười tỉnh. Nhưng trớ trêu thay lại bị kẹt ở điểm không thể vận chuyển đi, đình công hàng hải, con tàu nào ra khơi, tự nhiên con tàu đó sẽ là mục tiêu của Quốc dân đảng.

Bất đắc dĩ, Khang Lợi Tu mới nhớ đến Hà tiên sinh - bạn của lão bản ở Ma Cao. Kết quả từ khoảnh khắc hắn hy vọng Hà tiên sinh ra tay giúp đỡ, Tống Thiên Diệu đã bị động cuốn vào.

- Ah…

Khang Lợi Tu nghĩ đến tâm trạng lúc này của Tống Thiên Diệu, không trả lời câu hỏi của Chân Diệu Phúc, lúc này mơ

hồ ngẩng đầu nhìn Chân Diệu Phúc đang chờ đợi câu trả lời, cười có phần ngây dại.

- Lão bản của ta, hắn phát điên rồi, còn ta thì đã chết.

…

Chử Hiểu Tín trần truồng xuống giường, mở tủ lạnh rót một ly nước đá cầm trên tay, nhìn ra cơn mưa gió dữ dội ngoài cửa sổ sát đất, trên giường phía sau ngoài bộ đồ kỵ sĩ xộc xệch, còn có hai ngàn đô la Hồng Kông mà Tuyết Ni ném lại khi rời đi.

- Không ngờ kỵ sĩ hạng đen lại kiếm tiền nhiều như vậy, nếu biết sớm nên rủ A Diệu, hai đứa chúng ta cùng chuyển nghề làm kỵ sĩ, một đêm mấy ngàn đô, lại có mỹ nhân sưởi ấm giường, quả là lạc thú nhân gian.

Chử Hiểu Tín nâng ly nước lên uống một ngụm, có phần đắc ý tự nói với chính mình.

So với đại ca Chử Hiếu Trung của hắn hoặc Tống Thiên Diệu, những người lấy sự nghiệp làm mục tiêu của đời này, Chử Hiểu Tín chưa bao giờ nghĩ rằng họ có gì đáng để ghen tị. Mỗi ngày bận rộn đến mức chân không chạm đất, Chử Hiếu Trung mới ngoài ba mươi tuổi, đã cần phải ăn các loại thực phẩm bổ não bổ khí. Tống Thiên Diệu thì càng tệ hơn, mỗi lần gặp mặt đều thấy Tống Thiên Diệu dùng tay nhẹ nhàng xoa đầu, hoặc xoa bóp mi tâm để giảm bớt cơn đau đầu.

Khổ sở làm gì chứ? Tiền kiếm không bao giờ hết, đủ tiêu là được rồi. Ngoại trừ việc bây giờ cần phải tránh vị hôn thê của mình khi trêu hoa ghẹo nguyệt, Chử Hiểu Tín cực kỳ hài lòng với cuộc sống của mình. Hơn nữa thỉnh thoảng còn có những cô gái xinh đẹp như Tuyết Ni bị mắc lừa bởi sự khôn khéo nhỏ nhặt của mình, trở thành điểm nhấn nhỏ trong những trải nghiệm phong lưu.

Sau này chỉ cần cùng vợ nỗ lực sinh vài đứa con để phát triển dòng họ Chử, đảm bảo chất lượng cuộc sống không bị giảm sút, Chử Hiểu Tín cảm thấy đời này đã đủ rồi. Những thứ như nhân vật lớn, chủ tịch phòng thương mại, nghị viên, đại diện người Hoa v.v… đều không liên quan gì đến mình, bản thân cũng không hứng thú quan tâm đến cuộc sống của người khác. Có thời gian đó, còn không bằng nghĩ cách làm quen với phụ nữ.

- Cộc cộc!

- Cộc cộc!

Bên ngoài phòng khách sạn Bán Đảo, vang lên tiếng gõ cửa.

- Chử tiên sinh, ta là A Vĩ, Hùng ca đang ở bên ngoài, hắn gấp gáp muốn gặp ngài.

Chử Hiếu Tín thu hồi suy nghĩ, đặt cốc nước xuống, tùy tiện khoác áo choàng tắm của khách sạn, rồi mới lên tiếng.

- Cho hắn vào đi.

A Vĩ là tâm phúc của Nhan Hùng, đi theo Nhan Hùng từ thấp lên cao, không rời không bỏ, trung thành tận tụy. Nhan Hùng cũng không bạc đãi A Vĩ, sau khi mình thăng chức, A Vĩ đã được gắn chức danh thám mục cấp cao, tiền bôi trơn trên dưới tất nhiên do Chử Hiếu Tín chi trả.

A Vĩ cũng biết cách làm người, không tự xưng là nhân vật trong cảnh sát, mà đối với Nhan Hùng hay Chử Hiếu Tín đều nghe lời hơn. Sau khi Nhan Hùng thăng chức, công việc lặt vặt trên địa bàn nhiều, không còn nhiều thời gian như trước để cùng Chử Hiếu Tín ra ngoài giải trí, A Vĩ đã tiếp nhận công việc này, đường đường là thám mục cảnh sát mà kiêm nhiệm tài xế kiêm vệ sĩ cho Chử Hiếu Tín.

Chương 951. Cả thế giới không tin hắn, ta tin! (2)

Cửa từ bên ngoài được mở bằng chìa khóa, Nhan Hùng trên người còn đọng nước mưa, vội vã xông vào từ bên ngoài, A Vĩ nhìn vào bên trong một cái, rồi đóng cửa phòng lại từ bên ngoài.

- Trời mưa mà gấp gáp đến gặp ta, làm mình ướt nhẹp thế này?

Chử Hiếu Tín cầm thuốc lá và bật lửa, chuẩn bị châm thuốc.

Nhan Hùng lau vài giọt mưa trên mặt, trong mắt vẫn còn vẻ kinh ngạc, giọng nói hơi gấp gáp.

- Tín thiếu! Bên ngoài bây giờ đột nhiên đồn đại, Tống Thiên Diệu đã theo người Thượng Hải! Chuẩn bị quay đầu giúp người Thượng Hải đánh người Hồng Kông!

Vì quá kinh ngạc, Nhan Hùng nhất thời quên gọi Chử Hiếu Tín là Chử tiên sinh, mà buột miệng gọi đối phương là Tín thiếu.

Chử Hiếu Tín nhíu mày.

- Ngươi uống say rồi à? A Diệu giúp người Thượng Hải? Ngươi không nói hắn là hung thủ vụ huyết án bảy mạng người ở thuyền hoa Tị Phong Đường thì thôi, ta với hắn tối nay vừa mới cùng ăn tối ở nhà hàng Thụ Cầm!

- Là thật.

Nhan Hùng nuốt nước bọt.

- Là thật…

- Ngươi biết không ngươi đang nói cái quỷ gì vậy?

Chử Hiếu Tín bực bội bước đến trước mặt Nhan Hùng.

- A Diệu đầu óc hỏng rồi, đi giúp người Thượng Hải? Hắn không sợ ta mắng hắn, cũng phải sợ… cũng phải sợ bao nhiêu hội thương mại, bang hội lớn nhỏ ở Hồng Kông ép chết hắn!

- Tống Thiên Diệu… Tống Thiên Diệu để người phụ nữ gọi là quả phụ Vân của hắn, tối nay ngay tại khách sạn này, dựa vào quan hệ với người Anh, điều động quân Anh bắt đi… bắt đi một lượng lớn người của các bang hội, bề ngoài nói là họ phá vỡ quy tắc Tống Thiên Diệu đặt ra, nhưng mà… nhưng mà thực tế, phần lớn những đại ca bang hội này đều dựa vào nhà họ Từ để kiếm ăn, hơn nữa chiều nay còn truyền ra, nói Tống Thiên Diệu tát Vu Thế Đình một cái tát, Vu Thế Đình nổi trận lôi đình, muốn Tống Thiên Diệu không được chết tốt, nghe giống như đang diễn kịch.

Nhan Hùng một hơi nói hết những tin tức mình điều tra được.

- Bây giờ một số bạn bè ta quen biết, đều muốn hỏi Chử tiên sinh ngài có biết việc Tống Thiên Diệu làm lúc này không, cho dù những đại ca bang hội đó thực sự không giữ quy tắc, bây giờ hai bên đang đình công lớn, hắn cũng không nên đâm Thịnh bá một dao.

Chử Hiếu Tín có vẻ bối rối.

- Có phải là trùng hợp không?

Nhan Hùng lắc đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Có người nói… có người nói…

- Rốt cuộc nói cái gì, nói đi!

Chử Hiếu Tín thấy Nhan Hùng ấp úng, ném điếu thuốc đi, nhìn chằm chằm vào Nhan Hùng thúc giục.

Nhan Hùng.

- Có người nói, Tống Thiên Diệu lần này đi Anh, là đã thỏa thuận với người Anh và người Thượng Hải, người Thượng Hải bỏ tiền, người Anh bỏ thế lực, Tống Thiên Diệu và người phụ nữ Anh đó của hắn làm trung gian, chuẩn bị giúp người Trung Quốc ở Hồng Kông đặt lại quy tắc…

- Ai nói câu này, giúp ta tìm hắn ra đây, đánh gãy hết răng hắn!

Chử Hiếu Tín nghe xong, cười hắc một tiếng, quay người định lấy thuốc lá, nhưng lại quay lại, dùng ngón tay chỉ vào ngực Nhan Hùng, chọc từng cái, nói từng chữ một!

Nhan Hùng im lặng không nói gì nữa, Chử Hiếu Tín hai tay chống hông đi đi lại lại trong phòng vài bước, dừng lại gọi to.

- A Vĩ!

A Vĩ bên ngoài cửa lập tức đẩy cửa vào.

- Chử tiên sinh?

- Gọi điện đến nhà hàng Thụ Cầm, hỏi xem A Diệu có còn ở đó ăn tối với phụ nữ không, nếu hắn còn ở đó, ngươi đi chuẩn bị xe, ta muốn đến nhà hàng Thụ Cầm.

Chử Hiểu Tín lên tiếng nói.

- Biết rồi.

A Vĩ nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chử Hiểu Tín nhìn Nhan Hùng với vẻ mặt giận dữ.

- Bất kể là ai tạo ra tin đồn này để hãm hại A Diệu, hãy điều tra cho ta, dù A Diệu bây giờ không còn dựa vào nhà họ

Chử, không còn dựa vào Chử Hiểu Tín ta để kiếm ăn, ta vẫn coi hắn là huynh đệ của ta!

Nói xong, Chử Hiểu Tín quay người cầm ly nước đá, uống một ngụm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Theo người Thượng Hải quay đầu đánh người của mình? Loại chuyện nhảm nhí này mà cũng có người tin?

Nhan Hùng ấp úng mở miệng.

- Trước đây có tin đồn, tuy Tống Thiên Diệu rời khỏi Hồng Kông, nhưng Hoàng Lục đã nhiều lần đi gặp con trai của Vu Thế Đình ở Thượng Hải, và một thương nhân tàu biển Thượng Hải tên là Địch Tuấn Đạt, không phải không có lý do…

- Choang!

Ly pha lê bị Chử Hiểu Tín ném thẳng xuống trước mặt Nhan Hùng, vỡ tan thành vô số mảnh vụn lấp lánh trên mặt đất!

- Cút!

Chử Hiểu Tín quay người, nhìn Nhan Hùng, ánh mắt sắc bén hung dữ.

- Ta vừa nói rồi, dù A Diệu bây giờ không còn dựa vào nhà họ Chử, không còn dựa vào Chử Hiểu Tín ta để kiếm ăn, ta vẫn coi hắn là huynh đệ của ta! Cả thế giới không tin hắn, ta tin!

…

- Tăng Xuân Thịnh, một nhân vật khá nổi tiếng trong ngành vận tải biển Thượng Hải, vụ làm ăn lớn như vậy của hắn đột nhiên rơi vào tay một người họ Đàm.

Tống Thiên Diệu chẳng hề bận tâm đến việc cả nhà hàng Thụ Cầm dường như đã hoàn toàn im lặng, ngoại trừ nhạc

công ngoại quốc vẫn đang chơi violin, từ tốn nói với Lư Nguyên Xuân ngồi đối diện.

- Không thấy rất kỳ lạ sao.

Lư Nguyên Xuân khẽ lắc đầu.

- Người bị cướp giết, tài sản đương nhiên thuộc về kẻ cướp, lẽ đương nhiên thôi.

- Nhiều tài sản như vậy, dù là cướp cũng phải lấy tiền ra đối chiếu, ngươi tưởng bây giờ là thời nhà Thanh à, hai bên lập một văn thư chuyển nhượng là có hiệu lực, không cần thông qua cơ quan chính quyền?

Tống Thiên Diệu cười một cái.

- Người của ta đã điều tra, tên đó đến từ Đài Loan, treo danh nghĩa Cứu Tổng, hắn không thể lấy ra nhiều tiền như vậy được.

- Tên này đối với Hồng Kông hoàn toàn xa lạ, nhưng lại như cá gặp nước, mỗi nước cờ đi đều khiến người ta cảm thấy khó hiểu, quá khoa trương rồi, nếu không phải ta quay về dọn dẹp, tiếp nhận cái đống lộn xộn này, chuyển hướng chú ý đi một chút, ta sợ qua vài ngày nữa, tên ngốc Tú ca sẽ chết oan mất.

Tống Thiên Diệu nhìn Tề Vĩ Văn, rồi lại nhìn Lư Nguyên Xuân.

Chương 952. Hiểu cái mẹ gì (1)

- Các ngươi không thấy vậy sao?

- Ngươi không phải cũng như cá gặp nước trong thành phố này sao?

Lư Nguyên Xuân hỏi lại.

Tề Vĩ Văn thì vẫn luôn im lặng nhìn Tống Thiên Diệu.

Trong nhà hàng Thụ Cầm, ngoại trừ bàn này, khách ở các bàn khác đều im lặng không nói, ánh mắt liên tục đảo qua các khuôn mặt quen thuộc hoặc xa lạ trong nhà hàng.

- Không giống ta, nước cờ của ta có quy tắc, mạo hiểm đánh cược một ván lớn, một quân cờ định đoạt cả cục diện, chắc chắn là ta đang đi cờ, đừng để ta bắt được sơ hở, cẩn thận hơn một chút là được, nhưng không có lý do gì hắn cũng chơi vui vẻ như vậy, ta cô thân độc mã, thua lỗ cùng lắm chỉ mất mạng một mình, hắn là quan chức mà, không có lý do gì đi nước cờ kiểu này, nếu hắn kiên quyết đi, thì chỉ có thể giải thích một điều.

Tống Thiên Diệu một tay cầm dĩa, một tay cầm dao, giọng điệu khẳng định nói.

- Có chỗ dựa nên không sợ.

Lư Nguyên Xuân và Tề Vĩ Văn gần như đồng thời nói ra bốn chữ này, sau đó hai người phụ nữ nhìn nhau, khẽ gật đầu, rồi lại tránh ánh mắt nhau.

- Tiền, có thể huy động từ một số ngân hàng tư nhân mà Quốc Dân đảng mở ở Hồng Kông.

Lư Nguyên Xuân nhìn Tống Thiên Diệu, suy nghĩ rồi lên tiếng.

Từ khi Tống Thiên Diệu nói ra việc đột nhiên thay đổi ý định muốn làm, Lư Nguyên Xuân không cảm thấy sợ hãi, ngược lại cô thấy hứng thú với sự mạo hiểm này. Cô biết đáng lẽ Tống Thiên Diệu nên tránh xa chuyện này một cách lạnh lùng và tập trung vào kế hoạch của mình, đó mới là việc một thương nhân nên làm.

Nhưng khi Tống Thiên Diệu thẳng thắn nói rằng mình đã dính vào và không thể thoát ra được, Lư Nguyên Xuân lại cảm thấy tham gia vào càng thú vị hơn. Kinh doanh bình thường, từng bước một thực ra rất nhàm chán.

Nếu Tống Thiên Diệu thực sự khôn ngoan tránh xa, Lư Nguyên Xuân ngược lại sẽ cảm thấy hắn là một kẻ nhàm chán. Nhưng bây giờ, sau khi kiên trì hỏi ra sự thật, Lư Nguyên Xuân lại bắt đầu lo lắng mơ hồ, lo rằng tên này sau khi bị cuốn vào một cách bị động lại hoàn toàn không nghĩ đến chuyện tự cứu mình, mà là muốn nhân cơ hội này khuấy động phong vân!

Tống Thiên Diệu lắc đầu nhẹ nhàng.

- Chuyện này, người Anh đã mất mặt đủ rồi, bây giờ họ có thể nhịn nhục để cho người Mỹ mặt mũi, vì họ không dám chọc giận người Mỹ, nhưng tuyệt đối sẽ không vì người Mỹ mà nể mặt Đài Loan. Họ sẽ làm việc công bằng, đặc biệt là sẽ cố tình theo dõi chặt chẽ người Đài Loan, để thể hiện rằng mình không sợ người Mỹ. Đó chính là chỗ hài hước của bọn quỷ Anh, rõ ràng cả thế giới đều biết họ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, nhưng nhất định phải khăng khăng tự cởi quần lót

ra đội lên đầu, chỗ khác không lo được, nhưng nhất định phải giữ thể diện.

Nghe Tống Thiên Diệu dùng lời lẽ có phần thô tục để ví von người Anh, Lư Nguyên Xuân hơi đỏ mặt, cô rất ít khi nghe những lời thô tục như vậy. Ngược lại Tề Vĩ Văn xuất thân giang hồ, lúc này chỉ mỉm cười.

Tống Thiên Diệu cắt bò bít tết.

- Vì vậy, tên họ Đàm chắc chắn cũng biết, lúc này tốt nhất là tự mình làm việc tự mình gánh, thành công hay thất bại đều không cần để người Anh trút giận lên ngân hàng phía Đài Loan nữa, nên hắn chắc chắn sẽ không dùng tiền của phía Đài Loan. Thêm vào đó hắn tự tin như vậy, không cần suy đoán kỹ cũng biết, đằng sau hắn đứng một đại gia từ Hồng Kông.

- Có biết là ai không?

Lư Nguyên Xuân nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Nếu biết, rất dễ giải quyết.

- Khó là khó ở chỗ này.

Tống Thiên Diệu dùng đầu dao gắp một miếng thịt bò còn vệt máu đưa vào miệng, sự kết hợp giữa miếng thịt bò còn máu và lưỡi dao khiến gương mặt Tống Thiên Diệu trông có vẻ hung dữ, hắn nhìn chằm chằm vào Lư Nguyên Xuân:

- Ta đã đắc tội quá nhiều người giàu ở Hồng Kông, hoàn toàn không biết đằng sau hắn là kẻ nào đã từng bị ta dạy dỗ, giờ đây đã học được cách thấp thỏm.

…

Lam Cương đảo mắt nhìn khắp gương mặt mọi người trong nhà hàng Thụ Cầm, ngoại trừ bàn của Tống Thiên Diệu có ba người, những người có mặt tối nay, có người hắn quen biết, có người hắn nghe nói đến, có người hoàn toàn xa lạ.

Nhưng những người hắn quen biết hay không này, lúc này trên mặt đều có một biểu cảm gọi là thận trọng, dường như không biết từ lúc nào, áp lực trong nhà hàng Thụ Cầm đã trở nên thấp xuống, ngay cả những người phục vụ và bartender người Nga trắng cũng đã quay về quầy bar từ xa, nói chuyện nhỏ nhẹ, lười không muốn đến cười nịnh với đám công dân hạng hai trong mắt họ nữa.

Bên ngoài cửa nhà hàng, một tên mật thám toàn thân ướt sũng đang chỉ trỏ vào trong với vẻ mặt lo lắng, nhưng bị người phục vụ Nga trắng chặn lại ở cửa với ánh mắt khinh bỉ và lời nói lạnh nhạt. Cái kiểu hống hách ngày thường của tên mật thám đối với dân thường, trước mặt người Nga trắng đã thu lại sạch sẽ.

- Lặng lẽ đi ra ngoài hỏi xem tình hình thế nào.

Lam Cương ra lệnh cho thuộc hạ của mình.

Rất nhanh, thuộc hạ đã đuổi tên mật thám chật vật bên ngoài đi, bước nhanh trở lại, với vẻ mặt kỳ lạ cúi người, ghé vào tai Lam Cương nói vài câu, khiến sắc mặt Lam Cương lập tức trở nên còn kinh ngạc hơn cả đối phương.

Phản ứng đầu tiên của Lam Cương sau khi nghe xong tin tức là nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang thản nhiên trò chuyện nhỏ nhẹ với hai người phụ nữ. Tống Thiên Diệu cắt thịt bò, miệng nói chuyện, mắt lại để ý thấy ánh mắt Lam Cương nhìn về phía mình trong thoáng chốc.

Không để ý đến bầu không khí kỳ lạ trong nhà hàng lúc này, Lam Cương đứng dậy, đi đến bàn của Tống Thiên Diệu, ngồi xuống vị trí bên phải phía dưới của hắn, dưới ánh mắt hơi ngạc nhiên của Lư Nguyên Xuân và Tề Vĩ Văn.

Chương 953. Hiểu cái mẹ gì (2)

Nhìn thấy hành động của Lam Cương, Lư Nguyên Xuân vẫn chưa có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng Tề Vĩ Văn lập tức nhíu mày. Trong mắt nàng, Lam Cương không phải là người thiếu phép tắc, ngược lại, bề ngoài tuy cười cợt nhưng trong xương tủy gã rất tinh ranh cảnh giác. Nếu không phải có chuyện lớn, gã sẽ không trực tiếp đến đây, cắt ngang cuộc nói chuyện của Tống Thiên Diệu với hai người.

- Chuyện gì?

Tống Thiên Diệu đưa miếng thịt bò vào miệng, không thèm nhìn Lam Cương, tiếp tục dùng hai tay cầm dao nĩa cắt miếng thịt bò tiếp theo.

Lam Cương xoay cả người sang đối diện với Tống Thiên Diệu, đôi mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang nhìn xuống đĩa thịt bò của hắn, hạ thấp giọng, nói chậm rãi.

- Kim Nha Lôi chết rồi, Trần A Thập chết rồi, còn có mấy đại ca đứng đầu các bang phái cũng đều chết cả, toàn bộ đều bị bắn chết. Hiện giờ bên ngoài đồn đại là ngươi đã đầu quân cho người Thượng Hải, để bọn Thanh Bang Thượng Hải ra tay giết hai người này, coi như là lễ vật đầu quân của ngươi.

Động tác nuốt thịt bò của Tống Thiên Diệu ngừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục ăn, không dừng lại. Đợi khi nuốt hết thức ăn mới ồ lên một tiếng, coi như là phản hồi.

- Vân tỷ tối nay đã mượn sức lính Anh ở khách sạn Bán Đảo lôi đi một đám người giang hồ, bây giờ mọi người dù

không muốn tin cũng không thể không tin.

Lam Cương nhìn chằm chằm vào động tác của Tống Thiên Diệu, tiếp tục nói.

Tề Vĩ Văn và Lư Nguyên Xuân cùng lúc im lặng, một người khẽ khuấy cà phê, người kia thì xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, không nhìn Tống Thiên Diệu và Lam Cương, tất nhiên, điều này không có nghĩa là họ không nghe thấy những lời Lam Cương nói.

Tống Thiên Diệu nuốt miếng thịt bò thứ hai, dùng khăn ăn lau khóe miệng, liếc nhìn Lam Cương, đưa tay cầm ly rượu vang, dường như tranh thủ hỏi một câu giữa lúc ăn.

- Rồi sao nữa?

Lam Cương khẽ lắc đầu, không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu, ánh mắt và vẻ mặt dường như có sự cảnh giác, lo lắng, hung dữ, sợ hãi và nhiều cảm xúc phức tạp khác đang thay đổi.

Tống Thiên Diệu uống một ngụm rượu vang.

- Ta quả thật đã đầu quân cho người Thượng Hải, nhưng không định làm lễ vật đầu quân đẹp đến thế, bây giờ xem ra lại có người thay ta làm, làm còn đẹp như vậy, phối hợp với hành động của Vân tỷ bên khách sạn Bán Đảo, quả thật là thiên y vô phùng, khiến ta muốn biện bạch cũng không thể mở miệng, đây là ép ta nhất định phải đi con đường này.

- Lão bản, ngươi đừng lừa ta, ta là kẻ không có đầu óc, mắt thấy gì thì tin nấy.

Lam Cương giữ nguyên tư thế, mặt mày nghiêm túc nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn Lam Cương.

- Ngươi thấy gì trong mắt?

- Ta chẳng thấy gì cả, nên mới mở miệng hỏi. Tối nay Lục ca không ở bên cạnh ngươi, ngươi làm xong những việc đó chiều nay, tưởng chừng như đã lâu không gặp Chử Hiếu Tín nên tùy tiện chọn nhà hàng này, nhưng Chử Hiếu Tín có thể đi, ngươi thì không. Lục ca là người của ngươi, hắn không ở bên cạnh ngươi, bây giờ trong nhà hàng…

…

Trần Thái ở trong một nhà xưởng trống trải cũ kỹ tại xưởng đóng tàu Á Tế Á ở Đại Giác Đầu, thân trên cường tráng xăm hình hổ hy sinh thân mình đang trần trụi, đối diện với một cái mộc nhân trụ cũ kỹ đang đánh quyền. Trong nhà xưởng không có đèn điện, chỉ thắp một ngọn đèn dầu mờ tối, mái nhà đã không thể sửa chữa bị mưa to xối xả, cả nhà xưởng vang lên tiếng nước mưa nhỏ giọt.

Gần đây cuộc sống của Trần Thái không được tốt lắm. Đại ca Bả Thông bị giết, hắn kiên quyết báo thù cho Bả Thông, gây náo loạn nhà máy nước ngọt của nhà họ Lâm. Nhưng kết quả không phải là danh tiếng giang hồ tăng vọt, mà là sau khi mất đi chỗ dựa, cuộc sống ngày càng khó khăn.

Hắn không có đầu óc như Bả Thông, càng không học được cách giao tiếp của Bả Thông. Trước đây trung thành làm đàn em đắc lực cho Bả Thông, kết oán với đủ loại kẻ thù, nhưng Bả Thông chưa kịp mở rộng nhân mạch cho Trần Thái.

Vì vậy khi Bả Thông chết, người tìm Trần Thái báo thù thì nhiều, kẻ giúp đỡ lúc khó khăn thì ít. Thậm chí Trần Thái còn không giữ được hội quán Mai Ân - niềm tự hào nhất của đại ca Bả Thông lúc sinh thời, bị viên trưởng thám bên Tây Doanh Bàn cấu kết với mấy ông chú Hòa Quần Anh, coi như tài sản bang hội cướp mất từ tay Trần Thái.

Đối với Trần Thái, người giang hồ nhắc đến đều khâm phục, có thể đánh, trung thành, sinh ra để ăn cơm đầu gươm mũi súng. Hiện tại những đại ca có tự đầu quan tâm đến Trần Thái đều đang chờ đợi, chờ Trần Thái không chịu nổi, để họ có thể nuôi con chó dữ nghe lời này bên cạnh mình.

Nhưng Trần Thái đã khiến tất cả mọi người thất vọng, họ không ngờ Trần Thái có thể hưởng thụ được cảnh huy hoàng được người người tung hô, đêm đêm ca hát, cũng có thể chịu đựng được cảnh cô đơn lúc sa cơ, thiếu ăn thiếu mặc.

Người giang hồ đều là theo đuôi kẻ mạnh, hôm nay ngươi huy hoàng, trước sau đều có một đám đàn em sẵn sàng đi theo ngươi. Nhưng ngày mai sa cơ, lập tức cây đổ khỉ tan, dù sao những đàn em không có cơ hội nổi lên trên giang hồ cũng phải sống, không thể giữ mãi một cái bếp lạnh tanh.

Trần Thái hiện giờ cũng vậy, không còn Bả Thông, Trần Thái không còn tiền, đầu óc lại không đủ dùng, đấu không lại mấy lão già Hòa Quần Anh, mấy sòng bạc, tiệm thuốc phiện dưới quyền cũng đều bị chiếm đoạt với danh nghĩa tài sản bang hội.

Đàn em khuyên hắn đổi chủ, theo một đại ca khác, Trần Thái lại không đồng ý. Vì vậy những người anh em dưới tay bắt đầu dần dần xa lánh Trần Thái, đến bây giờ dưới tay chỉ còn hai ba đàn em trung thành. Trần Thái chịu khổ, họ cũng cùng Trần Thái chịu đựng.

Sau khi Trần Thái hết tiền, cách kiếm sống hắn chọn là đi làm công.

Ba đàn em tưởng Trần Thái đùa, nhưng không ngờ Trần Thái thật sự tìm được một công việc sửa chữa tàu ở xưởng tàu, khiến ba đàn em ngay lập tức ngớ người.

Chương 954. Một tay thi thể, một tay tiền, thấy xác trả tiền

Họ không phải chưa từng khuyên Trần Thái, dù Trần Thái không đổi chủ, tự mình đánh chiếm một địa bàn, rất nhanh cũng có thể đông sơn tái khởi. Nhưng Trần Thái lại nói muốn đánh thiên hạ cần phải có tiền, tình cảnh hiện tại của mình đừng nói là tiền an gia cho đàn em, ngay cả mời hơn trăm người ăn một bát mì cũng thành vấn đề. Có mấy đại ca có tự đầu lấy tiền ra muốn nâng đỡ Trần Thái, tâm tư đằng sau không cần nói cũng biết, Trần Thái tất nhiên cũng không động đến những khoản tiền đó, nên mới thành ra bộ dạng hiện tại.

Ba đàn em tuy chưa rời bỏ Trần Thái, nhưng đã theo sự giới thiệu của Trần Thái, đi theo A Văn và những người của Trường Lạc để lăn lộn. Danh nghĩa vẫn treo cái mác đàn em của Trần Thái, nhưng làm việc đã không cần phải báo cáo với Trần Thái. Trong mắt họ, Trần Thái và việc lui khỏi giang hồ dường như chẳng có gì khác biệt, tấm bảng hiệu giang hồ Thái ngốc đã cùng Bả Thông chết đi, sụp đổ rồi.

- Bộp! Bộp!

Tiếng nắm đấm đánh vào mộc nhân trụ hòa lẫn với tiếng mưa rơi tí tách trong nhà xưởng, khiến Trần Thái cảm thấy một sự ồn ào và phiền muộn khó tả.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân hối hả, dù mưa như trút nước cũng không che lấp được tiếng bước chân. Trần Thái dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục tự đánh quyền. Xưởng tàu này chẳng có gì đáng trộm, huống chi nghe tiếng bước chân không phải hai ba người, thêm vào đó không hề che

giấu tiếng bước chân, Trần Thái gần như có thể khẳng định đối phương không phải kẻ trộm đêm mưa, mà là người muốn tìm mình.

Quả nhiên, cánh cửa sắt của nhà xưởng bị đẩy ra từ bên ngoài, sáu bảy người mặc áo mưa, cầm ô, gần như ùa vào, thậm chí trong tay còn cầm đèn pin, mấy chùm sáng lướt qua mắt Trần Thái.

Trần Thái dùng tay che chùm sáng.

- Không cần chiếu nữa, ở đây chỉ có mình ta.

- A Thái, lâu rồi không gặp.

Một giọng nói vang lên, theo tiếng nói, đám đông phía trước tản ra, bóng người này cuối cùng bước vào trong xưởng.

Trần Thái xách lên một thùng dầu diesel cỡ nhỏ dùng để rửa động cơ diesel, ném vào rãnh trên sàn xưởng, sau đó cúi đầu lấy điếu thuốc từ bàn bên cạnh mộc nhân, quẹt diêm châm lửa, rồi búng que diêm vào rãnh!

- Bùng! một tiếng, dầu diesel trong rãnh bắt lửa từ que diêm rơi xuống, bùng cháy dữ dội, trong chớp mắt ngọn lửa vàng rực bốc khói đen, chiếu sáng cả xưởng trống trải, phủ lên tất cả mọi người trong xưởng, kể cả những giọt mưa rơi, một màu vàng chập chờn.

Người đến hạ mũ mưa xuống, lộ ra khuôn mặt trẻ trung giống như Hồng Thuận Hãn Cân Thanh.

- Thanh ca, tối nay tốt lành, ta tưởng ai, trời mưa to thế này mà còn đến gây phiền phức cho ta.

Trần Thái nhìn rõ người đến là Hãn Cân Thanh, khóe miệng hơi nhếch lên một chút, coi như đáp lại Hãn Cân Thanh một nụ cười.

Hãn Cân Thanh hất áo mưa, đi vòng qua rãnh đang cháy ở giữa, tiến về phía Trần Thái, đảo mắt nhìn xung quanh.

- Tìm ngươi khó quá, A Thái, sao phải làm khó mình như vậy?

- Ngươi chẳng lẽ chạy đến đây chỉ để nói với ta, muốn ta chuyển sang làm phu khuân vác sao? Ta coi ngươi là huynh đệ tốt, những lời khó nghe thì đừng nói ra, tránh làm hỏng tình nghĩa.

Trần Thái ngậm điếu thuốc, xoay người tiếp tục đánh quyền.

- Không phải, là muốn đến hỏi thăm về một người.

Hãn Cân Thanh đi đến đối diện Trần Thái, hai tay ôm lấy mộc nhân, dùng cánh tay cảm nhận lực đạo Trần Thái đánh vào mộc nhân, đồng thời mở miệng hỏi.

- Thông ca chết rồi, ngươi còn là người của Hòa tự đầu không?

Trần Thái dừng tay, nghiêng mặt nhìn Hãn Cân Thanh.

- Có người gây phiền phức cho ngươi? Ngươi muốn ta giúp một tay? Không vấn đề gì?

- Không phải có người gây phiền phức cho ta, A Thái.

Hãn Cân Thanh cười một tiếng, liếc nhìn những người ở xa, rồi lại nhìn Trần Thái.

- Ngươi vẫn chưa nói cho ta biết, ngươi còn là huynh đệ của Hòa tự đầu không?

Trần Thái nhìn theo ánh mắt của Hãn Cân Thanh về phía xa, rồi lại nhìn Hãn Cân Thanh.

- Sao vậy? Có cần ta đọc vài câu thơ để ngươi kiểm tra bảo ấn của ta không?

- Ngươi thừa nhận mình là thì tốt rồi, ta muốn hỏi thăm về một người, ngươi có biết Hàm Ngư Toàn không?

Hãn Cân Thanh hỏi Trần Thái.

- Trước đây từng ở Lão Phúc, sau đó chết ở phố Thái Hòa.

- Ngươi đã biết hắn chết rồi, còn hỏi thăm hắn làm gì?

- Hắn chết không sai, hắn còn có vợ con, ta muốn biết, vợ con hắn hiện giờ đang ở đâu.

Hãn Cân Thanh nhìn Trần Thái, từ từ mở miệng.

Trần Thái biến sắc mặt.

- Không nói chuyện giang hồ không liên lụy đến vợ con, cho dù ngươi và Hàm Ngư Toàn có gì qua lại, người chết nợ tiêu, không cần phải tận diệt chứ, Thanh ca.

- Ta đương nhiên sẽ không động đến phụ nữ và trẻ con, ta chỉ muốn tối nay nói chuyện với họ, ép một người đứng ra lộ mặt mà thôi.

- Tống Thiên Diệu?

Trần Thái lập tức nhướng mày, nhìn chằm chằm vào Hãn Cân Thanh.

Hãn Cân Thanh lắc đầu.

- Ta đúng là có một món nợ với Tống Thiên Diệu, nhưng phải từng bước một, chưa đến lượt hắn, ta muốn Sư Gia Huy gọi điện cho ta, để hắn biết, vợ con của Hàm Ngư Toàn đang ở cùng ta, có một số việc, hắn không nên giúp Tống Thiên Diệu làm quá đáng.

- Chuyện gì?

Trần Thái nghiêm mặt hỏi.

Hãn Cân Thanh cố tình ngạc nhiên nhìn Trần Thái.

- Ngươi không biết sao? Oa, anh em họ xa của ngươi Tống Thiên Diệu, đã đầu quân cho người Thượng Hải, Hòa tự đầu, Triều tự đầu và Lão Phúc, bây giờ đều đang gấp rút muốn mạng hắn, có người đã đưa ra tiền thưởng ngầm.

Hãn Cân Thanh đưa lòng bàn tay trái ra, lật qua lật lại trước mặt Trần Thái.

- Mua một mạng của Tống Thiên Diệu.

- Mười vạn đồng e là không mua được cả mạng Diệu ca lẫn mạng đám tiểu đệ bên cạnh hắn chứ?

Trần Thái cười với Hãn Cân Thanh.

- Hơn nữa Diệu ca không thể nào đầu quân cho người Thượng Hải được.

Hãn Cân Thanh nhe răng cười.

- Một ngàn vạn, một tay thi thể, một tay tiền mặt, thấy xác trả tiền!

Chương 955. Nam và nữ (1)

Đàm Kinh Vĩ giũ giũ nước mưa trên tóc, rồi cứ thế ướt sũng, ngồi phịch xuống giá đàn piano đối diện người phụ nữ, dưới ánh đèn pha lê sáng rực, gương mặt nam tính anh tuấn nở một nụ cười rạng rỡ, nhìn người phụ nữ đang chơi đàn:

- Ông chủ của ta rất vui, tuy người của chúng ta ở Hồng Kông nhiều hơn đại lục mấy lần, nhưng có thể tránh tiếp xúc với bọn họ càng nhiều càng tốt vào thời điểm quan trọng này, vẫn có thể tiết kiệm được nhiều rắc rối không cần thiết. Ngươi có hứng thú phát triển ở Đài Loan không?

Đôi tay người phụ nữ lướt qua phím đàn một cách trôi chảy, cây đàn piano phát ra âm thanh du dương như ngọc rơi trên mâm, người phụ nữ nhấc cao đôi tay rời khỏi phím đàn, hơi ngẩng đầu.

- Không hứng thú.

- Này, dù chỉ vì ta đã giúp ngươi cứu tên bạn trai đó khỏi tay người Mỹ, ngươi cũng không nên lạnh nhạt với ta như vậy chứ?

Đàm Kinh Vĩ nói.

- Đài Loan đang phát triển, cơ hội rất nhiều, thiếu chính là những… đại kim chủ như Cố tiểu thư ngươi.

Cố Lâm San trước cây đàn piano nghiêm túc đánh giá Đàm Kinh Vĩ, Đàm Kinh Vĩ cũng thu lại nụ cười, làm cho vẻ mặt của mình trông chân thành hơn, nhưng Cố Lâm San đánh giá một lúc, vẫn lắc đầu.

- Không hứng thú, hơn nữa Billy cũng không phải là bạn trai của ta, hắn đã không còn liên quan gì đến ta nữa.

- Ta nghe nói, tên Billy đó đã nhiều lần chịu thiệt dưới tay Tống Thiên Diệu, ngươi giúp đàn ông dạy dỗ đối phương một chút cũng không có gì, không mất mặt.

Đàm Kinh Vĩ cười híp mắt tiếp tục nói.

- Hơn nữa, ta đã xem qua ảnh, là đàn ông ta cũng phải thừa nhận, thật sự rất anh tuấn.

- Ta hợp tác với ngươi là chuyện làm ăn, hơn nữa Billy đã nhận thua, không còn ở Hồng Kông nữa, không cần phải nhắc đến hắn. Ta thừa nhận quả thật có chút hứng thú với Tống Thiên Diệu, nhưng chỉ là muốn đấu với hắn một phen. Tên đó khi ta thích Billy, đã thiết kế một cái bẫy chết người cho Billy, ta đến giờ vẫn nhớ, hình như cũng đang mưa, ngoài việc đưa Billy trốn khỏi Hồng Kông, ta không còn cách nào khác. Vì vậy lần này có cơ hội, ta muốn tự mình lĩnh giáo xem, người có thể khiến Billy kiêu ngạo phải nhịn nhục, rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Cố Lâm San đưa tay vuốt ve mặt Đàm Kinh Vĩ.

- Cho nên, ngoài vụ làm ăn lần này, những ý nghĩ khác thì đừng nói nữa, người đứng trên sân khấu diễn kịch là ngươi, hãy nghĩ xem mình có thể sống sót đến khi hạ màn không đã.

- Vậy ngươi mượn cơ hội hợp tác với ta, lần này cũng thiết kế một cái bẫy chết người cho Tống Thiên Diệu?

Đàm Kinh Vĩ đứng dậy khỏi giá đàn piano, tự mình đi đến tủ rượu bên cạnh, chọn một chai whisky, ngửi ngửi bằng mũi, không rót vào ly mà ngửa cổ uống một ngụm, nhìn về phía Cố Lâm San hỏi.

Cố Lâm San đứng dậy đi đến bên cửa sổ, vén tấm rèm lụa mượt mà nhìn ra ngoài.

- Có phải ngươi nói với ta, Hà Hiền từng lén lút đến Hồng Kông, bí mật nhận con gái nuôi của Vu Thế Đình làm con gái nuôi?

- Đúng vậy, những tin tức gia đình nội bộ như vậy, ta có đường dây, ngươi không phải cũng đã tìm cách xác nhận rồi sao? Chẳng phải sau khi xác nhận mới bàn chuyện hợp tác với ta? Nhưng lúc đó, ngươi đã biết chắc chắn sẽ là Tống Thiên Diệu nhảy ra sao? Lúc đó hắn còn ở Anh quốc phải không?

Đàm Kinh Vĩ thở hắt ra, hỏi Cố Lâm San.

Cố Lâm San nghiêng đầu nhìn Đàm Kinh Vĩ.

- Tại sao Hà Hiền lại nhận con gái nuôi của Vu Thế Đình làm con gái nuôi?

- Kết giao, những thương nhân vận tải biển ở Thượng Hải, cái bụng to và thủ đoạn lớn được nuôi dưỡng từ các bến tàu lớn ở bến Thượng Hải, không phải là những ngư dân ở Hồng Kông - thành phố hạng hai này có thể so sánh được, họ chỉ có vài đồng tiền rồi lột xác thành những kẻ làm vận tải biển, thực chất vẫn đầy mùi tanh của cá. Hà Hiền kết giao với những người như Vu Thế Đình, chính là nhìn thấy Vu Thế Đình và những người đó sớm muộn sẽ đứng vững chân ở Hồng Kông, từ đó nuốt chửng thương trường Hồng Kông.

Đàm Kinh Vĩ nghiêng đầu nhảy nhảy chân, giống như một đứa trẻ, muốn giũ bớt nước trong tai.

- Rõ ràng là chuẩn bị kết thân, hơn nữa không phải để con gái nuôi của Vu Thế Đình gả vào nhà họ Hà.

- Cũng có rất nhiều người có thể chọn, Lôi Anh Đông, Hà Hồng Sanh… Ồ, hai tên này đều có vợ rồi, không sao cả, dù sao ở Hồng Kông cũng đâu chỉ có mỗi Tống Thiên Diệu là thanh niên độc thân?

Đàm Kinh Vĩ đảo mắt, khinh thường nói.

Cố Lâm San tự mình đi đến tủ rượu, rót một ly rượu vang đỏ, cầm trên tay từ từ ngửi.

- Thanh niên độc thân thì nhiều, nhưng được Hà Hiền để mắt tới, bị ép đến mức không còn đường lui ở Hồng Kông, phải đến Ma Cao làm đệ tử quan môn cho hắn, e rằng chỉ có mỗi Tống Thiên Diệu.

- Ha ha ha, tâm tư của những nhân vật lớn này thật khó đoán, coi trọng một người trẻ, đối phương ở Hồng Kông có sự nghiệp riêng, có lẽ trước đây đã từ chối lời mời của nhân vật lớn, nên nhân vật lớn chuẩn bị cho người trẻ một cơ hội nữa, đào một cái hố, ép người trẻ đến đường cùng ở Hồng Kông, cuối cùng chỉ có thể đến Ma Cao quy thuận dưới trướng mình? Hắn không sợ người trẻ nhất thời nóng giận, phản bội chủ nhân sao?

Đàm Kinh Vĩ đưa tay nhận lấy ly rượu vang từ tay Cố Lâm San.

- Cảm ơn.

Cố Lâm San lại lấy một ly rượu khác, tiếp tục rót rượu.

- Nếu Tống Thiên Diệu thật sự thoát khỏi cảnh nguy, đến Ma Cao, liệu có nhất thời nóng giận không?

- Hắn không thoát được đâu.

Đàm Kinh Vĩ uống cạn ly rượu.

- Ai cuốn vào cơn mưa gió này, đều đừng mong sống sót mà rời đi.

Cố Lâm San trầm ngâm suy nghĩ, sau đó nhẹ nhàng mở lời.

Chương 956. Nam và nữ (2)

- Hợp đồng vật tư mà Vĩnh An bách hóa ký với Cứu Tổng lần này…

- Cố tiểu thư là thương nhân, đương nhiên là ngoại lệ, hợp đồng cũng tuyệt đối không có vấn đề gì, vật tư cũng là Cứu Tổng mua tạm thời, dùng để cứu trợ các tướng sĩ Quốc quân ở Điều Cảnh Lĩnh, làm sao có thể liên lụy đến Cố tiểu thư chứ? Ta có thể ăn sạch sẽ những tài sản của Tăng Xuân Thịnh, tự nhiên cũng tuyệt đối có thể nói rõ ràng về dòng tiền giữa Vĩnh An của Cố tiểu thư và ta. Ta vừa nói là những người yêu nước, đặc biệt là những người không yêu Trung Hoa Dân Quốc.

Đàm Kinh Vĩ dùng ly không chạm vào ly rượu trong tay Cố Lâm San.

- Cạn ly, người Thái làm không tồi, ngươi nói có lý, Tống Thiên Diệu đến Ma Cao, cũng không lập tức nóng đầu đâu, người Thái trông cũng vậy.

- Điều Tống Thiên Diệu giỏi nhất chính là khuấy đục một vũng nước, rồi thừa nước đục thả câu, kẻ ngốc mới xuống nước, đấu với hắn trong vũng nước hắn đã khuấy đục, trong những quy tắc bước đi hắn đã tính toán sẵn. Rất đơn giản, hắn muốn khuấy đục nước, thì cứ ép hắn cùng ngươi đánh bài ngửa, tất cả các quân bài đều lật ngửa trên bàn, đánh thế nào, mọi người đều thấy rõ.

Cố Lâm San uống một ngụm rượu vang đỏ, nói.

Đàm Kinh Vĩ gật đầu.

- Hắn muốn âm thầm đứng giữa hai bên, giờ ép hắn chọn phe, không tệ không tệ, ta thích đấy, những trò mưu mô thầm lén ta không giỏi, ta vẫn thích cái quy tắc trên chiến trường hơn.

- Quy tắc trên chiến trường và thương trường có gì khác nhau không? Chẳng phải đều là kẻ thắng làm vua sao?

Cố Lâm San hỏi một câu.

Đàm Kinh Vĩ suy nghĩ kỹ một lúc.

- Ta thấy vẫn có một số điểm khác nhau.

Cố Lâm San nghiêng đầu nhìn về phía Đàm Kinh Vĩ.

- Vậy sao? Nói nghe thử xem.

- Trên chiến trường thua trận, có thể không chết, nhưng trên thương trường thua trận, còn thảm hơn cả chết, hơn nữa những người trên thương trường, tâm địa còn độc ác hơn cả những người trên chiến trường.

Đàm Kinh Vĩ nhún vai.

- Giống như Tăng Xuân Thịnh vậy, thật đáng thương, chỉ muốn kiếm một chút tiền, nhưng ngươi xem kết cục của hắn? Ha ha, chữ tham hại chết bao nhiêu người, nếu hắn có được một nửa đầu óc của Cố tiểu thư, ta đã không cần hợp tác với ngươi rồi.

- Vậy ngươi có tham không?

Cố Lâm San nhìn về phía Đàm Kinh Vĩ.

- Không cần trả lời ta, xem kết cục lần này là biết câu trả lời thôi, đêm đã khuya, thu lại chút lòng ham muốn của ngươi đi, về khách sạn nghỉ ngơi sớm.

Nói xong, Cố Lâm San xoay người bước đi trên đôi giày cao gót ra khỏi phòng đàn.

Đàm Kinh Vĩ cầm ly rượu nhìn bóng lưng người phụ nữ rời đi, tự giễu cười.

- Nghĩ nhiều quá rồi, có ham muốn cũng không tìm ngươi, ngược lại là con gái nuôi của Vu Thế Đình, ha ha, đáng tiếc.

…

Đảo Cảng, Sa Loan, sấm sét nổ ầm ầm liên tiếp trong màn mây đen kịt.

Hàn Trọng Sơn đứng trong một góc tối, mắt đảo quanh quan sát, tay đặt bên hông dưới lớp áo mưa.

Ba người kia đang nhanh nhẹn dùng cành cây cỏ rác che đậy chiếc thuyền máy dầu diesel đã đưa họ vượt biển trở về Hồng Kông trong đêm mưa bão.

- Sơn ca, Cửu Lục đã cất kỹ rồi!

Ba người đi tới, một gã tên Quế Tu Văn, trước đó phụ trách canh gác dưới chân núi khi thẩm vấn Lãnh Tử ở Bình Châu, lên tiếng nói.

Hàn Trọng Sơn nhìn về phía xa, nơi có những ngôi nhà thuyền trông như những ngọn đồi thấp chập chùng trong đêm tối.

- Tối nay không hỏi ra được gì, không thể báo cáo với Đàm tiên sinh, đi thôi, đi bắt người.

Bốn người men theo bóng tối, lợi dụng tiếng mưa gió sấm sét và tiếng sóng biển, nhanh chóng tiến về phía làng nhà thuyền.

Làng nhà thuyền ở Sa Loan là nơi những ngư dân không đủ tiền định cư ở Hồng Kông dựng lên những căn nhà đơn sơ bên bờ biển, từ vài căn lều nhỏ dần dần mở rộng ra như hiện tại, làng nằm nửa trên bờ nửa dưới biển. Trong đêm mưa bão như thế này, toàn bộ những căn nhà tồi tàn trong làng đều rung lắc

không ngừng theo gió, thỉnh thoảng còn có những tấm ván gỗ, tôn sắt và các bộ phận khác của nhà cửa bị gió mưa thổi bay, phát ra tiếng leng keng, sau đó là tiếng chửi rủa và kêu la kinh hãi của người dân.

Trước khi ra tay bắt Lãnh Tử, Hàn Trọng Sơn và đồng bọn đã biết rõ lai lịch của hắn, chỉ là không ngờ Lãnh Tử lại cứng đầu đến thế, một chữ cũng không chịu khai ra. Đàm Kinh Vĩ lại yêu cầu Hàn Trọng Sơn bọn họ phải khai thác được thông tin trong đêm nay, bất đắc dĩ Hàn Trọng Sơn mới đến đây bắt cóc người nhà của Lãnh Tử, hy vọng Lãnh Tử sẽ chịu mở miệng.

Bốn người cẩn thận bước vào trong làng, đường trong làng rộng hẹp không đều, chỗ rộng có thể đi hai người song song, chỗ hẹp một người đi nghiêng còn hơi chật, hơn nữa đi trên đường, nước mưa đã ngập đến đầu gối, mỗi lần nhấc chân bước đi đều phải nhẹ nhàng, tránh làm nước bắn lên quá nhiều gây ra tiếng động lớn. Thêm vào đó, Quế Tu Văn đã từng đến đây thăm dò đường đi nước bước trước đó phải cẩn thận nhận đường trong đêm tối, nên bốn người đi rất chậm.

Quế Tu Văn đi đầu, Hàn Trọng Sơn đi cuối, bốn người cách nhau ba bước chân, từ từ tiến từ ngoài vào trong làng.

- Sơn ca, nhà thằng nhóc đó có mẹ già vợ con tổng cộng sáu người, chúng ta chỉ có bốn người, lúc đó bắt mấy người?

Tên thuộc hạ đi trước Hàn Trọng Sơn quay đầu lại hỏi.

Hàn Trọng Sơn trợn mắt, hạ giọng.

- Tùy cơ ứng biến, im miệng!

Tên thuộc hạ cười cười không để tâm.

- Sơn ca, yên tâm đi, toàn là ngư dân thôi, đừng nói là trong thời tiết bão táp này họ không nghe thấy, cho dù họ có nghe thấy thì làm được gì chứ?

- Cẩn thận một chút không sai được!

Hàn Trọng Sơn nhìn về phía Quế Tu Văn đang đi đầu.

- Hỏi xem Tu Văn còn bao lâu nữa?

Chưa kịp để hai tên thuộc hạ truyền lời cho nhau, truyền đến tai Quế Tu Văn, Quế Tu Văn đã quay đầu lại, chỉ vào một căn nhà thuyền phía trước, ra hiệu đã tìm thấy.

Mọi người đều nhìn về phía Hàn Trọng Sơn, Hàn Trọng Sơn chậm rãi tiến lên vài bước, đánh giá bố cục căn nhà thuyền.

Bên cạnh, Quế Tu Văn có lẽ do bị nước mưa xối qua nên mặt trắng bệch, lúc này ghé tai Hàn Trọng Sơn nói nhỏ.

Chương 957. Gọi ta là Sơn ca

- Hai gian, gian ngoài là phòng khách bếp núc lộn xộn, bên trong có mấy cái giường tầng để ở.

Hàn Trọng Sơn thu hồi ánh mắt, nhìn ba người.

- Tu Văn qua đó nghe ngóng động tĩnh trước, mưa to thế này, có thể có người chưa ngủ, khi không có động tĩnh gì mới cạy cửa vào, cố gắng động tác nhẹ nhàng, đừng để người khác phát hiện. Vào rồi thì bắt hai đứa trẻ, đánh ngất trói lại mang đi, những người còn lại, bất kể lớn nhỏ, bịt miệng cắt cổ, tránh để lại hậu hoạn.

Ba người gật đầu, Quế Tu Văn cẩn thận tiến đến gần căn nhà thuyền, áp tai vào nghe ngóng một lúc, rồi mới vén áo mưa lên, rút ra một con dao găm từ dưới áo mưa, thò vào khe cửa để mở then cài bên trong!

Thấy Quế Tu Văn đã chuẩn bị mở cửa, hai tên đồng bọn cũng rút dao quân đội ra đứng sau lưng Quế Tu Văn, chỉ chờ cửa bị cạy mở là lập tức xông vào.

Trong khoảnh khắc Quế Tu Văn vén áo mưa lên, vừa lúc một tia chớp lóe sáng trên bầu trời, chiếu sáng cả làng Liêu như ban ngày, Hàn Trọng Sơn nhìn thấy trên thắt lưng của Quế Tu Văn, ngoài khẩu súng có thân màu xanh lam lấp lánh dưới ánh chớp, còn có một chiếc bùa hộ mệnh bằng bạc mà trẻ con thường đeo cũng sáng lên dưới ánh chớp!

Chỉ trong chớp mắt, áo mưa đã được Quế Tu Văn thả xuống, tia chớp cũng vụt tắt, nhưng Hàn Trọng Sơn đã chú ý trong lòng, Quế Tu Văn có một đôi con trai gái, cô con gái đeo một chiếc bùa hộ mệnh trên cổ! Dù ở Điếu Cảnh Lĩnh thiếu ăn

thiếu mặc, Quế Tu Văn cũng chưa từng nghĩ đến việc bán chiếc bùa hộ mệnh trên cổ con gái để đổi lấy thức ăn, sao bây giờ lại xuất hiện trên thắt lưng của Quế Tu Văn, chẳng lẽ vì ra ngoài làm việc nên đeo trên người để cầu bình an?

Hắn vừa do dự, Quế Tu Văn đã cạy mở then cửa! Cánh cửa sắt cũ kỹ được mở ra nhẹ nhàng, hai người đồng bọn lẻn vào bên trong, Quế Tu Văn quay đầu liếc nhìn Hàn Trọng Sơn, phát hiện Hàn Trọng Sơn lại đứng phía sau, lúc này Hàn Trọng Sơn cũng đang nhìn về phía Quế Tu Văn, ánh mắt hai người chạm nhau rồi lập tức tách ra, Quế Tu Văn xoay người đi vào trong căn nhà tranh.

Hàn Trọng Sơn lập tức lấy khẩu súng tiểu liên ra khỏi áo mưa, áp sát cánh cửa sắt đã mở và quát khẽ vào bên trong.

- Tất cả ra đây!

Bên trong vốn còn có tiếng bước chân, lúc này khi nghe thấy tiếng Hàn Trọng Sơn, bên trong lập tức im bặt, chết lặng một mảnh!

Hàn Trọng Sơn áp tai vào bức tường tôn nghe động tĩnh bên trong, chỉ nghe thấy bên trong cách mình không xa có một tiếng bước chân, hắn theo bản năng rời đầu khỏi bức tường tôn, lùi lại nửa bước!

- Xoẹt! Một tiếng! Một lưỡi lê từ bên trong đâm thủng bức tường tôn, lưỡi dao sáng loáng xuyên qua tường! Cắm vào vị trí mà Hàn Trọng Sơn vừa áp tai! Nếu không phải Hàn Trọng Sơn nghe thấy tiếng bước chân đó, cảnh giác rút đầu lùi lại, lúc này e rằng đã bị lưỡi lê đâm xuyên qua đầu rồi!

Hàn Trọng Sơn lăn một vòng ra sau, không quan tâm đến mưa gió bùn lầy, rút lui đến sau bức tường của một căn nhà bên cạnh! Lại giơ tay lên, hai tay cầm hai khẩu súng, một tay

cầm M3, một tay cầm súng ngắn! Trên mặt đầy vẻ sốc và giận dữ sau khi bị lừa!

Không đợi đối phương phản ứng, Hàn Trọng Sơn giơ súng lên bóp cò, một loạt đạn bắn về phía căn nhà! Thân người dựa vào tường hét lớn.

- Cút ra đây!

Bên trong căn phòng đối diện bật sáng đèn dầu, vài bóng người lướt qua, Hàn Trọng Sơn lại bắn một loạt đạn về phía bóng người nhìn thấy qua cửa sổ! Bắn cho bên trong nồi niêu xoong chảo phát ra tiếng va chạm lanh canh!

- Là Sơn ca phải không? Đừng kích động, ta dẫn người ra nói chuyện với các ngươi, cẩn thận đạn lạc, nhìn rõ người rồi hãy bắn cũng được.

Một giọng nói thản nhiên đẩy cửa sổ đã bắn vỡ ra, lộ ra một cái loa sắt, cứ thế ung dung gọi ra ngoài.

- Nếu không lỡ bắn chết người nhà mình, ta sợ ngươi sẽ hối hận.

Hàn Trọng Sơn chưa kịp hoàn hồn, một giọng nữ vang lên trong cái loa sắt.

- Sơn ca…

Hàn Trọng Sơn đau đớn nhắm mắt lại, đó là giọng vợ mình, lần này đã hoàn toàn mắc bẫy rồi.

- Nghe thấy rồi chứ, vợ con và người nhà của ngươi cùng những huynh đệ này đều ở đây, là ngươi tự đứng ra, hay là để họ xuống dưới đó với ngươi? Ngươi chọn đi?

Giọng nam lại vang lên từ cái loa sắt.

Hàn Trọng Sơn gầm lên.

- Ai đã phản bội ta! Quế Tu Văn, có phải ngươi không!

Hàn Trọng Sơn một mực cho rằng Quế Tu Văn đã bán đứng mình, bởi vì Điều Cảnh Lĩnh là một nơi rất đặc biệt, lối ra vào đều có binh lính Quốc Dân đảng tan rã canh gác, người ngoài muốn ra vào rất khó, nếu không có sự cấu kết trong ngoài, người nhà mình không thể bị bắt cóc đến đây được.

- Đừng tức giận, không nhất định phải có người bên cạnh ngươi phản bội, chúng ta mới có thể ra tay được.

- Nói bậy! Không có nội gián các ngươi căn bản không thể vào được Điều Cảnh Lĩnh!

Hàn Trọng Sơn hai tay nắm chặt súng, mặt mày dữ tợn!

- Huynh đệ ta tên là Hoàng Lục, cũng từng làm phó đội trưởng đội bảo an Quốc Dân đảng một thời gian, lên Điều Cảnh Lĩnh cũng có thể kéo quan hệ. Lão bản của ta nói rồi, ngươi chỉ cần đứng ra, bảo đảm mọi người bình an vô sự. Lão bản ta là thương nhân, không phải quan chức họ Đàm kia, lão bản ta chỉ cầu làm ăn hòa khí. Hoàng Lục cầm cái loa sắt trốn bên cạnh cửa sổ hô to ra ngoài.

- Nhưng dù hòa khí đến mấy, cũng chỉ có 30 giây thôi, ngươi nghĩ kỹ là quay đầu chạy trốn, hay là đứng ra?

Hàn Trọng Sơn mấy lần định xoay người, cuối cùng lại vứt bỏ hai khẩu súng, từ sau bức tường bước ra, giơ hai tay lên.

- Người thông minh!

Hoàng Lục vứt cái loa đi, cười hì hì đứng dậy, giây tiếp theo, giơ tay lộ ra cửa sổ, là họng súng đen ngòm, Hoàng Lục không chút do dự bóp cò, bắn liên tiếp năm phát!

Một phát bắn vào trán Hàn Trọng Sơn! Bốn phát bắn vào ngực Hàn Trọng Sơn! Thân thể Hàn Trọng Sơn rung lên, ngực phun ra mấy vệt máu tươi, sau đó trợn mắt ngã ngửa ra sau, ngã xuống trong mưa!

Hoàng Lục cất súng đi, xoay người nhìn về phía Quế Tu Văn đã bị chế ngự.

- Chỉ giết mấy người bọn họ thôi, còn lại vợ con già trẻ đều bảo đảm bình an vô sự.

Nhìn nhìn mấy người nhà bị trói thành một đống trong phòng trong, Hoàng Lục lại nhìn về phía Quế Tu Văn.

- Biết phải làm thế nào rồi chứ? Còn đợi gì ở đây nữa? Đợi ta mời các ngươi ăn đêm à? Về nói một tiếng với Tứ ca đó đi?

Hoàng Lục xách súng nhìn nhìn đêm mưa bên ngoài cửa, bước chân chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên như nhớ ra điều gì, nói với Quế Tu Văn đang theo sau mình, sắc mặt khó coi.

- Đúng rồi, từ giờ trở đi, nhớ gọi ta là Sơn ca.

Chương 958. Ai lên đây, mượn lửa? (1)

Trần Thái ngồi trong xưởng trống trải, ngọn lửa trong rãnh đất đã tắt từ lâu, lúc này chỉ còn một ngọn đèn dầu phất phơ chập chờn bên cạnh hắn, dưới chân là sáu bảy đầu mẩu thuốc lá.

- Ngươi rốt cuộc có phải là huynh đệ của Hòa tự đầu không? Giúp huynh đệ hay giúp người ngoài?

Lời Hãn Cân Thanh nói với mình lúc ra đi khiến Trần Thái có chút bồn chồn không yên nhổ một ngụm nước bọt.

Hãn Cân Thanh nói rất rõ ràng, tối nay bọn họ không phải muốn đối phó Tống Thiên Diệu, mà là muốn biết từ miệng Trần Thái chỗ ở của vợ con Hàm Ngư Thuyên, muốn dùng vợ con Hàm Ngư Thuyên ép Sư Gia Huy thả những đại ca giang hồ bị bắt kia, hơn nữa trong mắt Hãn Cân Thanh và những người khác, bất kể là Sư Gia Huy hay Hàm Ngư Thuyên, đều không có quan hệ thân thích gì với Trần Thái, Trần Thái không cần thiết phải vì bọn họ mà từ chối những huynh đệ đồng môn này của mình.

Nhưng khiến Hãn Cân Thanh thất vọng là, Trần Thái chỉ lắc đầu, nói rằng hiện giờ mình là kẻ vô dụng, không muốn dính líu vào chuyện của bang hội.

Một tên tiểu đệ đứng sau Hãn Cân Thanh thấy bộ dạng tiều tụy của Trần Thái, thêm vào đó đại ca của mình đối xử hòa nhã với một kẻ sa cơ như vậy, đối phương lại không chịu nể mặt, lập tức có chút ngạo mạn mở miệng quát một câu.

- Ngươi nói không muốn dính líu thì không dính líu! Ngươi tưởng mình là…

Chưa đợi Trần Thái phản ứng, Hãn Cân Thanh đã xoay người chạy đà trong chớp mắt, một cú đá dữ dội đá tên tiểu đệ của mình ra khỏi cửa xưởng.

- Cút!

- A Thái…

Hãn Cân Thanh ra tay xong nhìn về phía Trần Thái.

- Hắn mới theo ta, coi như vô tâm.

Trần Thái như hoàn toàn không để tâm cười hì hì.

- Thanh ca, không sao, chỉ là chuyện này, ta thật sự không muốn dính líu, Sư Gia Huy cũng tốt, Hàm Ngư Thuyên cũng vậy, ngày xưa đều từng cùng ta ăn cơm, uống rượu.

- Được.

Hãn Cân Thanh do dự một chút, sau đó gật đầu.

- Ta hiểu rồi, vậy thì thôi, không làm phiền ngươi tiếp tục luyện quyền.

Hãn Cân Thanh dẫn người đi ra ngoài xưởng, nhưng trước khi đi xoay người nói với Trần Thái một câu.

- Ngươi rốt cuộc có phải là huynh đệ của Hòa tự đầu không? Giúp huynh đệ hay giúp người ngoài? Chuyện này ngươi phải tự nghĩ cho kỹ mới được.

Trần Thái ngồi trong xưởng trống trải suy nghĩ, rốt cuộc mình nên chọn thế nào? Mình đã bái Bả Thông, gia nhập Hòa Quần Anh, tự nhiên là người của Hòa tự đầu, nhưng bảo hắn vì nghĩa khí bang hội mà nói ra chỗ ở của vợ con Hàm Ngư Thuyên, uy hiếp Sư Gia Huy, gián tiếp đe dọa Tống Thiên Diệu, hắn lại thấy không đành lòng.

Những thăng trầm trong cuộc đời thời gian qua đã khiến hắn nhận thức được tình nghĩa nóng lạnh trên giang hồ. Đối với những kẻ theo thời thế trên giang hồ, Trần Thái không hề oán hận. Sự phong quang khi hắn bước chân vào giang hồ là do cơ hội mà đại ca Bả Thông cho và bản thân hắn tự đấu tranh mà có. Ngoài Bả Thông ra, những người khác không đáng để hắn bán mạng nữa.

Ngược lại, giờ đây hắn nhớ về những ngày chạy việc cho Tống Thiên Diệu cùng với Hàm Ngư Toàn, Sư Gia Huy. Ba người cùng làm kẹo hoa tháp trong tiệm kẹo của Trần Khánh Văn, cùng nhau giúp Tống Thiên Diệu dọn nhà…

Lúc đó, ngoài bản thân ra, dù là Hàm Ngư Toàn hay Sư Gia Huy đều là những kẻ giang hồ dưới trướng Phúc Nghĩa Hưng, nhưng chỉ là những tên tiểu tốt không ai để ý. Còn bản thân hắn thì lại càng chỉ là một gã nhà quê được Tống Thiên Diệu dùng quan hệ cứu ra khỏi đồn cảnh sát.

So với việc hắn một lòng muốn nổi danh trên giang hồ, Sư Gia Huy và Hàm Ngư Toàn lại dường như ngược lại, muốn thoát ly giang hồ để làm người bình thường. Lúc đó Trần Thái nghĩ rằng hai tên này văn không thành võ không tựu, không có cơ hội nổi lên nên mới chán nản như vậy.

Nhưng giờ đây, sau khi trải qua bao nhiêu chuyện giang hồ, Trần Thái lại cảm thấy Hàm Ngư Toàn đã qua đời hay Sư Gia Huy giờ đã giàu có, ngay từ đầu một lòng đi theo Tống Thiên Diệu, sớm muốn thoát khỏi chuyện giang hồ mới là đúng đắn. Có cơ hội làm một thương nhân chính đáng, cần gì phải vùng vẫy trong vũng nước đục này.

Hắn vẫn nhớ khi mới bái sư Bả Thông, phong quang vô hạn, cha mẹ cũng được đón vào nhà lầu, thuê người hầu chăm sóc. Bà con bạn bè miệng nói sớm muộn A Thái sẽ nổi danh, nói những lời hoặc thật lòng hoặc xã giao.

Nhưng khi hắn thất thế, cha mẹ vì lo sợ bị kẻ thù gây rắc rối nên vội vàng sắp xếp về quê. Tuy trước đây kiếm được tiền có thể khiến cha mẹ không phải lo lắng cơm áo gạo tiền, nhưng giờ đây e rằng ở quê nhà lại phải bắt đầu cầu thần khấn Phật cầu phúc cho hắn bình an.

Còn Sư Gia Huy ngày xưa đeo kính trông ngốc nghếch cùng hắn giúp Tống Thiên Diệu dọn nhà, giờ đây đã lột xác trở thành đại thủy hầu. Nghe nói không chỉ quân Anh ở Hồng Kông nhờ hắn may đồng phục, mà cả Nhật Bản, Ấn Độ cũng có làm ăn.

Những kẻ trước kia có địa vị giang hồ cao hơn hắn, giờ đây muốn nói chuyện với hắn cũng khó khăn. Thậm chí giờ đây muốn gây rắc rối cho hắn cũng không tìm được cơ hội ra tay, chỉ có thể dựa vào vợ con của Hàm Ngư Toàn đã chết để tính kế hắn.

Trần Thái cười nhạt tự giễu, e rằng giờ đây Sư Gia Huy đã quên mất vợ con Hàm Ngư Toàn rồi, những kẻ ngốc nghếch trên giang hồ này còn tưởng có thể dựa vào nghĩa khí đồng môn để gọi Sư Gia Huy ra sao?

Thở dài một hơi, Trần Thái đứng dậy mặc áo khoác, khoác áo mưa, bước ra khỏi nhà xưởng.

Sư Gia Huy giờ đây giàu có, là thương nhân tài phiệt kiếm bộn tiền, có lẽ bận rộn đến quên mất bạn bè ngày xưa. Nhưng hắn Trần Thái là kẻ giang hồ, dù đội chiêu bài của bang Hòa, cũng không thể thấy những kẻ gọi là đồng môn huynh đệ này đi uy hiếp một cặp mẹ con góa bụa. Huống hồ Bả Thông đã chết, việc hắn có còn là người của Hòa tự đầu hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Chương 959. Ai lên đây, mượn lửa? (2)

Bên ngoài nhà xưởng, cơn mưa như trút nước chẳng có dấu hiệu ngừng. Trần Thái nhìn quanh bốn phía tối đen, kéo mũ áo mưa lên che kín mặt, rồi biến mất vào đêm mưa.

Khi bóng hắn hoàn toàn khuất dạng, Hãn Cân Thanh mới chậm rãi bước ra từ một góc tối, nhìn về hướng Trần Thái biến mất và lên tiếng.

- Đi thông báo cho những người khác đuổi theo, ta dẫn vài huynh đệ đi theo A Thái.

…

Cửu Long Tá Đốn, Trần Thái nhớ góa phụ của Hàm Ngư Toàn là Phấn tẩu đã mở tiệm tạp hóa này. Giờ đây biển hiệu vẫn còn treo, nhưng cửa đã đóng kín mít. Tòa nhà ba tầng này cũng tối om, rõ ràng Phấn tẩu và Tú Nhi trong nhà đã đi ngủ.

Trần Thái đấm mạnh vào cánh cửa hai cái.

- Có ai không?

Đợi một lúc, bên trong vẫn im lặng, Trần Thái tiếp tục đập cửa.

- Phấn tẩu, ta là A Thái em họ của Diệu ca, ngươi đã gặp ta rồi!

Trần Thái gọi liên tục mấy tiếng, bên trong vẫn không ai trả lời. Trần Thái nhíu mày.

- Cửu Văn Long!

Hắn biết tên Cửu Văn Long này đã ở trọ lâu dài tại cửa hàng tạp hóa của Phấn tẩu, dù hai mẹ con ở tầng hai không nghe thấy tiếng gọi của mình, thì Cửu Văn Long ngủ ở tầng một cũng phải nghe thấy.

Cuối cùng, bên trong vang lên giọng nói ngái ngủ của một người đàn ông.

- Nửa đêm gõ cửa cái quái gì vậy? Không làm ăn! Đi đi!

- Ngươi là ai?

Trần Thái sững sờ, liên tiếp gõ hai cái hỏi tiếp.

- Phấn tẩu có ở đó không?

- Ngươi nhận nhầm người rồi phải không! Long gì Phấn gì!

Giọng đàn ông bên trong rất bực bội.

- Muốn làm ồn chết người à!

- Mở cửa ra!

Trần Thái liên tục đập cửa! Vẻ mặt có chút căng thẳng.

Hắn lo lắng Phấn tẩu và Tú nhi bên trong đã bị bắt, giọng đàn ông này đang cố tình lừa hắn.

- Con mẹ ngươi! Ngươi muốn chết à? Nửa đêm muốn nhân lúc mưa để cướp bóc à!

Giọng đàn ông chửi rủa bực bội, sau đó mở một ô cửa nhỏ trên cánh cửa, nhìn ra ngoài, trừng mắt nhìn Trần Thái.

- Đã nói rồi, tối không làm ăn! Ngươi điếc à!

Chưa kịp để Trần Thái mở miệng, ánh mắt người đàn ông lướt qua Trần Thái, đột nhiên sắc mặt biến đổi, đóng mạnh ô cửa nhỏ lại, bên trong kêu lên một tiếng.

- Ta không thấy gì cả! Cút đi!

Trần Thái từ từ xoay người, hai bên đường phố, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện hai đội nhân mã, trên con phố dài vắng người nhưng ồn ào tiếng mưa, ai nấy đều cầm đao dài sáng loáng, đang từng bước vây quanh cửa hàng tạp hóa nơi hắn đang đứng.

Lữ Lạc chống ô đứng bên một chiếc xe hơi đỗ dưới cột đèn khí đốt ở xa đầu phố, bên cạnh là Hãn Cân Thanh, Lữ Lạc nhìn về phía Trần Thái, mở miệng gọi.

- A Thái, bây giờ ngươi lên xe của ta, mọi chuyện còn có thể thương lượng.

Trần Thái móc từ dưới áo mưa ra một điếu thuốc, ngậm vào miệng, nhưng diêm trong mưa thế nào cũng không bật lửa được, cả điếu thuốc trong miệng cũng bị mưa làm ướt sũng, Trần Thái ném hộp diêm đi, vén mũ áo mưa lên, dùng tay lau nước mưa trên mặt.

Muốn mở miệng báo danh hiệu của mình, nhưng lời đến miệng lại xoay một vòng, cuối cùng chỉ nói ra một câu.

- Ai lên đây, cho mượn lửa?

…

Chử Diệu Tông mặc một bộ đồ ngủ kiểu Trung Hoa bằng lụa, có vẻ ngái ngủ ngồi trong thư phòng.

- Tất cả mọi người đều nói, Tống Thiên Diệu lần này theo người Thượng Hải, muốn giúp Vu Thế Đình bọn họ đứng vững chân ở Hồng Kông, nghe nói người Anh cũng nhúng tay vào, muốn nhân cơ hội này xáo trộn Hồng Kông.

Chử Hiếu Trung đẩy cặp kính trên sống mũi, ngồi đối diện cha, cân nhắc ngôn từ nói.

Chử Diệu Tông như nghe thấy, lại như không nghe thấy, ngồi thẫn thờ một lúc, mới chuyển ánh mắt từ khoảng không

về khuôn mặt Chử Hiếu Trung, chậm rãi nâng chén trà.

- Ngươi thấy thế nào?

Chử Hiếu Trung khẽ lắc đầu.

- Tối nay, rất nhiều đại ca các bang phái ở Hồng Kông đều bị Tống Thiên Diệu lôi đến doanh trại, một số người gần đây nổi tiếng thậm chí còn bị bắn chết, A Thập dưới trướng nhà ta, Kim Nha Lôi dưới trướng A Tín, Yên Lão theo Thái Văn Báchch, Táng Ân dưới trướng Chu Tích Vũ mấy chục năm, đều nằm trong số đó, nghe nói…

- Nghe nói gì?

Chử Diệu Tông nghe Chử Hiếu Trung nói có vẻ ấp úng, hơi dời chén trà đang đưa lên môi, mở miệng hỏi.

Chử Hiếu Trung do dự một lúc.

- Nghe nói… Ta cũng vừa nhận được tin… Trưởng tử nhà Thịnh bá là Từ Ân Bá, hình như đã bị Tống Thiên Diệu bày kế bắt cóc, Lưu Phúc bất chấp mưa to, dẫn hai tên quỷ Tây trong đội cảnh sát đến nhà Thịnh bá tìm hiểu tình hình.

Đôi mắt đục ngầu của Chử Diệu Tông chợt sáng lên, rồi lại trở nên u ám.

- Bắt cóc Từ Ân Bá, việc này đúng là kiểu Tống Thiên Diệu làm.

- Cha…

Chử Hiếu Trung mở miệng.

- Ta tự nhiên không tin A Diệu theo người Thượng Hải, nhưng tình hình hiện tại, đã không phải chỉ nói không tin là có thể áp chế được, các bang phái mất đại ca, đã loạn thành một mớ, hiện giờ ám hoa, huyền hồng bay đầy trời, có người ra một ngàn vạn tiền, muốn mạng Tống Thiên Diệu, người của

Triều Dũng Nghĩa cũng liên tục gọi điện, hỏi nhà họ Chử, không còn Thập ca, tiếp theo sẽ sắp xếp bang hội thế nào.

Chử Diệu Tông uống một ngụm trà sâm, nhắm mắt ngáp một cái.

- Ước chừng không chỉ có người của Triều Dũng Nghĩa gọi điện cho nhà họ Chử, nhà họ Chu, nhà họ Thái, nhà họ Từ đều có những kẻ đầu trò dưới trướng các gia tộc kiếm ăn gọi điện, làm ồn đến nỗi các nhà đêm nay ngủ không ngon giấc. Chuyện đại ca của các bang hội chết tuy không thường xảy ra, nhưng sống lâu như vậy, cũng không phải chưa từng gặp.

- Chỉ cần ngươi nói một câu cứ theo lệ cũ, tự nhiên sẽ không loạn nữa, dù sao người ta cũng phải ăn cơm mà. Nhưng tại sao bây giờ lại loạn lên, bởi vì một đám lão già đều đang chờ, chờ người khác lên tiếng trước, tốt hơn là mình lên tiếng. Hơn nữa hung thủ là ai, đối với ai cũng không quan trọng. Ngươi nói xem, nếu Tống Thiên Diệu trước đây vẫn còn làm thư ký cho nhà họ Chử, hắn giết chết A Thập, giết chết một số đại ca giang hồ, liệu có ai nhảy ra dùng 10 triệu để treo thưởng không?

Chương 960. Hắn sinh ra đã như vậy

- Ý của người là?

Chử Hiếu Trung nhìn về phía cha mình đang ngủ gật.

- Có người muốn hại A Diệu?

- A Diệu từ Anh trở về, còn chưa kịp mang cho ta một số đặc sản Anh quốc, đột nhiên lại đầu quân cho người Anh?

Chử Diệu Tông lắc đầu.

- Quỷ mới tin hắn. Đương nhiên là có người hại hắn, ném hắn vào trước bàn cờ này, không đi nước cờ thì chết, rút lui cũng là chết, hắn làm sao? Đương nhiên là đánh cờ thôi, ít nhất có thể sống lâu hơn một chút.

- Tên khốn này, dù không đến nói trực tiếp, gọi điện thoại hoặc phái người đến gặp mặt một lần cũng phải có chứ?

Chử Hiếu Trung bất mãn phàn nàn một câu.

Tuy trong mắt Chử Hiếu Trung, tên Tống Thiên Diệu này là người thân tín và bạn bè của em trai mình là Chử Hiếu Tín, nhưng dù sao cũng đã từng giúp việc cho nhà họ Chử. Giờ gây ra chuyện lớn như vậy, dù không muốn nhà họ Chử dính líu vào, ít nhất cũng nên thông báo một tiếng, tránh để mình bây giờ nghe đủ thứ tin tức lộn xộn không biết thật giả, lo lắng thay cho hắn.

- Vì vậy, tên A Diệu này vẫn còn trẻ, tâm tư chưa đủ sâu.

Chử Diệu Tông ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ trong phòng sách, đã gần 11 giờ.

- Bình thường ta ngủ trước 10 giờ, tối nay đã phá lệ đợi hắn lâu như vậy…

- Cha nghĩ A Diệu sẽ đến nhà họ Chử?

Chử Hiếu Trung chớp mắt mạnh, nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn cha đang ngủ gật.

- Hắn đến nhà họ Chử làm gì?

- Vừa rồi ngươi không nói, dù hắn không đến nói trực tiếp, cũng nên phái người hoặc sai người đến gặp mặt một lần sao?

- Bây giờ cả Hồng Kông đều biết hắn bị ép cũng được, chủ động cũng được, giúp người Thượng Hải làm việc. Bây giờ hắn lại đến nhà họ Chử, chẳng lẽ muốn nhà họ Chử dính líu vào? Thật sự như vậy, ta sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn.

Chử Hiếu Trung cầm điếu thuốc trên bàn trà châm lửa, coi lời cha mình như đùa.

Chử Diệu Tông cũng không giải thích, nhìn đồng hồ từ từ chỉ về 11 giờ, chậm rãi uống trà sâm.

Khi còn hai phút nữa là 11 giờ, giọng Ân Thúc vang lên bên ngoài phòng sách.

- Lão gia, đại thiếu gia, Giang Vĩnh Ân, người trước đây từng làm thư ký cho nhà họ Chử, hiện giờ giúp việc cho Tống Thiên Diệu tiên sinh đang ở bên ngoài, nói Tống tiên sinh bảo cô ấy đến mang một số đặc sản từ Anh quốc mang về.

Chử Hiếu Trung lập tức biến sắc, ánh mắt hung dữ.

- Đồ khốn Tống Thiên Diệu! Thật sự muốn kéo nhà họ Chử vào vũng nước đục mà hắn gây ra!

Chử Diệu Tông thì quét sạch vẻ buồn ngủ trên mặt, cười ha hả.

- Tốt, Ân Thúc, mời Giang tiểu thư vào.

Ân Thúc bên ngoài dạ một tiếng, tiếng bước chân vang lên rồi đi xa.

Chử Diệu Tông nhìn về phía con trai đối diện đang có vẻ mặt hơi dữ tợn, nở nụ cười.

- Sao? Cảm thấy A Diệu không nên đến mang đặc sản cho ta?

- Mang quá muộn rồi!

Chử Hiếu Trung nghiến răng nói.

- Vào lúc này, người có ý đồ nói không chừng đều đang nhìn Giang Vĩnh Ân vào cửa nhà họ Chử, chắc chắn sẽ coi là nhà họ Chử đứng sau ủng hộ Tống Thiên Diệu! Nếu không Tống Thiên Diệu vô căn vô cội, lấy đâu ra can đảm đầu quân cho người Thượng Hải, đắc tội với nhiều người ở Hồng Kông như vậy! Cha, ta ra ngoài cửa đuổi cô ta đi, người… Cha vợ của A Tín đang tìm cách sắp xếp cho người vào hội đồng thành phố… Tóm lại không nên dính líu vào… Đứng ngoài quan sát là tốt nhất.

Chử Hiếu Trung muốn nói, dù sao thì nhà họ Chử cũng không cần phải dính vào vũng nước này nữa, Tống Thiên Diệu thật sự quy thuận hay giả vờ quy thuận cũng không liên quan gì đến nhà họ Chử, nhà họ Chử hiện đang trong giai đoạn phát triển, không nói đến việc kinh doanh lương thực dầu mỡ, vận tải của mình, cũng không nói đến việc kinh doanh dược phẩm của Chử Hiểu Tín, chỉ riêng tấm bảng hiệu của cha cũng sắp tiến thêm một bước nữa, nhạc phụ của Chử Hiểu Tín là Lư Văn Huệ đang định kéo Chử Diệu Tông một chút, đánh bóng lại cái mác thương nhân trên người Chử Diệu Tông.

- Không muộn đâu, lửa vừa đủ độ rồi, làm việc phải như vậy, làm tuyệt, bây giờ ngay cả ta cũng tin hắn đã quy thuận

người Thượng Hải.

Chử Diệu Tông nhìn về phía Chử Hiếu Trung.

- Hắn đến tạt nước bẩn lên nhà họ Chử, vậy nhà họ Chử nên làm thế nào?

- Chẳng lẽ phải tự mình ra tay đối phó với hắn?

Chử Hiếu Trung nghe câu hỏi của cha, lại có chút do dự.

- Không hay lắm, A Diệu…

- Hắn tạt nước bẩn, muốn vu khống nhà họ Chử giúp hắn, cố ý khiêu khích mối quan hệ giữa nhà họ Chử và các gia tộc khác ở Hồng Kông, đương nhiên lúc này ngươi phải đứng ra mắng hắn một trận, dù có ra ngoài cửa đuổi Giang tiểu thư đi hay không cũng không quan trọng, hòa nhã dẫn đối phương vào, uống tách trà, trò chuyện một lát, hàn huyên tí chút, rồi lịch sự tiễn đi, sau đó ngươi có thể gọi điện cho nhà họ Thái, nhà họ Chu, gọi điện cho Triều Dũng Nghĩa, chỉ nói một câu, bất kể ai đưa ra tiền thưởng ngầm, ngươi đều tăng thêm hai trăm vạn theo giá!

Chử Diệu Tông nói xong, ngáp một cái rồi đứng dậy.

- Không uổng công ta đợi lâu như vậy, được rồi, ta đi ngủ đây, ngươi tự mình gặp Giang tiểu thư đi.

- Ta? ta phụ trách?

- Đương nhiên ngươi phụ trách, chẳng lẽ ta già như vậy còn phải phụ trách sao? Ta đương nhiên không thể lộ mặt được, nếu người khác hỏi, cứ nói ta bị Tống Thiên Diệu chọc giận, con thiên lý mã do chính tay mình tỉ mỉ huấn luyện, cuối cùng lại đá cho mình một cú, đổi thành ai cũng sẽ tức giận.

- A Diệu không phải do cha huấn luyện đấy chứ?

Chử Hiếu Trung bĩu môi.

Chử Diệu Tông dùng tay đấm đấm lưng.

- Đương nhiên không phải, tên đó là bẩm sinh, nhưng những người khác chắc chắn sẽ tin là do ta huấn luyện, bọn họ không tin Tống Thiên Diệu không qua tay lão quỷ như ta huấn luyện mà bẩm sinh đã biết những thủ đoạn đó!

Chương 961. Ta đã biết rồi (1)

- Ngươi đính hôn rồi, nhẫn tâm đợi đến giờ mới chịu nói với ta, uổng công ta còn coi ngươi là bạn thân.

Bên ngoài sấm chớp ầm ầm, vợ của Chử Hiểu Tín là Lư Bội Anh chân trần, lười biếng khoác tấm chăn lông co ro trên ghế sofa, co ro trong phòng chiếu phim dưới tầng hầm của một biệt thự liền kề trên đường Kennedy ở Hồng Kông, mắt dán vào bộ phim đang chiếu trên màn bạc, tuy lời nói có vẻ trách móc, nhưng giọng điệu lại chẳng có chút tức giận nào, giống như hoàn toàn không tin vào lời đối phương nói ra.

Tuy Lư Bội Anh xuất thân từ nhà họ Lư, cũng coi như là đại gia tộc, nhưng việc "lớn" của nhà họ Lư thể hiện nhiều hơn ở danh vọng và địa vị, đối với tiền bạc thì không quá coi trọng, cuộc sống thiên về phương Tây, chú trọng đến sự thoải mái trong cuộc sống là được, không cố gắng theo đuổi hưởng thụ vật chất một cách mù quáng, những công trình giải trí phô trương như cải tạo tầng hầm nhà mình thành phòng chiếu phim sang trọng và phòng lưu trữ phim này chưa từng xuất hiện ở nhà họ Lư.

Tiffany bưng một đĩa trái cây đã cắt sẵn đi tới đặt lên bàn trà cạnh ghế sofa, dùng tăm xỉa một quả nho đỏ đưa cho Lư Bội Anh, rồi mới ngồi xuống bên cạnh Lư Bội Anh, tự mình với tay lấy một điếu thuốc lá nữ từ trên bàn trà châm lửa, sau đó mắt nhìn về phía bộ phim trên màn bạc, không lên tiếng nữa.

Xem phim một lúc, người bên cạnh không đáp lại, chỉ có tiếng máy chiếu phim quay cuộn phim phát ra âm thanh nhỏ, Lư Bội Anh thu hồi ánh mắt từ màn bạc, nhìn về phía bạn thân của mình.

- Này, không phải là chê ta tối nay chạy đến nhà ngươi qua đêm, nên ngươi tung ra cái cớ đính hôn lấy chồng để chuẩn bị cho ta biết điều hơn, đừng có chuyện gì cũng đến quấy rầy ngươi chứ? Đã nói rồi, tối nay A Tín uống rượu với một người bạn thân, nói là phải uống say mới thôi, tối không về nhà ngủ, tránh nôn mửa bừa bãi, ta một mình ở nhà quá buồn, nên mới tìm ngươi để giết thời gian.

- Tại sao phải lừa ngươi? Ngươi đến nhà ta ăn ké uống ké, lần nào ta đuổi ngươi ra ngoài đâu?

Tiffany bĩu môi.

- Là thật đấy.

- Thật sao?

Lư Bội Anh lập tức phấn chấn hẳn lên, ngồi thẳng người ôm lấy đĩa trái cây, ngồi sát bên Tiffany vừa đưa trái cây vào miệng vừa hỏi đối phương.

- Ngươi thích chàng trai nào vậy? Mọi người đều nói ngươi có con mắt cao quá, không phải là giáo sư quỷ lão trẻ tuổi đẹp trai mới đến Đại học Hồng Kông chứ?

Tiffany nhìn tư thế ngồi của đối phương, nhíu mày.

- Chồng ngươi có biết khi ở riêng ngươi chẳng khác gì con khỉ không? Cẩn thận bị người ta trả hàng đấy.

- Mặc kệ ta!

Lư Bội Anh trừng mắt nhìn đối phương, sau đó cắm một miếng dưa hấu đưa đến bên miệng Tiffany.

- Nào, ăn một miếng đi, mau nói cho ta biết, hắn theo đuổi ngươi thế nào?

- Ta còn chưa từng gặp mặt.

Tiffany thở ra một làn khói, sau đó cúi đầu cắn một miếng dưa hấu, hơi mơ màng ngẩng đầu nhìn trần nhà liên tục thay đổi sáng tối nhưng vẫn luôn tối đen dưới ánh sáng phản chiếu từ màn bạc.

Lư Bội Anh ngây người nhìn Tiffany không lên tiếng, cho đến khi Tiffany thu hồi ánh mắt, Lư Bội Anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt ngây ngô, Tiffany cười nói.

- Sao vậy?

- Trước khi ta đính hôn dù tệ đến đâu cũng đã gặp mặt chồng ta, nói chuyện với hắn, dò la về lai lịch của hắn, làm gì có chuyện đến lúc đính hôn mà còn chưa gặp mặt? Bây giờ đâu phải triều Thanh!

Lư Bội Anh nói.

- Không phải ngươi nói cha ngươi rất cởi mở sao? Sẽ không can thiệp vào hôn sự của ngươi.

- Luôn có ngoại lệ mà, giống như trong phim vậy.

Tiffany nhìn bộ phim đang chiếu trên màn bạc, đó là bộ phim Mỹ "Ngoài vòng xoáy".

- Sống trong gia tộc, làm sao có thể thoát khỏi vòng xoáy chứ.

- Ngươi sẽ gả cho ai?

Lư Bội Anh có chút buồn bã, nhẹ nhàng vỗ vào lưng Tiffany.

- Hãy nghĩ thoáng một chút, giống như ta vậy, gả cho A Tín cũng không có gì không tốt, không phải gia đình giúp

chọn chồng thì quá tệ đâu, tình cảm… cũng có thể từ từ vun đắp sau khi kết hôn mà.

Tiffany dời gạt tàn thuốc pha lê bên cạnh bàn trà sang một bên, lộ ra một tấm ảnh bên dưới, đưa cho Lư Bội Anh.

- Đây này, là cùng một người mà ngươi giới thiệu trước đây, ngươi nói hắn tên là Tống Thiên Diệu, khi ta gặp hắn, hắn nói hắn tên là Sư Gia Huy.

Lư Bội Anh suýt làm rơi đĩa trái cây, luống cuống đặt đĩa trái cây xuống, nhận lấy tấm ảnh từ Tiffany, không quan tâm đến việc phim đang chiếu, trực tiếp bật đèn bàn trên bàn trà để chiếu sáng, nhờ ánh đèn nhìn rõ hình ảnh người trong ảnh.

Đây không phải một tấm ảnh đơn, mà là một tấm ảnh nhóm, vị trí trung tâm của tấm ảnh bị chiếm bởi ba người, Chử Hiểu Tín, phu nhân Bess và phu nhân Thống đốc, chỉ là ở góc ảnh, Tống Thiên Diệu đứng gần mép ảnh, không chú tâm nhìn vào ống kính, mà là tâm không tại đây nhìn về phía xa, hơi nhíu mày, và Tống Thiên Diệu trong ảnh bị người ta dùng bút đỏ khoanh tròn.

- Đây là… đây là tấm ảnh khi thành lập Hội Nhạc Thi, A Diệu là thủ quỹ của Hội Nhạc Thi.

Lư Bội Anh thu hồi ánh mắt từ tấm ảnh, nhìn về phía Tiffany.

- Là A Diệu sao? Oa, vậy chẳng phải rất tốt sao, biệt thự của A Diệu liền kề với nhà ta, sau này muốn tìm ngươi, không cần để người hầu lái xe, chỉ cần đi bộ hai phút là đến rồi? Biệt thự của hắn còn là do ta và Tín ca giúp hắn chọn đấy, rất tốt.

- Khi ta gặp hắn, hắn nói mình là một luật sư thực tập, sau đó gia đình mở một hiệu thuốc tây Anh Đức, còn có một nữ thư ký họ Giang đi cùng, tự xưng là người giúp hắn quản lý hiệu thuốc, hắn quả thật có vẻ như bị ép buộc mới đến bàn ăn

sáu người, nói chuyện rất qua loa, nhưng chơi rất vui vẻ, có lẽ lúc đó nghĩ rằng đối diện với một nhóm người không có gì liên quan, không cần phải quá cảnh giác, uống chút rượu, hát một bài, nếu không phải ngươi giới thiệu hắn trước đó, có lẽ lúc đó ta thực sự tin hắn tên là Sư Gia Huy, cũng tin hắn là một luật sư thực tập.

Tiffany nhận lại tấm ảnh nhìn một cái, nói với Lư Bội Anh.

Chương 962. Ta đã biết rồi (2)

- Sao cuối cùng ngay cả cha ngươi cũng chọn A Diệu? Nhưng nói thật, A Diệu là một người không tồi, có tình có nghĩa, quan trọng nhất là rất thông minh, thông minh đến mức khiến Tông thúc, cha ta và đại bá đều khen ngợi. Ngươi cũng biết cha ta, rất khó khen một người, đệ tử Kỷ luật sư của hắn, muốn được khen một câu, làm thêm việc kiếm thêm tiền, đều bị hắn mắng một trận, nói anh ta đầu óc quá cứng nhắc, khó thành đại sự, khiến Kỷ luật sư gần như trầm cảm. Nhưng khi khen A Diệu, cha ta lại không ngớt lời khen, một mặt khuyên người nhà tránh xa A Diệu, một mặt khen A Diệu gan to tâm độc tay vững, trước đây là khen tay tàn nhẫn, giờ đổi thành tay vững.

Nghe nói đối tượng đính hôn của bạn thân mình là Tống Thiên Diệu, Lư Bội Anh lập tức hứng thú, nói về quan điểm của những người xung quanh mình về Tống Thiên Diệu, hy vọng có thể giúp Tiffany có được một số thông tin chi tiết, để hiểu rõ hơn về Tống Thiên Diệu:

- Tín ca nói đến A Diệu, cũng hớn hở ra mặt, mỗi lần say rượu đều nhắc đến A Diệu, nói không có A Diệu thì không có mình ngày hôm nay, nói A Diệu là ngôi sao may mắn của hắn, cả đời đều muốn làm huynh đệ, làm bạn với A Diệu, tin tưởng A Diệu không sai đâu. Ôi, đôi khi ngươi sẽ không tin được, ta nghe hắn nói về A Diệu, có thể nói đến mức khiến ta ghen tị.

- Vậy ngươi có biết Tống Thiên Diệu đã làm những gì, để đổi lấy những lời khen ngợi này từ những người đó không?

Tiffany ném tấm ảnh trở lại bàn trà, tắt đèn bàn, để căn phòng chìm vào bóng tối, tiếp tục nhìn về phía bộ phim, giọng nói có chút u uất.

- Ta đoán ngươi không biết, nhưng ta đã biết rồi.

…

- An an ổn ổn làm một thương nhân không tốt sao?

Tề Vĩ Văn nhìn về phía Tống Thiên Diệu đối diện, người vẫn luôn giữ vẻ mặt nhẹ nhàng, bình thản, hỏi.

- Khi đó ngươi đã biết giang hồ là một vũng nước bẩn, thà nghèo đến mức phải vay tiền thi trường cảnh sát, cũng không nghĩ đến việc dựa vào danh tiếng Đông Lương Sơn của ông nội ngươi để mượn oai hổ trên giang hồ kiếm ăn, sao lại không biết hiện tại mình đang dính vào chuyện còn nguy hiểm hơn cả chuyện giang hồ, ngươi thông minh như vậy.

Lư Nguyên Xuân ở bên cạnh lặng lẽ lắng nghe Tề Vĩ Văn hỏi Tống Thiên Diệu, nàng và Tống Thiên Diệu thực ra không quen thân lắm, đã nghe nói và cũng đã chứng kiến thủ đoạn của Tống Thiên Diệu trên thương trường, nhưng không có nghĩa là cô có cơ hội hiểu rõ cách Tống Thiên Diệu ứng xử với những người thân cận của hắn.

Tống Thiên Diệu nhìn quanh nhà hàng Thụ Cầm, sau đó lại nhìn về phía Tề Vĩ Văn đang hỏi, tự giễu cười, cúi đầu xuống.

Tề Vĩ Văn mím môi, thấy Tống Thiên Diệu không đáp lại, không nhịn được lại mở miệng nói thêm một câu.

- Ngươi không muốn, không ai có thể ép ngươi, ngươi đi một đường đến giờ đều thận trọng từng bước, cuối cùng mới có được cục diện hiện tại, dù cho trên thương trường ngươi có thua thêm vài lần nữa, với mối quan hệ ngươi đã xây dựng được bây giờ, đều có thể lật ngược tình thế, nhưng… nhưng dính vào loại chuyện này, chỉ cần sơ sẩy một chút, không phải

là Tào Mạnh Đức cắt râu bỏ áo vẫn có thể sống sót rời đi, mà là kết cục của Quan Vân Trường bại trận ở Mạch thành chết không toàn thây.

Trong lòng Tề Vĩ Văn, Tống Thiên Diệu là một người thông minh hiếm có ở thành phố này, thông minh đến mức có thể chu toàn mọi bề, đi trên sợi dây thép mỏng manh, nhảy múa uyển chuyển trên bầu trời của thành phố này, địa vị xã hội cũng theo sợi dây thép không ngừng nâng cao mà leo lên.

Nhưng sợi dây thép trước đây, chỉ khiến người ta nhìn vào thấy nguy hiểm, thực tế Tống Thiên Diệu vẫn còn một sợi dây an toàn, sợi dây an toàn đó chính là, không liên quan đến chính trị, chỉ làm kinh doanh, chỉ cần hắn muốn, luôn có thể rút lui an toàn, mất đi cũng chỉ là chút hư danh hoặc tiền bạc, với sự thông minh của hắn, sớm muộn gì cũng sẽ lấy lại được nhiều hơn.

Nhưng bây giờ, chuyện mà Tống Thiên Diệu dính vào, không có dây an toàn, cũng không có đường lui, bước lên sợi dây thép không thể nhìn thấy phía trước này, chỉ có thể cứng đầu tiến lên, không biết bước tiếp theo là đích đến hoa lệ, hay là vực sâu tan xương nát thịt.

Tống Thiên Diệu nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tề Vĩ Văn có khí chất ôn nhã điềm đạm, cười một tiếng.

- Nghĩ nhiều rồi, mọi người đều cho rằng, Hà tiên sinh gặp ta, nhất định là ép ta làm chuyện này, ngươi nói đúng, nếu ta không muốn, dù có ép ta thì cũng làm được gì? Chẳng lẽ Hà tiên sinh lại bắn vỡ đầu ta? Đương nhiên là không, nếu Hà tiên sinh việc gì cũng cần phải ép buộc, vậy làm sao hắn có được vị trí như ngày hôm nay.

- Vậy tại sao ngươi vừa trở về đã trở thành một người khác?

Tề Vĩ Văn hỏi.

- Trước đây, dù bị đẩy ra phía trước làm con dao, ngươi cũng không làm đến mức này.

- Qua đêm nay, sau này sẽ nói cho ngươi biết.

- Ngươi còn bao nhiêu phần nắm chắc có thể sống qua đêm nay?

Tề Vĩ Văn đặt hai tay lên mặt bàn, mu bàn tay trắng nõn vì dùng sức ấn xuống mặt bàn, đã ẩn hiện những đường gân màu xanh nhạt.

Tống Thiên Diệu cười hắc một tiếng.

- Ngươi là một cô cô không có quan hệ huyết thống, sao lại quan tâm đến sống chết của ta hơn cả đại bá ruột của ta, dù ta có chết, ngươi cũng chẳng được chia tài sản.

- Ta không đùa đâu, người trong giang hồ phần lớn đều thô lỗ vô học, vì tiền gì cũng dám làm, đêm nay có nhiều đại ca các bang phái bị giết như vậy, tiền thưởng truy nã bay đầy trời, ngươi biết có bao nhiêu người đang ẩn nấp chờ đợi ngươi không? Ngươi cứ ngồi đây, còn một tiếng nữa là mười hai giờ, nhà hàng sẽ đóng cửa, ngươi làm sao đi ra ngoài?

Tề Vĩ Văn không để ý đến lời trêu chọc của Tống Thiên Diệu, tiếp tục hỏi.

Tống Thiên Diệu phồng má, nén một hơi trong miệng, để bọt khí di chuyển lung tung trong miệng, má, nhân trung thỉnh thoảng phồng lên, giống như một đứa trẻ, dùng hành động nhỏ nhặt vô vị này để tránh né câu hỏi của Tề Vĩ Văn.

Chương 963. Lấy đồ nghề của ta ra

Bên cạnh, Lư Nguyên Xuân không nhịn được cười ha một tiếng, Tề Vĩ Văn nhìn về phía Lư Nguyên Xuân, Lư Nguyên Xuân liếc nhìn Tống Thiên Diệu một cái, rồi lại nhìn về phía Tề Vĩ Văn.

- Tề tiểu thư, ta thấy ngươi không cần hỏi hắn nữa, hắn sẽ không nói đâu, con người hắn vốn làm việc như vậy, ngươi phải hiểu, hắn không nói ngươi cũng sẽ hiểu, không hiểu thì cứ từ từ mà xem, xem đến một bước nào đó, nói không chừng cũng tự hiểu ra, nhưng mà, mong hắn nói ra, rất khó, bởi vì hắn cũng không biết đối phương sẽ làm gì, hắn chỉ có thể thấy chiêu phá chiêu, đối phương ra chiêu khác nhau, cách phá chiêu cũng khác nhau.

- Ngươi hiểu không?

Tề Vĩ Văn hỏi Lư Nguyên Xuân.

Lư Nguyên Xuân khẽ gật đầu.

- Ngồi ở nhà hàng lâu như vậy, đại khái cũng hiểu được một chút.

- Phụt~

Tống Thiên Diệu phun hơi trong miệng ra, nhìn về phía Lư Nguyên Xuân, Lư Nguyên Xuân nhìn Tống Thiên Diệu.

- Sao vậy? Ta thật sự hiểu được một chút mà.

- Ngươi hiểu cái rắm!

Tống Thiên Diệu bực bội giơ tay chỉ chỉ vào Tề Vĩ Văn và Lư Nguyên Xuân.

- Một người là thị tòng hữu tướng, một người là đại hào thế gia, hai người đàn bà bình thường được người ta khen quá nhiều, tự cho mình là thông minh tuyệt đỉnh, có thể sánh ngang Ngọa Long Phượng Sồ rồi phải không? Nếu thật sự hiểu, hai người các ngươi sẽ xuất hiện ở đây để gây rắc rối cho ta sao? Nếu ngươi hiểu, thì lúc chiều có thể không hỏi han gì mà tát cho một cái tát không?

- Này, ngươi quá đáng rồi đấy, trước đây thấy ngươi rất lịch sự với phụ nữ, bây giờ lại thô lỗ như một tên vô lại vậy.

Lư Nguyên Xuân nhíu mày, giọng nói không hài lòng.

Tống Thiên Diệu bực bội quay đầu đi.

- Bây giờ là mười một giờ, đến mười hai giờ khi ta đi ra ngoài, ngươi sẽ biết vì có thêm hai người các ngươi, ta phiền phức đến mức nào.

- Vậy bây giờ chúng ta đi nhé?

Lư Nguyên Xuân nhìn về phía Tề Vĩ Văn.

- Tề tiểu thư ở đâu, ta lái xe đưa ngươi về.

- Ngươi trước đây ở đâu không quan trọng, bây giờ kể cả ngươi, chỉ có thể cùng ta rời đi.

Tống Thiên Diệu dùng tay xoa xoa trán, nói với Lư Nguyên Xuân.

- Còn một tiếng nữa, ta đang đợi người.

…

Trần Thái nghiêng người ra đấm, một quyền đánh vào sống mũi đối phương, tay kia túm lấy cổ tay đối phương, kéo mạnh về phía trước rồi nhanh chóng bẻ ngược lại, đoạt lấy con dao

chém trong tay một người, vừa nắm dao vừa bước lên phía trước, vung dao chém ra, hạ gục người thứ hai đang lao tới!

Những người vây quanh Trần Thái giờ chỉ còn sáu bảy người, nằm la liệt dưới mưa không biết sống chết hoặc rên rỉ đau đớn, đã có hơn chục người, Trần Thái nắm chặt chuôi đao không ngừng xoay người, mũi đao chỉ vào sáu bảy kẻ đang vây quanh ép sát, thở hổn hển nói.

- Cút đi!

- A Thanh, gần đây thuộc hạ của ngươi ăn không no à?

Lữ Nhạc chống ô đứng bên đường, nói với Hãn Cân Thanh bên cạnh.

Hãn Cân Thanh rõ ràng cũng có chút ngượng ngùng, hơn hai mươi tiểu đệ cùng ra tay, vậy mà không hạ được Trần Thái, ngay cả tấm cửa tiệm tạp hóa cũng chưa chạm tới.

- Anh em của ta, không muốn phá hỏng nghĩa khí đồng môn, nói cho cùng, A Thái cũng là người của Hòa tự đầu, chỉ là lần này chọn sai phe mà thôi.

Hãn Cân Thanh thản nhiên lên tiếng giải thích.

Trước đây quan hệ giữa hắn và Lữ Nhạc, giống như anh em cùng lứa hơn, một người trong cảnh sát, một người trong giang hồ, nhưng gần đây Lữ Nhạc đủ nổi tiếng, liên kết với Sái Lão Hùng Nhan Hùng, Phì Tử B Hàn Sâm, Vô Đầu Lam Cương làm một cuộc thanh trừng cho vay nặng lãi lớn, ban đầu danh nghĩa là muốn điều tra tiền giả, nhưng lại không điều tra rõ nguồn gốc tiền giả, tiện thể quy kết cho một loạt các tiệm cầm đồ bất hợp pháp ở Hồng Kông.

Các chủ sòng bạc, bắt đầu thanh trừng cho vay nặng lãi, miếng mỡ này nếu chỉ một mình ăn, rất dễ chết không đẹp, nhưng bốn tinh anh cảnh sát đang trong thời kỳ thăng tiến, dựa vào các ông chủ và cấp trên người Anh của mình, ăn thì không

đến nỗi nghẹn cổ, nhạc phụ của Lữ Nhạc, các thúc bá Trĩ Kê Thái của Hòa Thắng Hòa liên kết với Phúc Nghĩa Hưng Kim Nha Lôi, quả phụ Vân và những người khác, nuốt một miếng lớn.

Mỗi người đều tự tiếp quản việc cho vay và kinh doanh sòng bạc, đều đăng ký các ngân hàng nhỏ của riêng mình, nuôi no cấp trên, lại có thành tích, thêm vào đó là có chỗ dựa phía sau, Lữ Nhạc dễ dàng vượt trội lên, tuy không ở trong các bang hội nhưng các bang hội đều phải nể mặt, những người anh em cùng lứa trước đây, Lữ Nhạc sai bảo như sai bảo thuộc hạ cảnh sát của mình vậy.

Hãn Cân Thanh hiện giờ tuy vẫn xem ra xưng huynh gọi đệ với Lữ Nhạc, nhưng đã kém xa về địa vị trong bang hội, dù sao trong giang hồ tuy dựa vào nắm đấm có thể đánh tiếng tăm, nhưng thực sự kiếm được tiền, lại phải dựa vào đầu óc.

- Tối nay giải quyết Sư Gia Huy, thả đám người bị quả phụ Vân bắt, mới có thể khiến giang hồ bán cho ngươi ta và các thúc bá một ân tình lớn, chọn A Thái, hay chọn cơ hội, ngươi tự quyết định.

Lữ Nhạc nói xong, tự mình lên khoang sau xe.

Hãn Cân Thanh do dự một lúc, nói với tiểu đệ đi theo bên cạnh.

- Lấy đồ nghề của ta ra.

…

Người đàn ông mà Đàm Kinh Vĩ gọi là Tứ ca đang ngồi trong một chiếc xe hơi Ford màu đen bên đường Khuất Thân ở vịnh Tỵ Phong, Đồng La Loan, đôi tay đeo găng đen đặt trên vô lăng, mắt nhìn thẳng ra vịnh đen kịt bên ngoài cửa sổ, bên cạnh hắn trên ghế phụ lái, đặt ống nhòm và bộ đàm cầm tay.

Lúc này, các loại tàu thuyền lớn nhỏ đang neo đậu trong vịnh, đang chậm rãi nhấp nhô theo sóng biển trong cơn bão, cả con đường Khuất Thân nhỏ, ngoài vài ngọn đèn đường khí đốt mờ mờ, chỉ có chiếc xe cô đơn của hắn.

Chương 964. Bức lên Lương Sơn

Tên thật của hắn là Thịnh Triệu Trung, nhưng cái tên thật này ngoại trừ lúc trước đến Đài Loan thăm vị cấp trên thất thế, bị gọi vài tiếng Triệu Trung, phần lớn thời gian, những người quen biết đều sẽ giống như Đàm Kinh Vĩ, gọi hắn một tiếng Tứ ca, nhưng Đàm Kinh Vĩ gọi hắn là Tứ ca, là vì Đàm Kinh Vĩ là học đệ của hắn ở Hoàng Phố.

Hắn chính là tốt nghiệp khóa bốn Hoàng Phố chính quy, từng là đồng khóa đồng học với Trương Linh Phổ, Hồ Liên và các tướng lĩnh nổi tiếng khác của Quốc Dân Đảng, hiện giờ những quân nhân trẻ tuổi đang được trọng dụng ở Đài Loan, nhiều người gặp hắn đều phải gọi một tiếng học trưởng.

Chỉ có điều sau khi tốt nghiệp Hoàng Phố, hắn không bước vào chiến trường, mà cùng với bạn đồng khóa Đằng Kiệt gia nhập Lam Y Xã, duy trì chế độ chuyên chế của Quốc dân đảng.

Về sau thế lực Lam Y Xã mở rộng, trở thành một trong ba thế lực lớn trong Quốc dân đảng cùng với Chính Học hệ và CC hệ. Những người xuất thân từ Lam Y Xã đối ngoại thủ đoạn tàn nhẫn, đối nội cũng chẳng nương tay.

Còn Thịnh Triệu Trung ngoài một thân súng ống quyền cước, đối với những trò đấu đá không đổ máu này hoàn toàn không thích ứng được. Năm 38 hắn đã được phong hàm thiếu tướng lục quân, nhưng sau đó không còn cơ hội thăng tiến nào nữa.

Thăng tiến trong cơ quan đặc vụ không giống như ngoài chiến trường, thỉnh thoảng có công trạng, giống như một miếng thịt béo ngon rơi vào bầy cá mập, dẫn đến vô số đồng liêu tranh giành.

Vì một miếng mỡ mà cùng phòng lừa qua, hãm hại lẫn nhau, đấu đá ngầm, Thịnh Triệu Trung đã thấy quá nhiều. Hắn đứng ngoài quan sát, lại bị các phe phái coi là người ngoài, tất cả đều đề phòng hắn, càng khiến hắn bị cô lập.

Bạn thân thuở ban đầu là Đằng Kiệt cũng dần dần xa lánh hắn vì hắn giữ thái độ không giúp bên nào trong những cuộc đấu đá nội bộ này. Sau cuộc nội chiến giải phóng trong nước, hắn đến Đài Loan, càng bị trực tiếp đẩy đến làm một thiếu tướng quan sát viên ở phòng kiểm tra lực lượng dự bị của Bộ Quốc phòng ngụy Đài Loan, một nha môn lạnh lẽo tuyệt đối, hơn nữa tương đương với việc cho hắn xuất ngũ.

Điều này khiến hắn cảm thấy dù là một thân binh pháp chiến thuật học được ở Hoàng Phố, hay là một thân bản lĩnh ám sát tử đấu rèn luyện trong thời kỳ Lam Y Xã, cùng với việc bị cho xuất ngũ, tất cả đều trở thành một trò cười.

Hắn không phải chưa từng nghĩ đến việc bỏ tiền ra vận động, nhưng ngay cả cấp trên trước đây cũng đã thất ý về già, còn những bạn học cùng lứa, giờ đây đã giữ chức vụ cao trong Quốc dân đảng, không còn là những người có thể khoác vai bá cổ, ngày ngày tụ tập trò chuyện như thời ở Hoàng Phố nữa.

Hắn muốn gặp gỡ người bạn học Đằng Kiệt, giờ đã là Tổng thư ký đoàn đại biểu Quốc đại, Ủy viên Ủy ban Thiết kế Khảo hạch Trung ương Quốc dân đảng, không cầu đối phương giúp mình một chức nửa vị, dù chỉ là cho mình đến trường sĩ quan làm một giáo viên, truyền lại một thân bản lĩnh cho học sinh, nhưng ngay cả ước nguyện này cũng không thể đạt được.

Hắn đã đến năm lần, đều bị người dưới chặn lại, coi hắn như tên lính đào ngũ đến đòi lương. Gọi điện tám lần, đều là cái gọi là thư ký của Đằng Kiệt nghe máy, mỗi lần đều nói sẽ báo cáo trung thực, nhưng bảy lần đầu đều như đá chìm đáy biển.

May mắn thay Đằng Kiệt vẫn còn nhớ tình xưa, sau cuộc điện thoại thứ tám, cuối cùng cũng dành thời gian gặp mặt Thịnh Triệu Trung một lần. Biết được hắn không hề bất mãn với Quốc dân đảng, chỉ là đang ở tuổi sung sức, không thể ngồi yên, không muốn sống cuộc sống một ngày trôi qua với một tách trà một tờ báo, nên đặc biệt để hắn giữ chức vụ trước đây, sắp xếp cho hắn một chút công việc mới.

Thế là Thịnh Triệu Trung 44 tuổi cuối cùng cũng nhận được chỉ thị mới, được sắp xếp làm công việc cảnh vệ cho Đàm Kinh Vĩ, phối hợp với đối phương đến Hồng Kông chủ trì công tác cứu trợ tổng hợp cũng như tiếp nhận vật tư.

- Đời này của mình sống thật là nhàm chán!

Thịnh Triệu Trung đeo găng tay đen, châm một điếu thuốc, mặc cho khói thuốc lan tỏa trong xe kín, lại vặn mở bình rượu bạc nhỏ giấu sát người, rót một ngụm rượu vào miệng, mới thở ra một hơi cảm thán.

- Trong thời loạn chỉ có thể làm một kẻ vô dụng chạy đông chạy tây.

Tiếng sột soạt của sóng điện từ bộ đàm vang lên, sau đó một giọng nói cất lên.

- Tứ ca, anh em ở Điếu Hình Lĩnh đã làm xong việc trở về rồi.

- Ngươi đã thấy cái bu lông đó chưa?

Thịnh Triệu Trung cầm micro bộ đàm hỏi.

Giọng nói trong bộ đàm xen lẫn tiếng mưa.

- Đang ở trong tay ta, họ nói người đã bị xử lý trên đảo Bình Châu, đã hỏi ra được tung tích.

- Còn đợi ta dạy ngươi hỏi bọn họ vật đó ở đâu sao? Bảo bọn họ dẫn người của ngươi trực tiếp đến chỗ giấu vật.

Thịnh Triệu Trung nói với giọng lạnh nhạt.

Bộ đàm im lặng một lúc, đổi sang một giọng nói lạ.

- Là Tứ ca phải không, ta là Hàn Trọng Sơn, anh em thời tiết thế này liều mạng cho Đàm tiên sinh, ngoài chút tiền định trước, chẳng thấy gì cả, vừa lên đã hỏi tung tích của vật, không hợp lắm đâu?

- Có gan giết người trong đêm mưa, còn sợ Đàm tiên sinh và ta quỵt mất chút thù lao của ngươi sao? Ngươi nên biết sau lưng chúng ta là ai chứ?

Thịnh Triệu Trung khinh thường nhếch môi, hỏi lại một câu.

Hàn Trọng Sơn cười hì hì trong máy thu phát.

Chương 965. Tích lũy sức mạnh (1)

- Chính vì biết nên mới không yên tâm. Nếu không có Đàm tiên sinh và Tứ ca ngươi với Quốc dân đảng đứng sau lưng, làm sao bọn quân nhân chúng ta lại rơi vào cảnh ngộ như thế này, đói khát ở Điếu Cảnh Lĩnh lâu như vậy. Thật khó để chúng ta tin rằng Hiệu trưởng vẫn còn nhớ đến chúng ta, ngươi nói xem?

- Quốc gia sẽ không quên những trụ cột xuất thân từ Hoàng Phố như ngươi…

Thịnh Triệu Trung nói được một nửa thì không thể nói tiếp, bản thân cũng xuất thân từ Hoàng Phố, chẳng phải vẫn bị đẩy đến cái nha môn lạnh lẽo làm dự bị để mốc meo, phải nhờ vả quan hệ cầu cạnh mới được làm công việc làm chân sai vặt bảo vệ cho bọn trẻ này.

- Tóm lại, ngươi tin hay không tin cũng được, chúng ta làm việc là như vậy, ta phải thấy đồ vật đến tay hết đã, rồi mới trả tiền, chuyện này không thể thương lượng, nếu ngươi không định mở miệng thì cúp máy đi.

- Trưởng quan… Được! Được! Anh em chúng ta sẽ dẫn các ngươi đi, nhưng ngươi phải đi cùng! Chúng ta không thể bị lừa lần thứ hai! Những tên lâu la này chẳng biết gì cả, nếu ngươi nhận hàng mà không lộ mặt, chúng ta biết đi đâu lấy tiền!

Giọng Hàn Trọng Sơn tức giận, nhưng lại bất đắc dĩ lùi một bước.

Thịnh Triệu Trung lạnh nhạt mở miệng.

- Được, đưa ống nghe cho người của ta.

Rất nhanh, bên kia máy thu phát lại đổi về người của Thịnh Triệu Trung.

- Tứ ca.

Thịnh Triệu Trung nhìn ra ngoài trời mưa như trút nước và dặn dò.

- Ngươi đi cùng tên Hàn Trọng Sơn và Quế Tu Văn lên xe của ta, những người khác đi theo người của bọn chúng đến chỗ cất giấu hàng, xác nhận xong thì báo cho ta, ta sẽ cho luật sư Anh và cảnh sát Hồng Kông đến canh giữ. Mang theo ít lựu đạn, kíp nổ các thứ bên mình, nếu đối phương có người vây công tranh cướp trước khi người Anh và cảnh sát đến, lập tức phá hủy những thứ đó đi, không thể để lọt vào tay đại lục.

- Biết rồi. Hai người các ngươi, lấy súng ra, rồi đi qua con phố này, lên xe của Tứ ca, hai người còn lại, đi theo chúng ta.

Trước khi cúp máy, Thịnh Triệu Trung nghe thấy thuộc hạ bên kia đang dặn dò.

Năm phút sau, Thịnh Triệu Trung nhìn qua gương chiếu hậu của xe, thấy trên con phố vắng tanh, ba bóng người mặc áo mưa đang đi về phía xe mình.

Cửa ghế phụ được mở ra, Hoàng Lục cởi áo mưa, đặt máy thu phát cầm tay trên ghế vào ghế sau, ngồi xuống ghế, quay mặt sang nhìn Thịnh Triệu Trung, chủ động đưa tay ra.

- Tại hạ Hàn Trọng Sơn.

Thịnh Triệu Trung đánh giá Hoàng Lục, đưa tay bắt tay đối phương.

- Ngươi có thể gọi ta là Tứ ca.

- Cách xưng hô này đối với ta có ý nghĩa đặc biệt, không phải dễ dàng gọi được, năm xưa ta từng có một Tứ ca.

Hoàng Lục mặt lạnh tanh, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn thẳng vào mắt Thịnh Triệu Trung nói.

Tay Thịnh Triệu Trung vừa chạm tay Hoàng Lục đã rời ra ngay, ngồi thẳng người, nhìn về phía thuộc hạ của mình và người tên Quế Tu Văn ở ghế sau, mở miệng.

- Địa điểm ở đâu?

- Vịnh Thủy Giáp.

Quế Tu Văn mặt xanh mét, nhìn Hoàng Lục rồi lại nhìn Thịnh Triệu Trung nói.

- Kho cá Đại Phát ở phố Cổ Quảng, Vịnh Thủy Giáp.

Thịnh Triệu Trung nhíu mày.

- Chắc chắn chứ? Địa điểm này không thuận tiện để vận chuyển hàng đi.

- Chúng ta bắt được hai người, tên tài xế Hoàng Lục bên cạnh Tống Thiên Diệu, và một tên gọi là Lãnh Tử dưới trướng Lôi đản tử. Hoàng Lục chết cũng không mở miệng, không còn cách nào, tên đó ở Hồng Kông không thân không thích, không tìm được người có thể ép hắn mở miệng. Còn tên Lãnh Tử kia, lúc đầu cũng không chịu nói, chúng ta bắt vợ và hai đứa con của hắn, cắt đứt ngón tay ngón chân của hai đứa trẻ, hắn mới chịu mở miệng.

Hoàng Lục nhìn về phía trước nói.

Thịnh Triệu Trung nổ máy xe, xe quay đầu, chạy dọc theo đường Cốc Thần về hướng Vịnh Thủy Giáp, miệng nói.

- Dễ dàng vậy mà các ngươi đã lấy được? Dù Vịnh Thủy Giáp có gì đó, e rằng cũng không phải vật tư quý giá gì, nhưng

yên tâm, bất kể tìm ra cái gì, tiền phải trả cho ngươi sẽ không thiếu, tối nay chỉ là bước đầu ép Tống Thiên Diệu lên núi Lương Sơn, bất kể tìm ra cái gì, cũng đủ để hắn uống một bình.

…

Chiếc xe hơi chạy trên đường, bốn bánh xe tung lên từng đợt nước mưa.

- Chử tiên sinh, ngươi hoàn toàn không cần thiết phải đi gặp Tống Thiên Diệu lúc này.

Nhan Hùng ngồi ở ghế phụ lái, nghiêng nửa người, hỏi Chử Hiểu Tín đang nhìn ra ngoài cửa sổ trong đêm mưa gió đen tối.

Chử Hiểu Tín không thèm nhìn Nhan Hùng, giơ tay vẫy vẫy về phía đối phương, ra hiệu không được mở miệng nữa.

Nhan Hùng ngồi thẳng người lại, nhưng vẻ mặt đăm chiêu một lúc, rồi lại nghiêng người về.

- Chử tiên sinh, hay là qua đêm nay rồi ngươi hãy đi gặp Tống Thiên Diệu, tối nay bên nhà hàng Thụ Cầm có thể sẽ không yên ổn.

- A Vĩ, thượng cấp của ngươi nói, bên nhà hàng có thể sẽ không yên ổn, ngươi có chuẩn bị gì không?

Chử Hiểu Tín thu hồi ánh mắt, liếc nhìn Nhan Hùng, sau đó nhìn vào gương chiếu hậu.

A Vĩ đang lái xe lên tiếng.

- Ta đã thông báo cho mấy huynh đệ dưới quyền, đi trước một bước, tất cả đều mang súng.

- Chử tiên sinh, ta biết ngươi ngưỡng mộ Tống Thiên Diệu, nhưng bây giờ… nhưng Tống Thiên Diệu bây giờ đã phát

điên, cấu kết với người Thượng Hải đánh các đầu mục bản địa, nếu ngươi thực sự đến bảo vệ hắn…

- A Diệu cần ta bảo vệ sao?

Chử Hiểu Tín hừ một tiếng.

- Tên đó tinh ranh như quỷ, ngươi chẳng lẽ không rõ sao, hắn dù thực sự tung ra những tin tức này, chắc chắn cũng đã tính toán kỹ trong lòng, ta đến gặp hắn hỏi cho rõ ràng, bảo hắn đừng làm quá lố, nói lại, cũng chỉ là mấy tên lưu manh giang hồ, ngươi là cảnh sát, những kẻ giang hồ đó chết nhiều một chút, có gì không tốt cho Hồng Kông?

Nhan Hùng nghẹn lời một lúc.

Chương 966. Tích lũy sức mạnh (2)

- Không phải chết nhiều người giang hồ, mà là người Thượng Hải… Chử tiên sinh ngươi cũng biết, hiện giờ các đại ca bang thuyền bản địa đang đấu với những kẻ ngoại lai Thượng Hải đó, đột nhiên Tống Thiên Diệu nhảy ra giúp người Thượng Hải, rõ ràng là con chim đầu đàn, nếu không đánh gục Tống Thiên Diệu, người bản địa còn mặt mũi nào nữa?

Chử Hiểu Tín đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt thay đổi, cau mày nhẹ.

- A Diệu không phải kẻ ngu, hắn sẽ không làm như vậy đâu.

- Nhưng bây giờ ai cũng đồn, Vu Thế Đình muốn mời hắn làm con rể…

- Câm miệng! Hồng Kông có bao nhiêu gia tộc, con mắt chọn phụ nữ của A Diệu không đến nỗi tệ như vậy!

Chử Hiểu Tín quát lên bực bội.

Nhan Hùng cúi đầu.

- Xin lỗi, Chử tiên sinh.

Nhan Hùng ngồi thẳng người, nhìn về phía trước.

Chiếc xe hơi rẽ vào đại lộ Hoàng Hậu, tạt lên một mảng nước mưa lớn, sau đó tiếp tục tăng tốc, hướng về phía khách sạn The Strat phía trước.

…

Phố cổ Mạnh Giáp Loan, xe của Hoàng Lục và Thịnh Triệu Trung từ từ chạy vào, Hoàng Lục ngồi ở ghế phụ lái giúp Thịnh Triệu Trung bưng đài phát thanh, Thịnh Triệu Trung một tay điều khiển vô lăng, một tay cầm micro.

- Đã tìm thấy kho hàng chưa?

Tiếng sột soạt của dòng điện và tiếng mưa ồn ào trong đài phát thanh khiến giọng nói của thuộc hạ nghe không rõ lắm.

- Đã tìm thấy vị trí kho hàng.

- Tuần tra xung quanh trước, đừng vội ra tay, xác định xung quanh không có người khả nghi.

Thịnh Triệu Trung nói.

- Đã nhận.

Đối phương cúp máy.

Thịnh Triệu Trung đặt micro lại vào đài phát thanh, Hoàng Lục vỗ vỗ đài phát thanh tặc lưỡi.

- Thật là quá đáng, cẩn thận như vậy? Đã nói rồi, cái kho cá đó ma cũng không có một con, ngươi không tin, để ta dẫn người vào trước đi?

Thịnh Triệu Trung liếc nhìn Hoàng Lục một cái, không nói gì.

Hoàng Lục đặt đài phát thanh xuống, đưa tay kéo cửa xe, Quế Tu Văn ngồi ở hàng ghế sau thấy động tác của Hoàng Lục, cũng chuẩn bị xuống xe, Thịnh Triệu Trung từ từ lên tiếng.

- Đợi một chút.

Hoàng Lục dừng động tác lại, Thịnh Triệu Trung đưa cho Hoàng Lục một cái ống nhòm.

- Vẫn nên nhìn cho rõ một chút thì tốt hơn.

Hoàng Lục thấy ống nhòm hơi ngẩn người, nhìn về phía Thịnh Triệu Trung nở nụ cười.

- Xem ra mọi người đều đang kéo dài thời gian, vở kịch này thật khó diễn, ngươi diễn không nổi nữa sao? Này, hãy cân nhắc đi, dù sao cũng đang kéo dài thời gian, chứ đâu phải thực sự đến lúc lật mặt.

- Ông chủ của ngươi có thể để ngươi đến giả mạo Hàn Trọng Sơn, có phải hơi quá qua loa không?

Thịnh Triệu Trung nhìn về phía Hoàng Lục.

- Nhất là khi ngươi nghiêm mặt nói mình là Hàn Trọng Sơn, ta thậm chí không nhịn được muốn hỏi, người đánh cờ với ta chiều nay, rốt cuộc có phải là ngươi không.

- Không thể phân thân mà, lão bản của ta không giống các ngươi, dưới tay có hàng trăm người, bên cạnh hắn chỉ có mình ta là có thể dùng được. Hơn nữa, vốn dĩ chỉ là đi qua loa cho có thôi mà, ngươi nên nhịn một chút, phối hợp với ta một chút.

Hoàng Lục cười hì hì nhìn Thịnh Triệu Trung nói.

- Dù sao tối nay dù là lão bản của ngươi hay lão bản của ta, đều không thể nào giải quyết được đối phương ngay lập tức.

- Kho hàng là thật, ngươi là giả, vở kịch này của Tống Thiên Diệu thật sự là thú vị.

Hai người đối thoại ở hàng ghế trước, hai người ở hàng ghế sau đã biến sắc, thuộc hạ của Thịnh Triệu Trung vô thức sờ vào khẩu súng giấu ở thắt lưng, còn Quế Tu Văn cũng rút ra một khẩu súng nhỏ từ trên người!

- Xem ra thuộc hạ của ta kiểm tra chưa đủ kỹ, như vậy mà vẫn có thể mang súng vào được?

Hoàng Lục cười.

- Ngươi cũng vậy thôi, cái gì mà đã đến xung quanh kho hàng, thực ra bây giờ vẫn chưa có một người nào cả? Dùng hàng thật và ta - tâm phúc của Tống tiên sinh, đều không câu được Đàm tiên sinh và nhân thủ thật sự của ngươi, sự kiên nhẫn của các ngươi cũng đáng nể phục, không tham lam, điểm này rất khó có được.

Thịnh Triệu Trung cầm điếu thuốc trên bảng điều khiển, đưa cho Hoàng Lục, Hoàng Lục đưa tay lấy một điếu, Thịnh Triệu Trung tự mình ngậm một điếu, Hoàng Lục lấy diêm từ trong ngực ra, thuộc hạ của Thịnh Triệu Trung ở hàng ghế sau lập tức rút súng chĩa vào Hoàng Lục, Quế Tu Văn ngay lập tức cũng chĩa nòng súng vào Thịnh Triệu Trung, Hoàng Lục không thèm nhìn hai nòng súng, quẹt diêm, trước tiên đưa đến trước mặt Thịnh Triệu Trung, Thịnh Triệu Trung cúi đầu lại gần châm thuốc, Hoàng Lục mới tự mình châm thuốc, hít mạnh một hơi, nhìn về phía Thịnh Triệu Trung.

- Về báo cáo thế nào đây?

Thịnh Triệu Trung cũng hít mạnh một hơi thuốc, gần một phần ba điếu thuốc gần như biến thành tro tàn chỉ với một hơi hút sâu này, Thịnh Triệu Trung nhìn chằm chằm Hoàng Lục, đột nhiên phả khói thuốc vào mặt Hoàng Lục, trong khoang xe kín lập tức khói thuốc mù mịt!

Hoàng Lục đưa tay nắm lấy tay phải cầm súng của thuộc hạ Thịnh Triệu Trung, một động tác vặn ngang cổ tay nhanh chóng! Đoạt súng vào tay!

Đồng thời, Quế Tu Văn cũng rên lên một tiếng, bị Thịnh Triệu Trung đoạt súng! Hai người vừa đoạt được súng, lập tức chĩa vào đầu đối phương và bóp cò!

- Bùm!

Hai khẩu súng cùng nổ, nghe như chỉ có một tiếng súng! Cửa kính sau lưng Thịnh Triệu Trung bị bắn thủng một lỗ đạn! Kính chắn gió phía trước bên Hoàng Lục cũng bị bắn vỡ! Đầy vết nứt!

- Bùm bùm bùm bùm!

Hai người bắn nhau trong khoang xe chật hẹp! Vừa né tránh nòng súng đạn của đối phương vừa dùng tay còn lại cố gắng khống chế đối phương!

Chương 967. Tích lũy sức mạnh (3)

Hoàng Lục phả khói thuốc ngậm trong miệng vào mặt Thịnh Triệu Trung, đồng thời tay trái nắm lấy tay trái đối phương, tay phải cầm súng gần như áp sát vào mặt đối phương và bóp cò!

Trong khoảnh khắc khói vừa phả ra, thân thể Thịnh Triệu Trung đột ngột ngả về phía sau! Đồng thời tay phải cầm súng đột ngột trượt xuống! Muốn bắn vào bụng Hoàng Lục!

Hoàng Lục nhanh chóng buông tay trái, ấn mạnh khẩu súng của Thịnh Triệu Trung xuống dưới!

- Bùm!

một tiếng, viên đạn bắn vào ghế ngồi trước đũng quần Hoàng Lục, để lại một lỗ đạn trên ghế!

Cũng vì động tác này mà hành động bắn bằng tay phải chậm đi một chút, viên đạn sượt qua tóc Thịnh Triệu Trung, bắn hụt!

Còn ở hàng ghế sau, thuộc hạ của Thịnh Triệu Trung lúc này cũng đánh nhau với Quế Tu Văn! Quế Tu Văn rõ ràng không phải là đối thủ của thuộc hạ Thịnh Triệu Trung, lúc này bị đối phương dùng một sợi xích giấu trong nhẫn quấn quanh cổ, chỉ có thể mặt đỏ tía tai, miệng há to, gắng gượng dùng khuỷu tay đánh vào sườn đối phương từng cái một, cố gắng thoát ra!

Thịnh Triệu Trung nắm lấy súng của Hoàng Lục! Động tác nhanh nhẹn vung tay Hoàng Lục một cái, Hoàng Lục tưởng

sắp bị đoạt súng, vô thức bóp cò! Viên đạn vừa hay bắn trúng đầu Quế Tu Văn! Thân thể Quế Tu Văn giật mạnh, ngã mềm xuống!

Tuy nhiên chưa kịp để thuộc hạ Thịnh Triệu Trung tháo xích ra để tham gia chiến đấu, cùng Thịnh Triệu Trung đối phó Hoàng Lục, Hoàng Lục trong lúc bị Thịnh Triệu Trung nắm chặt cổ tay, đã dùng tay trái gạt cổ tay cầm súng của Thịnh Triệu Trung!

Thịnh Triệu Trung muốn rút tay lại nhưng đã không kịp, bị Hoàng Lục dùng động tác tương tự đoạt súng, cổ tay đau nhói, ngón tay không kìm được co lại, bóp cò! Cũng bắn chết thuộc hạ của mình!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hai người rút tay giơ súng, chĩa vào trán đối phương! Mắt không chớp bóp cò!

- Cạch!

Tiếng đạn bắn hụt!

Hai người cùng lúc ném súng về phía đối phương, lại cùng lúc nghiêng đầu né tránh, Thịnh Triệu Trung dùng đầu húc về phía Hoàng Lục! Hoàng Lục dùng khuỷu tay đánh vào ngực đối phương! Lực đạo mạnh đến nỗi Hoàng Lục chảy máu mũi, lưng đập vào cửa xe rồi xuống xe!

Còn Thịnh Triệu Trung thì suýt thở không ra hơi, cũng mở cửa xe nhanh chóng xuống, cả hai đều không cho đối phương cơ hội tiếp tục đánh nhau trong phạm vi hẹp!

Vừa xuống xe chưa được mấy giây, cơn mưa như trút nước đã làm ướt sũng hai người, Hoàng Lục lau máu ở mũi, giơ tay đấm vỡ gương chiếu hậu, cầm một mảnh kính sắc nhọn hình tam giác chỉ về phía Thịnh Triệu Trung đối diện!

Thịnh Triệu Trung thì hơi cong người, mắt nhìn chằm chằm Hoàng Lục, giật chiếc vòng tay xuống, kéo mạnh biến

thành một sợi dây thòng lọng, đối mặt nhau trong cơn mưa tầm tã qua chiếc xe hơi.

- Mưa to quá…

Hai người đối mặt nhau một lúc, Hoàng Lục run lên, chủ động lùi lại vài bước.

- Này, nếu ngươi không định đến kho hàng, vậy tối nay cứ thế đi, dù sao cũng chẳng cần phân thắng bại.

- Lần này là Đàm tiên sinh dặn đến chào hỏi, lần sau ngươi và chủ của ngươi sẽ không có may mắn như vậy đâu.

Thịnh Triệu Trung buông tay, sợi dây co lại đeo trở lại cổ tay, trực tiếp lên xe hơi.

- Này… ngươi coi ta như Hàn Trọng Sơn, giúp ta đi thêm một đoạn được không?

Hoàng Lục tiến lại gần xe hơi, lau nước mưa trên mặt, gọi với vào trong xe nơi Thịnh Triệu Trung.

Thịnh Triệu Trung trực tiếp nổ máy xe, chở theo hai cái xác rời đi, không để ý đến Hoàng Lục.

Hoàng Lục gọi vài tiếng phía sau.

- Này… này… Con mẹ mày! Người Đài Loan không có nghĩa khí!

Thấy xe hơi vẫn đi xa, không dừng lại, Hoàng Lục chửi thề rồi chạy đến mái hiên bên đường trú mưa, chẳng mấy chốc, xa xa xuất hiện hơn chục người mặc cảnh phục, đứng đầu chính là em họ của Tống Thiên Diệu là Triệu Văn Nghiệp.

- Lục ca.

Triệu Văn Nghiệp nhìn thấy Hoàng Lục.

- Theo lời ngươi nói, đã bố trí người, kết quả kho hàng chẳng có ma nào, bọn quỷ tây cũng mất kiên nhẫn rồi.

- Bảo bọn chúng rút lui đi, tiền cần trả cho chúng sẽ không thiếu đâu, đồ khốn, tên Đài Loan không chịu mắc bẫy, ta có cách nào.

Hoàng Lục bực bội chửi.

- Có xe không, đưa ta đến nhà hàng Thụ Cầm, à phải rồi, giúp ta gọi điện trước đã.

…

Chiếc đồng hồ phương Tây tinh xảo trong nhà hàng Thụ Cầm, hai kim đồng hồ sắp chồng lên nhau, có lẽ cảm nhận được bầu không khí tối nay trong nhà hàng dường như không thoải mái như mọi ngày, công việc đáng lẽ do phục vụ làm đã được thay bằng một người đàn ông trung niên da trắng, lúc này đang mỉm cười đi qua các bàn ăn, hơi cúi người, dùng tiếng Anh xin lỗi và thông báo nhà hàng sắp đóng cửa, mời khách hàng thu dọn đồ đạc.

Tống Thiên Diệu chán nản nhìn chằm chằm vào kim đồng hồ phương Tây, người đàn ông trung niên da trắng đi đến bàn này, Tống Thiên Diệu thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ông ta.

Người đàn ông trung niên da trắng mỉm cười.

- Thưa ngài, hai vị phu nhân, nhà hàng chúng tôi rất vinh dự được ba vị ghé thăm, tuy nhiên nhà hàng chỉ phục vụ đến 12 giờ đêm, nhà hàng sắp bắt đầu công việc dọn dẹp cuối cùng, hy vọng tối nay ba vị dùng bữa vui vẻ, nếu vì lý do thời gian mà không thể làm hài lòng ba vị, ta xin chân thành xin lỗi, nếu vì lý do thời tiết mà không tiện ra ngoài, nhà hàng chúng tôi có thể giúp liên hệ taxi, hoặc đặt phòng khách sạn The Strat cho ba vị.

Những người ở bàn khác, Lôi Đạp Nhi, Trịnh Ngọc Đồng, Đoạn Tam Pháo, Trần Lượng lúc này đều đã đứng dậy đi ra ngoài dưới sự thúc giục của người phương Tây.

Thấy Trịnh Ngọc Đồng đứng dậy, Tống Thiên Diệu lên tiếng.

- Sa Đảm Đồng! Nói chuyện hai câu.

Trịnh Ngọc Đồng cả tối không chào hỏi ai, chỉ chu du với Đoạn Tam Pháo và những người của Đại Thiên Nhị, lúc này nghe Tống Thiên Diệu gọi mình, Trịnh Ngọc Đồng quay người lại gần, nở nụ cười gượng gạo.

Chương 968. Tích lũy sức mạnh (4)

- A Diệu?

Tống Thiên Diệu vừa lấy tiền từ ví đưa cho tay quản lý.

- Phần còn lại là tiền boa của ngươi.

Vừa bước về phía Trịnh Ngọc Đồng, hạ giọng nói bên tai đối phương.

- Tối nay ngươi ở khách sạn The Strat, bên ngoài hơi loạn, đối diện ngươi là Đại Thiên Nhị? Có rắc rối? Ta tiện thể giúp ngươi giải quyết.

- Không cần, ta tự lo được.

Trịnh Ngọc Đồng nhìn hai người phụ nữ ngồi cùng bàn với Tống Thiên Diệu, rồi nhìn về phía Tống Thiên Diệu.

- Tối nay ngươi lại muốn gây chuyện?

- Ta cũng không muốn gây chuyện, nhưng rắc rối tìm đến cửa, không tránh được, ngươi tối nay ở khách sạn, tránh phiền phức khi xuống lầu.

Tống Thiên Diệu nói.

Trịnh Ngọc Đồng gật đầu.

- Được, hôm khác cùng uống trà.

Nói xong, Trịnh Ngọc Đồng xoay người bỏ đi, thấy Tống Thiên Diệu mặc một bộ đồ kỵ sĩ màu đen, quản lý nhận tiền boa cúi người lịch sự.

- Chúc ngựa đua của tiên sinh giành giải nhất trong cuộc đua.

- Cảm ơn.

Tống Thiên Diệu nhìn về phía hai người phụ nữ, Lư Nguyên Xuân và Tề Vĩ Văn đứng dậy, đi theo Tống Thiên Diệu ra khỏi nhà hàng, ở xa Lam Cương và những người khác thấy Tống Thiên Diệu đứng dậy, không kịp để ý.

Lúc này điện thoại ở quầy bar của nhà hàng đột nhiên reo lên.

- Ring ring ring!

Khiến những người vừa rời bàn đều dừng bước, tất cả đều nhìn về phía chiếc điện thoại, người phục vụ người Nga trắng ở quầy bar nhấc máy, sau đó nhìn về phía những vị khách trong nhà hàng đang nhìn mình, giọng hơi nghi hoặc.

- Xin hỏi có vị nào là Tống tiên sinh không?

Tống Thiên Diệu nghe thấy cuộc gọi này, nở nụ cười.

- Ta đây.

- Bạn của ngươi, hắn muốn ngươi nghe điện thoại.

Người phục vụ đưa ống nghe về phía Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu bước tới nhận điện thoại.

- Lục ca.

- Lão bản, hàng thật cộng thêm ta, đối phương vẫn không mắc câu, bây giờ đã giải tán.

Giọng Hoàng Lục truyền đến từ bên trong.

Tống Thiên Diệu ừm một tiếng.

- Vậy xem ra phải nói chuyện rồi?

- Ta ở dưới lầu, ngoại trừ Vân tỷ vẫn còn ở khách sạn Bán Đảo, Tề tiểu thư ở bên cạnh ngươi, Mạnh tiểu thư và gia đình ngươi đều đã đến Ma Cao, tam ca của ta đích thân dẫn người đưa thuyền đến đón, bao gồm cả gia gia của ngươi.

- Được rồi, gặp ở dưới lầu.

Tống Thiên Diệu nói xong rồi cúp máy.

Bên ngoài nhà hàng, A Vĩ vội vã chạy đến, Lam Cương nhanh chóng đón lên nói vài câu, sau đó đi đến trước mặt Tống Thiên Diệu.

- Tống tiên sinh, Chử tiên sinh người và xe đang đợi ngươi ở dưới lầu, muốn nói chuyện với ngươi.

- Vậy cứ để hắn đợi đi, ta không hứng thú nói chuyện với hắn.

Tống Thiên Diệu vỗ vai Lam Cương.

- Cứ nói với hắn như vậy.

Lam Cương nhìn chằm chằm vào sắc mặt Tống Thiên Diệu, thấy Tống Thiên Diệu không có ý đùa giỡn, xoay người đi về phía A Vĩ, nói rõ ý của Tống Thiên Diệu, A Vĩ biến sắc, liếc nhìn Tống Thiên Diệu một cái, sau đó xoay người rời đi trước.

Tống Thiên Diệu dừng bước ở cửa nhà hàng, xoay người nhìn hai người phụ nữ đi theo sau mình, thở dài.

- Đi, cùng ta xuống lầu.

……

- Biết rồi, đã đoán trước từ lâu, vất vả cho Tứ ca rồi, ừm, ta lái xe đến dưới khách sạn The Strat, tạm biệt.

Đàm Kinh Vĩ đã thay một bộ quần áo khác, trang phục thể thao kiểu phương Tây thoải mái.

Vừa cúp điện thoại của Thịnh Triệu Trung, điện thoại lập tức lại reo, Đàm Kinh Vĩ nhấc máy.

- Alo, ta là Đàm Kinh Vĩ.

- Vừa rồi Tống Thiên Diệu qua điện thoại nói gia đình hắn đã đến Ma Cao, trừ một người phụ nữ tên Vân tỷ.

Giọng nói bên kia điện thoại rất lạnh lùng.

Đàm Kinh Vĩ nghe xong thở ra một hơi.

- Này, ta đã bỏ ra một khoản tiền lớn, có thể dùng giọng điệu lịch sự và thân thiện hơn để tiếp đãi khách không?

Đối phương rõ ràng không đánh giá cao sự hài hước của Đàm Kinh Vĩ, trực tiếp dùng tiếng tút tút cúp máy để đáp lại.

Đàm Kinh Vĩ đứng dậy, bước ra khỏi căn biệt thự liền kề trên đường Morrison này, lên một chiếc xe Chevrolet Chevelle.

……

- Chử tiên sinh, Tống Thiên Diệu nói đúng như vậy.

A Vĩ cung kính nói với Chử Hiểu Tín ngồi ở ghế sau, lặp lại một cách trung thực những lời Lam Cương chuyển đạt cho mình.

Nhan Hùng cũng nhìn về phía Chử Hiểu Tín, lúc này Chử Hiểu Tín đang cầm một điếu thuốc trên tay, im lặng không nói.

- Chử tiên sinh…

- Chúng ta vừa nói vừa cười trong bữa tối, sao đột nhiên lại thay đổi vậy? Không có lý do gì cả? Hắn vừa mới từ Anh trở về, mông còn chưa kịp ấm chỗ.

Chử Hiếu Tín nhìn hai người.

- Đợi A Diệu xuống, ta sẽ tự mình hỏi hắn, nếu hắn còn dám dùng giọng điệu đó để nói chuyện, xem ta dạy dỗ hắn thế nào.

Nhan Hùng lên tiếng.

- Chử tiên sinh, tối nay nơi này không yên ổn, ngươi nhìn xung quanh đi, trong mấy chiếc xe đều có người, chi bằng…

- Không phải đã nói A Vĩ đã cho thủ hạ đến rồi sao, khẩu súng trong lưng ngươi và A Vĩ là đồ giả à?

Chử Hiếu Tín khoát tay.

- Không cần nói nữa, đợi A Diệu xuống.

Trần Lượng lúc này cũng vội vàng chạy xuống, thấy Trần Lượng xuống lầu, những thủ hạ đã đợi đến sốt ruột không màng mưa to, từ trên xe xuống, tay sờ vào thắt lưng, Trần Lượng khoát tay.

- Tất cả lên xe!

Mấy người quay lại xe, Trần Lượng với vẻ mặt trầm ổn nhìn quanh một lượt, giọng điệu nghiêm túc.

- Tối nay không có lệnh của ta, không được hành động, có chuyện gì, ta sẽ tự mình về giải thích với lão bản, nghe rõ chưa!

- Nghe rõ rồi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Lượng ca?

Có thủ hạ không nhịn được hỏi.

Trần Lượng nhìn cửa chính khách sạn The Strat lắc đầu.

- Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta cảm thấy tối nay không thể động thủ, nếu thật sự động thủ, Tống Thiên Diệu có thể sẽ không chết, nhưng nếu bị tra ra là lão bản phái chúng ta đến làm việc, chúng ta chắc chắn sẽ chết.

Chương 969. Đánh xong trận này, ta sẽ về quê (1)

- A Thái, chuyện tối nay không liên quan đến ngươi, sao phải dính vào làm gì? Ngươi ở đây đánh sinh đánh tử, Tống Thiên Diệu cũng sẽ không nhớ đến ngươi đâu, hãy nghĩ thông suốt đi, bây giờ dừng tay, xem như chúng ta đều là người của bang Hòa, ta sẽ bảo anh em nhường một con đường cho ngươi đi.

Cuộc ẩu đả trong mưa tạm thời ngừng lại, những người giang hồ của bang Hòa còn đứng được đều lùi về phía sau, chỉ còn lại hơn mười người nằm bất tỉnh trên đất, và Trần Thái lúc này trên người đã có vài vết thương, đứng yên tại chỗ.

Hãn Cân Thanh tay phải kéo một cây chín khúc tiên, vừa bước về phía trước, vừa dùng cổ tay vung vẩy chín khúc tiên, mỗi lần vung, chín khúc tiên như một con rắn độc linh hoạt, nhanh chóng quấn quanh cổ tay Hãn Cân Thanh, rồi lại theo động tác tiếp theo, rơi xuống, đầu roi chạm vào mặt đất đầy nước mưa.

- Ta có phải nên nói một tiếng cảm ơn Thanh ca ngươi không, đã cho ta đủ mặt mũi, hiếm khi thấy ngươi chịu lấy ra binh khí chiêu bài để động thủ.

Trần Thái lau nước mưa trên mặt, đứng thẳng người, nở một nụ cười có thể nói là rạng rỡ với Hãn Cân Thanh.

Hãn Cân Thanh của Hòa Hồng Thuận, khi đánh nhau với người khác, nếu đối phương chỉ có vài người, thì chỉ cần dùng quyền cước không cần động đến binh khí, cũng đủ để đánh bại

đối phương, nếu đối phương đông người hơn, Hãn Cân Thanh rút chiếc khăn trên vai, hoặc dây lưng quanh hông làm chín khúc tiên, cũng đủ để đánh cho đối phương chạy tán loạn, biệt hiệu Hãn Cân Thanh cũng vì thế mà có.

Cửu khúc tiên nổi tiếng của hắn, ngược lại rất hiếm khi lấy ra để thực sự giao đấu với người khác, trừ phi đối phương là nhân vật cấp đại ca nổi danh giang hồ đã lâu, hoặc là đối thủ thực sự khiến hắn cảm thấy khó phân thắng bại.

- Tối nay người trong tiệm, ngươi bảo vệ không được đâu, cho dù ngươi giết được ta, phía sau vẫn còn những huynh đệ khác sẽ đến, lần này ta muốn ra mặt, ngươi chịu nhường một bước, cả đời ta sẽ nhớ ơn A Thái ngươi, ngươi không chịu nhường, tối nay sẽ là đêm cuối cùng trong đời ngươi. Ta không muốn ra tay với ngươi.

Hãn Cân Thanh tay phải nắm chặt đầu roi, để chín khúc tiên quấn quanh cổ tay mình, nhìn thẳng vào Trần Thái đối diện và lên tiếng.

Trần Thái dùng tay trái lau nước mưa trên mặt, sau đó hai tay nắm chặt chuôi đao, đưa ngang trước mắt, tạo thành một tư thế vừa có thể tấn công vừa có thể phòng thủ.

- Ta đương nhiên là kẻ ngốc, chuyện này mọi người đều biết, nên họ mới gọi ta là Thái ngốc, ngươi không biết sao?

- Ra tay đi.

Hãn Cân Thanh buông lỏng cửu khúc tiên trong tay, đầu roi rơi xuống nước, như một con rắn chết cứng. Nhưng những người biết về thân thủ của hắn đều hiểu rằng, sợi roi này bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành một con giao long, cắn xé đối phương cho đến khi ngã gục.

Từ xa, dù là Lữ Lạc hay người của Hãn Cân Thanh đều biết rõ, Trần Thái vừa trải qua một trận đánh đã bị chém vài

nhát, tuy vết thương không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng khiến hắn hành động bất tiện ít nhiều. Với tình trạng này, đối đầu với Hãn Cân Thanh đang ở thời kỳ đỉnh cao chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

- Đánh xong trận này, ta sẽ về quê.

Trần Thái tự lẩm bẩm một câu, tiếng mưa ồn ào, ngoài bản thân ra không ai nghe thấy, sau đó Trần Thái lao vút về phía Hãn Cân Thanh, thanh đao dài trong tay đã bị mẻ hơn chục vết dưới ánh đèn khí đốt vàng vọt, mang theo nước mưa bám dính, chém về phía Hãn Cân Thanh.

Cây cửu khúc tiên của Hãn Cân Thanh đột nhiên vung mạnh, quất xuống mặt đất đọng đầy nước mưa, một đợt sóng nước theo đầu roi bắn lên, đánh mạnh vào mặt Trần Thái, khiến đôi mắt hắn đau nhói. Nhưng Trần Thái không lùi mà tiến, hét lớn một tiếng, bước chân lao về phía trước!

Một tiếng "bốp" vang lên, âm thanh không phải tiếng roi quất không khí sắc nhọn, mà là tiếng cửu khúc tiên quất vào da thịt phát ra âm thanh trầm đục!

Trong con đường vốn đã đọng đầy nước mưa, lại thêm vài phần màu đỏ sẫm.

Động tác của Trần Thái vẫn không hề dừng lại, dường như thể xác vẫn đang chiến đấu với Hãn Cân Thanh trong cơn mưa tầm tã, nhưng trước mắt hắn chợt hiện lên cảnh tượng quê nhà. Hình ảnh thiếu niên chân trần chạy trên con đường nhỏ lầy lội ở quê nhà, tập võ luyện công làm việc nô đùa hiện lên trước mắt từng cảnh một. Vốn tưởng đến Hồng Kông thì có thể mang giày, chân không dính bùn, nào ngờ loanh quanh một vòng, lại trở về như hồi ở quê.

Tất cả những điều này có thể trách ai? Trách trời trách đất trách mình, chỉ không thể trách Tống Thiên Diệu. Hắn có thể

khiến người bên cạnh phát đạt, tự nhiên sẽ không quên mình là người thân. Chỉ là mình sai một bước sai luôn, tưởng rằng dựa vào một thân võ nghệ có thể nổi lên trong bang hội, cuối cùng đi vào con đường không quay đầu này.

Tối nay đi đến bước này trách ai? Tống Thiên Diệu? Không thể nào, Tống Thiên Diệu dù bây giờ không liên quan gì đến mình, nhưng tuyệt đối sẽ không hại mình, huống chi hắn đã cho mình rất nhiều cơ hội, nếu mình có thể giống như Sư Gia Huy, e rằng sớm đã phát đạt rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tối nay hình như chỉ có thể trách mình ngu, đời này của mình, dường như mỗi bước đi đều sai, không nên đến Hồng Kông, không nên đánh nhau ở bến tàu, không nên để Tống Thiên Diệu bảo lãnh, không nên không nghe lời Tống Thiên Diệu, không đi làm ở nhà máy, không nên bái đại ca, không nên gia nhập bang hội, càng không nên ngốc nghếch đến con phố này tối nay, nghĩ rằng đến báo tin, một đầu óc như Tống Thiên Diệu, làm sao có thể để người bên cạnh gặp rắc rối, Phấn tỷ và họ chắc chắn không ở trên lầu, nếu không tên có biệt danh Cửu Văn Long kia chắc chắn sẽ xuất hiện trợ chiến, sẽ không nhìn mình đánh nhau sống chết ở đây, Ngốc Thái, cái biệt danh này quả thật không gọi sai.

Chương 970. Đánh xong trận này, ta sẽ về quê (2)

Thì ra là mình nghĩ sai rồi, mình tưởng rằng, Tống Thiên Diệu, Sư Gia Huy bây giờ đều là nhân vật lớn, e rằng sớm đã quên người nhà ở Hàm Ngư Thuyền, mình mới nghĩ đến việc thay Tống Thiên Diệu bù đắp một chút, nào ngờ, hiếm khi mình nghĩ đến một việc, lại vẫn nằm trong kế hoạch của Tống Thiên Diệu?

Nhưng cũng tốt, không phải tất cả người giàu đều bạc bẽo vô ơn không nhớ tình xưa. Tống Thiên Diệu, Sư Gia Huy những người này không vì mình giàu có, mà quên mất người xưa ngày trước. Sớm trước khi ra tay thu thập những đại ca giang hồ này, đã chuyển Phấn tỷ và họ đến nơi an toàn. Trong lòng Tống Thiên Diệu, những người xưa này cũng giống như ông nội, cha mẹ mình vậy, đều là người thân ruột thịt.

Người như vậy mới đáng được gọi là đại ca, mới có thể từng bước đi lên cao hơn, chỉ tiếc là mình nhìn ra quá muộn, nhìn tình hình tối nay, e rằng đời này không còn cơ hội gặp lại Tống Thiên Diệu nữa rồi.

Trần Thái vốn mơ hồ từ nhỏ, lần đầu tiên cảm thấy mình trở nên thông minh, biết dùng đầu óc, đáng tiếc là quá muộn rồi.

Bây giờ cúi đầu trước Hãn Cân Thanh? Nói với họ, bên trong thực ra không có chị Phấn, mình cũng không muốn dính líu vào vũng nước đục này nữa, còn kịp không? Còn rút lui được không? Thôi vậy, đã được gọi là Ngốc Thái, thì cứ ngốc đến cùng vậy.

Thân hình lắc lư, bóng người giao nhau, trường đao vạch ra một chuỗi tia lửa trên cửu khúc tiên. Vốn dĩ Hãn Cân Thanh dùng cửu khúc tiên quấn lấy thân đao, muốn khiến Trần Thái buông vũ khí, nào ngờ Trần Thái lại dùng sức mạnh để trường đao thoát khỏi trói buộc, ngược lại nhân cơ hội áp sát.

Hãn Cân Thanh tuy kinh ngạc nhưng không loạn, cửu khúc tiên quét về phía gáy Trần Thái! Trần Thái cúi đầu tránh được phần đầu, nhưng đuôi roi lại quấn lên lưng hắn một cách quỷ dị độc ác! Một mảng da thịt bị lột xuống! Nếu không phải thu chiêu để tránh một đao liều mạng của Trần Thái, Hãn Cân Thanh có nắm chắc một roi này sẽ đánh gãy xương sống của Trần Thái!

Trần Thái bị thương nặng ở lưng, nhưng cũng nhân cơ hội để lại một vết thương trên người Hãn Cân Thanh, chỉ là trông có vẻ đáng sợ, máu me đầm đìa trên ngực bụng, nhưng không sâu vào thịt, nếu không phải Hãn Cân Thanh lùi bước thu chiêu kịp thời, thì sẽ là cảnh một người bị gãy xương sống, một người bị mổ bụng!

Lữ Nhạc vốn đứng bên đường như xem kịch vậy, nhìn hai bên đánh nhau, sắc mặt bình thản, nhưng lúc này đã không tự chủ đặt tay lên báng súng.

Tên Thái ngốc này nên gọi là Thái điên mới đúng, cách đánh như vậy rõ ràng là liều chết không màng sống chết. Những kẻ liều mạng như vậy là khó đối phó nhất, Lữ Nhạc không quan tâm đến sống chết của Hãn Cân Thanh, nhưng hắn cảm thấy tên Trần Thái này có điểm không bình thường, là nhân viên cảnh sát Lữ Nhạc cũng coi như từng trải nhiều, nhưng vẫn là lần đầu tiên thấy có người trong lúc tính mạng như chỉ mành treo chuông lại có thể cười được an nhiên như vậy. Nụ cười đó trông có vẻ vô hại, nhưng trong hoàn cảnh

này, nụ cười như vậy thật sự còn đáng sợ hơn cả con dao trong tay hắn, khiến Lữ Nhạc rùng mình.

Tên này điên rồi.

Tuy Hãn Cân Thanh chiếm ưu thế, nhưng hai người lúc này đang liều mạng, sống chết trong chớp mắt ai mà nói được rõ? Nếu Hãn Cân Thanh có bất trắc, Lữ Nhạc e rằng thật sự phải tự mình ra tay rút súng giết người. Cho đến lúc này Lữ Nhạc mới phát hiện, vì muốn xem cho rõ vở kịch này, mình đã đến quá gần hiện trường chiến đấu của hai người, từ người xem kịch biến thành người trong kịch.

Đêm nay Hồng Kông, khắp nơi đều là sân khấu. Đứng trên sân khấu, liền là người trong kịch.

Trên Hoàng Hậu Đại Đạo trông có vẻ trống trải, nhưng hai bên hành lang che mưa hoặc trong bóng tối của đường phụ, lại thấp thoáng bóng người. Những bóng người đó ba ba hai hai tự thành hệ thống. Họ giống như động vật sống theo bầy đàn, bảo vệ nghiêm ngặt phạm vi thế lực mà mình chiếm giữ lúc này, thỉnh thoảng sẽ đưa mắt nhìn nhau qua màn mưa từ xa, nhưng phần nhiều là nhìn về phía khách sạn The Strat, dò xét động tĩnh.

Hơn mười gã đàn ông to lớn giơ cao ô, che mưa cho mấy ông lão tóc đã điểm bạc. Tuy ánh mắt của những ông lão này hoặc âm trầm, hoặc kinh hoàng, hoặc bất đắc dĩ, không giống nhau, nhưng ánh mắt của những người giang hồ khác nhìn về phía những ông lão này đều là kính sợ.

Những ông lão này năm xưa đều là nhân vật lừng lẫy giang hồ, nhiều đại ca bị lính Anh bắt đi đều là môn sinh hậu bối của họ, đối với các giám đốcg phái trên giang hồ hiện nay, những vị tiền bối đại ca đã không còn hỏi đến chuyện giang hồ này chính là cột trụ định hải thần châm, tự nhiên phải hết sức cung kính.

Nhưng đối với những ông lão này, trong lòng thực sự không muốn dính líu vào chuyện giang hồ nữa, cơm giang hồ đã ăn cả đời có thể bình an về già, đã là Mã Tổ phù hộ, trời có mắt, và bản thân ngoài cái gọi là uy vọng hư danh giang hồ ra, cũng chẳng còn gì đáng giá nữa, chỉ là bị những kẻ hậu bối giang hồ xung quanh đẩy lên cao không thể từ chối, nên chỉ có thể gắng gượng giả vờ, tỏ ra vẻ trầm ổn để ổn định lòng người. Nhìn bề ngoài, mấy ông lão đều tỏ ra nắm chắc trong tay, quát mắng những đệ tử môn sinh không nhịn được đến hỏi kế sách.

- Hoảng cái gì? Nhà hàng của bọn quỷ ngoại quốc qua 12 giờ là đóng cửa, đừng nói hắn Tống Thiên Diệu là người Trung Quốc, cho dù là quỷ ngoại quốc, nhà hàng cũng không đổi quy tắc!

- Ở trong khách sạn The Strat, sau này hắn đừng hòng ra ngoài nữa, bọn quỷ Anh cũng không thể che chở hắn cả đời!

- Chử tiên sinh thì sao? Trần A Thập của Triều Dũng Nghĩa còn bị bắn chết! Nói không chừng Chử tiên sinh đến cũng là để tính sổ với Tống Thiên Diệu!

- Cho dù là Cảnh sát trưởng cũng không bảo vệ được Tống Thiên Diệu!

Những lời này tuy chưa chắc có tác dụng lớn, nhưng đủ để ổn định lòng người.

Chương 971. Từ nay về sau, ngươi không phải huynh đệ của ta (1)

Đây là một cuộc thách thức mà các đầu lĩnh giang hồ phát động với đại gia, nếu lòng người không ổn định thì chưa đánh đã thất bại thảm hại. Phải biết rằng người giang hồ hết sức tránh gây sự với phú ông, dù Tống Thiên Diệu nền tảng không vững chắc, nhưng tài sản của hắn vẫn ở đó, nếu không phải lần này hắn hành sự quá đáng, bọn họ cũng không đến nỗi phải dùng kế sách này.

Lúc này, ở hai đầu Hoàng Hậu Đại Đạo đã tập trung các thành viên cốt cán của hàng chục bang phái ở Hồng Kông. Chuyện Tống Thiên Diệu dùng người Anh bắt đại ca của họ đã truyền ra, cách giải quyết mà bọn họ nghĩ ra là bắt Tống Thiên Diệu, dùng hắn để đổi lấy đại ca của mình. Nếu Tống Thiên Diệu không chịu hợp tác, thì chỉ có thể lấy mạng hắn, để cho những kẻ khác biết kết cục của việc đối đầu với cả bang hội.

Trong bang hội đã tìm được người đứng ra nhận tội, bang hội cũng đã ra tử lệnh, nhất định phải bắt được hoặc giết chết Tống Thiên Diệu. Dù Lam Cương và mấy cảnh sát có nổ súng, bọn họ cũng phải xông lên hoàn thành nhiệm vụ bất chấp đạn bắn, thần ngăn giết thần Phật cản giết Phật. Những thúc bá trưởng bối tuổi đã cao tất nhiên không cần phải ra tay, chỉ cần nói những lời đẹp đẽ để tăng thêm lòng tin cho đám đàn em.

Đúng lúc này, một chiếc xe Rolls-Royce màu đen phóng nhanh qua ngã tư, thân xe lướt qua tạo nên một màn nước,

dừng lại trước cửa khách sạn The Strat.

Đám giang hồ này không biết lai lịch chiếc xe, không có lệnh cũng không dám ra tay ngăn cản, đành phải hỏi lại mấy vị lão nhân. Một ông già tóc đã thưa thớt bạc trắng, mặc áo đối khâm Đường trang lên tiếng trước tiên:

- Mặc kệ lai lịch gì, dù sao Tống Thiên Diệu cũng chỉ có một người, chỉ có thể lên một chiếc xe. Xe nào chở hắn thì chặn xe đó. Những cái khác không cần quan tâm! Truyền lệnh cho anh em phong tỏa đường!

Mệnh lệnh được ban ra từ dưới chiếc ô, như một tảng đá lớn ném xuống mặt hồ, gây nên vô số gợn sóng. Những gã đàn ông mặc áo mưa ở hai đầu đường sau khi nhận được lệnh, vải bọc dao dài trong tay rơi xuống đất, bị nước mưa cuốn trôi. Ánh đao như tuyết, sát khí xông lên tận trời. Bóng tối hai bên đường Hoàng Hậu Đại Đạo lập tức mở rộng, từ từ lan về phía The Strat, trừ phi điều một chiếc xe ủi đến, nếu không dù tài xế có liều mạng đạp ga cũng không thể phá vỡ bức tường đồng vách sắt do con người tạo thành này.

Cũng vào lúc này, Tống Thiên Diệu dẫn Tề Vĩ Văn, Lư Nguyên Xuân bước ra khỏi khách sạn. Lư Nguyên Xuân nhìn về phía bóng tối xa xa, tuy sắc mặt không đổi, nhưng hơi thở không khỏi trở nên gấp gáp. Tề Vĩ Văn thì hừ lạnh một tiếng, nói nhỏ.

- Những kẻ giang hồ này thật sự là… Chẳng lẽ không nghĩ ra, A Diệu đã dám ra tay thu thập những đại ca giang hồ kia, còn sợ các ngươi chủ động tìm đến cửa sao?

Ánh mắt Tống Thiên Diệu hoàn toàn không nhìn đám giang hồ hai bên, mà nhìn về phía chiếc xe Rolls-Royce màu đen đang đỗ cách năm bước trước mặt, giơ hai tay lên, dụi mạnh mặt, rồi nặn ra một nụ cười rạng rỡ:

- Đại ca, không phải đã nói là giả làm kỵ sĩ hạng đen để lừa mỹ nữ, ngươi được tay trước thì đi trước sao? Sao lại quay về nhanh vậy? Chẳng lẽ bị mỹ nữ chê công phu quá kém?

Cũng vào lúc này, cửa xe của Chử Hiểu Tín mở ra, A Vĩ, Nhan Hùng xuống xe trước, mở hai chiếc ô. Chử Hiểu Tín đã thay lại bộ vest bảnh bao bước xuống xe, nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang mặc trang phục kỵ sĩ hạng đen đối diện, vẻ mặt nghiêm túc, đối mắt với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu từ từ thu lại nụ cười, còn Chử Hiểu Tín đối diện lại dần dần nở nụ cười, cuối cùng cũng rạng rỡ như nụ cười của Tống Thiên Diệu lúc mở miệng ban nãy, vẫy tay về phía Tống Thiên Diệu.

- Đói bụng, cùng đi ăn đêm.

…

Tuy có thuộc hạ giúp che ô, nhưng để tiến lên phía trước một chút nhìn cho rõ nghe cho rõ phản ứng tối nay của Tống Thiên Diệu và Chử Hiểu Tín, nửa thân Lam Cương cùng điếu thuốc trong miệng đều đã bị mưa làm ướt, lúc này vẫn không cảm thấy ngậm trong miệng, đôi mắt nhìn hai người đang đối diện, hắn không hiểu tại sao Tống Thiên Diệu vốn rất lý trí đột nhiên thay đổi tính tình, hành sự càng ngày càng liều lĩnh, khiến bản thân rơi vào tình thế nguy hiểm như tối nay.

Những kẻ giang hồ nửa ẩn nửa hiện bên ngoài kia, Lam Cương chẳng thèm để mắt tới. Dù bọn chúng có công khai rút đao chặn đường hay tiếp tục lén lút âm mưu như những oan hồn dã quỷ, cũng không thể làm tổn hại đến căn cơ của Tống Thiên Diệu. Điều nguy hiểm nhất tối nay là những gì Tống Thiên Diệu và Chử Hiếu Tín nói và làm. Lam Cương hy vọng Tống Thiên Diệu đừng khiến hắn đoán sai nữa. Mặc dù hắn đã bày tỏ thái độ trong nhà hàng, dù Tống Thiên Diệu có cố chấp

thì hắn cũng sẽ theo đến cùng, nhưng có ai thực sự muốn người mình theo đuổi ngã xuống không thể gượng dậy?

Bóng tối do đám giang hồ tạo thành chưa hoàn toàn chặn đứt con đường, một chiếc xe Chevrolet Corvette với đèn pha sáng rực, bốn bánh xe tung bọt nước, từ xa lao tới trên đại lộ, nhưng lại dừng lại ở phía xa. Dường như để thể hiện sự hiện diện của mình, nó còn cố tình nháy đèn hai lần, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người trên đại lộ. Tuy nhiên, sau khi dừng lại, xe lập tức tắt máy và đèn, hoàn toàn không thể nhìn thấy mặt mũi người trong xe.

Lam Cương nhổ điếu thuốc ướt trong miệng, lùi nửa bước vào dưới ô, nghiêng đầu về phía chiếc xe mới đến, hai thuộc hạ lập tức quay người tập trung chú ý vào chiếc xe đó.

Lam Cương lại lấy một điếu thuốc từ hộp ra, châm lửa ngậm vào miệng, nhìn về phía đám giang hồ cách đó vài chục bước. Mặc dù trời tối, nhưng nhờ ánh sáng từ đèn khí đốt trên Đại lộ Hoàng hậu, vẫn có thể nhìn thấy rõ vài gương mặt quen thuộc đã vén mũ mưa đứng ở phía trước. Họ thuộc các bang phái khác nhau, thậm chí còn có ân oán từ trước, nhưng lúc này lại đứng cạnh nhau cầm đao.

Chương 972. Từ nay về sau, ngươi không phải huynh đệ của ta (2)

Bình thường những kẻ này không dám không nể mặt hắn, nhưng giờ đây khi nhiều bang phái liên kết gây khó dễ, không biết thân phận thám tử cấp cao của hắn có còn tác dụng hay không. Nếu bọn chúng thực sự trở mặt động thủ, chỉ với vài khẩu súng này, hắn không chắc có thể bảo vệ Tống Thiên Diệu chu toàn. Thân phận thái bình thân sĩ của Chử Hiếu Tín như một tấm bùa hộ mệnh, chỉ cần chịu để Tống Thiên Diệu lên xe của hắn là có thể bảo đảm an toàn.

Ban đầu Lam Cương còn lo lắng không biết Chử Hiếu Tín có chịu gánh vác rắc rối này cho Tống Thiên Diệu hay không, giờ thấy Chử Hiếu Tín mở miệng nói muốn cùng Tống Thiên Diệu đi ăn đêm, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Với thân phận của Chử Hiếu Tín, chỉ cần Tống Thiên Diệu lên xe của hắn, đám giang hồ này tuyệt đối sẽ không động thủ, chỉ thông báo cho Triều Dũng Nghĩa, thông qua Triều Dũng Nghĩa để giao thiệp với nhà họ Chử, yêu cầu nhà họ Chử giao nộp Tống Thiên Diệu. Nhưng khi đó, e rằng Tống Thiên Diệu đã xử lý xong bọn chúng rồi.

Lam Cương thường ngày đã chứng kiến quá nhiều bộ mặt xấu xí của những kẻ bề ngoài là anh em nhưng sau lưng lại đâm dao, dù là người giàu có hay là lưu manh trong các bang phái đều như vậy cả. Hôm nay cuối cùng cũng được thấy một người giàu có thực sự trọng nghĩa khí, trong lòng cũng cảm

thấy ấm áp hơn. Nhưng khi nhìn về phía Tống Thiên Diệu, lòng lại lạnh đi.

Tống Thiên Diệu thản nhiên nhìn Chử Hiếu Tín đang mỉm cười mời gọi mình, dừng lại một lúc mới lên tiếng.

- Đại ca, ngươi đã tán tỉnh được mỹ nữ, ngươi đã thỏa mãn rồi, còn ta muốn tán tỉnh người ta chưa đến, ta vẫn chưa thỏa mãn.

- Lên xe đi, với bản lĩnh tiêu tiền như nước của ngươi, có mỹ nữ nào thoát khỏi ma trảo của ngươi chứ, ngươi muốn đi đâu tìm mỹ nữ, lên xe, ta đi cùng ngươi.

Chử Hiếu Tín tiếp tục cười nói với Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu cúi đầu lấy thuốc ra châm lửa, nhả một hơi khói, rồi hơi ngẩng đầu nhìn mưa và bầu trời đêm phía trên, cuối cùng mới nhìn về phía Chử Hiếu Tín.

- Đại ca, ta biết ngươi là người thông minh, huynh không thể không hiểu ý của ta, cần gì phải nói rõ ra làm chi, để cuối cùng mọi người đều khó xử?

Nụ cười trên gương mặt Chử Hiếu Tín khẽ biến sắc, ngớ ngẩn nhìn Tống Thiên Diệu, không dám tin những lời này lại được thốt ra từ miệng hắn. Dù sao cách đây vài giờ hai người còn cùng nhau giả làm kỵ sĩ tán tỉnh mỹ nữ, tình như huynh đệ, giờ đây lại đột nhiên thay đổi thái độ, khiến hắn khó lòng chấp nhận. Ngẩn người một lúc, hắn dùng ngón tay khẽ chạm vào huy hiệu JP trên ngực, thốt ra một câu:

- A Diệu, ngươi cùng ta từ bùn đất mà bò lên, một là thiếu gia vô dụng của nhà Chử, một là thanh niên nghèo khổ từ nhà gỗ, ngươi giúp ta kiếm được chiếc trâm ngực này, kiếm được phú quý gia sản, nên ta tin ngươi, thiên hạ không tin ngươi, ta đều tin ngươi, nếu không ta cũng đã không lúc đầu ngươi chuẩn bị ra tay với hai đại thuyền bang, đều huy động vốn

đứng về phía ngươi! Tối nay, ta chỉ cần ngươi nói rõ với ta, ta là người đầu óc rất đần, cần ngươi nói rõ với ta! Lên xe, từ từ nói cho ta nghe! Cho dù ngươi nói muốn tự mình tạo phản làm Thống đốc Hồng Kông! Ta đều tin! Vẫn ủng hộ ngươi!

Với thân phận của hắn, cùng với địa vị của nhà Chử, lời hứa này không nhẹ. Cho dù là kẻ phóng đãng như Chử Hiểu Tín, những lời này cũng không thể nói bừa. Trong suy nghĩ của Lam Cương, bất kể vì lý do gì, lúc này Tống Thiên Diệu đều nên lùi một bước, chọn cách lên xe rời đi cùng Chử Hiểu Tín, không ngờ Tống Thiên Diệu lộ ra nụ cười, phóng đãng khoa trương:

- Đừng đùa nữa, Tín thiếu, về nhà đi, nghĩ không ra thì về nhà từ từ nghĩ, ta không có thời gian nói cho ngươi nghe.

Nhan Hùng lúc này đang cầm ô đen che mưa cho Chử Hiểu Tín, nghe thấy hai câu châm chọc cuối cùng của Tống Thiên Diệu, lập tức mở miệng:

- Tống Thiên Diệu! Lúc đầu nếu không có Chử tiên sinh giúp ngươi, ngươi sớm đã thành xác chết nằm đường…

- Cút đi!

Chưa đợi Nhan Hùng nói xong, Chử Hiểu Tín một tiếng quát giận dữ, khiến Nhan Hùng hoảng sợ không biết làm sao, quay đầu nhìn về phía vị công tử phóng đãng này. Chử Hiểu Tín trừng mắt nhìn Tống Thiên Diệu, miệng lại mắng Nhan Hùng.

- Ta nói chuyện với A Diệu, không cần người khác xen vào!

Nhan Hùng trong giới cảnh sát thăng tiến rất nhanh, oai phong lẫm liệt, nhưng trước mặt đại gia như nhà Sở vẫn chỉ có thể cúi đầu khom lưng. Lại thấy Chử Hiểu Tín bộ dạng này không dám trái lệnh, vội vàng lùi sang bên hai bước, A Vĩ vẫn

im lặng từ nãy đến giờ thay thế vị trí của Nhan Hùng, tiếp tục giúp Chử Hiểu Tín che ô.

Chử Hiểu Tín hít sâu một hơi, dùng tay trái vẫy về phía Hoàng Hậu Đại Đạo, hướng mình đến:

- A Diệu, trên đường ta vội vã đến đây tối nay, rất nhiều người lái xe dưới mưa đến chặn đường ta, người nhà nhạc phụ ta, người của đại ca ta, người của Hiệp hội Dược nghiệp, bọn họ đỗ xe trước xe ta, muốn nói chuyện với ta, ta đều bảo bọn họ cút đi! Vợ, người thân, tiền bạc, ta đều bỏ lại hết. Ta một đường ngồi xe vội vã đến đây, chỉ để trực tiếp hỏi ngươi một câu mà bọn họ hỏi ta! Ngươi Tống Thiên Diệu có phải muốn giúp người Thượng Hải đánh người Hồng Kông không? Có phải muốn người Trung Quốc đánh người Trung Quốc không!

Nụ cười của Tống Thiên Diệu thu lại, dừng lại vài giây sau, khôi phục giọng điệu bình hòa thường ngày khi nói chuyện với Chử Hiểu Tín.

Chương 973. Từ nay về sau, ngươi không phải huynh đệ của ta (3)

- Đại ca, toàn bộ chuyện này rất phức tạp, đợi sau này có thời gian…

Chử Hiểu Tín vẫn nhìn chằm chằm vào mắt Tống Thiên Diệu.

- Ta nghe không hiểu quá nhiều lời! Ta chỉ muốn biết, có phải hay không phải!

Bầu không khí hiện trường rơi vào trạng thái đông cứng. Không chỉ bản thân Chử Hiểu Tín, mà ánh mắt của Nhan Hùng, Lam Cương, Tề Vĩ Văn thậm chí cả Lư Nguyên Xuân đều tập trung vào mặt Tống Thiên Diệu.

Câu hỏi của Chử Hiểu Tín dường như còn đáng sợ hơn cả đao kiếm của những kẻ giang hồ này, khiến Tống Thiên Diệu đứng yên tại chỗ im lặng hồi lâu.

Lam Cương và những người khác căng thẳng nhìn Tống Thiên Diệu, mong đợi hắn nói ra câu trả lời phủ định. Chỉ cần nhà họ Chử đứng ra ủng hộ hắn, tội danh này sẽ không thể gán cho hắn được.

Thời gian dường như đông cứng lại trong giây phút này, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Tống Thiên Diệu không rời. Lúc này trên bầu trời bỗng lóe lên một tia chớp, chiếu sáng bừng khuôn mặt Tống Thiên Diệu. Ngay sau đó

một tiếng sấm vang lên, cùng với tiếng sấm, Tống Thiên Diệu khẽ gật đầu, thở ra nói ra câu trả lời của mình.

- Phải.

Điều không ngờ tới là, người đầu tiên phản ứng lại là Tề Vĩ Văn đang đứng bên cạnh Tống Thiên Diệu, cô nghe thấy câu trả lời của Tống Thiên Diệu, lập tức kéo giãn khoảng cách với hắn. Thà bị nước mưa làm ướt, cũng không muốn đứng gần.

Lam Cương cảm thấy lòng chìm xuống tận đáy, một cảm giác bất lực to lớn ập đến bao trùm lấy hắn. Hắn bắt đầu nghi ngờ không biết người Anh có phải đã bỏ bùa cho lão bản của mình, khiến hắn trở thành một kẻ điên không. Nếu không làm sao hắn có thể nói ra câu trả lời này được. Cho dù ngươi thực sự làm vậy, cũng không thể nói ra trong hoàn cảnh này, đây là đạo lý mà kẻ ngốc cũng hiểu, ngươi Tống Thiên Diệu lẽ nào không rõ?

Hắn biết mình và Tống Thiên Diệu đã gắn bó quá chặt, cho dù bây giờ hắn có bắn chết Tống Thiên Diệu, cũng không thể nào được người khác tin tưởng, muốn đổi chủ cũng không có cơ hội. Ngoài việc đi theo một lão bản phát điên như vậy đến cùng, không còn con đường nào khác. Nhưng chữ "phải" này vừa thốt ra, không biết tối nay có thể đi ra ngoài được hay không.

Chử Hiểu Tín trước tiên ngây người nhìn Tống Thiên Diệu, sau đó bước từng bước đến trước mặt Tống Thiên Diệu, A Vĩ muốn đi theo sau che ô, bị Chử Hiểu Tín giơ tay đánh bay chiếc ô, Chử Hiểu Tín cứ thế đứng dưới mưa đối diện với Tống Thiên Diệu, nhìn chằm chằm vào mắt Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu nhìn lại như không có chuyện gì.

Chử Hiểu Tín giơ tay lên mặt lau mạnh, hất mạnh nước mưa xuống đất, sau đó quay người bước về phía xe hơi, vừa đi vừa gầm lên:

- Từ nay về sau, ngươi không phải huynh đệ của ta! Không phải bằng hữu của ta!

Tống Thiên Diệu không nói gì, mà nhìn về phía Lư Nguyên Xuân.

- Ngươi không mắng ta vài câu sao?

Lư Nguyên Xuân lắc đầu không nói.

Tống Thiên Diệu nhìn nhìn Tề Vĩ Văn, mở miệng nói với Lư Nguyên Xuân.

- Phiền ngươi rồi.

Lư Nguyên Xuân vẫn im lặng.

Tống Thiên Diệu quay sang Lam Cương.

- Đưa Lư tiểu thư và Tề tiểu thư rời đi.

- Biết rồi, nhưng Tống tiên sinh ngươi đi thế nào?

- Ta đi xe của bằng hữu về.

Nói xong Tống Thiên Diệu bước xuống bậc thang, đi về phía chiếc xe Cadillac ở xa xa.

Hắn đi không nhanh nhưng bước chân vững vàng, cơn mưa gió này dường như chẳng ảnh hưởng gì đến hắn, như đang dạo bước trong vườn, lại giống như vì câu nói cuối cùng của Chử Hiểu Tín mà hồn xiêu phách lạc, cô đơn một mình đi trong cơn mưa lớn trên đường phố dài.

Thấy hắn sắp đi đến trước xe, Tề Vĩ Văn bỗng nhiên quát lên một tiếng.

- A Diệu!

Tống Thiên Diệu quay đầu nhìn Tề Vĩ Văn một cái, sau đó kéo mạnh cửa xe, không chút do dự ngồi vào trong.

Trong xe.

Chử Hiểu Tín liên tục dùng mấy tờ giấy lau nước mưa trên mặt và đầu, nhưng càng lau càng bực, ném giấy ướt lung tung khắp nơi. Nhan Hùng ngồi vào nói với Chử Hiểu Tín.

- Tín thiếu không cần nổi giận, loại người này thấy gió là chạy không giữ tình nghĩa, không ai bảo vệ được hắn đâu.

- Đi nói với đám phố phường bên ngoài kia.

Chử Hiểu Tín ngửa đầu, lấy một tờ giấy che mặt, không nhìn Nhan Hùng, chỉ tự mình ra lệnh.

- Thái Bình Thân Sĩ phụng chỉ giết người, kẻ nào động đến Tống Thiên Diệu tối nay, ta sẽ lấy tiền đập cho kẻ đó đóng cửa tiệm! Chử Hiểu Tín ta nói là làm!

Nhan Hùng sững người, không vội xuống xe ngay. Dù sao Chử Hiểu Tín chỉ là thiếu gia nhà họ Chwr chứ không phải người nắm quyền, lúc này đứng ra bảo vệ Tống Thiên Diệu e rằng sẽ liên lụy cả nhà họ Chwr, đến lúc đó Chử Hiểu Tín chắc chắn không sao, còn mình sẽ phải ra làm vật tế thần. Đang lúc hắn do dự, Chử Hiểu Tín lại lên tiếng.

- Sao thế? Có phải mưa bên ngoài quá to, ngươi không muốn làm ướt quần áo?

- Không… vâng, ta đi ngay.

Nhan Hùng cười gượng, vội vàng chui ra khỏi xe. Hắn vừa đóng cửa xe, Chử Hiểu Tín đã ra lệnh.

- Lái xe đi.

Chiếc xe phóng vút đi, bắn tung nước lên người Nhan Hùng.

Trong xe. Đàm Kinh Vĩ đưa cho Tống Thiên Diệu một điếu thuốc, tự mình cũng châm một điếu, nhìn bóng lưng Nhan Hùng nói.

- Đoán xem, hắn là giúp ngươi hay là để đám phố phường chém chết ngươi?

- Ta tự chọn lão bản, đương nhiên ta tin hắn giúp ta.

- Vậy tên Nhan Hùng bên ngoài kia, thật sự có thể giải quyết được nhiều người giang hồ như vậy không?

- Hắn tự mình đương nhiên không thể xử lý được, nhưng nhà họ Chử có thể. Tuy lão bản của ta đối xử với ta rất trọng nghĩa khí, nhưng ta vẫn phải nói, quá coi trọng nghĩa khí là rất ngu ngốc, làm người làm ăn điều quan trọng nhất là phải coi trọng tiền bạc. Chỉ có tiền bạc là không lừa dối người, ta chịu lên xe của ngươi, chẳng phải cũng vì tiền sao? Vở kịch đã diễn lâu như vậy, cũng nên nói chuyện tiền nong rồi, ngươi nói có đúng không?

Chương 974. Lùi bước (1)

- Sai Lão Hùng, ngươi nói cái quỷ gì vậy? Đại ca của ngươi chết cả nhà, bây giờ ngươi lại dám nói với nhiều người như vậy là nhường một con đường cho Tống Thiên Diệu?

- Chử Hiểu Tín rốt cuộc có biết không, Trần A Thập của nhà họ Chử ở bến tàu cũng đã chết rồi, là người Thượng Hải cấu kết với Tống Thiên Diệu làm! Hắn mở miệng nói những lời như vậy, có thương lượng với lão cha hắn chưa?

- A Hùng, ngươi cũng xuất thân từ bang hội, Tín thiếu không rõ, ngươi phải nói rõ cho hắn biết, bây giờ là Tống Thiên Diệu cấu kết với người Thượng Hải, toàn diện khai chiến với chúng ta ở Hồng Kông.

Trong ô dù, mấy vị bá bá già nua rất không hài lòng với tin tức mà Nhan Hùng vừa mang đến, vây quanh Nhan Hùng nói không ngừng, nước bọt gần như phun vào mặt Nhan Hùng. Nhan Hùng bị vây ở giữa, cố gắng kìm nén vẻ mặt không kiên nhẫn, cố gắng làm cho sắc mặt dịu đi, nhưng trong lòng lại chỉ thấy những người giang hồ này lúc này ngây thơ đến mức buồn cười.

Nếu là trước đây, một tên Hồng Côn Tứ Nhị Lục như ta trước mặt đám tiền bối này làm gì có phần nói chuyện, đừng nhìn thân phận là sai lão, mặc áo da hổ, nhưng vẫn chỉ là nhân vật nhỏ bé trong mắt những người này, nếu ta có chút thất lễ, sẽ có người lấy ra gia pháp Hồng Môn xử trí ta, ai sẽ lãng phí nước bọt vào ta? Sợ rằng ngay cả việc cầm ô cho đám đại ca này, cũng không có phần của ta.

Bây giờ đám người này tuy cãi nhau ầm ĩ, nhưng thực tế trong lời nói hoàn toàn không dám đắc tội với ta, thậm chí không dám mắng ta vài câu. Cái gọi là tiền bối giang hồ, cái gọi là nghĩa khí là trên hết trước tiền bạc và quyền thế thì chỉ đáng giá như vậy. Nhan Hùng trong lòng khinh thường, nhưng lúc này trên mặt lại càng thêm ôn hòa:

- Các vị bá bá, tiền bối nói không sai, ta Nhan Hùng tuy bây giờ là thám trưởng, nhưng tuyệt đối không quên gốc, quên mình xuất thân từ bang hội, ta cũng chỉ đến truyền đạt lại mệnh lệnh của Tín thiếu, tóm lại Tín thiếu chỉ để lại câu nói này, còn nghe hay không, do các vị bá bá quyết định. Nếu các huynh đệ nhất định phải chém chết Tống Thiên Diệu, ta bảo đảm sẽ không can thiệp, càng không nói thêm một lời nào.

Mấy người già nhìn nhau, không ai nói gì. Nếu là Chử Hiểu Tín trước đây, thì chỉ là một tên nhị thế tổ ỷ vào gia thế giàu có mà làm càn, hành sự hoang đường, dù hắn là người nhà họ Chử, mọi người đều có thể không để ý đến hắn, bởi vì ngay cả người nhà họ Chử cũng biết hắn bất tài, ngay cả Trần A Thập dưới quyền nhà họ Chử cũng có thể coi lời nói của Chử Hiểu Tín như gió thoảng bên tai.

Nhưng bây giờ khác ngày xưa, không nói đến nhà họ Chử, chỉ riêng một mình Chử Hiểu Tín đã là Thái Bình thân sĩ đeo huy hiệu JP, có thể mở miệng ra là nói giết người theo lệnh, chém trước tâu sau, nói cách khác, trước đây mọi người đều không sợ hắn phát điên, nhưng bây giờ mọi người đều lo sợ hắn phát điên.

Hắn thực sự chỉ cần một câu nói, muốn các bang hội Hồng Kông đại thanh tẩy, chết chóc vô số, e rằng ngay cả nhà họ Chử cũng có thể bảo vệ được hắn, vài ngàn vài vạn mạng người giang hồ cộng lại, e rằng cũng không đáng giá bằng chiếc huy hiệu của Chử Hiểu Tín.

Đã Chử Hiểu Tín để Nhan Hùng truyền tin ra, tức là dùng mặt mũi của mình để bảo vệ Tống Thiên Diệu, lúc này mà ra lệnh động thủ, giết được hay không giết được Tống Thiên Diệu không nói, mặt mũi của Chử Hiểu Tín chắc chắn sẽ bị mất. Mấy vị bá bá nhìn nhau, lúc này ai dám làm kẻ đứng đầu, ra lệnh cho đàn em động thủ?

Tình hình rơi vào bế tắc, không ai ra lệnh động thủ, cũng không ai ra lệnh rút quân, cứ đứng yên như vậy. Lúc này một giang hồ nhân nhanh chóng bước đến, đứng bên cạnh mấy vị bá bá, cung kính hạ giọng nói:

Uy thúc, Hà thúc, Lâm bá… Thanh ca và Lữ Sir bên đó truyền tin đến, vợ con của Hàm Ngư Thuyên và Cửu Văn Long đều không thấy đâu, chỉ có một người hàng xóm trông cửa hàng. Thái ngóc vì vợ con của Hàm Ngư Thuyên mà đứng ra, nhất định phải động thủ với Thanh ca, kết quả… kết quả bị Hãn Cân Thanh đánh chết, bản thân Hãn Cân Thanh cũng bị thương nặng, chân phải bị phế.

Tiểu đệ do Lữ Lạc phái đến báo cáo tình hình xảy ra ở Giao Đồn Cửu Long, bản thân không lộ mặt, tự nhiên là không muốn dính líu quá sâu vào vũng nước đục này. Tống Thiên Diệu đã âm thầm chuyển đi cả Phấn tỷ và những người khác, có thể thấy đã tính toán chu toàn từ trước.

Thấy điều nhỏ biết điều lớn, Lữ Lạc đã đoán chắc đêm nay đám giang hồ này chắc chắn không giữ được Tống Thiên Diệu, vậy bản thân cần gì phải ra mặt chuốc họa vào thân?

Mấy lão nhân nhìn nhau, không ngờ sự việc lại phát triển thành như vậy. Ngay cả một nhân vật nhỏ như thế mà cũng không giữ được, chẳng lẽ bang hội nhất định không thể chiếm được lợi thế trên người Tống Thiên Diệu?

- Đêm nay… cứ dừng lại ở đây đi…

Lão nhân được gọi là Uy thúc liếc nhìn chiếc xe Chevrolet ở xa, mở miệng có vẻ tiêu sái.

- Tống Thiên Diệu đã tự miệng thừa nhận với Tín thiếu rằng mình cấu kết với người Thượng Hải đánh người Hồng Kông, dù chúng ta đêm nay không động thủ, khi thương hội bản địa biết được tin tức cũng sẽ ra tay với Tống Thiên Diệu, đến lúc đó chẳng phải vẫn phải nhờ đến chúng ta những người giang hồ này ra mặt sao.

Một lão nhân khác cũng gật đầu nói.

- Ừm, Chử Hiểu Tín là Thái Bình Thân sĩ, Thái Bình Thân sĩ phụng chỉ giết người. Hôm nay là chúng ta tự động thủ, đương nhiên phải nể mặt Thái Bình Thân sĩ. Nhà họ Trữ cũng là nhân vật đứng đầu thương hội bản địa, ta thấy cần gì phải gấp gáp trong một thời điểm?

Chương 975. Lùi bước (2)

- Đúng vậy. Thái ngốc là em họ của Tống Thiên Diệu, chém chết hắn cũng coi như là một lời cảnh cáo cho Tống Thiên Diệu. Đêm nay tha cho hắn một mạng để lo ma chay cho Ngốc Lão Thái, đợi ngày khác thu thập hắn cũng không muộn.

Mấy người nói qua nói lại, cố gắng tìm lý do cho mình, khiến người ta cảm thấy cuộc xung đột đêm nay là một chiến thắng lớn của những người trong bang hội này. Những người khác không lên tiếng, nhưng cũng không ai đứng ra phản đối, hiển nhiên cũng chấp nhận cách nói này. Còn về việc phải đợi bao lâu, những đại ca bị bắt kia phải thả ra như thế nào, lúc này không nằm trong phạm vi xem xét.

Tuy không ai tin những lời này, nhưng đạo lý ẩn chứa trong đó ai cũng hiểu: Tống Thiên Diệu đã không phải là người mà giang hồ có thể đối phó, phải được các đại gia Hồng Kông đồng ý mới có thể ra tay với hắn.

Lại nói cái chết của Thái ngốc cũng coi như cho đám "tiền bối giang hồ" này một bậc thang để xuống, có được thành quả này đủ để an ủi đám tiểu đệ bên dưới, không đến nỗi mất lòng người. Còn về việc Thái ngốc một lòng cầu chết có phải là để cho người anh họ một cơ hội kết thúc hay không, chỉ có trời mới biết được.

Lão nhân được gọi là Uy thúc nhìn về phía Nhan Hùng.

- A Hùng, đêm nay chúng ta mấy lão già này nể mặt Tín thiếu, cũng coi như cho A Hùng ngươi một cơ hội lập công trước mặt Tín thiếu, lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.

Nhan Hùng trong lòng chửi thầm, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ khiêm cung, mỉm cười nói với mấy lão nhân.

- Đa tạ các vị thúc bá, đợi vài ngày nữa khi các vị thúc bá rảnh rỗi, ta nhất định mời các vị uống trà, tạ ơn trực tiếp.

Đám người ở hai đầu đường dần dần tản ra, chiếc xe Chevrolet bật sáng hai đèn pha, hai luồng ánh sáng chiếu vào mặt mấy người giang hồ chưa kịp tránh. Mấy gã đàn ông vừa định chửi mắng thì bị đồng bọn bên cạnh kéo ra, lúc này chiếc xe đã phóng hết tốc lực, lao thẳng qua khe hở giữa đám đông.

Đèn hậu của chiếc xe nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người, đám tay chân các bang phái dưới sự dẫn dắt của các đại ca lần lượt rút lui. Mấy tay cờ bạc lớn từ lúc bước ra khỏi khách sạn đã luôn cảnh giác, lúc này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng theo đám đông rời đi. Đại lộ Hoàng Hậu vừa mới căng thẳng như dây cung giờ đây nhanh chóng trở lại vắng lặng, chỉ còn lại Lam Cương, Tề Vĩ Văn, Lư Nguyên Xuân cùng Nhan Hùng, thêm vào đó là thuộc hạ của mỗi người.

Hai tay chân mà Lam Cương trước đó sai theo dõi chiếc Chevrolet nhanh chóng lên một chiếc Ford, đuổi theo hướng chiếc Chevrolet đi.

Nhan Hùng lúc này chống ô đi về phía này, Lam Cương cũng đón hắn đi tới. Xét về chức vụ, Lam Cương không bằng Nhan Hùng, nhưng hắn không thuộc quyền quản lý của Nhan Hùng, lại có Tống Thiên Diệu làm chỗ dựa, hơn nữa hai người đều có chỗ dựa là anh em thân thiết, lại cùng nhau kiếm tiền từ việc cho vay nặng lãi, quan hệ tự nhiên thân thiết. Chỉ là qua đêm nay, e rằng tình hình sẽ thay đổi.

Thuộc hạ của hai bên nhìn thủ lĩnh của mình gặp nhau giữa đường, đều đứng yên không nhúc nhích, tiến lên thì không thể

tiến, nhưng cũng chẳng ai muốn lùi lại. Hai người nhìn nhau, Nhan Hùng mặt mang nụ cười.

- Bây giờ thiên hạ thái bình, mọi người đều có thể tan việc. Cùng đi uống chút rượu, ta mời.

Lam Cương lắc đầu nói.

- Thôi đi, tối nay mọi người vẫn nên đứng về phe rõ ràng, ta không muốn học Hùng ca ngươi lần trước, bị Tống tiên sinh vài câu đã đuổi đi Sa Đầu Giác canh ao. Hơn nữa Tống tiên sinh dặn, bảo ta đưa hai vị phu nhân đi trước.

- Không phải chứ? Tống Thiên Diệu không biết ngươi háo sắc nhất sao? Bên cạnh hắn, không dung được người như ta và ngươi đâu, hơn nữa hiện giờ hắn đang đứng bên bờ vực, rất khó đứng vững.

- Chúng ta làm cảnh sát, có nghĩa vụ bảo vệ an toàn cho người dân, đưa người về nhà là lẽ đương nhiên. Không cần tìm quá nhiều lý do chứ?

Nụ cười trên mặt Nhan Hùng dần dần biến mất.

- Thuộc hạ của ngươi cũng có thể đưa người về nhà, không cần ngươi tự mình chạy một chuyến chứ? Trước khi giao việc cho người giàu thì nghĩ xem làm sao giao việc cho bản thân đã, tránh sau này hối hận.

- Đa tạ. Nhưng ngươi biết ta là người thế nào rồi, mọi người đều gọi ta là Vô Đầu, làm sao nghĩ được nhiều như vậy? Tống tiên sinh nói sao ta làm vậy thôi.

- Vậy xem ra mọi người không cùng đường, e rằng sau này rất khó cùng nhau uống rượu rồi?

- Khu vực quản lý của mọi người cách xa quá, huống chi đều bận rộn như vậy, giang hồ hữu duyên thôi.

Hai người nói chuyện giọng rất lớn, thuộc hạ của cả hai đều nghe rõ mồn một, sau đó thấy hai người đồng thời xoay người, bước đi nhanh chóng không ai nhìn lại đối phương lấy một cái.

Lam Cương trước đó vẫn luôn bất an trong lòng, nhưng sau khi nói ra những lời này trước mặt mọi người tối nay, ngược lại trong lòng thấy nhẹ nhõm, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, làm động tác mời với Lư Nguyên Xuân và Tề Vĩ Văn, mở miệng nói.

- Hai vị phu nhân, lên xe đi.

Nhưng Lư Nguyên Xuân lắc đầu.

- Không vội.

Vừa nói, Lư Nguyên Xuân còn nhìn sắc mặt của Tề Vĩ Văn, Tề Vĩ Văn hiển nhiên vẫn còn đang thất thần vì lời nói của Tống Thiên Diệu, lúc này thấy Lư Nguyên Xuân nhìn mình, miễn cưỡng nở nụ cười lịch sự:

- Ta cũng không vội.

- Yên tâm, ta đã dặn hai tên thuộc hạ đó bám sát chiếc xe kia, khi cần thiết, bắn chết người cũng không sao.

Lam Cương tưởng hai người lo lắng cho sự an nguy của Tống Thiên Diệu, đặc biệt bổ sung một câu.

Đột nhiên một chiếc xe hơi màu đen phóng như bay tới, xe còn chưa dừng hẳn Hoàng Lục đã nhảy ra khỏi xe, Lam Cương chỉ thấy trước mắt lóe lên, người đã đến trước mặt.

Mắt Hoàng Lục nhìn quanh một vòng, cuối cùng lại rơi vào mặt Lam Cương.

Chương 976. Thế sự như bàn cờ (1)

- Lão bản của ta đâu?

Lam Cương nhún vai.

- Lên xe của họ Đàm rồi, ta phái người theo sau.

- Hắn không nói với ta tối nay hắn còn phải lên xe của họ Đàm, không phải xe của họ Vu sao?

Hoàng Lục sững người một chút, sau đó nhanh chóng lại nhảy lên chiếc xe vừa mới dừng lại.

- Cái loại lão bản bộc phát này thật phiền phức! Không biết trong đầu hắn đang nghĩ cái quỷ gì!

Thấy xe nhanh chóng khởi động, Lam Cương hỏi theo.

- Này! Lục ca! Hai vị phu nhân này sắp xếp thế nào! Đưa đi đâu vậy?

- Để họ tự chọn! Chê phiền phức thì đi bến tàu! Hà tiên sinh ở Ma Cao đã sắp xếp tàu và người ở bên đó, đưa tất cả người thân của lão bản ta đi Ma Cao nghỉ mát, nếu không muốn đi, thì đưa đến khách sạn Bán Đảo ở cùng quả phụ Vân, ngươi dẫn vài người đến khách sạn giúp trông nom, mọi chuyện qua đêm nay rồi tính!

Hoàng Lục nói xong, xe đã phóng về phía trước, Lam Cương quay đầu nhìn hai vị phu nhân.

Hai người phụ nữ nhìn nhau, rồi đồng thời nhìn về phía Lam Cương.

Lam Cương thở dài, vẫy tay với thuộc hạ.

- Đi mở xe, khách sạn Bán Đảo.

…

Corvette phóng nhanh trên đường cao tốc trong đêm mưa, thậm chí khi vào cua còn có nguy cơ lật xe chết người. Đàm Kinh Vĩ hai tay nắm chặt vô lăng, đạp ga, nhưng không nhìn con đường phía trước, mà thỉnh thoảng lại quay sang nhìn Tống Thiên Diệu ngồi ở ghế phụ lái. Tống Thiên Diệu lấy thuốc lá đưa cho Đàm Kinh Vĩ, Đàm Kinh Vĩ buông một tay ra lấy một điếu từ hộp thuốc, Tống Thiên Diệu lại từ tốn châm lửa, giúp đối phương đốt thuốc.

- Dù ngươi tham vọng lớn, cũng không cần phải liều mạng như vậy chứ?

Đàm Kinh Vĩ phả ra một làn khói, cũng thốt ra một câu như vậy.

Tống Thiên Diệu tựa đầu vào lưng ghế, mỉm cười nói.

- Ở quê có câu tục ngữ thô tục, nói rằng nếu làm người không chịu liều, ăn cứt cũng chỉ được ăn cứt nguội, thứ nhất, ta không muốn ăn cứt, thứ hai, ta không muốn ăn cứt nguội.

- Bây giờ chỉ có hai chúng ta, ta chỉ cần một tay là bóp chết ngươi, ngươi không sợ sao?

Đàm Kinh Vĩ cũng cười hì hì, thuận miệng nói.

- Dọa ta? Muốn dọa ta đến nỗi ỉa đái ra quần, rồi ngươi ăn nóng à?

Tống Thiên Diệu ngẩng đầu lên, quay sang nhìn thẳng vào Đàm Kinh Vĩ, nghiêm túc hỏi.

Đàm Kinh Vĩ cười ha hả, tiếng cười sảng khoái, Tống Thiên Diệu cũng cười theo.

Một lúc sau hai người mới ngừng cười, Đàm Kinh Vĩ mới nói.

- Này, con gái nuôi của Vu Thế Đình đẹp không đẹp? Đáng để ngươi liều mạng như vậy.

- Nếu ta biết đẹp hay không đẹp, chiều nay còn nói chuyện này với ngươi làm gì? Hơn nữa, cô ta đẹp hay không có gì quan trọng, chủ yếu là tiền đủ đẹp.

Tống Thiên Diệu gạt tàn thuốc xuống chân nói.

- Này này này, chiếc xe này không phải của ta, ngươi có thể có chút đạo đức công cộng không?

Đàm Kinh Vĩ thấy Tống Thiên Diệu tùy tiện gạt tàn thuốc, lập tức không vui lên tiếng.

Tống Thiên Diệu dừng động tác, nhìn về phía Đàm Kinh Vĩ.

- Vậy ngươi có thể có chút đạo đức công cộng không? Mượn người của ta để rửa bài, ngươi nhân cơ hội bôi nhọ ta, không đạo đức phải không?

- Những chuyện này không nên nói chung với nhau, đúng không?

Đàm Kinh Vĩ cười gượng hai tiếng.

- Coi như ta chưa nói gì, ngươi muốn gạt tàn thuốc thì tùy ý, ta nhân cơ hội bôi nhọ ngươi cũng đừng quan tâm, huề nhau.

- Huề nhau.

Tống Thiên Diệu nhẹ nhàng gật đầu.

- Ta thấy ngươi tuy miệng lúc nào cũng nói về tiền bạc với ta, nhưng ngươi không giống một thương nhân muốn kiếm một món lớn.

Đàm Kinh Vĩ liếc nhìn Tống Thiên Diệu, sau đó tiếp tục nhìn về phía trước lái xe nói.

Tống Thiên Diệu nói.

- Ngươi miệng lúc nào cũng nói muốn làm ăn, nhưng bây giờ xem ra dường như cũng không quá để tâm đến chuyện làm ăn, ngược lại có vẻ quan tâm đến đàn ông hơn, đặc biệt là ta và mấy người bạn nam của ta.

- Lên xe của ta còn cứ chọc ghẹo ta, ngươi không thật sự nghĩ ta không dám giết ngươi chứ?

Đàm Kinh Vĩ phì một tiếng nhổ nửa điếu thuốc, điếu thuốc rơi chính xác vào gạt tàn trong xe, sau đó lạnh mặt hỏi Tống Thiên Diệu.

- Giết người từ trước đến nay không phải vấn đề dám hay không dám, mà là vấn đề có cần thiết hay không. Nếu ngươi là người vì em trai Sư Gia Đàm của ngươi mà bất chấp tất cả, thì dù là Hiệu Mã Bang hay sản nghiệp của Tăng Xuân Thịnh cũng sẽ không rơi vào tay ngươi. Bây giờ không phải lúc đánh nhau, mọi người đều là thương nhân, thương nhân không hỏi dám hay không dám, chỉ hỏi cần hay không cần.

- Ta biết ngươi là một thương nhân, không cần mở miệng ra là nhắc đến thân phận của mình trước mặt ta, ta còn biết ngươi có thể vì lợi ích mà đánh cược cả tính mạng. Bây giờ ta chỉ tò mò một điểm, những đồng tiền đó đẹp đến mức nào, mới khiến ngươi liều mạng như vậy.

- Ngươi có hiểu quy tắc không? Bí mật thương mại, chuyện này cũng có thể dò hỏi sao?

- Chiều nay chúng ta còn cùng nhau trò chuyện, hiếm khi hợp ý, huống chi bây giờ rất có thể nhiều người nghĩ chúng ta đang cùng nhau diễn kịch cho họ xem, trong tình huống này tiết lộ chút tin tức cũng không sao chứ?

Tống Thiên Diệu thở ra một vòng khói.

- Ta không phải tiết lộ bí mật cho ngươi, phố Lão Quảng ở vịnh Mộc Giáp ngươi không phải đã cử người đến rồi sao? Nhưng cuối cùng chính ngươi không đủ can đảm, không thể trách ta không chịu tiết lộ chứ?

Đàm Kinh Vĩ thâu lại nụ cười.

- Vậy là ngươi tự thừa nhận rồi? Tối nay mọi người coi như hòa, nhưng ngày dài còn ở phía trước, người nóng lòng không phải là ta.

- Ta càng không vội, làm ăn vốn không thể vội vàng được.

- Sau khi tiếng tăm ngươi cấu kết với người Thượng Hải truyền ra tối nay, không biết còn có thể oai phong được bao lâu nữa? Ta nghe người ta nói, Hồng Kông này là nơi có quy củ, kẻ không giữ quy củ thường sẽ chết rất thảm. Ngươi bây giờ đã phá vỡ quy củ, làm sao đây?

Tống Thiên Diệu cười ha hả.

Chương 977. Thế sự như bàn cờ (2)

- Đa tạ ngươi lo lắng cho ta, nhưng quy củ ấy mà, do người đặt ra, từ nhỏ đã có người nói với ta, Hồng Kông này là nơi phong vân, là đất anh hùng. Nhưng khi ta lớn lên mới biết, đều là lừa người cả. Nơi này chỉ là thuộc địa, thuộc địa của người Anh, quy củ ở đây rất đơn giản, người Anh là lớn nhất.

- Chỉ cần ta không phá vỡ quy củ này, những quy củ khác đều không làm gì được ta! Dù ngươi là người Đài Loan hay người Đại Lục, ở đây đều vô dụng. Ta là thương nhân, trong mắt chỉ có tiền. Trời lớn đất lớn tiền lớn nhất, dù là đầu gấu hay cảnh sát, cho dù là quỷ tây thì sao? Chỉ cần có tiền cũng có thể ném cho bọn chúng ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ cần ta có tiền. Vì vậy muốn làm bạn với ta, nói chuyện giao tình, lấy tiền ra, những thứ khác, không cần ngươi lo lắng nữa.

- Thật vậy sao?

Đàm Kinh Vĩ vừa lái xe vừa liếc nhìn Tống Thiên Diệu.

- Nếu ngươi chỉ muốn tiền, ta vừa hay có một vụ làm ăn kiếm tiền giới thiệu cho ngươi. Không biết Tống lão bản có hứng thú không?

- Sao không nói sớm, làm ăn kiếm tiền ta đương nhiên có hứng thú rồi.

- Tống tiên sinh vừa rồi không phải nói, nguyên tắc của mình chính là kiếm tiền sao?

- Tiền đương nhiên phải kiếm, nhưng nguyên tắc cũng không thể không giữ, nếu không nhất định sẽ không đi xa

được. Nguyên tắc của ta thực ra rất đơn giản, ta phải duy trì uy tín kinh doanh của mình, đã nhận việc, nhất định sẽ làm xong nó, nếu ngươi muốn ta bỏ dở vụ làm ăn đang có trong tay, rồi hợp tác với ngươi, thì đừng mở miệng nữa.

Đàm Kinh Vĩ đạp mạnh phanh xuống, chiếc xe trượt về phía trước vài mét mới dừng lại.

Xung quanh tối đen như mực, không thấy một ngọn đèn đường, Đàm Kinh Vĩ nhìn Tống Thiên Diệu với ánh mắt chứa đầy sát khí.

- Vậy thì không cần nói chuyện nữa.

- Ừm, quá muộn rồi, ta còn có việc phải bận, đa tạ ngươi chở ta một đoạn đường, lần sau nói tiếp.

Tống Thiên Diệu cười híp mắt đưa tay ra, muốn bắt tay Đàm Kinh Vĩ chào tạm biệt.

Đàm Kinh Vĩ sững người, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ bên cạnh mình!

Cách chiếc xe của mình năm bước chân, một ông lão đội mũ sa tanh nhọn đỉnh mặc áo mã giáp đứng cầm ô, đang lạnh lùng nhìn hai người trong xe chào tạm biệt.

Đàm Kinh Vĩ hít sâu một hơi, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tống Thiên Diệu, đưa tay bắt tay Tống Thiên Diệu.

- Lần này, thế ở ta.

Tống Thiên Diệu nhạt nhẽo nói.

- Mạng ở ta.

Tống Thiên Diệu xuống xe, Đàm Kinh Vĩ nổ máy xe tiếp tục lái đi không dừng lại chút nào, còn Tống Thiên Diệu thì đi về phía đối diện đường.

Ông lão đang đợi, chính là cao thủ gia nhân "Thủy thúc" bên cạnh Vu Thế Đình.

Tống Thiên Diệu rất tự nhiên vẫy tay chào hỏi ông lão.

- Thủy thúc, mưa to thế này mà vẫn kiên trì đi dạo, vất vả rồi.

Trên mặt Thủy thúc luôn treo nụ cười mẫu mực, nhìn có vẻ cung kính nhưng thực ra không đoán được cảm xúc thật của hắn.

- Lão gia dặn, bảo ta đến đón Tống tiên sinh.

Vừa nói Thủy thúc vừa bước lên phía trước hai bước che ô cho Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu cũng không từ chối, đi theo Thủy thúc về phía xa.

Theo Thủy thúc lên xe, quay trở lại Tĩnh Viên của Vu Thế Đình, Tống Thiên Diệu ban ngày đã gây náo loạn Tĩnh Viên, vừa động dao vừa động súng, còn gây ra chuyện đánh bị thương Vu Thế Đình. Lúc này quay lại Tĩnh Viên, lại thần sắc như thường, như thể chỉ là hứng chí chạy đến nhà bạn thăm viếng.

Tống Thiên Diệu vẫn được dẫn đến Thủy Tạ Đình, Vu Thế Đình mặc một bộ đường phục ngồi trên ghế thái sư, trước mặt bàn trà đặt một bàn cờ tướng còn dở. Vị vương giả hàng hải này đang chăm chú nhìn bàn cờ, dường như trong ván cờ dở này ẩn chứa bí mật to lớn, không hề có phản ứng gì với việc Tống Thiên Diệu bước vào. Trên vị trí vết thương ở trán hắn dán một miếng thuốc rất nổi bật, cũng khiến hình tượng người ngoài cuộc chỉ chuyên tâm đánh cờ này bị giảm đi không ít.

Tống Thiên Diệu nhìn thấy cảnh này, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ nói.

- Vu lão bản, không cần phải làm quá như vậy chứ? Ngươi đã có tuổi, lại là nhân vật đứng đầu có tiếng tăm trong giới

Thượng Hải, ra ngoài với bộ dạng này thì còn mặt mũi nào. Đến lúc đó không chỉ ngươi, mà tất cả người Thượng Hải đều phải mất mặt theo ngươi.

Vu Thế Đình liếc nhìn Tống Thiên Diệu, vẻ mặt nửa cười nửa không.

- Tiểu tử lanh lợi, nhưng ta cũng không phải kẻ ngốc. Miếng thuốc dán này giống như huân chương của chiến sĩ, không những không mất mặt mà còn vinh quang. Ở cái tuổi này của ta mà bị đánh vì tất cả người Thượng Hải ở Hồng Kông, dù thật hay giả, mọi người đều phải nhớ ơn ta. Ta đeo miếng thuốc này một ngày, mọi người sẽ phải nhớ ơn ta một ngày. Nếu là ngươi, ngươi có gỡ nó xuống không? Hơn nữa, nếu ta gỡ xuống mà ngươi không nhận trách nhiệm thì sao?

Tống Thiên Diệu vỗ tay nhẹ.

- Gừng càng già càng cay. Không hổ danh là người đã gây dựng nên cơ nghiệp này, đầu óc quả nhiên tinh tường. Nhưng ngươi càng có mặt mũi, ta càng bị những người Thượng Hải kia oán hận, điều này có vẻ không công bằng lắm.

- Người oán hận ngươi còn ít sao? Qua đêm nay, đại đa số thương nhân Hồng Kông sẽ căm hận ngươi tận xương, thêm vài người Thượng Hải nữa thì sao?

- Không thể nói như vậy, ta vì người Thượng Hải mà đắc tội với người Hồng Kông, lúc này ngươi không ủng hộ ta còn hại ta thì có phải quá đáng không, ta không cần mặt mũi sao?

- Ngươi cần người ủng hộ không?

Vu Thế Đình lại nhìn về phía Tống Thiên Diệu, đôi mắt già nua sáng quắc, như hai lưỡi kiếm sắc bén ra khỏi vỏ.

Chương 978. Thế sự như bàn cờ (3)

- Người ngoài đều nói ngươi là con rể của ta, xem nước cờ tiếp theo của ngươi đi, nếu nước cờ đúng, con rể đánh cha vợ chỉ là chuyện gia đình đơn giản, chỉ cần ta không truy cứu, ai dám nói thêm một câu về ngươi? Nhưng nếu nước cờ sai, có lẽ sẽ có người trong bang Thượng Hải tìm ngươi nói chuyện về việc làm ta bị thương. Lại đây xem nước cờ của ngươi thế nào?

Vu Thế Đình gọi một tiếng, Tống Thiên Diệu đến đối diện Vu Thế Đình, cúi đầu nhìn bàn cờ, sau đó cười nói.

- Đây là đơn kỵ cứu chủ? Ha ha, nhưng thêm mấy quân cờ, làm rối loạn cả cục diện. Kỳ phổ có sẵn cũng không dùng được nữa.

- Thế sự như cờ, làm sao có thể việc gì cũng có kỳ phổ để tham khảo? Muốn làm con rể của ta, phải có bản lĩnh đánh cờ với ta.

- Nghe nói tiểu thư nuôi của Vu tiên sinh rất xinh đẹp không lo ế chồng, sao trông có vẻ gấp gáp muốn gả đi thế?

- Người muốn cưới con gái ta có thể xếp hàng từ Tĩnh Viên đến Tiêm Sa Khẩu, nhưng đủ tư cách vào Thủy Tạ Đình đánh cờ với ta và làm ta vừa mắt thì không nhiều, gặp được một người tất nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.

Tống Thiên Diệu nhìn bàn cờ, lắc đầu.

- Ván cờ này rối loạn thế này làm sao đánh? Muốn đánh cũng được, chơi lại từ đầu.

Vu Thế Đình lắc đầu.

- Đừng tưởng ta không biết, ngươi giỏi nhất là thừa nước đục thả câu, nên từ đầu ta chỉ thêm quân không làm rối cục, đừng có đánh trống lảng với ta. Để ta xem ngươi có bản lĩnh đường đường chính chính thắng ta một ván không.

Nụ cười trên mặt Tống Thiên Diệu dần biến mất.

- Đã Vu tiên sinh có hứng thú như vậy, ta đành kính cẩn vâng lời. Nhưng ngươi đã có tuổi, một đêm không ngủ chịu được không?

- Tiểu tử nghe ta một câu, đừng bao giờ so thức khuya với lão đầu, nếu không chắc chắn sẽ thua thảm hại. Đêm nay không chỉ mình ta không ngủ được, nhưng ta dám đảm bảo, đến sáng mai, ta chắc chắn là người tỉnh táo nhất.

- Đã như vậy, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa. Phiền Thủy thúc mang hai tách trà đến, khát quá.

- Khoan đã!

Vu Thế Đình không để Tống Thiên Diệu động thủ, mà dặn dò Thủy thúc.

- Con rể tương lai của Vu Thế Đình ta không thể xuất hiện với bộ dạng chật vật thế này, dẫn hắn ra sau gội đầu thay quần áo, bảo nhà bếp mang tổ yến đến.

Thủy thúc vẫn im lặng từ khi vào phòng gật đầu, dẫn Tống Thiên Diệu đi ra ngoài. Đợi hai người ra khỏi phòng, Vu Thế Đình nhìn theo bóng lưng Tống Thiên Diệu, mặt lộ vẻ cười lạnh tự nói.

- Muốn dùng con gái nuôi của ta làm bình phong? Nếu Vu mỗ không có bản lĩnh biến giả thành thật, chẳng phải sẽ bị người ta cười chết sao?

Hắn vừa nói vừa cầm lên một quân tốt thừa trên bàn cờ, nhẹ nhàng vuốt ve.

- Những quân tốt nhỏ bé này đều tưởng mình là nhân vật chính, nhưng không biết rằng bất quá chỉ là những quân cờ dùng để hy sinh mà thôi. Tống Thiên Diệu, để ta xem ngươi rốt cuộc là quân cờ hay là nhân vật chính?

…

- Đàm Kinh Vĩ! Ta nhổ vào tám đời tổ tông nhà ngươi!

Tại nhà Liêu Đông Quý, Liêu Đông Quý thức trắng đêm sau khi nghe Trần Lượng kể lại đầu đuôi sự việc ở đại lộ Hoàng Hậu liền gầm lên một tiếng và bật dậy, những đốm đen trên mặt cùng với lông mao trên đó rung lên dữ dội theo cơ mặt, trông như một con ruồi to sẵn sàng bay lên bất cứ lúc nào.

Tuy đến Thượng Hải trước rồi mới đến Hồng Kông, sống ở miền Nam đã mấy chục năm, nhưng một khi kích động Liêu Đông Quý vẫn không nhịn được mà thốt ra giọng quê, lúc này cũng không ngoại lệ.

Trần Lượng thì tâm trạng ổn định hơn Liêu Đông Quý, trên đường từ khách sạn The Strat về nhà họ Liêu, hắn đã có đủ thời gian để bình tĩnh lại. Hắn nói chậm rãi từng chữ một, tạo thành sự tương phản rõ rệt với ông chủ của mình.

- Đông gia đừng nóng vội, tối nay nhà hàng Thụ Cầm suýt biến thành Vạn Tiên trận, vừa có đầu lĩnh địa phương vừa có Đại Thiên Nhị, ai là kẻ chủ mưu đằng sau thật khó nói. Chúng ta cũng không thể khẳng định chắc chắn là Đàm Kinh Vĩ, vạn nhất không phải hắn thì chúng ta đã oan uổng người tốt rồi.

- Nếu Đàm Kinh Vĩ là người tốt, ta chính là Phật Tổ!

Liêu Đông Quý lại chửi thêm vài câu, đi đi lại lại trong phòng đầy lo lắng.

- Đại Thiên Nhị nghe lời ai chúng ta đều rõ trong lòng, cuối cùng Tống Thiên Diệu lại lên xe của Đàm Kinh Vĩ, ai là kẻ chủ mưu chẳng phải rõ ràng sao? Chúng ta đã bị hắn đùa giỡn rồi! May mà ngươi không ra tay, nếu không chúng ta đều bị hắn ném ra làm vật thế mạng, sau đó hắn lại đến cướp sản nghiệp của chúng ta, lão Tăng chính là chết như vậy đó! Ta đã nghĩ sai! Không phải lão Tăng đòi giá cao, mà là họ Đàm tâm địa quá độc! Bọn này có một tên tính một tên, chẳng có đứa nào là thứ tốt cả!

Ngũ quan của Liêu Đông Quý đã vặn vẹo lại với nhau, trông cực kỳ dữ tợn. Trần Lượng biết, ông chủ của mình đã sợ hãi rồi.

Tuy Liêu Đông Quý có tàu có tiền, nhưng so với đám đại lão như Vu Thế Đình vẫn còn kém xa, Đàm Kinh Vĩ đã có thể giết Tăng Xuân Thịnh cướp tài sản, chưa chắc không thể dùng lại thủ đoạn cũ để nuốt trọn cơ nghiệp và tính mạng của Liêu Đông Quý.

Chử Hiếu Tín được gọi là Thái Bình Thân Sĩ giết người theo lệnh, lời này không thể nói là sai, nhưng so với Đàm Kinh Vĩ vẫn kém ba phần. Dù danh hiệu Thái Bình Thân Sĩ có rực rỡ đến đâu thì cũng không phải là người Anh, Đàm Kinh Vĩ mới thực sự là quan chức chính thức, đến theo lệnh của Đài Loan, so ra, hắn mới giống như là giết người theo lệnh, không từ thủ đoạn và vô pháp vô thiên.

Tuy rằng tối nay Trần Lượng không ra tay, nhưng đã xuất hiện ở nhà hàng Thụ Cầm thì coi như đã vào cuộc, muốn rút lui cũng không thể được nữa. Đàm Kinh Vĩ có thể ngồi nhìn bọn họ ra tay mà không ngăn cản hay nhắc nhở, chứng tỏ đã có ý đồ với tài sản và tính mạng của Liêu Đông Quý.

Chương 979. Thế sự như bàn cờ (4)

Điểm này Trần Lượng đã nghĩ đến, Liêu Đông Quý tất nhiên cũng nghĩ đến. Tuy miệng chửi dữ dội, nhưng trong lòng chắc chắn sợ chết khiếp, lo lắng mình sẽ bước theo vết xe đổ của Tăng Xuân Thịnh.

Sự việc xảy ra đột ngột, ngoài việc chửi bới Liêu Đông Quý cũng không nghĩ ra được biện pháp hữu ích nào, Trần Lượng ho khan một tiếng, nhắc nhở bên cạnh.

- Ông chủ không phải có thể liên lạc với đồng hương ở Đài Loan sao? Có thể nhờ họ nói tình nói lý, thông đồng một chút, Đàm Kinh Vĩ không thể không nể mặt ai chứ?

- Vô dụng, nước xa không cứu được lửa gần. Đàm Kinh Vĩ bây giờ giống như khâm sai đại thần, đợi đồng hương nói tình nói lý xong, chúng ta sớm đã thành mồi cho rùa rồi.

- Vậy hay là chúng ta đi tìm Vu lão bản? Dù sao cũng đều là bang Thượng Hải, hắn không thể thấy chết mà không cứu. Nếu Vu tiên sinh chịu nói một lời, chắc chắn có thể hóa nguy thành an.

- Không được!

Liêu Đông Quý lắc đầu.

- Động võ ta không bằng ngươi, động não ngươi còn kém xa, hai con đường này đều không thông. Ta không phải người Thượng Hải, dù có thân thiết với bọn họ đến đâu, vẫn luôn có một lớp ngăn cách. Bình thường ăn chơi thì không nói, lúc có chuyện không thể trông cậy vào họ được. Huống chi không có

lửa làm sao có khói, bên ngoài đều nói Tống Thiên Diệu muốn làm con rể của Vu Thế Đình, chuyện này ta thấy nhiều phần không giả. Bọn họ một lòng một dạ, sẽ không thật lòng giúp chúng ta đâu. Trên đời này không chỉ có hổ ăn thịt người, lão hồ ly cũng đâu có ăn chay.

- Vậy ý của ngươi là?

- Hãy xem xét tình hình rồi tính sau. Mấy ngày này đừng ra ngoài, huy động tất cả anh em, canh giữ nhà cửa của chúng ta, không thể chết không rõ ràng như lão Tăng được. Tống Thiên Diệu và họ Đàm chắc chắn sẽ có một trận long hổ đấu, chỉ cần bọn họ không rảnh để ý đến chúng ta, chúng ta sẽ có cơ hội. Ta làm vận tải đường biển, muốn giam chết ta đâu có dễ! Chỉ cần qua cơn sóng gió, chúng ta sẽ đi Đài Loan tìm đồng hương của ta. Dù làm chút buôn bán nhỏ, cũng không phải mạo hiểm chém đầu như thế này.

Trần Lượng hiểu rằng, ý của Liêu Đông Quý là chuẩn bị bỏ trốn. Có bài học của Tăng Xuân Thịnh trước mắt, Liêu Đông Quý không tin tưởng vào cách ăn của Đàm Kinh Vĩ, lại không phải đối thủ của hắn, chỉ có thể ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Nhưng nghĩ lại cũng biết, dù Đài Loan có bao nhiêu đồng hương, đến đó bắt đầu lại chắc chắn không bằng ở lại Hồng Kông sống sung túc. Trần Lượng không khỏi cảm thấy tiếc nuối, thăm dò hỏi.

- Ngươi nghĩ Đàm Kinh Vĩ chắc chắn thắng sao?

- Ta chưa từng nghĩ vậy. Tống Thiên Diệu là người mà ta nhìn không thấu, nên cũng không đoán được kết quả thắng thua giữa hắn và Đàm Kinh Vĩ. Nhưng thắng thua của bọn họ chẳng liên quan gì đến chúng ta, bất kể ai thắng cũng chẳng có kết quả tốt cho chúng ta.

- Sao ngươi lại nói vậy?

- Kẻ có thể đấu với hổ tất nhiên cũng là hổ, con hổ nào chiếm được núi đều muốn ăn thịt dê. Đàm Kinh Vĩ độc ác, Tống Thiên Diệu cũng chưa chắc đã tốt lành đến đâu. Hắn đã để ý đến vận tải đường biển, sẽ không bỏ qua chúng ta đâu. Kết quả tốt nhất là bọn họ cùng chết, nhưng chúng ta không thể đặt cược vào chuyện này, chuẩn bị sớm không có gì sai.

- Lão bản yên tâm, mọi việc có ta. Dù hắn là quan chức Quốc Dân Đảng hay rồng hổ bản địa, muốn nuốt chửng chúng ta, đều phải cân nhắc xem có đủ răng không đã!

Liêu Đông Quý có đủ tin tưởng vào tài năng và lòng trung thành của Trần Lượng, thấy hắn nhận lời liền không hỏi thêm, tự mình đi đi lại lại trong phòng, miệng lẩm bẩm.

- Tống Thiên Diệu, Đàm Kinh Vĩ… Lúc này bọn họ hẳn đã tách ra, nếu biết được bọn họ đang ở cùng ai thì tốt quá. Đằng sau bọn họ chắc chắn còn có người, Tống Thiên Diệu liên kết với Vu Thế Đình, Đàm Kinh Vĩ lại tìm ai làm trợ thủ?

Trong phòng suite của Sai Ba đèn sáng trưng, sau khi đưa Tống Thiên Diệu đến Tĩnh Viên, Đàm Kinh Vĩ liền lái xe đến đây, ngồi đối diện vị quân phiệt Thái Lan đã hạ tràng này. Sai Ba tay phải nắm một chuỗi tràng hạt, vừa nói chuyện với Đàm Kinh Vĩ vừa nhẹ nhàng xoay tràng hạt, thần thái rất thành kính.

Đàm Kinh Vĩ cười lạnh một tiếng.

- Tướng quân ra lệnh một tiếng, đêm nay không biết bao nhiêu lão đại giang hồ ở Hồng Kông đầu rơi máu chảy cả nhà chết sạch. Một tay kinh Phật một tay đao phủ, e rằng sẽ khiến Phật tổ khó xử.

Sai Ba mỉm cười nói.

- Lời này của Đàm trưởng quan không đúng rồi. Những kẻ đó đều là bọn côn đồ làm chuyện xấu xa, giết bọn chúng coi như trừ hại cho dân. Chuyện giết sạch cả nhà, bọn chúng làm nhiều rồi, nay chính mình cũng gặp phải kết cục này, coi như là nhân quả báo ứng. Ta thay Phật tổ hành phạt không phải tội nghiệt mà là công đức.

- Nói vậy, sau này tướng quân sẽ làm nhiều công đức lắm?

- Cũng không đến mức đó. Chúng ta giết người đêm nay, thứ nhất là để cảnh cáo các băng đảng địa phương, cho họ biết thế nào là chiến tranh. Thứ hai cũng là thực hiện mệnh lệnh của Đàm tiên sinh. Giờ chúng ta đã hoàn thành mệnh lệnh, các lão đại địa phương hoặc vào tù, hoặc bị chúng ta giết sạch cả nhà. Tất cả các sòng bạc rồng không đầu, bang hội của Đàm trưởng quan vừa hay có thể thừa cơ quét sạch bọn họ, nắm giữ các băng đảng Hồng Kông trong tay.

- Tướng quân quá khiêm tốn rồi. Những tinh binh trăm trận dưới tay ngươi đối phó với các bang hội địa phương chẳng khác nào dùng dao mổ trâu giết gà, các huynh đệ thấy giang hồ yếu ớt như vậy, chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến việc thay thế họ sao?

Sai Ba lắc đầu.

Chương 980. Đàn bà thật phiền phức (1)

- Đánh giỏi cũng vô dụng thôi, chúng ta chỉ là một đám người tị nạn Thái Lan, vĩnh viễn không thể trở thành chủ nhân của giang hồ này được. Cứ giết chóc mãi, sớm muộn gì cũng chết phơi xương ngoài đường. Những đứa trẻ này theo ta đến Hồng Kông là để cầu sinh chứ không phải cầu tử, ta không thể hại chúng. Bọn chó nhà có tang như chúng ta không dám mong cầu quá nhiều, chỉ cần cho chúng ta một miếng cơm ăn là được rồi. Người bản địa lòng dạ quá độc ác, không cho chúng ta ăn cơm, chúng ta đành phải cầu xin Đàm trưởng quan chỉ đường cho.

Đàm Kinh Vĩ cười lớn.

- Tướng quân ở Thái Lan cũng nổi tiếng tàn nhẫn vô tình, hôm nay không cần phải nói mình như một vị cao tăng ăn chay niệm Phật đâu. Ngươi yên tâm, Đàm mỗ đại diện cho Quốc Dân đảng, tự nhiên sẽ không thất tín, đã hứa cho ngươi bao nhiêu sẽ không thiếu một phân. Ta đã cho người gửi thư cho Lý tướng quân ở Tam Giác Vàng, từ nay về sau hàng ở Hồng Kông do các ngươi bao tiêu. Những người khác muốn bán hàng ở đây, chỉ có thể lấy từ tay các ngươi.

Sai Ba nghe vậy mặt mày hớn hở, tiện tay ném chuỗi tràng hạt đi, đứng dậy chắp tay cúi người về phía Đàm Kinh Vĩ, cung kính nói một câu.

- Khốc côn (cảm tạ).

Đàm Kinh Vĩ cũng đứng dậy vẫy tay với hắn.

- Không cần cảm ơn đâu, chỉ cần nhớ phải làm việc cho ai là được rồi. Ngoài ra phải tự cẩn thận một chút, tuổi tác đã lớn phải biết dưỡng sinh, ăn nhiều quá coi chừng chết vì no đấy!

Sai Ba cười ha hả.

- Đàm trưởng quan yên tâm, ta vốn là người tiết chế, sẽ không ăn quá nhiều đâu. Nhưng những đứa con của ta đều có cái bụng rất tốt, chúng chỉ lo không ăn no, chứ không lo thức ăn quá nhiều. Sau này có việc làm ăn tốt xin hãy chiếu cố nhiều hơn, những đứa con của ta sẽ hết sức vì Quốc Dân đảng hiệu lực.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời mưa, mặt đầy vẻ quan tâm nói.

- Trời đã khuya, thời tiết cũng không tốt, Đàm trưởng quan có muốn ở lại đây nghỉ đêm không? Lần này cũng có mấy đứa con gái đáng yêu đi cùng ta đến Hồng Kông, nếu Đàm trưởng quan không chê…

Đàm Kinh Vĩ vẫy tay cắt ngang lời hắn.

- Không cần phiền phức đâu, thuộc hạ của ta đang đợi bên ngoài, tạm biệt!

Khi Đàm Kinh Vĩ bước ra khỏi cửa phòng, đèn chiếu của chiếc xe Chevrolet nháy mấy cái, chứng thực lời hắn nói không sai. Thịnh Triệu Trung toàn thân ướt đẫm mưa ngồi ở vị trí tài xế gật đầu ra hiệu với Đàm Kinh Vĩ, Đàm Kinh Vĩ ngồi vào trong xe cũng không nói gì, Thịnh Triệu Trung tự giác khởi động xe tiến lên.

Trong xe, cặp sư huynh đệ xuất thân từ Hoàng Phố này ai cũng không mở miệng trước, Thịnh Triệu Trung mượn ánh đèn mờ trong xe, quan sát sắc mặt của Đàm Kinh Vĩ qua gương chiếu hậu, Đàm Kinh Vĩ như đang mải suy nghĩ, ngẩn người ra.

Sau khi chiếc xe lắc lư chạy qua một đoạn đường bùn lầy, Đàm Kinh Vĩ thở dài một hơi, vừa lấy hộp thuốc từ trong ngực áo ra vừa mở miệng nói.

- Gửi tin cho bên Lý tướng quân, tiền của đám người Thái này có thể nhận, nhưng thuốc phiện không được đưa. Dù sao bọn họ cũng không phải lần đầu làm chuyện này, làm thêm một lần nữa cũng chẳng sao, không cần nể mặt ta, cứ thoải mái mà làm.

Thịnh Triệu Trung vốn luôn căng thẳng không tự chủ được thả lỏng người, ánh cười trong mắt lóe lên rồi biến mất, lại khôi phục vẻ điềm tĩnh lạnh lùng.

- Hiểu rồi.

Mưa đập vào cửa kính xe, bắn lên một màn nước.

Đàm Kinh Vĩ ngậm một điếu thuốc ở khóe miệng, nhưng mãi không châm lửa, hắn mân mê bật lửa trong tay, đá lửa ma sát phát ra tiếng động, dưới ánh lửa chập chờn, trong mắt Đàm Kinh Vĩ lộ vẻ sắc bén.

- Đồ chó má người Thái! Cả Hồng Kông nhiều người như vậy hợp tác với ai chẳng được? Lại đi bắt tay với người Nhật! Thật tưởng chuyện nhỏ nhặt của chúng với Kondo Kohei có thể qua mắt được ta sao? Cả đời này ta ghét nhất là người Nhật, kẻ nào cấu kết với quỷ Nhật đều phải chết!

…

Mưa tạnh trời quang.

Bầu trời xanh trong như rửa, từng đám mây trắng ngang dọc trên không. Tống Thiên Diệu ngước nhìn hồi lâu, mặt lộ nụ cười, khiến Hoàng Lục bên cạnh cảm thấy khó hiểu.

- Ta thường nghe người ta nói con gái si tình gặp phải kẻ bạc tình, tuy rằng quả phụ Vân không thể coi là si tình, nhưng

đối với lão bản ngươi cũng coi như không tệ, ngươi cũng không cần phải như vậy chứ, đưa cô ta đi mà vui vẻ đến thế sao? Nếu để cô ta biết được, coi chừng cô ta cầm dao chém ngươi thành mười tám mảnh đấy.

Là kẻ chủ mưu đưa một loạt đại ca các bang phái vào tay người Anh, cho dù những người khác không đi, Lâu Phượng Vân cũng phải rời khỏi Hồng Kông. Hơn nữa bây giờ cả nhà họ Tống đều đã đi hết, cô ta càng không có lý do để ở lại.

Tống Thiên Diệu đã cùng Vu Thế Đình đánh cờ suốt đêm qua, trời vừa sáng đã ngồi xe chạy đến, đích thân tiễn Lâu Phượng Vân lên tàu, tự nhiên không thể coi là bạc tình. Hoàng Lục nói vậy bất quá chỉ là cố ý trêu chọc Tống Thiên Diệu, cũng là không hiểu được lý do hắn cười.

Tống Thiên Diệu không giải thích với Hoàng Lục, hơn nữa bây giờ nói cho hắn biết mình nhìn bầu trời đặc biệt giống màn hình máy tính mặc định của một hệ điều hành nào đó, e rằng Hoàng Lục sẽ càng coi mình là kẻ thần kinh, lúc đang cần người không nên dọa thuộc hạ đắc lực của mình như vậy thì tốt hơn.

Tiện tay châm một điếu "Hảo Thái", nghiêng đầu nhìn Hoàng Lục.

- Muốn chém thì ngươi mới là người bị chém trước mới đúng. Phụ nữ đều là kẻ nhỏ nhen, ngươi nói Phượng Vân không đủ si tình, để cô ta nghe được nhất định không tha cho ngươi đâu. Tuy rằng ngươi võ công giỏi, nhưng gặp phải nữ nhân điên cũng sẽ bị hạ gục thôi.

- Ta xem trên sân khấu nam nữ chia tay, đào kép còn phải giả vờ khóc vài tiếng. Quả phụ Vân nói đi là đi, ngay cả nói thêm một câu cũng không chịu, thế mà cũng gọi là si tình sao?

Tống Thiên Diệu lắc đầu nói.

Chương 981. Đàn bà thật phiền phức (2)

- Vì vậy mới nói Lúc ca ngươi không hiểu phụ nữ. Phụ nữ giống như ngươi luyện võ vậy, mỗi nhà có đường quyền cước khác nhau, phụ nữ cũng vậy, mỗi người mỗi khác, không giống nhau. Ngươi đoán xem tại sao ta sắp xếp cho Phượng Vân đi cuối cùng? Chính là biết rằng từ xưa chia tay là khó khăn nhất, nếu là Uyển Thanh thì đa phần sẽ như ngươi nói, nhào vào lòng ta khóc lớn một trận. Ta cũng không phải là kẻ sắt đá, đa phần sẽ khóc cùng cô ấy, đến lúc đó mọi người đều buồn bã, lại có ích gì?

Hoàng Lục nghe đến say mê, quên cả quan tâm đến chuyện Tống Thiên Diệu nhìn trời cười.

- Mạnh tiểu thư sẽ như vậy, quả phụ Vân thì không, chứng tỏ vẫn là Mạnh tiểu thư đối với lão bản ngươi tốt hơn.

- Không phải nói như vậy. Phượng Vân xuất thân giang hồ, đã quen với cảnh sinh ly tử biệt. Biết rằng lúc này khóc lóc vô dụng, chỉ làm ta phân tâm. Đã chạy trốn thì phải gọn gàng dứt khoát, có bao nhiêu lời đều để đến khi gặp mặt rồi nói, đây mới là tính cách của Phượng Vân.

- Hóa ra là vậy? Vậy nếu lão bản nhân cơ hội này bỏ rơi cô ta thì sao?

- Đùa gì vậy. Cô ta ở cùng cha mẹ già của ta, lẽ nào ta vì bỏ rơi cô ta mà bỏ lại cả nhà? Lúc này cô ta đi hầu hạ cha mẹ chồng không có nguy hiểm, nhưng sau này nói ra, chính là lúc nguy cấp đi Áo Môn bảo vệ. Không kể tương lai ta cưới ai làm

vợ, trong nhà đều phải có chỗ của cô ta, nếu không ta chính là kẻ bất trung bất hiếu. Ta bỏ rơi cô ta? Mơ à!

Hoàng Lục gãi gãi gáy.

Phụ nữ thật phiền phức.

- Vì vậy mới nói ngươi có mệnh hòa thượng!

Hai người nhìn nhau cười lớn, nhìn thấy tia máu trong mắt đối phương, đều biết người kia vất vả, trò chuyện đùa giỡn này vừa là để điều hòa tâm trạng, vừa là chứng minh tình bạn của nhau. So với lời cảm ơn hay thưởng công còn làm người ta hài lòng hơn.

Hoàng Lục nhìn quanh, hừ một tiếng.

- Tối qua ngươi lên xe của người Thượng Hải, lại thừa nhận mình là nhị ngũ tử, tương đương với kẻ thù của cả Hồng Kông, hắc bạch lưỡng đạo ai cũng muốn giết. Ta còn tưởng hôm nay ở bến tàu này sẽ có một trận long tranh hổ đấu, không ngờ ngay cả bóng ma cũng chẳng thấy. Bình thường nói thì toàn là huynh đệ giang hồ trung can nghĩa đảm, đến lúc cần người thì bóng ma cũng chẳng thấy, bọn vô dụng! Ta phỉ nhổ! Còn tưởng dựa vào bọn chúng để hoạt động gân cốt một chút, giờ không có cơ hội rồi.

- Nói bọn chúng là lũ vô dụng cũng không sai, nhưng tùy tiện tập hợp lại, ở bến tàu này có được trăm tám mươi người cũng không thành vấn đề. Sở dĩ bọn chúng không ra tay không phải vì sợ, mà là vì không có lệnh. Tín thiếu hôm qua đã nói, hiện giờ không biết có ai khác bỏ tiền mua đầu ta không, những người trong các bang phái này không cần phải ra tay. Đều là chém giết làm việc, đợi đến khi có tiền cầm mới ra tay mới đáng.

Hoàng Lục gật đầu.

- Thì ra là vậy. Xem ra làm người đẹp trai cũng có lợi thật. Vu Thế Đình mời ngươi làm con rể, ngay cả người bản địa cũng không dám động đến ngươi.

Tống Thiên Diệu ném đầu thuốc lá, bước ra ngoài, Hoàng Lục theo sát phía sau. Tống Thiên Diệu vừa đi vừa nói.

- Vu lão bản quả thật đủ uy phong, nhưng nói rằng hắn có thể áp chế được người bản địa thì cũng là chuyện hoang đường. Hắn có nửa cân, người khác cũng có tám lạng, không thể nói ai áp chế được ai. Những đại ca kia không lên tiếng, chỉ vì chưa đến lúc thôi. Ngay cả quyền Anh của bọn tây cũng phải có lúc nghỉ ngơi, đợi đến khi nghỉ xong mới là lúc cuồng phong bão táp thực sự. Muốn thư giãn gân cốt thì có thiếu gì cơ hội.

Hoàng Lục đưa tay mở cửa xe cho Tống Thiên Diệu.

- Tốt lắm, cả đời ta không sợ đánh nhau. Càng náo nhiệt càng tốt, để ta xem bản địa có anh hùng hảo hán gì. Cùng lắm thì kéo anh em từ Ma Cao sang, so tài cao thấp với bọn đầu mục bản địa.

- Lần này không phải đơn thuần là so tài giữa các đầu mục, mà là khai hỏa toàn diện. Đánh tới đánh lui chắc chắn phải dùng đến vũ lực, nhưng thứ quyết định thắng bại cuối cùng không phải nắm đấm, mà là tiền bạc.

- Người Hồng Kông sẽ đoàn kết đến thế sao? Lấy tiền ra đấu với lão bản? Người không đầu không đi, đám lão già đó ai cũng không phục ai, làm sao có thể chọn ra một minh chủ giang hồ để điều động những người này. Một nắm cát rời thì có gì đáng sợ.

Tống Thiên Diệu ngồi ở ghế sau, tựa đầu vào lưng ghế xe, nhắm mắt nói.

- Minh chủ giang hồ không nhất thiết phải đức cao vọng trọng. Nếu một đám người đều cảm thấy việc khó làm mà không thể không làm, họ cũng sẽ tìm một kẻ xui xẻo ra làm minh chủ này, khi sự việc lớn chuyện thì đẩy hắn ra chịu tội.

Hoàng Lục khởi động xe, không quay đầu lại hỏi.

- Một lũ lão hồ ly không sợ tự làm tự chịu sao? Tạo ra một hung tinh mà chính mình không kiểm soát được?

- Đây là Hồng Kông mà Lục ca! Một bước thiên vương một bước tử vong, đối với tất cả mọi người đều như vậy, những lão tiền bối đó tuy bây giờ có tiền có thế có danh vọng có địa vị, cũng phải tuân thủ quy tắc trò chơi này, ai cũng không ngoại lệ.

- Vậy lão bản nghĩ ai sẽ là minh chủ này?

- Ai mà biết được? Có lẽ người nào không thể nào là minh chủ nhất, cơ hội lại lớn nhất.

Lúc này Hoàng Lục quay đầu nhìn Tống Thiên Diệu.

- Lão bản, xem ra tâm trạng ngươi không tệ, ta có chuyện muốn nói với ngươi. Hy vọng ngươi nghe xong đừng quá buồn…

Trên thuyền.

Lâu Phượng Vân ngồi trên ghế nhắm chặt mắt không nói lời nào, bên cạnh cô không xa là hai vệ sĩ một nam một nữ do Tống Thiên Diệu sắp xếp. Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, thân hình vạm vỡ, cái đầu trọc lóc sáng bóng, người phụ nữ đeo kính đen ăn mặc như phi nữ, miệng ngậm điếu thuốc phun khói mù mịt.

Chương 982. Đàn bà thật phiền phức (3)

Dù sao tối hôm qua vừa đưa hơn hai mươi đại ca đầu mục vào tù, dù đi Ma Cao cũng phải đề phòng tay chân trung thành nhưng đầu óc không tốt của mấy lão đại kia liều mạng báo thù. Hơn nữa đường thủy không yên ổn, dù con thuyền này có đủ bảo đảm an toàn, cũng phải đề phòng vạn nhất, vì vậy Tống Thiên Diệu đặc biệt tìm hai cao thủ từ bang Triều Châu để bảo vệ.

Gã đầu trọc này biệt danh "Thái Quang Đầu", luyện được một thân võ công cao cường Thái Lý Phật quyền pháp, còn cái đầu trọc là do bệnh từ nhỏ chứ không liên quan đến võ công. Nhưng Thái Quang Đầu cố tình không nói rõ, những người không quen biết khi giao đấu đều đề phòng "Thiết đầu công" của hắn, kết quả bị thua thiệt về quyền cước.

Còn người phụ nữ ăn mặc như phi nữ biệt danh "Phượng Lạn Mệnh", là đệ tử chính tông của Mạc gia Xóc cước, thuở thiếu niên gặp phải kẻ bất lương, cha già chết vì tức giận, sau đó bị lừa tiền lừa tình, có phần tự bạc với bản thân. Khi đánh nhau liều mạng, không tiếc cùng chết với đối phương, nói đến liều mạng thì đàn ông cũng không phải đối thủ, vì vậy không ai dám trêu chọc cũng chẳng ai dám theo đuổi.

Lâu Phượng Vân biết hiện giờ đối với Tống Thiên Diệu đang là lúc cần người, Hoàng Lục võ công dù cao cũng là cô thủ khó thắng, hai cao thủ như vậy đáng lẽ nên để bên cạnh bảo vệ, nhưng lại phái cho mình làm vệ sĩ, tình nghĩa trong đó không cần nói cũng hiểu. Không biết mình tu hành mấy kiếp

mới gặp được người tốt như vậy. Bây giờ chỉ lo tu hành chưa đủ, không thể thường xuyên ở bên cạnh lương nhân.

Tuy lúc chia tay không ai nói gì, nhưng có thể ép cả nhà họ Tống phải chạy trốn, hiểm nguy lần này không cần hỏi cũng biết, ngay cả Tống Thiên Diệu cũng chưa chắc có nắm chắc toàn thân thoát khỏi. Lâu Phượng Vân cũng biết mình ở lại vô ích chỉ thành gánh nặng, nhưng lúc này lại nảy sinh ý nghĩ liều mạng nhảy xuống biển bơi về cùng chết với người yêu.

Có lẽ đây chính là thứ mà những cô gái nhỏ gọi là "tình yêu"? Bản thân cô ít học, không hiểu rõ những thứ này, chỉ có thể khẳng định một điều, nếu lần này Tống Thiên Diệu có bề gì, nửa đời sau cô chỉ làm một việc: Báo thù cho chồng, dù là đại ca xã hội đen hay phú hào Hồng Kông, cô thà cùng chết chứ cũng phải khiến cả nhà chúng chết sạch, gà chó không tha!

Hai tay nắm chặt, móng tay cắm vào thịt mà không hay biết, Lan Mệnh Phượng nhìn thấy liền quay mặt đi, dùng tay nhẹ nhàng đẩy kính râm, phát ra một tiếng hừ lạnh gần như không thể nghe thấy.

- A Phượng, người ta nói đồng nhân bất đồng mệnh, trên đời này không phải tất cả đàn ông đều là kẻ khốn nạn. Vẫn luôn có những người đàn ông tốt.

Cùng với giọng nói, Tề Vĩ Văn bước vào khoang thuyền. Lâu Phượng Vân mở mắt ra, Tề Vĩ Văn nói với nàng.

- Song sinh và mấy cô gái khác đều đã sắp xếp ổn thỏa, có tâm phúc của ta bảo vệ, sẽ không có vấn đề gì.

- Đa tạ.

Lâu Phượng Vân gật đầu.

Tề Vĩ Văn đi tới ngồi xuống bên cạnh Lâu Phượng Vân, Thái Quang Đầu cảm thấy mình ở lại không tiện nên lảng vảng

ra ngoài khoang. Tề Vĩ Văn nhìn Lâu Phượng Vân.

- Sao vậy? Lo lắng cho hắn sao?

Lâu Phượng Vân gượng cười.

- Ta không sao. Chúng ta đều xuất thân giang hồ, chuyện này thấy nhiều rồi, sẽ không mất bình tĩnh đâu.

Tề Vĩ Văn lại nói với giọng điệu của người từng trải.

- Lo lắng cho người mình yêu là chuyện thường tình, không cần phải ngại.

Không phải người đàn ông của ngươi thì ngươi đương nhiên không lo lắng! Lúc này Lâu Phượng Vân đang lo lắng bồn chồn, lời an ủi của Tề Vĩ Văn chẳng có tác dụng gì với cô, ngược lại còn khiến cô phản cảm, chỉ là không nói ra mà thôi. Cô ta nhìn Tề Vĩ Văn hỏi.

- Bây giờ ngươi tin hắn không phải kích động người Trung Quốc tự tàn sát lẫn nhau rồi chứ?

Tề Vĩ Văn lắc đầu.

- Tống Thiên Diệu tính toán mười bước, ta nhìn không thấu hắn, lời hắn nói ta cũng không biết câu nào thật câu nào giả, đã đoán không ra, thì làm sao nói đến chuyện tin tưởng?

- Vậy ngươi còn đi Ma Cao với ta?

- Ta không đi thì ở lại Hồng Kông giúp người khác chém hắn sao?

Tề Vĩ Văn mỉm cười duyên dáng.

- Ta nhìn không thấu không sao, Sơn chủ ở Ma Cao, ta là Phụ đường Hữu tướng có gì không hiểu thì hỏi trực tiếp là được.

Lâu Phượng Vân liếc nhìn Tề Vĩ Văn một cái không lên tiếng, suy nghĩ của đối phương cũng không sai, bản thân cô

cũng không có lập trường để ngăn cản.

Chỉ là do trực giác và sự tinh tế của phụ nữ, Lâu Phượng Vân vẫn cảm thấy Tề Vĩ Văn không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Cô ta đến nói chuyện với mình, tất nhiên có thể xem như giúp mấy người bọn họ giải tỏa tâm trạng, nhưng làm sao biết được không phải nàng ta cũng đang bồn chồn, cần tìm người trò chuyện để thư giãn.

Bản thân mình căng thẳng là lo lắng cho sự an nguy của Tống Thiên Diệu, còn cô ta đang căng thẳng vì điều gì?

…

Tại nhà Từ Bình Thịnh.

Vị thuyền vương bản địa mặc bộ đồ Đường trang ngồi trên ghế bành, tự mình bày biện trà công phu. Từ Ân Bá đứng bên cạnh cha, chăm chú nhìn kỹ thuật pha trà của cha. Cả hai đều không chào hỏi Đàm Kinh Vĩ đối diện, coi như hắn không tồn tại. Đàm Kinh Vĩ cũng không tức giận, cứ đứng đối diện không nói lời nào, ánh mắt khóa chặt vào Từ Ân Bá.

Là một thương nhân, bình thường Từ Ân Bá chỉ tiếp xúc với cảnh sát, bị ánh mắt của võ nhân chuyên nghiệp khóa chặt vào là lần đầu tiên. Tuy ở trong nhà mình, đối phương cũng không dám manh động với mình, nhưng vẫn cảm thấy như bị gai đâm sau lưng, dù thế nào cũng không thoải mái.

Thêm vào đó, hình ảnh những chiếc phao động cơ cứ lập lòe trước mắt, càng khiến hắn cảm thấy ngồi đứng không yên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán. Không nhịn được nói:

- Ta đâu phải đàn bà, ngươi nhìn chằm chằm ta làm gì?

Chương 983. Đổi nhà (1)

Từ Bình Thịnh ho một tiếng, Từ Ân Bá liền không nói tiếp nữa. Nhưng thái độ của Từ Ân Bá cũng rất rõ ràng, hắn không ủng hộ lời nói thô lỗ của con trai, nhưng cũng chẳng có lời nào tốt đẹp với Đàm Kinh Vĩ. Ít nhất cho đến lúc này, hắn vẫn chưa có ý định nói chuyện với Đàm Kinh Vĩ.

Đàm Kinh Vĩ cười nói.

- Từ tiên sinh nói đùa rồi. Đàm mỗ nghe nói Từ tiên sinh bị bắt cóc, còn định tìm vài người bạn đến cứu. Giờ Từ tiên sinh bình an trở về đương nhiên là vui mừng, nhưng ta vẫn phải quan tâm hỏi thăm Từ tiên sinh xem ngài có bị thương không.

- Bắt cóc? Ở Hồng Kông e rằng chưa có thế lực nào dám động đến ta. Tối qua có một cô gái xinh đẹp hẹn ta, ta đương nhiên phải đi cùng. Chuyện tìm gái này, đương nhiên phải lén lút mới thú vị, chưa nghe câu vợ không bằng thiếp thiếp không bằng trộm sao? Kết quả không biết tên khốn nào lại nói ta bị bắt cóc. Lời nói nhảm như vậy mà cũng có người tin, thật khiến ta không biết nói gì. Chúng ta không thân không quen, không cần Đàm tiên sinh quan tâm, hơn nữa ta giờ vẫn khỏe mạnh, ngươi có thể đi được rồi.

- Im ngay!

Từ Bình Thịnh lại lên tiếng ngắt lời con trai.

- Đã lớn đầu rồi mà nói năng vẫn lung tung. Cái gì mà Hồng Kông không ai dám động đến ngươi, ngươi tưởng mình là ai? Thống đốc Hồng Kông? Không nói người khác, chỉ riêng đám ăn mày ở Điếu Cảnh Lĩnh, có ai là dễ chọc đâu? Bọn chúng từng đánh trận giết người, trong tay lại không có

tiền, cũng giống như đám trộm cướp trên biển, đều là những tên cướp hung hãn nhất. Đừng nói bắt cóc ngươi, ngay cả giết cả nhà cướp của cũng làm được. Nếu không phải vậy, cần gì phải nhờ đến 'Cứu Tổng' của Đàm tiên sinh ra mặt? Có phải không Đàm tiên sinh?

Lúc này Từ Bình Thịnh mới nhìn về phía Đàm Kinh Vĩ.

- Con trai ta không hiểu chuyện khiến Đàm tiên sinh chê cười. Ngài bận rộn trăm công nghìn việc mà vẫn đặc biệt chạy đến thăm hỏi tiểu nhi, thật khiến cha con chúng tôi thấy bối rối. Mời ngồi, uống trà.

Đàm Kinh Vĩ biết lời nói của Từ Bình Thịnh có ẩn ý, mượn cớ nói về đám tàn binh Quốc dân đảng để mắng mình. Tuy Từ Bình Thịnh và Tăng Xuân Thịnh không có giao tình gì, nhưng thỏ chết cáo buồn. Thấy cả nhà Tăng Xuân Thịnh bị giết, tài sản bị cướp, Từ Bình Thịnh đề phòng mình cũng là chuyện bình thường.

Lần này đối tượng cứu trợ của Cứu Tổng chính là những tàn binh Quốc dân đảng, những người này dù sao cũng từng đánh trận, không thể so với các thành viên bang hội thông thường.

Những phú ông ở Hồng Kông không sợ bang hội, nhưng đối với đám tàn binh này trong lòng vẫn có chút e ngại. Lúc này nói vòng vo như vậy, cũng là một loại cảnh cáo. Ý nói là bảo Đàm Kinh Vĩ đừng tưởng câu kết với đám tàn binh này là có thể làm càn, người bản địa không mù, hắn đối phó Tăng Xuân Thịnh không ai quản, nhưng nếu những binh lính đó gây bất lợi cho người bản địa, mọi người cũng có thể tìm ra kẻ chủ mưu.

Đàm Kinh Vĩ mỉm cười.

- Từ lão bản nói không sai, gần đây Hồng Kông không yên ổn, nhà họ Từ giàu có quyền thế một phương, càng nên cẩn thận hơn. Đúng là cẩn thận vạn năm thuyền, lúc này gió to sóng lớn không lợi cho việc đi thuyền, các đồng nghiệp ngành vận tải biển ở Hồng Kông đều tạm nghỉ, Từ tiên sinh vừa hay ở nhà hưởng thụ nhàn nhã, không cần phải chọn lúc này ra ngoài mạo hiểm. Tối hôm qua Từ đại thiếu gia tự mình vui vẻ, Hồng Kông suýt nữa náo loạn trời long đất lở, vạn nhất thật sự động thủ thì đao thương vô nhãn, làm kinh sợ Từ đại thiếu gia dù sao cũng không phải chuyện tốt.

Từ Ân Bá giả vờ khinh thường.

- Nghe ngươi nói như thể là chiến tranh thế giới vậy, Hồng Kông có cảnh sát hoàng gia có quân đội Anh đóng tại Hồng Kông, mấy cái đầu mục còn muốn làm loạn?

- Đầu mục tự nhiên không dám, nhưng người khác thì khó nói. Chuyện của Tống Thiên Diệu, Từ tiên sinh chắc cũng đã nghe nói, hắn đã thừa nhận mình giúp người Thượng Hải đối phó người Hồng Kông. So với những đầu mục kia, hắn mới là mối lo ngại lớn. Ban đầu hắn hai tay trắng, kết quả lấy yếu chống mạnh hạ gục nhà họ Chương, nhà họ Lâm, những tên tuổi lớn trên thương trường bản địa. Giờ đằng sau hắn có thương nhân Thượng Hải, còn có Hạ Kiên ở Ma Cao. Cần người có người cần tiền có tiền, muốn khiến Hồng Kông náo loạn trời long đất lở chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Từ Ân Bá không tỏ thái độ gì, Từ Bình Thịnh cười nói.

- Đàm tiên sinh, nhà họ Từ chúng ta làm nghề tàu bè. Đã từng trải qua nhiều sóng to gió lớn, chút sóng gió này không thể làm chúng ta sợ hãi. Thị trường Hồng Kông đủ lớn, dù Tống Thiên Diệu có tham vọng đến đâu cũng không thể nuốt trọn. Làm ăn ai cũng có thể làm, không phân biệt người Thượng Hải hay người Hồng Kông.

Đàm Kinh Vĩ vỗ tay nhẹ.

- Khí phách! Không hổ danh là vua tàu biển, nói năng hành sự quả nhiên phi phàm. Nhưng ta phải nhắc nhở Từ lão bản một câu, chỗ dựa lớn nhất của Tống Thiên Diệu chính là cha vợ hắn là Vu Thế Đình. Vu lão bản làm ăn gì ông rất rõ, từ xưa đã có câu một núi không thể chứa hai hổ, ngươi nghĩ ai sẽ là người đầu tiên bị hắn ra tay?

- Vu lão bản là người nổi tiếng trong giới chúng ta, ta vẫn luôn rất kính trọng hắn. Nếu hắn muốn cạnh tranh làm ăn với ta, ta cầu còn không được. Theo ta biết, Vu lão bản là người rất truyền thống, việc lớn như cưới rể chắc chắn phải làm cho trọng thể, đến giờ ta vẫn chưa nhận được thiệp mời gả con gái của hắn, ông nói Tống Thiên Diệu là rể quý của Vu lão bản, có phải là quá sớm không?

Đàm Kinh Vĩ nghiêm mặt.

Chương 984. Đổi nhà (2)

- Theo tin tức ta nắm được, con gái nuôi của Vu Thế Đình đã nhận Hà Hiền làm cha đỡ đầu, đây chính là để chuẩn bị cho việc liên kết sau này. Từ lão bản cũng là lão tướng thương trường, hẳn biết thương trường như chiến trường, ra tay trước sẽ thắng. Nếu đợi đối thủ đánh tới cửa mới nghĩ cách đối phó e rằng không dễ dàng. Tống Thiên Diệu công khai thừa nhận liên thủ với người Thượng Hải trước mặt nhị công tử nhà họ Chử, chính là để tỏ lòng trung thành với Vu Thế Đình. Lúc này là thời khắc sinh tử, Từ lão bản còn muốn giả vờ ẩn sĩ, không sợ tự chuốc lấy diệt vong sao?

Từ Ân Bá cười lạnh.

- Họ Đàm, ngươi đến đây nói những lời này là có ý gì? Chính ngươi cũng là một phe với người Thượng Hải, mọi người đều biết, tối qua Tống Thiên Diệu rời đi bằng xe của ngươi. Bây giờ ngươi đến đây nói những lời này, là giả vờ tốt bụng hay là tuyên chiến? Hay là ngươi muốn phản bội, nhảy sang thuyền của chúng ta?

Đàm Kinh Vĩ không nổi giận, ngược lại gật đầu.

- Từ tiên sinh nói không sai, ta đúng là có ý đó.

Lời này vừa nói ra, ngay cả Từ Bình Thịnh cũng không thể giữ bình tĩnh. Từ đầu hắn đã xem Đàm Kinh Vĩ như kẻ thù, cách tiếp đãi cũng khá tùy tiện. Tuy phe bản địa và phe Thượng Hải chưa chính thức khai chiến, nhưng giữa hai bên đã căng thẳng, hắn lịch sự với Đàm Kinh Vĩ là thể hiện phong độ của bậc đại tướng, không lịch sự cũng chẳng có gì sai. Nhưng lúc này Đàm Kinh Vĩ lại nói muốn đầu hàng về phe

Hồng Kông, khiến hắn khá bất ngờ, buộc phải cẩn trọng đối đãi.

Hắn nhìn thẳng vào Đàm Kinh Vĩ.

- Đàm tiên sinh, ngươi hẳn biết, ăn uống có thể bừa bãi, nhưng lời nói không thể nói bừa. Ngươi vẫn luôn hợp tác với người Thượng Hải, bây giờ đột nhiên nói muốn giúp chúng ta, khiến ta có chút không hiểu tình hình.

- Ta có thể hiểu sự nghi ngờ của Từ lão bản, nhưng các ngươi thực sự đã hiểu lầm. Ta không phải người Thượng Hải, cũng không phải một thương nhân, ta luôn đại diện cho Quốc Dân đảng, đối với ta, người Hồng Kông, người Thượng Hải chẳng có gì khác biệt. Ở Hồng Kông ta là khách các ngươi là chủ, đối với người Thượng Hải, họ là người nhà, ta cũng là khách từ nơi khác đến. Những thương nhân Thượng Hải đó vừa bài ngoại vừa ích kỷ, chỉ thấy những lợi nhỏ nhặt, không thể phục vụ cho Quốc Dân đảng. Đã như vậy, ta còn cần gì phải dính líu với họ? Đông gia không đánh thì đánh Tây gia, ta định đổi người hợp tác.

Từ Ân Bá nói.

- Ngươi tưởng làm ăn là đánh mạt chược à? Muốn đổi là đổi ngay được?

- Từ tiên sinh nói đúng, nói suông thì các ngươi cũng không tin. Vì vậy ta đã mang theo thành ý của mình đến đây, hai vị mời xem!

Hắn dùng tay chỉ vào món quà mình mang đến, ngoài những thứ thông thường như hoa quả và rượu ngoại, còn có một hộp quà kiểu phương Tây. Từ Ân Bá nhìn Đàm Kinh Vĩ, trong lòng có chút nghi hoặc. Người đàn ông trước mặt tuy trông có vẻ vui vẻ, nhưng thực chất là một kẻ tàn nhẫn ăn thịt người không nhả xương.

Kẻ dám giết cả nhà một thương nhân lớn và cướp đoạt sản nghiệp, thì không có việc tàn ác nào là không dám làm. Quốc dân đảng khởi nghiệp bằng ám sát bằng bom, trong thời kỳ kháng chiến, Quân thống tuy không có nhiều thành tích về tình báo, nhưng lại nổi tiếng về ám sát. Tứ đại thiên vương của Quân thống, ai nấy đều là cao thủ ám sát. Vạn nhất trong hộp quà có giấu một quả bom, có khi cả nhà mình sẽ bị nổ tung lên trời.

Ngay lúc hắn đang do dự, Từ Bình Thịnh đã ra lệnh.

- A Quyền! Mang quà của Đàm tiên sinh lại đây.

Không biết từ góc nào trong phòng bỗng xuất hiện một bóng người, bước đi nhẹ nhàng nhanh nhẹn, như một bóng ma đến trước món quà. Trước tiên, y dùng hai tay nâng hộp quà lên ngang bằng, sau đó nhanh chóng di chuyển đến gần Đàm Kinh Vĩ, tiếp theo tay phải đỡ đáy hộp, tay trái nhanh chóng tháo dải lụa màu buộc bên ngoài, rồi một tay mở nắp hộp. Cả loạt động tác như nước chảy mây trôi, khiến người ta hoa mắt.

Đây chính là một trong những điểm tựa của các đại thương nhân. Nếu trong hộp quà thực sự có giấu bom hẹn giờ hay thứ gì tương tự, với thân thủ của tên gia nhân này, ước chừng sẽ lập tức ném quả bom xuống chân Đàm Kinh Vĩ, cùng hắn đồng quy vu tận. Công phu và mưu lược này đều không tầm thường, điều đáng quý hơn là, có bản lĩnh như vậy mà vẫn cam tâm làm gia nhân, so với tài năng thì lòng trung thành còn đáng quý hơn.

Đàm Kinh Vĩ khá tiếc nuối, một người trung thành và có năng lực như vậy lại không thể được tổ chức của mình sử dụng, khiến hắn cảm thấy khá đáng tiếc. Đối với hành động của tên gia nhân, hắn hoàn toàn không để tâm, suốt quá trình vẫn giữ vẻ mặt bình thản, thần thái ung dung, tỏ ra vô tội.

Tên gia nhân liếc nhìn vào trong hộp, sau đó bưng hộp quà đến trước mặt Từ Bình Thịnh từ từ đặt xuống, Từ Bình Thịnh và y trao đổi ánh mắt, sau đó tên gia nhân không nói một lời xoay người bước đi, biến mất vô tung vô tích giống như lúc xuất hiện. Với tầm mắt của Đàm Kinh Vĩ, cũng không thể nhìn ra hắn đi đâu.

Trong hộp quà đặt vài tờ giấy, tờ trên cùng là một tấm séc, bên dưới là một chứng nhận cổ phiếu, những thứ khác cũng là các loại hợp đồng, giấy phép.

Từ Bình Thịnh đang thắc mắc, Đàm Kinh Vĩ đã nói.

- Đây là toàn bộ tài sản của Tăng Xuân Thịnh, bao gồm tiền gửi, cổ phiếu, quyền sở hữu nhà cửa và tất cả giấy phép tàu thuyền mang tên hắn. Từ giờ trở đi, chúng thuộc về Từ lão bản.

Chương 985. Không tên

Tuy tài sản của Từ Bình Thịnh không thể so với Vu Thế Đình, nhưng dù sao cũng là một tay trùm trong ngành vận tải đường thủy địa phương, cả đời này tiền bạc qua tay không đếm xuể, tâm tính và tầm nhìn đều không phải người thường có thể so sánh. Cho dù Đàm Kinh Vĩ đưa ra bảo vật kỳ lạ gì, cũng không đến mức khiến ông ta xúc động. Nhưng những hợp đồng giấy phép này lại khiến vị đại gia thương giới này không thể giữ bình tĩnh, tuy không đến mức thất thố, nhưng không khỏi hơi thở dồn dập, trán đầy mồ hôi, cơ mặt cũng hơi run rẩy.

Cũng không thể trách Từ Bình Thịnh, có lẽ trên cả thế giới cũng chẳng có vị phú hào nào nhận được món quà trọng như vậy. Phải biết rằng Tăng Xuân Thịnh trong giới thương nhân Thượng Hải cũng được coi là nhân vật hạng hai trở lên, nếu không phải vậy làm sao dám mở miệng đòi chức bộ trưởng?

Động sản và bất động sản của hắn cộng lại không dưới triệu, trong tay còn có năm chiếc tàu lớn nhỏ. Đối với những người làm ăn trong ngành vận tải đường thủy, tàu chính là mỏ vàng, giá trị của nó không thể đơn thuần dùng tiền bạc để đo lường. Có năm chiếc tàu này trong tay, vương quốc vận tải đường thủy của Từ Bình Thịnh có thể mở rộng lãnh thổ lên một tầm cao mới, hắn tự nhiên khó giữ được bình tĩnh.

May mà Từ Bình Thịnh dù sao cũng không phải là chàng trai trẻ năm xưa, không đến mức làm chuyện ngu ngốc vì lợi lộc làm mờ mắt, sau khi trải qua sự phấn khích và căng thẳng ban đầu, hít sâu vài hơi, cố gắng bình tĩnh lại. Đối phương giơ tay là tặng một món quà trọng như vậy, ngược lại khiến Từ

Bình Thịnh sinh lòng nghi ngờ không dám nhận. Hơn nữa Đàm Kinh Vĩ liều lĩnh giết người cướp của, rồi lại đem tặng cho mình, là có ý gì?

Ông ta cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi.

- Đàm tiên sinh có ý gì vậy?

Đàm Kinh Vĩ lại tỏ ra rất thoải mái, như thể thứ hắn tặng không phải là gia tài kếch xù, mà chỉ là bánh kẹo, đồ ăn vặt thông thường.

- Ta nghe người ta nói, không quen không làm. Ta là quân nhân chứ không phải thương nhân, việc kinh doanh vận tải đường biển không hợp với ta, giữ lại cũng chỉ lãng phí. Chi bằng tặng cho người thích hợp, để người tài đúng chỗ.

- Đàm tiên sinh có lòng rồi. Nhưng Từ mỗ là kẻ nổi tiếng nhát gan, món quà nặng như vậy không dám nhận. Ta là thương nhân, làm ăn kiếm tiền không thành vấn đề, nhưng của trời rơi xuống thì không dám lấy. Vạn nhất có kẻ không rõ thực hư, nói lão Tăng gặp chuyện là do ta chủ mưu, sau này còn ai dám làm ăn với ta nữa?

- Từ lão bản lo xa rồi. Tăng Xuân Thịnh tự nguyện hiến tặng tài sản cho Cứu Tổng, có bằng chứng để tra cứu. Hơn nữa toàn bộ việc hiến tặng diễn ra hơn một tháng trước khi hắn gặp chuyện, hắn gặp vấn đề thì liên quan gì đến số tài sản này? Nếu có kẻ dám nói bậy, chúng ta sẽ cung cấp bằng chứng liên quan để chứng minh sự trong sạch của ngài.

Bên cạnh, Từ Ân Bá trong lòng đã rõ, đây chắc chắn là quan phương Đài Loan làm giả, dùng trò "điền ngược ngày tháng" kiểu này để tạo ra bằng chứng giả. Lấy thân phận quan phương làm giả, loại văn bản này tự nhiên muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Thực tế không chỉ có Tăng Xuân Thịnh, các thương nhân vận chuyển vật tư cho đại lục đều bị hại, tài sản của họ cũng gần như đều bị "tự nguyện" hiến tặng bằng thủ đoạn tương tự. Dùng lại thủ đoạn cũ, không tính là chiêu cao minh gì.

Nếu chuyện trên tàu nhà mình giấu động cơ máy bay bị bại lộ, e rằng tài sản của nhà họ Từ cũng sẽ bị "hiến tặng" như vậy, không biết sẽ tiện nghi cho ai. Nghĩ đến những động cơ đó, Từ Ân Bá cảm thấy lòng bồn chồn lo lắng, chỉ muốn nhanh chóng đuổi Đàm Kinh Vĩ - kẻ mang đến tai họa này đi, vì vậy giọng nói càng thêm gay gắt.

- Làm gì vậy? Nhà họ Từ ta là thương nhân trong sạch, không phải cường đạo, sẽ không lấy loại tiền bẩn dính máu này! Ta thấy ngươi tặng cái này là đổ vạ cho Giang Đông, muốn chúng ta gánh áp lực thay ngươi. Chúng ta không phải kẻ ngốc, sẽ không mắc lừa kiểu này đâu. Cút đi!

Đàm Kinh Vĩ nhìn Từ Ân Bá.

- Từ tiên sinh đêm qua chiến đấu với mỹ nữ cả đêm, vậy mà vẫn nóng nảy thế này sao? Điều này có vẻ không đúng lắm. Chẳng lẽ cô gái đó quá tệ, khiến Từ đại thiếu gia không hứng thú. Nếu vậy không sao, ta quen biết nhiều mỹ nữ, để hôm khác giới thiệu cho ngươi một người, bảo đảm ngươi sẽ thần thanh khí sảng, không còn bộ dạng tam tiêu bốc hỏa như bây giờ.

- Ân Bá, không được vô lễ! Cút ra ngoài cho ta!

Từ Bình Thịnh quát mắng con trai một câu, rồi trừng mắt nhìn con. Từ Ân Bá vội vàng xin lỗi rồi nhanh chóng bước ra ngoài, như thể đang chạy trốn khỏi phòng.

Thấy con trai đi xa, Từ Bình Thịnh mới nói với Đàm Kinh Vĩ.

- Trẻ con không hiểu chuyện, nhưng nó có một câu nói không sai, món quà này ta không thể nhận. Ta làm ăn bao nhiêu năm nay, tuy không kiếm được nhiều tiền, nhưng cũng để lại được tiếng tốt. Mọi người nể mặt, gọi ta một tiếng Từ lão bản. Mỗi ngày ra đường, đều có người muốn chào hỏi ta, khi ta muốn uống trà cũng có người bầu bạn. Đối với ta, những điều này còn quan trọng hơn cả tiền bạc, mong Đàm tiên sinh thông cảm.

- Từ lão bản giàu có, tự nhiên không coi trọng số tiền nhỏ nhoi này. Đàm mỗ cũng tin tưởng vào nhân cách của Từ lão bản, lấy số tiền này ra không phải để ngài tiêu xài, mà là để Từ lão bản làm việc thiện.

- Ồ? Lời này là sao?

- Đi thuyền cưỡi ngựa ba phần nguy hiểm. Hồng Kông mỗi năm đều có không ít người gặp nạn trên biển, để lại cô nhi quả phụ không ai chăm sóc, không làm ăn mày thì cũng chết đói. Từ lão bản dựa vào vận tải đường biển phát tài lớn, quan tâm đến những người đáng thương này cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chương 986. Ai có thể đe dọa chúng ta?

- Nếu dùng số bất động sản và tàu thuyền này bán đi, cộng với số tiền gửi ngân hàng sẵn có để lập một quỹ từ thiện, chuyên dùng để phát trợ cấp cho thân nhân của những thủy thủ gặp nạn. Ngay cả Hồng Kông Đô đốc cũng phải cảm ơn Từ lão bản, toàn bộ những người sống bằng nghề đi biển ở Hồng Kông cũng sẽ ghi nhớ ơn đức lớn lao của Từ lão bản.

- Ta nghĩ cũng sẽ không ai nghi ngờ Từ lão bản có liên quan đến việc Tăng Xuân Thịnh mất tích, nếu không sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người và tự chuốc lấy họa diệt vong!

Từ Bình Thịnh im lặng.

Mỗi người đều có dục vọng riêng, có dục vọng thì cũng có điểm yếu. Danh lợi trói buộc chúng sinh, ngay cả đại lão bản như Từ Bình Thịnh cũng không ngoại lệ. Thực tế, hắn có thể vật lộn trên thương hải để có được địa vị và tài sản như ngày hôm nay, tự nhiên không phải là người vô dục vô cầu, ngược lại, dục vọng của hắn còn mạnh mẽ hơn người thường, chính vì có dục vọng mạnh mẽ như vậy mới đạt được thành công.

Đừng nhìn bộ dạng tu thân dưỡng tính của hắn bây giờ, thực tế cũng giống như Chử Diệu Tông, vẫn giữ tham vọng mạnh mẽ, chỉ là dùng hình tượng này để lừa gạt người ngoài nâng cao giá mà thôi. Hắn không thèm tiền nhỏ, cũng không đến mức liều mạng vì một khoản hời, đơn thuần lợi ích rất khó mua chuộc hắn, thêm vào "danh" thì lại là chuyện khác.

Điều kiện và viễn cảnh mà Đàm Kinh Vĩ đưa ra, vừa hay chạm đúng chỗ ngứa của hắn. Tuy Hồng Kông cũng có tổ chức từ thiện chính thức, nhưng kinh phí eo hẹp, nuôi sống công nhân của mình còn rất miễn cưỡng, huống chi là giúp người khác. Trông chờ vào khoản cứu tế đó để sống, e là đã chết đói từ lâu rồi. Nếu lúc này mình có thể đưa ra một quỹ chuyên biệt, chắc chắn sẽ được toàn Hồng Kông tôn sùng như Phật sống.

Là thành phố sống nhờ vào hàng hải như Hồng Kông, đại đa số gia đình đều có thể có quan hệ họ hàng với thủy thủ, cứu trợ gia quyến của những người này, chính là kết thân với đại đa số người Hồng Kông. Sau khi mình chết, tên tuổi cũng có thể được truyền tụng rộng rãi trong dân chúng, con trai tiếp quản sản nghiệp cũng sẽ trở nên thuận tiện.

Những con tàu này bán giảm giá, trong đó tồn tại kẽ hở lớn, mình có thể mua chúng với giá cực thấp, đó chính là món hời lớn. Quan trọng nhất là có danh tiếng tốt này bảo vệ, ngay cả Vu Thế Đình muốn nuốt chửng mình cũng phải cân nhắc chi phí, tránh gây công phẫn trong dân gian. Nhìn thế nào cũng là việc tốt danh lợi song thu, hắn tự nhiên khó tránh khỏi động lòng.

Dù biết rõ đối diện mình là ma vương sát nhân, hơn nữa phía Đài Loan vốn nổi tiếng là nói không giữ lời, nhưng Từ Bình Thịnh vẫn không nhịn được muốn đánh cược một phen, đánh cược đám người này không dám cũng không cần thiết phải hãm hại mình.

Qua một lúc lâu, hắn mới hỏi.

- Có việc tốt như vậy sao Đàm tiên sinh không tự mình nói, cần gì phải để lợi cho ta?

- Dù là việc tốt đến đâu cũng cần người phù hợp mới làm được, nếu không chỉ làm hỏng việc. Đàm mỗ chỉ cứu tế những

lão binh đó thôi đã kiệt sức rồi, làm sao còn lo được cho người khác. Hơn nữa ta dù sao cũng phải về Đài Loan, chuyện ở Hồng Kông vẫn phải để người Hồng Kông làm mới đúng. Từ lão bản là cự tử hàng hải bản địa, giao quỹ này cho Từ lão bản quản lý là thiên kinh địa nghĩa, nhìn khắp Hồng Kông, ta cũng không tìm được người nào phù hợp hơn Từ lão bản.

- Vậy chẳng phải Đàm tiên sinh bận rộn một phen vô ích, Từ mỗ trong lòng thực sự không yên.

- Tâm tư của Đàm mỗ không phải ở phát tài, chỉ cần có thể thúc đẩy hợp tác giữa Hồng Kông và Đài Loan, Quốc Dân đảng tự nhiên sẽ có khen thưởng cho ta. Tuy có thể chỉ là một tấm huân chương, một tờ chứng chỉ, nhưng đối với ta, đó mới là vô giá. So với kim ngân tài bảo còn làm ta hài lòng hơn, mỗi người lấy cái mình cần, Từ lão bản cũng không cần tiếc cho ta.

Từ Bình Thịnh nhìn Đàm Kinh Vĩ, đối với lời hắn nói nửa chữ cũng không tin.

Thành lập quỹ từ thiện, dùng tiền của Tăng Xuân Thịnh để thành toàn danh vọng của mình đương nhiên là việc tốt, nhưng loại việc tốt này có hay không có Đàm Kinh Vĩ thì mình vẫn có thể làm được. Đối phương vừa tặng trọng lễ vừa giúp mình lên kế hoạch thành danh, tự nhiên là ăn chắc nhà họ Từ không dám trở mặt không nhận người. Đã có cái nền tảng đó, cũng sẽ không vì muốn nộp tín vật để lấy được sự tin tưởng, mà đem một món quà lớn như vậy tặng lên, phía sau hắn chắc chắn còn có mưu đồ khác. Lợi ích mà kế hoạch này có thể mang lại, còn vượt trên toàn bộ tài sản của Tăng Xuân Thịnh.

Hắn đến cùng đang mưu đồ gì? Còn mình đang đóng vai trò gì ở giữa?

Từ Bình Thịnh đầu óc chuyển động, trên mặt lại mang nụ cười.

- Đàm tiên sinh nhiệt tâm với sự nghiệp từ thiện, lại chịu tin tưởng ta, ta rất cảm kích. Quỹ này số tiền kinh người, không thể hành sự cẩu thả, chúng ta phải bàn bạc kỹ về chi tiết. Ta đã dặn nhà bếp chuẩn bị cơm trưa, không biết Đàm tiên sinh thích khẩu vị gì?

- Không cần phiền phức. Lát nữa ta còn phải đi gặp người phụ trách các thương hội Ngũ Ấp, Triều Châu, để giải thích tình hình cho mọi người, hôm nay không có cơ hội thưởng thức tay nghề của quý phủ.

Từ Bình Thịnh trong lòng chợt động, đây mới là chính văn. Hắn nhìn Đàm Kinh Vĩ.

- Cứu Tổng lần này là chuẩn bị làm ăn với toàn bộ đại thương nhân Hồng Kông sao?

- Người Thượng Hải đã liên kết với nhau, nếu các vị lão bản đơn thương độc mã, chắc chắn không phải là đối thủ. Bây giờ phải liên kết lại, lấy liên minh đối kháng liên minh, chỉ có như vậy mới có cơ hội thắng! Mục đích của Quốc Dân đảng cũng là tăng cường giao thương với toàn bộ Hồng Kông, công tư đều phải, ta đều phải đích thân đến từng nhà.

- Ta sống đến giờ, còn chưa từng thấy thương nhân Hồng Kông khi nào tổ chức đại liên minh, Đàm tiên sinh quả thật là bút lớn. Bội phục! Nhưng mấy vị ngươi nói đó tâm cao khí ngạo, muốn thuyết phục họ không phải chuyện dễ. Đàm tiên sinh phải chuẩn bị kỹ.

- Đa tạ Từ lão bản quan tâm, ta chuẩn bị rất đầy đủ, cũng có đủ tự tin thuyết phục mọi người hợp tác. Hồng Kông trước đây là một bàn cờ rời rạc, mọi người vì tranh giành làm ăn mà tự tàn sát lẫn nhau, mới cho người ngoài cơ hội. Nếu liên minh này của chúng ta hình thành, sau này cùng nhau làm ăn, làm từ thiện, dù là người Thượng Hải hay bất kỳ ai khác, ai còn có thể đe dọa chúng ta?

Chương 987. Một nữ gả ba nhà (1)

Sau khi Đàm Kinh Vĩ rời đi, Từ Ân Bá mới quay lại phòng, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

- Lão đậu à, con nghĩ không ra, Đàm Kinh Vĩ rốt cuộc muốn làm gì? Hắn giết cả nhà Tăng Xuân Thịnh, quay đầu lại đem tiền tặng cho chúng ta, rốt cuộc là vì sao? Bây giờ lại nói muốn thương nhân Hồng Kông liên tay làm ăn, làm từ thiện, đây chẳng phải là viển vông sao? Chuyện trên thương trường, xưa nay ai làm việc nấy, cho dù là nữ hoàng Anh cũng không thể quản được những chuyện này, làm sao mọi người có thể làm theo ý hắn được.

Từ Bình Thịnh liếc nhìn con trai, không vui nói.

- Ngươi là con ta, nhưng ngay cả một nửa bản lĩnh của ta cũng không học được, còn dám nói? Đàm Kinh Vĩ tuổi còn nhỏ hơn ngươi mấy tuổi, nhưng về thâm trầm, thủ đoạn lại hơn ngươi nhiều. Nếu không phải ta ngồi trấn ở đây, sớm muộn ngươi cũng đi vào vết xe đổ của Tăng Xuân Thịnh!

Từ Ân Bá không dám cãi lại, chỉ đành cười hỏi.

- Rốt cuộc là thế nào, cha không nói ta làm sao hiểu được?

- Lời nói của Đàm Kinh Vĩ có ẩn ý, ngầm chứa cơ phong. Hắn nói cùng nhau làm ăn đương nhiên là nói dối, thực tế là muốn khống chế giới thương nhân Hồng Kông, để mọi người chỉ làm ăn với Đài Loan, không hợp tác với đại lục. Bọn họ phong tỏa đại lục, xúi giục Đại Thiên Nhị cướp bóc, thậm chí điều động quân hạm đánh chìm tàu ra biển, chỉ là không muốn

để người ta làm ăn với nội địa. Nhưng Hồng Kông không phải địa bàn của bọn họ, chỉ cần có tiền kiếm, dù rủi ro lớn đến đâu cũng có người dám làm, nên lần này hắn muốn một lần giải quyết vĩnh viễn, khống chế thị trường ở đây, ra lệnh cho các vị đại lão bản, cấm giao dịch với nội địa. Nếu làm được việc này, hắn sẽ lập được công lớn với cấp trên của mình, nói không chừng có thể được phong thiếu tướng.

Từ Ân Bá trong đầu lại hiện lên những món đồ máy bay đó, thầm rùng mình. Người làm ăn vốn đã gan lớn, môi trường Hồng Kông lại càng là thiên đường của những kẻ mạo hiểm. Có rất nhiều thương nhân liều mạng vì tiền, vì kiếm lời mà không ngại mạo hiểm.

Dù bên Đài Loan phái người hành hung giết cả nhà không ít thương nhân, vẫn có người lén lút vận chuyển các loại vật tư cần thiết vào nội địa để kiếm lời lớn. Ngay cả người Anh ra lệnh cũng không ngăn được phong trào buôn lậu này, chỉ đành mặc kệ.

Nhưng thương trường cũng có quy tắc của thương trường, như Ngũ Ấp, Triều Châu và cha mình, những đại thương nhân này không chỉ có tài sản dồi dào, mà còn có sức ảnh hưởng to lớn. Nếu những đại phú ông hạng nhất này đồng loạt đứng ra lên tiếng, cấm người dưới mình giao thương với nội địa. Thêm vào đó là thủ đoạn bạo lực của Đài Loan, nói không chừng thật sự có hy vọng đóng chặt con đường này triệt để.

So với lượng hàng hóa buôn lậu từ Hồng Kông vào đại lục mỗi năm, tài sản của Tăng Xuân Thịnh quả thật chẳng đáng là bao. Tuy nhiên đối với cá nhân mà nói, chức vụ thiếu tướng hiển nhiên không bằng khối tài sản hàng chục triệu. Đàm Kinh Vĩ lại chịu từ bỏ cơ hội làm giàu của mình để ngăn chặn đại lục, xem ra quả thực là người ủng hộ trung thành của chính phủ Quốc dân đảng. Nếu loại người này biết ta dính líu vào vụ

vận chuyển động cơ máy bay, e rằng hắn sẽ chẳng cần nghĩ đến thân phận địa vị của mình, trực tiếp giết luôn rồi tính sau.

Từ Ân Bá trong lòng giật mình, cố gắng làm ra vẻ như không có chuyện gì hỏi.

- Vậy chuyện làm từ thiện là sao? Những người như Chử Diệu Tông đâu phải làm nghề vận tải đường biển, phát tiền cứu trợ cho gia đình thủy thủ gặp nạn thì liên quan gì đến bọn họ?

- Cho nên ta mới nói ngươi hồ đồ, hắn nói hoàn toàn không phải là từ thiện, mà là số tiền này chia thế nào!

Từ Bình Thịnh chỉ vào những tấm séc và hợp đồng trong hộp quà trước mặt.

- Một khoản tiền lớn như vậy không ai dám nhận, cưỡng ép nhận chỉ có nước vỡ bụng. Cho dù làm thành quỹ gì đó, cũng không thể một nhà độc quyền, nên phải lôi kéo người khác vào cuộc. Những người này chưa chắc đã hứng thú làm từ thiện, nhưng nói đến kiếm tiền thì không ai lắc đầu.

- Tiền từ thiện cũng có thể chia sao?

- Sao lại không thể? Lão tử ta cũng đã nuốt mấy triệu tiền từ thiện, những người khác cũng chẳng kém là bao. Vừa được tiếng tốt lại có tiền bỏ túi, ai mà chẳng thích loại chuyện tốt này?

Từ Ân Bá lúc này mới hiểu ra.

Tên vương bát đản Đàm Kinh Vĩ này một cô gái gả ba nhà, dùng tài sản của Tăng Xuân Thịnh làm lễ vật lớn, lôi kéo tất cả chúng ta xuống nước. Rõ ràng là kẻ đại lão quan rỗng tuếch, bản thân chẳng bỏ ra xu nào, còn giả vờ hào phóng!

- Không chỉ có vậy. Hắn không những dùng khoản tài sản này để lôi kéo tất cả mọi người vào cuộc, mà còn muốn dùng

khoản tài sản này để mưu cầu quyền thế phú quý cho bản thân. Hắn luôn miệng nói đại liên minh, chẳng phải là để làm minh chủ sao.

- Hắn là người Đài Loan, có tư cách gì làm minh chủ?

- Chính vì hắn là người Đài Loan, chúng ta mới nâng đỡ hắn lên vị trí đó. Liên minh này hoặc là không thành, nếu thành công, chắc chắn sẽ do hắn làm chủ. Như vậy bất kể cuối cùng ra sao, chúng ta cũng không phải gánh trách nhiệm. Dù là ta hay mấy lão hồ ly khác, trong chuyện này đều có cùng suy nghĩ, Đàm Kinh Vĩ tự mình cũng biết, nên mới nhiệt tình muốn mọi người liên minh.

- Làm vậy có lợi gì cho hắn? Hắn thật sự nghĩ rằng mình làm người phụ trách thì có thể ra lệnh cho chúng ta sao?

Chương 988. Một nữ gả ba nhà (2)

- Hắn đương nhiên không nghĩ vậy, nhưng cấp trên của hắn có nghĩ vậy hay không thì khó nói lắm. Đàm Kinh Vĩ là người tài, nhưng cấp trên của hắn chưa chắc đã vậy. Ta có chút hiểu biết về những người đó, trong số họ có rất nhiều kẻ ngu ngốc cũng có rất nhiều kẻ xấu xa, đương nhiên phần lớn vừa xấu vừa ngu. Đàm Kinh Vĩ chỉ cần khiến những người này tin rằng hắn có thể ra lệnh cho chúng ta, là có thể nâng cao giá trị bản thân. Chúng ta muốn hắn gánh trách nhiệm, hắn cũng muốn dùng chúng ta để lập công đổ tội. Ngoài lập công, còn có thể phát tài.

- Đàm Kinh Vĩ trung thành như vậy mà cũng tham tiền sao?

- Ngươi tin hắn trung thành? Tài sản của Tăng Xuân Thịnh để ở chỗ sáng sủa, không biết bao nhiêu con mắt đang nhìn, hắn đương nhiên sẽ không đi lấy. Không phải vì trung thành, mà vì đủ thông minh. Làm người phụ trách này, có thể điều động hàng trăm hàng ngàn vạn tiền bạc và đánh nhau với người Thượng Hải, hắn chỉ cần nghĩ chút cách, là có thể kiếm một khoản tiền lớn để về hưu. Đừng bao giờ đánh giá thấp mưu lược của hắn, cũng đừng đánh giá cao nhân phẩm của hắn.

Từ Ân Bá như tỉnh cơn mê, gật đầu nói.

- Thì ra là vậy, ta mới hiểu ra.

- Ngươi hiểu cái đầu quỷ!

Từ Bình Thịnh bỗng đổi sắc mặt.

- Tối qua ngươi rốt cuộc đã làm gì, có phải đã gây ra chuyện lớn gì không?

Từ Ân Bá vội vàng lắc đầu biện bạch.

- Ta đã làm gì đều nói hết rồi, ngươi đừng nghe người khác nói bậy mà oan ức ta!

- Oan uổng ngươi? Nếu ngươi thực sự đi bàn chuyện buôn lậu thì sao lại sợ hãi đến thế? Tự cho mình là thông minh, thực ra ngu xuẩn! Nếu ngươi không có gì phải hổ thẹn, sao lại nói to như vậy trước mặt Đàm Kinh Vĩ, càng không cần phải nói nhiều như thế. Ngươi càng như vậy càng chứng tỏ ngươi có lỗi! Đi đánh trận với mỹ nữ! Lý do này thật là tệ hại! Từ lúc đó, ta đã biết ngươi gây ra đại họa rồi. Ta chỉ có một đứa con trai là ngươi, dù ngươi gây ra rắc rối lớn đến đâu, ta cũng sẽ giải quyết cho ngươi. Nhưng phải nói cho ta biết, ngươi không nói bây giờ là muốn đợi đến lúc cả nhà bị tru di tam tộc mới nói sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói đi!

Đàm Kinh Vĩ lên xe, ngay khi Thịnh Triệu Trung khởi động xe liền dặn dò.

- Sắp xếp vài huynh đệ canh chừng tàu của nhà họ Từ 24/24, dù chúng quang minh chính đại ra khơi hay buôn lậu, cứ chặn lại hết, động cơ chắc chắn đang trong tay bọn chúng.

Thịnh Triệu Trung không hiểu hỏi.

- Sao ngươi biết được?

- Từ Ân Bá sắc mặt hoảng hốt, bộ dạng như kẻ có lỗi, ngay cả người mù cũng nhìn ra được. Chuyện khiến hắn hoảng sợ như vậy không nhiều, thêm vào đó đêm qua hắn không về nhà, chắc chắn đã dính líu đến vụ động cơ.

- Vậy có cần phái vài huynh đệ đến bến tàu nhà họ Từ tìm kiếm không?

Đàm Kinh Vĩ hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi tưởng nhà họ Từ là Tăng Xuân Thịnh à? Đây là Hồng Kông chứ không phải Đài Loan, không thể làm như vậy được. Hơn nữa ta còn cần nhà họ Từ giúp ta đối phó với người Thượng Hải và Tống Thiên Diệu, chỉ cần có thể bắt được thóp của bọn chúng trên biển, khiến những người này phải nghe lời ta là đủ rồi.

- Bọn chúng thực sự chịu nghe lời đối phó với người Thượng Hải sao?

- Nước này của ta gọi là tiên nhân kính rượu, bọn chúng không thể từ chối. Tống Thiên Diệu và người Thượng Hải cấu kết với nhau là sự thật, nếu không phải có Vu Thế Đình bảo vệ, hắn còn dám ra ngoài sao? Người Hồng Kông sẽ không để Tống Thiên Diệu và người Thượng Hải liên thủ đâu. Thương nhân tuy nhát gan sợ sự, nhưng càng sợ thiên hạ đại loạn. Muốn khôi phục trật tự, phải đánh một trận lớn, không đánh đau người Thượng Hải, bọn chúng sẽ không chịu dừng tay đâu. Điểm này Từ Bình Thịnh cũng rất đồng ý, mọi người vốn đã muốn đánh nhau, ta chỉ thêm một chút sức mạnh thôi, ai mà từ chối chứ?

- Quan trên đã hứa với bọn chúng điều gì?

- Cũng chẳng có gì. Chẳng qua chỉ là nói với bọn chúng, người Anh sẽ phối hợp với chúng ta, giúp người Hồng Kông cùng đánh người Thượng Hải. Chỉ cần bọn chúng chịu ra sức, sẽ có lợi ích để lấy. Cứu Tổng Hội sẽ mua hàng của bọn chúng, làm ăn buôn lậu chỉ cần không đến đại lục, sẽ không gặp phải Đại Thiên Nhị. Có tiền lệ của Lôi đàn tử trước đó, ai làm ăn hàng hải mà không sợ thủy lôi chứ? Một lũ ếch ngồi đáy giếng, thật sự tưởng mình là đại ca, nói trắng ra chỉ là một

lũ thương nhân chỉ biết lợi nhuận, ta đặt tiền ở đó, không sợ bọn chúng không gật đầu!

- Còn Chử Diệu Tông thì sao? Hắn là chỗ dựa của Tống Thiên Diệu, lần này Tống Thiên Diệu quay về, còn đặc biệt mang bổ phẩm cho hắn.

- Thì sao chứ? Chử Diệu Tông chỉ là con cáo tu luyện thành tinh, không ủng hộ ai cũng không phản đối ai, đánh người Thượng Hải không trông cậy được vào hắn, nhưng hắn cũng không dám nhảy ra phản đối. Chử Hiểu Tín là một tên công tử bột, có thể ra oai với mấy tên đầu gấu, nhưng trong tình huống này ngay cả tư cách nói chuyện cũng không có. Huống chi ta có thể khiến Tăng Xuân Thịnh biến mất, lẽ nào lại không làm gì được một tên hoa hoa công tử?

Thấy cấp trên của mình nắm chắc trong tay, Thịnh Triệu Trung cũng không nói thêm gì nữa, yên tâm lái xe đến nhà họ Chử. Đàm Kinh Vĩ nhắm mắt lại, trong đầu tính toán hành động tiếp theo. Hắn có lòng tin xử lý được các đại thương nhân bản địa, cũng có nắm chắc xử lý được người Thượng Hải. Những thương nhân này tầm nhìn vẫn còn quá hẹp, chỉ biết nhìn chằm chằm vào tiền bạc, không ai biết được suy nghĩ thực sự của hắn.

Giúp người Thượng Hải đánh người Hồng Kông? Giúp người Hồng Kông đối phó với người Thượng Hải? Hắn sẽ không làm những chuyện vô vị như vậy đâu. Đến lúc hắn lật bài tẩy, bảo đảm sẽ khiến lũ già này kinh ngạc đến mức không biết phải làm sao.

Hiện giờ hắn chỉ lo lắng về Tống Thiên Diệu, trong cả Hồng Kông, chỉ có hắn mới đủ tư cách làm đối thủ của mình. Không biết bây giờ hắn đang làm gì, trò chơi này lấy các đại thương nhân, số tiền khổng lồ làm quân cờ, nếu không có hắn làm đối thủ, thật là quá nhàm chán.

Chương 989. Biết tin

Trong bệnh viện.

Quỷ Tử Phương trước đó bị Natawak đâm thương khi bảo vệ Tống Văn Văn, lúc này đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt rất bối rối. Ngay cả khi động thủ với Natawak cũng không thấy hắn căng thẳng như vậy, giờ đây lại luống cuống chân tay không biết làm sao, vừa cố gắng vùng vẫy xuống giường, vừa không ngừng nói.

- Vết thương nhỏ này của ta không có gì đâu, lão bản không cần phải chạy đến tận đây làm gì. Ngươi là người bận rộn, không cần phải quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt này. Ta có thể xuất viện ngay bây giờ, chỉ cần lão bản nói một câu, bất kể là ai ta cũng đánh chết hắn!

Đối diện với hắn chính là Tống Thiên Diệu với đôi mắt đỏ ngầu, còn người đang giữ Quỷ Tử Phương không cho hắn cử động là Hoàng Lục. Lần này sắp xếp cho người thân và thân tín rời Hồng Kông đến Ma Cao, ngoài việc có Hà Hiền đồng ý tiếp nhận, bên cạnh những người thân này đều được bố trí những cao thủ bảo vệ của bang Triều Châu. Quỷ Tử Phương trước đó giao đấu với Natawak bị thương, tuy không chảy nhiều máu nhưng vết thương ở mạch máu khó hồi phục, thời gian qua vẫn phải nằm viện nên không thể rời đi được.

Quỷ Tử Phương không hề cảm thấy bất mãn vì điều này, càng không có cảm giác bị bỏ rơi hay bán đứng. Hắn gia nhập bang hội, kiếm tiền chính là để bán mạng. Nhận lương từ tay lão bản, đánh chết đánh sống vì lão bản là lẽ đương nhiên. Chết có tiền phúng viếng, bị thương có tiền thuốc thang, chỉ có

vậy thôi. Cái gọi là đại ca nhân nghĩa, cũng bất quá là khi trả tiền thì hào phóng hơn một chút, trả nhiều hơn một chút, chẳng có lão bản nào thực sự quan tâm đến sống chết của một tên đánh thuê.

Vì vậy việc Tống Thiên Diệu lúc này đến bệnh viện thăm bệnh, cộng thêm vẻ mặt buồn bã mà hắn có thể cảm nhận được dù đối phương cố che giấu, khiến Quỷ Tử Phương vô cùng cảm động. Hắn là người đầu óc đơn giản, không nghĩ đến vấn đề phức tạp như tại sao mình nằm viện đã lâu, lão bản lúc này mới cảm thấy buồn bã, chỉ biết đây là lão bản đầu tiên và có lẽ là duy nhất coi mình như con người.

Cái gọi là "sĩ vị tri kỷ giả tử", tuổi hắn còn nhỏ, không giống như những lão giang hồ từng trải sóng gió, có thể miệng nói hùng hồn nhưng trong lòng tỉnh táo. Lúc này nếu Tống Thiên Diệu thực sự nói ra tên một kẻ thù, Quỷ Tử Phương sẵn sàng liều mạng cùng chết để giết kẻ đó, báo đáp ân tình của lão bản.

Tống Thiên Diệu ra hiệu cho Hoàng Lục giữ hắn lại.

- Nếu ngươi muốn báo đáp ta, thì hãy ngoan ngoãn nằm yên, mau chóng bình phục. Thấy ngươi không sao, ta mới yên tâm.

Quỷ Tử Phương vốn chỉ biết đánh nhau không hiểu chuyện tình cảm, lúc này lại cảm thấy cay cay nơi sống mũi, cố gắng kìm nén không để mình khóc ra. Trong mắt hắn, Tống Thiên Diệu đã từ một lão bản trả tiền cho mình, biến thành người thân như cha như anh, không cần Hoàng Lục kiềm chế mà ngoan ngoãn nằm lại vị trí cũ, không còn chút vùng vẫy nào, chỉ muốn mau chóng bình phục để xuất viện.

Tống Thiên Diệu gật đầu.

- Ngươi hãy tĩnh dưỡng cho tốt, cần gì cứ nói, đừng sợ tốn tiền. Ta đi trước đây.

Hoàng Lục đi theo Tống Thiên Diệu ra hành lang.

- Lần này yên tâm rồi chứ? Ta đã nói mà, bọn giang hồ đó sẽ không gây rắc rối cho hắn đâu. Mọi người đều làm việc cho lão bản, trừ khi có thù sâu oán nặng, nếu không sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Huống chi Quỷ Tử Phương chỉ là thuộc hạ của lão bản ngươi, không giống như Phấn tẩu và những người khác, bắt hắn cũng vô dụng.

Tống Thiên Diệu châm một điếu thuốc, hút mạnh hai hơi.

- Ta biết, nhưng không đến một chuyến thì trong lòng vẫn không yên.

- Ta Hoàng Lục này miệng lưỡi cay độc, nói chuyện khó nghe, lão bản đừng để ý. Tên em họ của ngươi đó thuần túy là tự tìm đường chết, thần tiên cũng không cứu nổi, ngươi không cần phải buồn như vậy.

Tống Thiên Diệu không phủ nhận.

- Lục ca nói không sai, a Thái tự mình đi sai đường không liên quan đến người khác, ta không phải chưa cho hắn cơ hội, hắn tự mình không biết quý trọng, ta cũng không có cách nào. Nhưng dù sao hắn cũng chết vì ta, trong lòng ta vẫn luôn không thể buông bỏ.

Hoàng Lục gật đầu.

- Ta hiểu. Mọi người tưởng người có tiền thì tâm địa độc ác, vô tình, nhất là lão bản ngươi kiểu trắng tay làm nên, chắc chắn phải độc ác hơn người thường. Họ không biết, ngươi mặt lạnh lòng nóng, luôn muốn giúp người cứu người, rất ít khi chủ động hại người. Dù đối phó với nhà Chương, nhà Lâm, đều là có nguyên do, nếu họ biết được ngọn ngành, chắc chắn

sẽ cho rằng lão bản như ngươi vô dụng, theo ngươi không có tương lai.

- Xem ra Lục ca có suy nghĩ khác với họ.

- Thực ra cũng chẳng khác gì, ta cũng thấy theo ngươi chẳng có tương lai. Nghĩ xem, hiện giờ ngươi đối đầu với toàn bộ thương hội Hồng Kông, theo ngươi chẳng phải là con đường chết sao? Nhưng mà, người có thể khiến ta Hoàng Lục yên tâm quay lưng lại không nhiều, ngươi cũng coi như là một trong số đó, ta đương nhiên phải ủng hộ ngươi rồi.

Tống Thiên Diệu cười khổ một tiếng.

- Lục ca không cần an ủi ta nữa. Chuyện của a Thái ta rất đau lòng, nhưng cũng không đến nỗi không vượt qua được. Chỉ khóc lóc thì chẳng có tác dụng gì, báo thù rửa hận cho hắn là được rồi.

Nói đến đây, Tống Thiên Diệu hút mạnh một hơi thuốc, sau đó từ từ nhả khói ra.

- Thực ra Lục ca nói cũng không hoàn toàn đúng. Ta không thích giết người, không có nghĩa là ta thực sự là một vị cao tăng ăn chay niệm Phật. Ta đã từng nghĩ dùng thiện ý đối đãi bọn chúng, nhưng bọn chúng không biết quý trọng, tưởng rằng chúng đông người, ta sẽ sợ sao? Fu*k! Đã lòng từ bi vô dụng, thì chỉ còn cách cho chúng thấy sự tàn nhẫn thôi. Ta vốn không thích làm cái trò tang lễ linh đình đó, nhưng đưa vài trăm người xuống dưới làm bạn với A Thái, báo thù cho hắn thì vẫn làm được.

Hai người nói chuyện trong lúc đã đến bên ngoài bệnh viện, Hoàng Lục hỏi.

Chương 990. Hứng thú?

- Ta biết Hãn Cân Thanh ở bệnh viện nào, có cần ta đi một chuyến không?

- Hắn đã trở thành tàn phế, mất đi giá trị đối với tự đầu, ngươi giết hắn ngược lại khiến bọn người đó vui mừng. Huống chi Hãn Cân Thanh bất quá chỉ là công cụ giết người, chưa đáng để ta ra tay. Cái gọi là xã đoàn bất quá chỉ là ký sinh trùng, khi vật chủ của chúng chết đi, không cần người đánh chúng cũng sẽ tự chết.

- Lão bản định khai chiến với thương hội bản địa sao?

Tống Thiên Diệu ngồi vào trong xe, cười lạnh một tiếng.

- Những kẻ đó không cần ta giết, Đàm Kinh Vĩ cũng sẽ ra tay với chúng. Hắn và chủ nhân của hắn đều là những kẻ tâm ngoan thủ lạt, đến Hồng Kông chính là để giết người. Bọn người này họa quốc ương dân, đi đến đâu cũng gây họa đến đó. Thương hội Thượng Hải, thương hội Hồng Kông trong mắt hắn đều là miếng mỡ béo bở, ai cũng không tha.

- Vậy có cần báo cho Tín thiếu một tiếng không? Dù sao cũng là anh em một phe, ngươi không thể nhìn hắn chết được.

- Chính vì đại gia là huynh đệ, ta mới không thể liên lụy hắn. Ở The Strat cãi nhau với hắn, chính là để tránh cho hắn khó xử. Bây giờ đi tìm hắn, chỉ khiến hắn gặp xui xẻo. Có lão đậu của hắn trông chừng, Đàm Kinh Vĩ sẽ không làm gì được nhà họ Chử. Còn những người khác… chết hết là tốt nhất!

- Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

- Khách sạn Bán Đảo. Lư Nguyên Xuân vẫn đang đợi ta nói chuyện.

Hoàng Lục tay phải nắm vô lăng, tay trái giơ cao ngón cái.

- Đại lão quả là đại lão, vừa làm rể nhà họ Vu vừa còn phải gặp phụ nữ khác, bội phục!

Bên trong phòng khám nam khoa.

Sai Ba lại xuất hiện, tiếp đón hắn vẫn là Kondo Kohei.

Kondo mang nụ cười trên mặt, đôi mắt nhỏ tỏa ra ánh sáng bốn phía, thể hiện sự sống động không tương xứng với tuổi tác.

- Một đêm không gặp, sắc mặt tướng quân đã trở nên hồng hào như vậy, chắc hẳn tối qua có chuyện tốt xảy ra. Tin rằng cuộc gặp gỡ giữa tướng quân và vị bằng hữu Đài Loan kia chắc chắn rất thuận lợi.

- Kondo tiên sinh, chúng ta không cần vòng vo nữa. Tất cả ở đây đã không còn liên quan gì đến ngươi, bất kể chúng ta từng có thân phận gì, hiện giờ đều là thương nhân, chỉ muốn kiếm tiền mà thôi. Ta đến đây là để tiếp tục chủ đề hôm qua của chúng ta, mọi người hợp tác làm ăn, cùng nhau tìm miếng cơm ăn ở Hồng Kông.

Kondo cười.

- Đương nhiên. Chiến tranh đã kết thúc rồi, mọi người đều nên nghĩ đến cuộc sống của mình. Chúng ta đều gánh vác cuộc sống của thuộc hạ, có thể coi là cùng cảnh ngộ, chỉ riêng điểm này chúng ta đã nên hợp tác rồi. Nhưng tướng quân là người làm việc lớn, nếu chỉ là số tiền nhỏ, thì không có ý nghĩa gì.

- Kondo tiên sinh cứ yên tâm, đêm qua cuồng phong bão táp, ô trọc bản địa đã tiêu trừ phần lớn, đúng là thời cơ tốt để thải cũ nạp mới. Chỉ cần nắm bắt cơ hội này, chúng ta sẽ có

thể chiếm lĩnh phần lớn thị trường, giúp Kondo tiên sinh tiêu thụ hàng.

- Ồ? Thật không ngờ lại có chuyện tốt như vậy? Tuy ta là bác sĩ, nhưng thể lực không thể so với tướng quân được, tối qua trời vừa tối là đi ngủ luôn, chẳng biết gì về gió mưa đêm qua, thật đáng tiếc. Nếu đúng như tướng quân nói thì đúng là tin tốt. Tuy nhiên theo ta biết, thị trường này có liên quan rất sâu với cảnh sát, nếu người của ngươi tiếp quản, liệu những cảnh sát đó có đồng ý không? Ta là thương nhân, mong muốn làm ăn hòa thuận, không muốn gây chuyện với cảnh sát.

Sai Ba cười.

- Cảnh sát ở đây giống như muỗi vậy, chỉ cần có máu để hút là rất hài lòng rồi, còn máu của ai thì đối với họ chẳng có gì khác biệt. Ta sẽ trả gấp đôi phí quy định cho họ, lại cho họ chia đủ lợi nhuận, những kẻ này làm sao còn can thiệp vào chuyện không đâu? Dù có vài người cố chấp thì cũng không sao, lính đã cởi quân phục vẫn là lính, đối phó với loại cảnh sát không có đầu óc này chẳng tốn chút sức lực nào.

Kondo gật đầu.

- Không hổ là người chỉ huy quân đội, lời nói thật cứng rắn. Đã có sự tự tin này của tướng quân thì không vấn đề gì, không biết tướng quân cần bao nhiêu hàng?

- Năm trăm vạn.

Sai Ba nói.

- Đợt đầu năm trăm vạn, sau đó mỗi tuần lấy một trăm vạn cho ta. Về giá cả ta muốn giảm ba thành.

- Ba thành?

Kondo vừa định mở miệng, Sai Ba đã nhanh chóng nói.

- Bạn bè ở Đài Loan đã đồng ý để Lý tướng quân ở Tam Giác Vàng cung cấp hàng cho ta, nên việc làm ăn tiền giả của Kondo tiên sinh đối với ta có làm hay không cũng được, dù kỹ thuật làm tiền giả của ngươi có tiên tiến đến đâu, không có người giúp ngươi tiêu thụ cũng vô ích. Bây giờ là ngươi không thể rời ta, chứ không phải ta không thể rời ngươi. Ta nghĩ giảm giá ba thành là rất hợp lý, Kondo tiên sinh thấy thế nào?

Nói đến đây, vị lão nhân trông có vẻ hiền lành như một cư sĩ tại gia bỗng biến sắc, hai mắt lóe lên hung quang, trên người thậm chí còn toát ra một luồng sát khí. Giữa tướng mạo Phật Đà lại lộ ra vẻ Tu La, trông hết sức quái dị và dữ tợn.

Kondo lại không hề hoảng hốt, dường như chẳng hề cảm nhận được sát khí từ đối phương, cười ha hả nói.

- Ta từng nghe cấp trên của mình nói, trong các nước Châu Á cận đại thì Thái Lan là nước khéo léo nhất. Mỗi khi gặp biến cố đều có thể ứng biến linh hoạt, thuận theo thế mà dẫn dắt, đảm bảo lợi ích của mình là lớn nhất. Nhìn từ biểu hiện của tướng quân, câu nói này rất chính xác. Ngươi nắm bắt tình hình rất chuẩn xác, tại hạ bội phục. Đúng vậy, người của ta tuy có thể in tiền nhưng lại không ăn no được, chúng ta muốn sống sót thì chỉ có thể dựa vào đối tác mạnh mẽ như tướng quân. Hiện tại ngươi đang chiếm ưu thế, ta cam tâm nhận thua. Ta sẽ bảo người đi lấy tiền ngay.

Vừa nói, hắn vừa đưa tay bấm chuông điện ở mép bàn, Sai Ba cũng thu hồi sát khí, lại khôi phục vẻ mặt người tốt như thường ngày.

Kondo nhìn hắn hỏi.

- Tướng quân đã có nguồn hàng từ Tam Giác Vàng, hoàn toàn có thể dựa vào việc buôn bán thuốc phiện để phát tài, sao còn phải dính líu đến tiền giả?

- Đường làm ăn tất nhiên càng nhiều càng tốt, chúng ta đều là người làm ăn, cũng nên biết đạo lý không nên bỏ tất cả trứng vào một giỏ.

- Đã như vậy, ta còn có một con đường làm ăn nữa, không biết tướng quân có hứng thú không?

Chương 991. Sóng ngầm cuồn cuộn (1)

Tuy Đồng La Loan là một trong những khu vực được khai phá sớm nhất kể từ khi Hồng Kông mở cảng, nhưng thực tế cho đến những năm 20, mảnh đất này cũng chỉ phát triển được hơn chục nhà máy nhỏ. Sau đó, Hồng Kông trải qua thời kỳ Nhật chiếm đóng, một lượng lớn người tị nạn đổ về Đồng La Loan lánh nạn, dân số Đồng La Loan từ 30.000 người tăng vọt gấp nhiều lần, trong vịnh biển chưa đầy 60.000 mẫu Anh này, dân số tăng thẳng đứng lên gần 100.000 người.

Kinh tế chưa phát triển, dân số đã tăng vọt, đến nỗi hiện nay Đồng La Loan có rất nhiều nhà tôn xây dựng trái phép, về môi trường và vệ sinh đều có thể sánh ngang với Cửu Long Thành Trại, khiến mỗi đời Thống đốc Hồng Kông đều phải nhăn mày.

Lúc này, trên vùng nước yên tĩnh của Đồng La Loan, một chiếc thuyền đánh cá đang từ từ tiến về phía trước.

Thịnh Triệu Trung đứng trên boong thuyền, đón gió mà đứng, bộ vest chỉnh tề bị gió biển thổi bay phần phật, những ngày liên tục bôn ba khiến hắn trông có vẻ mệt mỏi, râu ria mọc lởm chởm trên cằm càng làm tăng thêm vẻ tiều tụy.

Tuy nhiên, đôi mắt của Thịnh Triệu Trung vẫn còn tinh anh, khi hắn vô tình liếc nhìn về phía Điếu Cảnh Lĩnh cao ngất ở bên kia vịnh, ánh mắt sắc bén lóe lên rồi biến mất.

Thịnh Triệu Trung không biết Đàm Kinh Vĩ, người sư huynh xuất thân từ Hoàng Phố, đánh giá thế nào về Tống

Thiên Diệu, nhưng sau khi biết được những thủ đoạn của Tống Thiên Diệu trước và sau khi phát tài, hắn đã nhận ra Hàn Trọng Sơn và mấy huynh đệ dưới tay hắn nhiều khả năng sẽ sa vào tay đối phương, chỉ là không ngờ lại nhanh đến vậy.

Thịnh Triệu Trung nheo mắt lại, móc điếu thuốc từ trong ngực ra châm lửa, hít một hơi rồi từ từ nhả khói.

Từ lúc Hàn Trọng Sơn xuống núi đến khi xảy ra chuyện, chỉ qua một đêm ngắn ngủi, những người hắn và Đàm Kinh Vĩ mang từ Đài Loan sang đều là nhân viên văn phòng dùng để đàm phán với bọn Anh quốc, Hàn Trọng Sơn đã chết, hắn chỉ có thể lên Điếu Cảnh Lĩnh lần nữa, tìm một khẩu súng tốt.

Còn về bọn người Thái Lan…

Nghĩ đến đây, Thịnh Triệu Trung khẽ nhếch mép khinh thường.

Không nói đến việc buôn bán thuốc phiện ở Hồng Kông, chỉ riêng việc cấu kết với người Nhật, sau khi toàn bộ chuyện này kết thúc, không cần Đàm Kinh Vĩ mở miệng, bản thân hắn cũng không dung túng được bọn chúng.

Thân thuyền khẽ lắc lư, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thịnh Triệu Trung.

Thịnh Triệu Trung ngẩng đầu nhìn, thuyền đánh cá đã cập bờ, con đường uốn lượn trên núi dẫn thẳng lên Điếu Cảnh Lĩnh, hai bên cây cối um tùm, dưới ánh nắng ban mai phản chiếu hiện ra từng lớp bóng râm.

Thịnh Triệu Trung quay đầu nhìn về phía thân thuyền, người đánh cá chèo thuyền liếc nhìn khẩu súng ngắn đeo bên hông Thịnh Triệu Trung, vẻ mặt căng thẳng ôm chặt đứa con gái chưa đầy mười tuổi.

Thịnh Triệu Trung mặt không biểu cảm, ánh mắt lướt qua khuôn mặt hoảng sợ của người đánh cá, đánh giá cô bé con gái

nhà ngư dân trong lòng hắn, cô bé cũng dùng ánh mắt tò mò đánh giá Thịnh Triệu Trung, ở độ tuổi nhỏ như vậy, cô bé vẫn chưa hiểu được tại sao khi gặp vị chú này, cha mình lại lộ ra vẻ mặt giống hệt như khi cô bé đói bụng lén ăn vụng bị người lớn phát hiện.

Ánh mắt đối diện giữa Thịnh Triệu Trung và cô bé con gái nhà ngư dân không kéo dài lâu, người đánh cá cười gượng, không động thanh sắc che con gái ra sau lưng, gượng cười với Thịnh Triệu Trung.

- Thưa ngài, đã đến nơi.

Sau khi người đánh cá liên tục nuốt nước bọt, trán đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh, Thịnh Triệu Trung cuối cùng cũng gật đầu, rút từ trong ngực ra vài tờ tiền mệnh giá một trăm đô la Hồng Kông, tiện tay ném xuống trước mặt người đánh cá.

- Trước khi trời tối hãy đến đón ta, nếu sau 8 giờ tối ta vẫn chưa xuống, phiền ngươi chạy một chuyến đến khách sạn Trung Hoàn, báo tin cho một vị họ Đàm ở phòng 407.

Thịnh Triệu Trung nói xong, nhướng mày với người đánh cá.

Người đánh cá vội vàng gật đầu.

- Rõ ràng, hiểu rồi. Ngài yên tâm, trước khi trời tối ta nhất định sẽ đến.

Thịnh Triệu Trung ừ một tiếng, quay đầu nhìn con đường uốn lượn trên núi, con đường được bao bọc bởi rừng cây nhìn từ xa, giống như một cái miệng khổng lồ chọn người mà nuốt.

Thịnh Triệu Trung đưa điếu thuốc lên môi hút mạnh một hơi, ánh lửa đỏ rực lan tới tận đầu lọc, sau đó vung tay búng đi, đầu lọc thuốc rơi xuống nước, bốc lên một làn khói trắng, chưa kịp tan hết, Thịnh Triệu Trung đã bước lên bờ, một mình

đi lên con đường uốn lượn trên núi, thân hình nhanh chóng khuất dần trong bóng râm của rừng cây.

Đường Hoạt Đạo, Loan Tễ, Hồng Kông.

Trong phòng khám dùng để che mắt thiên hạ của Kondo Kohei, cửa phòng làm việc của viện trưởng đóng chặt, một nam một nữ hai bác sĩ người Nhật đứng canh trước cửa phòng, mắt nhìn thẳng.

Con trai của Sai Ba là Natawak tư thế lười biếng, dựa vào tường hành lang, ánh mắt rời khỏi thân hình nóng bỏng của nữ bác sĩ, phát ra một tiếng huýt sáo nhẹ nhàng.

Pai Thun đứng đối diện hắn mỉm cười, dùng tiếng Thái nói chuyện với Natawak.

- Thun, Sai Ba và Kondo đang bàn chuyện làm ăn bên trong, nếu họ thỏa thuận xong, tối nay ngươi có thể để cô gái Nhật này mặc đồng phục nằm trên giường của ngươi.

Natawak nhe răng cười, vuốt râu trên cằm nói.

- Người Nhật không đáng tin, ta không muốn chết không rõ ràng trên giường đâu, hơn nữa bây giờ ta chỉ hứng thú với một người phụ nữ thôi.

Pai Thun nhìn chằm chằm vào mắt Natawak.

Chương 992. Sóng ngầm cuồn cuộn (2)

- Ngươi vẫn còn đang nhắm tới em gái của Tống Thiên Diệu sao?

Natawak duỗi người ngáp dài, giọng nói nhạt nhẽo.

- Tống Thiên Diệu cũng giống như đa số người Trung Quốc, đặt tình thân lên hàng đầu. Nghe nói khi hắn còn là một nhân vật nhỏ bé, đã dám ra tay với giang hồ Hồng Kông vì người thân. Nếu ta có thể cưới được muội muội của hắn, ngươi nghĩ hắn có còn hợp tác với chúng ta nữa không?

Pai Thun nhíu mày.

- Ngươi định động đến người nhà của Tống Thiên Diệu sao? Sai Ba sẽ không đồng ý ngươi làm vậy đâu. Chúng ta hiện giờ còn chưa đứng vững, thế lực của Tống Thiên Diệu ở Hồng Kông chằng chịt phức tạp, đối đầu với hắn…

Pai Thun chưa nói hết câu, chỉ lắc đầu nhẹ nhàng. Hắn nhớ rõ Sai Ba đã từng nói, bọn họ đều là kẻ ăn nhờ ở đậu, giờ đây họ không còn là sĩ quan Thái Lan nữa, mà là kiều dân Thái ở Hồng Kông.

Hiện tại hơn nửa giới thương nhân Hồng Kông đang căng thẳng với Tống Thiên Diệu, hai bên đều phân thân không kịp, không rảnh để ý đến bọn họ. Đây chính là thời cơ tốt nhất để những người như họ dưới sự dẫn dắt của Sai Ba phát triển thế lực ở Hồng Kông. Vào lúc này mà gây sự với một kẻ có thể khiến giới danh lưu Hồng Kông ăn ngủ không yên, rõ ràng là

không sáng suốt. Vì vậy Pai Thun không đồng ý với cách làm của Natawak.

- Ta tuy không hứng thú với việc làm ăn của cha, nhưng cũng hiểu biết đôi chút. Hiện tại chỗ dựa lớn nhất của chúng ta không gì khác ngoài Đàm Kinh Vĩ, nhưng giống như ta nói người Nhật không đáng tin, người Trung Quốc…

Nathan nói đến đây, khinh thường nhếch môi.

- Người Trung Quốc cũng chưa chắc đã đáng tin!

Pai Thun sắc mặt nghiêm túc, trịnh trọng hỏi.

- Thun, ngươi đã ra tay rồi phải không?

Natawak cười lắc đầu, Pai Thun vừa thở phào nhẹ nhõm thì Natawak lại gật đầu.

Dưới ánh mắt căng thẳng của Pai Thun, Natawak thản nhiên lên tiếng.

- Tống Thiên Diệu là kẻ thông minh, ta cho Nathan bọn họ đi dò la nơi ở của người nhà hắn, nhưng nơi đó đã trống không. Naithan bọn họ nhận được tin tức, cả nhà già trẻ của Tống Thiên Diệu đều đã rời đi Ma Cao.

Vẻ căng thẳng trên mặt Pai Thun tan biến. Sai Ba bảo hắn trông chừng Natawak, điều hắn sợ nhất chính là vị công tử này gây ra rắc rối. Lần trước ở rạp hát suýt nữa đã gây sự với em gái của Tống Thiên Diệu, giờ Natawak lại muốn chủ động tiếp cận, không nghi ngờ gì khiến Pai Thun đau đầu.

Nhưng đã người nhà Tống Thiên Diệu không còn ở Hồng Kông, ít nhất Natawak sẽ không làm chuyện khiến hắn khó xử.

Pai Thun nghĩ đến đây, sắc mặt thư thái hẳn, dùng tiếng Thái trêu chọc Natawak.

- Thun, xem ra kế hoạch làm em rể Tống Thiên Diệu của ngươi không thể thực hiện rồi. Nhưng em gái Tống Thiên Diệu ta đã gặp qua, chỉ là một tiểu cô nương chưa phát triển thôi. Đợi Sai Ba dẫn chúng ta đứng vững ở Hồng Kông, dù ngươi thích nữ nhân Trung Quốc hay nữ nhân Nhật Bản, thậm chí là nữ nhân Anh Quốc, đều có thể dùng tiền khiến họ quỳ dưới chân ngươi.

Natawak cười không đồng ý cũng không phản đối, liếc nhìn về phía cuối hành lang, nơi văn phòng viện trưởng. Cánh cửa phòng vẫn không hề nhúc nhích.

Natawak giơ tay nhìn chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay, cha và Kondo Kohei đã ở trong đó suốt hai tiếng đồng hồ, chỉ bàn về hai việc tiền giả và thuốc phiện, dường như không cần nhiều thời gian đến thế?

…

Trong văn phòng viện trưởng chưa đầy mười mét vuông, Kondo Kohei điềm tĩnh ngồi trước bàn làm việc. Sai Ba vốn ngồi đối diện hắn giờ đã không giữ được vẻ mặt hiền từ như trước, đột nhiên đứng dậy, nghi hoặc nhìn Kondo Kohei. Nếu quan sát kỹ sắc mặt hắn, còn có thể phát hiện trong đôi mắt đang kinh nghi bất định ẩn chứa chút vui mừng phấn khích.

Đúng như Natawak bên ngoài cửa đã nghĩ, nếu chỉ bàn về chuyện tiền giả và thuốc phiện với người Nhật trước mặt, hai người sẽ không ở trong phòng lâu đến vậy.

Sai Ba xem qua tiền giả do Kondo Kohei làm ra, với công nghệ hiện tại mà nói, kỹ thuật làm tiền giả của tên Nhật Bản trước mặt này quả thật có thể lừa được người thật tiền thật. Một khi bản thân đàm phán xong với Đàm Kinh Vĩ từ Đài Loan đến, thuốc phiện sẽ được vận chuyển từ Tam Giác Vàng bởi tàn quân Quốc Dân Đảng đến Hồng Kông. Sự kết hợp giữa thuốc phiện và tiền giả mang lại khả năng hút tiền khủng khiếp

mà bất kỳ nhà máy nào ở Hồng Kông cũng không thể sánh được.

Tuy nhiên, dù vậy, Sai Ba vẫn luôn giữ thái độ bình thản, vẻ mặt không đổi sắc, bởi vì tất cả những điều này hắn đã nắm rõ trong lòng trước khi đến gặp Kondo Kohei.

Nhưng chỉ có một điểm, cũng là điểm đơn giản nhất, lại bị Sai Ba sơ suất, đó là gã ngồi đối diện hắn là một kẻ quân phiệt Nhật Bản triệt để, để đạt được mục đích và lợi ích, hắn ta hoàn toàn không có bất kỳ giới hạn nào.

Sai Ba và Kondo Kohei đều là những lão già có tuổi, nhưng về mặt chủng tộc, ưu thế bẩm sinh của người Thái khiến Sai Ba trông vẫn to lớn hơn Kondo Kohei vài phần. Mặc dù Sai Ba không bộc lộ suy nghĩ thật trong lòng, nhưng từ trước đến nay, trong mắt hắn, Kondo Kohei giống như một con gà con, chỉ cần một tay hắn cũng có thể bóp nát cổ họng đối phương.

Tuy nhiên, giờ đây kẻ mà hắn coi là gà con trong mắt lại ngồi yên vị một cách thản nhiên, ngược lại chính hắn bị một câu nói nhẹ nhàng của đối phương làm cho biến sắc mặt.

Kondo Kohei hiển nhiên rất hài lòng với phản ứng của Sai Ba, hắn nhe răng cười tự tin với đối phương, rồi không còn nhìn Sai Ba nữa, mà đưa tay về phía bộ trà cụ trên bàn.

Bộ trà cụ là sản phẩm bạc mạ vàng thời Đường Tống của Trung Quốc, nhưng trông rất mới, không có vết trà do thời gian tạo ra, hiển nhiên không phải đồ cổ, mà là sản phẩm thủ công hiện đại mô phỏng.

Kondo Kohei cầm đĩa trà mạ vàng trên bàn lên, từ từ rót nước nóng vào ấm trà, động tác pha trà vô cùng thành thạo, đủ để khiến những người sành trà thông thường phải hổ thẹn.

Chương 993. Ngũ hành pha trà

- Gia phụ thích trà, hắn từng sưu tầm được một bộ trà cụ hoàn chỉnh của lò Khung Lại thời Đường Ngũ Đại muộn của Trung Quốc, đáng tiếc vì lý do chiến tranh, bộ trà cụ đó không lưu lại trong tay hắn quá lâu. Trước khi lâm chung, hắn vẫn nhớ mãi không quên, vì vậy ta nhờ thợ thủ công mô phỏng lại bộ trà cụ này, để hắn có chút an ủi trong những giây phút cuối cùng.

Kondo Kohei tay không ngừng động tác, nước nóng đổ vào ấm trà rồi từ vòi ấm chảy vào chén trà, cả quá trình động tác thuần thục, hiển nhiên đã chơi đùa vô số lần.

Sai Ba nhìn sâu vào Kondo Kohei, ánh mắt theo dòng chảy của nước trà dần dần trở nên bình tĩnh, lại trở về vẻ mặt hiền lành vô hại như thường ngày của một lão già, từ từ ngồi xuống, thưởng thức nghệ thuật trà đạo của Kondo Kohei.

- Người Trung Quốc cho rằng trong một bộ trà cụ nên ẩn chứa ngũ hành, thể hiện ngũ hành để trừ bách bệnh, ngũ hành giúp nước trà pha ra có thể điều hòa ngũ tạng lục phủ của con người.

Kondo Kohei pha xong trà, kéo vòi ấm, từ từ đặt ấm trà về vị trí cũ, đáy ấm khớp hoàn hảo với vòng vết nước để lại trên bàn trước đó, rồi ngẩng đầu nhìn Sai Ba, có chút tiếc nuối mở miệng bổ sung.

- Đáng tiếc trong ngũ hành, ta chỉ thiếu một lò lửa, chỉ có trà nước nấu bằng lò lửa mới là trà nước hoàn hảo, nước nóng

chỉ là sản phẩm thay thế bất đắc dĩ khi phải nương nhờ người khác.

Kondo Kohei nói xong, cầm đĩa trà đưa một chén trà đến trước mặt Sai Ba.

- Tướng quân, mời.

Sai Ba chắp tay làm một lễ, rồi mới đưa tay nhận lấy chén trà, đưa gần hơi nước bốc lên khẽ ngửi, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Tuy nhiên, chén trà này Sai Ba không uống ngay, mà đặt sang một bên, nhìn thẳng vào mắt Kondo Kohei, nửa cười nửa không mở miệng.

- Thời đại Đường Tống của Trung Quốc, quả thật là một trang sử đậm nét bút mực, nhưng câu nói về ngũ hành giúp pha trà này ta mới nghe lần đầu. Vậy Kondo tiên sinh, ngươi muốn ta làm cái lò lửa này sao?

- Không sai.

Kondo Kohei không hề né tránh ánh mắt của Sai Ba, ánh mắt và giọng nói đều tỏ ra vô cùng chân thành.

- Thán thạch và hỏa giáp đều đã chuẩn bị đầy đủ, ta tin rằng chỉ cần tướng quân đốt lửa lên, nhất định có thể pha được một ấm trà hoàn hảo nhất.

Sai Ba hơi nghiêng người về phía trước, hỏi dồn.

- Trước khi ta đến Hồng Kông, Kondo tiên sinh đã sống ở đây nhiều năm, trong những năm qua chẳng lẽ chưa từng tìm được một lò lửa tốt sao?

- Đương nhiên là có, nhưng tên đó tham lam vô độ, một lòng muốn thống nhất toàn bộ các bang hội ở Hồng Kông, kết quả cuối cùng là bị người ta bắn chết. Cái chết của hắn tuy mang đến không ít phiền toái cho ta, nhưng cũng chính vì thế

mà ta nhận ra một câu cổ ngữ của Trung Quốc nói rất hay, đó là không nên bỏ tất cả trứng vào một giỏ, vì vậy ta mới bắt đầu chuyển trọng tâm sang việc in tiền giả.

Kondo Kohei tiếc nuối lắc đầu, hai tay chống lên bàn, giọng điệu quả quyết.

- Tin ta đi, tướng quân, hiện nay thị trường thuốc phiện mà các bang hội địa phương Hồng Kông chiếm giữ rất lớn, đương nhiên, họ chắc chắn không thể gây ra mối đe dọa cho ngươi và các tướng sĩ dưới quyền ngươi, nhưng nếu ngươi muốn đứng vững chân, dù Tam Giác Vàng có nguồn cung cấp vật liệu liên tục, ở một nơi như Hồng Kông, tương đối cũng sẽ gặp phải rắc rối liên miên, ngay cả cảnh sát Hồng Kông cũng sẽ chống đối ngươi, bởi vì trong số họ có rất nhiều người vốn là thành viên của các bang hội.

Sai Ba im lặng hồi lâu, bởi vì những điều Kondo Kohei nói hắn đã cân nhắc vô số lần, muốn đứng vững trên thị trường thuốc phiện ở Hồng Kông, không thể tránh khỏi việc đắc tội với các bang hội địa phương, trước đây Sai Ba chỉ có thể nghĩ đến việc dẫn theo thuộc hạ cũ, từng bước từng bước đánh ra một vùng trời mới ở Hồng Kông, nhưng bây giờ Kondo Kohei lại chỉ cho hắn một con đường khác.

Một con đường nhẹ nhàng hơn và lợi nhuận cao hơn so với buôn bán thuốc phiện.

- Quả thật là một sự cám dỗ khó lòng từ chối!

Sai Ba thu lại tư thế nghiêng người, đổi sang một tư thế thoải mái dựa vào ghế thốt lên cảm thán, rồi như vô tình hỏi một câu.

- Vậy thì, Kondo tiên sinh, nếu muốn làm ăn như vậy, ta cần phải bỏ ra những gì?

Kondo Kohei đột nhiên nở một nụ cười thoải mái trên mặt, từ tốn mở miệng nói.

- Tướng quân đồng ý giúp ta lưu thông tiền giả, đã khiến ta vô cùng cảm kích, để thể hiện thành ý, vụ làm ăn này ta chỉ lấy một phần chia lợi nhuận nhỏ thôi.

Kondo Kohei vừa nói vừa dùng ngón cái và ngón trỏ tay phải làm một động tác nhỏ không đáng kể.

- Trong tất cả hàng hóa phân phối của tướng quân, với tư cách là hỗ trợ kỹ thuật, ta chỉ thu của ngươi ba phần lợi nhuận.

Sai Ba cầm tách trà trên bàn lên, không thèm nhìn Kondo Kohei, mắt dường như chỉ nhìn chằm chằm vào nước trà màu đỏ nhạt trong tách, thờ ơ mở miệng.

- Một phần.

Ngoài dự đoán, Kondo Kohei không hề do dự, lập tức gật đầu.

- Được!

Sai Ba ngẩng đầu nhìn Kondo Kohei một cái, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng, nâng tách trà lên uống một hơi cạn, sau đó đứng dậy.

Kondo Kohei lập tức đứng lên, chắp hai tay lại, làm lễ theo phong tục Thái Lan.

Sai Ba lại không hưởng ứng Kondo Kohei, mà từ tốn đưa tay trái ra.

- Kondo tiên sinh, hợp tác vui vẻ.

Kondo Kohei hơi ngạc nhiên, lập tức phản ứng lại, cười lớn đưa tay phải ra nắm chặt tay Sai Ba.

- Trước khi đi ta còn có một câu hỏi.

Sai Ba không buông tay.

- Trước ta, người được Kondo tiên sinh hỗ trợ kỹ thuật tên là gì?

Kondo Kohei cảm thấy lòng bàn tay và mu bàn tay bị các vết chai trên tay Sai Ba cọ xát đau rát, nhưng trên mặt không hề có vẻ khó chịu, đáp theo lời.

- Hắn tên là Lý Tài Pháp, là một người Trung Quốc.

Sai Ba khẽ gật đầu, rút tay về chắp hai tay lại.

- Tạm biệt.

Kondo Kohei mỉm cười hội ý, chắp tay đáp lễ.

Chương 994. Cẩn thận đừng để lửa bén

Trên hành lang, Natawak và Pai Thun có vẻ đứng đó một cách nhàn nhã, lơ đãng, nhưng thực ra hai người vẫn luôn để ý đến cửa phòng viện trưởng và hai bác sĩ người Nhật, một nam một nữ.

Tuy hiện tại vẫn là quan hệ hợp tác, nhưng hai người không quên lời dạy bảo của Sai Ba từ trước đến nay: Người Nhật có thể lợi dụng, nhưng tuyệt đối không thể coi họ là đồng minh, càng không thể để lộ lưng trước mặt bọn họ, nếu không lúc đó giết chết ngươi sẽ không phải là đạn của kẻ thù, mà là lưỡi lê người Nhật đâm từ phía sau.

Có lẽ đối phương cũng nghĩ như vậy chăng?

Natawak vặn vẹo cổ, khóe miệng mang theo vẻ chế giễu, liếc nhìn hai bác sĩ người Nhật đang đứng thẳng trước cửa phòng làm việc.

Cùng lúc đó, tiếng mở cửa phòng viện trưởng vang lên, gần như đồng thời, Natawak và Pai Thun lập tức thu lại dáng vẻ lười biếng, bước nhanh về phía trước.

Bên trong cửa, Kondo Kohei với tư thế khiêm nhường, thân hơi cúi xuống, dẫn Sai Ba bước ra.

Natawak và Pai Thun đến bên cạnh Sai Ba, cung kính mở miệng.

- Sai Ba!

Sai Ba mặt mang nụ cười, gật đầu với hai người, rồi quay đầu nhìn về phía Kondo Kohei.

- Hôm nay nói chuyện với Kondo tiên sinh rất vui vẻ, nhưng bây giờ ta còn một số việc khác phải xử lý. Pai Thun.

Pai Thun cúi đầu khom lưng.

- Vâng, Sai Ba.

- Ngươi ở lại, bàn bạc chi tiết với Kondo tiên sinh về việc lưu thông tiền giả, nhớ kỹ, Kondo tiên sinh là bạn của chúng ta, lời hắn nói chính là lời ta nói.

Sai Ba dặn dò Pai Thun với vẻ hết sức cẩn trọng.

Pai Thun sắc mặt nghiêm túc đáp một tiếng, chắp tay chào Kondo Kohei, làm bộ định quỳ xuống.

Kondo Kohei giả vờ ngạc nhiên, vội vàng đưa tay đỡ Pai Thun, cười ha hả nói với Sai Ba.

- Tướng quân quá khách sáo rồi.

Sai Ba nụ cười không đổi, khẽ gật đầu với Pai Thun, Pai Thun lúc này mới không tiếp tục khăng khăng, mượn động tác được Kondo Kohei nâng khuỷu tay đỡ một cái, thuận thế đứng dậy, miệng nói.

- Kondo tiên sinh, xin chỉ giáo nhiều.

- Chúng ta đều là một đám người thô lỗ, Kondo tiên sinh mạnh hơn chúng ta quá nhiều, nhớ kỹ, ở bên cạnh hắn nhất định phải học hỏi cho tốt.

Sai Ba vỗ vỗ vai Pai Thun đầy ẩn ý, ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung một chút, Sai Ba lập tức tránh đi.

- Kondo tiên sinh, hôm nay làm phiền nhiều rồi, đã có ý định hợp tác giữa ngươi và ta, vậy mọi thứ cứ theo như đã bàn

trong phòng làm việc, Pai Thun đứa nhỏ này từ bé đã ở bên cạnh ta, xin ngươi bỏ công chỉ bảo.

Kondo Kohei nụ cười ôn hòa.

- Tướng quân yên tâm, mọi việc có ta lo liệu.

Sai Ba cười gật đầu.

- Vậy xin cáo từ trước.

Kondo Kohei làm động tác mời, đứng bên cạnh ông ta là hai bác sĩ người Nhật, nữ bác sĩ kia lập tức bước ra, đến cuối hành lang mở cửa kính, bấm thang máy cho Sai Ba.

Sai Ba không nói thêm gì nữa, gọi một tiếng Natawak bên cạnh, hai cha con bước về phía thang máy, phía sau Kondo Kohei ba người tiễn đưa, cho đến khi Sai Ba và Natawak vào thang máy, cửa sắt thang máy đóng lại hạ xuống, Kondo Kohei mới mỉm cười quay người, đặt sự chú ý lên người Pai Thun có thân hình vạm vỡ bên cạnh.

Lúc này Pai Thun, đang nhìn chằm chằm vào thang máy đã hạ xuống, trên mặt không còn vẻ thoải mái như trước, mà hơi nhíu mày, thậm chí không nhận ra Kondo Kohei đang quan sát mình ở khoảng cách gần.

Tất nhiên, điều này có lẽ cũng là do Kondo Kohei thân hình thấp bé, khi ông ta đứng cùng Sai Ba, chênh lệch chiều cao đã có thể phân biệt được, bây giờ đứng đối diện với Pai Thun, sự chênh lệch này càng rõ ràng hơn.

- Pai Thun tiên sinh có tâm sự gì chăng?

Thấy Pai Thun có vẻ thất thần, Kondo Kohei mở miệng hỏi bằng giọng mang theo ý cười.

Pai Thun hoàn hồn, lắc đầu cười với Kondo Kohei.

- Không có gì. Kondo tiên sinh, Sai Ba bảo ta xác nhận chi tiết hợp tác với ngươi, vậy bây giờ chúng ta…

Gần Kondo Kohei mỉm cười nói.

- Không vội, Pai Thun tiên sinh chắc chưa dùng bữa phải không? Ta đã đặc biệt nhờ người chuẩn bị món Thái, vốn định mời Tướng quân và con trai cùng dùng bữa, nhưng họ đã đi trước, không bằng chúng ta cùng ăn xong rồi hãy bàn chuyện hợp tác?

Pai Thun nói lời cảm ơn, theo sự dẫn đường của Kondo Kohei, cùng hai bác sĩ Nhật Bản đi về phía cuối hành lang.

Tiếng bước chân của bốn người vang vọng trong hành lang, nhưng trong lòng Pai Thun lại nhớ đến những lời Natawak vừa nói, vẻ lo lắng lại hiện lên trên gương mặt hắn.

Trong mắt Pai Thun, hiện giờ Tống Thiên Diệu đang đánh nhau không thể tách rời với hai phe Hồng Kông và Thượng Hải, đúng là thời cơ tốt để đục nước béo cò, Natawak lúc này đi trêu chọc người nhà của Tống Thiên Diệu, tuyệt đối là hành động cực kỳ không lý trí.

Nhưng xét cho cùng, hắn chỉ là một trong những tâm phúc dưới tay Sai Ba, còn Natawak lại là đứa con trai được Sai Ba yêu thương nhất, thân phận hai người chênh lệch quá lớn, dù Natawak có cách làm của riêng mình thì Pai Thun cũng không thể ngăn cản.

Thôi vậy, Natawak cũng không ngu hơn mình, huống chi hắn ở bên cạnh Sai Ba, chắc cũng sẽ không làm chuyện quá đáng, bây giờ mình đừng nghĩ nhiều nữa, tốt nhất là đối phó tốt với lão già Nhật Bản lùn tịt bên cạnh này.

Nghĩ đến đây, Pai Thun thở dài có chút buồn bực.

Ngay lúc này, Kondo Kohei đột nhiên dừng bước, dừng lại trước phòng ăn, quay đầu lại mỉm cười thiện ý với Pai Thun.

- Pai Thun tiên sinh, đến rồi.

Con đường núi quanh co uốn lượn ở Điếu Cảnh Lĩnh chỉ mới xây được chưa đến một nửa thì đột ngột dừng lại, phần còn lại vẫn là đường đất gập ghềnh, sau cơn mưa lớn đêm qua, mặt đất lầy lội bùn nhão, so với các khu vực phồn thịnh đã phát triển công nghiệp hóa khác ở Hồng Kông, nơi đây dường như là một khu vực hoang vắng bị tách biệt, thậm chí còn kém xa cả vùng Tân Giới được gọi là nông thôn.

Chương 995. Phòng khách 309 (1)

Tuy nhiên trên thực tế, Điếu Cảnh Lĩnh không phải là khu vực không người, ngược lại còn có rất nhiều người tị nạn sinh sống, năm ngoái chính quyền Hồng Kông còn di dời một số người nghèo từ Ma Tinh Lĩnh đến đây, hiện tại trên Điếu Cảnh Lĩnh có ít nhất hàng vạn cư dân sinh sống.

Cũng chính vì vậy mà mới có nửa đoạn đường núi từ chân núi lên đến lưng chừng núi, chỉ là sau đó chính quyền Hồng Kông phát hiện người nghèo trên Điếu Cảnh Lĩnh không có xe hơi để đi lại, nên kế hoạch làm đường đến đây là dừng lại, chuyển hướng sang Tướng Quân Áo, dự định xây dựng thị trấn mới Tướng Quân Áo, điều động một lượng lớn công nhân, dẫn đến tình trạng hiện tại là con đường núi ở Điếu Cảnh Lĩnh chỉ mới làm được một nửa.

Thịnh Triệu Trung hiện đang đứng trên nửa đoạn đường núi này, đi về phía đỉnh Điếu Cảnh Lĩnh, mặt đường bê tông dưới chân rất nhanh đã đi hết, nhưng khoảng cách đến đỉnh núi vẫn còn hơn nửa, Thịnh Triệu Trung lại phải lội qua vũng lầy, bước đi thấp cao tiếp tục tiến lên.

Cứ như vậy đi được khoảng nửa giờ, Thịnh Triệu Trung cuối cùng cũng nhìn thấy mấy căn nhà gỗ lợp tôn đơn sơ ở nơi cao nhất của Điếu Cảnh Lĩnh. Đây chính là nơi Hàn Trọng Sơn và các huynh đệ dưới tay hắn thường trú ngụ, Thịnh Triệu Trung và Đàm Kinh Vĩ hai người lần đầu tiên đến Hồng Kông, đầu tiên đã đến chính là nơi này.

Tuy nhiên khi nhìn thấy mấy căn nhà gỗ lợp tôn quen thuộc đó, trên mặt Thịnh Triệu Trung không hề lộ ra chút vẻ thoải mái nào, ngược lại còn hơi nhíu mày.

Cơn mưa lớn đêm qua đã thổi bay mấy căn nhà gỗ lợp tôn vốn đã đơn sơ trở nên tàn tạ, nhiều chỗ mái nhà còn bị gió mưa thổi bay, dù thuộc hạ của Hàn Trọng Sơn có thể chịu đựng được môi trường khắc nghiệt này, nhưng vợ con họ thì sao?

Những căn nhà gỗ lợp tôn tàn tạ cho đến bây giờ vẫn chưa có ai sửa chữa, vậy chỉ có một lý do, bên trong đã không còn ai ở nữa.

Sự thật dường như cũng đúng như vậy, Thịnh Triệu Trung nhìn quanh một lượt, xung quanh mấy căn nhà gỗ lợp tôn không thấy bóng dáng một ai.

Thịnh Triệu Trung xoa cằm, không khỏi nhíu mày, nếu những cựu binh Quốc Dân đảng này vì cái chết của Hàn Trọng Sơn mà bỏ chạy tứ tán, thì số người mà hắn và Đàm Kinh Vĩ có thể điều động sẽ giảm đi rất nhiều.

Tuy nhiên, nếu họ vì cái chết của một Hàn Trọng Sơn mà sợ hãi bỏ chạy, thì dù có lôi kéo hay không cũng không quan trọng lắm.

Thịnh Triệu Trung nghĩ đến đây, đôi mày nhíu lại từ từ giãn ra, hắn lắc đầu có chút tiếc nuối, bước đến gần mấy căn nhà gỗ lợp tôn, định kiểm tra lại lần nữa, để về còn có cái mà báo cáo với Đàm Kinh Vĩ.

- Đứng lại! Đừng động đậy!

Phía sau, giọng một người đàn ông đột ngột vang lên.

Ngay sau đó, Thịnh Triệu Trung cảm nhận được một nòng súng lạnh lẽo đang chĩa vào gáy mình, tiếp theo là tiếng bước chân hỗn loạn vang lên phía sau.

Bị súng chĩa vào đầu, trên mặt Thịnh Triệu Trung không hề có chút hoảng sợ, ngược lại còn lộ vẻ thả lỏng, hắn từ từ giơ hai tay lên, giọng nói mang theo chút ý cười.

- Huynh đệ, người nhà cả, cẩn thận cái thứ trong tay ngươi cướp cò đấy.

…

Trong phòng khách nhà họ Kw, Lư Nguyên Xuân nghiêng đầu kẹp ống nghe điện thoại vào cổ thon dài, tay cầm giấy bút ghi chép gì đó, thỉnh thoảng trao đổi vài câu với Tống Thiên Diệu ở đầu dây bên kia.

Trong phòng khách ngoài Lư Nguyên Xuân, trên ghế sofa còn có hai người anh của cô là Lư Vinh Khang và Lư Vinh Phương, hai nhân vật mới nổi của Hồng Kông này lúc này đều tập trung toàn bộ sự chú ý vào Lư Nguyên Xuân đang nghe điện thoại. Lư Vinh Khang tương đối trầm ổn hơn, không biểu lộ quá nhiều, nhưng Lư Vinh Phương vốn không kiềm chế được, đã vươn cổ ra, hận không thể áp sát bên Lư Nguyên Xuân để nghe xem Tống Thiên Diệu bên kia nói gì.

- Được, ta biết rồi.

Qua đường dây điện thoại, Lư Nguyên Xuân vẫn khẽ gật đầu, đáp lại Tống Thiên Diệu bên kia một câu, rồi hơi do dự, bình tĩnh bổ sung một câu.

- Bên ngoài hiện giờ rất loạn, ngươi tự cẩn thận.

Bên kia điện thoại, giọng nói có phần bất cần đời của Tống Thiên Diệu vang lên.

- Thôi đi, nếu ngươi thật sự nhớ ta, lần này cứ coi như giúp ta miễn phí…

Lư Nguyên Xuân nghe đến đây, không chút do dự cúp điện thoại, rồi đứng yên trước bàn điện thoại vài giây, mới quay

người nhìn về phía Lư Vinh Khang và Lư Vinh Phương đang ngồi trên ghế sofa.

Lư Vinh Phương thấy cô cúp máy, vội vàng hỏi.

- Thế nào Xuân muội? Tống Thiên Diệu nói với ngươi những gì?

Lư Vinh Khang vốn luôn yêu cầu các em phải trầm ổn lạnh lùng, hiếm khi không lên tiếng quở trách, mà cũng dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Lư Nguyên Xuân.

Lư Nguyên Xuân cầm mấy tờ giấy viết đầy chữ trong tay, không trả lời ngay hai người anh, mà vừa cúi đầu lật xem giấy vừa hơi nâng giọng, gọi thư ký ở ngoài phòng.

- A Nam.

Cánh cửa phòng khách hé mở từ bên ngoài, thư ký kiêm giám đốc ngân hàng Quảng Ích của Lư Nguyên Xuân là Trần Thắng Nam bước vào.

Trên ghế sofa, Lư Vinh Phương không được Lư Nguyên Xuân trả lời ngay, liền đánh giá Trần Thắng Nam từ trên xuống dưới, rồi bĩu môi nói.

- Chậc! Đàn bà đội lốt đàn ông!

Lư Vinh Khang nhíu mày trừng mắt nhìn Lư Vinh Phương, Lư Vinh Phương nhún vai, chẳng hề để tâm.

Nhìn từ vẻ bề ngoài, cách ăn mặc của Trần Thắng Nam quả thật rất trung tính, bộ vest công sở màu đen và mái tóc ngắn cắt ngang tai, cộng thêm gương mặt vốn hơi anh tuấn, nếu là người không quen biết nhìn thoáng qua, chắc chắn sẽ tưởng vị giám đốc ngân hàng Quảng Ích này là đàn ông.

Chương 996. Phòng khách 309 (2)

Tuy nhiên nếu nói về trình độ nghiệp vụ, Trần Thắng Nam quả thật xứng với tên gọi, không thua kém phần lớn các giám đốc nam giới của ngân hàng.

Năm đó khi phe của cha Lư Nguyên Xuân thất bại trong cuộc tranh đấu gia tộc, sau đó chuyển hướng sang mảnh đất Hồng Kông này, việc đầu tiên là tài trợ cho người nghèo Hồng Kông đi học, vừa thành lập quỹ giáo dục vừa sàng lọc từng lớp những người tài năng xuất thân nghèo khó nhưng đủ thông minh, không chỉ được chính quyền Hồng Kông khen ngợi mà còn tạo nguồn nhân tài dồi dào cho nhà họ Lư, một công đôi việc. Trần Thắng Nam chính là một trong số vài chục đứa trẻ xuất thân nghèo khó được nhà họ Lư tập trung tài trợ.

Sau khi tốt nghiệp trường Nữ sinh Bạt Tú cô ấy được sắp xếp làm nhân viên thực tập tại một cửa hàng quần áo của nhà họ Lư ngay khi vừa ra trường, chỉ sau ba tháng ngắn ngủi đã được thăng chức làm quản lý cửa hàng. Sau đó dưới sự quản lý của cô, doanh thu nửa năm của cửa hàng quần áo đó đã vượt qua cả năm trước.

Sau khi nhận ra tiềm năng của Trần Thắng Nam, Lư gia lại tài trợ cho cô du học Anh quốc. Sau khi học thành tài trở về, liền sắp xếp cho cô đến Malaysia, giúp đỡ Lư Nguyên Xuân cũng đang mới khởi nghiệp. Hai người phụ nữ cùng nhau phấn đấu, tuy có nguồn lực của Lư gia làm hậu thuẫn, nhưng chặng đường gian khổ cũng không cần phải nói nhiều.

Có thể nói hiện nay Lư Nguyên Xuân đã trở thành một trong những người có tiếng nói có trọng lượng nhất trong hơn trăm ngân hàng tư nhân ở Malaysia, công lao của Trần Thắng Nam trong đó tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Giọng Lư Vinh Phương trêu chọc Trần Thắng Nam rất nhỏ, chỉ có Lư Vinh Khang đứng bên cạnh nghe thấy, nên Trần Thắng Nam không hề liếc nhìn về phía hai người, chỉ hơi gật đầu chào họ với tư cách là anh trai của lão bản, sau đó đặt ánh mắt lên người Lư Nguyên Xuân.

- A Nam, có lẽ lại phải làm phiền ngươi chạy một chuyến nữa rồi.

Lư Nguyên Xuân có chút áy náy cười với Trần Thắng Nam.

- Ngươi vừa mới từ Malaysia vội vã trở về, đáng lẽ những ngày này nên để ngươi nghỉ ngơi cho tốt, nhưng mà…

Trần Thắng Nam mỉm cười, nói không chút bận tâm.

- Lão bản, sau khi Quảng Ích đi vào quỹ đạo, ta ở Malaysia suốt ngày rảnh rỗi, đã nghỉ ngơi đủ rồi. Lần này vội vã trở về chính là để giúp ngươi, cần ta làm gì cứ việc sai bảo.

Lư Nguyên Xuân gật đầu, liếc nhìn Lư Vinh Khang và Lư Vinh Phương đang nóng lòng chờ đợi, rồi đặt ánh mắt trở lại trên người Trần Thắng Nam, nhẹ nhàng hỏi.

- Trên sổ sách của Quảng Ích hiện giờ còn bao nhiêu tiền?

Câu nói này của cô tuy nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay, nhưng rơi vào tai hai anh em Lư Vinh Khang và Lư Vinh Phương, không khác gì một tiếng sét đánh ngang tai. Lư Vinh Khang tay run lên, suýt nữa không cầm nổi tách trà trong tay, còn Lư Vinh Phương càng không chịu nổi, giật mình gần như nhảy bật lên khỏi ghế sofa, trong lúc hoảng loạn đầu gối vô

tình va vào bàn trà phía trước, làm đổ tung tóe chén đĩa trên bàn.

- Xuân muội! Ngươi làm vậy không phải là đang giúp Tống Thiên Diệu nữa, mà là chuẩn bị cùng hắn ôm nhau chết đấy!

Lư Vinh Phương không kịp để ý đến đầu gối bị va đau nhói, đứng bật dậy hét lớn với Lư Nguyên Xuân.

Trong phòng khách sạn 309 của Bán Đảo, Tống Thiên Diệu đặt ống nghe điện thoại xuống, nụ cười lười biếng và bất cần đời khi nói chuyện với Lư Nguyên Xuân lúc trước đã biến mất hoàn toàn, đáy mắt lộ ra vài phần mệt mỏi, thở dài một hơi.

- Lục ca, gần đây đầu óc ta không được tốt, ngươi giúp ta nghĩ xem, ngoài Lư tiểu thư ra chúng ta còn có thể gọi điện cho ai nữa không?

Tống Thiên Diệu xoa xoa mi tâm, cả người ngả về phía sau, nặng nề ngã xuống chiếc giường lớn bọc nhung của khách sạn.

Hoàng Lục ngồi trên ghế sofa bên cạnh, tay cầm một tờ Trung Cảng Nhật báo, đang say sưa đọc truyện võ hiệp đăng tải trên đó, nghe Tống Thiên Diệu hỏi, giọng điệu khoa trương.

- Không phải chứ lão bản? Ngay cả ngươi cũng không nhớ ra mà bảo ta nghĩ? Chử gia đó, Chử Hiếu Tín trông có vẻ ngốc nghếch, ngươi mở miệng tìm hắn bây giờ, hắn chắc chắn sẽ ủng hộ ngươi.

- Hừ! Biết ngay là không thể trông cậy vào ngươi, phí công hỏi ngươi.

Tống Thiên Diệu nằm trên giường lẩm bẩm một câu, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Hiện giờ bên ngoài ai cũng biết Tống Thiên Diệu liên kết với người Thượng Hải đánh người Hồng Kông, ngay cả Chử Hiếu Trung cũng tung tin, trên cơ sở một ngàn vạn tiền thưởng ngầm đã thêm hai trăm vạn để lấy mạng Tống Thiên Diệu, lúc này trừ phi đầu óc có vấn đề mới đi tìm Chử Hiếu Tín.

Tống Thiên Diệu nghĩ như vậy, khóe miệng lại không tự chủ được mà cong lên, hai trăm vạn này Chử gia ném ra tuy chưa chắc đã khiến người thông minh thực sự tin tưởng, nhưng ít nhất đã đủ để phần lớn mọi người tin rằng Chử gia đã coi mình như con cờ bỏ đi, xem ra mình ở cùng Chử Hiếu Tín quá lâu, đến nỗi quên mất thực ra Chử gia cũng có người thông minh.

Chỉ không biết tay này là do Chử Diệu Tông hay Chử Hiếu Trung, Tống Thiên Diệu nghĩ đến đây lắc đầu, Chử Hiếu Trung dù sao vẫn chưa đủ hỏa hầu, chưa chắc đã nhìn rõ tình thế, nếu là do hắn ra tay, nói không chừng đêm qua mình đã nằm chết giữa đường rồi, chỉ có Chử Diệu Tông mới có thể chơi được một nước đẹp như vậy, đứng ngoài quan sát, dẫn dụ họa thủy, để Chử gia rút ra khỏi trung tâm của cơn lốc.

Chương 997. Bán đứng (1)

Hoàng Lục nhanh chóng đọc xong câu chuyện võ hiệp đăng trên báo, ghi nhớ rõ ngày đăng báo rồi tiện tay ném sang một bên, lên tiếng hỏi.

- À đúng rồi lão bản, ngươi vẫn chưa nói cho ta biết, Lư tiểu thư cuối cùng có đồng ý ngươi không?

Tống Thiên Diệu nằm trên giường hơi thở đều đặn, dường như đã ngủ thiếp đi.

Hoàng Lục bĩu môi, hai tay ôm sau đầu, dựa vào tựa lưng ghế sofa, hai chân gác lên bàn khẽ lắc lư, tiếng Tống Thiên Diệu sau đó vang lên.

- Lão bản của ngươi sinh ra đẹp trai như vậy, tự mình ra mặt chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Tống Thiên Diệu trở mình, chôn đầu vào chăn, phát ra giọng nói trầm đục lười biếng.

Hoàng Lục tặc lưỡi, giọng điệu xót xa.

- Lư tiểu thư này là đã quyết tâm muốn cược lão bản ngươi một ván rồi!

Tống Thiên Diệu im lặng hồi lâu không lên tiếng, bầu không khí trong phòng có chút ngột ngạt.

Hoàng Lục cười ha hả, mở miệng trêu chọc.

- Nhưng mà lão bản, Lư tiểu thư, Mạnh tiểu thư rồi thêm Vân tỷ, còn có cô nàng quỷ muội ở Anh quốc nữa, nhiều phụ nữ như vậy ngươi có chịu nổi không? Hay là để ta giới thiệu cho ngươi một bác sĩ dưỡng sinh?

Tống Thiên Diệu không thèm quay đầu lại, tay vươn ra sau lưng chộp lấy gối ném về phía Hoàng Lục đang ngồi trên sofa.

- Đồ khốn! Dám chọc ghẹo lão bản ngươi?

Hoàng Lục cười lớn đón lấy cái gối ném trả lại giường, nhảy phắt dậy khỏi sofa.

- Được rồi, lão bản ngươi nghỉ ngơi cho khỏe, ta ra ngoài nói chuyện với Hiếu thúc và mấy người kia một chút.

Tống Thiên Diệu nằm trên giường úp mặt ừm một tiếng, Hoàng Lục bước ra khỏi cửa phòng.

Bên ngoài phòng khách 309, trong số những người đứng đầu vệ sĩ nhà họ Tống có A Căn và A Tứ hai người canh gác trước cửa, nghe thấy tiếng động của cửa, đồng thời đứng thẳng người, tay sờ vào trong ngực, đến khi thấy người bước ra là Hoàng Lục mới thả lỏng.

- Hiếu thúc có ở trong phòng không?

Hoàng Lục chỉ chỉ vào phòng đối diện Tống Thiên Diệu, hỏi hai người.

Mười hai triệu tiền thưởng ngầm, Tống Thiên Diệu không cẩn thận cũng không được, nên bây giờ cả tầng ba của khách sạn Bán Đảo đã được Tống Thiên Diệu thuê hết, ngoại trừ vài phòng trống để dành, các phòng khác đều do Diêu Xuân Hiếu và thuộc hạ của hắn ở.

A Căn chỉ còn một mắt có thể nhìn thấy, con mắt kia là mắt giả đục ngầu, nghe Hoàng Lục hỏi, hắn trước tiên thò đầu nhìn vào trong phòng một cái, xác nhận Tống Thiên Diệu vô sự mới quay lại nhìn Hoàng Lục.

- Hiếu ca dẫn Thuận thúc và Đạt thúc của ngươi lên sân thượng hóng gió rồi.

A Căn chậm rãi mở miệng.

Hoàng Lục gật đầu.

- Ta muốn tìm Hiếu thúc nói chuyện hai câu, Căn thúc, ngươi vào trước giúp ta trông chừng Tống tiên sinh.

A Căn sờ sờ con mắt giả của mình, cười hì hì một tiếng.

- Bộ dạng này của ta e là sẽ làm Tống tiên sinh sợ hãi, để Tứ thúc của ngươi vào là được rồi, hắn cũng sẽ không làm phiền Tống tiên sinh nghỉ ngơi đâu, ta cứ ở ngoài này canh gác.

A Tứ nghe vậy ra dấu vài cái, nhe răng cười với Hoàng Lục, để lộ cái lưỡi chỉ còn một nửa trong miệng.

…

- Giơ cao hai tay lên!

Trước dãy nhà gỗ mái tôn trên đỉnh Điếu Cảnh Lĩnh, Địch Chấn - phó tiểu đội trưởng năm xưa của trung đội 47 dưới quyền Hàn Trọng Sơn, dùng súng chĩa vào gáy Thịnh Triệu Trung, lạnh lùng mở miệng.

Đi theo sau Địch Chấn còn có bảy tám tàn binh Quốc dân đảng, lúc này đều nhìn Thịnh Triệu Trung bằng ánh mắt không thiện cảm.

Thịnh Triệu Trung từ từ giơ cao hai tay, giọng nói mang theo ý cười.

- Huynh đệ, người một nhà cả mà, cẩn thận khẩu súng trong tay ngươi cướp cò đấy.

Địch Chấn chẳng thèm để ý đến Thịnh Triệu Trung, một tay vẫn cầm súng, tay kia mò dọc theo lưng Thịnh Triệu Trung xuống dưới, sờ đến khẩu súng ở thắt lưng liền tháo ra, lại vỗ vỗ hai chân hắn, xác nhận Thịnh Triệu Trung không còn vũ khí trong tay mới tiếp tục mở miệng.

- Quay lại đây.

Thịnh Triệu Trung nghe lời quay người, lúc này mới nhìn rõ diện mạo của gã đàn ông phía sau.

Địch Chấn trông chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, sống trên Điếu Cảnh Lĩnh lâu ngày đói một bữa no một bữa, khiến hắn trông có vẻ gầy gò khô héo, ngay cả bộ quân phục không biết đã mặc bao lâu, đầy vá víu trên người cũng chẳng thể mặc vừa.

Điều duy nhất có thể nhìn rõ là quân hàm thêu một bông mai trên bộ quân phục của hắn.

Thịnh Triệu Trung nheo mắt, khóe miệng nhếch lên.

- Thiếu tá? Ta đoán ngươi chắc chắn không có giấy bổ nhiệm chính thức, sao không theo ta đến Đài Loan, ta sẽ giúp ngươi giành được một chức vụ thực thụ?

Sau khi tốt nghiệp trường Hoàng Phố, Thịnh Triệu Trung và Đàm Kinh Vĩ đều được phong hàm thiếu tá, trông có vẻ ngang hàng với Địch Chấn đang đứng trước mặt, nhưng thực tế Thịnh và Đàm được phong hàm chính thức, còn Địch Chấn chỉ là hàm chức vụ, không thể so sánh được.

Quân đội Quốc Dân đảng thời chiến chia làm hai loại quân hàm: chính thức và chức vụ, tuy đều là quân hàm nhưng thực tế có nhiều khác biệt.

Cái gọi là quân hàm chính thức phải do Ủy viên trưởng ký giấy bổ nhiệm, còn quân hàm chức vụ thì thủ tục đơn giản hơn nhiều, chỉ cần Ủy viên trưởng Ủy ban Quân sự ký lệnh bổ nhiệm theo chức vụ là được.

Theo luật pháp Quốc Dân đảng, chỉ có quân hàm chính thức mới được coi là quân hàm, còn quân hàm chức vụ tuy cũng được phong chính thức nhưng do lúc đó số lượng sĩ quan cấp đại đội trở lên trong Quốc dân đảng quá nhiều, quân hàm

chức vụ gần như tràn lan, nhiều kẻ lạm dụng, đến mức dân gian có câu ca dao châm biếm chế độ này.

"Thiếu tướng đi đầy đường, thiếu tá không bằng chó".

Chương 998. Bán đứng (2)

Sau đó, trong lễ tốt nghiệp khóa đầu tiên của Đoàn huấn luyện sĩ quan Quốc dân đảng năm 35, Ủy viên trưởng Quốc Dân đảng lần đầu tiên công khai nêu ra sự khác biệt giữa quân hàm chính thức và quân hàm chức vụ, tương đương với việc tuyên bố chỉ những người có quân hàm chính thức, được ông ta đích thân ký giấy bổ nhiệm mới đủ tư cách tự xưng là sĩ quan Quốc Dân đảng.

Kể từ đó, quân hàm chức vụ càng trở nên vô giá trị, đến thời kỳ kháng chiến, do phải thường xuyên thay đổi phiên hiệu, sĩ quan thương vong, điều động quân đội, quân ngụy đầu hàng… nên quân hàm chức vụ cần phải thay đổi liên tục, để thuận tiện, thậm chí còn bỏ luôn cả thủ tục phong hàm, để các đơn vị tác chiến tự do bổ nhiệm.

Thịnh Triệu Trung rất rõ sự hỗn loạn trong đơn vị của Hàn Trọng Sơn năm đó, ngay cả quân hàm trung tướng của Hàn Trọng Sơn cũng không có giấy bổ nhiệm chính thức, huống chi là tên thiếu tá đang đứng trước mặt hắn? Chính vì vậy nên hắn mới tự tin hứa hẹn với Địch Chấn, giúp y giành được một chức vụ thực thụ ở Đài Loan.

Địch Chấn không lên tiếng, chăm chú quan sát Thịnh Triệu Trung, người trước mắt khiến y cảm thấy có chút quen mặt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã gặp đối phương ở đâu.

- Ta có phải đã gặp ngươi rồi không?

Địch Chấn nghiêng đầu, đưa mắt nhìn Thịnh Triệu Trung từ trên xuống dưới.

Thịnh Triệu Trung mỉm cười, không trả lời.

Lúc này, một thuộc hạ đứng sau Địch Chấn đột nhiên lên tiếng.

- Chấn ca! Hắn trước đây đến cùng với Đàm Kinh Vĩ, ta nhớ hắn! Chính là hắn hại chết Sơn ca!

Ngày đó khi Đàm Kinh Vĩ dẫn Thịnh Triệu Trung và mấy thuộc hạ văn chức đến gặp Hàn Trọng Sơn, Thịnh Triệu Trung và thuộc hạ không tiếp xúc trực tiếp với Hàn Trọng Sơn và những người này, Địch Chấn nghe nói Đàm Kinh Vĩ là quan chức từ Đài Loan đến, càng hào hứng tập trung chú ý vào hắn, chỉ liếc qua Thịnh Triệu Trung như một tùy tùng. Bây giờ nghe thuộc hạ nhắc lại, như có một tia chớp lóe qua não, khuôn mặt mờ nhạt của Thịnh Triệu Trung trong ấn tượng dần dần trùng khớp với người trước mặt.

- Ngươi là người của Đàm Kinh Vĩ!

Địch Chấn nhíu mày, mặt đầy giận dữ, nòng súng vốn đã hạ xuống lại giơ lên, dí mạnh vào trán Thịnh Triệu Trung.

Thịnh Triệu Trung hơi nhíu mày, liếc nhìn nòng súng rồi lại nhìn vào mặt Địch Chấn, ánh mắt bình tĩnh.

Địch Chấn nghiến răng cười lạnh.

- Hay lắm, vốn định đợi Sơn ca qua tuần thất mới xuống núi tìm các ngươi, không ngờ ngươi tự dâng tới cửa, hôm nay ta sẽ giết ngươi để trả thù cho Sơn ca bọn họ!

Địch Chấn vừa nói vừa đặt ngón tay lên cò súng, đến lúc này Thịnh Triệu Trung mới từ tốn lên tiếng.

Thịnh Triệu Trung mặt đầy châm biếm.

- Giết ta? Được thôi, cứ việc bắn đi, nếu tối nay ta không về báo tin, ta đảm bảo sáng mai cả Điếu Cảnh Lĩnh sẽ bị lính Anh bao vây, ngươi cùng anh em của ngươi, một tên cũng không thoát được!

Nghe vậy, Địch Chấn hơi sững người, ngón tay đặt trên cò súng nhưng mãi vẫn chưa bóp.

Hắn tự hỏi bản thân không sợ chết, dù sao cũng là một người lính đã từng ra chiến trường giết người, khi đánh nhau với quân Nhật năm xưa đã đặt cái đầu lên thắt lưng, bây giờ sống thêm ngày nào đối với hắn đều là lời thêm ngày đó.

Nhưng hắn không thể không lo lắng cho những huynh đệ phía sau, năm đó Hàn Trọng Sơn dẫn họ chạy lên Điếu Cảnh Lĩnh, những năm qua chết chóc bỏ trốn bị thương, thêm vào đó mấy ngày trước Hàn Trọng Sơn và nhóm huynh đệ Tửu Quỷ Lương mang theo cũng đều bị bắn chết, những huynh đệ năm xưa cùng thuộc quân đoàn 47 sư đoàn 26, giờ chỉ còn lại mấy người phía sau này.

Thấy Địch Chấn do dự, thủ hạ phía sau lập tức lên tiếng.

- Chấn ca, giết hắn để báo thù cho Sơn ca, đừng lo cho chúng ta!

Tay cầm súng của Địch Chấn hơi run rẩy, ánh mắt có chút dao động.

Thịnh Triệu Trung liếc nhìn thủ hạ của Địch Chấn, cười hì hì.

- Cũng coi như còn chút huyết tính của quân nhân, nhưng dù các ngươi không sợ chết, còn gia đình của các ngươi thì sao? Những quả phụ của Hàn Trọng Sơn, Tửu Quỷ Lương và những người khác phải làm sao?

Xung quanh im lặng, đám huynh đệ phía sau Địch Chấn nhìn nhau, đối phương muốn mạng của mình, dù có thể cố gắng ưỡn ngực nói lời hùng hồn, nhưng khi liên quan đến gia đình mình và quả phụ của những chiến hữu năm xưa, thì đúng là nắm được yếu huyệt của đám người này rồi.

Địch Chấn sắc mặt âm trầm, dùng nòng súng chọc chọc vào trán Thịnh Triệu Trung.

- Đồ vương bát đản! Ngươi dọa ta à? Đây là Hồng Kông chứ không phải Đài Loan! Ngươi nói để lính Anh đến là lính Anh sẽ đến à?

- Ngươi tưởng cấp bậc thiếu tá của ta là giả à? Hiện giờ Đàm tiên sinh vẫn đang đợi tin của ta, nếu tối nay ta không về, chưa đến sáng điện thoại sẽ gọi sang Đài Loan.

Thịnh Triệu Trung từ tốn, bình tĩnh nói.

- Một quan chức Đài Loan bị bọn côn đồ bắn chết ở Hồng Kông, ngươi nghĩ người Anh sẽ chịu áp lực bảo vệ các ngươi sao?

Địch Chấn quả nhiên bị những lời này dọa cho sợ hãi, sự thật cũng đúng như vậy, tuy hiện giờ chính quyền Đài Loan đang suy yếu, nhưng Thịnh Triệu Trung và Đàm Kinh Vĩ dù sao cũng là quan chức chính thức, coi như là thể diện của Đài Loan, huống chi Địch Chấn và những người này tính ra đều là dân đen trốn đến Hồng Kông, người Anh không thể nào vì họ mà đối đầu với phía Đài Loan được.

Địch Chấn vẻ mặt giằng xé một hồi, nghiêng đầu nhìn về phía mấy huynh đệ phía sau.

Chương 999. Bán đứng (3)

Mấy huynh đệ còn sót lại lúc này hiển nhiên cũng không còn chủ ý, đều mang vẻ mặt khó xử, có chút xấu hổ cúi đầu xuống, tránh ánh mắt của Địch Chấn.

Địch Chấn tức giận nghiến răng, quay đầu lại trừng mắt nhìn Thịnh Triệu Trung, tay cầm súng rời khỏi trán hắn, áp sát tai Thịnh Triệu Trung bắn liên tiếp mấy phát, đạn bay vù vù sát qua bên tai Thịnh Triệu Trung.

Vẻ mặt Thịnh Triệu Trung vẫn không thay đổi.

Địch Chấn bắn hết 6 viên đạn trong súng rồi ném mạnh xuống đất, giơ tay chỉ xuống núi.

- Đi! Ta không muốn gặp lại ngươi nữa!

Thịnh Triệu Trung nhìn Địch Chấn đang tức giận bại hoại, nở nụ cười tự tin.

- Không thể đi được. Đàm tiên sinh bảo ta lên Điếu Cảnh Lĩnh tìm các ngươi, là mời các ngươi làm việc cho Quốc Dân đảng, nhiệm vụ của ta vẫn chưa hoàn thành.

Địch Chấn ánh mắt hung dữ, một tay túm cổ áo Thịnh Triệu Trung, tay kia rút khẩu súng lục vốn tịch thu của Thịnh Triệu Trung từ thắt lưng ra, chĩa vào thái dương hắn, giọng khàn đặc.

- Ngươi có phải đang ép ta giết ngươi không?

- Ta rất không thích người khác dùng súng chỉ vào đầu ta, ngươi đã chỉ vào ta ba lần, ba vị trí khác nhau.

Thịnh Triệu Trung ngẩng đầu lên, nhe răng cười với Địch Chấn.

- Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh, bây giờ hãy bắn đi, nếu không thì cất súng đi chúng ta từ từ nói chuyện.

Địch Chấn hít thở khó khăn.

Thịnh Triệu Trung giơ tay, từng ngón một gỡ những ngón tay Địch Chấn đang túm cổ áo mình ra, miệng vẫn nói.

- Thực ra cái chết của Hàn Trọng Sơn, không liên quan gì đến ta và Đàm tiên sinh, ngươi có nghĩ đến, là vì trong số người của các ngươi có nội gián không?

Địch Chấn rõ ràng bị câu nói này làm cho sửng sốt, khó tin nhìn về phía Thịnh Triệu Trung.

Thịnh Triệu Trung mỉm cười, nhẹ nhàng lấy lại khẩu súng từ tay Địch Chấn đang rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Phía sau Địch Chấn, mấy tên lính tàn quân Quốc Dân Đảng như đối mặt với kẻ thù lớn, đồng loạt rút súng chĩa vào Thịnh Triệu Trung.

- Đừng động đậy!

Đích Chấn chăm chú nhìn Thịnh Triệu Trung không rời mắt, giơ tay phải ra hiệu, ra dấu cho đồng bọn phía sau bình tĩnh, sau đó mở miệng hỏi.

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Thịnh Triệu Trung thong thả đặt khẩu súng trở lại bao súng bên hông, rồi từ tốn chỉnh lại quần áo bị Đích Chấn làm xộc xệch, lúc này mới ngẩng đầu lên, hơi nâng giọng.

- Quế Tu Văn là người của các ngươi phải không? Lẽ ra Hàn Trọng Sơn bọn họ không cần phải chết, đáng tiếc Quế Tu Văn đã tiết lộ kế hoạch hành động của họ, cho nên…

Thịnh Triệu Trung nói đến đây, tiếc nuối lắc đầu.

- …là người của các ngươi có vấn đề, không thể trách ta và Đàm tiên sinh được.

- Văn ca? Sao lại là hắn?

- Không thể nào, Văn ca sẽ không làm như vậy đâu!

- Ngươi đang ly gián anh em chúng ta phải không?

Đích Chấn tức giận nhìn Thịnh Triệu Trung.

- Sơn ca và Văn ca giờ không thể mở miệng được, ngươi muốn nói gì cũng được!

Thịnh Triệu Trung cười nhạt một tiếng, thất vọng lắc đầu.

- Ngu xuẩn! Quế Tu Văn đã nhận hai mươi vạn tiền an gia của Tống Thiên Diệu, Tống Thiên Diệu hứa sẽ giúp hắn đưa vợ con đến Malaysia hưởng phúc, nếu ta là Quế Tu Văn cũng không muốn để gia đình giống như các ngươi, ở lại Điều Cảnh Lĩnh này chịu đói? Đương nhiên là lấy tiền đi thôi, lẽ nào còn ở lại đây diễn trò huynh đệ tình thâm với các ngươi sao?

Đích Chấn nửa tin nửa ngờ, quay đầu nhìn, hỏi mấy tên thuộc hạ.

- Phấn tẩu và Lục tử hiện giờ ở đâu?

Phấn tẩu mà hắn nhắc đến là vợ của Quế Tu Văn, còn Lục tử là đứa con duy nhất của hai người.

Một tên thuộc hạ có vẻ hơi hoảng hốt, ấp úng trả lời.

- Hôm qua Phấn tẩu nói Lục tử bị sốt cao, đã đưa nó xuống núi đi khám bệnh trong đêm, bây giờ hình như vẫn chưa về.

Đích Chấn nghe xong sắc mặt liền biến đổi vài lần, khó tin nhìn về phía Thịnh Triệu Trung.

Thịnh Triệu Trung thong thả nói.

- Tính theo thời gian, bây giờ họ chắc đã ở trên thuyền đi Malaysia rồi.

Đích Chấn vẫn luôn cho rằng Đàm Kinh Vĩ bọn họ bị lộ dẫn đến cái chết của Hàn Trọng Sơn và những người khác, giờ biết được là do Quế Tu Văn "người mà hắn coi như anh em ruột thịt" phản bội, nhất thời khó lòng chấp nhận, liền đứng sững tại chỗ.

Hồi lâu sau, Đích Chấn mới hoàn hồn, từ từ nắm chặt hai tay, nghiến răng nghiến lợi.

- Quế Tu Văn! Tên vương bát đản!

- Yên tâm, Quế Tu Văn đã bị ta bắn chết, cũng coi như báo thù cho Hàn Trọng Sơn bọn họ rồi.

Thịnh Triệu Trung cười cười, đưa tay về phía Đích Chấn.

- Làm quen lại nhé, ta tên Thịnh Triệu Trung, thiếu tá đoàn giáo đạo khóa 19 Hoàng Phố.

Đích Chấn nhìn Thịnh Triệu Trung đang mỉm cười ôn hòa trước mặt, nuốt nước bọt, do dự một lúc, cuối cùng vẫn đưa tay ra, nắm lấy tay Thịnh Triệu Trung.

…

Dưới bóng đêm bao phủ, những ngọn đèn đường trên phố Balton sáng lên thành hàng, tòa tháp đồng hồ cao hơn 20 mét sừng sững ở cuối phố, hai bên đường cửa hiệu san sát, nổi bật nhất là khách sạn Trung Hoàn nằm ở bên trái phố Balton.

Trước cửa xoay bằng kính của nhà hàng, khách ra vào không ngớt, hai người gác cửa đứng hai bên, xung quanh còn có vài người Nga trắng mặc đồng phục bảo vệ cầm gậy cao su tuần tra, trên đường thỉnh thoảng có những chiếc thuyền nhỏ đẩy xe đi bán rong, thấy mấy tên Nga trắng mặt mũi hung ác

này, đều không khỏi tăng tốc bước chân, vội vàng rời khỏi trước khách sạn.

Lúc này trong phòng ăn lớn tầng một của khách sạn, ở góc phòng có một bàn chất đầy thức ăn như núi nhỏ, một số rượu và điểm tâm không đặt vừa, bồi bàn đành để xe đẩy bên cạnh bàn, thu hút ánh mắt chú ý của những vị khách xung quanh.

Chương 1000. Anh hùng bị vây ở Đồng La Loan (1)

Đàm Kinh Vĩ ngồi trước bàn ăn từ tốn cắt một miếng gan ngỗng, thản nhiên tự tại, mặc kệ ánh mắt kỳ lạ của những vị khách xung quanh, ngược lại hai thuộc hạ văn chức ngồi cùng bàn với hắn có vẻ hơi ngượng ngùng, cố ý làm ra vẻ nhìn ngó xung quanh, dường như muốn nói với mọi người rằng không phải họ gọi nhiều đồ ăn như vậy, mà là còn có bạn chưa đến.

Đàm Kinh Vĩ nhai gan ngỗng, từ từ nuốt thức ăn xuống, trên mặt lộ vẻ thích thú.

Một thuộc hạ văn chức mở miệng đúng lúc.

- Đàm tiên sinh, Thịnh tiên sinh đến giờ vẫn chưa về, ta lo lắng…

Đàm Kinh Vĩ khoát tay, tên thuộc hạ kia lập tức im bặt. Đàm Kinh Vĩ hơi ngả người ra sau, nhắm mắt thưởng thức hương vị trong miệng một lúc rồi khẽ gật đầu.

- Đúng điệu! Quả nhiên ngon hơn cơm của phu khuân vác bên đường, khó trách lại bán đắt như vậy.

Hai thuộc hạ văn chức không biết nên đáp lại thế nào, chỉ đành cười gượng, liên tục gật đầu phụ họa.

- Ta biết các ngươi lo lắng cho tứ ca, nhưng cứ yên tâm, hắn sẽ không sao đâu.

Đàm Kinh Vĩ dùng khăn ăn lau khóe miệng, giơ tay nhìn chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay.

- Còn nửa tiếng nữa mới 8 giờ, anh hùng luôn phải xuất hiện vào thời khắc quan trọng mà!

Tên thuộc hạ văn chức mở miệng đầu tiên vẻ lo lắng không giảm.

- Nhưng thưa Đàm tiên sinh, ta nghe nói bọn người ở Điếu Cảnh Lĩnh giống như bọn thổ phỉ vậy, vạn nhất chúng hấp tấp làm bị thương Thịnh tiên sinh, về không biết giải thích thế nào!

Đàm Kinh Vĩ cầm ly rượu lên, uống một ngụm rượu vang súc miệng, nhổ vào thùng rác dưới chân, khiến những vị khách xung quanh ném cho một loạt ánh mắt ghê tởm, mấy quý bà người Anh còn dời ghế ngồi ra xa hắn một chút.

- Không đâu, ta với hai ngươi và Thịnh ca, đều là quan chức từ Đài Loan sang, bất kỳ ai trong số đó gặp chuyện, đều là xung đột ngoại giao, người Anh chắc chắn sẽ điều tra đến cùng. Đừng nói là bọn ở Điếu Cảnh Lĩnh, ngay cả đám nhà giàu ở Hồng Kông cũng không ngu đến thế đâu.

Đàm Kinh Vĩ đưa cho thuộc hạ một ánh mắt trấn an, tự tin nói.

Thực ra về mặt pháp lý, hai câu nói của Đàm Kinh Vĩ quả thật không có vấn đề gì, dù sao nếu quan chức Đài Loan gặp chuyện trên lãnh thổ Hồng Kông do người Anh quản lý, người Đài Loan có quyền yêu cầu chính quyền Hồng Kông của người Anh giúp điều tra thủ phạm.

Tuy nhiên dù Đàm Kinh Vĩ nói nhẹ nhàng, như thể hắn đã khoác lên mình một lớp kim thân bất bại ở Hồng Kông vậy, nhưng tình hình thực tế lại hoàn toàn khác. Bởi vì Đài Loan căn bản không có tư cách đối đầu với chính quyền Hồng Kông của Anh, đừng nói là ra lệnh, ngay cả yêu cầu đối phương,

chính quyền Hồng Kông của Anh cũng có thể hoàn toàn phớt lờ.

Giống như trước đây Vu Thế Đình nói muốn dìm hắn xuống biển vậy, cho dù Vu Thế Đình thực sự làm thế, phía Đài Loan cũng chỉ có thể nói vài câu yêu cầu chính quyền Hồng Kông của Anh giúp điều tra một cách hời hợt, khả năng thực sự đưa Vu Thế Đình ra pháp luật gần như bằng không.

Chưa nói đến việc Vu Thế Đình không cần tự tay ra tay để lại chứng cứ, cho dù chứng cứ xác đáng, chính quyền Hồng Kông của Anh cũng sẽ không vì một quan chức Đài Loan vô thừa nhận mà đắc tội với một vị thần tài người Hoa nộp thuế hàng trăm vạn mỗi năm, nói không chừng còn giúp hắn xử lý chứng cứ.

Những điều này Đàm Kinh Vĩ đều hiểu rõ trong lòng, hắn nói ra những lời này cũng chẳng qua là để lừa gạt hai kẻ làm việc văn phòng không hiểu chuyện đời mà thôi. Bây giờ nhìn có vẻ hiệu quả cũng không tệ, hai người quả nhiên tin là thật, ngay cả lưng cũng thẳng hơn mấy phần.

Đàm Kinh Vĩ cười cười rồi lại mở miệng.

- Vì vậy không cần căng thẳng, chúng ta có Đài Loan chống lưng, hai ngươi không cần nghĩ gì cả, cứ làm việc cho tốt, giúp ta xử lý tốt người Anh và người Mỹ, về Đài Loan ta sẽ giúp các ngươi thỉnh công.

Hai nhân viên văn phòng kích động đứng dậy, nâng ly rượu.

- Đa tạ Đàm tiên sinh.

Đàm Kinh Vĩ cười ha hả, vẫy tay ra hiệu cho hai người ngồi xuống.

Cùng lúc đó, bên ngoài cửa kính xoay của khách sạn, Thịnh Triệu Trung dẫn Địch Chấn và đồng bọn đã đến trước

cửa khách sạn. Cậu bé phụ trách đỗ xe cho khách thấy Địch Chấn và những người khác ăn mặc không chỉnh tề, có vẻ khó xử nhíu mày, định tiến lên ngăn cản, Thịnh Triệu Trung không thèm nhìn bọn họ, móc ví lấy ra hai tờ một trăm đô la Hồng Kông ném xuống đất. Cậu bé đỗ xe lập tức tươi cười hớn hở, nhân lúc cậu bé cúi xuống nhặt tiền, Thịnh Triệu Trung đã dẫn người vào nhà hàng.

Trong nhà hàng, Đàm Kinh Vĩ vừa thấy Thịnh Triệu Trung bước vào, đang nhìn quanh đại sảnh tầng một, liền nở một nụ cười rạng rỡ vẫy tay với hắn.

- Tứ ca, ở đây!

Thịnh Triệu Trung dừng bước, sau đó dẫn Địch Chấn và những người khác đi về phía bàn ăn của Đàm Kinh Vĩ.

Đích Chấn và đoàn người của hắn rõ ràng là lần đầu tiên đến một nơi như khách sạn Trung Hoàn này. Dù là những kẻ giết người không chớp mắt trên chiến trường, nhưng đây là lần đầu họ bước chân vào giới thượng lưu, nên trên mặt không khỏi có chút gò bó, đặc biệt là khi bị những vị khách Trung Quốc và Anh quốc mặc vest lịch lãm xung quanh đánh giá từ trên xuống dưới, ngay cả Đích Chấn cũng tỏ ra có phần e dè.

- Chấn ca, ta cảm thấy đám quỷ ngoại quốc này đều đang lén nhìn chúng ta.

Một tên thuộc hạ của Đích Chấn lén quan sát xung quanh, thì thầm với hắn.

Chương 1001. Anh hùng bị vây ở Đồng La Loan (2)

Trong lòng Đích Chấn cũng có chút bất an. Hắn đã sống hơn 30 năm, nơi sang trọng nhất từng đến cũng chỉ là một nhà hàng kiểu Tây khi còn ở Bắc Bình cùng Hàn Trọng Sơn, nhưng rõ ràng không thể so sánh với khách sạn Trung Hoàn trước mắt. Huống chi trong đại sảnh còn có một đám quỷ ngoại quốc Anh, ai nấy ăn mặc bảnh bao, ánh mắt nhìn họ đầy vẻ chế giễu.

Tuy nhiên lúc này trước mặt đám huynh đệ, Đích Chấn phải tỏ ra là người từng trải, đành phải cố trấn tĩnh, khẽ ho một tiếng.

- Quỷ ngoại quốc có gì ghê gớm, năm xưa ta cùng Sơn ca đánh Bắc Bình đã gặp nhiều rồi. Cứ tự nhiên thôi, đừng nhìn ngó lung tung, mất mặt người Trung Quốc.

Mọi người đến trước mặt Đàm Kinh Vĩ, Thịnh Triệu Trung tự nhiên kéo một chiếc ghế cao ngồi bên cạnh Đàm Kinh Vĩ, ngược lại Đích Chấn và những người khác đứng trước bàn, tỏ ra có phần lúng túng.

Nhiệm vụ của Thịnh Triệu Trung chỉ là đưa đám người này từ Điếu Cảnh Lĩnh xuống đây, giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, hắn thậm chí không muốn nói chuyện nhiều với Đích Chấn và đồng bọn nữa, vừa ngồi xuống đã tự rót cho mình một ly rượu vang và từ từ thưởng thức.

Đàm Kinh Vĩ thấy bộ dạng lúng túng của Đích Chấn và những người khác thì khẽ cười, nghiêng mặt qua.

- Tứ ca, đừng ôm ly rượu không buông ngay khi vừa đến chứ, giới thiệu cho ta xem, mấy vị này xưng hô thế nào?

Thịnh Triệu Trung đặt ly rượu xuống, định mở miệng thì Đích Chấn đã nhanh chóng tự giới thiệu trước.

- Đàm tiên sinh xin chào, ta tên là Đích Chấn, những người đứng sau ta đều là huynh đệ sống chết có nhau.

Đích Chấn chỉ vào đám huynh đệ phía sau, mấy tên tàn binh Quốc Dân đảng từ Điếu Cảnh Lĩnh xuống đều ưỡn ngực thẳng lưng, làm ra vẻ quân nhân nghiêm túc.

Đích Chấn chủ động lên tiếng, Thịnh Triệu Trung cũng vui lòng nhàn nhã, đưa cho Đàm Kinh Vĩ một cái nhìn trêu chọc, tiếp tục nâng ly rượu lên.

- Chấn ca phải không? Xin chào xin chào!

Thịnh Triệu Trung có thể không coi trọng những người này, vì nhiệm vụ của hắn chỉ là đưa họ đến trước mặt mình, nhưng Đàm Kinh Vĩ thì không thể như hắn được, dù sao Đàm Kinh Vĩ vẫn cần dựa vào những người này để khuấy đục bãi nước đục ở Hồng Kông.

Đàm Kinh Vĩ chủ động đưa tay ra, Đích Chấn vốn đã có chút bất an trong lòng, thấy vậy như người chết đuối vớ được cọng rơm, vô thức hạ thấp tư thế, hơi cúi người bắt tay Đàm Kinh Vĩ, không còn chút kiêu ngạo như khi ở trên Điếu Cảnh Lĩnh.

- Đàm tiên sinh xin chào, chuyện của Sơn ca, Thịnh tiên sinh đã nói hết với chúng ta rồi, việc này quả thật không thể trách các ngươi được, là chúng ta huynh đệ mù quáng, mới để cho tên vương bát đản Quế Tu Văn có cơ hội lợi dụng.

Đích Chấn chủ động lên tiếng, hoàn toàn khác hẳn bộ dạng khi ở trên Điếu Cảnh Lĩnh.

- Ta là phó doanh trưởng bên cạnh Sơn ca năm xưa, đám huynh đệ phía sau đều là những người sống chết có nhau với Sơn ca, Đàm tiên sinh lần này gọi chúng ta đến đây, có gì cần dặn dò cứ nói.

Thịnh Triệu Trung cúi đầu cắt miếng bò bít tết trên đĩa, nghe xong những lời này, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhưng trong mắt lại đầy vẻ bất đắc dĩ.

Anh hùng bị giam ở Đồng La Loan, bao giờ mới đến được Trung Hoàn?

Đích Chấn và những người này bây giờ đã đến Trung Hoàn, nhưng cốt cách và khí tiết của họ ở Điếu Cảnh Lĩnh Đồng La Loan cũng đã bị cảnh xa hoa chưa từng thấy mài mòn mất một nửa, khi chưa gặp Đàm Kinh Vĩ, những người này đã thua trước một nửa rồi.

Nhưng Thịnh Triệu Trung cũng không vì thế mà coi thường Đích Chấn, nếu đặt mình vào hoàn cảnh của hắn, có lẽ hắn cũng sẽ giống như Đích Chấn bây giờ, vì gia đình và tương lai của đám huynh đệ trên Điếu Cảnh Lĩnh, đành phải khom lưng cúi đầu trước Đàm Kinh Vĩ - người quyền quý trong lòng họ, có thể đưa họ đến Đài Loan sống những ngày thái bình.

Không vì năm đấu gạo mà cúi đầu chỉ tồn tại trong lịch sử, huống chi là nhóm quân nhân trọng tình trọng nghĩa này, dù không vì bản thân, cũng phải nghĩ đến những quả phụ của anh em.

Đàm Kinh Vĩ dường như nhận ra suy nghĩ trong lòng Thịnh Triệu Trung, đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy sự chua xót trong mắt đối phương.

Thực ra, dù là Hàn Trọng Sơn trước đây, hay Địch Chấn và những người này trước mắt, họ đều là những người phát xuất

từ tâm mà tôn trọng. So với kiểu như Cát Triệu Hoàng của 14K, dựa vào thủ đoạn ăn cắp vặt, xảo quyệt mà leo lên vị trí thiếu tướng Quốc Dân đảng, đối với Đàm Kinh Vĩ và Thịnh Triệu Trung mà nói, họ càng thêm khinh thường.

Từ khoảnh khắc Địch Chấn và những người này xuống Điếu Cảnh Lĩnh, họ đã bị coi như quân cờ bỏ đi, cái gọi là sau khi thành công sẽ đưa họ và gia đình họ đến Đài Loan, cũng chẳng qua là một tấm séc không thể đổi được.

Đài Loan hiện giờ đã thối nát đến tận gốc rễ, hai thiếu tá tốt nghiệp Hoàng Phố như họ, dù có một lòng nhiệt huyết cũng chẳng thể làm được gì cho đại cục.

- Chấn ca, ngươi yên tâm, lời Tứ ca nói chính là lời ta nói, chỉ cần việc này kết thúc, ta nhất định sẽ có một câu trả lời cho các vị, Quốc Dân đảng sẽ không quên tất cả công thần.

Đàm Kinh Vĩ ngẩng đầu lên, nở một nụ cười rạng rỡ với Địch Chấn và những người khác.

- Mọi người đã vất vả trên đường đi, cùng ngồi xuống ăn chút gì đi, lát nữa ta sẽ bảo người sắp xếp chỗ ở cho các vị.

Nhìn bàn tiệc đầy sơn hào hải vị trước mắt, những người đứng sau Địch Chấn không ngừng nuốt nước bọt, ánh mắt lộ vẻ thèm thuồng.

Ánh mắt của Địch Chấn cũng bị thu hút bởi những món ăn ngon trên bàn, quay đầu nhìn anh em một cái, mọi người như thể bị nhìn thấu tâm tư trong lòng, lộ vẻ ngượng ngùng.

- Đa tạ Đàm tiên sinh.

Địch Chấn nuốt một ngụm nước bọt, đưa tay chộp lấy một con ngỗng quay trên bàn, những người đứng sau thấy anh ta động thủ, cũng không kìm được nữa, bảy tay tám chân chộp lấy thức ăn trên bàn, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Bên ngoài nhà hàng, màn đêm dần buông xuống.

Chương 1002. Mẫn cảm

Tống Thiên Diệu tỉnh giấc, đã là 4 giờ 30 sáng, rèm cửa sổ khách sạn được kéo xuống, tối đen như mực, chỉ có ánh đèn đường bên ngoài lọt vào vài tia sáng mờ nhạt.

Giấc ngủ này của hắn kéo dài từ 6 giờ chiều đến bây giờ, đủ 10 tiếng đồng hồ, kể từ khi bắt đầu làm ăn đến nay, đây là một trong số ít những lần Tống Thiên Diệu ngủ ngon nhất.

Vỗ nhẹ vào đầu hơi đau vì ngủ quá lâu, Tống Thiên Diệu lật người trên giường.

Chỉ với chút động tĩnh này, a Tứ đang ngồi trên ghế sofa giả vờ ngủ gật lập tức mở mắt, đưa tay bật sáng đèn bàn bên cạnh ghế sofa.

- Chà! Lục ca làm gì vậy?

Ánh sáng đột ngột khiến Tống Thiên Diệu nheo mắt lại, mở miệng phàn nàn một câu.

Khi nhìn rõ a Tứ đang ngồi trên ghế sofa, Tống Thiên Diệu hơi ngạc nhiên.

- Không phải chứ? Tên khốn Lục ca này lại lười biếng à? Bảo hắn trực đêm mà hắn lại chạy đi đâu rồi?

A Tứ dùng tay ra hiệu vài động tác, miệng ú ớ không biết nói gì.

Tống Thiên Diệu bất đắc dĩ cười cười, nhìn đồng hồ đeo tay, ngồi thẳng dậy trên giường.

- Thôi được rồi, vất vả cho Tứ thúc, lát nữa trời sáng mời thúc ăn điểm tâm.

A Tứ cười hì hì xoa tay, Tống Thiên Diệu lật người đứng dậy, hắn ngủ mà chưa kịp cởi quần áo, bây giờ xuống giường là đi thẳng ra ngoài cửa.

Cửa phòng mở ra, A Căn đang trực bên ngoài cửa, ban đầu dựa vào tường giả vờ ngủ gật, nghe thấy động tĩnh liền tỉnh táo mở mắt ra, khi nhìn rõ gương mặt Tống Thiên Diệu, vẻ sắc bén trong mắt mới vụt tắt, lộ ra vẻ hiền hòa.

- Căn thúc, Lục ca đâu rồi?

Tống Thiên Diệu nhìn quanh hai bên hành lang, không thấy tung tích của Hoàng Lục, mở miệng hỏi.

Á Căn cười đáp.

- A Lục nói muốn đi gặp Hiếu ca, bây giờ trời sắp sáng rồi mà vẫn chưa thấy họ quay lại, nhưng Tống tiên sinh đừng lo lắng, ở cùng với Hiếu ca và họ, a Lục sẽ không có chuyện gì đâu.

Tống Thiên Diệu đảo mắt.

- Ta lo cho hắn cái mao! Bây giờ có việc cần hắn làm đây! Đồ khốn! Lúc quan trọng mà cả người cũng không thấy đâu!

A Căn liên tục cười xòa, hắn không dám phàn nàn gì với Tống Thiên Diệu và Diêu Xuân Hiếu, chỉ có thể phụ họa trách mắng Hoàng Lục là kẻ hậu bối.

- Tống tiên sinh đừng giận, là chúng ta không dạy dỗ tốt, đợi a Lục về ta nhất định sẽ dạy dỗ hắn.

Tống Thiên Diệu khoát tay, tuy miệng có vài lời trách móc Hoàng Lục, nhưng thực ra hắn cũng biết, thời gian này nói về sự vất vả, Hoàng Lục còn hơn cả những giáo đầu hộ viện luân phiên như a Căn. Bản thân làm lão bản ngủ hơn mười tiếng đồng hồ, lẽ nào không thể để vệ sĩ nghỉ ngơi sao?

- Thôi vậy, Căn thúc.

Tống Thiên Diệu xoa xoa thái dương hơi đau.

- Đã a Lục không có ở đây, vất vả ngươi chạy một chuyến, ngươi biết Khang Lợi Tu ở đâu chứ?

A Căn không cần suy nghĩ.

- Là Khang tiên sinh ở phố Lão Quảng phải không? Ta biết!

Tống Thiên Diệu vỗ vỗ vai A Căn.

- Vậy thì dễ rồi, ngươi giúp ta đón Khang Lợi Tu và vợ hắn đến đây, nhớ kỹ, hiện giờ người ngoài đều để mắt đến ta, nhất định phải bảo vệ hai vợ chồng họ.

A Căn nhe răng cười.

- Tống tiên sinh yên tâm, ta lập tức đi làm ngay.

A Căn nói xong, xoay người định rời đi, Tống Thiên Diệu đột nhiên lên tiếng lần nữa.

- Khoan đã!

A Căn nghi hoặc quay mặt lại, chờ đợi Tống Thiên Diệu ra lệnh.

Tống Thiên Diệu vặn vẹo cổ, dùng nắm đấm đấm vài cái vào gáy.

- Khi ngươi trở về chắc trời đã sáng, tìm một tiệm thuốc giúp ta mua hai gói thuốc đau đầu, phải là hiệu Trùng Khánh Dược Hữu.

A Căn cười gật đầu.

- Biết rồi, vậy ta xuất phát ngay bây giờ?

Tống Thiên Diệu vẫy tay.

- Vất vả Căn thúc.

Nhìn bóng dáng a Căn biến mất ở cầu thang cuối hành lang, Tống Thiên Diệu hít sâu một hơi, dùng thời gian cực ngắn để sắp xếp lại toàn bộ sự việc xảy ra trong hai ngày qua trong lòng, rồi dùng tay vỗ vỗ má.

- Tứ thúc, ta vào rửa mặt, ngươi nghỉ ngơi một lát trên sofa.

Tống Thiên Diệu vừa nói vừa bước vào phòng, a Tứ câm nhìn quanh hành lang hai bên, theo sau bước chân Tống Thiên Diệu vào phòng, rồi đóng cửa lại.

Trong phòng khách 309, đèn lớn trong phòng bật sáng trưng, tuy Tống Thiên Diệu nói rõ để a Tứ câm nghỉ ngơi trên sofa, nhưng rõ ràng hắn không làm vậy, mà ngồi trên sofa móc ra tẩu thuốc, lục từ trong túi ra một gói giấy ngả vàng, thành thạo lấy thuốc lá từ trong đó nhét vào tẩu, dựa vào mùi cay nồng của thuốc lá thô kệch cháy để tỉnh táo.

Trong phòng tắm, loáng thoáng truyền ra tiếng nước, chốc lát sau tiếng nước ngừng lại, lại vang lên tiếng Tống Thiên Diệu đánh răng súc miệng.

Cộc cộc cộc!

Cửa phòng khách bị gõ từ bên ngoài, kèm theo giọng nói hơi có chút lưu manh của Hoàng Lục.

- Lão bản, ta về rồi.

A Tứ câm nhìn về phía phòng tắm, đứng dậy mở cửa phòng, bên ngoài Hoàng Lục đứng không chỉnh tề, thấy a Tứ liền cười híp mắt chào hỏi.

- Tứ thúc, vất vả ngươi giúp ta chăm sóc lão bản.

A Tứ dùng tay ra dấu, ư ử như muốn hỏi rõ Hoàng Lục đã đi đâu, Tống Thiên Diệu đã bước ra từ cửa kính phòng tắm, khóe miệng còn dính một chút bọt kem đánh răng chưa lau sạch, đối với Hoàng Lục liền mắng một tràng.

- Đồ khốn kiếp, cả đêm không thấy người đâu, ngươi ra ngoài gọi gái à? Bây giờ bên ngoài có cả đống người đang chờ lấy mạng ta, ngươi theo ta lâu như vậy, tưởng họ sẽ tha cho ngươi sao? Lục ca, ta nhờ ngươi làm việc nghiêm túc một chút đi, bây giờ là thời kỳ phi thường đó, nếu ngươi xảy ra chuyện gì ta rất khó xử với Hà tiên sinh đó!

Hoàng Lục cười hì hì nhìn Tống Thiên Diệu.

Chương 1003. Tâm tư của Tống Thiên Diệu (1)

- Không phải đâu lão bản, ta ra ngoài làm việc đàng hoàng mà.

Tống Thiên Diệu sững người, sau đó như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt biến đổi vài lần.

Tên Hoàng Lục này vốn là kẻ xông ra từ đống đạn ở Ma Cao, lần đầu tiên hắn đến Hồng Kông nếu không bị mình giữ chặt, e rằng đã trực tiếp mổ bụng cả nhà đối thủ rồi. Bây giờ cả đêm không về, không phải là thấy mấy ngày trước mình cãi nhau với người Hồng Kông, lén lút chạy đi giết người chứ?

Tống Thiên Diệu tuyệt đối tin Hoàng Lục làm được chuyện này, nên nghĩ đến đây, sắc mặt hắn không khỏi trở nên khó coi.

Hiện giờ bản thân mình công khai liên minh với người Thượng Hải và Hồng Kông để khai chiến, nhưng thực tế mấy lão hồ ly ở Hồng Kông đều biết rõ tình hình. Tuy nhiên nếu Hoàng Lục tự ý ra tay, dù không phải do ta Tống Thiên Diệu chỉ thị, người Hồng Kông cũng sẽ tính sổ lên đầu ta, lúc đó sẽ thành cục diện không chết không thôi.

Hoàng Lục thấy Tống Thiên Diệu sa sầm mặt xuống, dường như đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, khá chán nản mà bĩu môi.

- Lão bản, ngươi không phải không tin tưởng ta đến thế chứ? Ta nói chuyện chính đáng không chỉ là giết người. Này! Hai người các ngươi còn không vào đây? Lão bản sắp nổi giận rồi.

Theo lời Hoàng Lục vừa dứt, Khang Lợi Tu dẫn Từ Mẫn Quân, chậm rãi bước vào phòng.

Sắc mặt Từ Mẫn Quân lạnh lùng, đối với Tống Thiên Diệu - kẻ chủ mưu đẩy vợ chồng họ vào vòng xoáy này, cô rõ ràng không có cảm tình gì tốt.

Khang Lợi Tu nhiều ngày không gặp, trông càng thêm gầy gò, vẻ mặt cũng tiều tụy không ít, đôi mắt còn đỏ ngầu, hiển nhiên bị đủ thứ chuyện dồn dập trong thời gian qua làm cho rối bời. Tuy nhiên thái độ của hắn tốt hơn Từ Mẫn Quân một chút, gặp Tống Thiên Diệu liền khẽ gật đầu, gượng cười một cách vừa bất đắc dĩ vừa chua chát.

Tống Thiên Diệu thấy hai người thì hơi sửng sốt, lập tức quay đầu nhìn Hoàng Lục, Hoàng Lục với vẻ mặt đắc ý, khoanh tay trước ngực, hơi ngẩng cằm lên.

- Lục ca, ngươi thật là thần cơ diệu toán.

Tống Thiên Diệu cảm thán một câu, khoa trương chắp tay thi lễ với Hoàng Lục.

Hoàng Lục cười híp mắt đáp.

- Lão bản, ta ăn não mà!

Tống Thiên Diệu khẽ cười một tiếng, lúc này mới chính thức đặt ánh mắt lên người Khang Lợi Tu, hai người nhìn nhau hồi lâu, Tống Thiên Diệu thở dài.

- Tu ca, lâu rồi không gặp.

Khang Lợi Tu bất đắc dĩ cười.

- Lão bản, lần này thật sự bị ngươi hại chết rồi.

Tống Thiên Diệu cười gượng một tiếng, nhìn về phía Từ Mẫn Quân.

- Quân tẩu…

Từ Mẫn Quân hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi không nhìn Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu ngượng ngùng gãi gãi mũi, lúng túng không nói gì.

…

Mưa tạnh trời quang, không khí còn vương chút mùi tanh của đất chưa tan hết, Từ Mẫn Quân bước trên con đường nhỏ quanh làng Tích Tồn, phía sau theo sát Hoàng Lục và a Căn câm, ba người đi về phía bến tàu Đồng La Loan.

Đồng La Loan ở Hồng Kông không chỉ có một nơi, thường khi người Hồng Kông nhắc đến Đồng La Loan, đa phần chỉ vịnh biển nằm ở phía tây bắc bờ bắc của Cửu Long và Lục đảo. Khi công trình lấn biển chưa khởi động, Đồng La Loan ở đảo Hồng Kông còn được gọi là Đông Giác, vì nó nằm ở phía đông Loan Giới, phía tây Bắc Giác, trải dài qua hai khu hành chính Loan Giới và Đông Khu.

Tuy nhiên Đồng La Loan mà Từ Mẫn Quân, Hoàng Lục và a Căn câm sắp đến nằm ở khu Tân Giới thuộc làng Tích Tồn, tuy cùng tên với Đồng La Loan ở đảo Hồng Kông của đám tàn quân Quốc Dân đảng, lại là hai nơi cách xa nhau.

Hoàng Lục đá đá hòn đá dưới chân, miệng lẩm bẩm bất mãn.

- Chậc! Khó khăn lắm mới đoán trúng một lần tâm tư của lão bản, vậy mà lại nói ta có thể nghĩ ra thì người khác cũng có thể nghĩ ra, ta không tin ở Hồng Kông có mấy người thông minh hơn ta.

Vào lúc rạng sáng, Hoàng Lục tự cho rằng khi dẫn vợ chồng Khang Lợi Tu đến gặp Tống Thiên Diệu, chắc chắn đã tránh được tai mắt của người ngoài, từ Sài Kê Loan đến khách

sạn Bán Đảo, Hoàng Lục đã đổi thuyền hai lần, xe bốn lần, cho dù có đuôi cũng đã rũ sạch sẽ.

Nhưng dù vậy, khi Từ Mẫn Quân ra ngoài làm việc, Tống Thiên Diệu vẫn dặn hắn và A Tứ bảo vệ sát sao, nghĩ đến câu nói của Tống Thiên Diệu - Ngay cả Lục ca ngươi cũng có thể nghĩ ra ta muốn gặp Tu ca và vợ hắn, ngươi đoán người khác sẽ không đoán ra sao?

Hoàng Lục cảm thấy vô cùng buồn bực.

Từ Mẫn Quân mặc bộ vest đen gọn gàng, bước đi không ngừng về phía trước, rất nhanh nhẹn và quyết đoán.

Hoàng Lục bĩu môi, hơi chậm bước lại, quay đầu nhìn về phía a Căn câm.

- Tứ thúc, ngươi nói lão bản làm vậy có phải là thừa thãi không?

A Căn câm cười rạng rỡ, ra dấu tay, miệng phát ra vài tiếng ú ớ.

Hoàng Lục bực bội quay mặt đi.

- Thôi, ngay cả ta còn nghĩ không ra, hỏi ngươi cũng vô ích.

A Căn câm vẫn cười không đổi, như thể hoàn toàn không hiểu Hoàng Lục đang nói gì.

Hoàng Lục thở dài, có vẻ như một bậc cao nhân.

- Hây! Đôi khi thật sự rất ghen tị với những kẻ chỉ biết đánh nhau như các ngươi, còn như ta phải động não thế này, thật là vất vả quá!

Ba người cùng đi về phía trước, đi bộ qua sân ga xe lửa Tích Tồn, hai chiếc xe hơi mui cứng màu đen chạy tới đón.

Xe dừng lại trước mặt Từ Mẫn Quân, cửa xe phía trước mở ra, một nam tài xế bước xuống, đến trước mặt Từ Mẫn Quân cung kính hỏi.

- Xin hỏi có phải là Từ tiểu thư không? Ân Bá thiếu gia sai ta đến đón ngươi, hắn đang đợi ở bến tàu.

Từ Mẫn Quân gật đầu, xác nhận thân phận của mình.

Tài xế liếc nhìn Hoàng Lục và Á Tứ đứng sau lưng Từ Mẫn Quân, nụ cười không giảm.

- Hai vị này là vệ sĩ của Từ tiểu thư phải không? Mời hai vị theo tôi, ngồi xe phía sau.

Tài xế vừa nói vừa chỉ về phía một trong hai chiếc xe.

Chương 1004. Tâm tư của Tống Thiên Diệu (2)

Từ Mẫn Quân vốn không có cảm tình gì với hai tên giáo đầu hộ viện Tống Thiên Diệu này, thấy người của Từ Ân Bá đã sắp xếp ổn thỏa, cũng không chào hỏi Hoàng Lục, bước lên xe luôn.

Hoàng Lục cười hì hì nhìn Từ Mẫn Quân lên xe, thấy tài xế ra hiệu mời mình và a Tứ đi ngồi xe phía sau, hắn lắc đầu như trống bỏi.

- Không được, ông chủ của ta dặn phải bảo vệ Từ tiểu thư không rời nửa bước, chiếc xe này ta sẽ lái, ngươi đi phía sau đi.

Tài xế rõ ràng không ngờ Hoàng Lục lại đưa ra yêu cầu như vậy, hơi sững sờ, chưa kịp phản ứng, Hoàng Lục đã nháy mắt với a Tứ, hai người đã tiến lại gần xe, mở cửa, Hoàng Lục ngồi thẳng vào ghế lái, Á Tứ cũng ngồi vào ghế phụ, lặng lẽ rút dây an toàn thắt lại.

Từ Mẫn Quân ngồi ở hàng ghế sau cau mày nhìn Hoàng Lục và Á Tứ ở hàng ghế trước, đành nhắm mắt giả vờ ngủ.

Hoàng Lục thò đầu ra ngoài cửa sổ, thấy tài xế vẫn đứng nguyên tại chỗ không biết làm sao, liền gọi to.

- Này! Dẫn đường đi! Ta không quen Hồng Kông lắm!

Thấy tài xế cứ ba bước ngoái đầu một lần rồi ngồi vào chiếc xe phía sau, Hoàng Lục đảo mắt.

- Hy vọng người nhà họ Từ không phải đều ngốc nghếch như vậy, nếu không ông chủ của ta chắc chắn sẽ bị họ hại chết mất.

Trên con đường nhỏ ở thôn quê, hai chiếc xe hơi mui cứng màu đen chạy vùn vụt dọc theo đường ray.

Tại nhà hàng tầng một khách sạn Trung Hoàn, Địch Chấn và thuộc hạ đã thay một bộ quần áo mới, mái tóc trước đó bù xù như ổ gà cũng đã được cắt tỉa gọn gàng, lúc này đang cùng ngồi ăn điểm tâm với Đàm Kinh Vĩ.

Bên ngoài cửa kính xoay của nhà hàng, Thịnh Triệu Trung bước vội vã đến, Địch Chấn và các đệ đệ thuộc hạ đều đứng dậy.

- Thịnh tiên sinh.

Thịnh Triệu Trung không kịp hàn huyên với Địch Chấn và những người khác, gật đầu chào hỏi mọi người, rồi nói với Đàm Kinh Vĩ đang ngồi yên trên ghế.

- Đàm tiên sinh, người phụ trách theo dõi Sài Kê Loan vừa gửi tin tức đến, Khang Lợi Tu và vợ hắn đã biến mất.

Đàm Kinh Vĩ tay cầm một miếng bánh trứng đưa lên miệng, không ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn tin tức trên tờ công báo chính phủ trên bàn, nói không rõ ràng.

- Sớm đoán được người của Cố Lâm San không đáng tin cậy, hai người sống sờ sờ mà cũng để mất dấu. Tứ ca, huynh dẫn Chấn ca và những người khác đi một chuyến, dò xem Từ Ân Bá hiện đang ở đâu.

Thịnh Triệu Trung nhướng mày.

- Ý của ngươi là?

- Lần trước đi gặp Từ Bình Thịnh, vị Ân Bá thiếu gia này của chúng ta ngồi ngay bên cạnh, còn diễn một màn kịch hay

trước mặt ta và Từ Bình Thịnh.

Đàm Kinh Vĩ dừng lại một chút, lật mặt tờ báo rồi tiếp tục nói.

- Giữa Tống Thiên Diệu và Từ Ân Bá chắc chắn đã đạt được thỏa thuận gì đó, có thể khiến Từ Ân Bá giấu cả cha mình, thỏa thuận này sẽ không dễ dàng chấm dứt. Tìm được Từ Ân Bá, bất kể Tống Thiên Diệu còn có chiêu gì, chúng ta cứ thủ sẵn chờ thỏ là được.

Thịnh Triệu Trung không như thường lệ lập tức rời đi sau khi nhận lệnh, mà đứng trước bàn ăn một lúc, có vẻ không hiểu hỏi.

- Ngươi nói lô hàng đó đang ở trong tay Từ Ân Bá?

Đàm Kinh Vĩ ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Triệu Trung một cái, cười giải thích.

- Cả Hồng Kông có hàng chục hàng trăm công ty làm ăn vận tải biển, dù không rõ hàng trong tay Tống Thiên Diệu là gì, nhưng người quan tâm chắc chắn không ít. Tuy nhiên trước đây họ đã thấy kết cục của Lôi Anh Đông, giờ ngay cả hai vị đại gia Từ Bình Thịnh và Vu Thế Đình cũng đích thân nhúng tay, ngươi nghĩ những con tép con tôm khác còn tư cách tham gia vào vụ làm ăn này không?

- Hai lão già Từ Bình Thịnh và Vu Thế Đình rất giữ gìn thanh danh, nếu Tống Thiên Diệu dám cầm lô hàng đó đến trước mặt họ, ngày hôm sau xác hắn sẽ bị vớt lên từ dưới biển.

Thịnh Triệu Trung trầm ngâm suy nghĩ, vẻ mặt dần lộ vẻ hiểu ra.

- Vì vậy Tống Thiên Diệu nhắm vào con trai của Từ Bình Thịnh là Từ Ân Bá, hai người đạt được thỏa thuận, bề ngoài Tống Thiên Diệu liên kết với người Thượng Hải, đấu đá không đội trời chung với người Hồng Kông, nhưng sau lưng

lại để con trai của Vua tàu biển Hồng Kông giúp hắn vận chuyển hàng…

Đàm Kinh Vĩ gật đầu tán thưởng.

- Cũng gần giống như ta nghĩ, tên Tống Thiên Diệu này đã lừa tất cả mọi người một vòng, chỉ không biết giữa hắn và Từ Ân Bá có thỏa thuận gì, khiến vị công tử Vua tàu biển này cam tâm chấp nhận rủi ro lớn như vậy.

Thịnh Triệu Trung lắc đầu, câu hỏi này có lẽ chỉ có thể tìm được câu trả lời từ Tống Thiên Diệu và Từ Ân Bá.

- Ta đi làm việc đây.

Thịnh Triệu Trung không mất nhiều thời gian suy nghĩ về vấn đề không thể hiểu được, khi rơi vào bế tắc liền không đào sâu thêm nữa, mà chuyển sự chú ý vào hiện tại.

Đàm Kinh Vĩ lại đưa mắt nhìn tờ báo trên bàn, khẽ vẫy tay.

Thịnh Triệu Trung gọi Địch Chấn và những người khác, dẫn họ bước ra khỏi nhà hàng.

Đàm Kinh Vĩ lật xem tờ báo trên bàn, lẩm bẩm.

- Tống Thiên Diệu, nước cờ ngươi bày ra trên mặt ta đã nhìn thấu, nếu ngươi chưa nghĩ ra nước cờ tiếp theo phải đi thế nào, ván này ta sẽ ăn chắc ngươi.

Ở góc cầu thang tầng hai, một nhân viên văn phòng dưới quyền Đàm Kinh Vĩ vội vã chạy xuống, đến trước mặt Đàm Kinh Vĩ cúi người nói.

Chương 1005. Ai là hoàng tước (1)

- Đàm tiên sinh, bên Đài Loan có điện thoại gọi đến, dường như liên quan đến người Thái Lan.

Đàm Kinh Vĩ nhướng mày, ngẩng đầu nhìn người nhân viên văn phòng đó.

- Người Thái Lan? Điện thoại do Chu thư ký gọi đến?

Người nhân viên văn phòng đó gật đầu, xác nhận suy đoán trong lòng Đàm Kinh Vĩ.

Đàm Kinh Vĩ ngồi trước bàn suy nghĩ một lúc, dần dần nhíu mày, thuộc hạ thấy hắn lâu không có động tĩnh, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

- Đàm tiên sinh, Chu thư ký vẫn đang đợi ngươi trên điện thoại.

Đàm Kinh Vĩ thở dài nặng nề, hai tay chống mạnh xuống bàn, đứng dậy đi lên lầu, nhân viên văn phòng đến báo tin cũng bước theo sát bên cạnh ông ta.

Hai người trước sau, khi đi qua góc cầu thang tầng hai, nhân viên văn phòng lén quan sát Đàm Kinh Vĩ, chỉ thấy khuôn mặt vốn ôn hòa như gió xuân của Đàm Kinh Vĩ lúc này lại u ám đến mức như sắp nhỏ ra nước.

…

Trên con đường nhỏ thông đến bến tàu Đồng La Loan, cây cối hai bên đường trùng điệp, hai chiếc xe hơi mui cứng màu đen trước sau từ góc rừng cây khuất nẻo chạy ra, phóng vút đi.

Sau khi xe chạy qua một đoạn đường thẳng bằng phẳng, tầm nhìn đột nhiên rộng mở, một vịnh biển hiện ra phía trước, trước bến tàu Đồng La Loan, thuyền bè san sát.

Khi đến nơi, chiếc xe đi trước đột ngột giảm tốc độ và dừng lại.

Hoàng Lục ở phía sau thấy xe phía trước dừng lại, vội vàng đạp phanh, dù vậy toàn bộ thân xe vẫn lao về phía trước do quán tính, ba người ngồi trong xe không tự chủ được đập về phía trước.

Từ Mẫn Quân ngồi ở hàng ghế sau và a Tứ ngồi ở ghế phụ lái đều đã thắt dây an toàn nên không cảm thấy va chạm gì, còn Hoàng Lục không thắt dây an toàn thì suýt nữa đập vào kính chắn gió vì cú dừng đột ngột này.

Hoàng Lục vừa chửi bới vừa mở cửa sổ xe, thò đầu ra ngoài mắng to.

- Đồ con hoang! Trước khi dừng xe không biết bật đèn xi nhan à? Nếu không phải Lục ca ta lái xe giỏi, vừa rồi đã đâm nát đít ngươi rồi…

Từ Mẫn Quân ngồi ở hàng ghế sau ổn định tư thế, lạnh lùng liếc nhìn Hoàng Lục đang tự mình la hét, đưa tay mở cửa xe, bước ra ngoài.

Hoàng Lục thấy Từ Mẫn Quân xuống xe, không kịp tiếp tục chửi bới, vội vàng gọi a Tứ câm xuống xe đi theo.

Gió lạnh thổi từng cơn trước bến tàu Đồng La Loan, gần trăm chiếc phà lớn nhỏ đậu ven bờ, Từ Mẫn Quân đưa tay vén lại mái tóc bị gió biển thổi tung, liếc nhìn người tài xế nhà họ Từ đang dẫn đường bên cạnh.

- Từ tiểu thư, mời đi lối này, Ân Bá thiếu gia đang đợi ngươi trong kho hàng.

Từ Mẫn Quân gật đầu, theo sự chỉ dẫn của tài xế, bước trên con đường được lát bằng boong tàu, lúc sâu lúc nông hướng về phía tây, đi về phía dãy kho hàng liên tiếp.

Và ngay khi đoàn người của Từ Mẫn Quân đang đi về phía kho hàng, ở bên trái con đường vốn đã vắng lặng không người, Thịnh Triệu Trung dẫn theo Địch Chấn và những người khác xuất hiện từ một khu rừng cây, ánh mắt nhìn xa xa về phía bóng lưng của đoàn người Từ Mẫn Quân.

Địch Chấn liếc nhìn sắc mặt của Thịnh Triệu Trung, âm trầm mở miệng hỏi.

- Thịnh tiên sinh, có phải bây giờ ra tay không?

Thịnh Triệu Trung đứng tại chỗ không lên tiếng, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

- Không vội, bến tàu Đồng La Loan hàng hóa luân chuyển như bánh xe, Từ Ân Bá dù có giấu cũng không giấu động cơ ở đây, bây giờ ra tay vạn nhất không lấy được chứng cứ, mọi việc làm trước đó đều uổng công. Tống Thiên Diệu bây giờ phái người đến gặp Từ Ân Bá, nhiều khả năng là bàn chuyện vận chuyển hàng, chỉ cần xác định động cơ đang ở trong tay Từ Ân Bá, chuyện còn lại cứ giao cho Đàm tiên sinh xử lý là được.

Địch Chấn gật đầu như hiểu như không.

- Vậy bây giờ chúng ta?

Thịnh Triệu Trung xoay người bước đi.

- Trước hết quay về, báo tin cho Đàm tiên sinh. Đã biết động cơ giấu trong tay Từ Ân Bá, bất kể sau này Tống Thiên Diệu diễn trò gì, chỉ cần bám sát Từ Ân Bá là được.

Địch Chấn và những người khác vốn tưởng sẽ có một trận hỗn chiến, thấy Thịnh Triệu Trung rời đi không chút do dự,

nhìn nhau ngơ ngác, Địch Chấn ra hiệu bằng mắt, dẫn theo đám đệ tử đi theo sau lưng Thịnh Triệu Trung, lặng lẽ biến mất trong rừng cây.

Bến tàu lại trở về yên tĩnh, nhưng không ai phát hiện ra trong một chiếc xe tải bỏ hoang đậu bên đường, một lão già khoảng năm mươi tuổi mặc áo dài lụa, đang nhìn rõ mồn một từng cử động của Thịnh Triệu Trung và Địch Chấn qua lớp kính màu trà của xe tải.

Bên cạnh lão già còn ngồi một chàng trai trẻ, trông chừng hai mươi tuổi, có lẽ vì thường xuyên ra biển nên làn da trên mặt anh ta trông rất thô ráp.

Đợi đến khi bóng dáng của Thịnh Triệu Trung và Địch Chấn khuất dạng, chàng trai trẻ quay mặt lại, giọng nói cung kính hỏi.

- Lương thúc, chuyện của thiếu gia đã bị phát hiện, có cần ta dẫn anh em chặn người của Đàm Kinh Vĩ lại, khiến họ im lặng mãi mãi không?

Lão già được gọi là Lương thúc cười lắc đầu.

- A Trung, có những chuyện không phải cứ đánh là giải quyết được, nếu thật sự đơn giản như vậy, Đàm Kinh Vĩ làm sao dám ngồi ăn sáng nghênh ngang ở nhà hàng Trung Hoàn.

A Trung cười ngốc vài tiếng, không nói gì thêm.

Lương thúc đưa mắt nhìn về phía kho hàng, lắc đầu thở dài.

- Ta về nhắn với người nhà, ta sẽ đưa Ân Bá về ăn cơm trưa.

A Trung gật đầu, đẩy cửa xe bên phải nhảy xuống, bước chân vội vã quay về.

Trong xe tải, lão già tựa lưng vào ghế, móc từ trong ngực ra một điếu thuốc cuốn tay, dùng diêm châm lửa rồi hít một

hơi sâu, nhả ra từng lớp khói, lắc đầu cười nói.

Chương 1006. Ai là hoàng tước (2)

- Người trẻ tuổi cuối cùng vẫn là người trẻ tuổi, ngoài Đàm Kinh Vĩ, không biết còn bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào nhà họ Từ, nước cờ này của Ân Bá đi sai rồi.

Kho hàng bến tàu Đồng La Loan, giữa những thùng hàng chật ních đặt một bàn tứ tiên, Từ Ân Bá và Từ Mẫn Quân không hề hay biết về màn kịch vừa diễn ra trước bến tàu, lúc này đang ngồi đối diện nhau.

So với phản ứng lần trước khi vừa biết Tống Thiên Diệu bảo hắn giao hàng, bây giờ Từ Ân Bá tỏ ra thong dong vô cùng, hắn cúi đầu cắt tỉa điếu xì gà trong tay, thờ ơ mở miệng nói.

- Ta tưởng Tống Thiên Diệu ít nhất cũng sẽ dành thời gian gặp mặt ta, lần nào cũng là ta gặp ngươi, có phải quá thiếu thành ý không?

Từ Mẫn Quân quay đầu nhìn Hoàng Lục, mở miệng giới thiệu.

- Tình hình của Tống tiên sinh hiện giờ ngươi rất rõ, lần này ngoài ta ra, ngay cả vệ sĩ thân cận bên cạnh hắn cũng đi theo, thành ý này đã đủ chưa?

Từ Ân Bá hứng thú ngẩng đầu lên, ngậm điếu xì gà trong miệng, một tên thủ hạ phía sau lập tức quẹt que diêm đưa đến bên miệng hắn.

Nhân lúc châm xì gà, Từ Ân Bá đã đánh giá Hoàng Lục từ trên xuống dưới một lượt, bình tĩnh mở miệng hỏi.

- Hoàng Lục? Ngươi là người bên cạnh Hà tiên sinh ở Ma Cao?

Hoàng Lục trong lòng hơi run, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không hề giảm.

- Đi theo Hà tiên sinh kiếm miếng cơm ăn, Từ tiên sinh ở tận Hồng Kông mà còn biết đến một tên tiểu tốt như ta, thật là vinh hạnh.

Từ Ân Bá cười không để ý.

- Đã là làm ăn, đương nhiên phải hiểu rõ đối phương.

- Vậy Từ tiên sinh đã hiểu rõ Tống tiên sinh đến đâu rồi?

Từ Mẫn Quân nhìn thẳng vào Từ Ân Bá.

- Giữa hai người các ngươi, vụ làm ăn này còn có thể tiếp tục không?

Từ Ân Bá thu hồi ánh mắt đang đặt trên người Hoàng Lục, nhìn chằm chằm Từ Mẫn Quân một lúc, nhe răng cười.

- Từ tiểu thư, lần này Tống Thiên Diệu chơi quá lớn, dù chúng ta chơi được, ngươi và chồng ngươi cũng không chơi nổi đâu. Chi bằng ngươi qua giúp ta, việc làm ăn của nhà họ Từ ở Hồng Kông, ngươi tùy ý chọn.

Hoàng Lục ngạc nhiên liếc nhìn Từ Ân Bá, tên này không phải đang đàm phán làm ăn sao? Sao lại còn muốn dụ dỗ vợ của Khang Lợi Tu? Có nên về báo cho Khang Lợi Tu một tiếng không, kẻo hắn bị người ta đội nón xanh mà không biết.

Từ Mẫn Quân đương nhiên không biết những suy nghĩ lung tung của Hoàng Lục phía sau, nghe thấy cành ô liu Từ Ân Bá ném ra, cô cười khổ một tiếng.

- Từ tiên sinh, lúc này đừng nói đùa nữa, nếu ngươi thật lòng muốn lôi kéo ta, cũng sẽ không mở miệng trước mặt vệ sĩ

thân cận và giáo đầu hộ viện của Tống Thiên Diệu chứ?

- Ngươi nói hai người này?

Từ Ân Bá vẫn cười, hai ngón tay kẹp điếu xì gà, chỉ về phía Hoàng Lục và Á Tứ câm đứng sau lưng Từ Mẫn Quân, giọng đột nhiên trở nên lạnh lùng

- Động thủ!

Phía sau Từ Ân Bá, bốn tên vệ sĩ dáng người thẳng tắp không chút do dự rút súng từ trong ngực ra, đồng thời chĩa về phía Hoàng Lục và Á Tứ câm.

Hoàng Lục và Á Tứ câm cũng đều biến sắc, hai người liếc nhìn nhau, ngón tay vừa mới động đậy, một tên vệ sĩ phía sau Từ Ân Bá đã giơ tay bắn một phát.

Bùm!

Viên đạn bắn ra, đánh trúng trước chân Hoàng Lục và Á Tứ câm, khiến đất đá dưới chân hai người bắn tung tóe.

Từ Mẫn Quân dù sao cũng là phụ nữ, chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, từ lúc bốn tên vệ sĩ phía sau Từ Ân Bá rút súng ra, cô đã sợ đến mức không biết phải làm sao, cho đến khi tiếng súng vang lên, càng không nhịn được kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Từ Ân Bá đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Hoàng Lục mắng.

- Con mẹ mày! Ngươi tưởng chỉ có ngươi biết dùng súng à? Bốn người này là ta đặc biệt mời từ Đông Nam Á về, vốn định để chơi từ từ với Tống Thiên Diệu, giờ Tống Thiên Diệu làm con rùa rút đầu không dám lộ mặt, hôm nay ta sẽ thu chút lãi từ người của ngươi trước!

- Từ thiếu gia, có cần phải chơi lớn như vậy không?

Nhìn bốn họng súng đen ngòm trước mặt, Hoàng Lục cố gắng bình tĩnh cười cười, mở miệng nói với Từ Ân Bá.

Từ Ân Bá nghiến răng cười lạnh.

- Ta chơi lớn? Ông chủ của ngươi ngay cả công nhân khởi nghĩa hai hãng hàng không cũng dám gây sự, cả Hồng Kông không tìm ra ai chơi lớn hơn hắn! Hắn tự muốn chết còn muốn kéo nhà họ Từ làm đệm lưng, tưởng câu kết với Vu Thế Đình là có thể dọa được ta à? Con chó! Đồ khốn nạn!

Từ Ân Bá chửi liên tiếp hai câu, đi đi lại lại trong kho hàng vài lần, cuối cùng cắn răng như đã quyết tâm, ném mạnh điếu xì gà trong tay xuống đất.

- Động thủ!

Bốn tên vệ sĩ đồng thời đặt tay lên cò súng, Hoàng Lục và Á Tứ câm sắc mặt âm trầm, Từ Mẫn Quân co rúm bên cạnh bàn, thân hình run rẩy nhẹ.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một giọng nói đầy khí thế đột nhiên vang lên.

- Dừng tay!

Từ Ân Bá nghe thấy giọng nói này, vẻ hung ác trên mặt lập tức biến mất, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

- Lương thúc, sao người lại ở đây?

…

Tống Thiên Diệu ngồi trên ghế sofa, sau khi nghe Từ Mẫn Quân ngồi đối diện kể lại toàn bộ sự việc, hắn xoa mặt rồi quay sang nhìn Hoàng Lục đang đứng bên cạnh.

Hoàng Lục đung đưa chân, có vẻ hơi lưu manh.

- Lão bản, không phải Từ Ân Bá thả ta đâu, mà là Lương thúc của nhà họ Từ đã ra mặt ngăn cản hắn. Hơn nữa, Từ Ân

Bá chửi tổ tông của ngươi! Không phải chửi ta, ta suýt mất mạng rồi, ngươi còn có tâm trạng ám chỉ chửi ta à?

Tống Thiên Diệu bị Hoàng Lục chọc cười, trừng mắt nhìn hắn rồi giơ chân đá. Hoàng Lục ôm đùi kêu la một cách khoa trương, không khí căng thẳng trong phòng lập tức tan biến.

Chương 1007. Ai là hoàng tước (3)

Từ Mẫn Quân ngồi đối diện không hiểu được thái độ hiện tại của Tống Thiên Diệu. Trong tình huống Từ Ân Bá đã rõ ràng muốn trở mặt, Tống Thiên Diệu vẫn có thể bình tĩnh đùa giỡn với Hoàng Lục, hắn còn có chỗ dựa nào nữa?

Từ Mẫn Quân vẫn luôn nghĩ rằng "Tuần san Thương tình Trung Hoa Hồng Kông" và "Mã kinh Hồng Kông" có thể đứng vững trong ngành báo chí Hồng Kông là nhờ sự nỗ lực của cô và Khang Lợi Tu. Còn Tống Thiên Diệu, đối với Từ Mẫn Quân, gã đàn ông này chẳng qua chỉ là một thương nhân đầu cơ có tiền mà thôi. Ít nhất trong việc điều hành hai tờ báo, ngoài việc bỏ tiền đầu tư ban đầu, những lúc khác hầu như không thấy bóng dáng Tống Thiên Diệu đâu.

Đây cũng là lý do tại sao cô bất chấp sự phản đối của Khang Lợi Tu, nhất quyết muốn dính líu vào vũng nước đục mà Tống Thiên Diệu đang vướng phải. Dựa vào danh tiếng của hai tờ báo, Từ Mẫn Quân tự cho rằng cô và Khang Lợi Tu đã nắm được một phần quyền lực ở Hồng Kông.

Nếu có thể giúp Tống Thiên Diệu đang đau đầu giải quyết được tuyến vận chuyển của Từ Ân Bá, Tống Thiên Diệu chắc chắn sẽ mang ơn, và như vậy sau này Thương tình báo và Mã kinh sẽ không còn là một tay Tống Thiên Diệu "ông chủ hậu trường" quyết định nữa, mà thực sự trở thành sản nghiệp của cô và Khang Lợi Tu.

Tuy nhiên, Từ Mẫn Quân rốt cuộc vẫn chỉ là một người trẻ vừa tốt nghiệp Đại học Hồng Kông, quen áp dụng những lý lẽ

học được ở trường vào thực tế. Về kinh nghiệm và từng trải, Từ Mẫn Quân rõ ràng còn thiếu xa mới đủ để tồn tại trong vũng lầy hiện tại. Vì vậy, khi bốn họng súng đen ngòm chĩa vào mình, Từ Mẫn Quân mới lần đầu tiên nhận ra danh xưng ngôi sao mới của ngành báo chí của cô và Khang Lợi Tu thật sự là đáng cười biết bao.

- Quân tẩu, thời gian qua đã vất vả cho tẩu rồi, chuyện còn lại ta sẽ tự giải quyết, không cần phiền tẩu và Tu ca nữa.

Tống Thiên Diệu đùa giỡn với Hoàng Lục vài câu, để lại đủ thời gian cho Từ Mẫn Quân bình tĩnh lại, rồi mới quay mặt lại cười ôn hòa nói với nàng.

Từ Mẫn Quân sững người, theo bản năng định mở miệng xin thêm một cơ hội, nhưng nghĩ đến cảnh tượng xảy ra trong kho hàng ở bến tàu Đồng La Loan, lời nói đến miệng lại ngậm lại, cắn môi im lặng hồi lâu.

Tống Thiên Diệu mỉm cười với Từ Mẫn Quân, cân nhắc một lúc rồi mở lời.

- Khi tẩu đi gặp Từ Ân Bá với Lục ca, ta đã bàn với Tu ca rồi, sau này Thương tình tuần san và Mã kinh sẽ giao cho các ngươi quản lý, số tiền ta đầu tư trước đây coi như góp vốn cổ phần, tẩu thấy thế nào?

Từ Mẫn Quân rùng mình, khó tin nhìn Tống Thiên Diệu, lời nói của đối phương không phải đã rõ ràng là giao hẳn việc kinh doanh hai tờ báo cho cô và Khang Lợi Tu sao?

Ngoài giai đoạn đầu khi mới thành lập báo, Tống Thiên Diệu đã bỏ tiền ra vài lần, sau đó hai tờ báo có lãi thì luôn tự cân đối thu chi. Từ Mẫn Quân đã tính toán, tổng số tiền Tống Thiên Diệu đầu tư cộng lại cũng chỉ vài vạn đô la Hồng Kông, so với giá trị ước tính hiện tại của hai tờ báo tiếng Trung là

hàng triệu đô, số tiền Tống Thiên Diệu đầu tư chỉ là muối bỏ bể, quy đổi thành cổ phần cũng chẳng được bao nhiêu.

Rõ ràng mình đã làm hỏng chuyện, tại sao Tống Thiên Diệu còn làm như vậy? Từ Mẫn Quân nghĩ thế, không khỏi nhíu mày.

- Sao? Có phải thấy khó hiểu không?

Tống Thiên Diệu cầm hộp thuốc lá trên bàn lên nghịch nghịch.

- Ta nghe Tu ca nói, trước đây ngươi học chuyên ngành tài chính kế toán ở Đại học Hồng Kông, môn học này tuy cần sự tỉ mỉ và lý trí, nhưng làm người thì không thể giống như đi học được, quá lý trí là không ổn.

Từ Mẫn Quân nhìn Tống Thiên Diệu bằng ánh mắt phức tạp, cô bắt đầu hiểu tại sao mỗi khi nhắc đến Tống Thiên Diệu, gã đàn ông vốn tự cho mình là bất phàm kia lại hớn hở, giọng điệu đầy sùng bái và biết ơn.

- Có những thứ là bẩm sinh, ta không giống Tu ca, nếu Tống tiên sinh muốn dùng mấy câu này để khiến ta sau này phải cảm kích ngươi, e rằng sẽ khiến ngươi thất vọng.

Từ Mẫn Quân ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thiên Diệu với nụ cười nửa miệng.

Tống Thiên Diệu sững người một chút, rồi bật cười lớn.

- Quân tẩu, ngươi thật là… Thôi được, giao tờ báo cho tên Khang Lợi Tu vô dụng đó sớm muộn cũng bị hắn làm thua lỗ, nhưng sau này có ngươi trông chừng hắn ta cũng yên tâm rồi.

Từ Mẫn Quân cũng nở nụ cười rạng rỡ, thấy Tống Thiên Diệu ngừng cười, rút một điếu thuốc từ hộp ra ngậm vào miệng, nàng chủ động cầm bật lửa trên bàn, đưa ngọn lửa đến trước mặt Tống Thiên Diệu.

Hoàng Lục đứng bên cạnh thấy cảnh này, nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ lạ, muốn nói lại thôi.

Đợi Từ Mẫn Quân đi ra khỏi cửa, Tống Thiên Diệu nhả một hơi khói, trên mặt lại nở nụ cười.

Từ Mẫn Quân tự cho mình là thông minh, còn tên Từ Ân Bá kia mới thực sự là kẻ thông minh!

Bản thân và Vu Thế Đình đã diễn một màn kịch hay ở biệt thự nhà họ Vu cho cả Hồng Kông xem, Từ Ân Bá cũng học theo tự đạo diễn một màn trước mặt người nhà, chỉ không biết lão hồ ly Từ Bình Thịnh có tin không?

Tống Thiên Diệu nhìn sang Hoàng Lục bên cạnh, thầm nghĩ nếu để Hoàng Lục ăn hai viên đạn, không biết vở kịch này có chân thực hơn không?

Hoàng Lục không hề biết về suy nghĩ đen tối trong lòng Tống Thiên Diệu, thấy hắn khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa, tưởng rằng suy nghĩ của mình đã thành hiện thực, nên không kìm được nữa, tiến lại gần nghiêm túc nhắc nhở.

Chương 1008. Ai là hoàng tước (4)

- Lão bản, tuy mấy vị phu nhân đều không có ở Hồng Kông, nhưng ngươi cũng không thể đói ăn vụng được. Vợ bạn không thể xâm phạm, ta thấy Khang Lợi Tu là người không tệ, ngươi không nên cắm sừng hắn…

Nụ cười của Tống Thiên Diệu cứng đờ trên mặt, quay đầu nhìn thấy Hoàng Lục vẫn một mặt chân thành, môi mấp máy vài cái cuối cùng không nhịn được mắng to.

- Ta cắm sừng mẹ ngươi! Từ Ân Bá nên bắn chết ngươi ở Đồng La Loan! Mẹ kiếp, xong vụ này ngươi lập tức cút về Ma Cao cho ta, để ngươi ở bên cạnh sớm muộn cũng tức chết ta!

Từ Ân Bá được Tống Thiên Diệu gọi là người thông minh, lúc này đang ngồi trong phòng khách nhà họ Từ, trên mặt ẩn hiện vẻ tức giận.

Lương thúc đưa Từ Ân Bá từ Đồng La Loan về ngồi ở vị trí thấp hơn, hai tay đặt trên đầu gối, mắt nhìn xuống, như một lão tăng nhập định.

Ở vị trí chủ tọa giữa hai người, vị vua tàu biển Hồng Kông vốn không thích trà đạo Từ Bình Thịnh, lúc này đang bưng một tách trà mới, cúi đầu khẽ đẩy nắp tách, khóe miệng mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

- Tống Thiên Diệu quả nhiên có bản lĩnh, khó trách Chử Diệu Tông nhắc đến hắn cũng phải khen một câu.

Từ Bình Thịnh nhấp một ngụm trà trong tách, cười nhạt nhìn Từ Ân Bá.

- Học hắn diễn kịch để lừa cha ngươi à?

Sắc mặt Từ Ân Bá cứng đờ, vẻ tức giận trên mặt không giữ được nữa, lập tức tan biến, đầy kinh ngạc nhìn về phía cha mình.

- Cha, ta không…

Chỉ trong chớp mắt kinh ngạc, Từ Ân Bá lập tức phản ứng lại, vội vàng mở miệng định phản bác.

Từ Bình Thịnh cười vẫy tay, cắt ngang lời Từ Ân Bá.

- Không cần nói nữa, màn kịch ám độ trần thương này thực ra đã làm rất tốt, hai gã thanh niên nóng nảy quả thật có sức thuyết phục hơn màn kịch của Tống Thiên Diệu và Vu Thế Đình, nếu đổi thành người khác, có lẽ đã tin rằng ngươi và Tống Thiên Diệu đã trở mặt thành thù.

Mấy câu này của Từ Bình Thịnh rõ ràng đang nói với Từ Ân Bá rằng, hắn không phải đang dùng lời nói để thử hắn, mà là để hắn không cần phải chối bay chối biến làm mình khó xử nữa.

Vì vậy, Từ Ân Bá ban đầu còn muốn cứng miệng nói vài câu nhưng cuối cùng không thốt nên lời, mím môi im lặng một lúc rồi bất đắc dĩ lắc đầu cười, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Từ Bình Thịnh, giọng điệu bình tĩnh.

- Lão đậu, nếu có thể, ta muốn làm vụ làm ăn này với Tống Thiên Diệu. Lần này Tống Thiên Diệu vì giúp nhân viên khởi nghĩa của hai hãng hàng không vận chuyển 71 động cơ máy bay, thà bỏ ra toàn bộ gia sản để đánh cược, hắn có bao nhiêu tiền ta không quan tâm, nhưng chỉ cần có thể bắt được hai đường dây của hắn với Thạch Trí Ích và Hà Hiền, sau này ngành vận tải biển Hồng Kông, nhà họ Từ chúng ta sẽ là đầu rồng!

- Chỉ vì lợi ích này thôi sao?

Từ Bình Thịnh lại nâng tách trà lên, nhẹ giọng hỏi.

- Đúng vậy!

Từ Ân Bá trả lời rất dứt khoát.

- Hơn nữa theo ta biết, mối quan hệ giữa Tống Thiên Diệu và nhà họ Lư ở Malaysia cũng không bình thường, Lư Nguyên Xuân con thứ của nhà họ Lư đã giúp hắn gom tiền, đã bắt đầu thế chấp bất động sản ở Malaysia, chỉ cần làm xong vụ làm ăn này, sau này tàu của nhà họ Từ sẽ có thể đi lại tự do trên vùng biển Malaysia!

Từ Bình Thịnh nhìn chằm chằm vào Từ Ân Bá, cố gắng tìm kiếm chút manh mối khác trên gương mặt hắn, nhưng cuối cùng lại không thu hoạch được gì, trên khuôn mặt giống hệt thời trẻ của lão, ngoài sự nhiệt thành theo đuổi lợi ích, không còn cảm xúc khác thường nào khác.

Từ Bình Thịnh hơi thất vọng thu hồi ánh mắt, gật đầu.

- Ừm, ta biết rồi.

Từ Ân Bá nóng lòng muốn có được câu trả lời, không nhịn được lại mở miệng.

- Lão đậu…

Từ Bình Thịnh khoát tay.

- Về phòng nghỉ ngơi trước đi, chuyện này nên làm thế nào, ta sẽ bàn bạc lại với Lương thúc của ngươi.

Lương thúc ngồi ở đầu ghế sofa bên kia ngẩng đầu lên, nở một nụ cười hiền từ với Từ Ân Bá, ra hiệu bằng mắt bảo hắn nghe lời Từ Bình Thịnh về phòng nghỉ ngơi trước.

Từ Ân Bá há miệng, nhưng cũng cảm thấy nói thêm cũng vô ích, ngược lại sẽ khiến Từ Bình Thịnh phản cảm, nên từ từ

đứng dậy, chào Từ Bình Thịnh và Lương thúc, rồi chậm rãi bước ra khỏi phòng khách.

Sau khi Từ Ân Bá rời đi, bầu không khí trong phòng khách rơi vào trạng thái đông cứng ngắn ngủi, Từ Bình Thịnh đột nhiên thở dài thườn thượt, dường như không còn là vị vua tàu biển Hồng Kông uy phong lẫm liệt ngày nào, mà biến thành một ông già bình thường lo lắng cho con cháu đời sau.

- Thằng nhóc vô dụng, ngoài kiếm tiền ra chẳng thấy được gì khác.

Từ Bình Thịnh cười khổ bất đắc dĩ.

- Nếu vừa rồi nó nói một câu là vì giúp đỡ đại lục, dù biết là lừa ta, ta cũng thấy không uổng công nuôi nó bấy nhiêu năm.

Lương thúc cười toe toét.

- Thịnh ca, Ân Bá từ nhỏ đã được giáo dục phương Tây, lại từ nước ngoài du học về, tư tưởng khác với chúng ta những lão già cố chấp này.

Khác với Thủy thúc - quản gia kiêm cao thủ trong nhà Vu Thế Đình, vị Lương thúc Lục Hữu Lương này của nhà họ Từ không có chút võ công nào trong người, nhưng địa vị của ông ta trong nhà họ Từ còn cao hơn cả Thủy thúc trong nhà Vu Thế Đình, ít nhất từ việc hiện giờ hắn có thể ngồi cùng bàn với Từ Bình Thịnh cũng có thể thấy được điều đó.

Chương 1009. Không tên

Lục Hữu Lương và Từ Bình Thịnh từ những năm đầu ở Quảng Đông, hai người đã là anh em kết nghĩa, sự biến năm 37, Lục Hữu Lương vì chạy vạy kháng Nhật, tài sản bị tịch thu, cả nhà già trẻ bị hại, còn bản thân hắn cũng bị người Nhật truy nã, trốn vào nhà người anh em tốt Từ Bình Thịnh đã bắt đầu phát đạt, trốn một cái là mười mấy năm.

Sau đó Từ Bình Thịnh bỏ đi Hồng Kông, Lục Hữu Lương cũng theo hắn đặt chân lên mảnh đất này, Từ Bình Thịnh tất nhiên làm ăn ngày càng lớn, nhưng đối với người anh em đã từng đốt giấy vàng kết nghĩa năm xưa cũng chưa bao giờ đãi ngộ tệ bạc, danh nghĩa Lục Hữu Lương là quản gia lớn của nhà họ Từ, nhưng thực tế trong nhà họ Từ, ngay cả đại phu nhân gặp Lục Hữu Lương cũng phải gọi một tiếng Lương ca, Lục Hữu Lương và Từ Bình Thịnh cũng chưa bao giờ có cái kiểu chủ tớ đó, vẫn luôn xưng hô là anh em.

- Yêu nước là cố chấp sao?

Từ Bình Thịnh không hài lòng mở miệng nói.

- Nó là nam đinh của nhà họ Từ, trong người chảy dòng máu người Trung Quốc, cứ nhất định phải liều mạng muốn kết giao với bọn quỷ nước ngoài, ngươi bảo sau này ta làm sao yên tâm giao sản nghiệp cho nó được?

Từ Bình Thịnh tức giận nói xong, ngừng một chút rồi tiếp tục mở miệng, giọng điệu mang chút oán trách.

- Lúc đầu a Lan nói muốn cho hắn đi du học ta đã không đồng ý, theo ta nói thì nên tìm một tiên sinh tư thục dạy hắn ở nhà, đọc nhiều sách như vậy có quỷ dùng gì?

- Thịnh ca, ta nhớ rất rõ, tẩu tẩu khi đó còn hỏi ý kiến ngươi, chính ngươi nói đi nước ngoài học vài câu tiếng Tây, sau này tiện lợi khi giao thiệp với bọn quỷ Tây mà.

Lục Hữu Lương cười hì hì mở miệng nói.

Từ Bình Thịnh trợn mắt giận dữ.

- Ta khi nào nói vậy? Được, cứ cho là ta có nói, ta có bảo hắn học xong rồi không nhận tổ tông nữa không?

- Ân Bá bây giờ cũng không nói không nhận tổ tông, chuyện này phải từ từ, không thể gấp được.

Lục Hữu Lương ngừng một chút, nhìn về phía Từ Bình Thịnh.

- Nói lại chuyện chính, lô hàng của nhân viên khởi nghĩa hai hãng hàng không đó ngươi định xử lý thế nào?

Câu hỏi này vừa được đưa ra, phòng khách im lặng một lúc, vẻ bất mãn và kích động trên mặt Từ Bình Thịnh dần dần thu lại, cả người thay đổi khí chất, ánh mắt trở nên sâu sắc hơn, trở lại bộ dạng vốn có của vị vua tàu thủy từng làm mưa làm gió ở Hồng Kông.

Từ Bình Thịnh trầm ngâm một lúc, mở miệng nói với Lục Hữu Lương.

- Gọi điện cho Tống Thiên Diệu, chuyện giữa hắn và Ân Bá ta không biết. Nhớ dùng đường dây riêng trong nhà để thông báo cho hắn, đám người công ty điện thoại không đáng tin.

Lục Hữu Lương dường như đã đoán trước Từ Bình Thịnh sẽ nói vậy, nói một câu biết rồi, liền cười tươi đứng dậy, đi ra ngoài phòng khách.

Trong phòng khách, Từ Bình Thịnh tay cầm chén trà ngẩn người hồi lâu, thở dài cảm thán.

- Tống Thiên Diệu à Tống Thiên Diệu, người ngồi ở vị trí của ta không thể tùy tiện hành động, có thể giúp ngươi chỉ có như vậy thôi. Vu Thế Đình nhận một đứa con gái nuôi có gì ghê gớm? Nếu ngươi làm đẹp chuyện này, ba đứa con gái của ta tùy ngươi chọn!

…

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thịnh Triệu Trung nhìn Đàm Kinh Vĩ sắc mặt âm trầm, mở miệng hỏi khẽ.

Từ sáng về đến giờ, Đàm Kinh Vĩ đã đóng cửa phòng khách sạn suốt hai tiếng đồng hồ, cho đến lúc nãy mới mở cửa, để một mình Thịnh Triệu Trung vào nói chuyện vài câu.

Thịnh Triệu Trung vừa bước vào cửa đã phát hiện Đàm Kinh Vĩ có chỗ không ổn, sau khi kể lại những gì đã thấy ở bến tàu Tích Tồn tại Đồng La Loan buổi sáng cho Đàm Kinh Vĩ nghe, Thịnh Triệu Trung lại nói về quan điểm của mình, nhưng từ đầu đến cuối Đàm Kinh Vĩ đều ít nói, chỉ thỉnh thoảng ừ một tiếng để thể hiện mình đang lắng nghe.

Sau khi Thịnh Triệu Trung nói rõ tất cả mọi chuyện giữa Từ Ân Bá và Tống Thiên Diệu, Đàm Kinh Vĩ vẫn chìm trong im lặng, đã trôi qua năm phút, ngay cả Thịnh Triệu Trung cũng cảm thấy bầu không khí có phần nặng nề, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi một câu.

Đàm Kinh Vĩ sờ sờ hộp thuốc ở đầu giường, trong hộp trống không.

Thịnh Triệu Trung thấy vậy lập tức móc từ trong ngực ra nửa bao thuốc lá Trường Thọ, cùng với bật lửa đưa lên phía trước, nhân lúc Đàm Kinh Vĩ cúi đầu châm thuốc, Thịnh Triệu Trung mở cửa phòng, nói với hai nhân viên văn phòng đang đứng ngoài cửa chờ tin tức.

- Ra ngoài mua hai bao thuốc, ta và Đàm tiên sinh đang bàn chuyện trong này, bảo Địch Chấn bọn họ qua đây canh gác, không cho phép bất kỳ ai vào quấy rầy.

- Biết rồi, Thịnh tiên sinh.

Hai nhân viên văn phòng cẩn thận nhìn vào trong phòng, khói thuốc mù mịt, gạt tàn trên bàn đã cắm đầy tàn thuốc, ngay cả đứng ngoài cửa, hai người cũng có thể ngửi thấy mùi khói thuốc nồng nặc.

Thịnh Triệu Trung quay lại phòng, đóng cửa lại rồi cũng lấy ra một điếu thuốc châm lên, để thích nghi với mùi khói nồng nặc trong phòng.

- Tứ ca, ngươi nói chúng ta bôn ba khắp nơi, rốt cuộc là vì cái gì?

Giọng Đàm Kinh Vĩ nghe có chút khàn khàn, mắt đầy mệt mỏi, dường như có chút mơ hồ khi mở miệng hỏi.

Thịnh Triệu Trung nhíu mày, từ khi quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên hắn thấy Đàm Kinh Vĩ có bộ dạng này, trong ấn tượng Đàm Kinh Vĩ dường như luôn là tư thế chờ cơ hội, nắm quyền kiểm soát toàn cục, ngay cả khi biết em trai ruột của mình chết ở Hồng Kông, Đàm Kinh Vĩ khi đó cũng chỉ im lặng một lúc, sau đó cười khổ nói một câu đồ vô dụng, rồi lại trở lại bình thường.

Thịnh Triệu Trung nghĩ đến lời hai nhân viên văn phòng nói với mình khi vừa về khách sạn, thăm dò hỏi.

- Có liên quan đến cuộc gọi từ Chu thư ký phải không?

Đàm Kinh Vĩ hít sâu một hơi thuốc lá, thở ra một làn khói dài, rồi cười khổ gật đầu.

Chương 1010. Mưu đồ

- Bây giờ có người cho rằng thuốc phiện ở Tam Giác Vàng là một miếng mỡ béo, có thể kiếm được một khoản tiền lớn từ đó. Ta vốn đã thông báo cho người ở Tam Giác Vàng đen ăn đen, nhưng một cuộc gọi từ Chu thư ký hôm nay đã yêu cầu chúng ta hỗ trợ người Thái, cùng nhau chia miếng mỡ béo này, thậm chí còn nói rằng có thể tạm gác lại vụ việc của nhân viên Lưỡng Hàng.

Sắc mặt Thịnh Triệu Trung biến đổi vài lần, chưa kịp mở miệng đã nghe tiếng Đàm Kinh Vĩ vang lên lần nữa.

- Con mẹ nó, ta vượt biển xa xôi đến Hồng Kông, nếu sớm biết bọn họ đang nhắm đến thuốc phiện, thà ở lại trường dạy học cho sinh viên còn hơn.

Đàm Kinh Vĩ nắm chặt gói thuốc lá Trường Thọ còn một nửa trong tay, nhìn dòng chữ in đậm 'Xây dựng Đài Loan, phục hưng Trung Hoa' bên dưới, tức giận ném gói thuốc vào tường.

- Phục hưng Trung Hoa? Từ trên xuống dưới đều thối nát tận gốc rồi, lấy gì mà phục hưng?

Thịnh Triệu Trung lặng im, cuối cùng hiểu tại sao hôm nay Đàm Kinh Vĩ lại trở nên bất thường như vậy. Hắn và Đàm Kinh Vĩ đều là những người kiêu ngạo, từ trước đến nay được giáo dục lấy việc phục hưng làm nhiệm vụ hàng đầu.

Dù biết chuyến đi Hồng Kông này chín chết một sống, hai người vẫn không chút do dự. Nhưng giờ đây biết được mình chỉ là quân cờ để những kẻ ăn không ngồi rồi kia cướp đoạt tài sản, mà tài sản đó lại là thứ đáng khinh bỉ nhất - thuốc phiện,

khiến cả hai như bị dội một gáo nước lạnh, nhiệt huyết nguội lạnh đi một nửa.

- Ta gọi điện cho cấp trên, để hắn nghĩ cách báo cáo tình hình hiện tại với hiệu trưởng nhé?

Thịnh Triệu Trung nói ra câu này mà trong lòng thực sự không có chút tự tin nào. Đài Loan hiện giờ từ trong ra ngoài đã loạn như canh hẹ, dù hiệu trưởng biết được thì cũng có thể làm gì, chỉ là có tâm mà không có sức mà thôi.

Đàm Kinh Vĩ hiển nhiên cũng hiểu đạo lý này, khẽ lắc đầu, từ từ ấn tàn thuốc vào gạt tàn, quay đầu nhìn chằm chằm vào Thịnh Triệu Trung.

- Tứ ca, tướng ở ngoài, có thể không tuân mệnh vua, huống chi có những kẻ còn chẳng đáng được gọi là vua, dám chơi một ván với ta không?

Thịnh Triệu Trung thở phào nhẹ nhõm, từ Đàm Kinh Vĩ lúc này, hắn lại thấy được bóng dáng quen thuộc trước đây, nỗi lo lắng về việc hắn sẽ rơi vào tình trạng suy sụp tan biến, không chút do dự đáp.

- Đều là người cùng trường, ngay cả ngươi còn không sợ, ta có gì phải sợ?

Đàm Kinh Vĩ bật dậy khỏi mép giường, trên mặt lại nở nụ cười tự tin.

- Tốt! Lần này không chỉ khiến tàu của nhân viên Lưỡng Hàng không ra được, mà người Thái ta cũng sẽ khiến họ ở lại Hồng Kông mãi mãi. Sau khi làm xong hai việc này, dù về Đài Loan bị trừng phạt ta cũng chấp nhận! Con mẹ bọn người Thái, một lũ tàn binh bại tướng còn muốn phát tài từ thuốc phiện trên đất Trung Quốc? Tưởng bây giờ vẫn là thời Đại Thanh à?

Thịnh Triệu Trung cũng nhe răng cười, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo. Có thể cộng sự với Đàm Kinh Vĩ lâu như vậy, hai người có nhiều điểm tương đồng về quan điểm, trong đó có một điểm là đều căm ghét sâu sắc thứ độc hại lan tràn như thuốc phiện.

- À phải rồi, chuyện Từ Ân Bá và Tống Thiên Diệu âm thầm cấu kết mà ngươi nói trước đó, kể lại cho ta nghe một lần nữa.

Đàm Kinh Vĩ đã gỡ được nút thắt trong lòng, vẫn không quên mục đích chính của chuyến đi Hồng Kông lần này, mở miệng hỏi về vụ việc nhân viên khởi nghĩa của Lưỡng Hàng.

Thịnh Triệu Trung hắng giọng, đang định mở miệng nói thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Thịnh Triệu Trung liếc nhìn Đàm Kinh Vĩ, đứng dậy mở cửa. Ngoài cửa ngoài Địch Chấn và những người đứng gác, hai nhân viên văn phòng vừa được hắn sai đi mua thuốc lá đã quay lại, đưa cho Thịnh Triệu Trung hai gói thuốc lá Trường Thọ, đồng thời một trong số họ còn báo cho Thịnh Triệu Trung một tin.

- Thịnh tiên sinh, vị Sai tướng quân từ Thái Lan đang ở dưới lầu, hắn nói muốn nói chuyện với Đàm tiên sinh vài câu.

Đàm Kinh Vĩ vô thức quay mặt nhìn về phía Thịnh Triệu Trung. Mặc dù Đàm Kinh Vĩ đang ngồi trong phòng, nhưng câu nói của nhân viên văn phòng dưới quyền vẫn rõ mồn một lọt vào tai hắn.

- Người Thái muốn gặp ta? Xem ra ngoài việc gọi điện cho ta, Chu thư ký cũng đã thương lượng xong với người Thái rồi.

Đàm Kinh Vĩ chộp lấy chiếc áo khoác trên giường, tùy tiện khoác lên người rồi bước ra ngoài phòng. Trên mặt hắn tuy mang nụ cười nhưng giọng nói lại toát ra một vẻ lạnh lùng.

- Tứ ca, đi thôi, cùng ta xuống xem thử, vị hợp tác viên mà cấp trên sắp xếp cho chúng ta này rốt cuộc có gì muốn nói.

Đàm Kinh Vĩ dẫn Thịnh Triệu Trung cùng đi ra ngoài, Địch Chấn và mấy tên đệ đệ dưới quyền trao đổi ánh mắt rồi cũng bước theo sau hai người. Cả đoàn người bước trên bậc thang gỗ của khách sạn, từng bước xuống lầu.

Tại đại sảnh tầng một của khách sạn, Sai Ba và mấy tên thủ hạ người Thái đang cung kính chờ đợi. Nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Sai Ba ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, thấy Đàm Kinh Vĩ đi đầu tiên, trên mặt liền lộ ra nụ cười ôn hòa, chắp tay trước ngực hướng về phía Đàm Kinh Vĩ.

- Xa oua đi khạp (xin chào), Đàm trưởng quan.

Đàm Kinh Vĩ cười bước đến trước mặt Sai Ba, đưa tay bắt tay hắn, thân mật khoác vai Sai Ba đi về phía một chiếc bàn ăn ở góc phòng.

Chương 1011. Xiêm Phật Cư (1)

- Sai tướng quân vẫn khỏe chứ? Chu thư ký vừa mới gọi điện dặn dò ta rồi, tướng quân cũng thật không phải, quen biết Chu thư ký sao không nói sớm với ta? Nào, ngồi xuống uống chút gì đi.

Sai Ba bị Đàm Kinh Vĩ khoác vai, nụ cười trên mặt không đổi, không trả lời ngay câu hỏi của Đàm Kinh Vĩ mà cười hỏi.

- Trên người Đàm trưởng quan có mùi thuốc lá nồng quá, có phải gặp chuyện phiền lòng gì không? Ta đã theo lời dặn dò trước đây của ngươi mà thu thập gần hết các bang hội địa phương ở Hồng Kông, hiện giờ tạm thời đứng vững được ở Hồng Kông rồi, nếu ngươi có chỗ nào cần ta giúp đỡ, xin cứ nói.

- Một chút phiền toái nhỏ thôi, ta sẽ tự mình nghĩ cách giải quyết, không làm phiền tướng quân đâu.

Đàm Kinh Vĩ cười cười, vẫy tay về phía Thịnh Triệu Trung bên cạnh.

- Tứ ca, cùng lại đây ngồi.

Thịnh Triệu Trung ứng tiếng bước đến bàn ăn, chào hỏi Sai Ba, trong lòng thầm cười lạnh.

Đàm Kinh Vĩ quả thật không cần các ngươi đám người Thái này giải quyết phiền toái, bởi vì hiện giờ đối với hắn, các ngươi đám vương bát đản chế thuốc buôn thuốc này còn phiền toái hơn cả Tống Thiên Diệu!

…

Trên đại lộ Hoàng Hậu xe cộ tấp nập, người qua kẻ lại, trong một cửa hàng bùa hộ mệnh phong cách Thái Lan tên là Xiêm Phật Cư gần đó, thỉnh thoảng có người ra vào, vẻ mặt vội vã.

Trong cửa hàng bùa hộ mệnh, hai tên thủ hạ của Sai Ba là Sai Bao và Nathan đang ngồi sau quầy, trò chuyện bằng tiếng Thái một cách nhàm chán, chờ đợi khách hàng đến.

- Hôm nay có không ít khách đến, số tiền cho vay ra ước tính thận trọng cũng phải có bảy vạn đô Hồng Kông. Nathan, nếu sớm biết tiền ở Hồng Kông dễ kiếm như vậy, chúng ta nên đến đây từ nửa năm trước rồi.

Sai Bao lật xem một cuốn sổ sách trên tay, trên đó ghi chép rõ ràng số tiền cho vay nặng lãi mà những kẻ nghiện cờ bạc ở Hồng Kông đến đây vay mượn những ngày qua. Ngoài ra, trên đó còn ghi cả địa chỉ nhà và thông tin gia đình của họ, để phòng ngừa có người vay tiền rồi không trả mà biến mất khỏi Hồng Kông.

Mượn danh nghĩa cửa hàng bùa hộ mệnh để âm thầm cho vay nặng lãi, đây là việc đầu tiên người Thái làm sau khi đứng vững chân ở Hồng Kông. Chỉ trong thời gian ngắn chưa đầy nửa tháng, họ đã cho vay gần một triệu, thu về đủ bảy mươi mấy vạn. Số tiền này nếu ở Thái Lan, bọn họ cộng lại phải vất vả ba năm năm cũng chưa chắc kiếm được, nên Sai Bao mới thốt ra cảm thán như vậy.

Naithan cười cợt giật lấy cuốn sổ, vẫy vẫy trước mặt Sai Bao.

- Nửa năm trước á? Nếu không phải Sai Ba thông đồng với Đài Loan và Tam Giác Vàng, lại cho bọn đầu trâu mặt ngựa ở Hồng Kông này một bài học nhớ đời, nửa năm trước chúng ta

mù quáng xông vào đây, giờ đã bị người ta nuốt trọn cả xương lẫn thịt rồi, ngay cả mạng cũng không giữ được!

- Ta đương nhiên tin tưởng vào sự sắp xếp của Sai Ba.

Sai Bao tỏ ra kính trọng đối với Sai Ba, rồi nhổ nước bọt khinh bỉ.

- Nhưng những băng đảng địa phương ở Hồng Kông này có gì ghê gớm đâu? Lần trước chém chết bao nhiêu đại ca băng đảng, ta đã chuẩn bị đánh một trận ra trò với những con rắn địa phương này, kết quả đến giờ vẫn chưa thấy ai đến gây sự, chỉ là một lũ rùa rút đầu mà thôi.

Lời nói của Sai Bao khiến ngay cả Naithan cũng không thể phản bác, Kim Nha Lôi, Trần A Thập và những kẻ được gọi là đại ca giang hồ, sau khi họ đến Hồng Kông đã lần lượt đến thăm, ban đầu còn tưởng rằng những con rắn địa phương nổi tiếng này hẳn phải có điểm hơn người, nhưng sau đó mới phát hiện ra những kẻ giang hồ này thực chất chỉ là một đám cát rời, vì vậy mới không do dự chút nào khi theo lệnh của Sai Ba bắn chết một loạt đại ca giang hồ.

Vốn tưởng rằng hành động này chắc chắn sẽ gây ra sự trả thù, nhưng từ khi sự việc xảy ra đến nay đã qua một thời gian dài, cho đến bây giờ vẫn chưa thấy ai đến gây sự, những kẻ giang hồ đó dường như đã biến mất một nửa khỏi Hồng Kông, không còn tăm hơi.

Naithan nhún vai.

- Được rồi, ta công nhận quan điểm của ngươi, bởi vì những kẻ giang hồ ở Hồng Kông quả thật chỉ là một lũ vô dụng chỉ biết hù dọa.

Hai người nói xong, nhìn nhau cười phá lên, nụ cười đầy vẻ kiêu ngạo và khinh thường đối với các băng đảng địa phương ở Hồng Kông.

- Này! Thật sự tưởng mình thiên hạ vô địch à? Nếu không phải Hồng Kông hiện giờ đang nhiều chuyện, không ai rảnh mà để ý đến chúng ta, các ngươi có thể ngồi đây cười đùa yên ổn không?

Một giọng nói đột nhiên vang lên, cắt đứt tiếng cười của Naithan và Sai Bao, tấm rèm cửa phòng sau của cửa hàng bùa Phật được vén lên, con trai của Sai Ba là Natawak bước ra từ phòng sau, đập mạnh vào quầy kêu ầm ĩ.

- Mới kiếm được vài chục vạn mà các ngươi đã ngạo mạn như vậy, nếu kiếm được nhiều hơn nữa thì có phải sẽ quên luôn cả tên cha mẹ mình không? Đừng quên lời dặn của Sai Ba, ở Hồng Kông phải làm việc kín đáo, kiếm tiền rầm rộ, luôn phải cẩn thận với lũ người Trung Quốc này.

Naithan và Sai Bao thu lại nụ cười, cúi đầu.

- Biết rồi, Natawak thiếu gia.

Natawak vặn vặn cổ tay, hoạt động mười ngón tay.

Chương 1012. Xiêm Phật Cư (2)

- Tiền mặt phía sau không đủ dùng nữa, Bao, ngươi đi đến chỗ người Nhật ở tìm Pai Thun một chuyến.

- Biết rồi!

Sai Bao gật đầu, một tay chống lên quầy, thân hình khẽ vươn đã nhảy ra khỏi quầy, nhanh chóng bước ra ngoài cửa hàng bùa Phật.

Ngay khi Sai Bao vừa đi đến cửa hàng, một tên lưu manh mắt ti hí đang đi vào từ bên ngoài, hai người va chạm vào nhau, chưa kịp để Sai Bao mở miệng, tên lưu manh đã vội vàng xin lỗi.

- Xin lỗi, xin lỗi.

Sai Bao mặt đầy nụ cười, dùng tiếng Quảng Đông còn chưa thành thạo lắm để trả lời.

- Không sao đâu, nếu tiên sinh muốn mua bùa Phật, xin mời vào cửa hàng chọn lựa.

Tên lưu manh liên tục gật đầu, bước vào trong cửa hàng bùa Phật, Sai Bao quay đầu cười và đưa mắt ra hiệu cho Natawak và Naithan rằng lại có khách hàng đến, rồi xoay người rời đi.

Trình độ tiếng Quảng Đông của Naithan rõ ràng cao hơn Sai Bao, nếu không Nathan cũng không để hắn ở lại trông quầy, thấy tên lưu manh vào cửa hàng nhìn ngó xung quanh, lập tức tiến lên chào hỏi.

- Tiên sinh, đến xem bùa Phật à? Có người quen giới thiệu không? Nếu có người giới thiệu sẽ được giảm giá, hơn nữa chúng ta có thể đảm bảo, trong toàn Hồng Kông, bùa Phật của Xiêm Phật Cư chúng ta có giá cả công bằng nhất.

Tên lưu manh không nhìn các loại bùa Phật treo khắp bốn bức tường của cửa hàng, nhìn Naithan và cẩn thận hỏi.

- Ta nghe bạn bè giới thiệu, ở đây có thể vay tiền? Mà lãi suất rất thấp?

Naithan lộ ra nụ cười thấu hiểu, liếc nhìn Natawak bên cạnh, cười đáp.

- Một vạn đồng, thực nhận chín ngàn năm, mỗi tháng chỉ thu mười đồng tiền lãi, nếu vay nhiều, còn có thể thương lượng.

Nghe Naithan giới thiệu, tên lưu manh suýt nữa thì trợn tròn mắt, so với cách tính lãi chín ra mười ba vào mà bọn cho vay nặng lãi ở Hồng Kông đang áp dụng, những người Thái này hoàn toàn không phải đang cho vay nặng lãi, mà là đang vung tiền ra ngoài một cách hào phóng!

Cái gọi là "chín ra mười ba về", chính là vay một vạn đồng, thực tế chỉ nhận được chín nghìn, mà một tháng sau phải trả lại một vạn ba nghìn gốc lẫn lãi, quả thực là sư tử ngoạm, lãi nặng bóc lột. Đây cũng là lý do mà bọn cho vay nặng lãi ở Hồng Kông còn được gọi là "sét đánh", người nghèo vì cấp bách nên phải tìm đến những con ma cà rồng này vay tiền, đến lúc trả nợ thường rơi vào cảnh tan cửa nát nhà, bán con bán cái, căm hận nhưng bất lực, chỉ có thể cầu xin sét đánh chết những kẻ cho vay nặng lãi này.

Mà giờ đây những người Thái này vay một vạn thực nhận chín nghìn năm, lãi một tháng cộng lại cũng chỉ có năm trăm

mười đồng, so với bọn cho vay nặng lãi ở Hồng Kông, quả thực là đang làm từ thiện.

- Có thật không vậy? Thật sự rẻ như vậy sao?

Tên lưu manh nuốt nước bọt, dò hỏi.

Lần này không đến lượt Naithan nói chuyện, Natawak bên cạnh bước lên vỗ vai tên lưu manh, cười híp mắt nói.

- Lão bản, thật hay giả vào xem thì biết ngay thôi? Chúng ta từ xa đến đây cũng là để kiếm miếng cơm ăn, sau này còn phải nhờ ngươi giới thiệu bạn bè đến ủng hộ nhiều nhiều nữa.

Tên lưu manh mơ hồ đi theo Nathan vén rèm bước vào phòng trong, không lâu sau, hai người lại đi ra, trong lòng tên lưu manh đã có thêm một xấp tiền Hồng Kông mới tinh.

- Vị lão bản này vay hai vạn đồng, lần đầu đến, ta phát đủ cho ngươi hai vạn.

Nathan gọi với Naithan đang phụ trách ghi sổ ở quầy, rồi quay đầu nhìn tên lưu manh vẫn còn vẻ mặt khó tin, cười hì hì nói.

- Lão bản, nếu không phiền, người của chúng ta muốn đưa ngươi về nhà một chuyến, tránh ngươi một mình mang nhiều tiền như vậy đi trên đường không an toàn.

Hộ tống đối phương về nhà rõ ràng chỉ là cái cớ, mục đích thực sự tất nhiên là để dò xét xem tên này sống ở đâu, nhà có mấy miệng ăn, để tránh khi đòi nợ không được không biết tìm đâu.

Tuy những đồng tiền này đều là tiền giả được vận chuyển từ Kondo Kohei thành từng thùng, nhưng cũng cần phải tính đến vấn đề chi phí, việc Natawak đang làm bây giờ là đảm bảo tiền giả lưu thông ở Hồng Kông đồng thời chuyển chúng thành tiền thật rơi vào túi mình.

Còn về khoản lãi nhỏ nhoi thu từ đối phương khi cho vay, thuần túy chỉ là để ngụy trang cho hành vi cho vay nặng lãi, thêm vào một chút phụ phí. Nếu đối phương ngay cả khoản lãi nhỏ này cũng không trả nổi, cũng không sao, chỉ cần hắn có thể hoàn trả đủ tiền gốc là được.

Tất nhiên, cho vay ra là tiền giả, thu về tiền gốc phải là tiền thật.

- Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi!

Tên lưu manh hiển nhiên cũng rất hiểu quy tắc, lập tức gật đầu đồng ý yêu cầu của Natawak.

Natawak dùng tiếng Thái gọi vọng ra sau rèm, hai người Thái chuyên phụ trách đưa khách về nhà bước ra từ phòng trong, đứng hai bên cạnh tên lưu manh, tư thế cung kính.

- Lão bản, mời.

Tên lưu manh cúi đầu nhìn xuống, đồng tử hơi co lại, rõ ràng thấy sau lưng hai người Thái đều phồng cao lên, hiển nhiên đã giấu vũ khí.

- Tốt, phiền hai vị rồi.

Tên lưu manh nặn ra một nụ cười, đi trước, hai người Thái bước theo sát sao, cùng nhau bước ra khỏi tiệm bùa Phật.

Naithan ghi lại số tiền vào sổ sách, đóng sổ lại, nhìn theo ba người rời đi, rồi quay mặt lại nhìn Natawak, cả hai đều thấy nụ cười trong mắt đối phương.

Chương 1013. Chữ "Quan" đứng đầu (1)

- Cái gì? Vay một vạn thực nhận chín nghìn năm, một tháng chỉ thu mười đồng tiền lãi? Bọn Thái có nhiều tiền đến mức không tiêu hết hay sao?

Bên ngoài miếu Hoàng Thánh Đại Vương gần sườn núi Hoàng Hậu, tên lưu manh vừa vay hai vạn đồng từ tiệm Xiêm Phật Cư đang bị một đám người vây quanh.

Sư gia Hoa quạt trắng của Đồng Tân Hòa nghe xong lời tên lưu manh nói, mắt trợn to hơn cả chuông đồng, như thể vừa nghe thấy chuyện không thể tin nổi nhất trên đời.

Vây quanh hắn còn có Lại Lợi Bính của Hòa Hợp Đồ và Lạn Khẩu Tra của Hòa Thịnh Nghĩa, ba người này đến từ ba đường phố khác nhau, đều là những kẻ cho vay nặng lãi trong giới giang hồ. Nếu là bình thường, ba người tuyệt đối không thể ngồi chung một chỗ, gặp mặt nói không chừng còn đánh nhau to, chỉ trích đối phương cướp mất việc làm ăn của mình.

Tuy nhiên, kể từ khi Lâu Phượng Vân chỉ thị cho Sư gia Huy huy động quân đội Anh đóng tại Hồng Kông bắt giữ hơn 20 đại ca các bang hội tại phòng họp khách sạn Bán Đảo, cục diện các bang hội ở Hồng Kông đã thay đổi.

Tuy không đến mức như Thịnh Nghĩa và Tọa quán Yên Thương Vĩ nói trước đó, Lâu Phượng Vân thống nhất giang hồ tạo ra một phe phái "Vân tự đầu" quá khoa trương, nhưng hiện tại các bang phái ở Hồng Kông quả thật có cảm giác liên kết với nhau.

Liên kết tất nhiên là để sưởi ấm, chỉ là để đối phó với sự thay đổi mạnh mẽ của các thế lực hiện nay, và giờ đây lại thêm những người Thái Lan không biết từ đâu xuất hiện như những đồng tử rải tiền, đây mới là lý do khiến Sư gia Hoa, Lại Lợi Bính và Lạn Khẩu Tra, ba kẻ vốn như nước với lửa, cùng nhau tụ họp.

Lúc này, sau khi nghe xong tin tức do đàn em mang về, cả ba đều cảm thấy không thể tin nổi.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Lạn Khẩu Tra móc từ trong ngực ra một xấp tiền mới tinh trị giá hai vạn đô la Hồng Kông, toàn tờ mệnh giá 500 đô la được buộc bằng dây thun, khiến ba tên cho vay nặng lãi đứng đầu các bang phái không thể không tin.

- Bính ca, là thật đấy.

Lạn Khẩu Tra đưa hai vạn đô la Hồng Kông về phía trước và nói thêm.

- Hơn nữa tên Thái Lan nói vì đây là lần đầu tiên ta đến, nên phát cho ta đủ hai vạn đô la, tháng sau chỉ cần trả thêm 20 đô la là được.

Lại Lợi Bính nhận lấy số tiền từ tay Lạn Khẩu Tra, xem xét kỹ lưỡng, chỉ nhìn bề ngoài thì hoàn toàn không có gì khác thường.

- Con mẹ nó! Không trách gần đây khách hàng càng ngày càng ít, bọn Thái Lan này muốn tận diệt chúng ta mà!

Lại Lợi Bính ngẩng đầu nhìn Sư gia Hoa và Lạn Khẩu Tra, trong mắt mang theo chút lạnh lẽo.

Sư gia Hoa vuốt mấy sợi râu dưới cằm, chép miệng.

- Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đều không cần làm nữa, sau này việc cho vay nặng lãi ở Hồng Kông chắc chắn sẽ do bọn

Thái Lan độc quyền.

- Không đánh tiếng một tiếng đã tự ý mở tiệm cho vay, coi chúng ta những bang phái bản địa là chết rồi sao?

Lạn Khẩu Tra nhổ một bãi nước bọt, bất bình.

- Đồ ăn cứt! Thật là chết tiệt! Không cần nói nữa, tóm lại đường của ta không thể thương lượng, ngày mai ta sẽ dẫn người đốt tiệm của bọn Thái Lan!

Lại Lợi Bính và Sư gia Hoa lạnh lùng nhìn Lạn Khẩu Tra nói năng cuồng vọng, cười khinh bỉ.

Sư gia Hoa từ tốn lên tiếng.

- Lạn Khẩu Tra, ngươi nói khoác trước mặt chúng ta à? Có gan thì cứ đi đi!

- A Hoa, không phải nói thế, sao A Tra lại không đủ gan, để hắn thử xem cũng tốt mà!

Lại Lợi Bính mang theo nụ cười xấu xa trên mặt, mở miệng xúi giục Lạn Khẩu Tra.

- Tra ca, này, làm huynh đệ sao lại không ủng hộ ngươi, ta cho ngươi mượn 20 người, tất cả đều mang vũ khí, ngày mai cùng ngươi xuất phát. Nhưng nếu việc này thất bại, khi truy cứu ta chẳng biết gì hết.

Sư gia Hoa nhìn vẻ mặt khó xử của Lạn Khẩu Tra, cũng chế giễu mở miệng.

- Được thôi, ngay cả Bính ca cũng nói vậy, Tra ca, ta cũng cho ngươi mượn 20 người, tốt nhất ngươi nên xuất phát vào sáng mai.

Dưới sự chèn ép của hai người, mặt Lạn Khẩu Tra lúc xanh lúc trắng, một lúc lâu sau mới chửi thề.

- Hai tên khốn kiếp các ngươi có nhân tính không hả? Bây giờ bọn Thái Lan rõ ràng muốn bỏ đói tất cả mọi người, còn có tâm trạng đùa giỡn với ta?

Sư gia Hoa thấy hắn chuyển chủ đề, cười lạnh mở miệng.

- Chính Tra ca ngươi đùa giỡn với chúng ta trước, bây giờ tình hình thế nào ngươi cũng biết mà? Các bang phái của chúng ta đều quần long vô thủ, quỷ mới biết ngày mai mở mắt ra đường còn có hay không, lúc này ngươi không đánh tiếng một tiếng, đã dám đi gây rắc rối với bọn Thái Lan? Có phải còn chê chết chưa đủ nhanh không?

- Đánh tiếng với ai? Bây giờ Vân tỷ không có ở Hồng Kông, các tọa quán của các bang phái lại bị người Anh bắt về, ngay cả một người có thể nói chuyện tử tế cũng không có, lẽ nào thật sự phải nhìn bọn Thái Lan đẩy chúng ta vào đường cùng?

Lạn Khẩu Tra có vẻ bực bội xoa xoa cổ, thở dài nặng nề.

Hắn vừa nói xong câu này, sắc mặt của Sư gia Hoa và Lạn Khẩu Tra cũng trở nên ảm đạm đi vài phần. Mới không lâu trước đây, những kẻ giang hồ này còn đang như mặt trời giữa trưa ở Hồng Kông, dựa vào câu lạc bộ cảnh sát do Tống Thiên Diệu dựng nên, từng kẻ một sống sung túc, vậy mà chỉ trong chưa đầy một tháng ngắn ngủi, các đại tự đầu đã tan tác như cây đổ khỉ tán, thậm chí còn có vẻ như sắp tan rã.

Chương 1014. Chữ "Quan" đứng đầu (2)

Nghĩ đến đây, ba người không khỏi bắt đầu oán trách những tọa quán đang chịu tội trong doanh trại quân Anh, nếu như lúc đầu cứ thật thà đi theo Lâu Phượng Vân, không lén lút làm chuyện này chuyện nọ, thì bây giờ đừng nói là mấy chục tên Thái Lan, cho dù số lượng có nhiều gấp mười lần, cũng có thể ném chúng xuống biển cho cá ăn trong nháy mắt.

- A Hoa, ngươi vốn luôn có chủ ý, nói vài câu đi!

Lại Lợi Bính vuốt mảng hói trên đầu, hất cằm về phía Sư gia Hoa.

Lạn Khẩu Tra nghe vậy cũng sáng mắt lên, bọn họ một kẻ là Hồng Côn một kẻ là Thảo Hài, về đầu óc hiển nhiên không linh hoạt bằng Sư gia Hoa, dù sao trong các tự đầu ở Hồng Kông, những kẻ đóng vai trò Bạch Chỉ Phiến ít nhiều cũng phải dựa vào đầu óc để kiếm ăn, nếu không cũng không được gọi là sư gia.

Tất nhiên, Sư gia Huy là một ngoại lệ.

- Đừng vội, đang suy nghĩ.

Sư gia Hoa một tay vuốt râu cằm, tay kia móc hộp thuốc lá từ trong ngực ra, rút một điếu ngậm vào miệng.

Lạn Khẩu Tra vừa nghe Sư gia Hoa dường như có thể nghĩ ra cách, vội vàng quẹt diêm, cười hì hì đưa ngọn lửa đến trước mặt hắn.

Sư gia Hoa nhả khói, khi điếu thuốc cháy được một nửa, dưới ánh mắt mong đợi của Lạn Khẩu Tra và Lại Lợi Bính, cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng.

- Chúng ta bây giờ không dám động thủ, là vì sợ người Anh, không biết bọn họ còn nhắm vào mọi người nữa hay không. Đã như vậy, chi bằng chủ động tìm đến cửa, sống chết thế nào, để bọn họ cho một câu trả lời.

Lạn Khẩu Tra gãi đầu không hiểu.

- Tìm người Anh? Bây giờ Vân tỷ không có ở Hồng Kông, chúng ta làm sao có tư cách đi liên lạc với bọn họ…

Sư gia Hoa trừng mắt nhìn Lạn Khẩu Tra.

- Trong đầu ngươi chứa đầy phân à? Ai bảo ngươi trực tiếp đi tìm người Anh, đi tìm Lam Cương, tên đó quen biết không ít quỷ tây trong câu lạc bộ cảnh sát của Vân tỷ, hắn có thể giúp chúng ta nói chuyện.

Lạn Khẩu Tra và Lại Lợi Bính gật đầu như có điều suy nghĩ, dường như đồng ý với lời Sư gia Hoa, nhưng ba người trao đổi ánh mắt với nhau, lại đều nhìn thấy vẻ bất lực trong mắt đối phương.

Đã từng có lúc, cảnh sát chỉ là công cụ bị họ sai khiến, vậy mà giờ đây để sinh tồn, họ lại phải chủ động tìm đến cửa, cầu xin cảnh sát chỉ cho một con đường sáng.

- Thế sự khó lường, cũng chỉ còn cách này thôi.

Lại Lợi Bính thấy Lạn Khẩu Tra cũng không lên tiếng phản đối, cười khổ lắc đầu.

- Nhưng Lam Cương bây giờ đang phất lên như diều gặp gió, chỉ muốn tránh xa chúng ta, hắn còn chịu gặp chúng ta sao?

Sư gia Hoa lắc đầu.

- Hắn sẽ gặp thôi. Câu lạc bộ cảnh sát mỗi tháng có khoản chi tiêu lớn như vậy từ đâu ra? Nói cho cùng vẫn là từ túi của chúng ta mà ra, nếu thật sự đến bước các tự đầu bị ép đến mức không có cơm ăn, đối với ai cũng chẳng có lợi. Nhưng chỉ có ba chúng ta đi gặp Lam Cương thì chưa đủ phân lượng, tọa quán không có mặt, ta định liên hệ với các đại ca khác của đường khẩu cùng đi, các ngươi thì sao?

- Hiểu rồi, ta sẽ về liên lạc ngay với người nói chuyện của các đường khẩu khác.

Lại Lợi Bính gật đầu, chào Sư gia Hoa và Lạn Khẩu Tra, vẫy tay với đám tiểu đệ bên cạnh, rồi rời đi trong sự hộ tống trước sau.

Lạn Khẩu Tra vẫy tay.

- Được! Ta cũng về một chuyến, xem có thể liên lạc được với mấy người, cứ tiếp tục thế này không khéo ép mọi người phải đi làm chính nghiệp mất.

Khi Lạn Khẩu Tra rời đi, trước miếu Thiên Vương Hồng Thánh, chỉ còn lại Sư gia Hoa và mấy tên tiểu đệ dưới tay hắn đứng tại chỗ, Sư gia Hoa nhìn tượng Quảng Lợi Hồng Thánh Đại Vương được thờ phụng trong miếu, khói thuốc mờ ảo chiếu lên tượng thần có phần hư ảo, không khỏi có chút thất thần.

Một lúc lâu sau, một tên tiểu đệ bên cạnh nhắc nhở khẽ.

- Hoa ca?

Sư gia Hoa giật mình tỉnh lại, nhìn quanh, lắc đầu cười nhạt, vẫy tay với đám tiểu đệ.

- Đi, về đường khẩu!

Sư gia Hoa dẫn đám tiểu đệ rời đi với vẻ mặt không mấy vui vẻ. Thực ra trong lòng hắn vẫn còn một câu chưa nói với

Lạn Khẩu Tra và Lại Lợi Bính, đó cũng là nguyên nhân khiến hắn cảm thấy bực bội không yên.

Chỉ cần lần này bọn họ đòi hỏi đến đầu cảnh sát, thì từ nay về sau, Hồng Kông sẽ thực sự chỉ còn một tự đứng đầu, không phải Vân tự đầu của Lâu Phượng Vân, mà là "Quan" tự đầu của cảnh sát Hoàng gia Hồng Kông!

…

Bên ngoài một tòa nhà hai tầng treo biển "Câu lạc bộ Kim Nguyên" trên đường Old Bailey, bốn năm cảnh sát mặc quân phục đi tuần tra qua lại trên đường phố phía dưới, thỉnh thoảng nhìn về phía góc đường, dường như đang chờ đợi ai đó.

Một chiếc xe Chevrolet mui cứng màu trắng từ từ lái đến từ đầu phố. Mấy cảnh sát mặc quân phục vốn đang ngóng chờ, khi nhìn rõ biển số xe 96, liền trở nên phấn chấn hẳn lên, lưng thẳng hơn, mắt nhìn thẳng đứng chờ bên đường.

Chiếc xe từ từ dừng lại trước cửa câu lạc bộ, Triệu Văn Nghiệp mở cửa xe bước ra, mặc một bộ vest đen, tóc chải gọn gàng không sót một sợi, đôi giày da dưới chân phát ra tiếng kêu lộp cộp khi giẫm lên mặt đường.

Mấy cảnh sát mặc quân phục đang đứng chờ bên đường tiến lại gần cười chào hỏi, cách xưng hô khác nhau.

- Nghiệp ca!

- Nghiệp sir!

Với hào quang em họ của Tống Thiên Diệu bao quanh, Triệu Văn Nghiệp bây giờ đã không còn là gã khuân vác sống ở khu nhà gỗ, hàng ngày chạy đến bến tàu bốc dỡ hàng hóa như trước kia nữa. Sau khi rời khỏi phòng chính trị, hắn được điều đến cảnh sát thủy lộ, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Triệu Văn Nghiệp đã leo lên vị trí thám mục cao cấp của cảnh sát thủy lộ, thăng tiến còn nhanh hơn cả khi làm cảnh sát bộ.

Ngay cả cấp trên người Anh gặp hắn cũng phải cười toe toét chào hỏi, ước chừng không lâu nữa sẽ trở thành cảnh trưởng thủy lộ Hồng Kông tiếp theo.

Chương 1015. Tụ hợp

Toàn bộ cảnh sát Hồng Kông đều biết làm việc ở cảnh sát thủy lộ vất vả, lương bổng cũng ít đến thảm hại, nhưng nếu làm được như Triệu Văn Nghiệp, mỗi ngày chỉ cần ngồi ở tổng bộ cảnh sát thủy lộ, thỉnh thoảng rảnh rỗi mới ra biển tuần tra một vòng, thì có khối cảnh sát bộ sẵn sàng đổi chỗ với hắn.

Cảnh sát thủy lộ và cảnh sát bộ còn có một điểm khác biệt căn bản nhất, đó là cảnh sát thủy lộ có thể nói là tồn tại tách biệt khỏi cục diện cảnh sát Hồng Kông hiện tại. Cảnh sát bộ còn chia thành các phe phái Triều Châu, Đông Hoàn và Ngũ Ấp, còn cảnh sát thủy lộ chỉ có một phe Lỗ cảnh, tất cả đều là cảnh sát Sơn Đông từng đóng quân ở Uy Hải.

Kể từ sau năm 22, toàn bộ thủy thủ Hồng Kông đình công lớn, chính quyền Anh tại Hồng Kông để ổn định tình hình, vào tháng 9 cùng năm đã cử một huấn luyện viên ngoại quốc và ba huấn luyện viên người Hoa cùng một phiên dịch thông thạo tiếng Sơn Đông và tiếng Anh đến tận Uy Hải Vệ, tuyển mộ đợt đầu tiên khoảng 50 cảnh sát Uy Hải Vệ.

Đợt Lỗ cảnh đầu tiên đến Hồng Kông vào năm sau, sau đó cảnh sát Hồng Kông lại liên tục tuyển mộ thêm vài đợt Lỗ cảnh ở Uy Hải Vệ. Đến nay, số lượng cảnh sát thủy lộ Hồng Kông đã lên đến hàng trăm người, trong đó Lỗ cảnh chiếm hơn 90%.

Không có nhiều tranh đấu phe phái như Lỗ cảnh, Triệu Văn Nghiệp hiện giờ đã trở thành đại ca người Hoa của toàn bộ cảnh sát thủy lộ Hồng Kông. Tuy hiện tại hắn mới chỉ là một

thám mục cao cấp, nhưng về thế lực thì không hề thua kém bất kỳ cảnh trưởng người Hoa nào trong 18 khu vực quản lý.

- Cương ca đến chưa?

Triệu Văn Nghiệp vừa xuống xe, vừa lấy ra hai gói thuốc lá Marlboro đập vào tay tên cảnh sát mặc quân phục đứng gần nhất, vừa nhìn về phía cửa câu lạc bộ, vừa hỏi.

Tên cảnh sát mặc quân phục nhận hai gói thuốc lá, mặt mày hớn hở.

- Cương ca đang đợi Nghiệp ca ở trên lầu, ngoài Cương ca ra, còn có Hùng ca của Du Ma Địa, Nhạc ca của Thâm Thủy Bộ và Sâm ca của khu Loan Giới cũng đã đến.

- Ừm.

Triệu Văn Nghiệp nghe thấy tên Lữ Nhạc, nhíu mày không lộ vẻ gì, sau đó vỗ vai tên cảnh sát mặc quân phục, cười nhe răng với mọi người xung quanh.

- Ta lên lầu trước, có dịp mời mấy vị huynh đệ uống trà.

Dưới sự hộ tống của mấy cảnh sát mặc quân phục, Triệu Văn Nghiệp bước vào cửa chính câu lạc bộ, theo bậc thang từng bước đi lên lầu.

Hôm nay, câu lạc bộ khác hẳn với môi trường lần trước Triệu Văn Nghiệp đến. Đại sảnh không còn cảnh rượu chè be bét như ngày thường, vắng vẻ đến mức ngay cả một người pha chế rượu cũng không có. Triệu Văn Nghiệp bước lên bậc thang, thuần thục đẩy cánh cửa gỗ trước mặt.

Nhìn vào trong phòng họp rộng lớn, lúc này chỉ có Lam Cương, Nhan Hùng, Lữ Lạc và Hàn Sâm bốn người đang ngồi. Khi thấy Triệu Văn Nghiệp đẩy cửa bước vào, cả bốn người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Ngoại trừ Triệu Văn Nghiệp, bốn thanh niên nổi bật nhất trong giới cảnh sát người Hoa hiện nay đều tụ họp ở đây. Trong số đó, Lam Cương và Triệu Văn Nghiệp có quan hệ tốt nhất, lần này cũng chính Lam Cương đích thân mời Triệu Văn Nghiệp đến câu lạc bộ họp. Vì vậy, khi nhìn thấy Triệu Văn Nghiệp, Lam Cương cũng là người đầu tiên lên tiếng chào hỏi.

- A Nghiệp, vào đây ngồi đi.

Lam Cương cười đứng dậy, vẫy tay với Triệu Văn Nghiệp, tỏ vẻ thân mật mời hắn ngồi bên cạnh mình.

Dựa vào thân phận em họ của Tống Thiên Diệu và danh nghĩa đứng đầu cảnh sát thủy hiện tại của Triệu Văn Nghiệp, Nhan Hùng, Lữ Lạc và Hàn Sâm đã được Lam Cương dặn dò từ trước, đều đứng dậy, chủ động tiến lên hai bước đón tiếp Triệu Văn Nghiệp.

Trong số đó, Hàn Sâm tỏ ra nhiệt tình nhất. Trong số ba người khác ngồi cùng phòng họp, hiện tại Nhan Hùng và Lữ Lạc đã được thăng chức thành thám trưởng ở các khu vực khác nhau. Lam Cương tuy bề ngoài vẫn chỉ đeo chức vụ thám mục cao cấp, nhưng thực ra ai cũng biết chỉ cần Lam Cương nói một câu, trong câu lạc bộ cảnh sát sẽ có rất nhiều quỷ tây người Anh sẵn sàng nâng hắn lên làm thám trưởng. Lý do Lam Cương không làm vậy chỉ vì không muốn người Anh nghĩ rằng đã trả hết ân tình của mình quá nhanh.

Lam Cương dù không dựa vào người Anh, sớm muộn gì cũng sẽ leo lên vị trí thám trưởng. Nếu mở miệng xin người Anh chức vụ này, lần sau muốn mở miệng xin nữa hiển nhiên sẽ không dễ dàng như vậy. Lam Cương từ nhỏ đã giúp gia đình quản lý cửa hàng bách hóa, trong lòng hắn có một cây cân, rất rõ ân tình cũng giống như làm ăn, một mã là một mã, hơn nữa ân tình dùng một lần là bớt đi một lần, nhất định phải dùng vào nơi quan trọng nhất.

Vì vậy, trong phòng họp lúc này, bốn vị tổng thám trưởng người Hoa tương lai sẽ nắm quyền sinh sát ở Hồng Kông, hiện tại chỉ có Hàn Sâm là thế lực đơn bạc nhất. Nếu không phải miễn cưỡng dựa vào sự che chở của đại ca cảnh sát Đông Hoàn là Lưu Phúc mà được gắn chức danh thám mục cao cấp khu Loan Giá, và Lam Cương cũng chính là nhắm vào vị Phật lớn đứng sau lưng hắn là Lưu Phúc, định giao hảo với Hàn Sâm một chút, nếu không thì cuộc họp hôm nay Hàn Sâm hoàn toàn không đủ tư cách tham gia.

- Sâm ca, giới thiệu với ngươi, đây là Triệu Văn Nghiệp của tổng bộ cảnh sát thủy, A Nghiệp.

Hàn Sâm là người Trường Châu, sau khi gia nhập cảnh sát đã ở đảo Trường Châu hai năm. Khi Tống Thiên Diệu gây bão táp ở Hồng Kông lúc huy hoàng nhất, Hàn Sâm mới vừa được điều từ đảo Trường Châu ra, làm thám mục ở đồn Đồng La Loan, càng không có cơ hội tiếp xúc với Triệu Văn Nghiệp, nên Lam Cương lập tức giới thiệu tình hình với hắn.

- Sâm ca, ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Triệu Văn Nghiệp chủ động đưa tay ra chào hỏi Hàn Sâm, sau đó lại chào hỏi hai người khác trong phòng họp.

- Cương ca, Hùng ca, lâu rồi không gặp.

Trong bốn người, Triệu Văn Nghiệp như cố tình bỏ qua Lữ Lạc, từ đầu đến cuối không thèm liếc nhìn hắn một cái.

Chương 1016. Tụ hợp (2)

Lam Cương ba người dường như đã đoán trước sẽ có tình huống như vậy, ánh mắt đảo qua lại giữa mặt Lữ Lạc và Triệu Văn Nghiệp.

Triệu Văn Nghiệp bình thản tự nhiên, sau khi chào hỏi mọi người xong tự ý kéo một chiếc ghế, ngồi xuống gần vị trí của Lam Cương, rồi tỏ vẻ lười biếng gác hai chân lên bàn họp dài, người ngả ra sau, nhắm mắt giả vờ ngủ gật.

Khóe miệng Lữ Lạc giật giật mấy cái, hắn là con rể của Trá Kê Thái, long đầu công ty Nghĩa An là chú của vợ hắn, ngay cả Lam Cương đang như mặt trời ban trưa cũng không dám ngạo mạn như vậy trước mặt hắn, nhiều lắm là ngồi ngang hàng. Còn Triệu Văn Nghiệp kém hắn đến hơn chục tuổi, bây giờ lại tỏ ra kiêu ngạo như vậy, khiến Lữ Lạc vốn rất thích thể diện lập tức nổi lên một ngọn lửa vô danh trong lòng.

- Ôi chao! A Lạc, đừng đứng ngây ra đó nữa, trò uống rượu vừa rồi còn chưa xong mà. Nào, tiếp tục!

Bầu không khí trong phòng họp đông cứng mất vài giây, Nhan Hùng nhanh chóng bước đến bên cạnh Lữ Lạc, đưa tay kéo hắn một cái.

Lữ Lạc không vui xoay mặt đi, trừng mắt nhìn Nhan Hùng. Nhan Hùng chẳng hề để tâm, nháy mắt với Lữ Lạc, tay dùng thêm chút sức, kéo mạnh hắn. Lữ Lạc hừ lạnh một tiếng, lúc này mới miễn cưỡng để Nhan Hùng kéo về chỗ ngồi cũ.

- A Nghiệp, gọi ngươi đến tạo dáng làm đại ca à?

Lam Cương thấy Nhan Hùng thuyết phục được Lữ Lạc, liền dùng giọng trêu chọc gọi Triệu Văn Nghiệp.

- Hôm nay chúng ta hiếm khi tụ họp đông đủ, nào, uống một chén rượu trước đã.

Cảnh sát trên bộ cần thường xuyên uống rượu giao tiếp để củng cố quan hệ, nhưng trong lực lượng cảnh sát thủy phần lớn là những người Sơn Đông tính tình thẳng thắn, vốn chẳng thèm chơi trò này, mấy tháng qua ngay cả Triệu Văn Nghiệp cũng bị ảnh hưởng, dần dần giao du với cảnh sát trên bộ trước đây thân thiết ngày càng ít đi.

Tuy nhiên Triệu Văn Nghiệp vẫn phải nể mặt Lam Cương, nếu không hôm nay hắn cũng không đặc biệt vượt biển đến tham dự cuộc họp này.

Triệu Văn Nghiệp ngồi thẳng người, theo ánh mắt ra hiệu của Lam Cương cầm ly rượu lên, Nhan Hùng cũng dùng khuỷu tay khẽ chạm vào Lữ Lạc, kéo Lữ Lạc cầm ly rượu cười hì hì đứng dậy, Hàn Sâm cũng đứng lên cùng, có vẻ không hòa đồng đứng ở vị trí cuối cùng của bàn dài.

Trong phòng họp rộng lớn, năm người cùng nâng ly, uống cạn rượu trong ly.

…

Một chiếc xe hơi Nhật hiệu Toyota màu đen lái êm ả vào đường Hoạt Đạo ở Loan Giới, Sai Ba ngồi trong xe, tay cầm một cuốn sách tiếng Anh đọc kỹ, người lái xe là thuộc hạ của hắn tên Naithan.

Thương hiệu xe hơi Toyota đã thành lập từ những năm 30, nhưng ban đầu chỉ là một bộ phận nhỏ thuộc công ty máy dệt tự động Toyota. Sau Thế chiến thứ hai, toàn bộ nền kinh tế Nhật Bản rơi vào thời kỳ suy thoái, công ty máy dệt tự động Toyota cũng không ngoại lệ, năm 1950 cả năm bộ phận xe hơi

Toyota chỉ sản xuất được 500 chiếc xe tải, thu không đủ bù chi, ban quản lý công ty tuy vay được một khoản từ ngân hàng, nhưng chỉ có thể tạm thời giải quyết khủng hoảng tài chính, hoàn toàn không còn sức để tiếp tục kinh doanh bộ phận xe hơi.

Sau khi xảy ra khủng hoảng tài chính, do công ty mẹ một thời truyền ra tin đồn sẽ loại bỏ bộ phận xe hơi Toyota này, và thực tế ban quản lý công ty cũng có ý định như vậy. Các nhân viên không chịu giảm lương và sa thải sau khi nhận được tin tức, tự phát thành lập công đoàn, tổ chức đình công và biểu tình kéo dài hai tháng trên đường phố Nhật Bản, mới miễn cưỡng duy trì được hoạt động tiếp tục của bộ phận xe hơi Toyota.

Tuy nhiên dù vậy, trong hoàn cảnh lúc bấy giờ, bất kể là ai cũng không lạc quan về Toyota, cho rằng nó chỉ đang cố gắng tồn tại, ngay cả chủ tịch bộ phận Toyoda Kiichiro cũng vì thế mà từ chức, một thời gian toàn bộ bộ phận đều chìm trong bóng tối của nguy cơ thất nghiệp sắp xảy ra.

Nhưng sự phát triển của sự việc thường ngoài dự đoán, chỉ vài tháng sau, do chiến tranh Triều Tiên bùng nổ, quân đội Mỹ dự định đặt mua một lần hơn 5000 chiếc xe hơi từ Nhật Bản, đơn hàng này cũng được Ishida Taizo, khi đó vẫn là giám đốc điều hành công ty máy dệt tự động Toyota kiêm tiếp quản chức chủ tịch bộ phận xe hơi Toyota, ký kết thành công, một bước hồi sinh bộ phận xe hơi Toyota vốn đang thu không đủ bù chi, khiến thương hiệu xe hơi này lập tức trở thành một kỳ tích được truyền miệng trong giới công nghiệp Nhật Bản.

Chiếc xe hiệu Toyota mà Sai Ba đang ngồi là do Kondo Kohei tặng, vì sau khi Nhật chiếm đóng, người Hồng Kông vừa căm ghét Nhật Bản vừa kèm theo tâm lý chống đối sản phẩm Nhật Bản, xe hơi Nhật sản xuất ở Hồng Kông hoàn toàn

không có thị trường, chiếc xe này có thể thuận lợi đến Hồng Kông, còn là Kondo Kohei bỏ ra chi phí vận chuyển đắt hơn cả giá xe để vận chuyển bằng đường hàng không đến Hồng Kông.

Giá một chiếc xe Toyota quy đổi ra tiền Hồng Kông khoảng hơn 1700 đồng, nhưng so với việc làm ăn lớn mà Kondo Kohei và Sai Ba cùng kinh doanh, đây chỉ là muối bỏ biển.

Xe hơi tiến gần đến bệnh viện nam khoa do Kondo Kohei mở, Naithan nhìn qua gương chiếu hậu thấy Sai Ba đang chăm chú đọc sách, từ từ giảm tốc độ, cuối cùng dừng xe trước cửa bệnh viện, toàn bộ quá trình không hề có chút xóc nảy.

- Sai Ba, đến rồi.

Naithan đợi một lát, thấy Sai Ba không có động tĩnh gì, liền lên tiếng nhắc nhở khẽ.

Sai Ba dùng ngón tay chấm chút nước bọt, lật qua một trang sách, ánh mắt vẫn dừng lại trên sách, giọng điệu bình tĩnh.

- Chờ.

Naithan gật đầu, quay lại ngồi thẳng trên ghế lái không nhìn ngang ngó dọc, nhưng khóe mắt vẫn liếc thấy bên trong cửa kính bệnh viện, một người phụ nữ Nhật Bản mặc đồng phục trắng nhìn về phía chiếc xe một cái, rồi vội vã bước vào bên trong bệnh viện.

Sai Ba lật xem cuốn sách trong tay, có một đoạn dường như thu hút sự chú ý của hắn, khiến ánh mắt hắn dừng lại trên đó rất lâu, lâu lắm mà không lật sang trang khác.

Sai Ba chậm rãi đọc đoạn văn đó bằng tiếng Thái.

Chương 1017. Mưu tính lẫn nhau

- Người Nhật bản tính cực kỳ hiếu chiến nhưng lại rất ôn hòa; hiếu võ nhưng lại yêu cái đẹp; kiêu ngạo tự tôn nhưng lại lịch thiệp; cứng đầu cứng cổ nhưng lại mềm yếu dễ thay đổi; thuần phục nhưng lại không muốn bị người khác sai khiến; trung thành nhưng lại dễ phản bội; dũng cảm nhưng lại nhút nhát; bảo thủ nhưng lại rất hoan nghênh lối sống mới. Họ rất để ý đến việc người khác quan sát hành vi của mình, nhưng khi người khác không biết gì về những việc xấu của họ, họ lại bị cảm giác tội lỗi chinh phục. Quân đội của họ được huấn luyện triệt để, nhưng lại có tính phản kháng…

Naithan nghe xong đoạn này, ngạc nhiên quay đầu lại.

Sai Ba mỉm cười với hắn.

- Ngươi có biết ý nghĩa là gì không?

Mặc dù Sai Ba đã giải thích rất rõ đoạn văn đó bằng tiếng Thái, nhưng Naithan vốn chưa từng đi học, dù nghe rõ từng câu Sai Ba nói lúc này, cũng không thể hiểu được ý nghĩa trong đó.

Naithan cười gượng gạo gãi đầu.

- Ý của Sai Ba là nói, người Nhật rất phức tạp, chúng ta phải cẩn thận hơn?

Sai Ba cười lớn mấy tiếng.

- Cũng có thể hiểu như vậy, chúng ta những kẻ khổ mệnh này vượt biển xa xôi, ngoài bản thân ra không thể tin ai được,

đặc biệt là người Nhật có tính cách mâu thuẫn và đầy tính dân tộc.

Naithan không hiểu.

- Đã như vậy, tại sao Sai Ba còn muốn liên lạc với người Nhật, chúng ta đã nói rõ ràng với Quốc Dân đảng Đài Loan rồi, họ sẽ vận chuyển hàng cho chúng ta từ Tam Giác Vàng, thuốc phiện là việc làm ăn lợi nhuận cao, không hề kém hơn tiền giả.

- Bởi vì thuốc phiện sẽ sớm trở thành vật bị thời đại đào thải.

Sai Ba nhớ lại cuộc đối thoại với Kondo Kohei ngày hôm đó, giọng điệu có chút thở dài cảm thán.

Naithan không biết về giao dịch liên quan đến việc tinh chế hoàng tỳ (mai thúy) giữa Sai Ba và Kondo Kohei, hắn thậm chí còn không biết hoàng tỳ là gì, nhưng Naithan đã từng tận mắt chứng kiến ở Thái Lan những kẻ nghiện thuốc phiện đau đớn xé lòng như thế nào, hắn rất khó tin rằng thứ chỉ cần dính vào là có thể vắt kiệt tất cả tiền bạc của đối phương này, lại sẽ trở thành vật bị thời đại đào thải.

- Ngươi sẽ sớm biết thôi.

Sai Ba nhìn Naithan với ánh mắt từ ái, đóng cuốn sách trong tay lại, đưa đến trước mặt hắn.

- Đây là thứ do một người Mỹ viết, phân tích rất rõ tính cách của người Nhật, chúng ta hiện đang làm ăn với người Nhật, càng hiểu họ nhiều càng tốt. Nathan, ngươi cũng nên dành thời gian đọc cuốn sách này.

Naithan đưa hai tay ra nghiêm túc nhận lấy cuốn sách Sai Ba đưa cho, trên bìa da màu trắng, mấy chữ tiếng Anh in đậm The Chrysanthemum and The Sword (Hoa Cúc và Thanh Kiếm) đặc biệt nổi bật.

- Sai Ba yên tâm, sau khi về ta nhất định sẽ nghiên cứu kỹ cuốn sách này.

Naithan cẩn thận thu cuốn sách tiếng Anh Hoa Cúc và Thanh Kiếm lại, hứa hẹn với Sai Ba, âm thầm quyết tâm sau khi về sẽ nhờ Natawak giỏi tiếng Anh nhất giải thích từng câu một ý nghĩa trong sách cho hắn, tuyệt đối không phụ lòng tâm huyết của Sai Ba.

Ngay khi Naithan vừa mới thu cuốn sách lại, cửa kính lớn của bệnh viện mở ra từ bên trong, Kondo Kohei và Pai Thun sóng vai bước ra, cùng đón về phía chiếc xe Toyota đang đỗ ở cửa.

Sai Ba ngồi trong xe vốn mặt không biểu cảm, đột nhiên nở nụ cười ôn hòa, bước xuống xe, chắp tay cúi chào Kondo Kohei.

Thấy Sai Ba cùng Kondo Kohei từng bước đi vào cổng bệnh viện, Pai Thun và Naithan cũng sóng vai theo sau.

Phía trước, Sai Ba và Kondo Kohei trò chuyện vui vẻ, phía sau, Pai Thun và Naithan cũng đang nói chuyện nhỏ.

- Thun, Sai Ba để ngươi ở lại chỗ người Nhật, e rằng không chỉ vì chuyện tiền giả này đâu?

Naithan hỏi nhỏ.

- Ta vừa nghe lời Sai Ba nói, hình như hắn không muốn tiếp tục làm ăn thuốc phiện nữa?

Pai Thun cười bí hiểm.

- Đương nhiên, thuốc phiện tính là gì, bây giờ chúng ta có thứ kiếm tiền hơn.

Dưới ánh mắt tò mò của Naithan, Pai Thun móc từ trong túi áo ra một gói vải dầu, mở ra để lộ bột trắng bên trong.

- Cái này gọi là hoàng tỳ, chỉ có người Nhật mới có kỹ thuật tinh luyện, một kg thuốc phiện có thể tinh luyện ra 70% hoàng tỳ, tính gây nghiện gấp 10 lần thuốc phiện.

Gấp 10 lần? Naithan nhìn bột trắng không mấy bắt mắt trong tay Pai Thun, không khỏi rùng mình.

Hắn từng tận mắt chứng kiến nỗi đau khổ và dày vò của người nghiện thuốc phiện khi lên cơn, nhưng nghiện thuốc phiện ít ra còn có thể cai được, nếu thứ trước mắt này có tính gây nghiện cao hơn thuốc phiện 10 lần, e rằng sẽ trở thành cơn ác mộng cả đời không thể thoát khỏi đối với nhiều người.

Nhưng rất nhanh Naithan đã lộ vẻ mặt phấn khích, sáng nay hắn đã cùng Sai Ba tiếp xúc với vị Đàm tiên sinh ở khách sạn Trung Hoàn, rất nhanh Tam Giác Vàng sẽ có nguồn thuốc phiện liên tục gửi đến Hồng Kông, đến lúc đó tinh luyện ra hoàng tỳ, tất cả những kẻ nghiện ở Hồng Kông sẽ trở thành máy rút tiền của bọn họ.

- Thánh Tarbha phù hộ, may mà ta chưa bao giờ hứng thú với thứ này, Sai Ba cũng không cho phép chúng ta đụng vào nó.

Naithan chắp tay, cảm thán đầy may mắn.

…

Trong phòng họp trên lầu câu lạc bộ Kim Nguyên, rượu đã qua ba tuần, Lữ Lạc mạnh mẽ đập cốc rượu xuống bàn dài, mượn hơi men đứng dậy, đối mặt với Triệu Văn Nghiệp.

- A Nghiệp! Ta biết ngươi không hài lòng với ta vì chuyện Trần Thái.

Lữ Lạc nấc một cái, chỉ vào Triệu Văn Nghiệp nói.

- Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, ta Cửu Lục cũng là nhận lời ủy thác của người khác, bất đắc dĩ phải làm, biểu ca

ngươi bảo ngươi làm việc ngươi có làm không?

Triệu Văn Nghiệp liếc nhìn Lữ Lạc, giờ đây hắn đang giữ chức vụ cao trong Tổng bộ Thủy cảnh, trên người đã có vài phần khí chất của bậc thượng vị, dù đối diện là Lữ Lạc, Triệu Văn Nghiệp vẫn không kiêu không nịnh, giọng điệu mang chút chế giễu.

Chương 1018. Mặt trái

- Ta làm việc cho biểu ca ta, là tình nghĩa, ngươi làm việc cho người Đài Loan, là lợi ích. Nhưng hôm nay ta nể mặt Cương ca, không cãi với ngươi, ngươi giao Hãn Cân Thanh ra đây, chúng ta còn có thể tiếp tục nói chuyện.

Hai người đối đầu gay gắt, nhưng ai cũng không chủ động nhắc đến tên Tống Thiên Diệu và Đàm Kinh Vĩ, đều dùng biệt danh để chỉ. Đàm Kinh Vĩ một người Đài Loan đến Hồng Kông gây sóng gió tự nhiên không cần nói nhiều, còn Tống Thiên Diệu hiện là nhân vật số một bị treo giá cao 12 triệu đô la, cả Hồng Kông giờ đây đều kiêng kỵ hai cái tên này, ngay cả Triệu Văn Nghiệp là em họ của Tống Thiên Diệu cũng không chủ động nhắc đến.

12 triệu đô la, đủ để mua mạng của 5 người có mặt, cũng đủ để khiến họ phát điên, dù Triệu Văn Nghiệp hướng về Tống Thiên Diệu, hắn cũng không thể chắc chắn 4 người còn lại bao gồm cả Lam Cương có ý nghĩ gì khác trong lòng không, nên hắn chỉ có thể cố gắng không nhắc đến ba chữ đó, để tránh tình hình trở nên khó xử.

Lữ Lạc hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, lắc đầu nói một cách bình tĩnh.

- Cái bảng hiệu Hãn Cân Thanh đã biến mất khỏi Hồng Kông, kẻ đang nằm viện dưỡng thương kia gọi là Thanh què, hắn làm việc cho ta mà thành tàn phế, bây giờ ta giao hắn cho ngươi, sau này ta Lữ Lạc còn mặt mũi nào mà lăn lộn trên giang hồ?

Mọi người có mặt đều biết, tuy Lữ Lạc không phải là người giang hồ, nhưng dù là trong Hòa tự đầu hay Triều Châu bang, hắn đều là nhân vật có mặt mũi. Bắt hắn giao ra tiểu đệ tâm phúc của mình, quả thực là đang tát vào mặt hắn một cách thậm tệ.

Vì vậy khi nghe Triệu Văn Nghiệp đưa ra yêu cầu như vậy, Nhan Hùng và Hàn Sâm đều không hẹn mà cùng nhíu mày, chỉ có Lam Cương vẫn bình thản không biểu lộ gì, không phải hắn không muốn bày tỏ thái độ, mà là vì vấn đề lập trường, không thể bày tỏ được.

Lam Cương rất rõ yêu cầu này của Triệu Văn Nghiệp đối với Lữ Lạc là quá đáng, nếu đổi lại là người khác, có lẽ hắn sẽ lên tiếng khuyên giải, nhưng người ngoài đều biết Lam Cương hắn là được Tống Thiên Diệu một tay nâng đỡ, nếu lúc này giúp Lữ Lạc khuyên Triệu Văn Nghiệp, hắn cũng sẽ bị gán cho cái mũ nhị ngũ tử.

Còn Nhan Hùng và Hàn Sâm thì khác, Hàn Sâm không có chút giao tình nào với Tống Thiên Diệu, Nhan Hùng tuy trước đây dựa vào Tống Thiên Diệu để lên vị trí, nhưng hiện giờ lại là người của Thái Bình Thân Sĩ Chử Hiểu Tín, cảnh tượng Chử Hiểu Tín công khai đối đầu với Tống Thiên Diệu trước nhà hàng Thụ Cầm không lâu trước đây vẫn còn rõ mồn một, cho dù hắn đứng ở phía đối lập với Tống Thiên Diệu, người ngoài cũng không nói được gì.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt rõ ràng đã phát phì của Nhan Hùng lộ ra nụ cười, dùng giọng điệu hòa giải để khuyên Triệu Văn Nghiệp.

- A Nghiệp, Lữ Thám trưởng nói không sai, mọi người cùng mặc một tấm da, ngươi bắt hắn lúc này giao Bả Thanh ra, hắn rất khó xử…

- Xin lỗi Hùng ca.

Triệu Văn Nghiệp không đợi Nhan Hùng nói xong, trực tiếp mở miệng ngắt lời, kéo kéo bộ vest đen trên người.

- Ta mặc đồng phục cảnh sát thủy.

Sắc mặt Nhan Hùng biến đổi vài lần, quay mặt sang nhìn Lam Cương, Lam Cương vừa vặn tránh ánh mắt, một bộ dáng không liên quan đến mình.

Triệu Văn Nghiệp thờ ơ gõ gõ móng tay, miệng nói.

- Lạc ca, một mạng đổi một mạng, tên bạn Đài Loan của ngươi chắc chắn không đủ cho biểu ca ta chơi đâu, giao người đi.

Lữ Lạc hai tay ấn lên mép bàn dài, vì dùng sức quá mạnh, các khớp ngón tay đã hơi trắng bệch, trầm giọng nói.

- Đủ hay không đủ chơi, đợi bọn chúng đánh nhau rồi mới biết được, bây giờ nói nhiều vô ích!

- Vậy là không thể thương lượng rồi?

Triệu Văn Nghiệp dang hai tay ra, làm ra vẻ bất đắc dĩ, hướng về phía Lam Cương nở một nụ cười xin lỗi.

- Xin lỗi Cương ca, ta không biết hôm nay các người có chuyện lớn gì cần bàn, trong nhà ta còn đang nấu nước đường đỏ, phải về xem lửa, đi trước nhé.

Lam Cương vẻ mặt khó xử.

- A Nghiệp…

Triệu Văn Nghiệp vẫy tay ra hiệu Lam Cương không cần nói tiếp, cười với hắn.

- Cương ca, ta là do ngươi một tay dẫn dắt, cũng biết hiện giờ ngươi không tiện lên tiếng. Không sao đâu, lần sau khi không có người khác ở đây, hai anh em chúng ta lại ngồi với nhau nói chuyện từ từ.

Không để ý đến sắc mặt Lữ Lạc đã đen như đáy nồi, Triệu Văn Nghiệp đi sượt qua hắn, đi được vài bước lại đứng vững.

- Hiện giờ người trên đánh nhau không thể ngừng, chúng ta người dưới sao không chơi một chút? Tối nay ta sẽ xin lệnh bắt giữ từ bọn quỷ tây, dẫn người đến bệnh viện bắt Hãn Cân Thanh, lúc đó xem ngươi còn bảo vệ hắn thế nào.

Khóe mắt Lữ Lạc giật giật vài cái, quay người lại nhìn chằm chằm Triệu Văn Nghiệp, sau một lúc lâu mới lộ ra nụ cười lạnh.

- Được! Ta đợi ngươi!

Triệu Văn Nghiệp cười khẩy một tiếng, bước ra ngoài cửa, đóng sầm cửa phòng lại.

Trong phòng im lặng một lúc, ánh mắt của Lam Cương, Nhan Hùng và Hàn Sâm ba người đều không hẹn mà cùng đảo quanh phòng họp rộng lớn, dường như ngoài Lữ Lạc ra, trong phòng họp chỗ nào cũng có thứ mới mẻ thú vị.

Ngay lúc này, cửa gỗ của phòng họp bị người từ bên ngoài đẩy ra, một cảnh sát mặc quân phục mà Lữ Lạc mang theo đứng ở cửa.

- Lạc ca…

Lữ Lạc đang ôm một bụng tức giận không có chỗ phát tiết, như tìm được lối thoát, đột nhiên lộ ra vẻ mặt dữ tợn, vung tay quét rơi ly rượu trên bàn xuống đất, vỡ tan tành, gầm lên như sấm với tên cảnh sát quân phục dưới quyền.

Chương 1019. Mặt trái (2)

- Con mẹ ngươi! Vào cửa không biết gõ cửa à? Ngày mai tự thu dọn đồ đạc, cút đến Sa Đầu Giác canh ao nước!

Tên cảnh sát xui xẻo bị Lữ Lạc mắng một trận té tát, cả người sợ đến đứng nguyên tại chỗ, hồi lâu không dám nhúc nhích.

- A Lạc, đừng làm khó thuộc hạ.

Lam Cương khẽ ho một tiếng, phá vỡ bầu không khí căng thẳng, quay đầu cười với tên cảnh sát đứng ở cửa.

- Lạc ca đùa với ngươi thôi, không cần lo lắng. Nói đi, chuyện gì xảy ra?

Tên cảnh sát rõ ràng bị dọa không nhẹ, nói chuyện còn hơi run.

- Dạ, Cương ca. Một vị giám đốc của ngân hàng HSBC vừa đến tổng bộ báo án, nói ngân hàng gần đây nhận được một lượng lớn tiền giả, Nhất ca bảo các thám trưởng quản khu lập tức đến tổng bộ họp.

Trong lúc ba người Lam Cương đang nhìn nhau, Lữ Lạc đã một tay túm lấy áo khoác trên lưng ghế, toàn thân toát ra khí chất u ám, giọng trầm xuống nói.

- Xin lỗi, ta đi trước một bước.

Lữ Lạc bước ra cửa, tên cảnh sát ở cửa vội vàng tránh đường, Lữ Lạc không thèm nhìn hắn, đi thẳng ra ngoài.

Khi cánh cửa đóng lại lần nữa, ba người còn lại trong phòng là Lam Cương, Nhan Hùng và Hàn Sâm thở phào nhẹ

nhõm, vẻ mặt mới thả lỏng đôi chút.

- Này!

Lam Cương móc hộp thuốc ra châm một điếu, rồi ném cả gói cho Nhan Hùng.

- Bây giờ ngươi là thám trưởng Dầu Ma Địa, không cùng đi họp à?

Nhan Hùng ngậm thuốc trong miệng, nói không rõ ràng.

- Họp cái mẹ nó! Có đi cũng không phải bây giờ, tránh đụng phải cái thùng thuốc nổ đó trên đường.

Nhan Hùng nói xong, lại ném hộp thuốc cho Hàn Sâm bên cạnh, Hàn Sâm cười tự giễu.

- Hùng ca, có họp để biết là may rồi! Ta muốn đi người ta còn không cho vào cửa, tại sao? Ta đâu phải thám trưởng!

Lam Cương cười khinh bỉ.

- Hừ! Điều tra lâu như vậy mà không tìm ra nguồn gốc tiền giả, đi họp cũng chỉ bị quỷ tây mắng một trận, mời ta đi ta cũng không đi.

Hàn Sâm bất lực thở dài.

- Cương ca, huynh đương nhiên không quan tâm, ta… Thôi, không nói nhiều nữa, uống rượu!

Trong lúc Lam Cương và Nhan Hùng đang an ủi Hàn Sâm trong phòng họp, Lữ Lạc đã đi ra khỏi tòa nhà câu lạc bộ Kim Nguyên, xuống dưới lầu.

Một chiếc xe Jaguar đỗ bên cạnh mở cửa, một gã đàn ông béo phì khó nhọc trèo xuống từ ghế lái, đứng trước cửa xe cười nịnh bợ vẫy tay với Lữ Lạc.

- Lạc ca, xe đã chuẩn bị xong.

Lữ Lạc nhanh chóng bước đến trước xe, khi cúi đầu vào cửa xe, dùng giọng chỉ hai người nghe được mà dặn dò gã đàn ông béo phì.

- Trư Du Tiểu, đưa ta đến tổng bộ xong, lập tức đến bệnh viện đón A Thanh đi, dù quỷ tây đích thân đến đòi người, hai chữ, không giao!

Trư Du Tiểu, trí nang đầu sỏ dưới tay Lữ Lạc nghe vậy, nụ cười béo ị trên mặt lập tức thu lại, gật đầu mạnh.

- Rõ, Lạc ca.

Trước bệnh viện nam khoa ở đường Hoạt Đạo, Loan Giới.

Sai Ba ngồi vào chiếc xe Toyota Nissan dưới sự tiễn đưa của Kondo Kohei và Pai Thun.

Naithan khởi động xe, chiếc xe từ từ lăn bánh, dần dần khuất khỏi tầm mắt Kondo Kohei và Pai Thun dưới ánh nhìn của họ.

- Pai Thun tiên sinh, theo ta biết tướng quân mới vừa đàm phán xong nguồn hàng thuốc phiện Tam Giác Vàng với phía Đài Loan, trong thời gian ngắn không có nguyên liệu thuốc phiện trong tay, hắn lấy đâu ra hàng để cung cấp?

Cho đến khi chiếc xe rẽ qua góc phố, biến mất khỏi tầm mắt, Kondo Kohei mới quay đầu lại, mỉm cười hỏi Pai Thun bên cạnh.

Pai Thun rõ ràng rất tin tưởng vào Sai Ba, nghe Kondo Kohei hỏi, không cần suy nghĩ đã trả lời.

- Kondo tiên sinh yên tâm, Sai Ba đã hứa với ngươi thì nhất định sẽ nói được làm được, chúng ta cứ ở đây yên tâm chờ tin tức của hắn thôi.

Kondo Kohei không nhận được câu trả lời, tỏ ra hơi thất vọng, nụ cười trên mặt cứng đờ một chút, rồi nhanh chóng trở

lại bình thường.

- Ta đương nhiên tin tưởng tướng quân…

Pai Thun gật đầu nói.

- Vậy còn kỹ thuật tinh chế thì sao? Kondo tiên sinh, trong thỏa thuận giữa ngươi và Sai Ba, dường như có đề cập đến việc sẽ dạy cho chúng ta kỹ thuật tinh chế hoàng tỳ. Có phải ngài lo lắng sau khi chúng ta học được kỹ thuật, sẽ chấm dứt hợp tác tiền giả với ngươi không?

Kondo Kohei nụ cười không đổi, lắc đầu liên tục nói.

- Đương nhiên không phải, gần đây đồng bọn của Pai Thun tiên sinh đã lấy từ kho hai trăm vạn tiền giả, hơn nữa đã phát tán đi phần lớn, chỉ riêng điểm này, ta đã có đủ lý do để tin tưởng tướng quân. Đã Pai Thun tiên sinh nhớ mãi không quên kỹ thuật tinh luyện của chúng ta, vậy bây giờ ta sẽ dẫn ngươi đi xem quy trình.

Kondo Kohei vừa nói vừa ra hiệu mời Pai Thun, dẫn hắn đi về phía một chiếc xe hơi đậu ở cổng bệnh viện.

Pai Thun nghi hoặc hỏi.

- Nhà máy tinh luyện hoàng tỳ không ở trong bệnh viện sao?

- Đương nhiên.

Kondo Kohei nháy mắt bí hiểm.

- Người Trung Quốc nói thỏ khôn có ba hang, ta làm sao phạm loại sai lầm sơ đẳng này? Vị trí nhà máy tinh luyện hoàng tỳ tuyệt đối an toàn, Pai Thun tiên sinh, mời.

…

Lúc hoàng hôn, rèm cửa sổ phòng khách sạn được kéo ra, ánh nắng vàng tràn ngập cả căn phòng, Đàm Kinh Vĩ quay

lưng về phía cửa, đứng giữa phòng khách, toàn thân tắm trong ánh tà dương.

Thịnh Triệu Trung đẩy cửa bước vào, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Đàm Kinh Vĩ, đứng sóng vai bên cạnh hắn.

- Đã tra rõ, tối nay có một chiếc tàu treo cờ Brazil ghé Hồng Kông, con tàu này không bị ảnh hưởng bởi lệnh cấm vận, sau khi ghé Hồng Kông hai tiếng sẽ tiếp tục đi lên phía bắc, tuyến đường tra được là đi Nhật Bản, nhưng cũng có thể đi Triều Tiên hoặc Đan Đông.

Thịnh Triệu Trung mở miệng nói một cách có điều có lý.

Chương 1020. Lời mời (1)

- Nơi đăng ký của con tàu này là ở Brazil, ta đã nhờ phía Đài Loan gọi điện cho người của Cục Vận tải Brazil xác minh, hiện tại đại diện pháp nhân của con tàu này đúng là một người Brazil, nhưng thực tế ba năm trước chủ nhân ban đầu của nó là Từ Ân Bá.

Đàm Kinh Vĩ mắt không nhìn nghiêng, nhìn chằm chằm vào ánh tà dương ngoài cửa sổ, khẽ mở miệng.

- Tứ ca, ngươi thấy đây có phải là cái bẫy Tống Thiên Diệu bày ra không?

Thịnh Triệu Trung im lặng giây lát, lắc đầu đáp.

- Không biết, nhưng nếu Tống Thiên Diệu thật sự có cấu kết với Từ Ân Bá, con tàu đến từ Brazil này rất có khả năng sẽ đi Triều Tiên.

Đàm Kinh Vĩ nhắm mắt suy nghĩ giây lát, từ từ mở mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười.

- Vừa nhận được thiệp mời của Từ Bình Thịnh, mời ta tối nay đến nhà họ Từ dự tiệc, Tống Thiên Diệu cũng sẽ đến.

Thịnh Triệu Trung nhíu mày.

- Vào lúc này mà bày tiệc rượu, Từ Bình Thịnh là muốn làm người hòa giải sao?

- Người hòa giải này không dễ làm đâu, hắn đứng về phía chúng ta hay đứng về phía Tống Thiên Diệu?

Đàm Kinh Vĩ cười nói.

- Tuy bây giờ mọi người đều giả vờ câm điếc, nhưng ai cũng biết chuyện vận chuyển lần này liên quan đến chuyện lớn cỡ nào, một đám thương nhân theo đỏ đổi trắng mà liên lụy vào, e rằng lập tức sẽ bị nuốt chửng cả xương lẫn da.

Thịnh Triệu Trung gật đầu, đúng như Đàm Kinh Vĩ nói, tuy bây giờ những thương nhân Hồng Kông đều giả vờ không biết mối thù giữa Tống Thiên Diệu và Đàm Kinh Vĩ, nhưng trên đời làm gì có bức tường nào không lọt gió?

Tống Thiên Diệu muốn đưa 71 động cơ mà nhân viên hai hãng hàng không khởi nghĩa tháo từ máy bay Mỹ xuống đưa về đại lục, Đàm Kinh Vĩ thì muốn ngăn cản Tống Thiên Diệu đưa lô động cơ này ra ngoài, đây đã không còn là va chạm giữa cá nhân, mà là một ván cờ giữa Đài Loan và đại lục. Trong ván cờ này, dù là Từ Bình Thịnh hay Vu Thế Đình, thậm chí gộp tất cả đại gia Hồng Kông lại cũng chỉ là muối bỏ biển, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ chuốc họa sát thân.

- Vậy ý đồ của Từ Bình Thịnh tối nay là gì?

Thịnh Triệu Trung nghĩ trước nghĩ sau, vẫn không đoán được mục đích Từ Bình Thịnh sắp xếp bữa tiệc tối nay.

Đàm Kinh Vĩ lắc đầu.

- Suy nghĩ của lão quỷ năm này, không dễ đoán được đâu. Nhưng đã cho thiệp mời, vẫn phải đi một chuyến, tiện thể hỏi thẳng mặt Từ Bình Thịnh, có biết con trai mình đang đẩy nhà họ Từ xuống hố lửa không?

Thịnh Triệu Trung dừng lại, mở miệng hỏi.

- Vậy con tàu Brazil tối nay thì sao?

Đàm Kinh Vĩ không trả lời ngay, Thịnh Triệu Trung cũng không hỏi thêm, đứng bên cạnh chờ đợi.

Đàm Kinh Vĩ đi đi lại lại trong phòng vài bước rồi dừng lại, từ từ mở miệng.

- Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, nhưng chuyến này tứ ca không cần phải đích thân đi, tối nay ta còn cần ngươi cùng ta đi dự tiệc, để Địch Chấn bọn họ chuẩn bị sẵn sàng đồ đạc, lúc nào cũng có thể ra tay.

Thịnh Triệu Trung gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

- Ta ra ngoài sắp xếp một chút.

Trong phòng lại chỉ còn lại một mình Đàm Kinh Vĩ, hắn nhìn chằm chằm vào ánh tà dương đang tắt, lẩm bẩm.

- Quốc Dân đảng… Quốc Dân đảng…

Tại khách sạn Bán Đảo, Tống Thiên Diệu đặt ống nghe điện thoại xuống, trên mặt lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Hoàng Lục đứng bên cạnh hắn sốt ruột mở miệng hỏi.

- Thế nào? Lão già Từ Bình Thịnh nói sao?

Tống Thiên Diệu cười tươi đáp.

- Từ Bình Thịnh tối nay mời hai nhóm người từ Hồng Kông và Thượng Hải, còn có cả Đàm Kinh Vĩ, đặt tiệc ở nhà hắn, vừa rồi là Từ Ân Bá gọi điện cho ta, mời ta tối nay đến nhà hắn dự tiệc.

Nói đến Từ Ân Bá, Tống Thiên Diệu không thể không bội phục gã này trầm tĩnh, dù biết rõ tối nay có chuyện lớn phải làm, nhưng khi nói chuyện điện thoại vẫn không hé ra nửa lời, chỉ bàn về chuyện bữa tiệc.

Nghe nói Đàm Kinh Vĩ cũng sẽ đến dự tiệc, Hoàng Lục xoa tay.

- Ta cảm thấy Từ Bình Thịnh chưa chắc đã đáng tin, bữa tiệc này nhiều khả năng là Hồng Môn Yến. Nhưng lão bản cứ

yên tâm, trừ phi tối nay bọn chúng mang cả máy bay đại bác ra, nếu không ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi!

Nghe Hoàng Lục nói những lời hào khí ngất trời như vậy, Tống Thiên Diệu cười cười không cho là đúng.

- Ngươi lo cho bản thân trước đi, Từ Bình Thịnh mời cả người Thượng Hải, nói không chừng cả Thủy thúc bên cạnh Vu Thế Đình cũng đến, cẩn thận bị bím tóc của người ta siết chết.

- Lão bản, đừng đùa nữa, ai mà không biết ngươi sắp là phò mã của Vu Thế Đình, hắn sao có thể đối phó ngươi chứ?

Hoàng Lục mặt mày không tin, lỗ mãng mở miệng nói.

Tống Thiên Diệu hắc hắc cười.

- Chuyện này ai mà nói chắc được? Càng đến lúc then chốt thế này, càng không thể lơ là cảnh giác, ngươi không thật sự nghĩ Vu Thế Đình thiếu ta làm phò mã chứ?

Một câu nói khiến Hoàng Lục nghẹn họng hồi lâu không nói được gì, cuối cùng mới ấp úng mở miệng.

- Thôi được, dù sao tối nay bất kể ai động đến ngươi, ta đều sẽ bảo vệ ngươi, năm xưa Tử Nhã ca bảo vệ Hà tiên sinh thế nào để thoát khỏi đường phố Ma Cao, tối nay Hoàng Lục ta sẽ bảo vệ ngươi ra khỏi cửa lớn nhà họ Từ như vậy.

Tống Thiên Diệu cười không đồng ý cũng không phản đối, vươn vai, lười biếng mở miệng nói.

- Đùa thôi, tối nay nhiều khả năng sẽ không có chuyện gì xảy ra. Con tàu từ Nam Mỹ Brazil sắp cập bến, tối nay ngươi đi theo tàu, không cần đi với ta.

Hoàng Lục sửng sốt, dùng ánh mắt không hiểu nhìn Tống Thiên Diệu.

Chương 1021. Lời mời (2)

Tống Thiên Diệu giọng nhẹ nhàng.

- Lục ca, đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến đánh đánh giết giết, ngươi nói mình là kẻ ăn não, phiền ngươi dùng đại não suy nghĩ một chút được không? Từ Bình Thịnh dù thật lòng hay giả ý, cũng không thể động thủ với ta trong bữa tiệc tối nay được, trừ phi hắn thật sự lẩm cẩm rồi.

- Nhưng mà Đàm Kinh Vĩ…

Hoàng Lục lập tức phản bác.

Tống Thiên Diệu không cho hắn cơ hội nói tiếp, ngắt lời.

- Đây là ở Hồng Kông, Đàm Kinh Vĩ động thủ với ta ở nhà Từ Bình Thịnh? Vậy hắn có thể thấy được mặt trời ngày mai, ta dưới cửu tuyền cũng phải khen hắn một câu. Huống chi Đàm Kinh Vĩ giết ta có lợi gì cho hắn? Hiện giờ lô hàng đó ở đâu hắn còn chưa rõ, giết ta hắn càng không có khả năng về báo cáo.

Hoàng Lục nghi ngờ nhìn Tống Thiên Diệu.

- Ngươi nói vậy như thể mình rất an toàn vậy, thế mấy ngày gần đây sao ngay cả khách sạn cũng không dám ra ngoài?

Tống Thiên Diệu trợn mắt.

- Đại ca ơi! Tiền thưởng truy nã mười hai triệu đô la, Từ Bình Thịnh, Đàm Kinh Vĩ những nhân vật lớn này có thể không để tâm, nhưng những kẻ bên dưới e rằng đã đỏ mắt từ lâu rồi, ngươi có nghe câu ‘Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó

chơi’ không? Ta sợ mình vừa bước ra cửa đã không biết có bao nhiêu tên lưu manh không gọi nổi tên muốn chém chết ta!

- Vậy ta càng không thể đi được!

Hoàng Lục tỏ vẻ trung thành gan dạ.

- Tối nay ta vẫn phải ở bên cạnh ngươi.

Tống Thiên Diệu bất đắc dĩ thở dài.

- Không được, tối nay ngươi nhất định phải lên con tàu đó, nếu ngươi xuất hiện bên cạnh ta, những tâm tư chúng ta đã bỏ ra trước đó sẽ đổ sông đổ biển hết.

Thấy Hoàng Lục vẫn một bộ dáng miễn cưỡng, Tống Thiên Diệu đành phải tiếp tục khuyên nhủ.

- Yên tâm đi, lát nữa ta sẽ gọi điện thông báo cho Lam Cương, bảo hắn lái xe cảnh sát đưa ta đi, thêm Hiếu thúc bọn họ âm thầm bảo vệ, có ngươi hay không cũng chẳng khác gì.

Hoàng Lục mặt đầy vẻ tổn thương.

- Không phải chứ lão bản? Ta đã chuẩn bị tối nay cùng ngươi sống chết có nhau rồi, ngươi lại nói ra những lời như vậy? Được! Cứ để ngươi tự đi dự yến Hồng Môn đi, ta tự mình ra biển ngắm cảnh!

Hoàng Lục nói xong, xoay người đi ra ngoài cửa.

Phía sau, nụ cười trên mặt Tống Thiên Diệu khi đối diện Hoàng Lục dần dần biến mất, thần tình trở nên vô cùng nghiêm túc.

…

Bốn chiếc xe cảnh sát hú còi vây quanh một chiếc Ford 49 cũ kỹ ở giữa, bình ổn lái về nhà Từ Bình Thịnh.

Bên trong chiếc xe Ford, Lam Cương - ngôi sao đang lên của cảnh sát tự mình lái xe, Tống Thiên Diệu ngồi ở hàng ghế

sau, Diêu Xuân Hiếu và Á Tứ ngồi hai bên bảo vệ hắn.

- Sự việc diễn ra như vậy đó, Tống tiên sinh ngươi biết đấy, A Nghiệp với ngươi là anh em họ, ta là người ngoài kẹt ở giữa rất khó xử.

Lam Cương tay nắm vô lăng, mắt nhìn chăm chú con đường phía trước, thỉnh thoảng liếc nhìn gương chiếu hậu, than thở với Tống Thiên Diệu.

Nghe Lam Cương kể lại chiến tích anh dũng của Triệu Văn Nghiệp tại câu lạc bộ Kim Nguyên và việc đối đầu với Lữ Lạc, Tống Thiên Diệu cười toe toét.

- Không ngờ A Nghiệp lại có gan như vậy, không tồi, quả không hổ danh là con trai của Châu di!

Lam Cương bất đắc dĩ nói.

- Đại ca, ngươi còn tâm trạng nói đùa sao? Hiện giờ cảnh sát vì vụ tiền giả mà rối tung cả lên, hơn nữa nghe nói gần đây lại có hoàng tỳ lưu thông trên thị trường, thứ này từ khi Lý Tài Pháp chết đi đã biến mất một thời gian dài rồi, lại xuất hiện đúng lúc ngươi đang đánh nhau sống chết với bọn Đài Loan. Nhất ca gần đây ngày nào cũng gọi mấy tên thám tử đến mắng một trận, A Nghiệp lúc này nhảy ra đối đầu với Lữ Lạc, ta lo quỷ Tây một cơn giận đùng đùng sẽ cách chức cả hai bọn họ đấy!

Tống Thiên Diệu nghe vậy cũng nhíu mày, nào là tiền giả nào là hoàng tỳ, xem ra có kẻ đang thừa cơ mình và Đàm Kinh Vĩ minh tranh ám đấu để ngầm đục nước béo cò đây!

- Ta biết rồi, ngươi về nói với A Nghiệp, bảo là ta nói thế, để hắn thời gian này an phận một chút đã.

Tống Thiên Diệu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh đêm vụt qua, lại mở miệng.

- Có truy ra được nguồn gốc của tiền giả và hoàng tỳ không?

Lam Cương lắc đầu.

- Không! Hiện giờ anh em mỗi ngày đi tuần tra ba lần, ngày nào cũng chửi mẹ bọn in tiền giả và làm hoàng tỳ cả trăm lần, nhưng vẫn chẳng có manh mối gì.

Tống Thiên Diệu xoa cằm.

- Ta sẽ sắp xếp thời gian bảo Lục ca bọn họ giúp điều tra, có tin tức sẽ thông báo cho ngươi.

Đây không phải Tống Thiên Diệu nhiều chuyện, chỉ là nghĩ đến có thể vì cuộc tranh đấu giữa mình và Đàm Kinh Vĩ mà cho kẻ khác cơ hội đục nước béo cò, Tống Thiên Diệu trong lòng cũng thấy có chút áy náy. Dù là tiền giả hay hoàng tỳ, hai thứ này đều sẽ mang đến vô số rắc rối cho người dân Hồng Kông, tình lý gì Tống Thiên Diệu cũng thấy mình phải để tâm một chút.

Lam Cương đánh vô lăng, rẽ qua góc phố.

- Thôi, chuyện này chúng ta cảnh sát sẽ từ từ điều tra cho rõ, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Bây giờ ngươi vẫn nên lo cho bản thân trước đi, ra ngoài đường một chuyến mà gây ra động tĩnh lớn như vậy, ngay cả Thống đốc Hồng Kông cũng không oai bằng ngươi!

- Phải đấy! Mạng của Thống đốc Hồng Kông chưa chắc đã đáng giá mười hai triệu đâu!

Tống Thiên Diệu có chút bực bội đá một cái vào lưng ghế trước, bất bình nói.

- Chử Hiếu Trung cái thằng chó chết này, dù sao cũng từng cùng hắn đối phó nhà họ Chương, nói trở mặt là trở mặt, còn chê ta chết chưa đủ nhanh sao?

Chương 1022. Thánh địa của giấc mơ

Ma Cao, bến tàu Cảng Ao.

Dưới bóng đêm, một chiếc tàu khách từ Hồng Kông đến từ từ cập bến, du khách lần lượt bước xuống thuyền nhỏ, dưới sự dìu dắt ân cần của nhân viên bến tàu Bồ Đào Nha, bình yên đặt chân lên đất Ma Cao.

So với địa vị siêu nhiên của người Anh ở Hồng Kông, người Bồ Đào Nha cai trị Ma Cao rõ ràng không được thoải mái như vậy. Bỏ qua những quan chức Bồ Đào Nha kiếm bộn tiền nhờ tham ô hối lộ, ít nhất trong số những thường dân Bồ Đào Nha, vẫn có rất nhiều người không đủ ăn, làm ăn cũng không bằng thương nhân bản địa, nên mới phải ra bến tàu làm những công việc phục vụ người khác vất vả như thế này.

Natawak chậm rãi bước xuống tàu khách với sự dìu đỡ của một người Bồ Đào Nha, đứng trên bến cảng Hồng Kông - Ma Cao hít sâu một hơi gió biển lạnh lẽo, quay đầu nhìn về phía những người đồng hành cùng hắn vượt biển.

Sai Bao xách một chiếc vali da màu đen, cùng với mấy người bạn Thái Lan lần lượt bước xuống tàu khách, đứng phía sau Natawak.

- Natawak thiếu gia, người bán hàng vẫn chưa đến, tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Sai Bao dùng tiếng Thái hỏi khẽ Natawak.

Người Bồ Đào Nha đang dìu Natawak xuống tàu nghe thấy Sai Bao nói tiếng Thái, lập tức nói với Natawak bằng tiếng

Thái vụng về.

- Thưa ngài, tiền boa.

Natawak hứng thú nhìn người Bồ Đào Nha đang cúi người cười nịnh, tiện tay móc từ trong ngực ra hai tờ 100 đô la Hồng Kông đưa cho đối phương.

Làm sao người Bồ Đào Nha làm việc ở bến tàu từng thấy nhân vật ra tay hào phóng như vậy, những người như hắn bình thường nhận được một đồng Hồng Kông tiền boa cũng phải tạ ơn trời đất, lúc này đột nhiên thấy số tiền đủ cho mình sống một hai tháng, hắn xúc động đến mặt đỏ bừng, liên tục dùng tiếng Thái cảm ơn Natawak.

Nhưng Nathan không thèm nhìn hắn thêm lần nào nữa, bước chân đi ra ngoài bến tàu, đồng thời dặn dò Sai Bao đang ở phía sau.

- Trước tiên tìm một khách sạn để ở, sau đó gọi điện cho bọn họ.

- Vâng!

Sai Bao đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa, cùng mấy người bạn Thái Lan theo sát phía sau Natawak.

Natawak đi trên bờ biển Ma Cao, nhìn quanh cảnh vật xung quanh, bến cảng Ma Cao trong đêm đèn đuốc sáng trưng, xe taxi và xe kéo đợi khách xếp thành hai hàng, phân biệt rõ ràng.

Nathan thu hồi ánh mắt, khóe miệng nhếch lên.

- Em gái của Tống Thiên Diệu sống ở đây sao? Vốn còn đang nghĩ làm sao thuyết phục cha cho ta đến Ma Cao, không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy, phải cảm ơn đám tàn quân Tam Giác Vàng bán thuốc phiện này mới được.

Hắn nói rất khẽ, giống như đang tự nói với chính mình, ngay cả Sai Bao đi phía sau cũng không nghe rõ, không khỏi

lên tiếng hỏi.

- Thiếu gia, ngươi nói gì vậy?

Natawak cười nói:

- Ta nói, Ma Cao thật là một nơi tốt, vốn tưởng hàng từ Tam Giác Vàng một thời gian nữa mới đến được, việc làm ăn của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng, không ngờ ngay bên cạnh Hồng Kông, đã có nguồn hàng chúng ta muốn.

Sai Bao và mấy người đồng hành nghe vậy cũng đều lộ vẻ tươi cười.

- Đây là Phật tổ đang phù hộ cho Sai Ba và Natawak thiếu gia, biết chúng ta những kẻ khổ mệnh này sống không dễ dàng, chỉ cho chúng ta một con đường sáng sủa.

Natawak cười không đồng ý cũng không phản đối, bước những bước dài về phía trước.

Lần này đến Thái Lan, hắn chỉ có một mục tiêu, đó là tìm được Tống Văn Văn mà hắn đã nhớ nhung từ lâu. Còn việc Sai Ba vì thiếu nguyên liệu thuốc phiện, bảo hắn liên lạc với đám tàn quân Tam Giác Vàng ở Ma Cao để mua nguồn hàng, Natawak hoàn toàn không để tâm.

Buôn bán thuốc phiện thì kiếm được bao nhiêu tiền chứ? Mà còn phải chịu rủi ro lớn. Nếu có thể tìm được người nhà của Tống Thiên Diệu, chẳng phải Tống Thiên Diệu sẽ ngoan ngoãn giao hết công việc làm ăn trong tay mình sao? Còn có lô động cơ máy bay mà người Đài Loan luôn nhớ nhung, nếu rơi vào tay mình, đương nhiên là đổi lấy lợi ích lớn hơn từ người Mỹ, chỉ có người Trung Quốc ngốc nghếch mới không nhìn rõ tình hình, người Anh không còn được nữa, thiên hạ sau này là của người Mỹ.

Natawak nghĩ như vậy trong lòng, nụ cười trên khóe miệng càng thêm đậm nét, chỉ cần có được sự tin tưởng và giúp đỡ

của người Mỹ, hắn tin rằng thành tựu tương lai của mình chắc chắn sẽ vượt qua Sai Ba, đây cũng là ước mơ từ lâu của hắn.

- Ma Cao, đúng là thánh địa để thực hiện ước mơ!

Natawak dang rộng hai tay, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Sai Bao và những người Thái Lan phía sau, hét lớn một câu đón gió đêm.

…

Từ Bình Thịnh từ Quảng Đông chạy đến Hồng Kông đã mấy chục năm, vì xuất thân từ nhỏ không phải là đại phú đại quý, nên dù bây giờ được vinh danh là Vua tàu biển Hồng Kông, về mặt hưởng thụ cuộc sống vẫn còn xa mới bằng được Vu Thế Đình, một thương nhân Thượng Hải từng ăn từng trải.

Đây cũng là lý do tại sao người Thượng Hải khi đến Hồng Kông, lại gọi người Hồng Kông là những kẻ thổ dân chưa từng thấy đời.

Giống như khi Vu Thế Đình tiếp đãi Tống Thiên Diệu, đã chọn nơi đón tiếp khách là Tĩnh Viên mà hắn đã bỏ ra hàng trăm vạn để mua, chỉ riêng một tòa Tĩnh Viên đã có thể sánh ngang với tất cả các cửa hàng trên năm con phố ở khu Đông đảo Hồng Kông cộng lại. Nhưng đối với Vu Thế Đình, đây chẳng qua chỉ là một khu vườn nghỉ ngơi để hắn tiếp khách giải trí, một tháng chưa chắc đã vào đó một lần.

So sánh ra, quy mô bữa tiệc tối nay Từ Bình Thịnh tiếp đãi các thương nhân tàu biển địa phương và Hồng Kông nhỏ hơn nhiều, đặt tiệc ở sân sau nhà mình, bày hơn chục bàn ngoài trời, tuy các thiết bị chiếu sáng đều đầy đủ, còn đặc biệt mời một ban nhạc phương Tây đến biểu diễn, nhưng so với sự xa hoa của Vu Thế Đình, Từ Bình Thịnh trông giống một thương nhân bình thường cần kiệm chi tiêu hơn.

Tuy nhiên không ai vì thế mà chê cười Từ Bình Thịnh keo kiệt, chỉ là sở thích khác nhau mà thôi, hắn thích đua ngựa, những năm qua số tiền bỏ ra cho đội ngựa, e rằng cũng đủ để mua hai ba tòa Tĩnh Viên rồi, việc theo đuổi chất lượng cuộc sống của bản thân lại đặt ở vị trí cuối cùng.

Chương 1023. Mời trà (1)

Huống chi hôm nay các vị khách mời có mặt đều biết, Từ Bình Thịnh mời họ tham dự tiệc chỉ là vai phụ để trang trí, nhân vật chính thực sự là Tống Thiên Diệu và Đàm Kinh Vĩ, hai người đang nổi như cồn gần đây. Đặc biệt là Tống Thiên Diệu, hiện đang bị treo giải thưởng cao để lấy mạng hắn, việc đặt tiệc tại Từ gia, e rằng ngay cả kẻ trộm không biết trời cao đất dày cũng phải bỏ đi ý định trong lòng.

- Từ lão bản này đang bảo vệ Tống Thiên Diệu đấy!

Một thương nhân tàu biển Hồng Kông ngồi trước bàn tiệc, quan sát khách khứa qua lại xung quanh, nói ra nhận định của mình với người cùng bàn.

Một thương nhân tàu biển khác ngồi bên trái hắn lắc đầu.

- Bảo vệ hay không còn phải xem đêm nay hai bên nói chuyện thế nào, nếu không thỏa thuận được, Tống Thiên Diệu chưa chắc đã ra khỏi Từ gia được.

Những thương nhân tàu biển còn lại cùng bàn cũng âm thầm gật đầu, rõ ràng đồng ý với nhận định này, hiện tại điểm mấu chốt của vấn đề nằm ở mâu thuẫn không thể hòa giải giữa Tống Thiên Diệu và Đàm Kinh Vĩ, nếu không giải quyết được vấn đề này, ai là kẻ thù, ai là bạn bè, những người ngoài cuộc như họ hoàn toàn không thể nhìn ra.

- Nghe nói Chử Hiếu Trung cũng bỏ ra hai triệu để ám sát Tống Thiên Diệu, e rằng đêm nay không chỉ là ân oán giữa Tống Thiên Diệu và Đàm Kinh Vĩ đâu!

Một thương nhân tàu biển Thượng Hải ngồi ở bàn khác nâng ly rượu, ngước mắt nhìn về phía cửa bên sân sau, nơi đó xây dựng một tòa nhà kiểu phương Tây nhỏ, qua cửa sổ tòa nhà, có thể thấy mơ hồ bóng người bên trong.

Đêm nay ngoài việc mời các thương nhân tàu biển Hồng Kông và Thượng Hải, Từ Bình Thịnh còn mời Chử Diệu Tông, Vu Thế Đình, Lư Văn Huệ cùng Chu Tích Vũ, Thái Văn Báchch, Cố Thuyên và những người khác, trong số những người này, chỉ cần lấy ra một người giậm chân cũng đủ khiến toàn bộ chuỗi kinh tế Hồng Kông chao đảo, chỉ có Từ Bình Thịnh, một đại gia Hoa kiều cùng đẳng cấp với họ, mới có thể mời được những người này cùng tụ họp một chỗ.

Những đại gia Hoa kiều thực sự này, đương nhiên không thể giống như đám vai phụ ở dưới lầu, chỉ bày vài cái bàn trên bãi cỏ xanh ở sân sau để tiếp đãi cho xong chuyện, cho dù họ không quan tâm, Từ Bình Thịnh làm chủ nhà cũng không thể để mất mặt như vậy.

Trong phòng họp rộng rãi ở tầng hai, không có bàn dài, chỉ có vài chiếc ghế sofa bày biện tùy ý, trước sofa đặt bàn trà, Từ Bình Thịnh mời các đại gia Hoa kiều lần lượt ngồi xuống, bản thân hắn ngồi xuống cuối cùng, cười hì hì nhìn mọi người.

- Hiếm khi hôm nay các vị rảnh rỗi, chịu nể mặt đến nhà ta ngồi một lát.

Từ Bình Thịnh mang nụ cười hiền hòa trên mặt, nghiêng đầu nhìn về phía Chử Diệu Tông đang cười mà không nói bên cạnh, chỉ vào bộ ấm chén đặt trên bàn trà trước mặt hắn.

- Diệu Tông, bánh trà Phổ Nhĩ từ thời Đạo Quang, đây là ta đặc biệt xin từ Tích Vũ đấy, hôm nay ngươi nhất định phải nếm thử cho kỹ.

Chu Tích Vũ nghe hắn nhắc đến mình, cười ha hả.

- Ta còn lấy làm lạ, ngươi bình thường ngay cả Bích Loa Xuân và Thiết Quan Âm cũng không phân biệt được hương vị, sao lại nhắm đúng bánh trà của ta, hóa ra là mang ra làm quà tặng.

Chử Diệu Tông cũng cười theo.

- Được lắm Chu Tích Vũ, lần trước ngươi còn lừa ta nói đã uống hết bánh trà này, hóa ra là muốn cất giấu để tự mình thưởng thức, tình bạn mấy chục năm của chúng ta còn không bằng một bánh trà sao?

- Tình bạn là tình bạn, bánh trà là bánh trà.

Chu Tích Vũ mắt lộ vẻ cười.

- Lão già ngươi nếu thật sự coi trọng tình bạn, mấy lạng Đại Hồng Bào cất giấu trong nhà sao không lấy ra đãi ta?

Mọi người trong phòng khách biết Chử Diệu Tông và Chu Tích Vũ đều là những kẻ sành trà, lúc này nghe hai người họ đấu khẩu, đều không nhịn được mà mỉm cười.

- Vu lão bản, tuyến đường từ Hồng Kông đến Nam Phi, sang năm ta không định chạy nữa.

Từ Bình Thịnh nghiêng mặt nhìn về phía Vu Thế Đình, giọng điệu chân thành.

- Nghe nói Trinh Trọng sắp sinh nhật, coi như là món quà sinh nhật ta tặng trước cho hắn, ngươi thấy thế nào?

Căn phòng im lặng một lúc, mọi người đều lặng lẽ quan sát sắc mặt của Vu Thế Đình. Từ Bình Thịnh và Vu Thế Đình, hai vị vua tàu biển này đã tranh đấu công khai lẫn ngầm bao nhiêu năm nay, giờ một bên chủ động nhượng bộ, dù là kẻ ngốc cũng ngửi thấy mùi bất thường, huống chi là đám lão hồ ly này.

Vu Thế Đình xoa xoa chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón cái, cười tươi nhìn lại Từ Bình Thịnh.

- Từ lão bản, không phải đã nói hôm nay là bữa tiệc gia đình, không bàn chuyện làm ăn sao? Ngươi vô cớ tặng một món quà lớn như vậy, ta sợ sau này không thể đáp lễ!

Đáp lễ cái mẹ ngươi! Từ Bình Thịnh trong lòng đã chửi Vu Thế Đình tơi bời, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không hề suy suyển.

- Chuyện làm ăn gì chứ, ta chỉ cảm thấy chúng ta đều là người Trung Quốc, nên giúp đỡ lẫn nhau mới phải, tuyến đường này ta độc chiếm bao nhiêu năm nay, giờ bọn Anh quốc đã không nhịn được muốn chen vào chia một miếng bánh, để Trinh Trọng đứng ra cũng tốt, bịt miệng bọn chúng, chẳng lẽ thật sự để bọn Anh quốc cắt thịt từ người Trung Quốc chúng ta sao?

Câu nói này đã hơi lộ liễu, Từ Bình Thịnh một miệng một câu người Trung Quốc, ai cũng nghe ra được hắn đang giúp Tống Thiên Diệu nói chuyện. Tuy bề ngoài hắn nói tuyến đường Nam Phi là quà sinh nhật tặng cho Vu Trinh Trọng, con trai cả của Vu Thế Đình, nhưng mọi người có mặt đều nghe ra được, món quà này giống như là quà mừng hơn, mừng cho con gái nuôi của Vu Thế Đình và Tống Thiên Diệu.

Chương 1024. Mời trà (2)

Đại lão Cố Thuyên của tập đoàn Vĩnh An khẽ ho một tiếng, cười nói với mọi người trong phòng.

- Nói đến quà cáp, con gái Lâm San của ta cũng sắp kết hôn. Từ lão bản, chúng ta quen biết bao nhiêu năm nay, ngươi không thể thiên vị được đâu!

Vu Thế Đình nghe Cố Thuyên lên tiếng, khẽ hừ một tiếng, quay đầu sang hướng khác.

Con gái Cố Lâm San của Cố Thuyên liên thủ với Đàm Kinh Vĩ, gần đây đang đè giá cổ phiếu của người Thượng Hải, nhưng vì là cuộc đấu giữa hậu bối, những đại gia cỡ Vu Thế Đình lại không thể can thiệp, nếu không thì bề ngoài hiện tại người Hồng Kông vẫn đang đánh nhau với người Thượng Hải, đến lúc đó sẽ biến thành cuộc đọ sức lớn giữa hai phe tư bản, chẳng có lợi cho ai cả.

Nhưng Cố Lâm San và Đàm Kinh Vĩ, một bên có Ngân hàng Vĩnh An chống lưng, một bên có Đài Loan hậu thuẫn, sức mạnh khi hai bên liên thủ đã không thể xem thường, ít nhất từ tình hình hiện tại mà xem, Tống Thiên Diệu đã liên tiếp thất bại, rõ ràng là cung đã hết tên, bước đi khó khăn.

Giờ Cố Thuyên nhắc đến chuyện hôn sự của Cố Lâm San, rõ ràng là nói cho tất cả mọi người có mặt biết, ngươi Vu Thế Đình có thể nâng đỡ một Tống Thiên Diệu, Vĩnh An cũng có thể đưa Đàm Kinh Vĩ lên.

- Thuyên ca à…

Từ Bình Thịnh liếc nhìn sắc mặt Vu Thế Đình, định lên tiếng hòa giải, nhưng Cố Thuyên không cho hắn cơ hội này.

Cố Thuyên cắt ngang lời Từ Bình Thịnh.

- Từ lão bản, ta đoán ngươi cũng biết, con rể của ta cũng là người Trung Quốc, điểm này các vị có mặt ở đây không ai phủ nhận chứ?

Mọi người trong phòng nghe vậy, sắc mặt khác nhau, không ai dám nhảy ra phản bác Cố Thuyên.

Tống Thiên Diệu là người Trung Quốc, Đàm Kinh Vĩ đương nhiên cũng là người Trung Quốc, nhưng một người đại diện cho đại lục, một người đại diện cho Đài Loan, nếu nhất định phải coi họ như nhau thì sự khác biệt quả thực quá lớn.

Nhưng lời nói của Cố Thuyên này về tình về lý đều không thể bắt bẻ được, Từ Bình Thịnh đưa ra danh hiệu người Trung Quốc để ủng hộ Tống Thiên Diệu, nhưng ai dám nói Đàm Kinh Vĩ không phải là người Trung Quốc? Loại phe phái này không phải tùy tiện mà đứng vào được, dù ngươi có nhiều vốn liếng đến đâu, khi nâng lên tầm chính trị, cũng chẳng khác gì một con cừu béo vô hại.

Bầu không khí trong phòng khách trở nên ngưng đọng, mấy vị đại gia người Hoa hoặc bưng tách trà, hoặc ngậm xì gà, đều tỏ ra một bộ dáng sự bất quan kỷ.

Lư Văn Huệ là nghị viên Hội đồng Lập pháp Hồng Kông, hậu thuẫn của hắn là người Anh, lúc này dù có lập trường rõ ràng, cũng không thể đứng ra nói một câu cho Tống Thiên Diệu hoặc Đàm Kinh Vĩ.

Hội trưởng Hội thương hội Triều Châu Chử Diệu Tông, hội trưởng Hội thương hội Đông Hoản Chu Tích Vũ cùng hội trưởng Hội thương hội Ngũ Ấp Thái Văn Bách, hoàn cảnh của ba người này thực ra cũng giống như Lư Văn Huệ, hơn nữa ba

người họ đã không chỉ một lần bàn luận riêng về chuyện này, đều đi đến kết luận, đó là có thể không đụng đến vũng nước này thì tuyệt đối không đụng. Vị trí của họ đại diện không chỉ đơn thuần là bản thân, mà còn là hàng ngàn hàng vạn đồng hương đang ăn theo phía sau, một bước đi sai, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên Chử Diệu Tông, hội trưởng Hội thương hội Triều Châu này không muốn lên tiếng, nhưng Từ Bình Thịnh lại không định bỏ qua hắn.

- Diệu Tông, người là do ngươi một tay dạy dỗ ra, lúc này ngươi không nói hai câu sao?

Từ Bình Thịnh liếc nhìn Chử Diệu Tông đang như lão tăng nhập định, cười híp mắt hỏi.

Chử Diệu Tông như đang thần du thiên ngoại, lúc này nghe Từ Bình Thịnh lên tiếng mới đột nhiên hoàn hồn, nhưng hắn không định tiếp lấy quả bóng nóng này mà Từ Bình Thịnh ném qua, chỉ cười cầm tách trà lên, ra hiệu với mọi người trong phòng.

- Nào, mời dùng trà.

…

Trong một phòng khách sạn ở tầng 5 khách sạn Bồ Áo, đường phố Ma Cao.

Tống Xuân Trung đang ngồi ngay ngắn trước bàn trong phòng khách, dùng bí danh Trương Hiển Thái, tên đồ đệ mới thu không lâu Cố Thiên Thành đang đứng sau lưng hắn với vẻ mặt nghiêm túc, một tay thọc vào trong ngực áo, biểu cảm nghiêm nghị.

Ngồi đối diện Tống Xuân Trung là một gã đầu trọc người da đen Papua, phía sau gã da đen còn đứng hai tên vệ sĩ người Nga trắng to cao lực lưỡng.

- Trương tiên sinh, giá của ngươi quá cao, với giá này ta nhập hàng từ Tam Giác Vàng, ít nhất sẽ nhiều hơn ngươi ba thành.

Gã đầu trọc da đen nhìn chằm chằm Tống Xuân Trung, giơ một bàn tay ra.

- Ta trả cao nhất đến mức này.

Tống Xuân Trung mặc một bộ trường sam, cười quay đầu nhìn Cố Thiên Thành đứng sau lưng, nói không đồng ý cũng không phản đối.

- Papua tiên sinh, nếu ngươi có thể nhập được hàng từ Tam Giác Vàng, cũng không cần phải đặc biệt đến tìm ta.

Gã đầu trọc da đen được gọi là Papua biểu cảm trên mặt cứng đờ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu nói.

- Nhưng giá này thực sự quá cao, ta nghĩ ta rất khó chấp nhận.

- Không sao.

Tống Xuân Trung vỗ vỗ vạt áo trường sam, thờ ơ nói.

- Ta có rất nhiều nguồn hàng, hiện giờ người muốn làm ăn với ta xếp hàng từ đường phố Ma Cao đến đường Trung tâm cũng không hết, nếu Papua tiên sinh cảm thấy giá này không phù hợp, có thể đi nói chuyện với người khác.

Tống Xuân Trung vừa nói vừa quay đầu đưa mắt ra hiệu cho Cố Thiên Thành, Cố Thiên Thành rút tay ra khỏi ngực áo, ra hiệu mời Papua, rõ ràng là muốn tiễn khách.

- Khoan đã!

Papua thấy Tống Xuân Trung không có ý định tiếp tục đàm phán, vội vàng lên tiếng.

Chương 1025. Ùn ùn kéo tới

- Trương tiên sinh, ta biết ngươi còn nhiều khách hàng ở Ma Cao, nhưng hiếm có cơ hội hôm nay chúng ta ngồi cùng nhau, về giá cả ta nghĩ vẫn có thể tiếp tục thảo luận.

Sau khi chiêu dương đông kích tây có hiệu quả, đáy mắt Tống Xuân Trung lộ ra một tia cười, đang định mở miệng lần nữa thì cửa phòng khách sạn đột nhiên bị người từ bên ngoài đá văng ra.

- Không cần nói nữa, Trương tiên sinh phải không? Ngươi có bao nhiêu thuốc phiện, cứ ra giá đi, chúng ta sẽ mua hết.

Một giọng nói ngạo mạn vang lên từ cửa, mọi người trong phòng đều giật mình, đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Natawak dẫn Sai Bao và mấy tên thuộc hạ, đang bước vào phòng với vẻ mặt kiêu ngạo.

Papua nhíu mày, liếc nhìn Natawak và đám người đang đứng ở cửa, ra hiệu cho hai tên vệ sĩ người Nga trắng.

Hai tên vệ sĩ người Nga trắng chửi rủa bằng tiếng Nga, bước về phía đám người của Natawak, nắm đấm bóp chặt kêu răng rắc, rõ ràng không coi mấy tên khỉ Thái Lan nhỏ bé này ra gì.

Sai Bao và đám thuộc hạ phía sau lập tức định xông lên, nhưng bị Natawak giơ tay ngăn lại.

- Lần trước ở Hồng Kông, chưa đánh đã với tên lai Nga trắng bên cạnh em gái của Tống Thiên Diệu, lần này gặp hai tên Nga trắng chính hiệu, để ta chơi, các ngươi đứng yên xem kịch!

Natawak nói xong, vặn vặn cổ, tiện tay cởi bỏ chiếc áo vest màu nâu xám trên người ném cho Sai Bao, nhìn chằm chằm hai tên vệ sĩ Nga trắng, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn, cúi người nhanh chóng xông lên.

Tiếng đấm đá va chạm vang lên trong phòng khách sạn, nhưng Cố Thiên Thành lại không tập trung vào trận chiến, mà ngay khi nghe thấy ba chữ Tống Thiên Diệu từ miệng Natawak, lập tức cúi đầu nhìn Tống Xuân Trung.

Sắc mặt Tống Xuân Trung không hề thay đổi, ngả người ra sau, tư thế thong dong thoải mái.

- Không vội, cứ xem tiếp.

Hồng Kông, nhà họ Từ.

Dưới sự hộ tống của bốn xe cảnh sát, chiếc Ford 49 chở Tống Thiên Diệu từ từ dừng lại trước cổng lớn nhà họ Từ, Diêu Xuân Hiếu và a Tứ câm điếc xuống xe trước, quan sát xung quanh một cách kín đáo.

- Tống tiên sinh, ta đợi ngươi ra ở đây nhé?

Lam Cương tắt máy xe, quay đầu nhìn Tống Thiên Diệu ngồi ở ghế sau.

Tống Thiên Diệu vốn đã chuẩn bị xuống xe, như thể được Lam Cương nhắc nhở, động tác khựng lại.

- Bảo người đến ngân hàng HSBC mời Thẩm Bật đến, khi ta ra phải gặp được hắn.

Lam Cương gật đầu.

- Biết rồi!

Tống Thiên Diệu cúi người bước ra khỏi xe, Diêu Xuân Hiếu và a Tứ câm điếc lập tức tiến lên, một trái một phải bảo vệ hắn ở giữa.

- Không cần căng thẳng thế, dù có gan trời dạ đất cũng không ai dám động vào ta trước cửa nhà Từ Bình Thịnh.

Tống Thiên Diệu cười cười.

- Hiếu thúc, bây giờ ta vào dự tiệc, vất vả ngươi đợi bên ngoài.

Diêu Xuân Hiếu gật đầu, nhìn theo Tống Thiên Diệu được người nhà họ Từ nhanh chóng đón tiếp, từng bước đi vào cổng lớn nhà họ Từ, rồi mới quay lại xe Ford.

- A Diệu!

Dưới sự dẫn đường của người hầu nhà họ Từ, Tống Thiên Diệu vừa bước vào hậu viện, một giọng nói quen thuộc liền vang lên bên tai.

Cùng với tiếng nói này vang lên, bầu không khí vốn náo nhiệt trong hậu viện lập tức đông cứng lại, tất cả mọi người đồng thời im lặng, đồng loạt nhìn về phía Tống Thiên Diệu đang đứng ở cửa hậu viện, vẻ mặt mỗi người một khác.

Trong hậu viện vốn ồn ào náo nhiệt, lúc này chỉ còn lại mấy tên tây dương tạo thành dàn nhạc phương Tây đang biểu diễn trên bục cao, mà cảm nhận được bầu không khí đột nhiên thay đổi, mấy tên tây dương rõ ràng cũng không biết chuyện gì xảy ra, hơi mất tập trung, nhịp điệu bản nhạc liền rối loạn vài phần, tiếng đàn cello kéo ra âm thanh chói tai trong đêm.

Mà kẻ gây ra biến cố này là Chử Hiểu Tín, lúc này đang nhanh chóng bước về phía Tống Thiên Diệu, chưa đến gần đã vội vàng mở miệng giải thích.

- A Diệu, hai triệu tiền thưởng đó là đại ca ta lén lút đưa ra, ta hoàn toàn không biết chuyện này, ngươi có tin ta không?

Câu nói này của Chử Hiểu Tín vừa thốt ra, các thương nhân tàu biển Hồng Kông và Thượng Hải ngồi trong hậu viện

đều sửng sốt, tiếp theo những người không hiểu rõ về Chử Hiểu Tín lập tức phát ra tiếng cười khẽ chế giễu.

Chử Hiểu Tín quả nhiên giống như tin đồn bên ngoài, đúng là một công tử phá gia mười phần, nhà họ Chử vất vả lắm mới làm đủ mặt mũi để tách biệt với Tống Thiên Diệu, bị một câu nói của hắn phá hỏng công sức.

Tống Thiên Diệu nhìn Chử Hiểu Tín đang tiến lại gần mình, cũng cảm thấy vô cùng đau đầu. Hắn đã dự tính trước vô số tình huống có thể xảy ra sau khi vào nhà họ Từ, kể cả cảnh Đàm Kinh Vĩ dùng súng chĩa vào đầu mình cũng đã tính đến, nhưng không ngờ lại đụng phải tên hoạt bảo Chử Hiểu Tín này.

- Này! Ta thực sự không biết, ngươi không tin ta sao?

Chử Hiểu Tín đứng trước mặt Tống Thiên Diệu, thấy hắn không nói gì, vẻ mặt lo lắng, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào hắn mở miệng nói.

Tống Thiên Diệu đưa tay xoa xoa thái dương, lại dùng sức chà mạnh mặt.

- Tin! Ngươi là đại ca của ta, làm sao ta có thể không tin ngươi?

Chử Hiểu Tín lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, giọng điệu kiêu ngạo.

- Yên tâm, ta đã dùng danh nghĩa Thái Bình Thân Sĩ để thả tin ra ngoài, ai dám động vào ngươi, ta sẽ ném cả nhà hắn xuống biển…

Tống Thiên Diệu không đợi hắn nói hết câu, vội vàng ngắt lời.

Chương 1026. Mưa gió sắp tới (1)

- Được rồi được rồi! Ngươi đúng là đại ca ruột của ta! À đúng rồi, Trung thiếu đâu?

Tống Thiên Diệu nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng của Chử Hiếu Trung đâu, thấy mọi người trong hậu viện đều đang nhìn về phía hai người họ, liền kéo Chử Hiểu Tín ra xa đám đông một chút rồi mới mở miệng hỏi.

Chử Hiểu Tín nghe hắn hỏi đến đại ca, có vẻ không vui nói.

- Còn nhắc đến hắn làm gì? Ta biết hắn ngầm ra giá mua mạng ngươi nên đã mắng hắn một trận, sau đó lão đầu bảo ta đi Anh quốc với hắn, ta đương nhiên không chịu rồi, bên ngoài hiện giờ loạn như vậy, ta là đại ca của ngươi, đương nhiên phải ở lại Hồng Kông trông chừng ngươi.

Tống Thiên Diệu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chử Hiểu Tín, trong lòng hơi ấm áp, làm một biểu cảm khoa trương với Chử Hiểu Tín.

- Oa! Vậy ta thực sự phải cảm ơn đại ca nhiều!

Chử Hiểu Tín khoát tay không để ý.

- Anh em với nhau, không cần nói những lời đó!

Tống Thiên Diệu mỉm cười, trong lòng lại đang suy nghĩ về một chuyện khác.

Chử Diệu Tông vô duyên vô cớ bảo hai đứa con trai của mình đi Anh quốc, có thể thấy tình hình hiện tại đã phát triển

đến mức không phải người ở cấp độ của ông ta có thể kiểm soát được, vậy Hà Hiền ở Đường phố Ma Cao còn có thể chống đỡ cho mình được bao lâu nữa?

Tống Thiên Diệu nuốt một ngụm nước bọt, bàn tay trái trong túi quần nắm chặt, hít sâu một hơi.

Tối nay nhất định phải giải quyết Đàm Kinh Vĩ, nếu kéo dài thêm nữa, dù có Chử Hiểu Tín trước mặt với lớp bảo hộ Thái Bình Thân Sĩ, cũng sẽ bị Chử Diệu Tông cưỡng ép đuổi đi Anh quốc, lúc đó mình mới thực sự là chết không có chỗ chôn.

- À đúng rồi, lão đầu ở trên lầu, hắn nói nếu ngươi đến thì cứ lên thẳng tìm hắn.

Chử Hiểu Tín như đột nhiên nhớ ra, nhắc nhở Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu nhìn lên tầng hai của tòa nhà kiểu phương Tây, vội vàng bước đi mấy bước.

- Đại ca! Những tin tức kiểu này phải nói sớm chứ!

Chử Hiểu Tín phía sau chửi ầm lên.

- Đồ khốn, nói chuyện với ngươi hai câu cũng không được à? Chê ta cản trở ngươi à?

Tống Thiên Diệu bước chân khựng lại, nhìn hai người vừa mới bước vào nhà họ Từ, đang đứng trước mặt mình, bất đắc dĩ quay đầu lại cười khổ với Chử Hiểu Tín.

- Nếu ngươi nói sớm với ta, ta đã có thể lên trước báo cáo, bây giờ không còn cơ hội nữa rồi!

Đàm Kinh Vĩ đứng trước mặt Tống Thiên Diệu mỉm cười, như thể không nghe thấy cuộc đối thoại giữa hắn và Chử Hiểu Tín, giả vờ ngạc nhiên nói.

- Ồ? Tống tiên sinh, thật trùng hợp lại gặp mặt nhỉ? Cùng lên gặp Từ lão bản chứ?

Tống Thiên Diệu quay đầu lại, nở một nụ cười rạng rỡ với Đàm Kinh Vĩ.

- Được thôi, cùng lên nào!

Tống Thiên Diệu nói xong, đi đầu về phía tòa nhà hai tầng.

Phía sau, Đàm Kinh Vĩ nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn, nụ cười không thay đổi.

- Tên vệ sĩ của hắn không ở bên cạnh, xem ra tối nay quả thật có chuyện xảy ra, thông báo cho Địch Chấn bọn họ ra tay.

Thịnh Triệu Trung gật đầu, lặng lẽ lui sang một bên.

Đàm Kinh Vĩ quay mặt đi, mỉm cười với Chử Hiểu Tín đang trừng mắt nhìn mình ở một bên, rồi bước theo Tống Thiên Diệu.

…

Trong phòng khách khách sạn, hai tên vệ sĩ người Nga trắng dưới quyền Papua co rúm nằm trên đất, thỉnh thoảng cơ thể run lên một cái chứng tỏ họ vẫn còn sống, nhưng tứ chi của họ đã bị bẻ cong đến biến dạng, xương vỡ đâm thủng da thịt, nhuộm thảm màu lanh trong phòng khách thành từng mảng đỏ sẫm.

Natawak một bên má sưng vù, chiếc áo sơ mi trắng mặc bên trong bị xé rách tả tơi, làn da lộ ra ngoài đầy vết thương. Trong phòng ngoài tiếng thở hổn hển của hắn và tiếng rên rỉ đau đớn của hai tên vệ sĩ người Nga trắng, im lặng như tờ.

- Tên da đen, cút đi!

Natawak dùng ngón cái lau đi vệt máu ở khóe miệng, trên mặt nở nụ cười điên cuồng, dùng giọng hơi khàn khàn, từ từ

nói với Papua đang ngồi trong phòng khách với vẻ mặt kinh ngạc.

Papua run rẩy đứng dậy khỏi ghế.

- OK! OK! Hàng là của ngươi rồi.

Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa đứng thẳng người, ánh mắt đột nhiên chuyển từ nhút nhát sang hung ác, tay phải nhanh chóng rút khẩu súng giắt bên người ra, miệng gào lên điên cuồng.

- Fuck off! Bitch!

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm…

Một loạt tiếng súng vang lên, Papua vừa mới rút súng ra trong tích tắc, toàn thân đã xuất hiện bảy tám lỗ đạn, một tiếng rít khàn khàn phát ra từ cổ họng, Papua trừng mắt nhìn Natawak đầy không cam lòng, rồi thân hình to lớn ngã vật xuống đất.

Phía sau Nathan, Sai Bao và mấy tên tiểu đệ tay cầm súng còn bốc khói xanh.

Cố Thiên Thành đứng bên cạnh Tống Xuân Trung thấy vậy, âm thầm rút tay ra khỏi ngực áo.

Tống Xuân Trung mặt mang nụ cười, môi khẽ động, nói bằng giọng chỉ có hắn và Cố Thiên Thành mới nghe được.

- Sớm đã bảo ngươi rồi, không có súng thì đừng có làm bộ làm tịch, tưởng người ta thật sự sợ ngươi à?

Cố Thiên Thành cười đến híp cả mắt, khẽ chửi.

- Con mẹ nó! Đám Thái Lan này dễ chọc sao?

Natawak vẫy tay, từng bước đi về phía chỗ ngồi của Tống Xuân Trung, phía sau Sai Bao và đám thủ hạ lần lượt cất súng đi.

- Ta sớm đã nghe ngóng, ở Ma Cao chỉ cần đưa đủ tiền cho bọn Bồ Đào Nha, dù có nổ súng cũng chẳng sao.

Khi đi ngang qua xác Papua nằm bất động dưới đất, Natawak cười khinh bỉ, rồi kéo chiếc ghế hắn từng ngồi, ngồi xuống đối diện Tống Xuân Trung.

- Trương tiên sinh? Ngươi từ Tam Giác Vàng đến?

Tống Xuân Trung hiện đang dùng thân phận Trương Hiển Thái, tự xưng là binh lính tan rã từ Tam Giác Vàng, trong tay nắm giữ một lượng lớn nguồn hàng thuốc phiện, ban đầu định dùng chiêu trò lừa đảo, thu hút một số đại gia buôn bán thuốc phiện ở Ma Cao, rồi lừa một mẻ tiền là biến mất, vốn đã nắm chắc phần thắng, không ngờ lại xuất hiện đám người Thái hung hãn do Natawak dẫn đầu.

Chương 1027. Mưa gió sắp tới (2)

Tuy nhiên, đã dùng thân phận binh lính tan rã từ Tam Giác Vàng, trong tình huống này nhất định không thể biểu lộ quá nhiều sợ hãi và nhút nhát, cũng không thể quá cứng rắn, bởi vì mạng mình vẫn còn trong tay đối phương, hai loại cảm xúc này nếu biểu hiện quá mức đều sẽ khiến đối phương nghi ngờ.

Vì vậy đối mặt với câu hỏi của Natawak, Tống Xuân Trung không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, điều chỉnh cảm xúc ở giữa sợ hãi và tự tin, như đang cố gắng tỏ ra không kiêu không nịnh.

Natawak nhìn chằm chằm Tống Xuân Trung một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Thành đang đứng bên cạnh Tống Xuân Trung với hai tay dán sát vào ống quần, đứng nghiêm chỉnh, hài lòng gật đầu.

- Nghe nói khi ngươi chạy ra khỏi Tam Giác Vàng, mang theo rất nhiều hàng, có bao nhiêu?

Tống Xuân Trung chỉ vào gói mẫu thuốc phiện nhỏ trên bàn đã từng cho Papua xem, nói ngắn gọn.

- Hàng chất lượng này, ta còn một tấn.

Câu nói này vừa thốt ra, Natawak còn chưa có phản ứng gì, phía sau Sai Bao và những người khác đều lộ vẻ hưng phấn.

Kondo Kohei đã bắt đầu dạy cho Pai Thun kỹ thuật tinh chế biến hoàng tỳ, nhưng thuốc phiện từ Tam Giác Vàng vẫn phải đợi một thời gian nữa mới có thể vận chuyển đến Hồng Kông, thêm vào đó gần đây việc lưu hành tiền giả của Xiêm Phật Cư dường như đã bị người ta để ý, Sai Ba cũng ra lệnh

không được quá phô trương, vì vậy hy vọng kiếm tiền của họ hoàn toàn trông cậy vào hoàng tỳ.

May mắn thay, lúc này có tin truyền đến, ở Ma Cao có một vị họ Trương đang bán ra số lượng lớn hàng. Sai Bao ban đầu nghĩ rằng, tên Trương Hiển Thái này chắc không có nhiều hàng tồn kho, nhưng dù chỉ có vài trăm cân cũng đủ để họ cầm cự đến khi hàng từ Tam Giác Vàng được vận chuyển đến Hồng Kông, không ngờ bây giờ vị Trương tiên sinh này mở miệng đã là một tấn, khiến họ vui mừng khôn xiết.

Natawak nhìn gói mẫu thuốc phiện nhỏ trên bàn, tiện tay cầm lấy con dao bạc trên bàn, dùng dao khuấy đảo vài cái trong thuốc phiện.

Tuy một lòng muốn vượt qua Sai Ba, nhưng Natawak và cha có nhiều điểm rất giống nhau, ví dụ như nếu không cần thiết, quyết không để bản thân dính dáng đến chút thuốc phiện nào.

- Chất lượng không tệ.

Natawak tiện tay ném con dao lên bàn, hài lòng gật gật đầu.

Cố Thiên Thành hạ thấp ánh mắt, liếc nhìn Nathan, trong lòng thầm cười: Thứ này là thuốc phiện có độ tinh khiết cao nhất mà Tống Xuân Trung có thể mua được từ chợ đen Ma Cao, tổng cộng chỉ có một gói nhỏ như vậy, để câu ngươi lên, đương nhiên chất lượng không tệ.

Nathan hất cằm về phía Tống Xuân Trung.

- Toàn bộ hàng của ngươi ta đều lấy hết, tối mai chở tàu đưa đến Hồng Kông.

Tống Xuân Trung hai tay chống lên bàn, người hơi nghiêng về phía trước.

- Giá rất cao đấy.

Natawak nhe răng cười, không quay đầu lại ra lệnh.

- Bao!

Phía sau, Sai Bao xách chiếc vali trong tay, nặng nề đập xuống bàn giữa Natawak và Tống Xuân Trung, rồi mở vali ra, để lộ bên trong từng xấp tiền Hồng Kông mới tinh mệnh giá 500 đô.

Natawak từ khoảnh khắc Sai Bao mở vali, đã bắt đầu quan sát sắc mặt của Tống Xuân Trung, còn Tống Xuân Trung khi thấy tiền Hồng Kông trong vali, trong mắt cũng lộ ra vẻ tham lam vừa đúng mức.

- Chúng ta từ Thái Lan đến đây làm ăn, cái gì cũng không có, chỉ có tiền.

Natawak kiêu ngạo mở miệng nói.

- Ta không biết giá ngươi đưa ra là bao nhiêu, nhưng ở đây có một triệu tiền đặt cọc, đợi ngươi chở hàng lên tàu, tính toán xong xuôi, ta sẽ trả cho ngươi phần còn lại!

Tống Xuân Trung cười sảng khoái vài tiếng, đưa tay đóng vali lại, kéo về phía mình vài phân.

- Tốt! Tiên sinh quả nhiên sảng khoái, không biết xưng hô thế nào?

- Natawak.

Natawak thu hồi ánh mắt từ động tác trên tay Tống Xuân Trung, từng chữ từng chữ nói ra tên mình.

- Tối nay ta sẽ cho thủ hạ bắt đầu bốc hàng, Natawak tiên sinh cứ yên tâm, đây là Ma Cao, trước khi trời tối ngày mai ta có thể đảm bảo tất cả hàng sẽ được chất lên tàu.

Tống Xuân Trung tự tin đưa ra lời bảo đảm, sau đó đổi sang vẻ mặt ám muội.

- Natawak tiên sinh từ xa đến đây, hay là tối nay ta dẫn ngươi đi vài nơi mới mẻ chơi một chút? Đảm bảo khác hẳn cách chơi ở Thái Lan và Hồng Kông.

Phía sau, Sai Bao và những người khác mắt sáng lên, đồng loạt nhìn về phía Natawak.

Nhưng Natawak dường như không hứng thú với lời của Tống Xuân Trung, tùy ý vẫy tay từ chối.

- Không làm phiền Trương tiên sinh đâu, ta không ở lại Ma Cao lâu được, còn có chút việc phải xử lý.

Sai Bao và những người khác lập tức lộ vẻ thất vọng.

Tống Xuân Trung nghe lời Natawak, đuôi mày khẽ nhướng lên không thể nhận ra, vỗ ngực mở miệng nói.

- Natawak tiên sinh, nếu có gì cần giúp đỡ cứ mở miệng, ta ở Ma Cao lâu hơn ngươi, tin tức cũng linh thông hơn một chút, hy vọng có thể giúp được ngươi.

- Ồ?

Natawak nhìn Tống Xuân Trung với vẻ mặt hào hứng, nhe răng cười, để lộ hàm răng trắng bóng.

- Nếu Trương tiên sinh thật sự linh thông tin tức, ta ngược lại muốn hỏi thăm ngươi về một người…

Dưới bóng đêm, vịnh Victoria Hồng Kông tối đen một màu, trong vùng biển thỉnh thoảng có thể thấy ánh đèn từ tàu tuần tra cảnh sát biển lướt qua, xa xa đáp lại với ngọn hải đăng Thanh Châu và ngọn hải đăng Hạc Tự.

Lúc này, bến cảng công cộng Victoria sáng đèn rực rỡ, hơn mười phu khuân vác cảng cầm đèn dầu, đang chuyển từng

thùng hàng lên một chiếc tàu hàng nghìn tấn đậu bên cạnh bến tàu.

Chương 1028. Sóng gió nổi lên (1)

Dưới ánh đèn dầu, có thể thấy mơ hồ trên tàu hàng có ghi tên công ty vận tải bằng tiếng Anh, hai bên thân tàu treo cờ Brazil, bay phấp phới trong gió đêm.

- Nhanh tay lên! Tàu sắp khởi hành rồi!

Một người giám sát người Hoa đứng trên đống hàng hóa, lớn tiếng điều động đám phu khuân vác ở bến cảng.

Trong khi đó, tại một góc khuất của bến cảng, vài bóng người đang lặng lẽ quan sát cảnh tượng này.

- Chấn ca, Thịnh tiên sinh vừa cho người nhắn tin, bảo chúng ta hành động đêm nay.

Trong bóng tối, Địch Chấn vuốt ve khẩu súng ngắn trong tay, ánh thép lạnh lẽo lóe lên.

Địch Chấn thò nửa mặt ra khỏi container, quan sát từng cử động của tàu hàng, không quay đầu lại dặn dò đồng bọn phía sau.

- Đợi tàu ra khơi, chuẩn bị động thủ!

Một loạt tiếng đáp lời nhỏ nhẹ vang lên.

- Rõ, Chấn ca!

Ù ù —

Khi thùng hàng cuối cùng được chuyển lên bến tàu, con tàu treo cờ Brazil hú còi, phá tan bầu không khí tĩnh mịch của màn đêm.

…

Trên tòa lầu hai tầng ở hậu viện Từ gia, trong phòng họp rộng rãi lại thêm hai người là Tống Thiên Diệu và Đàm Kinh Vĩ.

Đối diện với đám đại gia thực sự người Hoa trong phòng, Tống Thiên Diệu và Đàm Kinh Vĩ giờ đây giống như hai học sinh ngoan ngoãn, mỉm cười, ngồi thẳng lưng trên ghế.

- A Diệu, gần đây có gọi điện cho Hà Cửu Lục (Hà Hiền) tiên sinh không?

Vu Thế Đình không thèm nhìn Đàm Kinh Vĩ, cười hì hì nói chuyện với Tống Thiên Diệu.

- Hắn dẫn con bé Thư Huyên nhà ta đi, bảo là muốn chọn vài bộ quần áo thời thượng ở Ma Cao cho con gái nuôi? Ý nói may đo ở Thượng Hải chúng ta quá cổ hủ, khi nào rảnh cậu gọi điện cho hắn, bảo mau đưa Thư Huyên về cho ta, chẳng lẽ đại sự trăm năm của các ngươi cũng phải tổ chức ở Ma Cao sao?

Vu Thế Đình từ đầu đến cuối đều nói với giọng cười cợt, ánh mắt nhìn Tống Thiên Diệu còn đầy vẻ yêu thương của bậc trưởng bối. Đàm Kinh Vĩ thấy cảnh này thầm cười lạnh, diễn xuất của lão hồ ly này còn giỏi hơn mấy diễn viên trong phim đen trắng nhiều, mới đây thôi còn diễn một màn võ sinh với Tống Thiên Diệu trước mặt mình, giờ lại đóng vai cha vợ tình thâm?

- Cố bá phụ, lâu rồi không gặp.

Đàm Kinh Vĩ không còn nhìn Tống Thiên Diệu và Vu Thế Đình nữa, chuyển ánh mắt sang Cố Thuyên bên cạnh, cung kính chào hỏi.

Cố Thuyên mỉm cười gật đầu, sau đó nghiêm mặt, giả vờ không vui trách móc Đàm Kinh Vĩ.

- Kinh Vĩ, sao gần đây không ghé nhà chơi? Lâm San vì chút việc làm ăn nhỏ của ngươi mà bận rộn đến nửa đêm mỗi ngày, ngươi cũng nên dành thời gian quan tâm nó một chút, dù chưa cưới nhưng bây giờ nó cũng là vị hôn thê của ngươi mà!

Mấy người xung quanh mặt mang nụ cười, nghe Vu Thế Đình và Cố Thuyên lần lượt nói chuyện với hai người trẻ, trong lòng đều tính toán ý nghĩa sâu xa trong lời nói của đôi bên.

Nhìn bề ngoài, dường như Tống Thiên Diệu được Vu Thế Đình công khai ủng hộ, ngầm có Từ Bình Thịnh hậu thuẫn, chiếm ưu thế hơn Đàm Kinh Vĩ một bậc. Nhưng sự thật không phải vậy, Từ Bình Thịnh dù sao cũng đã bỏ lỡ cơ hội, không như Vu Thế Đình ngay từ đầu đã kết giao với Tống Thiên Diệu, thêm vào đó sau này Tống Thiên Diệu bề ngoài đối đầu với người Hồng Kông, càng đẩy Từ Bình Thịnh vào thế đối lập với Tống Thiên Diệu, nên lúc này Vu Thế Đình mới có thể với tư cách người nhạc phụ tương lai, công khai bày tỏ ủng hộ Tống Thiên Diệu.

Còn Cố Thuyên ủng hộ Đàm Kinh Vĩ lại khác, Cố Thuyên gả cho Đàm Kinh Vĩ là Cố Lâm San - con gái đích tôn, có địa vị quan trọng trong nhà họ Cố, tuổi còn trẻ đã bắt đầu tiếp quản việc làm ăn trong nhà. Lần này liên thủ với Đàm Kinh Vĩ cùng ép giá cổ phiếu của Tống Thiên Diệu và người Thượng Hải, rõ ràng đã chiếm thế thượng phong.

- Bá phụ dạy phải, việc làm ăn nhỏ của ta quả thật đã làm phiền Lâm San.

Đàm Kinh Vĩ khiêm tốn cười với Cố Thuyên, sau đó liếc nhìn Tống Thiên Diệu, tự tin mở miệng nói.

- Nhưng tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, qua đêm nay Lâm San sẽ không phải vất vả nữa, vì sau đêm nay, chút việc làm ăn nhỏ đó làm hay không cũng chẳng quan trọng nữa.

Cố Thuyên nghe xong mắt sáng lên, từ lời nói của Đàm Kinh Vĩ, dường như hắn đã nắm chắc phần thắng, sẽ giải quyết xong chuyện của nhân viên khởi nghĩa hàng không ngay tối nay?

Chu Tích Vũ, Thái Văn Bách và Lư Văn Huệ càng kinh ngạc hơn, kế hoạch của Đàm Kinh Vĩ ngay cả vị nhạc phụ tương lai của hắn cũng không được biết, họ là người ngoài làm sao biết được, nhưng dường như tối nay sẽ quyết định tất cả?

Ba người nhìn về phía Chử Diệu Tông, muốn biết tin tức từ hắn, nhưng không ngờ Chử Diệu Tông cũng nhíu mày, lắc đầu nhẹ với ba người.

Dù Vu Thế Đình không biết Đàm Kinh Vĩ dựa vào đâu, nhưng hắn không thấy chút manh mối nào trên mặt Tống Thiên Diệu, theo hiểu biết của Vu Thế Đình về Tống Thiên Diệu, tên con rể hời này vốn không để lộ cảm xúc, nhưng hiện tại không có phản ứng chính là phản ứng tốt nhất.

- Đàm tiên sinh, tuy ta chỉ là người chạy tàu, nhưng cũng hiểu chút ít về thị trường chứng khoán.

Vu Thế Đình ngậm xì gà, phun ra một hơi khói.

- Món làm ăn nhỏ mà Đàm tiên sinh nói đã gây không ít rắc rối cho người Thượng Hải chúng ta, e rằng không phải muốn rút là rút được đâu?

Đàm Kinh Vĩ đối mặt với vị vua tàu biển Thượng Hải này, vẫn làm đủ mặt mũi, cung kính đứng dậy hành lễ.

Ngay sau đó, Đàm Kinh Vĩ chuyển ánh mắt sang mặt vua tàu biển Hồng Kông Từ Bình Thịnh, giọng ôn hòa hỏi.

- Từ lão bản, chiếc tàu hàng Brazil ở xưởng tàu Thái Cổ là của nhà họ Từ phải không?

Nghe câu nói không đầu không đuôi của Đàm Kinh Vĩ, tất cả mọi người trong phòng gần như đồng thời nhìn về phía Từ Bình Thịnh.

Tống Thiên Diệu tay run lên, suýt làm vỡ chén trà trong tay, miễn cưỡng đỡ lấy nhưng vẫn làm đổ nước trà ra tay.

Đàm Kinh Vĩ liếc nhìn, thấy cảnh này, khóe miệng hiện lên nụ cười.

Chương 1029. Sóng gió nổi lên (2)

Từ Bình Thịnh nghi hoặc mở miệng hỏi.

- Đàm tiên sinh, làm ăn giữa nhà họ Từ và Thái Cổ nhiều đến nỗi ta cũng không nhớ hết, nhưng ta thực sự không biết ngươi nói đến chiếc tàu nào?

- Chẳng phải là chiếc chuẩn bị rời cảng Victoria tối nay sao.

Đàm Kinh Vĩ nhếch mép.

- Từ lão bản, thật sự không biết?

Từ Bình Thịnh vẻ mặt hơi ngạc nhiên, đang định mở miệng, cửa phòng họp bị người từ bên ngoài đẩy mạnh ra.

Từ Ân Bá sắc mặt khó coi xông vào phòng họp, chỉ một câu đã khiến sắc mặt Từ Bình Thịnh biến đổi lớn.

Từ Ân Bá nhìn chằm chằm vào Đàm Kinh Vĩ.

- Chiếc tàu đó là do ta phái đi, không liên quan gì đến nhà họ Từ!

…

Trên mặt biển, chiếc tàu hàng treo cờ Brazil lướt sóng, từ từ tiến về phía trước.

Trên mũi tàu, hai thủy thủ người Brazil cầm ống nhòm, nhìn về phía ngọn hải đăng Thanh Châu đang dần xa, trên mặt lộ vẻ an tâm.

Từ Brazil đến Hồng Kông, vùng biển trên đường đi đều đầy nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải cướp biển, nhưng chỉ cần tàu đến được Hồng Kông, nguy cơ sẽ giảm đi rất nhiều, đây là quy luật mà các thủy thủ đúc kết được trong những năm gần đây.

Kể từ khi nữ hoàng hải tặc Trương Nguyệt Ảnh chết, cướp biển ở vùng biển gần Hồng Kông gần như biến mất, dù thỉnh thoảng còn sót lại vài nhóm cướp biển, cũng chỉ bị cảnh sát thủy Hồng Kông dùng súng máy đuổi chạy tán loạn.

Vì vậy đối với thủy thủ đi xa, điều họ sợ nhất là đoạn đường chưa đến Hồng Kông, còn một khi đã đến Hồng Kông, coi như đã đến đích.

- Chuyến này ra biển xong, ta định về đất liền làm chút buôn bán nhỏ.

Một thủy thủ hạ ống nhòm xuống, nói với đồng nghiệp bằng tiếng Anh.

Người bên cạnh vẫn đang cầm ống nhòm quan sát xung quanh.

- Ngươi kiếm đủ tiền làm ăn rồi à?

- Cũng gần đủ rồi.

Người mở miệng đầu tiên cười nói.

- Người Trung Quốc đều là nhiều tiền ngu người, ngươi cũng nên học ta đi, trước khi ra biển giả vờ bệnh, người Trung Quốc không chịu tăng giá thì ngươi đi kiện họ, chúng ta là người da trắng, thẩm phán chắc chắn sẽ xử thắng cho ta.

- Vẫn là ngươi có cách, ta nhiều lắm cũng chỉ lén lấy một ít hàng hóa, đến đất liền rồi bán lại.

Người bên cạnh hạ ống nhòm xuống cười lớn.

- Nhưng ta đồng ý với anh về việc người Trung Quốc ngu, vì họ luôn không phát hiện ra hàng hóa của mình thiếu bao nhiêu.

Thủy thủ đầu tiên lên tiếng phụ họa cười theo, nhưng rất nhanh, nụ cười của họ đã đông cứng trên mặt.

Trên mặt biển, đột nhiên vang lên tiếng gầm rú của động cơ, hai thủy thủ nhìn theo hướng âm thanh, liền thấy trong bóng đêm, hai ngọn đèn yếu ớt đang nhanh chóng tiến gần tàu hàng.

- Đó là cái gì vậy?

Hai thủy thủ sắc mặt biến đổi, đồng thời giơ ống nhòm lên.

Cách tàu hàng khoảng hai trăm mét trên mặt biển, hai chiếc tàu cao tốc đang vượt sóng lướt gió, lao thẳng về phía tàu hàng.

Nhờ ánh đèn treo phía trước tàu cao tốc, hai thủy thủ đồng thời nhìn thấy vài bóng người trên tàu cao tốc đã đứng thẳng dậy, tay ôm súng máy, nòng súng chĩa thẳng về phía tàu hàng nơi họ đang đứng.

- What the hell…

Hai thủy thủ người Brazil đồng thanh chửi thề, hai người nhìn nhau, quay người chạy về phía sau boong tàu, miệng phát ra tiếng cảnh báo thê thảm.

- Pirate (Cướp biển)!

Khoảng cách hai trăm mét trong chớp mắt đã đến gần, hai thủy thủ chưa chạy được mấy mét, trên hai chiếc tàu cao tốc, một loạt lưỡi lửa đã phun trào, trong chớp mắt biến họ thành cái sàng.

Tàu cao tốc nhanh chóng áp sát, ngay khi sắp đâm vào tàu hàng thì đột ngột giảm tốc, Địch Chấn và đồng bọn nắm lấy

thang dây của tàu hàng, nhảy vọt lên tàu.

Tiếng bước chân vang lên, một đội người Brazil được trang bị vũ khí la hét ầm ĩ từ trong khoang hàng ùa ra, chưa kịp nhìn rõ tình hình trước mắt, Địch Chấn và đồng bọn đứng trên boong tàu đã bắn ra một loạt đạn.

Trên mặt biển, tiếng súng nổ liên hồi.

…

Trong phòng khách sạn Bồ Áo, thi thể của Papua và hai vệ sĩ da trắng dưới quyền hắn đã được kéo ra ngoài, trong phòng vẫn còn sót lại mùi tanh tưởi chưa tan hết, Tống Xuân Trung và Cố Thiên Thành nhìn một triệu đô la Hồng Kông đặt trên bàn, vẫn còn đang ngẩn người.

- Trung thúc, một triệu, chúng ta chia thế nào?

Cố Thiên Thành quay đầu lại một cách máy móc, mở miệng hỏi Tống Xuân Trung.

Tống Xuân Trung nhíu mày.

- Mấy tên Thái Lan từ bao giờ giàu có thế? Nghe nói bên đó họ còn đang đánh nhau…

Cố Thiên Thành ngắt lời Tống Xuân Trung.

- Ngươi quản hắn đánh nhau hay không, bây giờ tiền đặt cọc đã đến tay, tìm cơ hội chuồn thôi!

- Không đúng, chắc chắn có điều gì đó kỳ lạ.

Tống Xuân Trung lắc đầu, lấy ra một xấp tiền Hồng Kông mới tinh xem xét kỹ lưỡng.

- Đã từng gặp kẻ ngốc, nhưng chưa từng gặp kẻ ngốc trực tiếp như vậy, có ai chưa thấy hàng đã đưa một khoản tiền đặt cọc lớn như thế này?

Cố Thiên Thành cũng nhíu mày, gật đầu phụ họa.

- Ngươi nghi ngờ số tiền này có vấn đề?

Hắn vừa nói vừa học theo Tống Xuân Trung cầm lấy một xấp tiền, xem đi xem lại nhiều lần.

Vài phút sau, hai người cùng lúc đặt tiền xuống, nhìn nhau rồi khẽ lắc đầu.

Số tiền Hồng Kông trong tay nhìn từ góc độ nào cũng không có vấn đề gì, không cần nói nhiều về Tống Xuân Trung, Cố Thiên Thành trước đây còn là dân làm tiền giả, nhận biết tiền là tuyệt kỹ của hắn, thậm chí chỉ cần chạm vào là có thể phán đoán được tiền trong tay có vấn đề hay không.

Nhưng lần này, hai người nhìn thế nào cũng không thấy tiền trong tay có gì khác thường.

- Đưa dao cho ta.

Tống Xuân Trung giơ tay nhận lấy con dao ăn Cố Thiên Thành đưa lên, cẩn thận cắt một tờ tiền Hồng Kông, rút sợi chỉ vàng ra, rồi dùng ngón tay nhẹ nhàng chà xát mặt cắt ngang của tờ tiền giả.

Chương 1030. Sóng gió nổi lên (3)

- Đệch mẹ, suýt nữa bị lừa.

Tống Xuân Trung nhìn chằm chằm tờ tiền Hồng Kông bị cắt làm đôi trong tay, chửi thề khẽ.

Cố Thiên Thành ngạc nhiên cầm lấy sợi chỉ vàng trong tay Tống Xuân Trung, rồi học theo chà xát tờ tiền bị cắt, lắc đầu không hiểu.

- Sợi chỉ vàng là thật, vấn đề nằm ở giấy.

Tống Xuân Trung vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một tờ tiền Hồng Kông cũng mệnh giá 500, cắt làm đôi tương tự, giải thích cho Cố Thiên Thành.

- Này! Để ta dạy ngươi một bài học, hai tờ tiền này đều được làm từ bột giấy bông gai, kể cả công nghệ rắc bột sợi lên trên cũng giống hệt ngân hàng. Nhưng tờ tiền này kém ở chỗ mực in.

- Mực in?

Cố Thiên Thành nhướng mày, lập tức chú ý đến mực in trên tờ tiền.

Tống Xuân Trung chỉ vào mặt bị cắt của tờ tiền giả, tiếp tục giải thích.

- Mực in mà ngân hàng Hồng Kông sử dụng là mực huỳnh quang được vận chuyển từ Anh quốc, đặc điểm của loại mực này là rất mịn, sau khi phủ lên sẽ không thấm vào bên trong giấy, ngươi nhìn tờ này xem.

Tống Xuân Trung vừa nói vừa đưa nửa tờ tiền giả cho Cố Thiên Thành, Cố Thiên Thành mượn ánh đèn khách sạn, đưa mặt cắt của tờ tiền giả lên trước mắt quan sát kỹ lưỡng.

Điểm khác biệt duy nhất so với tiền thật là sau khi cắt ra, có thể thấy mực ở lớp giữa của tờ giấy do bị thấm, để lại những vết nứt nhỏ hơn cả sợi tóc trên bề mặt giấy.

Nếu không cắt ra quan sát kỹ, sẽ không ai phát hiện ra sự khác biệt nhỏ nhặt này.

- Mực huỳnh quang không phải ai cũng có thể kiếm được, ta đoán người làm tiền giả này có lẽ đã thêm thứ khác vào mực thường, làm được tám phần giống, quả nhiên là cao thủ.

Tống Xuân Trung cười hắc hắc một tiếng.

- Nhưng dù sao cũng là đồ giả, muốn lừa được cha ngươi thì còn kém chút công phu.

Sự thật đúng như Tống Xuân Trung dự đoán, Kondo Kohei - người làm ra lô tiền giả này quả thật vì không có mực huỳnh quang nên đành phải chọn mực thường và các biện pháp kỹ thuật khác, cố gắng làm ra tiền giả hoàn hảo nhất có thể. Còn thiết bị in của hắn là ba máy in tiền cướp được từ ngân hàng thời Nhật chiếm đóng, toàn bộ quy trình in không có chút sơ hở nào, điểm yếu duy nhất là ngoại trừ nhân viên ngân hàng chuyên nghiệp và những người như Tống Xuân Trung, những người khác hoàn toàn không thể phân biệt được thật giả.

- Giang hồ hiểm ác!

Cố Thiên Thành ném tờ tiền giả trong tay, quay lại nhìn Tống Xuân Trung.

- Bước tiếp theo làm thế nào?

Tống Xuân Trung đóng chiếc vali lại, thản nhiên.

- Không vội, tên Thái Lan vừa rồi không phải nhờ ta tìm người sao? Đi thông báo cho Hà Hiền, cháu ta vẫn đang làm việc cho hắn ở Hồng Kông, bảo hắn giúp một tay giải quyết đám Thái Lan này.

Cố Thiên Thành liếm môi.

- Bọn Thái Lan đến từ Hồng Kông, Hồng Kông mới là đại bản doanh của chúng chứ?

Tống Xuân Trung nhe răng cười.

- Ta sẽ gọi điện cho người ở Hồng Kông, nói với họ rằng tiền trong tay bọn Thái Lan toàn là thật, là vì chúng có máy in tiền, ngươi nói xem những kẻ giang hồ và cảnh sát Hồng Kông biết tin này sẽ làm gì?

Cố Thiên Thành suy nghĩ một lúc, cũng lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

…

Sắc mặt Từ Bình Thịnh vô cùng khó coi, hai tay run rẩy nhẹ, ngực phập phồng, trừng mắt nhìn Từ Ân Bá xông vào phòng họp.

- Ngươi cho tàu từ Brazil cập bến, định làm gì?

Từ Ân Bá liếc nhìn Tống Thiên Diệu, cắn răng không nói.

Nhưng chỉ một động tác nhỏ này, rơi vào mắt mọi người trong phòng, ý nghĩa đã rất rõ ràng.

Từ Bình Thịnh tuy có ý muốn giúp Tống Thiên Diệu, nhưng e rằng vẫn chưa hạ quyết tâm triệt để, còn Từ Ân Bá dù sao cũng trẻ tuổi nóng nảy, đã lén lút bắt tay với Tống Thiên Diệu sau lưng Từ Bình Thịnh.

Nhưng bây giờ, đường dây này lại bị Đàm Kinh Vĩ chặn đứng.

Tất cả mọi người trong phòng đều hiểu rõ, nếu tối nay Đàm Kinh Vĩ chặn được con tàu hàng từ Brazil kia, cả nhà họ Từ từ trên xuống dưới, tất cả đều phải nhảy xuống biển! Ngay cả Từ Bình Thịnh mang danh hiệu Vua tàu biển Hồng Kông cũng không thể thoát nạn.

- Các vị, thất lễ một lát.

Từ Bình Thịnh hít sâu vài hơi để ổn định cảm xúc, đứng dậy định bước về phía Từ Ân Bá, không ngờ vừa đứng lên, thân hình liền loạng choạng, suýt ngã.

Từ Ân Bá mắt lanh tay nhanh, vội vàng lao lên đỡ lấy Từ Bình Thịnh, Từ Bình Thịnh không kịp suy nghĩ, giơ tay tát ngay một cái vào mặt hắn.

- Theo ta ra ngoài!

Từ Bình Thịnh cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng, trầm giọng ra lệnh một câu, bước ra ngoài cửa.

Từ Ân Bá ôm mặt, cúi đầu vội vàng theo sau bước chân Từ Bình Thịnh.

Trong phòng họp, Đàm Kinh Vĩ đổi tư thế thoải mái hơn, nửa tựa vào ghế, liếc nhìn Tống Thiên Diệu.

- Bảo Lục ca của ngươi quay về đi, về còn giữ được một cái mạng.

- Ta không biết ngươi nói gì!

Tống Thiên Diệu gượng cười, đứng dậy nhanh chóng bước ra ngoài cửa.

- Buồn tiểu quá, ra ngoài giải quyết một chút!

Phía sau, Đàm Kinh Vĩ nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tống Thiên Diệu đang bước đi nhanh chóng, khẽ nhếch mép cười, sau đó dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn quanh đám đại gia

Hoa kiều trong sảnh. Ngoại trừ Cố Thuyên, tất cả mọi người dường như đều bị hắn uy hiếp, lặng lẽ tránh ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Trong một căn phòng nhỏ bên cạnh phòng họp, cha con Từ Bình Thịnh và Tống Thiên Diệu vừa rời đi vội vã lúc nãy, giờ đây đang tụ họp đông đủ.

Vẻ giận dữ trên mặt Từ Bình Thịnh đã biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là nụ cười thong dong.

Chương 1031. Sóng gió nổi lên (4)

Tống Thiên Diệu cười híp mắt hỏi.

- Thịnh bá, những người Brazil chết kia, ngươi không đau lòng sao?

Từ Bình Thịnh hừ một tiếng, khinh thường nói.

- Một lũ quỷ ngoại tự cho rằng chiếm được tiện nghi của ta còn có thể ăn chắc ta, nếu không có lần này, ta cũng đã chuẩn bị thu thập bọn chúng rồi! Bảo người của ngươi làm cho đẹp một chút.

- Biết rồi!

Tống Thiên Diệu mỉm cười, nhìn về phía Từ Ân Bá.

Từ Ân Bá nhìn Từ Bình Thịnh đang trò chuyện vui vẻ với Tống Thiên Diệu, hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Lão đậu, ngươi với hắn…

Từ Ân Bá che má, giọng nói nghe có vẻ không rõ ràng.

Từ Bình Thịnh liếc nhìn Từ Ân Bá.

- Tưởng đổi một chiếc tàu treo cờ Brazil là có thể tránh được tai mắt của người khác sao? Nếu không phải ta gọi điện cho Tống Thiên Diệu, họ Từ thật sự đã bị ngươi hại chết rồi!

Từ Ân Bá trợn mắt há mồm nhìn Tống Thiên Diệu.

Tống Thiên Diệu xoa xoa mũi, cười hì hì.

- Xin lỗi Bá thiếu, thực ra từ đầu đến cuối ta chưa từng nghĩ đến việc hợp tác với ngươi.

- Vậy con tàu tối nay?

Từ Ân Bá hỏi dồn.

Tống Thiên Diệu và Từ Bình Thịnh nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra ý cười.

- Thứ chất trên tàu, là một món quà bất ngờ dành cho Đàm Kinh Vĩ.

…

Trên boong tàu, hơn mười thi thể người da trắng Brazil nằm ngổn ngang, Địch Chấn và đồng bọn bước qua vũng máu dính dưới chân, tiến vào khoang tàu.

Trong khoang tàu, từng thùng gỗ xếp ngay ngắn, một tên đệ đệ phía sau Địch Chấn nhe răng cười, lên tiếng hỏi.

- Chấn ca, có cần thông báo cho Thịnh tiên sinh không?

Địch Chấn lắc đầu.

- Không vội, mở ra kiểm tra hàng trước đã.

Tên đệ đệ dưới tay không do dự cầm lấy cái xà beng trong khoang tàu, nhanh chóng cạy mở đinh sắt trên thùng gỗ, thò đầu vào nhìn.

Trong thùng gỗ kín, từng mái tóc giả được chế tác tinh xảo xếp ngay ngắn bên trong.

Sắc mặt Địch Chấn biến đổi lớn, hắn đưa tay sờ vào trong thùng, ngoài những mái tóc giả mềm mại, trong thùng trống không.

- Mở tất cả ra!

Theo lệnh của Địch Chấn, từng thùng gỗ lần lượt được mở ra, nhưng hàng hóa bên trong khiến tất cả mọi người đều biến sắc.

Ngoại trừ vài thùng trên cùng còn chứa tóc giả, các thùng khác phần lớn chứa xốp và đá, lúc này cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhận ra đã bị lừa.

Địch Chấn nhanh chóng giơ súng lên, những tên đệ đệ phía sau cũng lần lượt nâng súng, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh.

Trong khoang tàu chất đầy thùng gỗ, ngoài tiếng thở của mấy người, không còn âm thanh nào khác.

- A Lai, đi khởi động tàu.

Địch Chấn ra lệnh, một tên đệ đệ lập tức chạy lên boong tàu.

Còn Địch Chấn vẫn giữ vẻ cẩn thận, cùng các người khác lưng tựa lưng, từ từ di chuyển lên boong tàu.

Bên ngoài tàu hàng, gió biển thổi nhè nhẹ, mọi thứ đều yên tĩnh như thường, thậm chí yên tĩnh đến mức khiến Địch Chấn cảm thấy lạnh sống lưng.

Lúc này, cách tàu hàng khoảng trăm mét, một chiếc thuyền đánh cá đang lặng lẽ trôi trên mặt biển, trong khoang thuyền Triệu Văn Nghiệp và Hoàng Lục đang thò đầu ra, nhìn về phía tàu hàng.

Trên thuyền đánh cá không có đèn đuốc, thân tàu màu nâu đen hòa quyện hoàn hảo vào bóng đêm xung quanh.

- Lục ca, cũng sắp rồi.

Trên boong tàu, hơn mười thi thể người da trắng Brazil nằm ngổn ngang, Địch Chấn và đồng bọn bước qua vũng máu dính dưới chân, tiến vào khoang tàu.

Trong khoang tàu, từng thùng gỗ xếp ngay ngắn, một tên đệ đệ phía sau Địch Chấn nhe răng cười, lên tiếng hỏi.

- Chấn ca, có cần thông báo cho Thịnh tiên sinh không?

Địch Chấn lắc đầu.

- Không vội, mở ra kiểm tra hàng trước đã.

Tên đệ đệ dưới tay không do dự cầm lấy cái xà beng trong khoang tàu, nhanh chóng cạy mở đinh sắt trên thùng gỗ, thò đầu vào nhìn.

Trong thùng gỗ kín, từng mái tóc giả được chế tác tinh xảo xếp ngay ngắn bên trong.

Sắc mặt Địch Chấn biến đổi lớn, hắn đưa tay sờ vào trong thùng, ngoài những mái tóc giả mềm mại, trong thùng trống không.

- Mở tất cả ra!

Theo lệnh của Địch Chấn, từng thùng gỗ lần lượt được mở ra, nhưng hàng hóa bên trong khiến tất cả mọi người đều biến sắc.

Ngoại trừ vài thùng trên cùng còn chứa tóc giả, các thùng khác phần lớn chứa xốp và đá, lúc này cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhận ra đã bị lừa.

Địch Chấn nhanh chóng giơ súng lên, những tên đệ đệ phía sau cũng lần lượt nâng súng, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh.

Trong khoang tàu chất đầy thùng gỗ, ngoài tiếng thở của mấy người, không còn âm thanh nào khác.

- A Lai, đi khởi động tàu.

Địch Chấn ra lệnh, một tên đệ đệ lập tức chạy lên boong tàu.

Còn Địch Chấn vẫn giữ vẻ cẩn thận, cùng các người khác lưng tựa lưng, từ từ di chuyển lên boong tàu.

Bên ngoài tàu hàng, gió biển thổi nhè nhẹ, mọi thứ đều yên tĩnh như thường, thậm chí yên tĩnh đến mức khiến Địch Chấn cảm thấy lạnh sống lưng.

Lúc này, cách tàu hàng khoảng trăm mét, một chiếc thuyền đánh cá đang lặng lẽ trôi trên mặt biển, trong khoang thuyền Triệu Văn Nghiệp và Hoàng Lục đang thò đầu ra, nhìn về phía tàu hàng.

Trên thuyền đánh cá không có đèn đuốc, thân tàu màu nâu đen hòa quyện hoàn hảo vào bóng đêm xung quanh.

- Lục ca, cũng sắp rồi.

Triệu Văn Nghiệp liếc nhìn về phía tàu hàng vừa mới có tiếng súng nổ, giờ đã trở lại yên tĩnh, quay đầu gọi Hoàng Lục.

Hoàng Lục đang nghịch một cái điều khiển từ xa trong tay, cười híp mắt đưa cho Triệu Văn Nghiệp.

- Muốn thử không?

Triệu Văn Nghiệp cười gượng, lắc đầu lia lịa.

- Lục ca, ta theo đạo Phật.

- Chê! Lại không thấy ngươi ăn chay!

Hoàng Lục trợn mắt, một tay cầm điều khiển từ xa, tay kia ấn mạnh nút trên điều khiển.

Triệu Văn Nghiệp rụt cổ, hai tay bịt tai, mắt chăm chú nhìn về phía chiếc tàu hàng ở xa.

Vụ nổ dự kiến hoàn toàn không xảy ra, sắc mặt Triệu Văn Nghiệp và Hoàng Lục đều biến đổi.

- Ngươi không mua phải hàng giả chứ?

Triệu Văn Nghiệp bỏ tay khỏi tai, trừng mắt hỏi Hoàng Lục.

Hoàng Lục cũng lộ vẻ ngạc nhiên, lại dùng sức vỗ mạnh vào điều khiển từ xa trên tay, thấy tàu hàng vẫn không có phản ứng gì, sắc mặt trầm xuống, chửi thề.

- Ta đ-t mẹ mày! Bọn Liên Xô chết tiệt dám lừa ta! Ta phải đi tìm bọn chúng tính sổ ngay!

Triệu Văn Nghiệp vẻ mặt lo lắng.

- Ngươi tìm cái gì? Người ta không biết chạy đi đâu rồi, giờ phải giải quyết đám người trên tàu đã!

Hoàng Lục vẻ mặt phẫn nộ, ném mạnh điều khiển từ xa xuống khoang tàu, rút súng từ thắt lưng ra.

- Đừng lo, dù không có bom, Lục ca ta cũng tuyệt đối không để bọn chúng thoát…

Hắn chưa nói hết câu, mặt biển bỗng lóe lên một tia sáng chói lòa, tiếp theo là một tiếng nổ long trời lở đất đột ngột vang lên từ mặt biển!

Quả bom điều khiển từ xa đặt trên chiếc tàu hàng ngàn tấn ở giữa vùng biển cuối cùng cũng phát huy tác dụng, ngọn lửa từ thân tàu bùng lên cao ngút trời, trong chớp mắt đã nuốt chửng cả con tàu.

Dưới sóng gió cuộn trào, chiếc thuyền đánh cá Triệu Văn Nghiệp và Hoàng Lục đang ngồi chòng chành trên mặt biển, hai người bám chặt vào ván thuyền mới không bị hất xuống biển.

Giữa tiếng nổ ầm ầm, Hoàng Lục dùng hết sức gào to với Triệu Văn Nghiệp.

- Phần việc của ta đã làm xong! Phần còn lại giao cho ngươi, Triệu sir!

…

Thịnh Triệu Trung đứng ở cảng Victoria nhìn ra xa, chứng kiến cảnh tàu hàng Brazil trong chớp mắt hóa thành tro bụi, nụ cười tự đắc ban đầu lập tức biến mất, sau khi sửng sốt liền đầy vẻ âm trầm.

Bản thân và Đàm Kinh Vĩ đều bị Tống Thiên Diệu lừa! Đây là ý nghĩ đầu tiên trong lòng Đàm Kinh Vĩ.

Tiếp theo hắn lại nghĩ, không biết Từ Bình Thịnh có biết chuyện này không?

Từ đầu đến cuối, dường như Từ Bình Thịnh chưa từng tham gia vào chuyến vận chuyển này, nhưng sau khi tàu hàng bị đánh bom chìm xuống biển, trong lòng Thịnh Triệu Trung đột nhiên hiện lên gương mặt đầy vẻ từ thiện của lão già này.

Dù là Tống Thiên Diệu hay Từ Ân Bá, đều tuyệt đối không có gan cho nổ tung một chiếc tàu hàng treo cờ Brazil ở vùng biển Hồng Kông, dù chiếc tàu đó là của chính họ cũng không được, bởi vì điều này liên quan đến quá nhiều chuỗi lợi ích, hai kẻ hậu bối đó hoàn toàn không gánh nổi.

Chương 1032. Sóng gió nổi lên (5)

Vì vậy dường như mọi thứ đã trở nên rõ ràng sau khi tàu hàng chìm xuống, trong đầu Thịnh Triệu Trung lập tức lý ra tất cả các mắt xích trước đây không hiểu được, và mồ hôi lạnh của hắn cũng theo đó mà rơi xuống.

Phải lập tức quay về báo chuyện này cho Đàm Kinh Vĩ, rồi đêm nay lên tàu về Đài Loan, nếu không bọn họ sẽ thực sự không thể quay về nữa.

Thịnh Triệu Trung nuốt nước bọt, không còn giữ được vẻ thong dong như ngày thường, vội vàng quay người đi.

Đêm nay cảng Victoria đặc biệt yên tĩnh, những tên quỷ Anh canh gác ban đêm ở cảng cũng biến mất không còn bóng dáng, Thịnh Triệu Trung trong lòng dấy lên cảm giác nguy hiểm, lối ra của cảng Victoria ngay trước mắt, nhưng giờ đây rơi vào mắt hắn, cái lối ra đó giống như một con thú dữ đang chọn người để ăn thịt.

Quả nhiên, trong khoảnh khắc tiếp theo, xung quanh đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân, từng cảnh sát thủy lộ mặc đồng phục đột ngột xuất hiện, bao vây chặt xung quanh cảng Victoria.

- Đứng lại! Đừng động đậy!

Một cảnh sát thủy lộ vừa thấy Thịnh Triệu Trung liền rút súng chĩa vào hắn.

Thịnh Triệu Trung giơ cao hai tay, mím môi nhìn quanh, khi thấy hai tên quỷ Anh đứng trước đám đông, sắc mặt hắn

đột nhiên lộ vẻ thư thái.

Chỉ cần có bọn quỷ Anh ở đây, những cảnh sát thủy lộ này dù có bị Tống Thiên Diệu mua chuộc cũng không dám tùy tiện nổ súng.

Thịnh Triệu Trung trong lòng nghĩ vậy, đồng thời dùng tiếng Anh lớn tiếng tuyên bố thân phận của mình.

- Ta là quan chức từ Đài Loan đến, lần này đến Hồng Kông là để điều tra một vụ án liên quan đến buôn lậu vào Đại lục.

Sau khi nghe lời Đàm Kinh Vĩ, hai tên quỷ Anh phụ trách điều động thủy cảnh sững sờ, cơn giận ban đầu vì vụ nổ xảy ra trong khu vực quản lý của mình đã tan biến, chuyển thành vẻ nghi hoặc.

- Từ từ đi lại đây, giơ hai tay lên cao!

Một tên quỷ Anh ra lệnh cho Thịnh Triệu Trung bằng tiếng Anh.

Thịnh Triệu Trung nghe theo, giơ cao hai tay, bước từng bước trên mặt đường đá mài mới sửa của Duy Cảng, tiến dần về phía hai tên quỷ Anh.

- Gần đây có ai từ Đài Loan đến không?

- Nghe nói quả thật có hai quan chức Đài Loan đến, chính là để điều tra vụ mất động cơ lần này.

- Vậy vụ nổ này rất khó đổ lên đầu hắn rồi!

Hai tên quỷ Anh ghé tai nhau thì thầm, có vẻ khó xử nhìn Thịnh Triệu Trung đang dần tiến lại gần.

Và ngay lúc đó, một tiếng súng vang lên phá tan bầu không khí đêm.

Bùm!

Cùng với tiếng súng nổ, Thịnh Triệu Trung đang bước tới bỗng giật nảy mình.

Hắn không thể tin được, từ từ cúi đầu xuống, ngay vị trí ngực có một lỗ máu xuyên qua tim, đang tuôn ra máu tươi.

Thịnh Triệu Trung lảo đảo lùi lại vài bước, trong mắt vẫn còn vẻ bối rối, điều cuối cùng hắn nhìn thấy là bầu trời đêm đầy sao của cảng Victoria.

Khi thi thể Thịnh Triệu Trung đổ ầm xuống đất, trước đám thủy cảnh, cơn giận trong mắt hai tên quỷ Anh như muốn bùng phát.

- Không có lệnh của ta, ai cho các ngươi nổ súng?

Tên quỷ Anh gầm lên giận dữ với tên thủy cảnh vừa nổ súng.

Tên thủy cảnh đó vẫn còn nắm chặt khẩu súng, thân thể run rẩy nhẹ, dường như sợ hãi tột độ.

- Báo cáo cấp trên, đây là lần đầu tiên ta cầm súng, tay run một cái.

Hai tên quỷ còn định tiếp tục nổi giận, Triệu Văn Nghiệp vội vã chạy đến từ xa, liếc nhìn Thịnh Triệu Trung đã ngã xuống đất, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, rồi nhanh chóng nhìn về phía hai tên quỷ Anh.

- Hai vị a sir, chuyện gì mà nổi giận lớn vậy? Oa! Nhanh thế đã bắn chết hung thủ đánh bom tàu, hai vị a sir quả nhiên là khắc tinh của tội ác!

Hai tên quỷ Anh vốn định xử lý luôn cả Triệu Văn Nghiệp - người phụ trách thủy cảnh này, nghe vậy như chợt nảy ra ý tưởng, liên tục gật đầu.

- Đúng vậy, tên này cấu kết với hải tặc cướp tàu hàng Hồng Kông, đã bị chúng ta bắn chết rồi, các ngươi đều là nhân

chứng, biết không?

Trong đêm tối, đám thủy cảnh đồng thanh trả lời như sấm.

- Biết!

…

Trước quầy bar câu lạc bộ Kim Nguyên, Lam Cương đặt điện thoại xuống, vẫn chưa hoàn hồn.

Hắn vốn nghe Tống Thiên Diệu sai đi mượn Thẩm Bật từ ngân hàng HSBC đến cửa nhà họ Từ chờ đợi, vừa mới mượn được người, thủ hạ đã truyền tin có người gọi điện đến câu lạc bộ Kim Nguyên, chỉ đích danh muốn hắn tự mình nghe.

Cuộc gọi từ Ma Cao, Lâu Phượng Vân đang ở Ma Cao, chỉ nói vài câu nhẹ nhàng qua điện thoại, nhưng mang lại sự chấn động cho Lam Cương không kém gì chiếc tàu hàng nghìn tấn bị đánh bom chìm trên mặt biển Duy Cảng.

- Chăm sóc tốt tên giám đốc Thẩm Bật của HSBC đó, ta phải ra ngoài một chuyến!

Lam Cương hoàn hồn, dùng sức xoa mặt, trong mắt đầy vẻ hưng phấn.

Tên tiểu đệ mặc quân phục đứng sau lưng ngạc nhiên hỏi.

- Cương ca? Không phải phải đón Tống tiên sinh ra từ cửa nhà họ Từ sao?

Giọng Lam Cương hơi run.

- Đúng! Đúng! Còn có Tống tiên sinh… Thế này, ngươi phái thêm vài huynh đệ qua đó, trông chừng kỹ Tống tiên sinh, nhớ phải mang súng!

Tên thủ hạ mang vẻ mặt nghi hoặc, nghe theo lệnh Lam Cương rời đi, trong câu lạc bộ chỉ còn lại một mình Lam Cương.

Lam Cương ngồi trước quầy bar, hít sâu một hơi, bình tĩnh lại rồi đưa tay quay từng số điện thoại quen thuộc.

Tống Thiên Diệu có hơn chục tên quân phục và tiện y mang súng bảo vệ, hơn nữa bản thân hắn cũng có giáo đầu hộ viện, nếu như vậy mà chết thì chỉ có thể nói là hắn mệnh không tốt. Nhưng nếu bây giờ ta bỏ lỡ tin tức Lâu Phượng Vân truyền đến từ Ma Cao, sau này chắc chắn sẽ hối hận cả đời!

Hắn và Lữ Lạc cùng những người này gần đây đã tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không tìm ra manh mối về tiền giả, nhưng lại bị Lâu Phượng Vân ở tận Ma Cao nói trúng phóc, khó trách gần đây bọn Thái Lan đó ai nấy đều bóng bẩy sáng sủa, thì ra trong tay bọn chúng lại giấu cả máy in tiền!

Chương 1033. Sóng gió nổi lên (6)

Lam Cương đang chìm đắm trong niềm vui phá án, hoàn toàn không nghĩ kỹ rằng dù người Thái có máy in tiền, mới đến Hồng Kông cũng không thể kiếm được giấy và mực in để làm tiền giả, những thứ bị kiểm soát này.

- Alo! Là ta đây.

Sau khi điện thoại được kết nối, Lam Cương cố gắng để giọng nói của mình nghe không đến nỗi mất bình tĩnh, nhưng nếp nhăn ở khóe miệng lại không thể giấu được.

- Đã đoán ra, tiền giả là từ tay bọn Thái Lan truyền ra… Mẹ già ngươi đương nhiên là tin tức chính xác, ngươi đừng quản nhiều thế, mau tập hợp người của ngươi đến đây… Cái gì? Ngươi quản ta biết thế nào, tóm lại là mau dẫn người đến đây… Chậc! Người Thái có máy in tiền đấy! Tin hay không tùy ngươi, thế đấy!

Sau khi cúp điện thoại gọi cho Lữ Lạc, Lam Cương lại bấm số thứ hai.

- Alo! Ta là Lam Cương, trong vòng mười phút ta muốn gặp tất cả Hồng Côn các đường phố của các ngươi… Tiết lộ cho ngươi một tin, bọn Thái Lan xui xẻo rồi, ai muốn báo thù thì mau đến Kim Nguyên, ta chỉ đợi các ngươi mười phút thôi.

…

Trên đường phố Ma Cao, Natawak và Sai Bao cùng đám thủ hạ ngáp dài đi ra từ sòng bạc, chỉ trong vòng một giờ ngắn ngủi, bọn họ đã thua mất hơn chục vạn đô la Hồng Kông trong

sòng bạc, nhưng những khoản tiền này đều là tiền giả lấy từ Kondo Kohei, dù có thua cũng chẳng có gánh nặng tâm lý nào.

- Thiếu gia, có cần cho người đến khách sạn theo dõi hai người Trung Quốc đó không?

Sai Bao hỏi Natawak, có chút lo lắng.

- Bọn họ lấy tiền bỏ trốn là chuyện nhỏ, ta sợ đến lúc đó không nhận được hàng, cha ta không thể khai trương…

Natawak bực bội khoát tay, ngắt lời Sai Bao.

- Đã là hợp tác thì phải tin tưởng đối phương, huống chi chúng ta đã giết tên da đen ở khách sạn, hai người Trung Quốc đó dù muốn bỏ trốn cũng phải cân nhắc hậu quả là gì!

Sai Bao cười nịnh.

- Đúng vậy, thiếu gia nói đúng, người Trung Quốc đều là những kẻ nhát gan, chúng ta hiện giờ có súng trong tay, dọa cũng đủ làm bọn họ chết khiếp.

Natawak nhe răng cười, vươn vai.

- Đi! Về khách sạn ngủ!

So với việc tên họ Trương người Trung Quốc đó có thể cung cấp cho hắn một lô thuốc phiện, Natawak quan tâm hơn là việc hắn có thể giúp mình tìm ra tung tích gia đình của Tống Thiên Diệu.

Natawak quay đầu nhìn Sai Bao và đám người, lắc đầu có chút tức giận vì sự bất tài của bọn họ, tầm nhìn của đám người này so với mình thực sự kém xa quá, nếu không thì có thể để bọn họ đi theo bên cạnh mình, sau này làm nên sự nghiệp lớn hơn.

Nhưng bây giờ không cần thiết nữa, đã đến Ma Cao, nếu không tìm ra được điều mình muốn, Natawak hoàn toàn không

có ý định quay về Hồng Kông, đến lúc đó cứ để đám người thiển cận phía sau này vận chuyển thuốc phiện về trước để báo cáo, đợi khi mình quay về, nhất định phải cho bọn họ biết, dù không có cha, hắn vẫn có thể dựa vào thực lực của mình để tạo dựng sự nghiệp.

- Thiếu gia, có vẻ hơi không ổn.

Ngay khi Natawak còn đang đắm chìm trong giấc mơ vượt qua Sai Ba, Sai Bao bước nhanh lại gần, thận trọng nói với hắn.

- Hửm?

Natawak khó chịu nhìn Sai Bao đã cắt đứt dòng suy nghĩ của mình, theo ánh mắt của Sai Bao nhìn quanh một lượt rồi nhíu mày nói.

- Đường phố Ma Cao ban đêm luôn vắng vẻ thế này sao?

Dưới ánh đèn đường sáng rực, trên con đường sáng choang, ngoài bọn họ ra không thấy bóng dáng nửa người nào, những cửa hàng tiện lợi hai bên đường vẫn còn mở cửa lúc họ đến giờ đều đóng cửa im ỉm, cả con phố Ma Cao dường như đã trở thành một con phố ma.

Như thể nghe thấy câu hỏi của Natawak, ở hai đầu đường, tiếng lốp xe ma sát với mặt đường vang lên, Natawak và Sai Bao cùng đám người theo tiếng nhìn ra, chỉ thấy từng chiếc xe mui cứng từ hai đầu đường lao tới, dừng lại cách họ vài chục mét, một lúc đã vây họ giữa con đường.

Từng chiếc xe dừng lại ổn định, cửa xe lần lượt mở ra, hàng trăm người ùa ra bao vây Natawak và đồng bọn chặt chẽ.

Đám người Sai Bao gần như theo bản năng rút súng ra, vẻ mặt cảnh giác.

Nhưng ngay giây tiếp theo, trong mắt họ đã lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Những người bao vây họ, hầu như ai cũng cầm súng trong tay, có vài tên thậm chí còn cầm mấy khẩu súng máy PPK mới nhất của Liên Xô sản xuất, những họng súng đen ngòm đang chĩa thẳng vào họ. Sai Bao không chút nghi ngờ, chỉ cần hắn dám giơ tay lên, ngay lập tức sẽ bị bắn thành cái rây.

Sắc mặt Natawak biến đổi vài lần, ngẩng đầu nhìn về phía một người đàn ông đứng đầu đám đông.

- Này! Phố Áo Môn tiếp đãi khách kiểu này sao?

Đứng đầu đám đông, Hoàng Tử Nhã đùa nghịch khẩu súng trong tay, ngẩng đầu cười toe toét với Natawak.

- Vốn không phải vậy, nhưng người ngươi muốn tìm rất quan trọng đối với lão bản của ta. Đừng nói là ngươi, cho dù quân đội Thái Lan kéo đến cũng chưa chắc đã mang được họ đi.

Đồng tử Natawak co lại, hắn không thể ngờ được, Tống Thiên Diệu ở Áo Môn lại có thế lực lớn như vậy, dường như còn đáng sợ hơn cả ở Hồng Kông.

Là người Thái Lan vừa mới đặt chân đến Áo Môn, Natawak đương nhiên chưa từng nghe đến cái tên Hà Hiền - Vua Áo Môn. Lúc này hắn mới bắt đầu hiểu được tại sao Sai Ba khi mới đến Hồng Kông lại phải cung kính trước mặt những kẻ giang hồ mà trong mắt hắn chỉ là đồ bỏ đi.

Natawak cười nhún vai, tiện tay ném khẩu súng đi, nhìn chằm chằm vào Hoàng Tử Nhã nói.

- Lần này ta không chuẩn bị kỹ. Không bằng thế này, ta đánh với ngươi một trận, nếu ta thắng, ngươi để ta đi.

Vẻ cười trong mắt Hoàng Tử Nhã càng đậm, tay lắc khẩu súng một cách đẹp mắt, rồi thuận tay cắm vào thắt lưng.

Mắt Natawak sáng lên, hơi cúi người xuống, tạo tư thế quyền anh, nhìn chằm chằm vào Hoàng Tử Nhã đang đứng đối diện, khiêu khích vẫy tay với hắn.

Hoàng Tử Nhã cười lắc đầu, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Natawak, xoay người bỏ đi, miệng còn lẩm bẩm một câu.

- Đồ điên!

Theo Hoàng Tử Nhã xoay người rời đi, phố Áo Môn như nổ một tràng pháo, những tay súng bao vây Natawak và đồng bọn không chút do dự bóp cò, đạn như mưa rào trút xuống!

Chương 1034. Gió ngừng (1)

Trong phòng họp tầng hai của biệt thự nhà họ Từ, nụ cười tự tin trên mặt Đàm Kinh Vĩ biến mất không còn tăm tích khi một đội cảnh sát thủy lực xông vào.

Triệu Văn Nghiệp giơ một lệnh bắt giữ ra trước mặt Đàm Kinh Vĩ.

- Đàm tiên sinh, theo điều tra của chúng ta, ngươi bị tình nghi câu kết với hải tặc ở Điếu Cảnh Lĩnh, cho nổ tung một chiếc tàu Hồng Kông đi Nhật Bản, xin mời ngươi về đồn để hỗ trợ điều tra.

Câu nói này vừa thốt ra, dù những người ngồi trong phòng đều là những đại gia người Hoa thực sự ở Hồng Kông, ai nấy đều giỏi che giấu cảm xúc, vẫn không nhịn được mà trợn mắt há mồm.

Chử Diệu Tông hiểu rõ nhất thủ đoạn của Tống Thiên Diệu, mặc dù lần này Tống Thiên Diệu thậm chí không nói cho hắn biết kế hoạch, nhưng khi thấy Triệu Văn Nghiệp dẫn cảnh sát thủy lực xông vào phòng họp nhà họ Từ một cách ngang nhiên, hắn đã đoán được bảy tám phần diễn biến sự việc.

Sau khi thấy Triệu Văn Nghiệp nghiêm mặt nói ra những lời chính nghĩa đó, Chử Diệu Tông suýt phun cả ngụm trà ra ngoài.

Đàm Kinh Vĩ câu kết với hải tặc? Câu nói này có lẽ ngay cả Triệu Văn Nghiệp đang cầm lệnh bắt giữ cũng không tin, nhưng hắn lại có thể nhịn cười nói ra những lời này, ngay cả Chử Diệu Tông cũng cảm thấy khâm phục.

- Ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không?

Đàm Kinh Vĩ nhíu mày trừng mắt nhìn Triệu Văn Nghiệp, không thèm nhìn lệnh bắt giữ trong tay hắn.

- Ta là đặc phái viên từ Đài Loan sang, hỗ trợ điều tra vụ nhân viên hàng không trộm động cơ máy bay lần này. Bắt ta? Xảy ra chuyện gì thì lão bản của ngươi cũng không bảo vệ được ngươi đâu!

Đàm Kinh Vĩ miệng mắng Triệu Văn Nghiệp, nhưng đầu óc đã bắt đầu chạy với tốc độ cao, tâm trạng hắn rõ ràng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Ở Hồng Kông lâu như vậy, lần đầu tiên hắn cảm thấy bất an trong lòng.

Tại sao bọn quỷ Anh lại đột nhiên ký lệnh bắt giữ? Tại sao Thịnh Triệu Trung đi lâu như vậy mà vẫn chưa về? Tại sao Địch Chấn và bọn chúng lại cho nổ tung con tàu? Trong con tàu bị nổ tung đó có động cơ máy bay không?

Một loạt câu hỏi gần như đồng thời xuất hiện trong đầu Đàm Kinh Vĩ, nhưng chưa kịp lý giải được mối liên hệ giữa chúng, thì giọng nói giận dữ của Từ Bình Thịnh đã vang lên từ bên ngoài cửa.

- Đàm tiên sinh! Đàm Kinh Vĩ! Ngươi thật sự nghĩ rằng ngươi từ Đài Loan đến thì ta sẽ sợ ngươi sao?

Trên mặt Từ Bình Thịnh không còn chút vẻ hoảng sợ nào như khi biết tin Từ Ân Bá vận chuyển tàu riêng, vừa bước vào cửa đã chỉ thẳng vào mũi Đàm Kinh Vĩ mà mắng.

- Dám cho nổ tàu của ta ngay tại bến cảng của ta? Hồng Kông này còn lâu mới đến lượt bọn Quốc Dân đảng các ngươi chỉ tay năm ngón! Ta chơi chết con mẹ ngươi!

Nói xong, Từ Bình Thịnh chộp lấy ấm trà trên bàn, ném mạnh xuống trước mặt Đàm Kinh Vĩ.

Đàm Kinh Vĩ sắc mặt âm u nhìn chằm chằm Từ Bình Thịnh, từng chữ từng chữ cất tiếng hỏi.

- Diễn đủ chưa? Thịnh Triệu Trung đâu? Ta muốn gặp hắn.

Ngay từ khoảnh khắc Từ Bình Thịnh bước vào phòng, tất cả những nghi vấn trong đầu Đàm Kinh Vĩ như tìm được đầu mối, đều được giải đáp.

Kẻ thực sự cấu kết với Tống Thiên Diệu không phải là Từ Ân Bá trẻ tuổi này, mà là con cáo già Từ Bình Thịnh.

Con cáo già hiển nhiên đã sớm quyết định đứng về phe nào, con tàu chở hàng đến Brazil vốn chỉ là quả bom khói hắn thả ra, rồi mượn tay Địch Chấn và đồng bọn đánh chìm tàu hàng để đổ tội cho mình, sau đó công khai đối đầu với ta.

- Thịnh Triệu Trung cấu kết với hải tặc, đã bị chúng ta bắn chết tại bến cảng Victoria, hai cấp trên người Anh của ta đích thân làm chứng, ta nghĩ báo cáo đã được gửi đến Bố Chính Ty Thự.

Người trả lời Đàm Kinh Vĩ là giọng nói lạnh lùng của Triệu Văn Nghiệp.

Dù đã đoán được Thịnh Triệu Trung hung hiểm khó lường, nhưng khi nghe tin này, Đàm Kinh Vĩ vẫn không khỏi giật mình, rồi đau đớn nhắm mắt lại.

- Chỉ với tờ lệnh bắt giữ này, vẫn chưa đủ tư cách bắt ta.

Đàm Kinh Vĩ từ từ mở mắt, nhìn quanh những người trong phòng, chậm rãi nói.

- Ta sẽ gọi điện cho phía Đài Loan, những chuyện xảy ra tối nay, các ngươi sẽ phải trả giá.

Nói xong, Đàm Kinh Vĩ ngẩng cao đầu bước ra ngoài.

Cố Thuyên thấy Đàm Kinh Vĩ rời đi, vội vàng đứng dậy.

- Kinh Vĩ…

Nhưng Đàm Kinh Vĩ làm như không nghe thấy lời hắn, nhanh chóng bước ra cửa, tuy nhiên khi gần đến cửa, bước chân hắn đột nhiên dừng lại.

Tống Thiên Diệu đứng trước cửa, nhìn Đàm Kinh Vĩ với nụ cười nửa miệng.

- Ta đã nói rồi, mạng ngươi nằm trong tay ta.

Gương mặt vốn âm u của Đàm Kinh Vĩ bỗng nở một nụ cười, nhưng giọng nói lại lạnh lẽo như băng.

- Lần này là ta không nhìn rõ tình thế, nhưng lần sau…

- Ngươi không còn lần sau đâu.

Tống Thiên Diệu không đợi Đàm Kinh Vĩ nói hết câu, nâng giọng lên vài phần, vô tình hay cố ý liếc nhìn Cố Thuyên.

- Cố Lâm San dùng bản thân của mình để đè giá thị trường chứng khoán xuống, nhưng cô ta quên rằng ta còn có một người bạn họ Lư. Người bạn đó của ta dùng ngân hàng của mình làm thế chấp, từ tay các nhà đầu tư Malaysia vay được một khoản tiền khiến ngay cả ta cũng phải thèm thuồng. Chỉ vài giờ trước, cô ta đã buộc Cố Lâm San phải bắt đầu lén lút chiếm dụng vốn của ngân hàng Vĩnh An rồi.

Cố Thuyên cả đêm làm khách ở nhà họ Từ, lúc này nghe được tin này, kinh ngạc đứng bật dậy, lập tức tức giận nhìn chằm chằm vào Từ Bình Thịnh.

Nếu những gì Tống Thiên Diệu nói đều là sự thật, thì việc Từ Bình Thịnh mời mình đến dự tiệc tối nay, rõ ràng đã đưa cả mình vào cái bẫy. Cố Thuyên gần như dám chắc, lúc này bên ngoài cổng nhà họ Từ, chắc chắn đã có người nhà mình đến truyền tin, nhưng tất cả đều bị Từ Bình Thịnh chặn lại ở ngoài cửa.

Chương 1035. Gió ngừng (2)

Không có lệnh của mình, người nhà họ Cố không dám tự ý hành động, chỉ có thể bị người của Tống Thiên Diệu từng bước ép lui trên thị trường chứng khoán.

- Thịnh ca, ngươi thật là giỏi!

Lúc này Cố Thuyên đâu còn tâm trí đâu mà để ý đến Đàm Kinh Vĩ nữa, cứu cổ phiếu như cứu hỏa, nếu mình không quay về ngay, tổn thất của nhà họ Cố sẽ không chỉ đơn giản là tiền bạc.

Theo sự rời đi của Cố Thuyên, ánh mắt Đàm Kinh Vĩ lại thêm ảm đạm vài phần, hắn hít sâu một hơi, mím môi dùng ngón tay chỉ chỉ vào Tống Thiên Diệu, cuối cùng không thốt nên lời.

- Tiện thể nói cho ngươi biết, ta có một cô bạn gái người Anh đã đăng ký một công ty vận tải ở Anh quốc, tháng trước đã hoàn tất thủ tục giấy tờ hợp pháp ở Nhật Bản.

Tống Thiên Diệu tiến gần Đàm Kinh Vĩ, ghé sát tai hắn cười nói.

- Chiếc tàu của cô ta đêm qua đã lặng lẽ đến Hồng Kông, động cơ ngươi muốn hiện đang được bốc dỡ tại bến cảng Quế Trúc, hai giờ nữa sẽ khởi hành, nếu có gan thì ngươi cứ cho nổ tung lần nữa đi!

Đàm Kinh Vĩ cảm thấy mi tâm mình đang đập thình thịch, Tống Thiên Diệu đang ép hắn phải đưa ra lựa chọn.

Nếu bây giờ hắn gọi điện cho Đài Loan, đợi phía Đài Loan liên lạc với chính quyền Hồng Kông, thời gian trước sau chắc

chắn sẽ vượt quá hai giờ đồng hồ, lúc đó con tàu của Tống Thiên Diệu đã ra khơi từ lâu.

Nhưng hiện giờ hắn chỉ có một mình, dù có trực tiếp báo tin cho chính quyền Hồng Kông, với mối quan hệ của Tống Thiên Diệu và Tổng bộ Thủy cảnh, cũng đủ để trì hoãn đến khi con tàu đó ra khơi.

Dường như nhìn từ góc độ nào, đây cũng là một tình thế bế tắc.

Tống Thiên Diệu thấy Đàm Kinh Vĩ rơi vào trạng thái giằng xé, lại cười nói.

- Còn một con đường nữa, ta đã sắp xếp cho ngươi một chiếc tàu ở bến tránh gió Du Ma Địa, nếu ngươi coi như chuyện này chưa từng xảy ra từ đầu đến cuối, ta sẽ đưa ngươi đến Đài Loan, lại cho ngươi thêm hai triệu làm lộ phí.

Trên mặt Đàm Kinh Vĩ dần dần hiện lên nụ cười.

- Được thôi! Ta sẽ đến bến tránh gió ngay. Chuyện trước đó là do ta không hiểu quy củ, mong Tống tiên sinh có thể tha thứ.

Tống Thiên Diệu cười đắc ý, vỗ nhẹ má Đàm Kinh Vĩ.

- Ngươi nói sớm như vậy thì đã chẳng có chuyện gì rồi?

…

Bến tránh gió Du Ma Địa, một chiếc phà đang đậu bên bờ.

Trước bến tàu tránh gió, Diêu Xuân Hiếu, a Căn và a Tứ câm ba người ngồi trên những thùng hàng chất đống, cổ tay buông thõng, tay đều cầm súng, gõ nhẹ lên mép thùng gỗ.

- Hiếu ca, tên họ Đàm đêm nay rốt cuộc có qua không?

A Căn ngáp một cái, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng dần khuất đi.

- Nhanh giải quyết hắn đi, ta chuẩn bị về ngủ rồi.

- Ngươi hỏi ta? Ta hỏi ai?

Nửa gương mặt cháy xém của Diêu Xuân Hiếu trông vô cùng âm u trong bóng tối, giơ tay nhìn đồng hồ đeo tay, giọng khàn đặc nói.

- Nửa giờ nữa, nếu hắn vẫn chưa đến, chuẩn bị đến Quế Trúc giúp a Lục!

Dưới ánh trăng, khẩu súng trong tay ba người phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Diêu Xuân Hiếu ở bến tránh gió, Hoàng Lục ở bến cảng Quế Trúc, Tống Thiên Diệu từ đầu đến cuối, vốn chẳng có ý định để Đàm Kinh Vĩ rời đi.

…

Trên đường đến bến cảng Quế Trúc, bước chân Đàm Kinh Vĩ thong thả, khẩu súng trong tay gõ nhẹ lên ống quần, như đang dạo chơi trong vườn.

Đã để hai nhân viên văn phòng dưới quyền đi thông báo cho bọn quỷ Anh, tuy không định để bọn chúng chặn được con tàu sắp ra khơi đêm nay, nhưng ít nhất cũng có thể gây đủ rắc rối cho Tống Thiên Diệu trước khi thất bại.

Đây có phải là sự phản kích trước khi chết của kẻ thất bại không?

Đàm Kinh Vĩ cười tự giễu, hắn ngẩng đầu nhìn, đã có thể thấy con tàu hàng đang đậu trước bến cảng phía xa, trên tàu treo hai lá cờ, một cờ Anh, một cờ Nhật.

Xem ra Tống Thiên Diệu ít nhất không lừa hắn về chuyện này, dù sao đến bến tránh gió cũng không sống nổi, chi bằng liều một phen cuối cùng, chỉ cần có thể thu thập được tên chặn

đường phía trước kia, có lẽ vẫn còn cơ hội giữ con tàu hàng này lại Hồng Kông?

Đàm Kinh Vĩ nhìn chằm chằm Hoàng Lục đang chặn đường mình phía trước bến cảng, nắm chặt báng súng trong tay, nhe răng cười.

Ù ù —

Trong tiếng còi tàu quen thuộc, con tàu hàng treo cờ Anh Nhật đậu trước bến cảng khuấy động từng đợt sóng lớn, dần dần lướt ra biển khơi.

- Thói quen nói không giữ lời của lão bản ngươi là bẩm sinh à?

Đàm Kinh Vĩ nhìn chằm chằm Hoàng Lục đối diện, cười lớn nói.

- Đệch mẹ, nói hai tiếng đồng hồ, giờ chưa đến nửa tiếng đã cho tàu chạy rồi?

Hoàng Lục đối diện cười còn vui vẻ hơn hắn.

- Lão bản ta tuy thường xuyên nói không giữ lời, nhưng lần này hắn không lừa ta, hắn thực sự cho ta cơ hội lập công.

Đàm Kinh Vĩ cúi đầu mỉm cười, khi ngẩng lên lần nữa, không chút do dự giơ tay bắn một phát súng.

Một cựu quân nhân Quốc dân đảng và một sĩ quan đương nhiệm của Quốc dân đảng, rút súng bắn nhau trên con đường nhỏ dẫn đến bến tàu Quế Dũng, tiếng súng vang rền như sấm.

…

Trong phòng họp nhà họ Từ, sau khi Đàm Kinh Vĩ rời đi, những đại gia người Hoa như Chử Diệu Tông và Lư Văn Huệ đã xem hết vở kịch này cũng lần lượt cáo từ Từ Bình Thịnh.

Mục đích họ đến chỉ đơn thuần là xem kịch, nhiều lắm là vừa xem kịch vừa chứng kiến Đàm Kinh Vĩ và Từ Bình Thịnh trở mặt, xác nhận việc Đàm Kinh Vĩ cấu kết với bọn hải tặc trên Điếu Cảnh Lĩnh, đánh bom tàu hàng Hồng Kông.

Đây chỉ là mối quan hệ hời hợt giữa họ và Từ Bình Thịnh, và giờ họ đã đạt được mục đích, nếu tiếp tục ở lại nhà họ Từ thì không còn là hời hợt nữa, mà sẽ càng lún sâu vào.

Chương 1036. Mưa tạnh

Chử Diệu Tông là người cuối cùng rời khỏi phòng họp, khi đi đến cửa, hắn quay người lại, hơi tán thưởng gật đầu với Tống Thiên Diệu, nhận xét một câu.

- Làm tốt lắm, ta đã bảo A Trung ở Anh để dành cho ngươi một công việc nhà máy Coca-Cola, chuỗi bán hàng đã được sắp xếp xong xuôi, có thể qua đó bất cứ lúc nào.

Chử Diệu Tông nói xong câu cuối cùng này, không thèm nhìn Tống Thiên Diệu lấy một cái, xoay người bỏ đi.

Vì vậy, trong phòng họp rộng lớn, chỉ còn lại Tống Thiên Diệu, Từ Bình Thịnh và Vu Thế Đình ba người.

Tống Thiên Diệu sau khi nghe xong câu cuối cùng của Chử Diệu Tông, mặt đầy vẻ chua xót.

- Hầy! Cũng không biết lần này cuối cùng là lỗ hay lãi.

Từ Bình Thịnh và Vu Thế Đình nhìn nhau, định mở miệng nói, nhưng bị Tống Thiên Diệu giơ tay ngăn lại.

- Hai vị thúc thúc, không cần nói nhiều.

Tống Thiên Diệu ngăn hai người lại, cười khổ nói.

- Ta sinh ra đã là số khổ, lần này một mình gánh hết, tốt nhất đừng liên lụy đến các vị nữa.

Vu Thế Đình và Từ Bình Thịnh cũng nhìn ra được, Tống Thiên Diệu chọn một mình gánh hết mọi hậu quả, rõ ràng là kế hoạch tốt nhất, bây giờ tuyệt đối không phải lúc nói chuyện nghĩa khí, đừng thấy Đàm Kinh Vĩ rời đi trong thất bại, thực tế sự việc còn lâu mới kết thúc.

Ngày mai trời sáng, Mỹ sẽ cử người đến Hồng Kông điều tra vụ động cơ, chỉ cần dựa vào những chuyện Tống Thiên Diệu và Đàm Kinh Vĩ gây ra trong thời gian qua, gần như không cần tốn nhiều công sức đã có thể điều tra đến hắn.

Mà nếu Vu Thế Đình và Từ Bình Thịnh lúc này dính vào, lại liên quan đến Tống Thiên Diệu, e rằng không những không cứu được Tống Thiên Diệu, mà toàn bộ công việc kinh doanh của mình cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng vì lệnh cấm vận.

- Sau này định đi đâu?

- Tiếp theo có kế hoạch gì?

Vu Thế Đình và Từ Bình Thịnh nhìn Tống Thiên Diệu, gần như đồng thời mở miệng hỏi.

Tống Thiên Diệu cười khẩy một tiếng, cúi đầu tự mình châm một điếu thuốc.

- Bước đầu định đi Malaysia, một tay trùm ngân hàng HSBC tên là Thẩm Bật đang đợi ta bên ngoài, ta đã bảo hắn chuyển hết tất cả tài sản có thể chuyển sang tên cô bồ quỷ ngoại của ta rồi.

Vu Thế Đình nhíu mày.

- Thẩm Bật? Ta đã nghe qua cái tên này, có thể tin tưởng không? Bọn quỷ ngoại chưa chắc đã dùng tiền đồ để giúp ngươi đánh bạc đâu.

Tống Thiên Diệu nhả một hơi khói.

- Đợi ta đến Malaysia, sẽ mở một ngân hàng tư nhân giao cho hắn quản lý, hắn đã đồng ý đi cùng ta rồi.

Vu Thế Đình gật đầu như có điều suy nghĩ.

Từ Bình Thịnh cười khẽ.

- Hai chúng ta còn đang tính toán cho ngươi, không ngờ ngươi đã tính toán kỹ từng bước… Không tệ, Malaysia đúng là một nơi tốt để đi, sau này có cơ hội nhớ về thăm bọn lão già chúng ta.

Tống Thiên Diệu cười gật đầu.

- Nhất định.

…

Bến tàu Quế Dũng, mùi khói súng sau khi đạn ra khỏi nòng lan tỏa xung quanh, bị gió biển thổi tan dần.

Đàm Kinh Vĩ toàn thân đẫm máu, dựa lưng vào một kho hàng, cả người ngồi phệt xuống đất, máu tươi trào ra từ miệng.

Vai và bụng dưới của hắn đều có một vết đạn, nhưng đây không phải nguyên nhân chính khiến Đàm Kinh Vĩ trông thảm hại như vậy, vết thương thực sự khiến hắn không thể đứng dậy nổi là do Hoàng Lục đã dùng nắm đấm đánh gãy ba xương sườn của hắn, xương sườn gãy đâm thẳng vào nội tạng gây chảy máu nghiêm trọng.

Hoàng Lục mặt mũi đầy máu, một cánh tay bị vặn thành một góc kỳ quái, xương ống chân phải bị đạn bắn thủng một lỗ, chỉ có thể dựa vào chân trái nhảy lò cò tiến đến gần Đàm Kinh Vĩ.

Đàm Kinh Vĩ ngẩng đầu nhìn Hoàng Lục đang nhảy lò cò kéo lê chân bị thương tiến lại gần, trong mắt lộ vẻ cười. Hắn hít sâu hai hơi, trong lồng ngực phát ra tiếng thở phì phò như tiếng kéo bễ. Vừa mở miệng định nói, một ngụm máu đã phun ra, nhuộm đỏ chiếc áo sơ mi trắng tinh bên trong bộ vest đen.

Hoàng Lục giơ súng nhắm vào Đàm Kinh Vĩ, cơn đau dữ dội ở cánh tay và bắp chân khiến hắn không nhịn được mà hít một hơi lạnh, rít lên nói.

- Đàm tiên sinh, xin lỗi nhé! Nếu ngươi biến thành ác quỷ muốn báo thù, hãy đi tìm tên lão bản khốn kiếp của ta, đừng có tìm ta đấy.

Cạch — Cạch —

Hoàng Lục bóp cò, khẩu súng lúc này lại bị kẹt đạn.

Đàm Kinh Vĩ muốn cười, nhưng vừa mới nhếch mép đã lại phun ra từng ngụm máu không ngừng.

- Đ.m.m! Hàng Hồng Kông quả nhiên không chịu nổi.

Hoàng Lục chửi bới ném khẩu súng đi, quay sang cười xin lỗi với Đàm Kinh Vĩ.

- Xin lỗi Đàm tiên sinh, ta đổi cách khác tiễn ngươi lên đường vậy, ngươi chịu đựng một chút, rất nhanh sẽ không sao nữa.

Hoàng Lục vừa nói vừa rút ra một cây xà beng mà công nhân bến tàu dùng xong để lại trên kho hàng, cầm cây xà beng bằng sắt nguyên chất lên cân nhắc bằng một tay, rồi nhe răng cười với Đàm Kinh Vĩ, cây xà beng vun vút giáng mạnh xuống đầu Đàm Kinh Vĩ.

…

Bệnh viện Thánh Mary, Hoàng Lục toàn thân quấn đầy băng gạc, một chân bị thương đeo bột treo lơ lửng trên không. Tống Thiên Diệu ngồi bên cạnh, tay đang gọt một quả táo, do kỹ năng dùng dao kém nên cả quả táo bị gọt lồi lõm.

- Lục ca, sau khi vết thương lành, ngươi có nghĩ đến việc đi đâu không?

Tống Thiên Diệu vừa gọt táo vừa hỏi mà không ngẩng đầu lên.

Hoàng Lục trợn tròn mắt, tuy toàn thân bị quấn như cái bánh chưng nhưng giọng nói vẫn rất khỏe khoắn.

- Lão bản, ngươi không phải chứ? Ta đương nhiên là đi theo ngươi rồi! Bây giờ ngươi chê ta tàn phế, không muốn tiếp tục nuôi ta nữa phải không?

Hoàng Lục vừa nói vừa lắc mạnh cái chân phải bị thương.

Tống Thiên Diệu mỉm cười, ngắm nghía quả táo trong tay đã gọt gần như chỉ còn lõi, rồi ném con dao trái cây lên tủ đầu giường, sau đó đưa quả táo về phía Hoàng Lục.

Chương 1037. Malaysia, khởi đầu mới

- Nè! Đây là lần đầu tiên ta gọt táo cho người khác, ngươi được hưởng lợi đấy.

Hoàng Lục nhìn chằm chằm quả táo Tống Thiên Diệu đưa tới, trong mắt lộ vẻ cười, vươn cổ cắn mạnh một miếng thịt táo, miệng nói lí nhí.

- Chậc! Lão bản, ngươi thật sự không hợp với việc dùng dao, sau này những việc này vẫn phải để ta làm.

Tống Thiên Diệu nhìn quả táo trong tay, Hoàng Lục cắn một miếng, phần thịt táo vốn đã chẳng còn bao nhiêu bị hắn nuốt chửng cả lõi, nhai ngon lành.

- Được thôi! Khi vết thương lành hẳn thì theo ta đến Malaysia, sau này không phải làm gì hết, chỉ chuyên gọt táo cho ta.

Tống Thiên Diệu nuốt chửng phần táo còn lại trong tay, thấy tay còn dính nước táo nhớp nháp, liền đưa tay quệt vào chân bị thương của Hoàng Lục.

Hoàng Lục đảo mắt, ngay sau đó lại lộ vẻ hưng phấn.

- Này! Lão bản, nghe nói mấy em Malaysia ngực to mông lớn, có thật không?

Tống Thiên Diệu mặt mang nụ cười, tay vỗ nhẹ lên chân bị thương của Hoàng Lục.

- Ngươi mơ đẹp quá! Những chuyện tốt như vậy còn đến lượt ngươi sao? Đương nhiên là ta trước rồi!

Trong tiếng kêu thảm thiết của Hoàng Lục, Tống Thiên Diệu cười lớn đứng dậy.

- Lục ca, ta đi trước! Vài ngày nữa lại đến thăm ngươi!

Phía sau, Hoàng Lục tức giận la lớn.

- Bác sĩ! Y tá! Có ai không? Ta muốn khiếu nại, lão bản ta ngược đãi công nhân bị thương!

Tống Thiên Diệu bước ra khỏi phòng bệnh, ngoài hành lang, Quỷ Tử Phương và mấy người trong bang hội được phân công bảo vệ an toàn cho Hoàng Lục, đều tò mò nhìn về phía hắn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn trộm Hoàng Lục đang la hét om sòm trong phòng bệnh.

Dưới chân bệnh viện Thánh Mary, Lam Cương dựa vào cánh cửa chiếc xe Ford 49 cũ kỹ, một ả giang hồ mặc áo dài Thượng Hải, đi giày cao gót, ưỡn ẹo đi qua trước mặt, Lam Cương mắt sáng lên, huýt sáo với đối phương.

Ả giang hồ ngoái đầu lại, liếc nhìn chiếc Ford 49 mà Lam Cương đang dựa vào, khinh khỉnh bĩu môi, quay người bỏ đi.

- Hừ!

Lam Cương trừng mắt nhìn cái mông đang lắc lư của ả giang hồ, vung tay phẫn nộ.

- Đúng là chó ngáp phải ruồi!

- Ai dám coi thường Lam đại thám trưởng của chúng ta vậy?

Giọng nói đùa cợt của Tống Thiên Diệu vang lên từ phía sau Lam Cương.

Lam Cương vội quay đầu lại, Tống Thiên Diệu đã đến trước mặt hắn, đang hứng thú ngắm nhìn ả giang hồ vừa bỏ đi.

- Tống tiên sinh, ta xin ngài, ngươi mau đổi xe đi, chiếc xe này không còn thời thượng nữa!

Lam Cương vỗ vỗ nóc xe Ford, khuyên nhủ tha thiết.

Tống Thiên Diệu vội gạt tay Lam Cương ra, dường như sợ hắn làm hỏng chiếc xe yêu quý của mình.

- Đổi đổi đổi! Ngươi cho ta tiền à? Bây giờ ta thậm chí không có nổi một trăm đô la Hồng Kông!

Tống Thiên Diệu trừng mắt nhìn Lam Cương, mở cửa xe ngồi vào trong, gọi với Lam Cương đang đứng ngẩn người.

- Lái xe, đến nhà họ Chử, trước hết tìm đại ca Chử Hiểu Tín của ta mượn ít tiền tiêu vặt mua thuốc lá.

Lam Cương cười khổ một tiếng, cúi đầu khom người ngồi vào vị trí lái xe, từ từ khởi động xe.

Tuy Tống Thiên Diệu ở Hồng Kông đã trở thành con bài bỏ đi trong mắt người Anh, nhưng đối với cảnh sát người Hoa như Lam Cương, thân phận của Tống Thiên Diệu vẫn luôn cao quý, dù bây giờ hắn không có lấy một xu dính túi, Lam Cương đã thăng chức làm thám trưởng vẫn vui vẻ làm tài xế cho hắn.

Người Anh không có con mắt nhìn người, nhưng Lam Cương thì có. Vị Tống tiên sinh trước mặt này tuy bề ngoài đúng như lời hắn nói, ở Hồng Kông không còn bất cứ tài sản nào, ngay cả cơ nghiệp gốc rễ như nhà máy tóc giả cũng đã thế chấp cho ngân hàng HSBC, nhưng điều đó có quan trọng gì?

Sau trận chiến với Đàm Kinh Vĩ, dù Tống Thiên Diệu nghèo rớt mồng tơi, nhưng chỉ cần hắn còn đứng đó, bản thân hắn đã là một mỏ vàng khổng lồ.

Đệ đệ của Thái Bình Thân sĩ Chử Hiểu Tín, con rể của Hà Hiền - Vua sòng bạc Ma Cao kiêm Vua tàu biển Hồng Kông, bạn trai của tiểu thư nhà Lư - Hoàng đế người Hoa ở Malaysia,

còn có một cô gái người Anh Angie ở Anh quốc lo liệu mọi việc cho Tống Thiên Diệu…

Những việc làm của Tống Thiên Diệu ở Hồng Kông, đã tích lũy cho hắn một mạng lưới quan hệ đáng sợ, dù tạm thời vẫn chưa thể so sánh với những đại gia người Hoa thực sự như Chử Diệu Tông, Lư Văn Huệ, Thái Văn Bách, nhưng hắn hiện giờ mới chỉ hơn hai mươi tuổi, tương lai của hắn dù không phải thuận buồm xuôi gió, vẫn là một con đường rộng mở.

Lam Cương liếc nhìn gương chiếu hậu, thấy Tống Thiên Diệu ngồi ở ghế sau nhắm mắt giả vờ ngủ, trong mắt không tự chủ lộ vẻ ngưỡng mộ. Bởi vì hắn rất rõ, dù tương lai mình có thăng tiến trong ngành cảnh sát, nhiều lắm cũng chỉ lên được đến vị trí như Lưu Phúc hiện nay.

Mà Lưu Phúc bây giờ gặp Tống Thiên Diệu, cũng phải cung kính gọi một tiếng Tống tiên sinh.

Ngay khi chiếc xe Ford rời khỏi cổng bệnh viện Thánh Mary, Tống Xuân Trung mặc áo dài vải tre, chân đi giày vải tự làm, dẫn đồ đệ Cố Thiên Thành từ góc khuất bước ra.

Cố Thiên Thành nhìn chằm chằm chiếc xe Ford đang xa dần, nói.

- Trung thúc, vị huynh đệ của ngươi có vẻ không giàu có như ngươi nói!

Tống Xuân Trung nhăn nhó, vẻ mặt ủ rũ.

- Ta làm sao biết hắn ở Hồng Kông còn thảm hại hơn cả ta, vốn định hợp tác với hắn bày một kế, kiếm một khoản bảng Anh từ tay bọn quỷ ngoại quốc, tiện thể dạy ngươi cách đối phó với bọn quỷ ngoại quốc sau này, bây giờ…

Tống Xuân Trung lắc đầu tiếc nuối.

Cố Thiên Thành đánh giá bộ dạng của Tống Xuân Trung.

Chương 1038. Ý khó bình

- Vậy bây giờ làm sao? Hay là về Ma Cao tiếp tục đóng vai Đại vương thuốc phiện?

- Lần trước bọn Thái Lan chơi lớn như vậy, sẽ không còn ai tin nữa đâu.

Tống Xuân Trung khoát tay, đột nhiên quay mặt lại hỏi Cố Thiên Thành.

- Ngươi còn bao nhiêu tiền, lấy hết ra đây cho ta.

Cố Thiên Thành vội vàng che túi, cảnh giác nhìn về phía Tống Xuân Trung.

- Ngươi định làm gì? Lần trước giết tên Thái Lan ở trang trại, trước sau kiếm được hai triệu, ta chỉ được chia mười vạn, ngươi không định lừa luôn cả mười vạn của ta chứ?

- Tiền của ta đều quyên góp làm quỹ giáo dục rồi, ngươi không biết sao?

Tống Xuân Trung trừng mắt nhìn Cố Thiên Thành.

- Nhanh tay lấy tiền ra đi, vụ làm ăn này xong xuôi, ta chia ngươi hai thành.

- Vậy ngươi cũng phải nói cho ta biết ngươi định làm gì chứ! Trung thúc!

Cố Thiên Thành truy hỏi.

Tống Xuân Trung cười hì hì, móc từ trong túi ra một tờ quảng cáo, trên đó in rõ quảng cáo của một nhà máy sản xuất tóc giả của Anh.

- Nhà máy này vốn là của nhà họ Tống chúng ta, giờ bị bọn quỷ ngoại chiếm mất, tình nghĩa lý lẽ gì ta cũng phải lấy lại cho A Diệu!

- Oa! Ở Hồng Kông lừa tiền của bọn Anh? Trung thúc, ngươi được không đấy?

- Ta không được? Mẹ kiếp ngươi! Ta không được mà ngươi theo ta? Năm đó ở Malaysia, ta còn chẳng biết chữ mà dám làm báo, tiểu tử không nên coi thường người già…

- Chuyện này ngươi kể hai trăm lần rồi, kể cái gì mới đi được không?

- Lần ở Malaysia, tên chủ đồn điền cao su khốn kiếp không trả lương cho công nhân, cũng là ta đứng ra…

- Cái này cũng nghe rồi! Đổi đi!

Hai thầy trò vừa cãi nhau vừa sóng vai rời đi, đi ngược hướng với Tống Thiên Diệu.

Trên đường phố Hồng Kông, xe kéo và ô tô cùng lưu thông, đám đông mặc âu phục và áo dài chen chúc, cuối cùng hòa thành một bức tranh thời đại.

…

Năm 1983, trước cổng trường Trung học Maryknoll Hồng Kông.

Có lẽ vì thế hệ người Hồng Kông già đều lần lượt nhận tổ quy tông, trở về quê hương đại lục chuẩn bị đón Tết, còn thế hệ trẻ Hồng Kông lại không quá hứng thú với ngày lễ này, nên dù đã cuối năm, trên đường phố Hồng Kông vẫn không cảm nhận được chút không khí vui mừng nào trước khi ngày lễ đến.

Một chiếc xe Bentley màu đen từ từ dừng lại trước cổng trường, trong xe, hai người đàn ông trung niên trông có vẻ đã

lớn tuổi ngồi cạnh nhau ở hàng ghế trước, nhìn nhau mỉm cười.

- Ta nhớ hồi trẻ đại ca rất thích kiểu phô trương rầm rộ, sao bây giờ lại đổi tính rồi?

Tống Thiên Diệu 51 tuổi, tóc mai đã điểm vài sợi bạc, trên mặt cũng có dấu vết của năm tháng trải qua phong sương, chỉ có giọng nói vẫn còn khỏe khoắn, lúc này đang cười trêu chọc người đàn ông bên cạnh.

Gia tộc họ Chử từng một thời nổi danh ở Hồng Kông, từ khi Chử Diệu Tông chết, Chử Hiếu Trung đã sang Anh phát triển sự nghiệp, tất cả mớ bòng bong đều đổ lên đầu Chử Hiểu Tín - kẻ từng bị các đại gia Hồng Kông coi là đề tài bàn tán sau bữa ăn, và Chử Hiểu Tín dường như cũng từ lúc đó, thực sự bắt đầu trưởng thành, từng bước đi đến ngày hôm nay, đã trở thành chủ tịch đương nhiệm của Thương hội Hồng Kông.

- Tự mình đánh đổ mới biết được sự không dễ dàng của lão đầu và đại ca ngày xưa, lãng phí hơn hai mươi năm đầu đời, may mắn kịp thời tỉnh ngộ.

Chử Hiểu Tín tự giễu cười, có lẽ vì lý do làm việc quá độ, vị hoa hoa công tử từng khiến các danh kỹ ở vũ trường Lệ Trì điên đảo, giờ trông còn già hơn cả Tống Thiên Diệu, giọng nói cũng không còn vẻ ngông cuồng ngạo mạn ngày xưa, mà trở nên có chút khàn đục.

- Vì vậy đến sớm nửa tiếng, là không muốn cho người khác cơ hội đánh bóng giày cho ngươi?

Tống Thiên Diệu cười cười, mở cửa sổ xe, châm một điếu xì gà, giọng điệu thở dài.

- Làm người là như vậy, càng đứng ở vị trí cao, càng không muốn nói nhiều với người khác, vì không còn sức lực như hồi trẻ nữa.

- Đồ khốn!

Chử Hiểu Tín đưa tay vỗ vào đầu Tống Thiên Diệu.

- Ngươi cũng biết không còn sức lực à? Ở đại lục quyên góp nhiều trường học như vậy còn chưa đủ, còn chạy đến Hồng Kông quyên thư viện, ngươi làm từ thiện bắt đại ca phải chạy theo?

Tống Thiên Diệu xoa xoa đầu, lộ ra nụ cười bất lực như ngày xưa sau khi bị Chử Hiểu Tín trêu chọc.

- Ngươi là chủ tịch Thương hội Hồng Kông, những dịp quan trọng như thế này đương nhiên phải ngươi đến dự chứ!

- Đệt!

Chử Hiểu Tín thốt ra một từ tục tĩu mà đã nhiều năm rồi hắn không nói, sau đó vẻ giả vờ giận dữ trên mặt không thể giữ được nữa, cười và đưa tay ôm vai Tống Thiên Diệu.

- Nói thật đi, lần này ngoài việc đến Hồng Kông làm từ thiện, còn có dự định gì khác không? Ta đã mua một biệt thự ở Thái Bình Sơn, ngay bên cạnh ta, khi nào ngươi chuyển về ở?

Tống Thiên Diệu cười híp mắt nói.

- Đại ca, giá nhà ở Thái Bình Sơn cao lắm, biệt thự ngươi mua có đủ chỗ ở không? Ngươi cũng biết ta bây giờ không còn độc thân, phải nuôi cả đống đàn bà con cái, vất vả lắm!

Chử Hiểu Tín cười ha hả, Tống Thiên Diệu trong thoáng chốc như lại thấy người thanh niên kiêu ngạo năm xưa, dùng giọng điệu khoe khoang nói lớn.

- Không đủ chỗ ở á? Đại ca ngươi bây giờ là thân phận gì? Một cuộc điện thoại là khiến Lý Siêu Nhân tặng thêm mấy căn biệt thự! Hắn dám không nghe thì ngày mai đừng hòng làm ăn! Đồ chó chết, tưởng ở Malaysia thấy được chút thế diện là có thể coi thường đại ca ngươi sao? Đệt!

Tống Thiên Diệu hơi ngẩn người, sau đó không nhịn được bật ra một tràng cười sảng khoái, Chử Hiểu Tín cũng nhếch mép cười, rồi nụ cười càng lúc càng lớn, cuối cùng không khỏi cùng Tống Thiên Diệu cười vang.

Hồi lâu sau, tiếng cười ngừng lại.

- Chuyện chuyển đến Hồng Kông để sau nói tiếp, đã đến giờ rồi.

Tống Thiên Diệu nhìn đồng hồ đeo tay.

- Đại ca, xuống xe thôi.

Chử Hiểu Tín cởi dây an toàn, đang định cùng Tống Thiên Diệu xuống xe, thì một tràng cãi vã kịch liệt bên ngoài xe bỗng thu hút sự chú ý của hai người.

- …Đồ khốn! Hỏi thằng phế vật này xem! Tại sao anh em kết nghĩa của ta lại thương nó như vậy!

Cách chiếc xe Bentley không xa, mấy thanh niên mặc đồng phục trường Maryknoll đang lớn tiếng cãi nhau.

Một thanh niên trông có vẻ văn nhã, lúc này đang kẹp điếu thuốc, dùng tay chỉ vào người cao lớn nhất trong đám thanh niên đối diện, ánh mắt mang vẻ hung ác khó tả.

- Đệt!

Phùng Chí Vinh bị Hoắc Đông Tuấn đột nhiên nổi điên dọa cho giật mình, nhưng lập tức vung nắm đấm đánh về phía đầu Hoắc Đông Tuấn!

Hoắc Đông Tuấn nghiêng người tránh cú đấm này! Chân trái bất ngờ đá mạnh! Đạp thật mạnh vào bụng dưới của Phùng Chí Vinh! Khiến Phùng Chí Vinh lùi lại ba bốn bước!

Chưa kịp để mọi người phản ứng! Hoắc Đông Tuấn đã lao tới túm tóc Phùng Chí Vinh! Ấn mạnh đầu hắn xuống! Rồi

một cú đầu gối đánh vào mặt Phùng Chí Vinh!

- Đại ca! Đại ca! Đồ chó! Mang theo mấy miếng sắt vụn mà tưởng mình là đại ca rồi!

Hoắc Đông Tuấn đánh trúng một đòn rồi buông tay, mặc kệ Phùng Chí Vinh ôm mũi đầy máu trốn sang một bên! Lại lao vào mấy đàn em của Phùng Chí Vinh!

Một cú đấm thẳng đánh trúng mắt một tên, rồi xoay người đá bay gã đang định ôm lấy eo mình từ phía sau, dáng vẻ kiêu ngạo chỉ vào ba người còn lại đối diện.

- Lại đây! Ta thích một đánh năm!

- Đệt mẹ! Đám phế vật này thật hung hãn! Dám đến chặn đường Tuấn ca! Thật không biết chữ chết viết thế nào! Cả đám tiểu đệ ở phố Nguyệt Hoa Quán Đồng đều biết Tuấn ca đánh giỏi nhất!

Một giọng nói vang lên bên ngoài vòng chiến, giọng nói này vừa cất lên, ba học sinh vốn còn định quấy rối Hoắc Đông Tuấn đều sững người, ngoái đầu nhìn, một người đầu óc nhanh nhạy đỡ Phùng Chí Vinh đầy máu mặt dậy.

- Đại ca, là bọn Lâm Trí Tuệ.

Phùng Chí Vinh lúc này đầu óc còn choáng váng, nghe lời đàn em, vẫy vẫy tay.

- Chúng ta đi trước, tìm cơ hội xử lý bọn chúng sau.

Hoắc Đông Tuấn cũng không ngăn cản, để mặc mấy người chạy đi thảm hại, chỉ chặn lại tên đàn em của Phùng Chí Vinh bị đánh trong nhà vệ sinh, cười híp mắt nói.

- Lần sau lấy ảnh khiêu dâm của anh em ta để thủ dâm mà không trả tiền đúng hạn, thì đừng nghĩ đến chuyện đi học nữa, chuẩn bị thuê phòng bệnh viện ở dài hạn đi! Còn nữa! Lần sau

nhớ lau sạch những tấm ảnh của ta sau khi thủ dâm xong! Rất nhiều khách hàng của ta phàn nàn ảnh có mùi mắm tôm!

Tên học sinh cúi đầu đáp ứng, Hoắc Đông Tuấn vẫy tay.

- Cút đi.

Trong xe Bentley, Chử Hiếu Tín và Tống Thiên Diệu thu hết vào mắt cảnh tượng này.

Tống Thiên Diệu nhìn Hoắc Đông Tuấn đang dặn dò thuộc hạ, quay đầu lại nhìn Chử Hiếu Tín, cười híp mắt nói.

- Lão đại, ngài có thấy giống như đang nhìn thấy bản thân mình lúc còn trẻ không?

- Đồ khùng!

Chử Hiếu Tín khoát tay, nhìn Hoắc Đông Tuấn và đồng bọn bên ngoài cửa sổ xe với vẻ chê bai.

- Không biết Hồng Kông bây giờ sao nữa, đầy đường toàn là bọn trẻ trâu, nên để Lữ Nhạc và đám đó bay từ Canada về, dạy dỗ lại lũ hậu sinh vô học này một trận mới được.

Tống Thiên Diệu nhìn Hoắc Đông Tuấn đang cúi đầu nói gì đó với đồng bọn ở xa, khẽ nhếch môi cười, không nói gì.

Chử Hiếu Tín tự nói.

- Bây giờ ngươi làm từ thiện ở Hồng Kông vô dụng thôi! Thế hệ trẻ này hỏng bét rồi! Muốn làm từ thiện thì đợi sau năm 97 hãy làm, đồ khốn người Anh chẳng biết quản lý thành phố này, chỉ biết gây rối!

- Không phải vậy đâu.

Tống Thiên Diệu nhìn nhóm Hoắc Đông Tuấn, giọng cảm khái.

- Có lẽ do tuổi tác, ta thấy thanh niên có sức sống chưa chắc đã là chuyện xấu. Lão đại, nói thật, ngươi còn nhớ lúc trẻ

mình còn chơi lớn hơn bọn họ không?

- Im đi! Vừa về đã chọc ghẹo lão đại, ta hẹn Kim Nha Lôi và mấy người khác rồi, tối nay nhất định phải rót rượu cho ngươi say chết!

Bên tai vẫn vang lên tiếng chửi bới tức giận của Chử Hiếu Tín, nhưng Tống Thiên Diệu lại chăm chú nhìn ra ngoài xe, nhóm Hoắc Đông Tuấn khoác vai nhau, đùa giỡn vui đùa dần đi xa.

Quả nhiên là già rồi, lại bắt đầu ghen tị với người trẻ. Tống Thiên Diệu thu hồi ánh mắt, nhìn khuôn mặt đã in dấu thời gian của mình trong gương chiếu hậu, nhe răng cười, khẽ lắc đầu.

Ba mươi năm nhìn lại, trở về Hồng Kông, rốt cuộc vẫn khó lòng bình thản.

Hết!